

CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 5

**RESPONSABILITĂȚILE
CONDUCĂTORILOR ȘI LUCRĂTORILOR**

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic

CUPRINS

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (1)	1
De ce este necesar să îi discernem pe conducătorii falși	1
O prezentare generală a celor cincisprezece responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor	3
Punctul unu: Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu	7
Conducătorii falși nu au calibrul și capacitatea de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu	7
Conducătorii falși nu îi pot conduce pe oameni în adevărul-realitate	14
Punctul doi: Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală (Partea întâi)	17
Conducătorii falși nu pot vedea adevăratele stări ale fiecărui tip de persoană	17
Conducătorii falși nu sunt capabili să rezolve dificultățile și problemele pe care oamenii le întâlnesc în intrarea lor în viață	21
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)	26
Punctul doi: Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală (Partea a doua)	28
Opt tipuri de dificultăți legate de intrarea în viață	28
I. Dificultăți legate de realizarea datoriei	28
II. Probleme legate de modul în care o persoană își tratează perspectivele și destinul	29
III. Dificultăți legate de relațiile interpersonale	30
IV. Probleme legate de sentimentele omenești	31
V. Probleme legate de râvnirea la confortul trupului	32
VI. Dificultăți legate de cunoașterea de sine	34
VII. Diversele manifestări pe care oamenii le au în modul în care îl tratează pe Dumnezeu	35
VIII. Atitudinile și diferitele manifestări pe care oamenii le au în modul în care tratează adevărul	36
Efectele adverse și consecințele lucrării conducătorilor falși	39
Punctul trei: Aveți părtașie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine (Partea întâi)	48

Conducătorii falși pot doar să rostească doctrine și cuvinte pentru a-i îndemna pe oameni	48
Conducătorii falși nu fac lucrare reală și nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor	54
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (3)	62
Punctul trei: Aveți părtașie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine (Partea a doua)	62
Conducătorii falși nu pot să aibă părtașie despre principiile pentru îndeplinirea lucrării	63
Punctul patru: Țineți-vă la curent cu situația supraveghetorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și ajustați-le atribuiri datoriei sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării	69
Conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă situația supraveghetorilor diferitelor lucrări	69
Standarde pentru selectarea supraveghetorilor diferitelor lucrări	71
Manifestările conducătorilor falși în privința supraveghetorilor diferitelor lucrări	71
I. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care nu fac lucrare adevărată	73
II. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care au un calibru slab și nu au capacitate de lucru	84
III. Modul în care conducătorii falși îi tratează pe supraveghetorii care îi chinuie pe alții și tulbură lucrarea bisericii	90
IV. Cum îi tratează falșii conducători pe supraveghetorii care se împotrivesc rânduielilor de lucru și fac lucrurile după bunul lor plac	94
V. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care sunt antihriști și întemeiază împărății independente	97
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)	100
Punctul cinci: Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme	100

Conducătorii falși se complac în confort și nu se implică profund la nivelul de bază pentru a înțelege lucrarea.....	100
Conducătorii falși nu urmăresc lucrarea și nu oferă îndrumări referitor la aceasta.....	115
Conducătorii falși nu fac lucrare reală, ceea ce întârzie progresul lucrării.....	117
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)	133
Punctul șase: Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil	133
Semnificația promovării și cultivării oamenilor talentați de tot felul de către casa lui Dumnezeu.....	133
Criteriile necesare pentru diferite tipuri de oameni talentați pe care casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă.....	135
I. Criterii necesare pentru conducători și lucrători și supraveghetori ai diferitelor elemente ale lucrării	135
II. Criteriile necesare pentru persoanele talentate din diferite profesii care au talente sau daruri speciale.....	138
III. Criterii necesare pentru personalul care se ocupă de treburile generale	142
Obiectivele casei lui Dumnezeu în promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile.....	144
Înțelegerea și atitudinea pe care ar trebui să le aibă o persoană cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor de către casa lui Dumnezeu	154
Atitudinile și manifestările falșilor conducători cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile	164
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (6)	184
Punctul șapte: Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine (Partea întâi).....	185
Folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni pe baza umanității lor.....	185
Folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de punctele lor forte	189
Cum să tratăm câteva tipuri speciale de oameni	200
I. Cum să tratăm oamenii care nu se ocupă de lucrarea cuvenită	200

II. Cum să le tratăm pe iude	204
III. Cum îi tratăm pe prietenii bisericii.....	208
IV. Cum să tratăm persoanele care au fost demise.....	211
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (7)	219
Punctul șapte: Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine (Partea a doua)	219
Punctul opt: Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare (Partea întâi)	228
Conducătorii și lucrătorii trebuie să identifice și să remedieze cu promptitudine dificultățile	228
Confuzii și dificultăți pe care conducătorii și lucrătorii le întâmpină deseori în lucrarea lor	236
I. Confuzii	236
II. Dificultăți.....	238
A. Ce sunt dificultățile	238
B. Puncte de vedere și atitudini corecte pe care ar trebui să aibă o persoană atunci când se confruntă cu dificultăți	240
C. Principiile pe care ar trebui să le aplice conducătorii și lucrătorii atunci când întâmpină dificultăți.....	246
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)	253
Punctul opt: Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare (Partea a doua)	253
Conducătorii și lucrătorii ar trebui să raporteze și să remedieze cu promptitudine confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.....	253
I. Definiția termenului „prompt”	253
II. Consecințele nerezolvării prompte a problemelor	255
Disecarea câtorva tipuri de conducători falși pe baza celei de-a opta responsabilități	256
I. Conducătorii falși care sunt pseudo-spirituali	256
II. Conducători falși care au calibru slab.....	273
III. Conducători falși care sunt leneși și se complac în confort	282
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (9)	302
Două criterii de evaluare a capacității conducătorilor și lucrătorilor de a corespunde standardului	302
Punctul nouă: Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform	

cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor (Partea întâi).....	306
Definiția și elementele specifice ale rânduielilor de lucru.....	306
I. Lucrarea administrativă	308
II. Lucrarea personalului	309
III. Lucrarea de evanghelizare	310
IV. Diverse tipuri de lucrări profesionale.....	315
V. Viața bisericească	318
VI. Gestionarea bunurilor	320
VII. Lucrarea de curățire	322
VIII. Afaceri externe	324
IX. Bunăstarea bisericii.....	326
X. Planuri de urgență	327
Cum să se comunice și să se implementeze cu exactitate rânduielile de lucru	330
I. Cum să se comunice rânduielile de lucru.....	330
II. Modul de implementare a rânduielilor de lucru	333
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (10)	343
Punctul nouă: Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor (Partea a doua)	343
Oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri pentru implementarea rânduielilor de lucru și inspectând și urmărind stadiul implementării acestora	343
I. Oferind îndrumare.....	345
II. Oferind supraveghere și îndemnuri	350
III. Inspectarea și urmărirea	353
A avea părtășie despre implementarea rânduielilor de lucru folosind exemple	354
Atitudinea și manifestările conducătorilor falși cu privire la rânduielile de lucru	369
Criteriul pentru a testa dacă lucrătorii și conducătorii corespund standardului.....	376
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (11)	382

Punctul zece: Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor	385
Protejarea corespunzătoare	386
Alocarea rațională.....	389
I. Alocarea rațională a cărților cuvintelor lui Dumnezeu	389
II. Alocarea rațională a diferitelor tipuri de echipamente	390
III. Alocarea rațională a diferitelor provizii și alimente zilnice	395
Buna gestionare a bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu este responsabilitatea tuturor aleșilor lui Dumnezeu	400
Atitudinea și manifestările conducătorilor falși în ceea ce privește bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu	403
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (12)	416

Punctul unsprezece: Alegeți oameni de încredere, a căror umanitate e conform standardului, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele în mod consecvent; revizuiți și verificați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de risipă sau irosire, precum și cheltuielile iraționale, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rațională; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să intre în posesia lor	417
Ce sunt ofrandele?	417
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor în ceea ce privește protejarea ofrandelor	423
I. Protejarea adecvată a ofrandelor	423
II. Verificarea conturilor.....	426
III. Urmărirea, examinarea și inspectarea cheltuielilor de toate tipurile, efectuarea unor verificări stricte.....	430
IV. Să afle cu promptitudine unde se află ofrandele, precum și diferitele circumstanțe ale custozilor acestora	434
Atitudinile și manifestările conducătorilor falși cu privire la ofrande.....	438
I. Tratarea ofrandelor ca proprietate comună.....	438
II. Nu le pasă și nu întreabă despre cheltuirea ofrandelor.....	442
III. Restricționarea cheltuielilor raționale.....	445

IV. Acapararea ofrandelor și faptul că se bucură de ele.....	447
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (13)	453
Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea întâi).....	454
Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	455
I. Abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr.....	457
II. A rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima	464
III. A pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale	470
IV. Formarea clicilor	477
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)	484
Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a doua)	484
Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	485
V. A lupta pentru statut	485
VI. A se implica în relații nepotrivite	503
A. Relații nepotrivite între sexe	505
B. Relațiile homosexuale	509
C. Relații nepotrivite bazate pe interese personale	512
D. Ura dintre persoane	515
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (15)	523
Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le,	

restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a treia)	523
Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	523
VII. A se implica în atacuri reciproce și dispute verbale	523
A. Mai multe tipuri de manifestări ale implicării în atacuri reciproce și dispute verbale	526
1. Expunerea reciprocă a neajunsurilor	526
2. Expunere și atacuri reciproce	529
3. Dispute verbale	535
4. Condamnări arbitrare ale oamenilor	546
B. Caracteristicile umanității oamenilor care îi atacă deseori pe alții	551

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (16)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a patra)	557
Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	557
VIII. A răspândi noțiuni	557
A. Manifestările răspândirii de noțiuni	557
1. A răspândi noțiuni despre Dumnezeu	558
2. A răspândi noțiuni despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu	565
B. Cum să-l tratăm pe oamenii care răspândesc noțiuni	569
C. Principiile și căile de înlăturare a noțiunilor	576

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (17)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a cincea)	590

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	590
IX. Vărsarea negativității	590
A. Ce este vărsarea negativității	590
B. Diversele stări și manifestări ale oamenilor care își varsă negativitatea	594
1. Vărsarea negativității în timpul nemulțumirii de a fi fost demis	594
2. Vărsarea negativității în timpul refuzului de a accepta emondarea	599
3. Vărsarea negativității când sunt afectate reputația, statutul și interesele cuiva	603
4. Vărsarea negativității când este năruită dorința cuiva de a obține binecuvântări	607
C. Principiile și căile pentru remedierea negativității	628

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (18)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtașie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a șasea)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	634
X. Răspândirea de zvonuri nefondate	634
A. Manifestările răspândirii de zvonuri nefondate	634
B. Esența răspândirii zvonurilor nefondate este de a acționa ca slujitor al Satanei	636
C. Cum să tratați zvonurile nefondate lansate de guvernul PCC și lumea religioasă care Îl defăimează și Îl atacă pe Dumnezeu	643
D. Discernerea mai multor tipuri de zvonuri nefondate care interpretează greșit cuvintele lui Dumnezeu și judecă lucrarea Sa	657
E. Răul provocat de zvonurile nefondate	664
F. Discernerea oamenilor care răspândesc zvonuri nefondate și principiile pentru tratarea lor	668

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (19)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a șaptea)	672
Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească	672
Principiile de gestionare a celor care se implică în relații nepotrivite	672
XI. Manipularea și perturbarea alegerilor	675
A. Manifestările manipulării și perturbării alegerilor	676
B. Principiile de gestionare a oamenilor răi care manipulează alegerile din biserică	682
Un rezumat al diferitelor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări	693
XII. Discuții despre politică	700

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (20)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a opta)	705
Cele trei sarcini pe care se cuvine să le îndeplinească conducătorii și lucrătorii în cadrul celei de-a douăsprezecea responsabilități	708
I. Identificarea promptă și cu exactitate a diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări	708
II. A-i opri și a-i restricționa prompt pe oamenii răi	710
III. Expunerea faptelor rele ale oamenilor răi, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ și să tragă învățăminte	712
Disecarea manifestărilor conducătorilor falși cu privire la cea de-a douăsprezecea responsabilitate	718
I. Conducătorii falși au un calibru slab și nu sunt capabili să identifice problemele legate de perturbări și tulburări	718

II. Conducătorii falși nu gestionează oamenii care perturbă și tulbură lucrarea bisericii în conformitate cu principiile	728
III. Conducătorii falși nu-i expun și nu-i opresc pe oamenii răi	741
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (21)	748
Cum să-i distingem pe antihriști de oamenii care au firea antihriștilor	748
Să-i distingem pe baza atitudinilor acestora față de adevăr	748
Să-i distingem pe baza umanității lor	749
Să-i distingem după ce aflăm dacă se căiesc sau nu cu adevărat	751
Un rezumat al diferențelor dintre antihriști și oamenii care au firea antihriștilor	753
Punctul treisprezece: Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor	759
Câteva sarcini pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le realizeze atunci când identifică faptul că antihriștii tulbură biserica	759
I. Expunerea	761
II. Emondarea	763
III. Disecarea	764
IV. Restricționarea	766
V. Monitorizarea	766
VI. Excluderea	769
Manifestările pe care falșii conducători le afișează atunci când antihriștii provoacă tulburări	771
I. A nu-i expune și a nu-i trata pe antihriști de teamă să nu-i ofensezi	772
II. A nu fi capabil să-i discerni pe antihriști	777
III. A acționa ca umbrelă protectoare a antihriștilor	781
IV. A nu-ți păsa sau a nu te interesa de oameni care au fost induși în eroare de antihriști	784
Adăugire: Răspunsuri la întrebări	789
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (22)	794
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea întâi)	795
Ce este o biserică	796
I. Mai multe interpretări privind o biserică	796
II. Valoarea existenței unei biserici și lucrarea pe care aceasta o face	798

III. Definiția unei biserici	805
IV. Noțiunile și părerile pe care le au oamenii față de biserică	812
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi.....	815
I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu	816
A. Ca să-și satisfacă dorința de a fi o oficialitate	817
B. Ca să cauți persoane de sex opus	820
C. Ca să eviți dezastre.....	822
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (23)	826
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a doua).....	826
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi.....	827
I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu	827
D. Ca să practice oportunismul.....	827
E. Ca să trăiască de pe urma bisericii	838
F. Ca să caute refugiu	843
G. Ca să găsească un susținător.....	847
H. Ca să urmărească obiective politice.....	853
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (24)	859
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a treia).....	859
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi.....	859
I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu	859
I. Ca să monitorizeze biserica.....	863
II. Pe baza umanității cuiva	876
A. Plăcerea de a răstălmăci fapte și neadevăruri	876
B. Plăcerea de a profita	884
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (25)	894
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a patra)	894
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi.....	894
II. Pe baza umanității cuiva	896
C. Sunt deșanțați și neînfrânați.....	896
D. Sunt înclinați spre răzbunare.....	907

E. Incapacitatea de a-și măsura cuvintele	920
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (26)	934
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a cincea)	934
Atitudinea pe care ar trebui să o aibă conducătorii și lucrătorii față de lucrarea de curățire a bisericii	934
Manifestările și finalurile pentru trei tipuri de oameni care cred în Dumnezeu	938
I. Muncitorii	938
II. Oamenii lui Dumnezeu	944
III. Lucrători angajați	949
IV. Diferitele finaluri ale acestor trei tipuri de oameni	960
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi	961
II. Pe baza umanității cuiva	961
F. Sunt iraționali și problematici în mod intenționat și nimeni nu îndrăznește să-i provoace	962
G. Se implică în mod constant în activități licențioase	970
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (27)	976
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a șasea)	978
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi	978
II. Pe baza umanității cuiva	978
H. Sunt capabili în orice moment de trădare	978
I. Sunt capabili în orice moment să plece	989
J. Sunt șovăielnici	1001
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (28)	1015
Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a șaptea)	1015
Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi	1016
II. Pe baza umanității cuiva	1016
J. Sunt șovăielnici	1016
K. Sunt lași și suspicioși	1020
L. A avea tendința să atragă necazuri	1032
M. Au un trecut complicat	1041

III. Pe baza atitudinii cuiva în timp ce își îndeplinește datoria	1051
Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (29)	1052
Punctul cincisprezece: Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată	1052
Domeniul de aplicare pentru personalul lucrărilor importante	1053
Adăpostirea personalului lucrărilor importante de interferențele lumii exterioare.....	1056
I. Cerințe privind siguranța pentru familiile gazdă	1056
II. Cerințe privind mediul de la locul de reședință	1059
III. Cum ar trebui conducătorii și lucrătorii să facă lucrarea de rânduire a locuințelor pentru personal?	1062
Menținerea în siguranță a personalului lucrărilor importante.....	1068
I. Cum să protejăm siguranța aleșilor lui Dumnezeu în țările în care credința este persecutată.....	1068
II. Cum să protejăm siguranța aleșilor lui Dumnezeu în diverse țări străine	1072
A. Prelucrarea statutului juridic al aleșilor lui Dumnezeu	1072
B. Furnizarea unor cunoștințe juridice de bază tuturor fraților și surorilor	1079
C. Principiile de urmat când sunt trimiși oameni să predice Evangelia.....	1081
III. Cum trebuie tratați conducătorii și lucrătorii care nu acordă atenție lucrării legate de siguranță.....	1086

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (1)

De ce este necesar să îi discernem pe conducătorii falși

Pentru că acum am terminat părtășia despre diversele manifestări ale antihriștilor, astăzi vom avea părtășie despre o temă nouă – diversele manifestări ale conducătorilor falși. În acești ani de credință în Dumnezeu, v-ați confruntat cu tot felul de manifestări și practici ale conducătorilor falși. Pe măsură ce casa lui Dumnezeu îi demite pe conducătorii falși aflați la toate nivelurile, majoritatea oamenilor câștigă un oarecare discernământ în ceea ce îi privește pe conducătorii falși; adică majoritatea oamenilor înțeleg oarecum unele manifestări specifice ale conducătorilor falși. Dar indiferent care este înțelegerea voastră și cât de mult înțelegeți, în definitiv, aceasta nu este destul de sistematizată sau de specifică. Pe parcursul alegerilor bisericești, mulți oameni nu reușesc să înțeleagă principiile de alegere a conducătorilor, ce tip de persoană să aleagă drept conducător și ce tip de persoană, în calitate de conducător, aduce frații și surorile în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și este conform standardului unui conducător. Nu prea sunt conștienți de aceste lucruri și nu le prea înțeleg. Ba chiar există oameni confuzi și lipsiți de discernământ care, în timpul alegerilor, în mod intenționat aleg conducători falși, alegând pe oricine este ca un conducător fals, nevăzându-i pe cei care sunt cu adevărat calificați și capabili să fie conducători, care au calibrul și umanitatea unui conducător. Cei care nu au în mod fundamental calibrul și umanitatea necesare pentru a fi conducători sunt aleși deoarece par entuziaști ori au unele comportamente bune și deoarece corespund noțiunilor oamenilor despre ce înseamnă să fii „bun”, în timp ce aceia care au realmente calificările necesare pentru a conduce nu vor fi aleși niciodată. Cei care caută să fie în centrul atenției și se consumă cu entuziasm, dar nu au capacitate de lucru, vor apărea mereu în tot felul de situații, părând că sunt deosebit de activi, iar majoritatea oamenilor vor crede că asemenea persoane sunt calificate și ar trebui să fie alese. Rezultatul este că, după ce sunt aleși, asemenea oameni nu-și pot asuma nicio lucrare. Ba chiar nu reușesc să implementeze rânduielele de lucru ale Celui de mai sus și nici nu știu cum să facă acest lucru. Deși trebăluiesc mereu cu mult entuziasm, după ce conduc o perioadă de timp, nu apar deloc îmbunătățiri în nicio lucrare a bisericii, iar progresele sunt nesemnificative, apărând adesea situații în care lucrarea bisericii este dezorganizată sau oamenii sunt dezbinați din cauza tulburării sau a uzurpării puterii de către oameni răi. Acestea sunt consecințele generate de lucrarea conducătorilor falși. După ce este ales un conducător fals, nu numai că intrarea în viață a fraților și surorilor va fi influențată și va avea de suferit, dar, în același timp, diverse elemente ale lucrării bisericești vor fi afectate în mod negativ, astfel încât lucrarea de răspândire a Evangheliei nu va putea fi efectuată cu ușurință sau în mod eficient. Aceasta este parțial o problemă cauzată chiar de conducătorul fals, dar este și parțial legată de cei care îl aleg. Dacă nu înțelegi adevărurile-principii, nu ai discernământ, ești orb și nu-i poți

vedea pe oameni așa cum sunt, ajungând să alegi un conducător fals, atunci nu doar îți faci rău ție și altora, dar și lucrarea bisericii va avea de suferit. Acestea sunt impactul și prejudiciul cauzate de conducătorii falși asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și asupra lucrării bisericii. În consecință, trebuie să discernem și să enumerăm diversele manifestări ale conducătorilor falși, iar pe această bază, vă voi da posibilitatea să înțelegeți care sunt comportamentele pe care ar trebui să le aibă un conducător care este conform standardului, ce lucrare ar trebui să facă și care anume este sfera responsabilităților sale. Tema discernerii conducătorilor falși este foarte importantă pentru că se referă la lucrarea bisericii, la intrarea în viață a fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu și mai ales la modul în care evoluează fiecare datorie. Unii ar putea spune: „Nu intenționez să candidez la alegeri, nici nu am vreo ambiție sau dorință să fiu conducător sau lucrător. Îmi cunosc limitele și este de ajuns să fiu un credincios obișnuit, așa că acest aspect al adevărilor-principii nu are nimic de-a face cu mine. Dacă vreau să ascult, voi asculta ceva despre mântuirea și intrarea mea în viață. Diversele manifestări ale conducătorilor falși și adevărurile legate de acestea nu sunt relevante pentru intrarea mea în viață, așa că nu sunt nevoit să ascult sau pot asculta fără să dau atenție sau fără tragere de inimă și doar să trec prin acest proces fără să pun suflet.” Este aceasta o atitudine bună? (Nu, nu este.) Alții spun: „Nu am nicio ambiție și nu vreau să candidez pentru poziția de conducător. De când eram copil, nu mi-am dorit să fiu oficial sau să mă remarc în fața celorlalți, pur și simplu îmi place să fiu o persoană oarecare, obișnuită. Am dorit să fiu un adept din momentul în care am început să cred în Dumnezeu. Îmi place să respect ordinele altora și fac orice îmi cer. Cât de simplu este să fii o asemenea persoană! Sunt doar un om de rând care nu vrea să își facă griji sau să fie împovărat, așa că nu am nevoie să aud aceste lucruri și nici nu vreau s-o fac.” Această opinie este corectă sau nu? (Nu este corectă.) Ce nu este corect în legătură cu ea? (Deși nu doresc să fie conducători, dacă nu înțeleg acest aspect al adevărului și nu îi pot discerne pe conducătorii falși, atunci, în timpul alegerilor, este foarte probabil ca ei să aleagă un conducător fals, ceea ce va afecta lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu.) Acesta este un aspect. Altceva? (Problema conducătorilor falși există în fiecare dintre noi și ar trebui să ne autoanalizăm, să reflectăm asupra noastră și să ne înțelegem pe noi înșine.) (Dacă nu îi putem discerne pe conducătorii falși, atunci nici măcar nu vom ști când cineva ne-a indus în eroare, iar viețile noastre vor avea de suferit.) (O asemenea părere este o manifestare a faptului că nu urmărim adevărul. A fi conducător în casa lui Dumnezeu nu este totuna cu a fi ambițios și a dori să fii oficial în lume. Să fii conducător înseamnă să urmărești adevărul mai bine, să porți o povară pentru lucrarea bisericii și să ții cont de intențiile lui Dumnezeu. Asta înseamnă să te străduiești să obții adevărul.) (Făcând parte dintre aleșii lui Dumnezeu, avem obligația și responsabilitatea să îi raportăm pe conducătorii falși. Dacă nu putem să îi discernem pe conducătorii falși, atunci este posibil să lăsăm unul să preia puterea și să afecteze lucrarea bisericii.) Al câtelea aspect este acesta? (Al cincilea.) Fiecare dintre aceste aspecte este corect și destul de precis. Dacă disecăm esența acestei probleme pe

baza părerii tipului de persoană pe care tocmai l-am menționat, există practic aceste cinci aspecte. Indiferent dacă dorești sau nu să fii conducător, fiind unul dintre aleșii lui Dumnezeu, ar trebui să îți asumi un rol de supraveghere a conducătorilor și lucrătorilor. Casa lui Dumnezeu este și casa ta, iar un conducător este ca o mică gospodină. Și tu vei fi afectat și implicat dacă nu gestionează lucrurile bine, așa că ai responsabilitatea și obligația să îi supraveghezi întreaga lucrare.

O prezentare generală a celor cincisprezece responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor

Nu este dificil să discernem conducătorii falși, pentru că asemenea oameni nu sunt rari în cadrul bisericii; ei au existat de când există conducătorii și lucrarea bisericii. Calibrul și abilitatea lor de înțelegere, caracterul și calea pe care au ales-o au multe manifestări concrete. Înainte de a diseca aceste manifestări concrete, ar trebui să înțelegem care sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și mai ales ce lucrare specifică este inclusă. Doar cei care sunt capabili să facă bine această lucrare specifică sunt conducători și lucrători care sunt conform standardului; cei care nu pot face această lucrare sunt conducători falși. Probabil că majoritatea oamenilor încă nu au o metodă de a-i discerne pe conducătorii falși, nu pot pricepe principiile de bază și nu știu ce aspecte este important să fie discernute. Astăzi haideți mai întâi să avem părtășie în mod sistematic despre care anume sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, enumerându-le astfel încât să le știți clar cu toții. După ce veți înțelege aceste principii, atunci când veți alege din nou conducători și lucrători, veți avea un standard corect după care să evaluați cum anume să alegeți și cine anume este persoana potrivită pentru a fi aleasă. Așadar, haideți să enumerăm mai întâi responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor.

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor:

1. Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.
2. Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală.
3. Aveți părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine.
4. Țineți-vă la curent cu situația supraveghetorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și ajustați-le atribuiriile datoriei sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării.
5. Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme.

6. Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil.

7. Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.

8. Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.

9. Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.

10. Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor.

11. Alegeți oameni de încredere, a căror umanitate e conform standardului, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele în mod consecvent; revizuiți și verificați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de risipă sau irosire, precum și cheltuielile iraționale, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rațională; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să intre în posesia lor.

12. Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtaşie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.

13. Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor.

14. Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.

15. Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată.

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor au fost sintetizate într-un total de cincisprezece puncte, iar noi vom avea părtaşie pe baza acestora. Haideți să ne uităm mai întâi la fiecare dintre sarcinile cuprinse în aceste cincisprezece puncte. Primele trei se referă la modul în care oamenii înțeleg adevărul și intrarea în viață. Aceasta este lucrarea de bază pe care conducătorii și lucrătorii trebuie s-o facă și este una dintre categoriile majore. În calitate de conducători sau lucrători, trebuie cel puțin să fiți capabili să îndepliniți aceste sarcini, să aveți un asemenea calibru, să purtați o asemenea povară

și să fiți capabili să vă asumați o asemenea responsabilitate. Acestea sunt lucrurile de bază pe care ar trebui să le aveți. Conducătorii și lucrătorii trebuie să fie capabili să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să găsească o cale de practicare pornind de la acestea, să-i conducă pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, să-i conducă pe oameni să experimenteze și să pătrundă cuvintele lui Dumnezeu în viața reală și să fie capabili să le aducă în viața reală, folosindu-le pentru a rezolva diverse probleme sau dificultăți întâlnite în viața reală și în timp ce își fac datoria. Dacă aleșii lui Dumnezeu au probleme care trebuie să fie rezolvate de un conducător sau de un lucrător, dar conducătorul sau lucrătorul nu poate folosi adevărul pentru a rezolva problemele, atunci acel conducător sau lucrător este inutil, incapabil să facă măcar o lucrare elementară. Un asemenea conducător sau lucrător nu este conform standardului. Punctele patru și cinci se referă la diversele elemente ale lucrării bisericești și la supraveghetorii acelor elemente ale lucrării. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu controlează supraveghetorii în mod corespunzător, lucrarea bisericii ar putea fi dată peste cap sau tulburată de oameni răi, acest lucru ar influența eficacitatea și progresul lucrării, iar lucrarea ar putea fi chiar paralizată. În consecință, cea de-a patra și cea de-a cincea sarcină sunt și ele sarcini pe care un conducător care este conform standardului ar trebui să le facă bine. Punctele șase și șapte se referă la promovarea, cultivarea și utilizarea oamenilor de tot felul. Principiul utilizării oamenilor este acela de a-i utiliza pe toți în mod optim, tot felul de oameni putând să-și îndeplinească datoria atât timp cât umanitatea lor este conform standardului, iar ei pot întruni standardele cerute de casa lui Dumnezeu. Adică, a le permite oamenilor de tot felul să poată îndeplini îndatoriri adecvate; nu e nevoie să încerci să forțezi un pește să trăiască pe uscat sau să forțezi porcii să zboare, este de ajuns că este potrivit pentru o sarcină, că o poate face bine și este competent. În plus, unele sarcini implică aspecte tehnice, profesionale, iar unii oameni poate că se pricep să le facă, dar nu au lucrat efectiv în acest domeniu și nici nu înțeleg principiile relevante. În cazul în care sunt conform standardului pentru a fi promovați și cultivați în casa lui Dumnezeu, acestor oameni ar trebui să li se dea șansa de a fi promovați și cultivați, ca să poată învăța. Astfel, și mai mulți oameni potriviți pot îndeplini diversele sarcini din casa lui Dumnezeu și nu vor fi posturi libere atunci când biserica va avea nevoie de oameni pentru diferite sarcini. Acestea sunt chestiunile celor două aspecte ale promovării, cultivării și utilizării oamenilor. Haideți să analizăm punctele opt și nouă. Aceste două puncte se referă la atitudinea cu care conducătorii și lucrătorii tratează lucrarea, adică dacă își pot îndeplini responsabilitățile, dacă au loialitate și dacă au capacitatea să se descurce așa cum se cuvine atunci când tratează cerințele lui Dumnezeu și rânduielile casei lui Dumnezeu și atunci când se confruntă cu dificultăți în lucrare. Punctele zece și unsprezece se referă la principiile care stau la baza tratării jertfelor și bunurilor de tot felul din casa lui Dumnezeu. Pe de o parte, aceste două puncte se referă la calibrul și la capacitatea de muncă a oamenilor, iar pe de altă parte se referă la chestiuni de umanitate, dacă cineva este loial și dacă își poate îndeplini responsabilitățile.

În cele ce urmează, haideți să analizăm punctele doisprezece, treisprezece și paisprezece cu privire la unele circumstanțe excepționale care au loc în biserică – de exemplu, dacă cineva perturbă, tulbură și afectează viața normală a bisericii. Cea mai gravă este desigur apariția antihriștilor sau a altor tipuri de oameni care ar trebui îndepărtați sau excluși. Modul de abordare a unor asemenea oameni și principiile de urmat reprezintă, de asemenea, o lucrare care intră în sfera de responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Să aveți capacitatea de a descoperi imediat problemele, iar atunci când descoperiți că cineva cauzează perturbări și tulburări să puteți să opriți, să gestionați și să rezolvați fără întârziere acest lucru și să vă asigurați că lucrarea și viața bisericească nu sunt tulburate – acestea sunt chestiuni la care se referă aceste trei puncte. Ultimul punct se referă la problema siguranței individuale a personalului indispensabil de tot felul din lucrare, precum și posibilitatea ca lucrările importante de tot felul să poată fi garantate. Lucrările pot avansa atunci când personalul este în siguranță, dar dacă apar probleme sau pericole ascunse în ceea ce privește siguranța personalului, atunci posibilitatea ca lucrările să continue devine o problemă. Haideți să revenim și să vedem câte categorii majore există în total. Punctele unu, doi și trei aparțin primei categorii: intrarea în viață a omului. Punctele patru și cinci aparțin celei de-a doua categorii: diversele elemente ale lucrării bisericești și supraveghetorii acestor elemente ale lucrării. Punctele șase și șapte aparțin celei de-a treia categorii: utilizarea, cultivarea și promovarea oamenilor de tot felul. Punctele opt și nouă aparțin celei de-a patra: rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și dificultățile în lucrare. Punctele zece și unsprezece aparțin celei de-a cincea: jertfe și bunuri ale casei lui Dumnezeu. Punctele doisprezece, treisprezece și paisprezece aparțin celei de-a șasea: circumstanțe excepționale care au loc în biserică. Punctul cincisprezece aparține celui de-al șaptelea: lucrarea bisericească importantă și siguranța personalului. În total sunt șapte categorii care includ cincisprezece puncte. Aceste șapte categorii intră în sfera de responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor și fac parte din activitatea lor. În calitate de conducător sau de lucrător, sarcinile elementare ale activității tale sunt aceste șapte categorii, iar aceste șapte categorii reprezintă sfera de aplicare a cerințelor casei lui Dumnezeu pentru un conducător sau un lucrător. Dacă vrem să evaluăm dacă un conducător poate face o treabă bună, dacă are capacitate de muncă, dacă are calibrul necesar pentru a fi conducător și dacă este un conducător conform standardului, ar trebui să folosim aceste șapte categorii. După ce am înțeles acest lucru bazându-ne pe cele șapte categorii majore, vom diseca, pe rând, și vom avea părtaşie despre manifestările și practicile specifice ale conducătorilor falși, precum și lucrurile pe care le-au făcut aceștia în perioada în care au fost conducători, drept dovadă că sunt conducători falși și nu unii care sunt conform standardului. Există dovezi concludente dacă sunt analizate conform acestor șapte categorii, iar acest lucru este relativ corect și rezonabil. Spuneți-Mi, ar trebui să avem părtaşie despre aceste șapte categorii, una câte una, sau despre cele cincisprezece puncte? Care dintre aceste căi este mai bună? (Să avem părtaşie despre

cele cincisprezece puncte, unul câte unul.) Asta corespunde preferințelor voastre, cu cât mai detaliat, cu atât mai bine, corect? În continuare, vom începe în mod oficial părtășia noastră despre diversele manifestări ale conducătorilor falși.

Punctul unu: Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu

Conducătorii falși nu au calibrul și capacitatea de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu

Ce este un conducător fals? Desigur, este o persoană care nu poate face lucrări concrete, o persoană care nu își îndeplinește îndatoririle de conducător. Nu face nicio lucrare reală sau critică; se ocupă doar de niște treburi generale și de unele sarcini de suprafață, lucruri care nu au nimic de-a face cu intrarea în viață sau cu adevărul. Indiferent cât din această lucrare îndeplinește, nu există nicio semnificație în a o face. De aceea astfel de conducători sunt caracterizați ca fiind falși. Prin urmare, cum se poate discerne mai exact un conducător fals? Să începem acum disecarea noastră. Mai întâi trebuie clarificat faptul că prima responsabilitate a unui conducător sau a unui lucrător este să-i conducă pe ceilalți să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr în așa fel încât ceilalți să-l înțeleagă și să pătrundă în adevărul-realitate. Acesta este cel mai important criteriu prin care se poate verifica dacă un conducător este adevărat sau fals. Vedeți dacă îi poate conduce pe ceilalți să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul și dacă poate folosi adevărul pentru a rezolva problemele. Acesta este singurul criteriu prin care să verificăm ce calibru și capacitate de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu are un conducător sau un lucrător și dacă îi poate conduce sau nu pe aleșii lui Dumnezeu să pătrundă în adevărul-realitate. Dacă un conducător sau un lucrător este capabil să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu într-o manieră pură și să înțeleagă adevărul, ar trebui să înlăture noțiunile și închipuirile pe care le au oamenii despre credința în Dumnezeu conform cuvintelor Lui și să-i ajute pe oameni să înțeleagă caracterul practic al lucrării Sale. Ar trebui să rezolve, totodată, conform cuvintelor lui Dumnezeu, dificultățile concrete întâmpinate de aleșii Săi, mai ales când vine vorba de perspective greșite pe care le au în credința lor sau de neînțelegerile pe care le au cu privire la a face o datorie. Trebuie, de asemenea, să aplice cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva problemele care se manifestă atunci când oamenii se confruntă cu diferite încercări și neazuri și să fie capabil să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă și să practice adevărul și să pătrundă în realitatea cuvântului Său. În același timp, trebuie să disece diferitele firi corupte ale oamenilor pe baza stărilor corupte revelate în cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să vadă care dintre acestea se aplică în cazul lor, să dobândească cunoaștere de sine și să-l urască pe Satana și să se răzvrătească împotriva lui, permițându-le astfel aleșilor

lui Dumnezeu să rămână fermi în mărturia lor, să-l învingă pe Satana și să-L slăvească pe Dumnezeu în toată felul de încercări. Aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o îndeplinească lucrătorii și conducătorii. Este lucrarea de bază, critică și esențială a bisericii. Dacă oamenii care servesc drept conducători au capacitatea de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu și calibrul de a înțelege adevărul, nu numai că vor putea înțelege cuvintele lui Dumnezeu și pătrunde în realitatea lor, ci vor putea, de asemenea, să-i îndrume, să-i conducă și să-i ajute pe cei pe care îi conduc spre o înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu și spre pătrunderea în realitatea lor. Însă calibrul necesar pentru a pricepe cuvintele lui Dumnezeu și a înțelege adevărul este tocmai ceea ce le lipsește conducătorilor falși. Ei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, nu cunosc firile corupte pe care oamenii le dezvăluie în diferite circumstanțe care sunt expuse în cuvintele Lui sau care sunt stările ce provoacă împotrivire, nemulțumiri și trădare față de Dumnezeu și așa mai departe. Conducătorii falși nu sunt capabili să reflecteze asupra lor înșiși sau să lege cuvintele lui Dumnezeu de ei înșiși; înțeleg doar puțină doctrină și câteva regulamente din sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu. Atunci când au părtășie cu alții, doar recită câteva dintre cuvintele Sale, apoi le explică sensul literal. Și prin asta cred că au părtășie despre adevăr și fac o lucrare reală. Dacă o persoană poate citi și recita cuvintele lui Dumnezeu așa cum fac ei, o vor considera drept cineva care iubește și înțelege adevărul. Un conducător fals înțelege doar sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu; în mod fundamental, nu înțelege adevărul cuvintelor lui Dumnezeu și, prin urmare, nu este capabil să vorbească despre cunoașterea sa bazată pe experiență în legătură cu ele. Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu; pot înțelege doar sensul superficial al acestora, dar cred că asta înseamnă a înțelege cuvintele Lui și adevărul. În viața de zi cu zi interpretează întotdeauna sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu pentru a-i sfătui și a-i ajuta pe alții, considerând că a face asta înseamnă că fac o lucrare și că îi conduc pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să intre în realitatea lor. Realitatea este că, deși conducătorii falși au adesea părtășie cu ceilalți în acest fel despre cuvintele lui Dumnezeu, nu pot rezolva nici cea mai mică problemă reală, iar aleșii lui Dumnezeu rămân incapabili să practice sau să aibă experiența cuvintelor Sale. Indiferent cât de mult participă la adunări sau mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, tot nu înțeleg adevărul, nici nu au intrare în viață și niciunul dintre ei nu este capabil să vorbească despre cunoștințele sale bazate pe experiență. Chiar dacă există oameni răi și neîncrezători care provoacă tulburări în biserică, nimeni nu este capabil să-i discearnă. Când un conducător fals vede un neîncrezător sau o persoană rea provocând o tulburare, acesta nu dă dovadă de discernământ, ci își extinde iubirea și îndemnul către acea persoană, cerându-le celorlalți să fie toleranți și răbdători față de aceasta, îngăduindu-le acestor oameni să continue să provoace tulburări în biserică. Acest lucru face ca fiecare element din lucrarea bisericii să fie destul de nefructuos. Aceasta este consecința eșecului unui conducător fals în a face lucrări concrete. Conducătorii falși nu pot folosi adevărul pentru a rezolva

probleme, ceea ce este suficient pentru a demonstra că nu au adevărul-realitate. Atunci când vorbesc, doar rostesc cuvinte și doctrine și tot ce le spun altora să practice reprezintă doctrine și regulamente. De exemplu, când o persoană dezvoltă o înțelegere greșită despre Dumnezeu, conducătorii falși îi vor spune: „Cuvintele lui Dumnezeu au acoperit deja toate acestea: orice ar face Dumnezeu, este mântuirea omului, este iubire. Uite cât de clare și cât de explicite sunt cuvintele Lui! Cum de încă poți să-L înțelegi greșit?” Acesta este tipul de instrucțiuni pe care conducătorii falși le dau oamenilor. Ei rostesc cuvinte și doctrine pentru a-i îndemna pe oameni, pentru a-i constrânge și pentru a-i face să respecte regulamentele. Acest lucru nu este deloc eficient și nu poate rezolva nicio problemă. Conducătorii falși pot să rostească doar cuvinte și doctrine pentru a-i îndruma pe oameni, ceea ce-i face pe oameni să creadă că a fi capabili să rostească doctrine înseamnă că au intrat în adevărurile-realități. Totuși, când se confruntă cu o dificultate, nu știu cum să pună în practică, nu au nicio cale, iar toate cuvintele și doctrinele pe care le-au înțeles sunt date la o parte. Ce arată asta? Arată că înțelegerea doctrinelor nu este deloc utilă sau valoroasă. Singurul lucru pe care îl înțeleg conducătorii falși este doctrina. Nu pot avea părtașie despre adevăr pentru a rezolva probleme; nu există principii în acțiunile lor și în viața lor nu fac decât să urmeze niște reglementări pe care le consideră bune. Astfel de oameni nu au adevărurile-realități. De aceea, atunci când conducătorii falși îi îndrumă pe oameni să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, nu există niciun efect adevărat. Sunt capabili doar să îi facă pe oameni să înțeleagă sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu și nu îi pot ajuta să obțină luminarea din cuvintele Lui sau să înțeleagă ce fel de firi corupte au. Conducătorii falși nu înțeleg care sunt stările oamenilor sau ce fire-esență dezvăluie aceștia, confrunțați cu o situație dată, care dintre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie folosite pentru a rezolva aceste stări eronate și firi corupte, ce se spune despre acestea în cuvintele lui Dumnezeu, cerințele și principiile cuvintelor Lui sau adevărurile din acestea. Conducătorii falși nu înțeleg nimic din aceste adevăruri-realități. Ei doar îndrumă oamenii spunând: „Mănâncă și bea mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Există adevăr în ele. Vei înțelege când vei fi citit mai multe din cuvintele Lui. Dacă nu înțelegi unele dintre ele, ar trebui să te rogi, să cauți și să meditezi mai mult la ele.” Astfel sfătuiesc oamenii și nu pot rezolva problemele procedând astfel. Indiferent cine întâmpină o problemă și vine să caute de la ei, le spun același lucru. Ulterior, acea persoană tot nu se cunoaște și tot nu înțelege adevărul. Nu va putea să-și rezolve problema reală sau să înțeleagă cum ar trebui să practice cuvintele lui Dumnezeu și doar respectă sensul literal al cuvintelor și regulamentelor lui Dumnezeu. Când vine vorba de adevărurile-principii ale practicării cuvintelor lui Dumnezeu sau în ce realități ar trebui să pătrundă, tot nu înțelege. Aceasta este ceea ce rezultă din lucrarea conducătorilor falși: nici măcar un singur rezultat real.

Dumnezeu le cere oamenilor să se îmbrace modest și decent, cuviincios, ca niște sfinți. „Modest și decent, cuviincios, ca niște sfinți” – șapte cuvinte în total, dar înțelegeți ce înseamnă ele? (Știm cu toții că, din punct de vedere doctrinar, Dumnezeu le cere

oamenilor să se îmbrace modest și decent, cuviincios, ca niște sfinți, dar nu știm cum să evaluăm ce este modest sau decent atunci când ne îmbrăcăm.) Acest lucru are legătură cu posibilitatea ca adevărul să fie înțeles. Dacă nu puteți evalua acest lucru, atunci se dovedește că nu înțelegeți cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, ce înseamnă înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu? Înseamnă să înțelegeți criteriile pentru modestie și decență despre care vorbește Dumnezeu sau, mai precis, culoarea și stilul vestimentar. Ce culori și stiluri sunt modeste și decente? Cei care au capacitatea de a înțelege adevărul știu ce este modest și decent și ce este bizar. Deși sunt modeste și decente, unele haine au un stil învechit. Lui Dumnezeu nu-I plac lucrurile învechite și nu le cere oamenilor să imite stilurile din trecut sau să devină farisei ipocriți. Ceea ce Dumnezeu înțelege prin „modest și decent” este să aveți o asemănare umană normală, să arătați onorabil, elegant și să aveți clasă. Dumnezeu nu le cere oamenilor să poarte haine bizare, nici să se îmbrace în zdrențe ca niște cerșetori, ci să se îmbrace modest și decent, cuviincios, ca niște sfinți. Aceasta este înțelegerea oamenilor normali. Dar, după ce a auzit acest lucru, un conducător fals s-a entuziasmat și a spus: „Cuvintele lui Dumnezeu ne dau sfera de aplicare a modului de a ne îmbrăca «modest și decent, cuviincios, ca niște sfinți» – dacă respectăm aceste șapte cuvinte, atunci Îl slăvim pe Dumnezeu, nu Îl facem de rușine și vom fi niște oameni foarte apreciați printre non-credincioși. Așadar, ce înseamnă modest și decent? Înseamnă că trebuie să vorbești și să acționezi cu o asemănare umană și trebuie să fii cuviincios ca un sfânt. În general, când vorbim despre sfinți, ne referim la sfinții antici. Dacă vrem să fim cuviincioși ca niște sfinți, atunci trebuie să imităm stilul sfinților antici, dar oamenii vor crede că ești nebun dacă umbli îmbrăcat în haine străvechi. Acest lucru nu este în concordanță cu principiul onorării lui Dumnezeu, însă ar trebui să existe mărturii pe care le putem depista despre hainele purtate de sfinți în vremuri recente. Mediul social era mai bun acum câteva decenii. Oamenii erau mai simpli și se îmbrăcau mai conservator și corespunzător. Dacă te-ai îmbrăca în conformitate cu acest standard, atunci ai fi modest și decent și ai fi cuviincios ca un sfânt. Aceasta este calea pentru practică.” Aflând că oamenii din anii 1970 și 1980 purtau cămăși albe și pantaloni albaștri, el le-a spus fraților și surorilor: „Am văzut lumina din cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii din anii '70 și '80 se îmbrăcau în ținute care erau destul de corespunzătoare și simple. Nu s-ar putea spune că erau respectabile, dar par să corespundă mai mult cerințelor cuvântului lui Dumnezeu, așa că ne vom îmbrăca în conformitate cu acest standard.” Conducătorul a luat inițiativa de a purta această ținută și toți au considerat că arăta bine, destul de decent și simplu. Conducătorul a spus: „Dumnezeu a spus să nu purtăm haine bizare. În primul rând, nasturii de la cămașă trebuie să fie închiși până la gât, iar toți nasturii de la manșete trebuie, de asemenea, să fie închiși. Încheieturile nu trebuie să fie expuse, cămașa trebuie să fie băgată în pantaloni și totul trebuie să fie bine acoperit, fără ca pieptul sau spatele să fie gol. Iată ce stil modest și decent! Nu este modest și decent și nu corespunde cuviinței unui sfânt, așa cum cere Dumnezeu?” Conducătorului îi plăcea extrem de mult ținuta pe care o

purta chiar în acel moment și, în același timp, le cerea celorlalți: „Hainele voastre sunt prea moderne, prea la modă. Îi fac de rușine pe Dumnezeu, iar Lui nu Îi plac. Grăbiți-vă cu toții să purtați ce port eu, fiți exact ca mine!” Oamenii fără discernământ i-au urmat exemplul, găsind și purtând ținute așa-zis modeste și decente, care corespundeau cuviinței unui sfânt, iar majoritatea oamenilor chiar au crezut că este bine. Dar, în inimile lor, unii oameni au fost dezgustați de aceste lucruri învechite și au simțit că era nepotrivit să facă asta și că această înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu era denaturată. Acești oameni, în ciuda faptului că nu au fost capabili să spună în mod clar dacă era bine sau rău să asculte de conducător și nu au îndrăznit să tragă concluzii, au pledat pentru a nu urma orbește mulțimea. Ei au considerat că spusele conducătorului nu erau corecte în totalitate și nu le-au urmat. Doar acei imbecili, acei oameni cărora le lipsește capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, care nu au citit ei înșiși cuvintele lui Dumnezeu, au fost de acord cu ceea ce a spus conducătorul fals și au făcut ceea ce li s-a spus să facă, întocmai cum li s-a spus. L-au urmat pe conducătorul fals și l-au imitat, îmbrăcându-se la fel ca el când ieșeau în oraș. Oricând ieșeau în mijlocul unei mulțimi, se simțeau foarte încântați, gândindu-se: „Noi credem în Dumnezeu Atotputernic, iar ținutele noastre sunt foarte cuviincioase, precum cele ale unor sfinți. Voi ce ținute purtați? Cât sunt de necuviincioase, cât sunt de moderne, cât sunt de ticăloase! Uitați-vă la noi, nu lăsăm nimic la iveală!” Credeau că sunt uimitori. Conducătorul fals nu numai că nu și-a dat seama că aceasta este o interpretare greșită a cuvintelor lui Dumnezeu, dar chiar a crezut că practică și pătrunde în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Asta fac falșii conducători. Chiar și în ceea ce privește cele mai simple și mai ușor de înțeles dintre cerințele lui Dumnezeu către oameni, conducătorii falși nu pot înțelege cu adevărat la ce se referă cuvintele lui Dumnezeu, standardele pe care le cer acestea sau principiile. Pot ei atunci să înțeleagă ce spune Dumnezeu despre firea coruptă a omeneirii sau despre stările omenești de toate felurile? Pot ei să știe exact care este adevărul în acest caz? Bineînțeles că nu.

Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu; ei știu ce a spus El doar în sensul literal al cuvintelor Lui, dar nu înțeleg ce adevăruri exprimă cuvintele Lui, ce le cere Dumnezeu oamenilor sau ce adevăruri-principii ar trebui să înțeleagă aceștia. Prin urmare, atunci când au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ei doar le interpretează în mod literal și le dau oamenilor unele reglementări, unele reguli pe care aceștia să le urmeze, folosindu-se de ele pentru a dovedi că și ei înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și au făcut lucrare. Unii conducători falși chiar consideră cuvintele lui Dumnezeu ca fiind deja clare, doar că oamenii nu reușesc întotdeauna să le mănânce și să le bea sau să depună efort. Văzând că toți au în mâini cărți ce conțin cuvintele lui Dumnezeu, ei consideră că este inutil să-i îndrume pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când găsesc probleme în timpul adunărilor sau în timp ce își fac îndatoririle, doar le trimit oamenilor câteva fragmente selectate din cuvintele lui Dumnezeu, spunându-le lucruri precum „Citește acest

fragment din cuvintele lui Dumnezeu”; „Citește acel fragment din cuvintele lui Dumnezeu”; sau „Cuvintele lui Dumnezeu spun cutare lucru despre acest aspect și cutare lucru despre acel aspect”. Ei doar trimit oamenilor fragmente selectate din cuvintele lui Dumnezeu, folosind o manieră persuasivă pentru a-i încuraja să citească din cuvintele lui Dumnezeu, crezând că acesta este modul în care trebuie să-i conducă să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și că își îndeplinesc responsabilitatea de conducători. După ce văd aceste cuvinte, oamenii spun: „Și eu am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu; oare nu este inutil să aduni aceste cuvinte pentru mine?” Cu toate acestea, conducătorii falși gândesc: „Dacă nu ți le trimit, nu vei fi în stare să afli în ce capitol sau la ce pagină sunt aceste cuvinte. Nici măcar nu știi în ce context a rostit Dumnezeu aceste cuvinte. În calitate de conducător, ar trebui să-mi asum această responsabilitate, să îți trimit cuvintele lui Dumnezeu oricând și oriunde.” Într-o efuziune de iubire, unii conducători falși chiar trimit cuiva între zece și douăzeci de fragmente din cuvintele lui Dumnezeu într-o singură zi, pentru a-și demonstra loialitatea față de lucrarea lor și hotărârea de a-i conduce pe oameni în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu le sunt trimise oamenilor, dar oare problemele lor sunt rezolvate? Îndeplinesc ei rolul pe care ar trebui să îl joace un conducător? Adesea nu îndeplinesc acest rol, deoarece, dacă oamenii ar putea înțelege singuri aceste cuvinte, nu ar mai avea nevoie de un conducător. Fragmentele din cuvintele lui Dumnezeu trimise de conducătorii falși sunt de fapt bine cunoscute de cei care citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu, dar ce le lipsește oamenilor? Care sunt dificultățile și problemele lor? Faptul că atunci când vine vorba de chestiuni care implică aceste adevăruri, când se confruntă cu dificultăți, oamenii nu pot vedea esența acestor probleme, nu știu de unde să înceapă pentru a le rezolva și nu știu cum să pătrundă aceste adevăruri – și nici conducătorii falși nu știu. Atunci, oare și-au îndeplinit responsabilitatea în această privință? Sunt competenți în lucrarea de conducere? În mod clar, nu au îndeplinit această responsabilitate. De exemplu, când oamenii citesc în cuvintele lui Dumnezeu despre cum trebuie să fie o persoană cinstită, pentru că nu știu cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și nu au calibrul necesar pentru a pricepe și a înțelege adevărul, conducătorul fals ar spune: „Cerințele lui Dumnezeu nu sunt ridicate. Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, iar să fii cinstit înseamnă să vorbești cu sinceritate. Oare cuvintele lui Dumnezeu nu au spus totul: «Vorbirea voastră să fie astfel: „Da” să fie „Da” și „Nu” să fie „Nu”» (Matei 5:37)? Ce clare sunt cuvintele lui Dumnezeu! Spune doar ceea ce gândești în inima ta; este foarte simplu! De ce nu poți face asta? Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, trebuie să îl practicăm. A nu-l practica înseamnă să ne răzvrătim, iar Dumnezeu îi mântuiește oare pe cei care se răzvrătesc împotriva Lui? Nu face asta.” Auzind acest lucru, oamenii răspund: „Tot ce spui este corect, dar tot nu știm cum să fim oameni cinstiți, pentru că, de multe ori, minciuna este involuntară sau este ceva ce facem atunci când nu avem de ales și există un motiv în spatele acesteia. Cum ar trebui rezolvată această problemă?” Ce ar spune conducătorul fals?

„Oare nu este acest lucru ușor de rezolvat? Nu l-au clarificat cuvintele lui Dumnezeu? Să fii o persoană cinstită înseamnă să fii ca un copil; este foarte simplu! Nu poți fi ca un copil indiferent de vârsta pe care o ai? Este de ajuns să te uiți cum se comportă copiii.” Apoi, cel care ascultă se gândește: „Principalele comportamente ale unui copil sunt să fie naiv și vioi, să sară de colo-colo, să fie imatur și să nu înțeleagă multe lucruri. Din moment ce conducătorul a spus asta, atunci așa voi face.” A doua zi, această persoană în vârstă de 30 sau 40 de ani își prinde părul în două codițe împletite, poartă o bentiță roz și agrafe de păr, se îmbracă într-o cămașă roz și se încalță cu pantofi și șosete roz, îmbrăcându-se complet în roz. Văzând acest lucru, conducătorul spune: „E bine așa! Mergi mai mult ca un copil, săltând de colo-colo. Vorbește mai inocent, ca un copil, fără răutate în privire și cu un zâmbet pe față – nu asta înseamnă să te întorci la felul de a fi al unui copil? Acesta este comportamentul unei persoane cinstitute!” Conducătorul este destul de mulțumit, în timp ce alții văd acest lucru ca pe un comportament prostesc, anormal. Acest conducător fals nu numai că nu a reușit să rezolve problema, dar nici nu a știut deloc cum să caute adevărurile-principii, conducând oamenii pe calea absurdului. Conducătorul fals nu știe cum să înțeleagă corect și pur nici măcar cel mai simplu adevăr despre cum să fii o persoană cinstită, recurgând la aplicarea oarbă a reglementărilor, înțelegându-l atât de denaturat, încât îi dezgustă pe cei care îl aud. Asta fac conducătorii falși.

Conducătorii falși înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în tot felul de moduri, venind cu diverse puncte de vedere bizare și excentrice. De asemenea, ei pretind că susțin practicarea și respectarea cuvintelor lui Dumnezeu, cerându-le celorlalți să accepte și să adere la felul în care înțeleg ei lucrurile. Pe scurt, oamenii precum acești conducători falși adesea înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în mod superficial și denaturat. Folosind un termen spiritual pentru a defini acest lucru, am spune că le „lipsește înțelegerea spirituală”. Pe lângă faptul că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în mod denaturat, ei adesea le cer și celorlalți să urmeze, la fel ca ei, aceste doctrine și reglementări denaturate. Între timp, ei se folosesc de modul lor denaturat de a înțelege lucrurile pentru a-i condamna pe cei care au o înțelegere pură a adevărului. Acești conducători falși, fiind lipsiți de înțelegere spirituală, nu scrutează și nu analizează cuvintele lui Dumnezeu precum o fac antihriștii. La prima vedere, ei par că abordează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine supusă, mâncându-le, bându-le și acceptându-le. Cu toate acestea, din cauza calibrului lor slab și a incapacității lor de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, le tratează ca pe un manual, crezând că acestea urmează logica „unu plus unu egal doi, doi plus doi egal patru”. Ei nu știu că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul, iar pentru a intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu trebuie să înțelegem la ce se referă adevărurile rostite în cuvintele lui Dumnezeu și care sunt diversele stări și conținuturi pe care le cuprind aceste adevăruri. Atunci când alții înțeleg cuvintele lui Dumnezeu într-un mod foarte concret și practic, ei consideră că acest lucru este superficial și nu merită ascultat, spunând: „Înțeleg totul, știu totul. Lucrurile despre care vorbești sunt deja explicate clar în cuvintele lui Dumnezeu, de ce este nevoie să le spui tu?” De fapt, ei nu sunt conștienți că ceea

ce discută alții cuprinde un conținut specific legat de adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu. Deoarece acestor conducători falși le lipsește înțelegerea spirituală și nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, ei cred că toate adevărurile sunt mai mult sau mai puțin la fel, fără diferențe specifice între aspectele la care se referă; consideră că, în ciuda faptului că vorbesc la nesfârșit despre aceste lucruri, în esență, toate reprezintă același aspect. Această credință indică o problemă gravă și îi condamnă pe acești indivizi să nu înțeleagă niciodată adevărul.

Conducătorii falși nu îi pot conduce pe oameni în adevărul-realitate

Acum, există indivizi cu un calibru bun și cu capacitate de înțelegere, care au dobândit deja o anumită experiență și o anumită pătrundere în cuvintele de bază ale lui Dumnezeu și dețin un anumit adevăr-realitate, dar au nevoie să fie îndrumați și conduși într-un mod mai specific, astfel încât intrarea lor să poată fi mai precisă și mai detaliată. Numai conducătorii falși nu reușesc să înțeleagă la ce se referă detaliile specifice ale adevărului sau de ce se vorbește astfel despre ele, crezând că acest lucru complică lucrurile în mod inutil sau reprezintă un joc de cuvinte. Ei nu înțeleg sau nu știu cum să priceapă sau să aibă experiența diversele aspecte cuprinse în adevăr. Prin urmare, după ce devin conducători, tot ce pot face este să-i conducă pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu despre care se are părtașie în mod obișnuit, apoi să vorbească despre unele doctrine și să sintetizeze unele metode de practică pentru respectarea reglementărilor, oamenii obținând de la ei doar niște termeni spirituali superficiali și cuvinte, doctrine, reglementări și sloganuri rostite în mod obișnuit. Celor care sunt noi credincioși, predicile conducătorilor falși nu le-ar putea fi suficiente decât pentru un an sau doi, dar după un an sau doi, cei care au ajuns să înțeleagă unele adevăruri vor începe să discearnă afirmațiile și abordările conducătorilor falși. Iar cei cărora le lipsește în mod fundamental capacitatea de înțelegere, oricum ar predica acești conducători falși, nu simt nimic, nu sunt conștienți și nu reușesc să realizeze că lucrurile pe care le predică acești conducători sunt doar cuvinte și doctrine și că lucrurile pe care le înțeleg sunt doar niște teorii goale, sloganuri și reglementări care nu reprezintă deloc adevărul. Pe baza acestor manifestări, pot conducătorii falși să-și îndeplinească responsabilitatea de „a-i conduce pe oameni să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”? Pot ei să îndeplinească acest rol? Își pot ei îndeplini responsabilitățile? (Nu.) De ce nu pot? Care este problema esențială? (Acești oameni nu au înțelegere spirituală și nu pot pricepe adevărul.) Nu au înțelegere spirituală și nu pot pricepe adevărul, dar totuși vor să îi conducă pe alții – acest lucru este absolut imposibil! Să ai așteptări de la conducătorii falși să îi determine pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să intre în realitatea cuvintelor Lui este ca și cum ai căra apă cu ciurul – e imposibil! De exemplu, să fii o persoană cinstită: cuvintele lui Dumnezeu sunt destul de simple în această privință, sunt doar câteva propoziții, nu sunt complicate. Oricine are un dram de educație știe ce înseamnă aceste cuvinte, dar,

pentru a dovedi că sunt vrednici de lucrare și că îi pot conduce pe oameni, conducătorii falși dau explicații detaliate pe baza cuvintelor lui Dumnezeu: „Care este semnificația cerinței lui Dumnezeu ca oamenii să fie cinstiți? A fi o persoană cinstită este ceea ce Dumnezeu iubește. Non-credincioșii nu sunt cinstiți, ei nu spun adevărul, iar lucrurile pe care le spun sunt numai minciuni și cuvinte înșelătoare; întreaga lume este o mare națiune a minciunii. Prin urmare, primul lucru pe care îl cere Dumnezeu când vine astăzi este ca oamenii să fie cinstiți. Dacă nu ești o persoană cinstită, Dumnezeu nu te va iubi; dacă nu ești o persoană cinstită, nu poți fi mântuit și nici nu poți intra în Împărăție; dacă nu ești o persoană cinstită, nu poți practica adevărul și cu siguranță ești o persoană înșelătoare; dacă nu ești o persoană cinstită, nu ești conform standardului ca ființă creată.” Acum înțelegeți cum să fiți persoane cinstite? (Nu.) După toate acestea, tot nu este clar. Când aud asta, noii credincioși simt că aceste cuvinte sunt excelente, ceva ce nu au auzit în cei 20 sau 30 de ani de când sunt religioși. Unii chiar spun: „Aceste cuvinte sunt puternice, fiecare propoziție merită un «Amin». Această predică este foarte bună, este cu adevărat o predică a Epocii Împărăției!” Apoi, conducătorii falși continuă: „Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, prin urmare suntem noi oameni cinstiți?” Unii cugetă asupra acestui lucru: „Din moment ce Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, înseamnă că nu suntem încă oameni cinstiți.” Unii rămân tăcuți, gândindu-se: „Mă consider destul de candid. Nu mă cert niciodată cu alții, iar atunci când fac afaceri, nu îndrăznesc să înșel pe nimeni. Uneori, dacă profit un pic, nici nu pot dormi noaptea. Sunt eu o persoană cinstită? Cred că sunt o persoană candidă, iar asta oare nu este același lucru cu a fi o persoană cinstită?” Alții spun: „Eu, din fire, nu pot spune minciuni. Mă înroșesc la față ori de câte ori spun ceva neadevărat, așadar sigur sunt o persoană cinstită, nu?” Apoi, conducătorii falși adaugă: „Fie că ești o persoană cinstită, fie că nu, din moment ce cuvântul lui Dumnezeu ne cere să fim cinstiți, atunci este obligatoriu să fii o persoană cinstită. Dacă acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, ești o persoană cinstită. Atunci te eliberezi de înșelătorie, de legăturile influenței întunecate a Satanei. Odată ce devii o persoană cinstită, intri în adevărul-realitate, îți poți îndeplini îndatoririle și te poți supune lui Dumnezeu.” Acum înțelegeți cum să fiți persoane cinstite? (Nu.) Totuși, unii sunt încântați: „Aceste cuvinte sunt puternice. Amin! Fiecare propoziție este corectă. Niciuna dintre ele nu provine direct din cuvintele lui Dumnezeu, dar toate sunt înțelese din cuvintele lui Dumnezeu. Această înțelegere este fantastică! Eu de ce nu pot să înțeleg așa? Se pare că acest conducător este cu adevărat demn de titlul de conducător, chiar e făcut pentru a conduce!” După ce aud acest lucru, oamenii cu calibrul și istețime cugetă: „Nu ai explicat ce este o persoană cinstită. Cum anume poate fi cineva o persoană cinstită?” Conducătorii falși continuă: „Să fii o persoană cinstită înseamnă să nu minți. De exemplu, dacă anterior ai comis adulter, atunci te rogi lui Dumnezeu și mărturisești de câte ori ai făcut-o și cu cine. Dacă simți că nu-L poți vedea sau atinge pe Dumnezeu, atunci trebuie să te mărturisești conducătorului, clarificând totul. Mărturisirea sinceră este cerința de bază pentru a fi o persoană cinstită. În plus, înseamnă să te

destăinui, să nu amesteci minciuni în nimic. Cum gândești despre ceva, ce intenții ai, ce corupție dezvălui, pe cine urăști sau pe cine ai blestemat în inima ta, pe cine vrei să rănești sau împotriva cui complotezi – toate ar trebui să fie mărturisite acestor persoane. Făcând asta, devii deschis și candid, trăind în lumină. Asta înseamnă să fii o persoană cinstită. O persoană cinstită trebuie să renunțe la egoul său; trebuie să fie capabilă să arate și să disece cele mai rele și mai întunecate părți ale inimii sale.” Auzind aceasta, înțelegeți acum cum să fiți persoane cinstite? (Încă nu.) Chiar și după ce ascultă, oamenii înțeleg doar doctrinele, nu și practicile specifice. Cu o astfel de înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, conducătorii falși îi conduc pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu în acest fel și, de asemenea, au părtășie în acest fel, considerând că ei înțeleg cel mai bine cuvintele lui Dumnezeu, au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și pot conduce oamenii în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. În realitate, lucrurile pe care le înțeleg și despre care au părtășie sunt doar doctrine și sloganuri care nu oferă niciun fel de ajutor celor care doresc să caute adevărul-realitate și să înțeleagă adevărurile-principii. Cu toate acestea, conducătorii falși tot cred că dețin o mare capacitate de înțelegere, că percep cuvintele lui Dumnezeu într-un mod unic și că le sunt superiori oamenilor obișnuiți. Umblă predicând aceste doctrine și sloganuri, chiar comparându-se cu alții, folosesc adesea aceste doctrine și sloganuri pentru a intra în dispute verbale și chiar le folosesc frecvent pentru a le ține morală oamenilor, pentru a-i emonda, a-i judeca și a-i condamna. Ei cred că, făcând asta, lucrează, aduc cuvintele lui Dumnezeu în viața reală și le pun în practică. Nu este aceasta o chestiune supărătoare? Conducătorii falși nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, nu îi pot conduce pe oameni în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei pot să aibă părtășie doar despre unele cuvinte și doctrine, și totuși umblă predicându-le și etalându-le. Însă, în realitate, ei nu înțeleg niciun adevăr din cuvintele lui Dumnezeu. De exemplu, nu înțeleg unii termeni spirituali similari sau expresii similare și nici nu cunosc diferențele dintre ele sau cum să le adapteze la situațiile reale. În afară de faptul că respectă reglementări și debitează cuvinte și doctrine, nu înțeleg cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și nu le practică realmente. Prin urmare, este clar că înșiși conducătorii falși nu înțeleg adevărul și nici nu sunt capabili să îi conducă pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să intre în adevărul-realitate. Am ilustrat acest lucru cu exemplul referitor la a fi o persoană cinstită. Neștiind cum să perceapă adevărul de a fi o persoană cinstită, conducătorii falși încep să debiteze cuvinte și doctrine și să predice sloganuri, inducându-i în eroare pe acei oameni proști și confuzi care nu au înțelegere spirituală, lăsându-i dezorientați. După ce ascultă aceste cuvinte și doctrine, ei îi idolatrizează îndeosebi pe conducătorii falși și, după ce îi urmează câțiva ani, ajung să nu înțeleagă nici măcar adevărurile elementare, nepătrunzându-le deloc. Vom încheia aici părtășia noastră cu privire la acest punct.

Punctul doi: Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală (Partea întâi)

Conducătorii falși nu pot vedea adevăratele stări ale fiecărui tip de persoană

A doua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este să se familiarizeze cu stările fiecărui tip de persoană și să rezolve diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală. Cum duc la îndeplinire conducătorii falși această lucrare? Au vreo competență pentru această sarcină? Haideți să disecăm acest punct. Familiarizarea cu stările fiecărui tip de persoană – pe ce bază realizează ei acest lucru? Pe baza înțelegerii cuvintelor lui Dumnezeu care expun firile și esențele corupte ale diverselor persoane. Pentru a înțelege stările diverșilor oameni, o persoană trebuie mai întâi să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu care expun diversele stări, firi corupte și esențe corupte ale oamenilor și să fie capabilă să se compare cu ele. Tipul de firi expuse de Dumnezeu vizează felul oamenilor, umanitatea pe care o au, manifestările și dezvăluirile pe care le au și atitudinea lor față de Dumnezeu, față de cuvintele lui Dumnezeu și față de datoria lor; aceste stări trebuie să fie comparate cu ale lui Dumnezeu cuvinte și, procedând astfel, o persoană este capabilă să înțeleagă stările diverșilor oameni. Prin urmare, familiarizarea cu stările diverselor persoane se realizează, în primul rând, pe baza înțelegerii cuvintelor lui Dumnezeu și a capacității de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu. Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, prin urmare pot ei înțelege adevărurile complexe despre diversele tipuri de oameni expuși de cuvintele lui Dumnezeu, precum și diferitele stări și esențe corupte care sunt expuse? (Nu.) Ei nu înțeleg, nu cunosc conexiunile implicate aici și nu cunosc adevărurile implicate. Deoarece nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, priceperea stărilor diverselor persoane – această chestiune esențială și importantă – este o sarcină foarte problematică și dificilă pentru conducătorii falși.

Cum înțeleg conducătorii falși stările diverselor persoane? Se gândesc: „Această persoană este entuziastă, cealaltă este meschină, acesteia îi place să se îmbrace elegant, cealaltă are puțină credință...” Se uită doar la aceste fenomene superficiale, dar nu știu care este cu adevărat atitudinea cuiva față de cuvintele lui Dumnezeu și față de adevăr și care este cu adevărat natura-esență pe care acesta o are. De exemplu, cineva are credință adevărată și este energic când își face datoria, dar dificultățile și situația complicată din familie îi afectează rezultatele îndatoririlor; văzând acest lucru, conducătorii falși îl vor eticheta în mod greșit, spunând: „Acest om este un neîncredător. Nu se poate despărți de familia lui. Se gândește mereu la copiii lui. Are economii acasă, dar nu le oferă. Așadar, acest om este foarte problematic și nu va putea fi folosit pentru sarcini importante în viitor.” De fapt, problema acestui om nu este gravă; nu poate vedea multe lucruri așa cum sunt pentru că pur și simplu crede în Dumnezeu doar de scurt timp

și înțelege adevărul în mod superficial. Nu știe cum să-și trateze familia și copiii sau cum să-și gestioneze bunurile. Este încă în perioada de rugăciune și căutare și nu a găsit încă principiile și metodele exacte de practică. Este hotărât să practice adevărul, dar atunci când se confruntă cu situații complicate din familie și cu dificultăți, temporar, este puțin slab și nu este foarte activ când își face datoria. Cu toate acestea, el poate finaliza cu seriozitate lucrarea care îi este atribuită de biserică, ceea ce majoritatea oamenilor nu pot face. Judecând după calibrul, umanitatea și atitudinea lui față de adevăr, este o persoană bună. Dar conducătorii falși nu văd lucrurile în acest fel pentru că nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și nu știu cum să le folosească drept standard pentru a evalua natura-esență a cuiva sau dacă starea în care se află cineva se datorează naturii-esențe pe care o are sau slăbiciunii temporare sau este o problemă de statură; ei nu pot evalua aceste lucruri. Dificultățile cu care se confruntă acest tip de persoană sunt cele care apar în viața reală și sunt legate de intrarea în viață – pot conducătorii falși să rezolve asemenea probleme? Pot ei rezolva dificultățile acestor oameni? (Nu.) Deoarece nu pot înțelege cu exactitate stările diversilor oameni și nu pot discerne cu exactitate ce este bine și ce este rău în natura-esență pe care diverși oameni o au, conducătorii falși nu pot înlătura cu exactitate nici dificultățile și nici problemele diversilor oameni. Dimpotrivă, ei consideră că aceia care, bazându-se doar pe entuziasm, pot alerga de colo-colo și se pot consuma, pot îndura greutăți și pot plăti un preț, dar au un calibru slab și nu au capacitatea de a înțelege, sunt ținte cheie pentru cultivare și au părtașie ca să le înlătore dificultățile atunci când acești oameni le întâmpină. Dar cum găsesc soluții și cum abordează lucrurile conducătorii falși în ceea ce îi privește pe cei care realmente au calibru și au o umanitate bună atunci când aceștia întâmpină dificultăți și sunt puțin slabi? Atunci când se confruntă cu dificultăți și sunt de fapt doar puțin slabi, în funcție de situație, acești oameni ar trebui sprijiniți și ajutați; cineva ar trebui să aibă părtașie cu ei despre intențiile lui Dumnezeu – nu ar trebui să fie complet abandonați, cu atât mai puțin etichetați. Dar cum înlătură conducătorii falși dificultățile unor asemenea oameni? Ei spun: „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns deja la un asemenea stadiu și totuși încă te agăți de soțul tău, de copiii tăi; chiar îți pui copiii să meargă la universitate și să își urmărească perspectivele. Pe măsură ce dezastrele devin din ce în ce mai grave, mai există perspective în această lume? Nu te poți îngriji nici măcar de propria viață, cum îți poate păsa de aceste lucruri? Lucrarea lui Dumnezeu este aproape încheiată, cât de urgent este! Dacă nu te dedici pe deplin, mai poți fi numită o ființă creată? Mai ești om?” Oare chiar în asta constau dificultățile acestor oameni? (Nu.) Acești oameni sunt puțin slabi atunci când se confruntă cu dificultăți doar din cauza staturii lor mici, nu pentru că nu iubesc adevărul sau nu sunt dispuși să își facă datoria. Prin urmare, ceea ce spun conducătorii falși nu corespunde stării lor; în mod evident, este un caz de etichetare greșită, ei neînțelegând aspectul esențial sau fundamental al stării lor, neînțelegând ceea ce gândesc cu adevărat, ce fel de persoane sunt și cum ar trebui să fie îndrumați și ajutați să-și înlătore dificultățile. Conducătorii falși nu știu cum să rezolve aceste

probleme. Așadar, cum ar trebui rezolvate astfel de probleme atunci când apar? Poți spune: „Problema cu care te confrunți este o problemă cu care dau piept mulți oameni. Cei care își pot lăsa cu adevărat familiile în urmă și se pot consuma din toată inima pentru Dumnezeu nu acționează din impuls, ci se pregătesc de mult timp. În primul rând, ei au înțeles suficient adevăr și sunt cu adevărat hotărâți să se separe de familia lor, să se consume din toată inima în casa lui Dumnezeu, și pot garanta că nu vor regreta mai târziu – s-au gândit bine la toate. În plus, în această perioadă, ei se roagă lui Dumnezeu pentru a se pregăti și pentru a deschide o cale de urmat, în timp ce continuă să se echipeze cu adevărul, dându-și posibilitatea să înțeleagă mai multe adevăruri, să aibă mai multă credință și să lase totul deoparte pentru a se consuma din toată inima pentru Dumnezeu. Acest lucru necesită timp, rugăciune și, desigur, conducerea și rânduieșile lui Dumnezeu. Dacă ai luat această hotărâre, nu te neliniști. Roagă-te lui Dumnezeu și așteaptă în liniște, iar Dumnezeu va rândui lucrurile pentru tine. Dacă rugăciunile și hotărârea ta sunt în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu și primesc aprobarea Lui, dacă ești pregătit și te vei supune indiferent de ceea ce face Dumnezeu și nu vei simți niciun regret, atunci, cu siguranță, Dumnezeu îți va deschide o cale. În această perioadă, ceea ce ar trebui să facă oamenii este să se pregătească și să aștepte; singurul lucru pe care îl pot face este să se echipeze cu adevărul, să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să își lase statura să se dezvolte treptat. Atunci când Dumnezeu pregătește diverse medii, dacă poți alege să te supui suveranității și rânduieșilor lui Dumnezeu fără să te plângi, înseamnă că ai statură – tu vei putea să te supui indiferent ce face sau cum rânduiește Dumnezeu.” Ce părere ai despre o asemenea îndrumare? (Este bună.) Pe de o parte, îți îndeplinești responsabilitatea, ajutându-i pe oameni să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu; în același timp, nu îi forțezi dincolo de capacitatea lor, ci îi tratezi în funcție de situația lor reală. Astfel, oare nu sunt rezolvate problemele cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu? Nu sunt înlăturate dificultățile cu care se confruntă oamenii în viața reală în funcție de stările lor? (Ba da.)

Unii oameni sunt întotdeauna superficiali în îndeplinirea îndatoririlor lor și nu dau dovadă de responsabilitate, se poartă întotdeauna cu un aer oficial, sunt aroganți, neprihăniți de sine și incapabili să coopereze cu ceilalți și aduc pierderi lucrării bisericii, fără să se simtă câtuși de puțin vinovați. Văzând o astfel de situație, un conducător fals își propune să abordeze și să rezolve problema, spunând: „Acest om joacă un rol foarte important în această lucrare. Se pare că nu există nimeni destul de potrivit pentru a-l înlocui, așa că trebuie să am părtășie cu el pentru a-i înlătura dificultățile.” În timpul părtășiei, conducătorul fals descoperă că acest om nu vrea deloc să își facă datoria. Vrea să urmărească lucruri lumești, să facă bani din carieră și să trăiască o viață bună, simțindu-se copleșit dacă este obligat să își facă datoria. El consideră că să-și facă datoria în casa lui Dumnezeu înseamnă să fie ocupat în fiecare zi, că, pe lângă faptul că își distruge viața personală de familie, îi este imposibil să-și mențină relațiile cu membrii familiei și că, dacă încalcă principiile în timp ce își face datoria, trebuie să

suporte emondarea. O astfel de viață i se pare prea chinuitoare și nu vrea să trăiască așa. Chestiunea este clară: comportamentul lui indică faptul că este un neîncrezător. Dar cum tratează conducătorul fals această problemă? Conducătorul fals gândește: „Acest om este talentat printre non-credincioși; nu este ușor să găsești pe cineva ca el. Starea lui a devenit problematică; trebuie să las rapid deoparte cea mai încărcată lucrare pe care o am în grijă pentru a avea părtășie cu el, pentru a-l ajuta să rezolve această problemă. Cum să o rezolve? Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele mai puternice; mai întâi, îi voi citi câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu, ca să-i înlătur indisponibilitatea de a-și face datoria.” Conducătorul fals îi spune: „Acum că au venit dezastrele, oamenii nu mai pot trăi o viață bună. Încă vrei să câștigi bani având o carieră și să trăiești o viață de familie simplă, dar, în curând, întreaga lume va fi în haos și nu vor mai exista familii simple. Nu poți vedea aceste lucruri? Trebuie să te rogi mai mult lui Dumnezeu. Rugăciunea către Dumnezeu îți va da credință. De asemenea, trebuie să mănânci și să bei mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. După ce vei mânca și vei bea cuvintele lui Dumnezeu de câteva ori, problema ta va fi rezolvată.” Apoi găsește cinci sau zece fragmente din cuvintele lui Dumnezeu, pe care să le citească și cu ajutorul cărora să aibă părtășie. Omul răspunde: „Termină cu părtășia. Eu înțeleg toate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu; sunt mai educat decât tine. Nu te da mare.” După o zi întreagă de părtășie nu se rezolvă nimic. Conducătorul fals se gândește în sinea lui: „Fac lucrare bisericească de atâția ani; nu cred că nu-ți pot rezolva problema.” Seara continuă rapid părtășia: „Trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și să L te închini! Ai speranța de a deveni o ființă creată care este conform standardului. Această datorie nu este ușor de obținut; trebuie să prețuiești această oportunitate pentru că, dacă o ratezi, nu va mai fi niciodată alta. Având în vedere că ai un calibru și niște calități atât de bune, nu ar fi păcat să nu-ți faci datoria? Un om cu talentele tale ar trebui să fie promovat și folosit în casa lui Dumnezeu; ai perspective mari aici!” Omul spune: „Taci. Dacă mă pui să îmi fac datoria, atitudinea mea va rămâne aceeași. Dacă nu îmi este permis să o fac, voi pleca imediat. Nu e vorba că implor să rămân aici!” Conducătorul fals își epuizează toate cuvintele, dar nu poate să-l convingă pe acest om sau să îi rezolve problema. De ce se întâmplă asta? Pentru că nu poate vedea cu adevărat care este problema esențială a acestuia. Atunci când își face datoria, acest om este superficial ori de câte ori are chef, trișează ori de câte ori are chef și doar face totul mecanic dacă asta este ceea ce are chef să facă; este iresponsabil indiferent de lucrarea pe care o face. Nu este dispus să depună un efort suplimentar sau să spună câteva cuvinte în plus pentru a rezolva unele probleme, considerând că aceste lucruri sunt supărătoare și deranjante. Este clar că știe cum să își facă datoria într-un fel care e conform standardului și cum să acționeze corespunzător, dar nu este dispus să practice în acest fel. Cu toate acestea, continuă să își facă datoria în casa lui Dumnezeu. Care este natura acestei situații? Care este problema aici? (A venit cu intenția de a obține binecuvântări și de a se târgui.) A venit cu o asemenea speranță; astfel de oameni sunt cunoscuți drept oportuniști. Ei spun: „Am auzit că în curând va veni sfârșitul lumii,

apocalipsa este iminentă, așa că nu mai trebuie să merg la muncă; oricum am câștigat destui bani. Mai bine vin în casa lui Dumnezeu pentru un tichet de masă gratuit și pentru a-mi asigura un loc, astfel încât să am speranța de a primi binecuvântări mai târziu.” Judecând după atitudinea și intenția lor când își fac datoria, credința lor în Dumnezeu este oportunistă; ei au venit în casa lui Dumnezeu pentru a trăi precum niște paraziți, nu din credință adevărată. Când își fac datoria, au o atitudine deosebit de nepăsătoare. Ca să-i utilizeze, biserica trebuie să îi convingă și să negocieze cu ei, iar ei nici așa nu se descurcă bine. Pot să își facă datoria cu adevărat niște persoane care nu au nici măcar conștiință? Aceștia pur și simplu sunt oportuniști și trăiesc precum niște paraziți, sunt niște neîncrezători. Privind natura celor două aspecte ale acestei probleme, conducătorul fals i-a înțeles esența în încercarea sa de a o rezolva? (Nu.) Nereușind să vadă esența problemei, el a continuat să creadă că acest om este un credincios adevărat, doar că nu înțelege adevărul, are o statură mică, este temporar slab și are nevoie de sprijin. Din aceste perspective, el a încercat să aibă părtaşie și să ajute, doar că i s-a spus: „Taci. Doctrinile despre care vorbești tu sunt inutile. Le știu pe toate, înțeleg mai multe decât tine. Tu câte doctrine înțelegi cu adevărat? Cât de educat ești? Numărul cărților citite de mine este mai mare decât cel al meselor luate de tine!” Și-a dezvăluit natura, nu-i așa? Conducătorul fals continuă să creadă că face lucrarea, fără să-și dea seama că acest om este de fapt un neîncrezător. Când neîncrezătorii își fac datoria în casa lui Dumnezeu, până și munca pe care o fac nu este conform standardului. Ar trebui ca astfel de oameni să fie ținuti prin preajmă? (Nu.) Prin urmare, acesta este principiul pentru gestionarea acestui tip de persoane în casa lui Dumnezeu: dacă pot și sunt dispuși să muncească, păstrați-i; dacă nu sunt dispuși, înlăturați-i repede, fără să-i convingeți sau să-i îndemnați să rămână. Cunoaște conducătorul fals acest principiu? Nu îl cunoaște. El îi tratează pe cei morți ca și cum ar fi vii, hrănindu-i și dându-le apă; nu este o nesăbuiță? Conducătorii falși fac tocmai astfel de lucruri nesăbuite.

Conducătorii falși nu sunt capabili să rezolve dificultățile și problemele pe care oamenii le întâlnesc în intrarea lor în viață

În diverse situații, când diverse persoane dezvăluie diferite stări și manifestări, conducătorii falși nu reușesc întotdeauna să înțeleagă esența acestor dezvăluiri și nu pot rezolva problemele care decurg din ele. Pentru că nu înțeleg adevărul, ei pun etichete în mod eronat și comit abateri nesăbuite, confundându-i pe cei care sunt slabi pentru moment sau sunt negativi uneori cu neîncrezătorii și oamenii care îl trădează pe Dumnezeu. Între timp, acei neîncrezători care par să aibă unele daruri, care pot face lucrări simple și depun un oarecare efort, sunt considerați ținte cheie care trebuie sprijinite. Acești oameni se simt jenați să își declare direct reticența de a-și face datoria, însă conducătorii falși nu reușesc să înțeleagă acest lucru și stăruie să-i convingă să rămână. Conducătorii falși nu fac altceva decât să comită acte nesăbuite; oamenii răi tulbură biserica, însă ei rămân orbi la acest lucru și nu se ocupă de problemă. Nu comit

abateri nesăbuite? Cum ajung conducătorii falși să comită abateri nesăbuite? Le lipsește capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și nu înțeleg adevărul, așa că, atunci când se confruntă cu diverse situații, recurg la doctrinele cele mai superficiale pe care le înțeleg, aplicându-le în mod repetat într-o manieră care nu face decât să provoace perturbări și tulburări. Adesea, pe lângă faptul că nu reușesc să înlăture dificultățile pe care oamenii le întâmpină cu privire la intrarea în viață și nu reușesc să îi ajute ca din slabi să devină puternici, îi și fac să aibă noțiuni despre Dumnezeu și să-L înțeleagă greșit, făcându-i să creadă că biserica încearcă să îi recruteze pentru a profita de serviciul lor, ca și cum casa lui Dumnezeu duce lipsă de persoane talentate și nu poate găsi oameni potriviți. Acesta este impactul negativ generat de activitatea conducătorilor falși. Cum se întâmplă acest lucru? (Conducătorii falși nu pot pricepe adevărul, nu înțeleg adevărul și, atunci când se confruntă cu anumite situații, doar aplică reglementări.) Nu pot pricepe adevărul, sunt capabili doar să memoreze niște cuvinte și niște zicale rigide. Le lipsesc înțelegerea și evaluarea adevărului bazate pe experiența reală. Astfel, atunci când în cele din urmă apar probleme, ei pot doar să spună câteva fraze seci: „lubește-L pe Dumnezeu”; „Fii cinstit”; „Fii ascultător și supus atunci când te confrunți cu anumite situații”; „Fă-ți bine datoria”; „Trebuie să fii loial”; „Trebuie să te răzvrătești împotriva trupului”; „Trebuie să te consumi pentru Dumnezeu”. Ei folosesc aceste doctrine, sloganuri și zicale goale pentru a se dichisi și pentru a le propovădui și altora, sperând să îi influențeze și să aibă un impact pozitiv asupra lor, dar acest lucru nu are niciun efect și nu schimbă nimic. Prin urmare, conducătorii falși sunt incapabili să înfăptuiască vreo lucrare. Din moment ce nici măcar nu sunt capabili să înlăture dificultățile pe care aleșii lui Dumnezeu le întâmpină în intrarea în viață, atunci cum ar putea ei să conducă biserica așa cum trebuie?

Atunci când întâmpină diverse dificultăți în viața reală și nu știu cum să le facă față, nici cum să practice adevărul, oamenii trebuie să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva aceste probleme. Dacă cineva cu o statură mică nu știe cum să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, nici cum să găsească cuvintele relevante ale lui Dumnezeu, atunci ar trebui să îi caute pe cei care înțeleg adevărul ca să aibă părtaşie pentru a rezolva problema, instruindu-se în același timp cum să găsească cuvintele relevante ale lui Dumnezeu și cum să înțeleagă adevărul. Asta înseamnă să găsești în cuvintele lui Dumnezeu care sunt principiile și standardele cerute de El, cum definește El această chestiune și ce cere El în privința ei și dacă există detalii specifice explicate. Dacă ale lui Dumnezeu cuvinte cu privire la acest subiect sunt oarecum simple, doar descriind principiile, fără a oferi exemple detaliate, atunci ar trebui să înveți să cugeți. Dacă nu poți înțelege cugetând, caută mai mulți oameni cu care să ai părtaşie, ai părtaşie la adunări, băjbâie și caută în timp ce îți faci datoria, obținând luminarea și iluminarea și, astfel, ajungând treptat să înțelegi care este esența problemei în cauză. În cele din urmă, intră în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu ca să ajungi să înlături aceste dificultăți. De exemplu, unii oameni sunt leneși și nu reușesc niciodată

să adune puterea necesară pentru a-și face datoria; dar dacă menționezi mâncarea, băutura și petrecerile, se luminează și devin plini de vigoare, ca și cum ar fi brusc înviorați. Cum rezolvă conducătorii falși astfel de probleme? Au și ei o metodă: atribuie mai multe sarcini acestor oameni, nelăsându-le timp să lenevească. Poate această abordare să rezolve problema? Unii oameni sunt reticenți să facă până și puțină lucrare care le este atribuită; vor doar să trăiască precum niște paraziți, considerând că este mai bine să nu facă nicio lucrare! Care este problema în ceea ce-i privește pe oamenii extrem de leneși? Natura-esență pe care o au, faptul că iubesc sau nu lucrurile pozitive și, de asemenea, preferințele și lucrurile pe care le urmăresc. Unii oameni au un oarecare calibru; dacă sunt doar niște adepți obișnuiți, fără să aibă vreo povară asupra lor, nu au energia necesară pentru a-și face lucrarea și nu găsesc niciun interes în ea. Cu toate acestea, dacă, în funcție de calibrul lor și de datoria pe care o pot face, li se dă povara de a fi supraveghetori, li se permite să dețină anumite titluri și să își asume anumite obligații, atunci le este stârnit interesul pentru lucrare. Uneori, atunci când devin iresponsabili în lucrarea lor sau devin leneși, ei pot fi emondați; alteori pot fi încurajați și lăudați. Astfel, acești oameni cărora le pasă de propria imagine, care iubesc statutul și cărora le place să fie flatați, capătă energia necesară pentru a-și face datoria. Când se gândesc să lenevească, chibzuiesc: „De dragul statutului, pentru povara pe care o port, trebuie să fac treabă bună.” În acest fel, lenea acestor oameni poate fi parțial înlăturată. Atunci când întâlnesc asemenea probleme legate de umanitate sau stări care implică intrarea în viață și care apar în timpul îndeplinirii datoriei, conducătorii falși consideră că acestea sunt foarte dificil și anevoios de rezolvat. Ei nu știu cum să înlătore aceste stări și cum să rezolve aceste probleme sau ce cuvinte ale lui Dumnezeu să folosească pentru a le rezolva în mod țințit. De cele mai multe ori, abordarea lor este de a-i convinge sau de a-i ademini pe oameni să facă treabă bună; dacă nu reușesc să-i convingă sau să-i îmbie, ajung să se înfurie și să-i emondeze. Dacă emondarea nu funcționează, citesc câteva fragmente din cuvintele aspre ale lui Dumnezeu drept avertisment, spunându-le oamenilor că ar trebui să-și îmbunătățească purtarea. Dacă nici asta nu are efect, ultima lor soluție este să pună pe cineva să-i supravegheze și să-i țină în frâu. Au la dispoziție doar aceste câteva tehnici, iar dacă acestea nu funcționează, nu mai au opțiuni.

Pe scurt, oricare ar fi problema cu care se confruntă în lucrarea lor, conducătorii falși nu sunt capabili să-i vadă esența, au probleme în a pricepe adevăratele stări și medii ale diverșilor oameni și cu atât mai puțin pot să vadă unde se află rădăcina problemei sau de unde să înceapă pentru a o rezolva cât mai adecvat. Nu au aceste principii și metode de rezolvare a problemelor, astfel încât lucrarea conducătorilor falși nu poate rezolva diverse probleme reale. Ei sunt capabili doar să predice niște doctrine, să strige niște sloganuri, să urmeze niște regulamente și să facă totul mecanic. Cum pot fi astfel de oameni potriviți pentru lucrarea de conducere a bisericii? Nu contează cât de mult se instruiesc sau câți ani mai cred, ei nu vor fi potriviți pentru lucrarea de conducere a bisericii. Ați întâlnit vreun asemenea exemplu? (În biserica noastră era cineva care făcea

datoria de găzduire și care făcea mereu remarci critice și ostile, afectând modul în care ne îndeplineam datoria și provocând perturbări și tulburări. După ce am raportat acest lucru conducătorului, acesta doar a insistat să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne supunem mediului pregătit de Dumnezeu, fără a rezolva problema reală, ceea ce a afectat activitatea bisericii. Abia după o schimbare a conducerii, problema a fost rezolvată.) Aceasta este o manifestare tipică a conducătorilor falși. Acesta este un tip obișnuit de conducător fals: cel care nu poate să identifice o persoană rea sau un antihrist atunci când întâlnește unul și le spune celorlalți să fie răbdători și toleranți, să învețe din această experiență și să asculte persoana rea sau antihristul. Nu discerne antihriștii sau oamenii răi și nici nu face nimic în privința lor. După atâta părtășie cu privire la modurile în care se manifestă antihriștii, toți cei care înțeleg adevărul trebuie să fie acum capabili să identifice câteva dintre ele. Dar sunt oamenii de tipul conducătorilor falși capabili să cerceteze în ce fel corespunde acea părtășie comportamentului unui antihrist? Pot ei să discearnă antihriștii? (Nu.) Și ce rezultă din incapacitatea lor de a discerne antihriștii? Este posibil ca un antihrist să le smulgă puterea, ca ei să îi permită antihristului să controleze biserica și, în cele din urmă, să nu facă nimic în timp ce antihristul își întemeiază o împărăție independentă. Dacă nu pot să discearnă un antihrist, nu au cum să-l trateze ca pe dușmanul lor și să-l expună, să-l deslușească și să-l respingă; dacă nu pot să discearnă un antihrist, este foarte probabil să-l trateze pe acesta ca pe un frate sau ca pe o soră, cu răbdare și toleranță, ceea ce are ca rezultat venirea antihristului la putere în biserică, pentru a o controla. Prin urmare, consecințele incapacității de a-i discerne pe antihriști sunt grave, peste măsură de groaznice. Conducătorii falși nu înțeleg adevărul; ei nu pot să deslușească esențele diferitelor tipuri de oameni. Tot ceea ce fac ei este să predice cuvinte și doctrine și să aplice reglementări, cu iubire pentru toți, lăsându-i pe toți să se căiască și dându-le tuturor o șansă, oricine ar fi. Oare nu este aceasta metoda clerului religios? Nu reprezintă oare modul în care acționează fariseii? Atunci când întâlnesc antihriști, conducătorii falși aleg de obicei să facă compromisuri și să cedeze, găsind chiar o scuză sau un motiv pentru a pretinde că în felul acesta îi tratează pe ceilalți cu dragoste. Știind că cineva este problematic și este un antihrist, ei nu îndrăznesc să îl confrunte și nici nu au curajul să îl discearnă și să îl expună; exact asta fac conducătorii falși. Chiar și atunci când unii frați și surori au discernut deja că acea persoană este rea sau este un antihrist, conducătorii falși tot vor spune: „Nu putem să îi judecăm pe oameni sau să-i condamnăm cu ușurință. Acea persoană se consumă cu foarte mult entuziasm și este dispusă să plătească un preț – ea nu este un antihrist sau o persoană rea. Doar pentru că cineva spune câteva cuvinte dure, asta nu înseamnă că este rău, nu-i așa?” Conducătorii falși nu pot vedea esența oamenilor și nici nu pot vedea consecințele acțiunilor antihriștilor, continuând să dea dovadă de dragoste, toleranță și răbdare față de aceștia, ba chiar încurajându-i să reflecteze, să se cunoască pe sine și să se căiască realmente. Indiferent cât de mult încearcă un antihrist să se cunoască pe sine, se poate schimba natura sa? Se poate el

cunoaște cu adevărat? Categorie nu. Deși, la prima vedere, pot părea că se leapădă de unele lucruri și că se consumă oarecum, antihriștii au în sinea lor ambiții și planuri mărețe. Conducătorii falși nu-i pot vedea pe astfel de oameni așa cum sunt, niște antihriști, deoarece conducătorii falși nu înțeleg adevărul și nici nu pot discerne diferite tipuri de oameni. Ei nu pot vedea natura-esență a diverșilor oameni și nici nu știu cum să trateze sau să gestioneze diferite tipuri de oameni. Când îi văd pe alții expunându-i pe antihriști, nu îndrăznesc să li se alăture și le este și mai frică să ia măsuri împotriva antihriștilor, temându-se de represalii dacă îi ofensează. Abordarea lor față de antihriști se limitează la predicarea doctrinelor și a îndemnurilor. Pe lângă faptul că sunt incapabili să îi discearnă pe oamenii răi și pe antihriști, conducătorii falși nu pot nici să rezolve diversele probleme care există în rândul aleșilor lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește că nu înțeleg deloc adevărul; sunt incapabili să rezolve problemele reale și în niciun chip nu îi pot conduce pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate. Indiferent ce fac sau spun conducătorii falși, nu vei auzi niciun cuvânt de lumină insuflat de luminarea Duhului Sfânt, cu atât mai puțin vei vedea că posedă vreun adevăr-realitate. Prin urmare, conducătorii falși nu oferă niciun beneficiu sau ajutor în ceea ce privește intrarea în viață a oamenilor; în puțina lucrare pe care o fac, ei predică doctrine și cuvinte, strigă sloganuri și fac totul mecanic. Nu reușesc deloc să îndeplinească rolul pe care ar trebui să îl joace un conducător.

Aici se încheie părtășia noastră de astăzi. La revedere!

9 ianuarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)

Să trecem mai întâi în revistă principalul conținut despre care am avut părtășie la ultima adunare. (Data trecută ai enumerat cele cincisprezece responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor și ai avut părtășie în principal cu privire la primele două: prima este să conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu; a doua este să vă familiarizați cu stările fiecărui tip de persoană și să rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală. Pe baza acestor două aspecte, ai disecat manifestările relevante ale conducătorilor falși.) V-ați gândit vreodată pe care dintre aceste două responsabilități ați putea-o îndeplini dacă ați fi conducători? Mulți oameni simt întotdeauna că au un oarecare calibru, inteligență și un simț al poverii și, în consecință, doresc să concureze pentru a deveni conducători, nedorind să fie simpli adepți. Așadar, vezi mai întâi dacă poți să îndeplinești aceste două responsabilități și pe care dintre ele ești mai capabil să o îndeplinești și ești în stare să ți-o asumi. Să nu punem în discuție deocamdată dacă ai calibrul necesar pentru a deveni conducător sau dacă deții această capacitate de lucru sau un simț al poverii și să vedem mai întâi dacă poți îndeplini bine aceste două responsabilități. Ați chibzuit vreodată la această întrebare? Unii ar putea spune: „Nu am de gând să fiu conducător, așa că de ce să mă gândesc la asta? Trebuie doar să îmi fac treaba bine – această întrebare nu are nimic de-a face cu mine. În această viață, nu vreau să fiu niciodată conducător și nu vreau să îmi asum niciodată responsabilitățile unui conducător sau ale unui lucrător, așa că nu este nevoie să mă gândesc niciodată la astfel de întrebări.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Chiar dacă nu vrei să fii conducător, nu ai totuși nevoie să știi cât de bine îndeplinește aceste două responsabilități persoana care te conduce, dacă și-a îndeplinit responsabilitățile, dacă are calibrul, abilitățile și simțul poverii necesare și dacă îndeplinește aceste două cerințe? Dacă nu înțelegi sau nu poți vedea aceste lucruri așa cum sunt, iar ele te duc într-un abis, vei fi conștient de asta? Dacă doar urmezi plin de confuzie persoana respectivă și ești doar un prostănac, dacă nu știi că e un conducător fals, că te conduce pe o cale greșită sau unde te conduce, atunci vei fi în pericol. Pentru că nu înțelegi sfera de aplicare a responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor și pentru că îți lipsește discernământul cu privire la conducătorii falși, o vei urma plin de confuzie și vei face tot ce îți cere, fără să știi dacă lucrurile despre care are părtășie cu tine sunt în conformitate cu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu sau dacă sunt realitatea. Vei crede că, în calitate de conducător, este conform standardului pentru că este entuziastă, pentru că aleargă încoace și încolo și muncește din greu, din zori și până în seară, și este capabilă să plătească prețul și pentru că, atunci când cineva se află în dificultate, îi dă o mână de ajutor pentru a-l sprijini și nu îl ignoră. Nu știi că falșilor conducători le lipsește capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, că oricât timp fac lucrarea, aceștia nu vor înțelege intențiile lui Dumnezeu și nici nu vor ști care sunt cerințele Lui,

nici măcar nu vor fi capabili să discearnă ce sunt doctrinele și adevărurile-realități, nu vor ști cum să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul într-un mod pur, nici nu vor ști cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru arată limpede că sunt conducători falși. Conducătorii falși nu obțin rezultate în lucrarea pe care o fac. Ei vor avea părtășie cu tine și vor face totul în mod mecanic, dar nu vor ști clar în ce stare te afli, cu ce dificultăți te confrunți și dacă acestea au fost într-adevăr înlăturate, și nici tu însuși nu vei ști aceste lucruri. Vor părea că au citit cuvintele lui Dumnezeu și că au avut părtășie cu tine despre adevăr, dar tu vei continua să trăiești într-o stare incorectă, fără nicio schimbare. Indiferent ce dificultăți vei întâmpina, ei vor părea că își îndeplinesc responsabilitățile, dar niciuna dintre dificultățile tale nu va fi înlăturată prin părtășia sau sprijinul lor, iar problemele vor persista. Este acest tip de conducător conform standardului? (Nu.) Așadar, ce adevăruri trebuie să înțelegi pentru a discerne aceste aspecte? Trebuie să înțelegi dacă lucrătorii și conducătorii îndeplinesc fiecare sarcină și abordează fiecare problemă în conformitate cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu, dacă fiecare cuvânt pe care îl spun este practic și corespunde adevărului din cuvintele lui Dumnezeu. În plus, trebuie să înțelegi dacă, atunci când te confrunți cu diverse dificultăți, abordarea lor în rezolvarea problemelor te conduce să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu și să dobândești o cale de practică sau doar spun unele cuvinte și doctrine, strigă sloganuri sau te dojenesc. Unora dintre conducători și lucrători le place să ajute oamenii prin îndemnuri, unora prin motivare, iar altora prin expunere, acuzare și emondare. Indiferent de metoda pe care o folosesc, dacă aceasta te poate conduce cu adevărat să intri în adevărul-realitate, îți poate înlătura dificultățile reale, te poate face să înțelegi care sunt intențiile lui Dumnezeu și îți dă astfel posibilitatea să te cunoști și să găsești o cale de practică, atunci când te vei confrunța cu situații similare în viitor, vei avea o cale de urmat. Prin urmare, standardul de bază pentru a evalua dacă un conducător sau un lucrător este conform standardului este probabilitatea ca el să folosească adevărul pentru a rezolva problemele și dificultățile oamenilor, dându-le posibilitatea să înțeleagă adevărul și să obțină o cale de practică.

Data trecută am vorbit întrucâtva despre primele două responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor și am disecat anumite manifestări ale conducătorilor falși în legătură cu aceste două responsabilități. Manifestările lor primare sunt o înțelegere superficială și lipsită de profunzime a cuvintelor lui Dumnezeu și eșecul de a înțelege adevărul. Este evident că, în consecință, ei nu îi pot conduce pe alții să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să-l înțeleagă intențiile. Atunci când oamenii se confruntă cu dificultăți, conducătorii falși nu pot recurge la propria lor cunoaștere bazată pe experiență pentru a-i conduce să înțeleagă adevărul și să intre în realitate, astfel încât să aibă o cale de urmat, și nici nu îi pot face să reflecteze și să se cunoască pe ei înșiși în timpul diverselor dificultăți și să le înlătore în același timp. Așadar, astăzi, haideți să avem părtășie mai întâi asupra dificultăților legate de intrarea în viață și asupra diverselor dificultăți obișnuite legate de intrarea în viață pe care oamenii le întâlnesc adesea în viața lor de

zi cu zi. Să facem un rezumat specific al acestor lucruri. Este nevoie de o părtășie pe această temă? (Da.) Acum sunteți oarecum interesați de aceste subiecte legate de intrarea în viață, nu-i așa? Când am interacționat pentru prima dată cu voi și v-am vorbit, indiferent de cele spuse, erați amorțiți și plictisiți, înceți și lenți în reacții. Părea că nu înțelegeți nimic și că nu aveți deloc statură, ca să nu mai vorbim de intrare în viață. Acum, când vorbim despre chestiuni care implică schimbarea vieții-firi a unei persoane, majoritatea dintre voi sunteți relativ interesați de acest subiect și reacționați oarecum la el. Acesta este un fenomen pozitiv. Dacă nu v-ați face îndatoririle, ați putea obține aceste lucruri? (Nu, nu am putea.) Acesta este harul lui Dumnezeu; totul se datorează bunăvoinței Sale.

Punctul doi: Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală (Partea a doua)

Opt tipuri de dificultăți legate de intrarea în viață

I. Dificultăți legate de realizarea datoriei

Referitor la dificultățile legate de pătrunderea în viață, haideți mai întâi să examinăm mai pe larg dificultățile privind realizarea propriilor îndatoriri. Atunci când te confrunți cu probleme legate de îndeplinirea îndatoririlor tale care implică practicarea adevărului și nu poți gestiona lucrurile conform principiilor, oare nu este vorba despre o dificultate în ceea ce privește pătrunderea în viață? (Ba da, este.) În termeni mai simpli, este vorba despre diversele stări, idei, puncte de vedere și anumite moduri incorecte de gândire care apar atunci când cineva își îndeplinește îndatoririle. Prin urmare, care sunt dificultățile specifice care există în această privință? De exemplu, există întotdeauna tendința de a fi superficial, alunecos și neglijent atunci când îți îndeplinești îndatoririle – nu este oare aceasta o stare care se manifestă și se dezvăluie în mod obișnuit în timpul îndeplinirii îndatoririlor? Mai există, de asemenea, neatenția față de propria muncă și compararea constantă cu alții în timpul îndeplinirii îndatoririlor, tratarea locului în care cineva își îndeplinește îndatoririle fie ca pe un loc de joacă, fie ca pe un câmp de luptă și gândul de a găsi un „punct de referință” ori de câte ori cineva își îndeplinește îndatoririle, spunându-și în sinea sa: „Voi vedea cine este mai bun decât mine și cine poate să-mi provoace spiritul de luptă, apoi voi concura cu el, mă voi întrece cu el și mă voi compara cu el, pentru a vedea cine obține rezultate mai bune și eficiență mai mare în îndeplinirea datoriei sale și cine se pricepe mai bine să câștige inimile oamenilor.” Există apoi înțelegerea principiilor de îndeplinire a datoriei, dar fără să se dorească aderarea la ele sau purtarea în conformitate cu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu sau cu cerințele casei lui Dumnezeu și preferința de a denatura întotdeauna îndeplinirea datoriei cu preferințe personale, spunând: „Îmi place să procedez așa, îmi place să procedez altfel; sunt dispus să procedez așa, vreau să procedez astfel.” Aceasta este

încăpățănare, când o persoană dorește întotdeauna să-și urmeze propria voință și să acționeze cum vrea, conform propriilor preferințe, făcându-se că nu aude nicio cerință a casei lui Dumnezeu și preferând să se abată de la calea cea dreaptă. Oare nu sunt acestea manifestările reale pe care majoritatea oamenilor le afișează atunci când își îndeplinesc îndatoririle? În mod clar, toate aceste probleme implică dificultăți în îndeplinirea datoriei. Vă rog să adăugați și altele! (Eșecul de a coopera armonios cu ceilalți atunci când ne îndeplinim îndatoririle și tendința de a decide singuri.) Și aceasta se consideră a fi o dificultate. A nu reuși să cooperezi armonios cu ceilalți atunci când îți îndeplinești îndatoririle și a vrea întotdeauna să decizi singur și să ai ultimul cuvânt; a vrea să te smerești, să ceri sfaturi și să ascuți opiniile celorlalți atunci când te confrunți cu probleme, dar a nu fi în stare să pui în practică acest lucru și a te simți inconfortabil atunci când încerci să aplici acest lucru – aceasta este o problemă. (Protejarea permanentă a propriilor interese în îndeplinirea unei datorii, fiind egoist și josnic, și știind de fapt cum să rezolvi o problemă atunci când apare, dar având sentimentul că nu are nimic de-a face cu tine însuși, temându-te să îți asumi responsabilitatea dacă lucrurile merg prost și, prin urmare, neavând curajul de a lua atitudine.) A nu rezolva o problemă atunci când o vezi, a considera că nu are legătură cu tine și a o ignora – și aceasta se consideră a fi o îndeplinire a îndatoririlor fără loialitate. Indiferent dacă ești sau nu responsabil cu o sarcină, dacă poți să înțelegi și să rezolvi o problemă, ar trebui să îndeplinești această responsabilitate. Acestea sunt datoria și lucrarea care îți revin. Dacă supraveghetorul poate rezolva problema, poți să nu te implici, dar dacă nu poate, trebuie să iei atitudine și să o rezolvi. Nu clasifica problemele în funcție de cine este responsabil cu ele – aceasta este lipsă de loialitate față de Dumnezeu. Altceva? (Să te bazezi pe inteligența și darurile tale pentru a lucra în timp ce îți îndeplinești datoria și să nu cauți adevărul.) Există mulți oameni care sunt așa. Ei cred întotdeauna că sunt inteligenți și au calibru și tratează cu nepăsare tot ce li se întâmplă; nu caută deloc adevărul și acționează doar după voința proprie și, drept urmare, nu pot îndeplini nicio datorie în mod corespunzător. Toate acestea sunt dificultăți cu care se confruntă oamenii atunci când își îndeplinesc îndatoririle.

II. Probleme legate de modul în care o persoană își tratează perspectivele și destinul

Și modul în care o persoană își tratează perspectivele și destinul reprezintă o problemă importantă legată de intrarea în viață. Unii oameni sunt dispuși să plătească prețul atunci când cred că au șanse să fie mântuiți și devin negativi când cred că nu există nicio speranță în acest sens. În cazul în care casa lui Dumnezeu nu îi promovează și nu îi cultivă, ei nu sunt dispuși să plătească prețul și își îndeplinesc îndatoririle doar făcând lucrurile mecanic, fără să-și asume responsabilitatea. În orice fac, se gândesc întotdeauna la perspectivele și destinul lor, întrebându-se: „Chiar voi avea o destinație bună? Oare promisiunile lui Dumnezeu au menționat care vor fi perspectivele și

destinația unuia ca mine?” Dacă nu găsesc un răspuns precis, le lipsește entuziasmul de a face orice. Dacă sunt promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu, devin plini de energie și, în tot ce fac, sunt deosebit de întreprinzători. Cu toate acestea, dacă nu reușesc să își facă bine datoria și sunt demiși, devin imediat negativi și renunță la datoria lor, abandonând orice speranță. Când se confruntă cu emondarea, se gândesc: „Oare Dumnezeu nu mă mai place? Dacă e așa, în loc să mă împiedice să urmăresc lumea, ar fi trebuit să o spună mai devreme!” Dacă sunt demiși, ei se gândesc: „Nu cumva mă desconsideră? Cine m-a raportat? Oare voi fi eliminat? În cazul acesta, ar fi trebuit să o spună mai devreme!” În plus, inimile lor sunt pline de tranzacții, de cereri și solicitări iraționale către Dumnezeu. Consideră că, pentru a face orice le rânduieste biserica să facă, este necesar ca, pe lângă binecuvântările lui Dumnezeu, să aibă perspective bune și un destin bun. Cel puțin, ca să accepte și să se supună, este necesar ca exprimarea și atitudinea cu care sunt tratați să fie plăcute și să fie aprobate. Nu cumva acestea sunt manifestări ale modului în care își tratează perspectivele și destinul? Mai spuneți și altele. (Dacă în timp ce își îndeplinesc îndatoririle apar abateri sau probleme și sunt emondați, se plâng de Dumnezeu și se feresc de El; se tem că vor fi dezvăluiți și eliminați și își lasă întotdeauna o cale de ieșire.) Se tem că vor fi dezvăluiți și eliminați și își lasă mereu o cale de ieșire – și acestea sunt manifestări ale modului în care își tratează perspectivele și destinul. (Când cineva vede că îi sunt potrivite cuvintele lui Dumnezeu de demascare și caracterizare sau când se confruntă cu emondarea și se simte rușinat, trage concluzia că este confuz, un diavol și o satană și că nu este capabil să accepte adevărul. Constată că nu are nicio șansă de a fi mântuit și devine negativ.) Când vine vorba de perspectivele și destinul lor, oamenii nu pot renunța complet la propriile intenții și dorințe. Le tratează în mod constant ca fiind cele mai importante lucruri și, în consecință, le urmăresc, considerându-le a fi imboldul și condiția prealabilă pentru tot ce urmăresc. Atunci când se confruntă cu judecata, muștrarea, încercările, rafinarea sau dezvăluirea, sau când se confruntă cu circumstanțe periculoase, se gândesc imediat: „Oare Dumnezeu nu mă mai vrea? Mă disprețuiește și mă respinge? Tonul cu care îmi vorbește este atât de sever; oare nu vrea să mă mântuiască? Vrea să mă elimine? Dacă vrea să mă elimine, ar trebui s-o spună cât mai curând posibil, cât sunt încă tânăr, astfel încât să nu mă împiedice să urmăresc lumea.” Acest lucru naște înlăuntrul lor negativitate, împotrivire, potrivnicie și delăsare. Acestea sunt unele stări și manifestări care implică modul în care oamenii își tratează perspectivele și destinul. Aceasta este o dificultate importantă legată de intrarea în viață.

III. Dificultăți legate de relațiile interpersonale

Să analizăm încă un aspect – relațiile interpersonale. Și acestea reprezintă o dificultate importantă legată de intrarea în viață. Modul în care tratezi persoanele care îți displac, persoanele ale căror opinii diferă de ale tale, persoanele care îți sunt apropiate, persoanele cu care ai o relație de familie sau care te-au ajutat și persoanele care îți dau

Întotdeauna avertismente prompte, îți spun cuvinte adevărate și te ajută, și capacitatea de a trata fiecare persoană în mod corect și, de asemenea, modul în care practici atunci când apar dispute cu alte persoane, precum și gelozia și conflictele care apar între voi și faptul că nu sunteți capabili să interacționați armonios sau chiar să cooperați armonios în timp ce vă îndepliniți îndatoririle – acestea sunt câteva stări și manifestări legate de relațiile interpersonale. Mai există și altele? (Să fii o persoană care caută să facă pe plac altora și să nu îndrăznești să vorbești atunci când descoperi problemele altei persoane, de teamă că o vei jigni.) Aceasta este o stare care apare atunci când cineva se teme că îi va jigni pe ceilalți. (De asemenea, modul în care cineva îi tratează pe conducători, pe lucrători și pe cei cu putere și statut.) Modul în care îi tratezi pe conducători și pe lucrători sau pe oamenii cu putere și statut – fie măgulindu-i și lingușindu-i, fie tratându-i în mod corect – aceasta este o manifestare specifică a modului în care te porți cu cei care au putere și influență. Acestea sunt mai mult sau mai puțin dificultățile legate de relațiile interpersonale.

IV. Probleme legate de sentimentele omenești

Să vorbim puțin despre sentimentele omenești. Ce probleme au legătură cu sentimentele? Mai întâi, felul în care îți evaluezi membrii familiei și felul în care abordezi lucrurile pe care le fac ei. Aici, „lucrurile pe care le fac” includ, în mod firesc, momentele în care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, acelea în care îi judecă pe oameni pe la spate, acelea în care se dedau unora dintre practicile neîncrezătorilor și așa mai departe. Poți aborda aceste lucruri cu imparțialitate? Când e necesar să scrii o evaluare a membrilor familiei tale, o poți face obiectiv și imparțial, lăsându-ți la o parte sentimentele? Asta are legătură cu felul în care îți abordezi membrii familiei. În plus, ai sentimente față de cei cu care te înțelegi bine sau care te-au ajutat în trecut? Ești capabil să le privești acțiunile și conduita într-un mod obiectiv, imparțial și corect? Dacă perturbă și tulbură lucrarea bisericii, vei fi capabil să îi denunți sau să îi expui, după ce afli despre asta? De asemenea, ai sentimente față de cei care îți sunt relativ apropiați sau care au interese similare cu ale tale? Le poți evalua, defini și trata acțiunile și comportamentul în mod imparțial și obiectiv? Să presupunem că acești oameni, cu care ai o legătură sentimentală, sunt tratați de biserică în conformitate cu principiile, iar rezultatul nu este conform noțiunilor tale – cum ai aborda acest lucru? Ai fi capabil să ascuți? Ai continua, în secret, să fii legat de ei și ai fi indus în eroare de ei și chiar instigat să le cauți scuze, găsindu-le justificări și apărându-i? Ai veni în ajutorul celor care te-au ajutat la rândul lor și ai încasa un glonț pentru ei, fără să ții cont de adevărurile-principii și ignorând interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt acestea diverse probleme legate de sentimente? Unii oameni spun: „Nu cumva sentimentele au legătură doar cu rudele și membrii familiei? Oare sfera sentimentelor nu include doar părinții, frații, surorile și alți membri ai familiei?” Nu, sentimentele includ o sferă largă de oameni. Să nu mai vorbim despre imparțialitate când îi evaluează pe membrii propriei familii – unii oameni nu sunt

capabili nici măcar să-și evalueze imparțial prietenii buni și amicii și denaturează faptele când vorbesc despre acești oameni. De exemplu, dacă amicul lor nu se ocupă de lucrarea care i se cuvine și se dedă mereu unor practici necinstite și rele în datoria sa, ei îl vor descrie ca fiind destul de jovial și vor spune că umanitatea lui este imatură și că încă nu este stabilă. Nu cumva există sentimente în aceste cuvinte? Asta înseamnă să rostești cuvinte încărcate de sentimente. Dacă o persoană care nu are nicio legătură cu ei nu se ocupă cum se cuvine de lucrarea sa și se dedă mereu unor practici necinstite și ticăloase, ei vor avea de spus lucruri mai aspre despre ea și s-ar putea chiar să o condamne. Nu este aceasta o manifestare a faptului că discursul și acțiunile lor se bazează pe sentimente? Sunt imparțiali oamenii care trăiesc după sentimentele lor? Sunt ei integri? (Nu.) Ce este în neregulă cu oamenii care vorbesc conform sentimentelor pe care le au? De ce nu îi pot trata corect pe ceilalți? De ce nu pot vorbi pe baza adevărilor-principii? Oamenii care sunt fățarnici și nu-și bazează niciodată discursul pe fapte sunt ticăloși. Să nu fie imparțiali când vorbesc, să vorbească mereu conform sentimentelor pe care le au și pentru ei înșiși și nu conform adevărilor-principii, fără să se gândească la lucrarea casei lui Dumnezeu și doar apărându-și sentimentele, faima, câștigul și statutul personal – acesta este caracterul antihriștilor. Așa vorbesc antihriștii; tot ce spun este ticălos, tulburător și perturbator. Oamenii care trăiesc în mijlocul preferințelor și intereselor trupului trăiesc în mijlocul sentimentelor pe care le au. Oamenii care trăiesc conform sentimentelor pe care le au sunt aceia care nu acceptă și nu practică deloc adevărul. Cei care vorbesc și acționează conform sentimentelor pe care le au nu au deloc adevărul-realitate. Dacă devin conducători, asemenea oameni vor fi, fără îndoială, conducători falși sau antihriști. Nu numai că sunt incapabili să facă lucrare reală, dar s-ar putea și să se dedea unor diverse fapte rele. Cu siguranță, vor fi eliminați și pedepsiți.

V. Probleme legate de râvnirea la confortul trupului

Și râvnirea la confortul trupului este o problemă serioasă. Care credeți că sunt unele manifestări ale râvnirii la confortul trupului? Ce exemple puteți oferi din ceea ce ați văzut în propriile experiențe? Se pun la socoteală beneficiile statutului? (Da.) Altceva? (A prefera sarcinile ușoare în locul celor dificile în îndeplinirea datoriei și dorința de a alege întotdeauna munca ușoară.) Atunci când fac o datorie, oamenii aleg întotdeauna munca ușoară, care nu e obositoare, care nu implică înfruntarea intemperțiilor. Acest lucru înseamnă să alegi slujbe ușoare și să te eschivezi de la cele grele și este o manifestare a râvnirii la confortul trupului. Ce altceva? (A se plânge mereu când datoria lor este puțin grea, puțin obositoare, când implică plata unui preț.) (A fi preocupat de mâncare și îmbrăcăminte și de plăcerile trupului.) Toate acestea sunt manifestări ale râvnirii la confortul trupului. Când o astfel de persoană vede că o sarcină este prea laborioasă sau riscantă, i-o vâra pe gât altcuiva; ea însăși face doar lucrare relaxantă și își găsește scuze, spunând că este de calibru slab, că îi lipsește capacitatea de lucru și că nu-și

poate asuma această sarcină – când, de fapt, nu o face pentru că râvnește la confortul trupului. Nu dorește să sufere, indiferent de lucrarea pe care o face sau de datoria pe care o îndeplinește. Dacă i se spune că, după ce termină treaba, va avea la masă carne de porc înăbușită, o face foarte repede și în mod eficient și nu trebuie să o zorești, să o împingi de la spate sau să o supraveghezi; dar dacă nu are la masă carne de porc înăbușită și trebuie să își facă datoria peste program, tergiversează și găsește tot felul de motive și scuze pentru a o amâna, iar după ce face asta o vreme, spune: „Am amețit, mi-a amorțit piciorul, sunt epuizat! Am dureri în tot corpul, pot să mă odihnesc o vreme?” Care este problema aici? Râvnește la confortul trupului. Mai există și cazul în care oamenii se plâng mereu de greutate în timp ce-și fac datoria, când nu vor să facă niciun efort pentru asta, când, imediat ce au puțin timp liber, se odihnesc, pălăvrăgesc, se relaxează ori se distrează. Iar atunci când se intensifică munca și le întrerupe ritmul și rutina vieții, sunt nefericiți și nemulțumiți de asta. Ei mormăie și se plâng și devin superficiali în a-și face datoria. Aceasta înseamnă râvnirea la confortul trupului, nu-i așa? De exemplu, ca să-și mențină silueta, unele femei fac exerciții fizice și își fac somnul de frumusețe în fiecare zi, la ore fixe. Cu toate acestea, de îndată ce au mult de lucru și aceste rutine sunt compromise, sunt nemulțumite, spunând: „Nu este bine; îndeplinirea acestei sarcini întârzie prea mult lucrurile. Nu pot lăsa acest lucru să îmi afecteze treburile personale. Nu voi acorda atenție nimănui care încearcă să mă zorească; îmi voi păstra ritmul propriu. Când va fi timpul pentru yoga, voi face yoga. Când va fi timpul pentru somnul meu de frumusețe, îmi voi face somnul de frumusețe. Voi continua să fac aceste lucruri așa cum făceam înainte. Nu sunt atât de nesăbuită și de sânguincioasă ca voi toate. Peste câțiva ani, toate veți deveni niște femei bătrâne, neatrăgătoare, vă veți pierde condiția fizică și nu veți mai fi zvelte. Nimeni nu va vrea să se uite la voi și nu veți mai avea deloc încredere în viață.” Pentru a-și satisface plăcerile trupesti, de dragul frumuseții, pentru a fi plăcute de ceilalți și pentru a trăi cu mai multă încredere, refuză să renunțe la plăcerile și preferințele lor trupesti, oricât de ocupate sunt cu îndeplinirea îndatoririlor. Asta înseamnă să te complaci în confortul trupului. Unii spun: „Dumnezeu este îngrijorat, iar noi ar trebui să ținem cont de intențiile Lui.” Dar aceste femei spun: „Nu am văzut că Dumnezeu este îngrijorat; eu sunt mulțumită atât timp cât nu sunt îngrijorată. Dacă eu țin cont de intențiile lui Dumnezeu, cine va ține cont de ale mele?” Au asemenea femei vreo umanitate? Nu sunt ele oare diavoli? Există, de asemenea, anumite persoane care, indiferent cât de încărcată și de urgentă este lucrarea lor, nu vor lăsa ca acest lucru să influențeze modul în care se îmbracă și lucrurile pe care le poartă. În fiecare zi petrec ore întregi machiindu-se și își amintesc la fel de clar precum își amintesc propria adresă ce haine să poarte în fiecare zi pentru a le asorta cu anumite perechi de pantofi și când să facă tratamente de înfrumusețare și masaje, fără să fie deloc confuze în legătură cu aceste lucruri. Cu toate acestea, atunci când vine vorba de cât de mult înțeleg din adevăr, ce adevăruri nu înțeleg sau nu au pătruns încă, ce lucruri tratează încă în mod superficial și fără loialitate, ce firi corupte au dezvăluit și alte astfel

de chestiuni legate de adevăr care implică intrarea în viață, nu știu absolut nimic despre aceste lucruri. Când sunt întrebate despre ele, n-au nici cea mai vagă idee. Cu toate acestea, atunci când vine vorba de subiecte legate de plăcerile trupului – mâncatul, băutul și distracția – pot trăncăni la nesfârșit, este imposibil să le oprești. Indiferent cât de aglomerată este lucrarea bisericii sau cât de aglomerate sunt îndatoririle lor, rutina și starea normală a vieții lor nu sunt niciodată perturbate. Nu sunt niciodată neglijente la orice mic detaliu din viața trupească și le controlează perfect, fiind foarte stricte și serioase. Însă atunci când se ocupă de lucrarea casei lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi problema și chiar dacă ar putea implica siguranța fraților și a surorilor, o tratează cu nepăsare. Nu le pasă nici măcar de acele lucruri care implică însărcinarea dată de Dumnezeu sau datoria pe care ar trebui să o facă. Nu își asumă nicio responsabilitate. Acest lucru înseamnă să te complaci în confortul trupesc, nu-i așa? Sunt oamenii care se complac în confortul trupului potrivii pentru a face o datorie? De îndată ce aduce cineva în discuție subiectul efectuării datoriei sau vorbește despre plata unui preț și despre a suferi greutate, ei vor clătina din cap continuu. Au prea multe probleme, se plâng mereu și sunt plini de negativitate. Astfel de oameni sunt inutili, nu sunt calificați să-și facă datoria și ar trebui eliminați. În privința râvnirii la confortul trupului, ne vom opri aici.

VI. Dificultăți legate de cunoașterea de sine

Cunoașterea de sine este cel mai important aspect al intrării în viață. Dar pentru majoritatea oamenilor, pentru că nu iubesc adevărul și nu îl urmăresc, cunoașterea de sine devine cea mai mare dificultate. Prin urmare, este sigur că aceia care nu iubesc adevărul nu se pot cunoaște cu adevărat. Ce aspecte există în privința cunoașterii de sine? Primul este acela de a ști ce firi corupte sunt dezvăluite în discursul și acțiunile cuiva. Uneori este aroganță, alteori este înșelăciune sau poate ticăloșie, intransigență sau trădare și așa mai departe. Dincolo de asta, atunci când se întâmplă ceva cu o persoană, aceasta ar trebui să se examineze pentru a vedea dacă are intenții sau motive care nu sunt în concordanță cu adevărul. Ar trebui să examineze, de asemenea, dacă există ceva în discursul sau acțiunile sale care se împotrivesc sau se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. În special, ar trebui să examineze dacă are un simț al poverii și este loială când vine vorba despre datoria sa, dacă se consumă sincer pentru Dumnezeu și dacă este tranzacțională sau superficială. Cunoașterea de sine înseamnă și a ști dacă are noțiuni și închipuiri, cereri extravagante sau neînțelegeri și nemulțumiri cu privire la Dumnezeu și dacă are o minte supusă. Înseamnă a ști dacă poate să caute adevărul, să accepte din partea lui Dumnezeu și să aibă o inimă cu supunere față de El atunci când abordează situațiile, oamenii, evenimentele și lucrurile pe care El le orchestrează. Înseamnă a ști dacă are conștiință și rațiune și dacă este iubitoare de adevăr. Înseamnă a ști dacă se supune sau încearcă să se certe atunci când i se întâmplă lucruri și dacă se bazează pe noțiuni și închipuiri sau pe căutarea adevărului în abordarea acestor chestiuni. Toate acestea reprezintă sfera de aplicare a cunoașterii

de sine. Ar trebui să reflecteze pentru a vedea dacă iubește adevărul și are credință adevărată în Dumnezeu, în lumina atitudinii sale față de diverse feluri de situații și oameni, evenimente și lucruri. Dacă poate ajunge să-și cunoască firea coruptă și să vadă cât de mare îi este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, atunci se va fi maturizat. În plus, când vine vorba de treburile care implică felul în care Îl tratează pe Dumnezeu, ar trebui să reflecteze dacă are noțiuni, frică sau supunere în tratarea numelui și întrupării lui Dumnezeu și, în special, care este atitudinea sa față de adevăr. O persoană ar trebui să-și cunoască și neajunsurile, statura și dacă are adevărul-realitate, precum și dacă urmărirea și calea pe care merge sunt corecte și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Acestea sunt toate lucruri pe care oamenii ar trebui să le știe. Pe scurt, diferitele aspecte ale cunoașterii de sine constau, în esență, în următoarele: cunoașterea faptului dacă propriul calibru este ridicat sau slab, cunoașterea propriului caracter, cunoașterea intențiilor și motivelor pe care le are în acțiunile sale, cunoașterea firii corupte și a naturii-esență pe care o dezvăluie, cunoașterea preferințelor și a lucrurilor pe care le urmărește, cunoașterea căii pe care o parcurge, cunoașterea opiniilor asupra lucrurilor, cunoașterea perspectivei asupra vieții și a valorilor și cunoașterea atitudinii sale față de Dumnezeu și adevăr. Cunoașterea de sine este compusă, în principal, din aceste aspecte.

VII. Diversele manifestări pe care oamenii le au în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu

Următoarea parte a conținutului privind intrarea în viață se referă la diversele manifestări pe care oamenii le au în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu. De exemplu, faptul că au noțiuni despre Dumnezeu, ajungând să Îl înțeleagă greșit și să se ferească de El, având cerințe iraționale către El, dorind mereu să-L evite, neplăcându-le cuvintele pe care le rostește și căutând constant să-L scruteze. De asemenea, faptul că nu sunt capabili să vadă așa cum este sau să recunoască atotputernicia lui Dumnezeu, precum și faptul că au întotdeauna o atitudine de îndoială față de suveranitatea, rânduiala și autoritatea lui Dumnezeu și faptul că nu cunosc deloc aceste lucruri. În plus, nu numai că nu reușesc să evite sau să nege calomniile și blasfemiile pe care non-credincioșii și lumea le aduc împotriva lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, vor să întrebe dacă acestea sunt adevărate sau reale. Oare asta nu înseamnă că se îndoiesc de Dumnezeu? În afară de aceste manifestări, mai sunt și altele? (Faptul că sunt suspicioși față de Dumnezeu și Îl testează.) (Faptul că încearcă să-L între în grații lui Dumnezeu.) (Faptul că nu doresc să accepte scrutarea lui Dumnezeu.) Faptul că nu doresc să accepte scrutarea lui Dumnezeu și în același timp au îndoieli că El poate scruta adâncul inimilor oamenilor. (De asemenea, faptul că I se opun lui Dumnezeu.) Și aceasta este o manifestare – faptul că I se opun lui Dumnezeu și vociferează împotriva Lui. Faptul că au o atitudine batjocoritoare și disprețuitoare atunci când Îl tratează Dumnezeu, când Îi vorbesc și au de-a face cu El. Altceva? (Faptul că sunt superficiali față de Dumnezeu și Îl păcălesc.)

(Faptul că se plâng de Dumnezeu.) Faptul că nu se supun niciodată și nu caută adevărul atunci când se confruntă cu probleme, aducând mereu argumente în favoarea lor și plângându-se. (De asemenea, faptul că Îl judecă și Îl blasfemiează pe Dumnezeu.) (Concurează cu Dumnezeu pentru statut.) (Se târguiesc și Îl exploatează pe Dumnezeu.) (Îl neagă pe Dumnezeu, Îl resping pe Dumnezeu și Îl trădează pe Dumnezeu.) Toate acestea sunt probleme esențiale; acestea sunt diferitele stări și firi corupte care apar în modul în care oamenii Îl tratează pe Dumnezeu. Practic, acestea sunt diversele manifestări ale modului în care oamenii Îl tratează pe Dumnezeu.

VIII. Atitudinile și diferitele manifestări pe care oamenii le au în modul în care tratează adevărul

Un alt aspect al conținutului privind intrarea în viață este modul în care oamenii tratează adevărul. Ce manifestări există în acest aspect? Faptul că tratează adevărul ca pe o teorie sau un slogan, ca pe o reglementare sau un capital pentru a trăi de pe urma bisericii și a se bucura de beneficiile statutului. Vă rog să mai spuneți și altele. (Tratează adevărul ca pe o hrană spirituală.) Tratează adevărul ca pe o hrană spirituală pentru a-și satisface nevoile spirituale. (Nu acceptă adevărul și sunt scârbiți de el.) Aceasta este o atitudine față de adevăr. (Cred că menirea cuvintelor lui Dumnezeu este aceea de a-i expune pe alții, că nu au legătură cu ei și se consideră stăpâni ai adevărului.) Ați descris această manifestare destul de potrivit. Oamenii care au această manifestare cred că înțeleg toate adevărurile rostite de Dumnezeu și că firile și esențele corupte ale omului, pe care El le expune, se referă la alții, și nu la ei. Se consideră stăpâni ai adevărului, folosind adesea cuvintele lui Dumnezeu pentru a le face morală altora, ca și cum ei înșiși nu ar avea firi corupte, fiind deja întruchiparea adevărului și purtătorii de cuvânt ai adevărului. Ce fel de gunoaie sunt? Vor să fie întruchiparea adevărului – oare nu sunt la fel ca Pavel? Pavel a negat că Domnul Isus era Hristos și Dumnezeu; voia să fie el însuși Hristos și Fiul lui Dumnezeu. Acești oameni sunt ca Pavel, sunt de același fel ca el, sunt antihriști. Altceva? (Tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe cele ale unei persoane obișnuite, nu ca pe adevărul care trebuie practicat, și au o atitudine disprețuitoare și superficială față de cuvintele lui Dumnezeu.) Nu tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe adevărul care trebuie acceptat și practicat, ci ca pe niște cuvinte ale oamenilor – aceasta este una. (Leagă cuvintele lui Dumnezeu de filosofii și teoriile non-credincioșilor.) Leagă cuvintele lui Dumnezeu de filosofii, tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște podoabe sau ca pe niște vorbe goale, în timp ce consideră spusurile bine-cunoscute ale unor oameni celebri și importanți ca fiind adevărul, și tratează cunoașterea, cultura tradițională și obiceiurile ca fiind adevărul, înlocuind cuvintele lui Dumnezeu cu ele. Oamenii care au această manifestare vorbesc neîncetat despre faptul că doresc să practice adevărul, să aducă mărturie și să propovăduiască ale lui Dumnezeu cuvinte atunci când se confruntă cu anumite situații, dar în inimile lor, îi admiră pe acei oameni faimoși și grozavi din lumea non-credincioșilor și chiar îl

adulează pe Bao Gong din străvechea dinastie Song, spunând: „A fost într-adevăr un judecător strict și imparțial. Nu a luat niciodată o hotărâre nedreaptă, nu au existat niciodată erori judiciare comise de el sau suflete nedreptățite de lama călăului său!” Oare asta nu înseamnă că adulează și admiră o persoană celebră și un înțelept? Încercarea de a prezenta cuvintele și faptele unor oameni faimoși ca fiind adevărul înseamnă calomnierea și blasfemierea adevărului! În biserică, astfel de oameni vorbesc mult despre faptul că doresc să practice adevărul și să propovăduiască ale lui Dumnezeu cuvinte, dar lucrurile pe care le au în minte și le spun de obicei sunt doar zicale și proverbe populare pe care le exprimă într-un mod foarte exersat și fluent. Aceste lucruri sunt mereu pe buzele lor și le rostesc cu ușurință. Nu au rostit niciodată vreun cuvânt despre înțelegerea lor bazată pe experiență a cuvintelor lui Dumnezeu și cu atât mai puțin au spus care dintre cuvintele lui Dumnezeu reprezintă criteriul sau baza acțiunilor și conduitei lor. Nu rostesc decât falsități precum: „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară”, „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor”, „Întotdeauna există ceva detestabil la oamenii vrednici de milă”, „Să îți lași întotdeauna un spațiu de manevră”, „Chiar dacă nu am avut nicio realizare, am îndurat greutate; dacă nu greutate, atunci oboseală”, „Nu arde podul după ce ai trecut râul; nu ucide măgarul după ce ai descărcat piatra de moară”, „Pedepsește aspru un om ca să le dai altora un exemplu, fă din el un avertisment pentru alții” și „Noii funcționari sunt dornici să impresioneze”, printre altele – nimic din ce spun nu este adevărul. Unii oameni memorează cuvintele poetilor contemporani și chiar le publică în secțiunea de comentarii a videoclipurilor casei lui Dumnezeu. Nu cumva aceasta este o manifestare a lipsei de înțelegere spirituală? Sunt acele cuvinte adevărul? Sunt ele legate de adevăr? Unii oameni spun adesea lucruri precum: „E un dumnezeu la un metru deasupra ta” și „Binele și răul vor fi răsplătite în cele din urmă; este doar o chestiune de timp.” Sunt aceste afirmații adevărul? (Nu.) De unde provin ele? Se regăsesc ele în cuvintele lui Dumnezeu? Provin din cultura budistă și nu au nimic de-a face cu credința în Dumnezeu. În ciuda acestui fapt, oamenii încearcă adesea să le ridice la nivelul adevărului; aceasta este o manifestare a lipsei de înțelegere spirituală. Unii oameni sunt oarecum hotărâți să se consume pentru Dumnezeu și spun: „Casa lui Dumnezeu m-a promovat, Dumnezeu m-a înălțat, așa că trebuie să mă ridic la înălțimea zicalei: «Un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg.»” Tu nu ești un domn, iar Dumnezeu nu ți-a cerut să îți sacrifici viața. Este necesar să ai un simț al curajului atât de ridicat atunci când îți faci îndatoririle? Nici măcar nu îți poți realiza îndatoririle acum, când ești în viață. Există vreo speranță că o vei face în moarte? Cum îți vei face atunci îndatoririle? Alții spun: „Sunt loial din fire, sunt o persoană curajoasă și pasională. Îmi place să risc totul pentru prietenii mei. La fel este și cu Dumnezeu: din moment ce Dumnezeu m-a ales, m-a promovat și m-a înălțat, trebuie să Îi răsplătesc harul. Cu siguranță voi risca totul pentru Dumnezeu, chiar până la moarte!” Este acesta adevărul? (Nu.) Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte! De ce nu și-au amintit niciunul dintre ele? Oricând au părtășie, nu spun

decât: „Nu este nevoie să mai spun nimic. Un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg, iar un om trebuie să riște totul pentru prietenii săi și să fie loial.” Ei nici măcar nu pot rosti expresia „a răsplăti dragostea lui Dumnezeu”. După ce au ascultat predici și au citit cuvintele lui Dumnezeu atâția ani, nu cunosc niciun adevăr și nu pot spune nici măcar câțiva termeni spirituali – aceasta este înțelegerea lor lăuntrică despre adevăr și modul în care îl definesc. Spune-Mi, nu este jalnic? Nu este caraghios? Nu este aceasta o manifestare a lipsei de înțelegere spirituală? După ce au ascultat atâtea predici, nu știu care este adevărul și nu îl înțeleg, dar folosesc cu nerușinare acele cuvinte diavolești, ridicole, absurde și extrem de caraghioase pentru a înlocui adevărul. Pe lângă faptul că au o asemenea gândire lăuntrică și o asemenea înțelegere, răspândesc aceste lucruri și le predau celorlalți în mod constant, făcându-i să aibă aceeași înțelegere ca ei. Nu cumva acest lucru comportă oarecum o natură ce provoacă perturbare și tulburare? Se pare că acești oameni care nu înțeleg adevărul și cărora le lipsește înțelegerea spirituală sunt periculoși, sunt capabili să provoace perturbări și tulburări și să facă lucruri ridicole și absurde în orice moment și în orice loc. Ce alte manifestări ale modului în care oamenii tratează adevărul mai există? (Faptul că disprețuiesc adevărul, acceptă doar lucrurile care sunt în concordanță cu propriile noțiuni și resping și refuză să practice lucrurile care nu sunt în concordanță cu acestea.) Acceptă și practică doar lucrurile care sunt în concordanță cu noțiunile lor și se împotrivesc în mod uniform și condamnă lucrurile care nu sunt în concordanță cu acestea – aceasta este o atitudine. (Faptul că nu cred că adevărul poate înlătura firile corupte ale unei persoane sau că aceasta se poate schimba.) Și faptul că nu cred în adevăr sau nu-l recunosc este o atitudine. O altă manifestare este faptul că își schimbă atitudinea și punctul de vedere față de adevăr în funcție de starea de spirit, mediul și emoțiile lor. Într-o zi când se simt bine și sunt în toane bune, acești oameni gândesc: „Adevărul este excelent! Adevărul este realitatea tuturor lucrurilor pozitive, lucrul care merită cel mai mult ca oamenii să îl practice și să îl răspândească.” Când starea lor de spirit este proastă, ei gândesc: „Ce este adevărul? Ce beneficii există în practicarea adevărului? Îți poate aduce bani? Ce poate schimba adevărul? Ce se poate întâmpla dacă practici adevărul? Nu îl voi practica – ce importanță are?” Natura lor demonică iese la iveală. Aceste manifestări sunt firile și diferitele stări pe care oamenii le dezvăluie prin modul în care tratează adevărul. Ce alte manifestări specifice mai sunt? (Nu tratează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul sau viața, ci le analizează și le scrutează.) Abordează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine academică, analizând și scrutând întotdeauna adevărul pe baza propriilor cunoștințe, fără nicio atitudine de acceptare și supunere. Cam acestea sunt dificultățile pe care oamenii le au în modul în care tratează adevărul, care pot fi definite și transformate în titluri sumare.

Tema noastră despre dificultățile legate de intrarea în viață conține opt aspecte în total, iar acestea sunt principalele dificultăți asociate cu intrarea în viață și obținerea mântuirii. Toate stările și firile dezvăluite de oameni potrivit acestor opt aspecte sunt

expuse în cuvintele lui Dumnezeu; Dumnezeu a stabilit cerințe pentru oameni și le-a arătat calea de practică. Dacă oamenii pot depune eforturi privitor la cuvintele lui Dumnezeu, pot adopta o atitudine serioasă, o atitudine de tânjire și pot purta o povară pentru propria intrare în viață, atunci în cuvintele lui Dumnezeu pot găsi adevăruri relevante pentru a rezolva aceste opt tipuri de probleme, existând căi de practică pentru fiecare dintre ele. Niciuna dintre ele nu este o provocare de nerezolvat sau vreun mister. Cu toate acestea, dacă nu porți absolut nicio povară pentru propria intrare în viață și nu ești deloc interesat de adevăr sau de schimbarea propriei firi, atunci indiferent cât de clare și precise sunt cuvintele lui Dumnezeu, pentru tine vor rămâne simple texte și doctrine. Dacă nu urmărești sau nu practici adevărul, atunci orice probleme ai avea, nu vei putea găsi o soluție, astfel că îți va fi foarte greu să obții mântuirea. Poate că vei rămâne pentru totdeauna la stadiul de muncitor; poate că vei rămâne pentru totdeauna la stadiul de a fi incapabil să obții mântuirea și de a fi disprețuit, respins și eliminat de Dumnezeu.

Efectele adverse și consecințele lucrării conducătorilor falși

Ce fac conducătorii falși când vine vorba de toate dificultățile pe care oamenii le întâmpină legat de intrarea lor în viață? Atunci când oamenii se confruntă cu orice fel de stare care se încadrează într-unul dintre aceste opt tipuri de dificultăți, pot conducătorii falși să identifice acest lucru și să folosească ale lui Dumnezeu cuvinte și propria lor cunoaștere bazată pe experiență pentru a rezolva problemele acestor oameni? Din păcate, atunci când oamenii întâmpină dificultăți, pentru a le rezolva problemele, acești conducători falși nu fac decât să depună eforturi superficiale, oferind doar câteva remarci lipsite de sens, incorecte și irelevante, care nu au nimic de-a face cu firile și dificultățile reale ale acestora. De exemplu, conducătorii falși spun adesea: „Tu pur și simplu nu iubești adevărul!” Acesta este modul în care încearcă să înlăture dificultățile reale ale oamenilor și să le caracterizeze esențele. Nu îi pot ajuta pe oameni să găsească răspunsuri în cuvintele lui Dumnezeu nici măcar pentru o problemă sau o stare minoră și nici nu o pot rezolva prin părtașie despre adevăr. În schimb, fac unele remarci doctrinare și irelevante sau se agață de problemă și fac din țânțar armăsar pentru a renunța complet la oameni, fără a le oferi ocazia să se căiască. În realitate, dacă cineva are capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și are înțelegere spirituală, va putea să găsească expuse în cuvintele Sale aceste opt aspecte ale stărilor, nu este dificil. Cu toate acestea, deoarece le lipsesc înțelegerea spirituală și capacitatea de înțelegere și au un calibru slab, plus că unii dintre ei sunt pur și simplu entuziaști, dornici să acționeze, ipocriți și se dau drept oameni spirituali, conducătorii falși nu pot rezolva deloc problemele altor oameni. Când vine vorba de diversele probleme cu care se confruntă oamenii, conducătorii falși îi sfătuiesc, spunând: „Lucrarea lui Dumnezeu a progresat până aici; de ce mai ești geloasă și te cerți cu alții? Ai timp pentru asta? Ce rost are să te cerți pentru lucrul acesta? Nu te poți descurca fără să te cerți pentru el?” „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns atât de departe, însă ești totuși foarte sentimentală și

nu poți renunța. Mai devreme sau mai târziu, aceste sentimente te vor vârî în mormânt!” „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns atât de departe, de ce mai ești atât de preocupată de mâncare și de îmbrăcăminte? Nu te poți descurca fără să porți o anumită rochie? Nu te poți descurca fără să cumperi o pereche de pantofi de piele? Ar trebui să te gândești mai mult la cuvintele lui Dumnezeu și la datoria ta!” „Când ți se întâmplă ceva, roagă-te mai mult lui Dumnezeu. Indiferent ce ți se întâmplă, există o lecție: a învăța să te supui lui Dumnezeu și să înțelegi suveranitatea și rânduiala Lui.” Poate acest sfat să rezolve probleme reale? În niciun caz. Altfel, ei spun: „Oamenii au fost profund corupți de Satana. Dacă ești sentimental, oare nu te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu? Dacă nu te cunoști pe tine însuși, nu cumva te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu?” Indiferent de problema în cauză, conducătorii falși nu știu cum să aibă părtaşie despre adevăr pentru a diseca esența sau starea unei persoane, nu pot să vadă cum apar de fapt stările oamenilor, iar apoi, pe baza stărilor lor, să aibă părtaşie despre adevăr pentru a le rezolva problemele, oferind ajutor și provizii adecvate. În schimb, ei spun mereu aceleași lucruri: „Iubește-L pe Dumnezeu! Lucrează din greu pentru a-ți face îndatoririle, trebuie să-l fii loial lui Dumnezeu și să te rogi mai mult atunci când întâmpini probleme!” „Totul ține de suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu. Totul este în mâinile lui Dumnezeu!” „Nu este acceptabil să nu cauți adevărul. Trebuie să citești mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu clarifică totul, dar oamenii pur și simplu nu iubesc adevărul!” „Catastrofele sunt iminente, finalul tuturor lucrurilor este aproape, iar lucrarea lui Dumnezeu se apropie de final, dar tu nu te neliniștești. Câte zile mai are omul? Împărăția lui Dumnezeu a sosit!” Conducătorii falși doar rostesc aceste zicale irelevante, fără să analizeze și să disece vreodată în mod specific diversele probleme sau să ofere cu adevărat oamenilor provizii sau ajutor. Fie găsesc câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu pe care oamenii să le citească, fie le oferă sfaturi irelevante pentru ca aceștia să le facă față. Ce se întâmplă în cele din urmă? Din cauza răului făcut de conducătorii falși, oamenii nu numai că nu-și cunosc propriile firi corupte, dar nici nu știu cum le este caracterul, ce fel de persoane sunt și ce natură-esență au; nu le este clar cum le este calibrul, dacă au sau nu capacitate de înțelegere sau pe ce cale se află. Încă țin la lucrurile lumești și moderne pe care le iubesc și le prețuiesc în inimile lor și nimeni nu îi ajută să înțeleagă, să disece și să analizeze aceste lucruri. Acestea sunt consecințele lucrării conducătorilor falși. Atunci când apar probleme, îi ocărăsc pe oameni, condamându-i în mod arbitrar și acuzându-i pe nedrept, le dau sfaturi și lecții irelevante sau se folosesc de cuvintele lui Dumnezeu pentru a face comparații forțate și inexacte. Cei care îi aud se gândesc: „Simt că înțeleg, dar și că nu înțeleg – e ca și cum aș fi priceput ce au spus, dar s-ar putea să nu fi priceput. De ce se întâmplă asta? Tot ce spune conducătorul este corect, dar de ce nu pot scăpa de această problemă din inima mea? De ce nu pot găsi o soluție pentru această dificultate? De ce încă gândesc în acest fel și vreau să fac aceste lucruri? De ce nu pot înțelege unde se află esența și rădăcina problemei? Conducătorul spune că nu iubesc adevărul, iar eu recunosc că nu-l iubesc,

dar de ce nu pot ieși din această stare?” Au avut acești conducători vreun rezultat? Deși au vorbit și au lucrat, totul este extrem de confuz și lucrurile nu au avut efectul scontat. Nu le-au dat oamenilor posibilitatea să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, să se compare prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, să-și înțeleagă cu exactitate starea sau să-și înlăture dificultățile. Iar acei oameni incorigibili, nerușinați, care nu acceptă deloc adevărul, atunci când îi aud pe acești conducători dojenindu-i cu seriozitate și răbdare, se simt extrem de scârbiți. În același timp, repetă ca niște papagali cuvintele pe care le spun conducătorii – după ce conducătorii termină prima parte, oamenii pot continua cu următoarea și devin rapid nerăbdători, spunând: „Nu continua. Am înțeles deja tot ce spui. Dacă vei continua, îmi va fi greață și îmi va veni să vomit!” Conducătorii continuă spunând: „Tu pur și simplu nu iubești adevărul. Dacă ai iubi adevărul, ai înțelege tot ce spun.” Ei răspund: „Indiferent dacă iubesc sau nu adevărul, ai repetat aceste cuvinte de atâtea ori, nu e nimic nou în ele și m-am săturat să le aud!” Conducătorii falși lucrează în acest fel, respectând cu rigiditate reglementările, și nu fac decât să aibă o fixație în legătură cu anumite expresii, nereușind să înlăture niciuna dintre dificultățile reale ale oamenilor. Dacă cineva are noțiuni despre Dumnezeu, conducătorii falși spun că persoana respectivă nu se cunoaște pe sine. Dacă cineva are o umanitate slabă, nu este capabil să se înțeleagă cu oamenii și nu are relații interpersonale normale, conducătorii falși spun că atât el, cât și cealaltă persoană implicată sunt de vină, le fac morală amândurora, dând vina pe amândoi, spunând: „În regulă, voi doi sunteți chit acum. Trebuie să fim corecți și raționali în acțiunile noastre, tratându-i pe toți în mod egal, fără prejudecăți. Cine vorbește cu rațiune iubește adevărul, pe când cei care vorbesc fără rațiune ar trebui să-și țină gura, să vorbească mai puțin și să facă mai mult în viitor. Cine spune ceva corect ar trebui să fie ascultat mai mult.” Așa se rezolvă problema? Asta înseamnă să faci lucrare? Nu se comportă ca și cum ar liniști copiii și ar păcăli oamenii? Conducătorii falși pot părea că sunt ocupați, dar nu pot rezolva problemele nimănui. Cât de eficientă este lucrarea lor? Este lipsită de valoare și absurdă! Acestea sunt acțiunile non-credincioșilor.

De-a lungul experienței lor de a crede în Dumnezeu, oamenii întâmpină adesea unele dificultăți, iar conducătorii falși nu pot înlătura niciuna dintre ele. Conducătorii falși nu pot înlătura nici măcar anumite dificultăți evidente care ar putea fi înlăturate cu doar câteva cuvinte și, de asemenea, fac mare caz de ele și transformă toate micile probleme într-unele foarte importante. Unii oameni nu sunt răi, doar că, din punct de vedere al propriei umanități, le cam lipsesc manierele, nu înțeleg eticheta de bază și sunt cam josnici. Conducătorii falși iau aceste probleme minore și fac mare caz de ele, punându-i pe frați și pe surori să le discute, să le critice și să le condamne, totul cu scopul de a lăsa o impresie de durată asupra acestora, ca să nu mai îndrăznească să se mai comporte astfel. Este necesar acest lucru? Este aceasta o modalitate de a rezolva problemele? Reprezintă aceasta utilizarea adevărului pentru a rezolva problemele? (Nu.) Atât timp cât umanitatea cuiva nu are probleme majore, iar respectivul nu este rău și se poate

consuma cu sinceritate, atunci, în circumstanțele în care acceptă, este suficient să continuăm să lucrăm asupra lui, oferindu-i atenționări, ajutor, părtășie și sprijin. Dacă oamenii se comportă în acest fel în mod constant, atunci au o problemă de caracter sau o fire rea, fiind necesar să fie emondați și disciplinați sever. Dacă refuză să accepte acest lucru, fie ar trebui să le fie suspendată datoria, fie ar trebui să fie îndepărtați. Conducătorii falși nu pot vedea aceste lucruri așa cum sunt și nici nu vor acționa în acest fel; atunci când întâlnesc astfel de oameni răi, îi tratează ca pe frați și surori, oferindu-le ajutor și sprijin. Oare asta înseamnă că fac lucrare? Înseamnă că folosesc adevărul pentru a rezolva problemele? (Nu.) Lucrarea conducătorilor falși este absurdă, copilărească și ridicolă și nimic din ea nu este în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. În tot ce fac, se poate vedea că sunt profani, le lipsește înțelegerea spirituală și acționează nechibzuit, fără principii. În mod similar, ei nu pot vedea așa cum sunt sau nu pot înțelege cu exactitate diferitele dificultăți pe care oamenii le întâmpină în intrarea lor în viață. Prin urmare, încercările lor de a le rezolva par incredibil de stângace, prostești și asemănătoare cu cele ale unui profan. Și cei care le acceptă ajutorul se simt stânjeniți și reprimați. Cu timpul, unii chiar își pierd credința, spunând: „Conducătorul a avut părtășie cu mine de atâtea ori, așadar de ce nu m-am schimbat? De ce tot recidivez? Oare umanitatea mea este deosebit de slabă și nu pot să fiu mântuit?” Unii chiar au îndoieli, spunând: „Este ceva în neregulă cu spiritul meu? Oare sunt afectat de spirite rele? Oare Dumnezeu nu mă va mântui? Nu înseamnă asta că sunt fără speranță?” Acestea sunt consecințele lucrării conducătorilor falși. În lucrarea lor, confundă un lucru cu altul și acționează într-un mod ridicol, absurd, prostesc și stângaci, ceea ce, în cele din urmă, face ca diferitele dificultăți cu care se confruntă unii oameni care urmăresc realmente adevărul să nu fie înlăturate fără întârziere. La rândul său, acest lucru face ca în sinea acestor oameni să apară negativitate și slăbiciune, precum și unele noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa. Ei spun: „Am citit atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu, de ce problema mea nu poate fi rezolvată? Chiar pot cuvintele lui Dumnezeu să-i mântuiască și să-i transforme pe oameni?” În inimile lor ia naștere îndoiala și rămân prinși în confuzie. Prin urmare, conducătorii falși nu au multe rezultate pozitive atunci când lucrează, însă dau naștere unei multitudini de lucruri negative. Lucrarea lor nu numai că nu reușește să risipească noțiunile, îndoielile și judecățile oamenilor cu privire la Dumnezeu, ci, dimpotrivă, le sporește înțelegerile greșite și prudența față de Dumnezeu. Chiar și după mulți ani de credință, problemele acestor oameni rămân nerezolvate. În timp ce conducătorii falși îi induc în eroare și îi îndrumă greșit, prudența și înțelegerile lor greșite cu privire la Dumnezeu se agravează. În aceste condiții, pot ei obține intrarea în viață?

Felul în care conducătorii falși înțeleg unele lucruri pozitive precum adevărul și schimbarea firii omului poate influența punctele de vedere și atitudinile multor oameni față de lucrurile pozitive. Când conducătorii falși nu fac nicio lucrare este una – cum încep să lucreze, apar abateri și consecințe adverse. În aceste biserici apare o

atmosferă nepotrivită, adică apar adesea unele zicale eronate și absurde, iar oamenii de acolo nu înțeleg termenii spirituali care sunt frecvent menționați în cuvintele lui Dumnezeu și nici nu știu cum să îi aplice, în timp ce așa-numiții termeni spirituali și zicalele pe care le spun adesea acești conducători falși sunt răspândite peste tot în aceste biserici. Impactul pe care aceste lucruri îl au asupra oamenilor nu este mic: nu numai că nu îi pot ajuta pe oameni să dobândească o cunoaștere mai practică și mai precisă a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului sau nu le pot da posibilitatea să găsească în cuvintele Lui o cale corectă de practică, ci, dimpotrivă, chiar îi fac să aibă o cunoaștere mai denaturată, teoretică și doctrinară a adevărului și, în același timp, îi fac să fie mai confuzi cu privire la calea de practică. Procedând astfel, conducătorii falși interferează cu punctele de vedere ale oamenilor și le afectează înțelegerea pură a adevărului. Ce rezultat au conducătorii falși când fac aceste lucruri? Ce rol joacă ei? Deși ar putea fi oarecum excesiv să spunem despre ei că provoacă tulburări și perturbări, nu este deloc o exagerare să-i numim bufoni care se precipită în mod haotic. Când tocmai începusem această etapă a lucrării, am întâlnit niște oameni și, în timp ce îi ascultam vorbind, unul dintre ei a întrebat despre situația unei persoane, iar cuiva i-au scăpat cuvintele: „S-a ales praful de ea.” Când am întrebat: „S-a ales praful de ea? Ce înseamnă asta?”, a răspuns: „A se alege praful de cineva înseamnă că acesta a fost demis și probabil nu mai crede.” Am spus: „Acesta este un termen destul de dur – nu îi dă persoanei nicio libertate. Am spus Eu vreodată așa ceva? Cum de nu am știut despre acest termen? Nu am caracterizat niciodată pe nimeni în acest fel și nici nu am afirmat că, dacă cineva încetează să-și facă datoria sau se îndepărtează de Dumnezeu «s-a ales praful de el». Cum a apărut acest termen?” Mai târziu, am aflat că această expresie provine de la un credincios în vârstă, un bătrân pedant. El era foarte învățat, credea în Dumnezeu de mult timp și avea vechime. Când a rostit această frază, oamenii confuzi din grupul respectiv nu și-au folosit discernământul și au învățat-o de la el, aceasta devenind o expresie populară. Credeți că această expresie este corectă? Are o bază? Este exactă? (Nu, nu este exactă.) Cum ar trebui să o tratăm? Ar trebui lăsată să persiste în biserică? (Nu, nu ar trebui.) Ar trebui expusă, criticată și înlăturată din rădăcină. Ulterior, prin critică și disecare, acești oameni confuzi nu au mai îndrăznit să o tot spună, dar câteva persoane neinformate este posibil să o folosească încă în secret, în privat. Acești oameni pot crede că este o expresie foarte spirituală provenită de la o „personalitate cunoscută” și cred că ar trebui să fie folosită în continuare. Conducătorii voștri au avut practici similare? V-au afectat negativ intrarea în viață, schimbarea firii sau calea pe care mergeți? (În trecut, când predica Evanghelia, un conducător fals a spus o dată: „Dumnezeu ne cucerește prin judecată și mustrare, așa că, atunci când le predicăm Evanghelia oamenilor religioși, trebuie să le vorbim pe un ton aspru și să le ținem morală; numai așa pot fi cuceriți.”) Această afirmație poate părea rațională, dar este în concordanță cu adevărurile-principii? Le-a cerut Dumnezeu oamenilor să facă acest lucru? Spune oare cuvântul lui Dumnezeu: „Când predicați Evanghelia la scară

mare, trebuie să vă ridicați și să conduceți oamenii cu un toiag de fier, folosind judecata și musturarea pentru a predica Evanghelia peste tot”? (Nu.) Așadar, de unde provine această afirmație? În mod clar, este o teorie închipuită de mintea unui conducător fals căruia îi lipsește înțelegerea spirituală. La prima vedere, această afirmație poate părea simplă: „Întreaga omenire trebuie să treacă prin judecata și musturarea lui Dumnezeu. Dacă nu le poate primi direct din cuvintele lui Dumnezeu, nu le poate primi indirect? În orice caz, acesta este efectul pe care cuvintele lui Dumnezeu sunt menite să îl obțină – cucerirea întregii omeniri. Nu ar fi mai bine pentru aceasta să primească acest lucru fără întârziere? Înainte ca Dumnezeu să acționeze, vom lua această măsură preventivă, astfel încât oamenii să poată dezvolta un fel de imunitate. Atunci când Dumnezeu îi va judeca și îi va mostra cu adevărat, oamenii respectivi nu se vor răzvrăti împotriva Lui, nu l se vor opune și nu îl vor trăda. Prin asta, sentimentele lui Dumnezeu nu vor fi rănite. Nu este acesta un lucru bun?” La prima vedere, fiecare afirmație pare corectă, iar doctrinar vorbind, pare logică. Totuși, este acesta un adevăr-principiu? Ce prevederi are casa lui Dumnezeu pentru predicarea Evangheliei? Le cere ea oamenilor să facă acest lucru? (Nu.) Prin urmare, această teorie nu este întemeiată, iar persoana care a propus-o este un conducător fals.

Conducătorii falși se prefac adesea că sunt spirituali, rostind unele sofisme amăgitoare pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i călăuzi greșit. Deși aceste sofisme pot părea neproblematică la suprafață, ele au o influență dăunătoare asupra intrării în viață a oamenilor, tulburându-i, inducându-i în eroare și împiedicându-i să meargă pe calea urmăririi adevărului. Din cauza acestor cuvinte pseudo-spirituale, unii oameni încep să aibă îndoeli și împotrivire față de cuvintele lui Dumnezeu, încep să aibă noțiuni și chiar neînțelegeri despre El și precauție față de El, iar apoi se îndepărtează de El. Acesta este impactul pe care îl au asupra oamenilor zicalele pseudo-spirituale ale conducătorilor falși. În timp ce membrii unei biserici sunt induși în eroare și influențați de un conducător fals, acea biserică devine o religie, precum creștinismul sau catolicismul, în care oamenii doar respectă zicalele și învățămintele omului. Toți venerază învățămintele lui Pavel, mergând atât de departe, încât să-i folosească spusele în locul celor ale Domnului Isus, în loc să urmeze calea lui Dumnezeu. Ca urmare, toți devin farisei ipocriți și antihriști. Astfel, sunt blestemați și condamnați de Dumnezeu. La fel ca Pavel, conducătorii falși se preamăresc pe sine și depun mărturie pentru ei înșiși, îi induc în eroare și îi tulbură pe oameni. Ei îi conduc în rătăcire și în ritualuri religioase, iar modul în care acești oameni cred în Dumnezeu devine la fel ca al oamenilor religioși, ceea ce le întârzie intrarea pe calea cea dreaptă în credința lor în Dumnezeu. Conducătorii falși îi induc în eroare și îi tulbură în mod constant pe oameni, iar aceștia încep să formuleze apoi o serie de teorii și zicale pseudo-spirituale. Aceste teorii, zicale și practici sunt diametral opuse adevărului și nu au nicio legătură cu acesta. Totuși, în timp ce conducătorii falși îi induc în eroare și îi îndrumă greșit pe oameni, aceștia consideră aceste lucruri drept pozitive, drept adevărul. Ei cred în mod eronat că aceste lucruri sunt adevărul și consideră că, atât timp

cât cred în aceste lucruri în inimile lor și le pot spune elocvent și atât timp cât aceste lucruri sunt aprobate de toată lumea, au dobândit adevărul. Îndrumați greșit de aceste gânduri și perspective, oamenii nu numai că sunt incapabili să înțeleagă adevărul, dar sunt și incapabili să practice sau să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să pătrundă în adevărul-realitate. Dimpotrivă, se îndepărtează tot mai mult de cuvintele lui Dumnezeu și tot mai mult de intrarea în adevărul-realitate. Pe hârtie, nu este nimic în neregulă cu vorbele pe care le spun conducătorii falși și cu sloganurile pe care le strigă, toate sunt corecte. Atunci de ce nu realizează nimic? Acest lucru se întâmplă întrucât ce înțeleg și pricep conducătorii falși este, pur și simplu, prea superficial. Sunt toate lucruri ce țin de doctrină, irelevante pentru adevărul-realitate din cuvintele lui Dumnezeu, pentru cerințele sau intențiile Lui. Realitatea este că toate doctrinele pe care conducătorii falși le propovăduiesc sunt mult sub nivelul adevărului-realitate – mai exact, nu au nicio legătură cu adevărul și nici cu cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, când conducătorii falși declamă deseori aceste cuvinte și doctrine, cu ce are legătură acest lucru? De ce sunt mereu incapabili să pătrundă în adevărul-realitate? Acest lucru este direct legat de calibrul conducătorilor falși. Este absolut sigur că falșii conducători au calibru slab și nu au capacitatea de a înțelege adevărul. Oricât de mulți ani cred în Dumnezeu, nu vor înțelege adevărul și nu vor avea intrare în viață și se mai poate spune că, oricât de mulți ani cred în Dumnezeu, nu le va fi ușor să pătrundă în adevărul-realitate. Dacă un conducător fals nu este demis și acestuia i se permite să-și păstreze funcția, ce fel de consecințe vor reieși din asta? Conducerea sa va atrage din ce în ce mai mulți oameni în ritualuri și regulamente religioase, în cuvinte și doctrine și în noțiuni și închipuiri vagi. Spre deosebire de antihriști, conducătorii falși nu îi conduc pe oameni să vină înaintea lor sau înaintea Satanei, însă, dacă nu-i pot conduce pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate al cuvintelor Sale, vor putea aleșii lui Dumnezeu să obțină mântuirea Sa? Vor putea să fie desăvârșiți de Dumnezeu? În niciun caz. Dacă aleșii lui Dumnezeu nu pot pătrunde în adevărul-realitate, nu trăiesc încă sub controlul Satanei? Nu sunt încă degenerați ținuți sub controlul Satanei? Nu înseamnă acest lucru că vor ajunge ruinați în mâinile conducătorilor falși? De aceea, consecințele lucrării conducătorilor falși și a antihriștilor sunt, de fapt, aceleași. Niciunii dintre ei nu îi pot face pe aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă adevărul, să intre în realitate și să obțină mântuirea. Ambii le fac rău aleșilor lui Dumnezeu și îi conduc spre ruinare. Consecințele sunt exact la fel.

Care sunt unele dintre ereziile și sofisme conducătorilor falși? Rezumați-le voi înșivă mai târziu. Vă las vouă această sarcină, pentru a vedea dacă sunteți capabili să le discernați. Conducătorii din preajma voastră au rostit vreodată unele cuvinte care sunt spirituale sau în acord cu sentimentele umane și, la prima vedere, par corecte și în conformitate cu adevărul, dar nu reușesc să-ți asigure intrarea în viață și să-ți rezolve problemele reale? Dacă nu discerni aceste cuvinte și chiar le prețuiești și le pui la suflet, permițându-le să te domine și să te conducă tot timpul și să îți influențeze mereu

gândurile și comportamentul, nu sunt oare consecințele acestui lucru destul de grave? (Ba da.) Atunci este esențial să căutați cauza acestor probleme, să găsiți ce lucruri sunt erezii și sofisme care îi pot face pe oameni să se degradeze într-atât, încât credința lor în Dumnezeu să se transforme în credință religioasă, iar ei să ajungă să l se împotrivescă lui Dumnezeu și să fie respinși de El. De exemplu, să presupunem că o persoană spune: „Nu te strădui să devii conducător. Dacă ești demis sau eliminat după ce ai devenit conducător, nu vei avea nici măcar șansa de a fi un credincios obișnuit.” Sunt acest tip de discuții niște erezii și niște sofisme ale conducătorilor falși? (Da.) Oare? Trebuie să diferențiați ereziile și sofismele conducătorilor falși de cele ale antihriștilor; nu le amestecați. Ce vrea să spună persoana respectivă cu astfel de lucruri? Ce motivații se ascund în aceste cuvinte? Există ceva dubios în ele? În mod clar, ele conțin un tertip menit să inducă oamenii în eroare, înseamnă că alți oameni ar trebui să evite să se străduiască să devină conducători, că lucrurile nu vor ieși bine dacă vor face asta. Scopul acelei persoane este să-i facă pe oameni să renunțe la ideea de a deveni conducători, astfel încât nimeni să nu concureze cu ea pentru reputație și statut, acest lucru permițându-i să se simtă în largul său în calitate de conducător, la nesfârșit. În același timp, le spune oamenilor: „Acesta este modul în care casa lui Dumnezeu tratează conducătorii și lucrătorii, te promovează atunci când are nevoie de tine, iar atunci când nu are nevoie de tine, te aruncă la cel mai neînsemnat nivel, nelăsându-ți nicio șansă de a fi măcar un credincios obișnuit.” Care este natura acestor cuvinte? (Este o hulă împotriva lui Dumnezeu.) Ce fel de persoană rostește cuvinte hulitoare împotriva lui Dumnezeu? (Un antihrist.) În aceste cuvinte există două intenții rele care pot avea două consecințe: una este să le spună celorlalți ca sub nicio formă să nu concureze pentru statut, ceea ce îi asigură protejarea propriului statut; cealaltă este să te facă să-L înțelegi greșit pe Dumnezeu, să nu mai crezi în El, începând în schimb să crezi în acea persoană. Acesta este cel mai evident tip de antihrist. Se pare că vă lipsește capacitatea de înțelegere; am mai vorbit despre exemple în acest sens. Nu sunteți doar neglijenți și slabi de memorie, ci vă lipsește și capacitatea de înțelegere. Nici măcar nu puteți discerne un antihrist atât de vădit. Conducătorii falși ar spune astfel de lucruri? Ar induce oamenii în eroare în mod conștient și deschis și s-ar împotrivi lui Dumnezeu? (Nu.) Deși, la prima vedere, lucrurile pe care conducătorii falși le spun și le fac nu par să creeze dificultăți, lucrarea lor este lipsită de principii și nu poate obține rezultate. Conducătorii falși nu pot rezolva niciuna dintre problemele oamenilor, nu îi pot aduce pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și nu îi pot conduce înaintea lui Dumnezeu. Tot ce spun este corect, nu au evitat deloc să își facă lucrarea, au zel și pasiune, iar la prima vedere par să aibă credință, să fie hotărâți și să fie dispuși să îndure greutăți și să plătească prețul. Mai mult, par să aibă o duranță incredibilă și să fie capabili să persevereze, în pofida oboselii și dificultăților de tot felul. Calibrul și capacitatea lor de înțelegere sunt însă slabe și le lipsește o înțelegere corectă a adevărului. Ce fac ei în legătură cu această lipsă de capacitate de înțelegere? Folosesc reglementări și doctrine,

precum și teoriile spirituale despre care vorbesc frecvent, pentru a rezolva această problemă. După câțiva ani sub conducerea lor, printre oameni apar tot felul de doctrine, reglementări și practici externe. Oamenii devin adepți ai acestor doctrine, reglementări și practici și cred că practică adevărul și intră în adevărul-realitate, dar, de fapt, sunt încă foarte departe de adevărul-realitate! Odată ce inimile oamenilor sunt cuprinse, dominate și conduse de aceste lucruri, acestea devin greu de înlăturat. Fiecare în parte trebuie disecat și analizat, astfel încât oamenii să le înțeleagă. Apoi, oamenilor trebuie să li se spună ce sunt adevărul, doctrinele, sloganurile și reglementările și ce sunt înțelegerea corectă a adevărului, afirmațiile corecte și adevărurile-principii. Toate acestea trebuie rezolvate individual; altfel, cei care sunt relativ cuviincioși, care respectă regulile și care urmăresc spiritualitatea vor fi induși în eroare și distruși de conducătorii falși. Acești oameni pot părea pioși, capabili să îndure greutate și să plătească prețul și pot părea capabili să se roage atunci când li se întâmplă ceva. Cu toate acestea, la fel ca în cazul oamenilor religioși, atunci când Dumnezeu Se întoarce, niciunul dintre ei nu Îl recunoaște, niciunul dintre ei nu acceptă faptul că Dumnezeu face iar o lucrare nouă și I se împotrivesc cu toții. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că falșii conducători și antihriștii i-au indus în eroare – aceștia au rănit și au distrus mulți oameni care cred sincer în Dumnezeu.

Conducătorii falși rostesc doar cuvinte și doctrine – lucrurile pe care aceștia îi fac pe oameni să le înțeleagă reprezintă doar doctrină și nu adevărul, iar lucrurile pe care îi fac să le vadă reprezintă doar spiritualitate falsă. Care sunt consecințele rostirii de cuvinte și doctrine? Spiritualitate falsă, înțelegere falsă, cunoaștere falsă, practică falsă și conformare falsă – toate acestea sunt false. Cum se ajunge la această „falsitate”? Este cauzată de faptul că falșii conducători au o înțelegere denaturată, limitată și superficială a adevărului, nereușind deloc să înțeleagă esența acestuia. Conducătorii falși aduc oamenilor multe reguli, cuvinte și doctrine, împreună cu unele sloganuri și teorii. Acești oameni nu înțeleg deloc adevăratele intenții ale lui Dumnezeu, iar atunci când se confruntă cu diverse situații complexe, nu știu cum să le gestioneze și să le abordeze sau cum să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu. Pot astfel de indivizi să vină înaintea lui Dumnezeu? Îl pot accepta pe Dumnezeu și pot ajunge să nu I se mai împotrivescă? Nu, nu pot. Prin urmare, este crucial și necesar ca voi să sintetizați ereziile și sofismele conducătorilor falși și să ajungeți să le discernați. Atunci când le sintetizați, este esențial să le diferențiați de sofismele folosite de antihriști pentru a-i induce în eroare pe oameni. Privitor la cea de a doua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor – de a se familiariza cu stările fiecărui tip de persoană și a rezolva diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală – vom încheia aici părtașia noastră cu privire la disecarea diferitelor practici ale conducătorilor falși și la esența problemelor referitoare la falșii conducători.

Punctul trei: Aveți părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine (Partea întâi)

Conducătorii falși pot doar să rostească doctrine și cuvinte pentru a-i îndemna pe oameni

În continuare vom avea părtășie despre cea de-a treia responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor – să aibă părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine. Aceasta este o lucrare importantă și fundamentală a conducătorilor și lucrătorilor, iar noi vom diseca manifestările conducătorilor falși și vom avea părtășie despre ele pe baza acestei responsabilități. Capacitatea unui conducător sau a unui lucrător de a avea o părtășie clară cu privire la adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă pentru a-și face bine îndatoririle este cel mai bun indicator al faptului că dețin adevărul-realitate și este cheia pentru a determina dacă pot face bine o lucrare reală. Acum să aruncăm o privire la modul în care conducătorii falși gestionează această lucrare. O caracteristică a conducătorilor falși este incapacitatea lor de a explica sau de a clarifica temeinic orice probleme implică adevărurile-principii. Dacă cineva caută de la ei, nu-i pot spune decât câteva vorbe goale și doctrine. Când se confruntă cu probleme care necesită o soluție, răspund adesea cu o afirmație precum: „Cu toții sunteți experți în a face această datorie. Dacă aveți probleme, ar trebui să le rezolvați singuri. Nu mă întrebați pe mine; nu sunt expert și nu înțeleg. Rezolvați-le singuri.” Unii ar putea replica: „Te întrebăm pentru că nu putem rezolva problema; nu te-am întrebat dacă am putea. Nu înțelegem această problemă care implică adevărurile-principii.” Conducătorii falși răspund: „Nu ți-am spus deja principiile? Fă-ți bine îndatoririle și nu provoca tulburări sau perturbări. Despre ce tot întrebi? Fă cum crezi că e bine! Cuvintele lui Dumnezeu au fost deja rostite: pune interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc!” Asta îi derutează complet pe acei oameni, iar ei se gândesc: „Asta nu este o soluție pentru problemă!” Așa tratează conducătorii falși lucrarea; doar o inspectează, fac lucrurile mecanic și nu rezolvă niciodată probleme. Indiferent de problemele pe care le ridică oamenii, conducătorii falși le spun să caute singuri adevărul. Îi întreabă adesea pe oameni: „Aveți vreo problemă? Cum este pătrunderea voastră în viață? Vă faceți îndatoririle în mod superficial?” Acei oameni răspund, spunând: „Uneori îmi dau seama că sunt într-o stare superficială și, prin rugăciune, o rezolv și mă îndrept, dar tot nu înțeleg adevărurile-principii ale îndeplinirii datoriei mele.” Acești conducători falși spun: „Nu am avut părtășie cu tine despre principiile specifice, la ultima adunare? Ba chiar ți-am oferit mai multe fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. N-ar trebui să înțelegi până acum?” De fapt, înțeleg toată doctrina, dar tot sunt incapabili să-și rezolve problemele. Conducătorii falși chiar trâmbează cuvinte pretențioase: „De ce nu le poți rezolva? Pur și simplu, nu ai citit cuvintele lui Dumnezeu suficient de atent. Dacă te rogi mai mult și citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, atunci toate problemele tale vor fi rezolvate. Trebuie să învâțați să discutați și să găsiți o cale împreună și atunci problemele voastre vor fi în sfârșit

rezolvate. Cât despre probleme profesionale, nu mă întrebați pe mine; responsabilitatea mea este să inspectez lucrarea. Mi-am îndeplinit sarcina, iar restul implică niște chestiuni profesionale pe care nu le înțeleg.” Conducătorii falși folosesc adesea motive și scuze precum: „Nu înțeleg, nu am învățat niciodată asta, nu sunt expert”, ca să-i lase oamenii în pace și să le evite întrebările. S-ar putea să pară destul de smeriți; totuși, asta expune o problemă gravă a conducătorilor falși – nu înțeleg deloc problemele care presupun cunoștințe profesionale în anumite sarcini, se simt neputincioși și par extrem de stânjeniți și jenați. Ce fac atunci? Pot doar să adune mai multe fragmente din cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu toți în timpul adunărilor, vorbind despre câteva doctrine pentru a-i sfătui pe oameni. Conducătorii cu puțină bunătate ar putea să-și arate grija față de oameni și să-i întrebe din când în când: „V-ați confruntat cu vreo dificultate în viețile voastre, în ultima vreme? Aveți suficiente haine? S-a purtat urât vreunul dintre voi?” Dacă toți spun că nu au aceste probleme, ei răspund: „Atunci nu e nicio problemă. Lucrați în continuare; eu am alte treburi de rezolvat” și pleacă în grabă, temându-se că cineva ar putea să semnaleze întrebări și să le ceară să le rezolve, punându-i într-o situație jenantă. Așa lucrează conducătorii falși – nu pot rezolva nicio problemă reală. Cum pot îndeplini eficient lucrarea bisericii? Drept urmare, acumularea de probleme nerezolvate împiedică în cele din urmă lucrarea bisericii. Aceasta este o caracteristică evidentă și o manifestare a modului în care lucrează conducătorii falși.

În lucrarea lor, conducătorii falși sunt entuziaști doar când vine vorba să predice și cel mai mult le place să spună cuvinte, doctrine și vorbe pentru a-i îndemna și a-i mângâia pe oameni, gândindu-se că, atât timp cât îi fac să fie plini de energie și ocupați în îndeplinirea îndatoririlor lor, este ca și cum au făcut o treabă bună. În plus, conducătorii falși sunt pasionați să se îngrijească de starea vieții de zi cu zi a fiecărei persoane. Îi întreabă frecvent pe oameni dacă întâmpină dificultăți în această privință și, dacă cineva într-adevăr întâmpină dificultăți, sunt dispuși să ajute la înlăturarea acestora. Efectiv își ocupă timpul cu aceste treburi generale, uneori chiar amânându-și mesele și adesea stând până târziu și trezindu-se devreme. Având în vedere cât sunt de ocupați și cât de asiduu muncesc, de ce rămân nerezolvate problemele din lucrarea bisericii și dificultățile cu care se confruntă aleșii lui Dumnezeu în îndeplinirea îndatoririlor lor? Pentru că falșii conducători nu pot explica niciodată în mod clar adevărurile-principii legate de îndeplinirea îndatoririlor. Cuvintele, doctrinele și îndemnurile pe care le rostesc sunt complet ineficiente și nu pot rezolva deloc probleme reale. Oricât de multe lucruri ar spune sau cât de ocupați sau epuizați ar fi, lucrarea bisericii nu progresează niciodată. Deși, la prima vedere, toți par să își îndeplinească îndatoririle, ei nu obțin multe rezultate reale, deoarece conducătorii falși sunt incapabili să aibă părtășie despre adevărurile-principii legate de îndeplinirea îndatoririlor sau să folosească adevărul pentru a rezolva probleme reale – prin urmare, sunt incapabili să rezolve multe probleme care există în îndeplinirea îndatoririlor. De exemplu, odată, casa lui Dumnezeu trebuia să tipărească niște cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, iar un conducător a trebuit să selecteze două persoane care

să se ocupe de această sarcină. Care sunt standardele pentru selectarea persoanelor? Umanitatea lor ar trebui să fie relativ bună, ar trebui să fie de încredere și capabili să își asume riscuri. După ce persoanele au fost selectate, conducătorul le-a spus: „Astăzi v-am chemat pe voi doi pentru a vă încredința o problemă: casa lui Dumnezeu are o carte care trebuie tipărită și am nevoie să găsiți o tipografie, iar după ce toate exemplarele sunt tipărite, trebuie să le distribuiți cu promptitudine, înmânându-le aleșilor lui Dumnezeu, astfel încât aceștia să poată mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu fără întârziere. Sunteți hotărâți să îndepliniți această sarcină? Sunteți dispuși să vă asumați această povară și acest risc?” Crezând că sunt înălțați de Dumnezeu, cei doi oameni au acceptat. Conducătorul i-a întrebat apoi: „Aveți determinarea necesară să duceți la îndeplinire însărcinarea dată de Dumnezeu? Sunteți dispuși să faceți un jurământ?” Apoi, cei doi au făcut un jurământ, spunând: „Dacă nu vom putea îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu și distrugem această sarcină, făcând ca lucrarea casei lui Dumnezeu să sufere pierderi, atunci să fim loviți de fulgere și de tunete din cer. Amin!” Conducătorul a spus: „De asemenea, trebuie să avem părtașie despre adevăr. Făcând această lucrare acum, faceți o afacere? Vi se cere să lucrați ca angajați?” Cei doi oameni au răspuns: „Nu, aceasta este datoria noastră.” Conducătorul a spus: „Din moment ce este datoria voastră, trebuie să răsplătiți dragostea lui Dumnezeu. Nu puteți să îl supărați pe Dumnezeu sau să-L faceți să Se îngrijoreze. Faptul că sunteți dispuși să vă asumați riscuri nu este suficient; trebuie să vă faceți datoria cu loialitate. Când întâmpinați probleme, ar trebui să vă rugați mai mult și să vă consultați unul cu celălalt. Nu fiți încăpățânați și nu acționați după propria voință. De ce v-am pus pe voi doi să cooperați unul cu celălalt? Ca să puteți discuta atunci când apar probleme, fiindu-vă mai ușor să luați măsuri. Dacă nu puteți ajunge la o înțelegere, atunci rugați-vă. Fiecare dintre voi ar trebui să renunțe la propriile opinii și să acționeze doar atunci când ați ajuns la un consens. Sper că împreună puteți îndeplini cu succes această lucrare!” În cele din urmă, conducătorul a găsit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu despre cum să îți faci bine datoria, iar cei trei l-au citit prin rugăciune de mai multe ori. Imediat după aceea, problema a fost considerată ca fiindu-le încredințată, iar responsabilitatea conducătorului a fost considerată îndeplinită. Cum a îndeplinit conducătorul această lucrare? Atât conducătorul, cât și cei doi au fost destul de mulțumiți. Cei care au observat discuția au comentat: „Acest conducător chiar știe câteva lucruri despre cum se duce la bun sfârșit lucrarea; discursul său este bine organizat și bine fundamentat și face lucrurile pas cu pas. Mai întâi le-a atribuit celor doi sarcina, apoi a rezolvat problemele legate de gândurile și punctele lor de vedere și, în cele din urmă, le-a spus câteva cuvinte severe, determinându-i să facă un jurământ și o promisiune. Chiar a făcut această lucrare cu meticulozitate și merită cu adevărat titlul de conducător – are experiență și poartă o povară.” La final, conducătorul le-a spus: „Amintiți-vă acest lucru: tipărirea cărților nu este o sarcină ușoară, nu este un lucru pe care o persoană obișnuită și-l poate asuma. Această lucrare nu v-a fost încredințată de mine sau de casa lui Dumnezeu; este o

însărcinare dată de Dumnezeu. Trebuie să nu-L dezamăgiți. Atât timp cât îndepliniți bine această lucrare, viața voastră va progresa și veți avea realitate.” În teorie, nu existau probleme principiale cu privire la aceste cuvinte; într-o oarecare măsură, ele puteau fi considerate corecte. Așadar, să analizăm această chestiune și să vedem unde s-a manifestat „falsul” în acest conducător fals. A oferit el vreo instrucțiune cu privire la diverse aspecte detaliate, cum ar fi aspectele profesionale și tehnice legate de această sarcină? A avut părtașie despre vreun adevăr-principiu specific sau despre vreun standard necesar? (Nu.) Doar a rostit niște cuvinte goale și lipsite de sens – cuvinte pe care majoritatea oamenilor le spun adesea, cuvinte lipsite de orice importanță. Deoarece conducătorul vorbea și dădea personal instrucțiuni, oamenii au perceput aceste cuvinte ca având mai multă importanță decât în mod normal, dar, în realitate, au fost niște vorbe lipsite de importanță și nu au avut niciun efect asupra rezolvării vreunor probleme reale legate de tipărirea cărților. Așadar, care sunt câteva dintre problemele specifice legate de tipărirea cărților? Ar trebui să le discutăm și să vedem dacă lucrarea pe care a făcut-o acest conducător a fost cea a unui conducător fals.

În primul rând, tipărirea cărților presupune încadrarea în pagină, apoi corectarea textului, structurarea cuprinsului și a textului principal, precum și gramajul, culoarea și calitatea hârtiei. Mai este și materialul copertei, dacă ar trebui să fie moale sau tare, și designul, culoarea, modelul și fontul pentru copertă. În cele din urmă, este legarea, dacă să se utilizeze adeziv sau cusături. Toate acestea sunt aspecte care intră în sfera tipăririi cărților. A discutat conducătorul despre vreuna dintre acestea? (Nu.) O altă problemă este căutarea unei tipografii: dacă mașinile de tipărire și legare sunt de ultimă generație, care sunt calitatea tipăririi și a legării și prețul – nu ar fi trebuit să dea instrucțiuni pentru toate aceste lucruri, precum și principii și domenii de aplicare? Dacă ar fi spus: „Nu înțeleg aceste lucruri; căutați orice”, ar fi fost un conducător util? Pot cuvintele lipsite de importanță pe care le-a spus să țină locul diverselor probleme specifice implicate în tipărirea cărților? (Nu.) Și totuși, acest conducător fals a crezut că pot. S-a gândit: „Am avut deja părtașie despre atât de multe adevăruri și le-am spus toate principiile. Ar trebui să înțeleagă aceste lucruri!” Acest „ar trebui” reprezintă logica și metoda acestui conducător fals de a rezolva probleme. În cele din urmă, atunci când cărțile au fost tipărite, deoarece hârtia era de o calitate foarte slabă și prea subțire, textul era vizibil pe ambele părți, ceea ce a făcut ca pentru persoanele în vârstă și pentru cei cu vederea slabă citirea cărților să devină foarte obositoare și dificilă. A mai fost și problema etapei finale, procesul de legare – dacă legarea nu este făcută conform standardului, calitatea generală și durata de viață ale unei cărți sunt afectate. Deoarece conducătorul nu a dat instrucțiuni, iar cei care au dus la îndeplinire această lucrare nu aveau principii și experiență și s-au târguit cu iresponsabilitate, tipografia a făcut o lucrare de proastă calitate și a folosit materiale de calitate inferioară, pentru a se încadra în buget, iar, în cele din urmă, când cărțile au fost distribuite fraților și surorilor, acestea au început să se destrame în două luni. Copertele și paginile au căzut, iar întreaga lucrare de tipărire

a fost făcută în zadar. A cui era această responsabilitate? Dacă ar trebui să fie tras la răspundere cineva, responsabilitatea directă ar reveni celor două persoane însărcinate cu tipărirea cărților, iar responsabilitatea indirectă ar reveni conducătorului fals. Conducătorul fals a avut chiar și o scuză, spunând: „Nu puteți da vina pe mine pentru că această sarcină merge prost; nici eu nu o înțeleg! Nu am tipărit niciodată cărți și nu dețin o tipografie. Cum aș putea să mă pricep la lucrurile acestea?” Este această scuză credibilă? În calitate de conducător, această activitate intră în sfera responsabilităților tale. Indiferent dacă este vorba despre o lucrare ce are legătură cu o profesie, o abilitate, un tip de cunoștințe sau cu adevărul, nu trebuie să înțelegi fiecare parte a acesteia, dar ai făcut vreun efort să înveți lucrurile pe care nu le știi? Ți-ai îndeplinit responsabilitățile cu seriozitate și conștiinciozitate? Unele persoane ar putea spune: „Vreau să îmi îndeplinesc responsabilitățile, dar nici eu nu înțeleg acest lucru. Oricât de mult aș încerca să învăț, pur și simplu nu reușesc să înțeleg!” Acest lucru înseamnă că, în calitate de conducător, nu ești conform standardului; ești un conducător într-un totu fals. Frații și surorile s-au simțit oarecum revoltați din cauza calității slabe a cărților, spunând: „Deși aceste cărți nu ne costă bani, calitatea este prea slabă! Cum și-a făcut acest conducător treaba? Cum a dus la îndeplinire această lucrare?” Când a auzit acest lucru, conducătorul a răspuns: „Mă puteți învinui pe mine pentru asta? Tipografia nu îmi aparține și nu eu am ultimul cuvânt. În plus, nu sunt astfel economisiți bani pentru casa lui Dumnezeu? Este greșit să economisești bani pentru casa lui Dumnezeu?” Cuvintele conducătorului erau corecte, nu erau greșite; nu era necesar să își asume conducătorul responsabilitatea legală. Cu toate acestea, a existat o problemă, și anume că banii cheltuiți pentru tipărirea cărților au fost irosiți. În două luni, cărțile distribuite fraților și surorilor au început să se destrame, desprinzându-li-se paginile. Cine ar trebui să suporte consecințele? Nu era aceasta responsabilitatea conducătorului? Acest lucru s-a întâmplat în cadrul sferei lucrării tale, când slujeai drept conducător, deci nu ar trebui să îți asumi responsabilitatea? Trebuie să-ți asumi vina; nu îți poți nega responsabilitatea! Unii oameni ar putea chiar vorbi într-un mod irațional, spunând: „Nu am mai făcut niciodată această sarcină. Nu am voie să fac greșeli în ceea ce privește o sarcină pe care nu am făcut-o niciodată?” Chiar această afirmație dovedește că nu ești potrivit pentru sarcina pe care o ai și ar trebui să fii demis. Nu ești potrivit pentru a fi conducător. Ești un adevărat conducător fals. Să rostești o sumedenie de cuvinte care sună plăcut, dar să nu faci nicio lucrare reală – aceasta este cea mai evidentă manifestare a unui conducător fals.

Unii conducători falși sunt incapabili să facă fiecare element al lucrării reale în mod corespunzător și concret, ferm ancorați în realitate. Ei pot să se ocupe doar de unele treburi generale, iar apoi cred că sunt conform standardului în calitate de conducători, că sunt extraordinari, și adesea se laudă, spunând: „Trebuie să mă îngrijesc de tot în biserică și trebuie să rezolv fiecare problemă. Poate biserica să se descurce fără mine? Dacă nu aș organiza adunări pentru voi, nu ați deveni ca niște fire de nisip în vânt? Dacă

nu aş supraveghea şi nu aş ajuta la menţinerea lucrării de producţie a filmelor, nu ar exista în permanenţă oameni care să o tulbure? Ar putea lucrarea de producţie a filmelor să se desfăşoare fără probleme? Chiar dacă sunt un amator în lucrarea legată de imnuri, dacă nu aş veni frecvent să vă inspectez lucrarea, să menţin lucrurile pe linia de plutire în locul vostru şi să vă organizez întâlniri, aţi putea produce aceste imnuri? Cât timp v-ar lua să înţelegeţi lucrurile?” Aceste afirmaţii pot părea rezonabile şi corecte, dar dacă te uiţi cu atenţie, cum progresează diferitele elemente ale lucrării profesionale supravegheate de aceşti conducători falşi? Pot ei să aibă părtaşie în mod clar despre adevărurile-principii? (Nu.) O dată, o echipă de producţie a filmelor a căutat să rezolve problema culorilor costumelor. Au făcut mai multe fotografii, iar fundalurile şi oamenii din fotografii erau diferiţi, dar culorile costumelor erau practic într-o singură schemă de culori – erau toate în tonuri de gri şi de galben pământii. Am întrebat: „Ce se întâmplă? De ce poartă aceste culori?” Mi-au spus că aceste culori au fost alese în mod intenţionat, că le-au găsit cu multă trudă şi efort într-o piaţă. Am spus: „De ce aţi ales aceste culori? V-a dat Cel de mai sus instrucţiuni în legătură cu asta? Nu v-a instruit Cel de mai sus să folosiţi o varietate de culori, iar culorile să fie demne şi decente? Cum s-a ajuns la acest rezultat?” În cele din urmă, după ce au fost întrebaţi, unii oameni au spus: „Alte culori nu par suficient de demne şi decente, ca acelea purtate de credincioşii în Dumnezeu sau de sfinţi. Doar această schemă de culori seamănă mai mult cu ceea ce ar trebui să poarte credincioşii. Aşadar, toţi au împărtăşit părerea că purtând haine de asemenea culori Îl slăvesc cel mai mult pe Dumnezeu şi reprezintă cel mai bine imaginea casei lui Dumnezeu.” Am spus: „Nu v-am zis niciodată să purtaţi cu toţii haine în aceste culori. Există o mulţime de culori demne şi decente. Gândiţi-vă la cât de frumos este curcubeul pe care Dumnezeu l-a stabilit ca semn al legământului Său cu omenirea. Există roşu, oranj, galben, verde, albastru, indigo, violet – toate culorile sunt reprezentate, cu excepţia celor pe care le purtaţi voi. De ce aţi ales aceste culori?” A făcut conducătorul lor lucrarea concretă de a efectua verificări cu privire la aceste aspecte? Îndrăznesc să spun că sigur nu a făcut-o. În cazul în care conducătorul ar fi avut înţelegere pură şi ar fi înţeles cu adevărat adevărul şi cerinţele lui Dumnezeu, membrii echipei de producţie a filmelor nu ar fi ales astfel de costume şi nu l-ar fi consultat pe Cel de mai sus cu privire la acestea. Problema costumelor ar fi putut fi rezolvată la un nivel inferior, dar conducătorul fals nu a fost capabil să se ocupe de ea. În schimb, l-au întrebat fără ruşine pe Cel de mai sus despre asta. Oare o astfel de persoană nu ar trebui să fie emondată? Acest conducător fals nu a putut rezolva nici măcar cea mai simplă problemă – cu ce este el de folos? Eşti pur şi simplu un gunoi! Ți s-a cerut să Îl slăveşti pe Dumnezeu şi să Îi aduci mărturie, dar ai ajuns să-L necinsteşti. Nu înţelegi destul de multe? Nu poţi exprima o sumedenie de cunoştinţe şi doctrine? Atunci de ce toate aceste doctrine şi cunoştinţe au fost ineficiente în această situaţie? Cum de nu ai reuşit nici măcar să rezolvi şi să faci verificări cu privire la problema costumelor? Ai avut rezultatul pe care ar trebui să îl ai în calitate de conducător? Ți-ai îndeplinit responsabilităţile pe care se cuvine să le

îndeplinești în calitate de conducător? Aceasta este o manifestare a unui conducător fals. În orice sarcină specifică, falșilor conducători le lipsește o înțelegere a principiilor. Sunt incapabili să corecteze și să rezolve în timp util orice probleme de înțelegere denaturată a adevărului și astfel să le dea oamenilor posibilitatea să găsească o direcție și o cale. Conducătorii falși doar rostesc cuvinte și doctrine și strigă sloganuri; sunt incapabili să facă vreo lucrare concretă.

Conducătorii falși nu fac lucrare reală și nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor

Unii conducători falși sunt incapabili să facă vreo lucrare concretă, dar se ocupă de unele treburi generale neînsemnate și cred că asta înseamnă să faci lucrare concretă, că acest lucru intră în sfera responsabilităților lor. Mai mult, se ocupă de aceste treburi într-o manieră foarte serioasă și depun într-adevăr mult efort, ducându-le la îndeplinire într-un mod foarte decent. De exemplu, în biserică era un bărbat care, anterior, lucrase ca patiser. Într-o zi, din mărinimie, a decis că pur și simplu trebuie să coacă produse de patiserie pentru Mine și s-a pregătit să facă acest lucru, fără să Mă informeze despre asta. L-a întrebat pe conducătorii săi dacă acest lucru era permis, iar aceștia i-au spus: „Dă-i bătaie! Dacă vor fi gustoase, I le vom oferi lui Dumnezeu. Dacă nu, le putem mânca noi ceilalți.” Obținuse permisiunea conducătorilor, ceea ce făcea ca această lucrare să fie legitimă și corespunzătoare, așa că a adunat repede ingredientele și a copt o tavă, spunând: „Nu știi dacă vor fi gustoase, dacă Îl vor putea mulțumi pe Dumnezeu sau dacă vor fi pe gustul Său.” Conducătorii au răspuns: „Este în regulă. Ne vom sacrifica o parte din timpul și sănătatea noastră și ne vom asuma un mic risc pentru Dumnezeu. Le vom gusta noi mai întâi și le vom examina pentru Dumnezeu. Dacă într-adevăr nu sunt gustoase și Îi cerem să le mănânce, Dumnezeu Se va supăra și va fi foarte dezamăgit de noi. Prin urmare, în calitate de conducători, avem responsabilitatea și obligația să facem verificări în legătură cu această chestiune. Asta înseamnă să faci lucrare concretă.” Ulterior, fiecare lider de grup care avea un oarecare „simț al responsabilității” a gustat produsele de patiserie. După ce le-au gustat, au făcut o evaluare, spunând: „Cuptorul a fost prea încins pentru această tavă, temperatura a fost prea mare și riscă să dea o senzație de căldură în stomac – de asemenea, sunt un pic amare. Nu sunt bune de nimic! Trebuie să avem o atitudine responsabilă și să mai coacem o tavă și să le gustăm din nou!” După ce au gustat din această tavă, au spus: „Acestea sunt aproape potrivite. Se simte gustul de unt, de ou, dar și de susan. Sunt cu adevărat demne de un patiser! Deoarece sunt atât de multe, iar Dumnezeu nu le poate termina pe toate singur, să punem 10 sau 20 într-un borcan mic și să I le oferim să le guste ca mostră. Dacă I se par gustoase, putem continua să le coacem în tăvi mai mari.” Mi-au dat un borcan și am gustat două dintre ele. Mi s-au părut acceptabile ca element de noutate, dar nu potrivite ca masă principală, așa că nu am mai mâncat din ele. Unii oameni chiar au crezut că erau făcute în casă de un membru al casei lui Dumnezeu, că erau pline de dragoste,

loialitate și teamă și că aveau o semnificație importantă, deși aveau doar un gust acceptabil. Mai târziu, am înapoiat borcanul cu produsele de patiserie. Nu sunt interesat de astfel de lucruri și nu am poftă să le mănânc. În plus, dacă Mi-e poftă, pot cumpăra de la piață produse de patiserie, cu diferite arome și provenind din diferite țări, fără să cheltuiesc prea mulți bani. După aceea, i-am spus: „Apreciez gestul, dar te rog să nu mai faci altele pentru Mine. Nu le voi mânca, iar dacă voi dori câteva, pur și simplu le voi cumpăra chiar Eu. Dacă într-adevăr va fi nevoie, fă-le atunci când îți cer Eu; dacă nu îți spun Eu să le faci, atunci nu trebuie să le mai coci.” Nu era destul de ușor de înțeles? Dacă ar fi fost cuviincios și ascultător, și-ar fi amintit cuvintele Mele și s-ar fi abținut să mai facă. Când Dumnezeu vorbește, „da” înseamnă „da”, „nu” înseamnă „nu”, iar „nu face niciuna” înseamnă „nu face niciuna”. Cu toate acestea, după ce a trecut ceva timp, Mi-au trimis încă două borcane cu produse de patiserie. Le-am spus: „Nu v-am zis să nu mai faceți?” Ei au răspuns: „Acestea sunt diferite de cele de data trecută.” Le-am răspuns: „Chiar dacă sunt diferite, sunt tot produse de patiserie. Nu este nevoie să faceți niciun fel de produse de patiserie. Nu spun asta din politețe – dacă voi dori câteva, vă voi anunța. Nu înțelegeți limbajul oamenilor? Nu mai faceți.” Sunt aceste cuvinte lesne de înțeles? (Da.) Atunci, cel care le face de ce pare să uite mereu? În cazul în care conducătorii săi ar putea să-l țină sub observație, să nu coopereze în mod activ cu el sau să-l încurajeze să facă acest lucru, și ar putea să-l restricționeze prompt, ar mai îndrăzni cel care coace produse de patiserie să facă asta? Cel puțin, nu ar mai face-o cu atâta îndrăzneală și fără scrupule. Așadar, ce rezultat au avut conducătorii în această situație? Au gestionat fiecare detaliu, și-au băgat nasul în toate și s-au apucat să facă verificări în numele Meu. Au fost atât de „iubitori”, încât cuvintele nu pot descrie acest lucru. Aceasta este lucrarea pe care ar fi trebuit să o facă? În cadrul principiilor lucrării casei lui Dumnezeu nu existau instrucțiuni să facă acest lucru, iar Eu nu le-am încredințat această sarcină; ea a fost demarată de oameni, nu am cerut-o Eu. Așadar, de ce acești conducători au îndeplinit această sarcină cu atât de multă implicare? Aceasta este o manifestare a conducătorilor falși: să nu se ocupe de lucrarea cuvenită lor. Erau atât de multe sarcini în biserică pe care trebuiau să le urmărească, să le inspecteze și să le urgenteze și atât de multe probleme reale pe care trebuiau să le rezolve având părtașie despre adevăr, dar ei nu au făcut niciuna dintre aceste lucrări. În schimb, au fost atât de leneși, încât să guste pentru Mine produsele de patiserie în bucătărie. În această chestiune, au fost destul de serioși și au depus mult efort. Nu asta fac conducătorii falși? Nu este deja foarte dezgustător? Nu M-am așteptat niciodată ca, după un timp, această problemă să reapară. Cel care a făcut produsele de patiserie a vrut să reînceapă să le facă pentru Mine. I-am spus în mod explicit unui conducător: „Du-te și rezolvă situația. Trebuie să îi explici clar acest lucru. Dacă o face din nou, te voi trage la răspundere!” Cu atât de multă treabă de făcut în biserică, orice sarcină i-ar fi ținut ocupați o vreme. De ce erau atât de leneși? Se aflau aici pentru a se îngrășa sau pentru a purta discuții fără rost? Acesta nu este locul potrivit pentru așa ceva. Ulterior, nu am mai primit nicio veste

despre această problemă. După ce am dat această instrucțiune, conducătorul nu a mai dat niciun raport. În orice caz, nimeni nu Mi-a mai trimis acele mici produse de patiserie, ceea ce chiar a fost o ușurare pentru Mine. Judecând după acest incident, putem spune că acești conducători nu se ocupau de lucrarea cuvenită lor? (Da.) Această problemă nici măcar nu este atât de gravă; există altele mai grave.

Vizitez adesea unele biserici ca să arunc o privire, să Mă întâlnesc cu conducătorii, să dau instrucțiuni pentru unele lucrări și să rezolv unele probleme. Uneori, trebuie să iau prânzul la aceste biserici, ceea ce aduce în discuție întrebarea cine va pregăti masa. Conducătorii au fost atât de responsabili, încât au ales pe cineva care pretindea că este bucătar. Eu am spus: „Nu este important dacă este bucătar; ceea ce contează este că Eu prefer mâncarea simplă. Îmi place să gust aroma originală a ingredientelor. Mâncarea nu ar trebui să fie prea sărată, uleioasă sau să conțină prea mulți stimulanti. Iarna, trebuie să mănânc ceva cald. De asemenea, mâncarea trebuie să fie bine gătită, nu nefăcută, și să fie ușor de digerat.” Nu am comunicat clar aceste principii? Erau ușor de îndeplinit? Erau ușor de reținut, dar și ușor de făcut. O gospodină care gătise timp de trei până la cinci ani putea să înțeleagă aceste principii și să le îndeplinească. Așadar, nu era nevoie să se insiste să fie găsit un bucătar care să-Mi pregătească masa; ar fi fost suficient să fie cineva care putea pregăti mâncare de casă. Totuși, acești conducători erau atât de „iubitori”, încât au insistat să găsească un „bucătar” care să pregătească masa atunci când M-au găzduit. Înainte ca bucătarul să gătească oficial pentru Mine, conducătorii au trebuit să facă verificări. Cum au făcut acest lucru? L-au pus pe bucătar să facă o masă cu găluști și o mâncare de tăiței cu sos și l-au pus să prăjească anumite feluri de mâncare. Toți conducătorii și liderii diferitelor grupuri le-au gustat și au constatat că toate mâncărurile erau destul de bune. În cele din urmă, i-au cerut bucătarului să preia sarcina de a găti pentru Mine. Lăsând laoparte rezultatele testului de degustare al conducătorilor și natura problemelor implicate, să vorbim mai întâi despre mâncarea pregătită de acest bucătar. Prima dată când am mers acolo, bucătarul a prăjit câteva feluri de mâncare și toată lumea a fost destul de mulțumită. A doua oară, bucătarul a pregătit o masă cu găluști. După ce am mâncat-o pe prima, am simțit că ceva nu era în regulă – era puțin picantă. Au spus și alții din jurul Meu că găluștile erau puțin picante și au simțit că au început să li se umfle limbile. Cu toate acestea, deoarece găluștile erau singurul fel principal, a trebuit să le termin de mâncat chiar dacă erau picante. Nu se vedea deloc chili în umplutură, așa că am ignorat ceea ce ar fi putut cauza iuțeala și am terminat de mâncat. Ca urmare, în acea seară am avut o reacție alergică pe corp. Multe zone de pe corp au început să Mă mănânce fără încetare și a trebuit să Mă tot scarpin; M-am scărpinat până Mi-a dat sângele înainte să Mă simt mai bine. Am avut mâncărimi timp de trei zile înainte ca senzația să dispară treptat. După această reacție alergică, Mi-am dat seama că găluștile au fost cu siguranță condimentate cu piper; altfel, nu ar fi fost atât de picante. Îl informasem să nu pună ingrediente picante precum piperul, deoarece nu le puteam tolera. Cu toate acestea, el

a adăugat o cantitate considerabilă de piper, ca să fie pe gustul lui, depășind cantitatea normală; se simțea gustul picant când am mâncat aceste găluști. Bucătarul nici măcar nu a reușit să obțină proporțiile corecte în preparatul său, a adăugat suficient piper cât să provoace cuiva o reacție alergică. Mai târziu, i-am spus: „Să nu mai adaugi niciodată acele ingrediente picante. Nu le pot tolera. Dacă realmente ai umanitate, nu mai face asta. Dacă gătești pentru tine, nu voi interveni în ceea ce mănânci. Însă, dacă gătești pentru Mine, atunci nu adăuga nimic. Respectă standardele cerute de Mine.” Putea el să facă asta? Nu ar fi trebuit să se ocupe conducătorii de această lucrare? Din păcate, nimeni nu i-a dat importanță, iar ei nu au făcut nicio lucrare din cele pe care ar fi trebuit să le facă. O dată, când se pregătea să gătească din nou, bucătarul a luat niște piper ca să-l adauge în mâncare, iar cineva din apropiere l-a văzut și l-a oprit. Sub supravegherea sa strictă, acesta nu a avut ocazia să îl adauge. Conducătorii nu au putut rezolva o problemă atât de mică – atunci ce puteau face? Când bucătarul gătea, ei erau destul de activi în ceea ce privește degustarea. Mai mulți oameni s-au dus să guste. Era doar o masă obișnuită gătită în casă; ce era de gustat la ea? Sunteți cu toții experți culinari? Dintr-odată înțelegeți totul după ce ați devenit conducători? Înțelegeți principiile sănătății? A rânduit casa lui Dumnezeu să faceți voi asta? Când v-am încredințat sau v-am însărcinat cu degustarea mâncării în numele Meu? Sunteți prea lipsiți de rațiune, nu aveți deloc rușine! Oricine are un pic de rușine nu ar face un lucru atât de strigător la cer, atât de dezgustător, atât de lipsit de rațiune. Asta arată că acești indivizi nu au deloc rușine – au gustat mâncare pentru Mine! Nu respectați și nici nu îndepliniți niciunul dintre principiile pe care vi le-am spus. Îi cereți bucătarului să gătească orice vi se pare bun și vă satisface gusturile. Asta înseamnă că gătiți pentru Mine? Nu înseamnă că gătiți pentru voi înșivă? Așa acționați voi în calitate de conducători? Vă folosiți de orice ocazie pentru a profita, exploatați porțițele de scăpare și încercați să Îmi intrați în grații – dacă vreți să Îmi intrați în grații, nu-Mi faceți rău! Nu este acest lucru imoral? Nu cumva aveți intenții nepotrivite? Sunt lipsiți de rușine și au intenții nepotrivite, dar totuși se credeau foarte loiali! A fost vreunul dintre lucrurile pe care le-au făcut ceea ce conducătorii ar trebui realmente să facă? (Nu.) Nimic din ceea ce au făcut nu avea niciun standard. Nici măcar nu știau care mâncare este sănătoasă și care este nesănătoasă, dar au crezut că pot să vină aici și să joace rolul de experți în sănătate și alimentație pentru Mine! Cine a stabilit că trebuie să efectuați verificări atunci când gătiți pentru Mine? Are biserica această prevedere? A rânduit casa lui Dumnezeu asta? Au apărut atât de multe porțițe de scăpare în diferite elemente ale lucrării bisericii, atât de mulți oameni au avut înțelegeri greșite despre Dumnezeu și nu au înțeles deloc adevărul, dar voi nu ați rezolvat aceste lucruri. În schimb, v-ați concentrat eforturile într-un domeniu atât de mic precum bucătăria, îndeplinindu-vă „responsabilitatea”. Sunteți conducători întru totul falși, sunteți ipocriți! Ați verificat lucrurile chiar în fața Mea: ce ați înțeles? M-ați consultat? Vă exprimați propria idee sau pe a Mea? Dacă exprimați ideea Mea și Eu v-am cerut să o transmiteți, atunci ar fi fost corecte lucrurile pe care le făceați. Ar fi fost

responsabilitatea voastră. Dacă vă exprimați propria idee și nu pe a Mea și îi tot forțați pe alții să o asculte și să o accepte, care este natura acestui lucru? Spuneți-Mi, nu aș fi dezgustat de asta? Eram chiar acolo, iar ei nu Mi-au adresat niciun cuvânt ca să Mă întrebe ce mănânc sau care sunt cerințele Mele – pur și simplu au luat decizii fără aprobarea Mea și au dat ordine în mod arbitrar, pe la spatele Meu. Oare încercau să Mă reprezinte? Asta se întâmplă când conducătorii falși o iau razna făcând lucruri rele, pretinzând că sunt spirituali, pretinzând că țin cont de povara dată de Dumnezeu, pretinzând că înțeleg adevărul și făcând doar lucruri ipocrite. Nu este acest lucru destul de exagerat? Nu este deja foarte dezgustător și detestabil? (Ba da.) Ați dobândit vreo înțelegere? Ați învățat vreo lecție din asta? Fiecare dintre aceste chestiuni este mai dezgustătoare decât cealaltă și mai există una care este și mai dezgustătoare.

În această iarnă, o persoană cu inimă bună mi-a cumpărat o „frumoasă” haină din puf de gâscă. Nu culoarea sau stilul hainei o făcea să fie frumoasă, ci prețul său ridicat și calitatea superioară; era un articol valoros. Există o zicală printre non-credincioși: „O pană de gâscă trimisă de la o mie de kilometri distanță: poate că darul este mic, dar sentimentul este profund.” Nu numai că această haină era dată din suflet, dar era și foarte scumpă. Înainte să văd haina, auzisem deja că era frumoasă și roșie, cu un design frumos, și că părea să fie trainică. Auzisem despre ea, așa că, în mod inevitabil, unele persoane văzuseră deja articolul respectiv – adică destul de multe persoane îl văzuseră deja, îl evaluaseră cu aproximație și îl examinaseră cu atenție, spunând lucruri precum: „Cunosc această marcă”, „Culoarea este drăguță, chiar este frumoasă!” „După ce vă uitați la ea, aduceți-mi-o și mie să o văd.” Și uite așa, vestea s-a răspândit. Nu știu cât timp a durat ca această veste să ajungă la urechile Mele și ca Eu să aflu câte ceva despre haină. Vedeți care este problema aici? Fără ca Eu să fi văzut haina, aceasta fusese deja văzută, dată din mână în mână și etalată de mulți alți oameni. Nu este aceasta o problemă? Pot oamenii să examineze, să atingă și să etaleze cu nonșalanță lucrurile care Îmi aparțin? (Nu.) Ale cui lucruri pot fi atinse și examinate cu nonșalanță de către oameni? (Nimeni nu ar dori ca acest lucru să se întâmple și nimeni nu ar trebui să facă acest lucru.) Atunci nu ar trebui ca lucrurile Mele să fie cu atât mai mult interzise? Unii oameni spun: „De ce ar trebui să fie interzise? Ești o persoană publică. Oare viețile private ale celebrităților și vedetelor nu sunt întotdeauna expuse? Unde fac sport, unde își fac tratamente de înfrumusețare, cu cine socializează, ce mărci poartă – nu sunt toate aceste lucruri expuse? De ce nu ar fi și ale Tale expuse?” Sunt Eu o celebritate? Eu nu sunt o celebritate, iar tu nu ești fanul Meu. Cine ești tu? Ești o persoană obișnuită, o ființă creată și un om corupt. Cine sunt Eu? (Dumnezeu.) Nu sunt o persoană publică; nu sunt obligat să îți dezvălui totul, să îți raportez totul sau să te informez despre toate. Așadar, de ce pui mâna pe ceva care Îmi aparține? Nu este dezgustător să faci asta? Te-am însărcinat Eu să te uiți la acest lucru care Îmi aparține și să-l examinezi? Nu. Cu toate acestea, unii oameni au îndrăznit să îl ia și, cu nonșalanță, să îl examineze în acest mod nerușinat și chiar să-l dea din mână în mână. Cine ți-a dat dreptul să-l dai din mână

în mână? Este aceasta obligația ta? Dacă nu crezi în Dumnezeu, atunci suntem străini unul pentru celălalt. Pentru că tu crezi în Dumnezeu, Eu știu cine ești, dar nu știu cum este familia ta, cum este viața ta de zi cu zi sau care este situația ta financiară și nici nu vreau să știu. Suntem apropiați? Nu sunt cel mai bun prieten al tău, amicul sau camaradul tău. Nu suntem apropiați și nu am ajuns în punctul în care toate lucrurile Mele ar trebui să fie deschise ca să te poți uita prin ele. M-ai lăsa să Mă uit prin toate lucrurile tale și să le etalez pentru ca toată lumea să le vadă și să le atingă? Chiar și atunci când aduci acasă un lucru de la piață, trebuie să îl speli de mai multe ori pentru a-l dezinfecta! Nu sunt dezgustătoare lucrurile pe care alți oameni le-au atins cu nonșalanță? Nu cumva nu ai reușit să te consideri un străin? Cine te-a însărcinat să-Mi examinezi haina? Am Eu încredere în tine? Te-ai spălat pe mâini pentru a le curăța înainte să-Mi atingi haina cu nesăbuiță? Oare nu voi fi dezgustat de tine? Ți-e clar acest lucru? De ce ești atât de nerușinat? Ești atât de lipsit de rațiune! Crezi în Dumnezeu de mai mulți ani și ai auzit atâtea predici; cum de nu ai nici măcar un dram de rațiune? Ai deschis cu nonșalanță jertfe aparținând lui Dumnezeu, ai atins cu nonșalanță hainele Lui, lucruri care Îi aparțineau – ce fel de problemă este aceasta? Cum să nu Mă înfurii când văd că ambalajul acestor obiecte a fost deschis și aruncat? Sunt dezgustat de aceste lucruri și îi detest pe acești oameni. Nu vreau să îi mai văd niciodată și cu siguranță nu vreau să interacționez cu acești oameni care sunt mai răi decât porcii și câinii! Nu uita, fiecare persoană are demnitatea ei, iar Eu am chiar mai multă. Nu umbla cu lucrurile care Îmi aparțin; altfel, te voi detesta și te voi urî!

La prima vedere, conducătorii falși pot să nu comită rele majore sau să nu fie niște nemernici trădători în toată regula. Cu toate acestea, cel mai detestabil lucru în ceea ce îi privește este faptul că pot vedea că există o lucrare reală de făcut, dar nu o fac, știu foarte bine că nu pot rezolva problemele, dar nu caută adevărul, văd că oamenii răi provoacă tulburări, dar nu se ocupă de ele și, în schimb, se ocupă doar de treburile generale externe. Aceștia supraveghează îndeaproape și gestionează cu strictețe problemele secundare și chestiunile neînsemnate, dar nu fac nicio lucrare legată de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și nici nu se preocupă de diverse chestiuni care contravin adevărilor-principii. În schimb, fac doar lucrări care nu au legătură cu adevărul. Aceștia sunt conducători întru totul falși. Conducătorii falși nu cunosc deloc adevărurile-principii care sunt implicate în diferitele elemente ale lucrării bisericii. Dacă sunt comparați cu principiile și standardele conducătorilor și lucrătorilor, conducătorii falși sunt niște neghiobi și niște idioți. Indiferent cât de grave sunt problemele care apar în lucrarea bisericii, conducătorii falși nu le pot vedea sau rezolva, chiar dacă apar chiar sub nasul lor, iar Cel de mai sus trebuie să vină și să rezolve singur aceste probleme. Nu sunt acești oameni conducători falși? (Ba da.) Chiar sunt conducători falși. De exemplu, în lucrarea bazată pe texte a bisericii, care sunt cărțile care ar trebui corectate și care sunt cele care ar trebui traduse – acestea sunt sarcini cruciale pentru biserică. Există principii cu privire la modul în care trebuie corectate și traduse cărțile? În mod

cert, această lucrare are principii, se bazează foarte mult pe principii și chiar trebuie să se aibă părtașie despre ea și să se ofere îndrumare în mod specific; dar conducătorii falși nu pot face această lucrare. Atunci când îi văd pe frați și pe surori ocupați cu îndatoririle lor, ei spun cu ipocrizie: „Lucrarea bazată pe texte și lucrarea de traducere sunt deosebit de importante. Ar trebui să puneți suflet ca să faceți bine aceste lucrări, iar eu voi rezolva orice problemă pe care o aveți.” Atunci când cineva chiar aduce în discuție o problemă, acești conducători falși spun: „Nu înțeleg această problemă. Sunt amator în traducerea limbilor străine. Rugați-vă lui Dumnezeu și căutați de la El.” Când cineva aduce în discuție o altă problemă, întrebând: „Nu putem găsi oameni potriviți pentru a traduce anumite limbi, ce ar trebui să facem în această privință?”, conducătorii falși răspund: „Sunt amator în chestiunea asta. Ocupați-vă voi de ea.” Poate faptul că spun acest lucru să rezolve problema? Găsesc o scuză și ascund faptul că nu își fac lucrarea, spunând: „Sunt amator; nu înțeleg această profesie” și astfel se feresc de problema pe care ar trebui să o rezolve. Acesta este modul în care conducătorii falși lucrează. Atunci când cineva pune o întrebare, conducătorii falși spun: „Rugați-vă lui Dumnezeu și căutați de la El; eu nu înțeleg această profesie, dar voi o înțelegeți.” Faptul că recunosc că sunt incapabili și că nu înțeleg această profesie poate da impresia de smerenie, dar, în realitate, ei nu pot face deloc lucrarea de conducere. Desigur, faptul că sunt conducători nu înseamnă neapărat că trebuie să înțeleagă orice fel de profesie, dar ar trebui să aibă părtașie clar despre adevărurile-principii necesare pentru a rezolva probleme, indiferent de profesia cu care au legătură acele probleme. Atât timp cât oamenii înțeleg adevărurile-principii, problemele pot fi rezolvate corespunzător. Conducătorii falși folosesc fraza: „Sunt un necunoscător; nu înțeleg profesia aceasta” ca motiv pentru a evita să aibă părtașie despre adevărurile-principii pentru rezolvarea problemelor. Aceasta nu înseamnă că fac lucrare reală. Dacă falșii conducători folosesc mereu fraza: „Sunt un necunoscător; nu înțeleg profesia aceasta” ca motiv să evite rezolvarea problemelor, atunci nu sunt potriviți pentru lucrarea de conducere. Cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l facă este să-și dea demisia și să lase pe altcineva să le ia locul. Au însă conducătorii falși acest fel de rațiune? Vor fi capabili să-și dea demisia? Nu. Ba chiar gândesc: „De ce spun că nu fac nicio lucrare? Organizez adunări în fiecare zi și sunt atât de ocupat, încât nici nu pot mânca la timp și dorm mai puțin. Cine spune că problemele nu sunt rezolvate? Țin adunări, am părtașie cu ei și le găsesc fragmente din cuvintele lui Dumnezeu.” Să presupunem că îi întrebi: „Cineva a spus că nu poate găsi traducători potriviți pentru anumite limbi. Cum ai rezolvat această problemă specifică?” Ei vor spune: „Le-am spus că nu înțeleg profesia și i-am pus să discute și să se ocupe singuri de problemă.” Apoi îi întrebi: „Această problemă presupune cheltuirea jertfelor și implică progresul lucrării bisericii. Ei nu pot lua decizii de unii singuri, au nevoie ca tu să iei deciziile și să găsești adevărurile-principii pentru a o rezolva. Ai făcut acest lucru?” Ei vor răspunde: „Cum să nu? Nu am întârziat nicio lucrare. Dacă nu există nimeni care să traducă limba respectivă, atunci ar trebui pur și simplu să traducă o altă limbă!” Vezi tu, conducătorii falși nu pot face

lucrare reală și, totuși, tot au o grămadă de scuze. Acest lucru chiar este nerușinat și dezgustător! Calibrul tău este foarte slab, nu înțelegi nicio profesie și îți lipsește înțelegerea adevărilor-principii implicate în fiecare element al lucrării profesionale – la ce bun să te avem drept conducător? Ești pur și simplu un prost și bun de nimic! Întrucât nu poți face deloc lucrare reală, de ce mai slujești drept conducător de biserică? Ești pur și simplu lipsit de rațiune. Întrucât nu ești conștient de sine, ar trebui să ascuți reacțiile aleșilor lui Dumnezeu și să evaluezi dacă îndeplinești standardele pentru a fi conducător. Și, totuși, conducătorii falși nu se gândesc niciodată la aceste lucruri. Indiferent cât de mult a fost întârziată lucrarea bisericii și cât de multe pierderi au fost provocate pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu în timpul multilor ani în care au slujit drept conducători, lor nu le pasă. Acesta este chipul urât al conducătorilor întru totul falși.

Gândiți-vă la modul în care conducătorii și lucrătorii se ocupă de lucrarea lor – se potrivește cu ceea ce tocmai v-am spus? Există vreunul care nu face lucrare reală și pe care îl puteți discerne ca fiind un conducător fals? Dacă îl discernați ca fiind un conducător fals, de astăzi înainte ar trebui să nu-l mai tratați ca pe un conducător; ar trebui să-l tratați ca pe orice altă persoană. Acesta este principiul corect al practicii. Unii s-ar putea întreba: „Asta înseamnă să-i discriminăm, să-i desconsiderăm sau să-i excludem pentru că sunt conducători falși?” Nu, nu înseamnă asta. Ei nu pot face lucrare reală și nu pot decât să rostească niște cuvinte, niște doctrine și niște vorbe goale, pentru a se eschiva și a trage de timp. Asta îți spune un singur lucru, și anume că nu sunt conducătorii tăi. Nu este nevoie să le ceri instrucțiuni pentru orice problemă sau dificultate pe care o întâmpini în lucrarea ta. Dacă este necesar, poți să treci peste ei raportând problema Celui de mai sus și consultându-te cu El în legătură cu modul în care să o gestionezi și să o rezolvi. V-am învățat pe toți calea de practică, dar modul în care acționați depinde de voi. Nu am spus niciodată că toți conducătorii sunt rânduiți dinainte de Dumnezeu, că trebuie să îi ascuți și să li te supui și că trebuie să te conformezi chiar dacă îi discerni ca fiind conducători falși. Nu ți-am spus niciodată asta. Acum am părtășie despre modul în care să discerni conducătorii falși. Atunci când discerni pe cineva ca fiind un conducător fals, poți accepta și da curs spuselor sale dacă acestea sunt corecte și sunt în concordanță cu adevărul. Dacă însă nu poate rezolva o problemă, se eschivează și trage de timp, afectând progresul lucrării, atunci nu trebuie să îi accepți conducerea. Dacă voi înșivă reușiți să înțelegeți principiile, atunci ar trebui să acționați în conformitate cu acestea. Dacă nu le puteți înțelege, șovăiți sau nu sunteți siguri în ceea ce privește principiile, atunci ar trebui să căutați adevărul și să discutați între voi pentru a rezolva problema. Dacă, după ce ați discutat, tot nu puteți lua o decizie, raportați-l problema Celui de mai sus și consultați-L în legătură cu asta. Toate acestea sunt modalități bune de a aborda problemele – nu există dificultăți care să nu poată fi soluționate.

Haideți să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

16 ianuarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (3)

Punctul trei: Aveți părtaşie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine (Partea a doua)

La ultima adunare am avut încă o părtaşie despre a doua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, vorbind despre dificultățile existente în legătură cu intrarea în viață și expunând anumite practici și manifestări ale conducătorilor falși. Apoi am discutat mai multe chestiuni referitoare la cea de-a treia responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor – să aibă părtaşie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine – și am expus și am disecat în ce fel se manifestă „falsitatea” conducătorilor falși prin atitudinile, practicile și manifestările lor față de aceste chestiuni, cu alte cuvinte, manifestări ale modului în care conducătorii falși nu reușesc să își îndeplinească responsabilitățile de conducători. Vă rog să enumerați aceste chestiuni. (Una dintre ele se referea la tipărirea de cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu. Respectivul conducător fals nu făcea lucrare concretă, ci doar rostea doctrine într-un mod lipsit de conținut. De asemenea, nu avea o părtaşie specifică bazată pe adevărurile-principii, nici nu făcea câtuși de puțin lucrare reală.) În această chestiune, conducătorul fals nu a făcut lucrare reală, nu a îndeplinit responsabilitățile pe care le avea în calitate de conducător și de lucrător și nu a avut părtaşie în mod clar cu privire la cerințele profesionale, principiile specifice și elementele de reținut pe care le implica lucrarea. Doar a strigat câteva sloganuri și a rostit câteva vorbe goale, apoi a considerat că a făcut o treabă bună. Ce altceva am discutat? (A mai fost și incidentul cumpărării pentru Dumnezeu a unei haine din puf.) Ce problemă a expus acest incident cu privire la conducătorii falși? (A scos la iveală faptul că falșii conducători nu fac lucrare reală și că sunt complet lipsiți de umanitate și rațiune.) Când cineva Mi-a cumpărat un articol de îmbrăcăminte, conducătorul respectiv a ajutat la efectuarea verificărilor asupra acestuia – este aceasta o parte a lucrării pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă? (Nu, nu este.) A făcut o lucrare pe care nu ar fi trebuit să o facă – care este problema în această chestiune? (Nu se ocupa de lucrarea cuvenită lui.) Aceasta este o manifestare a conducătorilor falși. În primul rând, a scos la iveală faptul că falșii conducători nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor, și în al doilea rând, a scos la iveală faptul că le lipsește rațiunea și nu fac decât lucruri dezgustătoare, care sunt lipsite de rațiune și de umanitate. Voi doar vă amintiți exemplele, dar nu ați văzut așa cum sunt problemele pe care aceste exemple sunt menite să le ilustreze sau esența acestor probleme pe care sunt menite să le disece. Ce alte exemple am dat cu privire la conducătorii falși, care nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor? (A fost patiserul care tot făcea produse de patiserie pentru Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus să nu facă asta, însă conducătorii și lucrătorii au continuat să îi permită să facă acest lucru și chiar au gustat ei înșiși produsele de patiserie.) Ce probleme ale conducătorilor falși a expus acest exemplu? (Faptul că nu

se ocupă de lucrarea cuvenită lor, nici nu fac lucrarea pe care ar trebui să o facă și insistă să facă lucrarea pe care nu ar trebui să o facă.) În primul rând, a expus faptul că falșii conducători nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor și nu reușesc să înțeleagă aspectul esențial și crucial al lucrării lor. În plus, conducătorii falși au o problemă gravă. Care este aceasta? (Nu ascultă de cuvintele lui Dumnezeu și nu pun în aplicare lucrarea în conformitate cu cerințele Lui.) Mai dorește cineva să adauge ceva? (Pretind că sunt spirituali și că acordă atenție poverii date de Dumnezeu, dar, în realitate, pur și simplu o iau razna făcând lucruri rele.) Aceasta este o altă problemă a lor. Altcineva? (Nu încearcă să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu înainte de a acționa; în schimb, își folosesc propriile închipuiri pentru a înlocui dorințele lui Dumnezeu.) Acest lucru intră în categoria lipsei de rațiune. Altcineva? (Modul în care conducătorii falși au abordat faptul că cineva a cumpărat un articol de îmbrăcăminte pentru Dumnezeu a dezvăluit lipsa lor de umanitate normală.) Ce aspect al umanității normale le lipsește? Nu înțeleg reglementările legate de modul în care trebuie să se comporte și nu au maniere. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) De fapt, aceste lucruri pe care le-ați menționat sunt secundare; care este problema principală? Odată ce devin conducători, acești oameni vor să se bucure de beneficiile statutului lor și de tratament special și râvnesc la confort. De exemplu, vor să mănânce câteva produse de patiserie, iar când văd că cineva se pricepe la gătit, se gândesc să guste din mâncarea lui pentru a-și satisface poftele. Este deja dezgustător faptul că nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor și nici nu fac lucrare reală, dar mai și râvnesc la confort și la desfătarea de a se îmbuiba. Folosesc pretextul că fac degustări și verificări pentru Dumnezeu, ca să-și satisfacă dorințele lacome, complăcându-se în beneficiile statutului lor. Toate acestea sunt manifestări ale conducătorilor falși. Deși aceste manifestări nu pot fi numite rele sau ticăloase în comparație cu firea-esență a antihriștilor, umanitatea conducătorilor falși este destul de dezgustătoare pentru oameni. În ceea ce privește caracterul lor, ei nu au conștiință și rațiune; umanitatea lor este chiar josnică și dezgustătoare și au o integritate precară. Din aceste exemple se poate observa că falșii conducători nu pot face lucrare reală. Acesta este un fapt.

Conducătorii falși nu pot să aibă părtășie despre principiile pentru îndeplinirea lucrării

Astăzi vom continua să expunem diferitele manifestări ale conducătorilor falși pe baza responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. De fapt, conducătorii falși nu sunt capabili să facă o lucrare esențială, critică, a bisericii. Ei se ocupă doar de câteva chestiuni simple, generale; lucrarea lor nu joacă un rol critic sau decisiv în lucrarea bisericii ca întreg și nu produce rezultate reale. Practic, părtășia lor se referă doar la câteva subiecte banale și obișnuite, cuprinde doar cuvinte și doctrine repetate frecvent și este incredibil de goală în interior, generală și lipsită de detalii. Părtășia lor conține doar lucruri pe care oamenii le pot înțelege citind ceva într-un mod literal. Acești conducători falși nu pot rezolva deloc problemele reale pe care aleșii lui Dumnezeu le

au cu intrarea lor în viață; în special, sunt și mai puțin capabili să înlăture noțiunile și închipuirile oamenilor și revelarea firilor corupte de către aceștia. Principalul aspect este că falșii conducători pur și simplu nu pot să își asume lucrarea vitală rânduită de casa lui Dumnezeu, cum ar fi lucrarea de evanghelizare, lucrarea producției de filme sau lucrarea bazată pe texte. În special atunci când vine vorba de lucrări care presupun cunoștințe profesionale, deși știu foarte clar că sunt profani în aceste domenii, conducătorii falși nu le studiază, nici nu fac cercetări și cu atât mai puțin sunt capabili să le ofere altora indicații specifice sau să rezolve orice probleme legate de acestea. Cu toate acestea, ei continuă să organizeze adunări cu nerușinare, vorbind la nesfârșit despre teorii goale și rostind cuvinte și doctrine. Conducătorii falși știu foarte bine că nu pot face acest tip de lucrare, însă pretind că sunt experți, se comportă cu îngâmfare și folosesc mereu doctrine grandioase pentru a-i certa pe alții. Ei nu sunt capabili să răspundă la întrebările nimănui, dar găsesc pretexte și scuze pentru a-i certa pe alții, întrebându-i de ce nu învață profesia, de ce nu caută adevărul și de ce nu sunt capabili să-și rezolve propriile probleme. Acești conducători falși, care sunt profani în aceste domenii și nu pot rezolva nicio problemă, tot le țin lecții altora cu superioritate. La suprafață, celorlalți oameni le par foarte ocupați, ca și cum ar fi în stare să facă multe lucrări și ar fi foarte capabili, dar în realitate nu sunt nimic. În mod clar, conducătorii falși nu sunt capabili să facă o lucrare reală, totuși se mențin ocupați cu entuziasm și spun mereu aceleași platitudini la adunări, repetându-se la nesfârșit, fără a fi capabili să rezolve o singură problemă reală. Oamenii chiar se satură de acest lucru și nu sunt capabili să obțină vreo lămurire din asta. Acest tip de lucrare este teribil de ineficientă și nu produce niciun rezultat. Așa lucrează conducătorii falși, iar lucrarea bisericii este întârziată din această cauză. Cu toate acestea, conducătorii falși tot au impresia că fac o lucrare grozavă și că sunt foarte capabili, când adevărul este că nu au făcut bine niciun aspect al lucrării bisericii. Ei nu știu dacă acei conducători și lucrători care intră în sfera lor de responsabilitate sunt conform standardului, nici nu știu dacă supraveghetorii și conducătorii diverselor echipe sunt capabili să își asume lucrarea care le revine, nici nu le pasă și nici nu se interesează dacă au apărut probleme în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor de către frați și surori. Pe scurt, conducătorii falși nu pot rezolva nicio problemă în lucrarea lor, dar rămân energic ocupați. Din perspectiva altor oameni, conducătorii falși sunt capabili să treacă prin greutăți, sunt dispuși să plătească un preț și își petrec fiecare zi alergând încoace și încolo. Când este timpul să mănânce, trebuie să fie chemați la masă și se culcă foarte târziu. Cu toate acestea, rezultatele lucrării lor pur și simplu nu sunt bune. Dacă nu te-ai uita cu atenție, ar părea la suprafață că toate elementele lucrării erau îndeplinite și că toată lumea era ocupată să își îndeplinească îndatoririle, dar dacă ai observa îndeaproape, ai fi meticulos și ai inspecta cu seriozitate lucrarea, adevărata situație ar fi dezvăluită. Fiecare element al lucrării care intră în sfera lor de responsabilitate este un dezastru, nu există nicio structură sau ordine. Există probleme – sau chiar lipsuri – în fiecare element al lucrării. Apariția acestor probleme

este legată de faptul că falșii conducători nu înțeleg adevărurile-principii și acționează pe baza noțiunilor, închipuirilor și entuziasmului lor. Conducătorii falși nu au niciodată părtaşie despre adevărurile-principii și nici nu caută vreodată adevărul pentru a rezolva problemele. Le lipsește în mod clar înțelegerea spirituală, nu sunt capabili să facă lucrare de conducere, pot doar să debiteze cuvinte și doctrine și nu înțeleg deloc adevărul, însă pretind că știu lucruri pe care nu le știu și încearcă să se dea drept experți. Lucrarea pe care o fac este doar una făcută mecanic. Atunci când apare o problemă, îi aplică orbește reglementări. Ei doar se agită orbește, fără să producă niciun rezultat real. Deoarece acești conducători falși nu înțeleg adevărurile-principii, doar debitează cuvinte și doctrine și îi sfătuiesc pe alții să respecte reglementările, progresul fiecărui element al lucrării bisericii este încetinit și nu se obțin rezultate clare. Cea mai evidentă consecință a faptului că un conducător fals lucrează de ceva timp este că majoritatea oamenilor nu sunt capabili să înțeleagă adevărul, nu știu cum să discearnă atunci când cineva dezvăluie corupție sau își formează noțiuni și cu siguranță nu înțeleg adevărurile-principii care ar trebui respectate în îndeplinirea îndatoririlor lor. Cei care își îndeplinesc îndatoririle și cei care nu o fac sunt cu toții leneși, neînfrânați, indisciplinați și dezorganizați ca nisipul împrăștiat. Este posibil ca majoritatea să poată rosti câteva cuvinte și doctrine, dar, în timp ce își fac îndatoririle, doar respectă reglementările; nu știu cum să caute adevărul pentru a rezolva problemele. Din moment ce falșii conducători înșiși nu știu cum să caute adevărul pentru a rezolva problemele, cum îi pot conduce pe alții să facă acest lucru? Indiferent ce li se întâmplă altor oameni, conducătorii falși îi pot doar îndemna spunând: „Trebuie să fim atenți la intențiile lui Dumnezeu!”, „Trebuie să fim loiali în îndeplinirea îndatoririlor noastre!”, „Când ni se întâmplă ceva, trebuie să știm cum să ne rugăm și trebuie să căutăm adevărurile-principii!” Conducătorii falși strigă adesea aceste sloganuri și doctrine, dar nu produc niciun rezultat. După ce oamenii le ascultă, tot nu înțeleg care sunt adevărurile-principii și le lipsește o cale de practică. La suprafață, oamenii se roagă atunci când li se întâmplă ceva și doresc să fie loiali în îndeplinirea îndatoririlor lor – dar tuturor le lipsește înțelegerea unor aspecte precum ce ar trebui să facă pentru a fi loiali, cum ar trebui să se roage pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu și cum ar trebui să caute atunci când se confruntă cu o problemă pentru a ajunge să înțeleagă adevărurile-principii. Când oamenii îi întreabă, conducătorii falși spun: „Când vi se întâmplă ceva, citiți mai mult cuvintele lui Dumnezeu, rugați-vă mai mult și aveți mai multă părtaşie despre adevăr.” Oamenii îi întreabă: „La ce principii se referă această lucrare?”, iar ei răspund: „Cuvintele lui Dumnezeu nu spun nimic despre chestiuni legate de lucrarea profesională și nici eu nu înțeleg acel domeniu al lucrării. Faceți propriile cercetări dacă vreți să înțelegeți – nu mă întrebați pe mine. Eu vă conduc în înțelegerea adevărului, nu în chestiuni legate de lucrarea profesională.” Conducătorii falși folosesc acest tip de cuvinte pentru a eluda întrebările. Și, ca urmare, deși majoritatea oamenilor au o pasiune arzătoare să-și îndeplinească îndatoririle, ei nu știu cum să acționeze pe baza adevărilor-principii și nici nu știu cum să adere la principii în timp ce își îndeplinesc îndatoririle. Dacă ne uităm

la rezultatele fiecărui element al lucrării din sfera de responsabilitate a conducătorilor falși, majoritatea oamenilor se bazează pe cunoștințele, învățătura și darurile lor pentru a-și face lucrarea și sunt ignoranți când vine vorba de aspecte precum care sunt cerințele specifice ale lui Dumnezeu, principiile de îndeplinire a unei datorii și modul de acțiune pentru a obține rezultatul de a aduce mărturie pentru Dumnezeu și de a propovădui Evanghelia mai eficient, astfel încât toți cei care tânjesc după apariția lui Dumnezeu să audă vocea Lui, să cerceteze adevărata cale și să se întoarcă la Dumnezeu cât mai curând posibil. De ce sunt ignoranți cu privire la aceste lucruri? Acest fapt este direct legat de neputința conducătorilor falși de a face o lucrare reală. Cauza principală este că falșii conducători înșiși nu știu care sunt adevărurile-principii sau ce principii ar trebui oamenii să înțeleagă și să urmeze. Ei acționează fără principii și nu îi conduc niciodată pe oameni să caute principii de practică și căi în îndatoririle lor. Când găsește o problemă, un conducător fals nu o poate rezolva singur, dar nu are părtaşie și nu caută împreună cu ceilalți, ceea ce duce la necesitatea frecventă de a reface sarcinile în cadrul fiecărui element al lucrării. Acest lucru nu este doar o risipă de resurse financiare și materiale, ci și de energie și timp a oamenilor. Astfel de consecințe sunt direct legate de calibrul foarte slab și de lipsa de responsabilitate a conducătorilor falși. Deși nu se poate spune că falșii conducători fac rău și provoacă tulburări în mod deliberat, se poate spune că nu caută deloc adevărurile-principii în lucrarea lor, că acționează întotdeauna pe baza propriei voințe. Acest lucru este cert. Conducătorii falși nu înțeleg adevărurile-principii și nici nu pot avea o părtaşie clară despre acestea cu ceilalți; în schimb, ei doar le dau oamenilor frâu liber să facă ce vor. Acest lucru duce involuntar la faptul că unii oameni care sunt responsabili cu anumite lucrări acționează arbitrar și conform voinței lor, acționând oricum doresc și făcând orice le place. Ca urmare, nu numai că există puține rezultate reale, ci se și transformă într-un dezastru lucrarea bisericii. Atunci când un conducător fals este demis, nu numai că nu reflectează asupra sa ori nu se cunoaște pe sine, ci se și angajează în sofisme și argumentează în favoarea sa, nu acceptă adevărul câtuși de puțin și nu intenționează deloc să se căiască. Ei pot chiar să mai ceară o șansă de la casa lui Dumnezeu, spunând că, fără îndoială, pot face lucrarea bine. Îi credeți? Ei nu se cunosc deloc pe ei înșiși și nici nu acceptă adevărul. Își pot schimba atunci obiceiurile? Ei nu au adevărul-realitate, deci pot să facă lucrarea bine? Este posibil acest lucru? Nu au făcut lucrarea bine de data aceasta – vor fi capabili să o facă bine dacă li se mai dă o șansă? Acest lucru nu este posibil. Se poate spune cu certitudine că falșii conducători nu au capacitate de lucru; uneori, ei pot trudi mult și pot fi destul de ocupați, dar este o ocupare oarbă, care nu dă roade. Acest lucru este suficient pentru a arăta că falșii conducători au un calibru foarte slab, că nu înțeleg deloc adevărul și că nu pot face o lucrare reală. Asta provoacă multe probleme în lucrare, dar ei nu sunt capabili să le rezolve având părtaşie despre adevăr și doar folosesc câteva doctrine goale pentru a-i îndemna pe oameni să respecte reglementările și, în consecință, transformă lucrarea într-un dezastru și o lasă în ruină. Acestea sunt modul în care lucrează conducătorii falși

și consecințele pe care le generează. Toți conducătorii și lucrătorii ar trebui să considere asta drept un avertisment.

Diferitele probleme neplăcute care apar în cadrul bisericii sunt direct legate de conducătorii falși – aceasta este o problemă inevitabilă. Acestor conducători falși le lipsește capacitatea de a înțelege adevărul, dar ei cred că înțeleg și că pricep totul, iar apoi acționează pe baza propriilor închipuiri și noțiuni. Nu caută niciodată adevărul ca să-și îndrepte lipsa de înțelegere a adevărilor-principii sau a standardelor cerute de Dumnezeu. Am interacționat cu mulți conducători și lucrători și Mă întâlnesc frecvent cu ei. Când ne întâlnim, îi întreb: „Aveți vreo problemă? Ați întocmit o evidență a problemelor care există în lucrare? Există probleme pe care nu le puteți rezolva singuri?” După ce termin, ei se uită în gol, având îndoială în suflet: „Noi suntem conducători; am putea avea vreo problemă? Dacă am avea, nu cumva lucrarea bisericii ar fi paralizată de mult timp? Ce fel de întrebare este aceasta? Ascultăm predici și părtășii și purtăm în mâini cuvintele lui Dumnezeu. Biserica este condusă de atât de mulți dintre noi, cum poți fi încă îngrijorat? Punând această întrebare, este clar că ne subestimezi. Cum am putea avea probleme? Dacă am avea probleme, nu am fi conducători. Întrebarea Ta este foarte nepotrivită!” De fiecare dată când îi întreb dacă au probleme, într-o astfel de stare se află – fiecare dintre ei este întruchiparea amorteții și a imbecilității. Există atât de multe probleme în diferitele aspecte ale lucrării bisericești, dar acești oameni pur și simplu nu le pot vedea sau descoperi. Sunt incapabili să aducă în discuție probleme legate de intrarea personală în viață sau probleme care există în lucrare și care implică adevărilor-principii. Deoarece nu pot aduce în discuție aceste probleme, îi întreb: „Cum progresează lucrarea de traducere a cuvintelor lui Dumnezeu? Știți în câte limbi ar trebui să fie traduse acum? În care limbi ar trebui traduse mai întâi și în care mai apoi? Câte copii ale cuvintelor lui Dumnezeu ar trebui tipărite pentru anumite limbi?” Ei răspund: „Ah, sunt în curs de a fi traduse.” Îi întreb: „Cât de mult a progresat traducerea? Există vreo problemă?” Ei răspund: „Nu știu; trebuie să mă duc să întreb.” Sunt nevoit să îi întreb despre aceste lucruri, iar ei tot nu știu să răspundă. Prin urmare, ce lucrare au făcut în tot acest timp? Îi întreb: „Ai rezolvat problemele despre care frații și surorile au întrebat data trecută?” Ei răspund: „Am ținut o adunare cu ei – o adunare care a durat o zi întreagă.” Îi întreb: „Au fost rezolvate problemele după adunare?” Ei răspund: „Vrei să spui că, dacă mai există probleme, ar trebui să ținem o nouă adunare?” Eu spun: „Nu te întreb dacă ai ținut sau nu o adunare. Întreb dacă problemele profesionale au fost rezolvate. Înțeleg acești oameni principiile? Au încălcat vreun principiu în timp ce își îndeplineau îndatoririle? Ai descoperit vreo problemă?” Ei răspund: „Ah, problemele? Le-am rezolvat. Am ținut o adunare pentru frați și surori.” Poate continua această conversație? (Nu, nu poate.) Nu vă înfuriați când ascultați această conversație? (Ba da.) Cum sunt acești conducători? Nu cumva sunt doar niște netoți pseudo-spirituali? Le lipsește calibrul de conducători și lucrători; sunt orbi, nu înțeleg cum să facă lucrarea și răspund „nu știu” la fiecare întrebare, iar când le tot pui întrebări, răspund: „Oricum, am

ținut o adunare; las-o baltă!” Au făcut acești conducători lucrare reală? Sunt ei conform standardului în calitate de conducători? (Nu.) Aceștia sunt conducători falși. Vă plac asemenea conducători? Dacă întâlniți astfel de conducători, ce ar trebui să faceți? Când unii conducători se întâlnesc cu frații și surorile, spun: „Indiferent de problemele pe care le aveți astăzi, haideți să avem mai întâi părtășie despre cum să ne îndeplinim bine îndatoririle.” Unii oameni spun apoi: „Am întâlnit o problemă legată de tehnicile profesionale în îndatoririle noastre: ar trebui să folosim tehnicile profesionale care sunt populare printre non-credincioși?” Nu este aceasta o problemă pe care conducătorii trebuie să o rezolve? Dacă unele probleme nu pot fi rezolvate prin părtășia dintre frați și surori, conducătorii ar trebui să intervină pentru a le rezolva – acest lucru vizează responsabilitățile conducătorilor. Ce fac conducătorii falși atunci când întâmpină aceste probleme? Spun: „Aceasta este o problemă profesională; este problema voastră, ce are de-a face cu mine? Aveți voi înșivă părtășie despre această problemă, dar mai întâi, voi ține o adunare pentru voi. În cadrul adunării de astăzi vom avea părtășie despre cooperarea armonioasă. Întrebarea pe care tocmai ați pus-o este legată de cooperarea armonioasă. Ar trebui să fiți capabili să discutați lucrurile, să aveți părtășie împreună și să vă documentați mai mult; nimeni nu ar trebui să fie neprihănit de sine, iar toți ar trebui să accepte orice decizie care are sprijinul majorității – nu este aceasta o chestiune de cooperare armonioasă? Se pare că nu știți cum să cooperați armonios sau cum să discutați problemele atunci când acestea apar. Mă întrebați despre fiecare problemă. De ce mă întrebați pe mine? Înțeleg eu aceste lucruri? Dacă le-aș înțelege, nu cumva nu ați avea nimic de făcut? Mă întrebați despre orice. Este aceasta o problemă de care ar trebui să mă ocup eu? Responsabilitatea mea este doar să am părtășie despre adevăr; rezolvați-vă singuri problemele profesionale. Ce mă privește pe mine? Oricum, am avut deja părtășie cu voi și v-am spus să cooperați armonios – dacă nu puteți face asta, atunci nu îndepliniți această datorie. Mi-am încheiat părtășia; mergeți să rezolvați singuri problema.” Știu acești conducători cum să rezolve problemele? (Nu, nu știu.) În ciuda faptului că nu știu cum să facă acest lucru, se consideră foarte îndreptățiți și se pricep extrem de bine să se sustragă responsabilității. După toate aparențele, ei și-au făcut lucrarea, au ajuns la fața locului pentru a efectua inspecții și nu sunt delăsători. Cu toate acestea, nu pot să facă lucrare reală sau să rezolve probleme concrete, ceea ce înseamnă că sunt conducători falși. Puteți discerne acest tip de conducător fals? Atunci când întâmpină vreo problemă, nu poate să aibă părtășie despre adevăruri relevante: rostește doar câteva doctrine și teorii deșarte, pe care le face să pară destul de elevate și profunde, iar după ce oamenii le aud, nu numai că nu înțeleg adevărul, dar se și simt confuzi și dezorientați. Aceasta este lucrarea pe care o fac conducătorii falși.

Conducătorii falși sunt dezvăluiți complet în lucrarea de părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine. Aceștia sunt incapabili să aibă părtășie despre adevărurile-principii, să îi conducă pe oameni să respecte și să practice adevărurile-principii atunci când își

îndeplinesc îndatoririle sau să îi conducă să înțeleagă și să intre în adevărul-realitate – ei nu își pot îndeplini responsabilitățile pe care conducătorii ar trebui să le îndeplinească. Și asta nu este tot, nu sunt capabili nici să se mențină la curent cu situația supraveghețorilor diferitelor lucrări și ale personalului responsabil cu diverse sarcini importante și, chiar dacă înțeleg oarecum aceste lucruri, nu le înțeleg corect. Asta provoacă tulburări imense și daune diferitelor elemente ale lucrării. Acestea sunt diferitele manifestări ale conducătorilor falși pe care le vom expune astăzi cu privire la cea de-a patra responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor.

Punctul patru: Țineți-vă la curent cu situația supraveghețorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și ajustați-le atribuiriile datoriei sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării

Conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă situația supraveghețorilor diferitelor lucrări

Care este cea de-a patra responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor? („Să se țină la curent cu situația supraveghețorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și să le ajusteze atribuiriile datoriei sau să-i demită cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să prevină sau să atenueze pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garanteze eficiența și progresul lin al lucrării.”) Așa este, acesta este standardul minim pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie capabili să îl atingă în timp ce fac lucrarea. V-ați lămurit cu toții cu privire la principalele responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor în legătură cu acest al patrulea punct? Conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă o înțelegere clară cu privire la supraveghețorii diferitelor lucrări și la personalul responsabil cu diverse sarcini importante. Să priceapă situațiile supraveghețorilor diferitelor lucrări și ale angajaților responsabili cu diverse sarcini importante este inclus în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Așadar, cine este acest personal? În primul rând, sunt conducătorii bisericii, urmați de supraveghețorii echipelor și de conducătorii diverselor grupuri. Nu este esențial și de mare importanță să înțelegem și să pricepem situații precum aceea dacă supraveghețorii diferitelor lucrări și angajații responsabili cu diverse sarcini importante au adevărul-realitate, au principii în acțiunile lor și pot face bine lucrarea bisericii? În cazul în care conducătorii și lucrătorii pricep pe deplin situațiile principalilor supraveghețori ai diferitelor lucrări și fac ajustările adecvate cu privire la angajați, acest lucru este echivalent cu efectuarea unei verificări corespunzătoare pentru fiecare element al lucrării și este echivalent cu îndeplinirea responsabilităților și sarcinilor proprii. Dacă nu se fac ajustări corecte cu privire la acești angajați și apare o problemă,

lucrarea bisericii va fi puternic afectată. Dacă acești angajați au o bună umanitate, au un fundament în credința în Dumnezeu, sunt responsabili în tratarea problemelor și sunt capabili să caute adevărul pentru a rezolva problemele, atunci punerea acestora drept responsabili cu lucrarea va evita multe probleme și, cel mai important, va permite lucrării să înregistreze progrese fără probleme. Dar dacă supraveghetorii diverselor echipe nu sunt de încredere, au o umanitate slabă, nu se comportă bine și nu pun adevărul în practică și, în plus, sunt susceptibili de a provoca unele perturbări și tulburări, atunci acest lucru va avea un impact asupra lucrării de care sunt responsabili și asupra pătrunderii în viață a fraților și surorilor pe care îi conduc. Desigur, acest impact poate fi mare sau mic. Dacă supraveghetorii sunt doar neglijenți în îndatoririle lor și nu se ocupă de lucrarea care le revine, probabil că acest lucru va provoca doar unele întârzieri în lucrare; progresul va fi puțin mai lent, iar lucrarea, mai puțin eficientă. Dacă sunt antihriști, însă, problema va fi gravă: nu va fi vorba de o chestiune legată de faptul că lucrarea va fi puțin mai ineficientă sau ineficace – ei vor tulbura și vor dăuna lucrării bisericii cu care sunt responsabili, provocând pagube grave. Așadar, a fi la curent cu situațiile supraveghetorilor diferitelor lucrări și ale personalului responsabil cu diverse sarcini importante și a face ajustări sau concedieri prompte atunci când se descoperă că o persoană nu face o lucrare reală nu este o obligație de la care conducătorii și lucrătorii se pot eschiva – este o lucrare foarte serioasă, foarte importantă. Dacă pot ajunge conducătorii și lucrătorii să cunoască prompt caracterul supraveghetorilor diferitelor lucrări și al angajaților responsabili cu diverse sarcini importante și atitudinea lor față de adevăr și față de îndatoririle proprii, precum și stările și performanțele lor în timpul fiecărei perioade și în fiecare etapă, și pot face ajustări și se pot ocupa cu promptitudine de acești oameni în funcție de situații, atunci activitatea poate continua constant. În schimb, dacă acei oameni o iau razna, fac lucruri rele și nicio lucrare reală în biserică, iar conducătorii și lucrătorii nu sunt capabili să identifice prompt acest lucru și să facă ajustări în timp util, ci așteaptă până când apar probleme grave de tot felul, generând pierderi substanțiale pentru lucrarea bisericii, înainte de a încerca degajat să se ocupe de ele, de a face ajustări și de a rectifica și salva situația, atunci acei conducători și lucrători sunt niște rebuturi. Ei sunt niște conducători falși autentici care trebuie demși și eliminați.

Tocmai am avut părtășie pe larg despre cât de important este să înțelegem și să pricepem stările reale ale supraveghetorilor diferitelor lucrări și eficiența lucrării lor, să folosim aceste condiții reale pentru a evalua dacă și-au îndeplinit conducătorii și lucrătorii responsabilitățile și să le expunem manifestările care dovedesc că sunt conducători falși, disecându-le astfel esența. Atunci când apar probleme grave în lucrarea bisericii, conducătorii falși nu își îndeplinesc responsabilitățile. Aceștia nu pot descoperi fără întârziere aceste probleme, darămite să le gestioneze și să le rezolve în timp util. Acest lucru duce la perpetuarea problemelor, fapt care, la rândul său, cauzează întârzieri și prejudicii lucrării bisericii și chiar poate face ca lucrarea bisericii să paralizeze sau să intre într-o stare de dezordine. Abia atunci când se întâmplă acest lucru, conducătorii

falși merg cu reticență să observe locul unde este îndeplinită lucrarea bisericii, dar tot nu pot identifica soluții corespunzătoare sau potrivite pentru a rezolva problemele și, în cele din urmă, pur și simplu le lasă nerezolvate. Aceasta este principala manifestare a conducătorilor falși.

Standarde pentru selectarea supraveghetorilor diferitelor lucrări

Oare majoritatea oamenilor înțeleg întrucâtva standardele de selectare a supraveghetorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil cu diverse lucrări importante? De exemplu, ce ar trebui să dețină în primul rând supraveghetorul unei lucrări de artă? (Ar trebui să dețină competențe profesionale în acest domeniu și să fie capabil să își asume lucrarea.) Să aibă competențe profesionale este o teorie. Așadar, la ce anume se referă aceste competențe profesionale? Să explicăm acest lucru. Dacă unei persoane îi place să deseneze și este interesată să facă artă, dar aceasta nu este profesia sa și nu are cunoștințe în acest domeniu, pur și simplu plăcându-i, este potrivit să selectăm o astfel de persoană drept supraveghetor al unei echipe de creație artistică? (Nu, nu este.) Unii spun: „Dacă îi place să facă artă, poate îndeplini această sarcină și poate învăța despre ea treptat.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Există o excepție, și anume, dacă nicio altă persoană din echipa de creație artistică nu cunoaște această profesie, iar această persoană știe un pic mai mult și învață mai repede decât ceilalți. Selectarea ei ar fi atunci relativ potrivită? (Da.) În afară de această ipoteză, să spunem că dintre toți cei implicați în crearea de artă, numai această persoană nu cunoaște profesia, dar este aleasă pentru că înțelege adevărul și îi place să creeze artă – este potrivit acest lucru? (Nu, nu este.) De ce nu este potrivit? Pentru că nu este prima sau singura alegere. Atunci cum ar trebui selectat acest tip de supraveghetor? Ar trebui să fie ales dintre cei care sunt cei mai competenți și experimentați în profesie; adică trebuie să fie un expert care are atât competențe profesionale, cât și capacitate de lucru – nu selectați un nepriceput. Acesta este un aspect. În plus, el trebuie să poarte o povară, să aibă înțelegere spirituală și să fie capabil să înțeleagă adevărul. De asemenea, trebuie să aibă cel puțin o bază în credința sa în Dumnezeu. Principalele principii sunt: în primul rând, trebuie să aibă capacitate de lucru; în al doilea rând, trebuie să înțeleagă profesia; iar în al treilea rând, trebuie să aibă înțelegere spirituală și să fie capabil să înțeleagă adevărul. Utilizați aceste trei criterii pentru a selecta supraveghetori pentru diferite lucrări.

Manifestările conducătorilor falși în privința supraveghetorilor diferitelor lucrări

După selectarea supraveghetorilor pentru diverse elemente specifice ale lucrării, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să stea deoparte și să nu facă nimic; este nevoie să și instruiască și să cultive acești supraveghetori o perioadă de timp, pentru a vedea dacă persoanele pe care le-au ales pot cu adevărat să-și asume lucrarea și să o pună pe făgașul cel bun. Asta înseamnă să își îndeplinească responsabilitățile. Să

presupunem că, în momentul selectării, vezi că ai tăi candidați își înțeleg profesiile, au capacitate de lucru, poartă o oarecare povară și au înțelegere spirituală și capacitatea de a înțelege adevărul, consideri că totul va fi bine pentru că sunt calificați în aceste privințe și le spui: „Puteți începe să lucrați; v-am spus toate principiile. De acum înainte, pur și simplu faceți voi înșivă ce vă cere casa lui Dumnezeu să faceți.” Este acesta un mod acceptabil de a duce lucrarea la îndeplinire? Oare dacă ai rânduit supraveghetorii înseamnă că poți să te oprești pur și simplu? (Nu.) Atunci ce ar trebui făcut? Să presupunem că un conducător se întrunește cu supraveghetorii de două ori pe săptămână, are părtașie cu ei despre adevăr și atât, crezând că, deoarece sunt implicați, de încredere și capabili să înțeleagă ce spun ceilalți oameni, toți acești supraveghetori pot, prin urmare, să practice în conformitate cu adevărul. Conducătorul respectiv crede că nu este nevoie să analizeze sau să urmărească felul în care supraveghetorii își fac lucrarea în mod specific, dacă aceștia cooperează armonios cu ceilalți, dacă și-au însușit competențele profesionale în această perioadă de timp sau în ce măsură au finalizat lucrarea care le-a fost dată de casa lui Dumnezeu. Oare acesta este modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ocupe de lucrare? (Nu, nu este.) Acesta este modul în care conducătorii falși își fac lucrarea. Ei încearcă să facă toată lucrarea o dată pentru totdeauna, rânduiesc supraveghetorii și formează o echipă cu câțiva membri, apoi spun: „Începeți lucrarea. Dacă aveți nevoie de vreun echipament, anunțați-mă, iar casa lui Dumnezeu îl va achiziționa pentru voi. Dacă întâmpinați dificultăți sau probleme în viața voastră de zi cu zi, nu ezitați să le aduceți în discuție, iar casa lui Dumnezeu vi le va rezolva întotdeauna. Dacă nu întâmpinați dificultăți, atunci concentrați-vă asupra lucrării voastre. Nu provocați perturbări și tulburări și nu debitați idei bombastice.” Conducătorii falși le rânduiesc acestor oameni să lucreze împreună și cred că, atâta vreme cât aceștia au ce mânca, au ce bea și au adăpost, este suficient și nu este nevoie să își bată capul cu ei. Când Cel de mai sus întreabă: „Cât timp a trecut de când au fost selectați supraveghetorii pentru această lucrare? Cum progresează lucrarea?”, ei răspund: „Au trecut șase luni. Am ținut în jur de zece adunări pentru ei și se pare că sunt binedispuși, iar lucrarea este în desfășurare.” Când Cel de mai sus întreabă: „Și cum este capacitatea de lucru a supraveghetorilor?”, ei răspund: „Este în regulă; când i-am selectat, au fost cei mai buni.” Cel de mai sus îi întreabă: „Cum se descurcă acum? Pot să facă lucrare reală?” Ei răspund: „Am ținut o adunare pentru ei.” Cel de mai sus reacționează: „Nu v-am întrebat dacă ați ținut o adunare; v-am întrebat cum merge lucrarea lor.” Ei spun: „Probabil că merge bine; nimeni nu a raportat nimic rău despre ei.” Cel de mai sus răspunde: „Faptul că nimeni nu a raportat nimic rău despre ei nu este un standard. Trebuie să le analizați capacitatea de lucru și competențele profesionale, să vedeți dacă au înțelegere spirituală și dacă fac lucrare adevărată.” Ei răspund: „La momentul selectării păreau în regulă. Nu m-am interesat de aceste detalii de ceva timp. Dacă vrei să afli, voi întreba din nou.” Acesta este modul în care conducătorii falși își fac lucrarea. Tot țin întruniri și au părtașii la nesfârșit cu cei din subordinea lor, dar când vine

vorba de Cel de mai sus, se eschivează și oferă răspunsuri superficiale. Răspunsul lor cel mai superficial este: „Am ținut o adunare pentru ei. Data trecută am cerut destul de multe detalii despre lucrare.” Acesta este modul în care îi răspund Celui de mai sus. Oare acești conducători falși fac lucrare reală? Au identificat probleme reale? Le-au rezolvat? După ce au rânduit supraveghetorii, conducătorii falși habar nu au dacă aceștia și-au îndeplinit responsabilitățile sau dacă au fost loiali, cum se derulează lucrarea, dacă rezultatele sunt bune sau rele, cum raportează frații și surorile despre ele sau dacă există persoane mai potrivite pentru această sarcină. De ce nu cunosc aceste lucruri? Pentru că nu fac această lucrare reală; ei doar își ocupă timpul cu lucruri inutile. Cred că nu este necesar să supravegheze și să inspecteze lucrarea astfel, în mod constant, că asta ar însemna că nu au încredere în acești supraveghetori. Își închipuie că, ținând adunări, își îndeplinesc responsabilitățile și își demonstrează loialitatea. Aceasta este principala manifestare a conducătorilor falși care nu fac lucrare adevărată.

I. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care nu fac lucrare adevărată

Conducătorii falși ignoră diversele situații ale supraveghetorilor fiecărui tip de lucrare din biserică; ei nu înțeleg aceste situații, nu le analizează, nu le gestionează și nu le rezolvă. Ce situații specifice ale supraveghetorilor există? Prima este atunci când supraveghetorii nu poartă o povară și mănâncă, beau și caută distracție, fără să se ocupe de lucrarea cuvenită lor sau să facă lucrare adevărată. Nu este aceasta o problemă gravă? (Ba da.) Unii oameni au capacitate de lucru, sunt competenți într-o profesie și sunt cei mai buni; sunt elocvenți și inteligenți, iar dacă li se cere să repete instrucțiuni, o pot face fără să le scape niciun cuvânt, sunt destul de isteți; primesc evaluări destul de bune din partea tuturor și sunt credincioși de destul de mult timp. Prin urmare, sunt aleși pentru a fi supraveghetori. Cu toate acestea, nimeni nu știe dacă acești oameni sunt pragmatici, dacă sunt capabili să plătească prețul sau dacă sunt capabili să facă lucrare reală. Deoarece oamenii i-au ales, ei sunt inițial promovați pentru a fi cultivați și folosiți de probă. Cu toate acestea, după ce au lucrat o vreme, se descoperă că, în ciuda competențelor și experienței lor profesionale, sunt lacomi și leneși și nu sunt dispuși să plătească prețul. Renunță să mai lucreze imediat ce devine un pic obositor și nu vor să acorde atenție nimănui care are probleme sau dificultăți și care are nevoie de îndrumarea lor. Dimineața, de îndată ce deschid ochii, se gândesc: „Ce voi mânca astăzi? De zile întregi nu s-a mai făcut la bucătărie carne de porc înăbușită.” De obicei, le spun mereu celorlalți: „Gustările din orașul meu natal sunt foarte delicioase; obișnuiam să ieșim să le mâncăm în timpul fiecărui festival. Când eram la școală, în weekenduri, obișnuiam să dorm până mă trezeam în mod firesc, iar apoi mă duceam să mă mânc fără să mă deranjez să mă spăl pe față sau să mă pieptăn. După-amiaza mă jucam jocuri video în casă, în pijama, uneori până a doua zi de dimineață la ora 5:00. Acum, lucrarea din casa lui Dumnezeu m-a forțat să ajung în acest punct, iar în calitate de supraveghetor, sunt

nevoit să fac anumite lucruri. Uitați-vă cât de bine o duceți voi toți; nu este nevoie să plătiți acest preț. Ca supraveghetor, trebuie să fii capabil să îndur greutăți.” Ei spun acest lucru, dar oare se răzvrătesc împotriva trupului? Plătesc ei prețul? Se plâng mult și nu sunt dispuși să facă nicio lucrare reală. Acționează doar când sunt împinși de la spate și, fără supraveghere, se comportă cu superficialitate. Când își realizează datoria, sunt relaxați și indisciplinați, sunt adesea vicleni, lenevesc și nu sunt deloc responsabili. Când vine vorba de probleme de ordin profesional pe care le observă, nu le corectează în locul altor persoane și sunt fericiți când toți ceilalți acționează cu superficialitate, la fel ca ei. Vor ca nimeni să nu își ia lucrarea în serios. Unii supraveghetori termină cu nepăsare și superficialitate puținele sarcini urgente, apoi încep să urmărească fără întrerupere seriale dramatice. Care este motivul pentru care se uită fără întrerupere la seriale? „Mi-am terminat sarcinile; nu sunt un profitor în casa lui Dumnezeu. Doar mă relaxez ca să-mi îmbrosciez mintea. Altfel voi fi prea obosit, iar eficiența lucrării mele va avea de suferit. Lasă-mă să mă relaxez o vreme, ca să-mi sporesc eficiența de lucru.” Ei continuă să se uite la seriale până la 2:00 sau 3:00 dimineața. Când toată lumea a terminat micul-dejun a doua zi dimineață la ora 8:00 și a început să își facă treaba, acești supraveghetori încă dorm și nu se dau jos din pat nici când soarele este sus pe cer. Mai târziu se trezesc fără tragere de inimă, târându-și trupul leneș, întinzându-se și căscând, iar când văd că toți au început să lucreze, se tem că ceilalți le vor observa lenea și încep să caute scuze: „Am stat treaz prea târziu aseară, am avut prea multe de făcut, volumul de muncă a fost prea mare. Sunt un pic obosit. Noaptea trecută chiar am visat că a fost o problemă cu o lucrare. Când m-am trezit azi-dimineață, mâinile îmi erau poziționate ca și cum aș tasta la calculator. Mintea mea este foarte confuză și trebuie să trag un pui de somn în această după-amiază.” Se trezesc atât de târziu și au nevoie de un pui de somn și după-amiaza – nu au devenit niște porci? E clar că au lenevit, dar găsesc scuze pentru a se justifica și a se apăra, susținând că sunt obosiți pentru că și-au făcut datoria până târziu în noapte. Cu siguranță au urmărit fără întrerupere seriale, lăsându-se pradă confortului trupesc și trăind într-o stare de desfrâu, dar în cele din urmă găsesc chiar și o scuză frumoasă pentru a-i înșela pe ceilalți. Nu cumva asta înseamnă că nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor? (Ba da.) Astfel de oameni poate că au capacitate de lucru și competențe profesionale, dar oare sunt conform standardului ca supraveghetori? Evident că nu. Nu sunt potriviți pentru a fi supraveghetori pentru că sunt prea leneși, se lasă pradă confortului trupesc, sunt avizi de mâncare, somn și distracție și nu își pot asuma responsabilitățile unui supraveghetor și nu le pot îndeplini.

Unele femei obișnuiesc să caute online haine, pantofi, cosmetice și mâncare, iar după ce termină, încep să vizioneze fără întrerupere seriale. Oamenii spun: „De ce te uiți fără întrerupere la seriale când nu ți-ai terminat lucrarea? În plus, alte persoane au încă multe probleme. În calitate de supraveghetor, ar trebui să le oferi îndrumări. De ce nu îți îndeplinești responsabilitățile?” Aceste femei spun: „Și urmărirea fără întrerupere a serialelor face parte din lucrare. Materialele video și filmele casei lui Dumnezeu trebuie

să fie create, iar eu trebuie să găsesc inspirație în aceste seriale!” Nu este înșelător să spui asta? Dacă ești implicată în această profesie, este acceptabil să te uiți ocazional la seriale pentru inspirație, dar să te uiți la ele zi și noapte, fără încetare, înseamnă că tu cauți inspirație? Nu este înșelător? (Ba da.) Toată lumea știe ce se întâmplă, așa că să spui astfel de lucruri înseamnă să-ți trădezi demnitatea și integritatea. Unii oameni au deja obiceiul de a juca jocuri video, iar acest lucru a devenit o parte obișnuită a vieții lor. Cu toate acestea, după ce au fost selectați ca supraveghetori, nu ar trebui oare să-și schimbe aceste obiceiuri proaste și aceste vicii? (Ba da.) Dacă nu te poți răzvrăti împotriva lor, atunci când ești selectat drept supraveghetor, ar trebui să spui: „Nu-mi pot asuma această lucrare. Sunt dependent de jocurile video. Când le joc, ajung într-o stare de uitare și nimeni nu poate să intervină sau să îmi schimbe modul de viață. Dacă mă selectați, acest lucru sigur va întârzia lucrarea. Așa că acționați rapid și nu-mi permiteți să fiu supraveghetor.” Dacă nu declari acest lucru dinainte și te simți mulțumit și mândru atunci când ești selectat, prețuind acest statut, dar continui să joci jocuri video după bunul plac, așa cum făceai înainte, de vreme ce ești supraveghetor, acest lucru este nepotrivit și va întârzia cu siguranță lucrarea.

Unii supraveghetori au anumite obiceiuri proaste. Unii dintre frați și surori nu le înțeleg situația atunci când îi selectează, în timp ce alții cred că acești oameni se pot consuma pentru Dumnezeu full-time și cred că obiceiurile rele și viciile tinerilor se pot schimba treptat, odată cu vârsta, și printr-o înțelegere continuă a adevărului. Mulți oameni au această atitudine și această perspectivă atunci când selectează acești indivizi pentru a fi supraveghetori. După ce sunt selectați, aceștia fac unele lucrări, dar nu durează mult până devin negativi și gândesc: „Nu este ușor să fii supraveghetor. Trebuie să mă trezesc devreme și să stau treaz până târziu, la fiecare pas trebuie să fac mai mult și să observ mai mult decât alți oameni. De asemenea, trebuie să îmi fac mai multe griji și să consum mai mult din timpul și energia mea. Această sarcină este grea; este prea obositoare!” În consecință, se gândesc să renunțe. Dacă nu porți o povară, nu poți face lucrarea unui supraveghetor. Dacă porți o povară în inima ta, vei fi dispus să îți faci griji pentru lucrare și chiar dacă ești puțin mai obosit decât ceilalți, nu vei simți că suferi. Chiar și atunci când va fi timpul să te odihnești, tot te vei gândi: „Cum a mers lucrarea de astăzi?” Dacă îți vei aminti brusc de o problemă care rămâne nerezolvată, nu vei putea dormi. Dacă porți o povară în inimă, te vei gândi mereu la lucrare și nici măcar nu-ți va păsa cât de bine mănânci sau te odihnești. Dacă oamenii poartă o povară prea mică în calitate de supraveghetori, fărâma lor de entuziasm poate dura doar câteva zile, iar cu timpul, unii dintre ei nu mai pot suporta. Se gândesc: „Această sarcină este foarte obositoare. Cum aș putea să mă distrez și să mă relaxez puțin? Voi juca niște jocuri video.” Se descurcă bine pentru o perioadă scurtă de timp, dar, dintr-o dată, simt nevoia să se joace jocuri video. Odată ce încep, nu se mai pot opri; mica povară pe care o purtau cândva se erodează pe măsură ce se joacă, la fel ca dorința lor entuziastă de a se consuma, hotărârea și atitudinea pozitivă pe care le au când își fac îndatoririle. Când

cineva îi întreabă ceva, devin nerăbdători. Fie îi emondează pe oameni, fie le fac morală și îi ironizează, fie fac lucrurile într-un mod superficial și își abandonează lucrarea. Nu cumva este ceva în neregulă cu acești supraveghetori? (Ba da.) În timpul zilei abia reușesc să își facă lucrarea cu mintea încețoșată, iar noaptea, când nimeni nu se uită, se joacă pe ascuns jocuri video, fără să închidă un ochi toată noaptea. La început se simt în largul lor, gândindu-se: „Nu am întârziat lucrarea în timpul zilei. Am făcut toate lucrările pe care trebuia să le fac. Am rezolvat toate problemele despre care m-au întrebat ceilalți. Chiar dacă nu dorm noaptea ca să-mi fac timp să joc jocuri video, oare toate acestea nu înseamnă că sunt loial?” Prin urmare, odată ce încep să joace jocuri video, nu se mai pot opri și nu mai ascultă de nimeni. Deși acest lucru nu afectează odihna celorlalți sau mediul de lucru, pot totuși astfel de supraveghetori să își asume lucrarea? O pot face bine? (Nu.) De ce nu? Joacă adesea jocuri video toată noaptea fără să doarmă și trebuie să lucreze în timpul zilei – câtă energie poate avea un om? Oare dacă se agață astfel de jocurile video, eficiența muncii lor va fi ridicată? Cu siguranță nu. Prin urmare, astfel de supraveghetori nu își pot face îndatoririle și nici nu își pot asuma deloc lucrarea. Deși au competențe profesionale și un anumit calibru, le place să se joace și nu se ocupă de lucrarea convenită lor. Nu ar trebui ca acești supraveghetori să fie demiși? Dacă nu sunt demiși, lucrările vor fi întârziate. Unii oameni spun: „Dacă sunt demiși, nu vom putea găsi pe nimeni altcineva care să aibă competențele profesionale pe care le au ei. Suntem nevoiți să îi lăsăm să îndeplinească această sarcină – chiar dacă joacă jocuri video, se pot ocupa totuși de lucrare.” Este corectă această afirmație? (Nu, nu este.) Un om nu se poate concentra să facă două lucruri în același timp; energia oamenilor este limitată. Dacă îți concentrezi cea mai mare parte a energiei asupra jocului, devotamentul în a-ți face îndatoririle va fi afectat, iar eficiența ta în a-ți face îndatoririle va fi afectată considerabil. Aceasta este o atitudine iresponsabilă față de îndeplinirea datoriei. Chiar dacă o persoană își pune toată inima și toată energia în îndatoririle sale, rezultatele nu vor fi neapărat pe deplin conform standardului cerut. Va fi chiar mai rău dacă îți pui inima și cea mai mare parte a energiei în a te juca – nu vei mai avea prea multă energie și rațiune pe care să le folosești în a-ți realiza îndatoririle, iar eficiența ta în a-ți îndeplini îndatoririle va fi afectată. A afirma că va fi afectată este un mod conservator de a o spune; în realitate, eficiența ta în a-ți face îndatoririle va fi grav afectată. Dacă sunt identificați astfel de supraveghetori, atribuirile datoriei lor ar trebui să fie ajustate, iar ei ar trebui să fie demiși fără întârziere, deoarece deja s-a renunțat la ei. Nu este vorba doar de faptul că nu și-au realizat îndatoririle conform standardului – ei sunt deja incapabili să își asume lucrarea și nu pot avea niciun efect pozitiv asupra acesteia. Prin urmare, găsirea unei persoane care să le preia lucrarea, care să fie serioasă și responsabilă, deși are competențe profesionale ceva mai modeste, ar fi o alegere mai bună decât ei.

Tocmai am vorbit despre diferite tipuri de oameni care sunt avizi de mâncare, somn și distracție. Mai există un tip de persoană. Inițial, când este ales supraveghetor, un asemenea om este văzut ca fiind potrivit din toate punctele de vedere pentru acest rol, toți frații și surorile fiind dispuși să îl aleagă. Ei consideră că această persoană are o

umanitate bună, că este entuziastă și competentă în profesia sa, precum și că, din toate punctele de vedere, este cea mai bună și cea mai puternică din echipă, ceea ce o face o alegere evidentă pentru postul de supraveghetor. Cu toate acestea, la ceva timp după ce a fost selectată, aceasta începe să fie deseori somnoroasă, chiar și în timpul adunărilor. Când ceilalți vorbesc cu ea, este întotdeauna confuză și dă răspunsuri irelevante la întrebări. Nu era așa înainte, așadar de ce brusc pare că a devenit o altă persoană? Mai târziu, din conversațiile acestui supraveghetor cu o anumită persoană, cineva descoperă din greșeală că cei doi par să aibă o relație romantică și apar suspiciuni cu privire la faptul că aceștia au într-adevăr o relație romantică. Pe măsură ce această chestiune devine mai evidentă, supraveghetorul respectiv devine din ce în ce mai confuz. Ori de câte ori i se pun întrebări sau i se vorbește despre ceva, răspunsurile sale nu mai sunt la fel de rapide ca înainte și nu mai par la fel de clare și de inteligibile ca altădată. Începe să facă din ce în ce mai puțin din lucrarea pe care ar trebui să o facă un supraveghetor și are din ce în ce mai puțin entuziasm în realizarea datoriei sale. Parcă ar fi devenit o altă persoană; este mai preocupat de hainele sale și de îngrijirea personală decât înainte. Aici există o problemă. În trecut, în timpul perioadelor aglomerate de lucru, rareori făcea baie, dar acum se spală pe față de două ori pe zi, se piaptănă, se uită în oglindă de fiecare dată când are ocazia și îi întreabă constant pe ceilalți: „Crezi că pielea mea a devenit mai albă sau mai închisă la culoare în ultima vreme? De ce pare că pielea mi s-a închis la culoare?” Oamenii răspund: „Este atât de lipsit de seriozitate din partea ta, supraveghetor fiind, să vorbești despre aceste lucruri – cum ar putea să aibă vreo influență faptul că pielea ta a devenit mai albă sau mai închisă la culoare?” Vorbește în mod constant despre aceste subiecte lipsite de importanță și nu are chef să își facă lucrarea. Ori de câte ori are ocazia, discută despre haine, femei, bărbați, dragoste și ce fel de soți și-ar alege oamenii, dar nu discută niciodată despre problemele care există în cadrul realizării îndatoririlor sale ori cum să le rezolve. Nu există o problemă aici? Mai poate lucra supraveghetorul respectiv? (Nu, nu mai poate.) Mentalitatea lui s-a schimbat și nu se mai gândește la chestiuni legate de a face o datorie. În schimb, mintea lui este preocupată toată ziua cu gânduri despre cum să se implice în relații romantice, cum să se îmbrace și cum să atragă sexul opus. Există o expresie printre non-credincioși: „a te îndrăgosti”. Este aceasta dragoste? Nu, este o groapă adâncă! Odată ce ai intrat în ea, nu mai poți ieși. Există astfel de oameni în rândul personalului care își face datoria? (Da.) Deși casa lui Dumnezeu nu se amestecă în ceea ce-i privește pe oamenii care își caută perechea, dacă aceștia tulbură viața bisericească și afectează astfel lucrarea bisericii, este necesar să fie înlăturați. Cuplurile respective ar trebui să plece, să fie împreună pe cont propriu și să nu afecteze alte persoane. Dacă ești o persoană care s-a dedicat să-și petreacă întreaga viață consumându-se pentru Dumnezeu și te-ai hotărât să nu te implici în relații romantice, atunci rezumă-te la a te consuma pentru Dumnezeu. Dacă ai intrat într-o relație romantică și nu mai ai chef să îți faci lucrarea, atunci nu ar trebui să realizezi datoria de

supraveghetor, iar casa lui Dumnezeu va alege o altă persoană pentru acest post. Lucrarea casei lui Dumnezeu trebuie să nu fie întârziată sau influențată de relația ta romantică. Lucrarea trebuie să continue. Cum poate continua? Prin selectarea unui alt supraveghetor căruia să îi predai lucrarea ta, care să nu fie implicat în relații romantice, care să aibă competențe profesionale solide și care să își poată asuma lucrarea. Casa lui Dumnezeu a acționat întotdeauna în acest fel, iar acest principiu rămâne neschimbat. Unii supraveghetori spun: „Relația mea romantică nu-mi afectează lucrarea; lăsați-mă să îmi păstrez postul de conducere.” Putem crede această afirmație? (Nu, nu putem.) De ce nu o putem crede? Pentru că faptele sunt evidente pentru toată lumea! Atunci când o persoană se află într-o relație romantică, nu se gândește decât la partenerul său de cuplu, iar inima îi este preocupată de aceste chestiuni, astfel că se simte adesea somnolentă în timpul adunărilor și nu își poate face îndatoririle. Prin urmare, modul în care casa lui Dumnezeu tratează astfel de persoane este adecvat și în conformitate cu principiile. Casa lui Dumnezeu nu te împiedică să ai o relație și nici nu te privează de libertatea de a avea o relație. Poți să ai o relație cu cineva după bunul plac, aceasta este propria ta decizie atâta vreme cât nu regreti și nu plângi din cauza asta mai târziu. Unii supraveghetori au fost demisi din cauza unei relații romantice. Unii oameni întreabă: „O persoană nu are voie să creadă în Dumnezeu odată ce are o relație romantică?” Casa lui Dumnezeu nu a spus niciodată asta. Se poate spune că îi respinge sau îi exclude casa lui Dumnezeu pe toți cei care sunt implicați în relații romantice? (Nu.) Dacă ești într-o relație romantică, atunci nu poți fi supraveghetor, conducător sau lucrător, iar dacă nu ești devotat să îți faci îndatoririle, atunci ar trebui să părăsești biserica cu datorie full-time. A spus cineva că nu îți mai este permis să crezi în Dumnezeu sau că vei fi exclus? A dat cineva vreun verdict spunând că tu nu poți fi mântuit sau că vei fi blestemat? (Nu.) Casa lui Dumnezeu nu a spus niciodată asemenea lucruri. Casa lui Dumnezeu nu intervine deloc asupra alegerilor tale personale și asupra libertății tale; nu îți răpește nicio libertate – îți dă libertate. Cu toate acestea, atunci când vine vorba de acest tip de supraveghetor, principiul casei lui Dumnezeu pentru gestionarea sa este acela de a-l demite și de a găsi o persoană potrivită care să îi ia locul. Dacă este potrivit pentru a continua să facă o datorie, poate fi păstrat. Dacă nu, va fi îndepărtat. Nu vor exista lovituri, abuzuri verbale sau umilințe. Nu este o chestiune rușinoasă; este foarte normal. Așadar, atunci când unii oameni sunt îndepărtați din posturile lor sau trimiși la biserici obișnuite din cauza relațiilor lor romantice, este acest lucru jenant? Nu poate indica decât că le lipsește loialitatea în a-și face îndatoririle, că nu sunt interesați de adevăr și că nu poartă nicio povară pentru propria intrare în viață. Acest tip de supraveghetor nu se ocupă de lucrarea cuvenită lui – se concentrează asupra relației romantice, ceea ce întârzie lucrarea bisericii și a afectat deja progresul lucrării bisericii – nu este aceasta o problemă gravă? (Ba da.) Prin urmare, acest tip de supraveghetor nu este potrivit pentru a fi păstrat și ar trebui să fie îndepărtat din postul său. Unii spun: „Nu ne cam pripim să îl îndepărtăm?” Dacă ar fi trecut doar una sau două zile de la începutul

relației sale romantice până la momentul îndepărtării lui, acest lucru ar putea fi considerat pripit. Dar dacă au trecut trei sau cinci luni, ar mai fi considerat pripit? (Nu.) Măsura a fost luată destul de lent, lucrarea a fost deja întârziată foarte mult – cum de nu te neliniștește asta? Nu este aceasta o problemă? (Ba da, este.)

Conducătorii falși nu se interesează niciodată de supraveghetorii care nu fac lucrări concrete sau care nu se ocupă de lucrarea care le este atribuită. Ei cred că trebuie doar să aleagă un supraveghetor și cu asta chestiunea s-a încheiat și că, după aceea, supraveghetorul se poate ocupa singur de toate problemele legate de lucrare. Astfel, conducătorii falși doar organizează adunări din când în când, nu supraveghează lucrarea, nu întreabă cum merge treaba și se comportă ca niște șefi neimplicați direct. Dacă o persoană raportează o problemă legată de un supraveghetor, un conducător fals va spune: „Este doar o problemă minoră, este în regulă. Puteți să vă descurcați singuri. Nu-mi cereți mie să mă ocup.” Persoana care a raportat problema spune: „Supraveghetorul acela este un lacom leneș. Se concentrează doar pe mâncare și distracție și este extrem de comod. Nu vrea să sufere nici măcar o mică greutate în datoria sa și întotdeauna lenevește viclean și inventează scuze pentru a-și evita munca și a se sustrage responsabilităților care îi revin. Nu este potrivit să fie supraveghetor.” Conducătorul fals va răspunde: „Era grozav când a fost selectat ca supraveghetor. Ceea ce spui nu este adevărat sau, chiar dacă este, e doar o manifestare temporară.” Conducătorul fals nu va încerca să afle mai multe despre situația supraveghetorului, ci, în schimb, va judeca și va da un verdict în această privință pe baza impresiilor sale din trecut despre acel supraveghetor. Indiferent cine raportează probleme cu supraveghetorul, conducătorul fals le va ignora. Supraveghetorul nu face lucrări concrete, iar activitatea bisericii aproape că s-a oprit, dar conducătorului fals nu-i pasă, de parcă nici nu ar fi implicat. Este suficient de dezgustător că, atunci când o persoană raportează problemele pe care le are supraveghetorul, conducătorul fals se preface că nu vede. Dar ce este cel mai detestabil lucru dintre toate? Când oamenii îi raportează probleme cu adevărat grave pe care le are supraveghetorul, el nu va încerca să le rezolve și chiar va veni cu tot felul de scuze: „Îl cunosc pe acest supraveghetor, crede cu adevărat în Dumnezeu, nu ar avea niciodată probleme. Chiar dacă ar avea o mică problemă, Dumnezeu l-ar proteja și l-ar disciplina. Dacă face vreo greșală, asta este între el și Dumnezeu – nu trebuie să ne intereseze asta.” Conducătorii falși lucrează în acest fel conform propriilor noțiuni și închipuiri. Ei pretind că înțeleg adevărul și că au credință, dar nu fac decât să distrugă lucrarea bisericii – lucrarea bisericii poate chiar să se oprească, iar ei tot se vor preface că nu cunosc acest lucru. Nu se comportă conducătorii falși prea mult ca niște funcționari? Nu sunt capabili să facă ei înșiși lucrare reală și nu sunt nici meticuloși în ceea ce privește lucrarea liderilor de echipă și a supraveghetorilor – nu o urmăresc și nu se interesează de ea. Părerea lor despre oameni se bazează doar pe propriile impresii și închipuiri. Când văd că o persoană are performanțe bune o vreme, ei consideră că va fi bună pentru totdeauna, că nu se va schimba; nu cred pe nimeni

care spune că există o problemă cu această persoană și când cineva îi avertizează cu privire la acea persoană, le ignoră avertismentul. Credeți că sunt proști conducătorii falși? Sunt proști și nesăbuiți. Ce îi face proști? Faptul că se încred cu ușurință într-o persoană, crezând că, pentru că atunci când a fost aleasă, aceasta a făcut un jurământ, a luat o hotărâre și s-a rugat cu lacrimi curgându-i pe față, înseamnă că este de încredere și că nu vor exista niciodată probleme dacă se va ocupa de lucrare. Conducătorii falși nu înțeleg natura oamenilor; nu cunosc adevărata situație a omenirii corupte. Ei spun: „Cum ar putea cineva să se schimbe în rău când a fost ales supraveghetor? Cum ar putea cineva care pare atât de sânguinos și de încredere să se eschiveze de la lucrarea sa? Nu ar face-o, nu-i așa? Are multă integritate.” Deoarece conducătorii falși se încred prea mult în propriile închipuiri și sentimente, în cele din urmă, acest lucru îi face incapabili să rezolve în timp util numeroasele probleme care apar în lucrarea bisericească și îi împiedică să-l demită pe supraveghetorul implicat și să-i ajusteze, fără întârziere, atribuirea datoriei. Sunt conducători falși veritabili. Și care este problema aici? Nu cumva modul în care conducătorii falși își abordează lucrarea implică superficialitate? Pe de-o parte, ei văd cum marele balaur roșu îi arestează cu înverșunare pe aleșii lui Dumnezeu, așa că, pentru a se proteja, rânduiesc la întâmplare ca cineva să fie responsabil cu lucrarea, crezând că acest lucru va rezolva problema și că nu mai este nevoie să îi acorde atenție. Ce gândesc în sinea lor? „Acesta este un mediu foarte ostil, ar trebui să mă ascund pentru o vreme.” Asta înseamnă că râvnesc după confortul trupesc, nu-i așa? Pe de altă parte, conducătorii falși au un defect fatal: au încredere în oameni prea repede, bazându-se pe propriile închipuiri. Iar acest lucru este provocat de faptul că nu înțeleg adevărul, nu-i așa? Cum dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu esența omenirii corupte? De ce ar trebui să aibă ei încredere în oameni, când Dumnezeu nu are? Conducătorii falși sunt prea aroganți și neprihăniți de sine, nu-i așa? Ceea ce își spun este: „Nu se poate să fi judecat greșit această persoană, nu ar trebui să existe nicio problemă cu această persoană pe care am considerat-o potrivită; cu siguranță nu este o persoană care se dedă la mâncare, băutură și distracții sau căreia îi place confortul și urăște munca asiduă. Categorie este de nădejde și demnă de încredere. Nu se va schimba; dacă ar face-o, ar însemna că m-am înșelat în privința ei, nu-i așa?” Ce fel de logică este asta? Ești vreun soi de expert? Ai vedere cu raze X? Ai acea abilitate specială? Ai putea să trăiești cu o persoană un an sau doi, dar ai fi în stare să vezi cine este cu adevărat fără un mediu potrivit care să-i dezvăluie întru totul natura-esență? Dacă nu ar fi dezvăluită de Dumnezeu, ai putea trăi alături de ea trei sau chiar cinci ani și tot te-ai lupta să vezi exact ce fel de natură-esență are. Și cu cât devine acest lucru mai adevărat atunci când o vezi rar și ești rareori cu această persoană? Conducătorii falși se încred cu inima ușoară într-o persoană în funcție de o impresie trecătoare sau bazându-se pe aprecierea pozitivă făcută de altcineva și îndrăznesc să încredințeze lucrarea bisericii unei astfel de persoane. În acest caz, nu sunt extrem de orbi? Nu acționează imprudent? Și oare conducătorii falși nu sunt extrem de iresponsabili când

lucrează astfel? Conducătorii superiori și lucrătorii îi întreabă: „Ai verificat lucrarea celui supraveghetor? Cum sunt caracterul și calibrul lui? Este responsabil în lucrarea sa? Își poate asuma lucrarea?” Conducătorii falși răspund: „Sigur că poate! Când a fost ales, a făcut un jurământ și a luat o hotărâre. Încă mai am jurământul lui scris. Ar trebui să fie capabil să își asume această sarcină.” Ce părere aveți despre cuvintele conducătorilor falși? Ei cred că, din moment ce această persoană a făcut un jurământ prin care și-a exprimat angajamentul, cu siguranță va fi capabilă să îl ducă până la capăt. Se adevărește această afirmație? În ziua de azi, câți oameni își pot respecta cu adevărat jurămintele? Câți oameni onești există care duc lucrurile la îndeplinire conform hotărârilor lor? Doar pentru că o persoană face un jurământ nu înseamnă că îl poate duce cu adevărat până la capăt. Să presupunem că îi întrebi: „Poți garanta că supraveghetorul nu se va schimba? Poți garanta că va fi loial toată viața lui? Când Dumnezeu vrea să dezvăluie un om, trebuie să rânduiască diverse medii pentru a-l pune la încercare. Pe ce bază spui că acesta este de încredere? Ai făcut cercetări în privința lui?” Conducătorii falși răspund: „Nu este nevoie. Toți frații și surorile au declarat că este de încredere.” Și această afirmație este incorectă. Oare o persoană este cu adevărat bună doar pentru că frații și surorile declară că este? Oare toți frații și surorile dețin adevărul? Pot toți să vadă lucrurile așa cum sunt? Oare toți frații și surorile cunosc această persoană? Această afirmație este și mai dezgustătoare! De fapt, acea persoană a fost demult dezvăluită. A pierdut lucrarea Duhului Sfânt, iar caracterul său mizerabil de a iubi relaxarea și a urî munca grea, de a fi lacomă și leneșă și de a nu se ocupa de lucrarea cuvenită ei, a fost deja expus. În afară de conducătorii falși, care încă nu știu nimic, toți au văzut de mult cine este cu adevărat – doar conducătorii falși mai au atât de multă încredere în ea. Ce rost au acești conducători falși? Oare nu sunt niște netrebnici? Există chiar unele cazuri în care Cel de mai sus află despre diferitele manifestări ale anumitor supraveghetori, mergând la fața locului pentru a investiga și a se interesa în legătură cu ei, dar conducătorii tot nu știu nimic. Nu este aceasta o problemă? Acești conducători sunt conducători falși veritabili. Ei nu fac lucrare reală, sunt doar niște birocrați și, precum șefii neimplicați, fac puțină lucrare și apoi trăiesc de pe urma acesteia și cred că au dreptul să se simtă bine, fără să se obosească să dea o mână de ajutor atunci când lucrurile merg prost. Ce drept ai să te bucuri de beneficiile statutului? Chiar este o nerușinare! Atunci când lucrează, conducătorii falși nu verifică niciodată nicio lucrare, nu se interesează de progresul lucrării și cu siguranță nu analizează circumstanțele diferiților supraveghetori de echipă. Ei doar repartizează lucrările și rânduiesc supraveghetorii, iar apoi cred că au terminat, că lucrarea lor este finalizată și definitiv încheiată. Ei consideră: „Cineva are grijă de această lucrare, așa că nu mai este treaba mea. Mă pot simți bine.” Oare asta înseamnă că lucrează? Fără îndoială, oricine lucrează astfel este un conducător fals – un conducător fals care întârzie lucrarea bisericii și le face rău aleșilor lui Dumnezeu.

Conducătorii falși nu se interesează niciodată despre situațiile de lucru ale diverșilor supraveghetori de echipe și nu le monitorizează. De asemenea, nu se interesează, nu

monitorizează și nu pricep intrarea în viață a supraveghetorilor diferitelor echipe și a personalului responsabil cu diverse sarcini importante, precum și atitudinea lor față de lucrarea bisericii, față de îndatoririle lor și față de credința în Dumnezeu, de adevăr și de Dumnezeu Însuși. Ei nu știu dacă aceste persoane au trecut printr-o transformare sau printr-o creștere spirituală și nici nu știu despre diversele probleme care pot exista în lucrarea lor; în special, nu cunosc impactul erorilor și al abaterilor apărute în diverse etape ale lucrării asupra lucrării bisericii și asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, și nici dacă aceste erori și abateri au fost vreodată corectate. Sunt complet ignoranți cu privire la toate aceste lucruri. Dacă nu știu nimic despre aceste condiții detaliate, devin pasivi ori de câte ori apar probleme. Cu toate acestea, conducătorii falși nu se preocupă deloc de aceste chestiuni detaliate în timp ce își fac treaba. Ei cred că, după ce au rânduit diverși supraveghetori de echipă și au atribuit sarcini, lucrarea lor este terminată – se consideră că și-au făcut treaba bine, iar dacă apar alte probleme, nu este treaba lor. Deoarece conducătorii falși nu reușesc să supravegheze, să călăuzească și să monitorizeze diverși supraveghetori de echipă și nu își îndeplinesc responsabilitățile în aceste domenii, acest lucru duce la un dezastru în lucrarea bisericii. Aceasta înseamnă că acei conducători și lucrători sunt neglijenți în responsabilitățile lor. Dumnezeu poate scruta profunzimile inimii umane; aceasta este o capacitate care le lipsește oamenilor. Prin urmare, atunci când lucrează, oamenii trebuie să fie mai sânguincioși și mai atenți, mergând în mod regulat la fața locului pentru a monitoriza, supraveghea și călăuzi lucrarea, ca să asigure progresul normal al lucrării bisericii. În mod clar, conducătorii falși sunt complet iresponsabili în lucrarea lor și nu supraveghează, nu monitorizează și nu călăuzesc niciodată diversele sarcini. Ca urmare, unii supraveghetori nu știu cum să rezolve diverse probleme care apar în lucrare și rămân în rolurile lor de supraveghetori, deși nu sunt nici pe departe suficient de competenți pentru a face lucrarea. În cele din urmă, întârzie lucrarea în mod repetat și o transformă într-un dezastru total. Aceasta este consecința faptului că falșii conducători nu se interesează, nu supraveghează și nu monitorizează situațiile supraveghetorilor, un rezultat care este cauzat în întregime de neglijarea responsabilității acestora. Deoarece falșii conducători nu inspectează, nu monitorizează și nu se interesează de lucrare și nu pot înțelege rapid situația, nu știu dacă supraveghetorii fac o lucrare reală, cum progresează lucrarea și dacă a produs rezultate reale. Atunci când sunt întrebați cu ce sunt ocupați supraveghetorii sau de ce sarcini specifice se ocupă, conducătorii falși răspund: „Nu știu, dar particip la fiecare adunare și, de fiecare dată când comunic cu ei despre lucrare, nu menționează nicio problemă sau dificultate.” Conducătorii falși cred că, atât timp cât supraveghetorii nu își abandonează lucrarea și sunt mereu în preajmă atunci când îi caută, nu există niciun fel de problemă cu ei. Acesta este modul în care lucrează conducătorii falși. Nu este aceasta o manifestare a „falsității”? Nu este acesta un eșec în a-și îndeplini responsabilitățile? Aceasta este o gravă neglijare a responsabilității! În lucrarea lor, falșii conducători se rezumă doar la a face lucrurile mecanic și nu caută rezultate reale. La

prima vedere, ei organizează frecvent adunări, părând mai ocupați decât o persoană obișnuită. Cu toate acestea, nu se știe ce probleme au rezolvat de fapt, ce sarcini specifice au gestionat așa cum se cuvine și ce rezultate au obținut. Nimeni nu poate da un răspuns clar cu privire la aceste lucruri, nici măcar conducătorii falși înșiși. Dar un lucru poate fi sigur: indiferent ce probleme au oamenii acolo unde lucrează, acești conducători falși nu sunt de găsit nicăieri; nimeni nu i-a văzut vreodată rezolvând problemele oamenilor acolo unde se lucrează. Prin urmare, ce lucrare fac conducătorii falși întreaga zi? Ce probleme rezolvă adunările lor? Nimeni nu știe sigur, iar, în cele din urmă, o mulțime de probleme acumulate și nerezolvate sunt descoperite doar atunci când le este inspectată lucrarea. La prima vedere, conducătorii falși chiar par foarte ocupați – „se ocupă de nenumărate probleme”. Cu toate acestea, atunci când cineva examinează rezultatele lucrării lor, este o dezordine totală; este haos, nu este nimic valoros în ea și este evident că acești conducători falși nu au făcut nicidecum lucrare adevărată. În ciuda nenumăratelor probleme reale pe care le-au lăsat nerezolvate, conducătorii falși par să nu se înțeleagă deloc pe sine și să nu se simtă nicidecum vinovați. Mai mult, ei sunt foarte mulțumiți de sine și cred că sunt destul de buni; sunt cu adevărat lipsiți de rațiune. Asemenea oameni nu merită să fie conducători sau lucrători în biserică.

Tipul de supraveghetor despre care tocmai am avut părtășie își cunoaște profesia și are capacitate de lucru, dar pur și simplu nu poartă o povară și își îngăduie să mănânce, să bea și să se distreze toată ziua, fără să se ocupe de lucrarea cuvenită lui sau să facă vreo lucrare reală. Conducătorii falși nu le pot ajusta, fără întârziere, atribuirea datoriei acestui tip de supraveghetor sau nu-l pot demite, iar acest lucru îngreunează și tulbură lucrarea, împiedicând-o să progreseze lin. Nu este acest lucru cauzat de conducătorii falși? Deși conducătorii falși nu sunt direct răspunzători pentru acest lucru, faptul că și-au neglijat responsabilitatea, că nu și-au îndeplinit rolul de supraveghetori, îi face indirect răspunzători pentru pierderile cauzate lucrării. Acești conducători falși nu își îndeplinesc datoria de supraveghetori, sunt neglijenți în responsabilitățile lor, aducând în cele din urmă pierderi lucrării bisericii. Unele sarcini chiar stagnează și sunt lăsate în dezordine din cauza absenței unui supraveghetor potrivit, care să preia conducerea, să efectueze verificări, să supravegheze lucrarea și să o facă să avanseze. Utilizarea necorespunzătoare a personalului va cauza lucrării astfel de pierderi. Deși acest tip de supraveghetor are un oarecare calibru și înțelege întrucâtva profesia, el nu se ocupă de lucrarea cuvenită lui, merge adesea pe propriul său drum și nu urmează calea corectă. Chiar dacă aud că cineva a raportat o problemă cu acest tip de supraveghetor, conducătorii falși nu o analizează și nici nu se ocupă de ea fără întârziere, iar acest lucru paralizează în cele din urmă lucrarea bisericii. Nu cumva acest lucru este cauzat de iresponsabilitatea conducătorilor falși? Ei chiar încearcă să se sustragă responsabilității, susținând că nu au înțeles situația supraveghetorului, că au fost nesăbuiți și neștiutori, gândindu-se că, spunând acest lucru, subiectul va fi închis, că nu vor trebui să își asume responsabilitatea. În lucrarea lor, falșii conducători acționează întotdeauna într-un mod

superficial. Chiar și atunci când oamenii raportează anumite probleme, ei nici nu se interesează de ele, nici nu le rezolvă, iar atunci când lucrurile merg prost, ei încearcă să se sustragă responsabilității. Aceasta este o manifestare a conducătorilor falși.

II. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care au un calibru slab și nu au capacitate de lucru

Atunci când falșii conducători lucrează, problemele cu care se confruntă nu se limitează doar la această situație – mai există una în care supraveghetorii au un calibru slab, nu au capacitate de lucru și nu își pot asuma sarcina. În astfel de cazuri, conducătorii falși nu reușesc nici să se intereseze de problemă și nici să o rezolve fără întârziere. De ce se întâmplă acest lucru? Conducătorii falși nu au capacitate de lucru, au un calibru slab și nu au înțelegere spirituală. Niciodată nu le pasă, nici nu iau inițiativa de a se interesa de calibrul diferiților supraveghetori de echipă, de capacitatea lor de a-și asuma lucrarea sau de circumstanțele lucrării lor. Nu îi pot vedea așa cum sunt pe supraveghetorii care au un calibru slab, care nu sunt capabili să își asume lucrarea și nici nu cunosc aceste lucruri. În mintea lor, odată ce o persoană își asumă rolul de supraveghetor, persoana respectivă va rămâne pe postul său pentru o lungă perioadă de timp, cu excepția cazului în care comite numeroase rele, provoacă indignare comună și este înlăturată de frați și de surori, sau cu excepția cazului în care cineva raportează problemele sale Celui de mai sus, iar acesta o demite direct. Altfel, conducătorii falși nu vor demite niciodată acea persoană. Ei cred că, din moment ce frații și surorile au spus că persoana respectivă este bună și au ales-o, cu siguranță ea este cea mai bună alegere. Conducătorii falși se bazează întotdeauna pe închipuiri și judecăți pentru a stabili dacă o persoană poate face lucrare și dacă este potrivită să slujească drept supraveghetor. De exemplu, o supraveghetoare a unei echipe de dans, care nu știa să danseze și nu înțelegea principiile de alegere a dansurilor, în timp ce crea coregrafia unui dans, nu știa dacă să aleagă un stil contemporan sau unul clasic. Strict vorbind, ea nu se pricepea la dans. Cu toate acestea, conducătorul fals nu putea vedea acest lucru. A ales această persoană drept supraveghetoare pentru că era entuziastă și dispusă să intre în centrul atenției, presupunând că înțelegea totul și lăsând-o să-i ghideze pe frați și pe surori. Mai târziu, conducătorul fals nu a urmărit și nu a observat lucrarea supraveghetoarei și nu a văzut cât de bine îi îndruma aceasta pe frați și pe surori, dacă era expertă sau nepricepută, dacă lucrurile pe care le predă erau adecvate sau dacă erau în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu. El nu putea distinge aceste lucruri și nu se ducea să se intereseze de ele. Ca urmare, toți au lucrat o perioadă lungă de timp fără să obțină niciun rezultat și, în cele din urmă, s-a descoperit că supraveghetoarea aleasă de conducătorul fals nu știa să danseze deloc și, cu toate acestea, pretindea că este expertă și îi îndruma pe ceilalți. Nu cumva acest lucru a întârziat lucrarea? Dar conducătorul fals nu a putut identifica această problemă și a continuat să creadă că persoana respectivă se descurcă bine. În mintea conducătorilor falși, oricine ar fi persoana respectivă, atât timp cât are curaj și

îndrăznește să vorbească, să acționeze și să accepte o lucrare, aceasta dovedește că are calibrul și și-o poate asuma, însă dacă nu îndrăznește să facă aceste lucruri, aceasta dovedește că nu are un calibrul suficient de bun pentru a-și asuma lucrarea respectivă. Unii oameni sunt niște imbecili sau niște nesăbuiți impulsivi, care au îndrăzneala să facă orice. Acești oameni nu știu dacă au calibrul potrivit sau dacă își pot asuma lucrarea, dar totuși îndrăznesc să devină supraveghetori, dovedindu-se că, după ce acceptă acest rol, niciuna dintre lucrări nu progresează și, indiferent de lucrare, nu știu în mod clar ce au de făcut, care sunt etapele sau ideile corecte. Oricine poate prezenta orice opinie, iar ei nu vor ști dacă aceasta este corectă sau greșită. Dacă o persoană spune să se facă lucrurile într-un fel, ei spun că este bine, iar dacă o altă persoană spune să se facă lucrurile într-un alt fel, ei spun că și așa este bine. Iar când vine vorba de modul concret de abordare, lasă pe toată lumea să aibă un cuvânt de spus, iar cel care vorbește cel mai tare își vede ideile puse în practică. Aceste tipuri de oameni nu au câtuși de puțin calibrul, nu pot deloc să vadă lucrurile așa cum sunt și pur și simplu își fac lucrarea în mod dezastruos, dar falșii conducători tot nu îi pot vedea așa cum sunt pe supraveghetorii de acest fel. Unii oameni spun: „Supraveghetorul acela are un calibrul foarte slab; trebuie să fie demis imediat!” Dar conducătorii falși răspund: „Am vorbit cu el și a spus că este dispus să își aducă și el contribuția. Să-i mai dăm o șansă.” Ce părere aveți despre această afirmație? Nu este oare un lucru pe care l-ar spune un neghiob? Ce este în neregulă cu această afirmație? (Nu este vorba că sunt dispuși sau nu să își aducă și ei contribuția; le lipsește calibrul și pur și simplu nu își pot asuma deloc lucrarea.) Așa este, problema nu este dacă sunt sau nu dispuși să o facă, ci faptul că au un calibrul mult prea slab și nu știu cum să o facă – aceasta este esența problemei. De aceea, conducătorii lor trebuie să aibă ceva minte și să fie capabili să evalueze oamenii, pentru a vedea dacă acești supraveghetori au calibrul necesar. Acești conducători trebuie să efectueze o evaluare cuprinzătoare a acestora pe baza discursului și a părții lor, observând dacă acționează de obicei într-un cadru corespunzător și în modalități și etape ordonate, precum și pe baza feedbackului din partea fraților și surorilor. În cazul în care calibrul lor este prea slab și nu au capacitatea de lucru necesară, dacă fac în mod dezastruos tot ce fac și dacă sunt niște netrebnici, atunci acești supraveghetori trebuie să fie demisi imediat.

Un anumit supraveghetor al unei ferme a făcut lucrarea agricolă într-un mod dezastruos. Nu a știut ce culturi și pe ce parcele de pământ ar trebui să planteze sau care dintre parcele era potrivită pentru cultivarea legumelor și nu a căutat și nu a avut părție cu toată lumea – nu a știut cum să aibă părție cu privire la aceste lucruri, așa că pur și simplu nu a făcut-o. A plantat culturile după bunul său plac, uitând de principiile casei lui Dumnezeu. Ca urmare, el a efectuat plantarea fiecărui lot de teren agricol într-un mod haotic, plantând pe suprafețe mari culturi care ar fi trebuit să fie plantate pe suprafețe mici, iar culturile care ar fi trebuit să fie plantate pe suprafețe mari le-a plantat pe suprafețe mici. Când Cel de mai sus l-a emondat, el a continuat să fie sfidător și a considerat că nu este nimic în neregulă cu faptul că a plantat culturile în acest mod.

Spuneți-Mi, nu sunt asemenea supraveghetori foarte dificili? El nu a știut cum să gestioneze problemele pe baza principiilor stabilite de casa lui Dumnezeu sau că ar trebui să determine câte câmpuri de cereale și câte câmpuri de legume ar trebui să fie plantate pe baza numărului de oameni care își fac îndatoririle în biserică în regim full-time. În schimb, el a decis să planteze mai mult sau mai puțin din anumite culturi pe baza propriilor preferințe și a crezut că era pe deplin adecvat să facă acest lucru. Până la urmă, el a plantat culturile într-un mod confuz. Mai târziu, răsadurile au început să crească. Unele dintre ele s-au îngălbenit, având nevoie de îngrășământ, dar el nu a știut când sau cât de mult să aplice. Unele dintre culturi au fost infestate de dăunători, iar el nu a știut dacă ar trebui să le aplice pesticide sau nu. Unii oameni au recomandat utilizarea pesticidelor, alții nu, iar el a devenit confuz și nu a știut cum să procedeze cu pesticidele. Astfel, a făcut lucrurile de mântuială până când a venit timpul să recolteze. De asemenea, habar nu a avut cât durează perioada de vegetație pentru fiecare cultură sau când ajunge fiecare cultură la maturitate. În consecință, cerealele recoltate devreme erau încă oarecum verzi, în timp ce acelea recoltate târziu căzuseră la pământ. În cele din urmă, în ciuda tuturor dificultăților, culturile au fost recoltate, cerealele au fost în sfârșit depozitate, iar activitățile agricole din acel an erau aproape încheiate. Cum și-a făcut lucrarea supraveghetorul fermei? (Într-un mod dezastruos.) De ce a fost un asemenea dezastru? Găsiți cauza principală a acestei probleme. (Calibrul său este extrem de slab.) Acest supraveghetor are un calibru extrem de slab! Când s-a confruntat cu probleme, nu a judecat corect, nu a putut găsi principiile și nu a avut nicio cale sau metodă de a gestiona lucrurile. Acest lucru l-a făcut să se ocupe de o sarcină atât de simplă precum plantarea culturilor într-un mod incredibil de dezordonat și să facă această lucrare într-un mod dezastruos. Care sunt principalele manifestări ale unui calibru slab? (Faptul că nu are un discernământ corect și nu poate găsi principiile.) Nu sunt aceste cuvinte esențiale? Le veți ține minte? Atunci când o persoană se confruntă cu probleme, faptul că nu are un discernământ corect și nu poate găsi principiile arată că aceasta are un calibru extrem de slab. Cu cât ceilalți oameni ofereau mai multe sugestii și indicii, cu atât acest supraveghetor devenea mai confuz. Se gândea că ar fi grozav dacă ar exista o singură sugestie, putând atunci să o trateze ca pe o reglementare și să o respecte, ceea ce ar fi făcut lucrurile foarte simple și ar fi însemnat că nu era nevoie să gândească sau să judece obiectiv. Îi era teamă ca mai multe persoane să ofere sugestii pentru că, la auzul acestora, nu știa cum să le gestioneze. De fapt, oamenii inteligenți și cu un calibru bun nu se tem de sugestiile altor persoane. Ei consideră că judecata lor devine mai corectă și că marja de eroare devine mai mică atunci când mai mulți oameni oferă sugestii. Oamenii fără minte sau calibru se tem de opinii și sugestii variate venite din partea mai multor persoane; devin derutați atunci când se confruntă cu sfaturi din mai multe surse. Nu cumva supraveghetorul de fermă pe care tocmai l-am menționat avea un calibru extrem de scăzut, nu cumva nu era suficient de bun pentru a-și asuma această lucrare? (Ba da.) Unii susțin: „Poate că nu a mai fost

fermier. Ai insistat să-l pui să lucreze la fermă – oare nu e ca și cum ați forța un pește să trăiască pe uscat?” Faptul că o persoană nu are experiență anterioară în agricultură înseamnă oare că nu poate face agricultură? Cine are capacitatea înăscută de a face agricultură? Este posibil să se nască agricultorii cu această capacitate? (Nu.) Au existat fermieri care, neavând experiență și neștiind cum să cultive, prima dată când au plantat nu au recoltat și nu au avut cereale pentru consum și au ajuns să rabde de foame timp de un an? Se întâmplă astfel de lucruri? (Nu.) Dacă ar fi să se întâmple asta, ar fi în urma unui dezastru natural, nu în urma acțiunilor umane. Astfel de situații sunt extrem de rare! Fermierii trăiesc din agricultură și chiar și cei care cultivă de un an sau doi învață să o facă. Cei care au un calibru bun pot obține un randament mai mare din cultivarea pământului, în timp ce aceia care au un calibru slab pot avea o recoltă mai slabă. În plus, dacă o persoană are calibru, cu progresul și abundența de informații din prezent, aceste informații sunt suficiente pentru a-i servi drept referință pentru a judeca și a decide corect. Cu cât informațiile sunt mai ample și mai corecte, cu atât judecata și hotărârile sale devin mai exacte și face mai puține greșeli. Cu toate acestea, persoanele cu un calibru slab sunt opusul; cu cât există mai multe informații, cu atât devin mai confuze. În cele din urmă, fiecare etapă devine anevoioasă și foarte dificilă pentru ele. Agricultura este o cursă contracronometru; nu va funcționa dacă acționezi prea devreme sau prea târziu. Dacă acționezi prea târziu și ratezi momentul potrivit, recolta finală va fi afectată. Pe parcursul desfășurării activității agricole, acest supraveghetor a fost copleșit, presat de trecerea timpului și forțat în fiecare etapă. Chiar dacă a reușit să parcurgă fiecare etapă, a fost foarte dificil pentru el și, în cele din urmă, a ajuns să facă o lucrare dezastruoasă. Asemenea persoane au un calibru extrem de slab!

Oamenii cu un calibru extrem de slab nu pot face bine nici măcar o singură sarcină individuală; indiferent de lucrarea pe care o fac, o fac într-un mod dezastruos. Conducătorii acestor supraveghetori ar trebui să fie capabili să vadă aceste lucruri dacă au un calibru bun și sunt capabili să își îndeplinească responsabilitățile. Ar trebui să îi ajute pe supraveghetorii care au un calibru slab, îndrumându-i, stabilind niște standarde și verificându-i. Cu toate acestea, conducătorii falși nu reușesc să facă acest lucru; nici nu sunt capabili să facă lucrurile pe care supraveghetorii nu le pot face, iar atunci când supraveghetorii constată că lucrarea lor este dificilă sau se simt nesiguri și șovăitori în lucrarea lor, conducătorii falși șovăie împreună cu ei. Nici măcar nu știu cum se descurcă supraveghetorii în lucrarea lor, în ce stadiu au ajuns cu aceasta, ce provocări au apărut sau ce confuzii au. Când cineva a întrebat-o pe acea conducătoare despre cultivarea pământului, ea a spus: „Eu sunt conducătoare, nu mă ocup de cultivarea pământului.” I s-a răspuns: „Ești conducătoare, ce este greșit în a te întreba despre cultivarea pământului? Această lucrare intră în sfera responsabilităților tale.” Ea a spus: „Lasă-mă să întreb și îți spun.” După ce a întrebat, ea a răspuns: „În prezent plantăm cartofi.” El a întrebat: „Câți cartofi plantați?” Ea a răspuns: „Nu am întrebat asta, lasă-mă să mă duc să verific și îți spun.” După ce a întrebat din nou, ea a răspuns: „Am plantat un hectar de

teren.” El a întrebat: „Ce soi ați plantat? Este acel teren potrivit pentru plantarea cartofilor? Ați aplicat îngrășământ când i-ați plantat? Cât de adânc au fost plantați cartofii de sămânță?” Ea nu știa nimic din toate acestea. Nu știi aceste lucruri, dar nu te informezi și nu găsești pe cineva pe care să îl întrebi despre ele – nu întârzie asta lucrurile? Chiar ești conducătoare? Ce lucrare faci tu în calitate de conducătoare? Dacă nici măcar nu poți să-i conduci pe oameni să facă această lucrare externă, ce rost mai are să fii conducătoare? Deși supraveghetorul avea un calibru atât de slab, această conducătoare falsă nu a reușit să descopere acest lucru, iar atunci când a fost întrebată cum este calibrul supraveghetorului, cum merg culturile și dacă recolta este garantată, ea s-a gândit: „Nu este necesar să întrebi despre aceste lucruri; cultivarea pământului este o sarcină foarte simplă! Am cultivat deja câmpul, nu-i așa? Cum să nu fie recoltă?” Nu a ținut cont de nimic, nu s-a interesat de nimic și nu a avut deloc minte. Ce fel de conducătoare era aceasta? (O conducătoare falsă.) Ori de câte ori se confrunta cu ceva, supraveghetorul era la fel de neștiutor ca o găină fără cap. Nu știa pe cine să întrebe, cum să găsească informații sau ce variantă să aleagă atunci când diferite surse de informații prezentau o mulțime de idei diferite. Conducătoarea respectivă nu a analizat aceste situații. S-a gândit că lucrarea a fost încredințată acestei persoane și, prin urmare, nu s-a preocupat deloc de ea. Credeți că un supraveghetor cu un calibru atât de slab ar putea avea un efect asupra rezultatelor lucrării? (Da.) Atunci ce ar fi trebuit să facă această conducătoare pentru a rezolva această problemă? Analizând situația și făcând cercetări indirecte, prin evenimentele care au avut loc în jurul ei și prin plantarea culturilor din acel sezon agricol, ar fi trebuit să descopere că supraveghetorul avea un calibru extrem de slab, că nu era capabil să facă nimic. Acesta nu putea nicidecum să adune experiență, nici măcar după ani de cultivări – până în acel moment nici măcar nu a fost sigur cum să semene culturile – ar fi trebuit să îi fie clar că avea un calibru slab și nu era capabil să îndeplinească această sarcină, iar o astfel de persoană ar fi trebuit să fie demisă! Ea ar fi trebuit să se intereseze cine era potrivit pentru a fi supraveghetor, cine putea să-și asume această sarcină și să o facă bine, asigurându-se astfel că lucrarea casei lui Dumnezeu nu era afectată. Avea conducătoarea falsă această mentalitate? Putea ea să vadă aceste probleme? (Nu.) Era oarbă de minte și de ochi; era complet oarbă. Aceasta este o manifestare a conducătorilor falși. Când vine vorba de oameni cu un calibru slab, aceștia nu știu cum să îi îndrume pe alții în lucrarea lor, nu știu cum să îi ajute făcând verificări sau cum să le înlăture prompt dificultățile și, cu siguranță, nu știu că o persoană cu un calibru slab nu își poate asuma sarcina și că ar trebui să fie înlocuită rapid cu o persoană potrivită. Conducătorii falși nu duc la îndeplinire niciuna dintre aceste sarcini; nu sunt capabili să o facă și nu pot vedea nimic din toate acestea. Nu cumva aceștia sunt niște oameni orbi? Unii oameni spun: „Poate că sunt ocupați cu alte sarcini. De ce le tot ceri să se ocupe de aceste sarcini neînsemnate, mărunte?” Acestea sunt sarcini pe care conducătorii trebuie să le facă, cum ar putea fi considerate mărunte? Aceste chestiuni fac parte din sfera de responsabilități a

conducătorilor – ar fi oare în regulă dacă aceștia le-ar neglija? Dacă ar face-o, acest lucru ar fi o neglijare a responsabilității. Dificultăți și probleme în lucrarea lor apar în fiecare zi chiar sub nasul conducătorilor, iar oamenii le aduc în discuție în fiecare zi. Cu toate acestea, conducătorii falși sunt orbi atât de ochi, cât și de minte. Ei nu pot să vadă, să simtă sau să intuiască faptul că acestea sunt probleme, astfel încât, desigur, nu le pot rezolva. Acea conducătoare falsă nu a fost capabilă să descopere că supraveghetorul avea un calibru extrem de slab. De asemenea, nu a putut identifica diversele probleme care au apărut în lucrarea acestuia. Acest supraveghetor nu a putut gestiona problemele și, atunci când s-a întâmplat ceva, a acționat dezordonat, ca furnicile pe o tigaie încinsă, fără principii și făcând lucrarea într-un mod haotic, iar acea conducătoare falsă nu a putut vedea sau descoperi nimic din toate acestea. Există un principiu pentru modul în care conducătorii falși își fac lucrarea: atât timp cât au rânduit ca cineva să se ocupe de fiecare sarcină, ei le consideră îndeplinite și sunt de părere că nu îi privește dacă supraveghetorul are un calibru bun sau rău, dacă poate face bine lucrarea sau câte probleme apar în cadrul acesteia. Mai poate un astfel de conducător să ducă lucrarea la bun sfârșit? Înțelege cum să lucreze? (Nu.) Dacă nu înțelegi cum să lucrezi, atunci de ce ai calitatea de conducător? Dacă slujești drept conducător în ciuda acestui fapt, atunci ești un conducător fals. Conducătorii falși nu pot vedea sau descoperi diferitele manifestări ale oamenilor cu un calibru slab sau diferitele probleme care apar în timp ce aceștia își fac datoria. Inimile lor sunt extrem de amortite. Nu cumva sunt orbi atât de ochi, cât și de minte? Unii ar putea spune: „Nu sunt orbi. Mereu îi calomniezi și îi ponegrești.” Problemele legate de acest supraveghetor al culturilor erau foarte grave; acea conducătoare falsă trăia alături de el în fiecare zi, putând auzi și vedea tot ce se întâmpla. Atunci cum de nu a fost în stare să descopere sau să realizeze că acestea erau probleme? De ce nu a gestionat și nici nu a rezolvat aceste probleme? Nu cumva era oarbă de ochi și de minte? Era gravă problema aceea? (Da, era.) Aceasta este o altă manifestare a conducătorilor falși – orbirea minții și a ochilor.

Atunci când atribui o sarcină unei persoane cu un calibru scăzut, îți poți da seama după modul în care vorbește de obicei, după atitudinea și punctele sale de vedere atunci când discută despre lucrare și după modul în care gestionează sarcinile că are un calibru prea slab, că gândirea sa este haotică și că abordează totul cu o oarecare inconștiență și imprudență și că nu are niciun obiectiv. Poți constata că această persoană are un calibru extrem de slab doar uitându-te la modul în care face lucrurile. Prin urmare, chiar trebuie să o observi atât de mult timp? Nu, nu trebuie. Cu toate acestea, conducătorii falși au o problemă fatală și anume, cred că, din moment ce o persoană a tot lucrat în tot acest timp fără să renunțe, iar ei nu au auzit pe nimeni să o fi raportat pentru că a făcut ceva rău sau pentru că a provocat o perturbare sau o tulburare sau pentru că a fost negativă sau leneșă, înseamnă că această persoană poate totuși să facă lucrarea. Nu știi cum să judece calibrul unei persoane sau capacitatea ei de a face o treabă bună pe baza discursului, atitudinii și punctului de vedere pe care aceasta îl are față de lucruri

sau a modului în care le face. Nu au această conștiință; sunt amortiți și lipsiți de orice percepție cu privire la această chestiune. Au un singur punct de vedere: atât timp cât o persoană nu stă degeaba, totul este în regulă și lucrarea poate continua. Credeți că un conducător care are un asemenea punct de vedere poate face o treabă bună? Oare este capabil să îndeplinească această sarcină? (Nu.) Permițând unei astfel de persoane să fie conducător, am da peste cap lucrarea, nu-i așa? Atunci când o persoană își îngăduie să mănânce, să bea și să se distreze și își neglijează îndatoririle, conducătorii falși nu se sinchisesc să analizeze sau să gestioneze acest lucru și nu pot vedea dacă este bun sau rău calibrul sau caracterul unei persoane, indiferent de câtă vreme sunt în contact cu ea. Au acești conducători capacitatea de lucru a unui conducător? (Nu.) Aceștia sunt conducători falși. Conducătorii falși nu pot discerne dacă o persoană are sau nu un calibru bun și sunt incapabili să facă aceste sarcini specifice. Consideră că acest lucru nu intră în atribuțiile lor. Nu este aceasta o neglijare a responsabilității? Ce credeți, poate să își asume lucrarea o persoană cu un calibru slab sau una care are un oarecare calibru? (O persoană care are un oarecare calibru.) Prin urmare, evaluarea calibrului unei persoane și a competenței acesteia de a îndeplini sarcina este o problemă de care conducătorii și lucrătorii ar trebui să se preocupe și pe care ar trebui să o stăpânească și, de asemenea, este o sarcină pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o realizeze. Însă conducătorii falși nu înțeleg că acest lucru intră în atribuțiile lor, le lipsește această conștiință și nu pot îndeplini această parte a responsabilităților lor. Aceasta este situația în care falșii conducători își neglijează responsabilitatea și este și o manifestare a faptului că falșii conducători nu sunt capabili să-și îndeplinească sarcina. Acesta este cel de-al doilea tip de situație: supraveghetorii care au un calibru slab nu au capacitate de lucru și nu sunt capabili să își asume lucrarea, aceasta fiind o problemă care ține de calibrul lor. Nici în această situație, conducătorii falși nu reușesc să joace rolul de conducător și nu sunt capabili să demită prompt supraveghetorii care au un calibru slab.

III. Modul în care conducătorii falși îi tratează pe supraveghetorii care îi chinuie pe alții și tulbură lucrarea bisericii

Al treilea tip de situație implică supraveghetori care îi chinuie și îi constrâng pe alții, perturbând lucrarea bisericii. Prima situație despre care am vorbit mai devreme este cea în care unii supraveghetori, deși au un calibru relativ bun și sunt capabili să își asume lucrarea, nu o iau în serios și pur și simplu se comportă într-un mod superficial, în timp ce conducătorii falși nu cunosc acest lucru și nu îi demit cu promptitudine. A doua situație se referă la unii supraveghetori care au un calibru slab și nu sunt capabili să își asume lucrarea, însă conducătorii falși nu observă acest lucru și nu îi înlocuiesc cu promptitudine. Această situație, cea de-a treia, se referă la supraveghetori care, indiferent dacă propriul lor calibru este bun sau slab, nu se ocupă de lucrarea cuvenită lor și doar îi chinuie și îi constrâng pe alții, tulburând lucrarea bisericii. Din momentul în care sunt selectați ca supraveghetori, nu încearcă să învețe sau să studieze domeniul în care

lucrează, nici nu caută adevărurile-principii și cu siguranță nu îi îndrumă pe ceilalți să își facă îndatoririle în mod corespunzător. În schimb, cu fiecare ocazie pe care o au, se iau de cineva și batjocoresc și ironizează pe altcineva; cum au ocazia, se dau în spectacol și, indiferent ce fac, nu sunt niciodată cu picioarele pe pământ. Într-o zi le spun oamenilor să facă lucrurile într-un fel, iar a doua zi le spun să le facă în alt fel; pur și simplu inventează noi tertipuri, dorind mereu să iasă în evidență. Toate acestea le dau oamenilor o stare de anxietate. Oricând vorbesc ei, unii oameni simt că le tremură inima. Odată ce i-au făcut pe toți să se supună, să se teamă și să asculte de ei, sunt încântați. Indiferent dacă sunt conducători falși sau antihriști și indiferent dacă sunt sau nu la putere, acest tip de oameni strică liniștea bisericii. Nu numai că nu pot să facă o lucrare reală sau să își realizeze datoria în mod normal, dar și seamănă discordie și cauzează conflicte între oameni, tulburând viața bisericii. Nu numai că nu îi pot ajuta pe ceilalți să înțeleagă adevărul, dar îi și judecă și îi condamnă frecvent pe oameni și îi fac să asculte de ei în toate, constrângându-i până într-atât, încât aceștia nu știu cum să se comporte cum se cuvine. Mai ales în privința modului în care trăiesc, oamenii nu pot să se odihnească un pic mai devreme sau să doarmă până mai târziu. Orice ar face, trebuie să urmărească expresiile faciale ale acestor oameni, ceea ce face viața extrem de obositoare. Dacă astfel de oameni devin supraveghetori, toți ceilalți vor avea dificultăți. Dacă le vorbești cu sinceritate și le expui problemele, vor spune că îi vizezi și îi expui în mod deliberat. Dacă nu le vorbești despre problemele pe care le au, vor spune că îi desconsideri. Dacă ești serios și responsabil cu privire la lucrare și le dai câteva sfaturi, vor fi sfidători și vor spune că îi ataci și că ești arogant. În orice caz, le va dispăcea orice ai face. Întotdeauna se gândesc să-i chinuie pe oameni și îi constrâng, astfel încât aceștia nu mai pot acționa și simt că nimic din ceea ce fac nu este corect. Astfel de supraveghetori tulbură lucrarea bisericii.

Conducătorii falși sunt buni la munca superficială, dar nu fac niciodată lucrări reale. Ei nu merg să inspecteze, să supravegheze sau să dirijeze diferitele lucrări profesionale, nici nu află în timp util ce se întâmplă în diferite echipe, inspectând modul în care progresează lucrarea, ce probleme există, dacă supraveghetorii de echipă sunt competenți în munca lor și cum raportează frații și surorile despre supraveghetori sau cum îi evaluează. Ei nu verifică dacă cineva este constrâns de liderii de echipă sau de supraveghetori, dacă sugestiile corecte făcute de oameni sunt adoptate, dacă o persoană care este talentată sau urmărește adevărul este suprimată sau exclusă, dacă vreun om candid este intimidat, dacă oamenii care expun și raportează conducătorii falși sunt atacați, sunt victime ale răzbunării, sunt îndepărtați sau excluși, dacă supraveghetorii sau liderii de echipă sunt oameni răi și dacă vreo persoană este chinuită. În cazul în care conducătorii falși nu fac nimic din această lucrare concretă, ei ar trebui demiși. Să spunem, de exemplu, că o persoană raportează unui conducător fals că există un supraveghetor care adesea constrânge și suprimă oamenii. Supraveghetorul a făcut greșit unele lucruri, dar nu îi lasă pe frați și surori să ofere sugestii și chiar caută scuze pentru a se justifica și a se apăra, nerecunoscându-și niciodată greșelile. Nu ar trebui

un astfel de supraveghetor să fie demis imediat? Acestea sunt probleme pe care conducătorii ar trebui să le rezolve în timp util. Unii conducători falși nu permit ca supraveghetorii pe care i-au numit să fie expuși, indiferent ce probleme au apărut în lucrarea lor, și cu siguranță nu permit ca aceștia să fie raportați superiorilor – chiar le spun oamenilor să învețe să se supună. Dacă o persoană expune problemele pe care le are un supraveghetor, acești conducători falși încearcă să îi protejeze sau să mușamalizeze faptele adevărate, spunând: „Aceasta este o problemă cu pătrunderea în viața a supraveghetorului. Este normal să aibă o fire arogantă – toți cei care au puțin calibru sunt aroganți. Nu este mare lucru, trebuie doar să am puțină părtașie cu el.” Prin intermediul părtașiei, supraveghetorul își exprimă poziția, spunând: „Recunosc că sunt arogant. Recunosc că există momente în care sunt preocupat de vanitatea mea, mândria mea și statutul meu și nu accept sugestiile altora. Dar alți oameni nu sunt buni la această profesie, ei fac adesea sugestii fără valoare, așa că există un motiv pentru care nu îi ascult.” Conducătorii falși nu încearcă să înțeleagă situația în profunzime, nu se uită la rezultatele lucrării supraveghetorului, cu atât mai puțin la cum sunt umanitatea, firea acestuia și ceea ce urmărește el. Tot ceea ce fac este să subestimeze lucrurile, spunând: „Asta mi s-a raportat, așa că sunt cu ochii pe tine. Îți mai dau o șansă.” După discuția lor, supraveghetorul spune că este dispus să se căiască, dar conducătorii falși nu acordă atenție faptului dacă într-adevăr se căiește ulterior sau doar minte și înșală. Dacă cineva pune întrebări cu privire la această chestiune, conducătorii falși spun: „Am vorbit deja cu el și chiar am avut părtașie cu el despre multe fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. Este dispus să se căiască, iar problema a fost deja rezolvată.” Când persoana respectivă întreabă: „Cum este umanitatea acelui supraveghetor? Este o persoană care acceptă adevărul? I-ai dat o șansă, dar va fi capabil să se căiască și să se schimbe cu adevărat?” Incapabili să vadă lucrurile așa cum sunt, conducătorii falși răspund: „Încă îl observ.” Persoana respectivă răspunde: „De cât timp îl observi? Ai ajuns la vreo concluzie?” Conducătorii falși spun: „Au trecut mai mult de șase luni și încă nu am ajuns la nicio concluzie.” Dacă nu a obținut niciun rezultat după mai mult de șase luni de observare, ce fel de eficiență în lucrare este asta? Conducătorii falși cred că este eficient să aibă o singură conversație cu supraveghetorul și că aceasta rezolvă problema. Este întemeiată această idee? Ei cred că, odată ce au terminat de vorbit cu cineva, acel om va fi capabil să se schimbe, iar dacă acesta își exprimă hotărârea de a nu mai face acel lucru, îl cred pe deplin, fără să efectueze alte investigații sau să analizeze din nou situația. Dacă nimeni nu urmărește problema, s-ar putea nici să nu se sinchisească să analizeze sau să urmărească lucrarea timp de o jumătate de an. Conducătorii falși rămân în necunoștință de cauză, chiar și atunci când supraveghetorul respectiv face lucrarea într-un mod dezastruos. Nu pot discerne modul în care supraveghetorul îi păcălește și îi joacă pe degete. Ce este și mai detestabil este faptul că, atunci când cineva raportează problemele supraveghetorului, conducătorii falși îl ignoră și nu verifică efectiv dacă acele probleme există sau dacă problemele pe care le

raportează sunt reale. Nu iau în considerare aceste probleme – chiar au prea multă încredere în ei înșiși! Indiferent de situațiile care apar în lucrarea bisericii, conducătorii falși nu se grăbesc să se ocupe de ele; ei se gândesc că oricum nu este treaba lor. Reacția conducătorilor falși cu privire la aceste probleme este extrem de lentă, ei iau măsuri și se mișcă foarte încet, se tot eschivează și le tot dau oamenilor încă o șansă să se căiască, de parcă șansele pe care le dau oamenilor sunt atât de prețioase și importante, de parcă le pot schimba soarta. Falșii conducători nu știu cum să vadă natura-esență a unui om prin ceea ce se manifestă în el, să decidă pe ce fel de cale umblă o persoană în funcție de natura-esență a sa sau să vadă dacă o persoană este sau nu aptă să fie supraveghetor sau să facă lucrarea de conducere, în funcție de calea pe care merge. Nu sunt capabili să vadă lucrurile în felul acela. Conducătorii falși sunt capabili să facă doar două lucruri în munca lor: primul este să atragă oamenii pentru discuții și să facă lucrurile de formă; al doilea este să ofere șanse oamenilor, mulțumindu-i pe alții fără a jigni pe nimeni. Fac ei vreo lucrare reală? În mod clar, nu. Însă conducătorii falși cred că atragerea cuiva într-o discuție reprezintă o lucrare reală. Ei privesc aceste conversații ca fiind foarte valoroase și importante și consideră incredibil de semnificative cuvintele goale și doctrinele pe care le rostesc. Ei cred că au rezolvat probleme majore prin aceste conversații și că au făcut lucrare reală. Ei nu știu de ce Dumnezeu judecă și mustră, emondează sau încearcă și rafinează oamenii. Nu știu că numai cuvintele lui Dumnezeu și adevărul pot înlătura firile corupte ale omului. Simplifică foarte mult lucrarea lui Dumnezeu și mântuirea omenirii de către Dumnezeu! Ei cred că rostirea unor cuvinte și doctrine este un substitut pentru lucrarea lui Dumnezeu, că poate rezolva problema corupției omului. Nu reprezintă aceasta nesăbuiința și ignoranța conducătorilor falși? Aceștia nu au nici cea mai mică fărâmbă din adevărul-realitate, prin urmare, de ce sunt atât de încrezători? Oare rostirea câtorva doctrine va fi suficientă pentru a-i face pe oameni să se cunoască pe ei înșiși? Le va permite să se lepede de firile lor corupte? Cum pot acești conducători falși să fie atât de ignoranți și naivi? Oare înlăturarea practicilor eronate și a comportamentului corupt al unei persoane este într-adevăr atât de simplă? Este problema firilor corupte ale omului atât de ușor de rezolvat? Conducătorii falși sunt atât de nesăbuiți și superficiali! Dumnezeu nu folosește doar o singură metodă pentru a rezolva problema corupției omului. El folosește multe metode și pregătește diferite medii pentru a-i dezvălui, a-i curăți și a-i desăvârși pe oameni. Conducătorii falși, în schimb, își desfășoară lucrările într-un mod incredibil de monoton și superficial: atrag oamenii la discuții, fac puțină muncă de consiliere a oamenilor cu privire la felurile de a gândi, îi îndeamnă puțin pe oameni și cred că asta înseamnă să faci o lucrare reală. Acest lucru este superficial, nu-i așa? Și ce problemă se ascunde în spatele acestei superficialități? Nu este naivitatea? Conducătorii falși sunt extrem de naivi și, de asemenea, privesc oamenii și lucrurile într-un mod incredibil de naiv. Nimic nu este mai greu de rezolvat decât firile corupte ale oamenilor – lupul își schimbă părul, dar năravul, ba. Conducătorii falși nu pot vedea deloc această problemă așa cum este de fapt. Prin urmare, atunci când vine

vorba de genul de supraveghetori din cadrul bisericii care provoacă în mod constant tulburări, care mereu constrâng și chinuie oamenii, conducătorii falși nu fac nimic altceva decât să discute cu ei, să îi emondeze prin câteva cuvinte și atât. Ei nu le ajustează atribuirile datoriei sau nu îi demit prompt. Această abordare a conducătorilor falși provoacă un rău imens lucrării bisericii și duce adesea la suspendarea, întârzierea, deteriorarea și împiedicarea progresului normal, fără probleme și eficient al lucrării bisericii din cauza tulburărilor provocate de unii oameni răi – toate acestea sunt o consecință gravă a acțiunilor conducătorilor falși bazate pe sentimentele lor, a încălcării adevărurilor-principii și a folosirii oamenilor nepotriviți. Judecând după aparențele exterioare, conducătorii falși nu comit în mod voit o multitudine de rele, nu fac lucrurile în felul lor și nu își întemeiază propriile împărțiri independente, așa cum fac antihriștii. Dar conducătorii falși nu sunt capabili să rezolve cu promptitudine diferitele probleme care apar în lucrarea bisericii, iar atunci când apar probleme cu supraveghetorii diverselor echipe și când acești supraveghetori nu sunt capabili să își asume lucrarea, conducătorii falși nu sunt capabili să le ajusteze cu promptitudine atribuirile datoriei sau să îi demită, provocând pierderi grave lucrării bisericii. Și toate acestea sunt provocate de neglijarea responsabilității de către conducătorii falși. Nu sunt absolut detestabili conducătorii falși? (Ba da.)

IV. Cum îi tratează falșii conducători pe supraveghetorii care se împotrivesc rânduielilor de lucru și fac lucrurile după bunul lor plac

Conducătorii falși nu sunt capabili să gestioneze cu promptitudine faptele rele care sunt comise în biserică, de exemplu faptul că supraveghetorii îi chinuie pe alții, îi constrâng și tulbură lucrarea bisericii. De asemenea, atunci când unii supraveghetori se împotrivesc rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și fac lucrurile după bunul lor plac, conducătorii falși nu pot veni cu soluții adecvate pentru a rezolva cu promptitudine aceste probleme. Acest lucru duce la pierderi pentru lucrarea bisericii și pentru resursele materiale și financiare ale casei lui Dumnezeu. Conducătorii falși sunt naivi și superficiali, incapabili să înțeleagă adevărurile-principii și, mai ales, incapabili să vadă natura-esență a oamenilor așa cum este ea. În consecință, ei își fac adesea lucrarea într-un mod superficial, fac totul mecanic, respectă reglementările și scandează sloganuri, dar nu reușesc să meargă la fața locului pentru a inspecta lucrarea, pentru a observa și întreba despre fiecare supraveghetor în parte sau pentru a întreba în timp util ce au făcut acești supraveghetori, care sunt principiile care le ghidează acțiunile și care sunt efectele ulterioare. În consecință, habar nu au cine sunt de fapt persoanele pe care le folosesc și ce au făcut acestea. Prin urmare, atunci când acești supraveghetori se împotrivesc în secret rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și fac lucrurile după bunul lor plac, nu numai că falșii conducători nu știu despre acest lucru, ci chiar încearcă să îi apere pe supraveghetori. Chiar dacă aud despre acest lucru, ei nu analizează problema și nu o gestionează cu promptitudine. Pe de o parte, conducătorii falși sunt incompetenți în lucrarea lor, iar pe de altă parte, sunt neglijenți în îndatoririle lor. Să dăm un exemplu.

Un anumit conducător a selectat ca tehnician pentru plantare o persoană care fusese eliminată dintr-o altă echipă. El nu a verificat dacă această persoană avea experiența și expertiza relevante, dacă putea face bine sarcina sau dacă avea o atitudine serioasă și responsabilă, iar după ce a numit-o în funcția respectivă, a lăsat-o complet nesupravegheată, spunându-i: „Începe să plantezi legume. Poți alege semințele, iar eu voi aproba orice sumă pe care o vei cheltui. Pur și simplu fă această lucrare așa cum crezi de cuviință!” Conducătorul a spus acest lucru, așa că supraveghetoarea a început să facă lucrarea așa cum a crezut de cuviință. Prima ei sarcină a fost să selecteze semințele. Când a verificat online, a descoperit: „Există pur și simplu prea multe soiuri diferite de legume – această lume vastă este plină de lucruri extraordinare! Alegerea semințelor este destul de distractivă. Nu am mai făcut acest lucru până acum și nu știam că mă va interesa atât de mult. Dacă tot mă interesează atât de mult, voi face tot posibilul!” A deschis mai întâi secțiunea cu semințe de roșii și a rămas pur și simplu uimită. Existau tot felul de soiuri și de dimensiuni, iar în ceea ce privește culoarea, erau roșii, galbene și verzi. Un soi era chiar multicolor – nu mai văzuse niciodată așa ceva, iar acest lucru chiar i-a lărgit orizonturile! Dar cum să aleagă semințele potrivite? A decis să planteze câteva din fiecare varietate, în special soiul multicolor care părea unic. Supraveghetoarea a selectat peste 10 soiuri de roșii de diferite mărimi, culori și forme. După ce a selectat semințele de roșii, a venit timpul să facă același lucru pentru vinete. De obicei, soiurile de vinete pe care le mănâncă oamenii sunt vinetele lungi și mov sau vinetele albe, dar ea s-a gândit: „Nu ar trebui să fie doar aceste două soiuri de vinete. Există soiuri verzi, colorate, lungi, rotunde și ovale. Voi alege câte puțin din fiecare soi, astfel încât toată lumea să își poată deschide mintea și să mănânce tot felul de vinete diferite. Priviți cât de pricepută și de cutezătoare sunt ca supraveghetoare atunci când selectez semințele, cât de grijulie sunt față de frați și de surori, satisfăcând gusturile tuturor.” Apoi, ea a selectat semințe de ceapă. Erau în total 14 soiuri de ceapă pe plan local, iar ea le-a selectat pe toate și, când a terminat, s-a simțit destul de mulțumită. Oare această supraveghetoare este „cutezătoare”? Cine ar cuteza să aleagă atât de multe soiuri? Ulterior am continuat să disec această chestiune, iar cineva chiar a spus: „Nu există doar 14 soiuri pe plan local; mai sunt câteva pe care nu le-a selectat!” Acesta a vrut să spună că 14 soiuri nu sunt atât de multe și că mai sunt și altele pe care supraveghetoarea nu le-a selectat, așa că nu a făcut nimic greșit. Nu cumva persoana care a spus asta este grea de cap? Asta înseamnă să fii greu de cap, să nu înțelegi limbajul uman și să nu știi de ce am disecat problema. După ce a selectat semințele de ceapă, supraveghetoarea a ales și cel puțin opt soiuri de cartofi. Cu ce scop a selectat atât de multe soiuri? Ca să lărgască orizonturile tuturor și să le dea posibilitatea să guste tot felul de arome diferite. Supraveghetoarea credea că selectarea semințelor ar trebui să se bazeze pe principiul beneficiului pentru frați și surori. Ce părere aveți despre motivul ei? Oare a acționa pe baza unei atitudini de a gândi în numele tuturor și de a le fi de folos tuturor este principiul cerut de casa lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci care este

principiul casei lui Dumnezeu pentru selectarea semințelor? Să nu plantați soiuri ciudate și rare pe care nu le consumăm în mod obișnuit. În ceea ce privește soiurile care sunt consumate în mod obișnuit, dacă nu le-am mai plantat și nu știm dacă sunt potrivite pentru solul și clima locale, selectați unul sau două soiuri, cel mult trei sau patru. În primul rând, trebuie să fie potrivite pentru solul și clima locale; în al doilea rând, trebuie să fie ușor de cultivat și să nu fie sensibile la boli și dăunători; în al treilea rând, trebuie să dea semințe pentru anul următor; în ultimul rând, trebuie să dea o recoltă bună. Dacă sunt delicioase, dar recolta pe care o dau este slabă, nu sunt potrivite. Judecând după chestiunea selectării semințelor, a acționat această supraveghetoare în concordanță cu principiile? A căutat? S-a supus? A arătat considerație față de casa lui Dumnezeu? A acționat cu atitudinea pe care ar trebui să o aibă în realizarea unei datorii? (Nu.) În mod clar, ea a luat-o razna făcând lucruri rele, împotrivindu-se în mod deschis rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și făcând lucrurile după bunul ei plac! Astfel, ea a irosit jertfele oferite lui Dumnezeu, pentru a-și satisface curiozitatea personală și dorința de a se distra și a tratat o sarcină atât de importantă ca pe un joc, însă conducătorul fals pe care îl avea a lăsat-o să facă ce dorea, fără să pună întrebări sau să intervină. Când a fost întrebat: „Supraveghetoarea pe care ai ales-o a făcut de fapt vreo lucrare? Care au fost rezultatele? Ai ajutat-o efectuând verificări atunci când a venit vorba de selectarea semințelor?” El nu a acordat atenție acestor chestiuni și a spus doar: „Semințele au fost plantate; am vizitat locul în timpul plantării.” Nu i-a părut de nicio altă problemă. Cum a fost descoperită în cele din urmă problema acestei supraveghetoare? Ea a plantat niște căpșuni și, în conformitate cu specificațiile tehnice relevante, căpșunii nu trebuie acoperiți sau lăsați să rodească în primul an, iar toate florile trebuie îndepărtate; în caz contrar, nu vor face deloc fructe în al doilea an și, chiar dacă vor face fructe în primul an, acestea vor fi foarte mici. Chiar dacă experții i-au spus acest lucru supraveghetoarei, aceasta nu a vrut să asculte. Raționamentul ei se baza pe informații de pe internet conform cărora era oportun ca, în primul an, căpșunii să fie acoperiți cu folie de plastic și să fie lăsați să facă fructe. Rezultatul a fost că au produs multe căpșune mici și deformate, pline de semințe – unele acre, unele dulci, altele fără gust – au fost de toate felurile. Atât de gravă devenise problema, însă falșii conducători de acolo au ignorat-o complet. De ce? Pentru că s-au gândit că oricum nu vor ajunge să mănânce acele căpșune, așa că au ales să nu țină cont de problemă. Faptul că nu vor ajunge să mănânce un lucru înseamnă că nu ar trebui să le pese de el? Dar cartofii și ceapa pe care aveau să le mănânce – le-a părut de ele? Niciunuia dintre acești falși conducători nu i-a părut; pur și simplu au privit cum supraveghetoarea făcea ce dorea. Într-o zi i-am vizitat, iar cineva a raportat că salata este îmbătrânită și că, dacă nu o vor recolta curând, nimeni nu o va putea mânca și se va irosi. Cu toate acestea, supraveghetoarea a insistat să nu o recolteze și a spus că, dacă vor face asta, vor trebui să planteze alte legume, ceea ce i se părea problematic. Deși știau despre acest lucru, conducătorii falși nu au făcut nimic. În cele din urmă, Cel de mai sus a trebuit să le ordone să recolteze rapid

salata și să gestioneze situația; în caz contrar, terenul fiind ocupat cu salată, plantarea legumelor de vară avea să fie împiedicată. În ciuda unei probleme atât de importante care a apărut în lucrare, niciunul dintre conducătorii falși nu a făcut nimic în legătură cu acest lucru, fiindu-i prea teamă că îi va jigni pe oameni. Deoarece supraveghetoria a fost promovată de un conducător fals, iar acesta nu i-a verificat niciodată lucrarea după ce a promovat-o, i-a permis să acționeze în voie, i-a oferit sprijin și a susținut-o, iar ceilalți conducători nu au îndrăznit să intervină și au lucrat mână în mână cu ei, în cele din urmă au apărut foarte multe probleme. Aceasta este lucrarea pe care au făcut-o conducătorii. Mai pot fi ei numiți conducători? În ciuda unei probleme atât de grave care se petrecea chiar sub nasul lor, ei nu au reușit să o identifice ca fiind o problemă, darămite să o rezolve. Nu cumva aceștia sunt conducători falși? (Ba da, sunt.) Pe de o parte, erau persoane care caută să facă pe plac altora și le era teamă că îi jignesc. Pe de altă parte, nu știau cât de gravă era problema, nu judecau corect, nu știau că era o problemă și nu erau conștienți că această lucrare intra în sfera responsabilităților lor. Nu cumva sunt niște netrebnici și niște pierde-vară? Nu este aceasta o neglijare a responsabilității? (Ba da.) Aceasta este cea de-a patra situație: supraveghetorii care se împotrivesc rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și fac lucrurile după bunul lor plac. Am prezentat un exemplu care expune manifestările conducătorilor falși de a-și neglija responsabilitățile în această privință și care scoate la lumină natura-esență pe care o au conducătorii falși.

V. Cum îi tratează conducătorii falși pe supraveghetorii care sunt antihriști și întemeiază împărății independente

O altă situație este atunci când supraveghetorii se revoltă împotriva superiorilor lor și întemeiază împărății independente – acești supraveghetori sunt antihriști. Conducătorii falși nu sunt capabili să joace rolul de administratori atunci când vine vorba de probleme cum ar fi faptul că supraveghetorii au un calibru slab, au o umanitate rea sau o iau razna, făcând lucruri rele. De asemenea, ei nu reușesc să inspecteze prompt și să întrebe despre lucrările pe care le fac asemenea supraveghetori și despre problemele lor, pentru a stabili dacă sunt potriviți. De asemenea, conducătorii falși sunt și mai incapabili să vadă așa cum este natura-esență pe care o au antihriștii, care sunt niște persoane sinistre și feroce. Nu numai că sunt incapabili să vadă acest lucru, dar în același timp le este oarecum frică de acești oameni și sunt un pic neajutorați și neputincioși, până într-acolo încât, de cele mai multe ori, se lasă duși de nas de antihriști. Cât de grav poate deveni acest lucru? Antihriștii pot forma clici în sferele de lucru ale conducătorilor falși, adunându-și propriile grupuri, întemeind împărății independente, și, în cele din urmă, pot prelua conducerea, pot începe să ia deciziile și să îi transforme pe conducătorii falși în marionete. Acești conducători falși rămân oarecum în necunoștință de cauză față de lucrurile pe care antihriștii le decid și le cunosc, neștiind nimic despre ele. Ei devin conștienți de aceste lucruri doar după ce se întâmplă ceva și cineva le raportează, dar atunci este deja prea târziu. Conducătorii falși chiar îi întreabă pe

antihriști de ce nu au fost informați, iar răspunsul lor este: „Ce rost are să îți spunem? Nu poți lua decizii în legătură cu nimic, așa că nu a fost nevoie să discutăm despre asta cu tine, am luat noi înșine decizia. Chiar dacă te-am fi informat, cu siguranță ai fi fost de acord. Ce părere ai fi putut avea?” Conducătorii falși sunt neputincioși în astfel de chestiuni. Dacă nu poți să-i discerni, să-i înlături sau să-i gestionezi pe acești antihriști, ar trebui să îi raportezi Celui de mai sus, dar tu nici măcar nu îndrăznești să faci asta – nu cumva ești un netrebnic? (Ba da.) Când se confruntă cu astfel de probleme, acești mari netrebniți vin în lacrimi la Mine să se plângă, mormăind: „Nu este vina mea; nu eu am luat acea decizie. Dacă decizia pe care au luat-o a fost corectă sau nu, nu are nimic de-a face cu mine, pentru că nu m-au informat sau nu mi-au spus despre asta atunci când au luat-o.” Ce vor să spună cu asta? (Se sustrag responsabilității.) În calitate de conducător, ar trebui să știi și să pricepi aceste lucruri; dacă antihriștii nu te informează despre anumite lucruri, de ce nu te duci să întrebi din proprie inițiativă? În calitate de conducător, ar trebui să organizezi, să conduci și să iei decizii cu privire la orice chestiune; dacă ei nu te informează în legătură cu nimic și iau decizii pe cont propriu, trimițându-ți după aceea facturi pe care să le semnezi, nu cumva îți subminează autoritatea? În momentul în care se confruntă cu antihriști care tulbură lucrarea bisericii, conducătorii falși sunt uluiți; sunt la fel de neajutorați ca neghiobii în fața unui lup și stau neputincioși în timp ce sunt transformați în marionete și le este subminată autoritatea. Ei nu pot face nimic în această privință – ce adunătură de ticăloși inutili! Nu pot rezolva probleme, nu îi pot discerne sau expune pe antihriști și cu siguranță nu îi pot împiedica să comită fapte rele. În același timp, ei nu raportează aceste probleme Celui de mai sus. Oare nu sunt aceștia niște netrebniți? Ce rost are să te aleagă conducător? Antihriștii o iau razna făcând lucruri rele, risipesc în mod fățiș jertfele și formează grupuri pe care le conduc și întemeiază împărății independente în cadrul bisericii; între timp, tu nu reușești deloc să îi supraveghezi, să îi expui, să îi ții în frâu sau să îi gestionezi, dar vii la Mine să te plângi. Ce fel de conducător ești tu? Chiar ești un netrebnic! Orice ar face, membrii acestor găști conduse de antihriști discută în secret între ei și apoi iau decizii fără autorizație. Nici măcar nu le dau conducătorilor dreptul de a ști ce se întâmplă, cu atât mai puțin dreptul de a lua decizii. Îi contestă în mod direct pe conducători, exercitând ei înșiși toată puterea și luând toate deciziile. În toată această situație, ce fac conducătorii însărcinați cu gestionarea lor? Nu reușesc deloc să inspecteze, să supravegheze, să gestioneze sau să ia decizii cu privire la această lucrare. În cele din urmă, îi lasă pe antihriști să preia conducerea și să îi gestioneze dintr-o poziție superioară. Nu cumva această problemă provine din lucrarea conducătorilor falși? Care este esența acestei probleme? De unde provine ea? Din faptul că falșii conducători au un calibru slab, nu au capacitate de lucru, iar antihriștii nu țin cont deloc de ei. Antihriștii gândesc: „Ce poți face tu în calitate de conducător? Tot nu te voi asculta și tot voi trece peste tine pentru a face lucrurile. Dacă vei raporta acest lucru Celui de mai sus, nu îți vom da pace!” Conducătorii falși nu îndrăznesc să raporteze astfel de lucruri. Conducătorii falși nu numai că nu au

capacitate de lucru, dar le lipsește și curajul de a susține principiile, le este teamă să nu îi jignească pe oameni și le lipsește complet loialitatea – nu este aceasta o problemă gravă? Dacă ar avea cu adevărat un oarecare calibru și ar înțelege adevărul, atunci, văzând că acești indivizi sunt răi, ar spune: „Nu îndrăznesc să-i expun singur, așa că voi avea părtășie cu mai mulți frați și surori care urmăresc și înțeleg mai bine adevărul, pentru a rezolva aceste probleme. Dacă după ce am avut părtășie cu ei, tot nu putem face față antihriștilor, voi raporta problema Celui de mai sus și Îl voi lăsa să o rezolve El. Nu pot face nimic altceva, dar mai întâi trebuie să protejez interesele casei lui Dumnezeu; nici aspectele pe care le-am văzut așa cum sunt, nici problemele pe care le-am descoperit nu trebuie sub nicio formă să fie lăsate să continue să se dezvolte.” Oare nu este acesta un mod de a aborda problema? De asemenea, nu poate fi luat în considerare ca fiind o îndeplinire a propriei responsabilități? Dacă ai putea face acest lucru, atunci Cel de mai sus nu ar spune că ai un calibru slab și că nu ai capacitate de lucru. Cu toate acestea, nici măcar nu poți raporta Celui de mai sus problemele, așa că ești caracterizat ca fiind un netrebnic și un conducător fals. Nu numai că ai un calibru slab și nu ai capacitate de lucru, dar nici măcar nu ai credința și curajul de a te baza pe Dumnezeu pentru a-i demasca pe antihriști și pentru a lupta împotriva lor. Nu cumva ești un netrebnic? Oare cei care au fost uzurpați de antihriști sunt demni de milă? Ei pot părea demni de milă; nu au făcut nimic rău, iar în lucrarea lor sunt foarte precauți, le este foarte teamă că vor greși, că vor fi emondați și că vor fi disprețuiți de frați și de surori. Cu toate acestea, ajung să fie complet uzurpați de antihriști, chiar sub ochii lor, nimic din ceea ce spun nu are vreun efect și nu prea contează dacă sunt prezenți sau nu. La prima vedere, ei pot părea demni de milă, dar de fapt sunt destul de detestabili. Spune-Mi, poate casa lui Dumnezeu să rezolve probleme pe care oamenii nu le pot rezolva? Ar trebui oamenii să raporteze Celui de mai sus problemele? (Da, ar trebui.) În casa lui Dumnezeu nu există probleme care nu pot fi rezolvate, iar cuvintele lui Dumnezeu pot rezolva orice problemă. Ai credință adevărată în Dumnezeu? Dacă nu ai nici măcar acest dram de credință, cum să fii calificat pentru a fi conducător? Nu cumva ești un ticălos inutil? Nu este vorba doar despre faptul că ești un conducător fals; îți lipsește chiar și credința elementară în Dumnezeu. Ești un neîncredător și nu meriți să fii conducător!

În ceea ce privește cea de-a patra responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, am enumerat cinci situații pentru a expune modul în care falșii conducători abordează diverse aspecte ale lucrării și ale supraveghetorilor. Pe baza acestor cinci situații, am disecat diversele manifestări ale calibrului extrem de slab, incompetenței și incapacității conducătorilor falși de a face o lucrare reală. Prin această părtășie vă este puțin mai clar cum să îi discernați pe conducătorii falși? (Da.) În regulă atunci, să încheiem părtășia noastră de astăzi aici. La revedere!

23 ianuarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)

Punctul cinci: Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme

Părtașia de astăzi este despre a cincea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme.” Ne vom concentra asupra acestei responsabilități pentru a diseca diversele manifestări ale conducătorilor falși, pentru a observa dacă aceștia își îndeplinesc responsabilitățile în cadrul acestei lucrări, dacă își mențin îndatoririle și își fac treaba bine în ceea ce privește lucrarea.

Conducătorii falși se complac în confort și nu se implică profund la nivelul de bază pentru a înțelege lucrarea

A cincea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor menționează mai întâi „mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării”. Ce se înțelege prin „starea fiecărui element al lucrării”? Se înțelege starea actuală a unui anumit element al lucrării. Ce ar trebui să înțeleagă conducătorii și lucrătorii în acest sens? De exemplu: ce sarcini specifice îndeplinește personalul, cu ce activități se ocupă, dacă aceste activități sunt necesare, dacă reprezintă sarcini-cheie importante, cât de eficient este acest personal, dacă lucrarea progresează fără probleme, dacă numărul personalului corespunde volumului de lucru, dacă fiecăruia i s-au atribuit sarcini suficiente, dacă sunt cazuri în care există prea mult personal pentru o anumită sarcină – când există prea mult personal pentru prea puțină lucrare, iar majoritatea sunt inactivi – sau cazuri în care volumul de lucru este prea mare și personalul, prea puțin, iar supraveghetorul nu reușește să coordoneze eficient, ducând la o eficiență scăzută a lucrării și la un progres lent. Toate acestea sunt situații pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă. În plus, în timpul îndeplinirii fiecărei sarcini de lucru, dacă cineva provoacă tulburări sau acțiuni de sabotare, dacă cineva împiedică progresul sau subminează activitatea, dacă există orice fel de interferență sau superficialitate – acestea sunt, de asemenea, lucruri pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă. Așadar, cum reușesc ei să dobândească o înțelegere referitor la aceste probleme? Unii conducători ar putea da ocazional un telefon pentru a întreba: „Sunteți ocupați acum?” Auzindu-i pe ceilalți spunând că sunt foarte ocupați, ar putea răspunde astfel: „În regulă, atâta timp cât voi sunteți ocupați, eu mă simt ușurat.” Ce părere aveți despre acest mod de lucru? Ce părere aveți despre această întrebare? Este

aceasta o întrebare necesară și crucială? Aceasta este o caracteristică a lucrării conducătorilor falși – ei pur și simplu fac lucrurile mecanic. Se mulțumesc cu a face un pic de lucrare superficială pentru a-și liniști oarecum conștiința, dar nu se concentrează să facă o lucrare reală, cu atât mai puțin să meargă până la nivelul de bază, la fiecare echipă, pentru a înțelege stadiul actual al lucrării. De exemplu, dacă rânduilele privind personalul sunt adecvate, cum se desfășoară lucrarea, dacă au apărut probleme – aceste chestiuni reale nu sunt cercetate de conducătorii falși, care, în schimb, vor prefera să găsească un loc ferit pentru a mânca, a bea și a se relaxa, fără să îndure asprimea vântului sau a soarelui. Aceștia se limitează la a trimite scrisori sau la a pune din când în când pe cineva să se intereseze în numele lor, crezând că astfel își fac treaba. Ba chiar mai mult, este posibil ca frații și surorile să nu îi vadă vreme de zece zile sau o jumătate de lună. Când frații și surorile sunt întrebați: „Cu ce este ocupat conducătorul vostru? Face lucrări concrete? Vă oferă îndrumare și vă rezolvă probleme?”, ei răspund: „Nici vorbă de așa ceva, nu l-am văzut pe conducătorul nostru de o lună. De la ultima adunare pe care a organizat-o pentru noi, nu a mai venit deloc, iar acum avem multe probleme și nimeni nu ne ajută să le rezolvăm. Nu există altă cale; supraveghetorul grupului nostru și frații și surorile noastre trebuie să se reunească pentru a se ruga și a căuta împreună principii, pentru a discuta și a coopera în ceea ce privește lucrarea. Conducătorul nu este eficient aici; acum nu avem conducător.” Cât de bine își face lucrarea acest conducător? Cel de mai sus îl întreabă pe acest conducător: „După terminarea ultimului film, ai primit vreun scenariu nou? Ce filmați acum? Cum evoluează lucrarea?” Conducătorul răspunde: „Nu știu. După ultimul film, am avut o întâlnire cu ei, după care toți au fost plini de energie, nu au fost negativi și nu au avut dificultăți. Nu ne-am mai întâlnit de atunci. Dacă vrei să știi situația lor actuală, pot să sun și să întreb pentru tine.” „De ce nu ai sunat mai devreme pentru a înțelege situația?” „Pentru că am fost prea ocupat, participând la adunări peste tot. Încă nu e rândul lor. Voi fi în măsură să înțeleg situația doar când ne vom aduna împreună data viitoare.” Aceasta este atitudinea lor față de lucrarea bisericii. Cel de mai sus spune apoi: „Tu nu ești conștient de situația actuală sau de problemele care există în lucrarea de producție a filmelor, deci cum rămâne cu progresul lucrării de evanghelizare? În ce țară lucrarea de evanghelizare s-a răspândit cel mai bine, în mod ideal? Care este țara în care oamenii au un calibru relativ bun și înțeleg repede? Care țară are o viață bisericească mai bună?” „Ah, m-am concentrat doar asupra adunărilor, am uitat să întreb despre aceste lucruri.” „Atunci, în cadrul echipei de evanghelizare, câți oameni sunt capabili să mărturisească? Câți oameni sunt cultivați pentru a mărturisi? În ce țară și cine este responsabil și urmărește lucrarea bisericii și viața bisericească? Cine udă și păstorește? Au început noii membri ai bisericii din diverse țări să ducă o viață bisericească? Au fost înlăturate complet noțiunile și închipuirile lor? Câți oameni au prins rădăcini pe adevărata cale, fără a mai fi induși în eroare de către oamenii religioși? După ce au crezut în Dumnezeu timp de un an sau doi, câți își pot îndeplini îndatoririle? Înțelegi și sesizezi aceste aspecte?

Când apar probleme în cadrul lucrării, cine le poate rezolva? În echipa de evanghelizare, știi ce grup sau care indivizi sunt responsabili pentru lucrarea lor și au rezultate reale?” „Nu știi. Dacă vrei să știi, pot întreba pentru tine. Dacă nu te grăbești, voi întreba când voi avea timp; sunt încă ocupat!” A făcut acest conducător vreo lucrare concretă? (Nu.) Aceștia răspund cu „nu știi” la orice; ei pun întrebări despre cum merg lucrurile doar în momentul în care sunt întrebați. Așadar, cu ce sunt ei de fapt ocupați? Indiferent în ce grup se duc pentru adunări sau pentru verificarea lucrării, ei nu reușesc să identifice problemele lucrării și nu știu cum să le rezolve. Dacă nu poți desluși adecvat stările și caracterul diverselor persoane de îndată, nu ar trebui atunci să monitorizezi, să înțelegi și să pricepi problemele care există în lucrare, ce lucrare se efectuează în prezent și în ce stadiu a progresat aceasta? Cu toate acestea, conducătorii falși nu pot face nici măcar atât; oare nu sunt ei orbi? Chiar dacă aceștia se prezintă în cadrul diferitelor echipe din biserică pentru a urmări și a verifica lucrarea, ei nu înțeleg deloc situația reală, nu pot identifica problemele-cheie și, chiar dacă identifică unele probleme, nu le pot rezolva.

Era o echipă de producție a filmelor care se pregătea să toarne un film foarte solicitant, de tipul celor pe care nu le mai încercaseră până atunci. Dacă erau potriviți să preia acest scenariu de film, dacă regizorul și întreaga echipă aveau capacitatea de a finaliza această lucrare – conducătorul lor nu era conștient de aceste situații. A spus doar: „V-ați apucat de un scenariu nou. Atunci, dați-i drumul și filmați-l. O să vă sprijin și o să vă monitorizez. Faceți tot ce puteți, iar când apar dificultăți, rugați-vă la Dumnezeu și rezolvați-le conform cuvintelor lui Dumnezeu.” Și apoi a plecat. Acest conducător nu putea să vadă sau să identifice niciuna dintre dificultățile existente; se poate lucra bine în acest fel? După ce echipa de producție a filmelor a primit acest scenariu, regizorul și membrii echipei analizau adesea intriga și discutau despre costume și cadre, dar habar nu aveau cum să filmeze; nu au putut începe oficial producția. Nu este oare aceasta starea actuală? Nu sunt oare acestea problemele existente? Nu sunt oare acestea problemele pe care conducătorul ar trebui să le rezolve? Conducătorul petrecea fiecare zi la adunări, nicio problemă reală nu a fost rezolvată după multe zile de adunări, iar filmările tot nu puteau decurge normal. A avut conducătorul vreun efect? (Nu.) El doar a strigat sloganuri pentru a ridica moralul: „Nu putem sta degeaba, nu putem să profităm de pe urma casei lui Dumnezeu!” Ba chiar le făcea morală oamenilor: „Voi nu aveți conștiință, profitați de pe urma casei lui Dumnezeu fără niciun fel de sentiment – nu vă este rușine?” După ce a spus asta, toți au avut oarecare muștrări de conștiință: „Da, lucrarea progresează atât de încet, iar noi tot ne primim cele trei mese pe zi în felul acesta – nu înseamnă asta că profităm? Nu am lucrat cu adevărat. Atunci, cine va rezolva aceste probleme care apar în lucrare? Noi nu le putem rezolva, așa că îl întrebăm pe conducător, dar conducătorul ne spune doar să ne rugăm cu sârguință, să citim cuvintele lui Dumnezeu și să cooperăm armonios, fără să aibă părtaşie despre modul în care ar trebui rezolvate aceste probleme.” Conducătorul organiza adunări la fața locului în fiecare zi, dar aceste probleme pur și simplu nu puteau fi rezolvate. Cu

timpul, credința unor oameni s-a răcit, iar stările lor au devenit demoralizate pentru că nu vedeau o cale de urmat și nu știau cum să înceapă filmarea. Și-au pus ultima speranță în conducător, nădăjduind că vor putea rezolva niște probleme reale, dar, din păcate, acest conducător era ca și orb, nu învăța meseria și nici nu avea părțășie, nu discuta și nu cerceta cu aceia care o înțelegeau. Ținea frecvent în mână o carte cu cuvintele lui Dumnezeu și spunea: „Citesc cuvintele lui Dumnezeu pentru devoțiune spirituală. Mă echipez cu adevărul. Să nu mă deranjeze nimeni, sunt ocupat!” În cele din urmă, s-au acumulat din ce în ce mai multe probleme, ceea ce a dus la o stare de semiparalizie a lucrării, însă conducătorul fals tot mai credea că face o lucrare grozavă. De ce a fost așa? El credea că, din moment ce a organizat adunări, a întrebat despre situația lucrării, a identificat problemele, a împărtășit cuvintele lui Dumnezeu, a evidențiat stările oamenilor, iar toată lumea s-a comparat cu aceste stări și a luat decizia fermă să își facă bine datoria, atunci responsabilitatea lui de conducător a fost îndeplinită și a făcut tot ce se putea aștepta de la el – dacă sarcinile specifice legate de aspectele profesionale nu puteau fi gestionate bine, aceasta nu era preocuparea conducătorului. Ce fel de conducător este acesta? Lucrarea bisericii căzuse într-o stare de semiparalizie, dar el nu era deloc neliniștit sau tulburat. Dacă Cel de mai sus nu întreba sau nu îl îndemna, el continua să tragă de timp, fără să menționeze ce se întâmplă în rândul celor de sub el, fără să rezolve nicio problemă. Un astfel de conducător și-a îndeplinit responsabilitățile de conducător? (Nu.) Așadar, despre ce vorbea toată ziua în adunări? Vorbea degeaba, doar predicând doctrine și strigând sloganuri. Conducătorul nu a rezolvat problemele reale din lucrare, nu a rezolvat stările superficiale și negative ale oamenilor și nu a știut cum să rezolve problemele din lucrarea oamenilor în conformitate cu adevărurile-principii. Ca urmare, întregul proiect s-a blocat și nu s-a putut observa niciun progres pe o perioadă îndelungată. Totuși, conducătorul nu era deloc neliniștit. Nu cumva aceasta este o manifestare a conducătorilor falși care nu fac lucrare adevărată? Care este esența acestei manifestări a conducătorilor falși? Nu este aceasta o gravă neglijare a responsabilității? Neglijarea gravă a lucrării, neîndeplinirea responsabilităților – este exact ceea ce face un conducător fals. Ești prezent la fața locului doar ca să faci lucrurile mecanic, fără să rezolvi problemele reale. Rămâi la fața locului doar pentru a-i înșela pe oameni, fără să faci nicio lucrare reală – și chiar dacă ai rămâne acolo tot timpul, nu ai realiza nimic. Apar diverse probleme legate de lucrare și printre aspectele profesionale, dintre care pe unele le poți rezolva, dar nu o faci – aceasta este deja o gravă neglijare a responsabilității. În plus, atât ochii cât și mintea ta sunt orbite: uneori, atunci când descoperi probleme, nu le poți desluși esența. Nu le poți rezolva, dar pretinzi că ești capabil să le gestionezi, abia rezistând în timp ce refuzi categoric să ai părțășie sau să te consulți cu cei care înțeleg adevărul, și nici nu raportezi sau nu cauți de la Cel de mai sus. De ce se întâmplă acest lucru? Ți este teamă să nu fii emondat? Ți este teamă că Cel de mai sus va afla adevărul despre tine și te va demite? Nu înseamnă asta că te concentrezi asupra statutului fără a susține câtuși de

puțin lucrarea casei lui Dumnezeu? Cu o astfel de mentalitate, cum ai putea să îți faci bine datoria?

Indiferent ce lucrare importantă săvârșește un conducător sau un lucrător și care este natura acestei lucrări, prioritatea sa numărul unu este să înțeleagă și să priceapă modul în care se desfășoară lucrarea. El trebuie să fie personal acolo pentru a urmări lucrurile și pentru a pune întrebări, obținându-și informațiile direct de la sursă. Nu trebuie pur și simplu să se bazeze pe zvonuri sau să asculte rapoartele altor oameni. În schimb, trebuie să observe cu ochii lui situația personalului și cum progresează lucrarea și să înțeleagă ce dificultăți există, dacă vreun aspect este în contradicție cu cerințele Celui de mai sus, dacă există încălcări ale principiilor, dacă există tulburări sau perturbări, dacă există sau nu o lipsă a echipamentului necesar sau a materialelor de instruire conexe privind lucrarea profesională – trebuie să cunoască în detaliu toate aceste lucruri. Indiferent câte rapoarte ascultă sau cât de multe informații adună din zvonuri, niciunul dintre aceste lucruri nu e mai bun decât o vizită personală; este mai precis și mai de încredere să vadă lucrurile cu propriii ochi. Odată ce se familiarizează cu toate aspectele situației, își va face o idee clară despre ceea ce se întâmplă. Trebuie, mai ales, să priceapă clar și precis cine este de calibru bun și demn de a fi cultivat, deoarece numai acest lucru îi permite să-i cultive și să-i folosească pe oameni corect, ceea ce este crucial pentru a-și face bine lucrarea conducătorii și lucrătorii. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă o cale și principii prin care să-i cultive și să-i formeze pe oamenii de calibru bun. În plus, ei ar trebui să priceapă diferitele tipuri de probleme și dificultăți care există în lucrarea bisericească și să știe cum să le rezolve și, de asemenea, ar trebui să aibă propriile idei și sugestii cu privire la modul în care trebuie să progreseze lucrarea sau la perspectivele sale de viitor. Dacă ei sunt capabili să vorbească limpede despre astfel de lucruri, cu ușurință, fără nicio îndoială sau reținere, atunci lucrarea va fi mult mai ușor de realizat. Și lucrând în acest fel, un conducător își va îndeplini responsabilitățile, nu-i așa? Trebuie să fie foarte conștienți de cum să rezolve problemele din lucrare, menționate mai sus, și trebuie să mediteze adesea la aceste lucruri. Atunci când întâmpină dificultăți, trebuie să aibă părtaşie și să discute despre aceste lucruri cu toată lumea, căutând adevărul pentru a rezolva problemele. Dacă fac lucrare adevărată cu picioarele bine înfipite în pământ, nu vor exista dificultăți care să nu poată fi rezolvate. Fac conducătorii falși acest lucru? (Nu.) Conducătorii falși știu doar să se prefacă și să înșele oamenii, acționând ca și cum ar înțelege lucruri pe care nu le înțeleg, incapabili să rezolve probleme reale și ocupându-se doar cu chestiuni inutile. Când sunt întrebați cu ce au fost ocupați, ei răspund: „Locuinței noastre îi lipseau câteva perne, iar echipei de producție a filmelor îi lipsea o bucată de stofă pentru costume, așa că m-am dus să cumpăr. Altă dată, bucătăria a rămas fără ingrediente, iar bucătarul nu a putut pleca, așa că a trebuit să mă duc să cumpăr, iar pe drum am luat câteva pungi de făină. Toate aceste lucruri a trebuit să le fac singur.” Chiar au fost foarte ocupați. Nu își neglijează sarcinile care le revin? Nu le pasă deloc și nici nu poartă vreo

povară când vine vorba de lucrarea care intră în sfera responsabilităților lor de conducători, căutând doar să facă lucrurile de mântuială. Problema faptului că propriul lor calibru este destul de slab și că nu văd, nici cu ochii, nici cu mintea, este destul de gravă, dar ei nu poartă nicio povară; în schimb, se complac în confort, petrecând frecvent mai multe zile într-un loc confortabil. Când cineva are o problemă și îi caută pentru o soluție, ei nu sunt de găsit nicăieri și nimeni nu știe ce pun la cale cu adevărat. Ei își gestionează singuri timpul. Săptămâna aceasta, într-o dimineață, organizează o adunare pentru o echipă, după-amiaza se odihnesc și apoi, seara, îi adună pe responsabili cu chestiuni generale pentru a discuta problemele. Săptămâna următoare, organizează o adunare pentru cei responsabili cu chestiuni externe, întrebând întâmplător: „Există dificultăți? Ați citit cuvântul lui Dumnezeu în această perioadă? Ați fost constrânși sau tulburați în contactele voastre cu non-credincioșii?” Și, după ce pun aceste câteva întrebări, spun că au încheiat. Într-o clipită, trece o lună. Ce lucrare au făcut? Deși au organizat adunări pentru fiecare echipă în parte, nu au știut nimic despre situația de lucru a niciunei echipe, nici nu au aflat sau nu s-au interesat despre aceasta, cu atât mai puțin s-au alăturat lucrării sau au dirijat-o în fiecare echipă. Nu au participat la lucrare, nu au urmărit-o și nu au dat indicații cu privire la lucrare, dar au făcut câteva lucruri punctual: au mâncat la timp, au dormit la timp și au ținut adunări la timp. Viața lor este destul de regulată, au grijă de ei înșiși, dar randamentul lor profesional nu este la înălțime.

Unii conducători nu îndeplinesc deloc responsabilitățile de lucrători și conducători, nu fac lucrarea esențială a bisericii; în schimb, se concentrează doar asupra unor chestiuni generale nesemnificative. Se specializează în gestionarea bucătăriei, întrebând mereu: „Ce mâncăm astăzi? Avem ouă? Câtă carne mai este? Dacă am rămas fără, mă duc să cumpăr.” În opinia lor, munca la bucătărie este extrem de importantă și hoinăresc pe acolo fără niciun motiv, gândindu-se mereu să mănânce mai mult pește, mai multă carne, desfătându-se mai mult și consumând mâncarea fără niciun fel de scrupule. În timp ce oamenii din fiecare echipă sunt ocupați cu lucrarea, concentrându-se să își facă îndatoririle bine, acești conducători se concentrează doar să mănânce bine, ducând o viață foarte confortabilă. De când au devenit conducători, pe lângă faptul că nu s-au preocupat de lucrarea bisericii și au evitat orice strădanie, ei au avut grijă să se mențină rotofei și rumeni în obraji. Ce fac ei toată ziua? Sunt ocupați cu unele lucrări de afaceri generale, cu niște chestiuni banale, fără să fi făcut bine vreo lucrare reală și fără să fi rezolvat vreo problemă reală. Cu toate acestea, nu simt niciun fel de remușcare în inima lor. Niciun conducător fals nu face lucrarea esențială a bisericii și nici nu rezolvă probleme reale. După ce devin conducători, se gândesc: „Trebuie doar să găsesc câțiva oameni să facă lucrarea specifică, iar apoi nu voi mai fi nevoit să o fac eu.” Aceștia cred că, după ce au desemnat supraveghetori pentru fiecare element al lucrării, ei nu mai au nimic de făcut. În opinia lor, asta înseamnă lucrarea de conducere, ei având dreptul să se bucure de beneficiile statutului lor. Nu participă la nicio lucrare reală, nu urmăresc și nu oferă îndrumare, nu investighează și nu cercetează ca să rezolve probleme.

Îndeplinesc ei responsabilitățile de conducător? Poate lucrarea bisericii să fie bine făcută în acest fel? Atunci când Cel de mai sus îi întreabă cum se desfășoară lucrarea, ei spun: „Totul este normal în ceea ce privește lucrarea bisericii. Pentru fiecare element al lucrării există un supraveghetor responsabil.” Dacă sunt apoi întrebați dacă există probleme cu lucrarea, ei răspund: „Nu știu. Probabil că nu este nicio problemă!” Aceasta este atitudinea conducătorilor falși față de lucrarea lor. În calitate de conducător, afișezi o lipsă completă de răspundere față de lucrarea care ți-a fost repartizată; totul este delegat altora, fără urmărire, fără întrebări sau ajutor din partea ta privind rezolvarea problemelor – tu doar stai acolo ca un șef neimplicat. Nu ești neglijent față de responsabilitatea ta? Nu te porți ca un funcționar? Nu faci lucrare specifică, nu urmăresc lucrarea, nu rezolvă probleme reale – nu sunt acești conducători doar niște obiecte decorative? Nu sunt ei conducători falși? Aceasta este chintesența unui conducător fals. Lucrarea unui conducător fals este doar să dea din gură și să dea ordine, fără să participe efectiv la lucrare sau să o urmărească, fără să caute sau să identifice problemele din lucrare. Chiar și atunci când sunt identificate probleme, acesta nu le rezolvă. Se poartă doar ca un șef neimplicat, crezând că asta înseamnă să faci lucrare. Totuși, acest mod de a conduce nu îi tulbură liniștea sufletească; își duce viața confortabil în fiecare zi și este mereu vesel. Cum de mai poate să zâmbească? Am descoperit un fapt: asemenea oameni sunt complet lipsiți de rușine. Nu fac nicio lucrare concretă în calitate de conducători, ci doar rânduiesc câțiva oameni să facă sarcinile și consideră că și-au terminat treaba. Nu îi vezi niciodată la locul lucrării; nu au nicio idee despre progresul sau rezultatele lucrării bisericii, totuși, ei continuă să creadă că sunt competenți și corespunzători standardului de conducător. Aceasta este chintesența unui conducător fals, faptul că nu face nicio lucrare concretă. Conducătorii falși nu poartă nicio povară pentru lucrarea bisericii, nu devin îngrijorați sau neliniștiți, indiferent câte probleme apar; ei sunt satisfăcuți dacă fac doar niște chestiuni generale și, apoi, cred că au făcut lucrare concretă. Indiferent în ce mod îi expune Cel de mai sus pe conducătorii falși, pe ei nu îi mustră conștiința, nici nu se recunosc în expunere; nu știu să reflecteze asupra lor sau să se căiască. Nu sunt asemenea oameni lipsiți de conștiință și de rațiune? Poate cineva care are cu adevărat conștiință și rațiune să trateze lucrarea bisericii în acest mod? Categorie nu.

În general, oamenii care au măcar un pic de conștiință și rațiune, auzind expunerea diverselor manifestări ale conducătorilor falși și comparându-se pe ei înșiși cu aceste descrieri, vor fi capabili să vadă, într-o măsură mai mică sau mai mare, că există ceva din ei înșiși în aceste descrieri. Fețele lor se vor înroși, vor deveni agitați, inimile lor vor fi neliniștite, simțindu-se îndatorați față de Dumnezeu, și vor hotărî în secret: „Anterior, m-am complăcut în confortul trupului, nu mi-am făcut lucrarea bine, nu mi-am îndeplinit responsabilitățile, nu am lucrat cu adevărat, am fost ignorant atunci când am fost întrebat, am vrut mereu să mă eschivez și m-am prefăcut mereu, temându-mă că, odată ce alții vor vedea ce se întâmplă cu adevărat cu mine, reputația și statutul meu vor fi

pierdute, iar poziția de conducător pe care o dețineam nu va putea fi menținută. Abia acum îmi dau seama că un astfel de comportament este rușinos și nu mai poate continua. Trebuie să fiu un pic mai serios în activitatea mea și să depun efort. Dacă aș continua să nu mă descurc bine, ar fi de neiertat – conștiința mea m-ar acuza!” Asemenea conducători falși încă mai au ceva umanitate și conștiință; cel puțin, conștiința lor este trează. După ce au auzit expunerea Mea, ei se recunosc pe ei înșiși în aceste cuvinte și se simt tulburați; ei reflectează: „Chiar nu am făcut nicio lucrare reală și nu am rezolvat nicio problemă reală. Nu merit însărcinarea dată de Dumnezeu sau titlul de conducător. Atunci, ce ar trebui să fac? Trebuie să îndrept lucrurile; de acum înainte, trebuie să mă străduiesc să rezolv probleme reale, să particip la fiecare sarcină specifică, să evit să mă eschivez, să evit să mă prefac și să fac lucrurile în măsura deplină a capacităților mele. Dumnezeu scrutează inimile și gândurile ascunse ale oamenilor, Dumnezeu cunoaște adevărata măsură a fiecăruia; indiferent dacă fac lucrurile bine sau prost, cel mai important este să le fac din toată inima. Dacă nu pot face nici măcar acest lucru, mai pot fi numit om?” Capacitatea de a reflecta asupra propriei persoane în acest mod se numește a avea o conștiință. Oamenii fără conștiință, indiferent de modul în care sunt expuși, nu se înroșesc la față și nici nu simt că inima lor o ia la galop; ei continuă să facă ce vor. Chiar dacă se văd pe ei înșiși în ceea ce Dumnezeu a expus, se simt indiferenți în legătură cu asta: „Nu e ca și cum mi-ar fi fost menționat numele”, gândesc ei. „De ce mi-ar fi teamă? Calibrul meu este bun, sunt talentat; casa lui Dumnezeu nu se poate descurca fără mine! Și ce dacă nu fac nicio lucrare adevărată? Nu o fac eu însumi, dar pun pe altcineva să o facă, așa că este realizată totuși, nu-i așa? În orice caz, fiecare sarcină pe care îmi cereți să o fac, o fac pentru voi, indiferent pe cine rânduiesc să o facă. Calibrul meu este bun, așa că lucrez inteligent. În viitor, voi continua să fac lucrurile de mântuială și să mă bucur de viață așa cum îmi doresc.” Indiferent de modul în care îi disec sau îi expun pe falșii conducători pentru că nu fac lucrare adevărată, oamenii în cauză rămân aceiași, complet inconștienți: „Lasă-i pe alții să gândească ce vor și să mă vadă așa cum vor ei să mă vadă – eu pur și simplu nu voi face asta!” Au astfel de conducători falși conștiință? (Nu.) Aceasta este a patra oară când am avut părtășie pentru a expune diversele manifestări ale conducătorilor falși și, de fiecare dată când expun astfel de indivizi, cei care au măcar un pic de conștiință se simt ca și cum ar sta pe ace, simțindu-se nesiguri pentru că nu își fac lucrarea bine și hotărăsc în secret să se căiască repede și să facă o schimbare. Între timp, cei fără conștiință sunt extrem de nerușinați; ei nu simt absolut nimic. Indiferent de modul în care am părtășie, ei continuă să-și trăiască zilele ca de obicei, bucurându-se de viață așa cum doresc. Când îi întreb: „Unii oameni sunt responsabili cu lucrarea de evanghelizare, alții cu lucrarea de traducere și alții cu lucrarea de producție a filmelor – tu cu care lucrare anume ești responsabil?”, ei răspund: „Deși nu am făcut nicio lucrare specifică, eu supraveghez totul. Organizez adunări pentru ei.” Dacă apoi îi întreb: „Câte adunări organizezi într-o lună?”, vor răspunde: „Cel puțin o

adunare mare pe lună și una mică la fiecare două săptămâni.” Iar când îi întrebi: „În afară de organizarea de adunări, ce lucrare specifică ai făcut?”, ei vor răspunde: „Fiind atât de ocupat cu adunările, ce lucrare specifică pot face? În plus, domeniul pe care îl gestionez este atât de larg, încât nu am timp pentru o lucrare specifică.” Acești conducători falși simt că sunt pe deplin îndreptățiți – sunt conducători foarte fermi și stabili! Indiferent de modul în care sunt expuși și emondați, asta nu-i supără deloc. Dacă aș fi pus să îndeplinesc o sarcină specifică, de exemplu să gătesc pentru cinci persoane, dar aș pregăti suficientă mâncare doar pentru patru, M-aș simți inconfortabil pentru că nu am pregătit suficient și M-aș simți vinovat pentru că nu am hrănit bine pe toată lumea. Apoi M-aș gândi cum să Mă revanșez, asigurându-Mă că data viitoare voi calcula corect, astfel încât toată lumea să mănânce suficient. Și dacă cineva ar spune că mâncarea a fost prea sărată, și atunci M-aș simți prost. Aș întreba care fel de mâncare a fost prea sărat, apoi i-aș întreba pe ceilalți dacă au fost potrivite condimentele. Deși este greu să mulțumești pe toată lumea, trebuie totuși să încerc prin toate mijloacele să-Mi îndeplinesc bine rolul. Acest lucru se numește îndeplinirea propriilor responsabilități; aceasta este rațiunea pe care oamenii ar trebui să o aibă. Trebuie întotdeauna să-ți îndeplinești responsabilitățile; indiferent de sarcină, trebuie să participi tu însuși la ea. Dacă cineva vine cu o opinie diferită – indiferent cine este – și îți dai seama că ai greșit și te simți prost după ce ai auzit-o, atunci trebuie să faci rectificări și să pui suflet în ceea ce vei face în viitor, descurcându-te bine chiar dacă asta înseamnă să înduri unele greutăți. Conducătorii falși nu au acest sentiment, așa că nu îndură niciun fel de greutate. După ce au auzit aceste fapte despre expunerea conducătorilor falși, ei nu simt absolut nimic, continuând să se bucure de mâncare, să doarmă liniștiți și să ducă o viață bună, cu aceeași bună dispoziție în fiecare zi și fără sentimentul de a purta o povară grea pe umeri sau o senzație de vinovăție în inima lor. Ce fel de oameni sunt aceștia? Astfel de oameni au o problemă cu caracterul lor: le lipsește conștiința, sunt lipsiți de rațiune și au un caracter slab. În ciuda faptului că am expus diversele manifestări ale conducătorilor falși atât de mult timp – atât dintr-o perspectivă pozitivă, oferind și având părtășie, cât și dintr-o perspectivă negativă, expunându-i și disecându-i – o parte dintre conducătorii falși încă nu își pot recunoaște propriile probleme și nici nu intenționează vreodată să reflecteze și să se căiască. Dacă nu ar exista nicio supraveghere și niciun îndemn de la Cel de mai sus, ei ar continua să-și facă lucrarea de mântuială cât de mult ar putea, fără să-și schimbe deloc cursul. Oricum i-aș expune, ei tot acolo vor rămâne, imperturbabili și complet nepăsători. Nu sunt ei mult prea nerușinați? Oamenii de acest tip nu sunt potriviți pentru a fi conducători sau lucrători; au un caracter atât de josnic, încât nu cunosc rușinea! Oamenilor normali, chiar și simplul fapt de a auzi pe cineva menționându-le neajunsurile, defectele sau ceva nepotrivit sau împotriva principiilor cu privire la ceea ce au făcut – ca să nu mai vorbim de a fi expuși în mod specific – le-ar fi greu să suporte, s-ar simți supărați și extrem de rușinați și s-ar gândi cum să se schimbe și să se corecteze. În schimb, acești conducători falși fac un dezastru complet din

lucrarea lor și totuși trăiesc cu o conștiință curată, fără să se simtă îngrijorați sau neliniștiți și rămânând complet nepăsători, indiferent de modul în care sunt expuși – ei chiar găsesc locuri în care să se ascundă, caută timp pentru relaxare și niciodată nu sunt de găsit. Ei chiar nu cunosc rușinea!

Un conducător de biserică trebuie să aibă cel puțin conștiință și rațiune, dar și să înțeleagă unele adevăruri – doar atunci poate simți o povară. Care sunt manifestările celor care simt o povară? Dacă văd oameni care sunt negativi, oameni cu înțelegere denaturată, unii care irosesc bunurile din casa lui Dumnezeu, unii care își fac lucrarea superficial, unii care nu se ocupă de sarcinile corecte atunci când își fac îndatoririle, unii care debitează mereu aceleași cuvinte grandioase dar nu fac lucrare reală..., dacă află că există prea multe probleme în biserică și că acestea trebuie rezolvate, dacă văd foarte multe lucrări neterminate, aceste lucruri îi fac să dezvolte un simț al poverii. Din momentul în care devin conducători, simt un foc care arde permanent înlăuntrul lor; dacă descoperă o problemă și nu o pot rezolva, devin îngrijorați și neliniștiți, nu pot mânca sau dormi. În timpul adunărilor, atunci când unii oameni raportează în lucrarea lor probleme pe care conducătorul nu le poate vedea așa cum sunt de fapt și pe care nu le poate rezolva imediat, conducătorul nu renunță; simte că trebuie să rezolve problema respectivă. După ce se roagă și caută, reflectând asupra problemei timp de două zile, în momentul în care știe cum să o rezolve, o soluționează rapid. După rezolvarea problemei, verifică prompt și alte aspecte ale lucrării și descoperă o altă problemă, și anume prea mulți oameni implicați într-o parte a lucrării ce necesita o reducere de personal. Apoi, convoacă rapid o adunare, își face o imagine clară despre situație, reduce personalul și stabilește rânduieli acceptabile, rezolvând astfel problema. Indiferent de lucrarea pe care o inspectează, conducătorii care poartă o povară vor fi întotdeauna capabili să identifice problemele. Ei vor fi capabili să identifice, să se intereseze și să dobândească o înțelegere asupra oricărei probleme legate de cunoștințele profesionale sau care este împotriva principiilor, iar atunci când descoperă o problemă, o vor rezolva cu promptitudine. Conducătorii și lucrătorii inteligenți rezolvă doar probleme legate de lucrarea bisericii, cunoștințele profesionale și adevărurile-principii. Ei nu acordă nicio atenție lucrurilor mărunte din viața de zi cu zi. Se ocupă de fiecare aspect al lucrării de răspândire a Evangheliei cu care Dumnezeu i-a însărcinat. Ei se interesează și inspectează orice problemă pe care sunt capabili să o perceapă sau să o descopere. Dacă nu sunt capabili să rezolve singuri problema în acel moment, atunci participă la o adunare cu alți conducători și lucrători, au părtășie cu aceștia, caută adevărurile-principii și se gândesc la modalități de a o rezolva. Dacă întâmpină o problemă mare pe care chiar nu o pot rezolva, atunci caută prompt ajutor de la Cel de mai sus și îi permit Celui de mai sus să Se ocupe de aceasta și să o rezolve. Asemenea conducători și lucrători sunt oameni principiali în acțiunile lor. Indiferent ce probleme sunt, atât timp cât le-au văzut, nu le vor lăsa baltă; insistă să înțeleagă pe deplin aceste probleme și apoi să le rezolve pe rând. Chiar dacă nu sunt rezolvate complet, se poate

garanta că aceste probleme nu vor mai apărea. Asta înseamnă să îți faci datoria din toată inima, cu toată puterea și mintea, să-ți îndeplinești pe deplin responsabilitățile. Conducătorii și lucrătorii falși, care nu fac lucrare reală și care nu se concentrează la rezolvarea problemelor reale, nu pot descoperi problemele din fața lor și nu știu ce lucrare ar trebui făcută. Atât timp cât văd că frații și surorile sunt ocupați făcându-și îndatoririle, ei sunt pe deplin mulțumiți, simțind că acesta este rezultatul lucrării lor reale; ei cred că toate aspectele lucrării sunt destul de bune și că ei personal nu au multe de făcut sau că nu sunt probleme pe care să le rezolve, așa că apoi se concentrează să se bucure de beneficiile statutului lor. Ei vor mereu să se fălească și să se laude în rândul fraților și surorilor. Ori de câte ori îi văd pe frați și pe surori, ei spun: „Fii un bun credincios! Fă-ți datoria bine! Nu face lucrurile de mântuială! Dacă ești necuviincios sau provoci necazuri, te voi demite!” Ei știu doar să-și impună statutul și să le facă oamenilor morală. În timpul adunărilor, întreabă mereu ce probleme există în lucrare și îi întreabă pe cei aflați sub ei dacă au dificultăți, dar când alții își expun problemele și dificultățile, conducătorii și lucrătorii falși nu le pot rezolva. În ciuda acestui lucru, tot sunt fericiți și își văd de viață cu o conștiință curată. Dacă frații și surorile nu aduc vorba despre dificultăți sau probleme, ei simt că își fac treaba foarte bine, devenind mulțumiți de sine. Falșii conducători cred că sarcina pe care au primit-o este aceea de a întreba despre lucrare, astfel că, atunci când apar probleme și Cel de mai sus găsește că responsabilitatea le aparține, sunt uluiți. Alții le prezintă direct dificultățile și problemele lucrării, însă falșii conducători continuă să se plângă de faptul că aceștia nu caută adevărul pentru a le rezolva. Ei personal nu rezolvă probleme reale, pasează răspunderea către supraveghetorii pe care îi conduc, dojenindu-i cu severitate pe cei care fac sarcinile specifice. Această dojană îi ajută să-și potolească mânia și aceștia chiar cred, cu o conștiință curată, că fac lucrare reală. Ei nu s-au simțit niciodată îngrijorați sau neliniștiți la gândul că nu pot descoperi sau rezolva probleme, nici nu și-au pierdut pofta de mâncare sau nu au putut dormi bine din cauza acestui lucru – nu au suferit niciodată astfel de greutăți.

Ori de câte ori vizitez o biserică-fermă, rezolv câteva probleme. De fiecare dată când Mă duc, nu este din cauză că am găsit vreo problemă specifică de abordat; înseamnă doar că am puțin timp liber ca să Mă plimb și să văd cum se desfășoară lucrarea diferitelor echipe din biserică și care sunt stările oamenilor din fiecare echipă. Adun supraveghetorii la o discuție, îi întreb ce lucrare au făcut în această perioadă și ce probleme există, îi las să-și expună problemele, iar apoi am părtășie cu ei despre cum să le rezolve. Atunci când am părtășie cu ei, pot, de asemenea, să descopăr unele probleme noi. Un tip de problemă este cel legat de modul în care conducătorii și lucrătorii își fac lucrarea; altul este reprezentat de problemele lucrării din sfera responsabilităților lor. În plus, îi ajut și îi îndrum cum să facă o lucrare specifică, cum să implementeze lucrarea, ce lucrare să facă, iar apoi, data următoare, verific întrebându-i cum a decurs lucrarea primită ultima dată. O astfel de supraveghere, îndemnare și verificare sunt

necesare. Chiar dacă nu sunt însoțite de surle și trâmbițe, de strigăte sau de folosirea difuzoarelor pentru anunțuri, aceste treburi și sarcini specifice sunt comunicate și implementate prin intermediul unor conducători și lucrători care pot face lucrare reală. Astfel, lucrarea fiecărei echipe devine ordonată și progresează, eficiența lucrării este îmbunătățită, iar rezultatele sunt mai bune. În cele din urmă, toată lumea din fiecare echipă se poate concentra asupra propriei datorii, știind ce trebuie să facă și cum să o facă. Cel puțin, toți își realizează datoria corespunzătoare, toți au sarcini la îndemână și ceea ce fac este realizat conform cerințelor casei lui Dumnezeu și, în plus, poate fi făcut conform principiilor. Nu înseamnă asta să obții rezultate? Știi falșii conducători cum să lucreze în acest mod? Falșii conducători ar cugeta: „Deci, așa își desfășoară Cel de mai sus lucrarea: cheamă niște oameni pentru a sta de vorbă, toată lumea ia notițe într-un carnetel și după ce notițele sunt scrise, lucrarea Celui de mai sus este terminată. Dacă așa își desfășoară lucrarea Cel de mai sus, atunci o vom face și noi în același mod.” Prin urmare, falșii conducători imită în acest mod. Ei mimează aparențele, dar, în cele din urmă, nu fac deloc lucrare reală, nu implementează niciuna dintre sarcinile pe care le-au primit, ci doar trândăvesc, vorbind despre nimicuri. Uneori merg și la câmpurile de legume și la sere, ca să vadă cum cresc răsadurile sau ca să afle câte cicluri de recolte pot fi cultivate în seră în timpul iernii și cât de des trebuie udate. Toate aceste sarcini, indiferent că sunt mari sau mici, implică aspecte tehnice legate de creșterea legumelor și pot fi îndeplinite, atât timp cât sunt făcute cu sârguință. În ce aspect își arată în principal falșii conducători falsitatea? Cel mai evident este faptul că nu fac lucrare reală; fac doar niște sarcini care îi fac să pară competenți și consideră că au terminat, iar apoi încep să se bucure de beneficiile statutului lor. Indiferent cât de multă lucrare de acest fel fac, înseamnă aceasta că desfășoară o lucrare reală? Majoritatea conducătorilor falși înțeleg adevărul în mod impur, pricepând doar unele cuvinte și doctrine, motiv pentru care le este foarte greu să facă lucrare reală. O parte dintre conducătorii falși nici măcar nu pot să rezolve probleme legate de treburile generale; în mod clar, au un calibru slab și le lipsește înțelegerea spirituală. Nu există absolut nicio valoare în a-i cultiva. Unii conducători falși chiar au puțin calibru, dar ei nu fac lucrare reală și se desfată în confort trupesc. Oamenii care râvnesc la confortul trupesc nu sunt foarte diferiți de porci. Porcii își petrec zilele dormind și mâncând. Ei nu fac nimic. Totuși, după un an de muncă grea să-i țină hrăniți, când toată familia mănâncă din carnea lor la sfârșitul anului, se poate spune că au fost de folos. Dacă un conducător fals este ținut ca un porc, mâncând și bând gratuit de trei ori pe zi, devine gras și puternic, dar nu face nicio lucrare reală și este o risipă, nu a fost oare în zadar să-l țină? A fost de vreun folos? Poate sluji doar ca un contrast și ar trebui eliminat. Într-adevăr, este mai bine să ții un porc, decât un conducător fals. Conducătorii falși pot avea titlul de „conducător”, pot să ocupe această funcție, mâncând bine de trei ori pe zi, bucurându-se de multe dintre harurile lui Dumnezeu, devenind, până la sfârșitul anului, plinuți și rozalii de la atâta mâncare – dar cum rămâne cu lucrarea? Privește la tot ce a fost realizat în lucrarea ta anul acesta: ai

avut vreun rezultat în vreun domeniu al lucrării în acest an? Ce lucrare reală ai făcut? Casa lui Dumnezeu nu-ți cere să faci perfect fiecare treabă, însă trebuie să faci bine lucrarea esențială – lucrarea evanghelică, de exemplu, sau lucrarea producției de filme, lucrarea bazată pe texte și așa mai departe. Toate acestea trebuie să dea roade. În circumstanțe normale, majoritatea lucrărilor ar trebui să producă unele rezultate și reușite după trei-cinci luni; dacă nu există reușite după un an, atunci aceasta este o problemă serioasă. În sfera responsabilității tale, care lucrare a fost cea mai rodnică? Pentru care ai plătit cel mai mare preț și ai suferit cel mai mult pe parcursul anului? Prezintă această reușită și reflectează dacă ai obținut reușite valoroase în anul în care te-ai bucurat de harul lui Dumnezeu; ar trebui să ai un simț clar al acestui lucru în inima ta. Ce făceai mai exact în toată această perioadă, în timp ce mâncai mâncarea casei lui Dumnezeu și te bucurai de harul lui Dumnezeu? Ai obținut vreun rezultat? Dacă nu ai obținut nimic, atunci îți faci datoria doar de mântuială; ești un conducător fals veritabil. Ar trebui să fie demși și eliminați astfel de conducători? (Da.) Puteți să discerneți astfel de conducători falși atunci când îi întâlniți? Puteți vedea că sunt conducători falși, care fac lucrurile doar de mântuială pentru a obține o masă gratuită? Mănâncă până când au gurile unsuroase, dar nu par niciodată îngrijorați sau neliniștiți cu privire la lucrare, nu participă la nicio sarcină specifică și nici nu întreabă despre niciuna. Chiar dacă întreabă, au un motiv; fac acest lucru doar când Cel de mai sus face presiuni asupra lor în privința rezultatelor; altfel, nu s-ar sinchisi. Se răsfăță mereu cu distracții și adeseori se uită la filme sau la emisiuni TV. Deleagă lucrarea și, în timp ce toți ceilalți sunt ocupați făcându-și îndatoririle, ei se odihnesc și se distrează. Dacă există o problemă și încerci să îi găsești ca să se ocupe de ea, sunt de negăsit, dar nu întârzie niciodată la mese. Și, după ce mănâncă, atunci când toți ceilalți se întorc la lucrare, ei pleacă să își mai ia timp liber. Dacă îi întrebi: „De ce nu ieși ca să verifici lucrarea? Toată lumea așteaptă îndrumarea ta, rânduielile tale!”, ei spun: „De ce să mă așteptați pe mine? Toți puteți să faceți acest lucru, toți știți cum să faceți acest lucru – nu este la fel și atunci când nu sunt prezent? Nu pot să mă odihnesc puțin?” „Asta este odihnă? Pur și simplu te uiți la filme!” „Învăț abilități profesionale, studiez cum sunt făcute filmele.” Chiar își găsesc scuze. Se uită la film după film și, noaptea, când toată lumea se odihnește, fac și ei la fel. Fac lucrurile de mântuială în acest mod în fiecare zi, dar până unde? Toți îi consideră dezagreabili, îi fac pe toți să se simtă stânjeniți și, în cele din urmă, nimeni nu le mai acordă nicio atenție. Spune-Mi, dacă un astfel de conducător nu este la conducere, mai poate lucrarea să progreseze? Fără asemenea conducători, Pământul nu se mai rotește? (Continuă să se rotească.) În acest caz, ar trebui expuși, pentru ca toată lumea să vadă că nu se ocupă de sarcinile corespunzătoare și pentru ca nimeni să nu fie constrâns de ei. Astfel de conducători falși, care nu se ocupă de sarcinile corespunzătoare, trebuie expuși și disecați astfel încât toată lumea să îi discearnă, iar apoi ar trebui excluși ca să stea deoparte! Puteți să discerneți asemenea conducători falși atunci când îi întâlniți? Fără conducători falși, v-ați simți cu toții ca și cum ați fi marinari fără un căpitan? Ați finaliza

lucrarea și îndeplini sarcinile în mod independent? Dacă nu ați face acest lucru, atunci sunteți în pericol. Dacă v-ați confrunta cu acest tip de conducători falși, care nu își fac datoria corespunzător, care nu conduc prin exemplu și pierd vremea cu discuții online – ați avea discernământ într-o astfel de situație? Ați fi influențați de aceștia pentru a vă deda și voi la pălăvrăgeală inutilă și a vă întârzia îndatoririle? Mai puteți urma astfel de conducători falși? (Nu.)

Unii conducători falși sunt lacomi și leneși, preferând confortul în locul muncii grele. Ei nu vor nici să lucreze, nici să-și facă griji, evitând efortul și responsabilitatea, dorind doar să se complacă în confort. Le place să mănânce și să se distreze și sunt deosebit de leneși. Era un conducător fals care se trezea dimineața doar după ce toată lumea terminase de mâncat, iar seara încă se uita la seriale când toți ceilalți se odihneau. Un frate responsabil cu gătitul nu a mai putut suporta și l-a criticat. Credeți că ar asculta de un bucătar? (Nu.) Să presupunem că un conducător sau un lucrător l-ar mustra, spunându-i: „Trebuie să fii mai sânguincios; trebuie făcută lucrarea necesară. În calitate de conducător, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitățile, indiferent care este lucrarea; trebuie să te asiguri că nu există probleme cu ea. Acum, că a fost descoperită o problemă și tu nu ești prezent să o rezolvi, acest lucru afectează lucrarea. Dacă lucrezi în mod constant astfel, nu întârzie asta lucrarea bisericii? Poți purta această responsabilitate?” Ar asculta el acest lucru? Nu neapărat. În cazul unor asemenea conducători falși, grupul decizional ar trebui să îi demită prompt și să facă alte rânduieli de lucru pentru ei, lăsându-i să facă orice sunt capabili să facă. Dacă sunt niște oameni buni de nimic, care vor doar să trăiască pe spinarea altora oriunde se duc, incapabili să facă ceva, atunci alungați-i fără să-i lăsați să facă vreo datorie. Ei nu sunt demni să facă o datorie; nu sunt oameni, le lipsesc conștiința și rațiunea unei umanități normale, sunt nerușinați. Astfel de conducători falși, care sunt niște pierde-vară, odată discernuți, ar trebui demiși direct; nu este nevoie să încercăm să-i îndemnăm și nu ar trebui să li se ofere nicio ocazie de a se supune observației, nici nu este necesar să se aibă părtașie despre adevăr cu ei. Nu au auzit destule adevăruri? Dacă ar fi emondați, s-ar putea schimba? Nu ar putea. Dacă o persoană are un calibru slab, are uneori păreri absurde sau nu reușește să vadă imaginea completă din ignoranță, dar este sânguincioasă, poartă o povară și nu este leneșă, atunci o astfel de persoană, în ciuda abaterilor în a-și face datoria, se poate căi atunci când se confruntă cu emondarea. Cel puțin, cunoaște responsabilitățile unui conducător și știe ce ar trebui să facă, are conștiință și simț al responsabilității și are o inimă. Totuși, cei care sunt leneși, preferă confortul în detrimentul muncii grele și nu sunt împovărați nu se pot schimba. Nu există nicio povară în inima lor; indiferent cine îi emondează, este inutil. Unii oameni spun: „Atunci, dacă judecata, mustrarea, încercările și rafinarea lui Dumnezeu ar veni asupra lor, ar schimba aceasta faptul că ei nu poartă nicio povară?” Acest lucru nu poate fi schimbat; este determinat de natura cuiva, asemeni unui câine care nu-și poate schimba obiceiul de a mânca mizerii. Ori de câte ori vezi pe cineva care este leneș, nu poartă o povară și mai

și slujește drept conducător, poți fi sigur că este un conducător fals. Unii oameni ar putea spune: „Cum îi poți numi conducători falși? Au un calibru bun, sunt iscusiți, pot vedea lucrurile așa cum sunt de fapt și pot ticlui planuri. În lume, au condus afaceri, au fost directori executivi; sunt informați, versați și cu experiență de viață!” Pot aceste calități să rezolve problema faptului că sunt leneși și le lipsește o povară? (Nu.)

De ce fel de manifestări și caracteristici dau dovadă cei care sunt excesiv de leneși? În primul rând, indiferent ce fac, se comportă superficial, pierde vremea, nu se grăbesc și se odihnesc și târăgănează ori de câte ori este posibil. În al doilea rând, nu acordă nicio atenție lucrării bisericii. Pentru ei, oricui îi place să își facă griji pentru astfel de lucruri poate să o facă. Ei nu vor face acest lucru. Când chiar își fac griji pentru ceva, este de dragul faimei, câștigului și statutului propriu – tot ceea ce contează pentru ei este să se poată bucura de beneficiile statutului. În al treilea rând, se feresc de greutățile din lucrarea lor; nu pot accepta ca lucrarea lor să fie chiar și puțin obositoare, devenind plini de resentimente când se întâmplă acest lucru, și nu sunt capabili să îndure greutăți sau să plătească un preț. În al patrulea rând, indiferent de lucrarea pe care o fac, nu sunt capabili să persevereze, renunțând mereu la jumătatea drumului și fiind incapabili să ducă lucrurile la bun sfârșit. Dacă, temporar, sunt binedispuși, s-ar putea să lucreze ceva ca să se distreze. Însă, dacă un lucru necesită un angajament pe termen lung și îi ține ocupați, necesită multă atenție și le obosește trupul, cu timpul vor începe să bombănească. De exemplu, unii conducători se ocupă de lucrarea bisericii și, la început, li se pare ceva nou și inedit. Sunt foarte motivați în părtășia despre adevăr și, atunci când văd că frații și surorile au probleme, pot să îi ajute și să le rezolve. Însă, după ce persistă o vreme, lucrarea de conducere începe să li se pară prea istovitoare și devin negativi – își doresc să treacă la o sarcină mai ușoară și nu sunt dispuși să îndure greutăți. Acestor oameni le lipsește perseverența. În al cincilea rând, o altă caracteristică distinctivă a oamenilor leneși este lipsa dorinței de a face lucrare reală. De îndată ce trupul lor suferă, găsesc scuze pentru a se sustrage și a se eschiva de la lucrarea lor sau o pasează altcuiva. Iar când persoana respectivă termină lucrarea, ei culeg fără rușine recompensele. Acestea sunt cele cinci caracteristici principale ale oamenilor leneși. Trebuie să verificați dacă există astfel de oameni leneși printre conducătorii și lucrătorii din biserici. Dacă găsiți vreunul, acea persoană trebuie demisă imediat. Pot oamenii leneși să facă lucrare bună în calitate de conducători? Indiferent de tipul de calibru pe care îl au sau de calitatea umanității lor, dacă sunt leneși, nu își vor putea face lucrarea bine și vor întârzia lucrarea și chestiunile importante. Lucrarea bisericii prezintă multe aspecte; fiecare aspect implică numeroase sarcini detaliate și, pentru ca acestea să fie bine făcute, trebuie să avem părtășie asupra adevărului, ca să rezolvăm problemele. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să fie sârguincioși – trebuie să vorbească mult și să lucreze mult în fiecare zi, ca să se asigure de eficiența lucrării. Dacă vorbesc puțin sau fac prea puțin, nu vor fi rezultate. Prin urmare, dacă un conducător sau un lucrător este o persoană leneșă, atunci acesta este cu siguranță un

conducător fals și este incapabil să facă lucrare reală. Leneșii nu fac lucrare reală, cu atât mai puțin merg personal acolo unde se lucrează, și nu sunt dispuși să rezolve probleme sau să se implice într-o lucrare specifică. Ei nu înțeleg și nu pricep deloc problemele niciunei lucrări. Au în cap doar o idee superficială, vagă, formată ascultând spusele altora, și își fac datoria de mântuială, doar predicând puțină doctrină. Puteți discerne acest tip de conducători? Puteți să vă dați seama că sunt conducători falși? (Într-o anumită măsură.) Leneșii sunt superficiali, indiferent de datoria pe care o fac. Oricare ar fi datoria, le lipsește perseverența, lucrează când și când și se plâng ori de câte ori îndură câteva greutăți, lamentându-se neîncetat. Aruncă vorbe de ocară asupra oricui îi critică sau îi emondează, ca o scorpie care insultă oamenii pe străzi, dorind mereu să își verse nervii pe ceilalți și nedorind să își facă datoria. Ce arată faptul că nu vor să își facă datoria? Arată că nu poartă o povară, că nu sunt dispuși să își asume responsabilitatea și că sunt leneși. Nu vor să îndure greutăți sau să plătească prețul. Acest lucru se aplică în special conducătorilor și lucrătorilor: dacă nu poartă o povară, pot să-și îndeplinească responsabilitățile de conducători și lucrători? Categoric nu.

Conducătorii falși nu urmăresc lucrarea și nu oferă îndrumări referitor la aceasta

Tocmai am discutat despre acest aspect al celei de-a cincea responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor: „mențineți o pricepere și o înțelegere a stării fiecărui element al lucrării”. Discutând acest aspect, am expus unele manifestări specifice ale conducătorilor falși, precum și umanitatea și caracterul lor. Acum, să analizăm ce înseamnă „mențineți o pricepere și o înțelegere a progresului fiecărui element al lucrării”. Bineînțeles, progresul lucrării este, într-o oarecare măsură, legat de starea lucrării, relația dintre aceste aspecte fiind relativ strânsă. Dacă cineva nu poate să mențină o înțelegere și o pricepere a stării unui element al lucrării, atunci acea persoană nu poate nici să mențină o înțelegere și o pricepere a progresului lucrării. De exemplu, care este progresul lucrării, la ce etapă a avansat, care sunt stările persoanelor implicate, dacă există dificultăți legate de aspecte profesionale, dacă există domenii ale lucrării care nu îndeplinesc cerințele casei lui Dumnezeu, cum sunt rezultatele obținute, dacă persoanele fără prea multe abilități profesionale implicate în lucrare învață, cine organizează învățarea, ce învață acele persoane, cum învață și așa mai departe – toate aceste chestiuni specifice sunt legate de progres. De exemplu, nu este foarte importantă lucrarea de compunere a imnurilor? Pentru un singur imn, de la alegerea fragmentelor esențiale din cuvintele lui Dumnezeu, până la finalizarea compoziției, ce sarcini specifice trebuie desfășurate în cadrul acestui proces? Mai întâi, trebuie alese fragmente esențiale din cuvintele lui Dumnezeu, potrivite pentru a deveni imnuri și care să aibă o lungime corespunzătoare. Al doilea pas implică stabilirea stilului muzical cel mai adecvat pentru fragmentul respectiv, astfel încât acesta să fie cântat cu plăcere și bucurie. Apoi, trebuie găsiți oamenii potriviți care să cânte imnul. Nu sunt acestea sarcini specifice?

(Ba da.) După ce un imn este compus, conducătorul fals nu se interesează deloc dacă acea compoziție este calificată sau dacă stilul este corespunzător. Observând lipsa supravegherii, compozitorul este de părere că imnul este adecvat și îl înregistrează. Fragmentul din cuvintele lui Dumnezeu a cărui transformare în imn era așteptată cu nerăbdare de toată lumea este în sfârșit pus pe note și devine imn, dar, când este cântat, cei mai mulți constată că încă mai are imperfecțiuni. Ce problemă apare? Imnul compus nu este la înălțime: a fost înregistrat în ciuda faptului că nu este melodios și nici nu are farmec. După ce îl aude, conducătorul fals întreabă: „Cine a compus acest imn? De ce a fost înregistrat?” Până când pune el această întrebare, a trecut deja cel puțin o lună. În această lună, nu ar fi trebuit ca acest conducător să verifice și să priceapă prompt progresul lucrării? De exemplu, cum decurgea compoziția? A fost stabilită melodia de bază? Avea o linie melodică? Se potriveau melodia și stilul acestui imn cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Au ajutat cu îndrumări persoanele cu experiență relevantă? După ce este compus, ar putea acest imn să fie cântat la scară largă? Ce efect ar avea? Melodia a fost considerată bună? Conducătorul fals nu a urmărit deloc astfel de chestiuni. Și are un motiv pentru care nu le-a urmărit: „Nu înțeleg activitatea de compunere a imnurilor. Cum pot să urmăresc ceva ce nu înțeleg? Este imposibil.” Este acesta un motiv îndreptățit? (Nu.) Nu este un motiv îndreptățit; prin urmare, poate totuși să urmărească cineva care nu este familiarizat cu activitatea de compunere a imnurilor? (Da.) Cum ar trebui să o urmărească? (Poate să coopereze cu frații și surorile și să audieze melodia pe baza principiilor, ca să își dea seama dacă este potrivită; poate să urmărească practic lucrarea, în loc să se spele pe mâini de ea.) Caracteristica principală a lucrării conducătorilor falși este faptul că trângesc despre doctrine și repetă papagalicește sloganuri. După ce își emit ordinele, ei pur și simplu se spală pe mâini de chestiunea respectivă. Nu pun întrebări despre dezvoltarea ulterioară a lucrării; ei nu întreabă dacă a apărut vreo problemă, abatere sau dificultate. Ei consideră că și-au terminat treaba de îndată ce repartizează lucrarea. De fapt, în calitate de conducător, după ce rânduiești lucrarea, trebuie să urmărești progresul unui proiect. Chiar dacă nu ești familiarizat cu aceste chestiuni – chiar dacă îți lipsește orice cunoștință despre ele – poți găsi o cale de a-ți face lucrarea. Poți găsi pe cineva care o pricepe cu adevărat, care înțelege meseria în cauză, pentru a efectua verificări și a oferi sugestii. Din sugestiile lor poți identifica principiile potrivite și, astfel, vei putea urmări lucrarea. Indiferent dacă ești sau nu familiarizat ori dacă înțelegi sau nu meseria în cauză, trebuie cel puțin să dirijezi lucrarea, să o urmărești, să te interesezi continuu și să pui întrebări pentru a fi informat în legătură cu progresul ei. Trebuie să stăpânești astfel de chestiuni; aceasta este responsabilitatea ta, e rolul pe care trebuie să-l joci. Să nu urmărești lucrarea, să nu mai faci nimic odată ce a fost repartizată – să te speli pe mâini de ea – acesta este modul în care fac lucrurile conducătorii falși. Să nu urmărești lucrarea și să nu oferi îndrumare în privința ei, să nu te interesezi de problemele care apar sau să nu le rezolvi și să nu pricepi progresul sau eficiența lucrării – și acestea sunt manifestări ale conducătorilor falși.

Conducătorii falși nu fac lucrare reală, ceea ce întârzie progresul lucrării

Întrucât conducătorii falși nu sunt la curent cu progresul lucrării și pentru că sunt incapabili să identifice prompt – cu atât mai puțin să rezolve – problemele care apar în lucrare, asta duce adesea la întârzieri repetate. În anumite lucrări, întrucât oamenii nu înțeleg principiile și nu există nicio persoană potrivită pentru a fi responsabilă cu lucrarea și care să o dirijeze, aceia care o execută trăiesc adesea într-o stare de negativism, pasivitate și expectativă, lucru care afectează grav progresul lucrării. Dacă acei conducători și-ar fi îndeplinit responsabilitățile – dacă ar fi dirijat lucrarea, ar fi accelerat lucrarea, ar fi supravegheat-o și ar fi găsit pe cineva care înțelege acel domeniu pentru a îndruma lucrarea, atunci aceasta ar fi progresat mai repede în loc să sufere întârzieri repetate. Atunci, pentru conducători este vital să înțeleagă și să priceapă starea lucrării. Bineînțeles, este imperios ca acești conducători să înțeleagă și să stăpânească felul în care lucrarea progresează, deoarece progresul are legătură cu eficiența lucrării și cu rezultatele pe care această lucrare trebuie să le obțină. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pricep cum progresează lucrarea bisericii și nu urmăresc sau nu supraveghează lucrurile, atunci sigur progresul lucrării bisericii va fi lent. Asta e din cauză că majoritatea oamenilor care fac îndatoriri sunt cu adevărat mizerabili, nu au un simț al poverii și sunt deseori negativi, pasivi și superficiali. Dacă nu există nimeni cu un simț al poverii și cu abilități de lucru care să-și asume în mod concret responsabilitatea pentru lucrare, informându-se despre progresul ei în timp util și îndrumând, supraveghind, disciplinând și emondând personalul care face îndatoriri, atunci, în mod firesc, nivelul de eficiență a lucrării va fi foarte scăzut și rezultatele acesteia vor fi foarte slabe. Dacă nici măcar nu pot să vadă clar acest lucru, conducătorii și lucrătorii sunt nesăbuiți și orbi. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să investigheze prompt lucrarea, să o urmărească și să-i priceapă progresul, să analizeze ce probleme trebuie să rezolve în cazul oamenilor care fac îndatoriri și să înțeleagă care dintre acestea ar trebui rezolvate pentru a obține rezultate mai bune. Toate aceste lucruri sunt cruciale, o persoană care acționează în calitate de conducător trebuie să fie lămurită în privința lor. Pentru a-ți face bine datoria, nu trebuie să fii ca un conducător fals, care face puțină lucrare superficială și apoi crede că și-a făcut bine datoria. Conducătorii falși sunt neglijenți și nepăsători în lucrarea lor; ei nu au simțul responsabilității, nu rezolvă probleme când acestea apar și, indiferent ce fel de lucrare fac, ei fac lucrurile de mântuială și superficial; nu fac decât să spună cuvinte pompoase, perorează doctrine și vorbe goale și fac lucrurile mecanic în lucrarea lor. În general, aceasta este starea în care conducătorii falși fac lucrare. În comparație cu antihriștii, deși ei nu fac lucruri rele fățișe și nu fac rău în mod intenționat, din perspectiva eficienței lucrării lor, este corect să-i caracterizăm ca fiind superficiali, lipsiți de o povară, iresponsabili și lipsiți de loialitate față de datoria lor.

Tocmai am avut părtășie despre conducătorii falși, care nu fac lucrare reală și care nu înțeleg și nu stăpânesc progresul fiecărui aspect al lucrării. În ceea ce privește problemele și dificultățile care apar în lucrarea bisericii, este de asemenea adevărat că falșii conducători pur și simplu nu le acordă nicio atenție sau doar debitează doctrine și repetă papagalicește câteva sloganuri ca să scape de ele. În toate aspectele lucrării, nu îi vei vedea niciodată venind personal la locul unde se desfășoară lucrarea, pentru a încerca să o înțeleagă și să o urmărească. Nu îi vei vedea având părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele de acolo și cu atât mai puțin îi vei vedea conducând și supraveghind personal lucrarea, prevenind apariția defectelor și abaterilor în ea. Aceasta este cea mai evidentă manifestare a modului superficial în care lucrează conducătorii falși. Deși, spre deosebire de antihriști, conducătorii falși nu-și propun să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii, nu fac o varietate de rele și nici nu-și înființează propriile împărății independente, diferitele lor comportamente superficiale provoacă piedici uriașe lucrării bisericii, astfel încât problemele apar la nesfârșit și rămân nerezolvate. Acest lucru are un impact sever asupra progresului fiecărui aspect al lucrării bisericii și afectează intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Oare nu ar trebui eliminați astfel de conducători falși? Conducătorii falși sunt incapabili să facă lucrări reale – orice fac pornește cu avânt, dar în cele din urmă, nu are continuitate. Rolul pe care îl joacă este cel al unui maestru de ceremonii: scandează sloganuri și predică doctrine, iar când le-au încredințat altora lucrarea și au stabilit cine va fi responsabil pentru ea, au terminat cu aceasta. Se aseamănă cu difuzoarele puternice pe care le găsim în zonele rurale din China – la asta se limitează rolul pe care îl joacă. Ei fac doar un pic de lucrare preliminară; pentru restul lucrării, nu sunt de găsit nicăieri. În ceea ce privește întrebările specifice, cum ar fi maniera în care decurge fiecare aspect al lucrării, dacă este sau nu în conformitate cu principiile și dacă este eficient – ei nu știu răspunsurile. Ei nu se implică niciodată profund, până la nivelul de bază, și nu vizitează locul de muncă pentru a înțelege și a pricepe progresul și particularitățile fiecărui aspect al lucrării. Prin urmare, conducătorii falși s-ar putea să nu-și propună să provoace perturbări și tulburări sau să facă diverse rele în timpul mandatului lor de conducători, însă de fapt paralizează lucrarea, întârzie progresul fiecărui aspect al lucrării bisericii și îi împiedică pe aleșii lui Dumnezeu să-și facă bine îndatoririle și să dobândească intrarea în viață. Lucrând în felul acesta, cum ar putea ei vreodată să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu? Acest lucru arată că falșii conducători nu fac nicio lucrare reală. Nu reușesc să urmărească lucrarea pentru care ar trebui să fie responsabili și nici să ofere îndrumare și supraveghere, pentru ca lucrarea bisericii să progreseze în mod normal; nu îndeplinesc funcțiile care le revin în calitate de conducători și lucrători și nu își păstrează loialitatea și nu își îndeplinesc responsabilitățile. Acest lucru confirmă faptul că ei nu sunt loiali în modul în care își fac îndatoririle, că sunt, pur și simplu, superficiali, că îi înșală atât pe aleșii lui Dumnezeu cât și pe Dumnezeu Însuși și că afectează și împiedică aducerea la îndeplinire a voii Sale. Acest fapt este vizibil pentru

toți. Este posibil ca un conducător fals chiar să nu fie pregătit pentru lucrare; se poate, totodată, să se sustragă de la lucrarea sa și să fie în mod deliberat superficial. Oricum ar fi, realitatea rămâne că face un dezastru din lucrarea bisericii. Nu se înregistrează nici cel mai mic progres în niciunul dintre aspectele lucrării bisericii și o mulțime de probleme care s-au adunat rămân nerezolvate vreme îndelungată. Acest lucru nu afectează doar lucrarea de răspândire a Evangheliei, ci, totodată, împiedică grav intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Aceste fapte sunt suficiente pentru a arăta că falșii conducători nu numai că sunt incapabili să facă lucrare reală, ci devin, totodată, obstacole în calea lucrării de răspândire a Evangheliei și impedimente în calea îndeplinirii voii lui Dumnezeu în biserică.

Conducătorii falși nu fac lucrare reală și sunt incapabili să rezolve probleme reale. Pe lângă faptul că acest lucru întârzie progresul lucrării și îi afectează rezultatele, provoacă și pierderi serioase pentru lucrarea bisericii, irosind mână de lucru, resurse materiale și resurse financiare semnificative. Prin urmare, conducătorii falși ar trebui să compenseze pierderile economice. Unii oameni spun: „În cazul în care conducătorii și lucrătorii trebuie să compenseze pierderile cauzate de faptul că nu își fac bine lucrarea, atunci nimeni nu ar mai fi dispus să fie conducător sau lucrător.” Asemenea oameni iresponsabili nu sunt calificați să fie conducători sau lucrători. Cei fără conștiință sau rațiune sunt oameni răi – nu este supărător faptul că oameni răi doresc să fie conducători și lucrători? Având în vedere că mare parte din lucrarea casei lui Dumnezeu presupune cheltuieli financiare, nu este necesar să dăm socoteală pentru ele? Pot oamenii să risipească și să irosească după placul inimii jertfele lui Dumnezeu? Cu ce drept irosesc conducătorii și lucrătorii jertfele lui Dumnezeu? Pierderile economice cauzate de cineva trebuie compensate; acest lucru este absolut firesc și justificat, nimeni nu îl poate nega. De exemplu, să spunem că există o sarcină care poate fi finalizată de o persoană într-o lună. Dacă realizarea acestei sarcini durează șase luni, irosirea celorlalte cinci luni nu reprezintă o pierdere? Să vă dau un exemplu despre predicarea Evangheliei. Să spunem că o persoană este dispusă să cerceteze adevărata cale și, probabil, ar putea fi convinsă în doar o lună, după care acea persoană s-ar alătura bisericii și ar continua să primească udare și provizii, iar după șase luni ar putea stabili o bază. Însă, dacă atitudinea persoanei care predică Evanghelia față de această chestiune este una de desconsiderare și de superficialitate, dacă, la rândul lor, conducătorii și lucrătorii își ignoră și ei responsabilitățile și durează o jumătate de an pentru a convinge persoana respectivă, nu va fi această jumătate de an o pierdere pentru viața acesteia? Dacă se confruntă cu marile dezastru și încă nu a stabilit o bază pe adevărata cale, va fi în pericol. Nu înseamnă asta că acei oameni au dezamăgit persoana respectivă? O astfel de pierdere nu poate fi măsurată cu bani sau cu lucruri materiale. Dacă înțelegerea adevărului de către acea persoană este ținută pe loc jumătate de an și, pentru ea, stabilirea unei fundații și începerea îndeplinirii datoriei este întârziată cu jumătate de an, cine își va asuma responsabilitatea pentru asta? Își pot permite conducătorii și lucrătorii

să-și asume responsabilitatea pentru acest lucru? Nimeni nu-și poate permite să-și asume responsabilitatea de a fi ținut pe loc viața cuiva. Din moment ce nimeni nu-și poate permite să poarte această responsabilitate, ce se cuvine să facă liderii și lucrătorii? Trei cuvinte: să dea totul. Să dai totul pentru a face ce? Să îți îndeplinești propriile responsabilități, făcând tot ceea ce poți vedea cu ochii tăi, toate lucrurile la care te poți gândi în mintea ta și tot ce poți realiza cu propriul calibru. Asta înseamnă să dai totul, asta înseamnă să fii loial și responsabil, iar aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui să o realizeze conducătorii și lucrătorii. Unii conducători și lucrători nu iau în serios predicarea Evangheliei. Ei se gândesc: „Oile lui Dumnezeu Îi vor auzi glasul. Cei care cercetează și acceptă vor fi binecuvântați; cei care nu cercetează și nu acceptă nu vor fi binecuvântați și merită să moară într-un dezastru!” Conducătorii falși nu au niciun respect pentru intențiile lui Dumnezeu și nu poartă nicio povară pentru lucrarea de evanghelizare; de asemenea, nu își asumă nicio responsabilitate pentru nou-veniții care tocmai s-au alăturat bisericii și nu iau în serios intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu – se concentrează mereu să se complacă în beneficiile statutului lor. Indiferent cât de mulți oameni cercetează adevărata cale, conducătorii falși nu sunt deloc îngrijorați, mereu fac lucrurile doar de mântuială, purtându-se ca un împărat sau un funcționar pensionat. Indiferent cât de importantă sau de urgentă este lucrarea, ei nu apar niciodată la fața locului, nu întreabă despre situația lucrării și nu o înțeleg, și nici nu urmăresc lucrarea ca să rezolve problemele. Ei pur și simplu stabilesc sarcinile și cred că și-au terminat treaba, considerând că asta înseamnă să faci lucrare. Nu înseamnă asta că sunt superficiali? Nu înseamnă că îi înșală atât pe superiori cât și pe cei de sub ei? Sunt asemenea conducători și lucrători potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu? Nu sunt ei exact ca funcționarii marelui balaur roșu? Aceștia se gândesc: „Să fii conducător sau lucrător este ca și cum ai deține o funcție publică, așa că ar trebui să te bucuri de beneficiile acestui statut. Deținerea unei funcții îmi asigură acest privilegiu, scutindu-mă de obligația de a fi prezent la toate chestiunile. Cât de obositor, cât de înjositor ar fi să fiu mereu la fața locului, ca să urmăresc lucrarea și să înțeleg situația! Nu pot să accept o asemenea oboseală!” Acesta este exact modul în care lucrează conducătorii și lucrătorii falși, fiind preocupați doar să râvnească la confort și să se bucure de beneficiile statutului, fără să facă nicio lucrare reală și fiind complet lipsiți de conștiință sau de rațiune. Asemenea paraziți efectiv ar trebui eliminați și, chiar dacă sunt pedepsiți, o merită! Unii conducători și lucrători, în ciuda faptului că fac lucrarea bisericii de mulți ani, nu știu cum să predice Evanghelia, cu atât mai puțin să aducă mărturie. Dacă îi rogi să aveți părtășie despre toate adevărurile referitoare la viziunile lucrării lui Dumnezeu pentru potențialii destinatari ai Evangheliei, nu sunt capabili de acest lucru. Dacă sunt întrebați: „Ai făcut vreodată efortul de a te echipa cu adevărul viziunilor?”, conducătorii falși chibzuiesc: „De ce ar trebui să depun un asemenea efort? Având în vedere statutul meu înalt, această sarcină nu este pentru mine; sunt mulți alții care o pot face.” Spune-Mi, ce fel de creaturi sunt aceștia? Fac lucrarea bisericii de mulți ani, însă nu știu cum să

predice Evanghelia. Iar când vine vorba să aducă mărturie, trebuie să găsească un predicator al Evangheliei ca să facă acest lucru în locul lor. Dacă tu, în calitate de conducător sau de lucrător, nu poți predica Evanghelia, nu poți aduce mărturie sau nu poți avea părtășie cu oamenii despre adevărurile referitoare la viziuni, atunci ce poți să faci? Care sunt responsabilitățile tale? Le-ai îndeplinit? Te descurci doar cu ceea ce ai deja? Ce ai mai exact? Cine te-a autorizat să te descurci cu ceea ce ai deja? Unii supraveghetori ai echipei de evanghelizare nici măcar nu au observat și nu au ascultat alte persoane predicând Evanghelia. Ei nu se sinchisesc să asculte; nu se deranjează, li se pare prea anevoios și nu au răbdare. Sunt conducători, nu știați? Sunt funcționari, nici mai mult, nici mai puțin, așa că ei nu fac aceste sarcini specifice; îi pun pe frați și pe surori să le facă. Să presupunem că niște lucrători evanghelici găsesc o persoană de calibru înalt, care abordează toate lucrurile cu seriozitate și care dorește să înțeleagă unele adevăruri specifice referitoare la viziuni. Lucrătorii evanghelici nu pot avea părtășie foarte clar, așa că îi roagă pe conducătorii lor să facă acest lucru. Conducătorii nu își găsesc cuvintele și chiar recurg la scuze, spunând: „Eu nu am făcut niciodată această lucrare. Mergeți voi și faceți-o; eu vă voi sprijini. Dacă apar orice probleme, vă voi ajuta să le rezolvați; eu vă susțin. Nu vă faceți griji. De ce să ne temem când Îl avem pe Dumnezeu? Când cineva caută adevărata cale, voi puteți să aduceți mărturie sau să aveți părtășie despre adevărul viziunilor. Eu sunt responsabil doar de părtășia despre adevărurile intrării în viață. Lucrarea de aducere a mărturiei este povara grea pe care voi trebuie să o purtați, nu vă bazați pe mine.” De fiecare dată când vine momentul esențial al aducerii mărturiei în cadrul predicării Evangheliei, aceștia se ascund. Sunt perfect conștienți de faptul că le lipsește adevărul, prin urmare, de ce nu fac un efort pentru a se echipa cu acesta? Știind foarte bine că le lipsește adevărul, de ce se străduiesc mereu din răspuțuri să devină conducători? Nu au niciun talent, dar au nerușinarea să accepte orice poziție oficială – ar accepta chiar și rolul de împărat dacă i-ai lăsa – sunt mult prea nerușinați! Indiferent de nivelul de conducere pe care îl dețin, ei nu pot să facă lucrare reală, totuși îndrăznesc să se bucure de beneficiile statutului fără să aibă deloc mustrări de conștiință. Nu sunt ei oameni fără nicio rușine? Ar fi de înțeles dacă ți s-ar cere să vorbești într-o limbă străină și nu ai putea; dar să ai părtășie despre adevărurile viziunilor și despre intențiile lui Dumnezeu în limba ta maternă ar trebui să fie posibil, nu-i așa? Oamenii care sunt credincioși doar de trei-cinci ani pot fi scuzați pentru faptul că nu pot avea părtășie despre adevăr. Însă unii cred în Dumnezeu de aproape 20 de ani și, cumva, încă nu sunt capabili să aibă părtășie despre adevărurile referitoare la viziuni – nu sunt asemenea oameni inutili? Nu sunt ei oameni de nimic? Mă uimește să aud că o persoană crede în Dumnezeu de mulți ani, însă nu știe cum să aibă părtășie despre adevărurile referitoare la viziuni. Voi ce simțiți auzind acestea? Nu este de neconceput? Cum și-au făcut aceste persoane lucrarea în toți acești ani? Când li se cere să ofere îndrumare pentru compunerea muzicii, ei nu știu cum și spun că acest domeniu specializat este prea dificil, că nu este ceva ce poate fi înțeles de o persoană

obișnuită. Când li se cere să ofere îndrumare în lucrarea de realizare a operelor de artă sau a producției de filme, ei susțin că nu se pot ocupa de aceste sarcini, deoarece necesită un nivel prea înalt de competențe tehnice. Când li se cere să scrie articole cu mărturii bazate pe experiențe, ei spun că au un nivel de educație prea scăzut, că nu știu cum să le scrie și că nu s-au instruit niciodată în acest sens. Faptul că nu pot face asemenea sarcini este scuizabil, dar, prin natura sa, lucrarea de evanghelizare face parte din datoria lor. Sunt extrem de familiarizați cu această lucrare – nu ar trebui să le fie ușor? Cel mai important aspect al părtășiei despre adevărurile referitoare la viziuni este să ai părtășie clară despre adevărul celor trei etape ale lucrării. Inițial, oamenii nu au multă experiență în acest sens și este posibil să nu aibă părtășie foarte bine. Însă, instruindu-se, în timp devin tot mai buni la părtășie, pe măsură ce fac acest lucru tot mai mult și devin capabili să vorbească în mod organizat, având un limbaj precis și clar și un mod de exprimare elegant. Nu este acesta un domeniu specific al unei lucrări specializate pe care conducătorii ar trebui să o stăpânească? Nu este ca și cum ai forța un pește să trăiască pe uscat, nu-i așa? (Nu, nu este.) Însă, acești conducători falși nu sunt capabili să facă nici măcar această mică parte a lucrării. Cu toate acestea, încă slujesc în calitate de conducători? De ce continuă să ocupe acea poziție? Unii oameni spun: „Sunt o persoană cu gândire confuză și neclară, îmi lipsește logica și nu prea mă pricep să vorbesc despre adevărurile referitoare la viziuni.” În acest caz, poți să identifici și să rezolvi diferitele imperfecțiuni și abateri care apar în lucrarea de evanghelizare? Dacă nu poți să le identifici, cu siguranță nu poți nici să le rezolvi. Când de lucrarea de evanghelizare se ocupă conducători falși, aceștia nu joacă niciun rol în verificare sau supraveghere; îi lasă pur și simplu pe cei de sub ei să facă ce vor, astfel încât oricine poate să facă lucrurile așa cum dorește și poate să predice oricui dorește – nu se aplică niciun principiu sau standard. Unele persoane acționează după bunul plac, le lipsesc rațiunea și mai ales principiile atunci când fac lucruri, comițând în mod nechibzuit fapte rele. Conducătorii falși nu reușesc deloc să depisteze sau să identifice aceste probleme.

Se spune că, în America de Sud și în Africa, niște persoane sărace s-au alăturat bisericii ca urmare a lucrării de evanghelizare. Aceste persoane nu au un venit stabil, au probleme chiar și cu asigurarea unei cantități suficiente de hrană și cu supraviețuirea. Prin urmare, ce ar trebui făcut? Au existat conducători care au spus: „Dumnezeu intenționează să mântuiască omenirea și, pentru ca cineva să fie mântuit, mai întâi trebuie să aibă suficientă mâncare, nu-i așa? În acest caz, nu ar trebui să ofere ajutor casa lui Dumnezeu? Dacă ei cred în Dumnezeu, le putem distribui câteva cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu. Nu au calculatoare sau telefoane, deci, ce ar trebui să facem dacă solicită să facă îndatoriri? Faceți niște cercetări, aflați dacă sunt cu adevărat dispuși să facă îndatoriri.” Cercetările au dezvăluit faptul că, la momentul respectiv, acei oameni nu aveau bani, dar, dacă ar fi avut bani și ar fi putut să mănânce pe săturate, ar fi fost dispuși să meargă și să predice Evanghelia și să își facă datoria. După ce au înțeles aceste circumstanțe, conducătorii au început să distribuie fonduri de ajutor în fiecare

lună. Mâncarea și cazarea, chiar și taxele pentru internet, achiziția de telefoane, calculatoare și alte echipamente pentru acești oameni, toate au fost plătite cu banii casei lui Dumnezeu. Distribuirea banilor către acești oameni nu avea ca scop răspândirea lucrării de evanghelizare, ci mai degrabă, reprezenta un ajutor pentru supraviețuirea lor. Era acest lucru conform cu principiile? (Nu, nu era.) Are casa lui Dumnezeu o regulă care spune că, atunci când predicăm Evanghelia, dacă întâlnim oameni săraci, fără mijloace de subzistență, atât timp cât ei acceptă această etapă a lucrării, ar trebui să primească ajutor? Există un asemenea principiu? (Nu.) Atunci, pe baza cărui principiu le-au distribuit acești conducători fonduri de ajutor? Au făcut acest lucru deoarece credeau că erau bani în casa lui Dumnezeu, dar nu aveau pe ce să fie cheltuiți sau pentru că îi considerau pe acești oameni demni de milă, ori în speranța că acești oameni ar ajuta la răspândirea Evangheliei? Care era mai exact intenția lor? Ce încercau să obțină? Când a fost vorba să distribuie telefoane, computere și să acopere costurile de trai, au dat dovadă de mult entuziasm; le-a plăcut să se implice într-o astfel de lucrare, ce oferea beneficii altora, deoarece le permitea să se dea bine pe lângă acești oameni și să le câștige inimile. Erau deosebit de interesați de acest fel de sarcini, mergând tot mai departe fără să aibă niciun pic de rușine. Asta înseamnă să folosești banii lui Dumnezeu ca să intri în grațiile oamenilor și ca să le cumperi afecțiunea. De fapt, acești oameni săraci nu credeau cu adevărat în Dumnezeu; încercau doar să își umple burțile și să găsească un mod de a-și câștiga traiul. Asemenea oameni nu urmăreau să dobândească adevărul sau mântuirea. I-ar mântui Dumnezeu pe acești oameni? Unii, chiar dacă erau dispuși să facă o datorie, nu erau sinceri, ci mai degrabă erau motivați de dorința de a avea telefoane și calculatoare, de a se bucura de confort în viață. Dar conducătorilor falși nu le păsa de acest lucru; atât timp cât cineva era dispus să facă o datorie, aveau grijă de acea persoană. Pe lângă faptul că trimiteau bani pentru cazare și mâncare, mai și cumpărau calculatoare, telefoane și diverse echipamente. S-a dovedit însă că acești oameni își făceau îndatoririle fără să obțină nici cel mai mic efect. Nu aruncau pur și simplu conducătorii falși cu banii pe fereastră? Nu foloseau banii casei lui Dumnezeu ca să își arate generozitatea? (Ba da.) Este aceasta lucrarea care ar trebui făcută de conducători și lucrători? (Nu.) Nu erau aceștia conducători falși? Conducătorilor falși le place să simuleze bunătatea, bunăvoința și mărinimia. Dacă vrei să arăți că ești mărinimos, foarte bine, dar folosește banii proprii! Dacă nu au haine, dezbracă-te și dă-le hainele tale; nu cheltui jertfele lui Dumnezeu! Jertfele lui Dumnezeu sunt menite lucrării de răspândire a Evangheliei, nu pentru cheltuieli de asistență socială și, cu siguranță, nu sunt destinate să fie ajutor pentru cei săraci. Casa lui Dumnezeu nu este o instituție de asistență socială. Conducătorii falși sunt incapabili să facă lucrare reală și sunt chiar mai puțin capabili să furnizeze adevărul sau viața. Se concentrează doar să folosească jertfele lui Dumnezeu ca să distribuie ajutoare sociale, astfel încât să intre în grațiile oamenilor și să-și mențină reputația și statutul. Sunt risipitori fără rușine, nu-i așa? Dacă sunt descoperiți asemenea conducători falși, poate cineva să îi expună

și să îi oprească la timp? Nimeni nu a luat atitudine ca să îi oprească. Dacă Cel de mai sus nu ar fi aflat și nu ar fi oprit această practică, folosirea banilor lui Dumnezeu pentru a oferi beneficii oamenilor nu ar fi încetat niciodată. Acei oameni săraci își tot întind mâinile, mereu vor mai mult. Sunt nesătui; indiferent cât de mult le dai, nu este niciodată suficient. Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu pot să-și lase în urmă familiile și carierele ca să își facă datoria și să fie mântuiți și, chiar dacă se confruntă cu dificultăți în viață, pot să găsească modalități de a le rezolva singuri, fără să ceară constant lucruri de la casa lui Dumnezeu. Rezolvă singuri ceea ce pot, iar pentru ceea ce nu pot rezolva, se roagă lui Dumnezeu și se bazează pe credința lor ca să experimenteze. Cei care cerșesc mereu de la Dumnezeu, așteptând de la casa Lui să le acopere cheltuielile de trai și să îi susțină, sunt complet lipsiți de rațiune! Nu vor să facă nicio datorie, dar își doresc să se bucure de viață, știind doar să întindă mâna și să ceară lucruri de la casa lui Dumnezeu și, chiar și atunci, nu este niciodată suficient. Nu sunt ei cerșetori? Iar conducătorii falși – acești idioți – pur și simplu continuau să împartă beneficii și nu s-au oprit, făceau mereu pe plac oamenilor ca să le câștige recunoștința, gândindu-se chiar că asemenea acțiuni îl proslăveau pe Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile care îi încântă cel mai mult pe conducătorii falși. Prin urmare, există cineva care poate să identifice aceste probleme, care poate să vadă esența acestor probleme? Majoritatea conducătorilor închid ochii, gândindu-se: „În orice caz, eu nu mă ocup de lucrarea de evanghelizare, de ce mi-ar păsa de asemenea lucruri? Banii cheltuiți nu sunt ai mei. Atât timp cât banii din buzunarul meu rămân neatinși, totul este bine. Voi puteți dăruia oricui doriți, ce are asta de-a face cu mine? Indiferent, nu este ca și cum acei bani vor ajunge în portofelul meu.” Există mulți asemenea oameni iresponsabili în jur, dar câți pot sprijini lucrarea casei lui Dumnezeu?

În prezent, lucrarea de evanghelizare din străinătate este în desfășurare peste tot. În unele țări există mai mulți oameni care pot accepta adevărul, în timp ce altele au populații de calibru mai scăzut, astfel încât cei care pot accepta adevărul sunt mai puțini. În unele țări lipsește libertatea de credință, acestea fiind foarte potrivnice adevăratei căi și lucrării lui Dumnezeu și nu multe persoane pot să accepte adevărul. Mai mult, populațiile unor țări sunt prea înapoiate și au un calibru atât de scăzut, încât nu pot înțelege adevărul, indiferent de modul în care are loc părtășia, și se pare că oamenii de acolo nu se ridică la înălțimea adevărului. Evanghelia nu ar trebui să fie predicată în asemenea locuri. Cu toate acestea, cei care predică Evanghelia nu reușesc să vadă esența problemei; ei nu predică celor care pot accepta adevărul, ci, în schimb, insistă să caute cazurile dificile, ignorându-le pe cele mai ușoare. Ei nu predică în locurile în care lucrarea de evanghelizare este deja în curs de răspândire și unde este ușor să predici. În schimb, ei insistă să predice Evanghelia în acele locuri sărace și înapoiate, predicând grupurilor de oameni cu cel mai rău calibru, care nu pot să înțeleagă adevărul, precum și grupurilor etnice cu cele mai puternice noțiuni religioase și care se împotrivesc cel mai tare lui Dumnezeu. Nu este aceasta o abatere? Să luăm drept exemplu iudaismul și

unele religii rasiale adânc înrădăcinate, care privesc creștinismul ca pe un dușman și chiar îl persecută. În cazul acestui tip de țări și grupuri etnice, Evanghelia pur și simplu nu ar trebui predicată. De ce nu? Deoarece predicarea este zadarnică. Chiar dacă investești toate resursele umane, financiare și materiale disponibile, ar putea să treacă trei, cinci sau chiar zece ani fără să se vadă rezultate semnificative. Ce poate fi făcut în această situație? La început, în necunoștință de cauză, cineva ar putea încerca; dar, văzând clar circumstanțele – și anume că, în cele din urmă, s-ar putea ca predicarea cu mari sacrificii a Evangheliei să nu producă neapărat rezultate bune – cei în cauză trebuie să aleagă o altă cale, o cale care poate să ofere rezultate. Nu este acesta un lucru pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să îl vadă așa cum este de fapt? (Ba da.) Dar conducătorii falși nu îl înțeleg. Când se discută de unde să se înceapă răspândirea Evangheliei în străinătate, unii spun: „Începeți cu Israelul. Având în vedere că Israelul a fost baza pentru primele două etape ale lucrării lui Dumnezeu, trebuie să o predicăm acolo. Indiferent cât de dificil este, trebuie să perseverăm și să le predicăm.” Cu toate acestea, după o perioadă îndelungată de predicare, nu există rezultate semnificative, ceea ce este dezamăgitor. Ce ar trebui conducătorii să facă în acest moment? Un conducător cu calibru și o povară ar spune: „Activitatea noastră de predicare a Evangheliei nu are niciun principiu; nu știm cum să ne adaptăm, ci vedem lucrurile doar pe baza închipuirilor noastre – asta este prea naiv din partea noastră! Nu ne-am așteptat la nesăbuiința, încăpățânarea și absurditatea acestor oameni. Ne-am gândit că, deoarece ei cred în Dumnezeu de mii de ani, ar trebui să fie primii care să audă Evanghelia lui Dumnezeu, dar ne-am gândit greșit; sunt prea absurzi! De fapt, atunci când Dumnezeu făcea lucrarea de răscumpărare, El îi abandonase deja. Ar fi un efort inutil să ne întoarcem acum și să le predicăm; ar fi o muncă zadarnică și o nesăbuiință. Am înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu face lucrare referitor la această chestiune, deci cum am putea să o facem noi, oamenii? Am încercat, dar indiferent cum predicăm, ei nu acceptă adevărata cale. Momentan, ar trebui să renunțăm, să îi lăsăm deoparte și să nu le acordăm nicio atenție deocamdată. Dacă există persoane dispuse să caute, atunci îi vom întâmpina cu bucurie și le vom aduce mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu. Dacă nu există nimeni care să caute, atunci nu este nevoie ca noi să îi căutăm din proprie inițiativă.” Nu este acesta un principiu al predicării Evangheliei? (Ba da.) Prin urmare, poate un conducător fals să respecte principiile? (Nu.) Conducătorii falși au calibru scăzut și nu pot vedea esența problemei; ei vor spune: „Dumnezeu a zis că israeliții sunt aleșii Săi. Nu putem niciodată să renunțăm la ei. Ei trebuie să fie pe primul loc; lor trebuie să le predicăm primii, înainte de a predica oamenilor din alte țări. Cât de mare ar fi slava dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi răspândită în Israel! Dumnezeu a adus slava din Israel în Est și noi ar trebui să ducem acea slavă înapoi, din Est în Israel, ca să îi lăsăm să vadă că Dumnezeu S-a întors!” Nu este acesta doar un slogan? Se aliniază acest lucru cu faptele? Asta ar spune cei cărora le lipsește înțelegerea spirituală. Cum rămâne cu acei conducători falși care nu fac lucrare reală? Ei nu acordă

nicio atenție acestor lucruri. Oamenii care predică Evanghelia sunt tulburați de această problemă de multă vreme, sfâșiați între a renunța și a continua să predice, șovăind asupra modului de practicare. Conducătorii falși nu sunt deloc conștienți de faptul că aceasta este o problemă. Văzând acești oameni îngrijorați pentru că nu au o cale, ei spun: „De ce vă faceți griji? Avem adevărul și mărturiile bazate pe experiență; trebuie doar să le predicați acestor oameni!” Cineva spune: „Nu înțelegi, este foarte greu să le predici acestor oameni.” Când în lucrare apar probleme importante care trebuie rezolvate de conducători, aceștia continuă să strige sloganuri și să spună vorbe goale. Este acesta comportamentul așteptat de la conducători? Când sunt întrebați dacă ar trebui predicat unor asemenea potențiali destinatari ai Evangheliei, ei spun: „Ar trebui să predicăm tuturor, în special israeliților, cu siguranță ar trebui să le predicăm lor.” Vă dați seama de problema cu aceste cuvinte? Știu ei că asta este o abatere, un defect al lucrării de evanghelizare de care trebuie să se ocupe? Acești oameni de nimic nu știu, totuși sunt încă acolo, debitând cuvinte pompoase și strigând sloganuri, sunt cu adevărat gunoaie inutile! Ei cred totuși că sunt isteți, că au calibru și că sunt deștepți. Nici măcar nu sunt conștienți de faptul că în lucrare există un defect și o abatere atât de mare; pot ei să înceapă măcar să le rezolve? Acest lucru este chiar mai puțin probabil. Cei care predică Evanghelia sunt cu toții extrem de îngrijorați; lucrarea de evanghelizare a fost afectată, îngreunată și nu poate continua lin, dar, în mod surprinzător, conducătorii falși nu au nici cea mai mică idee despre abaterea care are loc în cadrul lucrării. Adeseori, când întâmpină probleme sau abateri în lucrare, majoritatea oamenilor nu se sinchiesc, nu observă și persistă cu încăpățănare în abordarea greșită, fără nicio restricție. Dacă nici conducătorii și lucrătorii nu înțeleg și nu pricep prompt situația, atunci, până în momentul în care problema a devenit gravă și a afectat progresul lucrării, putând fi descoperită de majoritatea oamenilor, conducătorii și lucrătorii sunt stupefiați. Această situație este cauzată de neglijarea responsabilității de către conducători și lucrători. Prin urmare, cum ar putea aceștia să evite asemenea consecințe grave? Conducătorii și lucrătorii trebuie să verifice regulat lucrarea și să înțeleagă prompt starea și progresul lucrării. Dacă se constată că eficiența lucrării nu este ridicată, aceștia trebuie să identifice partea în care există abateri și probleme și să chibzuiască: „În acest moment, acești oameni par a fi ocupați, dar de ce nu există o eficiență evidentă? De exemplu, lucrarea echipei de evanghelizare; atât de mulți oameni predică Evanghelia și aduc mărturie în fiecare zi, alături de unii oameni care cooperează la această lucrare, atunci de ce nu se câștigă mulți oameni în fiecare lună? Care parte are o problemă? Cine provoacă problema? Cum a fost creată abaterea? Când a început? Trebuie să mă duc la fiecare grup ca să aflu ce face fiecare persoană în acest moment, cum sunt actualii potențiali destinatari ai Evangheliei și dacă direcția de predicare a Evangheliei este corectă; trebuie să aflu toate aceste lucruri.” Treptat, prin consultări, părtășie și discuții, abaterile și imperfecțiunile lucrării devin evidente. După ce o problemă este descoperită, ea nu poate fi lăsată așa; trebuie să fie rezolvată. Prin urmare, ce fel de conducători pot

să detecteze probleme, deviații și imperfecțiuni care apar în lucrare? Acești conducători trebuie să poarte o povară, să fie sânguincioși și să fie implicați în fiecare detaliu al lucrării specifice; să urmărească, să înțeleagă și să priceapă fiecare parte; să stabilească ce face fiecare, care este numărul adecvat de persoane pentru fiecare sarcină, cine sunt supraveghetorii, care este calibrul acestor oameni și dacă își fac sau nu lucrarea bine, ce eficiență au, cum progresează lucrarea și așa mai departe – toate aceste lucruri trebuie stabilite. În plus, cea mai importantă parte a lucrării de evanghelizare este reprezentată de deținerea adevărului de către predicatorii Evangheliei, dacă aceștia pot să aibă părtaşie clară despre adevărurile viziunilor, ca să înlăture noțiunile și problemele oamenilor, dacă le pot oferi potențialilor destinatari ai Evangheliei ceea ce le lipsește, ca să îi convingă pe deplin și dacă pot să adopte un stil conversațional atunci când au părtaşie despre adevăr, astfel încât potențialii destinatari ai Evangheliei să poată auzi mai mult glasul lui Dumnezeu. De exemplu, dacă un potențial destinatar al Evangheliei dorește să afle despre adevărurile referitoare la semnificația întrupării lui Dumnezeu, dar un anumit predicator al Evangheliei vorbește mereu despre însemnătatea lucrării lui Dumnezeu și despre ce sunt noțiunile religioase, nu este aceasta o problemă? Dacă o persoană dorește să afle doar despre cum poate să fie mântuită și care este conținutul planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, nu este momentul să aibă părtaşie despre adevărurile-viziuni privind cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu? (Ba da.) Dar acest predicator al Evangheliei vorbește întruna despre mustrarea și judecata lui Dumnezeu, despre expunerea Lui privind faptul că firile corupte ale oamenilor includ aroganța, înșelătoria și ticăloșia, precum și despre alte subiecte asemănătoare. Înainte ca celălalt să fi acceptat lucrarea lui Dumnezeu, predicatorul Evangheliei începe să îi vorbească despre mustrare și judecată, expunându-i firile corupte. Prin urmare, persoana respectivă este dezgustată, nu primește ceea ce dorește, iar problemele care trebuie rezolvate rămân fără soluție; își pierde interesul și nu este dispusă să continue să cerceteze. Nu înseamnă asta că problema este predicatorul Evangheliei? Predicatorul Evangheliei nu înțelege adevărul sau îi lipsește înțelegerea spirituală, prin urmare nu își dă deloc seama de ce are nevoie cealaltă persoană, nu reușește să scoată în evidență ideile principale atunci când vorbește, bate câmpii și nu rezolvă deloc problemele potențialului destinatar al Evangheliei – cum ar putea câștiga oameni predicând Evanghelia în acest mod?

Conducătorii falși ignoră toate problemele cu care se confruntă în lucrarea lor. Indiferent ce probleme apar în lucrarea de evanghelizare și indiferent în ce mod oamenii răi perturbă și afectează această lucrare, conducătorii falși nu le acordă nicio atenție, ca și cum nu ar avea nimic de-a face cu ei. Conducătorii falși fac lucrarea într-un mod confuz; indiferent dacă o anumită persoană are rezultate sau respectă adevărurile-principii în datoria sa, conducătorii falși nu oferă supraveghere sau verificare, permițându-le oamenilor să acționeze liber, indiferent de consecințe. Astfel, abaterile și imperfecțiunile care apar în lucrarea de evanghelizare nu sunt niciodată rezolvate și un număr

incalculabil de persoane care caută adevărata cale pleacă pe nesimțite, fără să poată fi aduși dinaintea lui Dumnezeu cât mai curând posibil. Unii oameni, după ce ajung să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, spun: „De fapt, cineva mi-a predicat Evanghelia acum trei ani. Nu se pune problema că nu doream să o accept sau că aș fi crezut propaganda negativă; doar că persoana care mi-a predicat era foarte iresponsabilă. Nu putea să răspundă la întrebările pe care le puneam, iar când am căutat adevărul și am avut părtășie, a fost neclară, spunându-mi doar niște cuvinte inutile. În consecință, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să plec, dezamăgit.” Trei ani mai târziu, după ce au cercetat online, apoi au căutat și au avut părtășie cu frații și surorile, acești oameni înlătură, una câte una, toate noțiunile și confuziile din inima lor, confirmând pe deplin și acceptând faptul că într-adevăr Dumnezeu Se arată și face lucrare. Ei acceptă lucrarea lui Dumnezeu în urma propriilor căutări și cercetări. Dacă persoana care predica Evanghelia ar fi putut să aibă părtășie clară despre adevăr și să le înlătore toate noțiunile și întrebările cu trei ani în urmă, atunci ar fi acceptat-o cu trei ani mai repede. Cât de mult a fost întârziat progresul vieții în acești trei ani! Această situație trebuie considerată o neglijare a responsabilității din partea celor care predică Evanghelia și este direct legată de faptul că aceștia nu înțeleg adevărul. Unii lucrători evanghelici pur și simplu nu se concentrează să se echipeze cu adevărul, fiind capabili doar să debiteze câteva doctrine, fără să poată înlătura noțiunile sau problemele reale ale oamenilor. Drept urmare, atunci când aud Evanghelia, multe persoane nu o acceptă în timp util, ceea ce le întârzie cu mai mulți ani progresul în viață. Trebuie spus că responsabili de acest lucru sunt conducătorii care se ocupă de lucrarea de evanghelizare, din cauza îndrumării lor necorespunzătoare și supravegherii insuficiente. Dacă liderii și lucrătorii au cu adevărat o povară și pot îndura puțin mai multă suferință, pot practica mai mult părtășia despre adevăr și pot demonstra ceva mai multă loialitate, având părtășie clară despre toate aspectele adevărului, astfel încât acei lucrători evanghelici să poată să aibă părtășie despre adevăr și să înlătore noțiunile și îndoielile oamenilor, atunci rezultatele predicării Evangheliei ar deveni tot mai bune. Acest lucru le-ar permite mai multor oameni dintre cei care cercetează adevărata cale să accepte mai repede lucrarea lui Dumnezeu și să revină dinaintea lui Dumnezeu, ca să primească mai curând mântuirea Lui. Lucrarea bisericii este întârziată pur și simplu pentru că acești conducători falși sunt extrem de neglijenți în responsabilitățile lor, nu fac lucrare reală, nu verifică și nu supraveghează lucrarea și nu sunt capabili să aibă părtășie despre adevăr, ca să rezolve probleme. Bineînțeles, acest lucru se întâmplă și pentru că acești conducători falși se complac în beneficiile statutului, nu urmăresc deloc adevărul și nu sunt dispuși să verifice, să supravegheze sau să direcționeze lucrarea de răspândire a Evangheliei. Rezultatul este că lucrarea progresează încet și că multe deviații, absurdități și greșeli necugetate făcute de om nu sunt îndreptate sau rezolvate prompt, ceea ce afectează grav eficiența răspândirii Evangheliei. Aceste probleme sunt corectate doar atunci când sunt descoperite de Cel de mai sus, iar conducătorilor și

lucrătorilor li se spune să le rezolve. Ca orbii, acești conducători falși nu pot descoperi nicio problemă și modul în care fac lucrurile este lipsit de orice principii. Și totuși, nu au capacitatea de a-și da seama de propriile greșeli și își recunosc erorile doar atunci când sunt emondați de Cel de mai sus. Prin urmare, cine își poate permite să își asume responsabilitatea pentru pierderile provocate de acești conducători falși? Chiar dacă sunt îndepărtați din funcțiile lor, cum pot fi compensate pierderile pe care le-au cauzat? De aceea, dacă sunt descoperiți conducători falși care nu sunt capabili să facă nicio lucrare reală, aceștia trebuie demisi cu promptitudine. În unele biserici, lucrarea de evanghelizare progresează foarte încet, iar acest lucru este pur și simplu din cauza faptului că acești conducători falși nu fac lucrare reală, precum și a numărului prea mare de cazuri de neglijență și de greșeli făcute de aceștia.

Toate aspectele diverse ale lucrării făcute de conducătorii falși prezintă numeroase probleme, deviații și defecte pe care aceștia trebuie să le rezolve, să le corecteze și să le remedieze. Însă, întrucât acestor conducători falși le lipsește un simț al poverii, ei complăcându-se doar în beneficiile statutului, fără a face lucrare reală, până la urmă aceștia dau complet peste cap lucrarea. În unele biserici, oamenii nu au aceeași gândire, toți se suspectează, se feresc unii de alții și se subminează, temându-se în același timp că vor fi eliminați de casa lui Dumnezeu. Atunci când se confruntă cu aceste situații, conducătorii falși nu acționează pentru a le rezolva și nu reușesc să facă lucrare reală, specifică. Lucrarea bisericii se oprește, însă conducătorii falși nu sunt deloc supărați de acest lucru, continuând să creadă că ei au lucrat destul de mult și nu au întârziat lucrarea bisericii. Asemenea conducători falși sunt esențialmente incapabili să îndeplinească lucrarea de a oferi viață și nici nu pot să rezolve probleme reale conform adevărului. Ei fac doar puțină lucrare legată de treburile generale, special stabilită și precizată de Cel de mai sus, ca și cum lucrarea lor trebuie făcută doar pentru Cel de mai sus. Când vine vorba de lucrarea fundamentală a bisericii, o cerință permanentă a Celui de mai sus – cum ar fi lucrarea de aprovizionare cu viață și lucrarea de cultivare a oamenilor – sau de anumite sarcini speciale poruncite de Cel de mai sus, aceștia nu știu cum să le facă și nu pot să le facă. Ei doar delegă aceste sarcini celorlalți și apoi consideră că și-au făcut treaba. Fac exact atât cât le-a spus Cel de mai sus și iau atitudine doar atunci când sunt îmboldiți; altfel, sunt leneși și superficiali – aceștia sunt conducători falși. Ce este un conducător fals? Pe scurt, este cineva care nu face lucrare reală, care nu își îndeplinește munca de conducător, afișând o neglijare gravă a responsabilității în ceea ce privește lucrarea esențială și fundamentală, și cineva care nu acționează – acesta este un conducător fals. Conducătorii falși se ocupă doar de treburi generale superficiale, confundându-le cu lucrarea reală. De fapt, când vine vorba de munca lor de conducător și de lucrarea esențială primită de la casa lui Dumnezeu, pe acestea nu le fac deloc bine. În plus, în diferitele elemente ale lucrării bisericii apar frecvent probleme care necesită o soluție din partea conducătorului, însă acesta nu poate să le rezolve, adoptând adeseori o atitudine de eschivare, iar frații și surorile nu pot să îl găsească

atunci când vor să rezolve o problemă. Dacă reușesc să îl găsească pe conducător, acesta îi evită, cu scuza că este prea ocupat cu lucrarea și le cere fraților și surorilor să citească singuri cuvintele lui Dumnezeu și să caute adevărul ca să își rezolve problemele în mod independent, adoptând o abordare detașată. În cele din urmă, se ajunge la o acumulare de prea multe probleme nerezolvate, întrerupând progresul tuturor elementelor lucrării și oprind lucrarea bisericii. Aceasta este consecința faptului că falșii conducători nu fac lucrare reală. Conducătorii falși nu sunt niciodată onești sau sânguincioși în ceea ce privește responsabilitățile lor de bază și nici nu caută adevărul ca să rezolve diferite probleme. Asta înseamnă că falșii conducători vor fi cu siguranță incapabili să facă lucrare reală și să rezolve probleme. Conducătorii falși excelează la predicarea cuvintelor și a doctrinelor, la strigarea de sloganuri și la îmboldirea celorlalți, concentrându-se doar să fie ocupați cu lucrarea legată de treburile generale. În ceea ce privește lucrarea fundamentală a bisericii, care le-a fost încredințată de casa lui Dumnezeu, cum ar fi să ofere viață și să aibă părtășie despre adevăr ca să rezolve probleme, ei nu știu să facă aceste lucruri, nu se instruiesc ca să învețe cum să le facă și nu pot să rezolve probleme reale – aceștia sunt conducători falși.

Când li se cere să îndrume lucrarea bazată pe texte, precum scrierea scenariilor, scrierea articolelor cu mărturii bazate pe experiență și alte sarcini specifice, unii conducători falși consideră că nu trebuie să facă ceva concret, deoarece este vorba doar de îndrumare, așa că, în schimb, pur și simplu umblă de colo-colo. „Zhang”, spun ei, „cum merge articolul tău?” „Aproape am terminat.” „Li, ai întâmpinat dificultăți la scrierea acelui scenariu?” „Da, poți să mă ajuți să le rezolv?” „Discutați între voi. Continuați să vă rugați.” Pe lângă faptul că acești conducători falși nu îi îndrumă și nu îi ajută pe frați și surori, ei nici nu se concentrează să își facă bine treaba, hoinăresc fără țință și trăiesc o viață tihnită și confortabilă. La suprafață, pare că inspectează lucrarea, dar, în realitate, nu rezolvă nicio problemă – sunt de fapt niște birocrați! Funcționarii competenți din unele țări ale lumii non-credincioase sunt oameni la fel de corupți, dar chiar și ei sunt superiori acestor conducători falși, cărora le lipsește simțul responsabilității pe care îl au acești funcționari. De exemplu, după izbucnirea pandemiei, țările din întreaga lume au început să implementeze măsuri de prevenție. În cele din urmă, majoritatea acestor țări au fost de acord că eforturile de prevenție ale Taiwanului au fost eficiente, arătând că funcționarii din guvernul taiwanez și-au îndeplinit sarcinile de răspuns la pandemie la cele mai înalte standarde și extrem de detaliat. Este cu adevărat admirabil faptul că o țară din lumea profană și funcționari și politicieni ai omenirii corupte au executat o sarcină la cele mai înalte standarde și atât de detaliat. Mulți funcționari europeni au fost dispuși să viziteze Taiwanul și să învețe de la el; din această perspectivă, funcționarii guvernamentali ai Taiwanului au fost superiori celor din alte țări. Doar faptul că majoritatea acelor funcționari au fost capabili să acționeze concret și au putut să își îndeplinească responsabilitățile din toată inima dovedește că s-au ridicat la nivelul standardului. Unii conducători și lucrători din biserică sunt mereu superficiali când își fac

îndatoririle și, indiferent cum sunt emondați, acest lucru este inefficient. Consider că acești conducători și lucrători au un caracter care nu se ridică nici măcar la nivelul celui al funcționarilor din lumea non-credincioasă care pot face lucrare reală. Majoritatea susțin că au credință în Dumnezeu și că urmăresc adevărul, dar, în realitate, nu sunt dispuși să plătească un preț. Deși le este oferit foarte mult adevăr, aceasta este atitudinea lor față de îndeplinirea datoriei. Rezultatul este că toți devin conducători falși, care lasă mult de dorit atunci când sunt comparați cu funcționarii guvernamentali superiori! De fapt, cerințele Mele pentru oameni nu sunt exigente; nu le cer oamenilor să înțeleagă prea multe adevăruri sau să aibă un calibru prea înalt. Standardul minim este să acționeze cu conștiință și să-și îndeplinească responsabilitățile. Cel puțin, ar trebui să meriți pâinea zilnică și să te ridici la înălțimea însărcinării date de Dumnezeu; asta este suficient. Însă lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută până acum și pot mulți oameni să acționeze cu conștiință? Văd că unii funcționari din țări democratice vorbesc și acționează cu sinceritate. Nu exagerează și nu avansează teorii pompoase, discursul lor este deosebit de riguros și de autentic și pot să se ocupe de multe chestiuni reale. Într-adevăr, lucrarea lor este foarte bună, reflectând cu adevărat integritatea și umanitatea lor. Observând majoritatea conducătorilor și lucrătorilor din biserică în acest moment, aceștia fac lucrurile de mântuială și sunt superficiali în lucrarea lor, nu au obținut rezultate foarte bune și nu și-au îndeplinit complet responsabilitățile. După ce devin conducători, se transformă în funcționari religioși, fac pe grozavii și dau ordine, devenind niște birocrati. Pur și simplu se concentrează să se complacă în beneficiile statutului lor și le place ca toată lumea să îi urmeze și să se învârtă în jurul lor. Foarte rar au discuții profunde cu oamenii obișnuiți din biserică, pentru a rezolva probleme reale. În inimile lor, se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Aceste tipuri de conducători falși și lucrători falși sunt complet lipsiți de speranță! Mi-am dat toată silința să am părtășie despre adevăr, însă acești conducători și lucrători nu îl înțeleg, se agată cu încăpățănare de ideile lor eronate și sunt nepăsători. Atitudinea lor față de îndatoriri este mereu superficială și nu au nici cea mai mică intenție să se căiască. Îmi dau seama că acești oameni nu au conștiință, nu au rațiune, nu sunt deloc umani! Atunci, chibzuiesc: mai este necesar să am în mod repetat părtășie despre aceste adevăruri cu aceste feluri de oameni? Trebuie să am părtășie într-un mod atât de specific? Trebuie să îndur această suferință? Sunt aceste cuvinte de prisos? După un răstimp de gândire, hotărâsc că totuși trebuie să vorbesc, deoarece, chiar dacă aceste cuvinte nu au niciun efect asupra celor complet lipsiți de conștiință sau rațiune, ele sunt utile celor care, în ciuda faptului că au un calibru puțin mai scăzut, pot să accepte adevărul și să își facă în mod sincer îndatoririle. Conducătorii falși nu fac lucrare reală și nu își îndeplinesc responsabilitățile, dar cei care urmăresc adevărul vor trage învățăminte, vor fi inspirați și vor găsi o cale să practice din aceste cuvinte și chestiuni. Intrarea în viață nu este ușoară; fără cineva care să îi susțină și să îi aprovizioneze, fără să analizeze în detaliu și să clarifice fiecare aspect al adevărului, oamenii sunt foarte slabi și adeseori se

regăsesc într-o stare de neputință și de dezorientare, o stare de negativitate și de pasivitate. De aceea, când îi văd pe acești conducători falși, adeseori Mă simt descurajat să am părtășie cu ei. Însă, atunci când Mă gândesc la suferința îndurată și la prețurile plătite de cei care cred cu sinceritate în Dumnezeu și care își fac îndatoririle cu loialitate, Mă răzgândesc. Fac acest lucru dintr-un singur motiv: chiar dacă numai 30-50 de persoane – sau cel puțin 8 sau 10 persoane – pot să se consume în mod sincer și să fie loiale când își fac îndatoririle, sunt dispuse să asculte și să se supună, atunci merită să rostesc aceste cuvinte. Nu aş avea nicio motivație să vorbesc și să am părtășie cu cei care nu au conștiință și rațiune; conversațiile cu aceste persoane Mi se par istovitoare și sunt inutile. Cei mai mulți dintre voi nu urmăresc adevărul și nu plătesc un preț în îndatoririle lor – nu au nicio povară sau loialitate, pur și simplu fac lucrurile de mântuială atunci când acționează și le fac fără tragere de inimă, în speranța că vor câștiga binecuvântări. Faptul că ascultați aceste cuvinte este efectiv o favoare pe care nu o meritați. Trageți foloase de pe urma celor care își fac îndatoririle cu sinceritate, care plătesc cu adevărat un preț, care posedă loialitate și povară și care sunt dispuși să practice adevărul. Aceste cuvinte sunt menite acelor oameni și voi primiți o favoare nemeritată prin faptul că le auziți. Dacă privim din această perspectivă – și anume că majoritatea dintre voi au o atitudine prin care fac lucrurile de mântuială, fără niciun pic de seriozitate în îndatoririle lor – atunci voi nu sunteți demni să auziți aceste cuvinte. De ce nu sunteți demni? Deoarece, chiar dacă ascultați, este în zadar; indiferent cât de multe sunt spuse sau cât de detaliat, voi ascultați doar mecanic și nu practicați aceste cuvinte, indiferent cât de mult înțelegeți după ce le ascultați. Pentru cine ar trebui rostite aceste cuvinte? Cine este demn să le audă? Merită să asculte doar cei dispuși să plătească un preț, cei care se pot consuma în mod sincer și care sunt loiali în îndatoririle și însărcinările lor. De ce spun că merită să asculte? Deoarece, după ce ascultă și înțeleg o părticică de adevăr, o pot aplica și practică ceea ce înțeleg; nu sunt vicleni și nu se lasă pe tânjală; tratează adevărul și cerințele lui Dumnezeu cu o atitudine de sinceritate și năzuință, fiind capabili să iubească și să accepte adevărul. Prin urmare, după ce ascultă, aceste cuvinte au efect asupra lor și obțin un rezultat.

13 februarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)

La ultima adunare am avut părtășie despre punctul cinci cu privire la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Pe parcursul părtășiei despre punctul cinci, am disecat unele dintre manifestările și acțiunile falșilor conducători și am terminat părtășia referitoare la acest punct. Acum vom avea părtășie cu privire la punctele șase și șapte referitoare la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Care este conținutul specific acestor două puncte? (Punctul șase: Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil. Punctul șapte: Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.) Atunci, să disecăm diferitele acțiuni și manifestări ale falșilor conducători cu privire la aceste două puncte. Aceste două puncte aparțin aceleiași categorii care se referă la promovarea, cultivarea și utilizarea de către biserică a tuturor tipurilor de oameni. Mai întâi să avem părtășie despre principiile casei lui Dumnezeu în promovarea și cultivarea tuturor tipurilor de talente calificate. Oare în acest fel nu veți putea apoi să înțelegeți, per ansamblu, unele dintre principiile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le respecte atunci când fac această lucrare? S-ar putea să vă gândiți: „În calitate de conducători și lucrători, intrăm deseori în contact cu aceste chestiuni, suntem deja familiarizați cu această lucrare și avem o anumită experiență în privința ei, prin urmare, chiar dacă Tu nu ai mai spune nimic despre ea, ne este clar și nu este nevoie să mai ai părtășie specifică pe această temă.” Așadar, nu este nevoie să avem părtășie pe această temă? (Avem nevoie de părtășia Ta pe această temă. Încă nu înțelegem principiile în această privință și există unii oameni talentați pe care încă nu știm cum să îi discernem.) Cei mai mulți conducători și lucrători sunt încă foarte confuzi cu privire la modul în care să facă această sarcină și se află în procesul de acomodare și nu pot înțelege principiile precise, așa că avem încă nevoie de părtășie cu privire la detalii.

Punctul șase: Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil

Semnificația promovării și cultivării oamenilor talentați de tot felul de către casa lui Dumnezeu

De ce promovează și cultivă casa lui Dumnezeu tot felul de oameni talentați? Este promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate felurile făcută de dragul implicării în știință, educație și literatură? Toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să știe deja că atunci când promovează și cultivă diferite tipuri de oameni talentați, casa lui Dumnezeu nu face acest lucru pentru a fabrica un anumit produs de înaltă tehnologie și pentru a crea un

miracol sau pentru a efectua cercetări în istoria dezvoltării umane și cu atât mai puțin pentru a face orice fel de planuri pentru viitorul omenirii. Atunci de ce promovează și cultivă casa lui Dumnezeu tot felul de oameni talentați? Înțelegeți acest lucru sau nu? (Pentru a răspândi Evanghelia Împărăției.) Pentru a răspândi Evanghelia Împărăției – acesta este un motiv. Mai există vreun motiv? (Pentru ca toți cei care urmăresc adevărul să aibă ocazia de a se antrena.) Așa este, acest răspuns este destul de rațional și la obiect. Face acest lucru pentru ca și mai mulți oameni care urmăresc adevărul să poată avea ocazia să se instruiască și să intre în adevărul-realitate cât mai curând posibil. Ambele răspunsuri pe care tocmai le-ați dat sunt corecte și exacte. Promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate felurile de către casa lui Dumnezeu se referă, într-o privință, la răspândirea Evangheliei Împărăției și la lucrarea lui Dumnezeu, iar în altă privință, se referă la lucrurile urmărite și intrarea individuală. Acestea sunt cele două aspecte primordiale. Specific vorbind, care este semnificația promovării și cultivării oamenilor talentați de tot felul de către casa lui Dumnezeu? Mai exact, ce lucrare fac în biserică acești oameni care sunt promovați și cultivați? Atunci când casa lui Dumnezeu promovează și cultivă o persoană pentru a fi lider de echipă, supraveghetor sau conducător sau lucrător în biserică, este aceasta numită oficial? (Nu.) Casa lui Dumnezeu promovează și cultivă oameni astfel încât aceștia să poată fi responsabili pentru proiecte sau sarcini specifice în cadrul diferitelor aspecte ale lucrării bisericii, cum ar fi lucrarea de evanghelizare, lucrarea bazată pe texte, lucrarea de producție de filme, lucrarea de udare, precum și unele treburi generale și așa mai departe. Prin urmare, cum îndeplinesc ei aceste sarcini specifice? Îndeplinind diferite activități ale bisericii în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu, cu adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu și cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, îndeplinindu-și astfel datoria în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și acționând în conformitate cu adevărurile-principii. Având în vedere faptul că acești oameni sunt promovați și cultivați pentru a prelua o lucrare, nu faptul că au un titlu sau un statut oficial le permite să își facă treaba bine. Mai degrabă, ei trebuie să aibă un anumit calibru pentru a-și asuma o anumită sarcină, adică pentru a-și asuma ceea ce Dumnezeu le-a încredințat să facă sau, cu alte cuvinte, o datorie și o obligație care implică responsabilitate. Aceasta este semnificația și definiția specifică a promovării și cultivării diferitelor tipuri de persoane talentate, după cum se menționează la punctul șase referitor la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Prin urmare, în promovarea și cultivarea oamenilor, scopul casei lui Dumnezeu este de a cultiva oameni talentați de toate felurile care să îndeplinească bine diferitele aspecte ale lucrării bisericii în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu; este de a le permite acestor oameni să își asume diferite sarcini specifice ale bisericii. În același timp, casa lui Dumnezeu îi cultivă și îi instruește pe acești oameni astfel încât ei să învețe cum să contemple cuvintele lui Dumnezeu, să aibă părtășie despre adevăr și să acționeze conform principiilor, conducându-i să practice adevărul, să trăiască după cuvintele lui

Dumnezeu și să intre în adevărul-realitate, permițându-le să aibă experiențe și mărturii adevărate, în urma cărora să-i poată conduce, uda și aproviziona pe alții și să îndeplinească bine diferitele aspecte ale lucrării bisericii, iar în același timp, aleșii lui Dumnezeu pot fi capabili să se supună lui Dumnezeu, să dea mărturie pentru Dumnezeu și să îndeplinească datoria de a predica Evanghelia. Metoda de practică pentru promovarea și cultivarea tuturor tipurilor de oameni talentați este, pe de o parte, aceea de a conduce oamenii în practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, ajungând să se cunoască pe sine, eliberându-se de firile lor corupte și intrând în adevărul-realitate; pe de altă parte, presupune ca lucrătorii și conducătorii să își folosească experiența practică de loialitate și supunere pentru a-i conduce și cultiva pe oameni în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și în a da mărturii răsunătoare pentru Dumnezeu. Acestea sunt cele două căi majore de practică pentru cultivarea diferitelor tipuri de oameni talentați. Aceasta este lucrarea specifică implicată în promovarea și cultivarea diferitelor tipuri de oameni talentați și aceasta este, totodată, adevărata semnificație a promovării și cultivării acestora.

Criteriile necesare pentru diferite tipuri de oameni talentați pe care casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă

I. Criterii necesare pentru conducători și lucrători și supraveghetori ai diferitelor elemente ale lucrării

La cine se referă „diferitele tipuri de oameni talentați promovați și cultivați de biserică”? Ce sfere cuprind acestea? În primul rând, tipul de oameni care pot fi supraveghetori ai diferitelor elemente ale lucrării. Care sunt standardele necesare pentru supraveghetorii diverselor elemente ale lucrării? Există trei standarde principale. În primul rând, aceștia trebuie să aibă capacitatea de a înțelege adevărul. Numai cei care pot înțelege adevărul în mod pur, fără distorsiuni, și pot trage concluzii sunt oameni cu un calibru bun. Oamenii de calibru bun trebuie măcar să aibă înțelegere spirituală și să fie capabili să mănânce și să bea în mod independent cuvintele lui Dumnezeu. Pe măsură ce mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei trebuie să fie capabili să accepte în mod independent judecata, mustrea și emondarea cuvintelor lui Dumnezeu și să caute adevărul pentru a-și înlătura noțiunile și închipuirile și denaturarea propriei voințe, precum și firile lor corupte – dacă ating acest standard, înseamnă că știu cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, iar acest lucru reprezintă o manifestare a calibrului bun. În al doilea rând, trebuie să poarte o povară pentru lucrarea bisericii. Oamenii care poartă cu adevărat o povară nu au doar entuziasm, ei au o experiență de viață adevărată, înțeleg unele adevăruri și pot vedea unele probleme așa cum sunt de fapt. Văd că în lucrarea bisericii și a aleșilor lui Dumnezeu există multe dificultăți și probleme care trebuie să fie rezolvate. Văd acest lucru cu ochii lor și, în inimile lor, se îngrijorează – asta înseamnă să porți o povară pentru lucrarea bisericii. Dacă cineva

este pur și simplu de calibru bun și capabil să înțeleagă adevărul, dar este leneș, râvnește la confortul trupesc, nu este dispus să facă lucrare reală și face o mică lucrare doar atunci când Cel de mai sus îi dă un termen-limită pentru finalizarea ei, când nu poate scăpa fără să o facă, atunci aceasta este o persoană care nu poartă nicio povară. Oamenii care nu poartă nicio povară sunt oameni care nu urmăresc adevărul, oameni fără simțul dreptății și oameni buni de nimic care își petrec toată ziua îndopându-se, fără să se gândească serios la nimic. În al treilea rând, ei trebuie să aibă capacitate de lucru. Ce înseamnă „capacitate de lucru”? Simplu spus, înseamnă nu numai că pot repartiza lucrări și le pot da oamenilor instrucțiuni, dar pot, de asemenea, identifica și rezolva probleme – asta înseamnă să ai capacitate de lucru. În plus, ei au nevoie și de aptitudini organizatorice. Persoanele cu aptitudini organizatorice sunt deosebit de pricepute în a aduce oamenii împreună, în a organiza și a rândui lucrarea și în a rezolva probleme, iar atunci când rânduiesc lucrarea și rezolvă probleme, îi pot convinge pe deplin pe oameni și îi pot face să asculte – asta înseamnă să ai aptitudini organizatorice. Cei care au cu adevărat capacitate de lucru pot îndeplini sarcini specifice rânduite de casa lui Dumnezeu și pot face acest lucru rapid și fără ezitare, fără nicio neglijență, și, mai mult, pot face bine diversele sarcini. Acestea sunt cele trei standarde ale casei lui Dumnezeu pentru cultivarea conducătorilor și lucrătorilor. Dacă cineva îndeplinește aceste trei standarde, atunci este o persoană rară, talentată și trebuie promovată, cultivată și instruită imediat, iar după ce practică pentru o perioadă de timp, poate apoi să preia lucrarea. Oricine are calibru, poartă o povară și are capacitate de lucru nu are nevoie de oameni care să își facă mereu griji pentru el, să îl supravegheze și să îl îndemne în lucrarea sa. Acest om este întreprinzător, știe ce lucrări trebuie făcute și când, ce lucrări trebuie inspectate și supravegheate și ce lucrări trebuie verificate sau urmărite îndeaproape. El este perfect conștient de aceste lucruri. Astfel de oameni sunt relativ de încredere în lucrarea lor și nu vor apărea probleme majore. Chiar dacă apar probleme, acestea vor fi chestiuni banale care nu afectează imaginea de ansamblu, iar Dumnezeu nu trebuie să-Și facă griji cu privire la lucrarea pe care o fac acești oameni. Doar cei care pot fi independenți în lucrarea lor dețin cu adevărat capacitate de lucru. Cei care nu pot fi independenți și este mereu nevoie ca alții să își facă griji pentru ei, să fie cu ochii pe ei, să îi supravegheze și chiar să îi țină de mână și să îi învețe ce să facă sunt tipul de oameni care au un calibru extrem de slab. Rezultatele lucrării pe care o fac oamenii cu un calibru obișnuit sunt cu siguranță mediocre, iar acești oameni au nevoie de alții care să stea cu ochii pe ei și să îi supravegheze înainte de a putea face ceva. Prin contrast, oamenii cu un calibru bun pot fi independenți după ce sunt instruiți pentru o perioadă de timp și, de fiecare dată când Cel de mai sus le dă instrucțiuni pentru o sarcină și are cu ei părtașie despre anumite principii, ei pot înțelege principiile, pot executa lucrarea în conformitate cu acestea și, practic, pot urma cursul corect fără abateri sau erori prea mari și pot obține rezultatele pe care trebuie să le obțină – asta înseamnă să ai capacitate de lucru. De exemplu, casa lui Dumnezeu cere ca biserica să fie curățită, antihriștii și

oamenii răi să fie identificați și excluși din biserică, iar tipul de oameni care dețin capacitate de lucru, în esență, nu se abat în timpul îndeplinirii acestei sarcini. Odată ce a apărut un antihrist, este nevoie de aproximativ o jumătate de an, cel puțin, pentru ca acesta să fie dezvăluit și îndepărtat. În acest timp, cei care au capacitate de lucru pot să îl identifice, să aibă părtașie despre adevăr pentru a diseca manifestările antihristului și să îi ajute pe frați și surori să dobândească discernământ în privința lor și să nu fie induși în eroare, permițându-le astfel să se ridice pentru a-l da în vileag și a-l exclude împreună pe antihrist. Atunci când apar antihriști sau oameni răi în sfera de activitate a oamenilor care dețin capacitate de lucru, în esență, majoritatea fraților și surorilor nu se lasă induși în eroare sau influențați. Doar câțiva oameni confuzi și cei de calibru foarte slab sunt induși în eroare, iar acesta este un fenomen firesc. Oamenii care au calibru bun și care au capacitate de lucru pot obține aceste rezultate în lucrarea lor, iar astfel de oameni dețin adevărul-realitate și sunt conducători și lucrători care sunt conform standardului.

Dintre diferitele tipuri de oameni talentați pe care tocmai le-am menționat, primul tip a fost al celor care pot fi supraveghetori ai diferitelor elemente ale lucrării. Prima cerință pentru aceștia este să aibă capacitatea și calibrul de a înțelege adevărul. Aceasta este cerința minimă. A doua cerință este ca ei să poarte o povară – acest lucru este indispensabil. Unii oameni înțeleg adevărul mai repede decât oamenii de rând, au înțelegere spirituală, sunt de calibru bun, au capacitate de lucru și, după ce practică pentru o perioadă de timp, pot fi complet independenți. Însă există o problemă gravă cu acești oameni – ei nu poartă nicio povară. Le place să mănânce, să bea, să se distreze și să umble haihui. Sunt foarte interesați de aceste lucruri, dar dacă li se cere să facă o anumită lucrare care presupune să îndure greutăți, să plătească un preț și să se stăpânească puțin, devin apatici și pretind că au o boală sau o afecțiune și că fiecare parte din ei se simte inconfortabil. Sunt neînfrânați și indisciplinați, dezinvolti, încăpățânați și depravați. Mănâncă, dorm și se distrează oricând doresc și lucrează doar atunci când au chef. Dacă lucrarea este puțin grea sau obositoare, își pierd interesul și nu mai vor să își facă datoria. Înseamnă asta că poartă o povară? (Nu.) Oamenii care sunt leneși și râvnesc la confortul trupesc nu sunt cei care ar trebui să fie promovați și cultivați. Există și oameni al căror calibru este mai mult decât adecvat pentru o slujbă, dar, din păcate, pur și simplu nu poartă o povară, nu le place să își asume responsabilități, nu le plac dificultățile și nu le place să își facă griji. Ei sunt orbi în ceea ce privește lucrarea care trebuie făcută și, chiar dacă o pot vedea, nu vor să se ocupe de ea. Sunt oamenii de acest tip candidați pentru promovare și cultivare? În niciun caz; oamenii trebuie să poarte o povară pentru a fi promovați și cultivați. A purta o povară poate fi descris și ca având un simț al responsabilității. A avea simțul responsabilității are mai mult de-a face cu umanitatea; a purta o povară se referă la unul dintre standardele pe care le folosește casa lui Dumnezeu pentru a evalua oamenii. Cei care poartă o povară și care dețin în plus alte două lucruri – capacitatea și calibrul de a înțelege adevărul și capacitatea de lucru – sunt tipul de oameni care pot fi promovați și

cultivați, iar acest tip de oameni pot fi supraveghetori ai diferitelor elemente ale lucrării. Acestea sunt standardele necesare pentru promovarea și cultivarea oamenilor pentru a deveni diferite tipuri de supraveghetori, iar oamenii care îndeplinesc aceste standarde sunt candidați pentru promovare și cultivare.

II. Criteriile necesare pentru persoanele talentate din diferite profesii care au talente sau daruri speciale

Pe lângă tipul de oameni care pot fi supraveghetori ai diverselor elemente ale lucrării, un alt tip de oameni care pot fi promovați și cultivați îl reprezintă cei care au talente sau daruri speciale sau au stăpânit unele abilități profesionale. Care e standardul casei lui Dumnezeu pentru a cultiva astfel de oameni să devină lideri de echipă? În primul rând, să ne uităm la umanitatea lor – atât timp cât iubesc, într-o oarecare măsură, lucrurile pozitive și nu sunt oameni răi, acest lucru este suficient. Unii oameni ar putea întreba: „De ce nu li se cere să fie persoane care urmăresc adevărul?” Pentru că liderii de echipă nu sunt conducători de biserică sau lucrători și nici nu sunt udători, și a le cere să îndeplinească standardul de a urmări adevărul ar însemna să li se ceară prea mult și să nu fie la îndemână pentru majoritatea dintre ei. Acest lucru nu este cerut persoanelor care desfășoară lucrări ce țin de treburi generale sau de activități profesionale specifice; dacă ar fi, doar câțiva s-ar califica, așa că standardele trebuie coborâte. Atât timp cât oamenii își înțeleg profesia, sunt capabili să își asume lucrarea, nu comit rău și nu provoacă nicio tulburare, acest lucru este suficient. Atunci când au de gând să desfășoare lucrări care necesită o oarecare familiaritate cu iscusința și care se referă la profesiile lor în casa lui Dumnezeu, acești oameni, care sunt specializați în anumite abilități sau profesii și au câteva puncte tari, atât timp cât sunt relativ lipsiți de viclenie și integri în ceea ce privește caracterul lor, nu răi, nu cu o înțelegere distorsionată, capabili să îndure greutăți și dispuși să plătească un preț, acest lucru este suficient. Prin urmare, prima cerință pentru cultivarea unor astfel de oameni pentru a fi lideri de echipă este ca ei să iubească într-o oarecare măsură lucrurile pozitive și, în plus, să fie capabili să îndure greutăți și să plătească un preț. Ce altceva mai este necesar? (Ei trebuie să aibă un caracter integru, să nu fie răi și să nu aibă o înțelegere distorsionată.) Caracterul lor trebuie să fie relativ integru, trebuie să nu fie oameni răi și să nu aibă o înțelegere distorsionată. Unii oameni ar putea întreba: „Așadar, se poate considera că au o capacitate ridicată de a înțelege adevărul? După ce au auzit adevărul, pot ei să se trezească la adevărul-realitate și să intre în adevărul-realitate?” Nu este necesar să se ceară toate acestea; este suficient să se ceară ca aceste persoane să nu aibă o înțelegere distorsionată. Atunci când oamenii care nu au o înțelegere distorsionată își fac treaba, unul dintre beneficii este că nu sunt predispuși să provoace perturbări sau să facă ceva ridicol. De exemplu, casa lui Dumnezeu a avut în repetate rânduri părtașie despre principiile privind culoarea costumelor actorilor, care ar trebui să fie demne și decente, și mai degrabă colorate decât monotone. Cu toate acestea, există încă cei care

pur și simplu nu pot înțelege ceea ce li se spune, nu înțeleg ceea ce aud, sunt incapabili să priceapă și sunt incapabili să identifice principiile din cadrul acestor cerințe ale casei lui Dumnezeu și sfârșesc prin a alege costume care sunt toate gri – nu este aceasta o înțelegere distorsionată? (Ba da.) Asta înseamnă să ai o înțelegere distorsionată. În principal, ce înseamnă să iubești cât de cât lucrurile pozitive? (Să fii capabil să accepți adevărul.) Așa este. Înseamnă să fii capabil să accepți cuvinte și lucruri care sunt în acord cu adevărul și să fii capabil să accepți și să te supui cuvintelor lui Dumnezeu și tuturor aspectelor adevărului. Indiferent dacă astfel de oameni pot pune în practică aceste lucruri, cel puțin, în adâncul lor, nu trebuie să fie potrivnici față de ele sau dezgustați de acestea. Astfel de oameni sunt oameni buni, iar în termeni familiari se poate spune că sunt oameni decenti. Care sunt caracteristicile oamenilor decenti? Ei simt dezgust, repulsie și scârbă față de acțiunile rele pe care non-credincioșii obișnuiesc să le comită, precum și față de tendințele rele pe care le urmează non-credincioșii. De exemplu, tendințele din lumea non-credincioasă susțin forțele malefice și multe femei urmăresc să se căsătorească cu cineva bogat sau să fie amantele cuiva. Nu este aceasta o ticăloșie? Oamenii care iubesc adevărul consideră aceste lucruri deosebit de respingătoare și unii spun: „Chiar dacă nu aș putea găsi pe cineva cu care să mă căsătoresc, chiar dacă aș muri de sărăcie, nu m-aș comporta niciodată ca unul dintre acești oameni.” Cu alte cuvinte, sunt disprețuitori și batjocoritori față de astfel de oameni. O caracteristică a oamenilor decenti este că ei consideră tendințele rele respingătoare și revoltătoare și îi disprețuiesc pe cei care au fost atrași de astfel de tendințe. Acești oameni sunt destul de integri; la auzul menționării faptului de a crede în Dumnezeu și de a fi o persoană bună, de a merge pe calea cea dreaptă, de a se închina lui Dumnezeu și de a se feri de rău, de a se feri de tendințele rele și de toate comportamentele rele din lume, în adâncul sufletului lor simt că acesta este un lucru bun. Indiferent dacă sunt sau nu capabili să progreseze pentru a obține toate aceste lucruri și indiferent cât de mare este hotărârea lor de a crede în Dumnezeu și de a merge pe calea cea dreaptă, când totul este spus și făcut, în adâncul sufletului, ei tânjesc să trăiască în lumină și să se afle într-un loc în care dreptatea deține puterea. Oamenii integri ca aceștia sunt genul care iubesc destul de mult lucrurile pozitive. Cei care urmează să fie promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu trebuie să aibă cel puțin caracterul unei umanități integre și al unei iubiri pentru lucrurile pozitive. Acesta este, de asemenea, primul standard necesar pentru promovarea tipului de oameni talentați care au abilități și puncte forte profesionale. Al doilea standard este că astfel de oameni trebuie să fie capabili să îndure greutăți și să plătească un preț. Cu alte cuvinte, atunci când vine vorba de cauze sau de lucrarea care îi pasionează, ei sunt capabili să își lase deoparte dorințele, să renunțe la plăcerile trupesti sau la un stil de viață confortabil și chiar să se lepede de propriile perspective de viitor. Mai mult decât atât, un pic de dificultate sau o oarecare senzație de oboseală nu reprezintă mare lucru pentru ei; atât timp cât fac un lucru semnificativ și pe care îl consideră corect, se leapădă bucuroși de plăcerile și beneficiile trupesti – sau

cel puțin s-au hotărât și doresc să facă acest lucru. Unii oameni spun: „Uneori, acea persoană încă râvnește la confortul trupesc: uneori vrea să doarmă până târziu sau să mănânce ceva bun, iar alteori vrea să iasă la plimbare sau să se distreze – dar de cele mai multe ori este capabilă să îndure greutate și să plătească un preț; doar că uneori starea ei de spirit o conduce la astfel de gânduri. Ar fi acest lucru considerat o problemă?” Nu ar fi. Ar fi prea mult să îi ceri să lase complet deoparte plăcerile trupesti, cu excepția unor circumstanțe speciale. În general, atunci când le dai unor astfel de oameni o treabă de făcut, indiferent dacă este o treabă importantă sau nu, indiferent dacă este sau nu ceva ce le place să facă și indiferent cât de dificilă este treaba, cât de mari sunt greutățile pe care trebuie să le suporte sau ce preț trebuie să plătească, atât timp cât le-o încredințezi, este garantat că o vor face cât de bine vor putea, chiar și fără să fie nevoie să fii cu ochii pe ei sau să-i supraveghezi. Astfel de oameni pot îndura greutate și pot plăti un preț, iar acest lucru reprezintă o altă manifestare a oamenilor decenti. Ce înseamnă să fii capabil să înduri greutate și să plătești un preț? Înseamnă să fii minuțios, să fii extrem de devotat și atent și să fii dispus să înduri orice greutate și să plătești orice preț pentru a face lucrurile cum se cuvine. Atunci când vine vorba de a face lucrurile, astfel de oameni își țin promisiunile și sunt de încredere, spre deosebire de oamenii care sunt lacomi și leneși, iubesc timpul liber și detestă munca și pun profitul înaintea tuturor lucrurilor. Acei oameni își încalcă promisiunile, spun în mod constant cuvinte false pentru a-i înșela și a-i convinge pe alții și nu ezită să mintă și să depună jurăminte false pentru a-și atinge obiectivele – Dumnezeu nu îi va mântui pe acei oameni. Lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți. Numai oamenii cinstiți își țin cuvântul și sunt loiali îndatoririlor pe care le au și numai cei care pot îndura greutate și pot plăti un preț pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu pot fi mântuiți de Dumnezeu. A fi capabil să îndure greutate și să plătească un preț este a doua caracteristică și manifestare pe care trebuie să o aibă cineva pentru a fi promovat și cultivat de casa lui Dumnezeu. Al treilea standard este să nu aibă o înțelegere distorsionată. Adică, după ce a ascultat cuvintele lui Dumnezeu, persoana respectivă este cel puțin capabilă să știe la ce se referă cuvintele, poate să înțeleagă ceea ce spune Dumnezeu și nu există nicio abatere sau absurditate în înțelegerea sa. De exemplu, dacă vorbești despre culoarea albastră, ei nu o vor interpreta greșit ca fiind neagră, iar dacă vorbești despre culoarea gri, ei nu o vor interpreta greșit ca fiind violet. Acesta este minimul necesar. Chiar dacă uneori înțelegerea sa este distorsionată, atunci când ceilalți semnaleză acest lucru, persoana poate accepta, iar dacă vede că altcineva are o înțelegere mai pură decât ea, poate accepta cu ușurință acest lucru – acest tip de persoană are o înțelegere pură. În al patrulea rând, trebuie să nu fie oameni răi. Este acest lucru ușor de înțeles? A nu fi o persoană rea înseamnă că trebuie să facă cel puțin un lucru, și anume, după ce nu a reușit să îndeplinească ceea ce i s-a cerut de către casa lui Dumnezeu sau după ce a încălcat principiile și a făcut ceva greșit, o asemenea persoană trebuie să fie capabilă să accepte și să se supună atunci când este emondată, fără împotrivire și fără să

răspândească negativism sau noțiuni. În plus, indiferent de grupul din care face parte, ea se poate înțelege cu majoritatea oamenilor și poate interacționa cu ei în armonie. Chiar și atunci când cineva o rănește spunându-i ceva neplăcut, ea poate să suporte fără să țină evidența, iar dacă cineva o intimidează, ea nu pedepsește răul cu rău, ci dimpotrivă, adoptă doar modalități înțelepte de a păstra distanța și de a se feri. Deși astfel de indivizi nu reușesc să fie oameni cinstiți, cel puțin sunt destul de candidi și nu fac rău, iar dacă cineva îi jignește, nu se răzbună și nu îl chinuie pe respectivul, nici nu îl reprimă. În plus, astfel de oameni nu încearcă să își înființeze propriile împărății independente, să acționeze în opoziție cu casa lui Dumnezeu, să răspândească noțiuni despre Dumnezeu, să încerce să Îl judece sau să facă ceva perturbator ori să provoace tulburări. Cele patru puncte de mai sus sunt criteriile de bază pentru promovarea și cultivarea oamenilor talentați care au anumite puncte forte și care înțeleg unele abilități profesionale. Atât timp cât îndeplinesc aceste patru criterii, ei pot, în fond, să își asume anumite îndatoriri și să îndeplinească anumite sarcini în mod corespunzător.

Unii oameni s-ar putea întreba: „Cum se face că aceste criterii pe care oamenii talentați ar trebui să le îndeplinească pentru a fi promovați și cultivați nu includ înțelegerea adevărului, deținerea adevărului-realitate și capacitatea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău? Cum se face că acestea nu includ capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a se supune lui Dumnezeu, de a fi loiali lui Dumnezeu și de a fi niște ființe create care sunt conform standardului? Oare aceste lucruri au fost lăsate în urmă?” Spune-Mi, dacă cineva înțelege adevărul, a intrat în adevărul-realitate, este capabil să se supună lui Dumnezeu, Îi este loial și are o inimă cu frică de Dumnezeu, și mai mult, Îl cunoaște pe Dumnezeu, nu l se va împotrivi și este o ființă creată care este conform standardului, mai are nevoie să fie cultivat? Dacă într-adevăr a reușit toate acestea, nu este rezultatul cultivării deja îndeplinit? (Ba da.) Prin urmare, cerințele pentru ca oamenii talentați să fie promovați și cultivați nu includ aceste criterii. Întrucât candidații sunt promovați și cultivați din rândul ființelor umane care nu înțeleg adevărul și care sunt pline de firi corupte, este, prin urmare, imposibil ca acești candidați care sunt promovați și cultivați să dețină deja adevărul-realitate sau să se supună deja pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să fie deja întru totul loiali lui Dumnezeu, iar ei sunt cu siguranță și mai departe de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Criteriile pe care oamenii talentați de toate felurile ar trebui să le îndeplinească înainte de toate pentru a fi promovați și cultivați sunt cele pe care tocmai le-am menționat – acestea sunt cele mai realiste și specifice. Unii falși conducători spun: „Aici nu avem niciun om talentat care să poată fi promovat și cultivat. Cutare nu înțelege adevărul, cutare face lucruri fără o inimă cu frică de Dumnezeu, cutare nu poate accepta să fie emondat, cutare nu are loialitate...” și așa mai departe, scoțând la iveală o mulțime de defecte. Ce insinuează acești falși conducători spunând aceste lucruri? Este de parcă acei oameni nu pot fi promovați și cultivați pentru că nu înțeleg adevărul, nu experimentează lucrarea lui Dumnezeu, nu dețin încă adevărul-realitate și așa mai

departe, în timp ce conducătorii înșiși au putut deveni conducători pentru că au deja o anumită experiență practică și dețin adevărul-realitate. Nu asta vor să spună acești falși conducători? În ochii lor, nimeni nu este la fel de bun ca ei și nimeni în afară de ei nu este potrivit pentru a fi conducător. Aceasta este firea arogantă a falșilor conducători; când vine vorba de promovarea și cultivarea oamenilor de către casa lui Dumnezeu, ei sunt plini de noțiuni și închipuiri.

III. Criterii necesare pentru personalul care se ocupă de treburile generale

Tocmai am menționat două tipuri de oameni asupra cărora casa lui Dumnezeu se concentrează să îi cultive. Un tip sunt oamenii care pot fi conducători și lucrători, iar celălalt tip sunt oamenii care pot întreprinde diverse activități profesionale. Există și un alt tip de persoane. Nu se poate spune că dețin anumite puncte forte sau aptitudini profesionale; lucrarea lor nu implică nicio tehnologie avansată, adică acești oameni îndeplinesc anumite treburi generale în biserică, se ocupă de anumite chestiuni care nu țin de lucrarea de fond a bisericii. Ei reprezintă tipul de persoane care desfășoară treburi generale. Care sunt principalele cerințe ale casei lui Dumnezeu pentru astfel de persoane? Cea mai importantă cerință este ca ei să fie capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu, să nu îi ajute pe cei din afară în detrimentul casei lui Dumnezeu și să nu vândă interesele casei lui Dumnezeu pentru a intra în grațiile Satanei. Asta este tot. Fie că este vorba de niște comunicatori talentați, de crema societății sau de niște talente speciale, ei ar trebui să fie capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu atunci când se ocupă de treburile externe pentru casa lui Dumnezeu. Ce includ interesele casei lui Dumnezeu? Banii, bunurile materiale, reputația casei lui Dumnezeu și a bisericii și siguranța fraților și surorilor – fiecare dintre aceste aspecte este foarte important. Oricine este capabil să apere interesele casei lui Dumnezeu are o umanitate normală, este suficient de integru și este dispus să practice adevărul. Unii oameni nu au deloc discernământ și spun: „Există o persoană cu o umanitate rea, dar care poate apăra lucrarea casei lui Dumnezeu.” Este posibil așa ceva? (Nu, nu este.) Cum pot oamenii răi să apere lucrarea casei lui Dumnezeu? Ei își pot apăra doar propriile interese. Prin urmare, dacă o persoană este cu adevărat capabilă să apere interesele casei lui Dumnezeu, atunci cu siguranță are un caracter și o umanitate bune; acest lucru nu poate fi greșit. Dacă cineva îi ajută pe cei din afară în detrimentul casei lui Dumnezeu în timp ce face lucruri pentru casa lui Dumnezeu și îi vinde interesele și, nu numai că provoacă mari pierderi economice și materiale pentru casa lui Dumnezeu, dar cauzează și daune uriașe la adresa reputației casei lui Dumnezeu și a bisericii, este aceasta o persoană bună? Cu siguranță, astfel de oameni nu sunt buni. Nu le pasă cât de mari sunt pierderile materiale și financiare pe care le suferă casa lui Dumnezeu; ceea ce contează cel mai mult pentru ei este să obțină beneficii pentru sine și să intre în grațiile non-credincioșilor; nu numai că le trimit daruri non-credincioșilor, dar chiar fac în mod constant concesii în favoarea acestora în timpul negocierilor – nu le-a trecut prin cap să lupte pentru

interesele casei lui Dumnezeu. Și totuși, ei mint casa lui Dumnezeu, spunând cum au îndeplinit lucrarea și au apărut interesele casei lui Dumnezeu, când, de fapt, lucrarea bisericii a suferit deja pierderi, iar casa lui Dumnezeu a fost puternic exploatată de non-credincioși. Dacă, din toate punctele de vedere, o persoană este capabilă să apere interesele casei lui Dumnezeu atunci când se ocupă de treburile externe, este aceasta o persoană bună? (Da.) Și astfel, dacă acest tip de persoană este incapabilă să facă orice altă lucrare în casa lui Dumnezeu și este potrivită doar pentru acest tip de lucrare legată de treburile generale, ar trebui să fie promovată de casa lui Dumnezeu? (Da.) Pe lângă faptul că are capacitate de lucru și poate să își ducă la îndeplinire lucrarea în conformitate cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu, persoana respectivă poate, totodată, să apere interesele casei lui Dumnezeu, deci este conform standardului și ar trebui să fie promovată. Pe de altă parte, cei care cauzează în mod constant prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, care reprezintă în mod constant un potențial risc pentru siguranța fraților și surorilor și care cauzează în mod constant efecte și consecințe negative pentru reputația casei lui Dumnezeu și a bisericii – astfel de oameni nu trebuie promovați sau cultivați; dacă sunt promovați și folosiți, trebuie să fie rapid demși. De asemenea, există oameni care intră mereu în necazuri în timp ce își îndeplinesc sarcinile, cum ar fi faptul că fac accidente la volan, încurcă treburile de care se ocupă sau creează conflicte care duc la plângeri constante, iar dacă există vreo neregulă, ei nu știu cum să o rezolve. Astfel de oameni sunt înceți la minte, aducători de ghinion și risipitori. Dacă acest tip de persoană devine lider de echipă, supraveghetor, conducător sau lucrător, nu numai că trebuie să fie rapid demisă, dar trebuie, totodată, îndepărtată din biserică. Acest lucru se întâmplă deoarece acest tip de persoană reprezintă o garanție a dezastrului și este aducătoare de ghinion. Atât timp cât există în biserică unul sau doi astfel de oameni, nu poate să existe pace în biserică. Astfel de oameni par să aibă duhuri rele înlăuntrul lor sau să aibă ciumă. Oricine intră în contact cu ei va avea parte de ghinion, așa că acest tip de persoană ar trebui înlăturată complet fără întârziere. Chiar și caracteristicile faciale ale acestor oameni sunt complet greșite, pline de trăsături viclene sau diavolești sau hidoase, iar oricine intră în contact cu ei va simți că ceva rău este pe cale să se întâmple. Oamenii de acest tip trebuie suspendați și îndepărtați, numai atunci lucrurile putând merge bine pentru biserică. Promovarea și cultivarea diferitelor persoane în biserică necesită respectarea principiilor și exercitarea discernământului, astfel încât să se acționeze în conformitate cu principiile. Printre diferitele tipuri de persoane care sunt promovate și cultivate se numără cei care slujesc drept conducători și lucrători ai bisericii, cei care sunt responsabili pentru diferite profesii în biserică și, de asemenea, cei care se ocupă de treburile generale ale bisericii. De asemenea, s-a avut părtașie clară cu privire la diferitele criterii pe care ar trebui să le îndeplinească aceste câteva tipuri de oameni talentați. Atunci când îți sunt clare principiile despre cum să alegi conducătorii și lucrătorii și cum să promovezi și să cultivi oamenii, întreaga lucrare a bisericii va intra pe calea cea dreaptă.

Unii oameni ar putea întreba: „De ce acești oameni care sunt promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu sunt numiți talentați?” Oamenii talentați despre care vorbim se referă la candidații pentru promovare și cultivare. Există diferite cerințe pentru oamenii care pot îndeplini diverse îndatoriri și, având în vedere că se află în procesul de promovare și cultivare, este prin urmare suficient ca acești așa-numiți oameni talentați să poată îndeplini acele criterii pe care tocmai le-am menționat. Ar fi nerealist să ne așteptăm ca acești oameni să aibă deja adevărul-realitate, să fie deja supuși și loiali și să se teamă deja de Dumnezeu. Prin urmare, oamenii talentați despre care vorbim sunt doar cei care dețin unele dintre calitățile și integritatea pe care ar trebui să le aibă oamenii cu o umanitate normală și calibrul de a înțelege adevărul – ca atare, ei sunt considerați calificați. Asta nu înseamnă că ei au înțeles deja adevărul și au intrat în adevărul-realitate, nici că au ajuns deja la supunerea absolută față de Dumnezeu după ce au acceptat judecata și mustrarea Sa, și lucruri de acest fel. Bineînțeles, sintagma „oameni talentați” nu se referă la cei care au frecventat o universitate sau au urmat un doctorat, nici la persoanele cu un trecut familial privilegiat sau cu un statut social ridicat, nici la persoanele cu abilități sau daruri speciale – nu se referă la acești oameni. Din moment ce trebuie să fie promovați și cultivați, unii dintre oamenii care vor desfășura o lucrare profesională s-ar putea să nu fi făcut niciodată acea profesie sau să nu o fi studiat înainte, dar atât timp cât îndeplinesc aceste câteva criterii pentru promovare și cultivare și sunt dispuși să învețe și se pricep să învețe o anumită profesie, casa lui Dumnezeu îi poate promova și cultiva. Ce vreau să spun prin aceasta? Nu mă refer la faptul că o persoană poate fi promovată și cultivată doar dacă excelează în mod natural la o anumită profesie. Mai degrabă este vorba de faptul că, dacă au înclinația de a învăța și întrunesc condițiile sau chiar dacă dețin doar câteva cunoștințe elementare în această profesie, atunci ei pot fi promovați și cultivați – acesta este principiul. Aici se încheie părtășia noastră despre criteriile pe care ar trebui să le îndeplinească diferitele persoane talentate pe care casa lui Dumnezeu dorește să le promoveze și să le cultive.

Obiectivele casei lui Dumnezeu în promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile

În continuare vom avea părtășie despre motivul pentru care casa lui Dumnezeu promovează și cultivă tot felul de oameni talentați. Unii oameni nu prea înțeleg acest lucru și se gândesc: „Nu ar fi suficient pentru casa lui Dumnezeu să treacă direct la promovarea și folosirea diferiților oameni talentați? De ce trebuie să îi cultive și să îi instruiască pentru o perioadă de timp?” Înțelegeți acest lucru sau nu? Să vorbim mai întâi despre tipul de oameni care devin conducători și lucrători. De ce casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă pe aceia care au capacitate de înțelegere, care poartă o povară pentru biserică și care au capacitate de lucru? Pentru că, deși sunt calificați din punct de vedere al calibrului lor și îndeplinesc criteriile, ei nu au avut încă o experiență reală și nu înțeleg adevărul, cu atât mai puțin știu cum să practice adevărul și să facă lucrurile

conform principiilor. Ei trebuie să fie instruiți pentru o perioadă de timp și să primească îndrumare numai atunci când și-au însușit principiile legate de îndeplinirea propriei datorii și au experiență reală, putând fi folosiți în mod oficial. Dacă aceștia ar fi ca frații și surorile din biserică, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, ascultând predici, ducând o viață bisericească și instruindu-se în îndeplinirea unei datorii și ar fi promovați și cultivați doar după ce viața lor ar fi crescut, atunci progresul lor ar fi prea lent. În acest caz, câți ani ar fi necesari pentru ca ei să fie potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu? Nu ar afecta acest lucru lucrarea bisericii? Prin urmare, atât timp cât cineva are capacitatea de a înțelege adevărul, are capacitate de lucru și simțul poverii, ar trebui să fie promovat și cultivat și să i se ceară să se instruiască în îndeplinirea datoriei de conducător sau de lucrător și să i se dea o povară. Pe de o parte, acest lucru îi permite să își valorifice la maximum punctele forte. Pe de altă parte, atunci când se confruntă cu situații speciale, este nevoie să avem părtășie despre adevăr cu această persoană pentru a-i rezolva dificultățile. Uneori trebuie, de asemenea, emondată și, dacă este necesar, ea trebuie și disciplinată, să treacă prin numeroase încercări și rafinări și să îndure multă suferință. Numai trecând printr-o astfel de instruire practică poate să facă progrese reale și, pas cu pas, să înțeleagă adevărul și să stăpânească principiile, iar apoi să-și asume lucrarea de conducător și lucrător cât mai curând posibil. Cultivarea și instruirea conducătorilor și lucrătorilor în acest fel va produce rezultate mai bune și va fi mai rapidă, ceea ce este benefic pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și mai benefic pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, întrucât conducătorii și lucrătorii cu experiență practică pot să-i ude și să-i aprovizioneze direct pe aleșii lui Dumnezeu. Atunci când casa lui Dumnezeu promovează și cultivă pe cineva pentru a fi conducător, îi dă o povară mai mare pentru a-l instrui, pentru a-l face să se bazeze pe Dumnezeu și pentru a-l face să se străduiască să ajungă la adevăr; numai atunci statura lui va crește cât mai repede posibil. Cu cât povara care îi revine este mai mare, cu atât este mai mare presiunea la care e supus și cu atât mai mult este forțat să caute adevărul și să depindă de Dumnezeu. În cele din urmă, va fi capabil să își facă lucrarea în mod corespunzător și să respecte voia lui Dumnezeu, și astfel va fi pus piciorul pe calea cea dreaptă de a fi mântuit și desăvârșit – acesta este efectul care se obține atunci când casa lui Dumnezeu promovează și cultivă oameni. Fără a îndeplini aceste sarcini specifice, nu ar ști ce îi lipsește, nu ar ști cum să facă lucrurile conform principiilor și nu ar ști ce înseamnă să dețină adevărul-realitate. Astfel, efectuarea unei lucrări specifice îl ajută să își descopere neajunsurile și să vadă că, în afară de darurile sale, este lipsit de adevărul-realitate; îl ajută să simtă cât de secătuit și jalnic este, făcându-l să realizeze că, dacă nu depinde de Dumnezeu și nu caută adevărul, nu va fi capabil de nicio lucrare; îl face să ajungă să se cunoască pe sine cu adevărat și să vadă clar că, dacă nu urmărește adevărul și schimbările de fire, îi va fi imposibil să fie potrivit pentru a fi folosit de Dumnezeu. Toate acestea sunt efectele care trebuie obținute atunci când conducătorii și lucrătorii sunt cultivați și instruiți. Numai înțelegând aceste aspecte, oamenii pot urmări adevărul cu

ambele picioare pe pământ, se pot purta cu discreție, se poate garanta că nu se mai laudă singuri atunci când își fac lucrarea, Îl înalță în mod constant pe Dumnezeu și dau mărturie pentru Dumnezeu în îndeplinirea datoriei lor și intră, pas cu pas, în adevărul-realitate. Atunci când cineva este promovat și cultivat pentru a fi conducător, i se dă posibilitatea să învețe cum să discearnă stările diferiților oameni, să se instruiască în căutarea adevărului pentru a rezolva dificultățile diverșilor oameni, să sprijine și să aprovizioneze diferitele tipuri de oameni și să-i conducă pe oameni în adevărul-realitate. În același timp, trebuie totodată să se instruiască în rezolvarea diferitelor probleme și dificultăți întâmpinate pe parcursul lucrării și să învețe cum să-i distingă și să-i trateze pe antihriștii de toate tipurile, pe oamenii răi și pe neîncrezători, și cum să facă lucrarea de curățire a bisericii. În acest fel, comparativ cu alții, poate experimenta mai mulți oameni, evenimente și lucruri și mai multe medii pregătite de Dumnezeu, poate mânca și bea tot mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și poate intra în tot mai multe adevăruri-realități. Aceasta este o oportunitate de a se instrui, nu-i așa? Cu cât sunt mai multe oportunități de instruire, cu atât mai abundente sunt experiențele oamenilor, cu atât mai largi sunt perspectivele lor și cu atât mai repede vor crește. Cu toate acestea, dacă oamenii nu fac lucrarea de conducere, ei vor întâlni și vor trăi doar existența personală și experiențele personale și vor recunoaște doar propriile firi corupte și diversele stări personale – iar toate acestea se referă doar la ei. Odată ce devin conducători, ei întâlnesc mai mulți oameni, mai multe evenimente și mai multe medii, ceea ce îi încurajează să vină adesea înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta adevărurile-principii. Pentru ei, acești oameni, evenimente și lucruri formează imperceptibil o povară și, în mod firesc, creează și condiții foarte favorabile pentru intrarea lor în adevărul-realitate, ceea ce este un lucru bun. Și astfel, cineva care are calibrul, poartă o povară și are capacitate de lucru va intra încet ca simplu credincios și mai repede în calitate de conducător sau lucrător. Pentru oameni, este un lucru bun să intre în adevărul-realitate repede sau încet? (Repede.) Prin urmare, când vine vorba de oameni care au calibrul, poartă o povară și au capacitate de lucru, casa lui Dumnezeu face o excepție promovând astfel de oameni, cu excepția cazului în care nu sunt oameni care urmăresc adevărul și nu se străduiesc spre adevăr, caz în care casa lui Dumnezeu nu îi va obliga. Atât timp cât o persoană are temelia credinței în Dumnezeu, îndeplinește criteriile pentru a fi conducător sau lucrător și este dispusă să urmărească adevărul și să fie folosită de Dumnezeu, nu există nicio îndoială că va fi promovată și cultivată de casa lui Dumnezeu, oferindu-i-se șansa de a se instrui pentru a fi conducător sau lucrător și dându-i-se posibilitatea să învețe să îndeplinească lucrarea bisericii, să învețe să discearnă oamenii, să învețe să se ocupe de toate problemele diverse din biserică și să învețe să ducă la bun sfârșit diferite sarcini în conformitate cu rânduielile de lucru. Pe parcursul perioadei de instruire, dacă oamenii pot să accepte adevărul și să fie emondați, se pot supune orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu, pot să caute adevărul pentru a rezolva diverse probleme și să învețe să se poarte cu tot felul de oameni și să distingă și să

trateze tot felul de oameni conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci ei se pot familiariza cu adevărurile-principii relevante, pot ajunge să înțeleagă adevărul și să intre în realitate – acestea sunt lucruri pe care credincioșii obișnuiți nu le pot experimenta sau obține. Așadar, din acest punct de vedere, este un lucru bun sau un lucru rău faptul că cineva este promovat și cultivat de casa lui Dumnezeu? Este un beneficiu pentru acesta sau este o dificultate care îi este impusă? Este în beneficiul său. Desigur, atunci când unii oameni tocmai au fost promovați, nu știu ce sarcini ar trebui să îndeplinească sau cum să le îndeplinească și sunt un pic dezorientați. Acest lucru este normal; cine s-a născut vreodată capabil să facă totul? Dacă ai putea face totul, ai fi cu siguranță cel mai arogant și îngâmfat dintre oameni și nu ai ceda în fața nimănui – în acest caz, ai mai putea accepta adevărul? Dacă ai putea face totul, ai mai depinde de Dumnezeu și L-ai mai admira? Ai mai căuta adevărul pentru a rezolva problemele corupției tale? Cu siguranță nu ai face-o. Dimpotrivă, ai fi arogant și îngâmfat și ai merge pe calea antihriștilor, te-ai lupta pentru putere și statut și nu ai ceda în fața nimănui, i-ai induce în eroare pe oameni și i-ai prinde în capcană, ai perturba și ai tulbura lucrarea bisericii – în acest caz, ai mai putea fi folosit de casa lui Dumnezeu? Dacă știi că ai multe neajunsuri, ar trebui să înveți să ascuți și să te supui și să îndeplinești bine diferitele sarcini, în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu; acest lucru îți va permite să ajungi treptat în punctul în care îți poți face datoria într-un mod care este conform standardului. Însă majoritatea oamenilor nu pot face ceva atât de simplu precum ascultarea și supunerea, așa că nu ar trebui să dea vina pe casa lui Dumnezeu pentru că nu îi promovează și nu îi cultivă. De vreme ce ești incapabil să ascuți, de vreme ce până și ascultarea te depășește, ar îndrăzni casa lui Dumnezeu să te promoveze și să te cultive? (Nu.) Și de ce nu? Ar fi prea riscant, ar fi prea mult deranj, prea îngrijorător să te folosească! Pentru că, dacă vreodată casa lui Dumnezeu te-ar folosi, ai putea să preiei controlul asupra oamenilor și să-i conduci pe calea ticăloșiei – de aceea este atât de riscant. Dacă ai fi folosit, ai putea să comiți nechipzuit fapte rele și să arunci lucrarea într-o dezordine totală, iar casa lui Dumnezeu ar trebui să te demită și să curețe toată mizeria pentru tine – de aceea este prea mult deranj. Și dacă ai fi folosit, nu ai ști cum să faci nicio lucrare și nu ai avea niciun efect în ceea ce privește lucrarea ta; în toată lucrarea pe care o faci, ar trebui să fii îndemnat, supravegheat și urmărit de Cel de mai sus, care ar trebui să intervină în toate chestiunile – așadar, de ce ar trebui să fii folosit? Dai prea multe bătăi de cap! Acest tip de persoană nu poate fi folosită sub nicio formă. Chiar dacă ar fi cultivată, nu ar fi de niciun folos, ba chiar ar cauza o mulțime de probleme și, totodată, ar avea un impact asupra cultivării altora; nu cumva pierderile ar fi mai mari decât câștigurile? (Ba da.)

Din cauză că nu sunt niciodată promovați sau folosiți de casa lui Dumnezeu, unii oameni își fac idei în minte și spun: „De ce nu mă observă niciodată Cel de mai sus? De ce casa lui Dumnezeu nu mă promovează și nu mă cultivă niciodată? Nu este corect!” Ei bine, în primul rând, ar trebui să cântărești dacă poți asculta și dacă te poți supune rânduielilor casei lui Dumnezeu. În al doilea rând, ar trebui să evaluezi dacă îndeplinești

cele trei criterii necesare pentru promovarea și cultivarea oamenilor de către casa lui Dumnezeu pentru a deveni conducători și lucrători – să fie capabili să înțeleagă adevărul, să poarte o povară și să aibă capacitate de lucru. Dacă îndeplinești aceste criterii, atunci mai devreme sau mai târziu vei avea ocazia să fii promovat, cultivat și folosit. Pentru a fi promovat de casa lui Dumnezeu, există lucruri care ți se cer. Și care sunt aceste lucruri? Ți se cere să acționezi în conformitate cu principiile și cerințele casei lui Dumnezeu; trebuie să faci ceea ce ți se cere și în modul în care ți se cere, fiind astfel cultivat să înveți mai întâi să acționezi într-o manieră bazată pe principii, să înveți să cauți adevărul și să te supui adevărului și să înveți să cooperezi armonios. Pe parcursul perioadei în care ești cultivat, uneori casa lui Dumnezeu te va emonda; uneori te va dojeni cu severitate; uneori te va întreba despre progresul lucrării tale; uneori te va întreba exact cum decurge lucrarea și o va verifica; iar uneori va testa care este punctul tău de vedere față de un anumit lucru. Scopul acestor teste nu este de a-ți îngreuna lucrurile, ci de a te face să înțelegi, în aceste chestiuni, care sunt intențiile lui Dumnezeu și ce atitudine și principii se cuvine să ai. Casa lui Dumnezeu face acest lucru pentru a te instrui și pentru a te face să practici. Și care sunt scopul și obiectivul instruirii oamenilor? Acelea de a le permite să înțeleagă adevărul. Scopul înțelegerii adevărului este ca oamenii să fie capabili să se supună adevărului și să acționeze în conformitate cu principiile, să își respecte locul, să-și îndeplinească datoria cu loialitate și, pe măsură ce își îndeplinesc datoria, să pătrundă în diferite adevăruri-realitate și să obțină schimbări în firea lor. Casa lui Dumnezeu îi instruiește astfel pe conducători și pe lucrători. Atât timp cât conducătorii și lucrătorii înțeleg adevărul, există speranța că vor fi capabili să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă adevărul. Câte adevăruri înțeleg conducătorii și lucrătorii, tot atâtea adevăruri au speranța de a înțelege oamenii pe care îi conduc. Atunci când conducătorii și lucrătorii înțeleg adevărurile-principii în lucrarea lor, cei pe care îi conduc pot, de asemenea, să înțeleagă principiile și să intre în adevărul-realitate în lucrarea lor. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii care se instruiesc trebuie să aibă un calibru mai bun decât alți oameni. Lor li se dă posibilitatea ca mai întâi să înțeleagă adevărurile-principii și să pătrundă în adevărul-realitate, iar apoi să îi conducă pe mai mulți oameni să intre în adevărul-realitate și să înțeleagă adevărurile-principii. Ce părere aveți despre o astfel de abordare? (Este bună.) Astfel de oameni s-ar putea să nu fie bine educați sau foarte buni oratori sau să înțeleagă multe despre tehnologie sau despre problemele actuale și politică. S-ar putea chiar să nu fie prea pricepuți într-o anumită profesie, dar sunt capabili să înțeleagă adevărul și, după ce au auzit cuvintele lui Dumnezeu, sunt capabili să le practice și să le experimenteze, să găsească adevărurile-principii și să conducă mai mulți oameni să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și să respecte adevărurile-principii. La aceștia ne referim când vorbim despre genul de oameni talentați care sunt promovați și cultivați pentru a sluji drept conducători. Este acest lucru abstract? (Nu, nu este.) Unii oameni ar putea întreba: „Vorbești despre oameni talentați, deci sunt ei crema societății? Trebuie să fi condus

vreun fel de afacere sau să fi fost vreun fel de director general sau antreprenor în societate? Sunt oameni de stat cu pregătire politică, sau talente în afaceri, sau talente în cercurile artistice și literare? Sunt oameni excepțional de înzestrați?” Oamenii talentați despre care se vorbește în casa lui Dumnezeu sunt diferiți de acei oameni talentați din lume. Ce se înțelege prin sintagma „oameni talentați” despre care vorbim? Înseamnă să fie capabili să înțeleagă adevărul și să-i conducă pe oameni în adevărul-realitate, să știe să discearnă diverse tipuri de oameni și cum să găsească soluții pentru diferitele stări și dificultăți în care se află aceștia, să aibă opinii și atitudini corecte atunci când se confruntă cu probleme și să aibă opiniile și atitudinile pe care ar trebui să le aibă oamenii care cred în Dumnezeu și Îl urmează. Nu se referă la oameni care nu au înțelegere spirituală, la oameni ipocriți sau la oameni care spun lucruri grandioase și perorează. Mai degrabă, se referă la oameni care dețin adevărul-realitate. Asta înseamnă „oameni talentați”. Sunt acestea cuvinte goale? (Nu.) Nu sunt foarte practice aceste criterii pe care casa lui Dumnezeu le cere de la acest tip de oameni talentați pe care îi promovează și îi cultivă pentru a fi conducători și lucrători? (Ba da.) Extrem de practice! Astfel de candidați nu trebuie să aibă calificări academice avansate, dar trebuie să aibă măcar calibrul necesar înțelegerii adevărului. Unii oameni ar putea spune: „Dacă nu li se cere să aibă calificări academice avansate, este în regulă ca ei să fie analfabeți?” Citirea cuvintelor lui Dumnezeu nu ar fi posibilă fără o oarecare educație. Ei trebuie să înțeleagă cuvântul scris, dar nu au nevoie de calificări academice avansate. Printre cei care sunt promovați în casa lui Dumnezeu sunt absolvenți de liceu, absolvenți de universitate și de doctorat, deci nu există limite în ceea ce privește nivelul educațional. În plus, nu există limite nici asupra statutului social al cuiva. De la fermieri și intelectuali, la oameni de afaceri și gospodine – tot felul de oameni sunt bineveniți. Pe lângă faptul că nu există restricții privind nivelul educațional și statutul social, criteriile cerute sunt acele câteva despre care am vorbit. Este acest lucru rațional? (Da.) Extrem de rațional! Acum înțelegeți puțin mai mult despre ceea ce vreau să spun prin „oamenii talentați pe care casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă”? (Da.) Oamenii care îndeplinesc aceste câteva criterii de a fi capabili să înțeleagă adevărul, să poarte o povară și să aibă capacitate de lucru sunt candidați pentru promovare și cultivare de către casa lui Dumnezeu. Dacă îndeplinesc aceste criterii, sunt calificați. În ceea ce privește alte lucruri, cum ar fi educația, mediul familial, statutul social, aspectul cuiva și așa mai departe, cerințele nu sunt atât de mari. Este vorba despre promovarea și cultivarea oamenilor pentru a fi conducători și lucrători.

Tocmai am discutat despre câteva criterii pe care oamenii talentați, cu aptitudini sau profesii, ar trebui să le îndeplinească pentru a fi promovați și cultivați, și anume faptul că ar trebui să iubească lucrurile pozitive și să fie capabili să accepte adevărul, să nu aibă o înțelegere distorsionată, să poată să-și îndeplinească datoria cu loialitate, să îndure greutăți și să plătească un preț, fără să se plângă și măcar fără să facă rău – aceste câteva criterii sunt esențiale când vine vorba de acești oameni. Prin urmare, care este scopul promovării și cultivării acestor oameni? Acela ca, de asemenea, ori de câte ori

acești oameni întâmpină probleme în timp ce își îndeplinesc datoria și fac o anumită lucrare, să poată căuta adevărul ca să rezolve problemele și să acționeze în conformitate cu principiile. În procesul de practicare a intrării, ei sunt instruiți și temperați, fără să știe, și practică renunțarea la propriile intenții, corectarea opiniilor greșite și absurde despre mireni, renunțarea la unele gânduri copilărești și la prejudecăți, noțiuni și închipuiri referitoare la credința în Dumnezeu și lucruri de tipul acesta. Desigur, indiferent de circumstanțe, acest proces de practicare are scopul de a le permite oamenilor să înțeleagă treptat adevărul, să învețe să se supună și să învețe să intre în diverse adevăruri-realități. În procesul de învățare, ei ajung treptat să stăpânească adevărurile-principii, să înțeleagă ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, ce înseamnă să practici adevărul și ce înseamnă să îți îndeplinești datoria și, în cele din urmă, ajung să înțeleagă treptat ce trebuie să facă pentru a-și îndeplini datoria conform standardului, cum ar trebui să acționeze așa cum se cuvine s-o facă un credincios și așa mai departe – acestea sunt lucruri în care oamenii intră treptat după ce sunt promovați și cultivați. Procesul de intrare treptată a oamenilor reprezintă procesul de cultivare, iar procesul de cultivare este, de fapt, procesul în care oamenii practică intrarea în adevărul-realitate. Însă, dacă nu ai fost promovat și cultivat și pur și simplu acționezi ca un credincios de rând care participă la adunări, citește cuvintele lui Dumnezeu, are părtășie despre adevăr sau învață imnuri, crezând în Dumnezeu în acest fel nu îți îndeplinești cu adevărat datoria de ființă creată, așa că ești departe de a-ți îndeplini datoria într-un fel care e conform standardului. Nici măcar nu îți este clar ce principii ar trebui să stăpânești în îndeplinirea datoriei tale și poți doar să vorbești despre unele doctrine și sloganuri; prin urmare, nu ai intrat încă în adevărul-realitate, iar intrarea ta în viață este lentă. În mod similar, scopul și obiectivul promovării și cultivării acestor persoane care se ocupă de sarcini profesionale este tocmai ca ele să intre mai repede în adevărul-realitate și să dobândească o înțelegere mai bună și mai precisă a adevărilor-principii. Cei care pot să priceapă adevărurile-principii și să intre în adevărul-realitate – aceștia sunt oamenii talentați care sunt promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu. La ce se referă acest tip de oameni talentați? Se referă la cei care – pe baza iubirii față de lucrurile pozitive, a capacității de a îndura greutate și de a plăti un preț, a faptului că nu au o înțelegere distorsionată și că nu sunt oameni răi – au ajuns să înțeleagă adevărurile-principii și au intrat în adevărul-realitate și sunt capabili să se supună lui Dumnezeu și rânduielilor casei lui Dumnezeu și să aibă într-o oarecare măsură o inimă cu frică de Dumnezeu. Aceasta este a doua categorie de oameni talentați despre care vorbesc. Cerințele pentru ei sunt, de asemenea, practice, suficient de specifice și nu sunt abstracte. Așadar, acest tip de oameni talentați trebuie să fie elita societății, să aibă experiență socială, anumite calificări academice și un anumit statut social? (Nu.) Casa lui Dumnezeu nu cere niciodată ca oamenii să aibă statut social, renume, calificări academice sau un nivel ridicat de cunoștințe – aceste lucruri nu sunt niciodată cerute. Când promovează și cultivă oameni, casa lui Dumnezeu nu ține cont de înfățișarea lor, adică de cât de urâți

sau atrăgători sunt. În afară de a nu promova genul de oameni care arată asemenea non-credincioșilor sau care au o înfățișare hidoasă sau ticăloasă, celelalte criterii sunt cele pe care le-am menționat anterior – acestea sunt cele mai practice. Atunci când non-credincioșii promovează pe cineva, ei se uită mai întâi la înfățișarea persoanei; bărbații ar trebui să fie arătoși ca niște oficiali, iar femeile, să fie frumoase asemenea unor zâne. În plus, ei compară și calificările academice, statutul social, trecutul familial și stratagemele. Dacă ai calificări academice avansate, dar nu dispui de stratageme, nici acest lucru nu este suficient; nu vei fi niciodată promovat și nimeni nu te va aprecia. Dacă ai calificări academice avansate și un talent real, dar nu ești deosebit de atrăgător, ești scund și nu știi cum să te apropii de superiorii tăi sau să-i lingusești, atunci nu vei fi niciodată promovat sau cultivat pe parcursul vieții tale și nimeni nu te va descoperi. Prin urmare, non-credincioșii au o vorbă care zice: „Există mulți cai iuți, dar puțini îi pot recunoaște.” Este această afirmație valabilă în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu este.) Așadar, este valabilă expresia „Aurul adevărat este destinat să strălucească în cele din urmă”? Este validă? (Nu.) Oamenii cinici și care nu cedează în fața nimănui spun deseori acest lucru, dorind mereu să strălucească – aceasta este o ambiție umană. Diferitele tipuri de oameni talentați, promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu nu sunt aur, sunt doar oameni obișnuiți. Promovarea și cultivarea despre care vorbim este doar un mod de a spune; de fapt, acestea se referă la a fi înălțat de Dumnezeu. Ești tu, o ființă creată, aur înaintea Creatorului? Ești doar colb, nu ești nici măcar cupru sau fier. De ce spun că ești mai degrabă colb decât aur? Nu este nimic lăudabil la oameni. Unii ar putea întreba: „Nu este contradictoriu ceea ce ai spus? Nu tocmai ai spus că o persoană poate fi promovată dacă îndeplinește criteriul de a iubi lucrurile pozitive?” Ca persoană, nu ar trebui să iubești lucrurile pozitive? Dacă iubești câteva lucruri pozitive, acest lucru te face aur? Te face să strălucești? Dacă iubești câteva lucruri pozitive, înseamnă că deții adevărul? Cineva strălucește doar dacă deține adevărul. Dacă nu deții adevărul, cum se poate spune că strălucești? Realitatea este că o ființă creată nu înțelege niciun adevăr. A avea o oarecare umanitate și o oarecare abilitate și calibru de a înțelege adevărul nu înseamnă a deține în mod firesc adevărul. Oamenii nu dețin adevărul și, chiar dacă umanitatea lor este onestă sau bună, aceste lucruri nu reprezintă adevărul, sunt doar calități pe care umanitatea normală ar trebui să le aibă. Prin urmare, nu vorbiți despre strălucire. Așadar, când poate cineva să strălucească puțin? Când poate să exprime cuvintele lui Iov: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21), atunci se poate spune despre acea persoană că strălucește puțin și trăiește în lumină. Atunci când poți să folosești adevărul-realitate pe care îl deții și adevărul pe care îl înțelegi pentru a-i aproviziona, sprijini și conduce pe alții, prin care aceștia pot să fie aduși înaintea lui Dumnezeu și în adevărul-realitate, să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui, abia atunci poți străluci puțin.

Diferitele tipuri de oameni talentați cultivați de casa lui Dumnezeu nu sunt oameni înzestrați în mod supranatural, ci doar persoane de rând, corupte. Atât timp cât pot

accepta adevărul, se pot supune și asculta și au un anumit calibru, casa lui Dumnezeu va face o excepție, promovându-i și cultivându-i. Când vorbesc despre a face o excepție pentru a-i promova și cultiva pe oameni, mă refer la faptul că ești înălțat de Dumnezeu, la faptul că ți se oferă oportunitatea de a veni înaintea lui Dumnezeu, de a accepta conducerea Sa, de a primi cultivarea și instruirea Lui, astfel încât, în această perioadă, să poți intra cât mai repede în adevărul-realitate și să fii capabil să înțelegi corect adevărurile-principii, să-ți îndeplinești datoria conform standardelor și să trăiești cu o asemănare umană. Aceasta este semnificația termenului „oameni talentați” în casa lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt deloc mari sau impunători, ci pur și simplu înțeleg adevărul și dețin adevărul-realitate, pot să-și îndeplinească datoria cu conștiinciozitate și responsabilitate, au un pic de sinceritate și sunt capabili să plătească un mic preț, fără a acționa în mod nechibzuit bazându-se pe noțiunile și închipuirile lor. Este potrivit pentru casa lui Dumnezeu să facă o excepție prin promovarea și cultivarea unor oameni care îndeplinesc aceste criterii, instruindu-i? Este acest lucru benefic pentru oameni? Este extrem de benefic pentru ei! La fel ca alți credincioși, cei care sunt promovați și cultivați cred în Dumnezeu, citesc cuvintele Lui, ascultă predici și își îndeplinesc datoria, dar, comparativ cu alți credincioși, ei cresc mai repede și dobândesc mai mult. Voi v-ați dori să dobândiți mai mult sau doar puțin? (Mai mult.) Majoritatea oamenilor au această dorință, ceea ce înseamnă că iubesc lucrurile pozitive. Uneori am părtășie cu unele echipe despre pătrunderea în viață, iar destul de mulți oameni vin să asculte, ceea ce arată că majoritatea oamenilor au o dorință arzătoare pentru adevăr și sunt dispuși să înțeleagă mai mult din el și, totodată, să intre în adevărul-realitate. La început am avut părtășie cu unii oameni care păreau realmente amorțiți. Am vorbit mult timp, dar nu au răspuns sau nici măcar nu au schițat un zâmbet. După ce am fost în contact cu ei un an sau doi, cei mai mulți dintre ei au devenit mai naturali în expresiile lor faciale și au început să răspundă, iar în timp reacțiile lor au devenit mai rapide. Cu alte cuvinte, s-au transformat din oameni morți în oameni vii, iar duhurile lor s-au trezit. Cum s-a ajuns la acest lucru? Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, atunci, indiferent cât de mult iubesc lucrurile pozitive sau cât de inteligenți sau isteți sunt, tot morți sunt. Unii oameni încep prin a fi proști și înguști la minte, nimeni în lume nu are o părere bună despre ei, nu sunt prea educați și orizonturile lor nu sunt prea largi. Însă, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, pot înțelege multe adevăruri, pot vedea clar multe lucruri și astfel trăiesc o asemănare umană, devenind astfel oameni vii. Ce înseamnă „oameni vii”? Nu se referă la faptul dacă trupul tău fizic este viu sau mort, sau dacă poți să te miști sau să respiri, ci dacă duhul tău este conștient și sensibil cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și la adevăr. Oamenii vii răspund la adevăr și la cuvintele lui Dumnezeu. După ce aud cuvintele lui Dumnezeu, au conștiință, o cale, un plan și un scop. Oamenii morți nu au aceste manifestări. Așadar, în cazul în care casa lui Dumnezeu promovează și cultivă pe cineva, acea persoană va dobândi relativ mai mult. Prin urmare, cum pot oamenii care nu îndeplinesc aceste criterii și nu sunt promovați sau cultivați să dobândească

suficient? Cum pot intra rapid în adevărul-realitate? Ei trebuie să învețe să practice și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă să înțeleagă multe adevăruri și să fie capabili să aplice adevărul pentru a discerne oamenii și a rezolva problemele – atunci vor putea intra în adevărul-realitate.

Unii oameni spun: „Având în vedere că tot felul de oameni talentați sunt promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu, iar aceasta le permite să intre în adevărul-realitate cât mai repede posibil, nu înseamnă acest lucru că oamenii care nu sunt talentați nu pot intra în adevărul-realitate?” Este corect să spunem asta? (Nu, este greșit.) Așadar, după ce am avut părtașie pe acest subiect, acest lucru i-a entuziasmat pe unii oameni, în timp ce pe alții i-a descurajat și i-a dezamăgit? Ar trebui să privim lucrurile în acest fel: cei care au fost promovați și cultivați nu ar trebui să fie mândri. Nu aveți de ce să vă lăudați, acestea sunt harul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu îți dă mai mult, îți cere și ție să dai mai mult din tine. În cazul în care casa lui Dumnezeu face o excepție promovându-te și cultivându-te, înseamnă că trebuie să plătești un preț mai mare. Dacă poți să înduri aceste greutăți, atunci, desigur, vei dobândi mai mult. Dacă spui: „Nu sunt dispus să îndur aceste greutăți”, atunci nu vei obține adevărul și nici binecuvântarea lui Dumnezeu. Unii oameni spun: „Vreau să dobândesc aceste lucruri, dar nu cred că pot, întrucât casa lui Dumnezeu nu va face o excepție promovându-mă și cultivându-mă. Nu îndeplinesc criteriile.” Nu contează dacă nu îndeplinești criteriile. Atât timp cât urmărești adevărul și te străduiești din greu să ajungi la el, Dumnezeu nu te va trata nedrept. Acești oameni care sunt promovați și cultivați pot intra pur și simplu mai devreme în adevărul-realitate datorită calibrului lor și diferitelor condiții pe care le au. Cu toate acestea, această intrare timpurie nu înseamnă că ei sunt singurii care pot intra în adevărul-realitate. Înseamnă doar că pot câștiga puțin mai mult, mai devreme, și pot intra în adevărul-realitate un pic mai devreme. Cei care nu au fost promovați vor rămâne un pic în urma lor, dar asta nu înseamnă că nu pot pătrunde în adevărul-realitate. Faptul că cineva poate intra sau nu în adevărul-realitate depinde de ceea ce urmărește el. Acești oameni care sunt promovați și cultivați pot pricepe mai repede adevărurile-principii și pot intra mai repede în adevărul-realitate în timpul procesului de cultivare, ceea ce aduce beneficii lucrării casei lui Dumnezeu. Prin urmare, este corect să promovăm și să cultivăm oamenii despre care se constată că au un calibru bun și iubesc adevărul. Dacă o persoană poate să-i găsească pe acești oameni și să-i promoveze și să-i cultive fără să fie invidioasă pe ei sau să-i descurajeze, ci, în schimb, să le ofere îngrijire, atunci aceasta ține cont de intențiile lui Dumnezeu. În mod contrar, dacă unii sunt invidioși și se tem că acești oameni sunt mai buni decât ei și îi depășesc, așa că îi exclud și îi descurajează, acesta este în mod clar un act rău și ceva ce antihriștii fac deseori. Doar oamenii răi și antihriștii îi pot ataca și exclude pe frați și pe surori.

Înțelegerea și atitudinea pe care ar trebui să le aibă o persoană cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor de către casa lui Dumnezeu

Tocmai am avut părtășie despre obiectivele casei lui Dumnezeu în promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile. Indiferent de tipul de lucrare pe care o fac cei care sunt selectați pentru promovare și cultivare – fie că este vorba de lucrare tehnică, de lucrare obișnuită sau de chestiuni generale ale bisericii – pe scurt, totul este menit să le permită să înțeleagă adevărurile-principii și să intre în adevărul-realitate, astfel încât să își poată face datoria într-un mod care e conform standardului cât mai repede posibil, pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu – aceasta este ceea ce Dumnezeu cere de la oameni și, desigur, reprezintă totodată ceea ce este necesar pentru lucrarea bisericii. Înțelegeți acum semnificația promovării și cultivării de către casa lui Dumnezeu a oamenilor talentați de tot felul? Mai există neînțelegeri? (Nu.) Unii oameni spun: „Acum că această persoană a fost promovată drept conducător și are statut, nu mai este o persoană de rând.” Este corect sau greșit să spunem asta? (Este greșit.) Alții pot spune: „Cei care devin conducători au statut, dar e singurătate în vârf. Cu cât urci mai mult, cu atât cazi mai de sus!” Este corect sau greșit să spunem asta? Este în mod clar greșit. La care oameni se referă zicala: „Cu cât urci mai mult, cu atât cazi mai de sus”? Se referă la oamenii cu ambiții și dorințe, se referă la antihriști. Atunci când cei care urmăresc adevărul devin conducători, acest lucru nu înseamnă că urcă mai mult – înseamnă că Dumnezeu face o excepție înălțându-i, binecuvântarea lui Dumnezeu fiind cea care le dă această povară și le dă posibilitatea să facă lucrarea de conducere. „Cu cât urci mai mult, cu atât cazi mai de sus” reprezintă o concluzie trasă de non-credincioși și descrie consecințele faptului că non-credincioșii urmăresc o carieră în domeniul oficialităților. Acei neîncredători nu au pic de discernământ și le aplică această zicală oamenilor pozitivi, ceea ce reprezintă o greșeală gravă. Alții pot spune: „El s-a născut în mediul rural, iar acum a devenit conducător de biserică – o pasăre Phoenix care se înalță din origini umile.” Este corect sau greșit să spunem asta? Acestea sunt cuvintele diavolești ale non-credincioșilor și nu pot fi aplicate aleșilor lui Dumnezeu. În casa lui Dumnezeu, El îi binecuvântează pe cei care urmăresc adevărul, pe cei care sunt onești, pe cei care au inimă bună și pe cei care apără lucrarea casei lui Dumnezeu. Odată ce acești oameni înțeleg adevărul și dobândesc o anumită statură, ei vor fi promovați pentru cultivare și practică mai devreme sau mai târziu, pentru a-i înlocui pe cei care sunt conducători falși și antihriști. În casa lui Dumnezeu, oamenii pozitivi care au trecut prin multe încercări și teste și care au apărât în mod constant lucrarea casei lui Dumnezeu sunt oameni care primesc aprobarea lui Dumnezeu și ar fi nepotrivit ca acele cuvinte diavolești ale non-credincioșilor să fie folosite pentru a-i descrie pe acești oameni. Prin urmare, cei care folosesc întotdeauna cuvintele diavolești ale non-credincioșilor pentru a descrie lucrurile din casa lui Dumnezeu și pentru a-și exprima opiniile sunt oameni care nu înțeleg adevărul și care au perspective absurde asupra

lucrurilor. Punctele lor de vedere asupra lucrurilor nu s-au schimbat deloc și sunt încă punctele de vedere ale non-credincioșilor, iar ei, deși cred în Dumnezeu de mai mulți ani, nu au dobândit deloc adevărul și încă nu pot vedea lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu – prin urmare, acești oameni sunt neîncrezători și non-credincioși. Când cineva este promovat pentru a sluji drept conducător sau lucrător sau este cultivat pentru a deveni supraveghetorul unui anumit tip de lucrare tehnică, asta nu reprezintă nimic altceva decât faptul că îi este încredințată o povară de către casa lui Dumnezeu. Este o însărcinare, o responsabilitate și, desigur, este și o datorie specială, o oportunitate deosebită și reprezintă o înălțare excepțională – nu este nimic demn de laudă în privința acestei persoane. Când cineva este promovat și educat de casa lui Dumnezeu, asta nu înseamnă că are o poziție sau un statut special în casa lui Dumnezeu, astfel încât să se poată bucura de tratament și favoruri speciale. În schimb, după ce este înălțat în mod excepțional de casa lui Dumnezeu, i se oferă condiții excelente pentru a fi instruit de către aceasta, pentru a practica săvârșirea unor lucrări însemnate ale bisericii și, totodată, standardele pe care casa lui Dumnezeu i le va cere acestui om să le atingă vor fi mai înalte, ceea ce este foarte benefic pentru intrarea lui în viață. Când o persoană este promovată și educată în casa lui Dumnezeu înseamnă că i se vor impune cerințe stricte și va fi supravegheată îndeaproape. Casa lui Dumnezeu va inspecta, supraveghea și înainta cu strictețe lucrarea pe care o face și va ajunge să înțeleagă și să acorde atenție intrării sale în viață. Din aceste puncte de vedere, se bucură oamenii promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu de un tratament special, de un statut special și de o poziție specială? Categorie nu și se bucură cu atât mai puțin de vreun rang special. Dacă oamenii care au fost promovați și cultivați simt că au capital în urma îndeplinirii datoriei lor într-un mod oarecum eficient și, astfel, stagnează și nu mai caută adevărul, atunci vor fi în pericol când se confruntă cu încercări și necazuri. Dacă statura oamenilor este prea mică, cel mai probabil nu vor putea să rămână fermi. Unii spun: „Dacă cineva este promovat și educat drept conducător, atunci are poziție. Chiar dacă nu este unul dintre fiii întâi născuți, cel puțin are speranță să devină unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Nu am fost niciodată promovat și cultivat, așadar, nu am nicio speranță să devin unul dintre oamenii lui Dumnezeu?” Este greșit să gândim așa. Pentru a deveni unul dintre oamenii lui Dumnezeu, trebuie să ai experiență de viață și trebuie să fii cineva care se supune lui Dumnezeu. Nu contează dacă ești conducător, lucrător sau un adept de rând, oricine deține adevărurile-realități este unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Chiar dacă ești conducător sau lucrător, dacă îți lipsesc adevărurile-realități, rămâi tot un muncitor. De fapt, nu există nimic special în legătură cu oamenii care sunt promovați și cultivați. Singurul lucru care este diferit este faptul că, spre deosebire de ceilalți, au un mediu mai prielnic, oportunități favorabile și condiții mai bune pentru a face lucrare specifică ce implică adevărurile-principii. Chiar dacă cea mai mare parte a lucrării pe care o faci implică o anumită profesie, dacă nu există adevăruri-principii care să o reglementeze și să o controleze, atunci datoria pe care o faci nu va fi în concordanță cu

principiile, iar tu muncești doar și, cu siguranță, nu vei primi aprobarea lui Dumnezeu. Care sunt cerințele casei lui Dumnezeu pentru diferitele persoane talentate care sunt promovate și cultivate? Pentru a fi promovate și cultivate de casa lui Dumnezeu, acestea trebuie măcar să fie oameni care au conștiință și rațiune, care pot accepta adevărul, oameni care își fac datoria cu loialitate și care se pot supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și, cel puțin, trebuie să fie capabile să accepte și să se supună atunci când se confruntă cu emondarea. Efectul care trebuie obținut de oamenii care trec prin cultivare și instruire în casa lui Dumnezeu nu este acela că pot deveni oficialități sau șefi, sau că pot conduce haita, și nu este acela că pot să-i sfătuiască pe oameni cu privire la modul lor de gândire și, desigur, cu atât mai puțin nu este acela că au abilități profesionale mai bune sau un nivel mai ridicat de educație, sau o reputație mai bună, sau că pot fi menționați în aceeași suflare cu cei renumiți în lume pentru abilitățile lor profesionale sau pentru isprăvile lor politice. Mai degrabă, efectul care trebuie obținut este acela că înțeleg adevărul și trăiesc cuvintele lui Dumnezeu și că sunt oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Pe măsură ce se instruiesc, ei sunt capabili să înțeleagă adevărul, să priceapă adevărurile-principii și să știe mai bine ce înseamnă mai exact credința în Dumnezeu și cum să-L urmeze pe Dumnezeu – acest lucru este extrem de benefic pentru cei care urmăresc adevărul ca să dobândească desăvârșirea. Acestea sunt efectul și standardul pe care casa lui Dumnezeu dorește să le atingă în promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile și reprezintă, totodată, cea mai mare recoltă culeasă de cei care sunt promovați și folosiți.

Unii oameni își fac datoria relativ responsabil și sunt aprobați de aleșii lui Dumnezeu, așa că sunt cultivați de biserică pentru a deveni conducători sau lucrători. După ce au obținut statut, încep să simtă că se fac remarcați în rândul maselor și se gândesc: „De ce s-a oprit casa lui Dumnezeu asupra mea? Oare nu pentru că sunt mai bun decât voi toți?” Nu sună ca un lucru pe care l-ar spune un copil? Este imatur, ridicol și naiv. De fapt, nu ești cu nimic mai bun decât alți oameni. Doar că îndeplinești criteriile pentru a fi cultivat de casa lui Dumnezeu. Dacă poți sau nu să-ți asumi această responsabilitate, să faci bine această datorie sau să îndeplinești această încredințare reprezintă o altă chestiune. Când cineva este ales de către frați și surori să fie conducător sau este promovat de casa lui Dumnezeu să facă o anumită parte a lucrării sau să îndeplinească o anumită datorie, acest lucru nu înseamnă că are un statut sau o poziție specială sau că adevărurile pe care le înțelege sunt mai profunde și mai numeroase decât cele înțelese de alți oameni – cu atât mai puțin că această persoană este capabilă să se supună lui Dumnezeu și nu-L va trăda. Cu siguranță, nici nu înseamnă că Îl cunoaște pe Dumnezeu și că este cineva care se teme de El. De fapt, nu a atins nimic din toate acestea. Promovarea și cultivarea nu sunt decât promovare și cultivare în sensul direct și nu echivalează cu faptul că persoana respectivă a fost predestinată și aprobată de Dumnezeu. Promovarea și cultivarea sa înseamnă pur și simplu că a fost promovată și așteaptă cultivarea. Iar rezultatul final al acestei cultivări depinde de faptul dacă această

persoană urmărește adevărul și dacă este capabilă să aleagă calea urmăririi adevărului. Așadar, atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi conducător, acesta este doar promovat și cultivat în sensul direct; nu înseamnă că deja este conform standardului sau că este competent în calitate de conducător, că este deja capabil să îndeplinească lucrarea de conducere și poate să facă o lucrare reală – nu așa stau lucrurile. Majoritatea oamenilor nu pot discerne aceste lucruri și, bazându-se pe închipuirile proprii, îi admiră pe cei care au fost promovați. Aceasta este o greșeală. Indiferent de cât de mulți ani cred în Dumnezeu, oare cei care sunt promovați chiar dețin adevărul-realitate? Nu neapărat. Sunt ei capabili să implementeze rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu? Nu neapărat. Au un simț al răspunderii? Sunt loiali? Pot să se supună? Când se confruntă cu o problemă, sunt capabili să caute adevărul? Toate acestea sunt necunoscute. Au acești oameni o inimă cu frică de Dumnezeu? Și cât de mari le sunt inimile cu frică de Dumnezeu? Sunt capabili să evite să-și urmeze propria voință atunci când acționează? Sunt capabili să-L caute pe Dumnezeu? În perioada în care îndeplinesc lucrarea de conducere, sunt capabili să vină frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a-l căuta intențiile? Sunt capabili să conducă oamenii spre adevărul-realitate? Cu siguranță nu sunt capabili de astfel de lucruri. Nu au primit instruire și nu au avut suficiente experiențe, așa că nu sunt capabili de aceste lucruri. De aceea, promovarea și cultivarea cuiva nu înseamnă că acesta înțelege deja adevărul, nici nu spune că este deja capabil să își facă datoria într-un mod care este conform standardelor. Deci, care este scopul și semnificația promovării și cultivării cuiva? Este ca această persoană să fie promovată, ca individ, pentru ca ea să practice și să fie udată și instruită în mod special, făcând-o astfel capabilă să înțeleagă adevărurile-principii și principiile, mijloacele și metodele de a face diverse lucruri și de rezolvare a diferitelor probleme, precum și cum să gestioneze și să trateze diferitele tipuri de medii și de oameni pe care îi întâlnește, în conformitate cu intenția lui Dumnezeu și într-un mod care protejează interesele casei lui Dumnezeu. Judecând pe baza acestor aspecte, oare oamenii talentați care sunt promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu sunt capabili, în mod adecvat, să își asume lucrarea și să își facă bine datoria în timpul perioadei de promovare și de cultivare sau înainte de promovare și de cultivare? Bineînțeles că nu. Astfel, e inevitabil ca, în timpul perioadei de cultivare, acești oameni să nu experimenteze emondarea, judecata și mustrarea, expunerea și chiar demiterea; acest lucru e normal, asta înseamnă instruire și cultivare. Oamenii nu trebuie să aibă așteptări mari sau cerințe nerealiste de la cei care sunt promovați și cultivați; ar fi irațional și nedrept față de ei. Puteți să le supravegheați lucrarea. Dacă descoperiți probleme sau lucruri care încalcă principiile pe parcursul lucrării lor, puteți să ridicați problema și să căutați adevărul pentru a rezolva aceste chestiuni. Nu ar trebui să-i judecați, condamnați, atacați sau excludeți, pentru că sunt doar în perioada de cultivare și nu ar trebui priviți ca oameni care au fost desăvârșiți, cu atât mai puțin ca oameni care sunt fără vină sau ca oameni care dețin adevărul-realitate. La fel ca voi, se află abia într-o perioadă de instruire. Diferența e că își asumă mai multă lucrare și

responsabilități decât oamenii obișnuiți. Ei au o responsabilitate și o obligație de a face mai multă lucrare; trebuie să plătească un preț mai mare, să îndure mai multe greutăți, să depună mai mult efort psihic, să rezolve mai multe probleme, să tolereze mai multă cenzură din partea oamenilor și, bineînțeles, trebuie să facă un efort mai mare și, prin comparație cu oamenii de rând care-și îndeplinesc îndatoririle, trebuie să doarmă mai puțin, să se bucure de mai puține lucruri bune și să nu se implice în atât de multă bârfă. Iată ce e special la ei; în afară de asta, sunt la fel ca oricine altcineva. Care este scopul pentru care spun asta? Este pentru a-i încunoștința pe toți că trebuie să abordeze corect diferitele tipuri de oameni talentați promovați și cultivați în casa lui Dumnezeu, că nu trebuie să fie aspri în cererile lor față de acești oameni și, bineînțeles, că nu trebuie să fie nici nerealisti în opinia lor despre ei. Este nesăbuit să îi admirăm și să-i stimăm excesiv; este inuman și nerealist să avem cerințe exagerat de aspre de la ei. Așadar, care este cel mai rezonabil mod de a-i trata? Să îi priviți ca pe niște oameni obișnuiți și, atunci când trebuie să apelați la cineva în legătură cu o problemă, să aveți părtașie cu ei, să învățați din punctele forte ale fiecăruia și să vă completați reciproc. În plus, este responsabilitatea tuturor să-i supravegheze pe conducători și lucrători, ca să vadă dacă fac o lucrare reală, dacă pot să folosească adevărul să rezolve probleme; acestea sunt standardele și principiile prin care se stabilește dacă un conducător sau lucrător este conform standardului. Dacă un conducător sau un lucrător e capabil să se ocupe de probleme generale și să le rezolve, atunci este competent. Dar, dacă nu poate nici măcar să se ocupe de probleme obișnuite și să le rezolve, nu e potrivit să fie conducător sau lucrător și trebuie înlăturat imediat din funcția sa. Trebuie ales altcineva, iar lucrarea casei lui Dumnezeu nu trebuie să fie întârziată. Întârzierea lucrării casei lui Dumnezeu înseamnă a se răni pe sine și pe ceilalți, nu este bine pentru nimeni.

Unii oameni sunt promovați și cultivați de biserică, primind o șansă bună de a se instrui. Acesta e un lucru bun. Se poate spune că au fost ridicați și au primit har de la Dumnezeu. Dar atunci cum ar trebui să-și facă datoria? Primul principiu pe care ar trebui să-l respecte este să înțeleagă adevărul. Când nu înțeleg adevărul, trebuie să-l caute și, dacă tot nu înțeleg după ce au căutat singuri, pot găsi pe cineva care-l înțelege, pentru a avea părtașie și pentru a căuta împreună, ceea ce va face ca rezolvarea problemei să fie mai rapidă și mai promptă. Lucrurile merg prea încet dacă te concentrezi doar să petreci mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu de unul singur și chibzuind la aceste cuvinte pentru a obține înțelegerea adevărului și a rezolva problema; cum spune și zicala: „Remediile lente nu pot răspunde nevoilor urgente.” Dacă vrei să obții progrese rapide în ceea ce privește adevărul, atunci trebuie să înveți cum să cooperezi în armonie cu alții, să pui mai multe întrebări și să cauți mai mult. Doar atunci viața ta va crește rapid și vei putea rezolva problemele prompt, fără nicio întârziere în ambele privințe. Pentru că abia ai fost promovat, încă ești în perioada de probă și nu înțelegi realmente adevărul și nu deții adevărul-realitate – pentru că încă îți lipsește această statură – să nu crezi că promovarea ta înseamnă că deții adevărul-realitate; nu așa stau lucrurile. Ești selectat

pentru promovare și cultivare doar datorită faptului că ai un simț al poverii față de lucrare și calibrul unui conducător. Ar trebui să ai această rațiune. Dacă, după ce ești promovat și devii conducător sau lucrător, începi să-ți impui statutul și crezi că ești o persoană care urmărește adevărul și că deții adevărul-realitate – și, dacă, indiferent ce probleme au frații și surorile, pretinzi că înțelegi și că ești spiritual – atunci acesta este un mod nesăbuit de a fi și este ca al fariseilor ipocriți. Trebuie să vorbești și să acționezi sincer. Când nu înțelegi, poți să-i întrebi pe alții sau să cauți părtășie de la Cel de mai sus – nu este nimic rușinos în toate acestea. Chiar dacă nu întrebi, Cel de mai sus tot îți va cunoaște adevărata statură și va ști că adevărul-realitate lipsește din tine. Căutarea și părtășia sunt ceea ce s-ar cuveni să faci; aceasta este rațiunea care ar trebui găsită în umanitatea normală și principiul pe care ar trebui să-l respecte conducătorii și lucrătorii. Nu este ceva de care să-ți fie rușine. Dacă tu crezi că, odată ce ești conducător, este jenant să nu înțelegi principiile sau să adresezi constant întrebări altor persoane sau Celui de mai sus și te temi că ceilalți te vor desconsidera, iar atunci, drept urmare, joci un rol pretinzând că înțelegi totul, că știi totul, că ai capacitate de lucru, că poți face orice lucrare bisericească și nu ai nevoie de nimeni să-ți amintească sau să aibă părtășie cu tine sau de nimeni care să te aprovizioneze sau să te sprijine, atunci acest lucru este periculos și ești prea arogant și neprihănit de sine, prea lipsit de rațiune. Nici măcar nu-ți cunoști propria măsură – nu te face asta o persoană confuză? Astfel de oameni nu îndeplinesc, de fapt, criteriile pentru a fi promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu și, mai devreme sau mai târziu, vor fi demși și eliminați. Și, astfel, fiecărui conducător sau lucrător care tocmai a fost promovat ar trebui să îi fie clar că nu deține adevărul-realitate, ar trebui să aibă această conștiință de sine. Ești acum un conducător sau un lucrător nu pentru că ai fost numit de Dumnezeu, ci pentru că ai fost promovat să fii unul de alți conducători și lucrători sau ai fost selectat de aleșii lui Dumnezeu; acest lucru nu înseamnă că deții adevărul-realitate și o statură adevărată. Când vei înțelege acest lucru, vei avea un pic rațiune, care este rațiunea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o aibă. Acum înțelegi? (Da.) Prin urmare, cum anume ar trebui să lucrați? Cum ar trebui să puneți în practică cooperarea armonioasă? Cum ar trebui să căutați adevărul pentru a rezolva problemele ori de câte ori le întâlniți? Aceste lucruri trebuie să fie înțelese. Dacă sunt dezvăluite firi corupte, căutați adevărul și înlăturați-le cât mai curând posibil. Dacă acestea nu sunt înlăturate la timp și au impact asupra lucrării voastre, acest lucru este o problemă. Dacă nu sunteți familiarizați cu o profesie, trebuie, de asemenea, să învățați fără întârziere. Întrucât unele îndatoriri presupun cunoștințe profesionale, dacă înțelegeți doar adevărul, fără să vă însușiți cunoștințe profesionale, acest lucru va afecta și rezultatele lucrărilor voastre. Trebuie măcar să pricepeți și să înțelegeți câteva cunoștințe profesionale de bază, astfel încât să puteți fi eficienți în monitorizarea și dirijarea lucrărilor oamenilor. Dacă sunteți doar cunoscători ai unei profesii, dar nu înțelegeți adevărul, vor exista, de asemenea, deficiențe în lucrările voastre, așa că va trebui, totodată, să urmăriți adevărul și să cooperați cu oameni care îl înțeleg, pentru a

vă face datoria în mod corespunzător. Doar pentru că aveți competențe profesionale sau sunteți pricepuți într-un anumit domeniu de cunoștințe, acest lucru nu înseamnă că sunteți capabili să faceți lucrurile în conformitate cu principiile, așa că este esențial să căutați să aveți părtășie cu oameni care înțeleg adevărul – acesta este un principiu pe care trebuie să îl respectați. Orice ați face, nu trebuie să vă prefaceți. Ești în perioada de instruire și cultivare, ai o fire coruptă și nu înțelegi deloc adevărul. Spune-Mi, Dumnezeu știe despre aceste lucruri? (Da.) Deci nu ai părea nesăbuit dacă te-ai preface? Vreți să fiți oameni nesăbuiți? (Nu, nu vrem.) Dacă nu vreți să fiți oameni nesăbuiți, ce fel de oameni ar trebui să fiți? Fiți oameni cu rațiune, oameni care pot căuta cu smerenie adevărul și îl pot accepta. Nu vă prefaceți, nu fiți farisei ipocriți. Ceea ce știi sunt doar niște cunoștințe profesionale, nu sunt adevărurile-principii. Trebuie să găsești o modalitate de a-ți valorifica în mod corespunzător atuurile profesionale și de a-ți folosi cunoștințele și învățăturile dobândite pe baza înțelegerii adevărurilor-principii. Nu este acesta un principiu? Nu este aceasta o cale de practică? Odată ce vei învăța să faci acest lucru, vei avea o cale de urmat și vei putea pătrunde în adevărul-realitate. Orice ai face, nu fi încăpățânat și nu te preface. A fi încăpățânat și a te preface nu este un mod rațional de a face lucrurile. Mai degrabă, este cel mai prostesc mod de a face lucrurile. Oamenii care trăiesc conform firilor lor corupte sunt cei mai nesăbuiți oameni. Doar cei care caută adevărul și tratează lucrurile în conformitate cu adevărurile-principii sunt cei mai inteligenți oameni.

Prin intermediul acestei părtășii, aveți acum înțelegerea și punctul de vedere corect cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor talentați de tot felul de către casa lui Dumnezeu? (Da.) Acum că aveți punctul de vedere corect cu privire la acest lucru, puteți avea abordarea corectă față de acești oameni? Trebuie să aveți o abordare corectă față de punctele lor forte, precum și față de neajunsurile și lipsurile pe care le au în ceea ce privește umanitatea, lucrarea, profesia lor și diverse alte aspecte – toate aceste lucruri trebuie abordate corect. Mai mult, indiferent dacă sunteți promovați și cultivați pentru a deveni conducători sau lucrători sau dacă sunteți indivizi talentați în diverse profesii, sunteți cu toții oameni obișnuiți, toți ați fost corupți de Satana și niciunul dintre voi nu înțelege adevărul. Așadar, niciunul dintre voi nu ar trebui să se deghizeze sau să se ascundă; în schimb, ar trebui să învățați să vă destăinuiți în părtășie. Dacă nu înțelegeți, atunci recunoașteți că nu înțelegeți. Dacă nu știți cum să faceți ceva, atunci recunoașteți că nu știți cum să faceți. Indiferent ce probleme sau dificultăți apar, toți ar trebui să aibă părtășie și să caute adevărul împreună pentru a găsi o soluție. Înaintea adevărului, fiecare persoană este ca un copil, fiecare persoană este secătuită, jalnică și plină de lipsuri. Ceea ce trebuie să facă oamenii este să fie supuși în fața adevărului, să aibă o inimă umilă și plină de dorință și să caute și să accepte adevărul, iar apoi să practice adevărul și să ajungă la supunere față de Dumnezeu. Făcând acest lucru, oamenii pot intra în realitatea adevărului din cuvintele lui Dumnezeu în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și în viața lor reală. Toți suntem egali înaintea adevărului. Cei care sunt

promovați și cultivați nu sunt cu mult mai buni decât ceilalți. Toți au experimentat lucrarea lui Dumnezeu cam pentru aceeași perioadă de timp. Cei care nu au fost promovați sau cultivați ar trebui, de asemenea, să urmărească adevărul în timp ce își îndeplinesc îndatoririle. Nimeni nu-i poate priva pe alții de dreptul de a urmări adevărul. Unii oameni sunt mai dornici când caută adevărul și au un anumit calibru, așa că sunt promovați și cultivați. Acest lucru se datorează nevoilor lucrării casei lui Dumnezeu. Prin urmare, de ce are casa lui Dumnezeu astfel de principii pentru promovarea și folosirea oamenilor? Întrucât există diferențe în calibrul și caracterul oamenilor și fiecare persoană alege o cale diferită, acest lucru duce la finaluri diferite în credința oamenilor în Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul sunt mântuiți și devin oameni ai Împărăției, în timp ce aceia care nu acceptă deloc adevărul, care nu sunt loiali în îndeplinirea datoriei lor, sunt eliminați. Casa lui Dumnezeu cultivă și folosește oamenii în funcție de măsura în care urmăresc adevărul și în care sunt loiali în îndeplinirea datoriei lor. Există o distincție în ierarhia diferiților oameni în casa lui Dumnezeu? Deocamdată, nu există nicio ierarhie în ceea ce privește pozițiile, valoarea, statutul sau reputația diferiților oameni. Cel puțin în perioada în care Dumnezeu lucrează pentru a-i mântui și îndruma pe oameni, nu există nicio diferență între rangurile, pozițiile, valoarea sau statutul diferiților oameni. Singurele lucruri care diferă le constituie împărțirea lucrării și rolurile îndatoririlor îndeplinite. Desigur, în această perioadă, unii oameni, ca excepție, sunt promovați și cultivați să îndeplinească unele sarcini speciale, în timp ce unii oameni nu primesc astfel de oportunități din diverse motive, precum probleme cu calibrul sau mediul lor familial. Dar oare nu îi mântuiește Dumnezeu pe cei care nu au primit astfel de oportunități? Nu așa stau lucrurile. Valoarea și poziția lor sunt inferioare față de ale celorlalți? Nu. Toți sunt egali în fața adevărului, toți au ocazia de a urmări și dobândi adevărul, iar Dumnezeu îi tratează pe toți corect și rezonabil. În ce moment există distincții notabile în ceea ce privește posturile, valoarea și statutul oamenilor? Atunci când oamenii ajung la capătul căii lor, iar lucrarea lui Dumnezeu se încheie și se ajunge la o concluzie cu privire la atitudinile și punctele de vedere de care fiecare persoană a dat dovadă în procesul de urmărire a mântuirii și în timp ce își făceau datoria, precum și cu privire la diferitele lor manifestări și atitudini față de Dumnezeu – adică atunci când există o evidență completă în caietul lui Dumnezeu – în acel moment, dat fiind că finalurile și destinațiile oamenilor vor fi diferite, vor exista, de asemenea, distincții în ceea ce privește valoarea, posturile și statutul lor. Abia atunci toate aceste lucruri vor putea fi întrevăzute și determinate aproximativ, în vreme ce acum toată lumea este la fel. Ați înțeles? Așteptați cu nerăbdare acea zi? O așteptați cu nerăbdare și vă temeți de ea în același timp? Ceea ce așteptați cu nerăbdare este ca în acea zi să existe în cele din urmă un rezultat și să fi ajuns în sfârșit în acea zi, în ciuda tuturor dificultăților; iar ceea ce vă sperie este că nu veți fi parcurs calea cum trebuie și că veți fi căzut pe drum și veți fi eșuat, iar rezultatul final va fi nesatisfăcător, mai rău decât vă închipuiți și vă așteptați – cât de trist, de dureros și de dezamăgitor ar fi acest lucru! Nu te gândești atât de departe, nu este practic să te gândești

atât de departe. Privește mai întâi la ceea ce ai în fața ochilor, parcurge cum trebuie calea pe care te afli, fă bine lucrarea de care te ocupi și îndeplinește-ți îndatoririle și responsabilitățile pe care Dumnezeu ți le-a încredințat. Acest lucru este critic și cel mai important. Înțelegeți adevărul și principiile pentru a vă face datoria care ar trebui să fie înțelese chiar acum și aveți părtășie despre ele până când sunt extrem de clare – astfel încât să le aveți elaborate în minte și să știți clar și precis care sunt principiile în tot ceea ce faceți – și asigurați-vă că nu încălcați principiile, nu vă abateți de la ele, nu provocați perturbări sau tulburări sau nu faceți nimic care să dăuneze intereselor casei lui Dumnezeu – toate acestea sunt lucrurile în care ar trebui să pătrundeți chiar acum. Nu este nevoie să vorbim despre nimic în perspectivă și nici nu este nevoie să puneți întrebări sau să vă gândiți la asta. Este inutil să te gândești atât de departe – nu la asta ar trebui să te gândești. Unii ar putea întreba: „De ce nu ar trebui să ne gândim la asta? Starea de dezastru a luat atât de mult amploare acum, nu este timpul să ne gândim la astfel de lucruri?” Oare este timpul? Faptul că dezastrul este mare îți influențează intrarea în adevăr? (Nu, nu o face.) Starea de dezastru a luat atât de mult amploare, dar când am organizat Eu vreodată adunări sau am ținut predici în mod specific cu privire la dezastru? Nu Mă concentrez niciodată asupra problemei dezastrului, întotdeauna vorbesc doar despre adevăr, astfel încât voi să puteți înțelege adevărul și să înțelegeți intențiile lui Dumnezeu și astfel încât să înțelegeți cum să vă faceți bine datoria și cum să intrați în adevărul-realitate. În zilele noastre, unii oameni nici măcar nu înțeleg ce este adevărul-realitate și ce sunt doctrinele. Ei doar debitează aceleași câteva cuvinte și doctrine și vorbe goale în fiecare zi și, totuși, simt că au intrat în adevărul-realitate. Îmi fac griji pentru ei, dar ei nu se îngrijorează pentru sine. Încă se gândesc la acele lucruri îndepărtate din viitor – nu este practic să ne gândim la acele lucruri.

Scopul promovării și cultivării oamenilor talentați de toate felurile nu este acela de a-i transforma în oameni activi și nici de a plănuși ca ei să devină un fel de pilon principal în viitor, ci de a le oferi unor oameni care, relativ vorbind, urmăresc mai mult adevărul și care îndeplinesc criteriile pentru promovare și cultivare posibilitatea de a se instrui în medii adecvate și în condiții mai favorabile. Cel mai important lucru este ca ei să fie capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă adevărul și să intre în adevărul-realitate. Nu asta este ceea ce oamenii ar trebui să realizeze crezând în Dumnezeu? Nu asta ar trebui să dobândească oamenii crezând în Dumnezeu? Care este principalul lucru pe care ar trebui să îl urmăriți acum pentru a intra în adevărul-realitate? Aveți planuri sau pași de urmat pentru a face acest lucru? Vă voi spune un truc simplu, ușor și rapid. În termeni simpli, intrarea în adevărul-realitate reprezintă, de fapt, practicarea adevărului. Pentru a practica adevărul, este necesar să ne ocupăm mai întâi de firile noastre corupte. Care este cel mai rapid punct de plecare pentru înlăturarea propriilor firi corupte? Pentru voi, cale cea mai simplă, mai rapidă și mai lipsită de probleme este să rezolvați mai întâi problema superficialității în îndeplinirea datoriei, înlăturându-vă treptat firile corupte. Cât timp v-ar putea lua să rezolvați acest lucru? Aveți

un plan? Majoritatea oamenilor nu au un plan, pur și simplu îl elaborează permanent în mintea lor, fără să știe când să se apuce oficial de el. Deși știu că sunt superficiali, ei pur și simplu nu se apucă să rezolve acest lucru și nu au nicio soluție specifică. A fi leneș în îndeplinirea datoriei, a nu fi meticulos, a fi iresponsabil și a nu o lua în serios – toate acestea sunt manifestări ale superficialității. Primul pas este de a rezolva problema superficialității. Al doilea pas este de a rezolva problema de a acționa conform propriei voințe. În ceea ce privește alte lucruri, cum ar fi a vorbi ocazional cu lipsă de onestitate sau a dezvălui firi înșelătoare sau arogante, nu vă preocupați de aceste lucruri deocamdată. Nu este mai practic și mai eficient să vă ocupați mai întâi de superficialitate și de acționarea după propria voie? Nu sunt aceste două probleme cele mai ușor de depistat? Nu sunt ele ușor de rezolvat? (Ba da.) Ești conștient de momentele în care ești superficial? Îți dai seama când te gândești să fii leneș? Îți dai seama când te gândești să umbli cu șiretlicuri sau să fii viclean și să te slujești prin vicleșuguri? (Da.) Dacă într-adevăr îți dai seama, atunci problema este ușor de rezolvat. Începe prin a rezolva problemele pe care le poți detecta cu ușurință și de care ești conștient înlăuntrul tău. Faptul că o persoană este superficială în datoria sa este o problemă foarte evidentă și comună, dar este totodată una îndărătnică, foarte dificil de rezolvat. Atunci când face o datorie, o persoană trebuie să învețe să fie conștiincioasă, riguroasă, meticuloasă și responsabilă și să o facă într-o manieră cu picioarele ferm pe pământ, punând un picior înaintea celuilalt. O persoană trebuie să-și folosească toată puterea pentru a-și îndeplini bine acea datorie, până când este mulțumită de modul în care a îndeplinit-o. Dacă cineva nu înțelege adevărul, ar trebui să caute principiile și să acționeze în conformitate cu ele și cu cerințele lui Dumnezeu; ar trebui să depună de bunăvoie mai mult efort pentru a-și face bine datoria și să nu o facă niciodată într-o manieră superficială. Numai practicând în acest fel poate simți pace în inima sa, fără a avea muștrări de conștiință. Este superficialitatea ușor de înlăturat? Atât timp cât ai conștiință și rațiune, o poți înlătura. În primul rând, trebuie să te rogi lui Dumnezeu: „Dumnezeule, îmi încep datoria. Dacă sunt superficial, îți cer să mă disciplinezi și să mă mustri în inima mea. Îți cer și să mă îndrumi ca să-mi fac bine datoria și să nu fiu superficial.” Practică în felul acesta în fiecare zi și vezi cât durează pentru ca problema superficialității tale să fie rezolvată, ca stările tale superficiale să se diminueze, ca denaturările din datoria ta să devină mai puține, ca rezultatele tale reale să se îmbunătățească și ca eficiența ta în îndeplinirea datoriei tale să crească. Să-ți îndeplinești datoria fără să fii superficial – este acesta un lucru pe care îl poți obține bazându-te pe tine? Atunci când ești superficial, poți controla acest lucru? (Nu este ușor.) Atunci e complicat. Dacă vă este într-adevăr greu să controlați acest lucru, atunci aveți o mare problemă de gestionat! Așadar, ce lucruri sunteți capabili să faceți fără să fiți superficiali? Unii oameni sunt foarte atenți la ceea ce mănâncă; dacă o masă nu este pe placul lor, nu vor fi într-o dispoziție bună toată ziua. Unele femei adoră să se aranjeze și să se machieze; nici măcar o șuviță de păr nu le scapă. Unii oameni sunt buni la afaceri; țin cu grijă socoteala fiecărui bănuț. Dacă acționați cu acest tip de

atitudine conștiincioasă, puteți evita să fiți superficiali. În primul rând, rezolvă problema de a fi superficial, apoi rezolvă problema de a acționa conform propriei voințe. Acționarea conform propriei voințe este o problemă comună și reprezintă încă una pe care oamenii o pot detecta cu ușurință în propria persoană. Cu puțină auto-reflecție, o persoană poate recunoaște că acționează conform propriei voințe, ceea ce nu este în concordanță cu adevărurile-principii. Problemele pe care oamenii le pot recunoaște sunt ușor de rezolvat. Mai întâi, axați-vă pe rezolvarea acestor două probleme, una fiind problema superficialității și cealaltă a acționării după propria voință. Într-un an sau doi, străduiți-vă să obțineți rezultate în orice faceți, să nu fiți superficiali sau să nu acționați conform voinței voastre sau cu denaturările din voința voastră. Odată ce aceste două probleme sunt rezolvate, nu veți fi departe de a vă îndeplini datoria într-un fel care este conform standardului. Iar dacă nici măcar nu le puteți rezolva, atunci încă sunteți departe de a vă supune lui Dumnezeu sau de a fi atenți la intențiile Sale – nici nu se pune problema să fi făcut măcar primii pași în această privință.

Tocmai am avut părtășie despre criteriile și scopurile promovării și cultivării diferitelor tipuri de talente calificate, precum și despre înțelegerea și opinia pe care ar trebui să le avem cu privire la promovarea și cultivarea diferitelor tipuri de oameni talentați de către casa lui Dumnezeu. Un alt aspect este dat de atitudinea și abordarea pe care ar trebui să le aibă cineva față de diferitele tipuri de oameni talentați care sunt promovați și cultivați. Acestea sunt câteva aspecte despre care ar trebui să avem părtășie la punctul șase. Așadar, în continuare, în special cu privire la punctul șase, haideți să expunem și să disecăm modul în care falșii conducători desfășoară activitatea de promovare și cultivare a diferitelor tipuri de oameni talentați. Acesta este conținutul principal despre care vom avea părtășie.

Atitudinile și manifestările falșilor conducători cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor talentați de toate tipurile

Falșii conducători nu înțeleg adevărul și nu îl caută. Prin urmare, atunci când vine vorba de lucrarea importantă de promovare și cultivare a talentelor calificate de toate tipurile în casa lui Dumnezeu, o fac tot anapoda, o încurcă total și pur și simplu nu reușesc să îndeplinească cerințele casei lui Dumnezeu. Întrucât nu înțeleg criteriile, ca să nu mai vorbim de intențiile lui Dumnezeu în ceea ce privește promovarea și cultivarea diferitelor tipuri de talente calificate, și nici nu înțeleg semnificația promovării și cultivării diferitelor tipuri de talente calificate, le este foarte greu să facă această lucrare într-un mod care e conform standardului și principiilor. Diferitele tipuri de persoane „talentate” pe care falșii conducători le cultivă pe parcursul îndeplinirii lucrării lor sunt în mod decisiv mixte. În loc să promoveze și să cultive talente calificate, falșii conducători promovează oameni care nu ar trebui în niciun caz să fie promovați și cultivați, pentru a sluji drept conducători sau lucrători și le permit acestor oameni să trăiască pe spinarea bisericii și să risipească jertfele lui Dumnezeu. Toți falșii conducători fac astfel de lucruri,

determinând ca unii oameni care urmăresc adevărul și au simțul dreptății să fie călcați în picioare și să nu fie promovați și folosiți. În schimb, cei care nu sunt buni de nimic devin așa-numiți oameni talentați în ochii acestor falși conducători și sunt promovați și cultivați de aceștia. Prin urmare, care sunt manifestările falșilor conducători atunci când fac această lucrare? De exemplu, să presupunem că, din cauza nevoilor lucrării sale, casa lui Dumnezeu trebuie să găsească anumiți oameni care să se ocupe de treburile externe. Așadar, ce fel de oameni ar trebui să caute? Tocmai am enumerat câteva criterii, și anume să aibă capacitate de lucru, să fie capabili să își îndeplinească îndatoririle conform principiilor cerute de casa lui Dumnezeu și să fie capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu. Conducătorii falși cunosc aceste principii? Evident că nu, deci cum găsesc oameni care să se ocupe de treburile externe? Se gândesc în sinea lor: „Cine se poate ocupa de treburile externe? Există o soră care este ageră la minte și are reacții rapide, este elocventă și știe cum să se ocupe de oameni. Își plimbă privirea în mod calculat atunci când vorbește, iar o persoană de rând nu o poate desluși. Ar fi oarecum nepotrivită în calitate de conducătoare de biserică, dar ar fi genială la gestionarea treburilor externe, așa că o voi alege pe ea. Doar că, având în vedere că nivelul ei de educație este un pic scăzut, mă tem că non-credincioșii o vor privi de sus, așa că voi găsi o absolventă de universitate – care a fost președinte al uniunii studențești din care face ea parte – cu care să coopereze. Această persoană este destul de inteligentă, dar are relativ puțină experiență în societate și a văzut o parte relativ mică din lume, așa că poate învăța de la partenera sa. Dintre aceste două persoane, una are un nivel scăzut de educație, iar cealaltă are un nivel ridicat de educație, una are experiență în societate, iar cealaltă nu are – sunt potrivite să coopereze una cu cealaltă, nu-i așa?” Una dintre ele este elocventă și comunicativă, are o minte ascuțită și este o persoană foarte pricepută în interacțiunile sociale; ori de câte ori interacționează cu non-credincioșii, aceștia nu-și pot da seama că ea este credincioasă. Cealaltă persoană este foarte educată și are statut social; ori de câte ori interacționează cu non-credincioșii, aceștia nu o privesc de sus. Ce părere aveți despre aceste două principii după care falșii conducători selectează oamenii? Falșii conducători cred că, atât timp cât cineva are darul vorbirii, o minte ascuțită și reflexe rapide, se poate ocupa de treburile generale pentru casa lui Dumnezeu. Este acesta un mod potrivit de a selecta oamenii? (Nu.) În ce fel nu este potrivit? (Astfel de oameni sunt adesea destul de șireți; deși se pot deda filosofiilor pentru interacțiunile lumești cu alții și știu cum să se ocupe de oameni, ei nu sunt neapărat capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu.) Așa este. Cel mai important lucru este că, indiferent de treburile pe care le gestionează o persoană pentru casa lui Dumnezeu, aceasta trebuie măcar să fie integră și capabilă să apere interesele casei lui Dumnezeu. Faptul că au vorbe meșteșugite și sunt capabili să-i convingă pe morți să revină la viață înseamnă că pot apăra interesele casei lui Dumnezeu? Faptul că sunt iuți la minte, elocvenți și buni oratori înseamnă că pot apăra interesele casei lui Dumnezeu? (Nu, nu asta înseamnă.) Chiar dacă depun un jurământ, acesta este inutil

și este la fel de lipsit de sens dacă le impui cerințe – ei trebuie să aibă acest caracter. Însă falșii conducători nu investighează aceste lucruri, ci se uită doar la cine are experiență în societate, cine este iscusit, iute la minte, elocvent și comunicativ, cine știe cum să acționeze în funcție de ocazie și cine este ca unameleon și un expert social. El crede că astfel de oameni se pot ocupa de treburile generale în casa lui Dumnezeu. Nu este aceasta o greșeală? Este o greșeală în ceea ce privește principiile și standardele de selectare a oamenilor. Adevărul este că acest tip de persoană are vorbe extrem de meșteșugite: indiferent cu cine are de-a face, tot ceea ce spune este o minciună și nu se poate schimba, indiferent câte jurăminte depune. Atunci când face un lucru, își apără doar propriile interese și, mai ales atunci când se confruntă cu un pericol, se protejează în primul rând pe sine și nu se gândește nici măcar o dată la interesele casei lui Dumnezeu. Atât timp cât are o relație bună cu non-credincioșii, îi este suficient; nu îi pasă deloc dacă interesele casei lui Dumnezeu sunt sau nu afectate. Nici siguranța fraților și surorilor nu este un lucru pe care îl ia în considerare și nici dacă numele lui Dumnezeu este dezonorat nu îi pasă; își păzește propria piele. Falșii conducători nu o pot vedea pe această persoană așa cum este de fapt și cred că este cea mai potrivită pentru a se ocupa de treburile externe ale casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta o nesăbuintă? Ea vinde interesele casei lui Dumnezeu, dar falșii conducători nici măcar nu știu acest lucru și tot îi atribuie sarcini importante și depind de ea pentru toate. Nu este aceasta culmea nesăbuintei? Oare cei care sunt elocvenți, comunicativi și iuți la minte sunt oameni cu intenții drepte? Dacă nu ai interacționat cu ei sau nu i-ai observat cu atenție, nu vei ști. Atunci când interacționezi și te ocupi de treburi cu ei, doar vezi dacă ceea ce spun este în concordanță cu ceea ce fac. Acest lucru poate fi testat prin intermediul unui eveniment. De exemplu, să spunem că tu muți unele lucruri. Atunci când ei vor vedea acest lucru, nu te vor ajuta. Abia când vei termina treaba, vor veni și vor spune: „Cum poți să faci singur o treabă atât de obositoare? Te-aș fi ajutat dacă mi-ai fi cerut, indiferent cât de ocupat aș fi fost. Arăți extenuat. Am să gătesc pentru tine mai târziu, nu trebuie să faci asta astăzi.” După ce spun acest lucru, dispar. Ești complet extenuat și tot trebuie să gătești. Apoi, după ce ai terminat de gătit, ei vin să mănânce și chiar spun: „De ce nu m-ai sunat când erai pe punctul de a începe să gătești? Ești complet extenuat și totuși îmi gătești o masă – cum poate fi corect așa ceva? Acum, din moment ce ai făcut-o deja, o voi mânca pur și simplu. Voi găti următoarea masă, iar pe viitor strigă-mă de fiecare dată când ai ceva de făcut.” Acest unic eveniment este suficient pentru a vedea cum sunt ei de fapt. Sunt foarte lingușitori, sunt iuți la minte și știu ce să spună. Știu cum să se comporte în funcție de ocazie și tot ceea ce fac este să spună lucruri plăcute auzului, fără să facă niciodată lucrare reală. Sunt astfel de oameni de încredere? Dacă le cereți să se ocupe de treburile generale ale casei lui Dumnezeu, pot ei să apere interesele acesteia? Pot ei să susțină reputația bisericii și să protejeze siguranța fraților și surorilor? (Nu.) Reprezintă proprietatea casei lui Dumnezeu și toate interesele acesteia prioritatea lor numărul unu? Nici pe departe. Ochii și mințile falșilor

conducători sunt oarbe la astfel de probleme ușor de detectat, ei pur și simplu nu le pot vedea. În schimb, ei nu pot decât să spună cuvinte și doctrine. Cine este iubit de Dumnezeu și cine nu este iubit de Dumnezeu, cine iubește adevărul și cine nu iubește adevărul, ce înseamnă să ai o bază în credința în Dumnezeu și ce fel de oameni nu au o bază, ce fel de oameni sunt loiali în îndeplinirea datoriei lor și ce fel de oameni nu sunt loiali în îndeplinirea datoriei lor – ei vorbesc despre aceste lucruri într-un mod rațional și logic și par să le înțeleagă cu adevărat, dar sunt doar vorbe goale și doctrine. Ori de câte ori li se cere să discearnă oamenii, ochii și mintea lor nu pot vedea; ei pur și simplu nu știu cum să-i citească pe oameni. Indiferent de cât timp interacționează cu acest tip de oameni, tot nu pot să-i vadă așa cum sunt de fapt și chiar să le atribuie sarcini importante.

Faptul că falșii conducători se folosesc de persoane nepotrivite este deja un lucru abominabil, însă ei adaugă la această faptă rea lucruri și mai abominabile. De exemplu, să spunem că un conducător fals a folosit persoana nepotrivită. Această persoană nu este deloc potrivită pentru a fi supraveghetor și nu îndeplinește criteriile casei lui Dumnezeu pentru a fi promovată și cultivată. Cu toate acestea, falsul conducător tot insistă să o folosească și nu verifică niciodată lucrarea acestei persoane, crezând că: „Dacă te folosești de un om, nu-l bănuie; dacă n-ai încredere în el, nu-l folosi. Din moment ce te-am ales și te-am promovat, vei fi capabil să faci bine această lucrare, așa că hai, fă-o așa cum crezi de cuviință. Te voi sprijini orice ai face și nu are rost ca cineva să aibă obiecții în acest sens!” A folosit persoana greșită și, cu toate acestea, a lăsat ca greșeala acesteia să persiste până la final – atât de mult crede în sine. Falșii conducători sunt cu toții orbi. Ei nu pot vedea nicio problemă, nu-și pot da seama care oameni sunt răi sau neîncredători și nu contează cine perturbă și tulbură lucrarea bisericii, ei nu sunt deloc conștienți de acest lucru și chiar atribuie sarcini importante unor oameni confuzi. Falșii conducători au mare încredere în cei pe care îi promovează, oricine ar fi ei, și le încredințează cu nepăsare lucrări importante. Drept urmare, acești oameni dau peste cap lucrarea bisericii, afectând grav răspândirea Evangheliei și dăunând intereselor casei lui Dumnezeu. Falșii conducători chiar pretind că nu știu nimic despre acest lucru. Cel de mai sus îi întreabă: „Cum se descurcă în lucrarea sa persoana pe care ai promovat-o? Este potrivită pentru a îndeplini această lucrare? Apără lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu? În momente critice, se va proteja pe sine sau va apăra lucrarea bisericii?” Acești conducători falși răspund: „A depus un jurământ să apere lucrarea bisericii. În plus, crede în Dumnezeu de 20 de ani. Cum ar putea oare să se protejeze pe sine și să vândă interesele casei lui Dumnezeu? Probabil că va apăra interesele casei lui Dumnezeu.” Cel de mai sus răspunde: „Oare ceea ce spui tu este corect? I-ai verificat lucrarea?” Acești falși conducători răspund: „Nu i-am inspectat lucrarea, dar i-am spus să nu-și apere interesele și că trebuie să apere lucrarea bisericii, iar ea mi-a promis că o va face.” Care a fost rostul faptului că ți-a făcut o promisiune? Ea nu poate îndeplini nici măcar jurământul pe care l-a făcut înaintea lui Dumnezeu. Oare crezi că, doar pentru că ți-a făcut o promisiune, acest lucru reprezintă o garanție?

Poate ea să facă în mod sigur ceea ce a promis? Din moment ce nu i-ai verificat lucrarea, de unde știi dacă este o persoană care apără interesele casei lui Dumnezeu? Cum se face că tu crezi atât de mult în propria persoană? Nu sunt astfel de falși conducători niște nemernici? Deja au făcut o mare greșeală folosind persoana nepotrivită, iar apoi își agravează greșeala prin faptul că nu se interesează, nu cercetează, nu verifică lucrarea acestei persoane și nu o supraveghează sau nu o observă. Nu fac decât să continue să tolereze faptul că această persoană acționează în mod nechibzuit și comite fapte rele. Acesta este modul în care lucrează falșii conducători. Ori de câte ori o lucrare are nevoie de oameni, falșii conducători aranjează în mod nepăsător ca cineva să fie responsabil de aceasta și cu asta basta; nu verifică niciodată lucrarea sau nu merg la fața locului pentru a interacționa cu acea persoană, pentru a o observa și pentru a încerca să afle mai multe despre ea. În unele locuri, mediul nu este propice pentru o întâlnire și pentru a petrece timp cu oamenii, dar trebuie să întrebi despre lucrarea ei și să faci cercetări indirecte despre ce a făcut și cum – îi poți întreba pe frați și pe surori sau pe cineva care îi este apropiat. Nu este acest lucru realizabil? Însă falșii conducători nici măcar nu se deranjează să pună întrebări, atât de încrezători sunt. În lucrarea lor, ei doar organizează adunări și predică doctrine, iar când adunările se termină și lucrarea a fost rânduită, nu fac nimic altceva; nu continuă prin a verifica sau a afla dacă persoana pe care au selectat-o este capabilă să facă o lucrare reală. La început, tu nu ai înțeles-o pe acea persoană, dar, pe baza calibrului ei și a entuziasmului și manifestărilor ei aparente, ai simțit că este potrivită pentru această lucrare și astfel ai folosit-o. Nu este nimic în neregulă cu acest lucru, pentru că nimeni nu știe cum se vor dovedi a fi oamenii. Însă, după ce i-ai promovat, nu ar trebui să îi monitorizezi și să verifici dacă fac o lucrare reală, cum lucrează și dacă au fost superficiali, alunecoși sau leneși? Tocmai aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o faci, dar tu nu faci nimic din toate acestea, nu îți asumi nicio responsabilitate. Ești un conducător fals și ar trebui să fii destituit și eliminat.

Falșii conducători fac o greșeală gravă și anume că, după ce promovează oamenii, le explică lucrarea, apoi debitează puțină doctrină, oferă câteva cuvinte de încurajare și lasă lucrurile așa, fără să monitorizeze vreodată sau să se implice în sarcini specifice. Dacă spun că ai un calibru slab și că îți lipsește intuiția în privința oamenilor, atunci ai putea să urmărești și să afli cum decurg sarcinile specifice și ai putea să înțelegi pe deplin situația. Cu toate acestea, falșii conducători nu monitorizează deloc lucrarea și nu află cum decurge aceasta. Să luăm, de exemplu, tipărirea cărților, care reprezintă o parte specifică a lucrării. Un fals conducător a desemnat pe cineva să se ocupe de această lucrare, dar nu l-a verificat nici măcar o dată în jumătate de an. Drept urmare, după șase luni, toate cărțile tipărite s-au dovedit a avea defecte – ce dezordine totală! Așa sunt conducătorii falși – nu fac nicio lucrare specifică. Ce ar trebui să faci dacă rânduiești să fie tipărită o carte? Mai întâi trebuie să aloci un supraveghetor potrivit, apoi să monitorizezi și să verifici cât de bine își face treaba și dacă nu cumva ar putea să o facă prost. Trebuie să supraveghezi și să urmărești lucrarea și să rezolvi direct

problemele dacă descoperi vreuna – numai în acest fel te poți asigura că nu apar probleme. Însă falșii conducători nu fac acest lucru. Ei cred că responsabilitățile lor sunt doar să le debiteze oamenilor doctrine și să îi facă să le înțeleagă, și că, atât timp cât oamenii înțeleg doctrine, problemele pot fi rezolvate. Prin urmare, ei acordă atenție doar declamării de doctrine și strigării de sloganuri și nu se implică în sarcini specifice. În ceea ce îi privește pe falșii conducători, ei cred că nu este treaba lor să se implice în sarcini specifice și că aceasta ar trebui să fie preocuparea subalternilor. Prin urmare, ei înșși ce fac? Ordonă situația generală de sus și devin oficialități inefficiente. Indiferent care este lucrarea, ei nu sunt prezenți sau implicați în aceasta. După ce le spun oamenilor principiile, dacă sunt întrebați despre probleme detaliate sau căi specifice, ei vor spune: „Lucrarea specifică ține de voi, eu nu înțeleg lucrurile acestea.” Prin urmare, ei nu știu cum procedează subalternii lor pentru a face lucrarea. În ceea ce privește faptul dacă supraveghetorul este competent și în stare să-și asume lucrarea, sau cum este umanitatea lui, sau dacă este o persoană care urmărește adevărul, sau dacă este responsabil în a-și face datoria, sau dacă este superficial sau umblă aiurea făcând lucruri rele, sau dacă există întârzieri în lucrare și așa mai departe – falșii conducători nu știu despre nimic din toate acestea, ei doar se plimbă ca niște funcționari din lumea non-credincioasă, care plimbă hârtii fără să facă nicio lucrare reală. În bisericile în care lucrează, falșii conducători nu știu când unii supraveghetori aduc lucrarea la un punct mort, sau când unii supraveghetori își întemeiază propriile împărății independente, sau când unii supraveghetori nu se ocupă de îndatoririle lor corespunzătoare și, în schimb, își petrec zilele mâncând, bând și distrându-se, și chiar vor închide ochii dacă unii supraveghetori au un calibru extrem de slab, o înțelegere distorsionată și nu pot face deloc lucrare. Astfel de falși conducători sunt doar niște cochilii goale, sunt conducători doar cu numele și nu fac nimic din lucrarea substanțială a unui conducător. La prima vedere, acești falși conducători par să se comporte destul de bine. Ei desemnează supraveghetori pentru fiecare element al lucrării, îi convoacă pe acești oameni pentru o adunare din când în când și își petrec restul timpului într-un singur loc, implicându-se în devoțiuni spirituale, rugându-se, citind cuvintele lui Dumnezeu, ascultând predici, învățând imnuri și scriind propriile predici. Există unii falși conducători care nici măcar nu ies din camera lor timp de o săptămână. Există, de asemenea, falși conducători care nu fac altceva decât să organizeze întruniri online, fără să meargă vreodată la locurile unde se lucrează pentru a înțelege situația. Frații și surorile nu îi văd în persoană pentru perioade lungi și nu au nicio idee despre experiențele de viață sau statura falșilor conducători. În timpul adunărilor, falșii conducători se ocupă doar de unele treburi generale, dar în ceea ce privește în mod specific ceea ce face fiecare supraveghetor și dacă oamenii pe care i-au promovat și cultivat sunt potriviți pentru lucrarea dată, sau care este atitudinea acestor oameni atunci când își fac datoria, sau dacă sunt atenți și minuțioși în lucrarea lor, sau dacă sunt negativi și superficiali, sau dacă acești oameni urmează calea cea dreaptă, sau dacă sunt oameni drepti, falșilor conducători nu le pasă sau nu întreabă

nimic despre aceste chestiuni și nici nu vor să știe despre ele. Nu este gravă natura acestei probleme? (Ba da.)

Casa lui Dumnezeu are nevoie de câțiva oameni talentați care înțeleg anumite domenii profesionale și care dețin anumite abilități, și îi va cultiva pe aceștia pentru a studia acele profesii, astfel încât să poată îndeplini o datorie în casa lui Dumnezeu. Ce fel de oameni credeți că găsesc falșii conducători? Ei îi adună pe toți tinerii care au fost la universitate și și-au urmat părinții în credința în Dumnezeu, uitându-se la cine este elocvent și cui îi place să fie în centrul atenției, și le spun: „Casa lui Dumnezeu vrea să vă cultive; voi sunteți armata de rezervă și forțele noi.” Apoi, ei îi însărcinează pe acești oameni să facă o datorie. De fapt, acești oameni nu au îndeplinit niciodată o datorie, le lipsesc diverse tipuri de experiență și nu înțeleg deloc adevărul. Însă falșii conducători îi favorizează și îi plac, așa că încep să îi cultive. Ei îi însărcinează pe acești oameni să îndeplinească îndatoriri în funcție de ceea ce le permite expertiza lor să învețe; unii sunt însărcinați să facă lucrarea bazată pe texte, alții sunt însărcinați cu producția de filme, alții, să facă videoclipuri, iar alții, să fie actori. Atât timp cât acești oameni au o datorie de îndeplinit, pentru falșii conducători este suficient. Ei nu investighează dacă acești oameni iubesc adevărul sau dacă îl pot accepta, nici nu cercetează ce urmăresc acești oameni sau care sunt obiectivele lor. În cele din urmă, ce se întâmplă? Unii dintre acești oameni sunt eliminați. Acest lucru se întâmplă pentru că ei sunt dezamățiți și desfrânați, urmăresc tendințele lumești și își petrec zilele aranjându-se și cuplându-se cu alții, nu înțeleg nicio regulă și nu au niciun fel de maniere – este evident că sunt neîncredători și non-credincioși. Ei nu se ocupă de lucrarea lor propriu-zisă în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și fac totul într-o manieră superficială, dar falșii conducători nu pot vedea deloc acest lucru. Nu sunt ei orbi? (Ba da.) Care este cauza acestei orbiri? Nu cumva este din cauza faptului că falșii conducători au mintea oarbă? Orbirea ochilor și orbirea minții sunt două caracteristici ale falșilor conducători. Deși ochii lor sunt larg deschiși, nu pot înțelege nimic și nu pot vedea pe nimeni așa cum este de fapt – cu alte cuvinte, ochii lor sunt orbi. În mintea lor, ei nu au discernământ sau opinii cu privire la nimeni sau nimic și, indiferent de ceea ce văd, nu au capacitatea de a distinge binele de rău și nu au atitudini, opinii și definiții – acesta este un caz grav de orbire a minții. Falșii conducători sunt cu toții oameni care cred de mulți ani în Dumnezeu și ascultă deseori predici, deci de ce nu îi pot identifica pe acei neîncredători? Aceasta este o dovadă în plus că falșii conducători au un calibru foarte slab, că sunt incapabili să înțeleagă adevărul și că, oricât de multe adevăruri ar auzi, este în zadar și nu le înțeleg. Au mintea și ochii orbi și sunt complet incapabili să discearnă oamenii. Cum ar putea fi ei potriviți să fie conducători sau lucrători în biserică? Ei cred că oratorii buni sunt oameni talentați și că oamenii care pot cânta și dansa sunt, de asemenea, persoane talentate; când văd oameni care poartă ochelari sau oameni care au fost la universitate, cred că sunt persoane talentate, iar când văd oameni cu statut în societate, oameni bogați, oameni care știu cum să facă afaceri și să se lanseze în practici înșelătoare și oameni care fac

un fel de muncă importantă în societate, falșii conducători cred că sunt persoane talentate. Ei cred despre casa lui Dumnezeu că ar trebui să cultive aceste tipuri de oameni. Nu se uită la caracterul acestor oameni sau dacă a lor credință în Dumnezeu are o bază, și cu atât mai puțin se uită la atitudinea cu care Îl tratează acești oameni pe Dumnezeu și adevărul. Ei se uită doar la statutul social și la trecutul oamenilor. Nu este absurd ca falșii conducători să privească oamenii și lucrurile în acest fel? Ei privesc oamenii și lucrurile în același mod ca non-credincioșii – au aceeași părere pe care o au non-credincioșii despre lucruri. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că falșii conducători nu sunt oameni care iubesc și înțeleg adevărul și că le lipsește orice discernământ. Nu sunt oare extrem de superficiali? Chiar sunt orbi – cu adevărat orbi!

În trecut, am întâlnit un fals conducător care vorbea și râdea atunci când conversam cu el, dar de îndată ce îl întrebam despre lucrare, privea în gol într-o manieră amortită și toantă și nu reacționa la nimic din ceea ce îi spuneam. Calibrul acestui om este prea slab pentru ca el să fie folosit. Nu e de mirare că nu a înțeles nimic din ce i-am spus și nu a putut să ducă acel lucru până la capăt. Indiferent despre ce vorbeam, el spunea întruna: „Am ținut o adunare și am verificat lucrarea acum câteva zile.” I-am spus: „Nu ai și alte treburi în afară de a organiza adunări? Există atât de multă lucrare de făcut în biserică, de ce nu îți găsești altceva de făcut?” El a spus: „A fi conducător sau lucrător nu înseamnă doar a ține adunări? Nu este nimic altceva de făcut în afară de a organiza adunări, nu știu cum să fac altceva!” Acest lucru arată că el a fost destinat să fie un fals conducător atunci când a preluat acea funcție și că nu poate face nicio lucrare reală, întrucât calibrul său este extrem de slab! Calibrul extrem de slab duce la orbirea ochilor și la orbirea minții. Ce înseamnă orbirea ochilor? Înseamnă că, indiferent de ceea ce vede o persoană, ea nu este capabilă să identifice probleme specifice și, prin urmare, ochii nu îi servesc la nimic. Ce înseamnă orbirea minții? Înseamnă că, indiferent de ceea ce se întâmplă, o persoană nu este conștientă și nu reușește să înțeleagă problema respectivă și nu poate vedea unde se află esența problemei – asta înseamnă să ai mintea oarbă. Dacă o persoană are mintea oarbă, atunci ea este complet terminată. Conducătorii falși au mintea și ochii orbi în acest fel. Ați spune că falșii conducători se supără când aud aceste cuvinte? Ei gândesc: „Ochii mei sunt destul de mari, dar El spune că sunt orb; și am intenții bune în minte, dar El spune că am mintea oarbă – definiția Lui nu este deosebit de exactă, nu-i așa? De ce nu mă numește pur și simplu conducător fals? De ce să adauge că am mintea și ochii orbi?” Judecând după calibrul falșilor conducători, dacă nu aș formula-o astfel, ar putea ei să-și dea seama că au calibrul slab? (Nu, nu ar putea.) A spune că acești falși conducători au mintea și ochii orbi nu explică perfect problema? De exemplu, să spunem că un antihrist își întemeiază propria împărăție independentă în biserică. Însă conducătorii falși spun: „Această persoană este foarte capabilă. A fost profesor universitar și vorbește clar, metodic și într-o manieră bine ordonată și elocventă. În plus, nu are trac, indiferent cât de mare este audiența.” Este clar ca lumina zilei că persoana despre care vorbește este un

fariseu care își întemeiază propria împărăție independentă, și totuși falșii conducători o laudă. Nu este aceasta orbirea ochilor? (Ba da.) Dacă cineva cântă fals și tu nu auzi, poate fi acest lucru considerat orbirea ochilor? (Nu.) Aceasta este mai degrabă o problemă profesională decât o problemă de calibru. Însă, după ce au ascultat atât de multe adevăruri, falșii conducători nu pot nici măcar să-i discearnă pe antihriști drept ceea ce sunt și nu pot spune dacă umanitatea unei persoane este bună sau rea, sau dacă cineva este un candidat la promovare și cultivare de către casa lui Dumnezeu, sau dacă cineva este un neîncredător sau dacă acea persoană crede sincer în Dumnezeu, și nu pot spune dacă cineva este loial în a-și face datoria – atunci ce au câștigat ascultând predici în toți acești ani? Nu au dobândit niciun adevăr, ceea ce înseamnă că sunt niște nerozi orbi; atât sunt de orbi falșii conducători. Ei cred că principala sarcină a unui conducător este să fie capabil să țină predici și să predice timp de două sau trei ore și că, atât timp cât poate rosti cuvinte și doctrine, striga sloganuri și stârni oamenii, este un conducător conform standardului, este capabil să își asume lucrarea, are adevărul-realitate și Dumnezeu este mulțumit de el. Ce fel de logică este aceasta? Având în vedere că falșii conducători nu înțeleg adevărul, au un calibru prea slab și au mintea și ochii orbi, ei nu au absolut nicio capacitate de a discerne oamenii de diferite tipuri și nu-i pot vedea așa cum sunt de fapt pe oamenii de diverse tipuri. Prin urmare, sunt ei capabili să folosească diferite tipuri de oameni într-un mod rațional? (Nu.) Ei au doar o singură strategie: cei care au fost profesori sunt desemnați să țină predici, cei care au fost implicați în comerțul exterior sunt desemnați să se ocupe de treburile generale, cei care pot vorbi engleza sunt desemnați să fie traducători și oricine este elocvent și are obrazul gros este desemnat să predice Evanghelia; cei care sunt timizi sunt desemnați să scrie de acasă articole cu mărturii bazate pe experiență, cei care sunt îndrăzneți și le place să joace sunt numiți actori, iar cei care vor să devină funcționari sunt numiți conducători sau regizori. Acesta este modul în care falșii conducători folosesc oamenii, fără niciun fel de principii.

În cadrul sferei lucrării de care sunt responsabili conducătorii falși, de multe ori există oameni care chiar urmăresc adevărul și îndeplinesc criteriile pentru promovare și cultivare, care sunt ținuti pe loc. Unii dintre acești oameni predică Evanghelia, iar alții sunt desemnați să îndeplinească îndatoriri de găzduire. Adevărul este că toți au calibru, înțeleg unele adevăruri și sunt demni de a fi cultivați drept conducători și lucrători, doar că nu le place să facă paradă sau să fie în centrul atenției. Și totuși, conducătorii falși nu îi iau deloc în seamă. Nu interacționează cu ei, nu se interesează de ei și nu cultivă niciodată oameni talentați pentru casa lui Dumnezeu. Ei se concentrează doar pe a-i înhăța pe cei care se gudură pe lângă ei, pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste. Ca urmare, acei oameni care chiar urmăresc adevărul nu ajung să fie promovați și cultivați, în timp ce aceia cărora le place să fie în centrul atenției, care sunt elocvenți, care știu cum să lingusească oamenii și care sunt pasionați de faimă, câștig și statut – toți sunt promovați și chiar și cei care au fost funcționari, care au fost directori ai unor

societăți sau care au studiat managementul corporativ în societate sunt repartizați în funcții importante. Indiferent dacă acești oameni sunt adevărați credincioși sau nu sau dacă sunt oameni care urmăresc adevărul sau nu, în orice caz, aceștia sunt oamenii care sunt promovați și folosiți în sfera lucrării de care sunt responsabili conducătorii falși. Înseamnă asta că oamenii sunt folosiți în conformitate cu principiile? Oare faptul că falșii conducători promovează doar astfel de oameni nu este identic societății non-credincioase? În perioada în care lucrează conducătorii falși, cei care chiar pot realiza lucruri atunci când își fac datoria, care au simțul dreptății și care iubesc adevărul și lucrurile pozitive nu ajung să fie promovați sau cultivați și le este greu să obțină oportunități de instruire. În schimb, cei elocvenți, cărora le place să facă paradă și care știu cum să lingusească oamenii, precum și cei care sunt pasionați de faimă, câștig și statut sunt cei care sunt numiți în funcțiile importante. Acești oameni par a fi destul de inteligenți, dar, de fapt, nu au nicio capacitate de înțelegere, au un calibru foarte slab și o umanitate precară, nu poartă nicio povară reală față de îndatoririle lor și nu sunt deloc demni de a fi cultivați. Cu toate acestea, ei sunt cei care ocupă funcțiile de conducători și lucrători în biserică. Rezultatul este că o mare parte din lucrarea bisericii nu se poate lansa fără probleme într-un mod prompt sau progresează lent și durează prea mult să fie implementate rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu. Acestea sunt impactul și consecințele cauzate lucrării bisericii de către conducătorii falși care folosesc oamenii în mod necorespunzător.

Majoritatea conducătorilor falși sunt de calibru slab. Deși par să fie elocvenți, nu au deloc abilitatea de a pricepe adevărul, în așa măsură încât nu au o înțelegere spirituală. Ochii și mintea le sunt oarbe, nu pot să deslușească nicio chestiune și nu înțeleg deloc adevărul, ceea ce reprezintă, în sine, o problemă foarte periculoasă. Au o altă problemă, și mai serioasă, și anume aceea că, atunci când au înțeles și stăpânit câteva cuvinte și doctrine și pot trâmbița câteva sloganuri, cred că dețin adevărul-realitate. Așadar, orice lucrare ar face și pe oricine ar alege să folosească, ei nu caută adevărurile-principii, nu au părtașie cu ceilalți și, cu atât mai puțin, nu aderă la rânduielile lucrării și la principiile casei lui Dumnezeu. Sunt atât de încrezători, cred mereu că ideile lor sunt corecte și fac orice doresc. Drept urmare, când întâmpină o dificultate sau o împrejurare excepțională, nu știu cum să procedeze. Mai mult decât atât, cred adesea în mod eronat că știu cum să facă lucrarea bisericii să funcționeze și să se dezvolte, întrucât lucrează de mulți ani în casa lui Dumnezeu și au suficientă experiență în a sluji drept conducători acolo. Ei par să fi înțeles aceste lucruri, dar, de fapt, nu știu absolut deloc cum să facă nicio lucrare. Ei fac lucrarea bisericii după bunul plac, urmându-și propriile noțiuni și închipuiri, propria experiență și propriile rutine și regulamente. Acest lucru creează dezordine și haos în diversele elemente ale lucrării bisericii și îi împiedică să producă vreun rezultat real. Dacă există câțiva oameni într-o echipă care înțeleg adevărul și pot face puțină lucrare reală, aceștia pot menține starea de normalitate în lucrarea echipei respective. Acest lucru însă nu are nimic de-a face cu falsul lor conducător. Motivul pentru care

lucrarea ar putea fi făcută bine este că în echipă există câțiva oameni buni care pot face puțină lucrare reală și pot menține cursul lucrării; nu înseamnă că falsul lor conducător a făcut lucrare reală. Niciun element al lucrării nu poate fi făcut fără să existe la conducere câțiva oameni buni ca aceștia. Conducătorii falși sunt pur și simplu incapabili să își facă treaba și nu au absolut niciun rol. De ce ar crea conducătorii falși dezordine în lucrarea bisericii? Primul motiv este că falșii conducători nu înțeleg adevărul, nu pot avea părtașie despre adevăr pentru a rezolva problemele și nu caută cum să rezolve problemele, ceea ce duce la acumularea problemelor și la oprirea lucrării bisericii. Al doilea este că falșii conducători sunt orbi și nu pot identifica persoanele talentate. Ei nu pot să ajusteze în mod corespunzător personalul însărcinat cu supravegherea, rezultatul fiind că unele lucrări nu au pe nimeni potrivit care să le conducă, făcându-le să se oprească. Al treilea este că falșii conducători acționează prea mult ca niște oficialități. Ei nu supraveghează sau nu dirijează lucrarea și, acolo unde există o verigă slabă în lucrare, nu participă anticipativ și nu oferă îndrumări privind aspectele specifice ale lucrării. Să spunem, de exemplu, că, într-un anumit element al lucrării, mai mulți oameni care îndeplinesc lucrarea sunt credincioși noi, fără o bază solidă, nu înțeleg adevărul, nu sunt prea familiarizați cu domeniul lucrării și nu i-au înțeles prea bine principiile. Un conducător fals, orb fiind, nu poate vedea aceste probleme. El crede că totul este în regulă, atât timp cât cineva face lucrarea; nu contează dacă e făcută bine sau rău. Nu știe că, oriunde există o verigă slabă în lucrarea bisericii, ar trebui să o monitorizeze, să facă inspecții și să ofere indicații, că ar trebui să participe personal la rezolvarea problemelor și să-i sprijine pe cei care își îndeplinesc îndatoririle până când înțeleg adevărul, până când pot acționa conform principiilor și pot intra pe drumul cel bun. Numai ajunși în acest punct nu trebuie să-și mai facă atâtea griji. Conducătorii falși nu lucrează în acest fel. Când văd că există cineva pentru a face lucrarea, nu se mai gândesc la ea. Nu adresează întrebări, indiferent de cum decurge lucrarea. Acolo unde există o verigă slabă în lucrare sau un supraveghetor care are un calibru slab, ei nu oferă personal îndrumare cu privire la lucrare și nu participă ei înșiși la lucrare. Iar atunci când un supraveghetor este capabil să-și asume sarcina, conducătorii falși verifică și mai puțin lucrurile sau oferă indicații personal; doar se relaxează și, chiar dacă o persoană raportează o problemă, nici nu întreabă despre aceasta – consideră că nu este nevoie. Conducătorii falși nu fac nimic din această lucrare specifică. Pe scurt, conducătorii falși sunt degenerați care nu fac nicio fărâmbă de lucrare reală. Ei cred că, pentru orice lucrare, atât timp cât cineva se ocupă de ea și toată echipa este implicată pentru a și-o asuma, totul este finalizat. Ei cred că tot ce trebuie să facă este să organizeze din când în când o adunare și să se intereseze dacă apare o problemă. În timp ce lucrează în acest fel, conducătorii falși continuă să creadă că fac o treabă bună și sunt destul de mulțumiți de ei înșiși. Ei își spun: „Nu există nicio problemă cu niciunul dintre elementele lucrării. Întregul personal este rânduit cu desăvârșire și supraveghetorii sunt la locurile lor. Sunt atât de bun la lucrarea asta, atât de talentat!” Nu e o nerușinare? Și ochii și mintea le

sunt atât de oarbe încât nu pot vedea nicio sarcină de făcut și nu pot descoperi nicio problemă. În unele locuri, lucrarea s-a oprit și, totuși, iată-i, mulțumiți, spunându-și: „Frații și surorile sunt cu toții tineri, sunt cu toții sânge proaspăt. Își abordează îndatoririle ca niște dinamuri umane; cu siguranță că pot să facă bine lucrarea.” De fapt, acești tineri sunt începători, fără să înțeleagă nicio competență profesională. Ei trebuie să învețe din mers. Este corect să spunem că nu știu cum să îndeplinească nicio lucrare deocamdată: unii s-ar putea să înțeleagă câte ceva, dar nu sunt experți, nu pricep principiile și, când au îndeplinit o sarcină, aceasta necesită o corectare repetată sau chiar o refacere frecventă. Există, de asemenea, câțiva tineri care nu sunt instruiți și nu au experimentat emondarea. Sunt extrem de mârșavi, indolenți și lacomi după confort; nu acceptă nici măcar un pic din adevăr și, când suferă puțin, bombănesc neîncetat. Cei mai mulți dintre ei sunt degenerați superficiali, care râvnesc la confort. Cu aceste tipuri de tineri trebuie neapărat să ai deseori părtașie despre adevăr și, cu atât mai mult, trebuie să-i emondezi. Acești tineri trebuie să aibă pe cineva care să se ocupe de ei și să-i supravegheze. Trebuie să fie prezent un conducător sau un lucrător care să-și asume personal responsabilitatea pentru lucrarea lor și să ofere personal supraveghere și indicații. Numai atunci lucrarea lor ar putea da un pic de roade. În cazul în care conducătorul sau lucrătorul părăsește locul lucrării și nu se ocupă sau nu se interesează de ea, acești oameni vor cădea pradă haosului, iar îndeplinirea datoriei de către aceștia nu va da niciun rezultat. Cu toate acestea, conducătorii falși nu au nicio perspectivă asupra acestui lucru. Ei îi văd pe toți ca pe frați și surori, ca pe oameni ascultători și supuși, așa că au mare încredere în ei, le atribuie sarcini și apoi nu le mai dau nicio atenție – aceasta este cea mai bună dovadă a orbirii ochilor și minții conducătorilor falși. Conducătorii falși nu înțeleg adevărul deloc, nu pot vedea chestiunile clar și sunt incapabili să descopere orice problemă, însă consideră că se descurcă foarte bine. Oare la ce se gândesc toată ziua? Se gândesc cum să se comporte ca niște oficialități și să se bucure de beneficiile statutului. Conducătorii falși, la fel ca oamenii nepăsători, nu acordă nici cea mai mică atenție intențiilor lui Dumnezeu. Ei nu fac nicio lucrare reală, totuși așteaptă laude și promovări din partea casei lui Dumnezeu. Într-adevăr, n-au pic de rușine!

Conducătorii falși sunt complet inutili în a-și îndeplini sarcinile și nu există nimic lăudabil la ei. Nu reușesc să înțeleagă principiile privind lucrurile în ansamblu, cu atât mai puțin cele legate de lucrarea detaliată specifică. De exemplu, unii oameni au abilități profesionale solide, dar o umanitate extrem de slabă, în timp ce alții nu au probleme în ceea ce privește umanitatea lor, dar au un calibru slab și abilități profesionale slabe. Când vine vorba de modul în care acești oameni ar trebui să fie folosiți și distribuiți într-un mod rațional, conducătorii falși știu și mai puțin despre aceste chestiuni mai specifice și mai detaliate. Astfel, ori de câte ori sunt întrebați dacă au găsit pe cineva de calibru destul de bun care poate fi cultivat, conducătorii falși spun că nu au găsit încă pe nimeni. Sunt atât de orbi – cum ar putea ei să găsească pe cineva? Dacă îi întrebi cum este sora cutare, îți vor spune că râvnește la confortul trupesc; întreabă-i cum este fratele

cutare și îți vor spune că este deseori negativ; întreabă-i cum este altcineva și îți vor spune că acea persoană crede de puțin timp în Dumnezeu și îi lipsește o bază. În ochii lor, nimeni nu se ridică la înălțimea standardului. Ei se uită doar la defectele, neajunsurile și fărădelegile altor oameni; nu sunt capabili să vadă dacă o persoană se conformează principiilor casei lui Dumnezeu pentru promovare și cultivare sau dacă este un candidat bun pentru promovare și cultivare. Ei nu pot spune cine este cu adevărat potrivit pentru promovare și cultivare, dar îi promovează cu mare entuziasm și rapiditate pe cei care nu îndeplinesc cerințele și principiile casei lui Dumnezeu. Ei promovează toate femeile bogate, bărbații înstăriți și fiii și fiicele familiilor bogate din biserică, precum și pe cei care au fost oficialități în lume, pe cei care sunt elocvenți și pe cei care știu cum să trișeze și să escrocheze – în orice caz, ei promovează pe oricine este cunoscut și distins în lume și pe oricine căruia îi place să fie în centrul atenției. Ei cred că acești oameni sunt singurii talentați și nu descoperă sau nu promovează nicio persoană care să aibă cu adevărat abilitate de înțelegere și să poată accepta adevărul. Unui conducător fals i-ar fi mai greu să ofere un singur talent cu adevărat calificat pentru casa lui Dumnezeu, decât i-ar fi să ajungă pe lună. De exemplu, să spunem că, în prezent, casa lui Dumnezeu are nevoie de persoane talentate pentru lucrarea bazată pe texte – există o persoană de acest fel într-o biserică de care se ocupă un conducător fals, dar acesta nu propune numele persoanei respective. Când conducătorul fals este întrebat de ce nu a promovat-o sau cultivat-o pe acea persoană, el spune: „Persoana respectivă s-a dedat de două ori desfrânării în timp ce era la universitate, dar nu a mai făcut-o de când s-a căsătorit. Nu am știut dacă ar trebui să fie promovată sau nu.” Ce fel de afirmație este aceasta? Poți să garantezi că oamenii bogați și puternici pe care îi promovezi nu s-au dedat niciodată desfrânării? Nu cumva acei oameni o fac chiar mai mult? Cum se face că tu chiar nu vezi asta? Conducătorii falși au o spiritualitate atât de falsă, pretinzând că știu anumite principii și găsind scuze pentru a justifica nepromovarea celor care ar trebui să fie promovați și cultivați. Consideră că toți le sunt inferiori. Ce se întâmplă în cele din urmă? „Elita” și „oamenii talentați” promovați de conducătorii falși au rămas fermi? Nu spunem că în mod sigur aceștia nu sunt oameni buni. Ceea ce expunem în principal este faptul că principiul pe baza căruia conducătorii falși îi tratează pe oameni este acela de a folosi mai degrabă noțiunile umane în evaluarea lor, decât adevărul, și că principiul lor de promovare și cultivare a oamenilor este acela de a se baza pe propriile noțiuni, închipuiri și preferințe și, în întregime, pe punctul de vedere al non-credincioșilor, mai degrabă decât de a folosi standardele cerute de casa lui Dumnezeu în evaluarea lor. De ce sunt conducătorii falși capabili să facă acest lucru? Întrucât nu înțeleg adevărul sau intențiile lui Dumnezeu, ei sunt capabili să îi promoveze pe cei care pur și simplu nu îndeplinesc cerințele casei lui Dumnezeu, să se concentreze asupra cultivării lor și să îi lase să dețină funcții importante în casa lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pe care o fac conducătorii falși. Uitați-vă la conducătorii falși din jurul vostru; nu este acesta modul în care lucrează și în care îi tratează pe oameni?

Există un anumit punct de vedere pe care conducătorii falși îl dezvăluie deseori: ei cred că aceia care au cunoștințe, aceia care au statut și aceia care au fost oficialități în lumea exterioară sunt toți oameni talentați și că astfel de oameni ar trebui să fie cultivați și folosiți de casa lui Dumnezeu după ce încep să creadă în Dumnezeu. Ei chiar îi stimează și îi venerază pe acești oameni – ba chiar îi tratează ca pe rudele și membrii familiei lor. Atunci când le prezintă un asemenea om altora, vorbesc adesea despre modul în care, în lumea exterioară, a fost șeful unei companii, sau liderul unui departament guvernamental, sau editorul unui ziar, sau un director în departamentul de securitate publică, sau vorbesc despre cât de bogat este. Conducătorii falși au o părere deosebit de bună despre astfel de oameni. Voi ce spuneți, au oare calibrul conducătorii falși? Nu cumva au o falsă spiritualitate și nu pot vedea lucrurile așa cum sunt de fapt? Conducătorii falși cred că, din moment ce acești oameni au fost persoane talentate în societate, casa lui Dumnezeu ar trebui să îi cultive și să le dea un rol important de jucat atunci când vin aici. Este acest punct de vedere corect? Este în conformitate cu adevărurile-principii? Dacă acești oameni nu iubesc deloc adevărul și sunt lipsiți de conștiință și rațiune, pot ei să fie cultivați și să li se acorde un rol important de către casa lui Dumnezeu? Ei nu sunt calificați pentru a fi cultivați. Faptul că au fost persoane talentate în rândul non-credincioșilor nu înseamnă că sunt oameni talentați în casa lui Dumnezeu, dar acestor conducători falși le place să fie oficialități și îi venerază în mod special pe alții care au fost oficialități. Ori de câte ori văd oameni care au fost oficialități sau care au avut statut în lumea exterioară, se înclină, fac reverențe și se comportă într-un mod foarte slugarnic față de aceștia, ca niște sclavi în fața stăpânului lor; doresc cu disperare să le spună mamă sau tată, sau soră mai mare sau frate mai mare și, totodată, vor ca acești oameni să fie promovați pentru a fi conducători sau lucrători în biserică. Spuneți-Mi, sunt aceștia oameni care urmăresc adevărul? Faptul că au un mic statut și se bucură de un oarecare renume în lumea exterioară înseamnă că sunt potriviți pentru a sluji drept conducători sau lucrători în casa lui Dumnezeu? Dacă nu înțeleg adevărul și sunt plini de firi arogante și îngâmfate, sunt ei demni de a fi conducători sau lucrători în casa lui Dumnezeu? Este în conformitate cu principiile să promovezi oameni concentrându-te doar asupra statutului și renumelui lor și ignorându-le caracterul? Știu conducătorii falși ce fel de oameni îi plac lui Dumnezeu, ce fel de oameni promovează și folosește? De nenumărate ori, rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu au accentuat faptul că oamenii trebuie să fie promovați și cultivați în conformitate cu trei standarde: în primul rând, trebuie să aibă umanitate, conștiință și rațiune; în al doilea rând, trebuie să fie iubitori de adevăr și capabili să accepte adevărul; și, în al treilea rând, trebuie să aibă un oarecare calibrul și să aibă capacitate de lucru. Numai cei care îndeplinesc aceste trei standarde sunt capabili să fie promovați și cultivați și sunt calificați pentru a fi candidați și pentru a fi conducători sau lucrători. Nu este suficient să aibă doar calibrul și talentul. Caracterul este pe primul loc, iar apoi este esențial să fii capabil să accepți adevărul – acestea două reprezintă cele mai importante standarde.

Dacă sunt promovați oameni răi care nu au iubire pentru adevăr, consecințele vor fi dezastruoase, așadar, cei lipsiți de umanitate nu au voie sub nicio formă să fie promovați. Însă conducătorii falși ignoră cerințele casei lui Dumnezeu. Atunci când selectează și folosesc oameni, ei se concentrează întotdeauna asupra faptului dacă persoana respectivă are statut în societate, care sunt trecutul și poziția sa, dacă a primit un nivel ridicat de educație și cât de înaltă este reputația sa în societate – acestea sunt aspectele asupra cărora se concentrează atunci când promovează și cultivă oameni. Este acest lucru în conformitate cu principiile stipulate de casa lui Dumnezeu? Este acest lucru în conformitate cu adevărul cuvintelor lui Dumnezeu? Cine sunt acei oameni care au statut în societate? Se poate spune că sunt toți oamenii care luptă pentru putere și statut prin orice mijloace și că sunt ai Satanei. Dacă ei ar deține puterea în casa lui Dumnezeu, ar mai fi casa lui Dumnezeu biserica lui Dumnezeu? Care este scopul conducătorilor falși în promovarea unor oameni care sunt ai Satanei pentru a deveni conducători? Acționează astfel în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu pentru cultivarea și folosirea oamenilor? Nu cumva tulbură și prejudiciază în mod flagrant lucrarea bisericii? Promovarea și cultivarea neprincipială a oamenilor de către conducătorii falși este ceea ce cauzează cea mai mare perturbare și tulburare a lucrării bisericii și reprezintă o modalitate de împotrivire față de Dumnezeu.

Conducătorii falși au un calibru extrem de slab și nu au abilitatea de a înțelege adevărul. Nu contează câte predici ascultă sau câte cuvinte ale lui Dumnezeu citesc, ei tot nu au o înțelegere pură sau nu pricep adevărul și, indiferent de câți ani predică doctrine, nu înțeleg ceea ce spun, nu este decât o simplă pălăvrăgeală și este imposibil să pună lucrurile cap la cap! Ei pot să-și amintească și să predice un pic de doctrină, astfel încât cred că dețin adevărul-realitate, dar nimic din ceea ce fac nu are legătură cu adevărul – aceștia sunt farisei arhetipali. La prima vedere, se pare că le predică deseori oamenilor și spun lucruri plăcute auzului, de parcă ar înțelege adevărul, dar ceea ce fac ei este antitetic adevărului și contrar acestuia. De asemenea, pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu și că fac lucrarea bisericii, în timp ce, de fapt, tot ce fac este total ostil față de Dumnezeu. Conducătorii falși nu-i promovează niciodată pe oamenii talentați care sunt utili casei lui Dumnezeu și îi ignoră și închid ochii în ceea ce îi privește pe oamenii relativ onești care chiar urmăresc adevărul. În schimb, îi promovează și îi cultivă pe cei care se dedau lingușirii, pe cei care sunt alunecoși și înșelători și pe cei care au ambiții și dorințe de a prelua lucrări în biserică. Rezultatul tuturor acestor lucruri este că, odată ce acești oameni au participat la lucrare pentru o anumită perioadă, diferite elemente ale lucrării bisericii se opresc și intră practic într-o stare de paralizie și, astfel, lucrarea bisericii este la pământ din cauza acestor conducători falși. Nu sunt detestabili oamenii de tipul acestor conducători falși? Ar trebui să fie demiși? Trebuie să fie demiși! Fiecare zi de întârziere are impact asupra lucrării bisericii pentru o zi întreagă. Unii conducători falși, chiar dacă știu că sunt incapabili să facă lucrare reală, nu sunt dispuși să demisioneze de bunăvoie și sunt constant obsedați de beneficiile statutului și ar merge

chiar atât de departe încât să afecteze lucrarea bisericii. Au acești oameni măcar cea mai mică fărâmbă de rațiune? Conducătorii falși nu au nicio abilitate de înțelegere, niciun talent adevărat și nicio cunoaștere reală și nu sunt oameni care urmăresc adevărul și, totodată, râvnesc la beneficiile statutului – sunt oameni nerușinați; prin urmare, ei nu trebuie sub nicio formă să fie promovați și cultivați. Dacă tu crezi că ai un calibru foarte slab, că nu ai capacitatea de a distinge binele de rău și de a înțelege adevărul, atunci, orice ai face, nu te complace în ambițiile și dorințele tale și nu cugeta cum să te străduiești să devii o oficialitate în biserică – cu scopul de a deveni conducător de biserică – nu este atât de ușor să fii conducător. Dacă nu ești o persoană cinstită și nu ai iubire pentru adevăr, atunci, de îndată ce vei deveni conducător, fie vei fi un antihrist, fie un conducător fals. Atât antihriștii, cât și conducătorii falși sunt oameni lipsiți de conștiință și rațiune și sunt capabili să facă rău și să tulbure lucrarea bisericii. Întrucât este corect să spunem că antihriștii sunt diavoli și satane, nici conducători falși nu sunt oameni buni; sunt cel puțin oameni extrem de nerușinați și lipsiți de conștiință și rațiune. Există ceva glorios în a fi un conducător fals și a fi demis? Este rușinos, reprezintă o pată și nu este absolut nimic glorios în asta. Este bine dacă ai un sentiment al poverii față de lucrarea bisericii și îți dorești să fii implicat în aceasta, dar trebuie să reflectezi dacă înțelegi adevărul, dacă ești capabil să ai părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele, dacă ești capabil să te supui cu adevărat lucrării lui Dumnezeu și dacă ești în stare să duci la bun sfârșit lucrarea bisericii așa cum se cuvine, conform rânduielilor de lucru. Dacă îndeplinești aceste criterii, poți candida să fii conducător sau lucrător. Ceea ce vreau să spun prin asta este că oamenii trebuie să aibă cel puțin conștiință de sine. Uită-te mai întâi dacă ești capabil să discerți oamenii, dacă poți să înțelegi adevărul și să faci lucrurile conform principiilor. Dacă îndeplinești aceste cerințe, ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător. Dacă nu ești capabil să te autoevaluezi, poți să-l întrebi pe oamenii din jurul tău care-ți sunt cunoscuți sau apropiați. Dacă toți spun că ai un calibru insuficient pentru a fi conducător și că doar a-ți face bine sarcina curentă este deja suficient de bine, atunci ar trebui rapid să ajungi să te cunoști. Deoarece ai un calibru slab, nu-ți petrece tot timpul dorindu-ți să fii un conducător – fă pur și simplu ceea ce poți, fă-ți datoria în mod corespunzător, cu ambele picioare ferme pe pământ, astfel încât să ai liniște sufletească. Și acesta e un lucru bun. Și dacă ești capabil să fii conducător, dacă ai într-adevăr un asemenea calibru și talent, dacă ai capacitate de lucru și un simț al poverii, atunci ești exact tipul de om cu talent care-i lipsește casei lui Dumnezeu și cu siguranță vei fi promovat și cultivat; dar, în toate lucrurile, există timpul lui Dumnezeu. Această dorință – dorința de a fi promovat – nu este o ambiție, dar, ca să fii conducător, trebuie să ai calibrul și să îndeplinești criteriile. Dacă ai un calibru slab, dar îți petreci tot timpul dorindu-ți să fii conducător, să accepți o sarcină importantă, să fii responsabil de lucrarea generală sau să faci ceva ce îți permite să ieși în evidență, atunci Eu îți spun: aceasta este ambiție. Ambiția poate aduce dezastru, așa că ar trebui să te ferești de ea. Toți oamenii au dorința de a progresa și toți sunt dispuși să se

străduiască să ajungă la adevăr, ceea ce nu este o problemă. Unii oameni au calibrul, îndeplinesc criteriile pentru a fi conducători și sunt capabili să se străduiască să ajungă la adevăr, iar acesta este un lucru bun. Alții nu au calibrul, așa că ar trebui să se concentreze asupra propriei datorii, îndeplinind în mod corespunzător datoria care se află chiar în fața lor și făcând-o conform principiilor și conform cerințelor casei lui Dumnezeu; pentru ei, este mai bine, mai sigur, mai realist.

Cei care sunt aleși să fie conducători și lucrători sau promovați și cultivați nu ar trebui să aibă dorințe deșarte, simțind că: „Frații și surorile m-au ales dintre atâția oameni, casa lui Dumnezeu m-a promovat, deci chiar am talent și sunt mai bun decât oamenii de rând; aurul adevărat este destinat să strălucească în cele din urmă.” Este bine să gândești în acest fel? Oare acest lucru nu dezvăluie o fire coruptă? (Ba da.) A fi promovat și cultivat este un lucru bun și o oportunitate bună, dar dacă poți sau nu să mergi bine pe această cale depinde de modul în care abordezi această oportunitate și dacă o poți prețui. Dumnezeu ți-a oferit această șansă, dar asta nu înseamnă că ești cu adevărat mai bun decât oricine altcineva; se poate să ai un calibrul un pic mai bun decât al altora sau să ai unele daruri, dar este greu de spus cum este intrarea ta în viață și dacă deții adevărul-realitate – fiindcă firile corupte ale tuturor sunt similare, iar tu ești, de asemenea, un membru al rasei umane corupte. Dacă poți să-ți dai seama de acest lucru, vei putea aborda corect promovarea și cultivarea ta în casa lui Dumnezeu. Nu ar trebui să te consideri o persoană talentată și nici să crezi că deții adevărul-realitate. Ai doar un pic de calibrul și poți totodată să te străduiești pentru adevăr, așa că ți s-a permis să te instruiești. Aceasta este o perioadă de probă și nu e încă sigur dacă ești într-adevăr cineva care urmărește adevărul sau dacă ești vrednic de a fi cultivat. Este greu de spus dacă vei fi capabil să rămâi ferm după ce ți se va da o probă în această perioadă. S-ar putea să fii păstrat pentru a continua să fii cultivat sau s-ar putea să fii eliminat – totul depinde de cât de mult efort depui. Despre acest lucru este vorba în promovarea oamenilor pentru a fi conducători și lucrători, iar tu ar trebui să înțelegi asta. Este inutil ca tu însuși să crezi că ești o persoană talentată. În cazul în care casa lui Dumnezeu nu te promovează și nu te cultivă, atunci nu ești nimic. Dacă nu urmărești adevărul și nu ești dispus să fii folosit de casa lui Dumnezeu, atunci nu poți realiza nimic. Dacă apoi spui: „Casa lui Dumnezeu nu mă folosește, voi ieși în societate”, ei bine, atunci ieși în societate și încearcă, vezi cine te promovează și vezi ce ești capabil să realizezi. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că trebuie să ai înțelegerea și abordarea corectă față de promovarea și cultivarea ta de către casa lui Dumnezeu. Cei care sunt de calibrul slab sau mediocru și care nu pot îndeplini standardul necesar pentru promovare și cultivare în casa lui Dumnezeu trebuie doar să își îndeplinească datoria cu supunere și fermitate. Atât timp cât îți faci datoria cu toată inima și mintea, Dumnezeu nu te va trata nedrept. Prin urmare, nu te lupta pentru chestiuni de promovare și cultivare, dar nici nu le refuza, lasă totul să-și urmeze cursul firesc; pe de o parte, trebuie să te supui rânduielilor din casa lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, trebuie să ai o inimă supusă lui Dumnezeu – aceasta este calea cea dreaptă.

Este simplu să faci asta? (Da, este.) Este în vreun fel benefic ca o persoană de calibru slab să fie conducător? În cele din urmă, când va fi caracterizată drept un conducător fals și eliminată, cum se va simți în legătură cu acest lucru? Va fi ceea ce v-ați dorit? (Nu.) Veți purta titlul de „conducător fals” deasupra capului și, oriunde veți merge, oamenii vor spune: „Această persoană a fost cândva un conducător fals.” Este acesta un lucru bun sau un lucru rău? Nu este un lucru bun și nu este ceva glorios. Oamenii trebuie să aibă înțelegerea și atitudinea corectă față de promovare și cultivare; în aceste chestiuni, ei trebuie să caute adevărul și să nu-și urmeze propria voință sau să aibă ambiții și dorințe. Dacă simți că ai calibru bun, dar casa lui Dumnezeu nu te-a promovat niciodată și nici nu are niciun plan să te cultive, atunci nu te frustra și nu începe să te plângi, concentrează-te doar să urmărești adevărul și să lupti să avansezi. Când ai o anumită statură și ești capabil să faci o lucrare reală, aleșii lui Dumnezeu te vor alege în mod natural pentru a fi conducător. Și, dacă simți că ai un calibru slab, că nu există nicio șansă de a fi promovat sau cultivat și că este imposibil ca ambițiile tale să se împlinească, nu este ceva bun? Acest lucru te va proteja! Deoarece ai un calibru slab, dacă întâlnești un grup de dezorientați orbi care te aleg să le fii conducător, nu vei fi pus în dificultate? Ești incapabil să faci vreo lucrare, iar inima și mintea ta sunt oarbe. Tot ceea ce faci este o perturbare; fiecare mișcare a ta este o faptă rea. Ar fi mai indicat să faci bine lucrarea datoriei curente; cel puțin nu te vei face de rușine și este mai bine decât să fii un conducător fals și ținta criticilor din culise. Ca om, trebuie să-ți știi măsura, trebuie să ai un pic de conștiință de sine; dacă ai, vei putea evita să mergi pe calea greșită și să comiți greșeli grave.

Doriți să fiți conducători falși sau adepți obișnuiți? (Adepți obișnuiți.) Dacă frații și surorile te aleg, fă o încercare; poate părerea lor despre tine este mai precisă decât sentimentele pe care le ai față de tine. Dacă frații și surorile cred că poți face acest lucru, ar trebui să dai tot ce ai mai bun. Dacă într-adevăr faci tot ce poți, dar totuși eșuezi în lucrarea ta, iar inima îți arde de anxietate în așa fel încât nu poți să mănânci și să dormi din această cauză și pur și simplu nu știi cum să o faci corect, atunci încetează să mai fii conducător sau lucrător; îți este prea greu. În cazul în care continui, vei deveni probabil un conducător fals, așa că ar trebui să scrii de îndată o scrisoare de demisie, declarând: „Întrucât am un calibru slab și sunt incapabil să fac lucrare reală, dacă voi continua să fiu conducător, în scurt timp voi ajunge cu siguranță să devin unul fals, așa că solicit să demisionez și să renunț de bunăvoie la această funcție.” Acesta este cel mai înțelept mod de a acționa și cel mai potrivit lucru de făcut! Este rațional și mai bine decât să ocupi postul și să devii un conducător fals. Dacă știi foarte bine că ai calibru slab și ești incapabil să fii conducător, dar nu poți suporta să renunți la statut și îți spui: „De ce nu pot face asta? Cine mă poate ajuta? Ce grozav ar fi dacă mi-aș putea păstra statutul de conducător, având pe altcineva care să elaboreze toate planurile și strategiile în locul meu! În momentul de față nu există nimeni potrivit care să-mi ia locul, așa că nu pot decât să continui să fiu conducător și să mă bucur de asta în fiecare zi în care sunt în

funcție; chiar dacă nu pot face lucrarea, tot sunt conducător, iar a fi conducător este mai bine decât a fi un frate sau o soră de rând. În cazul în care casa lui Dumnezeu nu mă demite și nu sunt înlăturat de frați și surori, atunci nu voi demisiona.” Se cuvine așa ceva? (Nu.) De ce nu se cuvine? (Este irațional; dacă sunt incapabil să fac lucrare reală și, totuși, nu demisionez, acest lucru nu va face decât să întârzie lucrarea bisericii.) A acționa astfel întârzie lucrarea bisericii – le face rău altora și îți face rău ție. Știi ce înseamnă să fii conducător? Înseamnă că ai o relație directă cu intrarea în viață a multor oameni, iar conducerea ta are o relație directă cu modul în care ei parcurg calea din fața lor. Dacă tu conduci bine și îi conduci pe calea cea bună, ei vor fi capabili să pășească pe calea cea bună. Dacă tu conduci slab și îi conduci într-un șanț și devin farisei ca tine, atunci păcatul tău este mare! Iar după ce săvârșești acest păcat mare, vei fi terminat cu asta? Acest lucru va fi consemnat de Dumnezeu! Știi prea bine că ai un calibru slab, că ești conducător fals și incapabil de a face lucrare reală și, totuși, nu îți admiți greșelile și nu demisionezi, ci te agăți cu obraznicie de poziția ta și nu o cedezi nimănui altcuiva. Acesta este un păcat și Dumnezeu va ține cont de el. Iar faptul că El ține cont va fi bun sau rău pentru tine în viitor? Vei da de necaz! Îți voi spune adevărul sincer: Dumnezeu ține cont de astfel de lucruri pentru fiecare persoană în parte, iar fiecare aspect este scris clar. Dacă ți s-ar întâmpla ceva atât de grav pe calea către mântuire, atunci impactul asupra ta ar fi imens. Orice ai face, nu parcurge această cale și nu fi o astfel de persoană.

Am avut părtășie pe scurt despre unele dintre practicile și manifestările conducătorilor falși cu privire la promovarea și cultivarea diferitelor tipuri de oameni talentați. Pe scurt, tipul de om care este un conducător fals nu face lucrare reală și este incapabil să facă lucrare reală. Calibrul său este slab, mintea și ochii lui sunt orbi, este incapabil să descopere probleme și nu poate vedea diferitele tipuri de oameni așa cum sunt de fapt, așadar nu este capabil să își asume lucrarea importantă de promovare și cultivare a diferitelor tipuri de oameni talentați. Prin urmare, nu are cum să facă bine lucrarea bisericii și le va provoca multe dificultăți aleșilor lui Dumnezeu în intrarea lor în viață. Având în vedere acești factori, este clar că falșii conducători nu sunt potriviți pentru a fi conducători de biserică. Există alți conducători falși care nu fac nicio lucrare specifică a bisericii și nu iau legătura cu supraveghetorii lucrărilor specifice, așadar nu știu ce persoane talentate sunt capabile să facă o anumită lucrare și nici care dintre ele sunt potrivite pentru aceasta, nici dacă lucrarea lor este în acord cu principiile. Prin urmare, nu sunt în măsură să promoveze și să cultive oameni talentați. Atunci, cum ar putea astfel de oameni să facă bine lucrarea bisericii? Principalul motiv pentru care conducătorii falși nu pot face lucrare reală este faptul că au un calibru slab; nu au nicio pătrundere cu privire la nimic și nu știu ce este lucrarea reală. Acest lucru duce la stări frecvente de stagnare sau paralizie în lucrarea bisericii. Aceste lucruri sunt direct legate de eșecul falșilor conducători de a face lucrare reală. În ultimii câțiva ani, casa lui Dumnezeu a insistat în mod repetat asupra faptului că oamenii răi și neîncrezători

trebuie să fie înlăturați, iar conducătorii și lucrătorii falși trebuie demiși. De ce trebuie să fie înlăturați diferiții oameni răi și neîncrezători? Fiindcă după ani de zile de credință în Dumnezeu, acești oameni tot nu acceptă câtuși de puțin adevărul și au ajuns în punctul în care nu mai au nicio speranță la mântuire. Și de ce trebuie demiși toți conducătorii și lucrătorii falși? Pentru că ei nu fac lucrare reală și nu îi promovează sau cultivă niciodată pe cei care urmăresc adevărul; în schimb, ei întreprind doar eforturi inutile. Acest lucru face ca lucrarea bisericii să fie aruncată în haos și paralizie, problemele existente persistând nerezolvate, și, de asemenea, încetinește intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Dacă toți acești conducători și lucrători falși ar fi demiși, iar toți acești oameni răi și neîncrezători care tulbură biserica ar fi îndepărtați, lucrarea bisericii ar ajunge în mod firesc să decurgă fără probleme, viața bisericească ar crește în mod firesc mult mai bine, iar aleșii lui Dumnezeu ar fi capabili să mănânce și să bea în mod normal cuvintele lui Dumnezeu, să-și facă îndatoririle și să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Asta este ceea ce l-ar plăcea lui Dumnezeu să vadă.

27 februarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (6)

Astăzi vom continua părtașia despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și despre diferitele manifestări ale conducătorilor falși. La ultima adunare am avut părtașie despre punctul șase referitor la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Care este tema principală a acestui punct? (Punctul șase este „Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil.”) Data trecută, în principal, am avut părtașie despre principiile casei lui Dumnezeu cu privire la promovarea și cultivarea oamenilor și despre motivul pentru care casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă. De asemenea, am disecat problemele care există în ceea ce îi privește pe conducătorii falși atunci când vine vorba de promovarea și cultivarea diferitelor tipuri de oameni talentați. Prin urmare, care sunt principalele manifestări ale conducătorilor falși în cadrul acestor două puncte? De ce spunem că sunt conducători falși? În principal, există două aspecte. Un aspect este că falșii conducători nu înțeleg principiile pentru promovarea, cultivarea și utilizarea diferitelor tipuri de oameni și nici nu caută aceste principii. Ei nu știu ce aspecte ale calibrului este important ca oamenii să dețină sau ce criterii este important să îndeplinească pentru a fi conducători sau lucrători. În consecință, ei folosesc oamenii fără discernământ, pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. O altă problemă gravă este că, după ce îi promovează, îi cultivă și îi folosesc pe acești oameni, nu le urmăresc sau nu le verifică lucrarea și nici nu află cât de bine se descurcă, sau dacă fac lucrare concretă, sau dacă sunt capabili să își îndeplinească responsabilitățile, sau cum este caracterul lor, sau dacă îndatoririle pe care le îndeplinesc acești oameni li se potrivesc și nu acordă atenție dacă oamenii pe care îi promovează, îi cultivă și îi folosesc sunt conform standardului și în conformitate cu principiile – ei nu verifică niciodată aceste lucruri. Conducătorii falși cred că este vorba doar de a promova oameni, de a le rândui lucrarea și nimic mai mult, iar responsabilitățile lor sunt astfel îndeplinite. Acesta este modul în care își fac lucrarea falșii conducători și, totodată, acestea sunt atitudinea și punctul lor de vedere în timp ce lucrează. Prin urmare, pot aceste două manifestări principale ale conducătorilor falși să demonstreze că ei nu își îndeplinesc și nu își pot îndeplini responsabilitățile atunci când vine vorba de promovarea, cultivarea și folosirea oamenilor? (Da.) Conducătorii falși nu verifică lucrarea sau nu observă diferitele tipuri de oameni și cu atât mai puțin devin meticuloși când vine vorba de adevăr și de principii, comparând manifestările și stările diferitelor tipuri de oameni cu adevărurile pe care le înțeleg și cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu; de asemenea, ei nu pot discerne dacă umanitatea și punctele forte ale diferitelor tipuri de oameni sunt în acord cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu referitoare la folosirea oamenilor. Din aceste motive, ei sunt deosebit de confuzi și neglijenți atunci când vine vorba de promovarea și folosirea oamenilor și de rânduirea lucrării pentru aceștia, și nu fac altceva decât să efectueze lucrurile de formă și să facă

o lucrare superficială bazată pe noțiunile și închipuirile lor. În acest caz, dacă li se cere să folosească diferite tipuri de oameni în mod rațional și adecvat, pe baza umanității și a punctelor forte pe care le au aceștia, reușesc falșii conducători să facă acest lucru? (Nu, nu pot.) Pentru moment, să nu ținem seama cum este calibrul falșilor conducători. Luând pur și simplu în considerare atitudinea lor față de lucrare și căile și metodele lor de a face treburile, faptul că nu fac deloc lucrare concretă, ci doar se ocupă de treburile generale și fac puțină lucrare superficială, care îi pune în centrul atenției, faptul că nu îndeplinesc deloc lucrarea de a le oferi oamenilor adevărul și nu știu cum să folosească adevărul pentru a rezolva problemele – toate acestea sunt suficiente pentru a dovedi că falșii conducători nu pot face lucrarea concretă a bisericii. Doar pe baza faptului că falșii conducători nu fac lucrare concretă sau nu se implică profund cu frații și surorile pentru a rezolva problemele reale și, în schimb, își dau aere de superioritate și dau ordine, se poate confirma că sunt incapabili să îndeplinească bine toate aspectele lucrării bisericii pentru a promova și cultiva oameni pentru casa lui Dumnezeu.

Punctul șapte: Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine (Partea întâi)

Folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni pe baza umanității lor

Care este înțelegerea voastră cu privire la modul în care trebuie să rânduiriți și să folosiți diferitele tipuri de oameni? (Casa lui Dumnezeu are diverse standarde obligatorii pentru diferitele tipuri de oameni care sunt promovați și cultivați, iar oamenii ar trebui promovați și folosiți în conformitate cu principiile și standardele casei lui Dumnezeu pentru promovarea oamenilor. Dacă unii oameni sunt potriviți pentru a fi conducători și lucrători, atunci ar trebui să fie cultivați drept conducători, lucrători și supraveghetori; dacă unii oameni au puncte forte profesionale într-un anumit domeniu, atunci datoria pe care o fac ar trebui să fie rânduită în funcție de acestea, astfel încât să fie alocați și folosiți cu înțelepciune.) Are cineva ceva de adăugat? (Un alt lucru este evaluarea oamenilor în funcție de umanitatea lor. Dacă umanitatea cuiva este relativ bună, dacă iubește adevărul și are capacitate de înțelegere, atunci este un candidat pentru promovare și cultivare. Dacă umanitatea acestuia este medie, dar are puncte forte și poate să facă o datorie în casa lui Dumnezeu și să presteze servicii, atunci și acestui tip de persoană i se poate repartiza o datorie adecvată pe baza punctelor sale forte, astfel încât să fie folosită cât mai bine. Dacă este o persoană cu o umanitate destul de slabă și poate provoca perturbări și tulburări, atunci ar fi mai mare deranjul să o punem să facă o datorie, așadar nu se cade să i se rânduiască o datorie.) Dacă oamenii sunt diferențiați pe baza umanității lor, atunci, atât timp cât nu sunt oameni răi, nu provoacă perturbări sau tulburări și sunt capabili să facă o datorie, ei sunt în acord cu principiile casei lui

Dumnezeu referitoare la folosirea oamenilor. Un alt tip care nu poate fi folosit, pe lângă oamenii răi și duhurile rele, sunt cei care au o inteligență inadecvată, adică cei care nu înfăptuiesc nimic, care nu sunt capabili să termine nimic, nu sunt capabili să învețe o profesie ori să se ocupe de treburi generale simple, care nu se descurcă nici măcar să facă muncă fizică – oamenii care au o inteligență și o umanitate inadecvate nu pot fi folosiți. Care sunt oamenii care intră în această categorie a celor care au o inteligență inadecvată? Aceia care nu înțeleg limbajul oamenilor, cărora le lipsește înțelegerea pură, care înțeleg mereu greșit lucrurile, fac erori și dau răspunsuri irelevante la întrebări și care sunt la fel ca idioții sau ca persoanele cu handicap mintal – aceștia sunt, cu toții, oameni care au o inteligență inadecvată. Apoi, există oameni extrem de absurzi, care înțeleg tot felul de lucruri diferit de oamenii normali – aceștia au și ei o problemă de inteligență. Include inteligența inadecvată și incapacitatea de a învăța vreun lucru? (Da, o include.) Prin urmare, incapacitatea de a învăța cum să scrii articole este considerată inteligență inadecvată? (Nu, nu este.) Oamenii de acest fel nu sunt considerați așa. De exemplu, să înveți să cânti și să dansezi, să înveți să folosești un calculator sau să înveți o limbă străină; a fi incapabil să înveți aceste lucruri nu înseamnă a avea o inteligență inadecvată. Prin urmare, incapacitatea de a învăța ce fel de lucruri indică o inteligență inadecvată? De exemplu, unii oameni au câteva cunoștințe, dar sunt incapabili să învețe cum să își organizeze discursul atunci când discută cu alții. Așadar, pot oamenii de acest fel să aibă părtașie despre adevăr, să se roage și să comunice în mod normal cu ceilalți atunci când cred în Dumnezeu? (Nu, nu pot.) Atunci când au o idee în minte sau când se află într-o anumită stare și vor să se destăinuie și să le vorbească oamenilor despre asta și să caute calea către o soluție, se gândesc bine zile întregi și nu știu de unde să înceapă sau cum să se exprime. De îndată ce vorbesc, devin confuzi și vorbesc într-o manieră încâlcită, gurile lor par să refuze să li se supună și gândurile lor sunt împrăștiate. De exemplu, le spui: „Astăzi, vremea este frumoasă și soarele strălucește”, iar ei vor răspunde: „Ieri a plouat și a avut loc un accident de mașină pe acel drum.” Nu sunt pe aceeași lungime de undă cu interlocutorii lor. Are acest tip de persoană o inteligență inadecvată? (Da, are.) De exemplu, dacă are o durere de cap și o întrebi ce e în neregulă, va spune că are un disconfort la inimă. Acest răspuns este irelevant pentru această întrebare, nu-i așa? (Așa este.) Asta înseamnă să fii prea lipsit de inteligență. Există atât de mulți oameni de acest fel. Puteți da un exemplu? (Unii oameni se abat mereu de la subiect atunci când răspund la întrebări; pur și simplu nu pot înțelege ce îi întreabă alți oameni.) Devierea frecventă de la subiect în timp ce vorbești – aceasta este inteligență inadecvată. Apoi, există oameni care nu reușesc să distingă între cei din interior și cei din exterior atunci când vorbesc și, uneori, fără să-și dea seama, se vând pe sine atunci când vorbesc – și aceasta este inteligență inadecvată. De exemplu, unii frați și surori locuiesc împreună cu membri de familie non-credincioși, care îi întreabă: „Ce vă spune dumnezeul vostru să faceți?” Ei răspund: „Dumnezeul în care credem este atât de bun! El ne învață să fim oameni cinstiți, că nu avem voie să mințim pe nimeni și

că trebuie să vorbim sincer cu toată lumea.” La prima vedere, pare că dau mărturie despre lucrarea pe care o face Dumnezeu, că Îl slăvesc pe Dumnezeu și că îi fac pe ascultătorii lor să aibă o impresie bună despre credincioși și să aibă încredere în aceștia, dar oare chiar așa stau lucrurile? Ce vor spune non-credincioșii când vor auzi acest lucru? Vor spune: „Din moment ce dumnezeul vostru v-a cerut să fiți oameni cinstiți, spuneți-ne sincer: Câți bani are biserica voastră? Cine dă cele mai multe jertfe? Cine este conducătorul bisericii voastre? Câte locuri de adunare aveți?” Nu-i așa că ai fi luat prin surprindere de acest lucru? Oare nu sunt oamenii de acest fel înguști la minte? De ce le vorbești diavolilor și non-credincioșilor despre a fi o persoană cinstită? În realitate, nu ești neapărat atât de cinstit înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, nu cumva te vinzi singur devenind atât de serios cu non-credincioșii cu privire la acest lucru? Nu cumva îți sapi singur groapa și îți întinzi o capcană? Nu ești un cap pătrat? Atunci când îți deschizi inima sau vorbești sincer cu cineva, trebuie să ții cont cu cine vorbești – dacă este un diavol sau o satană, îi poți spune ce se întâmplă cu adevărat? Prin urmare, atunci când vine vorba de astfel de oameni, este necesar să practici a fi „înțelept ca șerpii și fără pată ca porumbeii” – aceasta este învățătura lui Dumnezeu pentru omenire. Capetele pătrate nu știu să facă acest lucru. Ei știu doar să respecte reglementările și să spună lucruri de tipul: „Noi, credincioșii, suntem foarte cinstiți, nu înșelăm pe nimeni. Uitați-vă la voi, non-credincioșilor, sunteți plini de minciuni, în timp ce noi toți vorbim cinstit.” Iar după ce au vorbit cinstit, oamenii au pârgii pe care să le folosească împotriva lor. Nu cumva nu reușesc să distingă între cei din interior și cei din exterior? Nu cumva au prea puțină minte? Ei înțeleg unele doctrine, dar nu știu cum să le aplice. Strigă niște sloganuri, iar apoi simt că sunt realmente spirituali și cred că înțeleg adevărul și că dețin adevărul-realitate și se dau în spectacol peste tot, dar în cele din urmă, satanele și diavolii profită de acest lucru și îl folosesc împotriva lor. Aceasta este inteligența inadecvată.

Tocmai am vorbit despre mai multe tipuri de oameni care au o inteligență inadecvată. Un tip îl reprezintă aceia care nu înțeleg limbajul omenesc și care nu reușesc să înțeleagă și să priceapă miezul și punctele-cheie ale cuvintelor altor oameni; un alt tip îl reprezintă capetele pătrate, oameni care sunt incapabili să realizeze vreun lucru și care nu pot înțelege principiile sau punctele-cheie oricum ar proceda; un alt tip sunt aceia care au opinii extrem de habotnice și absurde despre orice. Un alt tip sunt aceia care nu pot să învețe vreun lucru și care sunt chiar incapabili să învețe cum să vorbească sau să discute, sau cum să își exprime gândurile și opiniile în mod clar, astfel încât ceilalți să le poată înțelege; deși sunt oarecum alfabetizați, nu pot să-și organizeze discursul în minte sau să comunice clar și nici nu pot să exprime opinii corecte sau să înfăptuiască vreun lucru. Toți aceștia sunt oameni cu o inteligență inadecvată. Indiferent de meseriile sau abilitățile pe care le învață, sunt în mod constant incapabili să înțeleagă principiile și regulile. Chiar dacă, ocazional, se descurcă bine cu o meserie sau o abilitate, acest lucru este din întâmplare; nu știu cum de au făcut bine acel lucru. Nu știu nici de ce se întâmplă ca data viitoare să nu reușească să îl facă bine. Sunt incapabili să învețe ceva

sau să devină competenți în privința aceluși lucru. Dacă li se cere să învețe un meșteșug sau o abilitate tehnică, indiferent cât timp vor petrece învățând-o, vor pricepe doar teoria. Au ascultat atât de mulți ani predici, dar nu au înțeles adevărul. Dacă li se cere să ia aceste cuvinte și aceste afirmații specifice despre care casa lui Dumnezeu are deseori părtășie și să le transforme într-un principiu și o cale de practică, nu vor fi capabili să facă acest lucru chiar dacă se vor omorî lucrând și indiferent de modul în care sunt învățați. Acest lucru confirmă faptul că acești oameni au o inteligență inadecvată. Când fac un lucru, unii oameni obțin la vârsta de 50 sau 60 de ani exact aceleași rezultate ca la 30 de ani, fără să fi făcut niciun progres. Aceștia nu au învățat cu succes niciun lucru de-a lungul vieții lor. Nu au pierdut timpul degeaba, sunt foarte atenți și depun efort, dar nu au reușit să învețe nimic; acest lucru arată că au o inteligență inadecvată. Pe baza lucrurilor despre care am avut părtășie, sfera a ceea ce este considerat inteligență inadecvată a devenit mai largă, nu-i așa? Voi v-ați considera ca având o inteligență inadecvată? (Da.) Un pic, într-o măsură mai mare sau mai mică. De ce spun asta? Majoritatea oamenilor au ascultat predici timp de cinci ani, dar încă nu înțeleg care este adevărul sau care sunt intențiile lui Dumnezeu; iar unii oameni au ascultat predici timp de 10 ani sau chiar 20 sau 30 de ani și încă nu înțeleg ce este adevărul-realitate și ce sunt cuvintele și doctrinele, gura le este plină de doctrine și le debitează excelent – acest lucru reprezintă o problemă cu inteligența lor. Lăsând deoparte înțelegerea adevărului pentru moment, să spunem doar că oamenii au următoarele manifestări față de unele lucruri exterioare și chestiuni de bun-simț din viața umană: indiferent de câți ani fac un lucru, situația, starea și percepția lor rămân aceleași ca atunci când au început să învețe să facă acel lucru și, indiferent de modul în care sunt îndrumați, învățați sau de felul în care practică, tot nu fac niciun progres. Aceasta este inteligența inadecvată.

Selectarea și folosirea oamenilor în funcție de capacitatea lor de a avea sau nu umanitate este în conformitate cu principiile; prin urmare, spuneți-Mi: ar trebui să-i cultivăm și să-i folosim pe oamenii care au o umanitate slabă, o inteligență inadecvată sau lucrarea duhurilor rele? Acest lucru nu ar funcționa sub nicio formă! În afară de aceste câteva tipuri de oameni care nu se conformează principiilor casei lui Dumnezeu referitoare la folosirea oamenilor, majoritatea celorlalți oameni pot fi folosiți cu înțelepciune, pe baza umanității lor. Aceia care au o umanitate medie, care nu poate fi numită nici rea, nici bună, pot fi doar membri obișnuiți ai echipei. În privința celor care au o umanitate destul de bună, care sunt destul de raționali și au conștiință, care iubesc lucrurile pozitive, care sunt deosebit de integri, au simțul dreptății și sunt capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu, se poate pune accentul pe cultivarea și folosirea lor. În ceea ce privește cultivarea și folosirea lor drept conducători sau lideri de echipă ori pentru a face anumite lucrări importante, acest lucru depinde de calibrul și punctele lor forte. Acest lucru înseamnă a cântări modul de folosire a diferitelor tipuri de oameni în funcție de umanitatea lor.

Folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de punctele lor forte

În continuare, să vorbim despre cum să folosim diferite tipuri de oameni în funcție de punctele lor forte. Pe lângă calibrul, unii oameni au și anumite abilități profesionale la care excelează. Ce se înțelege prin sintagma „puncte forte”? (A avea o abilitate într-un domeniu specializat, cum ar fi capacitatea de a compune muzică, de a cânta la un instrument muzical sau de a picta.) A înțelege teoria muzicii, arta, dar și dansul și scrisul – toate acestea sunt puncte forte. Actoria și regia sunt puncte forte legate de producția de filme, traducerea este un punct forte lingvistic, iar producția video și efectele speciale sunt, de asemenea, puncte forte în domenii specifice. Când vorbim despre puncte forte, ne referim la competențe profesionale care au legătură cu lucrarea principală a bisericii. Unii oameni au deja un nivel de bază al competențelor, iar alții studiază aceste lucruri după ce vin în casa lui Dumnezeu. Dacă o persoană are competențe de bază, dar umanitatea sa nu este conform standardelor și face parte dintre aceia care au o inteligență inadecvată, este o persoană rea sau un duh rău, atunci nu poate fi folosită. Dacă umanitatea persoanei este conform standardelor și aceasta are un punct forte de care casa lui Dumnezeu are nevoie, atunci ea poate fi promovată, cultivată și folosită, repartizată într-o echipă care se potrivește cu punctele sale forte sau care este legată de competențele profesionale pe care le deține, și pusă imediat să lucreze. Unii oameni nu au încă un punct forte în sfera profesională, dar sunt dispuși să învețe și prind foarte repede. Dacă umanitatea lor este conform standardelor, atunci casa lui Dumnezeu îi poate cultiva și le poate crea condițiile necesare pentru a învăța, iar astfel de oameni pot fi, și ei, folosiți. Pe scurt, atribuirea îndatoririlor se bazează pe calibrul și punctele forte ale oamenilor și, pe cât posibil, ar trebui rânduit ca oamenii cu puncte forte diferite să lucreze în propriul lor domeniu de expertiză, astfel încât să-și poată folosi aceste puncte forte. În cazul în care casa lui Dumnezeu nu mai are nevoie de punctele lor forte, aceștia pot fi repartizați să facă orice sunt capabili să facă, pe baza calibrului și umanității lor; asta se numește folosirea cu înțelepciune a oamenilor. În cazul în care casa lui Dumnezeu are încă nevoie de punctele lor forte, ar trebui să li se permită să continue să își facă datoria în acest domeniu și nu pot fi transferați în mod arbitrar, cu excepția cazului în care există prea mulți oameni care lucrează în această profesie, caz în care numărul de oameni ar trebui redus în funcție de situație prin redistribuirea altor îndatoriri celor care sunt mai puțin competenți în profesia lor; aceasta este folosirea cu înțelepciune a oamenilor.

Există un anumit tip de oameni care nu au nicio aptitudine specială – se pricep întrucâtva să scrie articole, pot cânta și pot învăța cum să facă orice, dar nu sunt cei mai buni la aceste lucruri. La ce se pricep cel mai bine? Au un pic de calibrul, sunt relativ înzestrați cu un simț al dreptății și au ochiul un pic format pentru a-i judeca și a-i folosi pe oameni. În afară de asta, ei dețin în special aptitudini organizatorice. Dacă dai unei

astfel de persoane o sarcină sau o treabă, ea îi poate organiza pe oameni pentru a o îndeplini. În același timp, are capacitate de lucru; cu alte cuvinte, dacă îi dai o sarcină, are capacitatea de a o face bine și de a o finaliza. Are în minte un plan structurat pe etape. Știe cum să folosească oamenii, cum să aloce timpul și pe cine să folosească pentru această sarcină. Dacă apare o problemă, știe cum să discute soluția cu toată lumea. Știe cum să echilibreze și să rezolve toate aceste lucruri. O astfel de persoană nu are doar capacitate de lucru, ci și vorbește relativ bine. Cuvintele sale sunt clare și ordonate și nu îi derutează pe oameni. Atunci când repartizează lucrarea, toată lumea înțelege clar și fiecare persoană știe ce ar trebui să facă; nimeni nu stă degeaba și nu există neglijențe în lucrare. Explicația acestei persoane cu privire la detaliile lucrării este, de asemenea, relativ clară și ordonată, iar pentru problemele deosebit de complicate, oferă analize, părtașie și enumeră detaliile, astfel încât toată lumea să înțeleagă problemele, să știe cum să facă lucrarea și să știe cum să procedeze. Dincolo de aceasta, ea poate, totodată, să aibă părtașie cu privire la ce moduri de acțiune pot fi defectuoase, ce metode de lucru vor avea un impact asupra eficienței, la ce ar trebui să fie atenți oamenii pe parcursul lucrării lor și așa mai departe. Cu alte cuvinte, ea gândește mai mult decât alții înainte de a începe să lucreze – gândește mai detaliat, mai realist și mai cuprinzător decât alții. Pe de o parte, are creier, iar pe de altă parte, este elocventă. A avea creier înseamnă că face lucrurile într-un mod organizat, pe etape și conform unui plan, și cu mare claritate. A fi elocvent înseamnă că poate folosi limbajul pentru a exprima, în mod clar și inteligibil, gândurile, planurile și calculele din mintea sa și că știe să vorbească simplu și concis, astfel încât ascultătorii săi să nu fie confuzi. Se exprimă printr-un limbaj deosebit de clar, precis, veridic și adecvat. Asta înseamnă să fii elocvent. Astfel de oameni sunt elocvenți, au capacitate de lucru, abilități organizatorice și, pe deasupra, au simțul responsabilității și au, într-o oarecare măsură, simțul dreptății. Aceștia nu sunt persoane care caută să facă pe plac altora sau pacificatori. Atunci când văd oameni răi, care provoacă perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, sau capete pătrate și oameni de nimic care nu se ocupă de treburile lor și acționează într-o manieră alunecoasă, se înfurie, se simt nemulțumiți și pot rezolva și gestiona prompt aceste probleme și pot proteja lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. A avea un simț al responsabilității și un simț al dreptății – nu sunt aceste manifestări caracteristicile proeminente ale umanității acestui tip de persoană? (Ba da.) Este posibil ca astfel de oameni să nu fie buni la socializare sau să nu aibă nicio abilitate profesională excelentă, dar dacă au caracteristicile pe care tocmai le-am descris, pot fi cultivați drept conducători și lucrători. Aceste caracteristici sunt, totodată, punctele lor forte, adică sunt elocvenți, au capacitate de lucru, abilități organizatorice și au, într-o oarecare măsură, un simț al dreptății. A avea un simț al dreptății este crucial. Au oamenii răi și antihriștii un simț al dreptății? (Nu, nu au.) Antihriștii au o natură ticăloasă; este imposibil ca ei să aibă simțul dreptății. Un alt lucru crucial este faptul că acest tip de persoană are înțelegere spirituală și capacitatea de a înțelege adevărul; acest lucru are de-a face cu calibrul ei. Punctele

forte ale acestui tip de persoană se referă la acele caracteristici și talente ale umanității pe care le-am menționat adineauri, plus cele trei standarde de a avea capacitatea de a înțelege adevărul, de a purta o povară pentru biserică și de a avea capacitate de lucru. Astfel de oameni pot fi cultivați drept conducători; nu există nicio problemă în acest sens. Pe lângă a avea creier și calibru, un conducător trebuie să aibă capacitatea de a înțelege adevărul, să aibă abilități organizatorice și capacitate de lucru în slujba sa, precum și elocvență. Unii oameni au un calibru foarte bun, au înțelegere spirituală, dar când vine momentul să aibă părtășie la adunări, fac un dezastru total din ceea ce încearcă să spună, le lipsește complet capacitatea de a-și organiza discursul, iar ceea ce spun este complet lipsit de logică. Pot fi astfel de oameni cultivați drept conducători? (Nu, nu pot.) Unii oameni abia reușesc să vorbească cu un număr foarte mic de persoane; pot să aibă părtășie despre unele stări, opinii și înțelegerea adevărului și îi pot susține, aproviziona și ajuta pe alții, dar în preajma unui număr mai mare de oameni nu îndrăznesc să vorbească, se simt speriați și chiar se pot emoționa până la lacrimi. Pot fi oamenii de acest fel cultivați? Dacă deține umanitatea, punctele forte și capacitatea de înțelegere necesare pentru a fi conducător, tipul de persoană care are o umanitate destul de slabă și fricoasă și care este predispusă la trac poate fi cultivată pentru a deveni lider de echipă sau conducător de biserică. Dar mai întâi cultivați-o și instruiți-o; după ce experimentează pentru o perioadă de timp, va dobândi înțelegere și, astfel, va deveni puțin mai curajoasă și nu îi va mai fi frică să vorbească sau nu va mai avea trac. Pe scurt, atunci când vine vorba de aceia care au caracteristicile și punctele forte ale umanității despre care tocmai am avut părtășie, ei pot fi cultivați pentru a deveni conducători, atâta vreme cât umanitatea lor este conform standardului. Așa cum am spus data trecută, pentru ca cineva să fie cultivat drept conducător, nu este neapărat necesar să înțeleagă toate adevărurile, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu, să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu și așa mai departe. Nu este absolut necesar să îndeplinească aceste criterii. Dacă cineva are un anumit calibru, are înțelegere spirituală și este capabil să accepte adevărul, atunci poate fi promovat și cultivat. Nu este aceasta folosirea cu înțelepciune a oamenilor? (Ba da.) Cel mai important criteriu este dacă umanitatea cuiva este sau nu conform standardului.

După ce au ascultat ceea ce am spus, unii oameni consideră că îndeplinesc deja criteriile pentru a fi conducători și că ar trebui să fie promovați. Aceasta reprezintă o înțelegere greșită din partea lor, nu-i așa? Este o chestiune atât de simplă să fii conducător? Ei gândesc: „Sunt foarte metodic, am abilități organizatorice și sunt elocvent, în sensul că pot explica clar chiar și cele mai complexe chestiuni, prin urmare, de ce nu mă promovează casa lui Dumnezeu? De ce nu mă aleg frații și surorile drept conducător? Cum se face că nici conducătorii cu vechime nu reușesc să observe că sunt talentați?” Nu îți face griji! Dacă într-adevăr îndeplinești criteriile pentru a fi conducător sau lucrător, atunci, mai devreme sau mai târziu, vei fi promovat și ți se va permite să te instruiști. Ceea ce contează acum este că trebuie să te instruiști foarte

mult în practicarea adevărului și gestionarea treburilor conform principiilor, să iei inițiativa să îi ajuți pe ceilalți și să rezolvi probleme reale pentru aleșii lui Dumnezeu. Când aleșii lui Dumnezeu vor vedea că ai un calibru bun și că poți rezolva probleme reale, te vor recomanda și te vor alege. Dacă nu iei inițiativa de a face puțină lucrare concretă și aștepți ziua în care vei fi brusc ales drept conducător sau promovat ca excepție de Cel de mai sus, acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Trebuie să faci puțină lucrare concretă, astfel încât toată lumea să o poată vedea; odată ce toți ți-au văzut cu ochii lor punctele forte și consideră că ești cineva care ar trebui promovat, cultivat și folosit, te vor recomanda și te vor alege în mod firesc. Dacă simți chiar acum că ești potrivit pentru a fi conducător, dar nimeni nu te-a ales, iar casa lui Dumnezeu nu te-a promovat, de ce se întâmplă acest lucru? Un lucru este sigur: nu ești încă recunoscut în ochii fraților și surorilor. Poate că este vorba de umanitatea ta, poate că este vorba de ceea ce urmărești sau de punctele tale forte sau de calibrul tău. Dacă frații și surorile nu recunosc sau nu aprobă unul dintre aceste aspecte, nu te vor alege sau nu te vor recomanda. Prin urmare, trebuie să continui să muncești din greu, să urmărești și să te instruiști, iar atunci când vei înțelege realmente adevărul și vei putea gestiona problemele în conformitate cu principiile, oamenii te vor recomanda și te vor alege în mod firesc; atunci când condițiile sunt potrivite, lucrurile își urmează cursul firesc. Nu este nevoie să aștepți în mod constant cu nerăbdare să fii conducător sau să te gândești tot timpul la asta; aceasta este o dorință extravagantă. Ar trebui să ai o inimă obișnuită, să fii o persoană care urmărește adevărul, să ții cont de intențiile lui Dumnezeu și să înveți să fii supus și răbdător. Nu poți urmări orbește să fii conducător; aceasta este o ambiție și nu reprezintă calea cea dreaptă. Nu ar trebui să ai în permanență această ambiție și dorință. Chiar dacă ai într-adevăr calibru, trebuie să aștepți să intri în adevărul-realitate înainte de a te putea ridica la înălțimea sarcinii de a sluji drept conducător sau lucrător. Dacă nu înțelegi adevărul și nu știi cum să practici adevărul, atunci, chiar dacă ești ales pentru a fi conducător sau lucrător, nu vei fi capabil să faci nicio lucrare concretă și va trebui să fii demis și eliminat, lucru care se întâmplă deseori. Dacă tu crezi că ești potrivit să fii conducător, că ai talent, calibru și umanitate pentru conducere, însă casa lui Dumnezeu nu te-a promovat, iar frații și surorile nu te-au ales, cum ar trebui să tratezi problema? Există aici o cale de practică pe care poți să o urmezi. Trebuie să te cunoști amănunțit. Uită-te să vezi dacă ceea ce este esențial este că ai o problemă cu umanitatea ta sau că revelația vreunui aspect al firii tale corupte îi dezgustă pe oameni; sau dacă este faptul că nu ai adevărul-realitate și nu ești convingător pentru alții sau că îndeplinirea datoriei tale nu este conform standardelor. Trebuie să reflectezi la toate aceste lucruri și să vezi unde exact lași de dorit. După ce ai reflectat un timp și ai aflat unde este problema ta, trebuie să cauți prompt adevărul ca să o rezolvi și să intri în adevărul-realitate și să te străduiești să obții o schimbare și să te maturizezi, astfel încât atunci când cei din jur o vor vedea, să spună: „Zilele acestea a fost mult mai bun decât înainte. Lucrează în mod stabil și-și ia profesia în serios și se concentrează în special la adevărurile-principii.

Nu face lucrurile impetuos sau superficial și este mai conștiincios și mai responsabil cu lucrarea sa. Obişnuia să-i placă să se dea mare din când în când și să se mândrească în mod constant, însă acum este mult mai discret și nu mai este poruncitor. Chiar dacă este capabil să facă puține lucruri, nu se făleşte cu asta, iar când termină ceva, reflectă în mod repetat asupra aceluia lucru, de teamă să nu facă ceva greșit. Acționează cu mult mai multă precauție decât înainte și cu o inimă cu frică de Dumnezeu – și, mai ales, poate să aibă părtaşie despre adevăr pentru a rezolva câteva probleme. Într-adevăr, s-a maturizat.” Cei din jurul tău care au interacționat cu tine o perioadă vor descoperi că te-ai schimbat și maturizat în mod evident; în viața ta omenească, în conduita proprie și în tratarea aspectelor, precum și în atitudinea față de lucrarea ta și, deopotrivă, în modul în care tratezi adevărurile-principii, depui mai mult efort decât înainte și ești riguros în discursul și faptele tale. Frații și surorile văd toate acestea și le pun la inimă. Probabil atunci vei putea candida la următoarele alegeri și vei avea o speranță de a fi ales conducător. Dacă poți face cu adevărat vreo datorie importantă, vei câștiga binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă chiar ai o povară, ai un astfel de simț al responsabilității și-ți dorești să duci o povară, atunci grăbește-te și instruește-te. Concentrează-te la practicarea adevărului și ajunge să acționezi principial. Odată ce vei avea experiență de viață și vei putea scrie articole de mărturie, te vei fi maturizat cu adevărat. Și dacă poți să fii martor pentru Dumnezeu, atunci cu siguranță poți câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Dacă Duhul Sfânt lucrează asupra ta, înseamnă că Dumnezeu te favorizează și, cu Duhul Sfânt care te călăuzește, șansa ta va apărea în curând. Acum s-ar putea să ai o povară, dar statura ta este insuficientă și experiența de viață, prea superficială, așadar, chiar dacă ai deveni conducător, ai fi predispus să te prăbușești. Trebuie să urmărești intrarea în viață, să-ți înlături mai întâi dorințele extravagante, să fii de bunăvoie un adept și să ajungi să te supui lui Dumnezeu cu adevărat, fără cuvinte de nemulțumire față de orice orchestrează sau rânduiește El. Când vei avea această statură, va veni și oportunitatea ta. Este un lucru bun că-ți dorești să preiei o sarcină grea, că ai această povară. Arată că ai o inimă proactivă care caută să progreseze și că vrei să fii atent la intențiile lui Dumnezeu și să respecti voia Lui. Aceasta nu este o ambiție, ci o adevărată povară; este responsabilitatea celor care urmăresc adevărul și obiectul căutării lor. Nu ai motive egoiste și nu-ți urmărești interesele, dar să fii martor pentru Dumnezeu și să-L mulțumești – acestea sunt lucrurile cele mai binecuvântate de Dumnezeu și El va face aranjamentele potrivite pentru tine. Pentru moment, preocupă-te doar să urmărești intrarea în viață, îndeplinește-ți mai întâi datoria în mod corespunzător, iar apoi scrie câteva articole cu mărturii bazate pe experiență pentru a aduce mărturie lui Dumnezeu. Dacă mărturiile tale sunt adevărate și practice, oamenii care le citesc te vor admira și te vor plăcea și vor fi dispuși să relaționeze cu tine și să te recomande, și astfel va apărea oportunitatea ta. Prin urmare, trebuie neapărat să te echipezi cu adevărul înainte ca oportunitatea să apară. Mai întâi să ai experiență practică, iar apoi, în mod firesc, vei avea o mărturie adevărată; rezultatele datoriei tale vor fi din ce în ce mai bune, moment în care nu te vei mai putea

ascunde nici dacă ai vrea, iar frații și surorile din jurul tău te vor recomanda. Acest lucru se datorează faptului că oamenii care au adevărul-realitate nu sunt necesari numai pentru casa lui Dumnezeu, ci și pentru aleșii lui Dumnezeu; tuturor le place să relaționeze cu oameni care au adevărul-realitate și tuturor le place să se asocieze cu prieteni care dețin adevărul-realitate. Dacă experimentezi până la acest nivel și toată lumea vede că ai mărturie adevărată și recunoaște că deții adevărul-realitate, nu vei putea evita să devii conducător nici dacă ai vrea, iar frații și surorile vor insista să te aleagă. Nu așa stau lucrurile? Când fiul risipitor revine și se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu este mulțumit, fericit și mângâiat în inima Sa. Ca persoană cu adevărul-realitate, cum s-ar putea să nu fii folosit de Dumnezeu? Acest lucru ar fi imposibil. Intenția lui Dumnezeu este să câștige mai mulți oameni care pot să fie martori pentru El; este să-i desăvârșească pe toți cei care Îl iubesc și să facă un grup complet de oameni care sunt în asertiment cu El cât mai curând posibil. Prin urmare, în casa lui Dumnezeu, toți cei care urmăresc adevărul au perspective mărețe, iar perspectivele celor care Îl iubesc sincer pe Dumnezeu sunt nelimitate. Toată lumea ar trebui să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Este într-adevăr un lucru pozitiv să ai această povară și este ceva ce ar trebui să aibă cei cu conștiință și rațiune, dar nu toată lumea va putea neapărat să-și asume o sarcină grea. De unde vine această discrepanță? Oricare ar fi punctele forte sau capacitățile tale și oricât de mare ar fi coeficientul tău de inteligență, cruciale sunt căutarea ta și calea pe care mergi. Dacă umanitatea ta este conform standardelor și ai un anumit calibru, dar nu ești o persoană care urmărește adevărul și ai doar o umanitate bună și un anumit simț al poverii, poți să faci bine lucrarea de conducere a bisericii? Garantezi că poți rezolva problemele folosind adevărul? Dacă nu poți garanta acest lucru, atunci încă ești incompetent în lucrarea ta. Chiar dacă ai fi ales sau desemnat să fii conducător, tot ai fi incapabil să-ți faci lucrarea, deci la ce ar servi acest lucru? Deși ți-ar satisface vanitatea, le-ar dăuna fraților și surorilor și ar întârzia lucrarea bisericii. Dacă îndeplinești criteriile pentru a fi conducător sau lucrător, ești o persoană care urmărește adevărul și ai, totodată, câteva mărturii bazate pe experiență, atunci cu siguranță vei putea face o treabă bună în lucrarea de conducere, fiindcă ai mărturii bazate pe experiență, ești o persoană care înțelege adevărul și poți purta povara grea de a fi conducător de biserică. Faptul că umanitatea ta este conform standardelor și că ai, totodată, anumite puncte forte reprezintă doar criterii de bază pentru a fi promovat, cultivat și folosit de casa lui Dumnezeu, dar a face o treabă bună în lucrarea de conducere depinde de măsura în care ai experiență reală și adevărul-realitate – asta este ceea ce contează cel mai mult. Unii oameni sunt corecți și urmăresc adevărul, dar cred doar de trei până la cinci ani și nu au experiență practică. Pot astfel de oameni să facă bine lucrarea de conducere a bisericii? Mă tem că nu vor fi competenți în această lucrare. Ce le lipsește? Le lipsește experiența practică și nu au ajuns încă să înțeleagă adevărul. Chiar dacă pot rosti multe cuvinte și doctrine, rezolvarea problemelor folosind adevărul încă îi depășește. Prin urmare, încă nu sunt competenți în lucrarea de

conducere și trebuie să continue să se instruiască pentru a ajunge la înțelegerea adevărului și la intrarea în adevărul-realitate. Să luăm, de exemplu, o persoană a cărei umanitate este conform standardelor și care este destul de onestă, care minte și înșală rareori și care își face datoria fără a provoca perturbări sau tulburări, dar care este slabă la căutarea adevărului; poate fi o astfel de persoană cultivată pentru a fi conducător sau lucrător? Acest lucru ar fi foarte dificil. O persoană care îndeplinește criteriile pentru a fi promovată, cultivată și folosită, dar care nu urmărește adevărul, ar fi capabilă să devină o persoană care urmărește adevărul dacă ar fi promovată pentru a fi conducător sau lucrător? Ar fi capabilă să înceapă să urmărească adevărul? După ce ar lucra drept conducător sau lucrător pentru o perioadă de timp, ar fi capabilă să intre în adevărul-realitate? Acest lucru ar fi imposibil. Indiferent de criteriile pe care le îndeplinește o persoană, atât timp cât nu este cineva care urmărește adevărul, ea nu poate fi aleasă sau promovată drept conducător sau lucrător. Dacă o persoană are o umanitate și un calibru care sunt conform standardelor și este, totodată, capabilă să accepte adevărul și să se schimbe întrucâtva, atunci ea poate fi promovată, cultivată și folosită și, ca rezultat, va avea apoi ocazia să se instruiască, să intre în adevărul-realitate și să pășească pe calea spre mântuire și desăvârșire. Prin urmare, indiferent pe cine promovează casa lui Dumnezeu pentru a fi conducător, lucrător sau supraveghetor, scopul nu este de a-ți satisface dorințele și ambițiile personale, nici de a-ți împlini aspirațiile, ci de a-ți da posibilitatea să pășești pe calea mântuirii și să devii o persoană desăvârșită.

În ceea ce îi privește pe cei care nu sunt destul de inteligenți, și ei sunt dispuși să-și facă bine datoria și doresc să apere interesele casei lui Dumnezeu, dar le lipsește înțelepciunea, nu știu cum să acționeze conform principiilor și nu pot vedea nicio chestiune așa cum este de fapt. La un moment dat, întâlnesc ispita și cad în ea, iar ca rezultat, trădează interesele bisericii, îi trădează pe frați și pe surori și aduc prejudicii lucrării casei lui Dumnezeu. Cum ar trebui să-i tratăm și să-i gestionăm pe oamenii de acest fel, care sunt capete pătrate și care au o inteligență inadecvată? Când vine vorba de astfel de capete pătrate care nu au înțelegere spirituală și au o inteligență inadecvată, ar trebui demiși cu toții și ar trebui să li se ajusteze atribuirea datoriei, niciunul dintre ei neputând fi folosit. Dacă astfel de oameni sunt folosiți, ei ar putea crea în orice moment probleme lucrării casei lui Dumnezeu – există foarte multe lecții de acest tip. În zilele noastre, există mulți oameni care, la prima vedere, au o oarecare asemănare umană, dar nu pot avea nicio părtaşie despre adevărul-realitate. Ei cred de mulți ani în Dumnezeu și totuși rămân în această stare. Rădăcina acestei probleme ar trebui să fie văzută clar; aceasta este o problemă ce ține de un calibru extrem de slab și o lipsă a înțelegerii spirituale. Oamenii de acest fel nu se vor schimba indiferent de câți ani cred în Dumnezeu și nu au făcut niciun progres semnificativ în ciuda tuturor predicilor pe care le-au ascultat. Aceștia nu pot fi decât lăsați deoparte pentru a presta servicii în maniera în care pot ei, oricât de nesemnificativă ar fi aceasta. Este aceasta o modalitate bună de a-i trata sau nu? (Este bună.) Unii oameni cu inteligență inadecvată și fără niciun punct

forte nu pot înțelege deloc cuvintele lui Dumnezeu, chiar și după ce le-au citit timp de mai mulți ani, și nu reușesc să înțeleagă predicile, deși le-au ascultat vreme de câțiva ani. Mai este util să le trimitem oamenilor de acest fel cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu? (Nu, nu este.) Cărțile cuvintelor lui Dumnezeu nu ar trebui să fie trimise persoanelor cu inteligență inadecvată, întrucât a face acest lucru este inutil și echivalează cu o risipă și orice carte care le-a fost trimisă ar trebui să fie imediat luată înapoi. Acest lucru nu ar trebui făcut pentru a-i priva de dreptul de a citi cuvintele lui Dumnezeu, ci pentru că nu sunt suficient de inteligenți. Chiar dacă oamenii de acest fel duc o viață bisericească, nu pot să înțeleagă adevărul și, cu atât mai puțin, să facă o datorie. Oamenii de acest fel sunt gunoaie, nu-i așa? Ar trebui să știți cum să vă descurcați cu gunoiul. La prima vedere, unii oameni par destul de candidi, dar lipsa lor de inteligență este atât de crasă, încât nu pot să facă nici măcar treburile fizice în mod corespunzător și fac o încurcătură din tot ceea ce fac. Dacă li se cere să facă o treabă casnică, sigur vor strica ceva, așa că astfel de oameni nu pot fi folosiți. Dacă le ceri să ridice o găleată cu apă, vor răsturna o sticlă de ulei. Dacă le ceri să spele un castron, vor sparge o farfurie. Dacă le ceri să gătească, vor găti prea mult sau prea puțin, sau mâncarea va fi prea sărată sau prea fadă. Ei chiar pun suflet în ceea ce fac, dar, oricât s-ar strădui, nu o pot face bine și nu fac o treabă bună nici măcar în ceea ce privește munca fizică. Pot fi oamenii de acest fel folosiți? (Nu.) Prin urmare, dacă nu pot fi folosiți, ce ar trebui să li se ceară să facă? Înseamnă acest lucru că nu au voie să creadă în Dumnezeu și că nu îi vrea casa lui Dumnezeu? Nu, nu asta înseamnă. Pur și simplu, nu-i lăsa să facă o datorie. Dacă nu fac cum se cuvine lucruri care intră în sfera vieții omenești normale – inclusiv lucruri de bun-simț și chestiuni de rutină ale vieții de zi cu zi – sau sunt incapabili să facă aceste lucruri, atunci nu sunt potriviți să îndeplinească o datorie în casa lui Dumnezeu.

Cu toate că unii oameni nu sunt înzestrați cu o umanitate bună sau talente speciale și cu atât mai puțin pot fi cultivați pentru a deveni conducători, tot pot să facă unele treburile fizice. De exemplu, hrănirea găinilor și rațelor, hrănirea porcilor și îngrijirea oilor sunt munci pe care le pot face bine. Dacă le dai o treabă simplă, o pot face bine atât timp cât pun suflet în ea și, în acest fel, oamenii de acest tip pot face o datorie în casa lui Dumnezeu. Deși este vorba de o singură sarcină simplă, pot pune suflet și își pot îndeplini o responsabilitate și, totodată, pot să-și impună cerințe conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărilor-principii. Indiferent dacă sarcina este mare sau mică, sau dacă lucrarea este importantă sau neimportantă, la urma urmelor, ei pot face bine singura sarcină care le este atribuită. Nu numai că pot hrăni bine găinile, astfel încât acestea să depună ouă în mod normal, dar pot să le și protejeze să nu fie luate de lupi. Dacă aud un lup urlând, își vor anunța imediat supraveghetorul, străduindu-se să evite orice incident în îndeplinirea slujbei și a sarcinii care le-a fost încredințată de casa lui Dumnezeu. Dacă lucrează în acest mod, atunci sunt relativ dedicați, iar acest lucru face să se considere că sunt capabili să își îndeplinească responsabilitatea și să facă bine o treabă. În privința lucrurilor care rămân – viața personală și modul în care se comportă

și tratează lucrurile – sunt oarecum deficitar; de exemplu, nu știu cum să interacționeze și să discute cu ceilalți sau cum să aibă părtașie cu ceilalți despre starea lor, iar uneori sunt irascibili. Este acest lucru considerat o problemă? Este în regulă să nu fie folosiți din cauza acestor probleme? (Nu, nu este.) Unele persoane au o igienă personală precară; nu își spală părul timp de cel puțin zece zile și, în general, miros urât. Alții fac gălăgie când mănâncă și beau, în timpul în care cei din jurul lor se odihnesc, și sunt gălăgioși și în alte momente, cum ar fi atunci când merg, când închid ușile și când vorbesc – sunt needucați și lipsiți de maniere. Cum ar trebui să fie tratați oamenii de acest fel? Toată lumea trebuie să fie înțelegătoare, să-i ajute și să-i susțină cu o inimă iubitoare, să aibă părtașie cu ei despre ce este umanitatea normală și să le dea posibilitatea să se schimbe puțin câte puțin. Din moment ce sunteți toți la un loc, trebuie să învățați să vă înțelegeți. Atât timp cât sunt capabili să își facă treaba cum se cuvine, să își asume sarcina și să nu facă nimic care să provoace perturbări și tulburări, oamenii de acest fel pot fi folosiți. Unii oameni sunt isteți, au un calibru bun și muncesc cu sârguință, își pot îndeplini responsabilitățile și se descurcă bine cu sarcinile care le sunt atribuite, așa că pot fi cultivați și folosiți. Însă unii oameni au un calibru atât de slab, încât nu pot face bine nici măcar o singură sarcină; abia se descurcă la hrănirea găinilor, dar dacă trebuie să hrănească și rațe și găște, vor fi copleșiți și nu vor ști cum să facă. Nu se pune problema că nu vor să facă bine acel lucru, dar calibrul lor este prea slab. Creierul lor e limitat, nu știu să facă decât o singură sarcină, iar dacă li se dă încă una de făcut, sunt depășiți de situație. Ei nu știu să planifice, așa că nu fac decât să încurce lucrurile. Oamenii de acest fel sunt potriviți doar pentru a face o singură treabă odată. Nu le da mai multe sarcini, pentru că vor fi incapabili să și le asume. Nu te gândi că, dacă pot face bine o treabă, cu siguranță pot face două sau trei treburi; nu este neapărat așa și depinde de calibrul lor. Lasă-i să încerce să facă mai întâi două treburi. Dacă au un calibru bun și pot să și le asume, atunci le poți rândui astfel lucrurile. Dacă nu pot face simultan două treburi bine și o dau în bară, înseamnă că este peste calibrul lor, așa că trebuie să le iei imediat a doua sarcină. Asta pentru că, observând și încercând, ai descoperit că sunt mai degrabă potriviți doar pentru a face o singură treabă odată, decât pentru a face mai multe treburi complexe, și că nu au calibrul necesar pentru asta. Unii oameni sunt relativ inteligenți și de calibru relativ bun, iar dacă le dai mai multe sarcini de îndeplinit, le pot face bine. De exemplu, dacă le ceri să pregătească mesele, să hrănească puii și să se ocupe de grădina de legume, sunt capabili să pregătească mesele la timp în fiecare zi, în timp ce se ocupă de grădina de legume în momentele lor libere, udând și plivind prompt grădina și hrănind puii la timp. Unii oameni ar putea spune: „Din moment ce are acest calibru, să preia și lucrarea bisericii și să fie conducător de biserică.” Ar fi în regulă acest lucru? Deși sunt capabili să-și asume unele sarcini fizice și treburi zilnice, atunci când vine vorba de a fi conducători de biserică, acest lucru necesită o evaluare separată; nu reprezintă un lucru care poate fi apreciat pe baza îndeplinirii acestor sarcini simple, externe. Acest lucru se datorează faptului că a fi

conducător de biserică nu este o sarcină fizică, ci un lucru ce trebuie evaluat pe baza principiilor de conducere. Cu toate acestea, dacă această persoană deține calibrul și talentul de a fi conducător de biserică, iar umanitatea sa este destul de bună, ar fi nepotrivit să o însărcinezi cu treburi externe; acest lucru se numește folosirea nepotrivită a oamenilor. Conducătorii de biserică pot să preia cel mult încă o slujbă cu jumătate de normă care are legătură cu viața de zi cu zi și să se preocupe de ea un pic mai mult ori de câte ori nu sunt ocupați – acest lucru nu îi va obosi. Când vine vorba de chestiuni banale, de rutină și de aceste sarcini fizice, oamenii pot face cât de multe dintre ele sunt capabili. Există cineva care să și le poată asuma pe toate? Există cineva cu un asemenea calibru? (Nu.) Calibrul și capacitatea lor sunt probabil suficiente, dar există ceva ce nu vor avea de ajuns, și anume energia. Oamenii sunt muritori, energia lor este limitată, iar numărul de sarcini pe care le pot îndeplini este și el limitat. Persoanele cu energie ridicată pot lucra până la 12 ore pe zi, în timp ce persoanele cu energie medie pot lucra, în mod normal, opt ore, iar persoanele cu energie scăzută pot lucra doar patru sau cinci ore. Prin urmare, indiferent dacă folosești o persoană pentru a face treburi fizice, lucrarea de conducere a bisericii sau o lucrare care implică abilități profesionale, trebuie să te gândești la ceea ce i se potrivește cel mai bine și, după ce îi atribui cea mai potrivită lucrare, dacă nu o poate face, dă-i altceva de făcut! Dacă nu le atribui lucrarea în funcție de ceea ce li se potrivește cel mai bine să facă, acest lucru reprezintă o greșeală în ceea ce privește modul în care folosești oamenii. Chiar dacă li se cere să facă treburi fizice, acelor oameni care nu pot fi considerați prioritari pentru promovare, cultivare și utilizare trebuie să li se atribuie aceste treburi în funcție de calibrul și abilitățile lor. Dacă, în timp ce își fac treaba bine, mai sunt capabili să facă și alte treburi, atunci li se poate cere să facă alte câteva treburi fizice cu jumătate de normă, atât timp cât nu le afectează munca principală. Unii oameni sunt puternici din punct de vedere fizic și pot face trei treburi una după alta; după terminarea unei sarcini, le mai rămâne energie și sunt liberi în cea mai mare parte a timpului. Însă conducătorii falși sunt orbi și nu știu cum să aloce lucrarea și nu și-au dat seama că acest lucru este o problemă, așa că le distribuie doar o sarcină acestor oameni, ceea ce reprezintă o greșeală.

Tocmai am vorbit despre persoanele cu inteligență inadecvată, care nu au aptitudini speciale și sunt capabile doar de efort fizic. De asemenea, există persoane care suferă de anumite afecțiuni și sunt incapabile chiar și de efort fizic și care au dureri de cap, de stomac sau de spate ori de câte ori depun un efort fizic cât de mic. Ce ar trebui făcut în ceea ce privește atribuirea de îndatoriri unor astfel de persoane, dacă acestea sunt apte să îndeplinească o datorie? Trebuie să ne uităm la diferite aspecte, cum ar fi starea lor de sănătate și, de asemenea, umanitatea și calibrul lor, pentru a stabili ce îndatoriri din casa lui Dumnezeu li se potrivesc. Dacă starea lor de sănătate este atât de gravă, încât nu pot face nicio treabă și trebuie să ia o pauză după ce au lucrat o vreme și, totodată, au nevoie de cineva care să se ocupe de ei, dacă nu pot face o datorie în mod corespunzător de unii singuri și cineva trebuie desemnat să aibă grijă de ei, atunci nu

merită deloc. Astfel de oameni nu sunt potriviți să îndeplinească o datorie, așa că lasă-i să meargă acasă și să se recupereze. Orice ai face, nu folosi pe nimeni care este atât de grav bolnav, încât e probabil ca o rafală de vânt să îl doboare. Dacă starea lor de sănătate nu este prea precară și doar suferă de dureri de stomac dacă mănâncă ceva nepotrivit sau au dureri de cap dacă își folosesc creierul prea mult, astfel încât nu reușesc să lucreze decât cu trei sau patru ore mai puțin decât o persoană normală sau să facă jumătate din munca unei persoane normale, atunci aceste persoane pot fi folosite atât timp cât îndeplinesc celelalte criterii. Cu excepția cazului în care ei aduc vorba despre acest lucru și spun: „Sănătatea mea este prea precară pentru a suporta aceste greutăți. Vreau să merg acasă să mă refac. Când mă voi însănătoși, mă voi întoarce și îmi voi face datoria.” Atunci fii de acord fără întârziere și nu încerca să îi sfătuiești cu privire la modul lor de gândire; chiar dacă o faci, nu va avea niciun efect. Există o zicală care spune: „Un lucru făcut cu reticență nu va produce rezultate satisfăcătoare”; credința, hotărârea și căutările fiecăruia sunt diferite. Unii oameni ar putea spune: „Nu este doar faptul că uneori se simt un pic indispuși și lipsiți de energie? Oamenii se pot simți indispuși dacă mănâncă lucruri nepotrivite, dar după câteva zile vor fi bine; este nevoie să meargă acasă și să se recupereze? Durerile de cap și amețelile nu vor dispărea după o noapte bună de somn? Nu pot lucra normal atunci? Este o problemă atât de mare?” Pentru tine, s-ar putea să nu fie mare lucru, dar unii oameni sunt diferiți de alții în ceea ce privește gradul în care își prețuiesc trupul, iar unii oameni chiar au probleme de sănătate. În astfel de cazuri, dacă aceștia depun o cerere de a se întoarce acasă pentru a se odihni și a se recupera, biserica ar trebui să fie imediat de acord, să nu le ceară nimic, să nu le îngreuneze situația și, mai ales, să nu încerce să le dea sfaturi cu privire la modul lor de gândire. Unii conducători falși lucrează constant asupra unor astfel de oameni, spunând: „Uitați-vă la amploarea la care a ajuns acum lucrarea lui Dumnezeu. Dezastrele sunt din ce în ce mai mari, au apărut cele patru luni sângerii, iar acum pandemia este atât de răspândită, încât non-credincioșii nu au cum să supraviețuiască! Te afli în casa lui Dumnezeu, îți îndeplinești îndatoririle și te bucuri de harul lui Dumnezeu – nu vei fi expus pericolului și, totodată, poți să dobândești adevărul și viața – ce mare binecuvântare este aceasta! Această problemă minoră pe care o ai nu este nimic. Trebuie să o depășești și să te rogi lui Dumnezeu. Cu siguranță, Dumnezeu te va vindeca. Doar citește cuvintele lui Dumnezeu, mai învață câteva imnuri, iar afecțiunea ta se va ameliora în mod firesc dacă nu te mai gândești la aceasta. Nu spun cuvintele lui Dumnezeu: «Să trăiești în boală înseamnă să fii bolnav»? Chiar acum, tu trăiești în boală. Dacă te tot gândești că ești bolnav, atunci boala va deveni gravă. Dacă nu te gândești la asta, atunci boala ta va dispărea, nu-i așa? În acest fel, credința îți va spori și nu vei mai dori să mergi acasă să te odihnești. A te duce acasă să te odihnești se numește a râvni la confortul trupească.” Nu încerca să le dai sfaturi cu privire la modul lor de gândire; este nesăbuit să faci asta. Ei nu pot persevera nici măcar printr-un mic disconfort temporar și vor doar să meargă acasă să se odihnească și nu pot trece

nici măcar peste o dificultate minoră, ceea ce dovedește că nu își fac datoria cu sinceritate. În realitate, acest tip de oameni nu au nicio intenție de a-și face datoria pe termen lung, nu o fac cu sinceritate, nu sunt dispuși să plătească un preț, iar acum au găsit, în sfârșit, o oportunitate și o scuză pentru a fugi de tot. În inima lor, se bucură că sunt atât de deștepți și că această boală a venit exact la momentul potrivit. Prin urmare, orice ai face, nu-i îndemna să rămână. Vor urî pe oricine încearcă să îi îndemne să rămână și vor blestema pe oricine încearcă să le dea sfaturi cu privire la modul lor de a gândi. Nu înțelegi acest lucru? Desigur, unii oameni chiar sunt bolnavi de mult timp și se tem că, în cazul în care continuă, viața lor va fi în pericol. Nu doresc să aducă necazuri casei lui Dumnezeu sau să afecteze modul în care își îndeplinesc alți oameni datoria. Ei simt că, odată ce sănătatea le va ceda, vor fi nevoiți să se bazeze pe frați și pe surori pentru a avea grijă de ei și se simt prost că trebuie să se îngrijească de ei casa lui Dumnezeu, așa că iau inițiativa înțeleaptă de a cere concediu. Cum ar trebui tratată această situație? La fel, lăsându-i să meargă acasă și să se odihnească fără întârziere. Casa lui Dumnezeu nu se teme de necazuri, doar că nu vrea să le impună oamenilor lucruri împotriva voinței lor. În plus, toți oamenii au unele dificultăți personale și reale. Toți oamenii care trăiesc în trup se îmbolnăvesc, iar bolile trupesti reprezintă o problemă care există în realitate – respectăm faptele. Unii oameni sunt cu adevărat incapabili să își îndeplinească îndatoririle din cauza stării grave de sănătate, iar dacă au nevoie de facilități din partea casei lui Dumnezeu, sau au nevoie ca frații și surorile să le ofere remedii sau să le ofere sugestii de tratament, casa lui Dumnezeu va fi fericită să le ofere aceste lucruri. Dacă nu doresc să deranjeze casa lui Dumnezeu și au banii, mijloacele și cele necesare ca să meargă să-și trateze boala, este bine și așa. Pe scurt, dacă starea lor de sănătate nu le permite să își continue îndatoririle în casa lui Dumnezeu sau să continue să fie cultivați de casa lui Dumnezeu, atunci pot face o cerere justificată, iar casa lui Dumnezeu va fi imediat de acord cu aceasta. Nimeni nu ar trebui să le dea sfaturi cu privire la modul lor de a gândi sau să le impună cerințe, deoarece acest lucru ar fi nepotrivit și lipsit de raționalitate. Acestea sunt rânduielile făcute pentru acest tip de oameni.

Cum să tratăm câteva tipuri speciale de oameni

I. Cum să tratăm oamenii care nu se ocupă de lucrarea cuvenită

Unii oameni au o umanitate acceptabilă, au puncte forte și o minte strălucitoare, vorbesc normal, sunt, de regulă, foarte optimiști și iau inițiativa foarte mult în îndeplinirea datoriei lor, dar au un defect, și anume că sunt foarte sentimentali. În timp ce îl urmează pe Dumnezeu și își fac datoria în biserică, le este constant dor de familia și de rudele lor sau se gândesc mereu la mâncarea bună din orașul lor natal și îi doare faptul că nu o pot mânca, ceea ce, la rândul său, le afectează îndeplinirea datoriei. Există un alt tip de persoană, căreia îi place să trăiască singură într-un loc, având propriul spațiu. Când este cu frații și surorile, simte că ritmul de lucru este prea rapid și că nu are un spațiu privat

de locuit. Se simte mereu presată și se simte reținută și fără confort trăind cu frații și surorile. Vrea să facă mereu orice îi place și să fie liberă să se răsfete. Nu vrea să-și facă datoria împreună cu toți ceilalți și se gândește mereu să se întoarcă acasă. Consideră mereu că îndeplinirea datoriei în casa lui Dumnezeu este neplăcută. Deși este ușor să te înțelegi cu frații și surorile și nimeni nu o intimidează în casa lui Dumnezeu, se luptă oarecum să respecte programul de lucru și odihnă – după ce toată lumea se trezește dimineața, această persoană vrea să doarmă până târziu, dar se simte jenată să facă acest lucru, iar când toată lumea se odihnește deja seara, nu vrea să meargă la culcare și vrea mereu să facă ceva care o interesează. Uneori vrea foarte mult să mănânce un lucru anume, dar acesta nu este disponibil la cantină și îi este prea rușine să îl ceară. Uneori vrea să meargă la o plimbare, dar nimeni altcineva nu cere să facă acest lucru, așa că nu îndrăznește să-și facă pe plac. Este întotdeauna atentă și precaută și se teme să nu fie luată în râs, să nu fie privită de sus sau considerată puerilă. Dacă nu-și face bine datoria, uneori sfârșește prin a fi emondată. Se simte zilnic ca pe ace, de parcă ar păși pe gheață subțire și este destul de nefericită. Se gândește: „Îmi amintesc că atunci când eram acasă, eram mezinul familiei, liber și neînfrânat, ca un îngerăș. Cât de fericit eram! Acum îmi fac datoria în casa lui Dumnezeu, cum se face că urmele fostului meu sine au dispărut? Nu mai pot să fac ce vreau, așa cum făceam înainte” și, prin urmare, nu mai vrea să trăiască acest tip de viață. Dar nu îndrăznește să-i spună acest lucru conducătorului său și le transmite constant aceste gânduri oamenilor din jurul său, îi este mereu dor de casă și plânge în secret noaptea, în pat. Ce ar trebui făcut în legătură cu acest tip de oameni? Oricine este la curent cu această chestiune ar trebui să o raporteze fără întârziere, conducătorul ar trebui să verifice imediat dacă raportul este adevărat sau nu, iar dacă este adevărat, persoanei respective i se poate permite să se întoarcă acasă. Aceasta se bucură de mâncarea, băutura și ospitalitatea casei lui Dumnezeu, dar tot nu este dispusă să își facă datoria și e mereu în toane proaste, simțindu-se neîndreptățită și nefericită, așa că lăsați-o să plece cât mai curând posibil. Oamenii de acest fel nu au aceste stări de spirit temporar, pentru ca apoi să le înlăture după ce se gândesc mai bine – nu așa stau lucrurile în cazul lor. Voia subiectivă a unor oameni este de a-și face datoria cu fermitate și, cu toate că le e dor de casă, ei știu ce fel de problemă este aceasta și sunt capabili să caute adevărul și să o rezolve. În cazul acestor oameni, nu trebuie să-i lăsăm să plece sau să ne facem griji pentru ei. Situația despre care vorbim se întâmplă atunci când oamenii în jur de 30 de ani încă se comportă ca niște copii, fără să se maturizeze vreodată, și rămân mereu instabili. Aceștia fac doar ceea ce li se cere să facă, iar când nu au nimic de făcut, se gândesc să se distreze și să discute despre subiecte irelevante și nu vor niciodată să se ocupe de lucrarea cuvenită. Non-credincioșii vorbesc despre a fi așezat la vârsta de 30 de ani. A fi așezat înseamnă să te ocupi de lucrarea cuvenită, să fii capabil să-ți asumi un loc de muncă și să te întreții singur, să știi să te ocupi de treburile personale, să petreci mai puțin timp distrându-te și să nu-ți amâni lucrarea cuvenită. Ce înseamnă că

„se comportă ca un copil”? Înseamnă că sunt incapabili să-și asume vreo lucrare cuvenită, că vor mereu să-și lase mintea să rătăcească și că vor mereu să se plimbe, să hoinărească, să se prostească, să ia gustări, să se uite la drame, să discute despre lucruri irelevante, să se joace și să caute pe internet întâmplări ciudate și povești neobișnuite. Înseamnă să nu fie niciodată înclinat să participe la adunări, să vrea mereu să doarmă ori de câte ori au loc adunări, să vrea să doarmă de îndată ce se simt somnoroși și să vrea să mănânce imediat ce li se face foame, să fie încăpățânați și să nu se ocupe de lucrarea cuvenită. Nu se poate spune că astfel de oameni au o umanitate rea, ci doar că nu se maturizează niciodată și rămân mereu infantili. Ei sunt așa la vârsta de 30 de ani și rămân la fel la 40 de ani; sunt incapabili să se schimbe. Dacă cer să plece și nu mai vor să-și facă datoria, cum ar trebui tratat acest lucru? Casa lui Dumnezeu nu îi îndeamnă să rămână. Ar trebui să le răspundeți imediat – lăsați-i să plece imediat și să se întoarcă printre non-credincioși și spuneți-le să nu spună sub nicio formă că ei cred în Dumnezeu. Pot oamenii care nu se ocupă de lucrarea cuvenită să dobândească adevărul? Dacă te aștepti ca ei să se maturizeze în ceea ce privește umanitatea lor și să ajungă să se ocupe de lucrarea cuvenită prin îndeplinirea unei datorii în casa lui Dumnezeu, să fie capabili să își asume un element important al lucrării, iar apoi să înțeleagă și să practice adevărul și să trăiască o asemănare umană, în niciun caz nu trebuie să te bazezi pe asta. Vei găsi astfel de oameni în orice grup. Non-credincioșii au o poreclă pentru acest tip de oameni: „copii mari”. Oamenii de acest fel pot ajunge la vârsta de 60 de ani fără să se fi ocupat vreodată de lucrarea cuvenită. Vorbesc și gestionează în mod necorespunzător lucrurile, râd, glumesc și țopăie mereu de colo-colo, nu fac nimic într-un mod serios și sunt deosebit de preocupați să se distreze. Casa lui Dumnezeu nu se poate folosi de astfel de oameni.

Credeți că acești „copii mari” sunt răi? Oare sunt oameni răi? (Nu.) Unii dintre ei nu sunt oameni răi, sunt destul de simpli și nu sunt răi. Unii dintre ei sunt destul de buni la suflet și dornici să-i ajute pe ceilalți. Însă toți au un defect – sunt încăpățânați, iubitori de distracție și nu se ocupă de lucrarea cuvenită. De exemplu, să spunem că, după ce se căsătorește, o femeie nu învață deloc să facă treburi casnice. Gătește doar atunci când este fericită, dar nu și atunci când este nefericită – trebuie convinsă tot timpul. Dacă cineva vrea ca ea să facă ceva, trebuie să negocieze cu aceasta, iar ea trebuie supravegheată. Îi place mereu să se îmbrace frumos pentru a putea ieși la cumpărături, să-și cumpere haine și cosmetice și să-și facă tratamente de înfrumusețare. Când se întoarce acasă, nu face nicio treabă casnică și vrea doar să joace cărți și Mahjong. Dacă o întrebi cât costă un kilogram de varză, nu știe; dacă o întrebi ce o să mănânce mâine, nu știe nici asta; iar dacă o rogi să gătească ceva, nu se descurcă. Prin urmare, la ce se pricepe cel mai bine? Cel mai bine se pricepe la lucruri cum ar fi să știe ce restaurant servește cea mai bună mâncare, ce magazin are cele mai moderne haine și ce magazin vinde cosmetice accesibile și eficiente, dar nu înțelege sau nu învață alte lucruri, cum ar fi maniera în care să-și petreacă zilele sau abilitățile care sunt necesare în viața

omenească normală. Nu învață aceste lucruri pentru că nu are calibrul necesar? Nu, nu acesta este motivul. Judecând după lucrurile la care se pricepe, are calibrul, dar nu se ocupă de lucrarea cuvenită. Atât timp cât are bani de cheltuit, va ieși să mănânce la restaurante și își va cumpăra cosmetice și haine. Dacă nu sunt destule oale și tigăi acasă și i se cere să cumpere câteva, ea va spune: „În oraș sunt mâncăruri delicioase de vânzare, de ce trebuie să cumpăr toate astea?” Dacă aspiratorul de acasă este stricat și i se cere să cumpere cu un articol de îmbrăcăminte mai puțin, ca să economisească bani pentru a cumpăra unul nou, ea va spune: „Pe viitor, când voi câștiga bani, voi angaja o menajeră care să se ocupe de curățenia în casă, așa că nu este nevoie să cumpăr un aspirator.” De obicei, dacă nu joacă jocuri sau Mahjong, își cumpără haine la modă și nu face niciodată curățenie în casă. Acest lucru nu înseamnă a te ocupa de lucrarea cuvenită, nu-i așa? Apoi, sunt unii bărbați care, de îndată ce fac ceva bani, își cumpără o mașină sau îi cheltuie la pariuri. Dacă se strică ceva acasă, nu repară acel lucru. Nu-și petrec zilele într-o manieră adecvată. În casa lor, frigiderul și mașina de spălat nu funcționează, scurgerile sunt înfundate, iar prin acoperiș picură apă atunci când plouă, iar ei nu repară aceste lucruri pentru o perioadă foarte lungă de timp. Ce părere aveți despre bărbații de acest fel? Nu își fac lucrarea cuvenită. Fie că sunt bărbați sau femei, casa lui Dumnezeu nu poate folosi acest tip de oameni care sunt prea încăpățânați și nu își fac lucrarea cuvenită.

Unii oameni nu își fac lucrarea cuvenită în calitate de părinți și nu reușesc să aibă grijă de copiii lor așa cum se cuvine. Prin urmare, copiii lor ajung să fie opăriți cu apă clocotită sau să sufere lovituri și zgârieturi; unii copii ajung să-și spargă nasul, alții își ard șezutul atingându-se de sobă, iar alții își opăresc gâtul după ce beau apă clocotită. Oamenii de acest fel nu sunt atenți la nimic din ceea ce fac și sunt incapabili să facă orice așa cum se cuvine. Ei nu se ocupă de lucrarea cuvenită, se protestează, sunt încăpățânați și iubitori de distracție și incapabili să își asume responsabilitățile pe care ar trebui să le poarte o persoană. Ca părinți, sunt incapabili să își îndeplinească responsabilitățile și sunt neatenți. Prin urmare, pot oamenii de acest fel să își asume responsabilitățile pe care oamenii normali ar trebui să le poarte atunci când își fac datoria în casa lui Dumnezeu? Categorie nu. Oamenii care nu se ocupă de lucrarea cuvenită nu pot fi folosiți. Dacă spun că nu mai vor să își facă datoria și cer să se întoarcă acasă, atunci lăsați-i să plece imediat. Nimeni nu ar trebui să îi împingă de la spate sau să îi îndemne să rămână, întrucât acest lucru reprezintă o problemă care ține de natura lor, nu este o manifestare ocazională, temporară. Atunci când au venit în casa lui Dumnezeu pentru a-și face datoria, acești oameni erau plini de iluzii; au crezut că a face o datorie și a-L urma pe Dumnezeu ar fi similar cu a veni în Grădina Edenului, cu a fi în țara bună a Canaanului. Viața pe care și-o imaginau era minunată, cu lucruri încântătoare de mâncat și de băut toată ziua, cu libertate și fără constrângeri și fără nicio lucrare de făcut. Voiau să trăiască o viață lipsită de griji, dar s-a dovedit a fi complet diferită de ceea ce și-au închipuit. Acești oameni au experimentat destul și simt că aici lucrurile sunt

plictisitoare și anoste și vor să plece, așa că lăsați-i să plece fără întârziere; casa lui Dumnezeu nu îi îndeamnă pe acești oameni să rămână. Casa lui Dumnezeu nu îi împinge de la spate pe oameni și nici voi nu ar trebui să faceți acest lucru; aceasta înseamnă să practici adevărul și să acționezi în conformitate cu principiile. Trebuie să faci lucruri care sunt în conformitate cu adevărurile-principii, să fii o persoană care înțelege intențiile lui Dumnezeu, o persoană înțeleaptă – nu fi o persoană confuză sau care caută fără discernământ să le facă pe plac altora. Tratează-i în acest mod pe oamenii de acest fel, care nu se ocupă de lucrarea cuvenită – poate fi considerat acest lucru lipsă de iubire sau a nu le da oamenilor șansa de a se căi? (Nu, nu poate.) Dumnezeu este corect față de toată lumea, iar casa lui Dumnezeu are dreptul să te promoveze, să te cultive și să te folosească. Dacă nu ești dispus să-ți faci datoria și ceri să părăsești biserica, aceasta este libera ta alegere, așa că biserica ar trebui să fie de acord cu cererea ta și în niciun caz nu te va forța. Acest lucru reprezintă respectarea moralității, a umanității și, desigur, mai ales a adevărilor-principii. Acesta este un mod foarte potrivit de a acționa! Dacă îți faci datoria pentru o perioadă de timp și ți se pare obositoare și dificilă, nu mai ești fericit să o faci și, în consecință, vrei să renunți la aceasta și să nu mai crezi în Dumnezeu, îți voi da astăzi un răspuns clar cu privire la acest lucru, și anume: casa lui Dumnezeu va fi de acord cu acest lucru și nu te va forța niciodată să rămâi sau nu-ți va îngreuna situația. Nu există nicio dilemă în această privință, iar tu nu trebuie să simți că te afli într-o situație complicată sau că ți-ai pierdut imaginea. Cu atât mai puțin este o problemă pentru casa lui Dumnezeu, aceasta neimpunându-ți nicio cerință. Mai mult, dacă vrei să pleci, casa lui Dumnezeu nu te va condamna și nu-ți va sta în cale, întrucât aceasta este calea pe care ai ales-o, iar casa lui Dumnezeu nu poate decât să-ți îndeplinească cerințele. Reprezintă aceasta o cale de acțiune potrivită? (Da.)

Tocmai am enumerat câteva situații în care oamenii nu se ocupă de lucrarea cuvenită. Casa lui Dumnezeu nu îi va împinge de la spate pe acești oameni; dacă nu sunt dispuși să își facă datoria sau au unele dificultăți personale și cer să nu mai facă o datorie, atunci casa lui Dumnezeu va fi de acord. Nu îi va mai folosi și nu îi va mai lăsa să facă o datorie. Acesta este modul în care sunt tratați oamenii de acest fel și reprezintă o cale de acțiune întru totul potrivită.

II. Cum să le tratăm pe iude

Există unii oameni care sunt extrem de slabi de înger și, ori de câte ori aud că o soră sau un frate a fost arestat, le este extrem de teamă să nu fie arestați și ei. Este clar că, dacă vor fi într-adevăr arestați, există pericolul ca ei să trădeze biserica. Cum ar trebui tratați oamenii de acest fel? Sunt acești oameni potriviți să îndeplinească unele îndatoriri importante? (Nu, nu sunt.) Unii oameni ar putea spune: „Cine poate garanta că ei înșiși nu vor deveni iude?” Nimeni nu poate garanta că el însuși nu va deveni o iudă dacă va fi torturat. Așadar, de ce nu folosește casa lui Dumnezeu oameni lași care ar putea

deveni iude? Fiindcă oamenii care sunt în mod evident lași ar putea fi arestați și s-ar putea deda trădării în orice moment; dacă astfel de oameni sunt folosiți pentru a face o datorie importantă, este extrem de probabil ca lucrurile să meargă prost. Acesta este un principiu care trebuie înțeles atunci când sunt selectați și folosiți oameni în mediul periculos din China continentală. Aici există o circumstanță specială, și anume că unii oameni au fost supuși unor torturi severe prelungite care le-au pus viața în pericol și, în cele din urmă, nu au mai putut suporta, așa că, din slăbiciune, au devenit iude și au trădat unele lucruri nesemnificative. Nimeni nu-i poate vedea pe acești oameni așa cum sunt de fapt, iar ei pot fi folosiți în continuare. Însă există și oameni care și-au pregătit deja o cale de scăpare înainte de a fi arestați. S-au gândit mult și bine cum să-și asigure eliberarea imediată după ce sunt arestați, fără a fi supuși vreunei torturi – în primul rând, evitând tortura, în al doilea rând, evitând să fie condamnați și în al treilea rând, evitând să meargă la închisoare. Așa gândesc ei. Nu sunt hotărâți ca mai degrabă să sufere sau să fie închiși decât să devină iude. Chiar și fără să fie torturați s-ar putea deda trădării, prin urmare, s-ar putea spune că sunt deja iude înainte de a fi arestați și închiși? (Da.) Aceștia sunt adevăratele iude. Îndrăznește biserica să se folosească de acest tip de oameni? (Nu, nu îndrăznește.) Dacă pot fi depistați, ei nu trebuie cultivați și folosiți sub nicio formă. Cum se manifestă acești oameni de obicei? Sunt extrem de slabi de înger. De îndată ce un lucru nu merge bine, cu prima ocazie, se sustrag de la responsabilitățile lor și, ori de câte ori întâlnesc cel mai mic risc, își abandonează datoria și pleacă. De fiecare dată când aud că mediul a devenit periculos, găsesc un loc sigur unde să se ascundă; nimeni nu îi poate găsi și nu țin legătura cu nimeni. Se pricep extrem de bine să stea ascunși. Nu le pasă de dificultățile pe care le experimentează lucrarea bisericii și sunt capabili să lase deoparte orice fel de lucrare critică; consideră propria siguranță mai importantă decât orice altceva. Mai mult decât atât, în fața pericolului, îi vor face pe alții să se pună în pericol și să își asume riscuri ori de câte ori apare ceva, în timp ce ei se protejează. Consideră că merită și se cuvine să facă acest lucru de dragul propriei siguranțe, indiferent cât de mare este pericolul la care îi expun pe ceilalți. De asemenea, atunci când se confruntă cu pericolul, nu se grăbesc să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a se ruga și nici nu se grăbesc să aranjeze transferul fraților și surorilor sau al bunurilor bisericii care ar putea fi în pericol. În schimb, se gândesc mai întâi foarte bine cum să scape, cum să se ascundă, și cum să scape de pericol. Ba chiar au deja planul de scăpare pregătit – pe cine să trădeze prima dată dacă sunt arestați, cum să evite să fie torturați, cum să evite să fie condamnați la închisoare și cum să evite necazurile. Ori de câte ori întâlnesc vreun fel de necaz, sunt speriați de moarte și nu au nici măcar un gram de credință. Nu sunt oamenii de acest fel periculoși? Dacă li se cere să preia o lucrare periculoasă, se plâng la nesfârșit de acest lucru, se sperie, se gândesc constant să fugă și nu sunt dispuși să o facă. Oamenii de acest fel dau deja semne că sunt iude, chiar înainte de a fi arestați. Odată ce sunt arestați, este sută la sută sigur că vor vinde biserica. Când își îndeplinesc datoria în casa lui Dumnezeu, chiar iau inițiativa în tot ceea

ce îi pune în centrul atenției, fără a-i expune la riscuri; dar când vine vorba de asumarea riscurilor, se retrag, iar dacă le ceri să facă ceva riscant, nu o vor face, pur și simplu nu își vor asuma responsabilitatea. De îndată ce aud despre un pericol undeva, cum ar fi că marele balaur roșu efectuează arestări sau că unii credincioși au fost prinși, nu mai participă la adunări, rup legătura cu frații și surorile și nimeni nu îi poate găsi. Reapar după ce zvonurile s-au potolit și totul este în regulă. Sunt oamenii de acest fel de încredere? Pot face o datorie în casa lui Dumnezeu? (Nu.) De ce nu pot? Nici măcar nu au hotărârea sau dorința de a nu deveni iude; sunt doar lași, fricoși și netrebnici. Oamenii de acest fel au o caracteristică evidentă, și anume că, indiferent de punctele forte și de abilitățile pe care le dețin, în cazul în care casa lui Dumnezeu îi folosește, ei nu se vor dedica niciodată din toată inima apărării intereselor acesteia. Nu cumva nu apără interesele casei lui Dumnezeu pentru că sunt incapabili să facă acest lucru? Nu, nu despre asta e vorba; chiar dacă au această capacitate, nu vor apăra interesele casei lui Dumnezeu. Ei sunt iude tipice. Ori de câte ori trebuie să aibă interacțiuni cu non-credincioși pe parcursul îndeplinirii datoriei lor, mențin relații armonioase cu aceștia și se asigură că non-credincioșii își păstrează stima deosebită, respectul și aprecierea pentru ei. Prin urmare, cu ce preț obțin toate acestea? Cu prețul de a trăda interesele casei lui Dumnezeu în schimbul gloriei și intereselor personale. Acest tip de om este deosebit de laș chiar și înainte de a fi arestat, iar după ce este arestat, cu certitudine de sută la sută se va deda trădării. Casa lui Dumnezeu nu poate sub nicio formă să folosească astfel de oameni – aceste iude – și trebuie să-i elimine cât mai curând posibil.

În ceea ce privește tipul de oameni care sunt iude, deși la prima vedere nu par a fi răi, de fapt, aceștia sunt oameni cu o integritate extrem de scăzută și un caracter diabolic. Indiferent cât de mult ascultă predici sau citesc cuvintele lui Dumnezeu, pur și simplu nu pot înțelege adevărul și nici nu simt că afectarea intereselor casei lui Dumnezeu este cel mai rușinos, ticălos și răutăcios lucru. Ei sunt dispuși să ia atitudine atunci când vine vorba de lucruri care îi fac să fie remarcați, dar atunci când vine vorba de lucruri riscante sau greu de gestionat, îi lasă pe alții să și le asume și să se ocupe de ele. Ce fel de oameni sunt aceștia? Nu cumva sunt oameni cu o integritate extrem de scăzută? Unii oameni cumpără lucruri pentru casa lui Dumnezeu și, făcând acest lucru, ar trebui să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu și să fie corecți și raționali. Cu toate acestea, nu numai că tipul de oameni care sunt iude nu apără interesele casei lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, îi ajută pe non-credincioși în detrimentul casei lui Dumnezeu, satisfac cu fiecare ocazie cererile non-credincioșilor și ar prefera să fie afectate interesele casei lui Dumnezeu dacă acest lucru i-ar ajuta să le intre în grații non-credincioșilor. Acest lucru se numește a mușca mâna care te hrănește și este lipsit de virtute! Nu înseamnă acest lucru a avea o umanitate josnică? Nu este un lucru cu mult mai bun decât faptul că Iuda i-a trădat pe Domnul și pe prietenii Săi. Ei nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, indiferent ce le încredințează aceasta să facă. Atunci când li se cere să cumpere ceva, ei nu fac niciodată o cercetare de piață și nu compară prețurile, calitatea

și serviciile post-vânzare ale mai multor furnizori, ca apoi să cântărească atent opțiunile și să efectueze verificările corespunzătoare, astfel încât să evite să fie înșelați, să economisească niște bani pentru casa lui Dumnezeu și să protejeze interesele casei lui Dumnezeu ca acestea să nu fie afectate – nu fac niciodată acest lucru. Dacă un frate sau o soră sugerează că ar fi mai bine să cerceteze piața, ei spun: „Nu este nevoie să cercetezi piața; furnizorul spune că marfa lui este cea mai bună.” Atunci când fratele sau sora îi întreabă: „Deci poți să negociezi un preț cu el?”, ei răspund: „De ce să negociez un preț? Mi-a spus deja care este prețul, iar dacă aș începe să mă târguiesc cu el, cu siguranță ar fi jenant și ar părea că nu avem bani. Casa lui Dumnezeu este bogată, nu-i așa?” Atât timp cât ei consideră că un lucru este potrivit, nu contează cât costă sau care este calitatea acestuia, vor pune pe cineva să îl cumpere imediat și vor critica, muștra și chiar condamna pe oricine amână să facă achiziția. Nimeni nu îndrăznește să le spună „nu” în față și nimeni nu îndrăznește să exprime vreo opinie. Fie că fac o afacere importantă sau îndeplinesc o sarcină mărunță pentru casa lui Dumnezeu, care sunt principiile lor? „Casa lui Dumnezeu trebuie doar să plătească banii, iar dacă interesele acesteia sunt sau nu afectate, acest lucru nu are nicio legătură cu mine. Pur și simplu așa fac eu lucrurile; trebuie să stabilesc relații bune cu non-credincioșii. Orice spun non-credincioșii este corect, iar eu voi fi de acord cu ei. Nu voi gestiona chestiunile conform cerințelor casei lui Dumnezeu. Dacă vrei să mă folosești, atunci fă-o; dacă nu vrei să mă folosești, atunci nu o face – depinde de tine. Pur și simplu așa sunt eu!” Nu reprezintă aceasta o natură diavolească? Oamenii de acest fel sunt non-credincioși și neîncrezători. Pot fi ei folosiți pentru a se ocupa de treburile casei lui Dumnezeu? Acest tip de persoană are o oarecare educație, puncte forte și unele abilități exterioare, se pricepe să vorbească și se poate ocupa de unele treburi. Însă, indiferent de treburile pe care le gestionează pentru casa lui Dumnezeu, în mod inevitabil, o face în mod nechibzuit și cu încăpățănare, cauzând prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu. De asemenea, înșală în mod constant casa lui Dumnezeu și ascunde adevărata stare a lucrurilor, iar după ce a dat totul peste cap, casa lui Dumnezeu trebuie să rânduiască să îi îndrepte cineva greșelile. Acesta este un exemplu tipic de complicitate cu persoane din exterior pentru a trăda interesele casei lui Dumnezeu. Cu ce se deosebește acest lucru de faptul că Iuda i-a trădat pe Domnul și pe prietenii săi? Atunci când oameni de acest fel sunt folosiți pentru a face o datorie, nu numai că nu reușesc să presteze un serviciu pentru casa lui Dumnezeu, dar se dovedesc a fi niște risipitori și aducători de ghinion. Nu sunt calificați să fie nici măcar prestatori de servicii; sunt pur și simplu niște degenerați! Astfel de oameni chiar sunt slujitori ai Satanei și progenituri ale marelui balaur roșu și, odată ce sunt dezvăluiți, ar trebui să fie imediat îndepărtați și eliminați. În calitate de credincioși în Dumnezeu și membri ai casei lui Dumnezeu, nici măcar nu-și pot îndeplini responsabilitatea de a apăra interesele casei lui Dumnezeu. Mai au ei conștiință și rațiune? Sunt chiar mai răi decât un câine de pază!

Tipul de oameni care sunt iude nu au cuvântul „iudă” lipit pe frunte, dar acțiunile și comportamentul lor sunt exact de aceeași natură cu cele ale lui Iuda și nu ar trebui să te folosești niciodată de acest tip de oameni. Ce vreau să spun prin „să nu te folosești niciodată de ei”? Înseamnă că nu trebuie să li se încredințeze absolut niciodată chestiuni importante. Dacă este vorba despre o chestiune banală, care nu are implicații pentru interesele casei lui Dumnezeu, este în regulă să te folosești de ei temporar, dar acest tip de persoane cu siguranță nu se conformează principiilor casei lui Dumnezeu cu privire la folosirea oamenilor, pentru că sunt iude înăscute și sunt răi din naștere. Pe scurt, acești oameni sunt personaje periculoase și nu trebuie folosiți sub nicio formă. Cu cât folosești mai mult timp acest tip de oameni, cu atât te vei simți mai neliniștit și cu atât vor fi mai multe repercusiuni în viitor. Prin urmare, dacă deja vezi clar că sunt tipul de oameni care sunt iude, atunci nu trebuie să-i folosești sub nicio formă – toate acestea sunt adevărate. Se cuvine să acționezi în acest fel față de ei? Unii oameni ar putea spune: „Este lipsit de iubire să acționezi astfel față de ei. Nu au trădat pe nimeni; cum pot fi iude?” Trebuie să aștepti ca ei să trădeze pe cineva? Cum s-a manifestat Iuda? Au existat semne că era pe cale să-L trădeze pe Domnul? (Da, a furat bani din punga cu bani a Domnului Isus.) Oamenii care trădează constant interesele casei lui Dumnezeu au aceeași natură ca Iuda, care a furat din punga cu bani. Odată ce sunt arestați, oamenii de acest fel se vor deda trădării și-i vor spune Satanei tot ce știu, fără să țină nimic secret. Acest tip de persoană are esența lui Iuda. Esența lor a fost deja dezvăluită și expusă în mod clar; dacă îi folosești totuși, nu cumva o cauți cu lumânarea? Nu înseamnă aceasta că faci rău intenționat casei lui Dumnezeu? Unii oameni spun în mod deschis: „Dacă cineva mă emondează sau dacă cineva face ceva care dăunează intereselor mele sau distruge lucrurile bune pe care le derulez aici, va primi ce merită!” Mai ales acest tip de persoană are esența lui Iuda; este mult prea evident. Ei înșiși le spun celorlalți că sunt iude, așa că acest tip de persoană nu poate fi folosit sub nicio formă.

III. Cum îi tratăm pe prietenii bisericii

Există un alt tip de oameni care nu pot fi considerați nici buni, nici răi și care sunt credincioși doar cu numele. Dacă le ceri ocazional să facă un lucru, îl pot face, dar nu vor lua inițiativa să-și facă datoria dacă nu le rânduiești asta. Ori de câte ori sunt liberi, participă la adunări, dar în timpul lor privat nu se știe dacă mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, învață imnuri sau se roagă. Cu toate acestea, sunt relativ prietenoși față de casa lui Dumnezeu și față de biserică. Ce înseamnă relativ prietenoși? Înseamnă că, dacă frații și surorile le cer să facă ceva, vor fi de acord; de dragul de a fi tovarăși de credință, pot ajuta la înfăptuirea câtorva lucruri, în măsura capacităților pe care le au. Cu toate acestea, dacă li se cere să depună un efort mare sau să plătească un soi de preț, cu siguranță nu o vor face. Dacă un frate sau o soră se află în dificultate și are nevoie ca ei să-i dea o mână de ajutor, cum ar fi să ajute ocazional la îngrijirea casei, la gătitul unei mese sau la câteva treburi minore – sau persoana respectivă cunoaște o limbă

străină și îi poate ajuta pe frați și surori să citească scrisori – ei sunt capabili să dea o mână de ajutor cu acest tip de lucruri și sunt relativ prietenoși. De obicei, se înțeleg destul de bine cu ceilalți și nu le poartă pică oamenilor, dar nu participă la adunări în mod regulat și nu cer să facă o datorie, cu atât mai puțin să preia vreo lucrare importantă sau chiar periculoasă. Dacă le ceri să îndeplinească o sarcină periculoasă, cu siguranță te vor refuza, spunând: „Eu cred în Dumnezeu de dragul de a căuta pacea, deci cum aş putea să îndeplinesc sarcini periculoase? Nu ar însemna asta să-mi caut necazuri? Categorie nu pot să o fac!” Însă dacă frații și surorile sau biserica le cer să facă ceva minor, ei pot să ajute și să facă un efort simbolic, exact ca un prieten. Această formă de a se strădui și de a ajuta nu poate fi numită îndeplinirea unei datorii și nici nu poate fi considerată o acțiune în conformitate cu adevărurile-principii și cu atât mai puțin poate fi numită practicarea adevărului; este doar un caz în care ei au o impresie favorabilă despre credincioșii în Dumnezeu și sunt destul de prietenoși față de ei, și în care sunt capabili să dea o mână de ajutor dacă cineva are nevoie de asistență. Cum se numesc oamenii de acest fel? Casa lui Dumnezeu îi numește prieteni ai bisericii. Cum ar trebui să fie tratați oamenii care sunt prieteni ai bisericii? Dacă au calibru și unele puncte forte și pot ajuta biserica să se ocupe de unele probleme externe, atunci ei sunt atât prestatori de servicii, cât și prieteni ai bisericii. Acest lucru se datorează faptului că oamenii de acest fel nu sunt considerați credincioși în Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu nu îi recunoaște. Iar dacă nu sunt recunoscuți de casa lui Dumnezeu, îi poate recunoaște Dumnezeu ca fiind credincioși? (Nu.) Prin urmare, nu le cereți absolut niciodată oamenilor de acest fel să intre în rândurile celor care îndeplinesc o datorie full-time. Există aceia care spun: „Când încep să creadă, unii oameni nu prea au credință și vor doar să fie prieteni ai bisericii. Nu înțeleg multe lucruri despre credința în Dumnezeu, prin urmare, cum pot fi dispuși să facă o datorie? Cum pot fi dispuși să se consume din toată inima?” Nu vorbim despre oameni care cred în Dumnezeu de trei-cinci luni sau până la un an, ci despre oameni care, teoretic, cred în Dumnezeu de peste trei ani sau chiar de cinci sau zece ani. Indiferent cât de mult recunosc prin vorbe oamenii de acest fel că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat și că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este biserica adevărată, acest lucru nu dovedește că ei sunt credincioși adevărați. Îi numim pe oamenii de acest fel prieteni ai bisericii pe baza diferitelor manifestări pe care le au și a manierei lor de a crede. Nu-i trata drept frați sau surori – nu sunt frați sau surori. Nu-i lăsa pe oamenii de acest fel să se alăture bisericii cu datorie full-time și să intre în rândul celor care îndeplinesc o datorie full-time; casa lui Dumnezeu nu folosește astfel de oameni. Unii ar putea spune: „Ai prejudecăți față de acest tip de oameni? Cu toate că la exterior pot părea indiferenți, lăuntric sunt de fapt foarte înflăcărați.” Credincioșilor sinceri le-ar fi imposibil să creadă în Dumnezeu timp de cinci sau zece ani și să fie încă indiferenți; comportamentul oamenilor de acest fel dezvăluie deja pe deplin că sunt neîncrezători, oameni din afara cuvintelor lui Dumnezeu și non-credincioși. Dacă încă îi numești frați și surori și încă spui că sunt tratați nedrept, atunci acest lucru reprezintă noțiunea și sentimentele tale.

Cum ar trebui să-i tratăm pe oamenii care sunt prieteni ai bisericii? Ei au o inimă caldă și sunt dispuși să ajute la rezolvarea unui număr mic de chestiuni. Dacă este nevoie de ei, le poți da ocazia să se ocupe de un număr mic de chestiuni. Dacă pot să facă ceva, lasă-i să facă. Cât despre lucrurile pe care nu le pot face bine și pe care chiar le-ar putea încurca, nu le lăsa sub nicio formă astfel de sarcini, pentru a evita crearea de necazuri – nu te poți lăsa constrâns de bunele lor intenții. Ei nu înțeleg nici adevărul și nici principiile. Dacă există chestiuni externe de care se pot ocupa, lasă-i să le facă. Însă nu-i lăsa niciodată să se ocupe de chestiuni majore care au legătură cu lucrarea bisericii – într-o astfel de situație, bunele lor intenții și ajutorul lor entuziast ar trebui respinse. Când întâlnești acest tip de persoană, poți să ai interacțiuni superficiale cu ea, dar atât; nu o lua în serios. De ce nu ar trebui să iei în serios acești oameni? Pentru că sunt doar prieteni ai bisericii și nu sunt nicidecum frați sau surori. Se conformează oamenii de acest fel principiilor casei lui Dumnezeu pentru folosirea oamenilor? (Nu, nu se conformează.) Prin urmare, dacă acest tip de persoană nu participă la adunări, nu ascultă predici sau nu face o datorie, nu este nevoie să o inviți. Dacă nu mănâncă și nu bea cuvintele lui Dumnezeu sau nu se roagă, dacă nu caută adevărurile-principii ori de câte ori i se întâmplă anumite lucruri și dacă nu este dispusă să comunice cu frații și surorile, nu este nevoie să o sprijini sau să o ajuți. Patru cuvinte – nu îi acorda atenție! Nu lua în serios tipurile de oameni care sunt prieteni ai bisericii și neîncrezători și nu le acorda atenție. Nu este nevoie să-ți faci griji pentru ei sau să te interesezi cu privire la aceștia. De ce să nu te interesezi de ei? Ce rost are să ne interesăm de oameni care nu au nimic de-a face cu noi? Este de prisos, nu-i așa? Vreți să le acordați atenție acestor tipuri de oameni? Poate că vă place să fiți băgăreți și vreți să fiți preocupați și să vă întrebați: „Oare cum se descurcă ei acum? Sunt căsătoriți sau nu? O duc bine? Ce lucrare fac acum?” Indiferent cum le merge, acest lucru nu are nicio legătură cu tine. Ce rost are să te preocupe de asta? Nu le acorda nicio atenție și nici nu face comentarii la adresa lor. Unii oameni preferă să lanseze comentarii de tipul: „Vezi? Ei nu cred cum se cuvine în Dumnezeu, trăiesc zi de zi o existență descurajantă și epuizantă și par atât de obosiți și epuizați tot timpul” sau „Vezi? Ei nu cred cum se cuvine în Dumnezeu, așa că nu au pace și ceva rău s-a întâmplat din nou în familia lor.” Toate acestea sunt prostii și nu sunt necesare. Nu este treaba ta cum își trăiesc viața și cum își urmează calea. Nici măcar nu-i menționa; nu ești pe aceeași cale cu ei. Tu te consumi cu sinceritate pentru Dumnezeu și îți faci datoria full-time, vrei doar să urmărești să dobândești adevărul și să obții mântuirea și, indiferent ce spune Dumnezeu, vrei să faci tot posibilul pentru a-L mulțumi; acei oameni nu au aceste lucruri în inimile lor. Când vezi tendințe rele, te simți revoltat și dezgustat de ele și simți că nu există fericire trăind în această lume și că poți găsi fericirea doar crezând în Dumnezeu; în vreme ce ei sunt exact opusul tău: acest lucru dovedește că nu se află pe aceeași cale cu tine. Principiul casei lui Dumnezeu pentru gestionarea unei persoane de acest fel este că, dacă aceasta este dispusă să ajute, casa lui Dumnezeu îi poate oferi o oportunitate atât timp cât nu există potențiale repercusiuni. Dacă aceasta nu-i este de folos în vreun fel

casei lui Dumnezeu și ea este, totuși, dispusă să ajute, atunci cel mai bine este să refuzi politicos – nu-ți crea probleme. Credincioșii au zilnic părtășie despre adevăr și acceptă să fie emondați, dar chiar și așa pot să facă lucrurile într-un mod superficial, așadar, pot prietenii bisericii să se ocupe cum se cuvine de chestiuni fără nicio compensație în schimb? (Nu, nu pot.) Spune-Mi, înseamnă acest lucru că gândești ce e mai rău despre oameni? Înseamnă că privești oamenii într-o lumină excesiv de negativă? (Nu, nu este așa.) Înseamnă că vorbești bazându-te pe fapte, că vorbești bazându-te pe esența oamenilor. Nu fi ignorant, nu fi netot și nu face nimic nesăbuit. Credincioșii tot trebuie să treacă prin emondări, judecăți și muștrări, disciplinare severă, certare și expunere înaintea ca îndeplinirea datoriei lor să se conformeze puțin câte puțin intenției lui Dumnezeu. Un prieten al bisericii sau un non-credincios nu acceptă absolut niciun adevăr și nu se gândește decât la propriile interese, așa că la ce folosește să se ocupe de treburi pentru casa lui Dumnezeu sau pentru frați și surori? Nici nu se discută! Se cuvine să nu acordăm deloc atenție acestui tip de oameni, nu-i așa? (Da.) Ce înseamnă asta, „să nu le acordăm nicio atenție”? Înseamnă că nu sunt considerați credincioși de către casa lui Dumnezeu. Pot să creadă în Dumnezeu oricum doresc, dar lucrarea și treburile casei lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură cu ei. Sunt dispuși să ajute, dar trebuie să cântărim lucrurile și să evaluăm dacă sunt potriviți să facă acest lucru, iar dacă nu sunt potriviți, nu le putem oferi această oportunitate. Spune-Mi, este în conformitate cu principiile să acționăm astfel? Avem dreptul să-i tratăm astfel pe acești oameni? Întru totul!

IV. Cum să tratăm persoanele care au fost demise

Există un alt tip de oameni, și anume cei care au fost demiși. Cum ar trebui să îi tratăm? Fie că acești oameni sunt demiși pentru că sunt incapabili să facă o lucrare reală și sunt clasificați drept conducători falși, fie pentru că urmează calea antihriștilor și sunt clasificați drept tipul de oameni care sunt antihriști, este necesar să alocăm în mod rezonabil acești oameni la o altă lucrare și să facem rânduieli rezonabile pentru ei. Dacă sunt antihriști care au făcut multe lucruri rele, atunci bineînțeles că ar trebui excluși; dacă nu au făcut multe lucruri rele, dar au esența unui antihrist și sunt caracterizați drept antihriști, atunci, atât timp cât pot încă să presteze servicii într-un mod minor, fără a provoca perturbări sau tulburări, nu este nevoie să fie excluși – lăsați-i să continue să presteze servicii și dați-le o șansă să se căiască. În cazul conducătorilor falși care au fost demiși, rânduiți-le să facă o lucrare diferită în funcție de punctele lor forte și de îndatoririle pe care sunt potriviți să le îndeplinească, dar nu le mai permiteți să servească drept conducători ai bisericii; în cazul conducătorilor și lucrătorilor care au fost demiși deoarece calibrul lor este extrem de slab și sunt incapabili să facă vreo lucrare, de asemenea, rânduiți-le să facă o lucrare diferită în funcție de punctele lor forte și de îndatoririle pe care sunt potriviți să le îndeplinească, dar nu-i mai promovați drept conducători sau lucrători. De ce nu mai pot fi promovați? Au fost deja încercați. Au fost dezvăluiți și este deja clar că, din cauza calibrului și capacității lor de lucru, acești oameni sunt nepotriviți pentru a fi conducători. Dacă sunt

nepotrivii pentru a fi conducători, sunt ei incapabili să îndeplinească alte îndatoriri? Nu neapărat. Calibrul lor redus îi face nepotrivii pentru a fi conducători, dar pot îndeplini alte îndatoriri. După ce astfel de oameni sunt demii, ei pot face orice lucru pe care sunt potriviți să-l facă. Nu ar trebui să fie privați de dreptul de a face o datorie; ei vor mai putea fi folosiți, odată ce statura le va fi crescut în viitor. Unii sunt demii pentru că sunt tineri și nu au nicio experiență de viață și, de asemenea, nu au experiență de lucru, astfel încât nu sunt capabili să-și asume lucrarea și sunt în cele din urmă demii. În cazul demiterii acestui tip de persoane, există o anumită marjă de manevră. Dacă umanitatea lor este conform standardului și calibrul lor este suficient, ei pot fi folosiți după ce au fost retrogradați sau pot fi repartizați la o altă lucrare potrivită pentru ei. Odată ce înțelegerea lor cu privire la adevăr este clară și au puțină expunere și experiență în lucrarea bisericii, astfel de oameni pot fi promovați și cultivați din nou pe baza calibrului lor. Dacă umanitatea le este conform standardului, dar calibrul le este extrem de slab, atunci nu există niciun fel de valoare în cultivarea lor și nu pot fi absolut deloc cultivați sau păstrați.

Printre cei care au fost demii există două tipuri de oameni care în niciun caz nu pot să fie promovați și cultivați din nou. Unul este reprezentat de antihriști, iar celălalt, de cei al căror calibru este prea scăzut. Apoi există unii oameni care nu sunt considerați antihriști, ci sunt doar de o umanitate redusă, egoiști și înșelători, iar unii dintre acești oameni sunt leneși, râvnesc desfătarea trupească și nu sunt capabili să îndure greutăți. Chiar dacă astfel de oameni sunt de un calibru nespus de bun, ei nu pot fi promovați din nou. Dacă au un oarecare calibru, atunci lăsați-i să facă ceea ce sunt capabili, atât timp cât se fac rânduielile potrivite pentru asta; pe scurt, nu îi promovați să fie conducători sau lucrători. Dincolo de a avea calibru și capacitate de lucru, conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă adevărul, să poarte o povară pentru biserică, să fie capabili să muncească din greu și să îndure suferința și trebuie să fie sânguincioși, nu leneși. Pe lângă toate acestea, ei trebuie să fie relativ onești și integri. În niciun caz nu puteți selecta oameni care sunt vicleni. Cei care sunt prea necinstiți și vicleni întotdeauna completează împotriva fraților și surorilor, a superiorilor lor și a casei lui Dumnezeu. Ei își petrec zilele având doar gânduri șirete. Când ai de-a face cu astfel de persoane, trebuie să ghicești mereu la ce se gândesc cu adevărat, trebuie să tot întrebi ce anume au făcut recent și trebuie să fii mereu cu ochii pe ei. Este prea obositor și creează prea multe bătăi de cap să-i folosești. Dacă acest tip de persoană este promovată să îndeplinească îndatoriri, chiar dacă înțelege puțină doctrină, nu o va pune în practică și se va aștepta la beneficii și avantaje pentru fiecare pârțică din lucrare pe care o face. Folosirea unor astfel de persoane este prea îngrijorătoare și prea problematică, așa că astfel de persoane nu pot fi promovate. Prin urmare, când vine vorba de antihriști, de cei cu un calibru excesiv de redus, de cei cu o umanitate rea, de cei care sunt leneși, râvnesc la confortul trupesc și nu pot suporta greutățile și de cei care sunt extrem de necinstiți și vicleni – odată ce oamenii de acest tip au fost dezvăluiți și demii după ce au fost folosiți, nu-i promovați a doua oară; nu-i folosiți din nou în mod incorect după ce au fost discerpuți. Unii ar putea

spune: „Această persoană a fost caracterizată anterior ca fiind un antihrist. Am observat că se comportă bine de ceva vreme, este capabilă să interacționeze normal cu frații și surorile și nu îi mai constrânge pe ceilalți. Poate fi promovată?” Nu vă grăbiți atât de tare – odată ce este promovată și dobândește statut, natura sa de antihrist va fi expusă. Alții ar putea spune: „Calibrul acestei persoane era extrem de slab înainte; când i s-a cerut să supravegheze lucrarea a două persoane, nu a știut cum să aloce sarcinile, iar dacă se întâmplau două lucruri în același timp, nu știa cum să facă rânduiri raționale. Acum că este un pic mai în vârstă, se va pricepe mai bine la aceste lucruri, nu-i așa?” Este valabilă această afirmație? (Nu, nu este.) Atunci când se întâmplă două lucruri în același timp, persoana respectivă devine confuză și nu știe cum să le gestioneze. Nu poate să vadă pe nimeni sau nimic așa cum este de fapt. Calibrul ei este atât de slab, încât nu are capacitate de lucru sau abilitate de înțelegere. O astfel de persoană nu poate fi, sub nicio formă, promovată din nou drept conducător. Aceasta nu este o chestiune de vârstă. Oamenii cu un calibru slab vor avea un calibru slab și la optzeci de ani. Nu este așa cum își închipuie oamenii, că pe măsură ce o persoană îmbătrânește și capătă mai multă experiență, poate înțelege totul – nu așa stau lucrurile. Aceasta va avea doar o anumită experiență de viață, dar experiența de viață nu este echivalentă calibrului. Indiferent câte lucruri experimentează cineva sau câte lecții învață, acest lucru nu înseamnă că i se va îmbunătăți calibrul.

Dacă umanitatea unui om este prea egoistă, prea înșelătoare și prea ticăloasă, iar el este plin de uneltiri viclene și se gândește doar la sine, se poate schimba acest tip de persoană? Din aceste motive a fost demisă; acum au trecut zece ani și a ascultat multe predici – nu mai este umanitatea sa egoistă, necinstită și înșelătoare? Lasă-Mă să-ți spun: acest tip de persoană nu se va schimba, va fi la fel peste alți 20 de ani. Prin urmare, dacă o reîntâlnești peste 20 de ani și o întrebi dacă este la fel de egoistă și înșelătoare, chiar ea însăși va recunoaște acest lucru. De ce nu se vor schimba oamenii cu o umanitate precară? Se pot schimba? Presupunând că s-ar putea schimba, care ar trebui să fie baza și condițiile pentru ca acest lucru să se întâmple? Trebuie să fie capabili să accepte adevărul. Oamenii cu o umanitate precară nu acceptă adevărul, iar lăuntric disprețuiesc, detestă și batjocoresc lucrurile pozitive și sunt ostili față de acestea – pur și simplu nu se pot schimba. Prin urmare, indiferent câți ani au trecut, nu îi promova, fiindcă sunt incapabili să se schimbe. Este posibil ca, în 20 de ani, să fi învățat să fie și mai alunecoși și chiar mai buni la a spune lucruri plăcute auzului și lucruri care îi înșală pe ceilalți. Însă dacă interacționezi cu acești oameni și le observi acțiunile, vei descoperi un fapt, și anume că nu s-au schimbat deloc. Socotești că după ce au trecut atâția ani și au ascultat atâtea predici și au îndeplinit îndatoriri în casa lui Dumnezeu atâta vreme, ar fi trebuit să se schimbe – te înșeli! Ei nu se vor schimba. De ce? Au ascultat atâtea predici și au citit atâtea cuvinte ale lui Dumnezeu, dar nu acceptă și nu pun în practică nici măcar o singură propoziție, deci nu s-au schimbat deloc, le este imposibil să se schimbe. Odată ce astfel de oameni sunt dezvăluiți și demiși, nu mai pot fi folosiți, iar dacă te folosești de ei, faci rău casei lui Dumnezeu și fraților și surorilor. Dacă nu ești

sigur, doar observă cum acționează și vezi ale cui interese le apără atunci când se confruntă cu lucruri care le pun propriile interese în conflict cu interesele casei lui Dumnezeu; cu siguranță nu își vor sacrifica propriile interese și nu vor face totul pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu. Privind lucrurile din acest punct de vedere, nu sunt demni de încredere și nu merită să fie promovați și folosiți de casa lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni sunt sortiți să nu fie folosiți. Se mai pot schimba oamenii care nu acceptă adevărul? Nu este posibil și este o speranță deșartă!

Cât despre oamenii care sunt leneși, râvnesc la confortul trupesc și nu sunt capabili să îndure nici cea mai mică greutate, aceștia sunt și mai puțin capabili să se schimbe. Pe parcursul perioadei în care sunt conducători, nu îndură niciun fel de greutăți, nici măcar greutățile pe care frații și surorile obișnuiți sunt capabili să le îndure. În îndeplinirea datoriei lor, ei fac lucrurile doar de formă – organizează adunări și predică unele doctrine, apoi se duc la culcare ca să aibă grijă de ei. Dacă seara se culcă doar puțin mai târziu, dimineața, când frații și surorile se trezesc, vor fi încă adormiți. Ei nu sunt dispuși să fie nici măcar puțin obosiți sau puțin ocupați sau să îndure vreun pic greutățile. Nu plătesc niciun preț și nu fac nicio lucrare reală. Oriunde s-ar duce, de îndată ce văd mâncare și băutură bune, devin atât de fericiți, încât uită de orice altceva și nu merg nicăieri, ci doar stau acolo mâncând, bând și distrându-se, fără să facă niciun fel de lucrare. Nu ascultă când sunt emondați de Cel de mai sus și nici nu acceptă atenționări și expunere din partea fraților și surorilor. Aleg să trăiască viața în cel mai confortabil mod posibil, fără să plătească niciun preț și fără să-și îndeplinească responsabilitățile sau să-și facă datoria, și astfel devin niște netrebnici. Sunt astfel de oameni capabili să se schimbe? Oamenii de acest fel sunt prea leneși, râvnesc la confortul trupesc; ei nu se pot schimba. Așa sunt ei acum și așa vor fi în viitor. Unii oameni ar putea spune: „Persoana aceea s-a schimbat, de ceva vreme depune mult efort în lucrarea sa.” Nu vă grăbiți atât de tare! Dacă o promovați drept conducător, va reveni la vechile obiceiuri – pur și simplu așa este ea. Este exact ca un jucător de jocuri de noroc care, atunci când rămâne fără bani, va continua să joace la pariuri chiar dacă trebuie să împrumute bani, să-și vândă casa sau chiar să-și vândă soția și copiii. Dacă în ultima vreme nu mai joacă, acest lucru poate fi pentru că s-a închis cazinoul și nu mai are unde să joace, pentru că toți tovarășii săi de joc au fost prinși și nu mai are cu cine să joace la pariuri sau pentru că a vândut toate lucrurile pe care le putea vinde și nu mai are deloc bani de jucat. Odată ce are bani în mână, va începe din nou să joace la pariuri și nu va putea să renunțe – pur și simplu așa este acest tip de persoană. În același mod, cei care sunt leneși și râvnesc la confortul trupesc sunt și ei incapabili să se schimbe. Odată ce dobândesc un anumit statut, își vor relua imediat felul de a fi inițial, iar adevărata lor față va fi expusă. Atunci când nu au niciun statut, nimeni nu îi apreciază și nimeni nu le poartă grija, iar dacă nu fac nimic, atunci ar trebui să fie îndepărtați, întrucât biserica nu sprijină oamenii leneși, așa că ei nu au de ales decât să facă unele lucruri fără tragere de inimă. Fac lucrurile diferit față de ceilalți. Alții fac lucrurile din proprie

inițiativă, în timp ce ei le fac în mod pasiv. Cu toate că, aparent, nu există nicio diferență, în esență, există o diferență. Alții fac ceea ce trebuie să facă și sunt capabili să își îndeplinească responsabilitățile atunci când au statut; odată ce acești oameni au statut, profită de ocazie pentru a se bucura de beneficiile statutului lor și nu lucrează deloc, astfel fiindu-le dată în vileag natura-esență de lene și dorință de confort. Prin urmare, oamenii de acest fel nu se vor schimba sub nicio formă și, odată ce au fost dezvăluiți și demiși, nu ar trebui să mai fie promovați și folosiți niciodată – acesta este principiul.

Acestea sunt principiile de promovare și de folosire când vine vorba de oamenii cu situații diferite. Standardul minim este ca ei să fie capabili să depună efort și să presteze servicii în casa lui Dumnezeu fără a provoca tulburări; în acest caz pot face o datorie în casa lui Dumnezeu. Dacă nu pot îndeplini nici măcar acest standard minim, atunci, indiferent de umanitatea și punctele lor forte, nu sunt potriviți pentru a face o datorie, iar oamenii de acest fel ar trebui eliminați din rândul celor care îndeplinesc îndatoriri. Dacă umanitatea unei persoane este răuvoitoare și echivalează cu cea a unui antihrist, atunci, odată ce se confirmă că este un antihrist, casa lui Dumnezeu nu se va folosi niciodată de aceasta, nici nu o va promova sau cultiva. Unii oameni ar putea întreba: „Este în regulă să o lăsăm să presteze servicii?” Depinde de situație. Dacă felul în care prestează ea servicii poate avea un impact negativ și poate aduce consecințe negative casei lui Dumnezeu, atunci casa lui Dumnezeu nici măcar nu-i va da ocazia să presteze servicii. Dacă ea însăși știe că este o persoană rea sau un antihrist care a fost exclus, dar este dispusă să presteze servicii și va face lucrurile așa cum rânduieste biserica să fie făcute, și poate presta servicii într-o manieră temperată, fără a dăuna intereselor casei lui Dumnezeu, atunci, în acest caz, poate fi păstrată. Dacă nu reușește nici măcar să presteze servicii cum se cuvine, iar serviciul său face mai mult rău decât bine, atunci nici măcar nu va avea ocazia să îl presteze și, chiar dacă îl prestează, casa lui Dumnezeu tot nu se va folosi de ea, pentru că nici măcar nu este eligibilă sau nu îndeplinește criteriile pentru a presta servicii. Prin urmare, oamenii de acest fel nu ar trebui să se întoarcă – n-au decât să meargă unde vor. Unii oameni ar putea spune: „În cazul în care casa lui Dumnezeu nu mă folosește, atunci voi predica eu însumi Evanghelia și îi voi preda casei lui Dumnezeu pe oamenii pe care îi câștig prin predicarea Evangheliei.” Ar fi în regulă acest lucru? (Da.) Unii ar putea spune: „Tu nu ai folosi acea persoană nici măcar pentru a presta servicii, așadar, pe ce bază ar trebui să-ți dea oamenii pe care îi câștigă prin predicarea Evangheliei? Pe ce bază ar trebui să predice Evanghelia pentru Tine?” Casa lui Dumnezeu nu se folosește de acea persoană din cauza mai multor aspecte. Unul este că ea nu se conformează principiilor casei lui Dumnezeu de folosire a oamenilor. Altul este că nu îndrăznește casa lui Dumnezeu să folosească oameni de acest fel, pentru că, odată ce sunt folosiți, vor exista la nesfârșit probleme. Prin urmare, cum ar trebui să explicăm această chestiune cu privire la faptul că ei sunt dispuși să predice Evanghelia? Lui Dumnezeu Îi aduc ei mărturie în predicarea Evangheliei și datorită cuvintelor lui Dumnezeu și lucrării lui Dumnezeu sunt capabili să câștige oameni.

Cu toate că acești oameni au fost câștigați prin predicarea Evangheliei de către acea persoană, acest lucru nu este considerat în niciun fel ca fiind meritul lor. În cel mai bun caz, reprezintă doar îndeplinirea responsabilităților sale ca persoană. Indiferent dacă ești un antihrist sau o persoană rea, ori dacă ai fost îndepărtat sau exclus, îndeplinirea propriilor responsabilități ca persoană este ceva ce se cuvine să faci. De ce spun că este ceva ce se cuvine să faci? Ai primit o atât de mare provizie de adevăruri de la Dumnezeu, iar acest lucru reprezintă, de asemenea, sângele inimii lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu te-a udat și te-a aprovizionat vreme de atâția ani, dar cere Dumnezeu ceva de la tine? Nu. Toate cărțile variate distribuite de casa lui Dumnezeu sunt gratuite, nimeni nu trebuie să cheltuiască niciun ban. De asemenea, adevărata cale a vieții veșnice și cuvintele vieții pe care Dumnezeu le dăruiește oamenilor sunt gratuite, iar predicile și părtășiile casei lui Dumnezeu sunt toate gratuite pentru a fi ascultate de oameni. Prin urmare, indiferent dacă ești o persoană de rând sau un membru al unui grup special, ai primit atât de multe adevăruri de la Dumnezeu în mod gratuit, încât cu siguranță se cuvine să propovăduiești cuvintele lui Dumnezeu și Evanghelia lui Dumnezeu oamenilor și să-i aduci pe oameni în prezența lui Dumnezeu, nu-i așa? Dumnezeu a dăruit omenirii toate adevărurile; cine își poate permite să răsplătească o iubire atât de mare? Harul lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu și viața lui Dumnezeu sunt neprețuite și nicio ființă umană nu își poate permite să le răsplătească! Este viața omului atât de prețioasă? Poate valora la fel de mult ca adevărul? Prin urmare, nimeni nu-și poate permite să răsplătească iubirea și harul lui Dumnezeu, iar asta îi include și pe cei care au fost îndepărtați, excluși și eliminați de biserică – ei nu fac excepție de la acest lucru. Atât timp cât ai niște conștiință, rațiune și umanitate, indiferent de modul în care te tratează casa lui Dumnezeu, ar trebui să-ți îndeplinești obligația de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu și de a aduce mărturie despre lucrarea Sa. Aceasta este responsabilitatea de nezdruccinat a oamenilor. Prin urmare, indiferent câtor oameni le predici cuvintele lui Dumnezeu și Evanghelia Sa sau câți oameni câștigi, nu este nimic de felicitat în ceea ce te privește. Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri și totuși tu nu le ascuți sau nu le accepți. Cu siguranță se cuvine să prestezi un mic serviciu și să le predici Evanghelia altora, nu-i așa? Având în vedere că ai ajuns până aici astăzi, nu ar trebui să te căiești? Nu ar trebui să cauți oportunități de a-l răsplăti iubirea lui Dumnezeu? Chiar ar trebui să faci asta! Casa lui Dumnezeu are decrete administrative, iar îndepărtarea oamenilor, excluderea și eliminarea lor sunt lucruri care se fac în conformitate cu decretele administrative și cu cerințele lui Dumnezeu – a face aceste lucruri este corect. Unii oameni ar putea spune: „Este oarecum jenant să acceptăm în biserică oameni câștigați în urma predicării Evangheliei de către cei care au fost îndepărtați sau excluși.” De fapt, aceasta este datoria pe care ar trebui să o facă oamenii și nu este nimic rușinos în asta. Toți oamenii sunt ființe create. Chiar dacă ai fost îndepărtat sau exclus, condamnat ca fiind o persoană rea sau un antihrist sau ești o țință pentru a fi eliminat, nu tot o ființă creată ești? Odată ce ai fost îndepărtat, nu este Dumnezeu în continuare Dumnezeul tău? Cuvintele pe care ți le-a spus Dumnezeu și lucrurile pe care ți

le-a oferit Dumnezeu se șterg cu buretele? Oare ele încetează să mai existe? Ele există în continuare, doar că tu nu le-ai prețuit. Toți oamenii convertiți, indiferent cine i-a convertit, sunt ființe create și ar trebui să se supună înaintea Creatorului. Prin urmare, dacă acești oameni care au fost îndepărtați sau excluși sunt dispuși să predice Evanghelia, nu îi vom restricționa; dar indiferent de modul în care predică, principiile casei lui Dumnezeu pentru folosirea oamenilor și decretele administrative ale casei lui Dumnezeu sunt de neschimbat, iar acest lucru nu se va schimba absolut niciodată.

Dintre aceste câteva tipuri de oameni care au fost demiși, este puțin probabil ca majoritatea să se căiască într-adevăr și nu trebuie să fie folosiți din nou. Pot fi promovați și folosiți doar cei care au fost demiși sau ale căror atribuiri ale datoriei au fost ajustate pentru că nu aveau experiență de lucru și, prin urmare, nu au putut să-și facă temporar lucrarea. Oamenii de acest tip au suficient calibru și nu există probleme majore în privința umanității lor, au doar unele neajunsuri, vicii sau obiceiuri proaste minore moștenite din familie – niciunul dintre aceste lucruri nu reprezintă o mare problemă. În cazul în care casa lui Dumnezeu are nevoie de ei, pot fi promovați și folosiți din nou la momentul potrivit; acest lucru este rezonabil, întrucât nu sunt oameni răi și nu vor deveni antihriști. Au suficient calibru, doar că nu lucrau de mult timp și nu aveau experiență, deci nu erau competenți să facă lucrarea, ceea ce nu reprezintă o problemă gravă. Dacă au fost demiși din aceste motive, atunci au loc să se dezvolte în viitor și se pot schimba. Atât timp cât cineva are capacitate de lucru, are calibru, iar umanitatea sa este conform standardului, atunci, în timpul perioadei în care experimentează lucrarea lui Dumnezeu și își fac datoria, oamenii de acest tip se vor schimba treptat, umanitatea lor se va schimba, vor crește în intrarea lor în viață, vor exista unele schimbări corespunzătoare în firea lor și va exista un oarecare progres în înțelegerea lor cu privire la adevăr. În funcție de mediu, de îndatoririle pe care le îndeplinesc și de hotărârea lor, se vor schimba și vor crește în diferite grade, astfel încât se poate spune că oamenii de acest tip trebuie promovați și folosiți. În general, acestea sunt principiile pentru promovarea și folosirea din nou a mai multor tipuri de oameni care au fost demiși anterior.

Punctul șapte cu privire la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor este „Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.” În părtășia noastră de adineauri, sensul sintagmei „fiecare să fie folosit cât mai bine” a fost deja explicat clar. Atât timp cât există cea mai mică valoare în cultivarea cuiva și cu condiția ca umanitatea sa să fie conform standardelor, casa lui Dumnezeu îi va oferi oportunități. Atât timp cât cineva urmărește adevărul și iubește lucrurile pozitive, casa lui Dumnezeu nu va renunța la el sau nu îl va elimina atât de ușor. Atâta vreme cât umanitatea și calibrul tău îndeplinesc standardele pe care le-am discutat adineauri, casa lui Dumnezeu va avea cu siguranță un loc pentru ca tu să-ți faci datoria și cu siguranță te va folosi cu înțelepciune și îți va oferi suficient spațiu pentru a-ți pune în valoare abilitățile. Pe scurt, dacă ai puncte forte și expertiză într-o anumită profesie care sunt necesare pentru lucrarea bisericii, atunci

casa lui Dumnezeu sigur te va lăsa să faci o datorie potrivită. Cu toate acestea, dacă nu ai hotărâre sau voință și nu dorești să te străduiești să evoluezi, atunci fă orice poți, îndeplinește o datorie care îți stă în putință și nimic mai mult. Dacă ai hotărâre și spui: „Vreau să înțeleg și să dobândesc mai multe adevăruri, să pășesc pe calea spre mântuire cât mai curând posibil și să intru în adevărul-realitate. Sunt dispus să fiu atent la povara lui Dumnezeu, sunt dispus să port o povară grea în casa lui Dumnezeu, să îndur mai multe greutăți decât alții, să depun mai mult efort și să mă lepăd de mai multe lucruri decât ceilalți” și dacă ești potrivit din toate punctele de vedere, dar totuși nu te recomandă nimeni, atunci poți să te propui și tu. Nu este oare rațional acest lucru? Pe scurt, acestea sunt toate principiile casei lui Dumnezeu pentru a folosi tot felul de oameni, scopul nefiind altul decât acela de a le permite oamenilor să intre în adevărul-realitate. Care sunt manifestările intrării în adevărul-realitate? Acestea sunt înțelegerea adevărului, înțelegerea adevărilor-principii atunci când sunt făcute toate elementele diferite ale lucrării și capacitatea de a practica adevăurile corespunzătoare atunci când interacționezi cu tot felul de oameni, evenimente și lucruri din viața de zi cu zi, mai degrabă decât să fii confuz și pierdut ori de câte ori ți se întâmplă ceva – acesta este scopul. Acesta fiind scopul care a fost stabilit, pe acesta ar trebui să-l urmăriți!

Aici se încheie părtașia noastră cu privire la punctul șapte al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Unii oameni ar putea spune: „Nu ai terminat încă părtașia, nu i-ai expus pe falșii conducători prin raportare la acest punct.” Aș răspunde că nu este nevoie să îi expun. Pe de o parte, conducătorii falși au un calibru slab și sunt incapabili să facă lucrare reală; pe de altă parte, sunt lipsiți de conștiință și rațiune, nu poartă nicio povară, nu pun deloc suflet în lucrarea lor și nu pot face bine nici măcar unele lucruri simple. Ori de câte ori întâlnesc o problemă complexă sau o problemă care are legătură cu adevăurile-principii, nu o pot distinge deloc, și cu atât mai puțin pot vedea esența problemei. Prin urmare, nu este nevoie să îi expun. Chiar dacă ar fi expuși, nu ar accepta acest lucru și ar fi o risipă de cuvinte. Mai mult, să vorbesc despre lucrurile pe care le-au făcut ar fi dezgustător și le-ar provoca oamenilor o furie lăuntrică. Atribuirea unei lucrări atât de importante acestor falși conducători a fost o greșeală în folosirea oamenilor. Faptul că sunt incapabili să își facă lucrarea îi face deja să se simtă niște netrebnici, iar dacă sunt expuși și disecați, se vor simți și mai îndurerați. Prin urmare, lasă-i pe acești falși conducători să se compare și să își examineze propriile probleme cât de mult pot. Dacă poți să-ți descoperi problemele, vezi dacă poți face îmbunătățiri în viitor; dacă nu le poți descoperi, atunci trebuie să continui să examinezi și, totodată, le poți cere oamenilor din jurul tău să te ajute să le analizezi și să le rezolvi. Dacă alții au avut părtașie cu tine și tu ți-ai pus inima în acest lucru, dar tot nu-ți poți descoperi problemele și tot nu știi cum să le recunoști sau cum să le rezolvi, atunci ești într-adevăr un conducător fals și ar trebui să fii eliminat.

6 martie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (7)

Punctul șapte: Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine (Partea a doua)

În ultima părtășie, a fost discutată cea de-a șaptea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.” În principal, am avut părtășie despre trei aspecte ale acestei responsabilități. Care sunt aceste trei aspecte? (Unul este folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de umanitatea lor; altul este folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de punctele lor forte; și altul este modul de tratare și folosire a câtorva tipuri speciale de oameni.) În principiu, acestea sunt cele trei aspecte. Privind din perspectiva acestor trei aspecte, este principiul casei lui Dumnezeu de folosire a oamenilor acela ca fiecare să fie folosit cât mai bine? (Da.) Este precis acest principiu? Este corect față de oameni? (Este corect.) În ceea ce privește capetele pătrate cu inteligență redusă, acestea sunt incapabile să facă ceva și nu pot face nici măcar puțină datorie. Dacă le dai o sarcină, fie că este vorba de aspecte profesionale, tehnice sau legate de muncă, nu o pot duce la bun sfârșit. Oamenii de acest fel nu pot fi folosiți sub nicio formă, nici măcar pentru a presta servicii. Asta din punct de vedere al inteligenței. Din punct de vedere al umanității, cei care au o umanitate rea și care sunt oameni răi, cu toate că pot face o oarecare lucrare și o oarecare datorie, vor provoca tulburări și perturbări în îndeplinirea datoriei lor din cauză că umanitatea lor este prea rea, ducând la mai multe pierderi decât câștiguri, incapabili să facă ceva bine. Astfel de oameni nu sunt potriviți pentru îndeplinirea datoriei și nu pot fi folosiți sub nicio formă. Dacă există oameni care au anumite puncte forte, atât timp cât îndeplinesc toate condițiile necesare pentru lucrarea casei lui Dumnezeu – pe baza faptului că au o umanitate conform standardelor – atunci ei pot fi rânduiți și folosiți cu înțelepciune. Data trecută am avut părtășie și despre cum să tratăm și să folosim câteva tipuri speciale de oameni. Primul tip este reprezentat de oamenii care sunt asemenea lui Iuda, care sunt deosebit de lași. Judecând după lașitatea lor deosebită, odată ce sunt capturați de marele balaur roșu, există o șansă de 100% ca ei să devină iude; dacă li se atribuie o lucrare importantă, odată ce se întâmplă ceva, ei vor trăda totul. Nu sunt aceștia personaje periculoase? Există, totodată, un tip de oameni asemănători neîncrezătorilor, pe care îi numim prieteni ai bisericii. Acești oameni par să creadă în inimile lor că există un Bătrân în cer, dar nu știu dacă Dumnezeu există cu adevărat, unde Se află Dumnezeu sau dacă Dumnezeu a făcut într-adevăr noua Sa lucrare, îndoindu-se deseori de existența Lui. Ei nu cred cu adevărat în Dumnezeu și nu-L urmează. Prin urmare, oamenii de acest fel nu pot fi folosiți, sunt nepotriviți pentru a face o datorie în casa lui Dumnezeu. Nici măcar cei care cred cu

adevărat nu își pot face neapărat datoria într-un mod conform standardelor, cu atât mai puțin un neîncredător, un prieten al bisericii! Un alt tip de oameni îl reprezintă cei care au fost demiși; acest grup este și el împărțit în mai multe circumstanțe.

Conținutul ultimei părtașii cu privire la cea de-a șaptea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor a acoperit în principiu aceste trei puncte principale: unul este folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de umanitatea lor; altul este folosirea cu înțelepciune a diferitelor tipuri de oameni în funcție de punctele lor forte; și altul este modul de tratare și folosire a câtorva tipuri speciale de oameni. Am avut părtașie despre aceste trei puncte principale pe baza mai multor aspecte menționate în cea de-a șaptea responsabilitate și am avut părtașie clară despre toate principiile. Unii oameni spun: „Deși s-a avut părtașie clară despre principii, atunci când vine vorba de unele chestiuni specifice și circumstanțe speciale, tot nu știm cum să punem în practică aceste principii, cum să tratăm oamenii sau cum să promovăm și să folosim indivizii; de cele mai multe ori, suntem tot derutați.” Există o astfel de problemă? (Da.) Cum ar trebui rezolvată această problemă? Primul considerent în promovarea și folosirea oamenilor îl reprezintă nevoile lucrării casei lui Dumnezeu. Al doilea considerent este dacă impactul folosirii unui individ asupra lucrării casei lui Dumnezeu este mai degrabă benefic decât dăunător sau viceversa. Dacă umanitatea unui individ este defectuoasă, dar folosirea acestuia este mai mult benefică decât dăunătoare pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, atunci un astfel de individ poate fi folosit temporar până când se găsește cineva mai bun. Dacă din folosirea acestei persoane rezultă mai mult rău decât bine, mai multă pierdere decât beneficiu, ducând doar la stângăcii și îndeplinirea cu incompetență a lucrării bisericii, atunci o astfel de persoană nu poate fi folosită sub nicio formă. Acesta este principiul cântăririi avantajelor și dezavantajelor care trebuie înțeles primul în situațiile în care nu există candidați potriviți și este, de asemenea, principiul folosirii temporare a persoanelor. Ce ar trebui făcut când nu se poate găsi un candidat potrivit și nu este clar cine ar putea fi relativ mai bun, când nu este evident cine este întru totul potrivit pentru o sarcină și toată lumea pare la fel? Singura opțiune este de a găsi doi oameni care au o oarecare înțelegere spirituală, adică indivizi care înțeleg într-o manieră pură adevărul, pentru a coopera în îndeplinirea lucrării. În timp ce își îndeplinesc îndatoririle, ar trebui să se aibă mai multă părtașie despre adevăr cu aceștia, iar situațiile lor ar trebui observate și înțelese; acest lucru face posibilă determinarea celui care are un calibru relativ mai bun, ceea ce înlesnește găsirea candidatului potrivit. Indiferent cui i se rânduieste să facă datoria, acest lucru trebuie făcut în funcție de calibrul, punctele forte și caracterul său; acest lucru este esențial. Dacă cineva nu poate vedea aceste aspecte așa cum sunt de fapt și nu înțelege ce puncte forte are persoana respectivă, aceștia ar trebui să i se alocă mai întâi o datorie simplă sau o muncă fizică ori să i se rânduiască să caute destinatari ai Evangheliei pentru predicarea acesteia. După o perioadă de probă, verificarea și observarea ulterioare fac posibilă evaluarea precisă a situației acestei persoane și

Înlesnesc determinarea celei mai potrivite datorii pentru ea. În cazul în care calibrul ei este prea slab și îi lipsesc punctele forte, este suficient să i se atribue o lucrare fizică. Conducătorii și lucrătorii trebuie să obțină o înțelegere cu privire la supraveghetorii lucrărilor importante, la îndrumătorii evanghelicilor, la conducătorul fiecărei echipe, la îndrumătorii echipelor de producție de film și așa mai departe, din diverse surse, și să observe și să examineze mai intens acești oameni înainte să poată fi siguri de ei. Numai atribuind cu atenție îndatoriri oamenilor în acest fel se pot asigura că rânduielile sunt adecvate și că oamenii vor fi eficienți în îndatoririle lor. Unii oameni zic: „Chiar și non-credincioșii spun: «Nu te îndoii de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» Cum poate casa lui Dumnezeu să fie atât de neîncrezătoare? Sunt cu toții credincioși; cât de răi pot fi? Nu sunt toți oameni buni? De ce trebuie casa lui Dumnezeu să ajungă să-i înțeleagă, să-i supravegheze și să-i observe?” Oare sunt valide aceste cuvinte? Oare sunt problematice? (Da.) A ajunge să înțelegi și să observi o persoană în profunzime și să interacționezi cu ea îndeaproape respectă principiile? Este în deplină conformitate cu principiile. Cu ce principii este în conformitate? (Punctul patru din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor: „Țineți-vă la curent cu situația supraveghetorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și ajustați-le atribuiri datoriei sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării.”) Acesta este un punct de referință bun, dar care este motivul real pentru care se face acest lucru? Este acela că oamenii au firi corupte. Cu toate că, astăzi, mulți oameni fac o datorie, sunt doar câțiva care urmăresc adevărul. Foarte puțini oameni urmăresc adevărul și intră în realitate pe măsură ce își fac datoria; pentru majoritatea, încă nu există principii în modul în care fac lucrurile, încă nu sunt oameni care l se supun cu adevărat lui Dumnezeu; doar pretind că iubesc adevărul și că sunt dispuși să-l urmărească și să lupte pentru el, totuși, încă nu se știe cât de mult le va dura hotărârea. Oamenii care nu urmăresc adevărul sunt predispuși să-și dezvăluie firile corupte oricând și oriunde. Sunt lipsiți de orice simț al responsabilității față de datoria lor, sunt adesea superficiali, acționează așa cum doresc și sunt chiar incapabili să accepte emondarea. De îndată ce devin pesimiști și slabi, sunt predispuși să-și abandoneze lucrarea – acest lucru se întâmplă des, nimic nu este mai obișnuit; așa se comportă toți cei care nu urmăresc adevărul. Prin urmare, atunci când încă nu au obținut adevărul, oamenii nu sunt statornici și nu sunt de încredere. Ce înseamnă că nu sunt de încredere? Înseamnă că, atunci când întâmpină dificultăți sau eșecuri, sunt predispuși să se prăbușească și să devină pesimiști și slabi. Cineva care este adesea pesimist și slab este o persoană de încredere? Cu siguranță nu. Dar oamenii care înțeleg adevărul sunt diferiți. Oamenii care chiar înțeleg adevărul au cu siguranță o inimă cu frică de Dumnezeu și o inimă supusă lui Dumnezeu și numai oamenii cu o inimă temătoare de Dumnezeu sunt oameni de încredere; oamenii fără o inimă cu frică de Dumnezeu nu sunt de încredere. Cum ar trebui abordați oamenii fără

o inimă cu frică de Dumnezeu? Desigur, ar trebui să li se acorde asistență și sprijin iubitor. Ar trebui să fie monitorizați mai mult pe măsură ce își fac datoria și să li se acorde mai mult ajutor și instrucțiuni; numai atunci se poate garanta că își vor face datoria în mod eficient. Și care este scopul de a face asta? Scopul principal este de a susține lucrarea casei lui Dumnezeu. În al doilea rând, este pentru identificarea cu promptitudine a problemelor, pentru a-i susține prompt, pentru a-i sprijini sau emonda, corectându-le abaterile și compensându-le neajunsurile și deficiențele. Acest lucru este benefic pentru oameni; nu este nimic răuvoitor în asta. A-i supraveghea pe oameni, a-i observa, a încerca să-i înțelegi – toate acestea sunt pentru a-i ajuta să pășească pe calea corectă a credinței în Dumnezeu, pentru a le permite să-și facă datoria așa cum o cere Dumnezeu și conform principiilor, pentru a-i împiedica să provoace vreo tulburare sau întrerupere și pentru a-i împiedica să facă lucrări inutile. Scopul pentru a face acest lucru se referă în întregime la a da dovadă de responsabilitate față de ei și față de lucrarea casei lui Dumnezeu; nu există rea-voință în acest lucru. Să presupunem că cineva spune: „Așadar, acestea sunt principiile după care îi tratează casa lui Dumnezeu pe oameni, acestea sunt mijloacele pe care le folosește. De acum înainte, trebuie să fii atent. Nu există niciun sentiment de siguranță în casa lui Dumnezeu. Întotdeauna este cineva care te supraveghează; este greu să-ți faci datoria!” Este corectă această afirmație? Ce fel de oameni ar spune așa ceva? (Neîncredătorii.) Neîncredătorii, oamenii absurzi și cei lipsiți de înțelegere spirituală – aceștia tind să spună prostii confuze fără să înțeleagă adevărul. Care este problema în acest caz? Nu sunt acestea cuvinte care judecă și condamnă lucrarea bisericii? De asemenea, reprezintă o judecare și o condamnare a adevărului și a lucrurilor pozitive. Cei care sunt capabili să rostească asemenea cuvinte sunt cu siguranță oameni confuzi care nu înțeleg adevărul, sunt cu toții neîncredători care nu iubesc adevărul.

Casa lui Dumnezeu îi supraveghează, îi observă și încearcă să-i înțeleagă pe aceia care fac o datorie. Sunteți în stare să acceptați acest principiu al casei lui Dumnezeu? (Da.) Este un lucru minunat dacă poți accepta supravegherea, observarea și încercarea de a înțelege din partea casei lui Dumnezeu. Te ajută să-ți faci bine datoria, să fii capabil să ți-o faci într-o manieră conform standardelor și să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. Îți aduce beneficii și te ajută, fără să existe niciun dezavantaj. Odată ce ai înțeles acest principiu, nu ar trebui atunci să nu mai ai vreun sentiment de împotrivire sau precauție față de supravegherea din partea conducătorilor, a lucrătorilor și a aleșilor lui Dumnezeu? Cu toate că, uneori, cineva încearcă să te înțeleagă, te observă și îți supraveghează lucrarea, acesta nu este un lucru pe care să-l iei personal. De ce spun asta? Deoarece sarcinile care sunt acum ale tale, datoria pe care o îndeplinești și orice activitate pe care o faci nu reprezintă treburile particulare sau lucrarea personală a unei singure persoane; implică lucrarea casei lui Dumnezeu și are legătură cu o parte a lucrării lui Dumnezeu. Prin urmare, când cineva petrece puțin timp supraveghindu-te sau observându-te ori dacă ajunge să te înțeleagă în profunzimile tale, încercând să aibă o

discuție sinceră cu tine și să afle care a fost starea ta în acest răstimp și chiar, uneori, când atitudinea sa este puțin mai dură, te emondează și te disciplinează puțin și îți aduce câteva reproșuri, toate acestea sunt pentru că are o atitudine conștiincioasă și responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai vreun gând sau sentiment negativ față de acest lucru. Ce înseamnă dacă poți accepta când alții te supraveghează, te observă și încearcă să te înțeleagă? Înseamnă că, în inima ta, accepți scrutarea de către Dumnezeu. Dacă nu accepți supravegherea, observarea și încercările oamenilor de a te înțelege – dacă respingi toate acestea – ești capabil să accepți scrutarea de către Dumnezeu? Scrutarea de către Dumnezeu este mai detaliată, aprofundată și mai corectă decât atunci când oamenii încearcă să te înțeleagă; cerințele lui Dumnezeu sunt mai specifice, exigente și amănunțite. Dacă nu poți accepta să fii supravegheat de aleșii lui Dumnezeu, oare nu sunt afirmațiile tale că poți accepta scrutarea de către Dumnezeu niște cuvinte goale? Pentru ca tu să poți accepta scrutarea și examinarea de către Dumnezeu, trebuie să accepți mai întâi să fii supravegheat de casa lui Dumnezeu, de conducători și de lucrători sau de frați și surori. Unii oameni spun: „Am drepturile omului, am libertatea mea, am felul meu de a lucra. Nu este oare un mod foarte sufocant de a trăi să fii supus supravegherii și inspecției în tot ceea ce fac? Unde-mi sunt drepturile omului? Unde-mi este libertatea?” Este corectă această afirmație? Sunt drepturile omului și libertatea adevărul? Nu sunt adevărul. Drepturile omului și libertatea sunt doar moduri relativ civilizate și progresiste de a trata oamenii în societatea umană, dar, în casa lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu și adevărul sunt mai presus de toate – ele nu pot fi menționate în același timp cu „drepturile omului” și „libertatea”. Prin urmare, în casa lui Dumnezeu, orice se face nu se bazează pe teoriile mărețe sau pe cunoștințele înalte ale lumii non-credincioase, ci pe cuvântul lui Dumnezeu și pe adevăr. Așadar, atunci când unii oameni spun că vor drepturile omului și libertate, este acest lucru în conformitate cu principiile? (Nu este.) Este destul de clar că nu este în acord cu principiul de a-ți face datoria. Te afli în casa lui Dumnezeu, îndeplinind datoria unei ființe create, nu lucrând în societate pentru a câștiga bani. Prin urmare, nu este nevoie ca cineva să-ți ia apărarea pentru a-ți proteja drepturile omului; nu sunt necesare astfel de lucruri. Au majoritatea oamenilor discernământ cu privire la drepturile omului și la libertate? Acestea aparțin gândurilor și perspectivelor umane și nu pot fi menționate în același timp cu adevărul; astfel de idei nu au loc în casa lui Dumnezeu. Faptul că un conducător îți supraveghează lucrarea este un lucru bun. De ce? Fiindcă înseamnă că își asumă responsabilitatea pentru lucrarea bisericii; acestea sunt datoria și responsabilitatea lui. A fi capabil să îndeplinească această responsabilitate dovedește că este un conducător competent, un conducător bun. Dacă ți s-ar acorda libertate deplină și drepturi ale omului, ai putea să faci orice dorești, să-ți urmezi dorințele și să te bucuri de libertate deplină și democrație și, indiferent de ceea ce ai făcut sau de modul în care ai făcut-o, conducătorului nu i-ar păsa sau nu te-ar supraveghea, nu ți-ar pune niciodată întrebări, nu ți-ar verifica lucrarea, nu ar vorbi deschis atunci când s-ar găsi probleme și

doar te-ar linguși sau ar negocia cu tine, atunci ar fi el un bun conducător? Bineînțeles că nu. Un astfel de conducător îți face rău. Îți îngăduie faptele rele, permițându-ți să acționezi împotriva principiilor și să faci ce dorești – te împinge într-o groapă de foc. Acesta nu este un conducător responsabil și conform standardelor. Pe de altă parte, dacă un conducător este capabil să te supravegheze în mod regulat, să identifice problemele din lucrarea ta și să-ți reamintească sau să te dojenească și să te expună cu promptitudine, te corectează și te ajută în ceea ce privește căutările tale incorecte și abaterile de la îndeplinirea datoriei în timp util și, sub supravegherea, dojana, aprovizionarea și ajutorul său, atitudinea ta greșită față de datoria ta se schimbă, ești capabil să renunți la unele opinii absurde, ideile proprii și lucrurile apărute din impetuoșitate se reduc treptat și ești capabil să accepți cu calm afirmațiile și opiniile care sunt corecte și în conformitate cu adevărurile-principii, nu este acest lucru benefic pentru tine? Beneficiile sunt realmente imense!

Casa lui Dumnezeu își tratează conducătorii și lucrătorii aplicând supravegherea, observarea și înțelegerea. Care este baza pentru tratarea oamenilor în acest fel? De ce tratează oamenii în acest mod? Nu sunt acestea o metodă și o abordare generate de principiile de a fi loial, serios și responsabil față de propria datorie? (Ba da.) Dacă un conducător nu supraveghează, nu observă și nu înțelege niciodată în profunzime oamenii de care răspunde atunci când aceștia își îndeplinesc îndatoririle, poate fi el considerat un conducător loial față de datoria sa? Bineînțeles că nu. Conducătorii, lucrătorii și supraveghetorii voștri ți-au verificat vreodată lucrarea? Te-au întrebat despre progresul lucrării tale? Au rezolvat problemele care au apărut în lucrarea ta? Au corectat vreo greșeală sau abatere evidentă din lucrarea ta? Ți-au oferit ajutor, aprovizionare, sprijin sau emondare în ceea ce privește diversele manifestări și revelații ale umanității tale și ale urmăririi tale de intrare în viață? Dacă un conducător nu numai că nu oferă niciodată îndrumare pentru cei care își îndeplinesc îndatoririle obișnuite, dar, totodată, nu oferă niciodată părtășie, ajutor sau sprijin pentru cei implicați în lucrarea semnificativă – ca să nu mai vorbim de supraveghere, observare sau înțelegere profundă – fără aceste manifestări și acțiuni, poate fi acesta considerat un conducător care face lucrare concretă? Este el conform standardelor în calitate de conducător? (Nu.) Unii oameni spun: „Conducătorul nostru doar ține adunări pentru noi de două ori pe săptămână, are puțină părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, iar apoi citește câteva părtășii de la Cel de mai sus și, uneori, are părtășie despre înțelegerea personală bazată pe experiență. Însă nu a oferit niciodată vreun sfat, aprovizionare sau ajutor cu privire la diversele noastre stări, precum și la dificultățile pe care le întâmpinăm în timp ce ne facem îndatoririle sau la intrarea în viață.” Ce părere aveți despre acest conducător? (Nu este conform standardelor, este un conducător fals.) Dacă unui conducător nu-i pasă de propria slujbă sau de diversele stări ale oamenilor din subordinea sa și nici nu își îndeplinește responsabilitățile, atunci nu este conform standardelor în calitate de conducător. Nu supraveghează, nu observă și nici nu încearcă să înțeleagă pe nimeni. De fiecare dată, conversațiile tale cu acesta decurg astfel: „Ce face această persoană

acum?” „În acest moment o observ.” „De cât timp o observi? Ești familiarizat cu aceasta?” „O observ de un an sau doi și încă nu sunt foarte familiarizat cu ea.” „Dar acea persoană?” „Nici în privința acesteia nu sunt prea lămurit, dar poate îndura greutatea când își face datoria, este hotărâtă și dispusă să se consume pentru Dumnezeu.” „Toate aceste lucruri sunt superficiale. Cum rămâne cu faptul dacă urmăresc adevărul?” „Trebuie să aflu și despre asta? Ei bine, mă voi interesa de asta.” Nu se știe cât timp va trebui să mai așteptăm rezultatele după ce spune că se va interesa, este o incertitudine. Un astfel de fals conducător nu este vrednic de încredere în lucrarea sa.

Au conducătorii bisericii voastre și supraveghetorii voștri o atitudine responsabilă față de lucrarea voastră? Pricep și înțeleg cu adevărat stările voastre cu privire la lucrare? A fost acest aspect al lucrării abordat în mod corespunzător? (Nu.) Niciunul dintre ei nu a abordat în mod corespunzător acest aspect; niciunul nu a ajuns în punctul de a fi loial față de datoria sa și de a fi serios și responsabil față de lucrare. Prin urmare, este acest lucru ușor de realizat? Este dificil? Nu este dificil. Dacă ai cu adevărat un calibru de un anumit nivel, ai într-adevăr o înțelegere a competențelor profesionale în sfera responsabilității tale și nu ești străin de profesia ta, atunci trebuie să respecți o singură expresie și vei putea fi loial datoriei tale. Ce expresie? „Pune suflet în ceea ce faci.” Dacă pui suflet în ceea ce faci și pui suflet în oameni, atunci vei fi capabil să fii loial și responsabil în datoria ta. Este această expresie ușor de practicat? Cum o pui în practică? Nu înseamnă să-ți folosești urechile pentru a auzi, nici mintea pentru a gândi – înseamnă să-ți folosești inima. Dacă o persoană își poate folosi cu adevărat inima, atunci, când ochii acelei persoane văd pe cineva făcând un lucru, acționând într-un fel sau având un tip de răspuns la ceva ori când urechile sale aud opiniile sau argumentele unor oameni, folosindu-și inima pentru a chibzui la aceste lucruri și a medita asupra lor, unele idei, puncte de vedere și atitudini îi vor apărea în minte. Aceste idei, puncte de vedere și atitudini o vor face să aibă o înțelegere profundă, specifică și corectă asupra persoanei sau a lucrului și, în același timp, vor da naștere la judecăți și principii adecvate și corecte. Numai atunci când o persoană are aceste manifestări de a-și folosi inima înseamnă că aceasta este loială față de datoria sa. Dar dacă nu pui suflet în ce faci, dacă nu ai tragere de inimă pentru asta, atunci ochii tăi nu reacționează la ceea ce vezi, iar urechile tale nu reacționează la ceea ce auzi. Ochii tăi nu observă niciodată oamenii, evenimentele și lucrurile; ei nu observă informațiile peste care dai. În inima ta, nu vei discerne diversele glasuri și argumente pe care le auzi, nu vei fi capabil să discerni informațiile pe care le auzi. Acest lucru este asemănător cu a fi orb, deși ai ochii deschiși. Atunci când inima unei persoane este oarbă, și ochii ei sunt orbi. Prin urmare, ce duce la formarea ideilor, punctelor de vedere și atitudinilor din observarea lucrurilor cu ochii și primirea de informații cu urechile? Totul depinde de a pune suflet în ce faci și de a căuta adevărul. Dacă pui suflet în ce faci, ori de câte ori primești informații, fie ele văzute sau auzite, vei putea să îți formezi opinii și să înțelegi în profunzime o persoană sau un lucru. Însă dacă nu pui suflet în ce faci, niciun volum de informație primită nu este util;

dacă nu pui suflet să discerți informația sau să o vezi așa cum este în realitate, nu vei dobândi nimic, devenind fără valoare, fără folos. Ce înseamnă cineva care este inutil? Se referă la cineva care nu pune suflet în a-și face datoria – are ochi și urechi, dar acestea nu sunt de niciun folos. O persoană fără inimă nu va fi loială datoriei sale și nici nu va avea o atitudine serioasă și responsabilă față de lucrarea sa.

Casa lui Dumnezeu practică supravegherea conducătorilor și lucrătorilor la toate nivelurile, observându-i și înțelegându-i la un nivel profund, cu scopul de a îmbunătăți lucrarea bisericească și de a-i îndruma pe aleșii lui Dumnezeu pe drumul cel drept al credinței în Dumnezeu cât mai repede posibil. Prin urmare, supravegherea și observarea conducătorilor și lucrătorilor este esențială și trebuie practică în acest fel. Cu supravegherea aleșilor lui Dumnezeu, dacă se descoperă că unii conducători și lucrători nu se implică în lucrarea reală și aceștia sunt tratați și abordați cu promptitudine, acest lucru este benefic pentru progresul lucrării bisericii. Supravegherea conducătorilor și lucrătorilor este responsabilitatea aleșilor lui Dumnezeu, iar acest lucru este în deplină concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Întrucât conducătorii și lucrătorii au firi corupte, dacă nu sunt supravegheați, acest lucru nu ar fi doar în detrimentul lor, ci ar avea și un impact direct asupra lucrării bisericii. În ce circumstanțe nu mai au nevoie conducătorii și lucrătorii de supravegherea aleșilor lui Dumnezeu? Atunci când conducătorii și lucrătorii înțeleg pe deplin adevărul, intră în adevărul-realitate și acționează în mod principial, devenind oameni desăvârșiți și folosiți de Dumnezeu. În astfel de cazuri, supravegherea de către aleșii lui Dumnezeu devine inutilă, iar casa lui Dumnezeu nu va mai pune accent pe această chestiune. Cu toate acestea, există vreo garanție că cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu este complet lipsit de greșeli și abateri? Nu neapărat. Prin urmare, scrutarea de către Dumnezeu este încă necesară, la fel ca supravegherea de către cei care înțeleg adevărul; această practică este pe deplin în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Întrucât toți oamenii au firi corupte, conducătorii și lucrătorii pot fi îndemnați să își asume responsabilitatea pentru lucrarea lor și să fie loiali îndatoririlor pe care le au numai prin supraveghere. Fără supraveghere, majoritatea conducătorilor și lucrătorilor ar acționa cu nepăsare intenționată și ar adopta o atitudine superficială – acest lucru reprezintă o realitate obiectivă. Dacă tu ești conducător sau lucrător, iar frații și surorile din jurul tău te supraveghează și te observă deseori, încercând să înțeleagă dacă ești sau nu cineva care urmărește adevărul, atunci, pentru tine, acesta este un lucru bun. Dacă ei descoperă o problemă în ceea ce te privește, iar tu ești capabil să o rezolvi cât mai repede posibil, acest lucru este benefic pentru modul în care urmărești adevărul și pentru intrarea ta în viață. Dacă ei descoperă că săvârșești rău și că ai numeroase comportamente rele în privat și, în mod sigur, nu ești o persoană care urmărește adevărul, te vor expune și te vor demite din funcția ta, ceea ce va elimina un flagel pentru cei aleși de Dumnezeu și, totodată, îți va permite să eviți o pedeapsă mai severă: o astfel de supraveghere este benefică pentru oricine. Și astfel, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă răspunsul corect referitor la supravegherea din partea celor

aleși de Dumnezeu. Dacă ești o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău, vei simți că ai nevoie de supravegherea celor aleși de Dumnezeu și, mai mult decât atât, că ai nevoie de ajutorul lor. Dacă ești o persoană rea și ai conștiința încărcată, te vei teme să fii supravegheat și vei încerca să o eviți; acest lucru este inevitabil. Prin urmare, nu există nicio îndoială că toți cei care sunt scârbiți de supravegherea din partea celor aleși de Dumnezeu și se împotrivesc acestuia au ceva de ascuns și sigur nu sunt oameni onești; nimeni nu se teme de supraveghere mai mult decât oamenii înșelători. Prin urmare, ce atitudine ar trebui să adopte conducătorii și lucrătorii față de supravegherea din partea celor aleși de Dumnezeu? Oare ar trebui să fie negativism, prudență, împotrivire și ranchiună sau supunere față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu și acceptare umilă? (Acceptare umilă.) La ce se referă acceptarea umilă? Înseamnă să accepți totul din partea lui Dumnezeu, să cauți adevărul, să adopți atitudinea corectă și să nu fii impetuos. Dacă cineva descoperă într-adevăr o problemă în ceea ce te privește și ți-o semnalează, ajutându-te să o discerni și să o înțelegi, ajutându-te să rezolvi această problemă, atunci este responsabil față de tine și față de lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a celor aleși de Dumnezeu; acesta este lucrul corect de făcut și este perfect firesc și justificat. Dacă există oameni care consideră că supravegherea bisericii provine de la Satana și din intenții răuvoitoare, atunci ei sunt diavoli și satane. Cu o astfel de natură diavolească, sigur nu ar accepta scrutarea din partea lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește cu adevărat adevărul, va avea o înțelegere corectă cu privire la supravegherea din partea celor aleși de Dumnezeu, o va putea considera ca fiind făcută din iubire, ca venind de la Dumnezeu, și o va putea accepta din partea lui Dumnezeu. În mod sigur, nu vor fi impetuoși sau nu vor acționa din impuls și cu atât mai puțin va apărea în inima lor împotrivirea, prudența sau suspiciunea. Cea mai potrivită atitudine cu care să abordezi supravegherea din partea celor aleși de Dumnezeu este următoarea: orice cuvinte, acțiuni, supraveghere, observație sau corecție – chiar și emondarea – care îți sunt utile ar trebui să le accepți din partea lui Dumnezeu; nu fi impetuos. A fi impetuos vine de la cel rău, de la Satana, nu vine de la Dumnezeu și nu reprezintă atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii față de adevăr.

Atât vom adăuga și vom avea părtășie cu privire la cea de-a șaptea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Așadar, înseamnă acest lucru că părtășia despre responsabilitate a fost deplină, fără să mai existe conținut specific de adăugat? Nu, fiecare responsabilitate cuprinde încă mult mai mult conținut specific și detaliat. Eu am avut părtășie despre principiile generale; restul, cum să puneți în aplicare detaliile specifice și cum să practicați și să aplicați aceste principii, depinde de propriul vostru angajament prin experiență. Dacă tot nu puteți vedea aceste principii așa cum sunt cu adevărat sau nu știți cum să le aplicați, atunci căutați și aveți părtășie împreună. Dacă părtășia comună tot nu duce la rezultate, atunci întrebați-i pe superiorii voștri. Pe scurt, fie că este vorba despre a avea de-a face cu orice tip de persoană sau de a decide pe cine să promovați și să folosiți, totul trebuie să respecte principiile. Pentru anumiți indivizi

talentați, în situații în care nimeni nu poate să-i vadă așa cum sunt de fapt sau să-i înțeleagă pe deplin, aceștia pot fi promovați în mod preliminar și folosiți în funcție de nevoile lucrării bisericii – nu întârziați lucrarea și nu întârziați cultivarea oamenilor; aceasta este cheia. Unii oameni se întrebă: „Ce se întâmplă dacă aceștia strică lucrarea după ce au fost folosiți? Cine este responsabil?” Atunci când folosești pe cineva, este ca și cum l-ai plasa pe o insulă pustie, fără ca nimeni să nu poată lua legătura cu el? De fapt, nu sunt mulți alții în jurul lui, care sunt angajați în sarcini specifice? Există modalități de a rezolva toate aceste probleme; și anume, supravegherea, observarea și înțelegerea lor și, dacă permit condițiile, printr-o strânsă legătură. Ce anume presupune o strânsă legătură? Implică lucrul împreună cu acea persoană; procesul de lucru este procesul de înțelegere a acesteia. Nu vei ajunge, treptat, să o înțelegi prin acest tip de legătură? Dacă ai posibilitatea de a stabili o legătură, dar nu o faci și doar dai un telefon pentru a pune câteva întrebări și atât, este imposibil să o înțelegi. Trebuie să stabilești legătura cu aceia cu care poți pentru a rezolva problemele. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii nu trebuie să fie leneși în lucrarea lor. Prin urmare, cum ar trebui să procedați dacă doriți să observați și să înțelegeți pe cineva? (Luând legătura cu acea persoană.) Corect? Cheia este să puneți suflet în asta! Informațiile pe care le puteți reține în mințile voastre pot fi comparate cu o maimuță care culege porumb – culege din mers, scapă în timp ce culege, iar în final, rămâne doar un știulete de porumb, făcând ca întregul efort să fie inutil. La sfârșitul ascultării unei predici, nu vă puteți aminti conținutul despre care s-a avut părtășie anterior; care este motivul? (Nu punem suflet în asta.) De obicei, nu vă concentrați asupra practicării adevărului, astfel încât inimile voastre nu se concentrează asupra acestor aspecte. Nu aveți niciun fel de intrare cu privire la cum să înțelegeți adevărul și să intrați în realitate, cum să vă cunoașteți pe sine și cum să vedeți esența diverselor persoane, evenimente și lucruri așa cum sunt de fapt cu ajutorul adevărului; așadar, aceste chestiuni nu au nicio bază în inimile voastre. Cât despre lucrurile care implică intrarea în adevărul-realitate, vă simțiți mereu perplecși. Acum, încă participați la adunări în fiecare săptămână pentru a asculta predici. Dacă nu ascultați predici, nu cumva puțină credință în Dumnezeu din inimile voastre se estompează, dispărând puțin câte puțin? Acesta este un semnal periculos! Puteți să puneți suflet în asta sau nu? V-am spus toate detaliile; dacă ai cu adevărat tăria aceasta, vei fi capabil să faci acest lucru. Dacă nu ai tărie, indiferent de felul în care vorbesc, nu vei înțelege. Asta e tot pentru părtășia noastră despre acest subiect.

Punctul opt: Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare (Partea întâi)

Conducătorii și lucrătorii trebuie să identifice și să remedieze cu promptitudine dificultățile

Astăzi, vom avea părtășie despre cea de-a opta responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor: „Să raporteze și să caute cu promptitudine cum să remedieze confuziile și

dificultățile întâmpinate în lucrare.” Vom expune diversele manifestări ale conducătorilor falși cu privire la această responsabilitate. A raporta și a căuta cu promptitudine cum să remedieze confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare – nu face acest lucru parte din lucrarea și îndatoririle conducătorilor și lucrătorilor? (Ba da.) În mod inevitabil, conducătorii și lucrătorii se vor confrunta cu unele probleme spinoase în lucrarea lor, sau vor întâmpina dificultăți care depășesc sfera lucrării bisericii, sau vor întâlni cazuri speciale care nu implică adevărurile-principii, și nu vor ști cum să gestioneze aceste situații. Sau, pentru că au un calibru slab și, prin urmare, sunt incapabili să priceapă cu exactitate principiile, vor întâmpina, în mod inevitabil, unele confuzii și dificultăți greu de remediat. Aceste confuzii și dificultăți se pot referi la probleme ce vizează folosirea personalului, probleme legate de lucrare, probleme care provin din mediul extern, probleme legate de intrarea în viața oamenilor, perturbări și tulburări cauzate de oameni răi, precum și probleme legate de îndepărtarea sau excluderea oamenilor și așa mai departe. Casa lui Dumnezeu are cerințe și reglementări specifice pentru toate aceste probleme sau există unele instrucțiuni verbale. Dincolo de aceste reglementări specifice, există, în mod inevitabil, unele cazuri speciale nementionate. În ceea ce privește aceste cazuri speciale, unii conducători le pot rezolva respectând principiile cerute de casa lui Dumnezeu, cum ar fi protejarea intereselor casei lui Dumnezeu, asigurarea siguranței fraților și surorilor și menținerea bunei desfășurări a lucrării bisericii – și, în plus, ei fac acest lucru foarte bine – în timp ce unii conducători nu reușesc să facă acest lucru. Ce ar trebui făcut cu privire la problemele care nu pot fi rezolvate? Unii conducători și lucrători lucrează într-un mod confuz, incapabili să identifice problemele și, chiar dacă o fac, nu le pot rezolva. Ei doar o scot cumva la capăt, fără să caute soluții de la Cel de mai sus, spunându-le pur și simplu fraților și surorilor: „Rezolvați singuri acest lucru; bazați-vă pe Dumnezeu și priviți la El pentru soluții”, iar apoi consideră că totul este stabilit. Indiferent cât de multe probleme se adună, ei nu le pot rezolva, și totuși nu raportează acest lucru mai sus sau nu caută un mod de a le rezolva, temându-se, probabil că Cel de mai sus îi va vedea așa cum sunt de fapt și își vor pierde din imagine. De asemenea, există unii conducători și lucrători care nu-l raportează niciodată Celui de mai sus problemele, iar Eu nu știu de ce. Raportarea mai sus nu înseamnă neapărat direct Celui de mai sus; cu siguranță acestea pot fi raportate mai întâi conducătorilor unui district sau unei regiuni. Iar dacă aceștia nu pot rezolva problema, atunci le poți cere conducătorilor și lucrătorilor să o raporteze direct Celui de mai sus. Dacă îi ceri unui conducător sau unui lucrător să raporteze o problemă Celui de mai sus, clarificând situația, poate acesta pur și simplu să o suprimă și să o ignore? Astfel de oameni sunt rari. Chiar dacă există într-adevăr astfel de conducători, poți clarifica problema cu alți conducători și lucrători pentru a-l da în vileag pe cel care suprimă problema și nu o raportează. Dacă acești alți conducători și lucrători tot nu raportează problema, există o ultimă soluție: poți scrie direct pe site-ul casei lui Dumnezeu pentru ca această problemă să fie transmisă Celui de mai sus, asigurându-te astfel că problema este raportată Celui

de mai sus. Acest lucru se datorează faptului că Cel de mai sus s-a ocupat de astfel de scrisori de mai multe ori înainte și, ulterior, le-a încredințat direct conducătorilor și lucrătorilor să se ocupe de această chestiune. De fapt, există mai multe căi pentru a raporta o problemă mai sus; este ușor de practicat, depinde doar de dorința reală a persoanei respective de a rezolva problema. Chiar dacă nu ai încredere într-un anumit conducător sau lucrător, tot ar trebui să crezi că Dumnezeu este drept și că Cel de mai sus acționează conform adevărilor-principii. Dacă nu ai credință reală în Dumnezeu și nu crezi că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu, atunci nu poți să realizezi nimic. Mulți oameni nu înțeleg adevărul; ei nu cred că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu și nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Ei se gândesc mereu că toți oficialii lumii își acoperă unul altuia interesele, iar în casa lui Dumnezeu trebuie să fie aceeași situație. Ei nu cred că Dumnezeu este adevărul și dreptatea. Prin urmare, o astfel de persoană poate fi numită neîncrezătoare. Cu toate acestea, o mică parte din oameni este capabilă să raporteze probleme concrete. Astfel de oameni pot fi numiți persoane care protejează interesele casei lui Dumnezeu; sunt oameni responsabili. Unii conducători și lucrători nu numai că nu reușesc să rezolve probleme grave atunci când le identifică; nici nu le raportează superiorilor. Aceștia încep să simtă gravitatea problemei doar atunci când Cel de mai sus o investighează. Asta întârzie lucrurile. Prin urmare, indiferent dacă ești un frate sau o soră oarecare, un conducător sau un lucrător, ori de câte ori întâmpini o problemă pe care nu o poți rezolva și care ține de principiile mai ample ale lucrării, trebuie să o raportezi superiorilor și să cauți o soluție în timp util. Dacă întâmpini confuzii sau dificultăți, dar nu le rezolvi, unele lucrări nu vor putea progresa; vor trebui lăsate deoparte și oprite. Acest lucru afectează progresul lucrării bisericii. Prin urmare, atunci când se ivesc astfel de probleme care pot afecta direct progresul lucrării, acestea trebuie descoperite și rezolvate în timp util. Dacă o problemă nu este ușor de rezolvat, trebuie să găsești oameni care înțeleg adevărul și cu experiență în domeniu, apoi să stai cu ei, să o investigai și să o rezolvați împreună. Problemele de acest fel nu trebuie amânate! Fiecare zi de întârziere în rezolvarea lor reprezintă o zi de întârziere în progresul lucrării. Nu este vorba despre a împiedica treburile unei singure persoane; afectează lucrarea bisericii, precum și maniera în care aleșii lui Dumnezeu își fac îndatoririle. Prin urmare, atunci când întâmpini o încurcătură sau o dificultate de acest fel, aceasta trebuie rezolvată prompt, nu poate fi amânată. Dacă realmente nu o poți rezolva, raportează-o de grabă Celui de mai sus. Cel de mai sus se va oferi direct să o rezolve sau îți va spune care este calea. Dacă un conducător sau un lucrător este incapabil să se ocupe de astfel de probleme și tergiversează în loc să le raporteze Celui de mai sus și să caute o soluție de la El, atunci conducătorii de acest fel sunt orbi; sunt proști de-a binelea și inutili. Ar trebui să fie demisi și înlăturați din funcțiile lor. Dacă nu sunt înlăturați din funcțiile lor, lucrarea bisericii nu va putea avansa; va fi ruinată în mâinile lor. Prin urmare, acest lucru trebuie rezolvat imediat.

Lucrarea producției de filme reprezintă, și ea, un element important pentru casa lui Dumnezeu. Echipele de producție a filmelor se confruntă deseori cu o problemă în care

toată lumea are dispute cu privire la scenariu. De exemplu, regizorul consideră că scenariul diferă sau se îndepărtează de viața reală și ar părea nerealist atunci când este filmat, astfel încât dorește să facă modificări. Cu toate acestea, scenaristul nu este deloc de acord, considerând că scenariul este scris în mod rațional și cerând ca regizorul să filmeze conform scenariului. De asemenea, actorii au propriile obiecții, fiind în dezacord atât cu scenaristul, cât și cu regizorul. Un actor spune: „Dacă regizorul insistă să filmeze în acest fel, nu voi juca!” Scenaristul spune: „Dacă regizorul schimbă scenariul, atunci veți fi cu toții responsabili atunci când vor apărea probleme!” Regizorul spune: „Dacă sunt pus să filmez așa cum dictează scenariul și apar greșeli, casa lui Dumnezeu mă va trage la răspundere. Dacă vrei să filmez, trebuie să o fac așa cum consider eu; dacă nu este așa, atunci nu o voi face.” Acum, toate cele trei părți sunt în impas, nu-i așa? În mod clar, lucrarea este în imposibilitatea de a continua. Nu este aceasta o confuzie care a apărut? Prin urmare, cine are dreptate de fapt? Fiecare are propriile teorii, propriile argumente și nimeni nu este dispus să facă un compromis. Cu cele trei părți într-un astfel de impas, ce ajunge să fie prejudiciat? (Lucrarea casei lui Dumnezeu.) Lucrarea casei lui Dumnezeu este obstrucționată și afectată. V-ați simțit neliniștiți și îngrijorați când v-ați confruntat cu astfel de situații? Dacă nu, asta dovedește că nu ați pus suflet cu adevărat. Atunci când apar astfel de confuzii și impasuri, unii oameni devin atât de neliniștiți încât nu pot mânca sau dormi, gândindu-se: „Ce ar trebui făcut? Nu duce nicăieri să te cerți și să refuzi să cedezi în acest fel. Nu cumva acest lucru afectează progresul filmărilor? A provocat deja o întârziere de câteva zile și nu mai suportă amânare. Cum putem rezolva această problemă pentru a ne asigura că filmările se desfășoară fără probleme și că lucrarea nu este întârziată? Cui ar trebui să ne adresăm pentru a rezolva această problemă?” Dacă ai dorința sinceră, ar trebui să cauți soluții la conducători, iar dacă ei nu pot rezolva problema, ar trebui să o raportezi rapid Celui de mai sus. Dacă într-adevăr ții cont de intențiile lui Dumnezeu, ar trebui să faci tot posibilul pentru a rezolva problema cât mai repede posibil; acesta este cel mai important lucru. Și dacă nu ești îngrijorat? S-ar putea să meditezi, gândindu-te: „Ei greșesc, îmi voi menține punctul de vedere – mă îndoiesc că îmi pot face ceva. Voi mânca, iar apoi voi trage un pui de somn pentru o vreme, oricum nu e nimic de făcut după-amiază.” Picioarele ți se îngreunează, capul îți amețește, inima își pierde vigoarea și devii lent. Există o grămadă de dificultăți, dar tu ești neatent și lent, așa că nu ai cum să rezolvi problema. De ce nu? Pentru că îți lipsesc motivația și dorința de a o rezolva, așa că nu te poți gândi la o soluție. Te gândești în sinea ta: „Nu se întâmplă des să apară dificultăți, iar lucrarea să se oprească. Voi profita de această ocazie pentru a mă odihni câteva zile și pentru a mă relaxa puțin. De ce să fiu atât de obosit tot timpul? Dacă iau o pauză acum, nimeni nu poate spune nimic despre asta. La urma urmei, nu sunt delăsător sau nu sunt iresponsabil față de lucrarea mea. Vreau să fiu responsabil, dar există această dificultate în calea noastră – cine o va rezolva? Cum putem filma fără să o rezolvăm? Dacă există dificultăți care ne împiedică să filmăm, nu ar trebui să luăm, pur și simplu, o pauză?” Cu o problemă atât de

importantă în fața ta, care vor fi consecințele dacă nu este rezolvată prompt? Dacă problemele continuă să se adune și niciuna nu poate fi rezolvată, poate lucrarea să continue să progreseze? Acest lucru va cauza întârzieri de nedescris. Progresul lucrării poate merge doar înainte, nu și înapoi, așa că, știind că această problemă prezintă dificultăți, nu ar trebui să mai amâni; trebuie să o rezolvi rapid. Odată rezolvată această problemă, grăbește-te să o rezolvi pe următoarea atunci când apare, străduindu-te să nu pierzi timpul, astfel încât lucrarea să poată continua fără probleme și să fie finalizată conform programului. Cum sună asta? (Bine.) Cu această atitudine înfruntă confuziile și dificultățile cei care au dorința sinceră. Ei nu pierd timpul, nu își găsesc scuze și nu râvnesc la confortul trupesc. Pe de altă parte, cei care nu au dorința sinceră vor exploata portile de scăpare; vor găsi scuze și vor căuta oportunități de a lua o pauză, făcând totul într-un ritm lent și fără un sentiment de urgență sau neliniște, lipsiți de orice hotărâre de a îndura suferința sau de a plăti un preț. Iar apoi, ce se întâmplă în final? Atunci când se confruntă cu o încurcătură sau o dificultate, toată lumea se află într-un impas timp de multe zile. Nici regizorii, nici actorii, nici scenariștii nu raportează problema. Între timp, conducătorii sunt orbi și incapabili să recunoască acest lucru ca fiind o problemă; chiar dacă îl recunosc ca fiind o problemă, dar nu o pot rezolva ei înșiși, nu o raportează mai sus. Trec zece zile sau o jumătate de lună până când este raportată, nivel cu nivel, până la Cel de mai sus. Ce s-a făcut în timpul acestor zece zile sau jumătate de lună? Și-a îndeplinit cineva îndatoririle? Nu, au pierdut timpul mâncând, bând și veselindu-se! Nu sunt oare doar niște profitori? Toți acei supraveghetori care nu pot căuta prompt soluții la confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrarea lor sunt doar profitori, petrecându-și zilele fără niciun scop. Acești oameni sunt cunoscuți pe scurt drept „trântori”. De ce „trântori”? Fiindcă acești oameni nu își abordează îndatoririle cu o atitudine serioasă, responsabilă, riguroasă sau pozitivă, ci sunt mai degrabă superficiali, negativi și lenți, sperând doar să apară o dificultate sau un impas pentru a avea o scuză să se lase păgubași și să înceteze lucrul.

Conducătorii și lucrătorii nu numai că ar trebui să remedieze cu promptitudine confuziile și dificultățile întâlnite în lucrare, ci și să verifice și să identifice cu promptitudine aceste probleme. De ce ar trebui să facă acest lucru? Există un singur scop în a face acest lucru: de a proteja lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu, asigurându-ne că fiecare element al lucrării progresează fără probleme și este finalizat cu succes în termenul normal de lucru. Ce probleme trebuie rezolvate, pentru a ne asigura că lucrarea progresează lin? În primul rând, este esențial să îndepărtăm complet orice piedici sau obstacole care tulbură lucrarea bisericii, să-i restricționăm pe neîncrezători și pe oamenii răi pentru a-i împiedica să provoace probleme. În plus, supraveghetorii fiecărui element al lucrării și frații și surorile trebuie îndrumați să înțeleagă adevărul și să găsească o cale de practică, să învețe să coopereze armonios și să se supravegheze reciproc. Numai în acest fel poate fi garantată finalizarea lucrării. Indiferent de dificultățile sau confuziile cu care se confruntă,

În cazul în care conducătorii și supervizorii nu le pot rezolva, aceștia trebuie să raporteze rapid Celui de mai sus problemele și să caute soluții. Indiferent de lucrarea pe care o fac, conducătorii și supraveghetorii trebuie să acorde prioritate rezolvării problemelor, abordând atât problemele tehnice și de principiu legate de lucrare, cât și diversele dificultăți pe care le întâmpină oamenii în ceea ce privește propria intrare în viață. Dacă nu poți rezolva confuziile și dificultățile, nu vei putea să-ți faci bine lucrarea. Prin urmare, atunci când întâmpini dificultăți sau confuzii neobișnuite pe care nu le poți remedia, trebuie să le raportezi cu promptitudine Celui de mai sus. Nu pierde timpul, deoarece o întârziere de trei până la cinci zile poate cauza pierderi lucrării, iar dacă întârzie o jumătate de lună sau o lună, pierderile vor fi prea mari. În plus, indiferent de problemă, aceasta trebuie tratată pe baza adevărilor-principii. Indiferent de situație, nu folosi niciodată filosofii omului pentru interacțiuni lumești pentru a rezolva problemele. Nu transforma problemele serioase în probleme minore, ca apoi să le transformi pe cele minore în nimic, sau doar să cerți ambele părți implicate în probleme și apoi să le liniștești cu ceva vorbe dulci, recurgând mereu la negocieri și la înduplecare, temându-te de escaladarea problemelor. Acest lucru duce la nerezolvarea problemelor la un nivel fundamental, ceea ce lasă probleme persistente. Nu este acesta un mod de a încerca doar să aplanezi lucrurile? Dacă simți că ai epuizat toate soluțiile umane pentru o problemă și că aceasta într-adevăr nu poate fi rezolvată și nu găsești deloc principiile pentru problemele tehnice în cadrul lucrării, atunci ar trebui să raportezi rapid aceste probleme Celui de mai sus și să cauți soluții fără să aștepți sau să amâni. Orice problemă care nu poate fi rezolvată ar trebui să fie raportată cu promptitudine Celui de mai sus pentru a căuta o soluție. Cum ți se pare acest principiu? (În regulă.)

Echipele de producție și de scenariști ajung deseori în impas cu privire la probleme care țin de filmare? Fiecare are propriul raționament și nu reușesc să ajungă la un consens, lansându-se mereu în dispute verbale. Atunci când apar aceste probleme, pot conducătorii să le rezolve? (Uneori, da.) V-ați confruntat vreodată cu o situație în care un conducător a rezolvat unele probleme prin părtășie și părea perfect rațional și solid din punct de vedere teoretic, dar tot nu erați siguri dacă se conforma cerințelor casei lui Dumnezeu sau adevărilor-principii? (Da.) Cum ați gestionat situațiile de acest fel? (Uneori căutam soluții de la Cel de mai sus.) Aceasta este abordarea corectă. Ați fost vreodată într-o situație în care ați decis să nu întrebați despre o problemă pentru că ați văzut că fratele de mai sus era destul de ocupat și v-ați gândit că este în regulă atât timp cât chestiunea era corectă din punct de vedere teoretic, iar apoi ați decis să treceți la a filma mai întâi, indiferent dacă era sau nu acest lucru conform cu adevărul? (Am avut probleme serioase cu acest lucru în trecut. A dus la faptul că a trebuit să refacem lucrurile și a provocat perturbări și tulburări în lucrare.) Această situație este gravă! Multe dintre problemele întâmpinate de echipele de producție a filmelor sunt, de fapt, în cele din urmă, responsabilitatea echipei de scenariști. De exemplu, dacă un film se dovedește a fi o narațiune incoerentă de două ore și jumătate, scenariștii sunt principalii

responsabili. Dar cum rămâne cu responsabilitatea regizorilor? Dacă scenariul este o aiureală, ar trebui ca regizorii să fie capabili să vadă acest lucru? În teorie, așa ar trebui. Cu toate acestea, regizorii tot pot să petreacă luni de zile și să consume forță de muncă, resurse materiale și financiare considerabile pentru a finaliza filmările în astfel de circumstanțe. Ce fel de problemă este aceasta? Care este responsabilitatea voastră, în calitate de regizori? Atunci când primiți un scenariu, ar trebui să vă gândiți: „Acest scenariu este lung și destul de bogat în conținut, dar îi lipsește un nucleu, o temă; întreaga structură este lipsită de suflet. Acest scenariu nu poate fi filmat; trebuie returnat scenariștilor pentru a fi revizuit.” Sunteți capabili să faceți acest lucru? Ați returnat vreodată un scenariu? (Nu.) Pentru că nu vedeți problemele sau pentru că vă este teamă să îl returnați? Sau vă e teamă că vă va judeca cineva, spunând: „Ți-au dat acest scenariu finalizat, iar tu l-ai respins doar cu un cuvânt, trimițându-l înapoi – ești mult prea arogant, nu crezi?” De ce vă temeți, mai exact? Vedeți problema, așa că de ce nu le returnați scriitorilor scenariul? (Noi nu suntem responsabili pentru lucrarea noastră de producție a filmelor.) Pe lângă conducătorii bisericii, regizorii ar trebui să acționeze ca supraveghetori, cei care iau decizii și au ultimul cuvânt, pentru echipele de producție a filmelor. Având în vedere că tu ești regizorul, se cuvine să-ți asumi întreaga responsabilitate pentru această chestiune, efectuând o verificare adecvată cu privire la scenariu din momentul în care îl primești. Să spunem că primești un scenariu și îl revizuiști de la început până la sfârșit, considerând conținutul acestuia ca fiind destul de bun. Are un nucleu și o temă, intriga se învârtă în jurul unei povești principale, iar scenariul general pare să nu aibă probleme majore – arată bine, merită să fie filmat și, astfel, scenariul poate fi acceptat. Cu toate acestea, dacă scenariul este lung, relatând povestea unei persoane de la început până la sfârșit fără un punct central sau o temă proeminentă, lăsând neclar ce urmărește scenariul să exprime, ce urmărește să obțină în rândul spectatorilor sau care sunt ideea sa centrală și semnificația sa spirituală – este practic doar o relatare incoerentă, un scenariu confuz – poate fi acest scenariu acceptat? Ce ar trebui să facă regizorii într-o astfel de situație? Ei trebuie să returneze scenariul și să facă sugestii pentru a fi revizuit de scenariști. Persoanele din echipa de scenariști ar putea obiecta, spunând: „Nu este corect! Cine sunt ei să evalueze scenariul scris de noi? De ce trebuie să decidă ei? Casa lui Dumnezeu ar trebui să trateze oamenii în mod corect și rațional!” Ce ar trebui făcut în acest caz? Dacă regizorii pot identifica probleme în scenariu, nu ar trebui să se grăbească să ia o decizie, ci ar trebui mai întâi să aibă părtășie cu liderii bisericii și cu membrii echipei de producție a filmelor despre această problemă. Dacă, pe baza anilor de experiență în filmare și de înțelegere a scenariilor, toată lumea consideră în unanimitate că un scenariu nu este conform standardului și consideră că filmarea acestuia nu numai că ar întârzia lucrarea producției de filme, dar ar și irosi toate resursele umane, materiale și financiare implicate, și nimeni nu poate purta o astfel de responsabilitate, atunci acest scenariu ar trebui returnat. Un scenariu incoerent nu trebuie filmat sub nicio formă; acesta este un principiu. Dacă toată lumea

are aceeași părere despre scenariu, scenariștii ar trebui să accepte necondiționat acest lucru și să revizuiască scenariul în funcție de sugestiile echipei de producție a filmelor. Dacă tot există dezacorduri, membrii și conducătorii din ambele părți pot dezbate împreună pentru a vedea ale cui argumente sunt conforme cu adevărurile-principii. Dacă un impas persistă fără a se ajunge la o concluzie, ar trebui folosită ultima soluție reprezentată de a opta responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor despre care am avut părtașie astăzi: „Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.” Problemele care sunt în impas și nu pot fi rezolvate sunt cunoscute sub numele de confuzii și dificultăți. Fiecare parte crede că raționamentul său este corect și nimeni nu este capabil să ia o decizie. Această oscilare încurcă problema, încetșând înțelegerea tuturor asupra tuturor detaliilor problemei și asupra direcției de urmat. În acest moment, conducătorii și lucrătorii ar trebui să își asume responsabilitatea de a raporta prompt și de a căuta soluții la aceste probleme și confuzii care apar în cadrul lucrării, străduindu-se să le rezolve prompt pentru a preveni ca acestea să împiedice progresul lucrării și, mai ales, pentru a preveni acumularea lor în continuare. Raportarea promptă și căutarea modului de rezolvare a acestor probleme – nu înseamnă asta a face lucrare? Nu demonstrează aceasta o atitudine serioasă și responsabilă față de lucrare? Nu înseamnă acest lucru că pui suflet în a-ți face datoria? Nu înseamnă asta că ești loial? (Ba da.) Acest lucru înseamnă că ai loialitate față de datoria ta.

Conducătorii și lucrătorii responsabili cu lucrarea trebuie să observe și să rezolve cu promptitudine orice probleme care apar în cadrul lucrării, întrucât numai acest lucru poate asigura buna desfășurare a lucrării. Tuturor conducătorilor și lucrătorilor care nu pot rezolva problemele le lipsește adevărul-realitate și sunt conducători și lucrători falși. Oricine descoperă probleme, dar nu le rezolvă, evitându-le sau acoperindu-le, este un netrebnic fără valoare care nu face decât să saboteze lucrarea. Problemele controversate trebuie rezolvate prin părtașie și dezbateri. Dacă acestea nu dau rezultate corecte, ci, în schimb, tulbură și mai mult apele, atunci conducătorul principal trebuie să se ocupe personal de rezolvarea problemei, propunând cu promptitudine soluții și metode și, în același timp, observând, înțelegând și judecând cu promptitudine pentru a vedea cum va evolua situația. Atunci când disputele persistă cu privire la o anumită problemă și nu se poate ajunge la un verdict, problema trebuie raportată rapid Celui de mai sus pentru a se căuta o soluție, în loc să se încerce doar aplanarea lucrurilor, să se aștepte sau să se amâne și, mai ales, în loc să se ignore pur și simplu problema. Acesta este modul în care fac lucrarea conducătorii și lucrătorii voștri actuali? Aceștia ar trebui să urmărească și să stimuleze cu promptitudine progresul lucrării și, în același timp, să identifice diversele conflicte care apar în cadrul lucrării, fără a trece cu vederea diversele probleme minore. Atunci când sunt identificate probleme semnificative, conducătorii și lucrătorii principali ar trebui să fie prezenți pentru a participa la rezolvarea lor, înțelegând cu exactitate detaliile, motivul pentru care a apărut problema și perspectivele celor implicați,

astfel încât să înțeleagă cu exactitate ce se întâmplă de fapt. În același timp, ei ar trebui să participe la părțasia, dezbateră și chiar disputarea acestor probleme. Acest lucru reprezintă o necesitate; participarea este crucială, deoarece te ajută să judeci și să rezolvi problemele care apar în cadrul lucrării. Dacă doar asculți fără să te implici, stând mereu deoparte cu brațele încrucișate și comportându-te ca cineva care asistă la un curs, gândindu-te că orice problemă care apare în cadrul lucrării nu te privește și neavând nicio opinie sau atitudine anume față de chestiune, atunci, în mod clar, ești un conducător fals. Atunci când te implici, vei ști în detaliu ce probleme au apărut în lucrare, ce le-a cauzat, cine este responsabil, unde se află problema cheie și dacă se datorează noțiunilor și închipuirii oamenilor sau inadecvării tehnice și profesionale – toate acestea trebuie clarificate pentru ca problemele să fie tratate și rezolvate în mod corect. Atunci când participi la această lucrare și descoperi că problemele nu sunt create de om sau cauzate în mod intenționat de cineva, dar totuși îți este greu să identifici esența problemei și nu știi cum să o rezolvi, ambele părți disputând-o pentru o lungă perioadă de timp, sau atunci când toți și-au dedicat inima și efortul unei probleme și totuși nu o pot rezolva și nu reușesc să găsească principiile sau să găsească o direcție, ceea ce face ca lucrarea să stagneze și, de asemenea, se tem că mergând mai departe ar provoca noi greșeli, perturbări și consecințe negative, atunci ce ar trebui să faci? Ceea ce se cuvine să faci cel mai mult conducătorii și lucrătorii nu este să discute contramăsurile sau soluțiile cu toată lumea, ci, mai degrabă, să raporteze Celui de mai sus problema cât mai curând posibil. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să rezume și să înregistreze problemele din lucrare și să le raporteze cu promptitudine Celui de mai sus, fără să amâne, să aștepte sau să aibă o mentalitate de a se baza pe noroc, crezând că o noapte de somn ar putea aduce brusc inspirație sau claritate – un eveniment rar care este puțin probabil să se întâmple. Prin urmare, cea mai bună soluție este să raportezi problema Celui de mai sus și să cauți o soluție cât mai repede posibil, asigurându-te că problema este rezolvată prompt și cât mai repede cu putință; asta înseamnă să-ți faci cu adevărat lucrarea.

Confuzii și dificultăți pe care conducătorii și lucrătorii le întâmpină deseori în lucrarea lor

I. Confuzii

Pe baza conținutului pe care tocmai l-am discutat, să rezumăm ce se înțelege exact prin „confuzii” și „dificultăți”. Aceste două noțiuni nu sunt același lucru. Mai întâi, voi explica termenul „confuzie”. O confuzie este atunci când nu poți desluși o anumită chestiune; nu știi cum să judeci sau să discerni într-un mod care să fie conform cu principiile sau corect. Chiar dacă poți desluși într-o oarecare măsură, nu ești sigur dacă punctul tău de vedere este corect, nu știi cum să tratezi sau să rezolvi chestiunea și îți este dificil să ajungi la o concluzie cu privire la acest lucru. Pe scurt, ești nesigur în

legătură cu el și incapabil să iei o decizie. Dacă nu înțelegi nici măcar puțin din adevăr și nimeni altcineva nu rezolvă problema, atunci aceasta devine de nerezolvat. Nu înseamnă asta să te confrunți cu o provocare dificilă? Atunci când se confruntă cu astfel de probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le raporteze Celui de mai sus și să caute de la Cel de mai sus, astfel încât să rezolve problemele mai repede. Vă confrunțați frecvent cu confuzii? (Da.) A te confrunta cu confuzii cu regularitate este în sine o problemă. Să spunem că te confrunți cu o problemă și nu știi care este modul adecvat de a o trata. Cineva propune o soluție pe care tu o consideri rezonabilă, în timp ce o altă persoană propune o soluție diferită, pe care, de asemenea, tu o consideri rezonabilă și, dacă nu poți vedea clar care soluție este mai potrivită, având în vedere că opiniile tuturor variază și nimeni nu înțelege cauza principală sau esența problemei, atunci inevitabil vor apărea derapaje în rezolvarea problemei. Astfel, pentru a rezolva o problemă, este esențial și important să îi determinăm cauza principală și esența. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu au discernământ, nu reușesc să înțeleagă esența problemei și nu pot ajunge la concluzia corectă, trebuie să raporteze prompt problema Celui de mai sus și să caute o soluție de la Cel de mai sus; acest lucru este necesar și nu este o reacție exagerată. Problemele nerezolvate pot duce la consecințe grave și pot avea un impact asupra lucrării bisericii – acest lucru trebuie să fie bine înțeles. Dacă ești plin de neliniște, temându-te mereu că Cel de mai sus ți-ar putea desluși adevărata măsură sau că ți-ar putea ajusta atribuirea datoriei sau te-ar putea demite atunci când deslușește că nu ești capabil să faci o lucrare reală și, prin urmare, nu îndrăznești să raportezi problema, asta poate întârzia lucrurile cu ușurință. Dacă întâlnești confuzii pe care nu le poți rezolva singur, însă nu le raportezi Celui de mai sus, când acest lucru provoacă grave consecințe și Cel de mai sus te trage la răspundere, vei avea o mulțime de probleme. Nu este doar vina ta? Când se confruntă cu astfel de confuzii, dacă lucrătorii și conducătorii nu sunt responsabili și se limitează doar la a rosti niște doctrine și a aplica niște regulamente pentru a rezolva problema cu superficialitate, atunci aceasta rămâne nerezolvată și lucrurile rămân așa cum sunt, lucrarea neputând avansa. Este exact ceea ce se întâmplă atunci când confuziile rămân nerezolvate; acest lucru provoacă întâzieri destul de ușor.

Atunci când apar confuzii, unii conducători și lucrători pot simți că a apărut o problemă, în timp ce alți conducători și lucrători sunt incapabili să detecteze problema – cei din ultimul grup au un calibru excesiv de slab și sunt amortiți și nătângi; nu sunt sensibili la nicio problemă. Indiferent cât de mare este confuzia care apare, ceea ce manifestă ei este amorteală și prostie; nu țin cont de problemă și încearcă să o ocolească – aceștia sunt conducători falși care nu se angajează în lucrarea reală. Acei conducători și lucrători care au un anumit calibru și capacitate de lucru sunt capabili să realizeze când apar astfel de situații: „Acest lucru reprezintă o problemă. Trebuie să iau notițe cu privire la aceasta. Cel de mai sus nu a menționat niciodată acest tip de problemă înainte și este prima dată când ne confruntăm cu asta, așadar, care sunt, mai

exact, principiile pentru gestionarea acestui tip de situație? Cum ar trebui rezolvată această problemă specifică? Se pare că am unele gânduri intuitive, dar acestea sunt neclare și am o oarecare atitudine față de astfel de chestiuni, dar a avea doar o atitudine nu este suficient; este crucial să cauți adevărul pentru a rezolva problema. Trebuie să aducem această chestiune în discuție, pentru ca toți să aibă părtașie și să discute împreună.” Dacă tot nu știu cum să procedez după o rundă de părtașie și discuții, fără un plan precis de practică pentru a rezolva problema, iar confuzia persistă, atunci trebuie să caut o soluție de la Cel de mai sus. În acest moment, este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor să noteze punctele de confuzie cu privire la problemă, astfel încât, atunci când va veni momentul, să poată explica în mod clar care este exact problema confuziei și ce anume se caută. Asta este ceea ce ar trebui să facă conducătorii și lucrătorii.

II. Dificultăți

A. Ce sunt dificultățile

În continuare, să ne uităm la termenul „dificultăți”. Dintr-o perspectivă literală, dificultățile sunt mai grave decât confuziile. Așadar, la ce se referă dificultățile, mai exact? Cineva să explice. (Dumnezeule, înțelegerea noastră este că dificultățile reprezintă problemele concrete întâlnite, pe care cineva a încercat deja să le rezolve, dar tot nu le poate rezolva; acestea sunt considerate dificultăți.) (Pentru a adăuga un punct, uneori se pot întâlni probleme foarte dificile care nu au mai fost întâlnite înainte, în privința cărora toată lumea este lipsită de experiență, complet perplexă și lipsită de opinii sau idei – acestea reprezintă un tip de probleme foarte dificile.) Problemele foarte dificile se numesc dificultăți, corect? Cea mai simplă și mai directă explicație a dificultăților este că acestea sunt probleme care chiar există. De exemplu, calibrul unei persoane, abilitățile profesionale, afecțiunile fizice, precum și problemele care țin de mediu și timp și așa mai departe, aceste probleme care chiar există se numesc dificultăți. Cu toate acestea, a opta responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor despre care avem părtașie acum este că trebuie să raporteze și să caute cu promptitudine cum să remedieze confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare. Aici, dificultățile la care se face referire nu sunt acele probleme definite în sens larg, existente în realitate, ci probleme deosebit de spinoase, care nu pot fi rezolvate, întâmpinate în lucrare. Ce fel de probleme sunt acestea? Sunt chestiuni externe care nu au legătură în mod special cu adevărurile-principii. Cu toate că aceste probleme nu implică adevărurile-principii, ele sunt mai complicate decât problemele generale. În ce fel sunt ele mai complicate? De exemplu, ele implică reglementări legale și guvernamentale, sau se referă la siguranța unor persoane din cadrul bisericii și așa mai departe. Toate acestea sunt dificultăți întâmpinate de conducători și lucrători în lucrarea lor. De exemplu, în ceea ce privește credința în Dumnezeu în străinătate, indiferent de țara în care locuiește cineva, toată lucrarea bisericii și mediul de viață al fraților și surorilor trebuie să respecte reglementările guvernului local

și necesită o înțelegere a legilor și politicilor locale. Aceste chestiuni implică interacțiunea cu lumea exterioară și gestionarea treburilor externe; acestea sunt relativ mai complexe în comparație cu problemele interne ale personalului bisericii. În ce constă complexitatea? Nu este la fel de simplu ca a le spune oamenilor din biserică să se supună lui Dumnezeu, să fie ascultători, să practice adevărul, să își facă datoria cu loialitate, să înțeleagă adevărul și să gestioneze problemele conform principiilor – doar a spune aceste lucruri nu va rezolva problemele. În schimb, este nevoie de o înțelegere a fiecărui aspect al legilor, politicilor și reglementărilor țării, precum și al obiceiurilor și practicilor locale, printre altele. Există mulți factori implicați în aceste treburile externe și este ceva obișnuit să apară probleme neașteptate sau probleme care sunt dificil de abordat folosind principiile bisericii, iar apariția acestor probleme constituie dificultăți. De exemplu, pe plan intern, în cadrul bisericii, dacă unii oameni își fac îndatoririle în mod superficial, aceste probleme pot fi rezolvate prin părtășie despre adevăr, prin emondare sau prin oferirea de ajutor și sprijin. Însă, poți să folosești, pe plan extern, aceste principii și metode pentru a rezolva problemele? Poate această abordare să rezolve astfel de probleme? (Nu.) Ce trebuie făcut în acest caz? Trebuie folosite unele metode înțelepte pentru a gestiona și a răspunde la astfel de probleme. În procesul de gestionare a acestor treburile externe, și casa lui Dumnezeu a stabilit unele principii, dar indiferent de modul în care sunt explicate acestea, tot apar frecvent tot felul de dificultăți. Întrucât această lume, această societate și această omenire sunt prea întunecate și prea complicate și din cauza tulburării din partea forțelor malefice ale marelui balaur roșu, atunci când sunt gestionate aceste treburile externe, vor exista unele dificultăți neașteptate și suplimentare. Dacă, atunci când apar aceste dificultăți, vi se oferă doar un principiu simplu care spune: „Doar supuneți-vă rânduielilor lui Dumnezeu; totul este orchestrat de Dumnezeu, ignorați, pur și simplu, problema”, poate acest lucru să rezolve problema? (Nu.) Dacă problema nu poate fi rezolvată, atunci ceea ce se întâmplă este că mediul în care frații și surorile își fac îndatoririle și mediul lor de viață sunt tulburate, hărțuite și deteriorate. Nu cumva acest lucru duce la apariția dificultăților? Ce ar trebui făcut atunci? Poate fi această problemă abordată cu impetuozitate? Evident că nu. Unii spun: „Atunci, putem să o rezolvăm prin mijloace legale?” Multe lucruri nu pot fi rezolvate prin intermediul legii. De exemplu, poate legea să rezolve problemele în locurile în care se amestecă și intervine marele balaur roșu? Legea nu are niciun efect acolo. În multe locuri, puterea umană depășește deseori legea, așa că nu vă așteptați să rezolvați problemele bazându-vă pe lege. Nici folosirea metodelor umane sau a impetuozității pentru a le rezolva nu este potrivită. Ce ar trebui să facă, în asemenea situații, conducătorii și lucrătorii? Pot cei care știu doar cum să debiteze cuvinte și doctrine să rezolve aceste probleme atunci când ele apar? Nu sunt acestea probleme deosebit de spinoase? Crezi că angajarea unui avocat și mersul la tribunal pentru a le rezolva ar funcționa? Înțeleg acei oameni adevărul? În această lume nu există loc pentru raționament; nici măcar judecătorii dintr-o țară legalistă nu acționează întotdeauna în

conformitate cu legea, ci, mai degrabă, își ajustează hotărârile în funcție de cine este implicat, lipsindu-le corectitudinea. În această lume, oriunde ar fi, oamenii se bazează pe forță, pe putere, pentru a-și susține discursul. Prin urmare, pe ce ar trebui să ne bazăm noi, cei care credem în Dumnezeu? Ar trebui să tratăm oamenii și să gestionăm chestiunile conform cuvintelor lui Dumnezeu, în conformitate cu adevărul. Însă poate să ne meargă totul fără piedici în lume dacă ne bazăm pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr? Nu, nu se poate; acest lucru necesită înțelepciune. Prin urmare, dacă atunci când conducătorii și lucrătorii se confruntă cu astfel de probleme, ei simt că problema este extrem de importantă și se tem că ar putea să o gestioneze necorespunzător și astfel să creeze necazuri casei lui Dumnezeu, provocând efecte sau consecințe nedorite, atunci astfel de probleme reprezintă dificultăți pentru ei. Atunci când se confruntă cu dificultăți pe care nu le pot rezolva, trebuie să le raporteze Celui de mai sus și să caute cu promptitudine metode adecvate pentru a rezolva problemele; asta este ceea ce ar trebui conducătorii și lucrătorii să facă.

B. Puncte de vedere și atitudini corecte pe care ar trebui să aibă o persoană atunci când se confruntă cu dificultăți

Ceea ce trebuie să vă explic aici nu se adresează doar conducătorilor și lucrătorilor, ci și tuturor celor prezenți – este unul dintre cele mai importante principii. Oriunde ați desfășura lucrarea bisericii, v-ați îndeplini îndatoririle sau ați predica Evanghelia, mereu vor fi ape tulburi. Chiar și lucrarea lui Dumnezeu este plină de dificultăți – ați observat cu toții acest fapt? Deși este posibil să nu cunoașteți sau să nu înțelegeți în mod clar aspectele specifice, sunteți cu toții conștienți de circumstanțele generale. Răspândirea lucrării Evangheliei lui Dumnezeu nu este un demers lin și ar trebui să fiți cu toții pregătiți mental și să recunoașteți acest lucru. Aici este prezentat acest fapt dovedit, așadar, ce atitudine ar trebui să adoptăm față de aceste chestiuni pentru ca aceasta să fie cea mai potrivită, cea mai rațională și corectă? Este corect să fim timizi și temători? (Nu.) Din moment ce nu este corect să fiți timizi și temători, atunci este corect să aveți atitudinea și punctul de vedere conform cărora nu vă temeți nici de cer, nici de pământ, sunteți dușmani cu întreaga lume, vă împotriviți întregii lumi până la capăt și mergeți împotriva curentului? (Nu.) Este oare aceasta raționalitatea umanității normale sau impetuoșitate? Toate aceste puncte de vedere greșite reprezintă o întruchipare a impetuoșității, nu a credinței autentice. Atunci, ce fel de puncte de vedere și atitudini sunt corecte? Permiteți-Mi să vă enumăr câteva. Acesta este primul punct de vedere pe care ar trebui să-l aibă oamenii: Indiferent dacă se află în străinătate sau în China, a se consuma din toată inima pentru Dumnezeu și a-și îndeplini îndatoririle este cea mai justă cauză în rândul întregii omeniri, din cele mai vechi timpuri până în prezent. Îndeplinirea datoriei noastre este deschisă și transparentă, nu secretă, întrucât ceea ce facem acum este cea mai justă cauză în rândul omenirii. La ce se referă acest „just”? Se referă la adevăr, la voia lui Dumnezeu, la rânduielile Creatorului și la însărcinările date de El; depășește complet

morala, etica și legile umane și este o cauză desfășurată sub conducerea și grija Creatorului. Nu este acesta cel mai corect punct de vedere? Pe de o parte, acest punct de vedere este un fapt cu adevărat existent; pe de altă parte, reprezintă, totodată, cea mai corectă recunoaștere a datoriei pe care o facem. Al doilea punct de vedere pe care ar trebui să-l aibă oamenii este acesta: Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile și toate evenimentele. Totul, inclusiv conducătorii lumii și orice putere, religie, organizație și etnie din lume, este condus și controlat de mâna lui Dumnezeu – nimeni nu-și controlează singur destinul. Noi nu facem excepție; destinele noastre sunt conduse și controlate de mâna lui Dumnezeu și nimeni nu poate schimba direcția în care mergem și unde rămânem și nimeni nu ne poate schimba viitorul și destinația. Exact cum spune Biblia: „Inima regelui este în mâna lui Iahve, precum râurile cu apă. El o întoarce oriunde voiește” (Proverbe 21:1). Cu atât mai mult pentru destinele noastre, ale oamenilor neînsemnați! Conducerea și sistemul conducătorului țării în care locuim, precum și mediul de viață din această țară, indiferent dacă sunt amenințătoare, ostile sau prietenoase față de noi – toate acestea se află sub suveranitatea lui Dumnezeu și nu avem de ce să ne îngrijorăm sau să ne preocupăm. Acesta este punctul de vedere pe care ar trebui să îl aibă oamenii și înțelegerea pe care ar trebui să o aibă, precum și adevărul pe care ar trebui să îl dețină și să îl înțeleagă. Iar al treilea punct de vedere, care este, desigur, și cel mai important, este acesta: Indiferent unde trăim, în ce țară și indiferent de capacitățile sau calibrul nostru, suntem doar o parte din masa de ființe create neînsemnate. Singura responsabilitate și datorie pe care ar trebui să o îndeplinim este să ne supunem suveranității, rânduielilor și orchestrărilor Creatorului; nu există nimic altceva, este chiar atât de simplu. Chiar dacă, în prezent, ne aflăm într-o țară liberă și într-un mediu liber, dacă într-o zi Dumnezeu ridică o forță ostilă pentru a ne persecuta și a ne face rău, nu ar trebui să ne plângem sub nicio formă. De ce nu ar trebui să avem nicio plângere? Pentru că suntem pregătiți de mult timp; obligația, responsabilitatea și datoria noastră este să ne supunem față de tot ce face Dumnezeu, față de tot ce orchestrează Dumnezeu. Este această supunere adevărul? Este aceasta atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii? (Da.) Dacă, într-o zi, întreaga omenire și întregul mediu se întorc împotriva noastră, iar noi ne confruntăm cu moartea, ar trebui să avem plângeri? (Nu ar trebui.) Unii spun: „Nu ne-a condus Dumnezeu în străinătate pentru a nu mai fi nevoiți să îndurăm persecuția crudă a Satanei? Nu a fost pentru ca noi să ne putem face în mod liber îndatoririle și să respirăm aerul libertății? Atunci de ce totuși ne hărăzește Dumnezeu să înfruntăm moartea?” Aceste cuvinte nu sunt corecte. Supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu este o atitudine, atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii față de Dumnezeu, față de suveranitatea lui Dumnezeu. Este atitudinea pe care ar trebui să o aibă o ființă creată.

Există un alt punct crucial de care oamenii ar trebui să-și dea seama: deși în străinătate există o relativă stabilitate și libertate, hărțuirea frecventă din partea marelui balaur roșu este greu de evitat. Confrunțați cu hărțuirea din partea marelui balaur roșu,

unii oameni își fac griji: „Puterea marelui balaur roșu este prea mare. Poate plăti persoane importante din întreaga lume pentru a presta servicii pentru el, pentru a lucra în numele său. Astfel, chiar dacă fugim peste mări, tot suntem în pericol, tot suntem în pericol iminent! Ce putem face?” De fiecare dată când se aud aceste știri, unii oameni devin îngrijorați și speriați, dorind să facă compromisuri, dorind să fugă, neștiind unde ar trebui să se ascundă. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, unii se gândesc: „Lumea este atât de largă, și totuși nu este loc pentru mine! Sub puterea marelui balaur roșu, îi îndur persecuția și, chiar și în afara sferei autorității sale, de ce sunt încă tulburat de acesta? Puterea marelui balaur roșu este prea mare; de ce, chiar dacă aș fugi până la capătul pământului, tot este capabil să mă găsească?” Oamenii nu se pot abține să nu devină îngroziți și nesiguri cu privire la ce să facă. Este oare aceasta o manifestare a credinței? Care este problema aici? (Lipsa credinței în Dumnezeu.) Este doar o lipsă de credință în Dumnezeu? În adâncul sufletului, simțiți că sunteți mai prejos decât alții? Vă simțiți puțin secretoși, ca un hoț, în a crede în Dumnezeu Atotputernic și în a vă face datoria în biserică? Vă simțiți oarecum inferiori celor din lumea religioasă? „Uită-te la puterea lor; au pastori oficiali și catedrale grandioase recunoscute de stat, este atât de luxos! Au coruri și întreprinderi în diverse țări. Dar uită-te la noi, care suntem mereu intimidați, confruntându-ne cu ostracizarea oriunde am merge – de ce suntem diferiți de ei? De ce nu putem fi deschiși în legătură cu asta oriunde am merge? De ce trebuie să trăim într-un mod atât de mizerabil? În special, există toată acea propagandă negativă online. De ce alte biserici nu îndură acest lucru, de ce trebuie să suferim noi mereu aceste lucruri? Alți credincioși în Dumnezeu își proclamă deschis credința în creștinism oriunde s-ar duce, dar noi, credincioșii în Dumnezeu Atotputernic, nu îndrăznim să vorbim deschis, temându-ne că oamenii răi ne-ar putea raporta, iar apoi vom fi arestați.” Recent, am auzit că o persoană care pretindea că este un funcționar guvernamental le-a pus câteva întrebări unor frați și surori. Văzând că un funcționar îi interoghează, aceștia au devenit temători și au dezvăluit tot ceea ce știau, răspunzând la orice erau întrebați. Care a fost problema cu faptul că au acționat astfel? Ești credincios în Dumnezeu – de ce să te temi de funcționari? Dacă nu ai făcut nimic ilegal, nu ai motive să-ți fie teamă. Dacă deții adevărul, de ce să te temi de diavoli și de Satana? Crezi că a crede în Dumnezeu nu este calea cea dreaptă? Simți că ai făcut ceva ilegal? Atunci de ce te temi de un funcționar? Nu sunt oare nesăbuiți și ignoranți oamenii de acest fel? Unii oameni au suferit, fiind vânați și persecutați într-o mare măsură pe continent; după ce au ajuns în străinătate, se simt ei vinovați din cauza credinței lor în Dumnezeu? Se simt ei dezonoarați de persecuția marelui balaur roșu? Se simt rușinați în fața strămoșilor lor și dezonoarați pentru că au fost forțați să fugă în străinătate pentru a crede în Dumnezeu și a-și face datoria? Oare văd felul în care regimul satanic și lumea religioasă îl tratează în mod antagonic pe Dumnezeu și biserica și se simt inferiori, poate chiar mai dezonoarați decât dacă ar fi comis o infracțiune? Aveți aceste sentimente? (Nu.) Chiar dacă păreți că dați din cap, nedorind să aveți aceste gânduri și sentimente, atunci când

o persoană se confruntă cu situații reale, mentalitatea sa, comportamentele sale și acțiunile inconștiente pe care le întreprinde expun inevitabil cele mai profunde și mai ascunse aspecte ale inimii sale. Ce se întâmplă aici? Dacă nu ai aceste lucruri, de ce îți este frică? Oare o persoană care nu a încălcat legea se teme de poliție? Se teme de judecător? Nu. Numai aceia care au încălcat legea se tem cel mai mult de poliție și numai chinezii, care s-au obișnuit să fie oprimați de poliție, se tem cel mai mult de aceasta, fiindcă poliția PCC nu respectă legea și face orice vrea. Prin urmare, atunci când chinezii ajung pentru prima dată în străinătate, simpla vedere a poliției îi face să se simtă speriați. Acesta este rezultatul faptului că sunt speriați de conducerea marelui balaur roșu, este ceva revelat în subconștientul lor. În țările occidentale, statutul tău este legal, ai drepturi de ședere, nu ai încălcat nicio lege, nu ai atacat guvernul și nu ai comis nicio infracțiune. Oricât de multe controverse ar putea stârni credința ta în lumea religioasă, un fapt rămâne sigur: credința ta este protejată din punct de vedere juridic, este legală și liberă, iar acest lucru reprezintă dreptul tău legitim ca om. Nu ai încălcat nicio lege, de niciun fel, așa că, dacă cineva pretinde că este ofițer de poliție și te întreabă: „Crezi în Dumnezeu Atotputernic? Arată-mi cartea ta de identitate! De unde ești? Câți ani ai? De câți ani ești credincios? Unde locuiești? Spune-mi adresa ta!”, cum ai răspunde? La prima întrebare, „Crezi în Dumnezeu Atotputernic?”, cum ai răspunde? (Da.) De ce ați spune „da”? Se bazează acest răspuns pe fapte? Sau aceasta este responsabilitatea ta în calitate de cetățean, că trebuie să spui „da” dacă ești întrebat? Sau te-a instruit Dumnezeu să spui „da”? Pe ce vă bazați? În ceea ce privește al doilea lucru pe care l-au cerut: „Arată-mi cartea ta de identitate!”, ați arăta-o? (Nu.) Și a treia întrebare: „Unde locuiești? Scrie adresa ta.” Ați scrie-o? (Nu.) A patra întrebare: „De câți ani crezi în Dumnezeu? Cine te-a introdus în credință? De ce crezi? De câți ani ești în străinătate?” Ați răspunde la aceste întrebări? (Nu.) A cincea întrebare: „Ce datorie îndeplinești aici? Cine este conducătorul tău?” Ați răspunde la această întrebare? (Nu.) De ce nu? (Nu sunt obligat să le spun.) Atunci să revenim la prima întrebare: dacă ai fi întrebat dacă tu crezi în Dumnezeu Atotputernic, toți ați spus în unanimitate că ați răspunde „da”. Este corect să răspundeți în acest fel? (Nu.) De ce este incorect? (Deoarece credința este o libertate personală. Poliția nu are autoritatea de a interveni. Prin urmare, am dreptul să nu-i spun.) Atunci de ce nu i-ai spune? (Fiindcă, mai întâi, trebuie să clarific de ce mă interoghează, în ce calitate o face și dacă interogatoriul său este legal sau nu. Dacă scopul și identitatea lui nu sunt clare, nu sunt obligat să-i răspund la întrebări.) Această afirmație este corectă. La început, toți ați afirmat că veți răspunde „da”, dar pe măsură ce am continuat să vă pun întrebări, ați început să simțiți că ceva nu este în regulă, simțind că răspunsul vostru era incorect. Ați identificat unde a fost problema? În această chestiune, aceasta este înțelegerea pe care ar trebui să o aveți: nu am încălcat nicio lege crezând în Dumnezeu, nu suntem infractori, avem drepturile și libertatea omului. Nu oricine ne poate interoga sau chestiona după bunul plac. Nu este cazul ca, oricine ne pune întrebări, să răspundem sincer; nu suntem obligați să facem acest lucru. Sunt

corecte aceste cuvinte? (Da.) Este ilegal ca oricine, indiferent cine este, să ne interogheze în mod arbitrar; trebuie să înțelegem legea și să învățăm cum să o folosim pentru a ne proteja. Aceasta este înțelepciunea pe care ar trebui să o aibă aleșii lui Dumnezeu. Prin urmare, ce ar trebui să faci dacă te vei confrunta cu o astfel de situație în viitor? Dacă cineva te întreabă dacă tu crezi în Dumnezeu Atotputernic, cum ai răspunde, cum ai gestiona situația? Primul lucru pe care îl spui este: „Cine ești tu? Cu ce drept mă întrebi acest lucru? Te cunosc?” Dacă spune că este angajat al vreunei agenții guvernamentale, atunci ar trebui să-i ceri să îți arate legitimația. Dacă nu se legitimează, spui: „Nu ești calificat să vorbești cu mine și nu sunt obligat să-ți răspund. Sunt mulți lucrători guvernamentali; ar trebui să le răspund tuturor? Guvernul a desemnat persoane care să se ocupe de anumite sarcini – ești cu adevărat responsabil cu această chestiune? Chiar dacă ești, eu nu am încălcat legea, așa că, de ce ar trebui să-ți răspund? De ce ar trebui să-ți spun totul? Dacă tu crezi că am făcut ceva greșit și am încălcat legea, poți prezenta dovezi. Însă dacă vrei să-ți răspund la vreo întrebare, mergi să vorbești cu avocatul meu. Nu sunt obligat să răspund și nu ai dreptul să întrebi!” Cum este această metodă de a răspunde? Transmite demnitate? (Da.) Atunci ce a arătat răspunsul vostru? A transmis demnitate? (Nu.) Răspunsul vostru arată o ignoranță a legii. Răspunzi, pur și simplu, la orice întreabă alții și ce se întâmplă în final? Devii o iudă. Puteți răspunde în mod nechibzuit, și iată un motiv pentru asta: oamenii din țara marelui balaur roșu au fost îndoctrinați și spălați pe creier să creadă că cei care cred în Dumnezeu sunt ignoranți, de clasă inferioară și persecutați de stat, că în această țară ar trebui să trăiască fără drepturile omului sau demnitate; astfel, credincioșii ajung să se considere singuri ca fiind de rang inferior. După ce au ajuns în țările occidentale, ei nu înțeleg lucruri precum ce sunt drepturile omului, ce este demnitatea sau care sunt obligațiile unui cetățean. Așa că, atunci când cineva te întreabă dacă tu crezi în Dumnezeu, te grăbești să recunoști de frică, spunându-i tot ce știi, arătând că nu ai deloc statură. Cine a cauzat toate acestea? Îndoctrinarea și conducerea marelui balaur roșu au cauzat-o. În adâncul subconștientului tuturor locuitorilor de pe continent, există ideea că, odată ce crezi în Dumnezeu, ocupi cea mai joasă poziție în această societate, în rândul omenirii; devii deconectat de societate și de omenire. Prin urmare, acestor oameni le lipsesc demnitatea, drepturile omului și conștiința de a se proteja; sunt nesăbuiți, ignoranți și lipsiți de perspicacitate, permițându-le altora să îi intimideze și să îi manipuleze după bunul plac. Aceasta este mentalitatea voastră. Departe de a rămâne ferm în mărturia ta pentru Dumnezeu, Îl vinzi în orice moment, devenind în orice clipă o iudă. Așadar, cum poți să acționezi cu demnitate? Cum ar trebui să faci față unui străin care îți pune întrebări? În primul rând, întreabă-l cine este, apoi cere-i să se legitimeze. Aceasta este procedura legală corectă. În țările occidentale, atunci când interacționează cu publicul în calitate de reprezentanți care lucrează în numele guvernului, poliția sau orice alt lucrător guvernamental își prezintă întotdeauna mai întâi legitimația. După ce îi verifici identitatea pe baza legitimației, decizi cum să răspunzi la întrebările sale sau cum

să faci față cerințelor pe care ți le adresează. Desigur, în această chestiune, ai pe deplin posibilitatea de a face alegeri, ai în mod absolut autonomie, nu ești o marionetă. Cu toate că ești chinez și membru al Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, ești, totodată, un membru legal și recunoscut al țării în care locuiești. Nu uita că ai autonomie; nu ești sclav sau prizonier al vreunei țări, ești o persoană care se poate bucura de legile, drepturile omului și sistemele acestei țări.

Pe baza conținutului despre care am avut Eu părtășie, cum ar trebui să vă confrunțați cu medii neprevăzute și evenimente neașteptate? Acesta este al patrulea punct despre care trebuie să avem părtășie – nu fiți timizi. Unii oameni întreabă: „A nu fi timid înseamnă doar a acționa într-un mod nesăbuit de îndrăzneț?” Nu, a nu fi timid înseamnă a nu te teme de nicio putere, întrucât nu suntem infractori, nu suntem sclavi; suntem aleșii demni ai lui Dumnezeu, demnele ființe umane create, sub suveranitatea Creatorului. În abordarea acestei probleme, înainte de toate, nu fiți timizi; în plus, mențineți-vă în mod activ datoria și mediul în care vă faceți datoria și, totodată, înfrunțați cu o atitudine activă diverse medii și afirmațiile, acțiunile și alte lucruri ale diverselor puteri care ne vizează. A le înfrunța în mod activ și a nu fi timizi – ce părere aveți despre această atitudine? (Este bună.) Dacă trăiți în acest fel, trăiți demn, ca niște persoane; nu duceți o viață josnică, doar pentru a supraviețui. Venim în străinătate pentru a ne face datoria, nu pentru a ne umple stomacul sau pentru a ne câștiga existența; nu am încălcat nicio lege, nu am cauzat probleme niciunei țări și, în mod sigur, nu suntem sclavii niciunei țări. Ne facem datoria de ființe create în casa lui Dumnezeu; ne întreținem singuri, nu depindem de alții; acest lucru este într-un totul legal.

Fiecare dintre cele patru puncte pe care tocmai le-am discutat este crucial. Care a fost primul punct? (Indiferent dacă se află în străinătate sau în China, a se consuma din toată inima pentru Dumnezeu și a-și îndeplini îndatoririle este cea mai justă cauză în rândul întregii omeniri, din cele mai vechi timpuri până în prezent. Îndeplinirea datoriei noastre este deschisă și transparentă, nu secretă, întrucât ceea ce facem acum este cea mai justă cauză în rândul omenirii.) Și al doilea? (Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile și toate evenimentele. Totul, inclusiv conducătorii lumii și orice putere din lume, este condus și controlat de mâna lui Dumnezeu – nimeni nu-și controlează singur destinul. Noi nu facem excepție; destinele noastre sunt conduse și controlate de mâna lui Dumnezeu și nimeni nu poate schimba direcția în care mergem și pe care rămânem. Felul în care sunt regimul și sistemul conducătorului țării în care locuim, felul în care este mediul de viață din această țară, indiferent dacă sunt amenințătoare, ostile sau prietenoase față de noi – toate acestea se află sub suveranitatea lui Dumnezeu și nu avem de ce să ne îngrijorăm sau să ne preocupăm.) Al treilea punct? (Indiferent unde trăim și indiferent de capacitățile sau calibrul nostru, suntem doar o parte din masa de ființe create neînsemnate. Singura responsabilitate și datorie pe care ar trebui să o îndeplinim este să ne supunem suveranității, rânduielilor și orchestrărilor Creatorului. Chiar dacă, în prezent, ne aflăm într-o țară liberă, dacă într-o zi Dumnezeu ridică o forță

ostilă pentru a ne persecuta și a ne face rău, nu ar trebui să ne plângem sub nicio formă. Acest lucru se datorează faptului că obligația, responsabilitatea și datoria noastră este să ne supunem față de tot ce face Dumnezeu, față de tot ce orchestrează Dumnezeu.) Al patrulea punct este să înfruntăm în mod activ toate persoanele, evenimentele și lucrurile din exterior, fără timiditate. Aceste patru puncte sunt atitudinile și înțelegerile pe care ar trebui să le aibă toți cei care își fac datoria și, totodată, sunt adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă toți cei care își fac datoria. Cu toate că aceste patru puncte nu au foarte mare legătură cu cea de-a opta responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor despre care am avut părtășie astăzi, din moment ce vorbim despre dificultățile din lucrare, trebuie totuși să abordăm aceste chestiuni; nu degeaba.

C. Principiile pe care ar trebui să le aplice conducătorii și lucrătorii atunci când întâmpină dificultăți

Unii conducători și lucrători se confruntă cu probleme destul de greu de gestionat în treburile externe și sfârșesc prin a fi nedumeriți, incapabili să vadă care este rădăcina problemei și neștiind cum să o abordeze. Pur și simplu o ignoră, ceea ce duce la amânarea chestiunii. Ce problemă este aceasta? Faptul că falșii conducători nu sunt capabili să facă lucrare și doar provoacă întârzieri. Conducătorilor falși le lipsește rațiunea unei persoane normale; din moment ce nu pot rezolva probleme, de ce nu le raportează Celui de mai sus? Dacă raportezi o problemă Celui de mai sus, o putem înfrunța împreună, iar problema va fi, în cele din urmă, rezolvată. Există unele lucruri pe care nu le puteți vedea așa cum sunt de fapt; vă voi ajuta să le analizați. Atât timp cât nu încălcăm legea sau reglementările guvernamentale, nu există nicio problemă prea mare pentru a fi biruită. În ceea ce privește problemele care implică adevărurile-principii, le rezolvăm singuri; în ceea ce privește problemele care implică legea, putem solicita consiliere juridică pentru a fi ajutați și le putem rezolva prin mijloace legale. Indiferent de forțe ale răului tulbură și sabotează în mod intenționat lucrarea casei lui Dumnezeu, rețineți un lucru: atât timp cât nu încălcăm legea sau reglementările guvernamentale, nimeni nu ne poate face nimic. Acest lucru se datorează faptului că majoritatea țărilor de peste hotare sunt democratice și guvernate de lege; chiar dacă forțele răului acționează împotriva legii, totodată, se tem de expunere și sancțiuni legale. Acesta este un fapt. Indiferent de modul în care mâinile întunecate ale marelui balaur roșu tulbură și sabotează lucrarea casei lui Dumnezeu, sau ne hărțuiesc viețile normale, sau plătesc pe cineva pentru a face lucruri rele, trebuie să facem fotografii și videoclipuri autentice, să păstrăm cu seriozitate însemnări exacte și să scriem clar timpul, locul și persoanele implicate. Când va veni momentul, vom rezolva problema prin mijloace legale și nu trebuie să ne temem de ea. În ciuda faptului că suprimarea de către marele balaur roșu este o nebulie, nu ne temem de acesta, întrucât Dumnezeu este sprijinul nostru și, într-o zi, El va trimite dezastre pentru a-l distruge, va administra în mod direct pedeapsa împotriva acestuia, iar noi nu trebuie să facem nimic. Uneori, nu puteți vedea unele

probleme așa cum sunt de fapt; în acest caz, ar trebui să le raportați rapid superiorilor, iar Cel de mai sus vă va arăta o cale, diminuând problemele mari și rezolvând problemele mici. De fapt, în cazul multor probleme, nu știți cum să le analizați și nu le puteți vedea esența așa cum este ea de fapt și credeți că o situație este semnificativă și gravă, dar, după ce o analizează Cel de mai sus, vă veți da seama că practic este o nimica toată; nu este nimic de temut și nimic semnificativ – pur și simplu adoptați o abordare neutră, iar situația se va rezolva de la sine după un timp. Tulburările forțelor răului nu pot provoca o mare agitație; ele se tem cel mai mult de expunerea publică, așa că nu îndrăznesc să depășească limitele. În cazul în care câțiva bufoni îndrăznesc să depășească limitele, putem rezolva legal acest lucru, luând măsuri legale. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l vadă toți conducătorii și lucrătorii așa cum este de fapt. Indiferent de situația cu care vă confrunțați, sub nicio formă nu trebuie să acționați în mod dezorientat sau nesăbuit. Dacă nu poți să vezi o situație așa cum este de fapt sau să o gestionezi, trebuie să o raportezi imediat superiorilor și să-L lași pe Cel de mai sus să-ți ofere sfaturi și strategii. Singura teamă adevărată este că falșii conducători nu pot să vadă problemele așa cum sunt de fapt sau să le gestioneze și totuși, nu le raportează Celui de mai sus sau nu Îl informează pe Cel de mai sus cu privire la acestea; ei așteaptă până când situația se intensifică și întârzie lucrarea înainte de a raporta problema superiorilor, pierzând probabil cea mai bună oportunitate de a o gestiona. Este ca un om care are cancer, dar nu merge la control și nu îl tratează la timp, ajungând la spital pentru tratament abia în stadiul avansat al cancerului, dar atunci este prea târziu și nu poate decât să aștepte moartea. Astfel, conducătorii falși sunt cei mai predispuși să întârzie chestiunile din lucrarea lor. Conducătorii falși sunt înapoiați mintal, sunt canalii, nu sunt responsabili și nici nu susțin lucrarea casei lui Dumnezeu. De ce spunem că falșii conducători sunt niște scursuri, vestitori ai osândei, idioți cărora le lipsește cel mai mult rațiunea? Acesta este motivul. Orice conducător fals, cu un calibru atât de slab încât nu poate nici măcar să se ocupe de chestiuni externe, ar trebui să fie imediat demis și eliminat, să nu mai fie folosit niciodată, pentru a preveni întârzieri ulterioare ale lucrării casei lui Dumnezeu. Lucrarea conducătorilor falși este cea mai mare piedică. Adesea, atunci când apare o problemă, aceasta ar putea fi rezolvată prin consultarea în timp util cu toată lumea; singura îngrijorare este că falsul conducător responsabil este înapoiat mintal, că nu este capabil să rezolve singur problema și totuși nu o discută cu grupul decizional sau nu o raportează Celui de mai sus și adoptă o atitudine de neglijență, acoperind și suprimând problema – acesta este lucrul care întârzie cel mai mult situația. Dacă problema este amânată și circumstanțele se schimbă, aceasta ar putea duce la pierderea inițiativei în gestionarea problemei, având ca urmare o situație pasivă. Ce dovedește acest lucru? Unele lucruri nu pot fi amânate și trebuie gestionate prompt, cu prima ocazie. Cu toate acestea, conducătorii falși nu sunt conștienți de acest lucru, așadar, indivizii cu un calibru extrem de slab nu ar trebui, sub nicio formă, să conducă. Falșii conducători știu doar să debiteze câteva cuvinte și doctrine și nu pot rezolva nicio

problemă reală; doar fie le fac rău oamenilor, fie provoacă întârzieri. Lucrarea bisericii poate progresa în mod normal doar prin demiterea acestor conducători falși și alegerea unor indivizi cu povară și simț al responsabilității pentru a fi conducători și lucrători. Indiferent de problemele cu care vă confrunțați, atât timp cât puteți căuta adevărul, există o cale de a le rezolva. Chestiunile externe și tulburările cauzate de marele balaur roșu pot fi rezolvate prin mijloace legale atunci când este necesar, acesta nu reprezintă un lucru major. Atât timp cât nu încălcăm legea sau reglementările guvernamentale, nimeni nu ne poate face nimic și, având această încredere, nu este cazul să ne temem de nicio tulburare din partea Satanei sau a diavolilor.

Acum, problema conducătorilor falși trebuie să fie disecată și înțeleasă. Acest lucru este crucial pentru buna desfășurare a lucrării bisericii! Haideți, acum, să avem părtășie despre motivul pentru care, atunci când se confruntă cu probleme pe care nu le pot rezolva singuri, conducătorii falși tot nu le raportează Celui de mai sus. Cum ar trebui să privim acest lucru? Puteți cu toții să analizați acest lucru și să beneficiați de pe urma acestei analize. Problema conducătorilor falși care nu fac lucrare concretă este deja gravă, dar există una și mai gravă: atunci când biserica se confruntă cu tulburări din partea oamenilor răi și a antihriștilor, conducătorii falși nu numai că nu se ocupă de ele; ceea ce este și mai rău este că nu le raportează nici Celui de mai sus, lăsându-i pe oamenii răi și pe antihriști să tulbure biserica – ei doar privesc în siguranță de pe margine, fără să jignească pe nimeni. Indiferent în ce măsură este tulburată lucrarea bisericii, conducătorilor falși nu le pasă. Care este problema aici? Sunt astfel de conducători falși prea lipsiți de morală? Acest fapt în sine este suficient pentru a exclude astfel de conducători falși. Faptul că falșii conducători le permit oamenilor răi și antihriștilor să tulbure nestingheriți biserica echivalează cu a preda biserica și pe aleșii lui Dumnezeu acestor oameni răi și acestor antihriști, acționând ca un scut pentru ei. Acest lucru produce o pierdere prea mare lucrării bisericii! Doar din acest punct de vedere, întrebarea nu este dacă falșii conducători ar trebui demși, ci dacă ar trebui îndepărtați. Ce este de o natură mai gravă, conducătorii falși care nu fac lucrare concretă sau conducătorii falși care îi lasă pe oamenii răi și pe antihriști să tulbure biserica? Neefectuarea lucrării concrete poate afecta intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și progresul lucrării bisericii; acest lucru provoacă deja întârzieri în chestiuni importante. Cu toate acestea, atunci când conducătorii falși le permit oamenilor răi și antihriștilor să tulbure în mod arbitrar biserica, fără să caute o soluție sau să raporteze acest lucru Celui de mai sus, consecințele devin de neînchipuit. Cel puțin, viața bisericească este aruncată în haos și dezordine totală de către oamenii răi și antihriști și, în plus, lucrarea bisericii este făcută de mântuială și paralizată. Nu cumva acest lucru afectează în mod direct răspândirea lucrării de evanghelizare? Consecințele sunt într-adevăr grave! Prin urmare, dacă falșii conducători fac această greșală, ei trebuie excluși. Mulți conducători și lucrători au mereu păreri și noțiuni divergente cu privire la raportarea problemelor către Cel de mai sus. Unii spun: „S-ar putea ca nici măcar raportarea problemelor către Cel

de mai sus să nu le rezolve.” Aceasta este o discuție absurdă! Ce vrei să spui prin „s-ar putea să nu le rezolve”? Doar pentru că tu nu o poți rezolva, nu înseamnă că Cel de mai sus nu o poate face. În cazul în care Cel de mai sus îți oferă o cale, de fapt, problema este în esență rezolvată; în cazul în care Cel de mai sus nu oferă o cale, rămâi fără. Nu poți să vezi nici măcar această problemă minoră așa cum este de fapt; ești prea arogant și neprihănit de sine! Unii spun, de asemenea: „Când întâmpinăm dificultăți sau probleme, mai întâi trebuie să chibzuim câteva zile și le raportăm numai dacă nu putem să găsim o soluție.” Cei care spun asta ar putea părea să aibă o oarecare rațiune, însă nu e posibil ca acele zile de chibzuială să cauzeze întârzieri? Poți să fii sigur că vor rezolva problema câteva zile de chibzuială? Poți să garantezi că nu vor provoca și alte întârzieri? Alții spun: „Dacă raportăm o problemă imediat, nu va crede Cel de mai sus că nici măcar nu putem să deslușim această problemă minoră? Nu va spune Cel de mai sus că suntem nesăbuiți și ignoranți și nu ne va emonda?” Ei greșesc atunci când spun asta – indiferent dacă raportezi sau nu problema, calitatea calibrului tău este deja evidentă; Cel de mai sus știe tot. Crezi că Cel de mai sus va avea o părere bună despre tine dacă nu raportezi o anumită problemă? Dacă într-adevăr raportezi problema și aceasta nu a provocat întârzieri unor chestiuni importante, casa lui Dumnezeu nu te va trage la răspundere. Totuși, dacă nu o raportezi și duci la întârzieri, vei fi considerat direct responsabil și vei fi imediat destituit, fără să mai fii folosit niciodată. Și aleșii lui Dumnezeu te vor vedea drept ignorant, nesăbuit, slab de minte și instabil psihic și te vor urî și detesta pe vecie. Cei care se tem mereu să nu fie emondați sau disprețuiți de Cel de mai sus pentru că au raportat probleme au un calibru slab și sunt cei mai nesăbuiți; trebuie să fie destituiți, fără să mai fie folosiți niciodată. Să ai un calibru atât de slab, dar totuși să vrei să-ți salvezi reputația – nu este un lucru cu totul nerușinat? Spuneți-Mi, nu sunt detestabili conducătorii falși, care nu doar că își fac prost lucrarea, ci și provoacă întârzieri unor chestiuni importante? Ar trebui să fie destituiți? (Da.) Dacă întâmpină o problemă majoră și pot să o raporteze prompt, fără să provoace întârzieri sau consecințe grave, cum ar trebui să fie priviți astfel de conducători? Cel puțin se poate considera că au rațiune și sunt capabili să susțină lucrarea bisericii. Ar trebui asemenea conducători să fie folosiți în continuare? Ar trebui. Numai cei mai retardați conducători s-ar abține să raporteze probleme de teamă să nu fie emondați. Mai pot fi asemenea conducători folosiți în viitor? Eu cred că nu mai pot fi folosiți, fiindcă faptul de a-i folosi provoacă prea multe întârzieri. Toți ar trebui să puteți desluși deja aceste tipuri de probleme, nu-i așa? Când întâmpinați probleme de care nu vă puteți ocupa, raportați-le repede și aveți părtaşie pentru soluții cu grupul decizional. Dacă grupul decizional nu se poate ocupa de ele, raportați-le imediat Celui de mai sus; nu vă faceți griji pentru una sau alta, cel mai important este să puteți rezolva prompt problema. Exemplul tocmai menționat are loc în toate bisericile; se vor ivi aceste dificultăți și probleme. În comparație cu unele dificultăți interne ale bisericii, aceste probleme externe implică consecințe mai grave. Prin urmare, dificultatea problemelor externe este oarecum mai mare în comparație cu

cea a problemelor interne ale bisericii. Dacă vă confrunțați cu probleme externe, ar trebui să le rezolvați rapid prin consultare sau să le raportați Celui de mai sus; acest lucru este esențial. Doar practicând în acest fel poate fi asigurat progresul normal al lucrării bisericii și poate fi garantat faptul că răspândirea Evangheliei Împărăției nu este împiedicată. Asta este tot pentru părtășia noastră despre principiile de gestionare a problemelor externe ale bisericii.

În fiecare biserică, există câțiva oameni cu un calibru slab, care întâmpină mereu dificultăți când își fac îndatoririle, incapabili să găsească principii de practică, indiferent de modul în care le este transmis adevărul prin părtășie, aplicând orbește regulamentele, fără nicio eficiență reală. În astfel de cazuri, atribuirile datoriei acestor persoane trebuie să fie ajustate. Această ajustare reprezintă redistribuirea personalului. De exemplu, există o persoană căreia i s-a atribuit o slujbă importantă, dar care are unele probleme în lucrarea sa care nu pot fi rezolvate, indiferent de modul în care ai părtășie cu ea. Nu poți vedea esența problemei așa cum este de fapt sau dacă această persoană mai este sau nu utilizabilă, și nici observarea sau părtășia ulterioară nu dă rezultate. Cu toate că această persoană nu provoacă prea multe întârzieri în lucrare, problemele critice nu sunt rezolvate niciodată, ceea ce te face mereu să te simți oarecum neliniștit. Ce ar trebui să faci atunci când te confrunți cu acest lucru? Aceasta este o problemă crucială. Dacă nu o poți rezolva singur, ar trebui să o aduci la o adunare a conducătorilor și lucrătorilor pentru părtășie, disecare și analiză. Dacă, în cele din urmă, se poate ajunge la un consens, problema va fi rezolvată. Dacă practicarea în acest fel nu rezolvă problema, pe măsură ce se prelungește, ar putea cauza întârzieri în chestiuni importante? Dacă ar putea, atunci ar trebui să o raportezi Celui de mai sus și să cauți o soluție cât mai curând posibil. Pe scurt, indiferent de confuzii sau dificultăți întâmpinate în lucrarea ta, atât timp cât acestea pot să-i afecteze pe aleșii lui Dumnezeu când își îndeplinesc îndatoririle sau să împiedice progresul normal al lucrării bisericii, problemele ar trebui rezolvate prompt. Dacă nu poți să rezolvi o problemă singur, ar trebui să cauți câțiva oameni care înțeleg adevărul, pentru a o rezolva împreună. Dacă nici asta nu funcționează, atunci trebuie să aduci problema în discuție și să l-o raportezi Celui de mai sus, pentru a căuta o soluție. Acestea sunt responsabilitatea și obligația conducătorilor și lucrătorilor. Conducătorii și lucrătorii trebuie să ia în serios orice dificultăți sau confuzii pe care le întâmpină, nu doar să predice la întâmplare câteva cuvinte și doctrine, să strige sloganuri pentru a-i motiva pe frați și pe surori sau să îi emondeze, iar apoi să considere că s-a terminat, după ce au descoperit probleme sau dificultăți. Uneori, rostirea de cuvinte și doctrine ar putea rezolva unele probleme superficiale, dar, la urma urmei, acestea nu pot rezolva problemele de la rădăcină. Problemele care implică rădăcina, firile corupte și noțiunile și închipuirile oamenilor trebuie rezolvate prin părtășia despre adevăr bazată pe cuvintele lui Dumnezeu. Totodată, există dificultăți individuale ale oamenilor, probleme de mediu și probleme legate de cunoștințele profesionale necesare pentru a face îndatoririle; toate aceste probleme practice necesită soluții din partea conducătorilor și a lucrătorilor.

Printre aceste probleme, orice confuzii și dificultăți pe care nu le pot rezolva conducătorii și lucrătorii pot fi fie aduse la o adunare a conducătorilor și lucrătorilor pentru disecare, analiză și rezolvare, fie pot fi raportate direct Celui de mai sus în vederea căutării adevărului pentru o soluție. Acest lucru se numește a face lucrare reală și numai instruindu-se pentru a face lucrare reală în acest fel o persoană își poate îndeplini bine îndatoririle, iar statura sa poate crește. Atât timp cât au simțul responsabilității, conducătorii și lucrătorii, vor identifica problemele în orice moment și loc; există probleme pe care ar trebui să le rezolve în fiecare zi. De exemplu, tocmai am menționat un incident în care cineva te întreabă dacă tu crezi în Dumnezeu Atotputernic, iar voi toți ați rămas perplecși. Inițial, toți au declarat că ar răspunde „da”, însă ulterior unii au spus că nu era răspunsul corect, iar alții au spus că nu știu; au existat tot felul de răspunsuri. În cele din urmă, conducătorii și lucrătorii au fost și ei nedumeriți, gândindu-se: „A spune că nu credem în Dumnezeu Atotputernic ar însemna să-L negăm pe Dumnezeu în fața altora, iar atunci Dumnezeu nu ne-ar recunoaște – dar care ar fi consecințele dacă am spune că noi credem în Dumnezeu Atotputernic? Oricare dintre alegeri pare incorectă.” Conducătorii și lucrătorii nu au știut cum să rezolve această problemă și nu au putut să ia o decizie; prin urmare, atunci când frații și surorile se vor confrunta din nou cu astfel de situații, le vor lipsi în continuare punctele de vedere și atitudinile corecte, iar problema va rămâne nerezolvată, ceea ce înseamnă că lucrătorii și conducătorii nu și-au îndeplinit responsabilitățile – au eșuat în a-și îndeplini responsabilitățile. Eșecul de a-ți îndeplini responsabilitățile este o problemă de capacitate și de calibru, dar ce ar trebui să faci când apar astfel de probleme, dacă știi că nu au fost rezolvate? Nu ar trebui să le ignori sau să suprimi problema pentru a o lăsa să se diminueze, permițând fiecăruia să acționeze liber și să facă ceea ce simte. În schimb, trebuie să o raportezi Celui de mai sus, căutând acțiunile adecvate și calea de practică de urmat în astfel de situații. În cele din urmă, toți trebuie să înțeleagă care sunt intențiile lui Dumnezeu în aceste situații, ce principii ar trebui să respecte oamenii și ce atitudini și perspective ar trebui să adopte. Apoi, când se vor confrunta din nou cu astfel de situații în viitor, vor înțelege adevărurile-principii și vor avea o cale de practică. În acest fel, conducătorii și lucrătorii își îndeplinesc responsabilitățile. Prin urmare, de ce ați spus cu toții inițial că ați răspunde „da” atunci când ați fi întrebați dacă voi credeți în Dumnezeu Atotputernic? Există un motiv pentru aceasta: conducătorii și lucrătorii nu au avut niciodată părtașie cu voi despre cum să rezolvați astfel de probleme. Ei consideră că acestea sunt chestiuni minore în care fiecare are propria înțelegere, în care fiecare poate înțelege cum dorește și poate practica așa cum crede de cuviință. Astfel, când vi s-a pus această întrebare, au existat tot felul de răspunsuri. Așadar, ați ajuns la o concluzie în această privință acum? Ce ar trebui să faci în cazul în care te întreabă cineva dacă tu crezi în Dumnezeu Atotputernic? În primul rând, întreabă cine este. În al doilea rând, cere-i să arate legitimația. Dacă îți cere alte informații personale, nu-i da niciun răspuns. Chiar dacă prezintă legitimația, nu îi spune, pentru că este vorba de intimitatea ta. De câți ani crezi

În Dumnezeu, cine ți-a predicat Evanghelia, unde ți-ai îndeplinit îndatoririle, cât de puternică este credința ta, cum îți alegi calea viitoare, modul în care urmărești și dobândești adevărul – aceste chestiuni sunt prea prețioase pentru a le dezvălui, la întâmplare, oricărui străin. Nu are niciun drept să ceară informații atât de importante. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot rezolva astfel de probleme, ar trebui să le raporteze cu promptitudine Celui de mai sus pentru a căuta soluții și a cere modalități adecvate de a răspunde. Cel de mai sus nu va râde de tine; cel mult, va spune că ești prea nesăbuit. Indiferent de situație, cel mai bun rezultat este acela de a fi capabil să rezolvi problema.

Astăzi, în ceea ce privește cea de-a opta responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor – să raporteze și să caute cu promptitudine cum să remedieze confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare – am avut, în principal, părtășie despre ce sunt confuziile și dificultățile, precum și despre modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să gestioneze și să rezolve aceste probleme atunci când se confruntă cu ele și cum să abordeze aceste chestiuni. Cât despre care sunt manifestările conducătorilor falși atunci când se confruntă cu aceste probleme, vom aborda această parte în următoarea părtășie.

27 martie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)

Punctul opt: Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare (Partea a doua)

Data trecută, am avut părtășie despre punctul opt din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor: „Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.” Cu toate că punctul opt are un singur rând și, practic, le cere un singur lucru conducătorilor și lucrătorilor în ceea ce privește responsabilitățile lor, ceea ce este foarte simplu, am dedicat o adunare pentru a avea părtășie despre acest subiect. Despre ce aspecte ale acestui subiect am discutat în mod specific data trecută? Care sunt principalele responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor pe care le abordează? (Faptul că ar trebui să se întrunească și să aibă părtășie atunci când întâmpină confuzii și dificultăți și să caute cu promptitudine cum să le remedieze și să le raporteze Celui de mai sus dacă nu reușesc să se lămurească în privința lor prin părtășie.) Principalele responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor pe care le abordează acest punct sunt acelea de a participa la lucrare și de a se dedica diverselor elemente ale lucrării reale, astfel încât să poată descoperi diverse probleme care sunt întâlnite în aceasta și să le rezolve în timp util. Dacă au fost încercate diverse metode, dar problemele tot nu pot fi rezolvate în întregime, ele existând încă și devenind confuzii și dificultăți, atunci conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să lase aceste confuzii și dificultăți să se acumuleze sau să le dea laoparte și să le ignore, ci trebuie în schimb să se gândească prompt la o modalitate de a le remedia. Cel mai bun mod de a le remedia este, desigur, să căutăm și să avem părtășie cu frații și surorile, precum și cu lucrătorii și conducătorii de la diferite niveluri pentru a ajunge la rezolvarea acestor probleme. Dacă problemele nu pot fi rezolvate, atunci conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să încerce să facă problemele majore să pară mici și apoi să facă aceste probleme mici să pară controlabile sau pur și simplu să le dea laoparte și să le ignore, ci trebuie în schimb să le raporteze prompt Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus, astfel încât acestea să poată fi rezolvate. În acest fel, lucrarea va progresa fără probleme, fără dificultăți și fără obstacole.

Conducătorii și lucrătorii ar trebui să raporteze și să remedieze cu promptitudine confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare

I. Definiția termenului „prompt”

Punctul opt al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor menționează raportarea promptă a confuziilor și dificultăților întâmpinate în lucrare – acest lucru este foarte important. Dacă o problemă este descoperită astăzi, dar rezolvarea acesteia este amânată opt sau zece zile, sau chiar șase luni sau un an, atunci poate fi numit acest lucru „prompt”? (Nu, nu poate.) Așadar, ce înseamnă „prompt”? (Înseamnă rezolvarea

problemei imediat, de îndată și instantaneu.) Nu este puțin cam stringent acest lucru? Dacă folosim vocabularul referitor la timp pentru a-l explica, rezolvarea problemei imediat, de îndată și chiar acum este ceea ce înseamnă „prompt”, dar dacă ne uităm la sensul literal al acestor cuvinte, acest lucru nu este ușor de realizat pentru oameni și nu este realist. Prin urmare, cum ar trebui să definim cuvântul „prompt” pentru a face acest lucru cu exactitate? Dacă problema nu este una gravă, dar reprezintă totuși un obstacol pentru lucrare, și dacă poate fi rezolvată în câteva ore, atunci ar trebui rezolvată în câteva ore – poate fi considerat acest lucru prompt? (Da.) Să presupunem că problema este puțin complicată și dificilă și poate fi rezolvată în două sau trei zile, dar oamenii fac un efort pentru a căuta adevărul, caută mai multe informații și se străduiesc să o rezolve într-o singură zi – nu ar fi acesta un lucru mai benefic pentru lucrare? Să spunem că există o problemă care nu poate fi deslușită chiar acum și care necesită investigare și cercetare, ceea ce necesită ceva timp. Această problemă specială va necesita cel mult trei zile pentru a fi rezolvată. Dacă durează mai mult de trei zile, atunci va apărea suspiciunea că rezolvarea ei este întârziată în mod intenționat și înseamnă că se face risipă de timp. Prin urmare, problema ar trebui raportată, cercetată și rezolvată într-un interval de trei zile. Aceasta este ceea ce înseamnă „prompt”. Dacă rezolvarea problemei necesită comunicare și investigații la fiecare nivel, precum și colectarea de informații nivel cu nivel și așa mai departe – dacă diversele metode de lucru sunt foarte complexe – tot nu ar trebui să se lungească o lună. Să spunem că problema poate fi rezolvată într-o săptămână în cazul în care conducătorii și lucrătorii se grăbesc, lucrează mai repede și selectează și folosesc câteva persoane potrivite; atunci, în această situație, „prompt” înseamnă limitarea rezolvării problemei la o săptămână. Dacă rezolvarea problemei ia mai mult de o săptămână este nepotrivit – nu este prompt. Acesta este termenul limită pentru gestionarea unor astfel de chestiuni relativ complexe. Pe ce se bazează acest interval de timp? Este stabilit în funcție de amploarea problemei și de nivelul de dificultate al acesteia. Cu toate acestea, majoritatea lucrurilor, cum ar fi problemele legate de competențele profesionale sau problemele legate de faptul că principiile nu le sunt clare oamenilor, pot fi rezolvate cu câteva fraze – la cât timp ar trebui limitată rezolvarea acestor probleme pentru a putea fi considerată „promptă”? Dacă definim termenul „prompt” pe baza amplitudinii unei probleme și a nivelului său de dificultate, atunci majoritatea problemelor pot fi rezolvate în mai puțin de o jumătate de zi, iar pentru o mică parte dintre acestea este necesară cel mult o săptămână; dacă apare o nouă problemă, atunci aceasta este o altă chestiune. Prin urmare, dacă definim termenul „prompt” ca fiind imediat, de îndată și chiar acum, atunci, judecând după sensul literal al acestor cuvinte, aceasta pare a fi o cerință stringentă la adresa oamenilor, dar dacă ne uităm la termenul limită, majoritatea problemelor pot fi rezolvate în jumătate de zi sau cel mult într-o zi, dacă oamenii raportează și caută cu promptitudine cum să le rezolve. Poate fi acest lucru considerat dificil din punct de vedere al timpului? (Nu.) Și, din moment ce nu este dificil din punct de vedere al timpului, ar trebui să fie o cerință

ușor de îndeplinit pentru conducători și lucrători să raporteze și să caute cu promptitudine cum să remedieze confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare, iar aceste confuzii și dificultăți nu ar trebui să fie prezente și nerezolvate în mod continuu și, cu atât mai puțin, să fie lăsate să se acumuleze pe termen lung în lucrare. Acum ar trebui să cunoașteți cu toții conceptul temporal de „prompt” – aceasta este problema modului în care trebuie să evalueze conducătorii și lucrătorii termenele atunci când gestionează confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare. Pe scurt, cea mai exactă definiție a termenului „prompt” este aceea de a acționa cât mai repede posibil – cu alte cuvinte, dacă o problemă poate fi raportată, cercetată și rezolvată într-o jumătate de zi, așa ar trebui să fie, iar dacă poate fi rezolvată într-o zi, așa ar trebui să fie – și de a ne strădui să nu provocăm întârzieri și să nu permitem ca lucrarea să fie afectată. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Atunci când sunt întâlnite și descoperite probleme în cadrul lucrării, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă părtașie despre ele și să le rezolve cu promptitudine. Dacă nu le pot rezolva, atunci ar trebui să le raporteze și să caute cum să le rezolve la Cel de mai sus cât mai repede posibil, în loc să le dea laoparte, să le ignore și să nu le ia în serios. Atunci când apar probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le rezolve cu promptitudine, în loc să tragă de timp, să aștepte sau să se bazeze pe alții – conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să prezinte aceste manifestări.

II. Consecințele nerezolvării prompte a problemelor

Principiul fundamental pentru rezolvarea problemelor este că aceasta trebuie să fie făcută cu promptitudine. De ce trebuie să fie făcută cu promptitudine? Dacă apar multe probleme care apoi nu pot fi rezolvate cu promptitudine, pe de o parte, oamenii vor rămâne blocați într-o stare de confuzie și nu vor ști cum să acționeze, iar pe de altă parte, dacă oamenii continuă să meargă înainte pe baza unei metode incorecte, iar mai târziu trebuie să refacă și să corecteze lucrarea pe care au făcut-o, care vor fi consecințele? Multă forță de muncă, multe resurse financiare și materiale vor fi irosite și consumate – aceasta este o pierdere. Dacă apar probleme în lucrare, iar conducătorii și lucrătorii sunt orbi și incapabili să le descopere și să le rezolve cu promptitudine, mulți oameni vor continua să lucreze pe baza unei metode incorecte. Când oamenii vor descoperi aceste probleme și vor dori să le rezolve și să le remedieze, acestea vor fi cauzat deja pierderi lucrării bisericii. Atunci, nu cumva vor fi fost irosite toate acele resurse financiare și materiale și toată acea forță de muncă? Există o legătură între aceste pierderi provocate și faptul că lucrătorii și conducătorii nu rezolvă prompt problemele? (Da.) În cazul în care conducătorii și lucrătorii pot să urmărească, să supravegheze, să inspecteze și să ofere instrucțiuni cu privire la lucrare, atunci ei vor fi pe deplin capabili să descopere și să rezolve cu promptitudine problemele. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt superficiali și nu urmăresc, nu supraveghează, nu inspectează și nu oferă instrucțiuni cu privire la lucrare, dacă sunt foarte pasivi în această privință și așteaptă să existe atât de multe probleme, încât acestea scapă complet de

sub control înainte ca ei să se gândească să le rezolve, să le raporteze Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus, atunci și-au îndeplinit conducătorii și lucrătorii de acest fel responsabilitățile? (Nu.) Aceasta este o gravă neglijare a responsabilității; nu numai că asemenea conducători și lucrători nu au rezolvat problemele, dar au cauzat, în schimb, pierderi pentru forța de muncă și pentru resursele materiale ale casei lui Dumnezeu, și au creat, totodată, un obstacol imens în calea lucrării bisericii. Pentru că lucrătorii și conducătorii își abandonează responsabilitatea, sunt neglijenți, sunt amortiți și netoți și pentru că nu sunt capabili să descopere și să rezolve cu promptitudine multe probleme care apar în lucrare și nici măcar nu pot să le raporteze prompt Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus, multe sarcini trebuie refăcute și, după ce au fost refăcute, apar și mai multe probleme din cauza incapacității de a găsi principiile. Pe măsură ce lucrurile continuă în acest fel, data de finalizare a lucrării este mult amânată, iar o lucrare care ar fi trebuit să dureze o lună este terminată în trei luni, iar o sarcină care ar fi trebuit să dureze trei luni este terminată în opt sau nouă luni – acest lucru are legătură directă cu faptul că lucrătorii și conducătorii nu fac lucrare reală. Întrucât conducătorii și lucrătorii nu își asumă responsabilitatea pentru lucrarea lor – adică nu sunt capabili să găsească și să corecteze prompt problemele atunci când acestea apar – diverse aspecte ale lucrării continuă să nu obțină rezultate și rămân într-o stare de paralizie. Și cine este direct răspunzător pentru această problemă? (Conducătorii și lucrătorii.) Prin urmare, este foarte important ca lucrătorii și conducătorii să facă lucrare reală și, de asemenea, este foarte important ca ei să descopere probleme în timp ce fac lucrare reală. Uneori, conducătorii și lucrătorii descoperă probleme, însă nu știu cum să le rezolve și totuși sunt capabili să le raporteze prompt Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus pentru a le rezolva, ceea ce este și mai important. Mulți conducători și lucrători se gândesc: „Avem propriile noastre metode de lucru. Cel de mai sus trebuie doar să ne spună principiile și vom face noi înșine lucrarea reală rămasă. Dacă întâmpinăm vreo dificultate, este suficient să avem părtaşie și să ne rugăm împreună mai jos.” În egală măsură, nu le pasă deloc sau nu întreabă dacă rezolvarea problemelor este una solidă sau dacă soluțiile lor sunt temeinice sau eficiente. Acesta este tipul de atitudine iresponsabilă pe care o au atunci când lucrează și, în cele din urmă, acest lucru înseamnă că niciunul dintre elementele lucrării din biserică nu poate progresa lin, conținând probleme serioase care nu ajung să fie rezolvate. Aceasta este consecința calibrului prea slab al conducătorilor și al lucrătorilor sau a faptului că aceștia nu își asumă responsabilitatea și nu fac lucrare reală.

Disecarea câtorva tipuri de conducători falși pe baza celei de-a opta responsabilități

I. Conducătorii falși care sunt pseudo-spirituali

Data trecută, am vorbit despre ce sunt confuziile și dificultățile și am definit anumite probleme care trebuie raportate cu promptitudine și pentru care trebuie căutate cu

promptitudine soluții. Practic, există două tipuri principale de probleme. Un tip este reprezentat de problemele din lucrare, în privința cărora oamenii nu sunt siguri sau pe care nu le pot vedea așa cum sunt de fapt. Când vine vorba de aceste probleme, oamenilor le este foarte greu să înțeleagă principiile. Deși este posibil să înțeleagă principiile în termeni doctrinali, nu știu cum să le practice sau să le aplice. Aceste probleme se referă la confuzii. Celălalt tip este reprezentat de dificultățile și problemele reale pe care oamenii nu știu cum să le rezolve. Acest tip este ceva mai grav în comparație cu confuziile și reprezintă probleme pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui, de asemenea, să le raporteze și pentru care ar trebui să caute soluții. Data trecută, am avut părtașie, în principal, despre faptul că este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor să raporteze și să caute modalități de rezolvare a problemelor întâmpinate în lucrare și am avut părtașie dintr-o perspectivă pozitivă despre anumite lucruri pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le facă și cărora ar trebui să le acorde atenție. Astăzi, vom diseca ce manifestări au conducătorii falși în ceea ce privește punctul opt și dacă fac sau nu lucrarea pe care ar trebui conducătorii să o facă și dacă își îndeplinesc responsabilitățile pe care ar trebui conducătorii să le îndeplinească. Când vine vorba de rezolvarea problemelor întâmpinate în lucrare, în mod sigur, conducătorii falși nu sunt competenți în această privință; ei nu reușesc să facă acest aspect al lucrării și nu reușesc să îndeplinească această responsabilitate. Există un tip de conducător fals care nutrește o noțiune atunci când lucrează, gândindu-se: „Eu nu mă dedau acestor formalități atunci când lucrez și nici nu acord atenție lucrurilor precum cunoștințele, învățarea, competențele sau dogma. Doar mă asigur că am părtașie despre adevărul cuvintelor lui Dumnezeu în mod clar la adunări, iar acest lucru este suficient. Țin două adunări pe săptămână pentru grupurile mici, o adunare la fiecare două săptămâni pentru conducători și lucrători și o adunare mare pentru toți frații și surorile, în fiecare lună. Este suficient să organizez bine toate aceste tipuri de adunări.” Acestea sunt baza și metoda lor de a face lucrări. Acest tip de conducător și de lucrător doar se instruiește încontinuu în ținerea predicilor și depune mult efort pentru a se înzestra cu doctrine și cuvinte – pregătește schițe, conținut, exemple și adevăruri despre care să aibă părtașie la fiecare adunare și, totodată, pregătește câteva planuri pentru înlăturarea stărilor și problemelor anumitor persoane. Crede că, în calitate de conducător sau de lucrător, trebuie doar să predice bine și astfel și-a îndeplinit responsabilitățile. Crede că nu trebuie să se preocupe de alte lucruri, cum ar fi dacă modul în care este predicată Evanghelia este adecvat sau nu, sau cum este repartizat personalul bisericii, sau dacă personalul care îndeplinește diferite tipuri de lucrare profesională este competent și conform standardului – crede că este suficient să-i lase pe supraveghetori să se ocupe de aceste lucruri. Prin urmare, indiferent unde merge, acest tip de persoană se concentrează asupra adunărilor și predicilor și, indiferent ce fel de adunare are loc, ține mereu o predică. În aparență, îi conduce pe oameni să lectureze cuvintele lui Dumnezeu și să învețe să cânte imnuri și, ocazional, vorbește despre lucrare. Acest tip

de persoană cunoaște problemele despre care se are deseori părtaşie, cum ar fi care dintre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui folosite pentru a le compara cu problemele întâmpinate de diferite tipuri de oameni, precum și de ce oamenii se simt slabi și ce stări au apărut înlăuntrul lor și despre care adevăruri din cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să se aibă părtaşie pentru a rezolva aceste lucruri. În concluzie, predicile și părțăsiile sale ating numeroase aspecte ale adevărului și practicii; unele se referă la emondare, altele se referă la încercări și rafinare, unele se referă la citirea prin rugăciune a cuvintelor lui Dumnezeu, altele se referă la modul de a experimenta judecata și musturarea și așa mai departe – această persoană poate să aibă puțină părtaşie despre diverse aspecte ale adevărului. Atunci când se întâlnește cu credincioși noi, ține predici adecvate lor, iar atunci când se întâlnește cu oameni care cred în Dumnezeu de mulți ani, poate ține câteva predici despre intrarea în viață. Însă când vine vorba de o lucrare care implică orice competență profesională, această persoană nu se interesează niciodată de lucrare sau nu studiază lucruri legate de aceasta, cu atât mai puțin să urmărească vreun element al lucrării, să ia parte la acesta sau să îl aprofundeze pentru a rezolva problemele. În ochii săi, ținând predici, citind cuvintele lui Dumnezeu și învățând imnuri, ea face lucrare, iar aceste lucruri reprezintă responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor; pe lângă aceasta, orice altă lucrare este lipsită de importanță, este treaba altora și nu are nimic de-a face cu ea, iar atât timp cât poate predica bine, poate sta liniștită. Ce înseamnă că „poate sta liniștită”? Înseamnă că a termina o adunare este același lucru cu a-și termina lucrarea, iar atunci când este timpul să se odihnească, se odihnește. Indiferent ce probleme apar în lucrarea bisericii, le ignoră, iar atunci când oamenii o caută pentru a rezolva o problemă, această persoană este foarte greu de găsit. Indiferent cât de încărcată este lucrarea, ea trebuie să tragă un pui de somn după-amiaza și se desfată în confort în timp ce alți oameni pot să îndure suferință și să plătească un preț. Se gândește: „Am terminat de predicat, adunarea s-a încheiat și am spus tot ce trebuia să vă spun. Ce altceva mai vreți să zic? Lucrarea mea s-a încheiat. Restul este treaba voastră. V-am spus cuvintele lui Dumnezeu, așa că pur și simplu acționați în conformitate cu principiile. În ceea ce privește problemele care apar, acestea sunt treaba voastră și nu au nicio legătură cu mine. Ar trebui să mergeți voi înșivă înaintea lui Dumnezeu și să vă rugați, să țineți adunări și să aveți părtaşie pentru a rezolva probleme. Nu veniți să mă căutați!” Când se termină o adunare, acești oameni nu lasă pe nimeni să le pună nicio întrebare, nu vor niciodată să rezolve probleme și, cu atât mai puțin, reușesc vreodată să descopere o problemă. După adunare, consideră că lucrarea lor s-a încheiat și dorm, mănâncă și se destind la ore regulate. Nu sunt aceștia conducători falși care nu fac deloc lucrare reală? (Ba da.)

Există unele cazuri în care un conducător sau un lucrător ocupă postul vreme de șase luni și, în afară de cei mai apropiați, care îl pot vedea des, majoritatea fraților și surorilor nu au posibilitatea de a-l vedea. Doar îl aud deseori ținând predici online, dar atunci când există o problemă, conducătorul sau lucrătorul nu o rezolvă. Unii frați și

surori întâmpină în îndatoririle lor dificultăți pe care nu știu cum să le remedieze și devin atât de neliniștiți, încât nu pot sta locului, iar atunci când îl caută pe conducătorul lor, nu îl pot găsi. Poate acest tip de conducător să facă o treabă bună? Frații și surorile nu au idee ce îl ține atât de ocupat pe conducătorul lor în fiecare zi, există o mulțime de probleme și dificultăți neremediate, iar ei nu știu când acesta va veni să le rezolve. Toată lumea așteaptă cu nerăbdare ca el să vină să ajute și totuși, indiferent cât de mult așteaptă, conducătorul nu apare niciodată. Astfel de conducători și de lucrători sunt foarte evazivi și se pricep să stea ascunși! Țin predici foarte bine și, după ce țin o predică, se îmbracă frumos și nu fac nicio lucrare, ascunzându-se undeva unde se pot desfăta în confort. Și, în ciuda tuturor acestor lucruri, ei tot cred că lucrează foarte bine și în mod corespunzător. Consideră că nu lenevesc, că și-au ținut prediciile, și-au ținut adunările, au spus tot ce trebuiau să spună și au explicat tot ce trebuiau să explice. Niciodată nu vor să colaboreze temeinic cu frații și surorile pentru a urmări lucrarea și a lua parte la aceasta, pentru a-i ajuta prin efectuarea de verificări și pentru a-i ajuta să gestioneze și să rezolve problemele cu promptitudine. Dacă întâmpină o problemă pe care nu o pot rezolva, nu știu să o raporteze Celui de mai sus și să caute o soluție de la Cel de mai sus și nici nu se gândesc în sinea lor: „Pot frații și surorile să respecte principiile după ce le-au auzit în părtășie? Iar atunci când vor întâmpina din nou dificultăți și confuzii în lucrare, vor fi ei capabili să respecte adevărul și să gestioneze problemele în conformitate cu principiile? Mai mult, cine joacă un rol pozitiv în lucrare? Și care sunt persoanele care joacă un rol negativ? Și există vreo persoană care provoacă perturbări și tulburări, sau oameni care strică lucrurile, sau persoane absurde care vin mereu cu idei proaste? Cum a progresat lucrarea în ultima vreme?” De la un capăt la altul, ei nu se preocupă sau nu se interesează de astfel de probleme. La prima vedere, oamenii de acest fel par să facă lucrare – țin predici și adunări, pregătesc proiecte de predici și schițe și chiar scriu rapoarte de lucru. Unii conducători scriu frecvent și predici despre experiențele lor de viață; stau în camerele lor și scriu timp de trei sau cinci zile la rând și chiar au nevoie de cineva care să le toarne apă și să le aducă mâncare în mod special și nimeni altcineva nu este în măsură să îi vadă. Dacă le spui că nu fac lucrare reală, se simt nedreptățiți: „Cum adică nu fac lucrare reală? Locuiesc cu frații și cu surorile și mereu țin adunări și predici. Țin predici până mi se usucă gura și uneori chiar stau treaz până târziu.” Din exterior, par să fie foarte ocupați și să nu stea degeaba – țin multe predici și depun mult efort pentru a vorbi și a scrie, transmit în mod regulat mesaje și scrisori și transmit principiile cerute de Cel de mai sus și, totodată, au părtășie cu seriozitate și răbdare și evidențiază conținutul în timpul adunărilor – vorbesc într-adevăr foarte mult, dar nu participă niciodată la lucrarea specifică, nu urmăresc niciodată lucrarea și nu înfruntă niciodată nicio problemă împreună cu frații și cu surorile. Dacă îi întrebi cum progresează cutare aspect din lucrare sau care sunt rezultatele lucrării, nu știu și trebuie să întrebe mai întâi pe cineva. Dacă îi întrebi dacă problemele de data trecută au fost rezolvate, spun că au ținut o adunare și au avut părtășie despre principii.

Să presupunem că îi întrebi apoi: „După ce ai avut părtășie despre principii, frații și surorile chiar au înțeles? Mai există posibilitatea ca ei să se rătăcească? Cine dintre ei are o înțelegere comparativ mai bună a principiilor, cine este mai competent în privința abilităților profesionale și cine are un calibru mai bun și merită cultivat?” Ei nu cunosc răspunsurile la niciuna dintre aceste întrebări; nu au idee despre nimic din toate acestea. Ori de câte ori îi întrebi despre stadiul lucrării, ei spun: „Am avut părtășie despre principii, tocmai am terminat de ținut o adunare și tocmai i-am emondat. Ei și-au exprimat angajamentul și au luat hotărârea de a face bine această lucrare.” Dar când vine vorba de modul în care progresează lucrarea ulterioară, nu au nicio idee. Pot fi considerați a fi la înălțimea standardului în calitate de conducători și de lucrători? (Nu.) Modul în care lucrează acest tip de conducător și de lucrător presupune doar să lectureze cuvintele lui Dumnezeu și să le predice oamenilor unele cuvinte și doctrine, dar el nu acordă nicio atenție rezolvării problemelor reale și, mai mult decât atât, se teme să le raporteze Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus – îi este foarte teamă că Cel de mai sus va afla care este situația sa reală. Care este natura unor astfel de acțiuni? Ce fel de persoane sunt acești oameni în ceea ce privește esența lor? Mai exact, astfel de oameni sunt niște farisei tipici. Manifestările fariseilor sunt următoarele: se angajează în acțiuni exterioare demne, vorbesc și se comportă într-un mod elegant, își bazează toate cuvintele și acțiunile pe Biblie, iar când se întâlnesc și vorbesc cu oamenii, recită cuvinte din Biblie și pot repeta din memorie foarte multe rânduri din Biblie. Conducătorii falși sunt exact la fel ca fariseii – din exterior, nu le poți găsi niciun defect și par deosebit de spirituali. Nu le poți descoperi niciun cusur pe baza discursului, acțiunilor și comportamentului lor exterior, dar totuși sunt incapabili să rezolve multe dintre problemele care există în lucrarea bisericii. Atunci, ce înseamnă acest „spiritual”? În termeni stricți, este pseudo-spiritualitate. Oamenii pseudo-spirituali ca aceștia își ocupă timpul în fiecare zi, pendulând între grupuri mari și mici, predicând cuvintele lui Dumnezeu oriunde merg. La prima vedere, par că iubesc cuvintele lui Dumnezeu mai mult decât oricine altcineva, că depun mai mult efort în privința cuvintelor lui Dumnezeu decât oricine altcineva, că sunt mai informați despre cuvintele lui Dumnezeu decât oricine altcineva și pot spune, fără a se gândi prea mult, numărul paginii oricărui fragment esențial din cuvintele lui Dumnezeu. Dacă cineva întâmpină o problemă, îi dau numărul paginii unui fragment din cuvintele lui Dumnezeu legat de aceasta și îi spun să meargă să-l citească. Din exterior, par să ia cuvintele lui Dumnezeu drept criteriu în toate, să aducă mărturie pentru cuvintele lui Dumnezeu atunci când li se întâmplă ceva și nu par să aibă niciun defect. Însă când te uiți cu atenție la lucrarea pe care o fac, sunt ei capabili să descopere și să rezolve probleme în timp ce predică aceste cuvinte și doctrine? Dacă, prin părtășia despre adevăr, descoperă o problemă care nu mai fusese descoperită înainte într-un element al lucrării și rezolvă probleme pe care alții nu le-au putut rezolva, atunci acest lucru arată că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și că au părtășie în mod clar despre adevăr. Oamenii pseudo-spirituali sunt exact opusul acestui lucru. Ei memorează cuvintele lui Dumnezeu

și le predică peste tot, iar mințile și inimile lor sunt pline de cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, indiferent dacă în lucrare apare o problemă gravă sau una mărunță, ei nu o pot vedea sau descoperi. La sfârșitul adunărilor, cel mai tare se tem să nu ridice cineva o problemă reală și să le ceară să o rezolve și, de aceea, pleacă imediat când se termină adunările, gândindu-se: „Dacă cineva îmi pune o întrebare și eu nu pot răspunde, atunci va fi foarte ciudat și jenant!” Acestea sunt statura lor reală și adevărata lor stare.

Gândiți-vă care dintre conducătorii și lucrătorii din jurul vostru se pricep să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme și care sunt capabili să se integreze în rândul fraților și surorilor și să ducă lucrarea împreună cu ei atunci când își fac îndatoririle – acești conducători și lucrători sunt capabili să își îndeplinească responsabilitățile. Gândiți-vă la conducătorii și lucrătorii din jurul vostru care se pricep să descopere și să rezolve probleme și care se concentrează cel mai mult asupra efectuării lucrării reale și obțin cele mai multe rezultate în lucrarea lor – acești conducători și lucrători sunt oameni loiali, foarte responsabili și conștiințioși. În schimb, dacă un conducător excelează la predicarea cuvintelor și a doctrinelor și predică într-un mod logic și organizat, cu un conținut și un element central și într-un mod structurat, iar oamenii sunt entuziasmați de predicile sale, dar acesta îi evită mereu pe frați și surori, se teme mereu că aceștia vor pune întrebări și se teme să rezolve și să gestioneze problemele împreună cu ei, atunci acest conducător este pseudo-spiritual și este un conducător fals. Ce fel de oameni sunt conducătorii și supraveghetorii din jurul vostru? În mod obișnuit, pe lângă faptul că participă la adunări și țin predici, urmăresc ei lucrarea și participă la aceasta, sunt capabili să descopere și să rezolve frecvent problemele din lucrare sau pur și simplu dispar după ce fac act de prezență la adunări? Conducătorii falși pseudo-spirituali se tem întotdeauna că nu au nimic de predicat și că nu au nimic de spus atunci când se întâlnesc cu frații și surorile, așa că exersează în camerele lor, memorând cuvintele lui Dumnezeu și modul de a ține predici. Ei cred că a ține predici este ceva ce poate fi învățat și ceva ce poate fi obținut prin memorare, la fel ca însușirea de cunoștințe sau frecventarea unei universități, și că trebuie să întruchipeze un spirit de studiu neobosit și minuțios. Nu cumva este denaturată această înțelegere pe care o au acești conducători falși? (Ba da, este.) Oamenii de acest fel predică doctrine din poziția lor înaltă și se preocupă de unele chestiuni irelevante, iar apoi cred că fac lucrare de conducere. Ei nu merg niciodată la locul unde se desfășoară lucrarea pentru a o dirija sau pentru a rezolva probleme, ci, în schimb, stau deseori în camerele lor, „izolându-se pentru a se concentra asupra cultivării de sine”, înarmându-se cu ale lui Dumnezeu cuvinte – este necesar acest lucru? În ce circumstanțe pot conducătorii și lucrătorii să lase temporar deoparte lucrarea bisericii și frații și surorile și să meargă să se înarmeze cu adevărul? Când lucrarea nu este încărcată, iar toate problemele care ar trebui rezolvate au fost rezolvate, iar toate chestiunile care necesită atenție și principiile care ar trebui explicate au fost explicate, iar frații și surorile nu au întrebări sau dificultăți și nimeni nu provoacă tulburări și perturbări, iar lucrarea poate progresa fără probleme și

nu mai există obstacole, atunci conducătorii și lucrătorii pot citi cuvintele lui Dumnezeu și se pot înarma cu adevărul – numai acest lucru înseamnă să faci o lucrare reală. Conducătorii falși nu lucrează astfel; ei se rezumă întotdeauna la a se pune în centrul atenției și fac doar o lucrare foarte vizibilă pe care alții o pot vedea, pentru a se da în spectacol. Dacă pot să înțeleagă ceva nou atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă o predică, simt că au câștigat ceva, că dețin adevărul-realitate, iar apoi caută în grabă o ocazie de a le ține o predică altora. Ei predică doctrinele într-un mod sistematic, logic și bine organizat, cu un conținut și un element central și într-un mod care este mai puternic și mai profund decât un discurs al unei celebrități sau o prelegere academică și se simt destul de mulțumiți de acest lucru. Și totuși cugetă în sine lor: „Ce voi predica data viitoare, după ce termin această predică? Nu mai am nimic altceva.” Așa că se grăbesc să plece și „să se izoleze pentru a se concentra asupra cultivării de sine” din nou, căutând doctrine profunde. Nu sunt niciodată văzuți la locul unde se desfășoară lucrarea bisericii, iar atunci când oamenii au dificultăți și așteaptă ca acestea să fie rezolvate, acești conducători falși nu sunt de găsit nicăieri. Nu cumva conducătorii falși se simt nesiguri și neliniștiți? Ei nu pot rezolva probleme reale și totuși vor să țină predici mărețe pentru a se da în spectacol. Acești oameni sunt complet lipsiți de rușine.

Toți conducătorii falși pot predica cuvinte și doctrine, toți sunt pseudo-spirituali, nu pot face nicio lucrare reală și nu înțeleg adevărul, deși cred în Dumnezeu de mulți ani – se poate spune că nu au nicio înțelegere spirituală. Ei cred că a fi conducători de biserică înseamnă doar să predice niște cuvinte și doctrine și să strige niște sloganuri și că trebuie doar să explice puțin cuvintele lui Dumnezeu, iar oamenii vor înțelege apoi adevărul; ei nu știu ce înseamnă să faci o lucrare, nu știu care sunt responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor și nu știu de ce casa lui Dumnezeu alege pe cineva să fie conducător sau lucrător sau ce probleme urmărește să rezolve mai exact această alegere. Așadar, indiferent câtă părtășie are casa lui Dumnezeu despre faptul că lucrătorii și conducătorii trebuie să monitorizeze, să inspecteze și să supravegheze lucrarea, că trebuie să descopere și să rezolve prompt problemele din lucrare și așa mai departe, ei nu iau în considerare nimic din toate acestea și nu înțeleg aceste lucruri. Nu sunt capabili să atingă sau să realizeze cerințele pe care casa lui Dumnezeu le are pentru conducători și lucrători și nu pot înțelege problemele tehnice și profesionale implicate în îndeplinirea îndatoririlor, nici problema de principiu pentru selectarea supraveghetorilor și așa mai departe, și, chiar dacă știu despre aceste probleme, tot nu sunt capabili să le rezolve. Prin urmare, sub coordonarea unor astfel de conducători falși, tot felul de probleme care apar în lucrarea bisericii nu pot fi rezolvate. Nu doar problemele profesionale și tehnice pe care aleșii lui Dumnezeu le întâmpină atunci când își îndeplinesc îndatoririle, ci și dificultățile de intrare în viață ale aleșilor lui Dumnezeu se prelungesc și rămân nerezolvate, iar atunci când unii conducători și lucrători sau supraveghetori ai diverselor elemente ale lucrării nu sunt capabili să facă o lucrare reală, aceștia nu sunt demisi prompt sau atribuirile datoriei lor nu sunt ajustate fără întârziere

și așa mai departe. Niciuna dintre aceste probleme nu este rezolvată cu promptitudine și, prin urmare, eficiența diverselor elemente ale lucrării din biserică scade continuu, iar eficiența lucrării devine din ce în ce mai slabă. În ceea ce privește personalul, cei care sunt oarecum înzestrați și elocvenți devin conducători și lucrători, în timp ce aceia care iubesc adevărul, care se pot îngropa în muncă grea și lucrează neobosit fără să se plângă, nu sunt promovați și cultivați și sunt tratați ca niște prestatori de servicii. Diversele categorii de personal tehnic care au abilități speciale nu sunt folosite în mod rezonabil, iar unii oameni care își fac datoria cu sinceritate nu primesc provizii pentru viață, astfel că se afundă în negativitate și slăbiciune. Mai mult, indiferent cât de mult rău fac antihriștii și oamenii răi, este ca și cum conducătorii falși nu au văzut acest lucru. Dacă cineva expune o persoană rea sau un antihrist, conducătorii falși îi vor spune că ar trebui să trateze acea persoană cu dragoste și să îi dea o șansă să se căiască. Ei îi lasă pe oamenii răi și pe antihriști să facă rău și să provoace tulburări în biserică, iar acest lucru duce la întârzieri în îndepărtarea și excluderea acestor oameni răi, neîncrezători și antihriști, care ajung să continue să facă rău în biserică și să continue să tulbure lucrarea bisericii. Conducătorii falși nu sunt capabili să gestioneze și să rezolve niciuna dintre aceste probleme; nu sunt capabili să trateze oamenii în mod corect sau să rânduiască lucrarea într-un mod rezonabil, ci, în schimb, acționează nechibzuit, fac doar o lucrare inutilă, toate acestea rezultând în faptul că ei provoacă haos și dezastru în lucrarea bisericii. Indiferent de modul în care casa lui Dumnezeu are părtășie despre adevăr sau de modul în care subliniază principiile la care ar trebui să se adere atunci când se desfășoară lucrarea bisericii – restricționând și îndepărtând diferitele tipuri de răufăcători și neîncrezători care ar trebui restricționați și îndepărtați, precum și promovând și cultivând oamenii cu un calibru bun și abilitate de înțelegere și oamenii care pot urmări adevărul, care ar trebui să fie promovați și cultivați – deși se are părtășie despre aceste lucruri de nenumărate ori, conducătorii falși nu le înțeleg sau nu le pricep și doar se agață încontinuu de opiniile lor pseudo-spirituale și de abordările lor „iubitoare”. Conducătorii falși cred că, sub îndrumarea lor sinceră, toate tipurile de oameni își îndeplinesc propriile roluri, într-o manieră ordonată, fără haos, că toată lumea are destul de multă credință, este dispusă să își facă îndatoririle, nu se teme să meargă la închisoare și să înfrunte pericolul, că toată lumea are hotărârea de a îndura suferință și nu este dispusă să fie o iudă; ei cred că a avea o atmosferă grozavă în viața bisericească înseamnă că fac o treabă bună. Indiferent dacă oamenii răi apar în biserică și provoacă tulburări sau dacă neîncrezătorii își răspândesc ereziile și sofisme, ei nu consideră aceste lucruri ca fiind probleme și nu simt nevoia să le rezolve. Când vine vorba de oameni răi care acționează nechibzuit pe baza propriilor capricii și tulbură lucrarea de evanghelizare, conducătorii falși sunt chiar și mai orbi. Ei spun: „Am explicat principiile de lucru pe care trebuie să le explic și i-am spus în mod repetat ce să facă. Dacă mai apar probleme, nu au nimic de-a face cu mine.” Cu toate acestea, ei nu știu dacă acea persoană este o persoană potrivită, nu-și fac griji cu privire la acest lucru și

nu știu dacă ceea ce i-au zis atunci când i-au explicat și i-au spus acelei persoane ce să facă poate obține rezultate pozitive sau ce consecințe va provoca. Ori de câte ori conducătorii falși organizează o adunare, ei rostesc un șir nesfârșit de cuvinte și doctrine, iar rezultatul acestui lucru este că nicio problemă nu poate fi rezolvată și, cu toate acestea, ei continuă să creadă că fac o lucrare importantă, încă se simt mulțumiți de ei înșiși și cred că sunt nemaipomeniți. De fapt, cuvintele și doctrinele pe care le rostesc îi pot păcăli doar pe acei oameni dezorientați, prostuți și nesăbuiți care sunt ignoranți și de calibru slab. Acești oameni devin confuzi după ce ascultă aceste cuvinte, crezând că ceea ce au spus conducătorii falși este atât de corect, că nimic din ceea ce au spus ei nu este greșit. Conducătorii falși îi pot satisface doar pe acești oameni confuzi și sunt fundamental incapabili să rezolve problemele reale. Desigur, conducătorii falși sunt chiar și mai puțin capabili să rezolve probleme legate de abilități tehnice, profesii și cunoștințe – sunt complet neputincioși când vine vorba de aceste lucruri. Să luăm, de exemplu, lucrarea bazată pe text a casei lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care le provoacă falșilor conducători cele mai multe dureri de cap. Ei nu pot găsi oameni cu înțelegere spirituală și calibru bun care să fie potriviți pentru a face lucrarea bazată pe text și consideră că oricine are ochelari și un nivel înalt de educație are calibru bun și înțelegere spirituală, așa că rânduiesc ca acei oameni să o facă, spunându-le: „Voi toți sunteți talentați să faceți lucrarea bazată pe text. Eu nu înțeleg această lucrare, așa că mă bazez pe voi. Casa lui Dumnezeu nu cere nimic altceva de la voi, ci doar să vă folosiți competențele speciale, să nu ascundeți nimic și să contribuiți cu tot ceea ce ați învățat. Trebuie să fiți recunoscători și să-I mulțumiți lui Dumnezeu că v-a înălțat.” După ce falșii conducători spun o grămadă de cuvinte de mântuială și superficiale, consideră că, din moment ce lucrarea a fost rânduită, asta e tot ce trebuie să facă. Ei nu știu dacă oamenii pe care i-au rânduit să facă această lucrare sunt potriviți sau nu, nici nu știu care sunt neajunsurile acestor oameni în ceea ce privește cunoștințele profesionale sau cum ar trebui să le compenseze. Nu știu cum să privească și să discearnă oamenii, nu înțeleg problemele profesionale și nici cunoștințele legate de scris – sunt complet ignoranți în privința acestor lucruri. Ei zic că nu înțeleg sau nu pricep aceste lucruri, dar, în inimile lor, își spun: „Nu sunteți un pic mai educați și mai cunoscători decât mine? Chiar dacă nu vă pot îndruma în această lucrare, sunt mai spiritual decât voi, sunt mai bun la ținut predici decât voi și înțeleg cuvintele lui Dumnezeu mai bine decât voi. Eu sunt cel care vă conduce, sunt superiorul vostru. Eu trebuie să vă gestionez, iar voi trebuie să faceți ceea ce spun eu.” Conducătorii falși se consideră superiori, totuși nu pot veni cu nicio sugestie valoroasă cu privire la niciun fel de lucrare tehnică sau profesională și nu sunt capabili să ofere nicio îndrumare în această privință. În cel mai bun caz, pot rândui bine personalul. Ei nu pot face niciuna dintre lucrările ulterioare, nu încearcă să obțină cunoștințe profesionale și nu monitorizează lucrarea. Toți conducătorii falși sunt pseudo-spirituali; tot ce pot face este să predice niște cuvinte și doctrine și apoi cred că înțeleg adevărul și se dau mereu mari în fața aleșilor lui Dumnezeu. La fiecare adunare,

predică timp de câteva ore și apoi nu pot rezolva absolut nicio problemă. Sunt complet ignoranți când vine vorba de probleme legate de cunoștințele profesionale din îndatoririle oamenilor; sunt în mod clar amatori, dar pretind că sunt spirituali, dirijând lucrarea profesioniștilor – cum pot face bine lucrarea în acest fel? Conducătorii falși care nu încearcă să dobândească cunoștințe profesionale și care nu sunt capabili să facă nicio lucrare reală îi dezgustă deja pe oameni, așa că a pretinde apoi că sunt oameni spirituali și a-și etala cuvintele spirituale este atât de lipsit de rațiune! Acest lucru nu este diferit de farisei. Ceea ce era cel mai lipsit de rațiune la farisei era faptul că Dumnezeu îi detesta și, cu toate acestea, ei nu erau deloc conștienți de acest lucru și încă se considerau a fi destul de grozavi și foarte spirituali. Conducătorii falși sunt la fel de lipsiți de conștiință de sine; este clar că nu pot face nicio lucrare reală și, totuși, pretind că sunt spirituali, devin farisei ipocriți. Ei sunt exact cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește, îi respinge și îi elimină.

Care este principala caracteristică a conducătorilor falși care se dau drept oameni spirituali? Faptul că se pricep să țină predici. Aceste „predici” nu sunt predici adevărate. Nu sunt predici în care au părtașie despre adevăr și nici nu sunt predici care au adevărul-realitate. Mai degrabă, sunt predici ce conțin cuvinte și doctrine; sunt predici pseudo-spirituale, predici ale fariseilor. Conducătorii falși se pricep foarte bine să își concentreze eforturile asupra cuvintelor și frazelor din cuvintele lui Dumnezeu, acordă o atenție deosebită predicării cuvintelor și doctrinelor și, cu toate acestea, nu caută niciodată adevărul în cuvintele lui Dumnezeu și nu meditează niciodată la cum ar trebui să intre în adevărul-realitate. Se mulțumesc doar să poată să predice cuvinte și doctrine; odată ce au predicat în mod clar și logic doctrina, ei cred că este suficient și că au intrat în adevărul-realitate, că pot să stea în fața altora, arătându-le cine e șeful, și să le facă morală oamenilor din poziția lor înaltă. La prima vedere, lucrurile pe care le spun și le fac par să aibă legătură cu adevărul, iar ei nu par să provoace perturbări sau tulburări, nu par nici să susțină zicale eronate sau să incite la practici eronate. Și totuși, există o problemă, și anume că nu pot să își asume nicio lucrare reală sau să își îndeplinească câtuși de puțin responsabilitățile, ceea ce îi determină, în cele din urmă, să nu poată descoperi nicio problemă în lucrare. Modul lor de a lucra este ca al unui orb care merge pe bâjbâite: se bazează mereu pe sentimentele și închipuirile lor pentru a aplica orbește reglementări problemelor, fiind total incapabili să vadă clar esența acestora și, cu toate acestea, tot debitează prostii despre ele – nu pot deloc să rezolve problemele reale. Dacă un conducător fals chiar ar fi înțeles adevărul, ar fi în mod firesc capabil să descopere problemele și să caute adevărul pentru a le rezolva. Însă, în mod clar, conducătorii falși nu înțeleg adevărul și totuși se prefac a fi spirituali, crezându-se capabili să îndeplinească lucrarea bisericii, îndrăznind fără scrupule să se bucure de beneficiile statutului lor. Nu este acest lucru respingător? Ei cred că au o reală abilitate – că pot predica. Cu toate acestea, pur și simplu, nu pot face lucrări reale. Cuvintele și doctrinele pe care conducătorii falși le cunosc și le predică nu îi pot ajuta să-și îndeplinească bine

lucrarea și nici nu îi pot ajuta să descopere problemele din lucrare și cu atât mai puțin să rezolve toate problemele cu care se confruntă. După ce au lucrat o perioadă, ei sunt incapabili să vorbească despre vreo mărturie bazată pe experiență. Corespunde un astfel de conducător sau lucrător standardului? Este destul de evident că nu. Și cum ar trebui să fie tratați conducătorii falși care nu corespund standardului? Nu numai că trebuie să fie demși și eliminați, dar dacă nu se pocăiesc, atunci nu pot fi aleși din nou pentru a sluji drept conducători sau lucrători atunci când au loc alegeri. Dacă cineva alege un conducător fals sau un lucrător fals care a fost eliminat, această persoană deranjează și dăunează cu bună știință lucrării bisericii și arată că alegătorul este un adorator și un adept al acelui conducător fals, și nu o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu. Ați ales vreodată un fals conducător pseudo-spiritual? (Da.) Presupun că ați făcut-o de destule ori. Credeți că oricine care a crezut în Dumnezeu vreme de mulți ani, a citit mult din cuvântul lui Dumnezeu și a auzit multe predici, care are o experiență bogată în predicare și lucrare, care poate predica ore întregi este, în mod cert, capabil să lucreze. Apoi, după ce l-ați ales drept conducător, descoperiți o problemă serioasă: frații și surorile nu-l pot vedea și nu îl pot găsi niciodată când există o problemă. Nimeni nu știe unde se ascunde, iar el se ascunde undeva și nu lasă pe nimeni să-l deranjeze. Aceasta este o problemă. Se joacă mereu de-a v-ați ascunselea în momentele critice ale lucrării, iar frații și surorile nu îl pot găsi niciodată atunci când e nevoie ca el să rezolve o problemă – nu își neglijează acesta îndatoririle corespunzătoare? De ce, odată ce devin conducători, unii oameni nu îndrăznesc să-i înfrunte pe frați și surori? De ce nu sunt de găsit nicăieri? Ce anume îi ține ocupați? De ce nu rezolvă probleme reale? Indiferent cu ce se ocupă, de acest lucru puteți fi siguri: dacă trece o vreme fără să facă lucrări reale, este un conducător fals și ar trebui să fie de grabă demis și ar trebui ales altcineva. Ați alege acest tip de conducător fals în viitor? (Nu.) De ce nu? Care credeți că este consecința alegerii unei persoane oarbe în calitate de îndrumător al vostru? Această persoană este oarbă ea însăși, prin urmare, poate să-i îndrume pe alții spre calea corectă? Este exact așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu în Biblie: „Dacă un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14). O persoană oarbă merge fără direcție sau scop; cum îi poate conduce pe alții? Dacă cineva alege o persoană oarbă ca ghid, atunci acesta este și mai orb. Există o vorbă printre non-credincioși: „a cere unui orb să-ți arate calea”. A alege un conducător fals pentru a sluji drept conducător de biserică înseamnă a-i cere unui orb să-ți arate calea. Este o absurditate, nu-i așa? Toți cei care votează pentru un conducător fals sunt orbi care aleg orbi și niciunul dintre ei nu înțelege adevărul.

Atunci când unii oameni aleg o persoană pseudo-spirituală pentru a fi conducător, se simt foarte fericiți, gândindu-se: „Acum avem un conducător grozav. Conducătorul nostru se pricepe foarte bine să țină predici. Predică într-o manieră foarte logică și structurată, iar predicile sale au mult sens.” Unii oameni lipsiți de discernământ sunt emoționați până la lacrimi, simt un mare atașament față de acest conducător și nici

măcar nu vor să meargă să își facă îndatoririle. Înțeleg lucrurile destul de clar când ascultă părtășia, dar când descoperă probleme în timp ce își fac datoria, nu știu cum să le rezolve și se simt nedumeriți, gândindu-se: „Pare că înțeleg totul atunci când ascult părtășia conducătorului, așadar, cum se face că nu pot rezolva dificultățile pe care le întâmpin în lucrarea mea?” Care este problema aici? Acest tip de conducător fals nu predică decât cuvinte și doctrine, fraze goale, sloganuri și prostii. Ceea ce predică el nu-ți rezolvă problemele reale; te-a păcălit. Te hrănește cu iluzii, spunând câteva sloganuri pentru a te face să crezi în mod eronat că problemele au fost rezolvate, când, de fapt, el nu are părtășie despre adevărurile-principii cu privire la problemele tale. Cum pot fi rezolvate problemele având părtășie în această manieră? Doctrinele pe care le predică nu au nimic de-a face cu problemele reale; el doar evită esența tuturor problemelor și vorbește despre teorii într-o manieră lipsită de sens. Predică doar cuvinte și doctrine și teorii spirituale. Habar nu are care este adevărul-realitate, iar atunci când apar probleme, devine nedumerit. Predicile pe care le ține nu pot rezolva probleme reale, sunt doar un fel de teorie, un fel de cunoștințe și doctrine. Acest tip de conducător fals predică adevărul și cuvintele lui Dumnezeu de parcă ar fi un fel de vorbe, doctrine și sloganuri. Evită toate problemele reale și predică doar cuvinte goale și care nu sunt practice. Și, în final, ce se va întâmpla? Oricât ar predica, predicile sale vor avea cel mult efectul de a-i încuraja și de a-i îndemna pe oameni, de a-i face puțin mai entuziaști și de a le spori energia, dar nu pot rezolva nicio altă problemă. Adevărul nu este deconectat de realitate, ci mai degrabă este legat de realitate și de tot felul de probleme care există în realitate. Prin urmare, veți fi acum capabili să-i discernați pe falșii conducători pseudo-spirituali atunci când îi veți întâlni? Dacă nu, atunci, când doriți să votați pe cineva pentru a fi conducător, puneți-l mai întâi să rezolve câteva probleme. Dacă le rezolvă în conformitate cu principiile și dacă obține rezultate destul de bune și rezolvă problemele folosind adevărul-realitate, atunci puteți vota pentru el; dacă evită și nu vorbește despre esența problemelor și despre situația reală și tot ce poate face este să predice doctrina într-o manieră lipsită de sens, să strige sloganuri și să se limiteze la reglementări, atunci nu puteți vota pentru acea persoană. De ce nu puteți vota pentru acea persoană? (Fiindcă nu este capabilă să rezolve probleme reale.) Și ce fel de persoană nu este capabilă să rezolve probleme reale? O persoană care poate doar să predice cuvinte și doctrine – este un fariseu ipocrit, pseudo-spiritual. Nu are calibrul necesar pentru a înțelege adevărul, nu are capacitatea de a rezolva probleme, nu poate rezolva probleme și, prin urmare, dacă o alegi să fie conducător, atunci cu siguranță va fi un conducător fals. Nu este capabilă să facă lucrarea unui conducător sau să îndeplinească responsabilitățile unui conducător. Așadar, nu i-ai face rău dacă ai vota pentru ea? Unii oameni spun: „Cum adică îi facem rău? Votăm persoana respectivă având intenții bune. Are un oarecare calibru, iar dacă o alegem, nu vom avea atunci pe cineva care își poate asuma responsabilitatea pentru lucrare?” Bineînțeles că este un lucru bun când cineva își asumă responsabilitatea, dar acest tip de persoană nu este capabilă să își asume

responsabilitatea. Tot ce poate face este să vorbească despre teorii într-o manieră lipsită de sens, nu ia în considerare situația reală și nu este de niciun ajutor atunci când vine vorba de rezolvarea problemelor, prin urmare, nu cumva îi oferiți posibilitatea de a face rău, votând-o? Nu cumva o forțați să meargă pe calea unui conducător fals? Prin urmare, nu trebuie să alegeți astfel de oameni pentru a fi conducători.

Sunteți capabili să discernați cine dintre oamenii din jurul vostru – cu care intrați deseori în contact și de care sunteți destul de apropiați – este capabil doar să vorbească fără noimă despre doctrine și nu este capabil să rezolve probleme reale? Cine predică mereu teorii mărețe și propune planuri noi și unice pe care nimeni nu le-a mai auzit vreodată, dar devine confuz și rămâne fără grai atunci când este întrebat cum să pună în practică și în aplicare planurile specifice de funcționare și detaliile concrete? Ceea ce spun oamenii aceștia sunt vorbe goale și complet nerealiste, fără legătură sau concordanță cu situația reală, cu mediul real, cu ceea ce oamenii pot realiza efectiv, cu statura oamenilor și cu nivelul competențelor profesionale pe care le au. Cu atât mai mult, ceea ce spun ei nu este în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu; pur și simplu vorbesc prostii, se complac în fantezie și spun cu impulsivitate orice le trece prin minte. Ei cred că nu trebuie să-și asume responsabilitatea pentru nimic din ceea ce spun, nici măcar atunci când se mândresc și se laudă. Cu această atitudine, își exprimă opiniile și își prezintă ideile – nu sunt ei oare oameni pseudo-spirituali? (Ba da.) Unii oameni cred că, oricum, nimeni nu ia în serios fanfaronada, lauda de sine sau ideile pompoase și că au ocazia să arate cât de capabili sunt. Cred că, dacă greșesc ceva, atunci nu este nevoie să-și asume responsabilitatea pentru asta, iar dacă fac bine un lucru, atunci toată lumea îi va respecta din plin, așa că spun orice vor și fac să pară totul foarte ușor. Au o mulțime de idei, dar niciuna dintre ele nu vine cu un plan specific de practicare și nu poate fi pusă în aplicare în mod corespunzător. Nu iau în serios niciuna dintre opiniile pe care le emit, indiferent dacă este pură sau denaturată. Azi spun una, mâine alta și, cu toate că opiniile, teoriile și fundamentele despre care vorbesc sunt toate mărețe, toate sunt goale și imposibil de aplicat. Ocazional, vorbesc despre un plan care nu este lipsit de valoare sau denaturat, dar când sunt întrebați cum va fi pus în aplicare în mod concret, nu pot să spună. Sunt foarte entuziaști și plini de inițiativă atunci când strigă sloganuri, rostesc cuvinte pompoase și își exprimă opiniile. Însă când vine vorba de a face lucrare specifică și de a pune în aplicare planuri specifice, dispar fără urmă, se ascund și nu mai au opinii. Pot fi astfel de oameni conducători? (Nu.) Prin urmare, care vor fi consecințele dacă astfel de oameni devin conducători? Nu cumva le vor face rău atât altora, cât și lor înșiși? Vor cauza întârzieri în lucrarea bisericii și, mai mult, își vor face mult rău lor înșiși. Doctrinele pe care le predică reprezintă doar niște lucruri limitate, iar când au terminat de predicat, nu mai au nimic altceva de spus, așa că vor fi mereu nevoiți să se ascundă și „să se izoleze pentru a se concentra asupra cultivării de sine”. Nu le va îngreuna asta lucrurile? De îndată ce vor deveni conducători, se vor simți copleșiți, de parcă ar purta o povară imensă pe umeri, se vor simți epuizați în fiecare zi

și foarte presați – ce rost are ca ei să sufere astfel? Nu au calibrul necesar pentru a fi conducători, iar atunci când întâmpină probleme, aplică la întâmplare reglementări, conform propriilor închipuiri, și nu pot rezolva probleme reale – oamenii de acest fel nu pot fi conducători. Nu sunt capabili să facă lucrare reală, așa că vor fi conducători falși, dar vor crede totuși că sunt destul de grozavi chiar și atunci când provoacă întârzieri în intrarea în viață a fraților și a surorilor. Dacă ați putea descoperi și înțelege calibrul și caracterul acestor oameni pseudo-spirituali, i-ați mai vota pentru a fi conducători? Ce ai face dacă tu însuși ai fi acest tip de persoană și cineva ar vrea să voteze pentru tine? (Aș avea o oarecare conștiință de sine și aș declara că nu sunt potrivit pentru a fi conducător.) Și dacă toată lumea crede că ești bun și insistă să te voteze chiar și după ce ai făcut această declarație, ce ar trebui să faci? Să le spui: „Nu pot face lucrare de conducere, nu-mi pot asuma această lucrare. La prima vedere, par să am un anumit calibru, iar uneori am câteva idei bune și ofer puțină lumină, dar de cele mai multe ori, doar predic cuvinte și doctrine. Chiar nu pot să fiu conducător sau lucrător. Nu sunt cu nimic mai bun decât voi. Orice ați face, vă rog să nu mă votați. Chiar dacă obțin cele mai multe voturi, tot nu pot fi conducător. Nu pot face rău nimănui! Am mai slujit drept conducător și, de fiecare dată, am eșuat și am fost demis. De fiecare dată când am fost demis, a fost pentru că aveam un calibru slab, îmi lipsea capacitatea de lucru și nu puteam face lucrare reală. Tot ce am putut să fac a fost să predic cuvinte și doctrine și, în afară de asta, nu am fost capabil să realizez bine sau să îndeplinesc nici măcar una dintre responsabilitățile care le revin conducătorilor. Am fost un conducător fals.” Asta înseamnă să ai conștiință de sine, nu doar să spui câteva cuvinte despre faptul că nu ești potrivit pentru a fi conducător și atât. Unii oameni se gândesc: „Mi-am făcut datoria în acest grup timp de atât de mulți ani și oricum ar trebui să fiu considerat un membru senior al personalului. Chiar dacă nu am adus niciodată o contribuție, am lucrat din greu, deci cum se face că nimeni nu mi-a descoperit punctele forte? De asemenea, am stofă de conducător. Vin deseori cu gânduri, idei și sugestii care sunt destul de valoroase și care au o utilitate practică. Indiferent dacă le adoptă sau nu conducătorii, în orice caz, sunt o persoană cu atitudini, idei și opinii. De ce nu votează nimeni pentru mine?” Dacă acesta este modul în care gândești, atunci te poți evalua astfel: gândurile, ideile și sugestiile pe care le ai sunt doar declarații ori au într-adevăr o utilitate practică? Ești capabil să descoperi și să rezolvi tot felul de dificultăți întâmpinate în lucrare? Sunt gândurile și ideile tale utilizabile? Ești capabil să îți asumi lucrarea? Dacă gândurile și opiniile tale rămân la nivelul cuvintelor și doctrinelor, dacă pur și simplu nu au nicio utilitate practică și, mai important, pur și simplu nu sunt în acord cu principiile de lucru ale casei lui Dumnezeu, atunci cum este, mai exact, calibrul tău? În acest caz, vei putea îndeplini responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor dacă ești ales să fii conducător? Dorești să fii conducător din ambiție sau dintr-un simț al poverii? Dacă într-adevăr ai capacitate de lucru și abilitatea de a rezolva probleme, iar atunci când vezi că anumiți conducători și lucrători își fac foarte prost lucrarea și nu sunt capabili să rezolve nicio

problemă, acest lucru te face să te simți neliniștit și le oferi sugestii, dar ei nu te ascultă și nu sunt capabili să rezolve problemele și totuși nu le raportează Celui de mai sus, iar tu te simți îngrijorat și neliniștit pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și te simți nespus de supărat când vezi că falșii conducători provoacă întârzieri în lucrarea bisericii, acest lucru arată că ai un simț al poverii. Cu toate acestea, dacă vrei să obții aprobarea tuturor, să găsești o audiență mai mare și să faci mai mulți oameni să te asculte predicând și dându-ți aere, doar pentru că ai câteva idei și dacă dorești să te evidențiezi în mulțime, atunci acest lucru nu reprezintă un simț al poverii – este o ambiție. Oamenii ambițioși nu pot predica decât cuvinte și doctrine și orice idei pe care le au sunt, de asemenea, doar cuvinte și doctrine goale. Când asemenea oameni devin conducători, cu siguranță sunt conducători falși, iar dacă sunt oameni răi, atunci sunt antihriști. Dacă ideile tale rămân la nivelul cuvintelor goale, atunci, odată ce devii conducător, cu siguranță vei deveni la fel ca orice fals conducător pseudo-spiritual. Întotdeauna vei merge „să te izolezi pentru a te concentra asupra cultivării de sine”, altminteri, vei avea un sentiment de criză și nu vei avea nimic de predicat. Dacă și tu ești la fel și, în timp ce predici dintr-o poziție de autoritate, nu ești capabil să descoperi nicio problemă prezentă în lucrare și, în mod firesc, nu ești capabil să rezolvi nicio problemă, atunci cu siguranță ești un conducător fals. Și, în final, ce se întâmplă cu falșii conducători? Sunt demiși din funcțiile lor pentru că nu sunt capabili să facă lucrare reală – mai mult ca sigur vor merge pe această cale.

Există mulți oameni care se simt întotdeauna indignați, în inimile lor, fiind gata să acționeze și, ori de câte ori vine timpul să fie ales un conducător sau un supraveghetor, vor mereu ca ei să fie cei aleși. Unii oameni consideră că ei cred în Dumnezeu de cei mai mulți ani, că au îndurat cele mai multe greutăți, că și-au făcut datoria cel mai mult timp și cu cea mai mare loialitate și că sunt cei mai eligibili pentru a fi conducători, așa că vor ca alți oameni să-i aleagă. Ce vei fi capabil să faci în cazul în care te aleg ceilalți? Vei putea evita să obții titlul de conducător fals? Vei fi capabil să îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? Toate acestea sunt probleme reale, dar nimeni nu ia în considerare astfel de lucruri. Printre acești oameni, unii au suficient calibru. Pot căuta adevărul atunci când există probleme în datoria lor, iar atunci când înțeleg adevărul și sunt capabili să gestioneze problemele în conformitate cu principiile, ei pot să corespundă standardului. Acești oameni nu vor avea probleme în a deveni conducători și lucrători care corespund standardului, cu condiția să înțeleagă adevărul, să iubească adevărul, să urmărească adevărul și, în plus, să aibă o umanitate relativ bună – nu le va fi foarte greu. Unii oameni se plâng mereu că lucrarea pe care o fac este dificilă, nu sunt dispuși să facă un efort sau să plătească prețul atunci când vine vorba de adevăr și se plâng când sunt emondați. Pot oamenii de acest fel să fie conducători și lucrători care corespund standardului? Intenția și atitudinea lor sunt, pur și simplu, greșite, nu sunt oameni care urmăresc adevărul și, indiferent ce le cere Dumnezeu, ei păstrează o atitudine negativă. Oamenii de acest fel nu merită să fie conducători și lucrători. Nu au deloc simțul poverii în inimile lor și, indiferent cât de clar sau lucid sunt

prezentate rânduilele de lucru din casa lui Dumnezeu, tot nu sunt dispuși să lucreze din greu pentru a face bine lucrarea. De fapt, nu este greu să faci bine lucrarea. De ce nu este greu? În primul rând, casa lui Dumnezeu are rânduilele de lucru specifice pentru toată lucrarea bisericii, iar Cel de mai sus a făcut stipulări specifice pentru aceasta, astfel încât nu vi se cere să fiți inventivi în niciun element al lucrării sau să o finalizați în mod independent. Cel de mai sus v-a dat un scop și o direcție, v-a dat principii și v-a dat standarde minime; atunci când vă faceți lucrarea, nu vă luptați cu morile de vânt și nu vă lipsește nicio direcție. În al doilea rând, în cazul oricărui element al lucrării, indiferent cine este supraveghetorul și indiferent dacă lucrarea se desfășoară în străinătate sau în țară, cel mai important lucru este ca Fratele de mai sus să urmărească, să îndrume, să supravegheze, să inspecteze și să verifice în mod specific lucrarea și să facă frecvent cercetări. Cât de specifice sunt aceste acțiuni? Fratele de mai sus se implică personal și urmărește fiecare scenariu, fiecare film, fiecare program, fiecare imn și așa mai departe. Și Eu mă implic în unele lucrări, oferindu-vă o direcție și un cadru general. În al treilea rând, Cel de mai sus are deseori părtășie cu voi despre adevărurile-principii și vă îndrumă lucrarea, în privința oricărui aspect al lucrării care implică adevărurile-principii; de asemenea, Cel de mai sus vă emondează, efectuează verificări pentru voi și, în orice moment, Cel de mai sus vă va corecta denaturările. În al patrulea rând, din punct de vedere al lucrării majore ce privește personalul și partea administrativă, Cel de mai sus vă ajută personal efectuând verificări și luând decizii. Realitatea este că, indiferent de lucrarea pe care o faceți, voi nu o finalizați în mod independent; totul este rânduit, condus, îndrumat și verificat de Cel de mai sus. Prin urmare, voi ce faceți? Doar vă bucurați de lucrurile deja făcute – sunteți atât de binecuvântați! Nu trebuie să vă faceți griji pentru nimic; trebuie doar să puneți osul la treabă. Aceasta este lucrarea care vă revine vouă. Ați plătit vreodată un preț în plus? (Nu.) Cel de mai sus a făcut toată această lucrare majoră, importantă; prin urmare, lucrarea pe care o faceți voi este foarte ușoară și nu există nicio dificultate mare. În astfel de circumstanțe, dacă oamenii tot nu își fac bine lucrarea, atunci acest lucru este de neiertat și dovedește că, pur și simplu, nu pun suflet și efort în lucrarea lor sau nu își îndeplinesc responsabilitățile. Unii oameni spun: „Cine nu greșește atunci când face lucrare? Oare oamenilor nu li se permite să aibă nicio problemă?” Nu vi se cere să obțineți un scor perfect în lucrarea voastră; vi se cere să obțineți doar o notă de trecere, iar atunci se va considera că v-ați îndeplinit responsabilitățile de conducători și lucrători. Este acest lucru foarte solicitant? (Nu.) Este ușor să obții o notă de trecere pe baza îndrumării și a verificării din partea Celui de mai sus; depinde doar de măsura în care oamenii urmăresc cu sinceritate adevărul. Dacă nu depun niciun efort atunci când vine vorba de adevăr și vor să fie întotdeauna superficiali și dacă se mulțumesc doar să facă lucrurile de formă atunci când lucrează, să nu facă nimic rău, să nu provoace tulburări sau perturbări și să nu aibă nimic care să le apese pe conștiință, atunci nu pot obține o notă de trecere. Majoritatea conducătorilor și lucrătorilor au acest tip de atitudine atunci când lucrează; fac puțină lucrare, dar nu

vor să se epuizeze, sunt mulțumiți să fie doar mediocri, iar în ceea ce privește rezultatele lucrării lor, consideră că este treaba lui Dumnezeu și că nu are nimic de-a face cu ei. Este acceptabilă această atitudine? Dacă ai o astfel de atitudine, atunci lucrarea pe care o poți face este foarte limitată și nu te-ai dedicat întru totul acesteia, ceea ce indică fie că nu ești capabil să faci lucrare reală, fie că nu faci lucrare reală și, prin urmare, ar trebui să fii caracterizat drept un conducător fals – acest lucru este complet adecvat și nu este injust. Unii oameni spun mereu: „Cerințele Tale la adresa noastră sunt prea mari. Dacă nu facem această lucrare, atunci suntem conducători falși, iar dacă nu îndeplinim această cerință, suntem, și atunci, conducători falși. Drept ce ne iei? Nu suntem roboți, nu suntem perfecți. Suntem doar oameni de rând, simpli muritori. Ne spui să fim oameni de rând, oameni normali, prin urmare, de ce ai cerințe atât de ridicate față de noi în calitate de conducători?” De fapt, cerințele Mele la adresa voastră nu sunt ridicate. Îți cer doar să îți îndeplinești responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească o ființă umană. Este ceva ce se cuvine și trebuie să faci și reprezintă un lucru pe care îl poți realiza în calitate de conducător și lucrător. Dacă, totuși, nu lucrezi din greu pentru a te îndrepta spre adevăr și te temi mereu că vei îndura greutăți și râvnești mereu la confort, atunci, indiferent de motivele sau scuzele tale, cu siguranță vei fi un conducător fals. Este la fel ca lucrurile pe care oamenii cu o umanitate normală ar trebui să le realizeze și de care adulții ar trebui să se ocupe singuri, cum ar fi ora la care un adult ar trebui să se trezească dimineața, câte mese ar trebui să mănânce, câte ore ar trebui să lucreze într-o zi și când ar trebui să-și spele rufele murdare – trebuie să te ocupi singur de aceste lucruri și nu este nevoie să întrebi pe nimeni altcineva despre ele. Dacă îi întrebi pe alții despre orice și nu înțelegi nimic, nu înseamnă acest lucru că ai un deficit de inteligență și că ești un nătâng? Nu înseamnă că nu ești capabil să ai grijă de tine? Pot oamenii de acest fel să fie conducători? Nu cumva sunt conducători falși? Astfel de oameni ar trebui demiși. Oamenii de acest fel încă vor să se agațe de funcția lor și să nu se retragă, și încă vor să fie conducători! După ce sunt demiși, unii conducători falși simt că au fost nedreptățiți și nu încetează să plângă din cauza asta. Plâng până li se umflă ochii. De ce plâng? Ei nu știu ce fel de creaturi sunt. Când spun că nu sunt ridicate cerințele Mele față de oameni, vreau să spun că ceea ce ți se cere să faci este ceea ce poți realiza; drumul ți-a fost deja bătătorit și scopul a fost stabilit, deciziile au fost luate, iar tu trebuie doar să acționezi. Este ca atunci când mănânci: cerealele, legumele, toate tipurile de condimente, oalele și plitele au fost pregătite pentru tine și tot ce trebuie să faci este să înveți să gătești; asta este ceea ce un adult ar trebui să facă și să realizeze. Dacă nu poți realiza acest lucru, atunci ești un nătâng și nu poți fi considerat ca făcând parte din categoria de inteligență a adulților normali. Unii conducători nu sunt capabili să facă această lucrare reală și, prin urmare, trebuie să fie demiși. Așadar, cum putem defini și determina dacă cineva este capabil să facă acest tip de lucrare? Dacă ai inteligența și calibrul unui adult și ai conștiințiozitatea și simțul responsabilității pe care ar trebui să le aibă un adult, atunci ar trebui să fii capabil să faci acest tip de lucrare. Dacă nu poți sau

nu o faci, atunci ești un conducător fals. Așa se determină acest lucru, iar determinarea lui în acest fel este una precisă. Acest lucru nu reprezintă o condamnare sau o judecare a unei persoane, așadar, este exigent? Toate faptele sunt prezentate, iar acest lucru nu este deloc exigent.

II. Conducători falși care au calibru slab

Tocmai am avut părtășie despre manifestările pe care le are un tip de conducător fals în ceea ce privește a raporta și a căuta cu promptitudine cum să remedieze confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare, împreună cu motivele pentru care astfel de oameni nu sunt capabili să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Astfel de oameni sunt pseudo-spirituali; întrucât nu pot descoperi confuziile și dificultățile din lucrare, ei nu sunt capabili să îndeplinească această responsabilitate. Acesta reprezintă un tip de persoană. Există și un alt tip de persoană: aceasta este la fel ca acești oameni pseudo-spirituali – nici ea nu este capabilă să descopere problemele care există în lucrare și de aceea nu este capabilă nici să le raporteze cu promptitudine Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus. Astfel de oameni sunt ocupați și cu lucrarea, își fac de lucru toată ziua, fără să stea degeaba. Sunt ocupați cu a ține predici, a-i vizita pe frații și pe surorile din diferite locuri, a face rânduieli pentru lucrare și chiar cu a cumpăra tot felul de articole pentru lucrarea bisericii. Dacă cineva se îmbolnăvește, îl ajută să găsească un doctor; dacă cineva are dificultăți acasă, îl ajută prin aranjarea unui ajutor financiar; dacă cineva se află într-o stare proastă, iau inițiativa de a-l sprijini și îl ajută în mod activ să-și rezolve problemele. Pe scurt, sunt întotdeauna ocupați cu unele lucrări care țin de treburile generale. Nu le pasă de lucrarea reală a bisericii, nici de lucrarea de evanghelizare sau de problemele din viața bisericească. Zilnic se obosesc alergând de colo-colo și își fac de lucru, gestionând și rezolvând treburile bisericii și problemele private ale fraților și surorilor. Ei cred că, în calitate de conducători, ar trebui să îndeplinească aceste sarcini, dar nu realizează niciodată care este lucrarea esențială a unui conducător și, indiferent cât de mult lucrează, tot nu pot găsi problemele reale și critice care există în biserică. Și astfel, atunci când apar tulburări și obstacole în viața bisericească și când aleșii lui Dumnezeu întâmpină dificultăți în intrarea în viață, acești conducători nu sunt capabili să rezolve cu promptitudine aceste lucruri. Deși sunt ocupați cu lucrul și își petrec fiecare zi fără să stea degeaba, ce anume pot realiza fiind atât de ocupați? Există multe probleme prezente în lucrarea bisericii, dar ei nu sunt capabili să le descopere. Din exterior, par să fie sânguincioși, conștiincioși și că nu lenevesc, și totuși, în lucrare, problemele apar una după alta, iar ei sunt ocupați să cârpească găurile, ocupați să rezolve tot felul de „probleme complexe și dificile” și să se ocupe de tot felul de oameni răi și de oameni care provoacă tulburări și perturbări care apar în biserică. Își pierde vremea cu astfel de lucrări, dar nu sunt capabili să discearnă nici măcar problemele elementare. Nu sunt capabili să discearnă clar ce este umanitatea bună și ce este umanitatea rea, ce este calibrul bun și ce este calibrul slab,

ce înseamnă a avea talent și cunoștințe reale și ce înseamnă a fi înzestrat. De asemenea, nu pot vedea ce fel de oameni cultivă casa lui Dumnezeu și ce fel de oameni elimină, care oameni urmăresc adevărul și care nu, care oameni își fac datoria de bunăvoie și care nu își fac datoria, care oameni pot fi desăvârșiți în poporul lui Dumnezeu și care oameni sunt muncitori și așa mai departe. Ei îi tratează drept ținte-cheie pentru cultivare pe cei care pot să vorbească mult și să debiteze teorii goale, dar care nu pot să facă lucrare reală, și rânduiesc ca aceștia să realizeze lucrări importante și le încredințează astfel de lucrări, în timp ce întârzie promovarea și cultivarea celor care au înțelegere pură, calibru și capacitatea de a înțelege adevărul, doar pentru că acei oameni nu cred de foarte mult timp în Dumnezeu sau au dezvăluit o fire arogantă. Deseori, în biserică, apar probleme de acest tip, iar acest lucru are un impact asupra progresului lucrării bisericii. Acestea sunt adevăratele probleme, și totuși acest tip de conducător nu le poate vedea sau descoperi și chiar nu este deloc conștient de ele. Atunci când oamenii răi provoacă tulburări și perturbări, acesta le oferă șansa de a se supune observației și de a reflecta asupra lor înșiși, în timp ce atunci când alții, care nu sunt oameni răi, fac ocazional unele mici erori pentru că sunt tineri și ignoranți și acționează fără principii – erori care nu reprezintă probleme de principiu –, acest tip de conducător tratează aceste erori ca pe niște păcate de neiertat și îi trimite pe acești oameni acasă. Acest tip de conducător fals este zilnic ocupat cu lucrarea și, din exterior, pare să depună mult efort și să petreacă mult timp cu aceasta, însă indiferent de modul în care lucrează, nimeni nu primește de la el adevărata aprovizionare pentru viață. Indiferent ce probleme și dificultăți au aleșii lui Dumnezeu, acest tip de conducător fals nu le poate rezolva prin părtășia despre adevăr, și tot ce poate face este să-i îndemne cu o inimă iubitoare și să predice cuvinte și doctrine pentru a-i încuraja pe aleșii lui Dumnezeu. Prin urmare, sub conducerea unor astfel de oameni, aleșii lui Dumnezeu nu primesc nicio aprovizionare pentru viață, ei doar cred în Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle din entuziasm și nu dobândesc nicio intrare în viață – cât timp pot continua așa? Drept urmare, unii oameni sunt deseori negativi și slabi și tânjesc mereu după ziua în care va sosi Dumnezeu, iar viziunile devin din ce în ce mai neclare pentru ei, iar atunci când întâmpină probleme, ajung să aibă noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu, iar unii ajung chiar să se îndoiască de Dumnezeu și să se păzească de El. Atunci când se confruntă cu aceste probleme, conducătorii falși sunt complet incapabili să le rezolve și nu fac altceva decât să le evite. Nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu se roagă lui Dumnezeu împreună cu aleșii Săi pentru a căuta adevărul și a rezolva problemele – nu realizează niciodată această lucrare. În fiecare zi, își fac de lucru doar cu unele treburi generale și cu anumite chestiuni externe, chestiuni care nu au nimic de-a face cu intrarea în viață sau cu adevărul. Ei cred că, atât timp cât sunt ocupați să facă lucruri, înseamnă că își fac datoria și își îndeplinesc responsabilitățile și că este imposibil ca ei să fie conducători falși. În realitate, faptul că își fac de lucru cu aceste treburi generale nu îi ajută deloc pe frați și pe surori să progreseze în viață, și cu atât

mai puțin le dă aleșilor lui Dumnezeu posibilitatea să pătrundă în adevărul-realitate. Spuneți-Mi, nu există oare o problemă în ceea ce privește calibrul acestui tip de conducător fals? Acesta nu poate desluși nimic și crede că, atât timp cât este ocupat cu lucrul, toate problemele vor dispărea și se vor rezolva în mod indirect. Nu cumva acești oameni sunt extrem de dezorientați? Nu cumva calibrul lor este foarte slab? Ei nu pot desluși nimic, nu pot face nicio lucrare reală, iar acest lucru îi face să fie conducători falși și lucrători falși în adevăratul sens al cuvântului. Aceasta este chestiunea cel mai ușor de discernut.

Conducătorii și lucrătorii falși sunt acum prezenți în bisericile de pretutindeni. Ei se bazează doar pe entuziasmul lor pentru a lucra și nu au nicio înțelegere a adevărului. Nu știu care este lucrarea unui conducător sau a unui lucrător, și nici nu sunt capabili să aibă părtașie despre adevăr pentru a rezolva probleme – doar își petrec toată ziua făcându-și orbește de lucru cu unele treburi generale. De exemplu, să spunem că biserica trebuie să achiziționeze un articol. Aceasta nu este o sarcină majoră; trebuie doar rânduit ca o persoană care are cunoștințe în domeniul respectiv să meargă să cumpere acel lucru. Cu toate acestea, un conducător fals se teme că se vor cheltui prea mulți bani, așa că a rânduit să meargă cineva în mai multe locuri pentru a cumpăra la cel mai mic preț. Rezultatul a fost că persoana respectivă a cumpărat un produs ieftin care s-a stricat după doar câteva zile de utilizare și a fost nevoită să meargă să cumpere altul. Nu numai că nu a economisit bani, ci, dimpotrivă, a ajuns să cheltuie mai mult. Este acesta un mod principal de a gestiona sarcina? Nu este nevoie să cumpărați o marcă renumită atunci când faceți o achiziție, dar ceea ce se cuvine să faceți este să cumpărați măcar un lucru care să fie de o calitate corespunzătoare și să poată fi folosit. Conducătorii falși își fac multe griji cu privire la lucrarea care ține de treburile generale și nu este nimic greșit în asta. Cu toate acestea, ei nu iau în serios lucrarea crucială a casei lui Dumnezeu, iar aceasta este o mare greșeală; asta înseamnă că nu realizează lucrarea esențială. Aspecte ale lucrării precum lucrarea de evanghelizare, lucrarea producției de filme, lucrarea bazată pe texte, lucrarea video de mărturii bazate pe experiență și lucrarea de ajustare a personalului conducătorilor și lucrătorilor sunt toate cruciale și, cu toate acestea, conducătorii falși nu le consideră importante, le lasă deoparte și le ignoră. Au un calibru insuficient și nu știu cum să facă lucrarea, dar nici nu încearcă să învețe, gândindu-se în schimb: „Atât timp cât există cineva care se ocupă de această lucrare, este în regulă. Sigur nu este nevoie și de mine. Eu mă ocup de treburile importante. Acestea sunt doar lucruri minore cu care nu este nevoie să-mi bat capul. Odată ce le-am spus principiile, treaba mea este încheiată.” La prima vedere, conducătorii falși par foarte ocupați, dar când te uiți ce lucruri îi țin ocupați să lucreze, niciunul dintre acestea nu reprezintă un aspect crucial al lucrării bisericii, niciunul nu reprezintă o lucrare care să aprovizioneze viețile oamenilor și niciunul nu reprezintă o parte din lucrare care să implice folosirea adevărului pentru a rezolva problemele. Lucrurile cu care se ocupă ei nu au absolut nicio valoare, iar acești conducători falși pur

și simplu își fac de lucru orbește. Ei nu știu ce lucrare ar trebui conducătorii și lucrătorii să facă pentru a fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu; se bazează doar pe entuziasmul lor pentru a se ocupa de anumite sarcini pe care le fac cu plăcere. Fac cercetări detaliate cu privire la chestiuni banale, care nu au legătură cu lucrarea bisericii, cum ar fi ce haine poartă frații și surorile, ce coafuri au, cum interacționează cu ceilalți și cum vorbesc și se comportă. Consideră că acest lucru înseamnă că sunt amabili și abordabili și că rezolvarea problemelor din viața reală a oamenilor este ceea ce se cuvine să facă un conducător, ceva ce umanitatea normală ar trebui să dețină. Și totuși, nu iau în serios lucrarea critică de evanghelizare, lucrarea producției de filme, lucrarea de imnuri, lucrarea bazată pe texte, lucrarea administrativă, lucrarea de udare a noilor credincioși, lucrarea de înființare a bisericilor, lucrarea de promovare și cultivare a oamenilor și așa mai departe. Ei nu participă la niciuna dintre aceste lucrări și nu le urmăresc; este de parcă aceste lucrări nu ar avea nimic de-a face cu ei. Acești conducători falși nu rezolvă numeroasele probleme care se acumulează în biserică, nu îi demit pe conducătorii falși pe care ar trebui să îi demită, nu îi restricționează sau nu se ocupă de oamenii răi care fac rău și o iau razna făcând lucruri rele și nu au părtașie despre adevăr pentru a rezolva problema unor oameni care sunt superficiali, necontrolați și indisciplinați și care tergiversează îndeplinirea îndatoririlor pe care le au. Ce problemă este aceasta? Ei nu caută adevărul pentru a rezolva aceste probleme concrete – sunt ei oameni care fac lucrare reală? În inimile lor, sarcinile nesemnificative și irelevante pe care le realizează li se par cruciale și importante. Se ocupă toată ziua cu acele lucruri fără valoare, crezând că își îndeplinesc responsabilitățile și că sunt loiali, dar nu fac nici măcar un singur lucru esențial din lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu – nu sunt oamenii de acest fel conducători falși? Ei sunt echivalentul directorilor de birouri din subdiviziunile administrative din societate, sunt pur și simplu niște iscoditori de cartier – mai sunt ei conducători și lucrători ai casei lui Dumnezeu în acest caz? Sunt conducători falși și lucrători falși în toată regula. Din ce motiv sunt acești oameni caracterizați drept conducători și lucrători falși? (Întrucât calibrul lor este prea slab, nu pot face lucrare reală și tot ce pot face este să se ocupe de niște chestiuni banale.) Acesta este motivul specific. Acești oameni au un calibru prea slab; indiferent câte predici ascultă, câte rânduieli de lucru citesc, de câți ani își fac datoria în casa lui Dumnezeu sau de câți ani sunt conducători, ei nu știu niciodată ce fac, dacă ceea ce fac este bine sau rău ori dacă își îndeplinesc responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească. Definiția lor despre eticheta și titlul de conducători și lucrători se rezumă la faptul că este bine atât timp cât sunt ocupați. Asemenea unui măgar care învârte o piatră de moară, ei continuă să tragă până când nu se mai pot mișca și consideră că astfel își îndeplinesc responsabilitățile. Indiferent în ce direcție trag și indiferent dacă energia pe care o investesc când trag este corectă sau nu, ei consideră că își îndeplinesc responsabilitățile. Există multe probleme pe care ei nu le pot desluși și pe care nu încearcă să le rezolve sau să le raporteze Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus. Indiferent de câți ani lucrează sau de

câți ani sunt în contact cu oamenii, ei nici măcar nu știu dacă manifestările unei persoane sunt cele ale unui credincios nou, care are o bază superficială în credința sa și nu înțelege adevărul, sau dacă sunt cele ale unui neîncredzător și, totodată, nu știu cum ar trebui să le discearnă sau să le caracterizeze. Când există doi oameni care se află amândoi într-o stare negativă, ei nu știu care dintre ei merită cultivat și care nu; atunci când doi oameni sunt oarecum superficiali în a-și îndeplini îndatoririle, ei nu pot spune care dintre ei este un următor al adevărului și care dintre ei este un muncitor, care dintre ei este capabil să pătrundă în adevărul-realitate și care dintre ei nu deține adevărul-realitate. Nu știu care oameni este posibil să urmeze calea antihriștilor odată ce vor deveni conducători, chiar dacă au interacționat cu acești oameni ani de zile. Nu contează câte exerciții inutile fac sau câte sarcini inutile îndeplinesc sau câte probleme sunt în jurul lor, ei nu sunt conștienți de acest lucru și nu își dau seama că acestea sunt probleme. Întrucât au un calibru slab, astfel de oameni sunt dezorientați în gândire și incapabili să realizeze lucrarea, le este foarte dificil să îndeplinească responsabilitățile unui conducător sau ale unui lucrător. În afară de faptul că pot să facă o lucrare simplă ce ține de treburi generale, acești conducători și lucrători nu sunt capabili să facă nimic legat de lucrarea esențială a bisericii și nu sunt capabili să vadă sau să rezolve nicio problemă reală din lucrare. Oare merită să fie cultivat acest tip de conducător care are un asemenea calibru? Acesta nu știe nici măcar ce sunt confuziile sau dificultățile și este și mai departe de a le gestiona conform principiilor. Chiar dacă problemele întâmpinate în lucrarea bisericii sunt unele foarte comune, el tot nu le poate sintetiza și clasifica, și nici nu știe cum să se bazeze pe adevăr pentru a le rezolva – acest tip de conducător fals este în mod constant incapabil să gestioneze sau să rezolve aceste probleme care apar deseori în biserică. Problema sa cea mai mare nu se referă la faptul că nu este dispus să plătească un preț sau că se teme să fie ocupat și să se simtă obosit, ci mai degrabă la faptul că are un calibru slab, o minte confuză și nu este capabil să facă lucrarea importantă și lucrarea reală a bisericii. În schimb, acești oameni fac doar câteva lucrări care țin de treburi generale sau le place să se preocupe de unele lucruri irelevante, iar apoi vor să joace rolul de conducători și lucrători – nu cumva sunt niște oameni dezorientați, cu ambiții și dorințe prea mari? Conducătorii care au calibru slab sunt, în mod invariabil, incapabili să facă lucrarea de bază a bisericii, adică lucrarea care implică adevărurile-principii, sau lucrarea profesională complicată, cum ar fi lucrarea de răspândire a Evangheliei, lucrarea de udare a credincioșilor noi din biserică, lucrarea producției de filme, lucrarea bazată pe texte și lucrarea de personal care se referă la conducători și lucrători aflați la diferite niveluri. De ce sunt ei incapabili să facă această lucrare? Fiindcă au un calibru prea slab și nu pot înțelege principiile; în mod invariabil, ei nu reușesc să facă toată această lucrare și nu au capacitatea de a învăța cum să o facă. De exemplu, să spunem că i se dau unui astfel de conducător cinci persoane și i se cere să le aloce acestora lucrarea în funcție de nivelul de educație, calibrul, punctele lor forte și caracterul fiecăruia. Este aceasta o sarcină ușor de realizat? Are aceasta vreo

legătură cu calibrul conducătorilor și al lucrătorilor? (Da.) Conducătorii și lucrătorii care au un calibru mediu vor repartiza lucrarea relativ precis după ce au petrecut ceva timp observând, interacționând cu cele cinci persoane și ajungând să le cunoască. Conducătorii și lucrătorii care au un calibru slab vor crede că cinci persoane sunt prea multe; atunci când sunt prea multe persoane, devin confuzi și nu știu cum să le aloce lucrarea și, chiar dacă le alocă lucrarea, în inima lor, nu vor ști dacă o fac într-un mod adecvat sau nu. Acest lucru este valabil în ceea ce privește aspectul legat de personal. De exemplu, când vine vorba de gestionarea unor chestiuni, dacă trebuie să gestioneze și să rezolve două sau trei chestiuni simultan, nu vor ști cum să judece și să discearnă relația dintre acestea, și nici nu vor fi capabili să evalueze care problemă se cuvine să fie rezolvată prima și care problemă poate fi rezolvată după aceea, fără a se produce întârzieri. Cu alte cuvinte, nu știu cum să cântărească avantajele și dezavantajele, nu știu cum să stabilească ordinea sarcinilor în funcție de importanța și urgența lor și nu știu cum să rezolve probleme. Cu toate acestea, întrucât sunt conducători și lucrători, chiar dacă nu înțeleg ceva, trebuie să pretindă că o fac, chiar dacă nu pricep un lucru, trebuie să pretindă că îl pricep, și nu pot face nimic altceva decât să fie perseverenți și să predice câteva doctrine pentru a o scoate cumva la capăt, să spună câteva cuvinte plăcute auzului și să pună punct lucrurilor în grabă. Ei știu foarte bine dacă ceea ce spun este sau nu precis, dacă este sau nu în acord cu principiile, dacă poate sau nu să rezolve probleme, dar ei vor doar să o scoată cumva la capăt. Ei știu foarte bine că nu vor putea rezolva problemele prin ceea ce fac, dar tot nu le raportează Celui de mai sus și, astfel, sfârșesc prin a provoca întârzieri lucrării și prin a fi demiși. Spune-Mi, nu sunt acești oameni netoți? Atunci când unii conducători și lucrători raportează probleme, aceștia povestesc toate evenimentele vechi și neimportante care au avut loc până în prezent și, după ce au spus o grămadă de lucruri, tot trebuie să îi ajuți să analizeze și să judece care sunt problemele curente. Nu înțeleg nici măcar cum să ridice o problemă și pot vorbi ore întregi, fără să explice clar care sunt punctul central și esența unei probleme. Tot ceea ce spun se referă doar la lucruri de suprafață și reprezintă doar o mulțime de prostii! Nu este acesta un exemplu al faptului că au un calibru prea slab și nu sunt tocmai întregi la minte? Sunt oamenii care au calibru dispuși să asculte astfel de lucruri? Cel cu care vorbesc vrea doar să știe care sunt situația actuală și manifestările persoanei pe care o raportează și care este starea cu privire la care este confuză aceasta și pe care nu o poate rezolva. Și, cu toate acestea, acești oameni vorbesc întotdeauna despre ce lucrare a făcut acea persoană în trecut și nu vorbesc despre situația actuală a acelei persoane sau nu spun ce confuzii și probleme au ei înșiși. Zic o mulțime de lucruri și nimeni nu poate spune exact despre ce vorbesc. Chiar dacă vor să pună o întrebare, nu știu de unde să înceapă, nu știu cum să o exprime într-un mod care să fie eficient și să le dea oamenilor posibilitatea să îi înțeleagă – nici măcar nu au capacitatea de a-și organiza limbajul. Nu este aceasta o manifestare a faptului că au un calibru extrem de slab? Unii conducători falși au calibru slab, iar atunci când raportează o problemă, spun

o mulțime de lucruri fără sens și neinteligibile, iar apoi se gândesc: „Ți-am oferit o cantitate suficient de mare de informații, nu-i așa? Ți-am spus chiar toate lucrurile din trecut și lucrurile curente despre această problemă, așa că nu-ți dai seama acum care este întrebarea pe care vreau să o pun?” Indiferent ce îi întrebi sau cum îi îndrumi, ei nu știu ce să spună și nu pot să zică niciodată care este punctul-cheie al problemei. Nu este vorba de faptul că le lipsesc cuvintele pentru a se exprima sau că au un nivel scăzut de educație, ci mai degrabă de faptul că au un calibru slab și sunt lipsiți de creier, astfel încât nu știu cum să exprime aceste lucruri, mințile lor sunt dezorientate și nu pot oferi explicații clare, astfel încât ceilalți să îi poată înțelege. Au un oarecare simț al poverii și, pe măsură ce trece timpul, ajung să fie conștienți de anumite probleme, dar nu știu cum să le exprime, nu sunt capabili să înțeleagă care este esența problemelor, cu atât mai puțin să le sintetizeze. Pot oamenii al căror calibru este atât de slab să facă lucrare? Pot să-și îndeplinească responsabilitățile de conducători și lucrători? Nu, nu pot. Chiar dacă le oferi timp și oportunități și le dai posibilitatea să raporteze și să descrie problemele, nu o pot face, prin urmare, mai poți purta o conversație cu astfel de oameni? Mai pot fi ei folosiți? (Nu.) De ce nu pot fi folosiți? Nici măcar nu pot vorbi clar și nu au nici măcar instinctul minim al unei ființe umane de a folosi limbajul pentru a-și exprima gândurile, ideile și atitudinile, așadar, ce lucrare pot ei să facă? Deși pot avea un anume punct forte, un entuziasm autentic, un pic de simț al responsabilității și o inimă destul de cinstită, calibrul lor este prea slab, nu pot învăța nimic, indiferent cum îi înveți, și, chiar dacă îi înveți cum să vorbească, nu vor reuși să se descurce, așa că vei deveni agitat și furios. Atunci când vorbesc, o fac într-un mod dezastruos, lăsându-te confuz; nu pot spune nimic clar, iar ceea ce spun reprezintă pur și simplu o grămadă de lucruri fără sens. Cel mai jalnic lucru în ceea ce-i privește este că nu înțeleg limbajul uman și totuși continuă să acționeze orbește, încă se cred capabili și sunt sfidători atunci când îi emondezi. Cum pot ei să facă bine lucrarea de conducere? Atunci când calibrul unui conducător sau al unui lucrător este atât de slab încât nu are capacitatea de a se exprima prin limbaj, poate acesta să fie totuși competent în lucrarea sa? (Nu.) Și ce înseamnă că nu e competent în lucrarea sa? Înseamnă că nu este capabil să descopere cu promptitudine dificultățile și problemele întâmpinate în lucrare și, desigur, înseamnă că, indiferent ce probleme apar în lucrare, nu le poate rezolva niciodată cu promptitudine și nici nu poate să le raporteze cu promptitudine Celui de mai sus și să caute soluții de la Cel de mai sus – acest lucru îi este prea dificil și este incapabil să o facă. Când vine vorba de astfel de oameni care au un calibru slab, această lucrare este extrem de dificilă pentru ei; este ca și cum un pește ar fi forțat să trăiască pe uscat sau un porc ar fi forțat să zboare – este foarte solicitant pentru ei să facă această lucrare.

Unii spun: „Îmi pare rău pentru acești oameni. Se agită atât de mult pentru a se ocupa de tot felul de sarcini și, din cauza calibrului lor slab, sfârșesc prin a fi caracterizați drept conducători falși. Prin urmare, asta înseamnă că suferința pe care au îndurat-o a fost în zadar? Nu reprezintă aceasta o tratare injustă a oamenilor?” Demiterea conducătorilor

falși înseamnă asumarea responsabilității pentru aleșii lui Dumnezeu și pentru lucrarea bisericii, așadar cum poate reprezenta aceasta o tratare injustă a oamenilor? Nu cumva dăunează aleșilor lui Dumnezeu dacă insiști să-i lași pe conducătorii falși să continue în rolul lor de conducători? Vrei să spui că a le face rău aleșilor lui Dumnezeu nu înseamnă a trata oamenii în mod injust? Prin demiterea unui conducător fals, casa lui Dumnezeu nu îl condamnă pe acel conducător fals și nici nu îl trimite în iad, ci, în schimb, îi oferă persoanei respective o șansă de a dobândi mântuirea. Poate dobândi mântuirea în cazul în care continuă să fie un conducător fals? Care va fi finalul său? De ce nu privești astfel problema? În plus, care este scopul credinței în Dumnezeu? Cu siguranță, a fi conducător nu reprezintă singura cale de urmat. Dacă cineva nu este conducător, oare nu există alte îndatoriri pe care acesta le poate îndeplini? Oare nu există nicio cale de supraviețuire pentru cei care nu sunt conducători și au un calibru slab? (Ba dimpotrivă.) Prin urmare, care este calea de practică în acest caz? Ceea ce disecăm acum reprezintă manifestările și problemele pe care le au conducătorii falși de acest tip, care au un calibru slab; nu îi condamnăm, nici nu îi blestemăm, doar îi disecăm. Scopul pentru care îi disecăm este acela de a face ca persoanele de acest tip să se cunoască și să se orienteze cu exactitate, să își cunoască propria măsură și să înțeleagă cu exactitate ce sunt conducătorii și lucrătorii, ce lucrare ar trebui să facă aceștia, iar apoi să se raporteze la aceste lucruri pentru a vedea dacă sunt potrivite pentru a fi conducători sau lucrători. În cazul în care calibrul tău este într-adevăr foarte slab, atât de slab încât nu ai capacitatea de a te exprima cu ajutorul limbajului, sau capacitatea de a-ți exprima gândurile și opiniile, sau capacitatea de a descoperi probleme, atunci nu ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător, nu ai competența necesară pentru a face datoria unui conducător sau a unui lucrător și ești incapabil să faci lucrarea unui conducător sau a unui lucrător. Și, din moment ce ai un calibru slab, trebuie să ai acest tip de conștiință de sine. Unii oameni spun: „Calibrul meu este slab – ei bine, și ce dacă? Am o umanitate bună, așa că ar trebui să fiu conducător.” Acesta este principiul? Alții spun: „Pe lângă faptul că am o umanitate bună, sunt totodată dispus să îndur suferință și să plătesc un preț, pot să țin predici, am o bază în credința mea și am făcut închisoare pentru credința mea în Dumnezeu. Nu pot fi considerate aceste lucruri drept capital pentru ca eu să fiu conducător sau lucrător?” Este adevărat că cineva trebuie să aibă capital pentru a fi conducător sau lucrător? (Nu.) Acum discutăm despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și, în cadrul acestui subiect, vorbim despre problema calibrului. În cazul în care calibrul tău este slab și nu ești capabil să îndeplinești aceste responsabilități, atunci conștiința de sine pe care ar trebui să o ai este: „Nu am acest calibru și nu pot fi conducător sau lucrător. Oricare ar fi capitalul pe care îl am, nu este de niciun folos.” Spui că ai o umanitate bună, că ești de încredere, că ai hotărârea de a îndura suferință și că ești dispus să plătești un preț – atunci casa lui Dumnezeu te-a tratat injust? Casa lui Dumnezeu folosește oamenii în așa fel încât fiecare să fie folosit cât mai eficient, adaptând rolurile în funcție de fiecare persoană, și face acest lucru într-o manieră cât se

poate de corectă. Dacă ai o umanitate bună, dar calibrul tău este slab, atunci ar trebui să îți faci datoria bine din toată inima și cu toată puterea ta; nu este adevărat că trebuie să fii conducător sau lucrător pentru a fi aprobat de Dumnezeu. Chiar dacă ești dispus să te străduiești, dar nu ești capabil să te străduiești în maniera în care trebuie să o faci un conducător, iar tu nu ai calibrul pe care ar trebui să îl ai pentru a fi conducător și nu reușești să faci asta, atunci ce poți face? Nu te forța și nu-ți îngreuna situația; dacă poți căra 25 de kilograme, atunci cară 25 de kilograme. Nu încerca să te dai mare, încercând să-ți depășești limitele, spunând: „25 de kilograme nu sunt suficiente. Vreau să car și mai mult, vreau să car 50 de kilograme. Sunt dispus să o fac chiar dacă voi muri de epuizare!” Nu ești capabil să fii conducător sau lucrător, dar dacă totuși continui să-ți forțezi limitele pentru a te da mare, chiar dacă nu te vei epuiza, vei cauza întârzieri în lucrarea bisericii, vei afecta progresul și eficiența lucrării și vei întârzia progresul vieții multor oameni – aceasta nu este o responsabilitate pe care îți poți permite să o porți. Întrucât calibrul tău este insuficient, dacă ai conștiință de sine, ar trebui să îți oferi demisia din proprie inițiativă și să nominalizezi pe cineva care are un calibru bun, care iubește adevărul și care este mai responsabil decât tine să fie conducător sau lucrător. Acesta ar fi lucrul rațional de făcut și numai procedând astfel vei fi o persoană care are cu adevărat umanitate și rațiune și care realmente înțelege și practică adevărul. Dacă demisionezi din funcția ta pentru că ești incapabil să faci lucrarea de conducere, iar apoi alegi o datorie care ți se potrivește și îți oferi loialitatea, astfel încât să poți fi aprobat de Dumnezeu, atunci ești o persoană extrem de inteligentă. Te gândești mereu: „Cu toate că am calibru slab, am o umanitate bună, sunt dispus să mă străduiesc, să îndur suferință și să plătesc un preț, sunt hotărât, sunt mai rezistent decât voi toți în tot ceea ce fac și am o minte deschisă și nu mă tem să fiu emondat sau încercat. Deși calibrul meu este puțin cam slab, tot pot să fiu conducător.” A avea un calibru slab nu este o problemă. Acest lucru nu este menit să te condamne, ci doar să te catalogheze și să te facă să înțelegi exact ce poți face și ce fel de datorie ți se potrivește. Cu toate acestea, problema actuală este că ai calibru slab și nu ești capabil să fii conducător sau lucrător. Chiar dacă ai fost ales să fii conducător sau lucrător, nu ești capabil să faci bine această lucrare și tot ceea ce ești capabil să faci este să strici lucrarea. Dacă ai o bună umanitate, dacă ai conștiință și rațiune și ești dispus să te străduiești și să plătești un preț, atunci va exista o slujbă pe care ești potrivit să o faci și o datorie pe care ar trebui să o faci, iar casa lui Dumnezeu va face rânduieli raționale pentru tine. Faptul că nu ți se permite să fii conducător se bazează pe reglementările și principiile casei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, casa lui Dumnezeu nu îți va refuza sub nicio formă dreptul de a face o datorie sau dreptul de a crede în Dumnezeu și de a-L urma pe Dumnezeu pe motiv că ai calibru slab. Nu este un lucru potrivit? (Ba da, este potrivit.) Este necesar să avem o părtașie mai detaliată pe această temă? Unii oameni care au un calibru slab aud acest lucru și se gândesc: „Nu mai aveți părtașie pe această temă. Mi-e prea rușine să dau ochii cu cineva. Știu că am un calibru slab și nu voi mai fi conducător sau lucrător în biserică. Voi

fi doar lider de echipă sau supraveghetor, sau voi face treburi mărunte, voi găti sau voi face curățenie. Orice este bine. Voi îndura greutățile postului meu fără să mă plâng, mă voi supune rânduielilor casei lui Dumnezeu și mă voi supune orchestrărilor lui Dumnezeu. Faptul că am calibru slab este prin harul lui Dumnezeu și conține bunele intenții ale lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este corect.” Dacă poți să vezi lucrurile în acest fel, atunci este bine și înseamnă că ai o oarecare conștiință de sine. Nu voi avea părtășie detaliată pe această temă. În concluzie, în ceea ce privește acești oameni care au un calibru slab, noi doar disecăm problema și expunem adevărul faptelor, astfel încât mai mulți oameni să aibă atitudinea și perspectiva corectă cu privire la acești oameni și pentru ca acești oameni să aibă o atitudine și o perspectivă corecte cu privire la problema calibrului lor slab și să se poată orienta corect, să găsească o funcție și o datorie care să li se potrivească, permițând ca perseverența lor în a plăti un preț și hotărârea lor de a îndura suferință să fie folosite și puse în joc în mod rațional. Acest lucru nu îți afectează înțelegerea și practicarea adevărului și nici imaginea ta în casa lui Dumnezeu.

III. Conducători falși care sunt leneși și se complac în confort

Tocmai am avut părtășie despre două tipuri de conducători falși. Există un alt tip de conducător fals despre care am vorbit deseori în timpul părtășiei pe tema „responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor”. Acest tip are un anumit calibru, nu este lipsit de inteligență, are căi și metode și planuri pentru rezolvarea problemelor în lucrarea sa, iar atunci când i se dă o lucrare, o poate pune în aplicare aproape de standardele așteptate. Este capabil să descopere orice probleme care apar în lucrare și, totodată, poate să rezolve unele dintre ele; atunci când aude problemele pe care le raportează unii oameni sau când observă comportamentul, manifestările, discursul și acțiunile unor oameni, are o reacție în inima sa și are propria opinie și atitudine. Desigur, dacă acești oameni urmăresc adevărul și au un simț al poverii, atunci toate aceste probleme pot fi rezolvate. Cu toate acestea, în mod neașteptat, problemele rămân nerezolvate în lucrarea care intră în responsabilitatea tipului de persoană despre care avem părtășie astăzi. De ce se întâmplă asta? Fiindcă acești oameni nu fac lucrare reală. Ei iubesc confortul și urăsc truda, fac doar eforturi superficiale, aparente, le place să stea degeaba și să se bucure de beneficiile statutului, le place să dea ordine oamenilor și doar dau puțin din gură și oferă câteva sugestii, iar apoi consideră că lucrarea lor este terminată. Nu iau în serios lucrarea reală a bisericii sau lucrarea extrem de importantă pe care le-o încredințează Dumnezeu – nu au acest simț al poverii și, deși casa lui Dumnezeu subliniază în mod repetat aceste lucruri, ei tot nu le iau în serios. De exemplu, ei nu doresc să intervină în lucrarea producției de filme sau în lucrarea bazată pe texte a casei lui Dumnezeu sau nu vor să se intereseze de acestea, nici nu doresc să verifice cum progresează aceste tipuri de lucrări și ce rezultate se obțin. Fac doar câteva investigații indirecte și, odată ce știu că oamenii sunt ocupați cu această lucrare și fac această lucrare, nu se mai

preocupă de ea. Chiar dacă știu foarte bine că există probleme în lucrare, tot nu vor să aibă părtașie despre acestea sau să le rezolve și nici nu investighează sau nu verifică modul în care își îndeplinesc oamenii îndatoririle. De ce nu investighează sau nu verifică aceste lucruri? Ei cred că, dacă le verifică, atunci vor exista o mulțime de probleme care așteaptă să fie rezolvate, iar acest lucru va fi o bătaie de cap prea mare. Viața va fi mult prea epuizantă dacă trebuie să rezolve mereu probleme! Dacă își fac prea multe griji, mâncarea nu li se va mai părea gustoasă și nu vor mai putea dormi bine, își vor simți trupul obosit, iar apoi viața va deveni nefericită. De aceea, atunci când văd o problemă, dacă pot, o evit și o ignoră. Care este problema cu acest tip de persoană? (Este prea leneșă.) Spuneți-Mi, cine are o problemă gravă: oamenii leneși sau oamenii care au un calibru slab? (Oamenii leneși.) De ce au oamenii leneși o problemă gravă? (Oamenii care au calibru slab nu pot fi conducători sau lucrători, dar pot fi oarecum eficienți atunci când fac o datorie care este în limitele capacităților lor. Cu toate acestea, oamenii care sunt leneși nu pot face nimic; chiar dacă au calibru, acesta nu are niciun efect.) Oamenii leneși nu pot face nimic. Pentru a rezuma în două cuvinte, sunt niște oameni inutili; au un handicap de gradul doi. Oricât de bun ar fi calibrul oamenilor leneși, acesta nu reprezintă altceva decât o fațadă; chiar dacă au un calibru bun, acesta nu folosește la nimic. Sunt prea leneși – știu ce ar trebui să facă, dar nu o fac și, chiar dacă știu că un anumit lucru reprezintă o problemă, nu caută adevărul pentru a o rezolva și, deși știu ce greutăți ar trebui să îndure pentru ca lucrarea să fie eficientă, nu sunt dispuși să îndure aceste greutăți care merită efortul – prin urmare, nu pot să dobândească niciun adevăr și nu pot să facă nicio lucrare reală. Nu doresc să îndure greutățile pe care ar trebui să le îndure oamenii; știu doar să se desfete în confort, să savureze momentele de bucurie și tihnă și să se bucure de o viață liberă și relaxată. Nu sunt ei inutili? Oamenii care nu pot îndura greutăți nu merită să trăiască. Cei care mereu doresc să trăiască o viață de parazit sunt oameni fără conștiință sau rațiune; sunt fiare, iar astfel de oameni nu sunt potriviți nici măcar să muncească. Întrucât nu pot să îndure greutăți, chiar și atunci când muncesc, nu sunt capabili să o facă bine, iar dacă doresc să dobândească adevărul, speranța este și mai mică. O persoană care nu poate îndura și nu iubește adevărul este o persoană inutilă; nu este calificată nici măcar să muncească. Este o fiară, fără o urmă de umanitate. Astfel de oameni trebuie să fie eliminați; numai acest lucru este în acord cu intențiile lui Dumnezeu.

Unii oameni sunt responsabili de lucrarea agricolă și sunt deosebit de sârguincioși; au un plan în minte și știu ce lucrare să facă în fiecare sezon. Când vine timpul să lucreze pământurile, merg să se uite la fiecare parcelă. Compară ceea ce au planificat să planteze pe fiecare parcelă cu starea concretă a parcelei în sine și văd dacă planul lor este potrivit și dacă este în conformitate cu situația concretă. Mai mult, se uită la cât de umed sau uscat este solul în acest an, ce îngrășământ este necesar și ce este potrivit pentru plantare. Odată ce au aruncat o privire și au înțeles aceste lucruri, întreabă imediat dacă s-au cultivat răsaduri și câte au fost cultivate, apoi se duc la seră să arunce

o privire și să vadă dacă persoana care cultivă răsadurile este de încredere sau dacă le va distruge. Dacă nu este suficientă o singură persoană pentru a face această lucrare, desemnează o alta să coopereze cu ea, iar cele două se supraveghează reciproc. Vor face oamenii leneși acest lucru? Nu, nu îl vor face. Dacă nu îi supraveghează și nu îi îndeamnă nimeni, cu siguranță nu vor merge ei înșiși la fața locului; în cazul în care casa lui Dumnezeu nu întreabă despre progresul unei lucrări, atunci cu siguranță nu vor lua inițiativa de a inspecta situația reală a acelei lucrări. Indiferent de lucrurile pe care le fac, oamenii care au un calibru slab le fac întotdeauna singuri, dar sunt incapabili să distingă ce este urgent și important de ce nu este, și acționează, pur și simplu, orbește. Pe de altă parte, acești oameni leneși sunt suficient de inteligenți și, indiferent ce fac, le place doar să dea din gură și să le poruncească altora să facă lucrarea; niciodată nu fac ei înșiși niciun lucru și nici nu pot face lucrare reală. Ei se gândesc: „Trebuie doar să dau un telefon sau să trimit un mesaj pentru a pune câteva întrebări și cu asta mi-am făcut treaba, problema este rezolvată. Acest lucru mă scutește de atâtea probleme! Privește cum este calibrul meu de conducător! Pot să termin treaba cu doar câteva cuvinte – nu înseamnă și asta că îmi îndeplinesc responsabilitățile? Nu-mi neglijez responsabilitățile. În cazul în care Cel de mai sus mă întreabă despre aceste lucruri, îi pot răspunde foarte cursiv și pot oferi o explicație clară. Ce rost are să merg la fața locului și să arunc o privire? Ar trebui să îndur greutăți și suferințe, iar pielea mi s-ar înnegri de la statul în soare. Nu este nevoie să trec prin această formalitate. Dacă pot să mă scutesc de unele neplăceri, atunci asta voi face. Nu este nevoie să-mi îngreunez atât de mult situația.” Nu sunt ei suficient de „inteligenți”? Atunci când lucrează, acest tip de persoană este deosebit de pricepută în a face lucrurile mai ușor pentru a-și atinge obiectivele și în a găsi scurtături și are propriile metode și căi. Nu face nimic ea însăși și nici nu participă la nimic. Doar dă telefoane pentru a pune întrebări, făcând lucrurile de formă, iar în momentul în care închide telefonul, se duce la culcare sau la un masaj și începe să-și desfete trupul. Acest tip de persoană chiar știe cum să „facă lucrare”, chiar știe cum să găsească ocazii de a sta degeaba și chiar știe cum să facă lucrurile de formă și să-i păcălească pe oameni! La ce îi folosește să aibă acea fărâmbă de calibru? Este la fel ca acele oficialități din neamul Partidului Comunist, care, după ce ajung la lucru, doar beau ceai și citeau ziarul și încep să se gândească la ce vor mânca și unde vor merge să se distreze chiar înainte să se termine ziua de lucru – viața chiar este bună pentru ei. Acesta este principiul pe care îl respectă și acest tip de conducător fals în lucrarea sa; nu îndură nicio dificultate, nu suferă deloc de epuizare și, totuși, acționează ca o oficialitate și se bucură de beneficiile statutului, iar majoritatea fraților și surorilor nu sunt capabili să vadă că acest lucru reprezintă o problemă. Acesta este modul în care lucrează acest tip de conducător fals, nu face nicio lucrare reală și nu merge la fața locului pentru a urmări și a inspecta lucrarea, așadar, poate el să descopere problemele din lucrare? (Nu.) Falșii conducători pseudo-spirituali și conducătorii falși care au un calibru slab sunt orbi, în ciuda faptului că ochii le sunt larg deschiși, și nu pot vedea problemele, așadar, ce ziceți

de acest tip de persoană inutilă? Aceasta spune: „Nu particip la lucrarea reală și nu merg la fața locului pentru a mă integra printre oamenii care lucrează acolo, așa că, dacă apar probleme, nu poți spune că sunt orb în ciuda faptului că ochii îmi sunt larg deschiși. Nu am fost la fața locului și nu am văzut problemele, așadar, ce treabă am eu dacă apar probleme? Ar trebui să te duci tu să-i găsești pe cei implicați.” Nu sunt acești tipi realmente vicleni? Ei cred că tot ce trebuie să facă este să dea ordine și să rânduiască în mod corespunzător oamenii și atât, iar apoi responsabilitățile lor au fost îndeplinite și atunci se pot bucura de timpul lor liber și de distracție într-un mod nerușinat. Indiferent ce probleme există în subordinea lor, ei nu fac nicio anchetă și se grăbesc să se ocupe de o problemă doar dacă cineva o raportează Celui de mai sus. În fiecare zi, nu fac altceva decât să se bucure de beneficiile statutului, să se plimbe fără grabă peste tot, prefăcându-se că inspectează lucrarea, dar, de fapt, nu merg niciodată undeva unde există cu adevărat o problemă și nu inspectează niciodată lucrarea extrem de importantă – nu sunt oare la fel ca oficialitățile Partidului Comunist, care fac doar eforturi aparente și realizează doar lucrări care îi pun într-o lumină bună? Fac promisiuni frumoase că vor face lucrarea care le este încredințată, dar nu o urmăresc și nu o supraveghează și, chiar dacă merg la fața locului, se limitează la formalități. În niciun caz nu vor să facă ei înșiși lucrarea sau să rezolve ei înșiși problemele. Ei se gândesc: „Nu este nevoie să îndur și să plătesc un preț pentru a face aceste lucruri. Este suficient că e cineva acolo care le face. Oricum, nu câștig niciun ban, așa că este în regulă ca, pur și simplu, să mă descurc cu ce am.” Își pot face bine lucrarea când au această mentalitate? Ei au o mică uneltire în minte, gândindu-se: „Voi lucra doar pe măsura hranei pe care o primesc și voi petrece fiecare zi într-o manieră superficială.” Cu toate acestea, ei nu fac niciodată lucrare specifică și nu sunt niciodată văzuți la fața locului. Așadar, unde se află? Se simt bine într-un loc frumos și sigur, unde pot mânca, bea și dormi bine, trăiesc o viață de prinți – fac dușuri, primesc masaje și își schimbă hainele în mod regulat – și nu îndură nicio suferință. Nu reflectează niciodată la lucrarea reală pe care o pot face, la problemele reale pe care le pot rezolva, la contribuțiile pe care le-au adus lucrării casei lui Dumnezeu și în ce măsură sunt calificați să se bucure de toate aceste lucruri frumoase – nu iau niciodată în considerare nimic din toate acestea. Ce fel de creaturi sunt acești oameni? Acești nenorociți nu au conștiință de sine, sunt creaturi nerușinate și nu merită să fie conducători și lucrători ai bisericii.

Niciun conducător fals nu face niciodată lucrare reală. Conducătorii falși se comportă ca și cum rolul lor de conducere ar fi o funcție oficială în cadrul căreia se bucură de beneficiile statutului și tratează datoria pe care se cuvine să o îndeplinească și lucrarea pe care se cuvine să o facă în calitate de conducători ca pe un obstacol, ca pe o pacoste. În inimile lor, sunt plini de împotrivire față de lucrarea bisericii. Când li se cere să supravegheze lucrarea și să afle ce probleme există în cadrul ei, care trebuie urmărite și rezolvate, sunt plini de reticență. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă, aceasta este treaba lor. Dacă nu o faci și nu ești dispus să

o faci, atunci de ce mai vrei să fii conducător sau lucrător? Oare îți faci datoria pentru a fi atent la intențiile lui Dumnezeu sau pentru a fi o oficialitate și a te bucura de beneficiile statutului? Dacă ai devenit conducător doar pentru a putea ocupa o funcție oficială, oare nu este o nerușinare? Oameni de acest fel au cel mai josnic caracter, nu au demnitate și sunt lipsiți de rușine. Dacă-ți dorești să te bucuri de confortul trupesc, ar trebui să te grăbești să te întorci în lume, să te lupți, să iei cu forța și să pui mâna pe cât poți și nimeni nu va interveni în acest proces. Casa lui Dumnezeu este un loc în care aleșii Lui își fac datoria și se închină lui Dumnezeu; este un loc în care oamenii urmăresc adevărul și obțin mântuirea. Nu este un loc în care cineva să se răsfețe cu confortul trupesc, cu atât mai puțin un loc care le permite oamenilor să trăiască regește. Conducătorii falși nu au nicio rușine, sunt nerușinați și nu au rațiune. Indiferent de lucrarea specifică care le este încredințată, ei nu o iau în serios și o dau uitării; deși răspund foarte bine prin cuvinte, nu fac nimic real. Nu este acest lucru imoral? Nu numai că nu fac lucrare reală, dar vor să aibă putere exclusivă – să dețină puterea asupra finanțelor, a personalului și a tuturor celorlalte chestiuni și să-i determine pe oameni să le furnizeze rapoarte în fiecare zi. De fapt, ei sunt foarte sânguincioși când vine vorba de aceste lucruri. Când vine momentul să facă un raport privind lucrarea către Cel de mai sus, își atribuie lor înșiși rezultatele întregii lucrări desfășurate de frați și surori, astfel încât Cel de mai sus să creadă, în mod eronat, că au făcut o lucrare grozavă, când, de fapt, totul a fost făcut de alții. Câți oameni au fost câștigați prin predicarea Evangheliei, care oameni au fost promovați și sunt cultivați, care oameni au fost demiși din posturile lor, care oameni au fost îndepărtați și așa mai departe – niciuna dintre aceste sarcini specifice nu este făcută de ei, și totuși au tupeul să le raporteze. Nu sunt nerușinați acești oameni? Nu se implică în înșelătorie? Astfel de oameni sunt atât de înșelători și vicleni! Ei cred că sunt deștepți – de fapt, este vorba de faptul că au căzut victime propriilor șiretlicuri abile și, în cele din urmă, ajung să fie dezvăluiți și eliminați. Indiferent de lucrarea pe care o fac unii oameni sau de datoria pe care o îndeplinesc, nu sunt competenți pentru ea, nu își pot asuma responsabilitatea și nu sunt capabili să îndeplinească niciuna dintre obligațiile sau responsabilitățile pe care s-ar cuveni să le aibă o persoană. Nu sunt ei rebuturi? Mai sunt ei demni de a fi numiți oameni? Cu excepția oamenilor grei de cap, a celor cu handicap mintal și a celor care suferă de dizabilități fizice, există cineva în viață care nu s-ar cuveni să își facă îndatoririle și să își îndeplinească responsabilitățile? Dar o astfel de persoană este întotdeauna alunecoasă, leneșă și nu dorește să își îndeplinească responsabilitățile; implicația este că nu dorește să fie o ființă umană în adevăratul sens al cuvântului. Dumnezeu i-a dat șansa de a fi o ființă umană, i-a dat calibru și daruri, însă ea nu le poate folosi pentru a-și face datoria. Nu face nimic, ci dorește să se bucure de distracții la tot pasul. Este o astfel de persoană potrivită pentru a fi numită ființă umană? Indiferent ce lucrare îi este dată – fie că este importantă sau obișnuită, dificilă sau simplă – întotdeauna este superficială, alunecoasă și leneșă. Atunci când apar probleme, încearcă să arunce responsabilitatea pentru acestea asupra altora, neasumându-și nicio

responsabilitate, și dorește să continue să-și trăiască viața parazitară. Nu este oare un rebut inutil? În societate, cine nu trebuie să depindă de sine pentru a-și câștiga existența? Odată ce o persoană devine adultă, trebuie să se întrețină singură. Părinții ei și-au îndeplinit responsabilitatea. Chiar dacă părinții ar fi dispuși să o întrețină, i-ar fi incomod. Aceasta ar trebui să fie capabilă să realizeze că părinții săi și-au încheiat misiunea de a o crește, că este un adult capabil și ar trebui să poată să trăiască independent. Nu este aceasta rațiunea minimă pe care s-ar cuveni să o aibă un adult? Dacă o persoană ar avea cu adevărat rațiune, nu ar putea continua să trăiască pe spezele părinților; i-ar fi frică să nu râdă ceilalți de ea, să nu se facă de rușine. Așadar, cui îi place să-i fie ușor și urăște munca are rațiune? (Nu.) Întotdeauna vrea ceva fără să depună efort; vrea să nu-și îndeplinească niciodată nicio responsabilitate, dorindu-și ca dulciurile să îi cadă pur și simplu din cer direct în gură; vrea întotdeauna să primească trei mese îndestulătoare pe zi, să aibă pe cineva care să-l servească, să se bucure de mâncare gustoasă și băuturi bune fără să muncească niciun pic. Nu este aceasta mentalitatea unui parazit? Oare oamenii care sunt paraziți au conștiință și rațiune? Au integritate și demnitate? Categorical că nu au. Cu toții sunt niște profitori buni de nimic, niște bestii fără conștiință sau rațiune. Niciunul dintre ei nu este potrivit să rămână în casa lui Dumnezeu.

Să presupunem că biserica rânduiește o treabă pentru tine, iar tu spui: „Fie că treaba asta este una care îmi permite să câștig atenție sau nu, din moment ce mi-a fost dată, o voi face bine și îmi voi asuma această responsabilitate. Dacă mi se rânduiește să fiu gazdă, voi da totul pentru a o face bine; mă voi îngriji bine de frați și de surori și voi face tot posibilul să garantez siguranța tuturor. Dacă mi se rânduiește să predic Evanghelia, mă voi echipa cu adevărul, voi predica bine Evanghelia, cu dragoste, și îmi voi realiza bine datoria. Dacă mi se rânduiește să învăț o limbă străină, o voi studia din tot sufletul, mă voi strădui în privința asta și voi încerca să o stăpânesc cât mai repede posibil, în decurs de un an sau doi, ca să pot mărturisi despre Dumnezeu străinilor. Dacă mi se va cere să scriu articole despre mărturie, mă voi pregăti în mod conștiincios să fac acest lucru, voi vedea faptele potrivit adevărilor-principii și voi învăța despre limbaj. Deși s-ar putea să nu fiu în stare să scriu articole cu proză frumoasă, voi putea cel puțin să-mi comunic mărturia bazată pe experiență în mod clar, să am părtașie despre adevăr în mod inteligibil și să ofer mărturie adevărată pentru Dumnezeu, astfel încât oamenii să fie edificați și ajutați citindu-mi articolele. Orice slujbă îmi încredințează biserica, o voi prelua cu toată inima și puterea mea. Dacă există ceva ce nu înțeleg sau se ivește o problemă, mă voi ruga lui Dumnezeu, voi căuta adevărul, voi rezolva problemele potrivit adevărilor-principii și voi face bine slujba. Oricare ar fi datoria mea, voi folosi tot ce am pentru a o face bine și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Pentru orice pot realiza, voi face tot posibilul să preiau întreaga responsabilitate pe care ar trebui să o port și, cel puțin, nu mă voi împotrivi conștiinței și rațiunii mele, nu voi fi superficial, șiret și leneș și nici nu mă voi răsfața cu roadele muncii altora. Nimic din ce voi face nu va fi sub

standardul conștiinței.” Acesta este standardul minim pentru conduita personală, iar cel care își face datoria în acest fel se poate califica drept o persoană care are conștiință și rațiune. Trebuie cel puțin să ai conștiința curată în realizarea datoriei tale și trebuie să fii cel puțin vrednic de cele trei mese pe zi ale tale și să nu fii un parazit. Acest lucru se numește a avea un simț al responsabilității. Indiferent dacă ai un calibru bun sau slab și dacă înțelegi sau nu adevărul, în orice caz, trebuie să ai această atitudine: „Deoarece mi s-a dat să fac această lucrare, trebuie să o tratez cu seriozitate, trebuie să o transform în preocuparea mea și trebuie să-mi folosesc toată inima și toată puterea pentru a o face bine. În ceea ce privește posibilitatea de a o face perfect, nu pot să-mi permit să ofer o garanție, dar atitudinea mea este că mă voi strădui să o realizez bine și, cu siguranță, nu voi fi superficial în acest sens. Dacă apare o problemă cu lucrarea, ar trebui să-mi asum responsabilitatea și să mă asigur că învăț ceva din asta și-mi fac bine datoria.” Aceasta este atitudinea corectă. Aveți o astfel de atitudine? Unii oameni spun: „Nu trebuie neapărat să fac o treabă bună în lucrarea care îmi este atribuită. O să fac ce pot, pur și simplu, iar rezultatul final va fi cum va fi. Nu trebuie să mă obosesc atât de mult ori să devin distrus de neliniște dacă fac ceva greșit și nu trebuie să iau asupra mea atât de mult stres. Ce rost are să mă obosesc așa de mult? La urma urmei, tot timpul muncesc, nu sunt un parazit.” Genul acesta de atitudine față de responsabilitatea ta este iresponsabil. „Dacă am chef de lucru, voi lucra ceva. O să fac doar ce pot, iar rezultatul final va fi cum va fi. Nu e nevoie să o iau atât de în serios.” Astfel de oameni nu au o atitudine responsabilă față de datoria lor și le lipsește simțul responsabilității. Voi ce tip de persoane sunteți? Dacă sunteți primul tip, atunci sunteți persoane cu rațiune și umanitate. Dacă sunteți al doilea tip, atunci nu vă deosebiți cu nimic de tipul de conducători falși pe care tocmai i-am analizat. Doar vă pierdeți zilele: „O să evit oboseala, greutățile și, pur și simplu, o să mă distrez mai mult. Chiar dacă într-o zi voi fi demis, nu voi fi pierdut nimic. Cel puțin, mă voi fi bucurat câteva zile de beneficiile statutului și nu va fi o pierdere pentru mine. Dacă voi fi ales conducător, așa mă voi purta.” Ce părere aveți despre mentalitatea acestui tip de persoană? Astfel de oameni sunt neîncredători care nu urmăresc adevărul câtuși de puțin. Dacă ai cu adevărat simțul răspunderii, atunci asta arată că ai conștiință și rațiune. Indiferent cât de mare sau mică e sarcina, indiferent cine îți atribuie acea sarcină – dacă ți-o încredințează casa lui Dumnezeu ori ți-o repartizează un conducător de biserică sau un lucrător – atitudinea ta ar trebui să fie următoarea: „Deoarece datoria aceasta mi-a fost atribuită, reprezintă înălțarea și harul de la Dumnezeu. Ar trebui să o fac bine, în conformitate cu adevărurile-principii. În ciuda faptului că am un calibru mediu, sunt dispus să-mi asum această responsabilitate și să-i dau tot ce am ca s-o fac bine. Dacă fac o treabă de proastă calitate, ar trebui să îmi asum răspunderea pentru ea, iar dacă fac o treabă bună, asta nu este un merit pentru mine. Asta e ceea ce s-ar cuveni să fac.” De ce spun că modul în care își tratează cineva datoria este o chestiune de principiu? Dacă ai într-adevăr simțul responsabilității și ești o persoană responsabilă, atunci vei fi capabil să preiei lucrarea bisericii și să îndeplinești

datoria pe care trebuie s-o îndeplinești. Dacă nu îți iei datoria în serios, atunci viziunea ta asupra credinței în Dumnezeu este incorectă și atitudinea ta față de Dumnezeu și față de datoria ta este problematică. Perspectiva ta asupra îndeplinirii datoriei este să o faci cu superficialitate și de mântuială și, indiferent dacă este ceva ce ești dispus să faci sau nu, ceva la care te pricepi sau nu, o abordezi întotdeauna cu atitudinea de a face lucrurile de mântuială, așa că nu ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător și nu meriți să faci lucrarea bisericii. Mai mult, pentru a o spune foarte direct, oamenii ca tine nu sunt buni de nimic, sunt destinați să nu înfăptuiască nimic și sunt doar niște oameni inutili. Ce fel de oameni sunt inutili? Oamenii confuzi, oamenii care își pierd zilele aiurea. Oamenii de acest fel nu sunt responsabili în nimic din ceea ce fac și nici nu iau acel lucru în serios; transformă totul într-un dezastru. Nu iau în seamă cuvintele tale, indiferent de modul în care ai părtașie despre adevăr. Ei cred: „Voi face totul de mântuială dacă vreau. N-ai decât să spui ce vrei! În orice caz, chiar acum îmi fac datoria și am ce mânca, iar asta este de ajuns. Măcar nu trebuie să fiu un cerșetor. Dacă într-o zi nu voi avea ce să mănânc, mă voi gândi atunci la asta. Cerul va lăsa mereu omului o cale de ieșire. Spui că nu am conștiință sau rațiune și că sunt confuz – ei bine, și ce dacă? Nu am încălcat legea. Cel mult, îmi lipsește puțin caracterul, dar acest lucru nu reprezintă o pierdere pentru mine. Atât timp cât am de mâncare, e în regulă.” Ce părere ai despre această perspectivă? Îți spun, oamenii confuzi de acest fel, care își pierd zilele aiurea, sunt cu toții sortiți să fie eliminați și nu pot, sub nicio formă, să obțină mântuirea. Toți cei care cred în Dumnezeu de câțiva ani, dar niciodată nu au acceptat nicio parte din adevăr și nu au mărturii bazate pe experiență vor fi eliminați. Niciunul nu va supraviețui. Gunoarele și cei buni de nimic sunt cu toții niște paraziți și sunt sortiți să fie eliminați. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt doar niște paraziți, cu atât mai mult trebuie să fie demiși și eliminați. Oamenii confuzi ca aceștia vor încă să fie conducători și lucrători; nu sunt vrednici de acest lucru! Ei nu fac nicio lucrare reală și totuși vor să fie conducători. Într-adevăr, n-au pic de rușine!

După ce sunt demiși din funcțiile lor, unii conducători și lucrători spun: „Este minunat să nu fiu conducător sau lucrător! Nu am nevoie să fiu atât de neliniștit sau să mă necăjesc atât de tare. Este minunat să fiu un frate sau o soră de rând! De ce să îmi fac griji legat de asta? Nu am calibru doar ca să mă pot epuiza.” Altcineva le spune: „Ce vei face acum că nu mai ești conducător sau lucrător?” Ei răspund: „Îmi convine să fac orice, atât timp cât nu este prea obositor și nu necesită mult efort – ar fi bine ceva care implică mersul pe jos și privitul în jur, sau statul și vorbitul sau să mă uit la calculator și care nu presupune un program foarte lung sau suferință fizică.” Ce fel de discuție este aceasta? Dacă descoperiți că acel conducător sau lucrător pe care l-ați ales este acest tip de ființă, cum vă veți simți în inima voastră? Nu vă veți simți plini de regrete? (Ba da.) Așadar, veți avea vreo părere despre asta? Vei spune: „Inițial, am văzut că ai un pic de calibru și am vrut să te promovez și să te cultiv și să îți dau o șansă, astfel încât să poți înțelege câteva adevăruri în plus. Nu mi-am imaginat niciodată că ești mai prejos de nimic. Regret că, la

momentul acela, te-am considerat o ființă umană. Nu mi-am imaginat niciodată că, de fapt, nu erai. Ești chiar mai prejos decât un porc sau un câine, ești un netrebnic. Nu meriți să porți acest înveliș uman și nu meriți să fii om!” Sună neplăcut aceste cuvinte? (Nu.) Pentru voi nu sună neplăcut, dar pentru acest tip de netrebnic nu sună foarte neplăcut? (Ba da.) Are inimă un astfel de netrebnic? (Nu.) Așadar, își poate da seama dacă cineva spune lucruri bune sau rele despre el? Atunci când se confruntă cu orice problemă, oamenii lipsiți de inimă nu-și vor schimba atitudinea de a-și pierde vremea toată ziua. Ei cred că este în regulă atât timp cât au beneficii, profită și se simt confortabil. Prin urmare, indiferent ce spun ceilalți, nu le pasă. Faimoasa lor zicală este: „Nu contează ce spui, nu contează cum mă vezi sau mă evaluezi, sau cum mă cataloghezi sau mă tratezi, nu-mi pasă!” Nu sunt acești oameni doar niște netrebniți? Indiferent ce spui, nu au niciun sentiment și nu pun la inimă. De ce nu pun la inimă? Sunt doar niște oameni care stau degeaba și nu au inimă. Oamenii care nu au inimă nu au demnitate sau integritate, nu le pasă de nimic din ceea ce le spui și, indiferent cât de sever le vorbești, nu vor simți nicio emoție în inimă. Doar cei cu demnitate, integritate și rațiune vor fi îndurerați și vor simți că inimile lor sunt străpunse când vor auzi astfel de cuvinte. Ei vor spune: „A fost un mod josnic de a mă comporta, care i-a făcut pe oameni să mă disprețuiască și mi-am pierdut demnitatea, așa că nu mă voi mai purta astfel. Vreau să-mi recâștig demnitatea și să nu-i fac pe oameni să mă disprețuiască. Mă voi strădui să-mi recuperez onoarea și voi face tot ce este necesar pentru a trăi cu demnitate și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu.” Aceștia au un simț al sensibilității atunci când vine vorba de cuvinte care le lezează demnitatea și îi ating într-un punct sensibil, într-un punct slab – aceștia sunt oameni cu inimă. Când cei care au sentimente și demnitate aud afirmații care sunt corecte și văd lucruri pozitive și fac distincția între ceea ce este corect și ceea ce este greșit, ei se hotărăsc să se schimbe, pentru că au demnitate și nu vor ca alții să îi disprețuiască. Acei oameni care stau degeaba și sunt inutili nu au demnitate și, prin urmare, indiferent ce le spui, indiferent cât de corecte, sau exacte, sau în conformitate cu adevărul sunt afirmațiile tale, sau în ce măsură sunt afirmațiile tale lucruri pozitive, ele nu au niciun efect asupra lor și nu îi vor emoționa câtuși de puțin. O persoană lipsită de demnitate nu are niciun fel de sentiment în ceea ce privește orice lucru pozitiv, orice verdict sau orice expunere, și nici nu are atitudinea corectă în ceea ce privește calea vieții pe care să o aleagă. De aceea, indiferent ce îi spui, indiferent de modul în care o expui sau o caracterizezi, aceasta refuză categoric să accepte și nu îi pasă. Prin urmare, mai are rost să le predicăm adevărul și să le ținem predici oamenilor de acest fel? Are vreun rost să îi emondăm? Are rost să-i judecăm și să-i muștrăm? Nu! Astfel de oameni sunt, pur și simplu, inutili. O scot cumva la capăt în fiecare zi și fac parte din categoria fiarelor – mai exact, nu sunt oameni. Nu merită să audă cuvintele lui Dumnezeu. Dacă acești netrebniți, paraziți, devin conducători de biserică, pot ei să descopere problemele care sunt prezente în biserică? Pot să le rezolve? Cu siguranță, nu. Dacă aleșii lui Dumnezeu ridică o problemă, o pot ei rezolva? Cu siguranță, nu o pot

rezolva nici pe aceasta. Sunt incapabili să rezolve orice problemă; prin urmare, cum ar putea să facă lucrare de conducere? Acest lucru ar fi de neconceput! În calitate de conducători și lucrători, oamenii trebuie să fie cel puțin capabili să rezolve problemele care sunt prezente în lucrarea bisericii și problemele existente legate de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Dacă se instruiesc o perioadă și ajung să aibă o oarecare experiență și pot, totodată, să aibă părtășie despre unele adevăruri și să vorbească despre unele mărturii bazate pe experiențe, atunci, treptat, pot deveni competenți în lucrarea de conducere. Dacă nu sunt capabili să descopere sau să rezolve nicio problemă, atunci nu au cum să facă lucrare de conducere; în acest caz, sunt conducători falși și ar trebui demși, iar în locul lor ar trebui aleși conducători noi.

Cei care slujesc drept conducători trebuie măcar să înțeleagă puțin din adevăr și să aibă câteva experiențe practice. Dacă nu au nicio experiență, atunci, cu siguranță, nu înțeleg niciun adevăr. Unii oameni care slujesc drept conducători se pricep la predicarea cuvintelor și doctrinelor și sunt capabili să obțină aprobarea și lauda majorității oamenilor. Cu toate că, în aparență, conducătorii falși sunt capabili să răspundă la întrebări, ei nu sunt capabili să aibă părtășie despre adevărurile-principii. Tot ce predică reprezintă teorie fără sens și nu are nimic practic. Când oamenii le ascultă predicile, simt că sunt pe gustul lor, iar cei fără discernământ le aprobă foarte mult. Cu toate acestea, după aceea, tot nu au nicio cale de practică și nu pot găsi principiile de practicare. În acest caz, se poate considera că au rezolvat vreo problemă? Nu înseamnă asta că sunt superficiali? Se poate considera că încercarea de a rezolva problemele în acest mod reprezintă o lucrare reală? Conducătorii falși nu fac lucrare reală, dar știu cum să se comporte ca niște oficialități. Care este primul lucru pe care îl fac odată ce devin conducători? Cumpără favorurile oamenilor. Adoptă abordarea: „Noii funcționari sunt dornici să impresioneze”; mai întâi, fac câteva lucruri pentru a intra în grațiile oamenilor și se ocupă de câteva lucruri care ameliorează bunăstarea de zi cu zi a tuturor. Întâi încearcă să le facă o impresie bună, să le arate tuturor că sunt pe aceeași lungime de undă cu masele, astfel încât toată lumea să-i laude și să spună: „Acest conducător acționează ca un părinte față de noi!” Apoi, preiau controlul în mod oficial. Ei simt că au sprijin popular și că funcția le-a fost asigurată; după aceea, încep să se bucure de beneficiile statutului, ca și cum le-ar fi convenite. Devizele lor sunt: „Viața se rezumă doar la a mânca bine și a se îmbrăca frumos”, „Viața este scurtă, așa că bucură-te de ea cât poți” și „Bea azi vinul de azi și fă-ți mâine griji pentru ziua de mâine.” Se bucură de fiecare zi așa cum vine, se distrează cât pot să o facă, nu se gândesc deloc la viitor și, cu atât mai puțin, la ce responsabilități ar trebui să îndeplinească și ce îndatoriri ar trebui să îndeplinească un conducător. Predică unele cuvinte și doctrine și fac câteva sarcini de dragul aparențelor ca rutină, dar nu fac nicio lucrare reală. Nu scot la iveală problemele reale din biserică și nu le rezolvă complet, așadar, ce sens are să facă astfel de sarcini superficiale? Nu este înșelător? Îi pot fi încredințate sarcini importante unui astfel de conducător fals? Este el conform principiilor și condițiilor casei lui Dumnezeu de

selectare a conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) Acești oameni nu au conștiință sau rațiune, sunt lipsiți de orice simț al responsabilității și, totuși, încă doresc să dețină orice calitate oficială, să fie conducători în cadrul bisericii – de ce sunt atât de nerușinați? Pentru unii oameni care au un simț al responsabilității, dacă au un calibru slab, ei nu pot fi conducători – să nu mai vorbim despre oamenii inutili care nu au deloc un simț al responsabilității; ei sunt chiar mai puțin calificați să fie conducători. Cât de leneși sunt astfel de falși conducători lacomi și indolenți? Chiar când descoperă o problemă și sunt conștienți că reprezintă o problemă, nu o tratează serios și nu-i dau atenție. Sunt atât de iresponsabili! Deși sunt elocvenți și par să aibă ceva calibru, nu pot să rezolve diversele probleme din lucrarea bisericii, făcând ca aceasta să încetinească până se oprește; problemele continuă să se adune, dar acești conducători nu își fac griji pentru ele și insistă să desfășoare câteva sarcini superficiale ca rutină. Și care este rezultatul final? Nu fac o harababură din lucrarea bisericii, nu o fac să rateze? Nu provoacă haos și lipsă de unitate în biserică? Acesta este finalul inevitabil. În această situație, vor face conducătorii falși un raport către Cel de mai sus? În mod sigur, nu. Dacă cineva din biserică dorește să raporteze Celui de mai sus problemele conducătorilor falși, vor fi ei de acord cu acest lucru? Cu siguranță o vor opri și o vor bloca pe acea persoană, nu vor permite nimănui să raporteze o problemă Celui de mai sus și vor restricționa, vor opri și vor izola pe oricine o face. Spuneți-Mi, nu sunt extrem de detestabili acești conducători falși? Oricât de mult rău au făcut lucrării bisericii, tot nu îi vor permite Celui de mai sus să afle despre asta, cu atât mai puțin, să rezolve situația. Singurul lucru de care le pasă este să se bucure de beneficiile statutului lor și să își protejeze vanitatea și mândria – acești oameni sunt extrem de detestabili și nerușinați! Nu sunt oare complet lipsiți de conștiință și de umanitate? Atunci când Cel de mai sus întreabă de lucrare, ei spun cu hotărâre că nu există probleme, eschivându-se și păcălindu-l pe Cel de mai sus – făcând acest lucru, nu cumva îl înșală pe Cel de mai sus și ascund lucruri față de subalternii lor? Problemele legate de lucrarea bisericii se adună din ce în ce mai mult, iar conducătorii falși nu le pot rezolva singuri, dar nici nu le raportează Celui de mai sus. În aceste circumstanțe, se comportă de parcă nimic nu ar fi în neregulă; tot se desfată în confort, stau și nu fac nimic toată ziua și își irosesc zilele degeaba și nu sunt deloc neliniștiți. Iar atunci când problemele sunt expuse, iar Cel de mai sus le cercetează, ei continuă să spună: „Am rânduit ca oamenii să facă această lucrare, eu mi-am îndeplinit responsabilitățile. Dacă lucrarea nu este bine făcută, atunci este din vina altora. Ce legătură are acest lucru cu mine?” Cu aceste puține cuvinte, se absolvă total de responsabilitate. Este ca și cum nu ar avea nicio responsabilitate în această chestiune. Nu numai că nu reflectă asupra lor, dar consideră că acțiunile lor sunt întemeiate și se simt liniștiți, spunând: „În orice caz, nu am stat degeaba în datoria mea; nu sunt un profitor. Dacă Cel de mai sus nu mă demite, atunci voi continua să slujesc drept conducător. Dacă îmi voi da demisia, oare nu Îl voi trăda pe Dumnezeu? Nu voi da dovadă de lipsă de loialitate față de datoria mea?” Dacă îi emondezi, vor fi în stare să

vină cu multe motive pentru a te combate. Nu vor spune că sunt responsabili pentru această chestiune, nu vor spune care sunt responsabilitățile lor și nu vor reflecta la natura faptului că nu rezolvă problemele și că nu fac lucrare reală. Oare nu sunt oamenii de acest fel foarte răuvoitori? Ei blochează lucrarea bisericii și le fac rău aleșilor lui Dumnezeu pentru o perioadă atât de îndelungată, fără nicio urmă de remușcare în inimile lor – mai sunt ei oameni? Mai au ei vreo fărâmbă de conștiință sau de rațiune? Unii spun: „Oameni ca aceștia nu ar trebui să fie aleși pentru a fi conducători.” Teoretic, așa stau lucrurile; cu toate acestea, chiar există astfel de oameni printre conducătorii și lucrătorii aleși; acesta este un fapt. Toate acestea se întâmplă pentru că aleșilor lui Dumnezeu le lipsește discernământul și, totodată, pentru că majorității oamenilor le plac persoanele care caută să le facă pe plac altora și, drept consecință, aleg unii conducători și lucrători falși. De aceea, înainte de alegerile din biserică, trebuie să existe mai multă părtășie despre principiile de alegere a conducătorilor și lucrătorilor, precum și despre principiile de discernere a conducătorilor și lucrătorilor falși; acest lucru va asigura faptul că mai mulți oameni își vor da votul în conformitate cu principiile. Numai făcând acest lucru, pot apărea rezultate bune în urma alegerilor din biserică.

Spuneți-Mi, pot astfel de oameni detestabili și nerușinați, care stau degeaba, să facă bine lucrarea bisericii în calitate de conducători și lucrători? Pot ei să rezolve problemele prezente în biserică sau dificultățile întâmpinate de aleșii lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, ce ar trebui să faceți atunci când întâlniți astfel de conducători falși? Să presupunem că cineva spune: „Calibrul nostru este slab și ne lipsește discernământul, așa că nu putem face nimic dacă întâlnim un conducător fals.” Este acest lucru corect? Cu siguranță, nu toată lumea din biserică este de calibru slab și fără discernământ? Trebuie să existe cel puțin câteva persoane care înțeleg relativ adevărul. Prin urmare, dacă cineva găsește un conducător fals care este incapabil să facă lucrare reală sau să rezolve vreo problemă, ar trebui să aibă părtășie cu cei care înțeleg adevărul și să le ceară să își folosească discernământul și să-și formeze o opinie despre el. Este acest lucru adecvat? (Da, este.) De ce este adecvat? Care vor fi consecințele dacă un conducător de biserică nu este capabil să facă lucrare reală? Cine vor fi victimele? Nu vor fi oare aleșii lui Dumnezeu din biserică? Dacă un conducător fals controlează biserica timp de trei sau cinci ani, atunci, cât de mulți oameni vor fi afectați în privința înțelegerii adevărului și a intrării în realitate? Cât de mulți oameni vor întârzia în dobândirea mântuirii din partea lui Dumnezeu? Aceste consecințe sunt de neimaginat. Prin urmare, atunci când se descoperă că un conducător fals nu face lucrare reală și că este incapabil să rezolve vreo problemă, aceasta este o mare problemă pentru fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu, iar ei ar trebui să-l dea în vileag și să-l raporteze de îndată pe acel conducător fals, pentru a evita întârzierea lucrării. Aleșii lui Dumnezeu sunt cei care sunt afectați de faptul că nu fac conducătorii de biserică lucrare reală. Dacă niciunul dintre aleșii lui Dumnezeu nu îi dă în vileag sau nu îi raportează și niciunul dintre ei nu este interesat să facă acest lucru, atunci nu există nicio speranță pentru acea biserică. Să presupunem că, în inimile

voastre, aveți mereu gânduri de a nu vă asuma responsabilitatea, precum: „Oricum, tu ești conducătorul. Nu poți face lucrare reală, și totuși nu raportezi problemele Celui de mai sus – dacă acest lucru întârzie lucrarea bisericii, Cel de mai sus te va trage pe tine la răspundere. Ce legătură are acest lucru cu noi? Ce rost are să ne facem griji pentru asta? Nu noi suntem la conducere. Ție îți revine această responsabilitate.” Oare faptul că aveți mereu această noțiune în inimile voastre nu va întârzia lucrurile? Nu vă va afecta urmărirea adevărului, intrarea în realitate și dobândirea mântuirii din partea lui Dumnezeu? Dacă nimeni din biserică nu își asumă responsabilitatea, atunci este greu de spus dacă această biserică poate să aducă mărturie lui Dumnezeu și să primească binecuvântările Sale și este și mai greu de spus câți oameni vor dobândi mântuirea în această biserică. Dacă toată lumea din această biserică gândește în acest fel și are această părere, atunci nu există absolut nicio speranță pentru această biserică. Nu au echipele care se ocupă cu producția de filme această problemă chiar acum? Unii dintre conducătorii voștri nu se ocupă de probleme sau nu le raportează – aceștia sunt conducători falși. Sunteți capabili să vedeți acest lucru? Acești conducători nu vă rezolvă problemele – nu ați descoperit că acest lucru reprezintă o problemă? Chiar sunteți mulțumiți de acest lucru? „Conducătorul nostru nu raportează această problemă, iar ea nu poate fi rezolvată, așa că acesta este un moment bun să ne odihnim. Acest lucru este grozav! În plus, Cel de mai sus nu a întrebat recent despre această chestiune în mod personal, așa că nu este nevoie să raportăm nici noi problema. De ce să nu încercăm să ne acordăm puțin timp liber? Trebuie să filmăm videoclipul atât de repede și să îl filmăm la timp? Progresele pe care le facem sunt bune! Și ce dacă nu am terminat de filmat? Vom fi condamnați pentru asta?” Aceasta este atitudinea voastră? Credeți că nu există un program atât de strict pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, astfel încât să o puteți prelungi la nesfârșit și că, atât timp cât Cel de mai sus nu întreabă sau nu verifică această chestiune, nu este nevoie să vă faceți griji sau să simțiți vreo presiune și că puteți rezolva orice problemă pe care o puteți rezolva și să le treceți cu vederea pe cele pe care nu le puteți rezolva? Aceasta este perspectiva voastră? (Nu.) Atunci, de ce nu raportați problemele când le aveți? Oare e din cauză că acești conducători falși vă au sub controlul lor sau pentru că v-au strecurat o poțiune magică, stupefiantă, care v-a făcut să delirați și să nu puteți vorbi? Care este problema aici? Atunci când există probleme, știți despre ele? Dacă spuneți că nu știți de ele, atunci mințiți; dacă știți despre ele și totuși nu le raportați, atunci sunteți neglijenți și vă abateți grav de la responsabilitățile voastre și nu aveți niciun fel de loialitate față de datoria voastră. Chiar dacă lucrezi în lume pentru a câștiga bani, tot trebuie să fii demn de salariul tău de mizerie. Ca să nu mai vorbim de faptul că astăzi mănânci mâncarea casei lui Dumnezeu; urmărești mântuirea în timp ce îți realizezi datoria și, făcând acest lucru, deschizi calea și te pregătești pentru propria destinație. Nu faci acest lucru pentru casa lui Dumnezeu, nici pentru vreun individ și, cu atât mai puțin, pentru Mine – o faci pentru tine. În termeni mai blânzi, oamenii își fac datoria pentru a dobândi mântuirea, dar, mai exact, o fac

pentru ei înșiși, pentru a obține binecuvântări și pentru a avea o destinație bună. Trebuie să înțelegi clar această chestiune; nu fi un netot. Nu-ți faci datoria pentru alți oameni sau pentru părinții tăi și nu o faci pentru a aduce glorie strămoșilor tăi sau onoare numelui tău de familie – o faci pentru tine. Dumnezeu te-a creat și, de când a creat lumea, ți-a hărăzit să te naști în zilele de pe urmă. Te-a adus în casa Lui, te-a lăsat să-l auzi glasul, te-a lăsat să mănânci și să bei cuvintele Sale în fiecare zi și să primești aprovizionare pentru viață și ți-a dat o șansă pentru ca tu să-ți poți face datoria în casa lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai bună șansă a ta ca ființă creată de a dobândi mântuirea și reprezintă, totodată, singura ta șansă. Dacă, în timp ce îți faci datoria, distrugi această șansă, atunci nu contează dacă îți vei primi pedeapsa sau vei plânge și vei scrâșni din dinți când vei cădea, în cele din urmă, în dezastre, îți vei fi făcut totul cu mâna ta și o vei fi meritat! Va fi vina ta. Nu este nevoie ca alți oameni să își asume responsabilitățile tale și nu este nevoie ca tu să îți asumi responsabilitățile altor oameni. Numai tu îți poți asuma responsabilitatea pentru calea pe care mergi și pentru tot ceea ce faci astăzi și doar tu poți suporta consecințele finale. Ceea ce pot face Eu este să vă fac să înțelegeți lucrurile pe care ar trebui să vi le spun și să vă deschid calea, astfel încât să puteți pași pe calea mântuirii. Am explicat totul în mod clar, așa că felul în care veți acționa în mod concret depinde de voi. Nu Mă preocup de treburile voastre; Eu doar realizez lucrarea care Îmi revine și nu fac nicio lucrare în plus față de aceasta. Nu este o realitate faptul că îți faci datoria de dragul propriei destinații? Dacă spui: „Sunt atât de multe probleme, dar conducătorul meu nu le raportează, așa că nici eu nu le voi raporta”, atunci nu este asta o prostie? Nu este o strategie? Care este responsabilitatea ta atunci când observi o problemă? Responsabilitatea ta este să îi aduni pe toți la un loc și să vă liniștiți pentru a căuta și a avea părtașie despre problemă, pentru a vedea în ce sferă a apărut problema și pentru a găsi cauza principală a acesteia. Dacă, după câteva discuții, cauza principală este găsită, dar nu sunteți capabili să rezolvați singuri problema, ar trebui să o raportați imediat Celui de mai sus. Cine ar trebui să o raporteze? Ar trebui să ieși în față și să spui: „O voi raporta eu. Dacă acest lucru nu funcționează, atunci putem selecta câțiva reprezentanți și să raportăm împreună.” Unii oameni spun: „Nu avem un conducător?” Tu răspunzi: „El nu este nicidecum conducător! Nu îndeplinește deloc responsabilitățile unei ființe umane. Este doar o fiară cu piele de om și ar trebui să fie înlăturat și demis! Nu raportează problema, așa că ar trebui să o raportăm noi – aceasta este responsabilitatea noastră. Dumnezeu ne va trata drept ființe umane doar atunci când ne vom fi îndeplinit responsabilitățile. Dacă știm clar care sunt responsabilitățile noastre, dar nu le îndeplinim, atunci nu merităm să fim oameni și nu există nicio cale ca Dumnezeu să ne considere ca atare.” Dacă Dumnezeu nu te consideră om, cum înseamnă că te privește El? Înseamnă că te privește ca pe un porc sau ca pe un câine. Iar atunci te-ar mai mântui Dumnezeu? În niciun caz. Așadar, dacă nu vei sfârși prin a avea o destinație bună, nu ți-o vei fi făcut-o cu mâna ta? Și nu ți-ai fi făcut datoria degeaba? Depinde de tine să-ți alegi calea și tot de tine depinde să o urmezi. Indiferent

de calea pe care o alegi sau de consecințele finale, tu ești cel care poartă responsabilitatea; nimeni nu-și va asuma responsabilitatea pentru calea pe care o urmezi și pentru consecințele rezultate.

Dacă, în calitate de conducători și lucrători, ignorați problemele care apar pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor și chiar căutați diverse pretexte și scuze pentru a vă sustrage responsabilității, nu rezolvați unele probleme pe care sunteți capabili să le rezolvați și nu raportați Celui de mai sus problemele pe care nu sunteți capabili să le rezolvați, ca și cum acestea nu ar avea nimic de-a face cu voi, nu este aceasta o neglijare a responsabilității? Să tratezi lucrarea bisericii în acest mod este un lucru inteligent sau un lucru nesăbuit? (Este un lucru nesăbuit.) Nu sunt alunecoși asemenea conducători și lucrători? Nu sunt oare lipsiți de orice simț al responsabilității? Atunci când întâmpină probleme, le ignoră – nu sunt nepăsători? Nu sunt oare vicleni? Oamenii vicleni sunt cei mai nesăbuiți dintre toți. Trebuie să fii o persoană onestă, trebuie să ai simțul responsabilității atunci când te confrunți cu probleme și trebuie să încerci toate mijloacele posibile și să cauți adevărul pentru a le rezolva. Nu trebuie sub nicio formă să fii o persoană vicleană. Dacă singurul lucru care te preocupă este să fugi de responsabilitate și să te dezici de probleme atunci când apar, ai fi condamnat pentru acest comportament chiar și printre non-credincioși, ca să nu mai vorbim de casa lui Dumnezeu! Acest comportament este cu siguranță condamnat și blestemat de Dumnezeu și este detestat și respins de aleșii Săi. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți și Îi detestă pe cei înșelători și alunecoși. Dacă ești o persoană vicleană și acționezi într-un mod alunecos, nu cumva te va detesta Dumnezeu? Te va lăsa oare casa lui Dumnezeu să scapi, pur și simplu, nepedepsit? Mai devreme sau mai târziu, vei fi tras la răspundere. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, nu cei vicleni. Toată lumea ar trebui să înțeleagă clar acest lucru, să nu mai fie confuză și să nu mai facă lucruri nesăbuite. Ignoranța temporară este scuzabilă, dar dacă o persoană nu acceptă deloc adevărul, atunci ea este prea încăpățânată. Oamenii cinstiți își pot asuma responsabilitatea. Nu țin cont de propriile câștiguri și pierderi; doar protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Au inimi bune și oneste, care sunt ca niște boluri cu apă limpede, al căror fund se poate vedea dintr-o privire. Acțiunile lor sunt, de asemenea, transparente. O persoană înșelătoare acționează întotdeauna într-un mod alunecos, este mereu prefăcută, mușamalizează și ascunde lucruri și este incredibil de secretoasă. Nimeni nu poate desluși acest tip de persoană. Oamenii nu îți pot pătrunde gândurile lăuntrice, dar Dumnezeu poate scruta lucrurile din adâncul inimii tale. Când vede că nu ești o persoană cinstită, că ești alunecos, că nu accepți niciodată adevărul, că ești mereu înșelătoare față de El și că nu Îi dăruiești niciodată inima, lui Dumnezeu nu Îi place de tine, te detestă și te abandonează. Ce fel de oameni sunt toți cei care prosperă printre non-credincioși și cei care sunt volubili și ageri la minte? Vă este clar? Care este esența lor? Se poate spune că sunt extraordinar de impenetrabili, toți sunt extrem de înșelători și vicleni, sunt diavoli și satane autentice. Ar putea Dumnezeu să mântuiască asemenea oameni?

Dumnezeu îi detestă pe diavoli mai mult decât orice – oameni care sunt înșelători și vicleni – și, cu siguranță, nu îi va mântui pe astfel de oameni. În niciun caz nu trebuie să fiți acest tip de persoană. Cei care sunt întotdeauna atenți și vigilenți atunci când vorbesc, care sunt fini și alunecoși și joacă un rol potrivit ocaziei atunci când se ocupă de chestiuni – îți spun Eu, Dumnezeu îi detestă cel mai mult pe astfel de oameni, asemenea oameni nu pot fi mântuiți. În ceea ce-i privește pe toți cei care fac parte din categoria oamenilor înșelători și vicleni, oricât de bine ar suna cuvintele lor, sunt toate înșelătoare, cuvinte diavolești. Cu cât sună mai frumos cuvintele lor, cu atât mai mult acești oameni sunt diavoli și satane. Aceștia sunt exact genul de oameni pe care Dumnezeu îi detestă cel mai mult. Acest lucru este într-un totu corect. Ce spuneți? Pot oare oamenii înșelători, oamenii care mint adesea, cei volubili, să obțină lucrarea Duhului Sfânt? Pot obține luminarea și iluminarea Duhului Sfânt? Categorie, nu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii care sunt înșelători și vicleni? El îi disprețuiește și îi respinge, îi dă laoparte și nu le acordă nicio atenție, îi consideră ca fiind din aceeași tagmă cu animalele. În ochii lui Dumnezeu, asemenea oameni au doar piele de om și, în esență, sunt diavoli și satane, sunt cadavre ambulante, iar Dumnezeu nu îi va mântui sub nicio formă. Deci, în ce stare se află acești oameni acum? Este întuneric în inimile lor, le lipsește credința adevărată și, indiferent ce li se întâmplă, nu sunt niciodată luminați sau iluminați. Când se confruntă cu dezastre și necazuri, se roagă lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu este cu ei și nu au nimic pe care să se poată baza cu adevărat în inimile lor. Pentru a obține binecuvântări, încearcă să se pună într-o postură bună, dar nu se pot abține, pentru că sunt lipsiți de conștiință și rațiune. Nu ar putea fi oameni buni nici dacă ar vrea; chiar dacă ar vrea să nu mai facă lucruri rele, nu ar putea să se controleze, nu ar merge. Vor fi capabili să se cunoască pe ei înșiși după ce vor fi alungați și eliminați? Deși vor ști că au meritat acest lucru, nu vor recunoaște în fața nimănui și, chiar dacă par capabili să își facă un pic datoria, tot vor acționa într-un mod alunecos, iar lucrarea lor nu va avea niciun rezultat clar. Așadar, ce spuneți? Sunt acești oameni capabili să se căiască cu adevărat? În mod categoric, nu. Asta pentru că nu au conștiință sau rațiune și nu iubesc adevărul. Dumnezeu nu mântuiește asemenea persoane viclene și rele. Ce speranță există în a crede în Dumnezeu pentru astfel de oameni? Credința lor este deja lipsită de semnificație și nu vor câștiga nimic din ea. Dacă, pe parcursul credinței lor în Dumnezeu, oamenii nu urmăresc adevărul, atunci nu contează câți ani vor crede, aceasta nu va avea niciun efect; chiar dacă vor crede până la capăt, nu vor câștiga nimic. Pentru a-L câștiga pe Dumnezeu, oamenii trebuie să dobândească adevărul. Numai dacă înțeleg adevărul, îl practică și intră în adevărul-realitate, vor fi dobândit adevărul și vor fi obținut mântuirea din partea lui Dumnezeu. Numai atunci vor obține recunoașterea și binecuvântările lui Dumnezeu și numai acest lucru înseamnă să Îl câștigi pe Dumnezeu. Dacă oamenii vor să dobândească adevărul, atunci primul pas pe care ar trebui să-l facă este să învețe să-și îndeplinească responsabilitățile, adică să-și facă bine datoria – acesta este un lucru elementar. Oamenii nu trebuie nicidecum să

învețe de la conducătorii falși, care doar predică doctrine și cuvinte și nu fac lucrare reală, nu-și asumă responsabilitatea pentru nimic din ceea ce întreprind, fac totul superficial și sfârșesc prin a fi eliminați. A-ți face datoria nu este o chestiune minoră; oamenii se dezvăluie cel mai mult atunci când își îndeplinesc datoria, iar Dumnezeu determină finalul oamenilor în funcție de performanța lor constantă când își fac datoria. Ce înseamnă când cineva nu își face bine datoria? Înseamnă că nu acceptă adevărul sau că nu se căiește cu adevărat și este eliminat de Dumnezeu. Atunci când conducătorii și lucrătorii falși sunt demiși, ce reprezintă acest lucru? Aceasta este atitudinea casei lui Dumnezeu față de astfel de oameni și, desigur, reprezintă și atitudinea lui Dumnezeu față de astfel de oameni. Prin urmare, care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii inutili asemenea acestora? El îi disprețuiește și îi respinge, îi condamnă și îi elimină. Așadar, mai vreți să vă bucurați de beneficiile statutului și să fiți conducători falși?

După ce oamenii ajung să creadă în Dumnezeu, care este cel mai dureros și mai supărător lucru care li se poate întâmpla? Cel mai important lucru nu este nimic mai mult decât să afle că au fost îndepărtați și excluși și că au fost dezvăluiți și eliminați de Dumnezeu – acesta este cel mai dureros și mai trist lucru și nimeni nu vrea să i se întâmple după ce ajunge să creadă în Dumnezeu. Așadar, cum pot oamenii evita ca acest lucru să li se întâmple? Cel puțin, trebuie să acționeze conform conștiinței lor, cu alte cuvinte, mai întâi trebuie să învețe cum să-și îndeplinească responsabilitățile; oamenii nu trebuie sub niciun chip să fie superficiali și nu trebuie să întârzie ceea ce Dumnezeu i-a însărcinat să facă. Întrucât ești o persoană, ar trebui să te gândești bine care sunt responsabilitățile unei persoane. Nu este nevoie să fie menționate responsabilitățile pe care non-credincioșii le stimează cel mai mult, ca de exemplu să ai devotament filial, să ai grijă de părinții tăi și să-ți faci un nume pentru familia ta. Toate acestea sunt deșarte și lipsite de orice semnificație reală. Care este responsabilitatea minimă pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană? Cea mai practică este maniera în care îți faci bine datoria astăzi. Să fii mulțumit doar cu a face lucrurile mecanic nu înseamnă că-ți îndeplinești responsabilitățile și a fi capabil doar să discuți despre cuvinte și doctrine nu înseamnă că-ți îndeplinești responsabilitățile. Numai practicarea adevărului și îndeplinirea lucrurilor în conformitate cu principiile înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile. Numai atunci când maniera în care practici adevărul a fost eficientă și de folos oamenilor, îți vei fi îndeplinit cu adevărat responsabilitatea. Indiferent de datoria pe care o faci, numai când perseverezi în a acționa conform adevărilor-principii, îți vei fi îndeplinit cu adevărat responsabilitatea. A face ceva mecanic după maniera umană de a face lucrurile înseamnă să fii superficial; numai respectând adevărilor-principii înseamnă să-ți faci datoria și să-ți îndeplinești responsabilitatea cum se cuvine. Iar când îți îndeplinești responsabilitatea, nu este aceasta o manifestare a loialității? Este manifestarea loialității față de datoria ta. Numai când ai acest simț al responsabilității, această voință și dorință și această manifestare a loialității față de propria datorie, Dumnezeu te va privi cu bunăvoință și te va aproba. Dacă tu n-ai nici măcar acest simț

al responsabilității, Dumnezeu te va trata ca pe un leneș, un neghiob și te va detesta. Din punct de vedere omenesc, înseamnă că nu te va trata cu respect, nu te va lua în serios și te va disprețui. Este ca și cum, dacă ai fost un timp în contact cu o persoană și o vezi vorbind fără reținere, într-un mod extravagant și fără temeii și observi că îi place să se laude, să se dea mare și că nu este de încredere – ai respecta-o? Ai îndrăzni să-i încredințezi vreo sarcină? Poate că ar întârzia sarcina pe care i-o încredințezi din cauza unui motiv sau altul și, așadar, nu ai îndrăzni să le încredințezi nimic unor asemenea oameni, i-ai detesta din adâncul inimii și ai regreta că te-ai asociat vreodată cu ei. Te-ai simți norocos că nu le-ai încredințat nimic, pentru că, dacă ai fi făcut-o, ai regreta-o pentru tot restul vieții tale. Să spunem că interacționezi cu o persoană și, prin conversația și contactul cu aceasta, vezi că nu doar are o bună umanitate, dar are și simțul responsabilității și, atunci când îi încredințezi o sarcină, își imprimă în minte orice lucru întâmplător pe care îl spui și se gândește la modalități prin care se poate ocupa bine de sarcină pentru a te satisface, iar, dacă nu se ocupă bine de sarcina pe care i-ai încredințat-o, se simte jenată să te vadă apoi – aceasta este o persoană cu simțul responsabilității. De exemplu, ori de câte ori i se spune unei persoane cu simțul responsabilității că un lucru sau altul îi este atribuit, indiferent dacă este de la un conducător, un lucrător sau Cel de mai sus, se va gândi întotdeauna: „Ei bine, din moment ce are o părere atât de bună despre mine, trebuie să mă ocup bine de această chestiune și să nu dezamănesc.” Nu-i așa că ai îndrăzni să încredințezi o chestiune unei astfel de persoane care are conștiință și rațiune? Persoana căreia îi poți încredința o chestiune de care să se ocupe este cu siguranță o persoană pe care o apreciezi și pe care o consideri vrednică de încredere. În mod deosebit, dacă lucrurile pe care le-a făcut pentru tine au fost toate realizate cu multă grijă și ți-au îndeplinit întru totul cerințele, vei crede că este o persoană demnă de încredere. În sinea ta, o vei admira cu adevărat și vei avea o părere bună despre ea. Oamenii sunt dispuși să se asocieze cu acest tip de persoană, ca să nu mai spunem de Dumnezeu. Credeți că Dumnezeu ar încredința lucrarea bisericii și o datorie pe care omul este obligat să o facă unei persoane care nu este de încredere? (Nu, El nu ar face acest lucru.) Ce așteptări are Dumnezeu de la o persoană căreia i-a atribuit o anumită sarcină în biserică? În primul rând, Dumnezeu speră că este responsabilă, că acordă o mare importanță sarcinii și o îndeplinește bine. În al doilea rând, Dumnezeu speră că este o persoană demnă de încredere, că oricât de mult timp trece și indiferent de modul în care s-ar schimba mediul ei, simțul său de răspundere nu se clatină, iar caracterul ei face față testului. Dacă este o persoană de încredere, Dumnezeu va fi liniștit. El nu va mai supraveghea sau monitoriza această chestiune pentru că, în sinea Lui, Dumnezeu are încredere în ea. Când Dumnezeu îi dă această sarcină, ea o va duce cu siguranță la bun sfârșit, fără nicio gafă. Când Dumnezeu le încredințează oamenilor o sarcină, nu reprezintă aceasta dorința Lui? (Ba da.) Apoi, odată ce înțelegi intenția lui Dumnezeu, ar trebui să știi în inima ta cum să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu, cum să-L faci pe Dumnezeu să-ți fie favorabil și cum

să-L faci pe Dumnezeu să aibă încredere în tine. Dacă îți poți vedea clar performanța și comportamentul propriu, precum și atitudinea cu care îți abordezi datoria, dacă ai cunoaștere de sine și știi ce ești, nu este atunci irezonabil să ceri ca Dumnezeu să te favorizeze și să-ți arate har sau să-ți acorde un tratament special? (Ba da, este.) Chiar și tu te desconsideri, chiar și tu te disprețuiești, așa că nu are sens să ceri ca Dumnezeu să te favorizeze. Ca atare, dacă vrei ca Dumnezeu să te favorizeze, ar trebui ca măcar ceilalți să poată avea încredere în tine. Dacă vrei ca ceilalți să aibă încredere în tine, să te favorizeze, să aibă o părere bună despre tine, atunci trebuie cel puțin să fii demn, responsabil, fidel cuvântului dat și demn de încredere. Și apoi, înaintea lui Dumnezeu, trebuie să fii harnic, responsabil și loial – atunci ai îndeplinit în mare parte cerințele lui Dumnezeu de la tine. Atunci există speranța să obții aprobarea lui Dumnezeu, nu-i așa? (Da, așa e.) Este dificil de realizat acest lucru? (Nu.) Toată lumea vrea să găsească o persoană de încredere care să se ocupe de sarcini și cu care să interacționeze, așa că este excesiv ca Dumnezeu să le ceară oamenilor să își îndeplinească bine îndatoririle, ca El să aibă această cerință mică de la oameni? (Nu, nu este excesiv.) Nu este deloc excesiv. Asta nu este pentru a le îngreuna situația oamenilor, ci mai degrabă este foarte adecvat. Doar că oamenii nu au inima să facă asta, nu chibzuiesc la gândurile lui Dumnezeu și nu apreciază intențiile lui Dumnezeu. Tot ce pot face este să aibă constant cereri de la Dumnezeu, spunând: „Trebuie să mă binecuvântezi! Trebuie să-mi arăți har! Trebuie să mă călăuzești!” Așadar, ce anume faci tu? Îți poți îndeplini cu adevărat datoria conform conștiinței și rațiunii tale? Poți fi cu adevărat sânguincios, responsabil și loial? Aceasta este condiția minimă pe care trebuie să o îndeplinești pentru ca Dumnezeu să te favorizeze. Nu este aceasta direcția spre care oamenii ar trebui să lucreze din greu să se îndrepte? Din moment ce credeți în Dumnezeu, trebuie să vă îndreptați spre adevăr și spre cerințele lui Dumnezeu – aceasta este direcția spre care oamenii ar trebui să lucreze din greu să se îndrepte. Oamenii trebuie să muncească din greu să se îndrepte în direcția corectă. În acest fel, căutarea lor pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu nu va mai fi deșartă.

În inimile lor, au conducătorii falși vreun concept pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în credința lor în El? Au ei vreo atitudine? Evident că nu. Ei doar au o atitudine de a face lucruri de mântuială în lume și Îl tratează pe Dumnezeu la fel, într-un mod extrem de lipsit de respect și disprețuitor. Acest tip de atitudine Îl face de rușine și Îl hulește grav pe Dumnezeu, iar Dumnezeu îl detestă. El le-a dat viața și tot ceea ce are o persoană și, cu toate acestea, atitudinea lor față de tot ceea ce le-a dat Dumnezeu, față de rânduielile pe care le face Dumnezeu pentru viața lor, față de însărcinarea dată de El și lucrarea Sa și față de propriile lor îndatoriri, este una de desconsiderare și dispreț. Ce înseamnă „dispreț”? Înseamnă să vrea să facă lucruri de mântuială zi de zi și să nu ia nimic în serios. Dumnezeu detestă la culme această atitudine a lor și de aceea nu îi va mântui sub nicio formă pe oamenii de acest fel. Ce ar trebui să înțelegeți de aici? Faptul că trebuie să nu fiți acest tip de persoană. Indiferent dacă ești sau nu conducător sau

dacă ai sau nu ambiția și dorința de a deveni conducător, trebuie mai întâi să înveți cum să te porți și să nu fii, sub nicio formă, un om care stă degeaba, un leneș sau o persoană mârșavă. În comportamentul tău, trebuie să ai o atitudine integră, demnitate și un simț al responsabilității – acesta este minimul necesar. Doar pe această temelie pot oamenii să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu și să își ducă la bun sfârșit însărcinarea. Dacă nu ai nici măcar această fărâmbă de temelie, atunci nu este nimic de discutat.

3 aprilie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (9)

Două criterii de evaluare a capacității conducătorilor și lucrătorilor de a corespunde standardului

Am avut acum părtășie despre opt dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor în total și, cu privire la aceste opt responsabilități, am disecat diferitele manifestări ale conducătorilor falși. Disecându-le în acest fel, acum aveți un anumit discernământ față de conducătorii falși? Dacă ești conducător, poți evita să te implici în aceste practici ale conducătorilor falși? Puteți realiza în mod conștient lucrarea și îndeplini responsabilitățile de conducători și lucrători pe baza responsabilităților despre care am avut părtășie? Prin părtășia despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, ar trebui ca în inima voastră să știți cum se cuvine să își realizeze conducătorii și lucrătorii lucrarea, ce detalii sunt implicate în realizarea acestei lucrări, cum se cuvine să își implementeze lucrarea și cum se cuvine să practice să fie conducători și lucrători la înălțimea standardelor. Dacă este suficient calibrul unei persoane, dacă aceasta are un anumit grad de capacitate de lucru și, de asemenea, poartă o povară, atunci ar trebui să fie capabilă să evite aceste manifestări ale conducătorilor falși. Cu toate acestea, dacă o persoană are calibrul și un anumit grad de capacitate de lucru, dar nu poartă o povară, atunci este ea capabilă să fie un conducător care se ridică la înălțimea standardelor și să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) Este puțin dificil pentru ea să facă acest lucru. Să presupunem că un conducător poartă o povară și umanitatea sa nu este slabă, dar pur și simplu nu știe cum să își realizeze lucrarea. Indiferent de modul în care are părtășie cineva cu ea, tot nu știe cum să implementeze și să participe la lucrarea specifică și nu poate găsi principiile sau direcția. De asemenea, nu știe cum să ofere îndrumare pentru anumite profesii sau lucrări. Atunci când apar probleme, nu poate găsi esența acestor probleme și nu știe cum să le rezolve. În consecință, este întotdeauna foarte pasiv și lent în orice lucrare pe care o face sau în orice problemă pe care o gestionează. Poate o asemenea persoană să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) Ce fel de problemă este aceasta? Deși acest tip de persoană este foarte entuziastă, poartă o povară și-și dorește să își realizeze lucrarea, calibrul său este prea slab, nu are capacitate de lucru și nu își poate asuma lucrarea, nu poate realiza lucrări specifice sau nu poate rezolva probleme specifice; pur și simplu face totul mecanic atunci când participă la orice lucrare și este foarte înceată în gândire, amortită și pasivă. Drept rezultat, apar multe probleme, dar ea este incapabilă să înceapă să lucreze la ele, nu știe de unde provin, cu atât mai puțin știe cum să aibă părtășie despre ele și să le rezolve, și nici măcar nu e capabilă să le comunice Celui de mai sus și să îi ceară ajutorul. Prin urmare, nu este capabilă să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și, chiar dacă e selectată pentru a deveni conducător, nu e un conducător bun – este un conducător fals.

Acum, că am avut părtășie despre opt responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor, puteți găsi o definiție de bază a unui conducător fals? Cum ar trebui apreciat dacă un conducător își îndeplinește responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor sau dacă este un conducător fals? La un nivel elementar, trebuie să vedem dacă este capabil să facă o lucrare reală, dacă are acest calibru sau nu. Apoi trebuie văzut dacă are povara de a face bine această lucrare. Ignorați cât de frumos sună lucrurile pe care le spune și cât de mult pare să înțeleagă doctrinele și ignorați cât de talentat și înzestrat este atunci când se ocupă de chestiuni externe – aceste lucruri nu sunt importante. Esențial este dacă e capabil să îndeplinească în mod corespunzător elementele fundamentale ale lucrării bisericii, dacă poate rezolva problemele folosind adevărul și dacă poate conduce oamenii în adevărul-realitate. Aceasta este lucrarea fundamentală și esențială. Dacă nu este capabil să facă aceste elemente ale lucrării reale, atunci, indiferent cât de bun îi este calibrul, cât de talentat este sau cât de mult poate îndura greutate și plăti un preț, el tot este un conducător fals. Unii oameni spun: „Omiteți faptul că nu face nicio lucrare reală acum. Are un calibru bun și este capabil. Dacă se pregătește pentru un timp, va fi capabil să facă lucrare reală. În plus, nu a făcut nimic rău și nu a făcut rele sau nu a provocat perturbări sau tulburări – cum poți spune că este un conducător fals?” Cum putem explica acest lucru? Nu contează cât de talentat ești, ce nivel de calibru și educație ai, câte sloganuri poți striga sau câte cuvinte și doctrine îți sunt la îndemână; indiferent cât de ocupat ești sau cât de epuizat ești într-o zi ori cât de departe ai călătorit, câte biserici vizitezi sau cât de multe riscuri îți asumi și câte suferințe înduri – nimic din toate acestea nu contează. Ceea ce contează este dacă îți faci lucrarea pe baza rânduielilor de lucru, dacă implementezi cu exactitate acele rânduieli; dacă, în timpul conducerii tale, participi la fiecare lucrare specifică de care ești responsabil și câte probleme reale ai rezolvat efectiv; câte persoane au ajuns să înțeleagă adevărurile-principii datorită conducerii și îndrumării tale și cât de mult a avansat și s-a dezvoltat lucrarea bisericii – ceea ce contează este dacă ai obținut aceste rezultate sau nu. Indiferent de lucrarea specifică în care ești implicat, ceea ce contează este dacă urmărești și conduci lucrarea în mod consecvent, mai degrabă decât să te porți ca și cum ai fi important și să dai ordine. În plus, contează și dacă ai intrare în viață în timp ce îți faci datoria sau nu, dacă poți trata problemele conform principiilor, dacă ai o mărturie despre punerea adevărului în practică și dacă poți trata și rezolva problemele reale cu care se confruntă aleșii lui Dumnezeu. Acestea și alte lucruri similare sunt toate criterii pentru a evalua dacă un conducător sau lucrător și-a îndeplinit responsabilitățile sau nu. Ați spune că aceste criterii sunt practice? Și juste față de oameni? (Da.) Sunt juste față de toată lumea. Indiferent de nivelul tău de educație, dacă ești tânăr sau bătrân, de câți ani crezi în Dumnezeu, de vechimea ta sau de cât de mult ai citit din cuvântul lui Dumnezeu, nimic din toate acestea nu este important. Ceea ce contează este cât de bine faci lucrarea bisericii după ce ai fost ales drept conducător, cât de eficace și eficient ești în lucrarea ta și dacă fiecare element al lucrării progresează într-un mod organizat și eficient și nu

este întârziat. Acestea sunt principalele lucruri care sunt evaluate atunci când se stabilește dacă un conducător sau lucrător și-a îndeplinit bine responsabilitățile sau nu.

Prin intermediul părtășiei pe care tocmai am avut-o, aveți acum o înțelegere și o cunoaștere destul de clare cu privire la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, precum și o explicație exactă a definiției și esenței unui conducător fals. Criteriul esențial pentru a judeca dacă cineva este un conducător fals este să vedem dacă este capabil să facă o lucrare reală și apoi să vedem dacă într-adevăr realizează o lucrare reală. Acestea sunt cele două criterii principale: un criteriu este dacă acel om e sau nu capabil și celălalt este dacă e sau nu dornic. Vă puteți aminti aceste lucruri? Unii oameni spun: „Eu nu sunt conducător, deci de ce ar trebui să îmi amintesc aceste lucruri?” Este corectă această remarcă? (Nu.) De ce este incorectă? Prin înțelegerea acestor adevăruri, oamenii pot, într-un fel, să ajungă să se cunoască pe ei înșiși, iar într-un alt fel, pot ajunge să îi discearnă pe ceilalți oameni – acestea sunt adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le stăpânească, și nu ar fi acceptabil să nu le înțeleagă. În primul rând, trebuie să evaluezi dacă stăpânești calibrul și capacitatea de a fi conducător în funcție de responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Dacă nu ai aceste lucruri, atunci nu-ți mai dori să devii conducător. Dacă nu ai calibrul pentru a fi conducător, dar totuși vrei să fii unul, atunci aceasta este ambiție; de îndată ce devii conducător, nu vei fi capabil să realizezi o lucrare reală și vei deveni inevitabil un conducător fals. Unii oameni spun: „Am un calibru bun; dintre toți, eu sunt remarcabil. Mi se întâmplă des să am câteva idei bune și câteva sugestii inteligente și pozitive. Mă pricep la tot ceea ce fac și am cunoștințe relativ bogate, intuiții și experiență. Nu înseamnă toate acestea că pot fi conducător?” Atunci ar trebui de asemenea să te evaluezi pentru a vedea dacă ai simțul responsabilității și dacă porți o povară. Dacă ai doar păreri despre lucruri și-ți dorești doar să faci ceva și ai mereu ambiții mari, dar nu le poți duce la bun sfârșit, nu știi să faci un efort și să plătești prețul și nu ești dispus să plătești niciun preț – dacă vrei întotdeauna ca inima ta și creierul tău să fie într-o stare de relaxare, dacă îți place să fii nepăsător și liber, să ai o viață confortabilă, și nu-ți place să te îngrijorezi sau să fii ocupat, și te temi de oboseală și greutate – atunci nu ești potrivit pentru a fi conducător și nu vei putea nici să-ți asumi, nici să realizezi lucrarea unui conducător.

Tocmai am rezumat două criterii pentru a judeca dacă un conducător este la înălțimea standardelor: dacă este capabil să realizeze o lucrare reală și dacă face o lucrare reală. Dacă oamenii înțeleg aceste două criterii, atunci ar trebui să le fie complet clar dacă sunt capabili să fie conducători, precum și dacă sunt capabili să facă bine lucrarea bisericii, să își îndeplinească în totalitate responsabilitățile și să fie la înălțimea standardelor după ce devin conducători. Pentru cei care slujiți în prezent în calitate de conducători și lucrători, aveți acum niște căi și niște principii pentru a evalua dacă ați făcut o lucrare reală și v-ați îndeplinit responsabilitățile de conducători și lucrători? Prin părtășia despre aceste opt responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor, ar trebui să fiți capabili să evaluați ce manifestări afișează falșii conducători și să rezumați exact

modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să își realizeze lucrarea, precum și în ce privință a lucrării voastre aveți lipsuri, sunteți inadecvați sau nu sunteți suficient de specifici, și cum ar trebui să realizați lucrarea de acum încolo – ar trebui să aveți cel puțin aceste intuiții. Dacă nu aveți concluzii sau perspective despre cum să fiți conducători sau lucrători sau cum să îndepliniți responsabilitățile acestora, atunci acest lucru înseamnă că nu aveți un calibru la înălțimea sarcinii. În plus, dacă sunteți total confuzi în ceea ce privește cum să-i discerneți pe conducătorii falși, atunci acest lucru demonstrează și mai clar că aveți un calibru scăzut. Există, de asemenea, o circumstanță specială: există unii care, în ciuda faptului că au ascultat aceste părțășii, nu au nicio determinare de a lupta pentru adevăr sau de a îndeplini responsabilitățile de conducători și lucrători, care pur și simplu nu tratează problema cu seriozitate sau cu inima. Ei gândesc: „Nu-mi pasă cine este conducător fals. În orice caz, dacă aș deveni conducător, aș face doar ceea ce mi-a spus Cel de mai sus să fac. Nu ar mai fi nevoie să fac atât de mult efort sau să mă străduiesc să gândesc atât de mult.” Atunci când ascultă o predică, nu fac altceva decât să facă totul mecanic și să piardă timpul, știu puțin despre ce este vorba în predică, dar le este prea lene să rezume care sunt adevărurile și cerințele lui Dumnezeu față de om despre care e vorba în părțășie și nu sunt dispuși să ia aceste lucruri în serios. Ei gândesc: „Este prea multă bătaie de cap să discerni aceste aspecte. În orice caz, eu îmi impun doar un singur lucru, și anume să nu fac rău, să nu provoc perturbări și tulburări și să nu ies în evidență din mulțime, iar asta este suficient. Este atât de simplu! Acesta este un mod minunat de a trăi; nu am pretenții mari de la mine.” Aceasta este singura lor perspectivă, indiferent de modul în care ascultă predicile, și nimeni nu îi poate schimba; indiferent de modul în care ai părțășie despre adevăr, ce metodă folosești pentru a avea părțășie sau despre ce ai părțășie, nu le poți atinge inima; nu sunt deranjați dacă ascultă sau nu aceste cuvinte, asta nu are nicio importanță pentru ei. Acest tip de persoană trăiește o viață zăpăcită și nu ia nimic în serios. Ca să nu mai vorbim de a avea părțășie despre opt dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor – chiar dacă am avea părțășie despre toate acestea, ei tot nu vor înțelege și nu vor fi capabili să facă un rezumat al niciunui principiu sau al niciunei căi. Astfel de oameni nu iubesc lucrurile pozitive, nu sunt interesați și nu pot aduna niciun strop de energie atunci când vine vorba de adevăr sau de lucruri pozitive și, în schimb, îi interesează în mod deosebit să mănânce, să bea și să caute plăcerea. Având părțășie despre opt dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, pe de o parte, am rezumat anumite responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor, precum și modul de realizare a lucrării și de îndeplinire a propriilor responsabilități în calitate de conducător sau lucrător; pe de altă parte, am rezumat anumite manifestări specifice afișate de conducătorii falși. Tocmai am stabilit două principii de bază, două criterii, pentru a-i discerne pe conducătorii falși: unul este dacă cineva e capabil să realizeze o lucrare reală, iar celălalt este dacă realizează o lucrare reală odată ce a înțeles adevărurile-principii. Utilizarea acestor două criterii este cea mai simplă și cea mai adecvată metodă de până acum pentru a evalua dacă cineva este sau nu un conducător fals.

Punctul nouă: Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor (Partea întâi)

Definiția și elementele specifice ale rânduielilor de lucru

Astăzi vom avea părtășie despre cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.” Considerând această responsabilitate în ansamblu, ce trebuie să implementeze conducătorii și lucrătorii? (Diferitele rânduieli ale lucrării din casa lui Dumnezeu.) Punctul central al acestei responsabilități este cum să implementeze diferitele rânduieli ale lucrării din casa lui Dumnezeu – aceasta este cea mai importantă lucrare pentru conducători și lucrători. Indiferent de nivelul la care se află un conducător sau lucrător, în această calitate de conducător sau lucrător, o persoană se va confrunta întotdeauna cu rânduieli de lucru, precum și cu munca specifică de implementare a rânduielilor de lucru. Implementarea diferitelor rânduieli de lucru este relevantă pentru activitatea fiecărui conducător și lucrător, iar aceasta este o lucrare foarte importantă, foarte specifică și fundamentală. Având în vedere acest punct, nu este necesar mai întâi să avem în mod specific părtășie despre ceea ce reprezintă rânduielile de lucru? (Ba da.) Așadar, ce sunt rânduielile de lucru? Care sunt domeniul de aplicare și definiția rânduielilor de lucru? Unii oameni spun: „Oare domeniul de aplicare a rânduielilor de lucru nu acoperă doar anumite sarcini și conținuturi care au legătură cu lucrarea bisericii? Și aranjamentele de lucru nu sunt doar rânduiala și emiterea acestor sarcini și conținuturi?” Ce părere aveți despre această explicație? Nu este vorba doar de cuvinte și doctrine? (Ba da, așa este.) Și ce înseamnă „cuvinte și doctrine”? Înseamnă că, deși niciun cuvânt din această explicație nu sună greșit, după ce o auzi, tot nu o înțelegi; este la fel ca și cum nu ar fi fost explicată deloc. Să oferim mai întâi o definiție a rânduielilor de lucru din punctul de vedere al prezentării scrise, astfel încât oamenii să poată avea un concept de bază pentru a înțelege și a ști ce sunt exact rânduielile de lucru. Rânduielile de lucru sunt planurile și cerințele specifice făcute de casa lui Dumnezeu pentru un anumit element al lucrării; ele trebuie comunicate și implementate de către conducători și lucrători și sunt, de asemenea, cerințele, sarcinile și metodele date tuturor membrilor bisericii pentru un anumit element al lucrării – aceasta este definiția rânduielilor de lucru. Și ce elemente sunt acoperite de rânduielile de lucru? Toată lumea cunoaște acest substantiv, „elemente”, dar nu ar trebui să existe un conținut specific care e inclus în cadrul acestor elemente? (Ba da.) Ce conținut cunoașteți? (Există lucrarea de evanghelizare și există lucrarea producției de filme.) Acestea sunt două elemente. (Există, de asemenea, anumite cerințe care au legătură cu viața bisericească și cu stabilirea organizațiilor administrative ale bisericii.) Ce alte lucrări mai

există? (Există lucrarea de curățire a bisericii, precum și anumite lucrări care au legătură cu sistemele de gestionare a bisericii.) Conținutul specific al rânduielilor de lucru este după cum urmează: punctul unu, lucrarea administrativă a bisericii. Acesta este cel mai mare element al lucrării, iar dacă lucrarea administrativă nu este făcută bine, nu va exista nicio lucrare a bisericii. Punctul doi, lucrarea personalului. Acesta este un element mare al lucrării. Punctul trei, lucrarea de evanghelizare. Și acesta este un element mare al lucrării. Punctul patru, diversele tipuri de lucrări profesionale. Domeniul de aplicare a acestei lucrări este oarecum mare și include producția de filme, lucrări bazate pe text, traducere, muzică, producție video, artă și așa mai departe. Punctul cinci, viața bisericească. Punctul șase, lucrarea de gestionare a bunurilor. Punctul șapte, lucrarea de curățire. Punctul opt, afaceri externe. Punctul nouă, bunăstarea bisericii. De exemplu, modul în care biserica rezolvă dificultățile care apar în casele fraților și surorilor și ce face biserica în legătură cu acestea, precum și vizitarea fraților și surorilor în închisoare și modul în care trebuie să se aibă grijă de familiile lor și așa mai departe – toate acestea fac parte din bunăstarea bisericii. Punctul zece, planuri de urgență. Uneori, biserica va emite anumite măsuri de urgență. De exemplu, când a avut loc pandemia, biserica a adoptat un sistem de izolare corespunzător. Planurile de acest tip fac toate parte din lucrarea de urgență. Rânduielile de lucru implică, în principiu, aceste zece elemente. Orice alt element minor sau circumstanță specială este inclusă în aceste zece – practic, lucrarea bisericii implică aceste zece elemente majore. Acestea sunt, de fapt, domeniul diverselor rânduieli de lucru emise de casa lui Dumnezeu, nu-i așa? (Corect.) Acum că aceste elemente au fost confirmate, toți ar trebui să înțelegeți puțin rânduielile de lucru din casa lui Dumnezeu și să știți că acestea sunt principalele elemente de lucru în casa lui Dumnezeu. Acesta este domeniul cerințelor pe care casa lui Dumnezeu le are cu privire la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Implicația acestui lucru este că, în calitate de conducător sau lucrător, domeniul lucrării tale și responsabilitățile pe care trebuie să le îndeplinești nu pot fi separate de aceste elemente care sunt incluse în rânduielile de lucru – toate aceste elemente sunt necesare. În afară de aceste elemente ale lucrării, dintre lucrurile pe care ești dispus să le faci, fă puțin din orice poți face bine, iar casa lui Dumnezeu nu are cerințe suplimentare pentru a-ți îndeplini datoria. Prin urmare, în timp ce îți realizezi lucrarea, ar trebui să te gândești cum să duci la bun sfârșit aceste elemente ale lucrării, ce este cerut de rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, ce lucrare specifică trebuie să faci, cum să o implementezi, dacă este implementată bine, care este progresul actual, dacă ai urmărit lucrarea, dacă există vreun element al lucrării care nu a fost făcut bine sau în care există abateri și defecte, și dacă toți cei care participă la acel element al lucrării lucrează cu adevărat – mereu trebuie să te gândești la aceste lucruri. Acum, că ai înțeles elementele specifice ale lucrării implicate în rânduielile de lucru, este necesar să explic în mod simplu fiecare dintre aceste elemente? Sau poate vă gândiți: „Am fost în contact cu aceste elemente ale lucrării atât de mulți ani și le înțelegem pe toate; nu este nevoie să le explici din nou – să avem

părtășie despre ceva important în schimb. Acest subiect nu este atât de important, nu contează dacă știm sau nu despre el și nu vrem să auzim despre el”? Este necesar să explic mai mult acest subiect? (Da.) Deoarece este necesar, să vorbim despre el în termeni simpli. Voi alege câteva elemente cu care nu sunteți relativ familiarizați, care nu sunt atât de specifice, care sunt puțin abstracte, și vom avea părtășie despre ele.

I. Lucrarea administrativă

Să începem prin a avea părtășie despre primul element, lucrarea administrativă. Lucrarea administrativă este relativ abstractă și nu suficient de concretă, iar mulți oameni nu o înțeleg. În special cei care au crezut în Dumnezeu doar pentru o perioadă scurtă de timp nu au cunoștințe cu adevărat despre formarea bisericii și lucrarea sa administrativă și nu știu ce este administrarea. Această administrare nu este aceeași cu decretul administrativ emis de Dumnezeu. Această lucrare administrativă implică, în principal, stipulările specifice ale casei lui Dumnezeu cu privire la lucrarea de înființare a bisericilor. Și care este conținutul acestor stipulații specifice? Acestea includ modul în care sunt împărțite bisericile, câte persoane sunt în fiecare biserică, cum sunt numite bisericile și așa mai departe. În rânduielile de lucru s-a stipulat ca bisericile să fie împărțite în funcție de mediul lor geografic natural, 30 până la 50 de persoane care locuiesc relativ aproape unele de altele fiind definite ca o biserică. De exemplu, să spunem că zona A include trei sau patru sate; dacă aceste sate conțin 50 de credincioși, atunci ele pot fi definite ca biserică. Ele vor avea propriile ore și locații pentru desfășurarea adunărilor, vor avea conducători de biserică și diaconi, precum și lucrări specifice ale bisericii, și toate vor fi gestionate împreună de această biserică. Aceasta este stipularea referitoare la împărțirea bisericilor și la numărul de membri din biserică. În același timp, această biserică va cădea în responsabilitatea unui anumit district, în funcție de districtul în care se află, iar acel district va fi responsabil pentru toate diferitele lucrări din acea biserică, precum viața bisericească de acolo, dacă liderii și diaconii sunt potriviți, distribuția cărților cuvintelor lui Dumnezeu, implementarea diverselor rânduieli de lucru și comunicarea cerințelor Celui de mai sus și așa mai departe. Casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru specifice pentru aspecte precum numărul de biserici care alcătuiesc un district și numărul de districte care alcătuiesc o regiune, precum și pentru faptul că regiunile sunt responsabile pentru districte, iar districtele sunt responsabile pentru biserici, care sunt unități administrative. În termeni simpli, aceasta se numește lucrare administrativă și se încadrează în domeniul responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Așadar, care sunt responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească lucrătorii și conducătorii? Ei trebuie să împartă bisericile în funcție de mediul geografic natural și de locația lor, conform rânduielilor de lucru. Dacă numărul de persoane dintr-o biserică e în continuă creștere în timp, atunci biserica ar trebui divizată din nou pe baza numărului de persoane și a mediului geografic. De exemplu, dacă o biserică crește de la 50 la 80 de persoane, ar trebui împărțită în două biserici; dacă

aceste două biserici în total cresc de la 80 la 150 de persoane, atunci ar trebui împărțite în trei biserici. Dacă o biserică ajunge să aibă 70, 80 sau 100 de oameni și nu a fost încă împărțită în două biserici, nu arată acest lucru că acești conducători și lucrători nu înțeleg lucrarea administrativă a casei lui Dumnezeu? (Ba da.) În asemenea situații, conducătorii și lucrătorii ar trebui să citească rânduielele de lucru referitoare la acest subiect – manualul bisericii privind rânduielele de lucru conține stipulări specifice. Dacă o biserică este împărțită în două biserici noi, atunci fiecare biserică trebuie să aleagă conducătorii și lucrătorii necesari, precum conducătorii bisericii, diaconii și așa mai departe. Deci, ce ar trebui să facă conducătorii și lucrătorii? Ei ar trebui să cunoască și să fie la curent cu numărul de persoane din biserică și cu stadiul înființării acesteia. Aceasta este lucrarea administrativă a bisericii și este cel mai mare element al lucrării. Ar trebui să existe o biserică oriunde se află aleșii lui Dumnezeu, iar odată ce o biserică este înființată, conducătorii și lucrătorii trebuie să își asume responsabilitatea pentru fiecare aspect al lucrării acelei biserici, cum ar fi distribuirea cărților cuvintelor lui Dumnezeu, gestionarea membrilor bisericii, implementarea rânduielelor de lucru, astfel încât aceștia să știe care e conținutul rânduielelor de lucru. Lucrarea administrativă implică, în principal, înființarea bisericilor, precum și înființarea organizațiilor administrative și a personalului bisericilor – toate acestea sunt sarcini specifice în cadrul lucrării administrative. Ce persoane se confruntă în mod obișnuit mai mult cu acest element al lucrării? Bisericile noilor credincioși, echipele de evanghelizare, precum și conducătorii regionali, conducătorii districtuali și conducătorii bisericilor din zonele în care Evanghelia este răspândită, toți se confruntă mai mult cu această lucrare. În plus, lucrarea administrativă include, de asemenea, o lucrare specială, și anume separarea bisericilor în biserici cu datorie full-time, biserici cu datorie part-time, biserici obișnuite și grupuri B, iar aceasta este o altă lucrare care ar trebui să fie făcută de conducători și lucrători. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să priceapă cum să separe bisericile, iar principiul separării bisericilor este de a împărți oamenii în biserici diferite pe baza diferențelor dintre îndatoririle pe care le îndeplinesc, de a separa oamenii care îndeplinesc o datorie de cei care nu o îndeplinesc și oamenii care își îndeplinesc îndatoririle cu normă întreagă de cei care își îndeplinesc îndatoririle cu jumătate de normă – aceasta este o altă lucrare administrativă specială și specifică.

II. Lucrarea personalului

Punctul doi, lucrarea personalului. Acest punct se referă la alegerea, numirea și demiterea conducătorilor și lucrătorilor la toate nivelurile. Rânduielele de lucru prevăd stipulări specifice pentru sistemele de alegeri, ce fel de persoane trebuie alese drept conducători și lucrători, precum și metodele și cerințele specifice pentru alegeri. Există, de asemenea, anumite circumstanțe speciale: de exemplu, ce ar trebui făcut dacă frații și surorile abia s-au întâlnit și nu se cunosc foarte bine, și nu pot selecta conducători și lucrători potriviți prin intermediul unei alegeri? În acest caz, oamenii pot fi promovați și

desemnați, verificând cine este relativ potrivit pentru a fi conducător și apoi cunoscând mai multe despre ei, având părtășie și efectuând verificări simple, după care aceștia pot fi numiți. Mai mult, atunci când Cel de mai sus organizează un proiect mare sau numește mai multe persoane ca supraveghetori, aceasta este o rânduială de lucru specială. Există o altă circumstanță specială, și anume atunci când cineva scrie un raport către Cel de mai sus descriind cum un astfel de conducător nu realizează o lucrare reală și merge pe calea antihriștilor, iar Cel de mai sus emite o rânduială de lucru pentru a-l demite din funcție pe conducătorul care a fost reclamat după ce verifică acest lucru. Aceasta este o altă rânduială de lucru care are legătură cu lucrarea personalului. Pe scurt, lucrarea care are legătură cu personalul implică alegerea, numirea și demiterea conducătorilor și lucrătorilor de la toate nivelurile din biserică. Acest aspect al lucrării este relativ simplu și ușor de înțeles.

III. Lucrarea de evanghelizare

Punctul trei, lucrarea de evanghelizare. Lucrarea de evanghelizare este primul punct mare al lucrării profesionale specifice, după lucrarea administrativă și lucrarea personalului în casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu a făcut multe rânduieli de lucru succesive pentru acest element al lucrării, făcând rânduieli de lucru specifice cu privire la potențialii destinatari ai Evangheliei, la extinderea geografică a predicării acesteia și la căile și mijloacele prin care Evanghelia va fi predicată. În același timp, casa lui Dumnezeu include, de asemenea, în rânduielile de lucru, declarații specifice cu privire la diversele cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, filme, videoclipuri și emisiuni de varietăți necesare pentru predicarea Evangheliei și chiar declarații cu privire la diversele tipuri de noțiuni comune și întrebări frecvente ale potențialilor destinatari ai Evangheliei. Este posibil ca unele afirmații să nu fie prezentate în scris în mod specific, dar multe dintre ele sunt prezente în părtășia verbală și orală. Lucrarea de evanghelizare progresează și continuă mereu și, pe măsură ce această lucrare progresează, casa lui Dumnezeu creează rânduieli și dispoziții specifice privind problemele care apar și sunt în mod continuu întâmpinate și, de asemenea, emite anumite cerințe și sarcini specifice pentru lucrătorii de evanghelizare, diaconii de evanghelizare și supraveghetorii lucrării de evanghelizare. Cu toate că în această etapă ulterioară casa lui Dumnezeu nu spune prea multe despre rânduielile pentru lucrarea de evanghelizare, în biserică, acest aspect al adevărului este frecvent discutat în părtășie. În mod special, după ce Evanghelia a început să se răspândească peste hotare, casa lui Dumnezeu a făcut rânduieli de lucru specifice pentru lucrarea de traducere în diferite limbi. Traducătorii și lucrătorii evanghelici care sunt familiarizați cu diferite limbi străine dau totul pentru a coopera la acest tip de lucrare, iar casa lui Dumnezeu a investit multe astfel de resurse umane pentru a coopera la lucrarea de evanghelizare, iar acest lucru este în acord cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu. Pe scurt, Cel de mai sus întotdeauna îndrumă, întreabă, urmărește și supraveghează personal lucrarea de răspândire a Evangheliei.

Așadar, care sunt responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească atunci când vine vorba de acest element al lucrării? A avea un supraveghetor pentru lucrarea de evanghelizare nu înseamnă că acești conducători și lucrători pot să fie complet nepăsători, să nu acorde atenție lucrării, să nu se intereseze de ea și să o ignore pur și simplu, gândindu-se: „Lasă lucrarea să se deruleze oricum ar fi. Nu are nicio legătură cu mine, de altfel. Eu răspund de viața bisericească și de diferitele tipuri de lucrări profesionale. Nu este treaba mea dacă există probleme cu lucrarea de evanghelizare.” Este bine așa? (Nu.) Aceasta înseamnă să vă neglijați responsabilitatea. Cel mai important aspect al lucrării asupra căruia conducătorii și lucrătorii ar trebui să se concentreze, dintre toate lucrările casei lui Dumnezeu, îl reprezintă lucrarea de evanghelizare. Este posibil să nu fii făcut direct responsabil pentru acest element al lucrării, dar trebuie să te interesezi cât de mult se dezvoltă și care este stadiul progresului său: trebuie să urmărești, să știi și să ai un control asupra acestor lucruri. Mai ales în ceea ce privește anumiți membri importanți ai personalului, cum ar fi predicatorii evanghelici și udătorii din echipele de evanghelizare, precum și supraveghetorii lucrării de evanghelizare, trebuie să te ocupi întotdeauna în timp util de situațiile lor, iar dacă apar probleme cu acest personal, trebuie să le rezolvi prompt – nu ar trebui să te dezici de această lucrare după ce a fost atribuită. În plus, trebuie să inspecțezi și să îndrumi în mod regulat toți predicatorii evanghelici implicați în lucrarea de răspândire a Evangheliei, inclusiv pe cei din biserici și pe predicatorii evanghelici din prima linie online, precum și pe udătorii din fiecare echipă. Rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu cer de mult timp ca toți predicatorii evanghelici și udătorii să urmeze o instruire specială. Ce înseamnă instruire specială? Înseamnă că trebuie să ne asigurăm că predicatorii evanghelici și udătorii au o înțelegere clară asupra adevărurilor viziunilor și că pot explica limpede aceste lucruri. Dacă există vreun aspect al adevărurilor viziunilor care nu le este pe deplin clar, atunci trebuie să aibă frecvent părtașie despre asta și, cu cât înțelegerea predicatorilor evanghelici și a udătorilor este mai detaliată, cu atât mai bine. Casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru pentru asta, nu-i așa? (Exact.) Lucrarea de răspândire a Evangheliei este un tip de lucrare complicată și specifică și include multe sarcini separate. Fiecare sarcină trebuie să fie îndeplinită bine și urmărită îndeaproape; aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu. Fiecare sarcină trebuie îndeplinită bine și trebuie să existe garanția că rezultatele fiecărei sarcini se îmbunătățesc încontinuu – doar acest lucru este în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Toate celelalte lucrări profesionale, precum cea a producției de filme, lucrarea bazată pe text, muzica, arta și traducerea există pentru a sprijini și întări lucrarea de evanghelizare, iar aceasta este linia întâi a întregii lucrări. Așadar, cei care îndeplinesc diverse îndatoriri trebuie să-și facă lucrarea bine și să obțină rezultatele cerute de Dumnezeu. În acest fel, vor contribui la lucrarea de răspândire a Evangheliei. Acest lucru se datorează faptului că toate aceste alte tipuri de lucrări profesionale există în serviciul răspândirii Evangheliei, iar toate acestea trebuie să fie centrate pe lucrarea de

răspândire a Evangheliei și să asigure o aprovizionare fără sfârșit pentru aceasta. Astăzi, toate materialele, filmele și diversele videoclipuri necesare pentru predicarea Evangheliei sunt create prin efortul din culise al multor aleși ai lui Dumnezeu. Tot ceea ce fac acești oameni din culise asigură un sprijin remarcabil pentru lucrarea de răspândire a Evangheliei. În trecut, casa lui Dumnezeu nu avea diferite tipuri de lucrări de film, nu avea multe cântece și nici nu avea foarte multe videoclipuri cu mărturii bazate pe experiență. Se baza doar pe faptul că lucrătorii evanghelici ofereau încontinuu părtășie. Lucrătorii evanghelici vorbeau până li se usca gura și nu obțineau neapărat rezultate semnificative și era dificil să câștige o singură persoană. După ce biserica a creat tot felul de videoclipuri, munca echipelor de evanghelizare a devenit relativ ușoară și mult mai lejeră decât înainte, iar eficiența lucrării a crescut. Unii oameni sunt încăpățânați și conservatori în gândirea lor, iar când le predici Evanghelia, indiferent cum ai părtășie despre adevăr, nu funcționează, iar ei își păstrează noțiunile și refuză să o accepte – ce faci atunci? Îi faci să vizioneze unul sau două filme cu mărturii evanghelice, iar noțiunile lor se transformă și încep să aibă un sentiment bun despre adevărata cale. Atunci când vin să caute din nou, nu mai există bariere sau obstacole mari în inimile lor, iar atunci când tu ai părtășie despre adevăr cu ei din nou, ei îl pot accepta cu ușurință. Din acest motiv, rezultatele sunt cu adevărat evidente atunci când le arăți potențialilor destinatari ai Evangheliei filmele produse de casa lui Dumnezeu, sau le citești cuvintele Lui, sau le arăți videoclipuri cu mărturii bazate pe experiență – acest lucru este mai eficient decât să le spui oricâte cuvinte. Indiferent cine caută și cercetează adevărata cale, mai întâi faceți-i să vizioneze niște filme și apoi să citească mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, pregătindu-le astfel calea. Apoi aveți părtășie despre adevăr cu ei pentru a le rezolva noțiunile. Acest lucru face ca lucrurile să meargă mult mai ușor. În zilele noastre, cei care investighează adevărata cale au vizionat deja pe internet multe filme și mărturii video produse de casa lui Dumnezeu și, în special, au citit multe din cuvintele lui Dumnezeu; înainte de a veni să caute și să cerceteze, ei au deja un sentiment bun despre adevărata cale și, practic, au recunoscut deja că aceasta este adevărata cale. Ați descoperit ceva în acest lucru? Aceste filme, aceste videoclipuri cu recitaluri ale cuvintelor lui Dumnezeu, aceste videoclipuri cu mărturii bazate pe experiență, cu imnuri și așa mai departe, produse de casa lui Dumnezeu, sunt atât de eficiente în a aduce mărturie despre Dumnezeu! Nu este nevoie să pierdem atât timp având părtășie și discutând cu potențialii destinatari ai Evangheliei; odată ce au vizionat aceste videoclipuri, ei sunt capabili să accepte adevărata cale. Acest lucru le permite celor care predica Evanghelia să nu piardă mult timp și arată că tot sprijinul pentru predicarea Evangheliei este atât de puternic! Există o asemenea abundență de diferite tipuri de resurse pentru predicarea Evangheliei! Mulți potențiali destinatari ai Evangheliei sunt uimiți când intră pe internet pentru a cerceta lucrarea lui Dumnezeu, deoarece sunt atât de multe pe pagina de internet a casei lui Dumnezeu și conținut din abundență! Cuvintele lui Dumnezeu sunt din abundență, există o abundență de tot felul de filme și videoclipuri

și există o abundență de tot ceea ce ai nevoie când vine vorba de mărturii bazate pe experiență. Acesta este cu adevărat rodul lucrării și îndrumării Duhului Sfânt! Totul este, într-adevăr, rezultatul lucrării lui Dumnezeu. Nu contează cum marele balaur roșu și lumea religioasă împrăștie zvonuri neîntemeiate și o calomniază, totul este în zadar. În orice caz, rezultatele obținute și roadele culese în urma tuturor elementelor lucrării casei lui Dumnezeu sunt evidente pentru toți și sunt fapte realizate prin cuvintele lui Dumnezeu.

În lucrarea de răspândire a Evangheliei Împărăției, toate elementele lucrării casei lui Dumnezeu sunt organizate într-un mod foarte metodic și se desfășoară într-o manieră ordonată. Lucrarea de răspândire a Evangheliei este o lucrare crucială, de lungă durată și un element dificil al lucrării. Prin urmare, cei care preiau lucrarea de evanghelizare, indiferent că sunt supraveghetori sau lucrători evanghelici obișnuiți, ar trebui să fie convinși în inimile lor de importanța acestei lucrări. Chiar dacă lucrați în prima linie a evanghelizării și vă îndepliniți îndatoririle, în spate, adică în culise, există mulți frați și surori care fac diverse tipuri de lucrări de susținere și ei sunt forța care sprijină lucrarea de răspândire a Evangheliei. Ce vreau să spun prin asta? Toată lucrarea casei lui Dumnezeu este centrată pe răspândirea Evangheliei, iar îndatoririle îndeplinite de toți aleșii lui Dumnezeu sunt în serviciul răspândirii Evangheliei. Fiecare frate și soră care își îndeplinesc îndatoririle au o parte din lucrarea de evanghelizare și fiecare element al lucrării este foarte apropiat de lucrarea de evanghelizare și în strânsă legătură cu aceasta. Pe scurt, fiecare lucrare, inclusiv lucrarea de evanghelizare în sine, este o datorie care trebuie îndeplinită bine pentru a da mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu; orice element al lucrării este strâns legat de cea mai importantă lucrare, care este să dai mărturie despre Dumnezeu. Acest lucru este pe deplin corect. Prin urmare, casa lui Dumnezeu plasează lucrarea de răspândire a Evangheliei în fruntea listei tuturor elementelor lucrării și este numărul unu dintre toate diversele elemente ale lucrării casei lui Dumnezeu – acest lucru este complet adecvat. Este un element major, dificil și pe termen lung al lucrării, iar fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu, fiecare persoană care Îl urmează pe Dumnezeu, trebuie să aibă rezistență, răbdare și suficientă credință pentru a se pregăti să facă bine această lucrare și să ducă această luptă lungă. Fie că perseverezi timp de 10 ani, 20 de ani sau 30 de ani, trebuie să fii întotdeauna loial lui Dumnezeu, să-ți dedici viața și întreaga existență lucrării de răspândire a Evangheliei și să fii loial lui Dumnezeu până la sfârșit. Aceasta este o responsabilitate importantă pe care fiecare persoană care Îl urmează pe Dumnezeu este obligată să și-o asume, este datoria fiecăruia și este, de asemenea, însărcinarea dată de Dumnezeu tuturor.

Prin această părtășie a Mea, sunteți cu toții plini de entuziasm în inimile voastre și ați început să considerați lucrarea de evanghelizare ca fiind importantă? Unii oameni au spus anterior: „Nu înțeleg nicio profesie tehnică, nu știu cum să interpretez un rol și nu pot fi actor, nu am o bază solidă atunci când vine vorba de utilizarea cuvintelor, așa că nu știu cum să scriu articole, nu înțeleg muzica și cu atât mai puțin știu despre artă. Pentru că nu mă pricep la nimic, am fost desemnat să fac parte dintr-o echipă de

evangelizare. Nu sunt echipele de evangelizare echivalentul unui colț uitat al casei lui Dumnezeu? Și din moment ce am fost trimis într-un colț uitat, mai am vreo speranță să obțin mântuirea?” Așa stau lucrurile? Dacă într-adevăr așa înțelegi această situație, atunci L-ai înțeles greșit pe Dumnezeu: predicarea Evangheliei este responsabilitatea obligatorie a fiecărei persoane. Dacă nu te pricepi la nimic și nu înțelegi nicio profesie tehnică, iar tot ce poți face este să predici Evanghelia, atunci îți va fi rânduit să îți îndeplinești îndatoririle într-o echipă de evangelizare. Aceasta este ultima ta șansă și este făcută pentru a te asigura că nu ești irosit ca o bucată de material și că poți fi folosit cât mai mult posibil, astfel încât să îți realizezi rolul de ființă umană în cea mai mare măsură. Nu ești bun la nimic și ești încet din fire în tot ceea ce faci, dar ești capabil să îți îndeplinești bine datoria de a predica Evanghelia și, chiar dacă ți se cere să cauți potențiali destinatari ai Evangheliei, poți face acest lucru într-un mod realist și poți transfera potențialii destinatari ai Evangheliei pe care îi găsești predicatorilor evanghelicilor. În același timp, poți învăța treptat cum să predici despre cuvintele, lucrarea și intențiile lui Dumnezeu și să-l aduci pe oameni în fața lui Dumnezeu. Nu este aceasta datoria ta? Alți oameni obțin unele rezultate prin implicarea în lucrarea bazată pe text, lucrarea producției de filme și alte tipuri de lucrări, dar tu nu știi cum să faci aceste lucruri și nu ai talente sau daruri speciale, totuși îți dedici efortul lucrării de evangelizare, dai totul și îți îndeplinești datoria și îți asumi însărcinarea dată de Dumnezeu – nu sunt acestea fapte bune? Acestea sunt, de asemenea, fapte bune și Dumnezeu le va ține minte. Acest lucru îndeplinește următoarele cuvinte: nu există diferențe de noblete sau modestie în îndatoririle oamenilor; tot ceea ce contează este dacă tu îți îndeplinești îndatoririle cu loialitate și dacă le faci într-un mod care este conform standardului. Dumnezeu îi tratează pe toți în mod corect și egal; din moment ce nu poți face nimic, ți se cere să predici Evanghelia – acest lucru este făcut pentru a-ți permite să realizezi ultima funcție posibilă, în condițiile în care nu ești capabil să îndeplinești nicio altă îndatorire. Prin aceasta, ți se oferă o oportunitate și o rază de speranță; nu ești privat de dreptul de a-ți îndeplini datoria. Dumnezeu încă are o însărcinare dată pentru tine și El nu este părtinitor față de tine. Prin urmare, cei desemnați în echipele de evangelizare nu sunt trimiși într-un colț uitat, nici nu sunt abandonați, ci mai degrabă își îndeplinesc îndatoririle într-un loc diferit. Prin faptul că am părtășie despre rânduielile de lucru pentru lucrarea de evangelizare, o priviți acum cu ochi buni și nu mai aveți nicio neînțelegere în privința ei? (Da.) Așadar, aveți de gând să vă simțiți îngâmfați? Indiferent de datoria pe care o fac oamenii, cerințele lui Dumnezeu față de ei nu se schimbă: Dumnezeu vrea loialitatea și sinceritatea lor. Dacă spui: „O să fiu discret, nu o să mă simt îngâmfat, o să fac doar ce îmi cere Dumnezeu să fac”, dar nu ai loialitate, nu ai sinceritate, atunci asta nu e suficient. Indiferent de modul în care înțelegi lucrarea de evangelizare, indiferent de caz, dacă ajungi să ai loialitate și sinceritate, atunci îndeplinirea datoriei tale va fi conform standardului. Indiferent cât de bine privești datoria de a predica Evanghelia sau cât de pozitivă este atitudinea ta față de ea, dacă nu poți îndura greutățile și nu ai rezistență și

loialitate, atunci nici asta nu va fi suficient. Prin urmare, nu contează unde ești plasat, în ce moment sau loc te afli, cu ce oameni vii în contact și ce datorie faci. Dumnezeu te va vedea întotdeauna și îți va scruta adâncul inimii. Să nu crezi că, pentru că ești membru al unei echipe de evanghelizare, Dumnezeu nu îți acordă atenție sau nu te poate vedea și, prin urmare, poți face ce vrei. Și să nu crezi că, dacă ești desemnat să faci parte dintr-o echipă de evanghelizare, nu mai ai nicio speranță de a fi mântuit, pentru ca apoi să abordezi problema în mod negativ. Aceste moduri de gândire sunt ambele greșite. Indiferent unde ești plasat sau ce datorie ți s-a rânduit să îndeplinești, este ceea ce trebuie să faci și trebuie să o faci cu sârguință și responsabilitate. Cerințele lui Dumnezeu față de tine nu se schimbă și, prin urmare, nici supunerea ta față de rânduielile lui Dumnezeu nu ar trebui să se schimbe. Statutul lucrătorilor evanghelici este același cu cel al celor care îndeplinesc alte îndatoriri; valoarea unei persoane nu este evaluată în funcție de îndatoririle pe care le îndeplinește, ci mai degrabă în funcție de faptul că urmărește adevărul și deține adevărul-realitate. Aici se încheie părtașia pe care am avut-o despre lucrarea de evanghelizare, acest element mare și specific al lucrării.

IV. Diverse tipuri de lucrări profesionale

Punctul patru, diverse tipuri de lucrări profesionale, include producția de filme, lucrările bazate pe text, muzică, artă, traducere și așa mai departe. Unii oameni spun: „Și noi, creatorii de costume, suntem implicați în lucrarea producției de filme. Realizarea costumelor este considerată un fel de lucrare?” Realizarea costumelor este inclusă în tipurile de lucrări de producție de filme și muzică; este un tip de lucrare de susținere care colaborează cu aceste tipuri de lucrări. În fiecare etapă, casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru specifice privind cerințele specifice pentru aceste tipuri de lucrări profesionale. Unele sunt comunicate în scris, iar altele sunt comunicate verbal, prin părtașie la adunări. Indiferent de modul în care sunt comunicate, conducătorii și lucrătorii ar trebui să își asume responsabilitatea pentru acestea, să consemneze cerințele specifice emise de casa lui Dumnezeu pentru acest element al lucrării și să pună în ordine aceste notițe, iar apoi să aibă părtașie concretă despre acestea și să se angajeze în implementarea lor specifică. Acesta este, de asemenea, un element major al lucrării și este al doilea element specific al lucrării care urmează după lucrarea de evanghelizare. În ceea ce privește acest element specific al lucrării, casa lui Dumnezeu cere întregului personal angajat în diverse profesii să studieze continuu cunoștințele profesionale care au legătură cu îndatoririle lor, precum și să caute informații pentru a stabili ce lucruri sunt utile pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. În același timp, casa lui Dumnezeu are în permanență părtașie despre adevărurile-principii și oferă planuri concrete pentru diversele tipuri de lucrări profesionale. Uneori, supraveghetorii și membrii de echipă primesc cu toții părtașie despre aceste lucruri, iar alteori primesc părtașie doar conducătorii, lucrătorii și supraveghetorii responsabili pentru elementul lucrării în cauză. Indiferent dacă sunt comunicate și fac subiectul părtașiei în scris sau la adunări, în orice

caz, aceste tipuri de lucrări sunt în mod constant îmbunătățite și standardizate, iar rânduilele specifice sunt în mod constant făcute în funcție de nevoile lucrării de evanghelizare. De exemplu, casa lui Dumnezeu să zicem că produce un film cu o temă relativ nouă, iar filmul este turnat destul de profesionist. După ce filmul este încărcat online, e accesat într-un număr destul de mare. Într-o asemenea situație, casa lui Dumnezeu creează cerințe specifice pentru acest tip de lucrare, pe baza opiniilor primite și a nevoilor lucrării de evanghelizare. Pe scurt, acest element al lucrării este în mod constant rezumat, îmbunătățit și, totodată, în continuă creștere.

Pentru diversele tipuri de lucrări profesionale, rânduilele casei lui Dumnezeu le cer oamenilor să studieze mai mult și să găsească profesori și diferite tipuri de resurse și materiale didactice din care să învețe. Să luăm ca exemplu cântatul; găsirea unui profesor de la care să învețe și care să ofere pregătire vocală este, de asemenea, o rânduială specifică de lucru. După ce aud această rânduială, conducătorii și lucrătorii ar trebui să găsească un profesor potrivit pentru această lucrare, în concordanță cu cerințele Celui de mai sus, și să-i ceară să ne îndrume cântăreții, ajutându-i să studieze cunoștințele corecte de muzică vocală și modul corect de a cânta și, bineînțeles, trebuie căutate lucrări clasice din care să învețe. Cunoștințele profesionale trebuie întotdeauna studiate cu privire la compoziția muzicală și cântatul în cor, iar rânduilele de lucru ale casei lui Dumnezeu le cer întotdeauna oamenilor să studieze continuu cunoștințele profesionale care au legătură cu îndatoririle lor și să învețe cum să folosească anumite metode avansate și practice și așa mai departe. Aceste rânduile și cerințe ale lucrării nu sunt emise o singură dată și cu asta basta; mai degrabă, conducătorilor și lucrătorilor li se cere să aibă frecvent părtașie despre aceste rânduile de lucru, să-i îndrume pe cei implicați în lucrarea profesională, permițându-le să studieze în continuare și să se străduiască să-și dezvolte și să aprofundeze continuu și eficient toate tipurile de lucrări profesionale și să nu rămână pe loc. Unii oameni gândesc: „Rânduilele de lucru ne-au fost emise astăzi, așa că trebuie doar să le practicăm luna aceasta și am terminat cu asta, am încheiat subiectul. Dacă Cel de mai sus nu mai spune nimic despre acest lucru în viitor, atunci poate că nu e nevoie să le mai practicăm.” Este într-adevăr așa? (Nu.) Conducătorii și lucrătorii nu trebuie în niciun caz să gândească în acest fel, ci trebuie să se intereseze din când în când și să întrebe: „Cum decurg studiile tale în această profesie? Te confrunți cu vreo dificultate? Există ceva care intră în conflict cu principiile sau le contravine? Cine s-a descurcat cel mai bine în studiile sale, cine este cel mai priceput și cine a învățat cel mai repede? După ce ai studiat aceste teorii, care dintre lucrurile pe care le-ai învățat crezi că sunt potrivite ca să fie folosite pentru lucrarea casei lui Dumnezeu?” Mai mult, conducătorii și lucrătorii trebuie să le adreseze acelor oameni din echipele de evanghelizare care studiază limbi străine întrebări precum: „De câți ani înveți această limbă străină? Cum au evoluat studiile tale în ultimul timp? Cât de bine te descurci la nivel conversațional? Poți traduce termeni spirituali generali? Poți folosi această limbă străină pentru a comunica aceste adevăruri care au legătură cu

predicarea Evangheliei? În prezent ești mai bun la vorbit sau la scris? Ai nevoie de un profesor care să te ajute să înveți? Există altcineva care este mai potrivit și mai priceput la studiul limbilor străine? A crescut numărul acestui tip de personal? Simte cineva că învățarea unei limbi străine este prea problematică și dificilă, astfel încât nu-și mai dorește să o învețe și renunță la jumătatea drumului, dorind să treacă la o altă datorie?” Aceste aspecte specifice care au legătură cu acest tip de lucrare trebuie să fie investigate și supravegheate din când în când. Întrucât Cel de mai sus a făcut rânduieli specifice de lucru, supraveghetorii ar trebui să își asume responsabilitatea pentru aceste sarcini specifice până la capăt. Nu așteptați cu mâinile în sân să facă investigații Cel de mai sus; în cazul în care Cel de mai sus nu cere nicio informație timp de șase luni sau un an, tot ar trebui să faceți toată lucrarea bine, cât mai bine posibil, și să fiți gata să acceptați inspecția și îndrumarea Celui de mai sus în orice moment – aceasta este mentalitatea corectă. Acest lucru se datorează faptului că rânduielile de lucru au fost emise și comunicate, iar tu ești responsabil cu urmărirea lucrării în calitate de supraveghetor al acesteia și, prin urmare, ar trebui să îți îndeplinești responsabilitățile. Cu toate acestea, dacă nu ești capabil să-ți îndeplinești responsabilitățile, atunci nu ești un bun de nimic și ar trebui să fii demis și eliminat. Așadar, conducătorii și lucrătorii ar trebui deseori să cugete și să aibă părtașie despre aceste rânduieli de lucru specifice sau părtașii de la Cel de mai sus, iar apoi să le implementeze și să urmărească lucrarea în funcție de situație. Ei ar trebui să vadă ce tipuri de lucrări au trecut cu vederea recent și nu au mai verificat de mult timp și care sunt cele la care, personal, nu se pricep prea bine și despre care nu au mai întrebat în ultima vreme și a căror stare recentă o ignoră, iar apoi să meargă să le verifice. În plus, în ceea ce privește diversele tipuri de lucrări profesionale, casa lui Dumnezeu are o altă rânduială specifică: aceasta cere ca persoanele talentate relevante să fie descoperite, cultivate și promovate în mod continuu. Deci, ce ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii atunci când primesc această rânduială de lucru? Ei trebuie să fie atenți dacă există cineva potrivit pentru a face acest tip de lucrare. Dacă unii oameni sunt potriviți pentru a face acest tip de lucrare, dar nu au o pricepere prea mare în ceea ce privește profesia tehnică, atunci ei trebuie să fie cultivați rapid și să li se rânduiască să studieze și să se formeze în această profesie. Pe scurt, diversele tipuri de lucrări profesionale sunt și ele un element important al lucrării. Există foarte multe elemente incluse în această lucrare, domeniul său de aplicare este, de asemenea, vast, iar casa lui Dumnezeu a făcut multe rânduieli de lucru specifice pentru aceasta. Ceea ce este necesar pentru acest element al lucrării este studierea, rezumarea și aprofundarea constantă și, de asemenea, trebuie găsite principii adecvate pentru a realiza standardizarea continuă. Pe lângă aceasta, persoanele talentate care sunt potrivite pentru îndeplinirea acestor îndatoriri trebuie cultivate în mod constant. Aceasta este rânduiala de lucru pentru acest element mare al diverselor tipuri de lucrări profesionale și este, de asemenea, ușor de înțeles.

V. Viața bisericească

Punctul cinci, viața bisericească. Casa lui Dumnezeu a întocmit rânduieli și stipulații specifice privind conținutul care este mâncat și băut în timpul vieții bisericești, formatul vieții bisericești și numărul de persoane care trăiesc viața bisericească. Casa lui Dumnezeu are, de asemenea, rânduieli de lucru corespunzătoare privind formatul adunărilor și conținutul vieții bisericești în circumstanțe și situații speciale. Aceste tipuri de rânduieli de lucru sunt predominant emise în formă scrisă. Rânduielile de lucru privind viața bisericească a nou-veniților din diferite țări – formatul și frecvența întâlnirilor lor, conținutul pe care îl mănâncă și îl beau în timpul adunărilor și așa mai departe – sunt practic identice cu rânduielile de lucru privind viața bisericească a etnicilor chinezi, în afară de unele circumstanțe speciale. Tocmai v-am oferit o imagine de ansamblu a sferei rânduielilor de lucru care au legătură cu viața bisericească – aceasta include atât conținutul cuvintelor lui Dumnezeu care sunt mâncate și băute și conținutul pentru a avea părtășie despre adevăr în cadrul adunărilor pentru perioada recentă, cât și formatul părtășiei în cadrul adunărilor. De exemplu, să nu i se permită unei singure persoane să domine părtășia la adunări, timpul maxim alocat pentru părtășia fiecărei persoane, cum să tratăm și să gestionăm persoanele care vorbesc mult și se exprimă neclar și așa mai departe – în cadrul rânduielilor de lucru, există declarații precise cu privire la toate aceste lucruri specifice care au legătură cu viața bisericească și adunările. Pe de o parte, conducătorii și lucrătorii sunt responsabili de emiterea și comunicarea acestor rânduieli de lucru, iar pe de altă parte, sunt responsabili să aibă părtășie despre ele în mod clar cu frații și surorile, permițând tuturor membrilor bisericii să le înțeleagă și să le accepte, după care trebuie doar să le execute cu strictețe și să li se conformeze. În special cei care se abat frecvent de la subiect, provoacă perturbări, rostesc cuvinte și doctrine și trâmbează sloganuri atunci când vorbesc la adunări, trebuie să fie restricționați și există în rânduielile de lucru stipulări specifice cu privire la aceste tipuri de circumstanțe speciale. Rânduielile de lucru privind viața bisericească au legătură, în principal, cu toate lucrurile diverse legate de adunări, nu sunt complicate, sunt foarte simple și, indiferent de datoria pe care o îndeplinește o persoană, aceasta trebuie doar să se conformeze principiilor din aceste rânduieli de lucru. De exemplu, la adunări, echipele de evanghelizare trebuie doar să adere la principiile din rânduielile de lucru privind viața bisericească – nu este nimic special pentru acestea. Alte echipe doar realizează lucrările diferit față de alte persoane, totul este la fel când vine vorba de lucruri precum adunările, să aibă părtășie despre adevăr, să citească prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre experiențe personale – această sferă nu este depășită. Ei trebuie doar să practice în concordanță cu stipulațiile actuale ale casei lui Dumnezeu cu privire la conținutul care se mănâncă și se bea în timpul vieții bisericești, la forma pe care o ia părtășia și la formatul adunărilor. Dacă permit condițiile, oamenii se pot întruni în persoană; în caz contrar, pot avea întâlniri online. Aceasta ar trebui să fie o situație foarte

simplă, clar delimitată. Unii membri ai bisericii sunt răspândiți în țări și pe continente diferite, unii în Europa și alții în Orientul Mijlociu; în acest tip de situație, sunt necesare întâlnirile online. Depinde de bisericile locale să decidă data și frecvența adunărilor; casa lui Dumnezeu nu face stipulații specifice cu privire la această situație și nici nu intervine în acest sens. De ce nu intervine casa lui Dumnezeu în această privință? Unii oameni din biserică nu își realizează îndatoririle cu normă întreagă; ei au slujbe și familii, circumstanțele lor individuale sunt diferite, în plus, fusurile orare din diferite țări sunt diferite, așa că trebuie să li se permită să decidă singuri de câte ori pe săptămână se adună și la ce oră are loc fiecare adunare. Casa lui Dumnezeu nu face stipulații specifice cu privire la acest lucru, ci mai degrabă oferă doar un principiu. Casa lui Dumnezeu a stipulat sfera de aplicare pentru cât de des se întrunesc noii credincioși pe săptămână și există o diferență între numărul de dăți pe săptămână în care se întrunesc cei care își fac datoria și cei care nu o fac. Există vreo rânduială de lucru care să le ceară noilor credincioși să se adune de șapte ori pe săptămână? (Nu.) Atunci, pe ce se bazează numărul de dăți în care noii credincioși trebuie să se întrunească pe săptămână? (Se bazează pe timpul pe care îl au noii credincioși.) A vă întruni de cel mult două sau trei ori pe săptămână și cel puțin o dată este complet adecvat. Unii spun: „Oamenii din zona noastră sunt foarte liberi în timpul sezonului agricol inactiv, așa că toată lumea vrea să se întrunească în fiecare zi – ne-ar conveni chiar să ne întrunim de două ori pe zi. Chiar vrem să ne întrunim.” Inimile noilor credincioși sunt pline de entuziasm și vor întotdeauna să înțeleagă mai multe adevăruri. În cazul în care circumstanțele familiale le permit, atunci este un lucru bun dacă ei cer să participe la mai multe adunări, atât timp cât acest lucru nu le afectează viața cotidiană. Numărul de adunări specific din fiecare săptămână ar trebui să fie definit în funcție de situația familială și cea de lucru a aleșilor lui Dumnezeu din fiecare zonă – casa lui Dumnezeu nu face stipulații specifice în această privință. Aleșii lui Dumnezeu care au condițiile necesare pentru a face acest lucru se pot întruni mai mult și atunci vor înțelege mai multe adevăruri și vor crește mai repede în viață. Acesta este un lucru bun. Cu toate acestea, cei care nu au condițiile adecvate nu vor fi potriviți pentru a se aduna în acest mod și este bine pentru ei să participe la cel puțin una sau două adunări pe săptămână. Numărul de întruniri săptămânale ale bisericilor din diferite zone este stabilit de aleșii lui Dumnezeu și nimeni nu ar trebui să intervină în acest sens. Cel mai important lucru este ca adunările să aibă loc pentru ca oamenii să înțeleagă adevărul, și nu pentru orice alt motiv. Prin urmare, numărul de adunări organizate de fiecare biserică este stabilit în funcție de circumstanțele sale specifice. Dacă aleșii lui Dumnezeu pot participa la o adunare în plus pe săptămână, atunci acest lucru este mai benefic pentru creșterea vieții lor. Dacă există oameni care nu urmăresc adevărul și nu-și doresc să participe la mai multe adunări, atunci acest lucru nu ar trebui să le fie impus. În special pentru salariații care sunt ceva mai ocupați și nu au timp să participe la mai multe adunări, ar trebui să nu li se ceară să facă acest lucru. Indiferent de câte ori se întrunesc sau dacă oamenii sunt în măsură să participe la

adunări, casa lui Dumnezeu nu intervine și nu impune nicio restricție. Acest lucru se datorează faptului că împrejurările și mediile fiecărui credincios sunt toate diferite și, prin urmare, aceștia nu trebuie să fie constrânși. În ceea ce privește conținutul care este mâncat și băut în timpul vieții bisericești, casa lui Dumnezeu are stipulații corespunzătoare în rânduielile de lucru, iar conducătorii bisericii de la toate nivelurile împreună cu frații și surorile trebuie să aibă o înțelegere clară a acestora. Conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă exact care sunt sarcinile și lucrurile specifice pe care trebuie să le realizeze prin rânduielile de lucru de la Cel de mai sus, iar frații și surorile trebuie totodată să-i supravegheze pe conducători și lucrători pentru a vedea dacă aceștia realizează această lucrare. Când vine vorba de conținutul care este mâncat și băut în timpul vieții bisericești și de rânduielile de lucru care au legătură cu adunările care trebuie înțelese și urmate, conducătorii și lucrătorii trebuie să ajungă la un consens cu aleșii lui Dumnezeu – variațiile nu sunt permise în niciun caz. Rânduielile de lucru referitoare la activitatea din viața bisericească sunt foarte simple, ușor de înțeles pentru oameni și deloc abstracte.

VI. Gestionarea bunurilor

Punctul șase, gestionarea bunurilor. Deși lucrarea de gestionare a bunurilor nu are rânduieli de lucru care să fie emise frecvent, precum lucrarea de evanghelizare sau diversele tipuri de lucrări profesionale, casa lui Dumnezeu are totuși rânduieli de lucru specifice pentru aceasta. Ce implică gestionarea bunurilor? Acest lucru implică modul în care sunt păstrate bunurile, unde sunt păstrate, cine le gestionează și cum sunt alocate, gestionate și transferate atunci când apar pericole sau condiții adverse, precum și alte asemenea circumstanțe speciale. De fapt, rânduielile de lucru conțin stipulări cu privire la toate aceste lucruri, iar când vine vorba de acest element al lucrării, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să aștepte ordinele directe ale Celui de mai sus sau ca El să emită rânduieli de lucru, și abia apoi să înceapă pasiv să gestioneze bunurile. Dacă nu există rânduieli de lucru imediate care să-ți ceară să manevrezi bunurile într-un mod specific, iar în circumstanțe speciale când nu știi cum să manevrezi bunurile și nu poți primi răspunsuri în timp util de la Cel de mai sus, ce ar trebui să faci? Securitatea este prioritatea numărul unu și este responsabilitatea ta să protejezi bunurile casei lui Dumnezeu. În ceea ce privește cărțile cuvintelor lui Dumnezeu tipărite de casa lui Dumnezeu, împreună cu toate tipurile de echipamente, alimente, bani și alte asemenea bunuri, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le păstreze pe toate în locuri sigure, în concordanță cu rânduielile casei lui Dumnezeu, și să evite ca aceste lucruri să se umezească, să mucegăiască sau să fie mâncate de insecte, cu atât mai puțin să permită ca ele să fie confiscate de oameni răi sau de marele balaur roșu. În plus, pe lângă o bună gestionare a acestor bunuri ale casei lui Dumnezeu, conducătorii și lucrătorii ar trebui, de asemenea, să păstreze o confidențialitate strictă; oamenii care nu au nimic de-a face cu aceste aspecte ar trebui să fie împiedicați în mod egal să afle

despre ele, iar cei care știu despre ele trebuie să fie foarte secretoși și să nu vorbească într-un mod indiscret. Casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru specifice cu privire la acest element al lucrării și nu este adecvat să emiteți sau să dezvăluiți unele dintre ele în scris. În cazul în care conducătorii și lucrătorii vin cu modalități și metode mai bune de gestionare a bunurilor, atunci, desigur, în timp ce aderă la principiul de a gestiona și a apăra bine bunurile casei lui Dumnezeu pentru a le proteja de orice pierderi, aceștia pot discuta problema cu alți conducători și lucrători și pot lua o decizie în mod independent. Acesta este un element special al lucrării, iar cei care nu sunt discreți, cei cărora le lipsește simțul responsabilității, cei care au motive necorespunzătoare, cei care abia au început să creadă și nu au nicio bază în credința lor și cei care întotdeauna privesc cu râvnă la bunurile casei lui Dumnezeu, în mod egal nu trebuie să fie lăsați să afle despre asta. Aceste lucruri nu pot fi stabilite în mod explicit în rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, dar nu ar trebui custozii de încredere, conducătorii și lucrătorii să fie conștienți de acest lucru? (Ba da.) Există o circumstanță specială aici. Să presupunem că un conducător nou ales crede în Dumnezeu de numai trei ani, are un calibru bun, este foarte entuziast și pare a fi o persoană bună la suprafață, însă încă nu se știe ce caracter are, cum vede bunurile sau dacă este sau nu lacom. Aceste lucruri sunt necunoscute și nesigure, iar frații și surorile care cred în Dumnezeu de mult timp nu cunosc bine această persoană, nu o cunosc în totalitate. Ce ar trebui făcut într-o asemenea situație? Atunci când vine momentul să li se predea lucrarea și toate celelalte lucrări sunt predate – ar trebui să li se predea lucrarea bunurilor? (Nu.) De ce nu? Lucrarea principală a conducătorilor și lucrătorilor nu constă doar în gestionarea bunurilor; bunurile reprezintă doar o parte din lucrarea lor. Dacă există într-adevăr o persoană potrivită care gestionează bunurile și acest conducător nou ales nu este de încredere, este în regulă să nu îi încredințăm această lucrare de gestionare pentru moment, deoarece nu se știe dacă va crede în Dumnezeu pentru mult timp sau dacă se va putea menține pe poziție. În trecut, cineva tocmai fusese ales drept conducător de biserică și, după ce și-a preluat postul, primul lucru pe care l-a făcut a fost să le ceară aleșilor lui Dumnezeu numerele conturilor bancare și parolele conturilor în care erau păstrate ofrandele. El a întrebat cine avea aceste numere de cont bancar și parolele și i-a presat să îi predea această lucrare imediat. În această situație, ar trebui să i se predea această lucrare? Nu-l îngrijora și nu-și bătea capul cu nicio altă lucrare, dar era deosebit de serios și îngrijorat de acest aspect – era el o persoană de încredere? Să nu crezi că cineva este de încredere pentru că este un conducător sau un lucrător. În realitate, doar custozii care sunt cu adevărat selectați în conformitate cu principiile sunt de încredere – ei sunt capabili să își dea viața pentru a proteja bunurile casei lui Dumnezeu. Oameni de acest fel sunt cei mai de încredere. Așadar, sunt toți conducătorii și lucrătorii capabili de acest lucru? Nu neapărat. În trecut, un conducător regional a fost prins de marele balaur roșu și acesta a vândut toate bunurile bisericii, ceea ce a dus la pierderea unei cantități imense de bunuri. Dacă nu ar fi știut unde sunt bunurile bisericii,

nu ar fi putut dezvălui acest lucru nici dacă ar fi fost bătut până la moarte, și astfel bunurile casei lui Dumnezeu nu ar fi suferit pierderi. Tocmai pentru că știa prea multe și a turnat totul atunci când nu a mai putut îndura tortura și bătăile teribile, au ajuns acești bani în mâinile marelui balaur roșu. Dacă nu i s-ar fi permis să știe unde sunt aceste bunuri și dacă acela care le păzea ar fi fost de încredere, banii casei lui Dumnezeu ar fi suferit pierderi și ar fi fost confiscați cu forța de marele balaur roșu? Nu, nu ar fi făcut-o. Aceasta este o lecție serioasă. Prin urmare, cel mai important punct atunci când vine vorba de rânduirea acestei lucrări este că securitatea e pe primul loc, pierderile trebuie să fie păstrate la un minim absolut, iar lucrarea trebuie să fie efectuată în orice mod care este sigur. Găsiți pe cineva care dă dovadă de loialitate în gestionarea bunurilor casei lui Dumnezeu pentru a le administra – aceasta este cea mai de încredere cale de acțiune. Deși această persoană nu poate face nimic altceva, va fi loială și cu siguranță va fi capabilă când vine vorba de protejarea banilor, astfel încât folosirea acestei persoane pentru protejarea bunurilor este lucrul corect de făcut. Având în vedere că acest element al lucrării este o sarcină individuală, rânduierile pentru aceasta sunt foarte simple: găsiți persoanele potrivite pentru a proteja bunurile și găsiți un loc sigur în care să le păstrați. În plus, există și stipulații specifice în rânduierile de lucru ale casei lui Dumnezeu cu privire la alocarea și cheltuirea bunurilor casei lui Dumnezeu; banii pot fi folosiți pentru cheltuieli necesare, nu și pentru cele inutile. Mai este un lucru, și anume că există un sistem strict de reglementare pentru cheltuielile care au legătură cu bunurile, iar casa lui Dumnezeu are stipulații specifice pentru diferitele procese și proceduri, care necesită semnături de la mai multe persoane și așa mai departe. Există gestionarea, protejarea, cheltuielile și, de asemenea, există și contabilitatea – există rânduiri de lucru specifice pentru toate aceste chestiuni.

VII. Lucrarea de curățire

Punctul șapte, lucrarea de curățire. Casa lui Dumnezeu face, de asemenea, în mod continuu rânduiri de lucru specifice pentru acest element al lucrării. Rânduierile de lucru sunt făcute, pe de o parte, pe baza nevoilor lucrării casei lui Dumnezeu, iar, pe de altă parte, pe baza clasificării și definirii diferitelor tipuri de oameni, precum și pe baza sortării fiecăruia după felul său conform manifestărilor lor odată ce au fost dezvăluite. Casa lui Dumnezeu are principii pentru tratarea tuturor tipurilor de antihriști, oameni răi și neîncrezători; unii sunt înlăturați din rândurile celor care realizează îndatoririle, alții sunt înlăturați din bisericile cu datorie full-time și îndrumați către bisericile cu datorie part-time sau către bisericile obișnuite, alții sunt înlăturați din bisericile obișnuite și îndrumați către grupurile B și există unii care sunt îndepărtați direct sau excluși. Casa lui Dumnezeu face în mod repetat rânduiri de lucru pentru lucrarea de curățire a bisericii și are, de asemenea, rânduiri de lucru specifice cu privire la diferitele tipuri de oameni care îndeplinesc condițiile pentru a fi înlăturați. Pe baza atitudinilor pe care oamenii le au în îndeplinirea îndatoririlor personale și a fărădelegilor pe care le-au comis în timpul acestor

îndatoriri, precum și a esenței corupte care se dezvăluie în cazul diverselor tipuri de oameni, casa lui Dumnezeu creează în cele din urmă planuri specifice pentru abordarea acestor oameni. Prin urmare, tratarea diverselor tipuri de oameni răi, neîncrezători și antihriști de către casa lui Dumnezeu se face în concordanță totală cu adevărurile-principii și cuvintele lui Dumnezeu și în conformitate cu intențiile Lui. Când vine vorba de aceste rânduieli de lucru, pe de o parte, este necesar să avem părtășie despre adevărurile-principii, astfel încât oamenii să le înțeleagă și să învețe cum să discearnă diferite tipuri de oameni, în timp ce, pe de altă parte, este necesar să emitem aceste rânduieli de lucru bisericilor, astfel încât să poată avea părtășie despre ele și să le implementeze. În orice caz, lucrarea de curățire a bisericii trebuie să fie implementată cât mai curând posibil și nu trebuie să fie absolut niciodată întreruptă. Aceasta trebuie să continue până când nu mai există niciun om rău în biserică. Nu este cazul ca acești conducători și lucrători să realizeze doar lucrarea de curățire pentru o perioadă de timp, imediat după emiterea de către Cel de mai sus a unei rânduieli de lucru prin care se ordonă ca biserica să fie curățită, iar dacă la ceva timp după ce s-a făcut curățirea se descoperă din nou că există oameni răi care provoacă tulburări, dar Cel de mai sus nu a făcut anumite rânduieli de lucru în acest sens, atunci conducătorii și lucrătorii nu trebuie să-și bată capul cu acei oameni răi sau să-i înlăture – acest lucru pur și simplu nu ar fi acceptabil. Lucrarea de curățire a bisericii trebuie să continue să se desfășoare în mod ordonat; atât timp cât există oameni care trebuie îndepărtați sau excluși, lucrarea de curățire trebuie să continue. Nu aștepta în mod pasiv să primești ordine de la Cel de mai sus sau conducătorii de rang înalt să ți le comunice și nu aștepta în mod pasiv ca mai mulți frați și surori să denunțe pe cineva. De îndată ce aleșii lui Dumnezeu expun și denunță pe cineva, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se apuce să investigheze și să se ocupe de cazul respectiv. Dacă lucrătorii și conducătorii rețin scrisoarea de denunț și nu se ocupă de problemă, aceștia ar trebui investigați și tratați corespunzător, iar dacă se descoperă că protejează o persoană rea, atunci ei trebuie îndepărtați din biserică împreună cu persoana rea. Orice conducător sau lucrător care nu realizează lucrarea de curățire a bisericii este un conducător sau un lucrător fals și ar trebui demis imediat. Dacă acesta chiar îi apără și-i protejează pe oamenii răi, atunci acesta poate fi caracterizat ca fiind un antihrist și trebuie îndepărtat și exclus din biserică. Acestea sunt stipulațiile specifice pe care casa lui Dumnezeu le-a făcut cu privire la lucrarea de curățire a bisericii. Lucrarea de curățire a bisericii este o prioritate urgentă și are o semnificație profundă. Spune-Mi, curățirea bisericii nu este făcută pentru a o purifica? Dacă biserica a fost purificată – adică dacă nu există oameni răi care să provoace tulburări în interiorul ei și dacă nu există neîncrezători amestecați printre membrii ei – atunci va fi o biserică adevărată și va obține, de asemenea, cele mai bune rezultate pentru viața bisericească. Nu ar fi acesta un alt pas mare spre realizarea Împărăției lui Hristos? O biserică pură ca aceasta ar fi foarte benefică pentru răspândirea Evangheliei Împărăției, deoarece toată lumea ar stăpâni adevărul-realitate, toată lumea ar putea aduce mărturie lui Dumnezeu

și ar fi făcută completă ca popor al lui Dumnezeu, și nu ar mai exista oameni răi care să provoace tulburări. Bineînțeles, o astfel de biserică ar fi cea mai binecuvântată. Prin urmare, curățirea bisericii este un element al lucrării foarte semnificativ și se face în întregime pentru a realiza un mediu în care aleșii lui Dumnezeu își îndeplinesc îndatoririle mai pașnic și care este lipsit de tulburările oamenilor răi. Mai mult decât atât, casa lui Dumnezeu nu întreține leneșii și oamenii buni de nimic și nu întreține paraziți care se răsfăță în confort și mănâncă pâine pe săturate. De asemenea, trebuie îndepărtați toți cei care nu îndeplinesc îndatoriri și îi tulbură și îi afectează pe ceilalți oameni care își îndeplinesc îndatoririle, precum și toți cei care fac comentarii iresponsabile, se amestecă și nu se ocupă de lucrarea care le revine în biserică. Diversele tipuri de oameni au fost acum dezvăluite în totalitate, lucrarea de curățire a bisericii este imperativă și trebuie să fie făcută temeinic și bine. Toți acești oameni răi, antihriști, neîncrezători, buni de nimic și paraziți care au fost dezvăluiți sunt cei care sunt disprețuiți și respinși de Dumnezeu și nu mai pot fi mântuiți. Dacă biserica nu ar realiza lucrarea de curățire, atunci aceasta ar avea un impact asupra lucrării de răspândire a Evangheliei. Prin urmare, în prezent, lucrarea de curățire a bisericii este un element important al lucrării, care trebuie să fie bine făcut de urgență. Numai acei conducători și lucrători care pot face bine lucrarea de curățire a bisericii merită să fie cultivați și pot continua să fie conducători și lucrători. Orice conducător sau lucrător care împiedică lucrarea de curățire a bisericii este o piedică și un obstacol, iar aleșii lui Dumnezeu trebuie să îl dea în vileag și să îl denunțe. Conducătorii și lucrătorii de la toate nivelurile trebuie mai întâi să îndeparteze complet și să rezolve toate aceste piedici și obstacole din calea lucrării bisericii – aceasta este în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Numai acest lucru este benefic pentru buna desfășurare a diferitelor elemente ale lucrării bisericii și pentru ca biserica să aducă la îndeplinire voia lui Dumnezeu, astfel încât El să obțină toată gloria.

VIII. Afaceri externe

Punctul opt, afaceri externe. Lucrarea afacerilor externe nu este un element nici mare, nici mic, și există mai multe principii în rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu privind afacerile externe. Unul dintre acestea este acela de a învăța despre legile locale și reglementările locale specifice. Cu alte cuvinte, indiferent ce face biserica într-un anumit loc, trebuie mai întâi să cunoști legile locale – acesta este un principiu. Un alt principiu este că, atunci când te confrunți cu probleme care au legătură cu afacerile externe și pe care nu le înțelegi sau nu îți sunt clare, trebuie să consulți un avocat și profesioniștii din domeniul juridic relevanți și să nu iei decizii neinformate pe cont propriu; trebuie să creezi planuri specifice de gestionare a problemelor, în funcție de diferitele condiții naționale din diferite țări. Așadar, cum se realizează aceste planuri? Trebuie să te bazezi pe ceea ce spune avocatul și să îl lași pe acesta să ia deciziile – nu judeca arbitrar și nu lua decizii pe cont propriu. În fiecare țară, condițiile naționale, politica, legea

și reglementările sunt diferite, așa că nu acționa pe baza imaginației tale. De exemplu, să spunem că vezi pe cineva fiind jefuit pe stradă în China. Legile din China stipulează că orice trecător care este martor poate interveni curajos, mai întâi prinzând hoțul și apoi predându-l poliției. Dacă faci acest lucru, vei deveni un erou al acțiunii, nu va trebui să porți nicio responsabilitate juridică și ar trebui să fii lăudat. Așa este situația și sistemul național în China și este un fel de cultură tradițională în China – chinezii o descriu cu numele plăcut de „virtute tradițională”. Cu toate acestea, în Occident, în special în țări precum SUA și Canada, dacă atunci când vezi un hoț furând ceva, îl prinzi imediat și aștepti ca poliția să vină să-l aresteze, atunci acest lucru este greșit, este o încălcare a legii. Acest lucru se datorează faptului că ești doar un cetățean obișnuit și nu un ofițer care aplică legea și nu ai dreptul să arestezi pe nimeni; doar poliția are dreptul să aresteze pe cineva. Atunci când vezi un hoț furând ceva, poți să îl denunți la poliție, dar nu îl poți aresta tu însuși. Dacă arestezi la întâmplare un hoț, atunci acționezi ilegal – aceasta este legea în Occident. Nu este adecvat să practici „virtutea tradițională” a poporului chinez în Occident; Occidentul are propriile legi. Dacă vezi pe cineva căzut pe stradă într-o țară din Occident, ce prevede legea? Trebuie să te duci și să întrebi: „Sunteți bine? Aveți nevoie de ajutor?” În cazul în care persoana spune că nu are nevoie de ajutor, atunci poți pleca. Dacă vezi o persoană căzând, dar nu o întrebi dacă se simte bine sau nu o verifici și pur și simplu îi vezi de drum, atunci încalci legea. Dacă te întâlnești cu o asemenea situație în China, este posibil să fie o păcăleală și nu ți se va întâmpla nimic dacă o ignori. Dacă întrebi: „Sunteți bine? Aveți nevoie de ajutor?” este posibil să ai probleme, această persoană s-ar putea să te păcălească, iar apoi poți să uiți că vei mai trăi vreodată o viață bună. Ce vă spun aceste două aspecte? Educația în diverse țări și între diverse rase este complet diferită, la fel ca mediile sociale și sistemele sociale și, desigur, legile și reglementările. Când vine vorba de lucrarea legată de afacerile externe, pe de o parte, persoanele care o realizează trebuie să înțeleagă cu exactitate legile, reglementările și prevederile care au legătură cu lucrarea bisericească și, pe de altă parte, ar trebui, de asemenea, să răspândească unele cunoștințe comune de viață sau prevederile legale pe care frații și surorile trebuie să le știe. Prin urmare, casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru cu privire la acest punct al lucrării, cerând celui care o realizează să consulte întotdeauna legile relevante și reglementările guvernamentale în primul rând în tot ceea ce face. Mai ales atunci când se confruntă cu probleme greu de rezolvat, acesta trebuie să consulte un avocat și să nu judece orbește sau să formuleze soluții în conformitate cu gândirea și logica poporului chinez – acesta este un mod nesăbuit și ignorant de a acționa. Odată ce înțelegi aceste lucruri, ar trebui să știi semnificația lucrării afacerilor externe, ce rezultate e menită să obțină, precum și cât de necesar este pentru casa lui Dumnezeu să facă aceste rânduieli de lucru. Domeniul de aplicare al acestui element al lucrării nu este foarte mare, astfel încât, în majoritatea circumstanțelor, este suficient ca personalul implicat în această lucrare să aibă o înțelegere clară a rânduielilor de lucru. Dacă este ceva ce frații și surorile trebuie

să știe, atunci ajutați-i să înțeleagă și să priceapă. Lucrarea afacerilor externe este foarte importantă, de asemenea, pentru că nu va funcționa dacă frații și surorile nu înțeleg legile și reglementările care au legătură cu viața și munca lor în străinătate. Casa lui Dumnezeu are rânduieli de lucru specifice cu privire la ceea ce este necesar în această privință și este necesar doar să implementăm acest lucru pe baza rânduielilor de lucru. În cazul în care apar circumstanțe speciale, casa lui Dumnezeu va crea unele soluții de urgență. Dacă un loc de muncă are legătură cu lucrarea afacerilor externe, trebuie să te consulți cu personalul afacerilor externe și să vezi ce rânduieli specifice are casa lui Dumnezeu cu privire la locul de muncă; nu te încrede orbește în imaginația ta și nu acționa neinformată. Acționând în acest fel, vei putea provoca probleme, iar consecințele vor fi de neconceput. Lucrarea afacerilor externe este totodată o sarcină cu un singur obiectiv, nu este complicată și ar trebui să poți găsi majoritatea aspectelor specifice ale lucrării în rânduielile de lucru. Atunci când oamenii încep pentru prima dată lucrarea afacerilor externe în străinătate, poate părea oarecum complicat, dar după ce o fac pentru o vreme, găsesc modele și metode și nu mai pare atât de complicat. La început, chinezii care plecau în străinătate erau reclamați pentru aruncarea gunoiului, pentru că se culcau noaptea târziu, pentru că se trezeau prea devreme dimineața, pentru că-i deranjau pe oameni cu lătratul câinilor lor, pentru că atârnavă hainele pe balcoane și pentru că parcau neregulamentar – erau reclamați pentru multe lucruri. În cele din urmă, au fost reclamați de multe ori, poliția a venit mereu să le bată la ușă pentru a-i îndruma și abia după o perioadă lungă de timp și-au dat seama că sunt în străinătate, și nu în China. Încetul cu încetul, au devenit atenți, au început să fie conștienți de lege și au ajuns să înțeleagă unele dintre regulile privind viața, munca, șofatul și așa mai departe. Atunci când chinezii au plecat pentru prima dată peste hotare, înțelegeau doar câteva noțiuni de bază despre cum să se comporte și nu aveau cunoștințe de bun-simț cu privire la majoritatea aspectelor juridice; erau ca niște animale sălbatice, lipsite de orice cunoștințe privind legea. După câțiva ani au dobândit unele cunoștințe și au înțeles unele reguli, ca și cum ar fi fost domesticiți, și s-au mai îndreptat.

IX. Bunăstarea bisericii

Punctul nouă, bunăstarea bisericii. Casa lui Dumnezeu a făcut anterior rânduieli de lucru cu privire la bunăstarea bisericii, iar dacă aceia care își îndeplinesc îndatoririle cu normă întreagă sau familiile lor au nevoie de ajutor pentru a face față cheltuielilor, conducătorii bisericii trebuie să rezolve această problemă. Planuri și principii specifice de implementare pot fi găsite în aceste rânduieli de lucru, iar casa lui Dumnezeu a furnizat declarații și stipulații specifice. În ceea ce privește frații și surorile care au fost închiși pentru credința lor în Dumnezeu, provocând astfel greutate în viața cotidiană a familiilor lor, părinții care își îndeplinesc îndatoririle pentru perioade lungi de timp departe de casă și nu au pe nimeni care să aibă grijă de copiii lor și frații și surorile bolnave care și-au îndeplinit îndatoririle mulți ani, biserica ar trebui să ofere asistență și soluții pentru

astfel de dificultăți și altele de asemenea natură. Există o circumstanță specială care are legătură cu această lucrare și anume: atunci când unele familii îndeplinesc condițiile de a găzdui frați și surori în casele lor, dar nu au o sursă de venit, cum ar trebui gestionate atunci cheltuielile pentru găzduirea fraților și surorilor? Aceasta se încadrează în lucrarea de bunăstare a bisericii. În rânduiala de lucru se pot găsi stipulații cu privire la acest lucru sau conducătorii și lucrătorii pot alocă în mod rațional resursele bisericii în funcție de situația locală pentru a efectua lucrarea de găzduire – biserica are stipulații specifice pentru toate aceste lucruri. Dacă apar circumstanțe speciale în afara domeniului de aplicare a acestor stipulații specifice, atunci conducătorii și lucrătorii pot să aibă părtașie despre această problemă și să discute și să facă rânduiri concrete, raționale, bazate pe standardele de viață normale din localitatea respectivă. Deși acesta nu este un element de lucru de mare amploare și nici nu este o sarcină foarte importantă, este o lucrare care intră în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor și nu poate fi trecută cu vederea. Dacă nimeni nu are nevoie de sprijin pentru a se descurca sau de ajutor financiar, atunci conducătorii și lucrătorii nu sunt nevoiți să se străduiască să găsească oameni care au nevoie. Dacă există asemenea oameni, atunci conducătorii și lucrătorii nu trebuie să-i evite și cu atât mai puțin să-i ignore, să stea cu mâinile în sân sau să pretindă că nu-i văd. Ei ar trebui să acționeze în conformitate cu principiile – aceasta este responsabilitatea lor.

X. Planuri de urgență

Punctul zece, planuri de urgență. Planurile de urgență abordează probleme speciale care se ivesc în orice parte a lucrării casei lui Dumnezeu. Indiferent dacă problemele care trebuie rezolvate urgent apar în lucrarea de evanghelizare, în lucrarea administrativă sau în lucrarea profesională, sau dacă este gestionat un caz care implică antihriști sau conducători falși, sau dacă este discernută o situație specială în care oamenii au fost induși în eroare, toate acestea fac parte din categoria planurilor de urgență. De exemplu, dacă cineva provoacă perturbări și tulburări sau dacă un antihrist este arbitrar și dictatorial și încearcă să-și întemeieze propria împărăție și așa mai departe, în momentul în care casa lui Dumnezeu descoperă că merită să creeze o rânduială de lucru pentru o planificare specifică privind una dintre aceste situații, aceasta va face o comunicare scrisă corespunzătoare. Planurile de urgență se bazează pe anumite situații de urgență care au loc în biserică în acel moment, iar Cel de mai sus creează rânduiri de lucru specifice în funcție de gravitatea circumstanțelor, apoi le emite și le comunică. Planul specific poate avea legătură cu orice element de lucru pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să îl facă atât timp cât este rânduit de Cel de mai sus, iar conducătorii și lucrătorii sunt obligați să îl implementeze conform cerințelor Celui de mai sus, iar apoi conducătorii și lucrătorii trebuie să îl emită și să îl implementeze în concordanță cu rânduiri de lucru ale Celui de mai sus. Ei nu trebuie să fie nepăsători cu privire la aceste rânduiri de lucru. Atunci când Cel de mai sus face astfel de rânduiri

de lucru, acestea nu sunt cu nimic mai prejos decât orice lucrare administrativă sau orice lucrări profesionale specifice. Deși aceste rânduieli de lucru sunt doar temporare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le emită, să le comunice, să le implementeze și să le urmeze ca pe niște rânduieli de lucru formale, iar mai târziu să furnizeze o evidență și un raport către Cel de mai sus – aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Planurile de urgență nu vizează un anumit element de lucru, așadar, Cel de mai sus va atribui oricând o sarcină, va face o cerință sau va da o rânduială de lucru conducătorilor de toate nivelurile din toate domeniile, iar conducătorii și lucrătorii nu trebuie să ignore acest tip de lucrare. Deoarece sunt rânduieli de lucru și sunt emise pentru conducători de toate nivelurile și pentru toate zonele, sunt lucrări care intră în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Aceștia nu ar trebui să stea cu mâinile în sân sau să clasifice lucrarea în funcție de domeniul de aplicare sau în funcție de faptul că este o lucrare care le revine sau nu, sau să speculeze privind tonul Celui de mai sus și urgența rânduielilor de lucru pentru a stabili dacă să le implementeze în timp util. Astfel de lucruri nu ar trebui să se întâmple, ci conducătorii și lucrătorii ar trebui să efectueze lucrarea ca și cum ar fi una formală și să o finalizeze tratând-o ca pe o sarcină și o însărcinare importantă – aceasta este responsabilitatea lor. Există planuri de urgență în circumstanțe speciale, iar aceasta este o lucrare care se desfășoară în contexte speciale. Atunci când se petrec anumite lucruri specifice și speciale, Cel de mai sus va folosi aceste contexte și evenimente pentru a-i determina pe conducători și lucrători sau pe frați și surori să folosească această oportunitate pentru a ajunge să discearnă oamenii și lucrurile folosind adevărul într-un mod mai practic, să învețe cum să vadă oamenii și lucrurile așa cum sunt de fapt și să ajungă la o înțelegere mai mare a adevărului. Scopul acestui lucru este de a le permite oamenilor să-i discearnă pe conducătorii falși și pe antihriști. De asemenea, acest lucru este făcut pentru a le permite fraților și surorilor să aibă un mediu liniștit, adecvat și netulburat pentru viața lor bisericească. În altă privință, se face pentru a permite oamenilor să învețe diverse lecții în timp util și să primească instruire; după ce sunt instruiți o dată în acest fel, oamenii vor face progrese extraordinare în viața lor. Acesta este un mod în care Cel de mai sus pregătește conducători și lucrători de toate nivelurile și frați și surori, în special pe acei frați și surori care urmăresc adevărul. Nu există nicio intenție răuvoitoare, Cel de mai sus nu îi chinuie pe oameni și nu face mare caz din nimic. Deși sunt planuri de urgență, care sunt rânduieli temporare de lucru, ele sunt totuși semnificative și valoroase și sper că toți conducătorii și lucrătorii de la orice nivel și frații și surorile pot înțelege acest lucru și le pot aborda corect.

Am enumerat un total de 10 elemente de rânduieli de lucru și, practic, acum am terminat părtașia despre aceste 10 elemente. Nu am avut părtașie despre ele prea detaliat, dar despre ce am avut părtașie este suficient pentru a vă permite să înțelegeți și să pricepeți care sunt exact rânduielile de lucru și ce lucrare specifică face casa lui Dumnezeu. În altă ordine de idei, ați avut posibilitatea să înțelegeți ce anume face

Dumnezeu în biserică și printre cei pe care i-a ales prin intermediul acestor elemente specifice. Lucrarea casei lui Dumnezeu nu este implicarea într-o întreprindere, în politică sau în drepturile omului și nici în vreo activitate comercială; elementele de lucru pe care le face casa lui Dumnezeu sunt cele care se găsesc în rânduielile de lucru. Astfel, unele partide de la putere și instituții sociale monitorizează, cercetează și investighează mereu ce se întâmplă cu Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și probabil, analizând acest lucru – prin vizionarea videoclipurilor și a paginilor web ale casei lui Dumnezeu – au confirmat că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o credință adevărată și că nu este implicată în activitățile politice ale niciunei țări. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a suferit asuprirea și atacurile frenetice ale PCC timp de mulți ani și totuși continuă să predice Evanghelia și să aducă mărturie despre Dumnezeu și a încărcat online cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și tot felul de videoclipuri cu mărturii, aducând astfel beneficii mari și numeroase societății umane și demonstrând pe deplin că Dumnezeu exprimă în mod constant adevărul și mântuiește omenirea în zilele de pe urmă. Ei continuă să cerceteze neconținut, dar ce rezultat obțin din cercetările lor? Nu sunt teribil de dezamăgiți? Chiar s-au gândit la ce mijloace s-ar putea găsi pentru a pune eticheta de „sectă” pe biserica noastră și pentru a eticheta biserica anti-partid și anti-stat. Dar acum ei văd că nu pot face acest lucru – judecând după rânduielile de lucru emise de biserică de-a lungul anilor, nu au cum să pună aceste etichete pe seama bisericii, iar cercetările lor au fost în zadar. Este exact la fel ca atunci când evreii L-au studiat pe Domnul Isus în acele vremuri. Cărturarii, fariseii și înalții funcționari guvernamentali au studiat ceea ce a spus și a făcut Domnul Isus și au constatat că nimic din ceea ce a făcut El nu era împotriva legii sau a politicii, că tot ceea ce a spus și a făcut Domnul Isus era corect, era adevărul și era în întregime în conformitate cu Scripturile, iar în final au fost dezamăgiți. Acum, lumea religioasă vede cum casa lui Dumnezeu produce din ce în ce mai multe filme și videoclipuri cu mărturii bazate pe experiență, iar cărțile și recitalurile despre cuvintele Lui, în special, sunt din ce în ce mai numeroase, și atunci ce cred ei? Dacă nu pot vedea că toate aceste lucruri vin de la Dumnezeu, atunci chiar sunt incredibil de nesăbuiți! Ceea ce vine de la Dumnezeu trebuie să prospere – acesta este rezultatul lucrării Duhului Sfânt și nimeni nu poate ascunde acest lucru. Cuvintele lui Dumnezeu s-au răspândit acum în întreaga lume și adevărurile pe care El le exprimă sunt expuse în fața întregii omeniri; apariția lui Dumnezeu și lucrarea Sa înaintează cu putere, nicio națiune sau forță nu i se poate opune. Marele balaur roșu a fost deja pe deplin făcut de rușine și înfrânt! Oricum ar condamna asta lumea religioasă, ei nu se pot împotrivi lucrării lui Dumnezeu și, în cele din urmă, nu pot fi decât eliminați și înecați de valul său.

Am terminat părtășia despre elementele rânduielilor de lucru. Nu este acest lucru despre care am avut părtășie întreaga lucrare care este făcută de casa lui Dumnezeu? Această lucrare este ceea ce vedeți cu ochii voștri, ceea ce auziți cu urechile voastre și ceea ce experimentați și apreciați personal – nu este nimic confidențial în legătură cu aceasta. Marele balaur roșu are toate rânduielile de lucru ale bisericii făcute de-a lungul

anilor – rânduielile de lucru pe care le deține sunt numeroase și cuprinzătoare. Le studiază în fiecare zi și le tot studiază și le tot studiază până când, în cele din urmă, ajung la această concluzie: „Dacă acești oameni răspândesc în mod constant cuvintele lui Dumnezeu și aduc mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu în acest fel, atunci va fi teribil! Toți acești oameni trebuie exterminați și nu trebuie cruțați nici dacă fug în străinătate.” Vezi tu, diavolii nu sunt la fel ca oamenii corupți obișnuiți – ei l se vor opune lui Dumnezeu până la capăt. Dacă oamenii corupți obișnuiți văd mărturiile din biserică, sunt capabili să le înțeleagă, cred că sunt rezonabile și nu se vor angaja în nicio persecuție. Satana și diavolii, însă, nu sunt așa. Când te văd urmându-L pe Dumnezeu și aducând mărturie pentru Dumnezeu, te urăsc, vor să te omoare și nu-ți permit să trăiești. Dacă nu faci ceea ce spun ei și nu te închini lor, atunci nu vor termina niciodată cu tine și nu te vor lăsa să trăiești. Te vor vâna până la moarte oriunde te vei duce; chiar dacă te vei duce până la capătul pământului, tot nu te vor lăsa în pace. Asta face marele balaur roșu. Aceasta este ticăloșia Satanei și este diferită de oamenii corupți obișnuiți. Trebuie să vă fie clar acest punct.

Cum să se comunice și să se implementeze cu exactitate rânduielile de lucru

I. Cum să se comunice rânduielile de lucru

Aceste 10 elemente ale rânduielilor de lucru sunt gama și conținutul tuturor lucrărilor diferite pe care le realizează Dumnezeu în biserică și printre aleșii Săi. Înțelegerea conținutului și a domeniului de aplicare a acestei lucrări îi ajută pe aleșii lui Dumnezeu să-i supravegheze pe conducători și lucrători pentru a face această lucrare bine. În altă ordine de idei, îi ajută, în primul rând, pe conducători și lucrători să înțeleagă și să priceapă sfera responsabilităților lor, lucrarea pe care ar trebui să o facă și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească și să aibă o definiție exactă a titlului „conducători și lucrători”. Care sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? Ce asemănare ar trebui să trăiască ei? Ar trebui să fie ca funcționarii unui guvern de stat? (Nu.) „Conducători și lucrători” nu reprezintă o funcție sau un titlu oficial. O persoană ar trebui să înțeleagă ce sunt conducătorii și lucrătorii din îndatoririle pe care le îndeplinesc și din însărcinarea dată lor de Dumnezeu și din standardele pe care El le cere de la ei. În acest fel, se va ajunge la o înțelegere relativ concretă a denumirii „conducători și lucrători” și definiția conducătorilor și lucrătorilor va deveni mai clară. Care sunt responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească la un nivel minim? Ei ar trebui să comunice, să emită și să implementeze cu acuratețe fiecare rânduială de lucru în acord cu cerințele casei lui Dumnezeu, așa cum este menționat la punctul nouă. Indiferent de aspectul care are legătură cu rânduiala de lucru, atât timp cât acesta este comunicat prin intermediul conducătorilor și lucrătorilor, ceea ce trebuie să facă aceștia este să comunice rânduiala de lucru bisericilor fără întârziere și fără oprire, după ce au înțeles-o

corect în mod complet. În ceea ce îi privește pe cei cărora le sunt comunicate rânduielile de lucru, în cazul în care casa lui Dumnezeu cere ca rânduielile de lucru să fie comunicate conducătorilor și lucrătorilor de la toate nivelurile, inclusiv persoanelor de la nivelul predicatorilor, conducătorilor de biserică și diaconilor, atunci acestea ar trebui să fie comunicate până la persoanele de la acest nivel, și atât; dacă rânduielile de lucru trebuie comunicate fiecărui frate și fiecărei surori, atunci ele trebuie comunicate fiecăruia în strictă concordanță cu cerințele casei lui Dumnezeu. În cazul în care mediul nu permite comunicarea în scris a rânduielilor de lucru, iar asta ar aduce riscuri de siguranță sau probleme și mai mari, atunci conținutul important și principal al rânduielilor de lucru ar trebui să fie comunicat cu exactitate fiecărei persoane, pe cale verbală. Așadar, cum trebuie să se procedeze pentru a se considera că rânduielile de lucru au fost comunicate? Dacă rânduielile de lucru sunt comunicate în scris, trebuie să se confirme că toată lumea le-a primit, că toată lumea știe despre ele și că toată lumea le ia în serios; dacă acestea sunt comunicate verbal, atunci, după ce au fost comunicate, oamenii trebuie întrebați în mod repetat dacă le înțeleg clar și dacă și le amintesc, și li se poate cere chiar să repete rânduielile de lucru – numai în acest fel se poate considera că rânduielile de lucru au fost comunicate cu adevărat. Dacă oamenii pot să repete și să spună clar care sunt principiile necesare casei lui Dumnezeu și care este conținutul specific, asta dovedește că rânduielile de lucru au fost deja comunicate în mintea lor, că și le-au amintit și le înțeleg clar. Numai atunci se poate considera că rânduielile de lucru au fost comunicate cu adevărat. În cazul în care condițiile, mediul și alți asemenea factori sunt corespunzători pentru comunicarea în scris a rânduielilor de lucru, atunci acestea trebuie neapărat să fie comunicate în scris; în cazul în care acestea nu pot fi comunicate în scris deoarece mediul nu permite acest lucru și trebuie, în schimb, comunicate verbal, atunci trebuie să se confirme că lucrurile care sunt comunicate atunci sunt identice cu rânduielile de lucru, că nu sunt denaturate și că nu le este adăugată nicio înțelegere personală, iar textul original este relatat – numai în acest fel se poate considera că rânduielile de lucru au fost comunicate cu adevărat și cu acuratețe. Rânduielile de lucru ar trebui comunicate în întregime în conformitate cu formularea lor specifică; nu ar trebui să fie comunicate într-un mod iresponsabil sau cu interpretări denaturate sau absurde, bazate pe înțelegerile și închipuirile personale ale oamenilor. În ceea ce privește comunicarea cu acuratețe a acestora, oamenii ar trebui să înțeleagă nivelul de strictețe a comunicării rânduielilor de lucru; cu alte cuvinte, comunicarea acestora trebuie făcută cu acuratețe. Unii oameni spun: „Trebuie să le comunicăm exact?” Nu, nu este nevoie de asta. Precizia este ceea ce se cere de la dispozitive; dacă oamenii le pot comunica în mod acurat, se vor descurca destul de bine. De exemplu, în ceea ce privește viața bisericească, rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu cer ca aleșii Lui să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu despre cunoașterea de Dumnezeu – este acest lucru ușor de comunicat? (Da.) Rânduielile de lucru le oferă oamenilor un domeniu de aplicare și ei pot citi toate aceste cuvinte relevante ale lui Dumnezeu. Totuși, dacă o persoană

interpretează greșit rânduielele de lucru, adăugând înțelegeri, noțiuni și închipuiri personale și comunicând câteva cuvinte în plus, nu înseamnă acest lucru că s-a abătut de la rânduielele de lucru? Comunică rânduielele de lucru cu acuratețe? (Nu.) Comunică rânduielele de lucru cu propria completare – este pur și simplu absurd. O persoană trebuie să citească de mai multe ori fiecare rânduială de lucru care vine de la Cel de mai sus și să înțeleagă sensul corect al acesteia, semnificația emiterii acestei rânduiei de lucru și rezultatele pe care e menită să le obțină, iar apoi să descifreze modul corect de a practica elementele specifice de lucru rânduite de Cel de mai sus, evitând să facă orice greșală. Comunicarea rânduielelor de lucru după ce aceste lucruri au fost discutate în părtășie și înțelese va fi întru totul precisă. Ceea ce trebuie făcut mai întâi este ca rânduielele de lucru să se transmită de la conducătorii și lucrătorii din zonele pastorale către conducătorii și lucrătorii de la celelalte niveluri care, la rândul lor le vor trimite, în final, supraveghetorului fiecărei echipe din fiecare biserică. Apoi, rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu trebuie discutate în părtășie de mai multe ori la adunări, astfel încât toți aleșii lui Dumnezeu să le înțeleagă și să știe cum să le pună în practică – numai atunci când se obține acest efect se poate considera că ele au fost comunicate. Rânduielele de lucru trebuie să fie comunicate în conformitate cu metoda și domeniul de aplicare cerute de casa lui Dumnezeu. Bineînțeles, conținutul care este comunicat trebuie să fie precis și lipsit de greșeli. Conducătorii și lucrătorii nu trebuie să le interpreteze greșit, cu nepăsare, și să își adauge propriile idei – acest lucru nu înseamnă că le comunicați cu exactitate și constituie o neîndeplinire a responsabilităților lor de conducător sau lucrător. Acesta este modul în care trebuie să se înțeleagă comunicarea și implementarea cu acuratețe a rânduielelor de lucru.

Ce ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii dacă încă nu sunt siguri cum să comunice cu acuratețe rânduielele de lucru? Există o metodă foarte simplă și ușoară pentru acest lucru. După ce conducătorii și lucrătorii primesc rânduielele de lucru, aceștia ar trebui mai întâi să aibă părtășie despre ele cu ceilalți conducători și lucrători, să analizeze câte elemente specifice sunt solicitate de Cel de mai sus pentru aceste rânduiei de lucru și să le enumere unul câte unul. Apoi, pe baza acestor rânduiei de lucru, ei ar trebui să ia în considerare situația concretă a bisericii locale, cum ar fi circumstanțele lucrării de evanghelizare, diversele tipuri de lucrări profesionale și viața bisericească, precum și calibrul și circumstanțele familiale ale tuturor diferitelor tipuri de oameni și așa mai departe, integrând toate aceste lucruri pentru a vedea cum trebuie să fie implementate aceste lucrări. Prin intermediul părtășiei, toți conducătorii și lucrătorii trebuie să ajungă la o înțelegere identică și precisă a rânduielelor de lucru și să aibă metode corespunzătoare de comunicare a acestora – numai în acest fel rânduielele de lucru vor fi comunicate cu acuratețe. Dacă un conducător sau un lucrător primește rânduiei de lucru și fără să știe ce presupun acestea în mod specific, îi adună orbește pe frați și surori pentru a le emite și comunica, este acest lucru adecvat? Rezultatul acestui lucru este că la o lună sau două după comunicarea rânduielelor de lucru, se

descoperă că există abateri în modul în care acestea au fost implementate în fiecare biserică și numai atunci când conducătorul sau lucrătorul analizează îndeaproape rânduielele de lucru, descoperă faptul că acestea au fost comunicate cu abateri. Dacă acel conducător sau lucrător ar fi citit conștiincios și ar fi avut părtaşie despre rânduielele de lucru de atunci, ar fi fost în regulă, dar din cauza faptului că a fost pe moment leneș și superficial, a provocat apariția multor greșeli și abateri în lucrarea bisericii, iar după aceea, va trebui să le corecteze. Acest lucru adaugă un pas inutil și irosește timp. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut direct părtaşie despre rânduielele de lucru în mod clar și apoi le-ar fi comunicat și implementat pe rând. Nu este o greșeală când lucrarea nu este bine făcută? (Este.) Prin urmare, există etape pentru a comunica rânduielele de lucru cu acuratețe. Conducătorii și lucrătorii trebuie, în primul rând, să aibă o adevărată cunoaștere și o înțelegere exactă a conținutului specific al rânduielelor de lucru, iar apoi trebuie să se gândească la planuri specifice de implementare, metode de implementare și să vizeze persoanele asupra cărora să le implementeze – numai în acest fel rânduielele de lucru pot fi comunicate cu acuratețe. Este potrivit să emită și să comunice orbește conducătorii și lucrătorii rânduiele de lucru atunci când le înțeleg doar parțial, le înțeleg doar în aparență, sunt vagi și nelămuriți în legătură cu acestea sau pur și simplu nu înțeleg cerințele specifice și conținutul acestora? (Nu.) Pot astfel de conducători și lucrători să realizeze o lucrare bună? Evident că nu. Prin urmare, în situațiile în care frații și surorile nu știu care sunt standardele și principiile specifice necesare în rânduielele de lucru sau cum anume să le pună în aplicare, conducătorii și lucrătorii vor avea deja o înțelegere exactă a rânduielelor de lucru, precum și planuri și pași concreți pentru implementarea acestora – numai în acest fel conducătorii și lucrătorii pot efectua primul pas, și anume comunicarea rânduielelor de lucru. Odată ce rânduielele de lucru au fost comunicate, iar frații și surorile înțeleg cu exactitate conținutul rânduielelor de lucru și au o oarecare cunoștință despre semnificația, valoarea și standardele casei lui Dumnezeu care realizează această lucrare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă imediat părtaşie despre modul de repartizare a oamenilor și a anumitor lucrări, precum și despre planul specific pentru persoana care trebuie să implementeze și să efectueze această lucrare – aceștia sunt pașii pentru realizarea lucrării. Ce credeți despre monitorizarea lucrării în acest mod? Poate fi considerată o monitorizare atentă a lucrării? Este o monitorizare promptă a lucrării? (Da.)

II. Modul de implementare a rânduielelor de lucru

Odată ce primesc o rânduială de lucru, conducătorii și lucrătorii nu trebuie doar să o comunice și să o emită și cu asta, basta. Se poate considera că rânduiala de lucru a fost implementată odată ce aleșii lui Dumnezeu din fiecare biserică știu că aceasta a fost emisă? Asta nu înseamnă cu adevărat îndeplinirea sau implementarea unei rânduiele de lucru, nu înseamnă îndeplinirea responsabilităților și nici nu reprezintă standardul pe care îl cere Dumnezeu în cele din urmă. Obiectivul nu este comunicarea și emiterea unei

rânduiei de lucru, ci implementarea acesteia. Așadar, cum trebuie implementate în mod specific rânduiele de lucru? Conducătorii și lucrătorii trebuie să-i adune pe toți supraveghetorii, frații și surorile relevante și să aibă părtășie cu ei despre cum trebuie să se desfășoare lucrarea și, în același timp, să selecteze un supraveghetor principal și membrii echipei care să realizeze lucrarea. Primul lucru pe care ar trebui să îl facă lucrătorii și conducătorii atunci când implementează lucrarea este să aibă părtășie – să aibă părtășie despre cum să facă lucrarea în conformitate cu principiile și în conformitate cu această rânduială de lucru de la casa lui Dumnezeu și cum să o facă într-un mod care înseamnă că această rânduială de lucru de la casa lui Dumnezeu este implementată și realizată. În timp ce au părtășie, frații și surorile, conducătorii și lucrătorii ar trebui să sugereze diferite planuri și, în cele din urmă, să selecteze calea, metoda și pașii care sunt cei mai potriviți și cei mai în conformitate cu principiile, hotărând ce să facă mai întâi și ce să facă pe urmă, astfel încât lucrarea să poată continua într-un mod organizat. După ce acest lucru este înțeles în teorie, când oamenii nu mai au dificultăți sau închipuiri, când nu vor mai simți nicio împotrivire față de această lucrare și pot înțelege sensul și scopul acestei rânduiei de lucru a casei lui Dumnezeu, lucrarea încă nu poate fi considerată ca fiind implementată. De asemenea, trebuie să se decidă cine este cel mai potrivit și calificat pentru această lucrare, cine își poate asuma responsabilitatea acestei lucrări și cine are abilitatea de-a o finaliza. Trebuie aleși oamenii care își vor asuma această lucrare, trebuie să se stabilească planul de implementare și termenul de finalizare și trebuie să se pregătească și să se specifice în mod clar resursele, materialele și alte asemenea lucruri necesare pentru ca lucrarea să fie finalizată – numai atunci se poate considera că a fost implementată. Bineînțeles, înainte de implementare, este, de asemenea, necesar să aibă loc comunicări și discuții specifice cu persoanele responsabile pentru această lucrare în mod individual, întrebându-le dacă au mai făcut această lucrare înainte și care sunt părerile și gândurile lor cu privire la aceasta. Dacă ele oferă unele planuri și gânduri care sunt în acord cu principiile, atunci acestea pot fi adoptate. Mai mult, în implementarea fiecărei lucrări trebuie să se acorde atenție și descoperirii numărului concret de probleme existente – acest pas nu trebuie neglijat. După ce sunt descoperite problemele, trebuie gândite modalități de rezolvare a acestora în timp util și numai după soluționarea temeinică a tuturor problemelor existente, rânduiala de lucru va fi concret implementată. În plus, nu trebuie să căutați și cum să faceți această lucrare într-un mod care să fie în acord cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu? Mai mult, dacă există cerințe ale casei lui Dumnezeu în ceea ce privește durata acestei lucrări, în ce interval de timp trebuie să fie finalizată, dacă există prevederi concrete în ceea ce privește competențele profesionale și așa mai departe, sunt toate subiecte despre care conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă părtășie cu supraveghetorii în cauză. Aceasta este implementarea. Implementarea nu se încheie prin comunicare verbală sau prin teorie, ci implică mai degrabă progresul concret al lucrărilor relevante, precum și anumite probleme și dificultăți specifice care

trebuie rezolvate. Toate acestea sunt lucruri pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le ia în considerare atunci când implementează rânduiala de lucru cu supraveghetorii. Cu alte cuvinte, înainte de a efectua această lucrare specifică, conducătorii și lucrătorii trebuie să efectueze acest tip de părtășie, analiză și discuție cu supraveghetorii – aceasta este implementarea. Această implementare este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor și este ceea ce aceștia trebuie să realizeze. Să practici în acest fel înseamnă să realizezi o lucrare reală. Să presupunem că un conducător spune: „În acest moment, nici eu nu știu cum să fac această lucrare. Oricum, ți-am încredințat-o ție. De asemenea, ți-am comunicat și ți-am emis rânduiala de lucru și ți-am spus despre toate aspectele care au legătură cu aceasta. În ceea ce privește faptul că știi sau nu cum să o faci, modul în care o faci, dacă o faci bine sau rău și cât timp îți ia, totul depinde de tine. Aceste lucruri nu au nicio legătură cu mine. Prin faptul că am făcut atâtea lucrări, mi-am îndeplinit responsabilitatea.” Este acest lucru ceva ce conducătorii și lucrătorii ar trebui să spună? (Nu.) Dacă un conducător spune acest lucru, ce fel de persoană este acesta? Este un conducător fals. Ori de câte ori Cel de mai sus are cerințe și este necesar ca lucrarea să se realizeze în conformitate cu rânduilele de lucru, acest tip de persoană pasează totul altcuiva, spunând: „Să o faci tu, eu nu știu cum. Tu înțelegi totul, oricum. Ești expert, eu sunt novice.” Aceasta este o „celebră replică” rostită adesea de conducătorii falși; ei găsesc o scuză, după care se eschivează.

Pentru a rezuma, conducătorii falși nu sunt responsabili în lucrarea lor. Indiferent dacă nivelul calibrului lor este ridicat sau scăzut sau dacă sunt la înălțimea lucrării, principalul lucru este că nu sunt atenți și nu pun suflet în ea și sunt întotdeauna superficiali. Acestea sunt manifestări ale lipsei de responsabilitate. Să spunem că un conducător sau un lucrător este oarecum lipsit de calibru și profunzime în ceea ce privește experiența, dar poate lucra cu atenție și pune suflet în lucrarea lui. Deși rezultatele obținute în lucrarea lui nu sunt atât de mari, este, cel puțin, o persoană responsabilă, se implică din toată inima în lucrarea lui și se dedică în totalitate. Nu face bine lucrarea doar pentru că este oarecum lipsit de calibru și mic în statură. Dacă va deveni pe deplin competent în lucrarea lui după ce s-a instruit o vreme, atunci acest tip de conducător ar trebui să continue să fie cultivat. Dacă un conducător nu are nicio urmă de conștiință sau de rațiune și doar își păstrează poziția și se răsfată cu beneficiile statutului, dar nu face nicio lucrare reală, atunci el este cu adevărat un conducător fals și ar trebui să fie demis imediat și să nu i se mai permită niciodată să fie promovat sau folosit. Un conducător adevărat, un conducător responsabil, se implică total în lucrarea sa – își dedică mintea pentru aceasta, găsește tot felul de modalități de a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu și depune cel mai mare efort posibil – în acest fel, își îndeplinește responsabilitățile. În timp ce implementează rânduiala de lucru a casei lui Dumnezeu, de asemenea, conducătorii responsabili vor observa și vor urmări evoluția implementării. Atunci când apare o situație neașteptată, ei vor fi capabili să adopte măsuri și soluții drept răspuns, în loc să se furișeze și să se spele pe mâini de problemă.

Implementarea lucrării în acest fel se numește a fi responsabil. Atunci când se emite o rânduială de lucru, conducătorii și lucrătorii ar trebui să considere această lucrare drept cea mai importantă în momentul respectiv și să se ocupe de ea; ei trebuie să o urmărească personal, să fie responsabili de la început până la sfârșit de ea și să renunțe la lucrare numai după ce aceasta este pe drumul cel bun și liderii fiecărei echipe știu cum să o realizeze. Dar, după ce renunță la aceasta, conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă în continuare situația lucrării și să o inspecteze din când în când; doar în acest fel se pot asigura că lucrarea este bine făcută. Conducătorii și lucrătorii care nu își părăsesc posturile, persistă de la început până la sfârșit, aduc lucrarea pe calea cea bună – aceasta se numește a face lucrare reală. În acest timp, conducătorii și lucrătorii trebuie, de asemenea, să se ocupe și să urmărească progresul altor elemente ale lucrării. Indiferent ce dificultăți sau probleme apar în lucrare, conducătorii și lucrătorii trebuie să meargă rapid la locul lucrării pentru a oferi îndrumare și soluții. Conducătorul principal trebuie să se țină ferm de cea mai importantă lucrare și, în același timp, este necesar ca acesta să urmărească, să înțeleagă, să inspecteze și să supravegheze celelalte lucrări ale bisericii și să se asigure că toate acestea se desfășoară în mod normal. Când vine vorba de lucrările cele mai critice, conducătorul principal trebuie să lucreze personal la fața locului și să preia conducerea acestei lucrări și, mai ales când vine vorba de părțile critice ale lucrării, cu siguranță nu trebuie să părăsească locul de desfășurare a lucrării. Dacă o singură persoană nu este suficientă, trebuie să se rânduiască o altă persoană care să coopereze cu ea și să dirijeze lucrarea – aceasta înseamnă să depui orice efort și să te alături cu un scop comun pentru a face bine lucrarea critică. Deoarece casa lui Dumnezeu are o lucrare extrem de critică în fiecare etapă și perioadă, în cazul în care conducătorul principal nu face bine această lucrare critică, există o problemă legată de calibrul său și trebuie demis. Conducătorul principal trebuie să se ocupe de lucrarea cea mai critică, timp în care ceilalți conducători fac același lucru pentru lucrarea obișnuită; conducătorii și lucrătorii trebuie să învețe cum să prioritizeze lucrarea în ordinea importanței și urgenței și cum să cântărească avantajele și dezavantajele. În cazul în care conducătorii și lucrătorii pot stăpâni aceste principii, atunci sunt conducători și lucrători conform standardului.

Majoritatea conducătorilor și lucrătorilor din casa lui Dumnezeu sunt persoane tinere, sunt începători și se instruiesc să realizeze lucrări, așadar, cel mai important lucru pentru ei este să învețe să stăpânească principiile. Este posibil ca unii să spună: „Nu sunt prea mari cerințele pe care casa lui Dumnezeu le are pentru conducători și lucrători?” În realitate, nu sunt deloc. Cum de este o cerință exigentă să le ceri oamenilor să stăpânească principiile? Cum poate cineva să realizeze bine lucrarea bisericii dacă nu poate stăpâni principiile? Cum poate fi cineva un conducător sau lucrător dacă se ocupă de lucruri fără principii? Stăpânirea principiilor este o cerință pentru conducători și lucrători, nu pentru oamenii obișnuiți; dacă cineva nu poate stăpâni principiile, atunci nu va fi capabil să facă lucrarea bine. Oamenii care nu au un calibru prea mare nu sunt în

stare să stăpânească principiile, casa lui Dumnezeu nu îi va cultiva și nici nu sunt calificați pentru a fi conducători. Unii oameni au mereu impresia că este greu să fii conducător și există două motive pentru asta: primul este acela că nu înțeleg deloc adevărul și nu sunt capabili să folosească adevărul pentru a rezolva problemele; celălalt motiv este că sunt lipsiți de calibru, nu știu ce înseamnă să faci o lucrare, nu pot explica în mod clar principiile și calea de practică pentru lucrare și nici măcar nu pot vorbi clar despre doctrine. Astfel de oameni nu sunt potriviți pentru a fi conducători. Să presupunem că o persoană are un calibru prea slab, nu știe cum să facă o lucrare și nu este deloc eficientă în a-și îndeplini îndatoririle – adică îi ia câteva zile să facă o lucrare care ar trebui să dureze o zi și șase luni să facă o lucrare care ar trebui să dureze o lună – asemenea oameni sunt inutili, nu sunt buni de nimic. Oamenii al căror calibru este prea slab nu pot îndeplini bine nicio datorie. Este corect și rațional ca Eu să am aceste cerințe față de oameni, iar acestea sunt lucruri pe care conducătorii și lucrătorii le pot realiza. Unii oameni simt că cerințele impuse de casa lui Dumnezeu sunt prea mari – aceasta arată că au un calibru prea slab, că nu sunt calificați pentru a fi conducători și lucrători și că ar trebui să-și asume responsabilitatea și să demisioneze. Nu ești în stare să-ți asumi responsabilitățile unui conducător sau lucrător și nu ești potrivit să fii așa ceva, așa că, deși ești conducător, ești unul fals. Dacă nu poți face bine nici măcar o lucrare, cum ai putea să te ocupi în același timp de alte lucrări? Sunt vrednici să fie conducători și lucrători oamenii al căror calibru este prea slab? Dacă nu sunt nici măcar atât de buni ca un câine de pază, atunci nu sunt demni de a fi numiți umani. Când un câine păzește o casă, nu numai că păzește curtea din față, curtea din spate și grădina de legume, dar poate păzi chiar și găinile, găștele și oile gospodăriei. În momentul în care vede un străin apropiindu-se, latră – nu va lăsa pe nimeni să intre în curte și știe să își avertizeze stăpânul de apropierea străinului. Nici mintea unui câine nu este simplă. În cazul în care calibrul unei persoane este prea slab și nu poate fi comparată nici măcar cu un câine, nu este acel tip de persoană inutilă? Unii oameni iubesc timpul liber și urăsc lucrarea, sunt lacomi și leneși și vor să profite de pe urma casei lui Dumnezeu fără să facă nimic ei înșiși – nu sunt ei paraziți? Cerându-le conducătorilor și lucrătorilor să se ocupe de probleme cu principii, casa lui Dumnezeu îi cultivă și îi instruiește pentru a putea practica adevărul și a intra în realitate în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Unii conducători și lucrători sunt capabili să urmărească adevărul și să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu – toți acești oameni sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care iubesc timpul liber și urăsc lucrarea și care nu fac nimic real trebuie eliminați. Toți acei oameni inutili care râvnesc după confort, care se tem de greutate și oboseală, care se plâng mereu de eforturi și dificultăți și care nu pot suporta deloc greutățile trebuie eliminați – nici unul nu trebuie să rămână! Dacă, atunci când își încep lucrarea, conducătorii și lucrătorii întâmpină diverse dificultăți, ei ar trebui să caute sursa problemei și apoi să îi înlăture pe acei scandalagii care stau în cale și sunt lipsiți de rațiune, acele piedici și obstacole. Atunci când cei care rămân sunt oameni care acceptă adevărul, ascultă și se supun, va

fi mult mai ușor să îi conduci. Când conducătorii și lucrătorii lucrează, ei ar trebui mai întâi să aibă părtaşie despre adevăr în mod clar, astfel încât oamenii să aibă o cale de urmat după ce îi aud. Nu ar trebui să rostească doctrine, să strige sloganuri și cu atât mai puțin să îi oblige pe oameni să le acorde atenție și să-i asculte și să practice. În cazul în care conducătorii și lucrătorii au părtaşie despre adevăr în mod clar, atunci majoritatea oamenilor vor fi dispuși să îl pună în practică. Este îngrijorător dacă lucrătorii și conducătorii nu explică lucrurile clar sau cu luciditate, dar totuși le cer fraților și surorilor să le practice, iar frații și surorile nu știu cum să le practice și nu pot găsi calea de practică – acest lucru va afecta rezultatele lucrării. Atât timp cât conducătorii și lucrătorii pot să explice cu luciditate și să aibă în mod clar părtaşie despre adevărurile-principii implicate în fiecare tip specific de lucrare, atunci majoritatea oamenilor vor fi înțelegători și raționali și vor fi dispuși să facă partea ce le revine. Toată lumea este dispusă să asculte pe cineva dacă ceea ce spune este corect, în conformitate cu adevărul și benefic pentru lucrarea bisericii și pentru pătrunderea în viață a fraților și surorilor. Cu toate acestea, există o situație în care unii conducători și lucrători rostesc doar cuvinte și doctrine, iar atunci când cineva îi întreabă despre calea specifică de practică, ei nu o pot explica și, în schimb, rostesc niște doctrine mărețe și strigă niște sloganuri, iar apoi trimit persoana respectivă să-și vadă de drum. Acea persoană nu este convinsă și se gândește: „Îmi ceri să pun asta în practică, dar nu mi-ai explicat clar, atunci cum pot să o fac? Nu am nicio cale de urmat! Te-am întrebat pe tine pentru că nu înțeleg, dar se dovedește că nici tu nu înțelegi și nu știi decât să rostești doctrine și să strigi sloganuri. Nu ești mai bun decât mine. De ce ar trebui să te ascult pe tine? Eu ascult de adevăr, nu de tine care rostești doctrine și strigi sloganuri!” Acest tip de situație se întâmplă. În cazul în care conducătorii și lucrătorii pot evita să rostească doctrine goale, pot să vorbească sincer și să aibă părtaşie în mod clar despre principiile și calea de practică, atunci majoritatea oamenilor vor fi capabili să asculte. Prin urmare, lucrarea bisericii este, de fapt, ușor de făcut; atât timp cât conducătorii și lucrătorii pot implementa cu seriozitate rânduielile de lucru, își pot păstra posturile de lucru și se pot implica în lucrări specifice, atunci ei vor fi absolut capabili să facă lucrarea bine. Îngrijorător este faptul că, în cazul în care conducătorii, lucrătorii și supraveghetorii sunt iresponsabili și se poartă cu superioritate, știu doar să rostească doctrine și să strige sloganuri și nu se implică în lucrarea specifică la fața locului, atunci cu siguranță vor exista probleme în lucrare. Acest lucru e din cauza faptului că aceia de jos nu pot să-și dea seama de natura unor astfel de lucruri, au nevoie de cineva care să le arate calea, au nevoie de un sprijin temeinic, au nevoie de cineva care să îi conducă personal și să le spună ce să facă, au nevoie de cineva care să asigure supravegherea și să realizeze inspecții; altfel, lucrarea nu va fi implementată. Dacă te aștepți doar să strigi câteva doctrine și sloganuri dintr-o poziție superioară, ca apoi oamenii de jos să treacă la acțiune și să facă ceea ce spui tu, atunci continuă să visezi. Oamenii de jos sunt ca niște mașinării: dacă nimeni nu îi activează, ei nu vor acționa. Dacă aceia care slujesc drept conducători și lucrători nu pot să-și dea

seama nici măcar de natura acestui lucru, atunci sunt prea lipsiți de înțelegere! Atunci când conducătorii falși lucrează, ei nu pot desluși nimic. Nu știu ce lucrare este critică și ce este o lucrare de chestiuni generale și nici nu sunt capabili să stabilească prioritățile sarcinilor în ordinea importanței și urgenței. Indiferent ce fac, ei nu au principii, nu pot explica în mod clar calea de practică și doar rostesc doctrine și strigă sloganuri, spunând doar lucruri nepractice. În consecință, nu sunt capabili să facă niciun fel de lucrare și pot fi doar eliminați. Conducătorii și lucrătorii trebuie să știe cum să rânduiască și să implementeze lucrarea și trebuie să știe cum să o inspecteze și să o dirijeze și să rezolve personal problemele care apar. Numai astfel de conducători și lucrători pot face o lucrare reală și îi pot convinge pe deplin pe oameni. Dacă un conducător nu poate să dirijeze lucrarea sau să descopere și să rezolve problemele, dacă nu este capabil decât să le țină continuu morală și să-i emondeze pe alții și să dă vina pe altcineva atunci când el însuși încurcă lucrurile, atunci acesta este un conducător incompetent. Un asemenea conducător este o persoană inutilă, este un conducător fals și trebuie eliminat. Dacă nu știi cum să faci o anumită lucrare, trebuie să găsești cel puțin două persoane potrivite care să-ți fie asistenți pentru a te ajuta să faci bine această lucrare specifică și trebuie măcar să te ocupi și să îndepărtezi mai întâi persoanele care sunt obstacole și care creează tulburări. Nu înseamnă asta crearea condițiilor favorabile pentru a face bine această lucrare? Dacă, atunci când găsești oameni care pot face ceva real, îi promovezi imediat și dacă vă ocupați și îi îndepărtați imediat pe cei care creează perturbări și tulburări, atunci vor exista mult mai puține dificultăți atunci când veți continua să faceți această lucrare. Conducătorii care sunt prea lipsiți de calibrul nu sunt capabili să lucreze astfel. Le este teamă să nu jignească oamenii și, atunci când văd că o persoană rea provoacă în mod constant perturbări și tulburări, nu se ocupă de ea. De asemenea, ei nu pot spune cine este capabil să facă ceva real și nu știu cine este potrivit să fie promovat pentru a se ocupa de lucrare. Conducătorii de acest fel sunt orbi și nu sunt în stare să își realizeze lucrarea. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu înțeleg adevărul sau abilitățile profesionale, nu își vor face treaba bine, așadar, conducătorii și lucrătorii trebuie să se instruiască în mod frecvent pentru a face o lucrare reală. Atât timp cât stăpânesc principiile, știu cum să acorde prioritate sarcinilor în ordinea importanței și urgenței și știu cum să cântărească avantajele și dezavantajele, atunci își pot face bine lucrarea și pot deveni conducători și lucrători conform standardului.

Acum că am avut părtășie despre acest conținut de comunicare, emiteri și implementare precise a rânduielilor de lucru în concordanță cu cerințele casei lui Dumnezeu, voi, conducătorii și lucrătorii, aveți o înțelegere de bază a modului de abordare și implementare a rânduielilor de lucru? Și înțelegeți acum în mod specific responsabilitățile și obligațiile pe care trebuie să le îndepliniți atunci când implementați rânduielile de lucru? (Da.) Acum, că ai această înțelegere specifică, ar trebui să te gândești la ceea ce ar trebui să faci și în ce măsură ești capabil să o faci, iar apoi ar trebui să fii în măsură să judeci dacă ai sau nu calibrul de a fi conducător sau lucrător și

dacă ești sau nu în stare să faci lucrarea de conducere. În ceea ce privește anumiți conducători și lucrători care sunt de calibru slab și care nu fac o lucrare reală – adică cei pe care îi numim conducători falși – odată ce au înțeles conținutul specific al celei de-a noua responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor, ce ar trebui să facă? Unii spun: „Nu am înțeles cu adevărat care sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor înainte și, după ce am devenit conducător, m-am bazat doar pe noțiunile și închipuirile mele pentru a lucra de ochii lumii și am crezut că, pentru că eram entuziasmat și dispus să îndur suferințe, probabil eram un conducător conform standardului. Sunt uluit după ce L-am ascultat pe Dumnezeu având părtășie în acest fel. Se dovedește că sunt un conducător fals, calibrul meu este prea slab și nu pot face o lucrare reală. Nu sunt în stare nici măcar să implementez o singură rânduială de lucru specifică a casei lui Dumnezeu. Credeam că, citind o rânduială de lucru de mai multe ori, transmitându-o tuturor și apoi îndemnându-i și supraveghindu-i pe oamenii de jos în timp ce lucrau la ea, însemna că eu implementam acea rânduială de lucru. După un timp, am descoperit că lucrarea nu fusese făcută bine și că multe sarcini specifice fuseseră trecute cu vederea și abia atunci mi-am dat seama că, într-adevăr, calibrul meu era slab și că nu aveam stofă de conducător.” Așadar, ce ar trebui să facă o astfel de persoană? Ar fi în regulă dacă ar renunța la lucrarea sa? (Nu.) Atunci există o modalitate de a rezolva această problemă? Sau această problemă este de nerezolvat? (Nu, nu este de nerezolvat. Acei oameni trebuie să se străduiască să devină mai buni, în concordanță cu cerințele lui Dumnezeu.) Aceasta este o perspectivă pozitivă și activă; este o perspectivă foarte bună. Ei ar trebui să se străduiască să se descurce mai bine în concordanță cu cerințele lui Dumnezeu, să aibă credință și să se bazeze pe Dumnezeu, și să nu devină negativi sau să renunțe la lucrarea lor – aceasta este o soluție. Este o soluție bună? (Da.) Dar este singura soluție? (Nu, nu este. În cazul în care calibrul lor este prea slab și chiar nu pot face nicio lucrare concretă, atunci își pot asuma responsabilitatea pentru acest lucru și pot demisiona din funcția lor.) Aceasta este cea de-a doua soluție. Dacă au mai încercat și simt că nu pot face lucrarea de conducere – adică, dacă este foarte obositoare și solicitantă pentru ei, iar ei se simt foarte neliniștiți din cauza asta, nu pot dormi bine, simt în fiecare zi că i-ar strivi un munte, astfel încât nu își pot înălța capul sau nu pot respira, simt chiar că picioarele le sunt grele când merg – și după ce ascultă aceste cerințe specifice simt și mai mult cum calibrul lor este prea slab și că, pur și simplu, nu pot face lucrarea, ce ar trebui să facă? Există ceva ce pot face, și anume să demisioneze imediat. Dacă nu pot face o lucrare reală, atunci nu ar trebui să afecteze lucrarea casei lui Dumnezeu – aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă. Ei nu ar trebui să se forțeze fără să se gândească la limitele lor, să insiste în încercarea de a face ceva care le depășește abilitățile sau să facă lucruri nesăbuite. Doar cei care se abțin să facă astfel de lucruri au rațiune. Persoanele raționale au cunoaștere de sine; ele își cunosc calibrul și propriile neajunsuri. Numai atunci când își cunosc clar propria măsură, oamenii pot înțelege cu exactitate de ce sunt capabili, de

ce nu sunt capabili și ce sunt mai potriviți să facă. De ce trebuie oamenii să-și cunoască propriul calibru? Acest lucru îi ajută să stabilească datoria pe care trebuie să o facă și, de asemenea, îi ajută să îndeplinească bine acea datorie. Dacă te-ai examinat deja și ai văzut că ai doar acest calibru și știi că nu poți face lucrarea de conducere, atunci nu este nevoie să te examinezi din nou și să dovedești iarăși acest lucru. Ar trebui să demisionezi imediat – nu te agăța de poziția ta și nu refuza să demisionezi; nu afecta alți oameni și nu le pune piedici în timp ce tu nu ești capabil să realizezi anumite lucrări specifice. Nu este demisionarea o cale către viitor? Aceste două căi îți sunt prezentate, iar tu poți alege una; nu îți lipsește o cale de urmat și nu există doar o singură cale. Poți face judecăți practice și exacte despre situația ta actuală, pe baza înțelegerii pe care o ai despre tine însuși, precum și pe baza evaluărilor pe care ți le fac frații și surorile din jurul tău care te cunosc, și apoi să faci alegerea corectă. Casa lui Dumnezeu nu-ți va îngreuna situația. Ce părere aveți despre acest lucru? (Este un lucru bun.) Unii oameni spun: „Vreau să încerc din nou și să mă străduiesc să fac mai bine. Cred că pot să o fac. Doar că nu am acordat prea multă atenție urmăririi adevărului în acei ani, iar după ce am devenit conducător, tot nu am știut cum să caut adevărul și am lucrat într-un mod confuz. Obişnuiam să cred că a fi conducător de biserică era foarte ușor, că tot ce presupunea era organizarea adunărilor la care să participe oamenii, preluarea conducerii în a avea părtășie despre adevăr, rezolvarea în timp util a problemelor atunci când acestea apăreau și implementarea imediată a oricărui rânduieli de la Cel de mai sus, și atâta tot. Nu mi-am închipuit niciodată că, după o perioadă în care am fost conducător, voi descoperi că există atât de multe probleme pe care nu le-am putut rezolva, că, atunci când Cel de mai sus m-a întrebat despre lucrare, nu am știut cum să răspund și că, atunci când unii dintre aleșii lui Dumnezeu au prezentat probleme reale, nu am fost în măsură să ofer un răspuns. De-a lungul acestor ani în care frații și surorile au crezut în Dumnezeu, toți au citit cuvintele lui Dumnezeu și au ascultat frecvent predici. Cu siguranță, toți înțeleg unele adevăruri și au un anumit discernământ. Fără adevărul-realitate, chiar nu-i pot uda sau aproviziona.” Acum este clar că nu este atât de simplu să realizezi bine orice fel de lucrare specifică în casa lui Dumnezeu. Dintr-un punct de vedere, oamenii trebuie să aibă calibru, în timp ce, din alt punct de vedere, trebuie să poarte o povară, precum și să înțeleagă adevărul – toate aceste lucruri sunt absolut necesare. Nu va fi suficient ca o persoană să nu urmărească adevărul sau să fie lipsită de calibru, cum nu va fi suficient nici ca o persoană să fie lipsită de umanitate și să nu poarte o povară. Lucrările specifice necesită o abordare specifică, iar acest lucru nu este un aspect la fel de simplu. Cu toate acestea, unii oameni rămân neconvinși. Ei tot vor să încerce din nou și cer să li se mai acorde o șansă – ar trebui să li se mai acorde o șansă unor astfel de oameni? Dacă atât capacitatea de lucru, cât și calibrul lor sunt de nivel mediu, dar pot realiza anumite lucrări specifice, nu sunt superficiali și se concentrează asupra rezolvării problemelor pentru a obține rezultate în lucrarea lor, pot să asculte și să se supună oricărei rânduieli făcute de Cel de mai sus și, în general,

implementează lucrarea în conformitate cu rânduielile de lucru și principiile cerute de casa lui Dumnezeu, și chiar dacă nu și-au realizat bine lucrarea înainte pentru că erau tineri, nu înțelegeau adevărul și aveau o bază superficială, sunt persoane corecte, atunci ar trebui să li se dea o altă șansă și să continue să se instruiască – nu îi demiteți orbește. Nu este atât de ușor să fii un conducător sau lucrător și nici nu este atât de ușor să alegi un conducător sau lucrător. Acum, majoritatea conducătorilor și lucrătorilor își înțeleg responsabilitățile și vor fi cel puțin ceva mai buni la lucrarea lor decât au fost înainte – aceasta este o certitudine.

Acum că am terminat părtășia despre adevărurile-principii cu privire la cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor – comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor – inimile voastre sunt luminoase și aveți o cale de practică. Nu numai că sunteți capabili să vă îndepliniți datoria acum și să aveți pătrundere în viață, dar ar trebui să aveți și o anumită cunoaștere sau discernământ cu privire la conducători și lucrători și cel puțin să fi dobândit claritatea și înțelegerea responsabilităților pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească și a lucrării pe care ar trebui să o facă. Pe scurt, a ști dacă lucrătorii și conducătorii fac sau nu o lucrare reală este util și benefic pentru fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu și, în acest fel, înțelegerea lor cu privire la responsabilitățile acestora nu va mai fi lipsită de conținut, ci va deveni mai concretă.

10 aprilie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (10)

Punctul nouă: Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor (Partea a doua)

Oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri pentru implementarea rânduielilor de lucru și inspectând și urmărind stadiul implementării acestora

Astăzi vom continua să avem părtășie despre cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.” Data trecută, în general, am avut părtășie despre diferitele conținuturi și elemente specifice din rânduielile de lucru pe care oamenii trebuie să le înțeleagă, precum și despre responsabilitățile elementare ale conducătorilor și lucrătorilor, care sunt de a comunica, emite și implementa rânduielile de lucru. Astăzi, vom avea părtășie în special despre modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să ofere îndrumare, supraveghere și îndemnuri, precum și despre modul în care ar trebui să inspecteze și să urmărească starea implementării rânduielilor de lucru după ce acestea au fost emise. Cum ar trebui conducătorii și lucrătorii să trateze rânduielile de lucru și cum să le implementeze și să le execute cu acuratețe în conformitate cu etapele și cerințele Celui de mai sus, odată ce înțeleg semnificația rânduielilor de lucru – acestea sunt adevăruri-principii pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să ajungă să le înțeleagă prin intermediul părtășiei și trebuie să priceapă aceste principii pentru a realiza bine diferitele elemente ale lucrării bisericii. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să știe că principala cerință a casei lui Dumnezeu pentru cei care slujesc în acest rol este, în primul rând, să-și realizeze lucrarea concentrată în jurul diferitelor rânduieli de lucru. Nu este cazul să se implice în planurile personale sau să facă lucrurile conform propriilor dorințe și, cu siguranță, nu este cazul să bâjbâie de unii singuri în orice lucrare pe care o fac. Desigur, de asemenea, nu este cazul să inventeze sau să creeze ceva. În schimb, aceștia trebuie să lucreze în mod specific și detaliat pe baza rânduielilor de lucru din casa lui Dumnezeu. Cum ar trebui să se facă lucrarea în mod specific? Despre ce detalii este vorba? Răspunsul la aceste întrebări se află în cerințele celei de-a noua responsabilități: pe lângă comunicarea, emiterea și implementarea diferitelor rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu, conducătorii și lucrătorii trebuie, de asemenea, să ofere îndrumare, supraveghere și îndemn, să inspecteze și să urmărească starea implementării lor. Acestea sunt căile specifice de practică pentru conducători și lucrători să implementeze rânduielile de lucru. În cele ce urmează, le vom discuta una câte una.

După emiterea rânduielilor de lucru, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi să reflecteze și să aibă părtașie despre diferitele cerințe și principii prezentate în acestea. Apoi, ei trebuie să găsească metode și planuri de practică pentru a implementa lucrarea în mod specific. În primul rând, ei trebuie să știe ce necesită rânduielile de lucru, ce lucrare specifică trebuie efectuată și care sunt principiile implicate, precum și ce persoane și ce aspect al lucrării abordează rânduielile de lucru. Asta trebuie să facă mai întâi conducătorii și lucrătorii după ce primesc rânduielile de lucru. Nu ar trebui să se uite în treacăt peste rânduielile de lucru și apoi să le citească tare tuturor sau să le transmită și să notifice pe toată lumea cu privire la lucrare, și cu asta, basta. Acest lucru nu înseamnă decât comunicarea și emiterea rânduielilor de lucru, nu și implementarea lor. Prima sarcină specifică în implementarea lor este ca acești conducători și lucrători să învețe despre conținutul specific al rânduielilor de lucru, despre cerințele și obiectivele lui Dumnezeu pentru aceste lucrări ale bisericii și despre semnificația realizării acestor lucrări, iar apoi să dezvolte planuri specifice de execuție și implementare. Acesta este primul pas. Este primul pas ușor de realizat? (Da.) Atât timp cât puteți înțelege cuvintele scrise și limbajul uman, primul pas ar trebui să fie ușor de realizat. Desigur, realizarea primului pas necesită, de asemenea, ca acești conducători și lucrători să aibă o atitudine serioasă, sinceră, responsabilă și meticuloasă față de lucrare, în loc să fie confuzi, superficiali sau să facă lucrurile mecanic. Indiferent dacă rânduiala de lucru a fost menționată înainte sau nu, dacă este ușor sau oarecum dificil de realizat pentru oameni, dacă oamenii sunt dispuși sau nu să o facă, în orice caz, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să aibă o atitudine superficială față de lucrarea bisericii, limitându-se la rostirea unor doctrine, strigând sloganuri sau făcând unele eforturi în aparență pentru a se ocupa de aceasta într-un mod superficial. Ce fel de atitudine ar trebui să aibă oamenii? În primul rând, ar trebui să aibă o atitudine serioasă, sinceră, responsabilă și meticuloasă. Faptul că o persoană are această atitudine înseamnă că poate să implementeze bine elementele specifice rânduielilor de lucru? Nu, aceasta este doar atitudinea pe care ar trebui să o ai atunci când faci orice lucrare; nu poate înlocui implementarea concretă a sarcinilor specifice. Odată ce au această atitudine și înțeleg conținutul, cerințele și principiile specifice ale rânduielilor de lucru, următorul pas pentru conducători și lucrători este modul în care implementează sarcinile specifice din rânduielile de lucru. Ce ar trebui făcut mai întâi? Ei trebuie să facă lucrarea pregătitoare în mod corespunzător; acest lucru este foarte important. În primul rând, trebuie să-i adune pe conducători și lucrători și supraveghetori ca să aibă părtașie despre principiile specifice de practică pentru aceste sarcini. Apoi, trebuie să dezvolte rânduieli și planuri specifice. În același timp, ar trebui să caute sugestiile sau ideile aleșilor lui Dumnezeu cu privire la aceste planuri. Toată lumea ar trebui apoi să caute și să aibă părtașie împreună până când toate cerințele și principiile prezentate în rânduielile de lucru sunt înțelese și clare și fiecare știe cum să implementeze aceste rânduieli de lucru și să le pună în aplicare; astfel, etapa inițială de implementare a rânduielilor de lucru este considerată finalizată.

Așadar, odată ce toată lumea știe cum să implementeze rânduielile de lucru, înseamnă asta că sarcina de implementare a rânduielilor de lucru este completă? Nu, nu este așa. Unele probleme detaliate și situații speciale nu sunt menționate în rânduielile de lucru, dar acestea sunt probleme care trebuie rezolvate concret. În timp ce au părtașie despre rânduielile de lucru, conducătorii și lucrătorii ar trebui să dezgroape aceste situații speciale, aceste probleme care se cuvin a fi rezolvate și să caute adevărul pentru a le rezolva complet și, în același timp, ar trebui să dezvolte planuri specifice de implementare pentru acestea. În acest fel, atunci când conducătorii și lucrătorii de la toate nivelurile implementează rânduielile de lucru, ei vor ști ce principii să urmeze și ce probleme să rezolve. Acestea sunt înțelegerea minimă și atitudinea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le aibă față de rânduielile de lucru. Această sarcină poate fi considerată punctul de plecare pentru conducători și lucrători, pentru a învăța cum să facă lucrarea bisericii. Prin căutare, având părtașie, oferind îndrumare și făcând rânduieli, ei învață să trateze și să gestioneze unele dificultăți concrete și situații speciale în conformitate cu adevărurile-principii. Doar atunci pot implementa cu adevărat rânduielile de lucru.

I. Oferind îndrumare

Atunci când se oferă îndrumare inițială pentru o sarcină, pe lângă oferirea de planuri specifice de implementare pentru situații speciale, conducătorii și lucrătorii de calibru mediu și cu o capacitate de lucru relativ scăzută ar trebui să primească îndrumări mai specifice și mai detaliate. Deși este posibil ca aceste persoane să înțeleagă principiile și planurile specifice de implementare a unei sarcini din punct de vedere doctrinar, tot nu știu cum să le pună în practică atunci când vine vorba de implementarea concretă. Cum ar trebui să-i tratați pe puținii conducători și lucrători care au un calibru slab și nu au capacitate de lucru? Unii oameni spun: „Dacă o persoană cu un calibru slab nu poate face lucrarea, de ce să nu găsim pur și simplu pe cineva cu un calibru mai bun care să o înlocuiască?” Dificultatea constă în acest aspect: unele biserici nu pot găsi pe nimeni mai bun. În aceste biserici, toți cred în Dumnezeu de aproximativ același număr de ani și sunt aproximativ la fel în ceea ce privește statura lor; în special, calibrul și capacitatea de lucru ale fiecăruia sunt medii. Ca să găsești o persoană mai bună, ar trebui să transferi oameni de la alte biserici, dar nu este foarte convenabil să se facă acest lucru acolo și nu există candidați cu adevărat potriviți. Poți selecta doar candidați relativ potriviți din biserica locală. Dacă lucrarea lor nu corespunde standardelor cerute, ce trebuie făcut în asemenea situații? Este nevoie să le spui anume cum să facă lucrarea și cum să o implementeze. Ar trebui să le spui cine ar trebui să fie numit și să fie responsabil pentru această sarcină și ce persoane ar trebui selectate pentru a coopera la aceasta. Explică-le toate aceste detalii și lasă-i să realizeze acest lucru. De ce ar trebui procedat în acest fel? Deoarece membrii bisericii locale au, în general, doar o experiență foarte superficială și nu au capacitatea de lucru necesară, ceea ce face

imposibilă selectarea conducătorilor și lucrătorilor potriviți. Numai procedând astfel se pot implementa aceste rânduieli de lucru. Dacă nu lucrezi în acest mod și îi tratezi pe acești oameni ca pe alți conducători și lucrători, spunându-le doar despre principiile și planurile specifice și nefăcând nicio deosebire, rânduielile de lucru nu vor fi implementate. Dacă nu acorzi nicio atenție acestui aspect, nu este aceasta o neglijare a responsabilității? (Ba da.) Aceasta este o responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Unii conducători și lucrători spun: „Alții știu cum să implementeze rânduielile de lucru și să le pună în practică; de ce această persoană nu știe? Dacă nu știe, nu îmi voi bate capul cu ea. Nu este responsabilitatea mea. În orice caz, eu mi-am făcut partea mea.” Este valabil acest raționament? (Nu.) De exemplu, să spunem că o mamă are trei copii, iar unul dintre ei este firav, se îmbolnăvește mereu și nu vrea să mănânce. Dacă mama îi permite acestui copil să nu mănânce, s-ar putea ca el să nu supraviețuiască mult timp. Ce ar trebui să facă? În calitate de mamă, trebuie să acorde o atenție specială acelui copil firav. Să presupunem că mama spune: „Este deja suficient că îmi tratez copiii în mod egal. I-am dat naștere acestui copil și i-am pregătit mâncare. Mi-am îndeplinit responsabilitatea. Nu-mi pasă dacă mănâncă sau nu. Dacă nu mănâncă, lasă-l să-i fie foame, iar când îi va fi într-adevăr foarte foame, va mânca.” Ce părere aveți despre acest tip de mamă? (Este iresponsabilă.) Există mame ca aceasta? Doar o femeie nătângă sau o mamă vitregă ar fi așa. Dacă ea este mama biologică și nu este nătângă, nu și-ar trata niciodată propriul copil în acest fel, nu-i așa? (Corect.) Dacă un copil este firav, se îmbolnăvește mereu și nu-i place să mănânce, mama lui trebuie să-i acorde mai multă atenție și să depună mai mult efort. Trebuie să găsească modalități de a-l face pe copil să mănânce și să gătească tot ce vrea acesta să mănânce, pregătind mese speciale pentru el, iar când copilul nu vrea să mănânce, trebuie să-l înduplece. Când ajunge la optsprezece sau nouăsprezece ani și corpul său este sănătos ca al unui adult normal, mama se poate relaxa și se poate retrage și nu mai trebuie să ofere acestui copil o îngrijire specială. Dacă o mamă poate trata astfel un copil cu o situație specială și își poate îndeplini responsabilitatea, atunci cum rămâne cu un conducător sau lucrător? Dacă nu ai nici măcar dragostea unei mame pentru frați și surori, atunci ești pur și simplu iresponsabil. Trebuie să îți îndeplinești responsabilitățile care îți revin; trebuie să iei în considerare bisericile de care sunt responsabili cei relativ slabi și cu o capacitate de lucru mai redusă. Conducătorii și lucrătorii trebuie să acorde o atenție deosebită și să ofere îndrumare specială în aceste privințe. La ce se referă îndrumarea specială? În afară de a avea părtașie despre adevăr, trebuie, de asemenea, să oferi călăuzire și asistență mai specifice și mai detaliate, ceea ce necesită mai mult efort în ceea ce privește comunicarea. Dacă le explici lucrarea și ei tot nu o înțeleg și nu știu cum să o implementeze sau chiar dacă o înțeleg din punct de vedere doctrinar și par să știe cum să o implementeze, dar tu nu ești sigur și ești puțin îngrijorat de modul concret în care va decurge implementarea, ce ar trebui să faci atunci? Trebuie să te implici personal în biserica locală pentru a-i îndruma și pentru a implementa sarcina împreună cu ei. Spune-le principiile în timp ce

faci rânduiești specifice cu privire la sarcinile care trebuie îndeplinite în conformitate cu cerințele rânduieștilor de lucru, cum ar fi ce să faci mai întâi, ce să faci în continuare și cum să-i repartizeze corect pe oameni – organizează corect toate aceste lucruri. Asta înseamnă, practic, să-i îndrumi în lucrarea lor, în loc doar să strigi sloganuri sau să dai ordine la întâmplare, să le ții morală cu niște doctrine și apoi să consideri că ți-ai terminat lucrarea – aceasta nu este o manifestare a efectuării unei lucrări specifice, iar a striga sloganuri și a da ordine oamenilor nu sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Odată ce conducătorii sau supraveghetorii bisericii locale își pot asuma lucrarea, iar lucrarea a intrat pe calea cea bună și practic nu există probleme majore, abia atunci conducătorul sau lucrătorul poate pleca. Aceasta este prima sarcină specifică menționată în cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor pentru implementarea rânduieștilor de lucru – să ofere îndrumare. Așadar, cum anume ar trebui oferită îndrumarea? Conducătorii și lucrătorii ar trebui mai întâi să practice chibzuința și să aibă părtașie despre rânduieștile de lucru, să învețe și să priceapă diversele cerințe specifice rânduieștilor de lucru, precum și să înțeleagă și să priceapă principiile din cadrul acestora. Apoi, ar trebui să aibă părtașie despre planuri specifice pentru implementarea rânduieștilor de lucru împreună cu lucrătorii și conducătorii de la toate nivelurile. De asemenea, ar trebui să ofere planuri specifice de implementare pentru situații speciale și, în cele din urmă, ar trebui să ofere asistență și indicații mai detaliate și specifice conducătorilor și lucrătorilor care sunt relativ slabi și au un calibru mai scăzut. Dacă unii conducători și lucrători sunt complet incapabili să implementeze sarcina, ce ar trebui făcut în asemenea situații? Conducătorii și lucrătorii de la nivelurile superioare ar trebui să se implice mai mult în biserică și să participe personal la această sarcină, rezolvând problemele curente prin părtașie despre adevăr și ajutându-i să învețe cum să facă lucrarea și cum să o implementeze în conformitate cu principiile. Acești pași au fost clar exprimați în cuvinte, dar sunt ușor de implementat? Există anumite dificultăți în acest sens? Unii ar putea spune: „Faci să pară simplu, dar nu este atât de ușor de implementat. Uneori, rânduieștile de lucru sunt foarte complicate și nimeni nu știe cum să le implementeze!” Unii conducători și lucrători consideră destul de obositoare până și prima sarcină, aceea de a avea părtașie despre cerințele specifice ale rânduieștilor de lucru și de a oferi îndrumare într-o manieră practică. Ei spun: „Nu am făcut niciodată aceste sarcini specifice, așa că nu știu cum să am părtașie și să ofer îndrumare cu privire la ele. Ar trebui doar să urmeze cu precizie cuvintele rânduieștilor de lucru – despre ce anume ar trebui să am părtașie? Nu este asta doar o formalitate?” Ei nu știu cum să aibă părtașie, ci știu doar să strige sloganuri: „Trebuie să implementăm bine această lucrare! Aceasta este cerința lui Dumnezeu pentru noi. Trebuie neapărat să ne menținem poziția, să îndeplinim cerințele lui Dumnezeu și să nu dezamăgim așteptările Sale de la noi. Cât despre cum trebuie făcut, ar trebui să vă dați seama singuri.” Care este problema cu oamenii care spun lucruri de acest fel? Pot ei să facă lucrarea? Au capacitate de lucru? Este calibrul lor slab? (Da, este.)

Indiferent ce se întâmplă, fie că este vorba de o problemă mare sau mică, ar trebui să te rogi și să cauți ajutorul lui Dumnezeu, precum și să te gândești și să cântărești lucrurile cu atenție și minuțios înainte de a lua o hotărâre. Dacă o persoană nu are o gândire normală, este și mai vital pentru aceasta să se roage lui Dumnezeu, cerându-l ajutorul, și să apeleze mai mult la cei care înțeleg adevărul. În plus, pentru problemele majore din lucrarea bisericii și problemele majore întâlnite în timpul îndeplinirii îndatoririlor, trebuie să ai părtășie și să le discuți cu personalul relevant pentru a ajunge la un consens și pentru a dezvolta în final un plan de practică specific și realizabil. Acest plan ar trebui să fie un consens obținut în urma unei analize și consultări atente și ar trebui să fie valabil în fața conducătorilor și lucrătorilor de orice nivel. Cei care pot dezvolta planuri de practică viabile și specifice sunt considerați a avea o gândire normală. Dacă, atunci când se confruntă cu probleme, fie ele mari sau mici, nu există nimic concret în gândurile unei persoane, iar aceasta nu se poate gândi la principii specifice de practică și folosește doar sloganuri teoretice simple pentru a înlocui principiile de gestionare a problemelor, își poate face aceasta lucrarea bine? Are o asemenea persoană capacitatea de a gândi și de a înțelege lucrurile? (Nu.) Ce fel de persoană nu are capacitatea de a gândi? (O persoană cu un calibru slab.) Asta înseamnă să fii o persoană cu un calibru slab. Să luăm un exemplu. Să presupunem că locuiești în străinătate și, într-o zi, primești brusc o citație la tribunal. Acest lucru este destul de neașteptat și brusc, nu? În primul rând, nu ai făcut nimic ilegal. În al doilea rând, nu ai intentat niciun proces și nici nu ai auzit pe cineva să te acuze de ceva. Primești citația fără să cunoști niciuna dintre circumstanțele care stau la baza acesteia. Care este primul sentiment pe care l-ar avea o persoană obișnuită confruntată cu o asemenea situație? Faptul de a fi implicată în probleme juridice i-ar provoca panică, îngrijorare și teamă; s-ar simți prinsă cu garda jos și nu prea ar avea chef să mănânce. Fie că o persoană este importantă sau nu, îndrăzneată sau timidă, adultă sau minoră, nimeni nu-și dorește să se confrunte cu o asemenea situație, deoarece nu este un lucru bun. În fața unei astfel de situații, oamenii reacționează în două moduri diferite. Primul tip de persoană se gândește: „Nu am făcut nimic ilegal și nici nu am încălcat vreo reglementare guvernamentală. De ce ar trebui să mă tem? Aceasta este o societate guvernată de lege, în care totul se bazează pe dovezi. Din moment ce nu am făcut nimic rău, nu vor avea nicio dovadă împotriva mea, chiar dacă mă vor acuza. Nu am de ce să mă tem. Ce poate face o citație? O persoană integră nu trebuie să se teamă de acuzații. Voi angaja un avocat care să mă apere; nu vor exista probleme.” După ce se gândește la acest lucru, nu simte nicio presiune în inima sa, iar viața sa de zi cu zi rămâne neafectată. Aceasta este reacția unui tip de persoană. Să ne uităm acum la reacția celui de-al doilea tip de persoană. După ce primește citația, se gândește: „Nu am încălcat nicio lege și nici nu am comis vreo infracțiune, deci despre ce ar putea fi vorba? Ar putea fi din cauză că eu cred în Dumnezeu? Să crezi în Dumnezeu nu este ilegal. Este posibil să-mi fi înscenat cineva asta în mod deliberat și să mă fi denunțat? Acest lucru pare mai

plauzibil. Dar ar putea fi vorba de altceva? Trebuie să consult un avocat și să îi cer să meargă la tribunal pentru a afla de ce am primit citația și cine este reclamantul. Trebuie să aflu adevărul despre această situație înainte de a lua o decizie referitoare la o contramăsură. Dacă avocatul spune că are legătură cu credința mea în Dumnezeu, atunci trebuie să găsesc rapid oameni care să elaboreze o contramăsură și, de asemenea, să mă grăbesc să ascund orice cărți sau alte asemenea lucruri care au legătură cu credința mea, pentru a-mi împiedica inamicul să găsească ceva de folosit împotriva mea.” După aceste gânduri inițiale, deși nu a tras nicio concluzie definitivă sau nu a emis nicio judecată precisă cu privire la primirea citației, are deja o idee clară despre planul specific de practică: ce să facă pentru planul A, ce să facă pentru planul B și, dacă niciunul nu este realizabil, ce ar trebui să facă în continuare. Își analizează fiecare pas temeinic și cu atenție; mai întâi își liniștește mintea și se roagă repede în inima sa, iar apoi, după ce se liniștește, se apucă imediat de rezolvat această problemă. În doar o zi, și-a dat seama de toate aceste lucruri și știe cum să procedeze. Indiferent de rezultatul final al acestei situații, să ne uităm mai întâi la aceste două tipuri de oameni. Care dintre ei are capacitatea de a gândi când trece prin probleme? Care are calibrul? (A doua persoană.) Evident, a doua persoană are calibrul. Să ai doar curaj și hotărâre atunci când te confrunți cu o situație nu este egal cu a avea calibrul. O persoană trebuie să fie capabilă să gândească, să aibă discernământ și capacitatea de a face față problemelor. În procesul de gândire, trebuie să fie capabilă să judece și să dezvolte planuri operaționale specifice. Doar acest tip de persoană are calibrul. La suprafață, este posibil să pară foarte timidă, acționând prudent și atent chiar și cu privire la aspecte mărunte și tratând problemele mici ca fiind semnificative. Cu toate acestea, metoda și modul în care rezolvă problemele dovedesc că această persoană are capacitatea de a gândi și de a rezolva problemele. Prin comparație, primul tip de persoană este foarte îndrăzneț și nu se teme de nimic. Atunci când se confruntă cu o situație, gândește simplu: „Nu am făcut nimic rău. Nu contează ce nu merge bine, întotdeauna va exista o persoană mai capabilă care să rezolve problema. De ce ar trebui să-mi fie frică?” Este o persoană lipsită de griji și care trăiește o viață ușoară, dar nu e ea cam nesăbuit de curajoasă și lipsită de minte? Acest tip de persoană strigă sloganuri cu voce tare, iar ceea ce spune nu este greșit, dar ce îi lipsește? (Nu are o gândire normală și nu are capacitatea de a privi în ansamblu problemele.) Unde se manifestă lipsa de gândire normală a acesteia? Atunci când se confruntă cu o situație, fie că este vorba de ceva care a apărut brusc sau de ceva despre care știa deja, nu poate analiza în profunzime acest lucru sau nu poate emite o judecată, astfel încât, în mod firesc, nu va avea nici un plan pentru a gestiona problema, nici capacitatea de a o rezolva. Acest lucru este foarte evident. La prima vedere, acest tip de persoană pare să fie elocventă, poate rosti doctrine și poate, de asemenea, să ridice moralul; pare să aibă calibrul pentru a fi un conducător. Cu toate acestea, atunci când se confruntă cu probleme, nu poate vedea esența acestora și nu poate avea părtașie despre adevăr pentru a le rezolva. Poate doar

să spună câteva cuvinte și doctrine și să strige sloganuri. La suprafață, pare abilă, dar, atunci când se confruntă cu probleme, nu poate să analizeze sau să judece cauzele acestora, și nici nu poate să evalueze consecințele grave care vor apărea dacă problemele continuă să se amplifice. Nu poate să-și lămurească aceste situații în mintea sa, darămite să rezolve problemele. O asemenea persoană pare elocventă, dar, de fapt, are un calibru slab și nu poate face o lucrare reală. În mod similar, în cazul în care conducătorii și lucrătorii, după ce primesc o rânduială de lucru, pot doar să o citească și să o explice literal și, deși este posibil să emită rânduiala de lucru și să aibă părtașie despre punctele sale cheie în cadrul adunărilor, ei nu știu cum să facă rânduiele specifice și să ofere îndrumare specifică pentru cerințele exacte ale rânduielilor de lucru, principii, aspecte care necesită atenție, situații speciale și așa mai departe și nu au planuri, idei și capacitatea de a rezolva probleme, atunci ei au un calibru slab. Atunci când se implementează rânduiele de lucru, prima sarcină pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o realizeze – să ofere îndrumare – nu este ușoară sau simplă. Această primă sarcină testează dacă un conducător și un lucrător au calibrul și capacitatea de lucru pe care s-ar cuveni să le stăpânească. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu au acest calibru și această capacitate de lucru, nu vor fi în măsură să ofere îndrumarea specifică pentru rânduielele de lucru sau să le implementeze.

II. Oferind supraveghere și îndemnuri

În continuare, haideți să avem părtașie despre sarcina de „supraveghere”. Judecând după sensul literal, supravegherea înseamnă inspecție: să verifici care biserici au implementat rânduielele de lucru și care nu, progresele înregistrate de implementare, care conducători și lucrători fac o lucrare reală și care nu, și dacă unii conducători sau lucrători doar distribuie rânduielele de lucru fără a participa la sarcinile specifice. Supravegherea este o sarcină specifică. Pe lângă supravegherea implementării rânduielilor de lucru – dacă acestea au fost implementate, viteza de implementare, calitatea implementării și rezultatele obținute – conducătorii și lucrătorii de nivel superior trebuie să verifice dacă lucrătorii și conducătorii respectă cu strictețe rânduielele de lucru. Unii conducători și lucrători spun spre exterior că sunt dispuși să respecte rânduielele de lucru, dar, după ce se confruntă cu un anumit mediu, se tem să nu fie arestați și se concentrează doar pe a se ascunde, după ce și-au scos de mult din minte rânduielele de lucru; problemele fraților și surorilor rămân nerezolvate, iar ei nu știu ce specifică rânduielele de lucru sau care sunt principiile de practică. Aceasta arată că rânduielele de lucru nu au fost implementate deloc. Alți conducători și lucrători au opinii, noțiuni și împotrivire față de unele dintre cerințele din rânduielele de lucru. Atunci când este timpul implementării acestora, se abat de la adevărata semnificație a rânduielilor de lucru, acționând conform propriilor idei, acționând mecanic și bagatelizând lucrurile doar pentru a termina cu ele sau urmând propria cale, acționând așa cum au ei chef. Toate situațiile de acest fel necesită supraveghere din partea conducătorilor și lucrătorilor de nivel

superior. Scopul supravegherii este de a implementa mai bine sarcinile specifice cerute de rânduielile de lucru, fără abateri și conform principiilor. În timpul desfășurării supravegherii, conducătorii și lucrătorii de nivel superior trebuie să pună mare accent pe identificarea oricărei persoane care nu face o lucrare reală sau care este iresponsabilă și lentă în implementarea rânduielilor de lucru; dacă o persoană manifestă o stare de împotrivire în ceea ce privește rânduielile de lucru și nu este dispusă să le implementeze, le implementează selectiv sau pur și simplu nu respectă deloc rânduielile de lucru și, în schimb, își desfășoară propriul demers; dacă o persoană ascunde rânduielile de lucru și le comunică doar conform propriilor idei, nepermițându-le aleșilor lui Dumnezeu să cunoască adevărata semnificație și cerințele specifice ale rânduielilor de lucru – doar prin supravegherea și inspectarea acestor aspecte, conducătorii de nivel superior pot ști ce se întâmplă cu adevărat. În cazul în care conducătorii de nivel superior nu desfășoară supravegherea și inspecția, aceste probleme pot fi identificate? (Nu.) Nu pot fi identificate. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii nu trebuie doar să comunice rânduielile de lucru și să ofere îndrumare nivel cu nivel, ci și să supravegheze lucrarea nivel cu nivel atunci când implementează rânduielile de lucru. Conducătorii regionali trebuie să supravegheze lucrarea conducătorilor de district, conducătorii de district trebuie să supravegheze activitatea conducătorilor de biserică, iar conducătorii de biserică trebuie să supravegheze lucrarea fiecărui grup. Supravegherea trebuie efectuată nivel cu nivel. Care este scopul supravegherii? Este de a facilita implementarea exactă a conținutului rânduielilor de lucru conform cerințelor lor specifice. Prin urmare, sarcina de supraveghere este foarte importantă. La desfășurarea supravegherii, dacă mediul permite, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se implice profund în biserici pentru a interacționa cu aceia care fac lucrarea propriu-zisă. Ei ar trebui să pună întrebări, să observe, să întrebe, să învețe și să priceapă situația implementării lucrării. În același timp, ar trebui să afle ce dificultăți și gânduri au frații și surorile cu privire la această lucrare și dacă i-au priceput principiile. Toate acestea sunt sarcini specifice pe care conducătorii și lucrătorii e nevoie să le realizeze. În special în cazul celor cu un calibru și o umanitate relativ scăzute, care sunt oarecum iresponsabili, neloiali și destul de leneși în lucrarea lor, conducătorii și lucrătorii trebuie să le supravegheze și să le îndrume lucrarea și mai mult. Cum ar trebui să se facă supravegherea și îndrumarea? Să presupunem că spuneți: „Grăbiți-vă! Cel de mai sus așteaptă raportul nostru privind lucrarea. Această lucrare are un termen limită; nu o prelungiți!” Ar funcționa acest mod de a-i îndemna? Să-i îndemnăm înseamnă să-i încurajăm puțin și cu asta, basta? Care este cel mai bun mod de a-i îndemna? Când lucrați, includeți îndemnul ca parte a sarcinilor voastre? (Da. Dacă văd că unele sarcini nu sunt îndeplinite cu promptitudine, încerc să înțeleg de ce nu le îndeplinesc și le urmăresc lucrarea.) Dacă vezi o persoană care nu știe cum să facă lucrarea, trebuie să-i oferi îndrumare și ajutor specific și să-i indici direcția. Dacă vezi că o persoană este leneșă, trebuie să o emondezi. Dacă știe cum să facă lucrarea, dar este prea leneșă să o facă, este lentă, amână și se răsfăță în confortul trupesc, atunci trebuie să fie

emondată corespunzător. Dacă emondarea nu rezolvă problema și atitudinea acesteia nu se schimbă, ce ar trebui făcut? (Nu-i permite să facă această lucrare.) Mai întâi, dă-i un avertisment: „Această lucrare este foarte importantă. Dacă tu continui să o tratezi cu o asemenea atitudine, ți se va retrage datoria și va fi dată altcuiva. Dacă nu ești dispus să o faci, altcineva va fi. Nu ești loial datoriei tale; nu ești potrivit pentru această lucrare. Dacă nu ești în stare să îndeplinești această sarcină și nu poți îndura greutatea fizice, casa lui Dumnezeu te poate înlocui cu altcineva și, de asemenea, îți poți prezenta demisia. Dacă nu demisionezi și ești încă dispus să o faci, atunci fă-o bine și fă-o în conformitate cu cerințele și principiile casei lui Dumnezeu. Dacă nu poți realiza acest lucru și întârzi în mod repetat progresul, cauzând pierderi lucrării, atunci casa lui Dumnezeu se va ocupa de tine. Dacă nu poți îndeplini această datorie, atunci îmi pare rău, dar va trebui să pleci!” Dacă după avertisment este dispusă să se căiască, această persoană poate fi păstrată. Dar dacă după avertismente repetate atitudinea acesteia nu se schimbă și nu arată niciun semn de remușcare, ce trebuie făcut? Ar trebui concediată imediat – nu va rezolva asta problema? Nu este vorba despre faptul că le reproșăm oamenilor defecte mici sau probleme minore atunci când vedem că o persoană le are; mai degrabă, este vorba despre faptul că le oferim oamenilor oportunități. Dacă sunt dispuși să se căiască și se schimbă, devenind mult mai buni decât înainte, atunci păstrați-i, dacă este cumva posibil. Dacă a-i oferi în mod repetat oportunități, a avea părtașie despre adevăr, a o emonda și a o avertiza nu funcționează, iar ajutorul primit de la nicio persoană nu este eficient, atunci aceasta nu este o problemă obișnuită: umanitatea acestei persoane este prea slabă și ea nu acceptă deloc adevărul. În acest caz, nu este potrivită pentru această datorie și ar trebui îndepărtată. Nu este potrivită pentru a îndeplini o datorie. Acesta este modul în care ar trebui tratată problema.

Atunci când supraveghează lucrarea bisericii, conducătorii și lucrătorii nu trebuie doar să fie pricepuți în identificarea diverselor probleme, ci și să acorde o atenție specială unor conducători de biserică în privința cărora se simt neliniștiți sau pe care nu îi consideră de încredere. Acești oameni trebuie supravegheați și urmăriți pentru o perioadă îndelungată; nu poți doar să-i întrebi ocazional despre situație sau să treci peste problemă cu niște vorbe și s-o consideri rezolvată. Uneori, este necesar să rămâneți la fața locului pentru a le supraveghea lucrarea. Care este scopul rămânerii la fața locului? Scopul este de a descoperi și de a rezolva problemele mai rapid și de a face lucrarea bine. Uneori, nu poți descoperi problemele imediat ce ajungi la locul de desfășurare a lucrării. În schimb, prin înțelegerea detaliată, inspectarea lucrării și observarea atentă, unele probleme ies treptat la suprafață și pot fi descoperite. A rămâne la fața locului pentru a efectua supravegherea nu înseamnă a-i monitoriza sau urmări pe oameni. Ce înseamnă supravegherea? Supravegherea implică inspectarea și furnizarea de îndrumări. Înseamnă, printre altele, să întrebi despre lucrare în detaliu, să înveți și să pricepi progresul lucrării și punctele ei slabe, să înțelegi cine este responsabil pentru lucrarea sa și cine nu este, și care persoană este sau nu capabilă să realizeze

lucrarea. Supravegherea necesită uneori consultarea, înțelegerea și informarea cu privire la situație. Uneori necesită interogarea față în față sau inspectarea directă. Bineînțeles, de cele mai multe ori implică să aveți părtaşie directă cu persoanele responsabile, să le întrebați despre implementarea lucrării, dificultățile și problemele întâmpinate și așa mai departe. În timpul supravegherii, puteți descoperi ce persoane se dedică doar în aparență lucrării lor și fac lucrurile doar superficial, care persoane nu știu cum să implementeze sarcini specifice și care știu cum să le implementeze, dar nu fac lucrare reală, și orice alte asemenea probleme. Dacă aceste probleme sunt descoperite și pot fi rezolvate în timp util, atunci este foarte bine. Care este scopul supravegherii? Este de a implementa mai bine rânduielile de lucru, de a vedea dacă lucrarea pe care ați rânduit-o este adecvată, dacă există neglijențe sau lucruri pe care nu le-ați luat în considerare, dacă există domenii care nu sunt în conformitate cu principiile, dacă există aspecte denaturate sau domenii în care s-au făcut greșeli și așa mai departe – toate aceste probleme pot fi descoperite în timpul procesului de efectuare a supravegherii. Dar dacă stai acasă și nu realizezi această lucrare specifică, poți descoperi aceste probleme? (Nu.) Despre multe probleme trebuie să se pună întrebări, multe trebuie observate și înțelese la fața locului pentru a fi cunoscute și pricepute. Atunci când efectuezi supravegherea, trebuie să îi îndemni pe cei care sunt iresponsabili și neglijenți în lucrarea lor, îi înșală pe cei de sus, le ascund lucruri celor de jos și sunt superficiali și lenți. Tocmai am discutat mai mulți pași cu privire la cum să îi îndemni: le poți oferi îndrumare, poți avea părtaşie cu ei, îi poți emonda, avertiza și concedia. Sunt acești pași ușor de realizat? (Da.)

III. Inspectarea și urmărirea

După ce conducătorii și lucrătorii îndeamnă la continuarea lucrării, următorul pas este inspectarea ei. Care este scopul obișnuit al inspectării lucrării? Inspectarea lucrării are scopul de a defini progresul sarcinilor care au fost rânduite, de a identifica orice probleme care trebuie rezolvate urgent și, în cele din urmă, de a se asigura că lucrarea este pe deplin bine realizată. După ce lucrarea a fost rânduită, este necesar să se inspecteze mai multe aspecte: în ce stadiu a ajuns lucrarea ulterioară, dacă a fost finalizată, cât de eficientă este, care sunt rezultatele, dacă au fost identificate probleme specifice, dacă există dificultăți, dacă există domenii care nu sunt în conformitate cu principiile și așa mai departe. Inspectarea lucrării pe care ați rânduit-o este, de asemenea, o sarcină specifică și necesară. Unii conducători și lucrători fac adesea o greșeală: ei consideră că, odată ce au rânduit lucrarea, treaba lor s-a încheiat. Ei cred: „Sarcina mea este completă, responsabilitatea mea este îndeplinită. În orice caz, v-am spus cum să faceți. Voi știți ce aveți de făcut și ați acceptat acest lucru. Nu trebuie să-mi fac griji cu privire la modul în care decurg lucrurile; trebuie doar să-mi raportați după ce ați terminat.” După planificarea și rânduirea lucrării, ei cred că sarcina lor este finalizată și că totul este în regulă. Nu urmăresc și nu inspectează lucrarea. În ceea ce privește următoarele: dacă persoana pe care au rânduit-o să se ocupe de sarcină este

potrivită, care este starea majorității persoanelor, dacă există probleme sau dificultăți, dacă au încredere în buna desfășurare a lucrării bisericii, dacă există aspecte denaturate sau greșite sau dacă există încălcări ale rânduielilor de lucru de la Cel de mai sus, ei nu se informează, nu inspectează și nu urmăresc situația. Aceștia consideră pur și simplu că treaba lor este terminată după rânduirea lucrării; acest lucru nu înseamnă efectuarea unei lucrări specifice. Ce ar trebui să fie inspectat în cadrul lucrării? Principalele lucruri care trebuie verificate sunt dacă planul de implementare se aliniază la rânduielile de lucru, dacă încalcă principiile și cerințele acestora și dacă există persoane care provoacă perturbări și tulburări, persoane care stârnesc din senin tulburări sau persoane care scot pe gură cuvinte pompoase în timpul lucrului. Desigur, în timp ce inspectezi lucrarea, verifică și dacă au existat greșeli în propria implementare a rânduielilor de lucru. Inspectarea lucrării altora înseamnă, de fapt, și inspectarea lucrării proprii.

A avea părtășie despre implementarea rânduielilor de lucru folosind exemple

În ceea ce privește modul de implementare a rânduielilor de lucru de la Cel de mai sus, să dăm un exemplu specific. De exemplu, să spunem că rânduiala de lucru le cere oamenilor să scrie articole despre mărturii bazate pe experiențe. Aceasta este o sarcină specifică ce acoperă o gamă largă de aspecte și este o sarcină pe termen lung, continuă, nu o rânduială de lucru temporară. Deci, după emiterea acestei rânduieli de lucru, ce ar trebui să facă mai întâi conducătorii și lucrătorii? Conform celei de-a noua responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor, care le cere să ofere îndrumare, supraveghere și îndemnuri, precum și să inspecteze și să urmărească starea implementării rânduielilor de lucru, primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să îl facă este să aibă părtășie cu liderii de echipă și supraveghetorii cu privire la modul specific de a îndeplini adecvat această sarcină și într-un mod care să dea rezultate, asigurându-se că fiecare are o cale și principii de urmat pentru această lucrare. Doar având părtășie în această măsură, poate lucrarea să fie bine făcută. În primul rând, asigură-te că toată lumea înțelege standardele cerute de Cel de mai sus pentru scrierea articolelor de mărturie și ce fel de articole de mărturie sunt necesare. Mai întâi, stabilește conținutul specific, principiile și domeniul acestor articole și asigură-te că toți conducătorii și lucrătorii sunt conștienți de acest lucru. De asemenea, trebuie să ai părtășie specifică și să oferi îndrumare despre lungimea, formatul, subiectul și stilul lingvistic al articolelor – de exemplu, să le spui că articolele pot fi scrise sub forma unei narațiuni, a unui jurnal, a unei relatări personale, a unui poem în proză etc. Nu înseamnă asta să oferi îndrumare? (Ba da.) După ce le oferi îndrumare, toți vor cunoaște conceptul și definiția specifică a articolelor de mărturie pe care trebuie să le scrie. După aceea, stabilește cine are calibrul și experiența pentru a scrie articole despre mărturii bazate pe experiențe și cui îi lipsește experiența profundă și poate doar să fie instruit pentru a scrie articole de mărturie obișnuite. Conducătorii de biserică trebuie să fie foarte conștienți de aceste situații. După

ce articolele sunt scrise, revizuiți-le pentru a verifica dacă sunt autentice și lămuritoare. Dacă sunt conform standardului, acestea pot fi folosite ca articole de referință pentru frații și surorile care nu au scris încă articole sau nu știu cum să le scrie, pentru a le citi și a le consulta. Dacă o persoană are experiențe și este dispusă să scrie articole de mărturie, ar trebui să respecte principiile și cerințele, să împărtășească ce are în inima ei și să spună cuvinte practice, astfel încât să îi lămurească pe cititori. Dacă unii oameni nu sunt buni la scris articole și pot să scrie doar o simplă relatare a evenimentelor, ce ar trebui făcut cu ei? Chiar dacă articolele lor nu respectă standardele, ei ar trebui totuși să se instruiască. Ar trebui să scrie articole despre înțelegerea și aprecierea lor autentică, dobândite prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu. După redactarea și revizuirea acestor articole, în cazul în care conținutul îndeplinește standardele pentru articolele de mărturie, atunci și acestea sunt valide. Indiferent de stilul de scriere al articolului și indiferent de forma acestuia – fie că este scris ca o narațiune sau ca un jurnal – câtă vreme este benefic și lămuritor pentru cititori, acesta poate fi scris. Există și persoane cu un nivel scăzut de educație, care au unele mărturii bazate pe experiențe, dar nu știu cum să scrie articole de mărturie. Ce ar trebui făcut în asemenea cazuri? Acestea își pot povesti experiențele verbal, iar o persoană mai educată le poate ajuta să își înregistreze experiențele și apoi să le exprime cu acuratețe, în conformitate cu sensul lor original, redactându-le într-un articol de mărturie care este conform standardului. Asemenea articole sunt, de asemenea, valabile. Pentru a începe această lucrare, aveți mai întâi părtașie despre ce este un articol de mărturie și care este formatul său. Apoi, stabiliți cerințe și rânduieli specifice pentru persoanele cu diferite niveluri de educație, diferite grupe de vârstă și cele cu diferite experiențe și staturi. Puneți-i pe cei cu experiență să scrie mai întâi câteva articole. Între timp, identificați în biserică persoane care sunt potrivite pentru îndrumarea fraților și surorilor în scrierea articolelor și care sunt potrivite pentru redactarea și corectarea articolelor, ca să îndeplinească aceste sarcini specifice. Acest lucru oferă o rânduială inițială pentru această lucrare. Oare o lucrare rânduită în acest fel înseamnă că este astfel implementată complet și că o puteți lăsa baltă? Nu, acest lucru înseamnă doar furnizarea unei direcții specifice, a unui ajutor și a unor planuri de implementare bazate pe cerințele rânduielii de lucru. Ce ar trebui să facă în continuare conducătorii și lucrătorii? Ar trebui să supraveghească lucrarea. Ar trebui această supraveghere să aibă un obiectiv? Supravegherea nu înseamnă verificări aleatorii la fața locului; aceasta trebuie să aibă un scop principal. Trebuie să înțelegeți clar cine trebuie să fie supravegheat și care sunt etapele lucrării care necesită supraveghere. De exemplu, dacă o anumită soră este o conducătoare de biserică care, de obicei, nu este serioasă în lucrarea sa, îi place să se laude, țintește sus, dar este incompetentă, are tendința de a-și înșela superiorii și de a ascunde lucruri față de cei din subordine, vorbește într-un mod extrem de plăcut și are tendința de a fi superficială în lucrarea sa, este imperativ ca ea să fie supravegheată în lucrarea pe care o face. Nu poți avea încredere deplină în ea. Atunci, primul pas este să îi inspecțezi lucrarea și să

vezi cum decurge implementarea de către ea a rânduielilor de lucru. Este aceasta doar o supraveghere arbitrară a oamenilor? (Nu.) Acest lucru este necesar pentru lucrare, deoarece aceasta este prea importantă și cei care efectuează acest tip de lucrare trebuie să fie de încredere. Dacă nu sunt vrednici de încredere și nu realizează sarcini specifice, încrederea oarbă în ei va întârzia lucrarea bisericii, iar tu vei fi, de asemenea, neglijent cu responsabilitatea ta. În cazul unor asemenea persoane, nu te poți lăsa influențat de cât de frumos sună cuvintele lor sau de cât de ferm își declară angajamentul; în realitate, ei doar vorbesc bine, dar nu fac nimic substanțial în culise. Astfel de persoane sunt exact țintele supravegherii. Prin supraveghere, observați dacă s-au căit. Dacă nu au făcut-o, demiteți-i imediat și nu vă mai irosiți eforturile cu ei. De fapt, ar trebui să practicați urmărirea, supravegherea și îndrumarea cu majoritatea conducătorilor și lucrătorilor. Pentru cei care pot face o lucrare reală și au simțul responsabilității, dacă este o lucrare pe care știu cum să o facă, nu este nevoie de supraveghere. Cu toate acestea, pentru lucrări noi sau importante, urmărirea, supravegherea și îndrumarea sunt încă necesare. Se poate spune că supravegherea și urmărirea lucrărilor în acest fel este treaba conducătorilor și a lucrătorilor. Urmărirea, supravegherea și îndrumarea nu înseamnă neîncredere, ci asigurarea bunei desfășurări a lucrării. Deoarece oamenii au diferite deficiențe și, pe lângă acestea, diferite firi corupte, fără a practica în acest mod, este imposibil să se garanteze că lucrarea este bine făcută. Cei care tocmai au fost promovați să lucreze necesită și mai multă urmărire, supraveghere și direcționare. Aceasta este o sarcină specifică pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o realizeze. Dacă nu practici urmărirea, supravegherea și nu oferi direcție, multe sarcini nu pot fi realizate bine, iar unele lucrări este posibil să eșueze sau să se blocheze. Aceasta este o situație mult prea frecventă. În special, conducătorii și lucrătorii care nu urmăresc adevărul au nevoie de și mai multă supraveghere. Cu alții, lucrarea poate fi implementată destul de bine, dar cu asemenea persoane, nu este sigur dacă lucrarea poate fi implementată sau cât de bine va fi implementată și este și mai greu de spus dacă va fi implementată în acord cu rânduiala de lucru. Astfel de oameni nu sunt foarte de încredere în lucrarea lor. Dacă ai încredere în ei fără să le supraveghezi lucrarea, înseamnă că ești superficial și iresponsabil față de lucrare. În cazul unor astfel de persoane, trebuie să urmăriți și să supravegheați și să vă implicați în lucrarea bisericii lor. Dacă ei nu sunt dispuși să te lase să vii sau nu te primesc, ce ar trebui să faci? Este posibil să spui: „Îmi voi călca pe mândrie și voi merge oricum.” Sunt corecte aceste cuvinte? (Nu.) Acela nu este teritoriul lor personal; este o biserică și intră în sfera responsabilității tale. Nu îți prelungești șederea în casa lor pentru a mânca și bea pe gratis; te duci într-o biserică pentru a lucra. Acest lucru nu înseamnă să îți calci pe mândrie. Deși ei sunt conducători, aleșii lui Dumnezeu nu sunt ai lor. Pentru că sunt iresponsabili și neloiali în lucrarea lor, trebuie să le-o urmărești și să le-o supraveghezi. Așadar, ce ar trebui să faci atunci când te duci acolo? În primul rând, întreabă-i cine din biserică are experiențe de viață și poate scrie articole de mărturie bazate pe experiențe, cine se dedică relativ mai mult urmăririi

adevărului, cine se concentrează în mare măsură asupra scrierii de jurnale și note de devoțiuni spirituale, cine se axează pe împărtășirea experiențelor sale în cadrul adunărilor și cine are cele mai multe mărturii bazate pe experiențe. Lasă-i să îi arate mai întâi pe acești oameni. Dacă prezintă mai mulți frați și surori, spunând că aceștia sunt cei care pun un accent relativ mai mare pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu, au luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, scriu adesea note de devoțiuni spirituale, se concentrează asupra punerii în practică a adevărului atunci când se confruntă cu situații și împărtășesc frecvent mărturii bazate pe experiențe pe care alții sunt dispuși să le asculte, atunci ar trebui să te întâlnești cu acești frați și surori și să ai părtășie cu ei. În plus, în biserică există cu siguranță oameni care au un nivel scăzut de educație și nu pot scrie articole, dar au experiențe practice. Acești oameni au nevoie de îndrumare și instruire și îi poți pune pe cei care știu să scrie articole să îi ajute pentru o perioadă de timp. Totodată, alege o persoană care să fie responsabilă de implementarea lucrării specifice a aleșilor lui Dumnezeu care scriu articole de mărturie bazate pe experiențe. Această persoană va fi responsabilă de colectarea, redactarea, revizuirea și apoi transmiterea articolelor finalizate. Și ce ar trebui să facă conducătorul de biserică? Să supravegheze și să urmărească aceste sarcini. S-ar putea ca unii oameni să spună: „Din moment ce există un conducător de biserică, de ce trebuie să selectăm pe cineva care să fie responsabil? Nu este de prisos?” Este de prisos? (Nu.) De ce nu? Pentru că acest conducător de biserică nu face o lucrare reală și este prea năserios, trebuie să alegi o altă persoană care să fie în mod specific responsabilă de această lucrare. În cazul în care conducătorul de biserică ar fi de încredere, acesta ar fi capabil să desfășoare activitatea în mod constant după primirea rânduielii de lucru și nu ar fi nevoie să îl supraveghezi în acest fel. Alegerea cuiva care să fie responsabil nu înseamnă marginalizarea conducătorului de biserică, ci obținerea unor rezultate mai bune în lucrare. Dacă nu alegi această persoană, lucrarea s-ar putea să eșueze, iar momentul în care va fi finalizată sau va da rezultate ar deveni o incertitudine.

Scopul conducătorilor și lucrătorilor care participă la lucrarea bisericii este de a-i conduce pe aleșii lui Dumnezeu să experimenteze în mod practic lucrarea Sa. Nu numai că ar trebui să își îndeplinească bine datoria, dar, de asemenea, ar trebui să îi ajute și să îi conducă pe aleșii lui Dumnezeu să îndeplinească toate lucrările bisericii în conformitate cu standardele impuse de rânduielile de lucru. Numai conducătorii și lucrătorii care fac acest lucru se aliniază la intențiile lui Dumnezeu. Dacă însă nu participi în mod specific la lucrare și nu practici supravegherea conducătorilor și lucrătorilor care nu fac o lucrare reală, atunci este posibil să nu se aleagă nimic de rezultatele acestor sarcini ale bisericii, după ce au fost distruse de conducători falși. Dacă înțelegi în mod clar situația unei anumite biserici și știi în inima ta că ei, conducătorii acestei biserici, sunt iresponsabili, însă nu îi urmărești și nu le oferi îndrumare în timp util, nu este aceasta o neglijare a responsabilității? Poți pleca imediat în cazul acestui tip de lucrare, dacă ai urmărit și participat în mod specific și ai rânduit atât supraveghetorul, cât și

persoanele care să o efectueze? (Nu.) Este mai bine să urmărești pentru o perioadă de timp. În timpul urmăririi, printre altele, îi poți îndemna și îndruma pe conducătorii de biserică să lucreze activ la această lucrare. În plus, poți avea o înțelegere exactă a situației de lucru a persoanelor pe care le-ai rânduit și, în același timp, poți să faci rectificări și să oferi ajutor în timp util pentru orice probleme întâmpină în orice moment. Dacă pleci prea devreme și apoi revii pentru a te ocupa de probleme și a le rezolva atunci când acestea apar, vei întârzia lucrarea. Pe scurt, pentru această lucrare specifică, pe lângă implicarea în rânduirea personalului și a supraveghetorului, este de preferat să îi urmărești o perioadă de timp, pentru a vedea ce probleme apar în timpul lucrării lor. Pe de o parte, supraveghează dacă își îndeplinesc responsabilitățile conducătorii de biserică; pe de altă parte, vezi cum își realizează personalul lucrarea. Deoarece majoritatea oamenilor nu au mai efectuat această lucrare înainte, iar problemele care e posibil să apară sunt necunoscute, vei descoperi încontinuu unele lucruri neștiute în timp ce participi la această lucrare. Bineînțeles, cel mai bine este să oferi și soluții în timp util. Prezența la fața locului, supravegherea și urmărirea sunt cele mai bune practici. Nu te limita la a face lucrurile mecanic, neglijent și a încheia ziua astfel. Să oferi ajutor și îndrumare este o lucrare făcută în situații speciale. După soluționarea problemelor, urmărește lucrarea lor pentru o perioadă de timp. Vezi că unele articole au fost deja scrise și există multe tipuri de articole, care abordează diferite probleme și acoperă diferite subiecte – unele sunt despre experiențele persecuției din partea PCC, altele despre experiențele persecuției familiilor, câteva despre cum reușesc oamenii să înțeleagă firea coruptă pe care o dezvăluie sau cum sunt rezolvate diferitele stări corupte pe care oamenii le descoperă în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și așa mai departe. Înainte de a putea fi aprobate și transformate în videoclipuri, toate aceste articole de mărturie trebuie să fie revizuite, pentru a se garanta că sunt pe deplin în conformitate cu faptele și că-i lămuresc cu adevărat pe oameni. Atunci când lucrarea ajunge la acest nivel, rezultatele vor fi deja vizibile. Acest lucru dovedește că, în termeni preliminari, personalul și supraveghetorul pe care i-ai rânduit pentru această lucrare sunt relativ potriviți. În continuare, dacă aceștia pot duce la bun sfârșit această lucrare pe cont propriu, atunci este momentul potrivit să te retragi. Oare și conducătorii și lucrătorii care lucrează în acest mod sunt edificați? Este acest lucru mai satisfăcător decât să trângănești despre teorii toată ziua și să pierzi timpul? (Da.) Acest tip de lucrare are recompense extraordinare. Pe de o parte, înveți să soluționezi probleme adevărate. Pe de altă parte, îți îndeplinești responsabilitățile de conducător și lucrător. În plus, înțelegerea adevărului nu se oprește la nivelul cuvintelor și doctrinelor; mai degrabă, aplici mai mult adevărul în viața reală. În acest fel, oamenii dobândesc experiență practică, iar înțelegerea adevărului de către aceștia devine mai concretă și mai practică.

După ce un proiect de lucru experimental al unei biserici a fost îndrumat în această măsură și s-au obținut rezultate inițiale, ce ar trebui să facă în continuare conducătorii și lucrătorii? Îți termini treaba odată cu finalizarea unui proiect experimental? Mai ai de

făcut și altă lucrare? Mai există atât de mult de lucru! După ce lucrarea acestei biserici a primit îndrumare, vezi ce lucrare a altei biserici are nevoie de îndrumare specifică și du-te apoi acolo și continuă să o oferi. Din moment ce ai deja o anumită experiență de lucru și ai priceput unele dintre adevărurile-principii, va fi mult mai ușor să oferi din nou lucrări de îndrumare. Bineînțeles, în conformitate cu etapele de lucru discutate mai devreme, ar trebui să verifici mai întâi dacă personalul selectat corespunde standardului, dacă este potrivit pentru această lucrare și dacă umanitatea, calibrul, nivelul de educație, gradul de urmărire a adevărului, atitudinea față de îndatoririle lor și înțelegerea adevărului, printre alte aspecte, sunt relativ ideale și dacă sunt relativ considerate persoane de calitate superioară. Pe parcursul unei perioade de supraveghere și de inspectare a lucrărilor, vei avea ocazia să descoperi că unii conducători și lucrători sau supraveghetori nu corespund standardului. De exemplu, unii oameni au calibrul slab și nu pot realiza lucrarea. Alții au o înțelegere denaturată, puncte de vedere incorecte, sunt lipsiți de o gândire normală și nu au înțelegere spirituală. Aceștia pot doar să corecteze articolele pe baza cunoștințelor lor academice, dar sunt ignoranți când vine vorba despre utilizarea adecvată a termenilor spirituali specifici și a citării cuvintelor lui Dumnezeu; sunt incapabili să înțeleagă aceste lucruri, ceea ce demonstrează că nu au fost o alegere potrivită și că ar trebui să fie înlocuiți imediat. Alții, între timp, sunt selectați pentru a fi supraveghetori și, deși pot face unele lucrări, se obțin rezultate mai bune atunci când scriu articole pe cont propriu. Atunci când li se cere să slujească în calitate de supraveghetori, nu au timp să scrie când devin prea ocupați cu lucrarea lor și nu își îndeplinesc rolul de supraveghetor foarte bine. Aceștia nu sunt pricepuți să ofere îndrumare, să inspecteze lucrarea sau să rectifice problemele, ci sunt mai pricepuți să realizeze o singură sarcină specifică. Prin urmare, selectarea unei asemenea persoane pentru a fi supraveghetor nu este adecvată și ar trebui ales un alt candidat. Astfel, atunci când conducătorii și lucrătorii inspectează și urmăresc o sarcină specifică, nu este suficient doar să pui întrebări și să verifici dacă supraveghetorul înțelege principiile. De asemenea, trebuie să observi cum este umanitatea persoanei și dacă statura acesteia, calibrul și capacitatea ei de înțelegere sunt potrivite pentru a-și îndeplini îndatoririle. Dacă în urma inspectării se descoperă personal care nu corespunde standardului, trebuie să se facă modificări în timp util. Aceasta este inspectarea lucrării.

Ca să implementeze lucrarea de scriere a articolelor de mărturie, pe lângă inspectarea faptului că supraveghetorul acestei lucrări este sau nu potrivit, conducătorii și lucrătorii trebuie, de asemenea, să învețe să verifice articolele și să ofere o anumită direcție și analiză pentru lucrarea de scriere a acestora. Articolele care sunt scrise în mod specific și practic pot fi folosite ca exemple. Cele scrise într-un mod lipsit de conținut și de simț practic, fără valoare și care nu sunt lămuritoare pentru oameni, ar trebui eliminate direct. În acest fel, frații și surorile vor ști ce tipuri de articole sunt valoroase și ce tipuri nu sunt, iar pe viitor nu vor scrie articole fără valoare, evitându-se astfel irosirea de energie și timp. În acest fel, lucrarea ta va fi valoroasă. Când mergi să inspectezi lucrarea, trebuie

să verifici toate tipurile de articole de mărturie bazate pe experiențe pe care le-au scris, pentru a vedea dacă acestea conțin denaturări sau falsități și dacă sunt lămuritoare sau nu. Mai întâi trebuie să verifici cu strictețe aceste lucruri. Atunci când verifici cu strictețe, nu înveți totodată? (Ba da.) Pe măsură ce înveți, vei face această lucrare din ce în ce mai bine. Să presupunem că nu inspectezi, nu iei lucrurile în serios, ești iresponsabil și doar faci totul mecanic, încercând numai să termini treaba și apoi să le raportezi celor de mai sus că este gata, gândindu-te: „În orice caz, în biserica noastră sunt mulți oameni care pot scrie articole de mărturie. După ce vor termina de scris, le voi transmite pe toate. Cui îi pasă dacă sunt sau nu conform standardului? Atât timp cât conducătorii de nivel superior știu că am lucrat mult, am implementat rânduilele de lucru și mi-am găsit ocupație, este suficient!” Este aceasta o atitudine responsabilă? (Nu.) Acest lucru înseamnă să fii iresponsabil. Dacă îți asumi responsabilitatea, trebuie mai întâi să verifici cu strictețe ce ții de tine. Orice articol care e transmis prin intermediul tău trebuie să fie conform standardului; oricine îl citește trebuie să spună că este lămuritor și să fie dornic să îl citească. Doar asta înseamnă îndeplinirea responsabilității conducătorilor și lucrătorilor. Inspectarea lucrării nu înseamnă să faci lucrurile mecanic, să strigi sloganuri, să predici doctrine sau să le ții în mod arbitrar morală oamenilor. Este vorba despre a inspecta eficiența și rezultatele lucrării, a inspecta dacă lucrarea pe care ai făcut-o este conform standardului, dacă obține rezultatele implementării rânduilelor de lucru, dacă îndeplinește cerințele lui Dumnezeu, care domenii sunt conform standardului și care nu – acestea sunt lucrurile care trebuie inspectate. Aceasta implică efectuarea unor lucrări specifice și este despre calibrul oamenilor, dacă au înțelegere spirituală, cât adevăr înțeleg, cât adevăr-realitate stăpânesc și capacitatea lor de a vedea lucrurile. Dacă știi cum să inspectezi lucrarea și în timp ce faci acest lucru, poți să descoperi probleme și să pricepi esența acestora și să le rezolvi, iar înainte de a transmite articolele de mărturie le verifici cu strictețe potrivit principiilor, garantând că articolele pe care le publici sunt toate conform standardului și lămuritoare pentru cei care le citesc, atunci și tu corespunzi standardului în calitate de conducător sau lucrător și ți-ai făcut lucrarea în mod corespunzător.

Majoritatea oamenilor pot face lucrarea de a oferi îndrumare, supraveghere și îndemnuri. Cu toate acestea, atunci când este nevoie de inspectare și verificare cu strictețe, se testează calibrul conducătorilor și lucrătorilor și dacă aceștia dețin adevărul-realitate. Unii oameni pot oferi îndrumare, pot supraveghea lucrarea și pot emonda sau demite personalul nepotrivit, dar nu știu cum să evalueze eficiența și rezultatele lucrării pe care au rânduit-o, dacă se aliniază la rânduilele de lucru și cum să o rezolve în caz contrar. Cei mai mulți conducători și lucrători pot, în mare parte, să ofere îndrumare, supraveghere și îndemnuri, dar când vine vorba de inspectarea lucrării, ei nu știu ce să facă, nu au principii și sunt în impas. Ei se gândesc: „Rânduilele de lucru au fost implementate, așadar, ce mai este de inspectat? Toată lumea lucrează, nimeni nu stă degeaba, oamenii care au provocat perturbări și tulburări au fost trași la răspundere, iar de cei care trebuiau să fie demiși sau înlăturați ne-am ocupat în mod corespunzător. Ce

altceva mai este de inspectat?” Ei sunt pur și simplu inconștienți. Inspectarea lucrării impune verificare cu strictețe. Ce înseamnă verificare cu strictețe? Înseamnă că tu trebuie să tragi o concluzie. De exemplu, supraveghetorul lucrării de redactare a articolelor de mărturie bazate pe experiențe vă aduce un articol, spunând că stilul în care este scris este destul de potrivit, că limbajul și stilul lingvistic sunt fluente, iar tema acestui articol este bună. Însă acesta simte că pare să fie lipsit de conținut practic și că nu-i poate lămuri pe oameni, că trebuie să fie completat și îmbunătățit, dar nu are o perspectivă clară asupra acestui aspect, așa că te roagă pe tine să verifici. Ce înseamnă pentru acesta să te roage pe tine să verifici? Înseamnă că are nevoie de tine să-l verifici cu strictețe. Modul în care îl verifici cu strictețe și dacă faci bine acest lucru testează statura ta concretă. Ce înseamnă statură concretă? Se referă la faptul dacă înțelegi adevărurile-principii. Dacă supraveghetorul nu înțelege principiile de redactare a articolelor de mărturie, dacă nu poate evalua dacă un articol este practic și autentic și nu știe ce decizie să ia, iar tu ești la fel, incapabil să evaluezi sau să iei o decizie, asta dovedește un singur lucru: calibrul tău este aproximativ la fel ca al acestuia și ești incapabil să verifici cu strictețe articolele. Nu asta e situația? Adevărul pe care îl înțelegi este aproximativ la fel ca al lui, iar tu nu poți pricepe problemele pe care el nu le poate înțelege – aceasta indică o neregulă. Dacă poți înțelege problemele pe care el nu le poate înțelege și dacă, printr-o inspectare, poți descoperi nereguli pe care el nu le poate descoperi, aceasta dovedește că poți verifica articolele cu strictețe. De exemplu, acesta consideră că majoritatea articolelor sunt conform standardului și nu prezintă probleme semnificative, dar, datorită faptului că le-ai inspectat și verificat cu strictețe, găsești o mică parte care nu este conform standardului. Explici problemele din aceste articole prin disecare și prin părtășie; toată lumea este de acord că punctele tale de vedere sunt raționale, se aliniază la principii și că nu cauți nod în papură, ci sunt într-adevăr probleme reale și că ar trebui să fie corectate. Unele articole sunt superficiale și lipsite de o înțelegere practică a experienței, pe când alte articole au o înțelegere practică a experienței, dar exprimarea nu e suficient de concretă; în unele articole se citează cuvintele lui Dumnezeu în mod nepotrivit, fără să se aleagă pasaje mai adecvate din cuvintele Lui, conducând la rezultate mai proaste; unele articole prezintă puncte de vedere incorecte, cu o înțelegere denaturată și lipsite de părtășie despre înțelegerea adevărului, lăsându-i pe cititori nelămuriți și predispunându-i să dezvolte cu ușurință negativitate și înțelegeri greșite și așa mai departe. Tu poți detecta și înțelege toate aceste probleme. Prin intermediul părtășiei tale, îi ajuți să priceapă principiile, permițându-le celor cu experiențe să scrie mărturii bazate pe trăiri autentice. Tu selectezi acele articole care sunt lămuritoare și valoroase pentru oameni ca fiind mărturii bazate pe experiențe care sunt conform standardului, astfel încât, atunci când le citesc, aleșii lui Dumnezeu sunt lămuriți. Pe de altă parte, acele articole lipsite de o înțelegere autentică bazată pe experiență sau care conțin o înțelegere denaturată sunt eliminate. Dacă faci acest lucru, nu verifici cu strictețe? Dacă ai o asemenea capacitate de a

percepe lucrurile și de a lucra, nu este oare calibrul tău suficient? Nu îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? (Ba da.) Dacă aceștia consideră că majoritatea articolelor sunt acceptabile și ți le aduc ție pentru a le verifica cu strictețe iar tu consideri, de asemenea, că majoritatea sunt bune, în timp ce în realitate unele dintre ele conțin nereguli și necesită o selectare suplimentară, redactare și corectare a problemelor, dar tu nu le poți desluși – atunci când le prezinți Celui de mai sus, iar Cel de mai sus găsește unele articole care nu sunt conform standardului și le elimină – nu înseamnă acest lucru că nu ai verificat cu strictețe în mod corespunzător? În primul rând, inspectarea lucrării testează calibrul conducătorilor și lucrătorilor, iar în al doilea rând, testează gradul lor de înțelegere a adevărului. Unii oameni nu pot verifica cu strictețe pentru că au un calibru slab și, prin urmare, nu pot face acest lucru, nu înțeleg adevărul în acest domeniu și nu pot înțelege problemele. Inspecțiile lor sunt doar acțiuni făcute mecanic, fără a ști ce să inspecteze. Unii oameni au un calibru suficient, dar pentru că înțelegerea lor în ceea ce privește adevărul este superficială, ei pot identifica problemele, dar nu știu cum să le rezolve. Acești oameni încă pot să devină mai pricepuți. Cu toate acestea, dacă oamenii nici măcar nu pot identifica problemele, nu au nicio șansă de a progresa.

Implementarea lucrării de scriere a articolelor de mărturie bazate pe experiență implică o etapă importantă de inspectare, care depinde de deținerea adevărului-realitate de către conducători și lucrători. Pe lângă inspectarea conducătorilor și lucrătorilor care au un calibru relativ scăzut și care sunt destul de slabi, ar trebui să-i întrebați și să-i înțelegeți și pe cei care au un calibru mediocru. Dacă mediul nu este adecvat, puteți trimite o persoană să se intereseze, să înțeleagă situația și să facă o documentare detaliată. Dacă mediul permite, cel mai bine este să mergeți personal și să interacționați cu supraveghetorul acestei lucrări; puneți întrebări, cercetați și înțelegeți situația specifică a acestei lucrări și vedeți cât de bine este implementată lucrarea. Pe scurt, odată ce se emite rânduiala de lucru pentru scrierea articolelor bazate pe experiențe, nu este ceva ce poate fi finalizat într-o lună sau două. Aceasta nu este o sarcină temporară, ci o lucrare de lungă durată. Conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să ofere îndrumare, supraveghere, îndemnuri și inspectare doar în cursul primei sau a doua luni de la emiterea rânduielii de lucru și să considere că totul a fost realizat. În schimb, ei trebuie să urmărească această lucrare în mod continuu, pe termen lung. Aceștia trebuie să meargă și să-i îndrume personal pe conducătorii de biserică mai slabi. De asemenea, în cazul conducătorilor de biserici care pot implementa în mod independent rânduielile de lucru, ar trebui să efectueze inspectări regulate pentru a înțelege progresul lucrării și pentru a rezolva orice probleme care apar. Aceasta este o responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Prin urmare, un lucru este sigur cu privire la conducătorii și lucrătorii care lucrează: nu au niciodată timp liber. Unii conducători și lucrători se gândesc mereu: „Rânduielile de lucru au fost emise și am avut părtășie despre cum să le implementăm. Mi-am terminat treaba, nu mai e nimic de făcut. Așa că am să mă ocup

de niște sarcini potrivite, cum ar fi să ajut la gătit și la găzduire sau să cumpăr unele lucruri necesare zilnic și care le lipsesc fraților și surorilor.” Ei devin leneși după emiterea rânduielilor de lucru și simt că și-au terminat treaba și nu mai au nimic de făcut. Acest lucru arată că ei nu știu cum să realizeze lucrarea sau să se ocupe de sarcini specifice. De fapt, odată ce diferitele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt emise, atât timp cât Cel de mai sus nu a solicitat să fie oprită, lucrarea trebuie să continue și nu poate fi întreruptă chiar la mijloc. De exemplu, pentru lucrarea de scriere a articolelor de mărturie bazate pe experiență, a cerut Cel de mai sus o sistare a acesteia? A existat vreo notificare care să spună să se oprească această lucrare? (Nu.) Deci, cum ar trebui conducătorii și lucrătorii să desfășoare această lucrare? Nu fi motivat doar de un entuziasm de scurtă durată. Când rânduiala de lucru este emisă pentru prima dată, ești foarte entuziasmat, proactiv și dornic să duci la bun sfârșit această lucrare. Cu toate acestea, după o perioadă de timp, dacă Cel de mai sus nu oferă îndemnuri, nu emite noi indicații sau nu dă noi directive pentru această rânduială de lucru, este posibil să te gândești că, întrucât Cel de mai sus nu a dispus nimic nou, poți ignora această lucrare. Acest lucru nu este acceptabil, este o neglijare a responsabilității. Indiferent de cât timp a fost implementată această lucrare și indiferent dacă a întrebat Cel de mai sus despre aceasta, dacă a îndemnat sau a evidențiat-o în această perioadă, atât timp cât ți-a fost încredințată, tu trebuie să ți-o asumi și să o faci continuu, realizând-o bine. Ce înseamnă „continuu”? Înseamnă că, atât timp cât Cel de mai sus nu solicită oprirea, conducătorii și lucrătorii trebuie să ofere neîntrerupt și continuu îndrumare, supraveghere, îndemnuri, inspectare și să urmărească această lucrare. Cu excepția cazului în care te retragi sau ești concediat, câtă vreme îți păstrezi poziția, această lucrare este ceva ce trebuie să faci bine în calitate de conducător sau lucrător. De asemenea, este o sarcină pe care trebuie să o implementezi și să o urmărești continuu. Cum ar trebui să se practice acest lucru? De fiecare dată când vizitezi o biserică, trebuie să-i întrebi pe conducătorii locali și pe supraveghetorul acestei lucrări: „Cum se prezintă articolele de mărturie în această perioadă? Există articole de mărturie bune, relativ emoționante? Există articole cu experiențe speciale?” Dacă ei spun că există, trebuie să te uiți peste aceste articole. Dacă acestea conțin într-adevăr experiențe practice și-i lămuresc cu adevărat pe oameni, ar trebui transmise imediat. De fiecare dată când vizitezi o biserică, trebuie să întrebi mai întâi despre acest subiect. Aceasta este o sarcină specifică pe care trebuie să o implementezi, o obligație de la care nu te poți eschiva: aceasta este responsabilitatea ta. Indiferent dacă Cel de mai sus oferă îndemnuri sau întreabă despre această chestiune, această sarcină este inclusă în ceea ce ai de făcut. Dacă frații și surorile sunt ocupați cu îndatoririle lor și nu au timp să scrie articole de mărturie, trebuie să îi îndemni, spunându-le: „Scrierea unor articole de mărturie bune este foarte benefică pentru pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și este, de asemenea, o datorie importantă.” Cu toate acestea, unii conducători spun: „Frații și surorile simt că și-au scris toate experiențele și că nu mai au nimic de scris.” Este corectă această afirmație? De

fapt, multe experiențe detaliate nu sunt observate de oameni și sunt trecute cu vederea. Doar atunci când citesc mărturiile bazate pe experiențe scrise de alții, îmi aduc aminte că și ei au avut experiențe similare. Prin urmare, scrierea articolelor de mărturie bazate pe experiență necesită gândire și contemplare atentă. Există multe înțelegeri bazate pe experiență despre care merită să se scrie. Este lipsa timpului un motiv valabil? Aceasta este o datorie pe care oamenii ar trebui să o facă. Indiferent cât de ocupați sunt, ar trebui să își facă timp pentru a scrie. Dacă nu știu cum să scrie articole de mărturie, ar trebui să le dicteze altei persoane, care să le redacteze, realizând astfel un articol bun. În acest fel, prin îndemnul și îndrumarea ta, se va scrie un alt articol bun de mărturie bazat pe experiență. Știi cât de mulți oameni poate lămuri acest articol? Câți oameni pot primi ajutor și beneficia de pe urma lui? Dacă nu supraveghezi și nu oferi îndrumare, iar conducătorii de biserici locale nu au și ei un sentiment de povară, gândindu-se că frații și surorile și-au scris toate mărturiile bazate pe experiență și nu mai există alte articole de scris, atunci acest articol reușit de mărturie bazată pe experiență nu va lua naștere. Uneori, când vizitezi o biserică, unii frați și surori discută cu tine și spun: „Am îndurat tot felul de greutăți în viața mea. De când am început să cred în Dumnezeu, am fost și persecutat foarte mult. Dumnezeu mi-a călăuzit fiecare pas. Am văzut faptele minunate ale lui Dumnezeu și mi-am dat seama că totul este rânduit de Acesta și că El este cu adevărat suveran peste toate – acest lucru este complet adevărat!” După ce îți povestesc experiența lor, îi întrebi dacă au scris-o sub formă de articol, iar aceștia îți răspund: „Nu, am un nivel scăzut de educație și nu pot scrie. În plus, alții spun că această experiență nu este valoroasă.” „Cum ar putea o asemenea experiență minunată să fie lipsită de valoare?”, le răspunzi tu. „După fiecare pas al experienței tale, ai simțit profund suveranitatea lui Dumnezeu, conducerea și rânduiala lui Dumnezeu. Ce experiență ar putea fi mai valoroasă decât aceasta? Asemenea experiențe ar trebui să fie scrise și să nu fie ratate.” Apoi rânduiești rapid ca frați și surori mai educați să îi ajute cu redactarea. În trei zile este scris un articol de mărturie bun și excelent și apoi transformat într-un videoclip de mărturie bazată pe experiență. Toți cei care îl urmăresc spun: „Experiența protagonistului este fantastică! Te lămurești atât de mult când privești! Arată cu adevărat că Dumnezeu este suveran peste toate – exact așa și este! Acest lucru a fost confirmat într-o măsură și mai mare acum, iar credința noastră în Dumnezeu a sporit.” Alții spun: „Acest articol de mărturie bazată pe experiență este scris foarte practic și este foarte emoționant. Ar fi și mai bine dacă ar fi ecranizat!” Mulți frați și surori așteaptă cu nerăbdare ca acesta să fie realizat rapid ca film. Astfel, deoarece conducătorii și lucrătorii au tratat lucrarea bisericii cu responsabilitate și loialitate, o conversație ocazională a putut duce la un articol și la un material bun pentru un film. Aceasta este cea mai bună dovadă și cel mai bun subiect pentru a aduce mărturie despre suveranitatea și orânduirea lui Dumnezeu. Asemenea povești pot spori credința atâtor oameni și, de asemenea, îi pot lămuri pe mulți! Ce părere aveți despre conducătorii și lucrătorii care fac lucrarea în acest fel? Nu respectă nicio formalitate în lucrarea lor. Oriunde merg, pun întrebări, cercetează

și interacționează cu frații și surorile, integrându-se printre ei fără a se da mari. Nu au doar un sentiment de povară în inimile lor, ci și un puternic simț al responsabilității. Făcând acest lucru în mod constant, ei obțin rezultate în mod natural. Nu-Și va aminti Dumnezeu de asta? Acestea sunt fapte bune, nu? Spune-Mi, este obositor să faci părțica asta de lucrare? Este nevoie de suferință? E nevoie să escaladezi munți abrupti sau să plonjezi în mări de foc? Nu. Nu este dificil. Este nevoie doar s-o faci din inimă. Cu această lucrare în inima ta, oriunde te duci, pui întrebări și te interesezi: „Cum progresează lucrarea? S-au scris articole de mărturie bune în această perioadă? Știi cum să îi îndrumi să își povestească experiențele pe frații și surorile care au experiențe, dar încă nu au scris articole? Știi cum să îi ajuți să se exprime și să îi ghidezi să le scrie?” Oriunde mergi, întotdeauna trebuie să ai părtaşie despre acest aspect, să faci lucruri și să rostești cuvinte care au legătură cu această lucrare. Practicarea în acest fel nu face lucrarea conducătorilor și lucrătorilor să fie mai îmbelșugată? Ar putea exista o situație în care să fii inactiv, fără nicio lucrare de făcut? (Nu.) Pot conducătorii și lucrătorii care lucrează în acest mod să obosească sau să moară din cauza epuizării? (Nu.) Nu vor obosi sau nu vor muri din cauza epuizării, lucrarea va avea rezultate și Dumnezeu Își va aminti de acest lucru. Dacă lucrezi astfel, mulți vor fi lămurii, iar frații și surorile vor simți că scrierea articolelor de mărturie bazate pe experiență este valoroasă și semnificativă. În trecut, ei credeau că experiențele lor nu au nicio valoare, dar, cu ajutorul îndrumării tale, au înțeles cum să scrie articole bazate pe experiență. Acest lucru este benefic și pentru pătrunderea lor în viață. Numai atunci când lucrezi în acest fel îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor.

Având părtaşie despre modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să inspecteze lucrarea, ați învățat cum să o inspectați? Inspectarea lucrării nu înseamnă să găsești defecte sau să cauți nod în papură, ci mai degrabă să vezi cum a fost făcută, dacă a fost rânduită, dacă există cineva care se ocupă de ea, cum progresează lucrarea, care este progresul, dacă se desfășoară fără probleme, dacă lucrarea este făcută conform principiilor, dacă dă rezultate și așa mai departe. În același timp, trebuie să observi, să revizuiești și să evaluezi eficiența lucrării, iar apoi, pornind de la aceasta, să găsești modalități mai bune și mai potrivite de a o implementa. Pentru o rânduială de lucru, precum rânduiala de a scrie articole de mărturie bazate pe experiență, atât timp cât Cel de mai sus nu a cerut oprirea ei, această lucrare trebuie să fie urmărită și implementată în mod continuu, iar acest lucru este benefic pentru pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Dacă unii oameni consideră că există deja suficiente mărturii bazate pe experiență și că aleșii lui Dumnezeu nu le pot citi pe toate, atunci poate fi oprită această lucrare? Nu poate fi oprită. Cu atât mai bine că sunt mai multe mărturii bazate pe experiență; dacă sunt mai multe, vor fi mai abundente – acest lucru este ceea ce îi ajută cel mai mult pe aleșii lui Dumnezeu să pătrundă în adevărul-realitate. Câțiva noi credincioși, după ce vor citi aceste mărturii bazate pe experiență, vor ști cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu. După ce trec printr-o perioadă de experiență și

obțin rezultate, ei vor fi în mod natural capabili să scrie articole de mărturie bazate pe experiențe. Unii oameni cu experiențe superficiale pot fi, de asemenea, lămuți citind acele mărturii bazate pe experiențe relativ mai profunde și pot obține experiențe mai profunde scriind articole de mărturie mai bune. Aceste mărturii sunt benefice atât pentru oamenii din religie, cât și pentru aleșii lui Dumnezeu din casa Lui. Prin urmare, lucrarea de scriere a articolelor de mărturie bazată pe experiență nu se poate opri niciodată. Conducătorii și lucrătorii trebuie să urmărească această lucrare încontinuu și nu trebuie să o oprească din cauza niciunui motiv sau pretext. Acesta este un element important al lucrării în biserică. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să dea exemplu în scrierea articolelor de mărturie bazată pe experiență. Această practică dezvăluie cel mai bine dacă ei dețin adevărul-realitate. Dacă nu pot scrie articole de mărturie bazată pe experiență, ei nu corespund standardului ca lucrători și conducători și nu pot face o lucrare reală; ar trebui demisi și eliminați. După ce fac bine această lucrare, conducătorii și lucrătorii trebuie să viziteze încontinuu diferite biserici pentru a se interesa de progresul lucrării. Ei pot pune întrebări și pot afla despre lucrare: „Cei câțiva frați și cele câteva surori din biserica voastră, care sunt relativ zeloși în ceea ce urmăresc, au cu toții unele experiențe – pot să scrie câteva articole de mărturie?” De asemenea, aceștia ar trebui să îi întrebe pe cei care tocmai au acceptat adevărata cale cum au ajuns să o cerceteze și să o accepte și dacă pot să-și scrie impresiile cu privire la acest lucru. Conducătorii și lucrătorii nu numai că trebuie să se informeze încontinuu, să afle mai multe, să urmărească și să implementeze această lucrare, dar trebuie, de asemenea, să inspecteze cât de bine decurge implementarea: „În această perioadă, ați rânduit oameni care să facă această lucrare? Câte articole de mărturie bazată pe experiență s-au scris? Câte sunt conform standardului? Care este proporția de articole care sunt conform standardului?” Supraveghetorul răspunde: „După ultima părtășie, în biserica noastră s-au scris deja câteva articole bazate pe experiențe și s-au transmis câteva articole care sunt conform standardului. Am făcut această lucrare în mod continuu.” Acest lucru este în regulă, ceea ce înseamnă că ai făcut această sarcină corect. În acest sens, există o relație directă între capacitatea unei biserici de a crea articole de mărturie bazate pe experiențe autentice și rolul conducătorilor și lucrătorilor? Pe de o parte, trebuie să ai în permanență părtășie despre acest aspect al lucrării; pe de altă parte, trebuie să conduci prin exemplu, informându-te în permanență despre lucrare și, totodată, să te implici în lucrare și să o urmărești. După ce ai urmărit o perioadă și apoi ai părăsit biserica, ar trebui să te întorci mai târziu pentru a inspecta implementarea. Oare nu asta e ceea ce ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii? Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor.

Conducătorii și lucrătorii trebuie să trateze și să implementeze cu seriozitate fiecare rânduală de lucru emisă de casa lui Dumnezeu. Ar trebui să folosești frecvent rânduielile de lucru pentru a compara și a inspecta toate lucrările pe care le-ai făcut. De asemenea, ar trebui să analizezi și să reflectezi asupra sarcinilor pe care nu le-ai făcut bine sau pe

care nu le-ai implementat corespunzător în această perioadă. Pentru orice sarcină atribuită și cerută de rânduiala de lucru care a fost neglijată, ar trebui să te revanșezi rapid și să te informezi cu privire la aceasta. Dacă ești ocupat cu o sarcină specifică și nu poți pleca, poți încredința altora inspectarea și urmărirea lucrării care nu a fost făcută bine. Nu da ordine pur și simplu și nu crede că sarcina este finalizată după ce ai atribuit și rânduit lucrarea, iar apoi stai pe margine, fără să faci nimic. În calitate de conducător, ești responsabil pentru întreaga lucrare, nu doar pentru o sarcină. Dacă vezi că o anumită sarcină este deosebit de importantă, o poți monitoriza, dar trebuie și să-ți găsești timp să inspectezi, să îndrumi și să urmărești alte sarcini. Dacă te mulțumești doar să îndeplinești bine o sarcină și apoi consideri că lucrurile sunt finalizate și atribui alte sarcini altor persoane fără să îți pese sau să întrebi de ele, acesta este un comportament iresponsabil și o neglijare a responsabilității. Dacă ești conducător, atunci, indiferent de câte sarcini ești responsabil, este de datoria ta să fii implicat în mod constant și să pui întrebări despre ele și să cercetezi, în același timp inspectând și rezolvând prompt problemele, pe măsură ce acestea apar. Aceasta este treaba ta. Astfel, chiar dacă ești conducător regional, de sector, de biserică sau orice lider sau supraveghetor de echipă, odată ce ai aflat care este sfera responsabilităților tale, trebuie să verifici frecvent dacă faci o lucrare reală, dacă ai îndeplinit responsabilitățile pe care s-ar cuveni să le îndeplinească un conducător sau un lucrător, precum și ce sarcini – dintre cele câteva încredințate ție – nu ai făcut, pe care nu vrei să le faci, care au dat rezultate slabe și principiile cărei lucrări nu ai reușit să le înțelegi. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le examinezi adesea. Totodată, trebuie să înveți să ai părtașie cu alți oameni și să le pui întrebări și să înveți cum să identifici, în cuvintele și rânduilele de lucru ale lui Dumnezeu, un plan, principii și o cale de practică. Față de orice rânduială de lucru, indiferent dacă se referă la administrație, personal sau viața bisericească, sau orice fel de lucrare profesională, dacă are legătură cu responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, atunci este o responsabilitate pe care aceștia ar trebui să o îndeplinească, fiind în sfera responsabilităților acestora – acestea sunt sarcinile de care trebuie să te ocupi. Desigur, prioritățile ar trebui stabilite în funcție de situație, nicio lucrare nu poate să rămână în urmă. Unii conducători și lucrători spun: „Eu nu am zece mâini. Sunt atât de multe sarcini în rânduiala de lucru; cu siguranță nu mă pot descurca dacă sunt numit să mă ocup de toate.” Dacă există sarcini în care nu te poți implica personal, atunci ai rânduit ca altcineva să le îndeplinească? După ce ai făcut această rânduială, ai urmărit și ai făcut cercetări? I-ai evaluat lucrarea? Cu siguranță ai avut timp să faci cercetări și evaluări? Cu siguranță ai făcut-o! Unii conducători și lucrători spun: „Nu pot face decât o singură treabă pe rând. Dacă îmi ceri să fac evaluarea, nu pot evalua decât o sarcină pe rând; mai mult de atât nu este realizabil.” Dacă acesta este cazul, nu ești bun de nimic, calibrul tău este extrem de slab, nu ai capacitate de lucru, nu ești făcut pentru a fi conducător sau lucrător și ar trebui să te retragi. Pur și simplu fă o lucrare care ți se potrivește – nu cauza întârzieri în lucrarea bisericii și în creșterea vieții aleșilor lui

Dumnezeu, deoarece ai un calibru slab pentru a lucra; dacă îți lipsește această rațiune, ești egoist și josnic. Dacă ai un calibru obișnuit, dar ești capabil să fii atent la intenția lui Dumnezeu și ești dispus să te pregătești și nu ești sigur că poți face lucrarea bine, atunci ar trebui să cauți câteva persoane de calibru bun care să coopereze cu tine la lucrare. Aceasta este o abordare bună și se consideră că ai rațiune. Dacă propriul tău calibru este prea slab și nu ești cu adevărat capabil să faci această lucrare și, totuși, dorești să continui să ocupi această poziție și să te bucuri de beneficiile ei, atunci ești o persoană egoistă și josnică. Conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă conștiință și rațiune – acest lucru este de cea mai mare importanță. Fără măcar această umanitate, ei nu pot fi în niciun caz conducători sau lucrători și, chiar dacă ar lucra câtuși de puțin, vor fi conducători falși care le vor provoca doar rău aleșilor lui Dumnezeu și vor pune în pericol lucrarea bisericii. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să ia în considerare intențiile lui Dumnezeu; nu trebuie în niciun caz să fie dictatoriali și să se ocupe ei înșiși de tot, doar pentru a ajunge să nu facă nicio lucrare bine și să întârzie toată lucrarea bisericii, precum și pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Nu ar fi acest lucru o mare fărâdelege? Prin urmare, oamenii cu un calibru prea slab categoric nu pot fi conducători și lucrători. Cei cărora le lipsește o inimă cu frică de Dumnezeu și care nu pot fi atenți la intențiile lui Dumnezeu cu atât mai mult nu pot fi conducători și lucrători; aceștia nu pot fi desemnați responsabili pentru nicio sarcină. În calitate de conducători și lucrători, este important să fiți conștienți de propria persoană. Dacă tu nu poți face o lucrare reală, dar totuși vrei să-ți asumi totul și îți place să te bucuri de beneficiile statutului, aceasta este însăși definiția unui conducător fals și ar trebui să fii demis și eliminat.

După ce am avut părtășie despre responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească în legătură cu rânduielile de lucru din casa lui Dumnezeu, aveți acum o direcție privind modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să trateze și să implementeze rânduielile de lucru? (Da.) Mai sunt dificultăți? Dintre diferitele sarcini descrise în cadrul responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor despre care am avut părtășie, unii oameni s-ar putea să se concentreze doar asupra unuia sau a două aspecte, în timp ce alții s-ar putea să nu fie în stare nici măcar să le poată îndeplini. Dacă acei conducători și lucrătorii care se pot concentra la unul sau două aspecte ale lucrării au calibru suficient și pot învăța să urmărească și alte aspecte ale lucrării, atunci, practic, corespund standardului. Cu toate acestea, dacă rămân doar la nivelul de a predica doctrine și de a organiza adunări, dar nu pot face o lucrare specifică, iar atunci când li se cere să participe la inspectarea și urmărirea sarcinilor specifice devin îngrijorați, fără planuri, pași sau căi de urmat, neștiind ce să facă, acest lucru indică un calibru slab. Pot oamenii cu un calibru slab să implementeze rânduieli de lucru? (Nu.) Astfel de conducători și lucrători nu corespund standardului. Cum ar trebui să tratați asemenea conducători și lucrători? Spuneți-le: „Rânduielile de lucru au fost emise, iar noi avem o înțelegere clară a sarcinilor pe care trebuie să le realizăm și a principiilor pe care trebuie să le susținem, dar tu nu știi ce să faci și nu ai nicio cale de urmat. Și totuși,

încă ai neobrăzarea să ai părtășie și să ne ții predici. Ar trebui să te retragi imediat! Nu ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător, nu poți îndeplini această responsabilitate. Predă-o repede cuiva competent! Nu mai striga sloganuri aici, nimeni nu vrea să asculte!” Este acesta un mod adecvat de a trata problema? (Da.) Dacă nu poți face lucrarea, ce rost are să strigi nefondat sloganuri? Toată lumea poate citi cuvintele din rânduilele de lucru; toată lumea poate rosti doctrine – totul depinde de modul în care o faci, de fapt. Dacă nu poți să o faci, atunci nu ești potrivit pentru a fi conducător sau lucrător. Nicio sarcină nu este la fel de simplă ca a bate din palme. Fiecare sarcină impune ca lucrătorii și conducătorii să dezvolte planuri specifice de implementare în cadrul domeniului de aplicare a principiilor bazate pe situația specifică. În același timp, ei trebuie să știe cum să supravegheze, să inspecteze și să urmărească până când lucrarea este implementată corect, respectând pe deplin cerințele rânduilelor de lucru, având succes și obținând rezultate. Abia atunci și-au îndeplinit responsabilitățile de conducători și lucrători; numai atunci corespund standardului ca lucrători și conducători.

Atitudinea și manifestările conducătorilor falși cu privire la rânduilele de lucru

Tocmai am avut părtășie despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor atunci când vine vorba de rânduilele de lucru. În continuare, vom avea părtășie despre ce manifestări au conducătorii falși. În rândul conducătorilor falși pe care i-ați întâlnit, care este atitudinea lor față de rânduilele de lucru? Ce căi de acțiune și manifestări au ei? De obicei, conducătorii falși înțeleg din cuvintele rânduilelor de lucru ce trebuie făcut, care sunt cerințele specifice ale Celui de mai sus și care sunt proiectele de lucru specifice, dar le înțeleg doar în termeni de doctrină. Ei încă nu înțeleg sau nu percep în profunzime principiile specifice, standardele și căile de practică pentru implementarea rânduilelor de lucru. După ce au primit rânduilele de lucru, fac, de asemenea, lucrurile mecanic, având părtășie despre cum să facă lucrarea și cum să emită și să implementeze rânduilele de lucru. Cu toate acestea, indiferent de cât de mult au părtășie, nu au decât o înțelegere literală, doctrinară a rânduilelor de lucru. În ceea ce privește modul specific de implementare a rânduilelor de lucru și rezultatele care pot fi obținute, precum și cât de eficientă va fi implementarea dacă sunt selectate anumite persoane pentru a face lucrarea sau dacă se alege un anumit plan pentru a o implementa, ori dacă obiectivele și rezultatele cerute de rânduiala de lucru pot fi atinse, sunt ignoranți și confuzi în privința acestor aspecte. Când conducătorii falși implementează rânduilele de lucru, de obicei organizează doar o adunare pentru a predica unele cuvinte și doctrine, atribuie lucrarea, menționează câteva dintre cerințele lui Dumnezeu și apoi le cer tuturor să își exprime hotărârea. Ei consideră că astfel își fac treaba. Aceștia cred că, atât timp cât au atribuit lucrarea, au numit pe cineva responsabil și au menționat rezultatele pe care casa lui Dumnezeu le cere, și-au îndeplinit responsabilitatea. Apoi se simt complet relaxați, ca și cum lucrarea ar fi gata. Habar nu au când să inspecteze lucrarea, ce probleme și

dificultăți s-ar putea ivi în lucrare și care probleme pot sau nu pot fi rezolvate de cei din subordine. În plus, aceștia nu știu nici ce sarcini importante trebuie urmărite și nici în privința căror sarcini trebuie să ofere îndrumare. De exemplu, conducătorii falși nu se gândesc niciodată la pași importanți precum supravegherea, îndemnarea și inspectarea. Conducătorii falși care sunt ceva mai buni și care, comparativ, au un dram de conștiință și nu vor să mănânce pe gratis, cred că trebuie să lucreze cât de cât. Ei vor vizita biserica și îi vor întreba pe frați și surori dacă au vreo problemă. O persoană le spune: „Noi, frații și surorile, avem adesea dispute atunci când suntem împreună. Atunci când opiniile noastre diferă, ne certăm la nesfârșit și ne dezvăluim impulsivitatea.” Conducătorii falși spun: „Acest lucru este ușor de rezolvat” și apoi organizează o adunare, unde au părtășie: „Oamenii ar trebui să învețe toleranța și răbdarea; aceștia ar trebui să învețe să fie smeriți, să nu fie aroganți și să învețe să se supună. Aceasta este intenția lui Dumnezeu. Oricine dezvăluie o fire coruptă ar trebui să reflecteze asupra sa și să accepte emondarea, nu să trăiască după propria fire coruptă.” După ce au avut părtășie despre toată această doctrină, ei spun: „Vă puteți ocupa singuri de problemele rămase. Nu mă pricep foarte bine la chestiuni tehnice. În orice caz, am organizat această adunare pentru voi; trebuie doar să lucrați așa cum credeți de cuviință. Cel mai important lucru este să fiți loiali în îndeplinirea îndatoririlor voastre și să nu insistați cu propriile idei.” După ce ascultă, oamenii chibzuiesc și spun: „Problema noastră nu este doar dezvăluirea corupției, a impulsivității și a dorințelor egoiste, ci și faptul că suntem nesiguri și nelămuriti în privința unor probleme tehnice și nu știm cum să acționăm în concordanță cu principiile. Această problemă nu a fost rezolvată!” Conducătorii falși răspund: „Citiți mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce firile corupte pe care le dezvăluiți vor fi înlăturate, se vor rezolva și aceste probleme.” Lucrarea la care conducătorii falși sunt cei mai pricepuți este aceea de a trâmbița doctrine și de a striga sloganuri. Ei nu anticipează problemele frecvente care pot apărea în cadrul lucrării. Atunci când o persoană abordează o problemă, ei au o singură soluție, și anume să explice prin câteva cuvinte și doctrine, apoi să ofere o povață sau un sfat și consideră că au terminat. Ei nu pot propune niciun plan specific și nu pot oferi îndrumarea și ajutorul corecte. Nu este lucrarea conducătorilor falși simplă și ușoară? Indiferent unde merg, ei doar predică, concentrându-se în primul rând să rostească predici doctrinare și să strige sloganuri. Această situație este destul de comună printre conducători și lucrători, nu-i așa? Ei nu pot implementa lucrări specifice și nu știu cum să efectueze, să implementeze sau să urmărească rânduielile de lucru care se emit. Nu știu care sunt responsabilitățile lucrării lor sau ce sarcini ar trebui să realizeze. Atunci când li se cere să facă o anumită lucrare, ei doar strigă sloganuri. Când o persoană abordează o problemă, ei profită de ocazie pentru a începe să predice. Dacă se aduce în discuție o problemă crucială pe care nu o pot rezolva, recurg la emondarea și dojenirea oamenilor. Ei nu au alte soluții și nu pot rezolva deloc problemele și abaterile care apar în lucrare. Aceasta este o caracteristică principală a conducătorilor falși. Există, de asemenea, conducători falși cărora li se cere

să implementeze o rânduială de lucru și să inspecteze ce dificultăți apar în timp ce lucrarea este realizată – dacă aceștia pot rezolva dificultățile, ar trebui s-o facă prompt; dacă nu reușesc, pot să adune câteva întrebări și să caute ajutor de sus, iar Cel de mai sus le va rezolva. Dar ceea ce se întâmplă este că, atunci când merg la fața locului pentru a participa la această lucrare, îi convoacă pe toți la adunări toată ziua și, pe lângă faptul că descoperă care dintre aceștia sunt în conflict, care dintre ei se ceartă mereu, a căror umanitate nu este prea bună, care are o înțelegere denaturată, care este arogant și nu renunță niciodată la propriile idei, care este lacom și leneș, care seamănă cu neîncrezătorii și care sunt oameni răi, ei nu pot identifica nicio problemă sau dificultate care apare în implementarea lucrării și nici nu pot să vadă aceste probleme. Credeți că asemenea conducători și lucrători își pot duce lucrarea la bun sfârșit? (Nu.) Unde se află problema? (Calibrul lor este prea slab, nu au capacitatea de a discerne și nu pot identifica problemele.) Câți astfel de conducători sunt în jurul vostru? Pot conducătorii voștri să identifice problemele? Dacă se emite o rânduială de lucru, iar conducătorii și lucrătorii doar strigă sloganuri și predică fără niciun plan sau pas specific pentru a o implementa, neștiind cum să o facă, atunci lucrarea nu poate fi implementată. Ea este efectiv considerată nulă și inefficientă. Cheia pentru ca o rânduială de lucru să fie implementată cât mai bine în biserică și eficiența acesteia constă în abilitatea conducătorilor și lucrătorilor de a face sau nu o lucrare reală. Dacă lucrătorii și conducătorii au un calibru bun, capacitate de lucru și loialitate, atunci rânduiala de lucru va fi implementată bine. În cazul în care conducătorii și lucrătorii au un calibru slab, sunt confuzi și nu au capacitate de lucru, atunci, indiferent dacă în biserică există cineva talentat în domeniul lucrării sau cât de dispuși sunt frații și surorile să-și îndeplinească obligațiile, rânduiala de lucru nu poate să fie implementată, darămite să obțină vreun rezultat.

Lucrarea conducătorilor falși se limitează la ceea ce oamenii pot vedea la suprafață. Chiar și atunci când implementează rânduiele de lucru, este doar ca o formalitate, fără niciun fel de urmărire sau inspectare ulterioară. Lucrarea lor se menține la nivelul în care doar fac lucrurile mecanic; nu are nicio forță reală în spatele ei și nu reușește să obțină niciun rezultat. De exemplu, în cazul lucrării de scriere a articolelor de mărturie bazate pe experiențe, după ce primește această rânduială de lucru, un conducător fals convoacă oamenii la adunări pentru a avea părtășie și adresează diverse întrebări pe care aceștia le au despre rânduiala de lucru pe care nu o înțeleg. După ce termină să predice doctrine, iar oamenii par că au înțeles, conducătorul fals se gândește: „Lucrarea a fost atribuită, așadar ce ar trebui să fac eu? Întrucât casa lui Dumnezeu cere să se scrie articole de mărturie bazate pe experiențe, trebuie să scriu și eu. Dacă nu scriu, oare oamenii nu vor avea o părere proastă despre mine, în calitate de conducător?” Acesta chibzuiește acasă la ce să scrie, iar o zi mai târziu, tot nu a scris nimic. Se gândește: „E destul de solicitant să scrii un articol. În general, simt că am experiențe, dar de ce acestea dispar atunci când încep să scriu? Unde au dispărut acele experiențe? Nu, chiar am experiențe, doar că procesul de scriere mă blochează. Am ieșit și am

interacționat prea mult cu oamenii, ceea ce îmi distrage atenția, fiindu-mi greu să mă concentrez. Nu pot să am mereu părtaşie și să discut despre lucrare cu oamenii; altfel, mintea mea va continua să hoinărească și nu voi putea să scriu articolul. Am nevoie de o perioadă de liniște pentru a mă gândi cu atenție cum să îl compun corect, înainte de a-l putea scrie.” Acesta a transformat scrierea articolelor în sarcina lui principală și tratează ca pe o sarcină secundară lucrarea pe care un conducător și un lucrător ar trebui să o facă. Își petrece toată ziua scriind articole acasă, fără să acorde atenție implementării lucrării și fără să învețe sau să priceapă câți oameni din diferite biserici pot scrie articole sau dacă există oameni potriviți care să îndrume și să verifice cu strictețe lucrarea – nu are nicio idee despre aceste lucruri. Trece o lună și nu numai că nu a scris un articol, dar nici nu știe cum progresează această lucrare în biserică. Care este problema aici? După ce este emisă rânduiala de lucru, unii conducători de biserică, aceia cu un calibru slab, nu știu cum să facă o lucrare reală. La fel ca această persoană, ei doar predică unele cuvinte și doctrine și strigă sloganuri, și asta e tot. Dacă frații și surorile sunt sau nu dispuși să scrie nu contează pentru ei; conducătorii nu îi îndeamnă și nu îi îndrumă, cu atât mai puțin nu îi corectează. Iar conducătorul fals nu este preocupat de asemenea conducători și lucrători. Unii frați și unele surori scriu un tip de articol, iar alții scriu un alt tip, dar nu există nimeni care să verifice cu strictețe dacă ceea ce scriu ei este practic și în concordanță cu principiile. Frații și surorile nu înțeleg principiile și nu știu pe cine să întrebe; ei scriu doar pentru că li se spune, aceștia ascultă de rânduilele casei lui Dumnezeu. De asemenea, sunt unii care au experiență, dar nu au educație; acești oameni nu au pe nimeni care să îi ajute să își redacteze articolele și nimeni nu face rânduile în această privință. Apar tot felul de probleme, dar unde sunt conducătorii și lucrătorii? Ce fac ei? Sunt în „izolare” și scriu articole! Conducătorii falși nu știu cu ce ar trebui să fie ocupați sau ce sarcini ar trebui să realizeze. Rânduilele de lucru sunt implementate în biserică într-o varietate de moduri, cu abordări diferite, iar ei nu cercetează niciun aspect al acestora. Atunci când frații și surorile întâmpină diverse probleme în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și le raportează aceste probleme, ei nu le rezolvă. În consecință, multe probleme și dificultăți se adună și, de asemenea, tot felul de articole de mărturie bazate pe experiențe se acumulează, fără să le redacteze cineva, să le revizuiască sau să le verifice cu strictețe. Cu toate acestea, conducătorii falși nu urmăresc și nu inspectează aceste probleme, iar frații și surorile nu îi pot găsi atunci când au probleme. Conducătorii falși nu își dau seama că această lucrare este responsabilitatea lor și că ar trebui să o urmărească. Nu sunt ei gunoaie? (Ba da.)

Modul în care un conducător sau un lucrător implementează lucrarea, precum și eficiența și rezultatele lucrării sale, testează dacă aceștia corespund standardului. Acest lucru testează, de asemenea, umanitatea lor, calibrul și capacitatea lor de lucru și dacă au simțul poverii. Atunci când conducătorii falși primesc o rânduială de lucru, ei o consideră terminată după ce au părtaşie despre ea. Ei nu participă, nu supraveghează, nu îndeamnă, nu inspectează implementarea și nici nu o urmăresc. Nu înțeleg că aceste

sarcini sunt cele pe care ar trebui să le facă; nu înțeleg că aceste sarcini sunt responsabilitățile lor în calitate de conducători și lucrători. Ei cred că, pentru a fi conducători și lucrători, trebuie doar să poată predica. Nu sunt niște netoți? Pot niște netoți să corespundă standardului ca lucrători și conducători? (Nu.) Nu pot să corespundă standardului în calitate de conducători și lucrători, însă ei cred că sunt destul de buni și că pot face lucrarea. Nu le lipsește o doagă? Nu sunt în stare nici măcar să implementeze o sarcină atât de simplă precum scrierea articolelor de mărturie bazate pe experiențe. Aceasta este una dintre cele mai ușoare sarcini – trebuie doar să îi mobilizeze pe cei cu un calibru bun și experiență de viață pentru a scrie articole de mărturie, iar apoi să-i urmărească și să le ofere îndrumare. Unii conducători și lucrători au un calibru mediu și un nivel scăzut de educație și nu se pricep la lucrarea bazată pe texte, dar pot să desemneze persoane potrivite care să fie responsabile. În acest fel, ei pot face totuși o lucrare reală. Dacă nici măcar nu știu ce fel de persoane să desemneze pentru a fi responsabile și a efectua verificarea cu strictețe, ei nu pot face lucrarea și sunt conducători falși. Unii oameni spun: „S-ar putea ca un conducător fals să nu fie capabil să facă o lucrare bazată pe texte din cauza calibrului slab și a educației modeste, dar ar trebui să fie capabil să facă altă lucrare.” Este valabilă această afirmație? (Nu.) De ce nu este valabilă? (Lucrarea de scriere a articolelor de mărturie bazate pe experiențe este simplă. Dacă nu pot să explice lucrarea clar sau să o implementeze, atunci cu siguranță nu se pot ocupa de alte sarcini. Ei nu știu cum să facă sau să urmărească lucrarea.) Acest lucru arată că au un calibru prea slab. Sunt niște netoți. Ei cred că a fi conducător sau lucrător este ca și cum ai fi un oficial al marelui balaur roșu: atât timp cât învață să flateze, să se fălească, să strige sloganuri și să se implice în acțiuni frauduloase, înșelându-și superiorii și ascunzând lucruri de subalternii lor, ei pot să prindă rădăcini și pot primi un salariu guvernamental. Nu înțeleg că, pentru a fi conducător sau lucrător, cel mai important aspect este să învețe să facă o lucrare reală. Aceștia își imaginează că slujba conducătorilor și lucrătorilor este foarte simplă. Ca urmare, nu fac nicio lucrare reală și devin conducători falși.

Ce alte manifestări specifice au conducătorii falși? Pot aceștia să discearnă și să înțeleagă principiile și standardele cerute de rânduielile de lucru? (Nu.) De ce nu pot? Ei nu pot discerne care sunt principiile acestei lucrări și nu o pot verifica. Când apar situații speciale în timpul implementării specifice a lucrării, nu știu cum să le rezolve. Când frații și surorile îi întreabă ce să facă într-una dintre aceste situații, devin confuzi: „Acest lucru nu este menționat în rânduielile de lucru, de unde să știu cum să îl rezolv?” Dacă nu știi, cum poți implementa această lucrare? Nici măcar nu știi, dar tot le ceri altora să o implementeze – este acest lucru realist? Este rezonabil? Atunci când conducătorii și lucrătorii falși implementează rânduielile de lucru, pe de o parte, habar nu au de pașii și planurile de implementare a rânduielilor de lucru. Pe de altă parte, atunci când se întâmpină probleme, nu pot efectua verificări în conformitate cu principiile cerute de rânduielile de lucru. Prin urmare, atunci când apar nenumărate probleme de tot felul în

timpul implementării rânduielilor de lucru, sunt complet incapabili să le rezolve. Deoarece, în etapele inițiale, conducătorii falși nu pot identifica sau anticipa problemele și nu pot avea părtășie în avans, iar, în etapele ulterioare, atunci când apar probleme, nu le pot rezolva, ci doar predică doctrine goale și aplică reglementări rigide, problemele continuă să se repete și să persiste, unele lucrări suferind întârzieri de implementare, iar altele nefiind implementate într-o măsură suficientă. De exemplu, în ceea ce privește rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu pentru îndepărtarea și excluderea oamenilor, atunci când conducătorii falși efectuează această lucrare, îndepărtează doar oamenii evident răi, antihriștii și spiritele rele care provoacă perturbări și tulburări, precum și neîncredătorii pe care toți frații și surorile îi consideră respingători și dezgustători. Cu toate acestea, există încă unii care ar trebui îndepărtați, și anume acei oameni răi și antihriști ascunși, insidioși și vicleni. Frații și surorile nu îi pot discerne și nici conducătorii falși nu o pot face. De fapt, conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, acești oameni au ajuns deja la nivelul de a fi îndepărtați. Cu toate acestea, deoarece conducătorii falși nu îi pot discerne, încă îi consideră pe acești oameni ca fiind buni și chiar îi promovează, îi cultivă și îi folosesc pentru lucrări importante, permițându-le să dețină puterea și să ocupe poziții de lucru importante în biserică. Poate fi implementată atunci rânduiala de lucru a casei lui Dumnezeu de a îndepărta și exclude oamenii? Pot fi rezolvate complet diverse probleme? Poate lucrarea de răspândire a Evangheliei să se desfășoare normal? În mod clar, rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu pot fi pe deplin implementate și o mulțime de lucrări importante nu pot fi făcute bine. Deoarece oamenii folosiți de conducătorii falși nu dețin niciun fel de adevăr-realitate și pot chiar să comită fapte rele, acest lucru împiedică desfășurarea în bune condiții a diverselor elemente ale lucrării bisericii. Conducătorii falși îi folosesc pe acești oameni răi, permițându-le să îndeplinească îndatoriri importante și să întreprindă lucrări importante în biserică, permițându-le acestor oameni răi până și să gestioneze jertfele. Va perturba și va tulbura asta lucrarea bisericii? Va cauza pierderi jertfelor aduse lui Dumnezeu? (Da.) Aceasta este o consecință foarte gravă. Deoarece falșii conducători nu-i pot discerne pe acești oameni, nu sunt capabili să-i verifice și îi lasă pe acești oameni răi să preia sarcini importante, lucrarea este făcută complet de mântuială. În îndeplinirea îndatoririlor proprii, acești oameni răi acționează întotdeauna cu superficialitate, îi înșală pe superiorii lor, ascund lucruri de subalterni și nu fac nicio lucrare reală; acționează fără scrupule, induc oamenii în eroare și comit tot felul de fapte rele. Cu toate acestea, conducătorii falși nu îi pot discerne și, până când observă problemele, un mare dezastru a avut deja loc. De exemplu, în zona pastorală Henan, unii oameni răi care au devenit conducători au folosit diverse mijloace josnice pentru a fura jertfele aduse lui Dumnezeu; au furat sume uriașe, iar aceste sume nu au fost recuperate niciodată. Are acest lucru vreo legătură cu faptul că lucrătorii și conducătorii aleg și folosesc oameni nepotriviti? (Da.) Conform rânduielilor de lucru, dacă nu se pot discerne oamenii selectați, aceștia pot fi mai întâi desemnați să facă o lucrare simplă, lucrarea lor poate fi ulterior urmărită,

iar ei pot fi observați o perioadă de timp. Persoanelor care nu pot fi discernute deloc nu trebuie să li se atribuie nicio lucrare importantă, mai ales dacă aceasta presupune riscuri. Ar trebui să se ia decizii cu privire la modul de a-i trata și de a se ocupa de ei numai după observarea lor pe termen lung și după ce le este discernută esența. Conducătorii falși nu lucrează conform rânduielilor de lucru și nu pot pricepe principiile; cu atât mai mult, ei nu pot discerne oamenii și îi folosesc pe cei nepotriviti. Acest lucru duce la pierderi atât în lucrarea bisericii, cât și în jertfele aduse lui Dumnezeu. Aceasta este calamitatea provocată de conducătorii falși. Antihriștii se folosesc intenționat de oameni răi, în timp ce conducătorii falși sunt confuzi, nu îi pot vedea pe oameni așa cum sunt și nu pot vedea adevărata esență a problemelor pe care le identifică. Ei folosesc și repartizează oameni bazându-se doar pe sentimentele lor. Majoritatea persoanelor rânduite de conducătorii falși sunt nepotrivite; ele cauzează pierderi în lucrarea bisericii, consecințele faptelor acestora fiind identice cu cele ale antihriștilor care folosesc în mod deliberat oameni răi. Conducătorii falși, de calibru slab și incapabili să facă lucrarea provoacă și ei apariția unor consecințe destul de grave, nu-i așa? (Da.) Așadar, nu vă gândiți că doar antihriștii încalcă rânduielile de lucru; conducătorii falși pot încălca, de asemenea, rânduielile de lucru. Chiar dacă nu este intenționat, în cele din urmă, natura acestui fapt este tot o încălcare a rânduielilor de lucru. Din cauza faptului că nu înțeleg adevărurile-principii și nu sunt capabili să vadă oamenii sau chestiunile așa cum sunt în realitate, conducătorii falși ajung să încalce rânduielile de lucru și să nu poată realiza o lucrare reală. Acest lucru întârzie lucrarea bisericii și dăunează aleșilor lui Dumnezeu. Natura și consecințele acțiunilor lor sunt aceleași precum cele ale antihriștilor care fac lucrarea, provocând la rândul lor pierderi în lucrarea bisericii și aducând prejudicii pătrunderii în viață a fraților și surorilor.

Atunci când fac lucrarea și implementează rânduieli de lucru, conducătorii falși doar fac lucrurile mecanic și le transformă într-o adevărată harababură. Aceștia sunt foarte neprihăniți de sine și nu caută și nici nu au părtașie niciodată, crezând cu nesăbuintă că au un calibru bun; îndrăznesc să ia măsuri și pot vorbi elocvent. Deoarece frații și surorile îi aleg sau casa lui Dumnezeu îi promovează și îi cultivă temporar, ei se consideră corespunzând standardului în calitate de conducători și capabili să-și îndeplinească responsabilitățile. Habar nu au că nu reprezintă nimic și că nu pot îndeplini niciuna dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Nu își cunosc neajunsurile; pur și simplu îndrăznesc cu nerușinare să facă lucruri. Ca urmare, după ce sunt emise diverse rânduieli de lucru, aceștia nu pot implementa niciuna dintre ele conform cerințelor Celui de mai sus. Fiecare rânduială de lucru pe care o gestionează sfârșește prin a fi o adevărată harababură și complet haotică. Implementarea lucrării administrative de către aceștia este slabă; nu le este clar câți credincioși noi au fost câștigați prin predicarea Evangheliei, cum să întemeieze biserici, să selecteze conducători și diaconi și cum să conducă viața bisericească. În ceea ce privește cine are cele mai multe rezultate în a se ocupa de lucrarea de evanghelizare, cine aduce mărturie cel mai eficient, cine este cel

mai potrivit pentru a uda biserica și căror lideri de echipă ar trebui să le fie ajustate atribuiri datoriei sau care dintre ei ar trebui să fie demși pentru că sunt iresponsabili și cum să soluționeze problemele care apar în anumite aspecte ale lucrării, conducătorii falși nu sunt lămurii în legătură cu toate aceste sarcini specifice și fac o harababură totală din lucrarea lor. Conducătorii falși fac o harababură totală și în cazul diferitelor sarcini profesionale din cadrul bisericii, care necesită un nivel mai ridicat al cunoștințelor tehnice. Ei habar nu au cum să îndeplinească aceste sarcini în mod specific. Chiar dacă vor să se intereseze în legătură cu acestea, nu știu cum să facă acest lucru. Vor să Îl întrebe pe Cel de mai sus cum să abordeze aceste sarcini, dar nici măcar nu știu cum să își formuleze întrebările. Drept rezultat, lucrarea nu poate fi făcută. Chiar și simpla sarcină de gestionare a bunurilor impusă de rânduielile de lucru – de a desemna persoanele potrivite pentru protejarea și alocarea bunurilor și de a stabili diverse sisteme – este ceva ce falșii conducători nu pot să gestioneze. Ei fac o harababură totală din asta. Conducătorii falși sunt într-o confuzie totală în privința fiecărei sarcini de care se ocupă. Când sunt întrebați dacă au implementat rânduielile de lucru, se simt mândri și spun cu încredere: „Da, am făcut-o. Toată lumea are o copie a rânduielilor de lucru și toată lumea știe ce lucrare solicită casa lui Dumnezeu.” Dacă îi întrebi cum au făcut-o, dacă le ceri să explice etapele specifice ale lucrării, care sarcini au fost realizate relativ mai slab și care sarcini au fost realizate mai bine, dacă fiecare sarcină a fost realizată în mod corespunzător, care sarcini necesită urmărire și inspectare continuă și dacă s-au găsit probleme după inspectare, ei nu au nicio idee despre toate acestea. Unii conducători falși, de când ocupă această funcție, nici măcar nu știu ce sarcini trebuie să îndeplinească sau care este sfera responsabilității lor. Nu este acest lucru și mai problematic? Au majoritatea conducătorilor și lucrătorilor în prezent această problemă, într-un fel sau altul? (Da.)

Criteriul pentru a testa dacă lucrătorii și conducătorii corespund standardului

Prin intermediul părtășiei de astăzi, aveți acum o înțelegere mai clară a responsabilităților pe care conducătorii și lucrătorii și supraveghetorii ar trebui să le îndeplinească? Aveți o imagine mai bună în minte? Este mai precisă înțelegerea voastră privind rolul de conducători și lucrători? (Da.) Pe de o parte, conducătorii și lucrătorii au dobândit o anumită înțelegere cu privire la sarcinile pe care ar trebui să le realizeze; pe de altă parte, toți ceilalți au acum unele căi pentru a discerne dacă un conducător sau un lucrător corespunde sau nu standardului. În conformitate cu cerințele celei de-a noua responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor, corespund standardului majoritatea conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) Așadar, care conducători și lucrători pot să devină corespunzători standardului și care nu? Cei care au un calibru care este conform standardului, o anumită experiență practică, anumite principii în gestionarea lucrurilor și un simț al poverii pentru lucrarea bisericească pot deveni corespunzători standardului ca lucrători și conducători după o perioadă de instruire. Cu toate acestea, cei cu un

calibru slab și fără capacitate de înțelegere, care nu pot pricepe principiile indiferent despre cât de mult adevăr are cineva părtășie, nu pot deveni corespunzători standardului în calitate de conducători și lucrători, ci pot fi doar eliminați. Prin urmare, dacă-ți dorești să devii un conducător sau un lucrător care corespunde standardului și vrei să fii ales de alții drept conducător sau lucrător, ar trebui mai întâi să evaluezi dacă este suficient calibrul tău. Cum poți evalua acest lucru? Prin a observa dacă poți sau nu să implementezi rânduiești de lucru. Ia o rânduială de lucru recentă, citește-o și testează-te pentru a vedea dacă știi etapele și planurile necesare pentru implementarea acesteia. Dacă ai idei și planuri și știi cum să o implementezi, atunci ar trebui să-ți asumi lucrarea ca o datorie obligatorie când frații și surorile te aleg. Cu toate acestea, dacă după citirea rânduiei de lucru mintea ta este goală, nu poți absolut deloc să vezi cine este cel mai potrivit pentru a fi rânduit să se ocupe de lucrare și, cu atât mai mult, nu poți să vezi cum să implementezi în mod specific diferitele elemente ale lucrării bisericii, nici nu știi cum să ai părtășie, să supraveghezi, să inspecțezi și să urmărești și nu te-ai gândit la etape sau planuri de implementare, dar unii frați și surori cred în mod eronat că ești foarte talentat și potrivit pentru a fi conducător sau lucrător, care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să spui: „Mulțumesc pentru laude, dar, de fapt, nu prea am talent. Nu am ceea ce trebuie – m-ați judecat greșit. Dacă mă alegeți drept conducător, lucrarea bisericii va fi întârziată. Îmi cunosc statura; nu știu nici măcar cum să implementez o simplă rânduială de lucru – habar nu am de unde să încep și nu am nicio direcție. Fără a înțelege adevărul, lucrarea bisericii nu poate fi făcută bine. Chiar dacă m-ar numi Cel de mai sus, nu aș fi în stare să o fac. Chiar nu sunt făcut pentru acest rol.” Ce părere ai despre acest fel de confesiune? Această abordare arată rațiune; oamenii care spun acest lucru au mult mai multă rațiune decât conducătorii falși. Conducătorii falși nu ar putea spune niciodată ceva atât de rațional. Aceștia gândesc: „Eu am fost ales, așa că eu se cuvine să fiu conducător. De ce să nu fiu eu? Sunt talentat, deci merit asta. Este o problemă să nu poți implementa rânduiești de lucru? Cine se naște știind cum să o facă? Nu este ceva ce pot învăța? Atât timp cât pot predica, este suficient. Am înțelegere spirituală, cunosc și înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, pot avea părtășie și pot găsi calea de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Mă pricep să înlătur firile corupte și diferitele stări ale oamenilor. Implementarea rânduiei de lucru ale casei lui Dumnezeu e floare la ureche. Nu este doar o lucrare de gestionare administrativă? Am studiat gestionarea administrativă înainte, așa că această lucrare minoră de gestionare a casei lui Dumnezeu nu este o problemă pentru mine!” Nu este o asemenea persoană în pericol? (Ba da.) În ce constă pericolul? Puteți să deslușiți această chestiune? (Ei nu pot să facă lucrarea și vor perturba și tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu și nu numai că își vor face rău lor și fraților și surorilor, dar vor și întârzia lucrarea casei lui Dumnezeu.) Oare este doar rău? La asta se va ajunge în cele din urmă? Dacă ar fi numai acest lucru, ar mai putea fi remediat. Problema-cheie este că, dacă un conducător fals își continuă rolul o perioadă lungă de timp, el va urma calea antihriștilor și va deveni în cele din urmă un antihrist. Crezi că a fi

conducător sau lucrător este atât de simplu? Odată cu statutul apare ispita, iar odată cu ispita apare și pericolul. Care este acest pericol? Este posibilitatea de a urma calea antihriștilor. Cea mai gravă consecință a urmării căii antihriștilor este să devii un antihrist.

Unii oameni spun: „Anumiți conducători falși au doar un calibru oarecum slab, dar umanitatea lor nu este rea. Pot ei să urmeze calea antihriștilor?” Cine spune că a avea o umanitate care nu este rea înseamnă că ei nu vor urma calea antihriștilor? Cât de răi trebuie să fie pentru a fi considerați antihriști? Poți să vezi acest lucru așa cum e de fapt? Dacă un conducător fals își continuă rolul pentru o perioadă lungă de timp, el a pornit deja pe calea antihriștilor. Există o diferență între a urma calea antihriștilor și a deveni un antihrist? (Nu.) Aduceți-vă aminte: ce cale urmează acești conducători falși? Conducătorii falși nu fac și nici nu sunt capabili să facă o lucrare specifică, dar totuși vor să rămână în poziții înalte pentru a le ține morală altora și a-i face pe oameni să îi asculte. Este aceasta urmarea căii antihriștilor? Care este consecința faptului de a urma calea antihriștilor? (Ei devin în mod natural antihriști.) Deși conducătorii falși nu sunt în mod inherent antihriști sau oameni răi, dacă urmează calea antihriștilor pentru o lungă perioadă de timp, fără supraveghere sau fără ca cineva să-i raporteze și să-i demită, pot să preia puterea și să întemeieze împărății independente? (Da.) În acest punct, nu au devenit ei antihriști? Deci, vedeți, nu este periculos rolul unui conducător fals? (Ba da.) A fi un conducător fals este deja foarte periculos. Deși în prezent disecăm conducătorii falși și nu ne atingem de antihriști, există o legătură între esența celor două tipuri de oameni. De fapt, conducătorii falși urmează calea antihriștilor. Urmarea acestei căi îi va conduce în mod natural să devină antihriști, ceea ce este stabilit de natura-esență personală. În acest moment, nu mai este nevoie să ne uităm la umanitatea-esență a acestora; însăși calea lor stabilește dacă sunt sau nu antihriști. Luați în considerare acei conducători falși care au fost demiși. Dacă nu ar fi fost demiși la timp, atunci, judecându-le esența după modul în care s-au comportat și după ceea ce au dezvăluit în timpul mandatului lor, ar fi urmat la un moment dat calea antihriștilor? Ar fi devenit antihriști? De fapt, unii oameni au dat deja semne în acest sens, iar casa lui Dumnezeu a fost cea care i-a demis imediat. Dacă nu ar fi fost demiși, ar fi început să trăiască de pe urma bisericii și să-i inducă în eroare pe oameni. Ar fi început să se comporte ca niște oficiali sau stăpâni în poziții înalte, făcând pe șefii cu oamenii și dând porunci, obligându-i pe ceilalți să-i asculte ca și cum ei ar fi Dumnezeu. Aceștia ar pretinde chiar că sunt desăvârșiți de Dumnezeu și oameni folosiți de El. Nu este acest lucru îngrijorător? Așadar, cum ar trebui să privim și să caracterizăm stările și manifestările unor asemenea conducători falși? Ei pot fi caracterizați preliminar ca ipocriți, oameni care trăiesc de pe urma bisericii, farisei. Și ce se întâmplă dacă acest lucru continuă să ia proporții? Deși este posibil ca falșii conducători să nu fie la fel de feroce sau de ticăloși ca antihriștii și cu toate că, la suprafață, aceștia par să aibă capacitatea de a îndura greutăți și de a munci din greu, de a-i ajuta pe alții la fiecare pas și de a fi răbdători și toleranți cu oamenii, la fel ca fariseii care călătoreau pe uscat și pe mare pentru a predica și a lucra,

ce contează în cele din urmă? Dacă nu pot implementa o singură sarcină, cu ce diferă acțiunile și comportamentul lor de cele ale fariseilor? Sunt faptele lor în cooperare cu lucrarea lui Dumnezeu sau Îi sfidează și tulbură lucrarea? În mod clar, ei se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu și împiedică progresul normal al diferitelor elemente de lucru ale bisericii. Nu-i așa că nu este cu nimic diferit de comportamentul fariseilor și al acelor pastori și prezbiteri din lumea religioasă? Conducătorii falși sunt exact ca ei. Așadar, cum ar trebui să îi caracterizăm? Ce se va întâmpla dacă falșii conducători continuă să activeze? Ei nu numai că nu vor reuși să implementeze rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, dar vor începe și să denunțe, să critice, să judece, să condamne și să facă alte asemenea lucruri față de aceste rânduieli – o întreagă serie de comportamente de tip antihrist își vor face apariția. Nu numai că nu reușesc să implementeze rânduielile de lucru, dar găsesc și diverse scuze pentru a li se opune și a împiedica implementarea acestora. Acest lucru nu înseamnă să cooperezi cu lucrarea lui Dumnezeu, ci să împiedici și să tulburi lucrarea casei lui Dumnezeu. Înseamnă că aceștia își folosesc noțiunile și închipuirile, precum și puterea și statutul care le-au fost date de casa lui Dumnezeu, pentru a împiedica implementarea rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta esența problemei? (Ba da.) Conducătorii falși nu fac o lucrare reală și nu pot implementa diferitele sarcini rânduite de Cel de mai sus, dar își afirmă totuși statutul pentru a le predica oamenilor, simțind că sunt șefii, căpeteniile aleșilor lui Dumnezeu. Acest lucru îi face deja antihriști – antihriști veritabili. Este corectă această caracterizare a unor asemenea oameni? Este extrem de corectă, fără nicio eroare! Nu e un raționament logic, ci o caracterizare bazată pe esența lor. Cei care nu pot implementa rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt conducători falși, iar cei care nu implementează rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt, de asemenea, conducători falși. Înainte de a fi dezvăluiți ca farisei, pot fi caracterizați ca fiind conducători falși. Cu toate acestea, din momentul în care devin farisei și trăiesc de pe urma bisericii, se bazează pe „realizările lor din trecut” și ocupă poziții fără să implementeze rânduieli de lucru sau să îndeplinească sarcini specifice, devenind obstacole în calea lucrării casei lui Dumnezeu, asemenea oameni ar trebui caracterizați drept antihriști. Cum stabilești dacă o persoană este un conducător fals sau un antihrist? Un conducător fals este caracterizat în funcție de capacitatea sa de a implementa rânduieli de lucru și de a face o lucrare reală. Cei care nu implementează rânduieli de lucru și nu fac o lucrare reală sunt conducători falși. Cu toate acestea, dacă știi că nu pot face o lucrare reală și nu pot implementa rânduielile de lucru de la Cel de mai sus, dar tot vor să își afirme statutul pentru a predica și a striga sloganuri ca să câștige inimile oamenilor și ignoră rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și se așteaptă din partea casei lui Dumnezeu – având în vedere faptul că ei cred în Dumnezeu și suferă pentru lucrarea bisericii timp de mulți ani – să-i țină prin preajmă, astfel încât să poată trăi de pe urma bisericii și să exploateze casa lui Dumnezeu ca pe un azil de bătrâni, continuând să-i inducă în eroare pe frați și surori, căutând chiar puterea de a structura discursul și

autoritatea de a lua decizii, atunci asemenea oameni sunt antihriști. Acesta este modul în care stabilești dacă cineva este un conducător fals sau un antihrist. Este clar acest principiu și standard de caracterizare? (Da.)

Cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor implică în primul rând rânduilele de lucru. Dacă un conducător sau lucrător implementează sau nu rânduilele de lucru este criteriul pentru a testa dacă ei corespund standardului. Cea mai exactă metodă de a evalua dacă lucrătorii și conducătorii sunt adevărați sau falși constă în a stabili dacă aceștia își desfășoară lucrarea bisericească în conformitate cu rânduilele de lucru. Utilizarea atitudinii lor față de rânduilele de lucru pentru a diseca și discerne conducătorii falși și pentru a stabili dacă aceștia sunt conducători falși sau antihriști este într-un totu corectă. Evaluarea conducătorilor și lucrătorilor în funcție de modul în care implementează rânduilele de lucru, de capacitatea lor de a implementa rânduilele de lucru și de eficiența și rigurozitatea implementării acestora este corectă și rațională pentru orice lucrător sau conducător. Nu este menită să îngreuneze în mod deliberat lucrurile pentru nimeni. Puteți discerne că unii conducători falși nu implementează rânduilele de lucru și în final devin antihriști? Este această afirmație întemeiată? (Da.) De ce este întemeiată? (Deoarece conducătorii falși nu implementează rânduilele de lucru și se folosesc de pozițiile lor pentru a-și întemeia împărății independente. Acest lucru înseamnă că au pornit deja pe calea antihriștilor.) Acesta este fenomenul – care este esența problemei? A nu implementa rânduilele de lucru înseamnă împotrivire și opunere față de Dumnezeu. Ce înseamnă să l te opui lui Dumnezeu? Cei care urmează calea antihriștilor l se opun lui Dumnezeu, aflându-se în opoziție directă față de El. Dacă cineva este un simplu conducător fals, pur și simplu nu știe cum să facă lucrarea sau să implementeze rânduilele de lucru; el nu l se împotrivesc în mod deliberat lui Dumnezeu. Cu toate acestea, caracteristicile antihristului sunt de natură mult mai gravă decât cele ale conducătorilor falși. Unii conducători falși urmează de mult calea antihriștilor. Acești indivizi încep prin a nu face o lucrare reală și prin a nu implementa rânduilele de lucru. După o lungă perioadă de timp în care au fost conducători și au fost capabili să predice câteva cuvinte și doctrine, ei simt că poziția lor este sigură, că au capital și că au câștigat prestigiu printre oameni. Apoi îndrăznesc să înceapă să facă ce vor și să l se opună lui Dumnezeu. Întotdeauna se supraestimează, crezând că au câștigat prestigiu printre frați și surori, că vorbele lor au greutate și, prin urmare, că ar trebui să aibă putere absolută de exprimare și autoritatea de a lua decizii în tot ceea ce fac. Ei cred că oamenii ar trebui să îi asculte, că aceștia ar trebui să le păstreze reputația intactă dacă se fac de răs atunci când fac ceva sau spun ceva greșit – așa cum ar trebui să facă și casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu ar trebui să îi consulte cu privire la orice problemă care apare și să le dea o parte din lucrurile bune, iar ei ar trebui să primească beneficii și laude mai mari decât ceilalți. Ei cred că și Dumnezeu ar trebui să îi privească dintr-o altă perspectivă. Ținând cont de aceste avantaje percepute și de superioritatea lor, aceștia nu cred că ar trebui să fie emondați cu ușurință sau că firea lor coruptă ar trebui dată în vileag în fața

altora de către casa lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să-i concedieze fără să țină cont de sentimentele lor. Astfel de oameni sunt în pericol. Ei se bazează pe „realizările lor din trecut”. Sunt farisei și au devenit deja antihriști. Nu este acest lucru stabilit de natura-esență a acestora? Dacă cineva urmărește adevărul și deține adevărul-realitate, ar face aceste cereri lipsite de rațiune casei lui Dumnezeu și lui Dumnezeu? (Nu.) Există un tip de persoană care, după ce a lucrat mult timp, simte că a câștigat statut și capital, însușindu-și astfel acest tip de gânduri și acest sentiment de superioritate. Ce fel de persoană este aceasta? Este o persoană cu esența unui antihrist. Pentru că nu urmărește adevărul și urmează calea antihriștilor, este arogantă și neprihănită de sine, având tot felul de pretenții absurde de la Dumnezeu și de la casa lui Dumnezeu. Se bazează pe „realizările din trecut”, trăiește de pe urma bisericii, se agață de propriul statut și, în cele din urmă, devine un antihrist. Acesta este un exemplu de antihrist tipic. Există asemenea oameni în biserică? Oricine se mândrește că este o persoană spirituală e de acest tip. În mod clar e lipsit de valoare și nu poate face nicio lucrare specifică, dar totuși se consideră spiritual; oamenii ca aceștia se consideră oameni priviți cu ochi buni de Dumnezeu și țintele desăvârșirii Sale. Ei cred că sunt fiii iubiți ai lui Dumnezeu, biruatorii. Ce cale urmează asemenea oameni? Sunt ei oameni care urmăresc adevărul? Sunt oameni care se supun adevărului? Sunt oameni care se supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu? Categorie nu, sută la sută nu. Sunt oameni care urmăresc statutul, reputația și binecuvântările și merg pe calea antihriștilor. Atunci când dețin o poziție pentru o lungă perioadă de timp, slujind ca falși conducători pentru o perioadă îndelungată, asemenea oameni devin în mod inevitabil antihriști. Antihriștii sunt obstacole în calea lucrării casei lui Dumnezeu. Nu este posibil ca ei să facă lucrarea conform rânduielilor de lucru și nu este posibil ca ei să respecte voia lui Dumnezeu sau să facă lucrurile conform cerințelor lui Dumnezeu; cu atât mai mult, nu este posibil ca ei să renunțe la statutul, reputația și interesele lor pentru a face lucrarea bisericii, deoarece sunt antihriști.

Părtășia despre cea de-a noua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor vizează, în primul rând, implementarea rânduielilor de lucru. Faptul că un conducător sau un lucrător corespunde standardului și își îndeplinește responsabilitățile este stabilit în primul rând de modul în care implementează rânduielile de lucru și de rezultatele acestor implementări. Desigur, acest standard este folosit și pentru a da în vileag conducătorii falși și căile pe care le urmează, precum și consecințele pe care le aduc lucrării bisericii și pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Toate aceste determinări, judecăți și caracterizări finale se bazează pe implementarea rânduielilor de lucru de către conducătorii falși. Implementarea rânduielilor de lucru este o sarcină primară, așa că a stabili dacă un conducător sau un lucrător corespunde standardului pe baza implementării rânduielilor de lucru este foarte realist și fundamental. În plus, este perfect rezonabil și corect, fără nicio impuritate, ca fiecare conducător și lucrător să corespundă acestui standard.

24 aprilie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (11)

La ultima adunare am avut părtășie despre punctul nouă din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor: „Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.” Am avut părtășie despre responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească și despre lucrarea pe care trebuie să o facă și, de asemenea, am disecat unele dintre comportamentele conducătorilor falși. Deși nu am avut părtășie despre detaliile referitoare la modul în care conducătorii și lucrătorii trebuie să pună în aplicare fiecare rânduială de lucru, am avut părtășie despre specificul principiilor de punere în aplicare a acestor rânduieli, precum și despre ceea ce trebuie să facă liderii și lucrătorii. Din părtășia noastră despre punctul nouă ați obținut cumva o definiție mai precisă și mai exactă a lucrării pe care trebuie să o facă liderii și lucrătorii? Vă este clar acum care este lucrarea pe care trebuie să o facă liderii și lucrătorii? Principalul lucru pentru ei este să pună în aplicare lucrarea în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și cu rânduielile de lucru din casa Lui. Despre asta e vorba, în esență. Acum este clar pentru toți. Despre ce lucrare trebuie să facă un conducător sau un lucrător în casa lui Dumnezeu și care sunt responsabilitățile lui ar fi trebuit să se aibă părtășie destul de explicit în cadrul punctului nouă. Practic, este cuprinzător. Sfera responsabilităților lor este delimitată, iar lucrarea pe care ar trebui să o facă, precum și modul în care ar trebui să o facă sunt, de asemenea, precizate clar. Dacă cineva încă nu știe cum să facă lucrare concretă acum, că s-a precizat clar, înseamnă că este o problemă de calibru scăzut. Este genul de conducător fals, care nu poate face lucrare. Există un alt gen de conducător fals, care rânduiește lucrarea doar după propriile noțiuni și închipuiri și-i folosește pe oameni la întâmplare, ceea ce duce la o situație în care sunt prea mulți „bucătari”. Lucrarea nu doar că nu este făcută bine – ei o duc complet de răpă, nelăsând o cale de urmat. Falșii conducători nu vor pune niciodată în aplicare rânduielile de lucru, cu atât mai puțin vor face lucrare adevărată. Fac doar lucrarea care le place, concentrându-se numai asupra lucrării legate de treburi generale; atunci când lucrează, știu doar să dea ordine și să strige lozinci și doctrine goale. Nu urmăresc niciodată lucrarea și nici nu le pasă dacă a fost eficientă. Acesta este un soi de conducător fals. Pe scurt, indiferent dacă cineva nu poate face o lucrare reală sau nu face o lucrare reală în calitate de conducător – oricare ar fi circumstanțele – dacă nu poate îndeplini responsabilitățile de conducător și lucrător sau să facă lucrarea cu care l-a însărcinat Dumnezeu și dacă nu reușește să pună în aplicare diferitele lucrări rânduite de casa lui Dumnezeu, atunci este un conducător fals.

Acum, prin părtășia noastră despre cele nouă responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor și prin expunerea diferitelor moduri în care se manifestă conducătorii falși, ați dobândit cunoștințe de bază și înțelegere cu privire la modul în care trebuie îndeplinite responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? (Da.) Atunci, considerați că lucrarea din

casa lui Dumnezeu este ușor de făcut? Sunt cerințele față de om ridicate? Sunt excesive? (Nu sunt ridicate; sunt toate cerințe pe care le putem îndeplini.) Există conducători și lucrători care spun: „Sunt prea multe elemente și tipuri de lucrări pe care casa lui Dumnezeu ne cere să le facem. Cu cât un conducător este mai sus, cu atât mai mare este sfera lucrării sale și cu atât mai multe sunt elementele lucrării de care este responsabil. Până să facem această lucrare bine și să ne asigurăm că este pusă în aplicare în conformitate cu cerințele Celui de mai sus, am muri din cauza extenuării, nu-i așa?” S-a prăbușit cineva din cauza extenuării pentru că a făcut bine toată lucrarea concretă, pentru că a implementat fiecare element din lucrare acolo unde ar trebui să fie? (Nu.) S-a îmbolnăvit cineva din cauza extenuării? Este cineva atât de ocupat, încât nu are timp să mănânce sau să doarmă? (Nu.) Unii ar putea spune: „Cum adică, nu? Unii oameni chiar se extenuază făcând lucrarea bisericii, pentru că stau mult timp fără să poată mânca după un program regulat sau să lucreze și să ia pauze într-un mod reglementat, cu muncă și odihnă în mod echilibrat. Ajung să se îmbolnăvească din cauza extenuării.” Ați auzit să fi fost o astfel de situație? (Nu.) S-a simțit cineva cuprins de teamă și speriat după ce a auzit punctul nouă și a văzut conținutul specific al diferitelor elemente ale lucrării în casa lui Dumnezeu, precum și standardele cerute de aceasta pentru conducători și lucrători în efectuarea acestei lucrări anume? Simt ei că: „Nu este ușor să fii conducător sau lucrător. Fără sănătate a trupului, calibru bun, o inimă largă, energie și forță supraomenești, cine ar putea face treaba bine?” A avut cineva acest gând? Este valid? (Nu.) Ce îl face să nu fie valid? În primul rând, atunci când îndeplinesc lucrarea casei lui Dumnezeu, indiferent de rangul lor și dacă responsabilitatea lor este completă sau pentru un singur element din lucrare, conducătorii și lucrătorii trebuie, cel puțin, să-și facă bine lucrarea principală, împreună cu cel mult unul sau două elemente suplimentare din lucrare. Chiar dacă li se încredințează o lucrare completă, asta nu înseamnă că trebuie să furnizeze acțiuni de urmărire sau îndrumare cuprinzătoare. Trebuie să se concentreze asupra preluării lucrării celei mai importante sau să se ocupe simultan de aspectele deficitare ale anumitor elemente din lucrare. Unii oameni pot fi plini de energie, pot avea un puternic simț al responsabilității și un calibru bun și sunt capabili să facă o gamă largă de lucrări cu multiple fațete, dar lucrarea lor principală constă, în primul rând, în doar una sau două elemente din lucrare. În cazul altei lucrări, trebuie doar să întrebe, să se intereseze de ea, să încerce să o înțeleagă și să rezolve doar problemele pe care le descoperă. Aceasta este o parte a situației. O altă parte constă în faptul că, deși se ocupă concomitent de mai multe elemente din lucrare, trebuie să se bazeze doar pe supraveghetorii principali pentru a le efectua. Aceștia nu fac altceva decât să supravegheze diferitele elemente din lucrare, să îi verifice și să îi îndrume; lucrarea principală pe care trebuie să o efectueze ei înșiși este reprezentată tot de un singur element. Și s-ar extenua oare cineva făcând un singur element din lucrare? (Nu.) În cazul în care calibrul persoanei este suficient și mintea sa este flexibilă, ea va organiza lucrarea în mod rezonabil în ceea ce privește modul de alocare a timpului

și modul de eficientizare a acesteia. Nu va fi într-o învălmășeală dezorganizată, fără o cale de urmat. Nu va părea atât de ocupată – va lucra conform unei rutine stabilite – dar lucrarea nu va fi ineficientă și va da rezultate bune. Aceasta este o persoană de calibru, care știe cum să aloce forța de muncă și timpul în mod rațional. Oamenii fără calibru sau de calibru slab sunt un dezastru, indiferent de lucrarea pe care o fac. Sunt destul de ocupați în fiecare zi, dar nu pot spune sigur nici ei ce îi ține ocupați. Nu au un program, nici noțiunea timpului; se trezesc destul de devreme și se culcă destul de târziu; nu pot mânca la ore regulate, dar, dacă avem în vedere eficiența lucrării, nu fac deloc lucrare reală. Nu este acesta un caz de calibru excesiv de slab? (Ba da, este.) Acest tip de persoană pare să se agite în fiecare zi, fără odihnă, dar nu poate ajunge la miezul lucrării, nu poate distinge ce este urgent de ce poate aștepta și este ineficient în rezolvarea problemelor. Acest lucru încetinește lucrarea. Este extrem de neliniștit și îi apar afte bucale. Chiar și în aceste cazuri, totuși, nu se prăbușește din cauza extenuării. Poate că oamenii de calibru slab lucrează mai mult de opt ore pe zi, dar eficiența muncii lor este mult mai slabă decât cea a oamenilor de calibru bun. Așadar, trebuie să fie ocupați, nu-i așa? Ar trebui să fie – nu pot obține rezultate, chiar dacă sunt ocupați; dacă nu ar fi ocupați, lucrarea ar fi blocată. Aceasta este o persoană de un calibru atât de slab, încât nu este în stare să fie competentă în lucrare sau să și-o asume. Mai mult, există multe elemente în lucrarea casei lui Dumnezeu, iar cerințele sunt oarecum stricte în ceea ce privește personalul și timpul. În cazul majorității oamenilor, atunci când sunt puțin mai ocupați, o fac pentru că tind spre excelență și spre a obține rezultate bune, deoarece lucrarea casei lui Dumnezeu este diferită de cea din afacerile și fabricile lumii non-credincioase: acelea necesită beneficii economice, în timp ce noi punem accentul pe rezultatele lucrării. Întrucât majoritatea oamenilor sunt însă de calibru slab, lipsiți de principii și extrem de ineficienți în lucrarea lor, le ia mai mult timp să aibă rezultate. Nu-i așa că acum cei mai mulți dintre voi nu aveți gânduri negative cu privire la responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor? Un lucru este sigur: conducătorii și lucrătorii nu se vor prăbuși din cauza extenuării pentru că au lucrat în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu. În afară de acești factori externi, obiectivi, mai există ceva de care poți fi sigur: dacă o persoană este de un anumit calibru și are o povară – și nu trece cu vederea faptul că este lucrarea Duhului Sfânt – atunci, în cazul unor probleme pe care nu și le poate imagina sau prezice și în cazul unor chestiuni prin care nu a mai trecut și în privința cărora nu are experiență, Duhul Sfânt îi va reaminti constant, luminând-o și ajutând-o în orice moment. Lucrarea bisericii nu se bazează în întregime pe forța umană, energia și poverile care trebuie duse – o parte din ea trebuie să se bazeze pe lucrarea și conducerea Duhului Sfânt, așa cum au experimentat majoritatea oamenilor. Așadar, oricum am privi lucrurile, ceea ce trebuie să obțină un conducător sau un lucrător este îndeplinirea responsabilităților. Nu este o cerință suplimentară către el. Când non-credincioșii lucrează în lume, ei acționează pe baza calibrului personal. A face o datorie în casa lui Dumnezeu este diferit: nu o fac doar pe baza calibrului lor – trebuie să

se bazeze și pe înțelegerea adevărilor-principii ca să obțină rezultate. Uneori trebuie, de asemenea, să se ajute reciproc și să coopereze în armonie ca să își facă datoria bine. Unii s-ar putea întreba: „Pentru a lucra în casa lui Dumnezeu e necesar să «ne dedicăm unei sarcini și să ne străduim să facem tot posibilul până în ziua morții noastre»? «Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri» – asta trebuie să obținem? Casa lui Dumnezeu va termina cu noi doar atunci când vom fi pe moarte din cauza extenuării?” Acesta este oare lucrul pe care îl cere Dumnezeu omului? (Nu.) Părtașia noastră despre cerințele privind responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor este menită doar să le ofere oamenilor claritate și înțelegere cu privire la modul în care să coopereze cu lucrarea lui Dumnezeu în conformitate cu adevărilor-principii și metodele de lucru pe care El le cere, astfel încât lucrarea Sa să poată merge înainte într-un mod ordonat și eficient, iar cuvintele și lucrarea Sa să poată obține rezultate mai bune în rândul aleșilor Lui. Un aspect al acestui lucru constă în dezvoltarea și răspândirea lucrării; celălalt aspect constă în a face ca lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Sale să obțină efectele pe care se cuvine să le obțină asupra celor care Îl urmează. Acestea sunt responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor și ceea ce trebuie să obțină în lucrarea lor.

Punctul zece: Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor

Astăzi vom trece la părtașia despre punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor: „Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor.” Punctul nouă este o cerință relativ cuprinzătoare pentru conducători și lucrători. Punctul zece este o altă secțiune mare a lucrării, care cuprinde o altă cerință specifică pentru responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Această parte a lucrării implică elemente care aparțin casei lui Dumnezeu, dintre care unele sunt cumpărate pentru a satisface necesitățile de viață ale oamenilor care își fac îndatoririle cu normă întreagă, iar altele sunt echipamente, materiale și așa mai departe, care sunt cumpărate pentru lucrarea de răspândire a Evangheliei. Există, de asemenea, unele cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu și alte astfel de lucruri care implică intrarea în viață a fraților și surorilor și care ar trebui să fie păstrate de casa lui Dumnezeu. Acestea sunt bunuri care implică credința oamenilor în Dumnezeu. Trei categorii, în total: elemente necesare vieții, elemente necesare lucrării și elemente necesare credinței în Dumnezeu. Fie că aceste elemente sunt cumpărate de casa lui Dumnezeu sau oferite de frați și surori, odată intrate în posesia casei lui

Dumnezeu, se leagă de problema gestionării și alocării elementelor materiale de către conducători și lucrători. Deși, din exterior, această lucrare nu pare atât de importantă în comparație cu viața bisericească, munca administrativă sau munca profesională și nu este ceva care trebuie să fie pe ordinea de zi, tot este o lucrare importantă pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă. Diferitele elemente ale casei lui Dumnezeu sunt implicate în munca, viața, studiile și toate lucrurile de acest gen ale întregului personal care își face îndatoririle, astfel încât protejarea și alocarea lor rațională sunt foarte importante și nu trebuie trecute cu vederea.

Protejarea corespunzătoare

În calitate de conducători și lucrători, să facă bine lucrarea de răspândire a Evangheliei, precum și diferitele lucrări asociate acesteia este chiar mai important decât să facă bine lucrarea administrativă a bisericii și să facă în așa fel încât viața bisericească să fie bună. În plus, diferitele elemente materiale ale casei lui Dumnezeu ar trebui, de asemenea, să beneficieze de o gestionare adecvată. Aceste lucruri ar trebui să fie bine protejate. Nu le lăsați să mucegăiască sau să fie infestate de insecte și nu-i lăsați pe oameni să intre în posesia lor de parcă ar fi proprietatea lor privată! Casa lui Dumnezeu are, de asemenea, cerințe și pași specifici pentru modul în care conducătorii și lucrătorii trebuie să facă bine această lucrare. Trebuie să înceapă prin a verifica dacă personalul care gestionează aceste obiecte este adecvat, dacă sunt persoane responsabile, dacă știu cum să le gestioneze și dacă își pot îndeplini cu sârguință responsabilitatea – dacă aceste lucruri vor fi păstrate în siguranță în mâinile lor. În cazul păstrării grânelor, de exemplu, este cumva umed locul în care sunt păstrate în timpul sezonului ploios – când este umezeală și plouă mult? Persoanele care gestionează acest lucru îl verifică la timp? În cazul în care grânele se umezesc, le scot la uscat? Gestionează aceste lucruri cu aceeași scrupulozitate ca și cum ar fi ale lor? Au asemenea umanitate? Au asemenea loialitate? Ar trebui să înceapă prin a efectua un control al oamenilor care gestionează aceste lucruri, pentru a vedea ce fel de umanitate au și dacă au conștiință și sunt virtuoși. În cazul în care o persoană pare să aibă o umanitate excelentă și este bună la suflet, iar majoritatea celorlalți dau rapoarte bune despre ea, dar tu nu știi dacă este potrivită pentru a gestiona lucrurile din casa lui Dumnezeu, ce trebuie făcut atunci? Trebuie să urmărești, să verifici lucrurile și să supraveghezi. După un timp trebuie să ceri informații, pentru a vedea dacă acel custode și-a îndeplinit responsabilitatea. În cazul grânelor, de exemplu, cea mai mare grijă este umiditatea. Custodele trebuie să verifice dacă hambarul este umed și dacă este posibil să existe insecte în grâne și trebuie să găsească pe cineva care se pricepe la astfel de lucruri, pentru a se consulta și a înțelege ce practici pot garanta că grânele nu se vor umezi și nu vor mucegăi sau nu vor fi infestate de insecte. După ce a pus grânele deoparte, ar trebui să verifice frecvent hambarul sau să deschidă ferestrele pentru ventilație. Asta ar însemna să-și îndeplinească realmente responsabilitatea. Dacă acel

custode ia inițiativa de a face aceste lucruri fără să trebuiască să fie îndemnat sau să i se reamintească, atunci este de încredere, ceea ce este liniștitor. Ce se întâmplă atunci în cazul persoanelor care protejează diferite tipuri de echipamente – sunt potrivite pentru această sarcină? Nu știi încă; trebuie să le verifici și pe ele. Cum sunt protejate majoritatea echipamentelor – electronice, mobilier, instalații și așa mai departe – dacă nu sunt utilizate în mod normal? Are custodele grijă de ele și le întreține? Efectuează verificări regulate ale electronicelor, dându-le drumul și punându-le în funcțiune? Întrebând în jur, s-ar putea să afli că cel care este custodele acestor lucruri le gestionează regulat. Este posibil ca acele lucruri să fie nefolosite, dar să nu fie praf pe ele, ceea ce înseamnă că cineva vine des să aibă grijă de ele – vei vedea că cel care este custodele lor este în regulă, că își îndeplinește responsabilitatea. Poți sta liniștit atunci. Sunt și cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu. Fiecare dintre acestea este greu de găsit și, în plus, cărțile cuvintelor lui Dumnezeu sunt mai importante pentru fiecare credincios în Dumnezeu decât orice alt lucru – mai importante decât grânele, electronicele sau orice alt obiect de acest fel. Deci, cu aceste lucruri, cu atât mai mult ar trebui să găsești persoana potrivită care să le gestioneze și locul potrivit pentru a le depozita. De asemenea, sunt necesare o ventilație, o supraveghere și o inspecție adecvate – nu poate lăsa cărțile să se umezească, să se ude sau să fie roase de șoareci. Toate aceste lucruri trebuie supravegheate. Deci, sunt persoanele care gestionează aceste obiecte potrivite pentru această sarcină? Trebuie să verifici frecvent și acest lucru. Dacă îngrijitorii sunt leneși, neglijenți și nepăsători, unele obiecte vor fi deteriorate, dacă nu de umezeală și mușegăi, atunci de insecte. Toate acestea sunt pierderi, cauzate de monitorizarea și inspecția neglijente din partea conducătorilor și a lucrătorilor. Dacă îngrijitorii au grijă în mod corespunzător de aceste obiecte, această responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor a fost îndeplinită. Indiferent dacă aceste obiecte sunt mari sau mici și dacă sunt folosite frecvent sau nu, atât timp cât fac parte din categoria obiectelor care aparțin casei lui Dumnezeu, trebuie să se ia măsuri să le gestioneze cineva. Un obiect trebuie să fie în siguranță, indiferent de felul său și de locul în care este depozitat, și trebuie să se garanteze că nimic rău nu se va întâmpla cu el. Asta înseamnă să fii loial și responsabil. Dacă o persoană care gestionează lucruri se dovedește a fi nepotrivită, ce trebuie făcut? Atribuirea datoriei ei trebuie să fie imediat ajustată și să se găsească o persoană care să o înlocuiască. Unii oameni, de exemplu, sunt leneși, le place să mănânce, dar nu să muncească, neasumându-și nicio responsabilitate. Tratează lucrurile bisericii cu nonșalanță, ca și cum ar fi proprietate publică, crezând că este în regulă atât timp cât nu sunt pierdute. Cât despre faptul că aceste lucruri sunt mușegăite sau infestate de insecte sau dacă unele sunt deteriorate, nici nu le pasă, nici nu întreabă. Ori de câte ori îi întrebi, spun că au fost să le verifice și totul este în regulă. De fapt, nu au mai fost să verifice lucrurile de mult timp. Apoi, vine o zi în care cineva descoperă brusc că grânele au mușegăit, iar cablurile unor echipamente au fost roase de șoareci și chiar și cărțile cuvintelor lui Dumnezeu au

devenit atât de umede, încât scrisul din ele este estompat și neclar. Dacă afli despre aceste lucruri abia atunci, nu este prea târziu? (Ba da, răul a fost făcut.) Acesta este rezultatul unei gestionări necorespunzătoare. Atunci, nu cumva persoana care le gestionează este nepotrivită? Nu cumva are o umanitate slabă și este imorală? (Ba da, are.) Non-credincioșii ar numi acest tip de persoană imorală; noi ce spunem? Că umanitatea acestei persoane este rea, că nu este loială. Nu își poate îndeplini nici măcar această mică responsabilitate; nu poate face nici măcar lucrurile pe care le-ar putea face cineva care își dă un pic osteneala, care abia dacă are un pic de conștiință și umanitate. Mai crede în Dumnezeu? Chiar și non-credincioșii susțin următorul punct de vedere: „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” – această persoană nu întrunește nici măcar standardul moral minim al non-credincioșilor, deci este evident că nu este potrivită pentru a face parte din personalul de gestionare a obiectelor. Trebuie luată imediat atitudine împotriva persoanelor necorespunzătoare și trebuie găsiți înlocuitori adecvați. Ce trebuie făcut în cazul în care nu ai încredere în personalul de gestionare a obiectelor și nu ai timp să verifici lucrurile personal sau nu le poți urmări și controla din anumite motive conjuncturale? Poți cere persoanei care gestionează obiectele să scrie garanții, spunând că, dacă obiectele pe care le gestionează sunt deteriorate, va plăti pentru ele sau că va fi dispusă să accepte orice fel de pedeapsă din partea casei lui Dumnezeu. Situația trebuie să fie rezolvată în conformitate cu sistemul administrativ. Dacă un conducător sau un lucrător își poate face treaba până la acest nivel, înseamnă că își va îndeplini responsabilitatea.

Orice bun material din casa lui Dumnezeu, fie că este mare sau mic, scump sau ieftin, fie că-ți este de folos sau nu, dacă ești desemnat să îl gestionezi, atunci este responsabilitatea ta. Această lucrare intră în sfera de responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor, așa că ar trebui să găsești persoana și locul potrivite pentru ca ea să fie protejată în mod corespunzător. Nu permite ca obiectele casei lui Dumnezeu să fie deteriorate! În ce privește protejarea cărților cuvintelor lui Dumnezeu, de exemplu – odată ce un conducător sau un lucrător a rânduit personal adecvat pentru ele, ar trebui, totuși, să întrebe de ele din când în când: „O mulțime de cărți au fost date recent, dar nu fiți neglijenți, chiar dacă au rămas mai puține! În cazul păstrării cărților, principalul lucru este să nu le lăsăm să se umezească sau să fie deteriorate de soare și să nu le lăsăm să fie strivite și îndoite.” Trebuie să întrebe de situație și să pună întrebări din când în când. Dacă au venit cărți noi, trebuie să întrebe cât de bine sunt protejate; dacă toate vor încăpea în locul inițial și, dacă nu, dacă s-a găsit un alt loc pentru ele și cum este acel loc, dacă este sigur și uscat; dacă acele cărți sunt depozitate bine și dacă există temeri cu privire la șoareci, dacă este nevoie de o pisică. Toate aceste lucruri sunt ceea ce conducătorii și lucrătorii trebuie să facă și intră în responsabilitatea lor să le îndeplinească. Această lucrare poate părea oarecum nesemnificativă, dar și ea este una dintre sarcinile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le facă în mod regulat. Nu o subestima! Trebuie să fie luată în serios. Deși aceste lucruri sunt proprietate publică și

nu aparțin niciunui individ, trebuie să fie bine protejate; indiferent dacă îți vor fi de folos în viitor și indiferent dacă sunt ale tale pentru a le folosi, este responsabilitatea ta să le protejezi bine, o chestiune care îți revine și nu ar trebui să cauți niciun motiv sau scuză pentru a o trece cu vederea și a nu-i acorda atenție. Atât timp cât un lucru este responsabilitatea ta, este ceva ce ar trebui să gestionezi, o lucrare pe care ar trebui să o faci. Legat de toate acestea, ar trebui să ceri informații și să încerci să înțelegi lucrurile sau să participi personal la ele. Dacă ai timp să mergi la locul respectiv și să arunci chiar tu o privire, ar fi mai bine, desigur. Dar dacă împrejurările și condițiile nu permit acest lucru sau dacă ești prea ocupat cu lucrarea, ar trebui totuși să ceri informații și să întrebi în timp util, încercând să împiedici deteriorarea sau irosirea în vreun fel a obiectelor casei lui Dumnezeu. Dacă faci acest lucru, înseamnă că ți-ai îndeplinit responsabilitatea pe care o au conducătorii și lucrătorii.

Alocarea rațională

În ceea ce privește bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu, în afară de protejarea lor, mai există o lucrare importantă: alocarea acestora în mod rațional. Toate aceste bunuri sunt pentru folosul oamenilor – toate sunt lucruri utile – astfel încât scopul principal al protejării lor este ca ele să poată fi folosite în mod rațional. Înainte de a utiliza aceste obiecte în mod rațional, ține de conducători și lucrători să le aloce în mod rațional. Ce este alocarea rațională? În ceea ce privește persoanele cărora ar trebui să le fie date aceste obiecte în folosință, casa lui Dumnezeu are principii și reguli. Scopul principal al acestor obiecte, fie că sunt oferite de frați și surori, fie că sunt cumpărate de casa lui Dumnezeu, nu este de a le stoca pentru ajutor sau ca pomană pentru munca de asistență socială; în schimb, ele sunt pentru a fi folosite de toți frații și surorile care își fac îndatoririle cu normă întreagă. Așadar, modul în care acestea trebuie alocate – care sunt principiile pentru alocarea lor – reprezintă o altă responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească atunci când gestionează bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu. Am menționat aici alocarea rațională; în acest caz, să fie „rațională” este principiul cerut de casa lui Dumnezeu.

I. Alocarea rațională a cărților cuvintelor lui Dumnezeu

Vom porni de la cărțile cuvintelor lui Dumnezeu. De fiecare dată când sunt distribuite cărți noi, casa lui Dumnezeu are cerințe și reguli în ceea ce privește principiile referitoare la cine ar trebui să primească acele cărți. În biserică există oameni care citesc cuvintele lui Dumnezeu și oameni care nu le citesc, există oameni care iubesc adevărul și oameni care nu îl iubesc și există oameni care fac îndatoriri și oameni care nu fac – trebuie făcute diferențieri între aceste tipuri de oameni. Există, de asemenea, unele cărți speciale din clasa manualelor – gramatică, dicționare și alte astfel de cărți de referință. Toate acestea ar trebui distribuite în strictă conformitate cu principiile. Trebuie date celor care au nevoie de ele, nu celor care nu au nevoie. Și apoi există unele cărți de referință

tipărite în cantități relativ mici – dacă acestea sunt distribuite unui individ, ce se cere de la acel individ? Le poți citi, dar nu le deteriorezi; nu le lăsa pe oriunde și nu rupe foile din ele la întâmplare! Și ar trebui să fie returnate la locul lor inițial după ce ai terminat de citit. În ceea ce privește cărțile despre credința în Dumnezeu, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le distribuie în strictă conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și ar trebui să-l lase pe aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă și ei principiile și să acționeze în conformitate cu acestea.

II. Alocarea rațională a diferitelor tipuri de echipamente

Ceea ce urmează este modul de alocare a diferitelor tipuri de echipamente. Aceasta este o sarcină relativ importantă. Alocarea diferitelor tipuri de echipamente este oarecum mai strictă. Astfel de echipamente includ electronice, precum și unelte necesare pentru diverse meserii. Când conducătorii și lucrătorii le distribuie, ar trebui să existe principii și în acest sens. Cei cărora le sunt distribuite trebuie să fie persoane care sunt capabile să opereze astfel de echipamente, să fie familiarizați cu operarea lor și să le folosească în mod corect și rațional. Dacă cineva este novice sau pur și simplu nu știe cum să le folosească, acestea nu trebuie să îi fie distribuite. Acest lucru este valabil în special pentru electronice bune, de înaltă calitate, cum ar fi camere de top și computere mai scumpe, precum și echipamente de înregistrare, dispozitive fotografice sau echipamente necesare pentru post-producție video – un astfel de echipament nu poate fi dat sub nicio formă unei astfel de persoane, pentru a preveni deteriorarea sa. Conducătorii și lucrătorii trebuie să se asigure că cei care utilizează astfel de echipamente sunt, în primul rând, capabili să aprecieze aparatura și, în al doilea rând, sunt capabili să o folosească și să o întrețină corect. Unele aparate, de exemplu, trebuie, conform regulilor de funcționare, să beneficieze de o pauză de zece minute după două ore de utilizare, pentru a se răci. Dacă nu se răcește, aparatul se va deteriora, iar durata sa de viață va scădea. Oamenii care apreciază un aparat îl vor folosi în strictă conformitate cu măsurile de precauție privind întreținerea; le vor respecta fără să le ceri acest lucru și vor fi chiar mai stricți și mai preciși dacă îi îndemni să-o facă. Asemenea oameni sunt potriviți pentru a utiliza aparatură; sunt potriviți pentru a folosi lucruri de înaltă calitate, deoarece știu să le prețuiască și iau în serios măsurile de precauție privind întreținerea și repararea acestora. Astfel de persoane, care pot prețui aparatura și o pot folosi în mod normal, sunt cele mai potrivite pentru alocarea și distribuirea aparatelor de înaltă calitate. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să efectueze evaluări amănunțite în această privință. Dacă există un computer de înaltă calitate și acesta este distribuit în folosul oricărei persoane care solicită acest lucru, declarând că are nevoie de el, este oare corect acel principiu? (Nu.) Ce nu este corect în acest caz? În ceea ce-i privește pe conducători și pe lucrători, o parte din distribuirea și alocarea unor astfel de lucruri ar trebui să se bazeze pe competența profesională a persoanei însărcinate cu lucrarea; cealaltă parte este că trebuie să se bazeze pe măsura în care persoana respectivă prețuiește

aparatura, dacă are umanitate, dacă prețuiește aparatura atunci când o folosește. Dacă persoana nu știe să aibă grijă de aparatură și nu este familiarizată cu abilitățile meseriei și vrea doar să se joace cu aparatul din curiozitate, atunci ar trebui să îi fie restricționată și interzisă utilizarea acestuia. Nu e aptă să folosească și să aibă grijă de aparatură de înaltă calitate. Este suficient ca acele care îndeplinesc îndatoriri obișnuite să li se dea aparate obișnuite. Cei care cunosc o meserie, au o umanitate bună și știu să folosească, să întrețină și să prețuiască aparatura pot folosi lucruri de calitate superioară, deoarece sunt experimentați într-o meserie și sunt capabili să folosească aparatură de înaltă calitate. Dacă îi dai unei persoane confuze sau necioplită să folosească ceva de înaltă calitate, va strica aparatul în doar câteva zile. Alții nu-l vor putea folosi și nu va fi ușor de reparat. Acest lucru nu doar că împiedică lucrarea bisericii, dar și irosește un bun material din casa lui Dumnezeu. Ce reiese din asta? Că astfel de oameni nu sunt potriviți pentru a folosi aparate bune. Aparatele bune trebuie date spre folosință oamenilor cu umanitate, care se pricep la o meserie. Este suficient ca aceia care nu sunt experți într-o profesie și a căror umanitate este slabă să folosească lucruri obișnuite. Este rațională alocarea lucrurilor în acest fel? (Da, este.)

În ceea ce privește tot felul de lucruri materiale, oamenii diferiți au moduri diverse de a le aborda. Unii își cumpără un computer de înaltă calitate și, după doi ani de utilizare, acesta încă arată ca nou; nu se vede nicio amprentă pe ecran, iar tastatura este întotdeauna atât de curată, fără niciun fir de praf. De asemenea, desktop-ul este frumos și îngrijit, iar ceea ce este stocat pe computer este destul de organizat și clar. Dacă cineva le spune că este rău ca ecranul să fie folosit timp îndelungat, vor întreba imediat cum să îl protejeze cel mai bine – vor folosi modalitatea care e cea mai bună. În cazul în care cineva le spune că, după o utilizare îndelungată, calculatorul trebuie să fie lăsat în repaus, că va funcționa mai prost dacă se supraîncălzește, fiindu-i afectată durata de viață, atunci când își dau seama că au folosit calculatorul mai mult de două ore, se opresc imediat pentru a-l lăsa să se răcească. Dacă se răcește lent din cauză că vremea este prea caldă, vor pune un ventilator să sufle înspre el. Tratează aparatul cu grijă deosebită, ca pe propriul copil. Sunt deosebit de atenți și grijulii când îl pun în geantă, iar când îl așază pe o masă, trebuie să curețe suprafața acesteia și să așeze aparatul corespunzător. Nu este acesta un punct forte al lor? (Ba da.) Astfel de oameni nu prețuiesc doar ei aparatura – atunci când îi văd pe alții stricând-o și deteriorând-o, le este greu să suporte. Astfel de oameni sunt apti să folosească aparatură bună. Unii oameni cu bani cumpără și ei calculatoare de înaltă calitate, pe care nu le prețuiesc deloc după ce le-au adus acasă. Nu le curăță, oricât de mult praf s-ar depune pe ele și ajung să fie destul de murdare. Alții vor folosi un aparat timp de doi ani și încă va arăta ca nou; acești oameni folosesc un aparat timp de două luni și arată de parcă ar fi fost folosit timp de zece ani. Dacă le spui că aparatele necesită întreținere, vor spune: „Ce rost are să întrețin acel lucru? Aparatele servesc oamenilor, sunt în slujba oamenilor. Dacă se strică, pur și simplu cumperi unul nou!” Ca urmare, aparatul se strică în mai puțin de șase luni din cauza utilizării

necorespunzătoare. Ce părere aveți despre astfel de oameni? Sunt ei potriviți să folosească aparatură de înaltă calitate? (Nu.) Oricât de frumoase ar fi calculatoarele pe care le cumpără, nu se gândesc să le prețuiască, ci le trântesc și le așază neglijent. Unele dintre calculatoarele lor sunt zgâriate; unele sunt deteriorate de apă; unele cad și se sparg. Le folosesc destul de grosolan. Ceva lipsește din umanitatea unor astfel de oameni. Sunteți dispuși să alocați aparatură bună pentru a fi folosită de astfel de oameni? (Nu.) Unii oameni poartă ochelari, iar lentilele sunt întotdeauna curățate, în timp ce lentilele altor oameni au suprafața murdară, cu mizerie, urme de degete și altele asemenea pe ele. Cum pot să îi folosească astfel? Cei care ar avea grijă de ochelarii lor sunt foarte atenți atunci când îi pun jos. În niciun caz nu vor permite ca lentilele să atingă vreun blat de masă sau orice alt obiect și nici ca lentila să fie zgâriată sau să aibă vreo abraziune. Ochelarii sunt atât de importanți, în special pentru persoanele mioape – cum îi vei folosi dacă le zgârii lentilele? Unele persoane sunt neglijente cu ochelarii lor, iar lentilele li se încețoșează după ce i-au purtat doar pentru o scurtă perioadă. Nu pot vedea nimic clar atunci când îi poartă – le-ar fi mai bine fără ei. Totuși, ei cred că este în regulă să continue să îi poarte așa cum sunt, ca și cum nu ar fi nicio diferență. Sunt nedumerit de acest lucru. Scopul pentru care poartă ochelarii nu este acela de a putea vedea lucrurile mai clar? Ce pot vedea clar cu lentilele zgâriate? Nu sunt cumva neciopliți? Sunt neciopliți, într-adevăr! Lipsește ceva din umanitatea oamenilor excesiv de grosolani – nu știu cum să aibă grijă de lucruri, cu atât mai puțin se gândesc să le prețuiască.

Când vine vorba de echipamentele și uneltele importante ale casei lui Dumnezeu, care este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor? Atunci când se alocă astfel de echipamente, trebuie să fie date oamenilor potriviți. Cei care folosesc un asemenea echipament important și de înaltă calitate trebuie neapărat să fie oameni care știu cum să prețuiască lucrurile. Ei îl vor prețui, îl vor îngriji și îl vor întreține; atunci când se află în posesia lor, poți fi sigur că nu îl vor distruge sau deteriora niciodată în mod intenționat sau din cauza unor factori proveniți din propriile acțiuni, cu excepția unei clipe de neatenție sau a lipsei unor elemente de cultură generală. Astfel de oameni pot folosi acest echipament; li se poate aloca echipament de calitate superioară, bun. În cazul persoanelor care sunt în mod natural neglijente când utilizează lucrurile, va fi suficient să li se dea spre folosință lucruri obișnuite. De asemenea, custozii acestor echipamente și unelte sunt responsabili pentru ținerea evidenței privind utilizarea lor: cine a luat ce și pentru cât timp l-a folosit sau ce obiect este pentru uzul exclusiv al cuiva, dacă este deteriorat, cine ar trebui să plătească o compensație pentru el, în funcție de valoarea sa. Ambele părți trebuie să semneze pentru aceste lucruri, astfel încât lucrurile să fie corecte și raționale pentru toată lumea. Aparatele și echipamentele trebuie îngrijite bine, indiferent dacă utilizarea lor este pe termen scurt sau lung; utilizatorul trebuie să învețe să le folosească în mod corect, iar dacă acestea funcționează defectuos, ar trebui să fie reparate prompt. Cu cât această lucrare este făcută mai meticulos, cu atât mai bine. Dacă apare o situație în care regimul Satanei arestează oameni, cea mai importantă

responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este atunci să aloce echipamentul și uneltele importante unor persoane pe care te poți baza, demne de încredere. După ce le-au trimis, ar trebui să dea sfaturi persoanei, spunându-i: „Acestea sunt lucruri din casa lui Dumnezeu, pentru a le folosi în realizarea datoriei tale. Cu ele nu e de joacă. Ar trebui să le folosești în mod rațional și să ai mare grijă de ele. Nu le deteriorezi! Întrucât aceste echipamente și unelte sunt necesare pentru îndeplinirea datoriei, dacă sunt deteriorate, trebuie plătită o compensație în funcție de valoarea lor. Dacă lucrarea este întârziată din cauza echipamentului deteriorat, aceasta este o problemă de natură mai serioasă, ceea ce înseamnă că există o oarecare tulburare și distrugere a acesteia. Așadar, trebuie să știi cum să utilizezi corect tot felul de echipamente și unelte în realizarea îndatoririlor – trebuie să nu deteriorezi sub nicio formă proprietatea casei lui Dumnezeu. Asigură-te că îți amintești aceste principii: utilizarea rațională și inspectarea, repararea și întreținerea regulată – dacă ceva funcționează defectuos, raportezi prompt și soliciți repararea.” Pentru a face bine această lucrare, conducătorii și lucrătorii trebuie, în parte, să cunoască principiile de alocare și utilizare; cealaltă parte este că trebuie să îi informeze pe utilizatori cum să efectueze întreținerea și îngrijirea, iar dacă apare o defecțiune, cum să efectueze reparațiile și așa mai departe. Acestea sunt cunoștințe standard pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le aibă atunci când vine vorba de îngrijirea și utilizarea a tot felul de echipamente și unelte.

Conducătorii și lucrătorii trebuie să aloce în mod rațional diferitele echipamente ale casei lui Dumnezeu. Dacă, de exemplu, cineva din personalul de lucru are nevoie de un calculator cu funcții complete, trebuie să îi aloci unul. Dacă spune că unul nu este suficient, trebuie să îl întrebi de ce și trebuie să te interesezi în jur, să vezi dacă ceea ce spune este real. Nu te baza doar pe cererea lui, să îi dai atâtea computere câte cere, dându-i două dacă spune că unul nu este suficient, dându-i trei dacă spune că două nu sunt de ajuns. În cazul acesta, nu ai distribui oare calculatoarele ca și cum ar fi jucării? Nu ar fi o nesăbuiță? Mai întâi, ar trebui să cercetezi situația și să iei o decizie bazată pe principiile casei lui Dumnezeu. Nu trebuie în niciun caz să aprobi în mod arbitrar tot felul de cereri, în cazul în care unii oameni fac cereri la întâmplare, sub pretextul că își fac datoria. Mai mult, unii oameni care fac o lucrare importantă ar putea avea nevoie de calculatoare cu performanță superioară, dar calculatoarele lor au configurații de nivel inferior. Conducătorii și lucrătorii trebuie să cerceteze prompt și acest aspect și să aloce echipamentul în mod rațional. Furnizarea de calculatoare ar trebui decisă pe baza naturii lucrării unei persoane și a cerințelor privind gradul de performanță a calculatorului. Dacă o persoană este doar un conducător sau un lucrător obișnuit și nu se ocupă cu tehnologia informatică sau cu producția video, ci utilizează calculatoarele doar pentru a face lucruri precum accesarea internetului, căutarea de materiale și efectuarea de apeluri și nu are nevoie de prea multe dotări în ceea ce privește calculatorul său, atunci va fi suficient să utilizeze unul obișnuit. Unele persoane mai în vârstă știu să efectueze doar operațiuni simple, cum ar fi tastarea, accesarea internetului și efectuarea de

apeluri, însă, odată ce devin conducători sau lucrători, primesc calculatoare foarte performante. Este acest lucru rațional? Nu cumva caută privilegii speciale? Nu se bucură de beneficiile statutului? (Ba da.) La ce trebuie folosit acest tip de echipament de înaltă calitate și performanță? Trebuie dat spre folosință personalului de lucru și personalului profesional competent. Nu trebuie să fie pe măsura statutului unei persoane. Unii conducători și lucrători cred în mod eronat că ar trebui să se bucure de drepturi privilegiate de utilizare asupra diferitelor obiecte din casa lui Dumnezeu. Este aceasta o regulă în casa lui Dumnezeu? Nu. Odată ce unii oameni devin conducători și lucrători, primesc rapid calculatoare, telefoane mobile și căști de înaltă calitate, sunt dotați cu tot felul de echipamente de înaltă performanță. Care este consecința acestui lucru? Chiar este făcut cu scopul de a obține rezultate bune în lucrare? Nu cumva acești oameni tânjesc după desfătarea trupească? În orice caz, pentru ce folosești calculatoare de înaltă calitate? Oare nu organizezi doar adunări online și predici cuvinte și doctrine? Știi cum să încarci videoclipuri sau ești capabil să le produci? Știi cum să menții securitatea rețelei sau poți să creezi site-uri web? Cunoști aceste meserii? Dacă nu, la ce îți folosește un calculator de înaltă performanță? Nu este un lucru dezgustător să faci asta? (Ba da, este.) Dacă ai banii tăi, nimănui nu-i pasă câte calculatoare îți cumperi cu ei și nimeni nu se va amesteca, indiferent cât de performante sunt acestea. Vorbim acum despre modul în care bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu trebuie să fie alocate în mod rațional. Ce înseamnă „în mod rațional”? Atunci când conducătorii și lucrătorii folosesc acest echipament de înaltă performanță al casei lui Dumnezeu, se consideră că îl folosesc „în mod rațional”? (Nu.) Nu știu meseria sau cum să facă ceva. Faptul că au un calculator de înaltă performanță îi face performanți? Pentru ce se laudă? Casa lui Dumnezeu nu are nicio regulă care să acorde drepturi privilegiate de utilizare și alocare a bunurilor sale materiale conducătorilor și lucrătorilor; nu au acest privilegiu special, iar acesta nu este un principiu rațional pentru alocarea obiectelor de către casa lui Dumnezeu – nu este deloc rațional. Cineva își poate cumpăra singur aceste lucruri dacă este în măsură să facă asta; dacă nu este și trebuie să le primească de la casa lui Dumnezeu, atunci este suficient să le folosească pe cele obișnuite. Acest lucru este corect și rațional. Cel care știe cu adevărat cum să folosească acest echipament de înaltă performanță este personalul profesionist implicat în această lucrare, prin urmare, casa lui Dumnezeu ar trebui să îi aloce acest echipament. Acestea sunt câteva principii pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă și să le priceapă în ceea ce privește alocarea bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu. Verifică din nou, pe baza acestor principii, pentru a vedea dacă aceste lucruri au fost alocate în mod irațional undeva. Dacă da, grăbește-te și rectifică! După ce unii oameni devin conducători sau lucrători, văd că nimeni din casa lui Dumnezeu nu îi lingusește, că nimeni nu le dă obiecte de înaltă calitate și că încă poartă propriile ținute vechi, încă folosesc micul lor computer, extrem de obișnuit, iar casa lui Dumnezeu nu i-a dotat cu unul bun, așa că merg la echipa financiară și solicită să cumpere un computer. Este acest lucru rațional?

(Nu.) Un astfel de om spune: „Dacă nu mi-l dai, nu-mi voi face datoria – voi găsi o ocazie să determin casa lui Dumnezeu să-mi cumpere un calculator de înaltă performanță, un model mai nou, unul mai rapid!” Acești oameni sunt foarte îndrăzneți – nu există nimic ce nu ar îndrăzni să facă. După ce devin conducători, tratează casa lui Dumnezeu ca pe a lor, gândindu-se: „Banii casei lui Dumnezeu sunt și ai mei – îi voi cheltui după bunul meu plac!” Acesta este un lucru pe care antihriștii sunt capabili să îl facă.

III. Alocarea rațională a diferitelor provizii și alimente zilnice

Am terminat de vorbit despre alocarea rațională a diferitelor bunuri materiale și echipamente. În continuare vom vorbi despre lucrurile pentru viața de zi cu zi, de exemplu: grâne, legume și alimente uscate, precum și ingredientele necesare pentru gătit, diverse alimente suplimentare și așa mai departe. Aceste produse trebuie să fie atât protejate, cât și alocate în mod rațional. Deci cum trebuie să fie alocate în mod rațional aceste diverse produse? Casa lui Dumnezeu are standarde pentru alimentele sale, iar cei care gestionează astfel de produse ar trebui să le aloce în mod rațional, respectând cu strictețe aceste standarde. Nu trebuie să dea mai multe alimente bune celor apropiați. De exemplu, dacă se cumpără orez gustos, de bună calitate, sau dacă se cumpără fructe ori carne doar ocazional, iar tu dai mai mult din acestea celor cu care ești în relații bune sau le dai toate produsele bune, trimițându-le pe cele de proastă calitate altora – este aceasta considerată o alocare rațională? (Nu.) Atunci cum trebuie evaluată „raționalitatea” aici? Ce modalitate de alocare a lucrurilor ar putea fi considerată rațională? Alocarea egală, conform principiilor și standardelor necesare în casa lui Dumnezeu pe care le-a stipulat pentru alimente, dând atât cât ar trebui dat. Dacă simți că ești apropiat de cineva, poți să-i dai porția ta. Nu fii generos cu lucrurile altora și nu folosi bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu pentru a arăta generozitate față de alte persoane; dacă dorești să fii generos, fă-o cu lucrurile proprii. Generozitatea nu este un principiu în casa lui Dumnezeu – principiul casei lui Dumnezeu este alocarea rațională. Distribuirea lucrurilor necesare vieții de zi cu zi și a diferitelor produse alimentare ar trebui să se facă în conformitate cu standardele stabilite de casa lui Dumnezeu, nu fără discernământ. Firește, conducătorii și lucrătorii pot supraveghea și vedea dacă persoanele responsabile cu distribuirea acestor lucruri sunt bine intenționate, dacă distribuirea pe care o fac este rațională, dacă o fac în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu, cum raportează majoritatea oamenilor că a fost făcută, dacă au vreo plângere și dacă au avut grijă de toată lumea. Ce trebuie făcut dacă lucrurile sunt puține uneori? Este în regulă ca lucrătorii și conducătorii să le păstreze pentru a le mânca singuri? Unii ar putea spune: „Conducătorii și lucrătorii au cel mai înalt statut și prestigiu și, de obicei, sunt cei care ne vorbesc cel mai mult, ceea ce le face gura uscată. Dacă sunt lucruri bune, să le lăsăm să le mănânce ei.” Este în regulă să alocăm lucrurile în acest fel? (Nu; lucrurile ar trebui lăsate pentru cei care au cu adevărat nevoie de ele.) Dacă unele produse medicale relativ scumpe sunt insuficiente, cum ar trebui să fie

alocate? Ar trebui să fie alocate celor care s-au consumat pentru Dumnezeu timp de mulți ani și au adus o contribuție. Acești oameni sunt într-o stare de sănătate precară din cauza vârstei lor, dar încă își fac îndatoririle conștiincios, iar frații și surorile au beneficiat considerabil de pe urma lor. Acești oameni trebuie să-și întrețină și să-și îngrijească puțin corpul și este corect să li se permită să mănânce și să folosească aceste produse medicale. Nimeni nu ar trebui să se lupte pentru provizii puține. Acesta este modul în care conducătorii și lucrătorii trebuie să aloce aceste lucruri. Este acest lucru rațional? (Da.) În acest caz, ar avea majoritatea oamenilor obiecții față de o astfel de alocare? Există cineva care să spună: „Poate că nu sunt atât de bătrân, dar am destulă lucrare de făcut – lucrez mai mult de opt ore în fiecare zi. Poate că lucrarea mea nu este atât de eficientă și poate că nu o fac de atât de mulți ani, dar nici sănătatea mea nu este atât de bună uneori. De ce nu are nimeni grijă de mine? Când sunt lucruri bune, nu e niciodată rândul meu să le primesc, dar când e de lucru, întotdeauna eu sunt cel căutat”? Trebuie să i se dea o porție unei astfel de persoane? Din moment ce au avut tupeul să ceară asta, lăsați-le și lor o porție – este rațional? Ați fi de acord să faceți asta? (Nu.) Dacă ar fi după Mine, aș fi de acord. De ce vă deranjează atât de mult astfel de lucruri? Oamenii nu-și trăiesc viața pentru plăcere; nu trăiesc pentru a mânca, a bea și a se veseli. De ce să vă luptați pentru astfel de lucruri? Dacă cineva chiar vrea să se lupte pentru ele, iar circumstanțele în care se află sunt oarecum adecvate, atunci lăsați-l să se bucure puțin de acele lucruri. I se va fi arătat o favoare specială, dar tu nu vei fi pierdut din cauza asta; nu este nevoie să te deranjeze atât de mult. Deci, să presupunem că cineva ar spune: „De ce nu-mi dai și mie ceva? Nici sănătatea mea nu este grozavă; dacă aș mânca realmente ceva bun, aș putea, cu sănătatea îmbunătățită, să fac mai multă lucrare și să mă ostenesc mai mult pentru casa lui Dumnezeu, iar munca mea ar fi mai eficientă.” Din moment ce au făcut această cerere, nu-i face să se simtă prost, respingând-o, dă-le câte ceva. Ceilalți oameni nu ar trebui să fie atât de deranjați de acest lucru – fii un pic mai generos! Oare viața ta nu ar continua așa cum a fost până acum fără acele lucruri? Ceea ce Dumnezeu le dă oamenilor nu este insuficient; este bogat și abundent – nu este nevoie să ne luptăm pentru lucruri. Dacă există un produs aparte și nimeni nu simte că are nevoie de el sau că trebuie să se bucure de el, atunci ar trebui să i se dea oricărui tip de persoană cu care majoritatea este de acord, în cele din urmă, că este cea mai potrivită pentru a-l mânca. Noi punem accentul pe umanitate și pe alocarea rațională a lucrurilor. Cei care obțin aceste lucruri ar trebui să le accepte din partea lui Dumnezeu și să-l mulțumească pentru harul Său. Ceilalți nu trebuie să se lupte pentru ele. Dacă faci asta, ești irațional, creezi probleme în mod intenționat și întreci măsura. Acesta este modul în care trebuie tratate astfel de circumstanțe speciale. Există principii pentru circumstanțele speciale și pentru cele obișnuite deopotrivă; acestea nu trebuie tratate fără discernământ, cu atât mai puțin pe baza exigențelor relațiilor umane. Atunci când aceste lucruri sunt alocate în mod rațional, conducătorii și lucrătorii și-au îndeplinit responsabilitatea.

În ceea ce privește alocarea proviziilor și a alimentelor de zi cu zi, conducătorii și lucrătorii ar trebui, de asemenea, să o facă pe baza situațiilor reale, a numărului efectiv de persoane și a cantităților exacte necesare, astfel încât să le aloce într-un mod cu adevărat rațional, cu scopul de a nu permite ca acestea să fie irosite sau să sufere pierderi. Aceasta este o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească. Uneori, când nu înțeleg circumstanțele specifice, este posibil să aloce unele lucruri în conformitate cu un principiu de bază și să afle ulterior, prin feedbackul tuturor și prin monitorizarea de după, că alocarea nu a fost rațională, că a fost un pic legată de reglementări. În acest caz, trebuie ca următoarea dată să existe îmbunătățiri, pentru a evita repetarea acelei probleme și pentru a reduce risipa și pierderile. Asta înseamnă să-și îndeplinească responsabilitatea. Desigur, pentru a evita daunele și risipa, trebuie, parțial, să facă mai multe consultări atunci când alocă lucrurile; trebuie, de asemenea, să respecte cu strictețe principiile. Acest lucru este necesar. Nu distribuiți lucrurile la întâmplare, fără să le dați celor care au cu adevărat nevoie de ele, celor care își fac datoria cu sinceritate, care au adevărul-realitate, dar să le dați, în mod special, lingușitorilor care nu au înțelegere spirituală. Dacă faceți asta, acționați oare în conformitate cu principiile? (Nu.) O astfel de faptă nu reprezintă cumva o nesăbuintă gratuită? A nu acționa în conformitate cu principiile înseamnă a nu-ți îndeplini responsabilitățile. La ce se referă îndeplinirea responsabilităților? Nu înseamnă să faceți lucrurile mecanic și să respectați reglementările și nu se îndeplinește prin luarea unei serii de măsuri stabilite – ci înseamnă să acționați respectând cu strictețe principiile cerute de casa lui Dumnezeu, asigurându-vă, de asemenea, în același timp că nu apar cazuri de risipă sau deteriorare a vreunui lucru din casa lui Dumnezeu. Asta înseamnă să vă îndepliniți cu adevărat responsabilitatea. De exemplu, dacă distribuiți ouă la cinci persoane, ar trebui să îi dați fiecareia câte unul pe zi și să le distribuiți la fiecare zece zile, astfel încât să trimiteți exact cincizeci. Trebuie să le distribuiți astfel, parțial pentru că este un număr mic și ușor de gestionat; în plus, este exact cantitatea potrivită pe care să o mănânce acestea. Dacă practicați așa, în conformitate cu standardele și specificațiile cerute de casa lui Dumnezeu, este destul de bine – acționați în conformitate cu principiile. Dacă un conducător sau un lucrător, temându-se de necazuri, le-ar distribui deodată ouă pentru o sută de zile – cinci sute de ouă – ar fi potrivit? Spuneți-Mi, sunt oare mai ușor de transportat și de gestionat cincizeci sau cinci sute de ouă? (Cincizeci.) Un număr mai mic este mai ușor de transportat și de gestionat. Unii oameni chiar trimit ouă pentru o sută de zile și, ca urmare, unele se sparg pe drum, iar altele sunt strivite când sunt transportate la destinație. Dacă se sparg câte puțin, unul după altul, o parte dintre ele vor suferi daune. Plus că, atunci când oamenii văd că au fost distribuite multe ouă, le vor irosi cu ușurință și astfel nu vor avea ouă de mâncat până în ziua următoarei livrări. Așadar, atunci când aceste ouă se sparg și suferă daune, nu cumva neglijența conducătorilor și a lucrătorilor este cauza? (Ba da.) Dacă ei cer mai multe, le puteți da? Conform principiilor, nu le puteți da mai multe înainte de data stabilită, dar ei se simt

mâhniți când nu au niciun ou să mănânce. Ce trebuie făcut în acest caz? (Trebuie date la timp și în cantitatea potrivită.) Să le dați la timp și în cantitatea corectă înseamnă să acționați conform principiilor – aceasta este alocare rațională. Atunci când alocă aceste lucruri, conducătorii și lucrătorii trebuie neapărat să respecte principiul alocării raționale și standardul cerut de casa lui Dumnezeu, distribuindu-le la timp și în mod regulat. Mai mult, trebuie să înțeleagă prompt dacă au existat cazuri de risipă, dacă au existat cazuri în care au fost noi solicitări sau cereri pentru lucruri care sunt insuficiente din cauza risipei și dacă au existat cazuri de risipă cu lucruri distribuite, care nu au fost pe placul oamenilor. Carnea și legumele, de exemplu, sunt ambele distribuite, iar majoritatea oamenilor preferă carnea, deci o pot consuma în trei sau cinci zile, iar legumele le rămân. Legumele nu se păstrează bine; unele se strică și putrezesc după un timp, astfel încât se termină înainte de distribuirea următorului lot. Cineva poate apoi să solicite din nou și să ceară mai mult. Trebuie să i se dea mai mult într-un astfel de caz? Este rațional să i se dea mai mult? (Nu.) Alți oameni vor mânca pe furiș carnea și ouăle și vor consuma toate legumele care le plac, în timp ce vor găsi tot felul de motive și scuze pentru a nu le mânca pe cele care nu le plac. Când legumele se îngălbenesc și se strică, spun că nu sunt comestibile și ajung să le dea porcilor și găinilor sau, altfel, le aruncă, apoi cer altele. Când conducătorii și lucrătorii se confruntă cu acest tip de cazuri, cum trebuie să le gestioneze? Dacă spun: „Vă voi da mai multe data viitoare, având în vedere că nu este suficient, vă voi oferi în plus, din moment ce mâncați mult” – este acesta modul adecvat de a trata situația? Nu cumva sunt orbi? (Ba da.) Cum se face că sunt orbi? (Nu înțeleg ce se întâmplă cu adevărat: principalul motiv pentru care mâncarea pe care au dat-o nu a fost suficientă este că a fost irosită.) Trag concluzii pripite fără să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat. În majoritatea locurilor este suficientă hrană pentru consum, care este distribuită conform specificațiilor casei lui Dumnezeu. De ce nu este niciodată suficientă doar pentru acel loc? Nu este oare nevoie de o investigație specifică în acest caz? Trebuie să meargă la locul respectiv și să întrebe cu atenție și în detaliu despre situație, pentru a vedea ce se întâmplă. În cele din urmă, prin investigare și din ceea ce înțeleg, află că bucătarul din acel loc este o persoană rea și imorală, care a hrănit găinile cu mâncare pentru oameni, irosind intenționat mâncarea casei lui Dumnezeu. Sunt destul de pretențioși cu ceea ce mănâncă și le place să consume doar mâncare delicioasă. Nu mănâncă legume atunci când nu au carne, iar atunci când au, nu mănâncă nici măcar tofu. Când primesc ouă, le consumă la fiecare masă. Aleg exclusiv alimente gustoase și nu mănâncă legume oarecare și nici nu le pasă dacă acestea se strică. Din ceea ce au înțeles, bucătarul este o persoană rea – ar trebui atunci ca următoarea dată când vor fi distribuite lucruri să i se acorde o indemnizație mai mare? (Nu ar trebui.) Nu e vorba doar de a nu îi da mai mult? Cum trebuie tratată această problemă, odată descoperită? Înlocuiți-l imediat; schimbați-l cu cineva cu un pic de umanitate, care să preia datoria. Descoperiți și rezolvați problema cu promptitudine și eliminați astfel de oameni răi, astfel de mere putrede. Unii ar putea întreba: „Din moment

ce nu mai gătesc, ar fi în regulă să îi punem să dea de mâncare la găini?” (Nu.) Dacă hrănesc găinile, acestea nu vor mai face ouă; dacă hrănesc porcii, aceștia vor slăbi. Nu este acceptabil să hrănească pe nimeni. Astfel de oameni trebuie alungați – nu sunt potriviți pentru a face o datorie în casa lui Dumnezeu. Dacă sunt găsite și alte probleme în timpul alocării bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu, acestea trebuie, de asemenea, rezolvate cu promptitudine. Care este scopul rezolvării acestor probleme? Este acela de a reduce risipa și deteriorarea bunurilor materiale din casa lui Dumnezeu. Unii ar putea întreba: „Pentru a rezolva aceste probleme, cineva trebuie să meargă să investigheze ce se întâmplă în bucătărie. Nu ai spus că lucrătorii și conducătorii nu au voie să intre în bucătărie? De ce li se permite acum?” Acelea sunt două probleme separate. Nu am spus că nu au voie să meargă – a fost o disecare a faptului că lucrătorii și conducătorii nu știu cum să lucreze, lenevesc și se plimbă de colo-colo, se complac în beneficiile statutului, se duc mereu la bucătărie pentru a găsi lucruri bune de mâncat. În cazul de față se duc la bucătărie pentru a rezolva probleme, nu pentru a găsi lucruri bune de mâncat. Du-te când trebuie și nu te duce când nu trebuie! Conducătorii și lucrătorii au multe lucrări de făcut, iar aceasta este una dintre sarcinile lor, una ale cărei probleme specifice pot fi cunoscute doar dacă intră adânc în bucătărie și înțeleg detaliile. Dacă se constată că un bucătar este nepotrivit, acesta trebuie destituit imediat și înlocuit cu cineva potrivit. Procedând astfel, se garantează faptul că produsele distribuite de casa lui Dumnezeu nu sunt supuse risipei și alterării. Oricum aş pune problema, cerința față de conducători și lucrători este ca aceștia să își îndeplinească responsabilitățile – dacă este responsabilitatea ta, de care te preocupi și pe care să o faci, atunci trebuie neapărat să te preocupi de ea și să o faci. Trebuie să observi cu ochii și să îți folosești urechile pentru a asculta cu atenție ce are de spus fiecare fel de persoană – și, bineînțeles, trebuie să înveți, din suflet, să ai opinii, gânduri și discernământ despre tot soiul de lucruri; un alt element important este să pui la inimă principiile pe care casa lui Dumnezeu ți le cere să le urmezi și să nu te abați de la ele în niciun moment. Indiferent ce lucrare desfășori, trebuie mai întâi să înțelegi care sunt principiile și regulile cerute de casa lui Dumnezeu; înainte de a te apuca de lucrare, trebuie să îți mai pui de câteva ori întrebări precum: „Îmi sunt clare principiile cerute de casa lui Dumnezeu?”, „Cum ar trebui să se facă acest lucru, este făcut în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu?”, „În circumstanțe speciale, cum ar trebui să se facă în conformitate cu principiile?”, „Cum trebuie să se procedeze în împrejurări obișnuite?” Trebuie neapărat să îți pui mai multe întrebări de acest gen înainte de a te apuca de lucrare și să te rogi mai mult înaintea lui Dumnezeu. O parte constă în autoanaliză; o altă parte constă în acceptarea scrutării de către Dumnezeu. Procedând astfel, conducătorii și lucrătorii sunt ajutați să facă mai puține greșeli și să devieze mai puțin în lucrarea lor, să reducă risipa de bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu și să reducă pierderile suferite de casa Lui. Ceea ce este mai important este că, procedând astfel, conducătorii și lucrătorii își mențin responsabilitățile și le îndeplinesc. Este exact ceea ce conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă. Aceasta este cerința față de

conducători și lucrători. Protejarea și alocarea diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu nu este o sarcină complicată. Pe de-o parte, este vorba de faptul că lucrătorii și conducătorii sunt ei înșiși familiarizați cu principiile; pe de altă parte, de faptul că lucrătorii și conducătorii trebuie să aibă mai multă părtașie despre aceste principii cu persoanele însărcinate cu gestionarea diverselor bunuri materiale, urmărind mai mult lucrurile și încercând să le înțeleagă mai mult și investigând mai mult despre situația referitoare la gestionare, toate acestea în timp ce au mai multă părtașie cu supraveghetorii despre alocarea diverselor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu, pentru a le oferi o înțelegere mai temeinică a acestor principii. Desigur, conducătorii și lucrătorii trebuie, de asemenea, să se intereseze și să întrebe continuu despre modul în care acele persoane alocă și distribuie bunurile și dacă există circumstanțe speciale – de exemplu, dacă supraveghetorii alocă bunurile în conformitate cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu în diferite anotimpuri și momente și în cazurile în care diverse tipuri de oameni au felurite cerințe. Scopul acestui demers este acela de a permite diverselor bunuri ale casei lui Dumnezeu să își îndeplinească funcțiile în mod eficient, să fie utilizate în mod rațional în cea mai mare măsură cu putință și să fie păstrate în cele mai bune condiții de îngrijire posibile, fiind întreținute cât mai bine. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor.

Buna gestionare a bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu este responsabilitatea tuturor aleșilor lui Dumnezeu

După ce ați înțeles responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor, oare ați înțeles și principiile pe care fiecare frate și soră ar trebui să le priceapă în felul cum tratează diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? Poate că nu sunteți conducători și lucrători, dar ar trebui totuși să îndepliniți responsabilitatea de supraveghere. Acesta este dreptul aleșilor lui Dumnezeu. De asemenea, în privința diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu – cărți și instrumente de tot felul, mâncare, băuturi, obiecte zilnice și așa mai departe – fiecare trebuie să le trateze cu dragoste și grijă. Toți trebuie, de asemenea, să efectueze verificări, reparații și întrețineri regulate ale diferitelor lucruri pe care le folosesc și trebuie să le utilizeze în mod rațional. Nu le lăsa să se deterioreze și să fie irosite în posesia ta sau nu dispune de ele la întâmplare! Unii spun: „Acest lucru nu este al meu, oricum. Nu l-am cumpărat cu banii mei. Casa lui Dumnezeu mi l-a dat – este proprietate publică. Nu e nevoie să-mi pese când este întreținut și reparat sau unde este depozitat. Nu pot să-l iau cu mine ca și cum l-aș fi sustras.” Este acesta un gând rațional? Nu cumva este destul de egoist și lipsit de umanitate? (Ba da.) Așadar, ce principii ar trebui urmate în utilizarea bunurilor materiale din casa lui Dumnezeu? Dacă ceva ți-a fost alocat spre folosință, atunci trebuie să îl repari și să ai grijă de el cât timp îl folosești. Ești pe deplin responsabil; fără îndemnul sau supravegherea altcuiva, trebuie să tratezi, să prețuiești și să protejezi obiectul ca și cum ar fi proprietatea ta. Asta înseamnă să ai umanitate. Indiferent de starea în care se afla obiectul atunci când ți-a

fost dat, atunci când nu mai ai voie să îl folosești sau ai terminat cu el, trebuie să îl restitui persoanei care îl protejează, fără să fie deloc avariat și în starea sa inițială. Acest lucru este ceea ce se numește să ai rațiune; este ceva ce ar trebui să existe în umanitate. Spui că tu crezi în Dumnezeu, că ai conștiință și rațiune, că iubești adevărul, îl urmărești și i te supui, dar, dacă nu ai nici măcar cea mai mică fărâmbă de umanitate pe care ar trebui să o ai în ceea ce privește tratarea unui bun material, cum poți vorbi despre iubirea adevărului sau despre practicarea lui? Nu este un pic prea găunos? Dacă nici măcar nu îți poți îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o ai în tratarea unui bun material, înseamnă că umanitatea ta nu este bună – „lipsă de umanitate” este un mod obișnuit de a spune acest lucru. În plus, indiferent de modul în care folosești propriile lucruri, dacă ești neglijent sau meticulos în felul în care le tratezi, este dreptul tău. Nimeni nu se va amesteca. Însă casa lui Dumnezeu are principii pentru folosirea lucrurilor sale. Toate aceste principii sunt bazate pe conștiință și rațiune și, deși nu se ridică la înălțimea adevărului, sunt, cel puțin, conforme cu standardele umanității. Dacă nici măcar nu poți atinge acest standard pentru umanitate, dacă nu poți barem trata și folosi corect instrumentele și proviziile pe care ți le distribuie casa lui Dumnezeu, atunci faptul dacă poți înțelege adevărul și poți intra în adevărul-realitate este o problemă – trebuie pus sub semnul întrebării. Așadar, atunci când vine vorba de modul în care tratezi aceste lucruri, ai dreptul să le folosești și, în mod firesc, ai și responsabilitatea de a le repara, întreține și îngriji. Trebuie să iei aceste lucruri în serios. Dacă, asemenea non-credincioșilor, spui: „Nu este al meu oricum. Nu l-am cumpărat cu banii mei. Dacă un lucru public se strică, asta e – pur și simplu cumperi unul nou sau îl repari, în cel mai rău caz. Totuși, nu este ca și cum aș fi avut vreo pierdere.” Dacă așa gândești, atunci ai probleme – ești în pericol. Nu ai un caracter integru și nu ești bine intenționat. Să folosești lucrurile proprii cu moderație, dar să tratezi lucrurile din casa lui Dumnezeu ca fiind lipsite de importanță, să nu ai grijă să le prețuiești – nu este aceasta o persoană care nu e bine intenționată? Îți plac lui Dumnezeu oamenii care nu sunt bine intenționați? (Nu.) Spuneți-Mi, Dumnezeu îi scrutează pe oamenii care nu sunt bine intenționați? (Da.) Dumnezeu îi scrutează la fel atât pe cei care sunt bine intenționați, cât și pe cei care nu sunt. Când accepți scrutarea de către Dumnezeu, ce trebuie să faci dacă descoperi că așa gândești și tu? Să nu-i acorzi nicio atenție? Să lași problema necontrolată? Să nu-ți pese de ea? „Ce gândesc este treaba mea. Cine ești tu să te amesteci în asta? Dacă mă lași să folosesc ceva, atunci am dreptul să-l folosesc și, în orice caz, va fi bine dacă nu stric aparatul. De ce aveți pretenții atât de mari și atât de multe?” Este acesta un mod bun de a gândi? (Nu.) Este „lipsit de umanitate”. Dacă ai astfel de gânduri, trebuie să accepți scrutarea de către Dumnezeu și să zici: „Dumnezeule, am o fire coruptă, iar umanitatea mea este slabă. Obişnuiam să cred că sunt destul de nobil și onorabil, că am demnitate; nu m-aș fi gândit că acest mic obiect mă va dezvălui: am dorințe egoiste; nu sunt bine intenționat; am propriile scopuri mărunte. Sunt dispus să accept scrutarea și disciplina din partea Ta și să mă schimb.” Trebuie să te rogi și să te căiești înaintea lui Dumnezeu și să-L lași să

te scruteze. Când ai acceptat scrutarea de către El, cum ar trebui să te schimbi? Vei spune: „A fost imoral să gândesc așa cum am făcut-o cândva – aceasta este gândirea non-credincioșilor, a neîncrezătorilor. Nu mai pot gândi așa. Trebuie să nu merg pe acel drum. Sunt credincios în Dumnezeu; trebuie să fiu o persoană cu umanitate și demnitate, trebuie să fac lucruri pe care Dumnezeu le iubește. E nevoie să îmi modific modul de a folosi instrumentele și aparatele în viitor. Trebuie să le opresc atunci când e cazul, să le repar și să le întretin atunci când este nevoie. Trebuie să le curăț des și să le verific regulat diferitele componente pentru a asigura utilizarea lor normală. Și voi face curățenie imediat ce termin cu ele și le voi pune înapoi la păstrare, pentru a nu lăsa persoane neimplicate să umble la ele.” Apoi, când vei folosi din nou aparatele, în viitor, vei fi deosebit de atent și precaut. Părerile tale se vor modifica în mod constant, iar metodele ți se vor îmbunătăți, întorcându-te de la gândurile și acțiunile tale anterioare, egoiste și detestabile, către un simț al responsabilității, o minte care să aibă grijă de lucruri și care să își asume responsabilitatea. O schimbare în gândirea ta este începutul adevăratei tale transformări. Aceasta devine o schimbare a metodelor tale atunci când îți actualizezi felul de a gândi și gândurile în practica ta. Atunci când aceasta atinge acest nivel, Dumnezeu vede că te transformi cu adevărat și că te căiești; aceste întoarceri și schimbări pe care le faci vor fi cu adevărat acceptabile pentru Dumnezeu. Acest lucru înseamnă să practici adevărul. Care este lucrul fundamental pe care trebuie să îl aibă cineva când practică adevărul? Conștiința și rațiunea pe care se cuvine să le aibă oamenii. Și o persoană egoistă și detestabilă are conștiință și rațiune? (Nu.) S-ar putea să știi, ca o chestiune de doctrină, că nu poți să lași obiectele casei lui Dumnezeu la întâmplare, să le strici și să le irosești sau să fii iresponsabil în ceea ce le privește – dar care este atitudinea ta în inima și în gândurile tale? „Ce rost are să îmi pese de acele lucruri? Nici măcar nu sunt ale mele.” O astfel de gândire îți va ghida comportamentul, iar doctrina pe care o cunoști îți va fi oare de vreun folos atunci? Nu. Va fi doar o doctrină care nu va folosi la nimic. Numai atunci când îți vei schimba gândirea și opiniile și când te vei fi transformat cu adevărat și te vei fi căit înaintea lui Dumnezeu, comportamentul și acțiunile tale practice vor începe să se schimbe. Atunci ceea ce vei trăi va începe să aibă umanitate; atunci vei începe să intri în adevărul-realitate. O chestiune atât de mică dezvăluie umanitatea unei persoane, precum și dacă acea persoană iubește realmente adevărul.

Gestionarea diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu este o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească, iar fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu ar trebui să ofere, împreună cu ceilalți, supraveghere, ajutor și o cooperare maximă. Aceasta este responsabilitatea tuturor. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să servească drept exemplu. Trebuie să înceapă cu ei înșiși – numai atunci când fac o treabă bună sunt în măsură să îi supravegheze pe alții și să evalueze dacă ceea ce fac alții este adecvat și în conformitate cu principiile. Aceasta este o chestiune care îi implică pe toți, acel lucru mărunț dezvăluie umanitatea oamenilor, precum și atitudinea lor față de adevăr. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă această lucrare bine și cu o vigoare extremă, în

concordanță cu principiile casei lui Dumnezeu, iar fiecare frate și soră de rând ar trebui, de asemenea, să trateze această chestiune cu strictețe și prudență. Trebuie să reflectezi adesea asupra ta, dacă există probleme în umanitatea și gândirea ta, ce fel de atitudine ai. Când descoperi că există o problemă în atitudinea și gândirea ta, ar trebui să te rogi prompt și să te schimbi – și atunci când administrezi sau folosești lucrurile casei lui Dumnezeu, ar trebui să te străduiești, în parte, să nu ai muștrări de conștiință și să nu dai greș în fața lui Dumnezeu și, în parte, să fii admirat de ceilalți, să îi faci să aprobe ceea ce faci și să spună că ai umanitate, ceea ce este vizibil pentru toți. Principalul lucru este ca oamenii să respecte principiile atunci când fac acest lucru. Aceasta este obligația pe care oamenii ar trebui să o îndeplinească, un lucru pe care orice membru al casei lui Dumnezeu ar trebui să-l îndeplinească. Nu este doar responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor.

V-ați lămurit mai mult sau mai puțin cu privire la punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor? După ce au înțeles principiile, oamenii ar trebui să fie mai atenți și mai meticuloși în efectuarea acestei lucrări și ar trebui să se străduiască mai mult în legătură cu ea și să nu fie leneși – practic, ei vor putea astfel să reducă daunele și risipa bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu și să împiedice ca ele să intre în posesia oamenilor răi. Acest lucru ar trebui să poată fi îndeplinit. De ce spun că este ușor de îndeplinit? Acestea sunt chestiuni care pot fi întâlnite de fiecare, acasă, în viața de zi cu zi. Este ușor să fii atent în gestionarea lucrurilor din propria casă, așa că, dacă protejezi lucrurile din casa lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale tale, în conformitate cu cerințele casei Sale, le aloci în mod rațional, ajungi să reduci daunele și risipa și nu-i lași pe oamenii răi să intre în posesia lor, atunci îți vei îndeplini responsabilitatea de conducător și de lucrător. Prin natura sa, această lucrare pare a fi o sarcină ce privește treburile generale. De ce o numim sarcină ce privește treburile generale? Ea implică gestionarea bunurilor materiale. Gestionează-le și alocă-le bine și îți vei îndeplini responsabilitatea. De asemenea, principiul acestei lucrări este destul de simplu – implică un singur principiu, nu adevăruri complicate. Atât timp cât cineva are o povară și intențiile corecte, poate face această lucrare bine, fără să fie nevoie să înțeleagă prea mult adevăr și fără să fie nevoie să aibă parte de prea multă părtașie despre adevăr. Prin urmare, această lucrare reprezintă o singură sarcină și este o sarcină ce privește treburile generale. Este o lucrare ușor de făcut de către conducători și lucrători. Atât timp cât ești un pic mai harnic, pui mai multe întrebări, cercetezi mai mult, te preocupi mai mult și ai intenții corecte, o poți face. Nu este complicat deloc. Am terminat părtașia noastră despre punctul zece privind responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Este atât de simplu!

Atitudinea și manifestările conducătorilor falși în ceea ce privește bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu

Acum că ați înțeles această responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, referitor la asta, vom continua cu disecarea manifestărilor de care conducătorii falși dau dovadă atunci când realizează această lucrare și ce lucruri care înseamnă că pot fi caracterizați

drept conducători falși fac aceștia. În primul rând, atunci când conducătorii falși fac această lucrare, nu sunt capabili să protejeze diverse bunuri în mod corespunzător. Protejarea este primul element al unei lucrări importante atunci când vine vorba de tot felul de bunuri materiale. Conducătorii falși sunt dezorganizați în tot ceea ce fac; pe lângă faptul că sunt împotmoliți într-o mlaștină când vine vorba de adevăr și de diferitele principii care îl includ, sunt tot atât de dezastruoși și când vine vorba de protejarea diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu. Nu știu ce fel de oameni să caute pentru a le gestiona sau modul în care ar trebui să fie protejate. Nu au obiective precise și nici planuri specifice, cu atât mai puțin pași detaliați pentru a face această lucrare. Dacă există cineva dispus să își dea osteneala, aceste bunuri pot fi protejate; dacă nu există, un conducător fals permite ca aceste obiecte să fie lăsate, cu nepăsare, deoparte. Nu găsește o persoană potrivită pentru a le proteja sau un loc adecvat pentru a le depozita și cu atât mai puțin are părtașie despre principiile specifice pentru protejarea lor. În același timp, nu ia nicio măsură pentru amplasarea, repararea și întreținerea viitoare a acestor bunuri materiale. Unii conducători falși sunt chiar complet ignoranți cu privire la ce obiecte are casa lui Dumnezeu – nu le pasă și nu întreabă despre acest lucru. Să spunem că noi cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, de exemplu, au fost tipărite de casa lui Dumnezeu. Câte cărți au rămas după ce au fost distribuite, cine a fost desemnat să le depoziteze, cum sunt depozitate și dacă sunt păstrate în locul potrivit – un conducător fals nu va ști niciunul dintre aceste lucruri și nici nu va întreba sau nu va face cercetări în legătură cu acestea. De ce nu va face cercetări? Crede că protejarea bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu este o chestiune minoră, că el este un conducător, cineva care face lucruri importante, care doar predică. Nu ține deloc cont de aceste „chestiuni minore”, ci le încredințează spre rezolvare unor oameni care nu înțeleg nimic și nu le pasă dacă sunt făcute bine sau prost. Prin urmare, nu ia deloc în serios lucrarea de protejare a bunurilor materiale ale casei lui Dumnezeu. Acesta este unul dintre motive. Celălalt motiv este că unii conducători falși sunt confuzi – mințile lor sunt o harababură. Nu au o gândire normală sau o conștiință pentru protejarea lucrurilor și nu au nicio procedură sau cale cu privire la modul în care să protejeze bunurile casei lui Dumnezeu. Astfel, nu știu câte dintre aceste lucruri sunt deteriorate și nici nu știu dacă există cazuri de risipă. Atunci când unele lucruri sunt luate de oameni răi, un conducător fals spune: „Lasă-le – în orice caz, totul este în mâinile lui Dumnezeu.” Unele bunuri importante sunt folosite de persoane, fără aprobarea nimănui; fiind luate de acestea, alții nu le pot folosi în lucrarea lor și nimeni nu îndrăznește să întrebe de ele. Un conducător fals zice: „Nu-i mare lucru. Cumpărați unul nou. Ei l-au luat, așa că lăsați-i să îl folosească mai întâi. Este doar un lucru – este la fel, indiferent cine îl folosește. Dacă nu îl folosesc în mod rațional, îi privește pe ei și relația lor cu Dumnezeu. Nu este nevoie să intervenim.” Uitați cum predică o doctrină măreață pentru a „gestiona” problema, transformând problemele mari în probleme mici și pe cele mici în nimic. Conducătorii falși nu își îndeplinesc niciuna dintre responsabilități atunci când vine vorba

de protejarea diferitelor bunuri din casa lui Dumnezeu. Nu le pasă sau nu întreabă despre asta și nu rezolvă și nu gestionează nicio problemă. Chiar dacă Cel de mai sus le investighează lucrarea, ei doar vorbesc evaziv pentru a-L expedia și gata.

Unii frați și surori cumpără echipament, haine și medicamente pentru a fi folosite de casa lui Dumnezeu, iar atunci când un conducător fals vede aceste bunuri, va scormoni prin ele și își va însuși hainele, pantofii și gențile bune, lăsându-i pe ceilalți să ia doar lucrurile rămase, de care nu are nevoie. Când nătângii pe care îi conduce văd acest lucru, spun: „Conducătorul nostru a ales ce vrea – acum este rândul nostru. Când vom termina, le vom arunca lucrurile rămase, lipsite de valoare, fraților și surorilor care ne sunt subalterni.” Aceste lucruri aparțin celui în mâinile căruia ajung, indiferent cine ar fi acela, iar lucrurile rămase, care nu plac nimănui, sunt aruncate deoparte și nimeni nu le protejează. Și astfel, teoretic, diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu au parte de locuri în care să fie protejate, dar, de fapt, ele nu sunt protejate deloc – acele locuri sunt depozite de deșeuri care nu sunt gestionate de nimeni. Ei doar aruncă lucrurile într-un loc oarecare și le lasă să se adune. Sunt haine, pantofi și șosete, medicamente și electronice, precum și produse de uz zilnic și ustensile de bucătărie – este o harababură, cu tot felul de vechituri în ea, chiar și mâncarea pentru oameni și cea pentru câini sunt amestecate laolaltă. Dacă întrebi cine gestionează aceste lucruri și dacă le sortează sau dacă există instrucțiuni pentru aceste lucruri și cum trebuie să fie păstrate ori dacă nu cumva aceste lucruri sunt necesare pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, dacă frații și surorile au nevoie de ele – nimeni nu știe răspunsurile. Este destul de normal ca frații și surorile să nu știe, dar nici conducătorii și nici lucrătorii nu au răspunsuri la niciuna dintre aceste întrebări – ei se sustrag complet responsabilității pentru aceste lucruri, spunând fie „nu știu”, fie „cineva se ocupă de asta”, neluându-te, astfel, în seamă și înșelând casa lui Dumnezeu. Acest lucru face ca aceste probleme să rămână nerezolvate. Nu este greu ca lucrătorii și conducătorii să găsească oameni potriviți pentru a gestiona diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu, nu-i așa? Conducătorii falși nu fac nici măcar lucrarea simplă de a găsi pe cineva loial care să protejeze aceste lucruri în mod corespunzător, să țină o evidență bună și să le păstreze bine sortate. Ce fac ei atunci? Când frații și surorile au oferit casei lui Dumnezeu haine sau lucruri de primă necesitate, iar conducătorii falși văd aceste lucruri, aceștia se înghesuie în jurul lor, ca o haită de lupi înfomețați care devorează carnea. Probează hainele care li se potrivesc, iar și iar, alegând la nesfârșit lucruri pentru sine. Când casa lui Dumnezeu cumpără diferite tipuri de aparate și echipamente importante și costisitoare, ei se grăbesc să le aleagă pe cele bune mai întâi pentru ei. De ce le aleg pe cele bune? Ei cred că, în calitate de conducători sau de lucrători, au drepturi privilegiate de utilizare a bunurilor casei lui Dumnezeu. Indiferent ce distribuie casa lui Dumnezeu, întotdeauna aleg mai întâi lucrurile cele mai bune. Așa tratează ei bunurile casei lui Dumnezeu. Oare asta înseamnă să faci lucrare? Nu cumva aceasta este o manifestare a conducătorilor falși? Când vine vorba de lucruri care au dată de expirare – alimente și medicamente, de exemplu – conducătorilor falși

pur și simplu nu le pasă de ele. Nu găsesc personal potrivit pentru a le gestiona și nici nu îi spun acestuia: „Unele dintre aceste lucruri au dată de expirare, așa că faceți imediat un inventar al lor. Grăbiți-vă să le alocați fraților și surorilor înainte de data lor de expirare, astfel încât să fie folosite în mod rațional – nu așteptați să expire; nu le lăsați să se irosească.” Conducătorii falși nu fac niciodată aceste lucruri. Când expiră ceva, pur și simplu îl aruncă. În momentul în care conducătorii și lucrătorii realizează lucrări în casa lui Dumnezeu, strict vorbind, ar trebui să fie administratorii casei lui Dumnezeu. Primul lucru pe care ar trebui să îl facă este să protejeze așa cum trebuie și în mod rațional bunurile casei lui Dumnezeu, să le supravegheze cu fermitate și să efectueze verificări corespunzătoare în acest sens. Acesta este, de asemenea, un element fundamental al lucrării casei lui Dumnezeu, dar conducătorii falși nu pot face nici măcar o lucrare fundamentală ca aceasta. Sunt oare confuzi, au calibru slab și sunt netoți sau nu sunt bine intenționați? Dacă sunt netoți și confuzi, de unde știu să aleagă lucrurile bune pentru ei? De ce nu se despart de lucrurile lor sau nu le dau, cu nepăsare, altor oameni? De ce nu își strică sau deteriorează propriile lucruri și de ce este aceasta atitudinea lor față de lucrurile casei lui Dumnezeu? În mod clar, le lipsește moralitatea și nu sunt bine intenționați. Odată ce conducătorii și lucrătorii au dobândit un statut și au intrat în contact cu o sferă mai mare a lucrării casei lui Dumnezeu, ajung să aibă acces privilegiat la diversele bunuri materiale și proprietăți publice ale casei lui Dumnezeu și sunt cei mai informați despre aceste lucruri. Cu toate acestea, ei le ignoră, nu le protejează în mod corespunzător și lasă pe oricine să le folosească și să le ia, pur și simplu lasă să facă asta pe oricine este dispus să aibă grijă de ele, iar dacă cineva nu este dispus să aibă grijă de ele și este iresponsabil, nu le pasă și, chiar dacă află că cineva are o problemă, ei nu o rezolvă. Aceștia sunt conducători falși. În acest moment am ajuns la concluzia că, pe lângă faptul că au calibru slab și nu poartă o povară, conducătorii falși nici nu sunt bine intenționați și au un caracter slab. Din moment ce acești conducători au calibru slab și nu au abilitate de pricepere, este de înțeles faptul că se descurcă prost atunci când fac o lucrare care implică adevărul și intrarea în viață. Și din moment ce au calibru slab și nu au capacitate de lucru, faptul că se descurcă prost atunci când fac o lucrare care implică administrare este, de asemenea, ceva ce poate fi tolerat. Dar faptul că nici măcar nu sunt capabili să efectueze o lucrare care implică administrarea diferitelor bunuri din casa lui Dumnezeu – care este cea mai mică și mai simplă lucrare – demonstrează și mai clar un lucru: în cazul unora dintre conducătorii falși, problema nu este atât de simplă precum faptul că au un calibru slab și nu poartă o povară, ci mai mult, sunt lipsiți de caracter și au o umanitate slabă. Prin părtășia noastră despre a zecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, a fost dezvăluită încă o manifestare a conducătorilor falși: pe lângă faptul că au calibru slab, nu poartă o povară și se complac în desfătarea trupeză, mai au și caracter slab și nu sunt bine intenționați. Nu-i preocupă lucrurile care nu sunt ale lor – nici măcar nu le protejează. Ai fost făcut administrator al casei lui Dumnezeu și, totuși, muști mâna care te hrănește și nu protejezi interesele casei lui

Dumnezeu în timp ce trăiești de pe urma ei; dai deoparte lucrurile din casa lui Dumnezeu cu nepăsare, ca și cum ar aparține unor străini, nu le protejezi și crezi că sunt lucruri lipsite de importanță. Aceasta nu înseamnă că eșuezi în a-ți îndeplini responsabilitățile – este o problemă legată de umanitatea ta, este o mare lipsă de moralitate! Protejarea deficitară a lucrurilor pe care ar trebui să le protejeze sau neprotejarea lor indică faptul că falșii conducători nu au umanitate și că nu sunt bine intenționați. Nu pot nici măcar să protejeze bine bunurile casei lui Dumnezeu, așa că, dacă ar fi să le aloce, ar putea să o facă în mod rațional? Nu reușesc nici măcar să acționeze conform principiilor. Ei văd cum lucrurile din casa lui Dumnezeu sunt aruncate neglijent, deteriorate și irosite, fără să le administreze cineva bun și știu prea bine în inima lor că nu este corect să facă asta – și totuși nu se ocupă de acest lucru. Asta înseamnă să fii rău intenționat. Pot aceste lepădături, care sunt rău intenționate, să aloce în mod rațional diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? Sunt și mai puțin capabile să facă asta – dacă le pui să le aloce, vor face lucruri care sunt și mai lipsite de moralitate.

Într-o biserică-fermă în care se țin câini, persoana responsabilă cu creșterea lor se îngrijește foarte mult de cățelei nou-născuți. Îi era teamă că respectivii cățeluși nu vor primi hrana de care au nevoie, așa că a solicitat ouă ecologice pe care să le mănânce câinii. Conducătorul fals de acolo a aprobat imediat cererea; nu s-a gândit la cantitatea insuficientă de ouă ecologice. Nu sunt de ajuns nici măcar pentru hrana oamenilor, așa că de ce le-ar da câinilor? Nu este acesta un mod absurd de a se ocupa de această chestiune? Care este natura comportamentului acelui conducător fals? Cum trebuie să fie caracterizată? Nu este absurdă practica acelui conducător fals? Ceea ce spune mereu acel conducător fals, ori de câte ori deschide gura, sunt doctrine care sunt pe gustul oamenilor, dar, de fapt, el nu înțelege câtuși de puțin adevărurile-principii, așa că, atunci când se întâmplă ceva, abordează și gestionează situația în funcție de închipuirile, preferințele și dorințele subiective ale oamenilor și, în cele din urmă, a ajuns să facă un lucru atât de dezgustător precum hrănirea câinilor cu ouă ecologice. Poate fi oare considerată rațională o astfel de alocare a bunurilor casei lui Dumnezeu de către acel conducător fals? (Nu.) De ce nu poate realiza o alocare rațională? La prima vedere, se pare că acel conducător fals intervenea, se îngrijea chiar și de această chestiune foarte mică și o urmărea și că avea motive și temeuri ample pentru a susține această cerere – dar acționa oare în concordanță cu principiile? Acționa în conformitate cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu? Nu. Așadar, uitându-ne la natura acestei acțiuni a lui, este o faptă bună sau o faptă rea? Este o îndeplinire a propriei responsabilități sau o neglijență? Este o neglijență – este o lipsă de principii, înseamnă să faci lucruri rele în mod nesăbuit! Prin această chestiune, care credeți că este esența umanității acestui conducător fals? Nu este înțelegerea denaturată și aplicarea oarbă a reglementărilor? Lucrurile pe care le spune cu fiecare suflare sunt doctrine corecte și sună ca și cum nu ar exista nicio frază greșită în ele, dar, de fapt, sunt denaturate. Asemenea oameni sunt fals spirituali și au o înțelegere denaturată – sunt gunoaie cărora le lipsește înțelegerea

spirituală. Am menționat adineauri că umanitatea conducătorilor falși constă în faptul că sunt slabi de caracter și că nu sunt bine intenționați. Le lipsesc principiile atunci când vine timpul să aloce bunurile casei lui Dumnezeu și le alocă orbește, ceea ce dezvăluie că falșii conducători au o înțelegere denaturată și aplică orbește reglementările și că sunt lipsiți de principii în acțiunile lor – acționează orbește și aleatoriu. La prima vedere, conducătorii falși par a fi foarte binevoitori și amabili, când, de fapt, bunăvoința și amabilitatea lor sunt false. Când o cățelușă a fătat pui, de exemplu, îngrijitorul de câini a spus că ar trebui să le dea câinilor o pătură nouă destinată oamenilor. Cineva a spus apoi: „Ar fi păcat să dăm o pătură nouă câinilor – ar fi mai bine să o dăm în schimb fraților și surorilor, iar pătura veche, pe care o înlocuim, să o dăm animalelor.” Ce părere aveți despre această sugestie? Alocarea lucrurilor noi oamenilor și a lucrurilor vechi animalelor este destul de rațională. Acesta este principiul; aceasta înseamnă o alocare rațională. Când se confruntă cu astfel de lucruri, cum le tratează conducătorii falși? După ce a auzit acest lucru, conducătorul fals de acolo a cugetat: „Animalele nu apucă niciodată să folosească lucruri noi. Întotdeauna folosesc lucruri vechi, murdare. Noi, oamenii, ajungem întotdeauna să folosim lucruri noi. Cuvintele lui Dumnezeu au exprimat faptul că uneori nu suntem nici măcar la fel de buni ca porcii sau câinii. Așa că nu vă luptați cu porcii și câinii pentru lucruri. Asta este o lipsă de umanitate.” Și astfel au sfârșit prin a da noua pătură acelor animale. Oamenii de acolo poate că nu au pierdut nimic dacă au folosit o pătură veche, dar modul în care a fost tratată această problemă este foarte ilustrativ pentru această problemă. Ce rol a jucat conducătorul fals în această chestiune? Ați spune că oamenii normali ar fi capabili să facă un astfel de lucru? (Nu.) Atunci ce fel de oameni ar permite ca lucrurile să ajungă în acest punct în timp ce se ocupă de această chestiune? (Niște oameni absurzi, căroră le lipsește rațiunea sau gândirea oamenilor normali.) Toate aceste răspunsuri sunt corecte – aceștia sunt niște oameni de nimic. Atunci când oamenii normali se confruntă cu așa ceva, știu cum să gestioneze situația în mod rațional, dar conducătorii falși, care pretind că sunt spirituali, dar au o înțelegere denaturată, nu știu cum să o gestioneze. Modul lor de a o gestiona pare, de asemenea, să aibă o bază și pare să fie și în acord cu principiile casei lui Dumnezeu și să fie susținut de justificări numeroase și raționale – totuși, oamenii rămân cu dilema de a nu ști dacă să râdă sau să plângă, este atât de ridicol! Cum se face că ei nu pot înțelege o logică atât de simplă, evidentă? Cum de ajung să o trateze într-un mod așa denaturat? Este dezgustător! Dacă îi pui să acționeze ca administratori, vor avea câini care prind șoareci, pisici care păzesc casa și porci în paturi – totul va fi o harababură. Sunt oare conducătorii falși capabili să aloce în mod rațional diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? (Nu.) Sunt un fel aparte, oameni confuzi și tipuri absurde. Pe lângă acei conducători falși care au o înțelegere deosebit de denaturată și sunt rău intenționați, majoritatea conducătorilor falși fac și ei un dezastru și o harababură din acest tip de lucrare, deși au un pic de calibru și nu au o înțelegere denaturată. Nu-și pot îndeplini nici măcar responsabilitățile minime pe care se cuvine să le îndeplinească. Așa că, atunci când îi întrebi despre această lucrare, răspunsul lor este

întotdeauna același: „Cutare se ocupă de ea. Cutare știe. Dacă ai întrebări, va trebui să mă duc să-l întreb pe cutare.” Acesta este ultimul lucru pe care îl auzi despre asta. Aceasta este manifestarea pe care conducătorii falși o afișează atunci când fac această lucrare.

Când vine vorba de lucrarea de alocare a diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu, conducătorii falși nu numai că sunt incapabili să facă acest lucru în conformitate cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu, dar se și lasă influențați de multe dintre sentimentele, preferințele și dorințele personale, precum și de propria percepție. Fac o harababură și o încurcătură din această lucrare, fără principii demne de menționat. Astfel, atunci când un conducător fals gestionează diferitele bunuri ale casei lui Dumnezeu, se întâmplă adesea, în circumstanțe în care nimeni nu știe ce se petrece, ca lucrurile să fie deteriorate, irosite fără niciun motiv sau să dispară, iar cifrele să nu se potrivească. Alte obiecte sunt luate de indivizi pentru uzul personal, fără să înregistreze sau să raporteze acest lucru. Conducătorii falși nu pot gestiona bine nici măcar o lucrare atât de simplă din cadrul treburilor generale. Fac un dezastru din această lucrare, dar totuși se simt liniștiți, crezând că au făcut multă lucrare. Conducătorii falși nu efectuează niciodată inspecția regulată, întreținerea și îngrijirea diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu; în fond, nu le pasă deloc de aceste obiecte. Să presupunem că îi întreb: „Se ocupă cineva de întreținerea și îngrijirea acestor echipamente? Au existat cazuri de risipă în achiziționarea de piese de schimb la repararea acestora sau cazuri în care cineva a cheltuit prea mult sau a fost înșelat? A fost cineva tras la răspundere în urma acestor incidente? A fost cineva amendat sau a primit vreun avertisment?” Conducătorilor falși nu le va păsa sau nu vor ști nimic din toate acestea. Dacă s-au cheltuit bani în mod nedrept atunci când s-au cumpărat lucruri pentru casa lui Dumnezeu, dacă cineva a fost desemnat să gestioneze acele lucruri după ce au fost cumpărate, dacă lucrurile cumpărate sunt potrivite și dacă pot fi folosite eficient și, în caz contrar, dacă au fost restituite sau schimbate în termenul stabilit – nu știu despre nimic din toate acestea. Sunt atât de idioți! Nu știu nimic. Singurul lucru la care se gândesc conducătorii falși este cum să predice doctrine la adunări pentru a-i face pe oameni să îi stimeze; nu au nicio capacitate de lucru atunci când vine vorba de chestiunea specifică a gestionării bunurilor și nici nu au vreo poziție față de această chestiune. Nu știu că aceasta este o lucrare pe care ar trebui să o facă și nici nu știu cum să o facă. Conducătorii falși consideră că bunurile casei lui Dumnezeu aparțin tuturor, astfel încât oricine dorește să folosească ceva poate să o facă, iar oricine are nevoie de ceva poate să ia sau să solicite acel lucru de la superiori – că acesta este dreptul tuturor și că bunurile casei lui Dumnezeu nu ar trebui să fie sub gestionarea sau controlul niciunui individ. Astfel, dacă cineva strică sau pierde un aparat, nu le pasă, iar dacă cineva solicită să cumpere ceva, nu le pasă nici dacă este scump sau ieftin. Adevărul este că în casa lui Dumnezeu există reguli pentru aceste lucruri. Atât timp cât conducătorii și lucrătorii își îndeplinesc responsabilitățile și efectuează verificările corespunzătoare în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu, toate pierderile și risipa de acest fel pot fi

evitate. Cu toate acestea, conducătorii falși nu fac nici măcar această lucrare, cea mai simplă, care ar putea preveni pierderile. Nu înseamnă că aceștia consumă din mâncarea casei lui Dumnezeu degeaba? Nu sunt oare profitori? Nu este aceasta o manifestare specifică a „falsității” conducătorilor falși? Cum ați trata un astfel de conducător, dacă ați întâlni unul? (L-am demite.) Doar l-ați demite și gata? Nu trebuie să îl învățați câte ceva? „Aparatul acela a fost pus acolo, s-a umezit și nimeni nu l-a verificat zile întregi. Nu e clar dacă se mai aprinde sau dacă șoarecii au ros cablurile. De ce nu te preocupi de aceste lucruri? Computerul pe care îl folosesc este stricat și trebuie reparat. Dacă nu va fi reparat, lucrarea va întârzia. Cu toate acestea, am solicitat de atâtea ori acest lucru de la tine – de ce nu i-ai acordat atenție? Cu ce te ocupi toată ziua, orbește, ca o găină fără cap? Când lumea se bizuie pe un conducător ca tine să faci lucrarea, tu o întârzi, iar toate aparatele și bunurile materiale sunt distruse din cauza ta. Nu ai grijă și nu administrezi diferitele bunuri din casa lui Dumnezeu. Nu ești potrivit să fii conducător – demisionează în grabă!” Este în regulă să le faci morală în acest fel? (Da.) Ce anume are o persoană care îndrăznește să facă morală conducătorilor și lucrătorilor? În primul rând, trebuie să fie curajoasă și să aibă simțul dreptății. Unii ar putea spune: „Nu aș îndrăzni să le fac morală conducătorilor și lucrătorilor. Ei sunt ofițeri, iar eu sunt doar un soldat, rangul meu este mult mai mic decât al lor. Au adevărul și pot ține predici. Eu nu mă pricep la nimic și nu sunt în măsură să le fac morală.” Nu este aceasta logica unei canalii? (Ba da.) Așadar, cum i-ați face morală acestui tip de lider, în acest caz? „Dacă poți să faci această lucrare, atunci fă tot posibilul să o faci și fă-o în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu! Indiferent ce rânduiești să facem, vom asculta. Însă, dacă nu îți dai toată silința să faci această lucrare, dacă nu o faci în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu, nu ne vei determina niciodată să te ascultăm! Mai mult decât atât, dacă nu faci nicio lucrare adevărată, avem dreptul să te dăm jos din funcție și să te îndepărtăm! Dacă vrei să faci rău cuiva, fă-ți singur rău – nu trebuie să încerci să ne faci rău tuturor.” Ați îndrăzni să le faceți o astfel de morală? (Da.) Așa spuneți acum; chiar ați face-o, atunci când va veni momentul să o faceți? În general, când vine vorba de lucruri legate de adevărurile-principii și de chestiuni importante, nu îndrăzniți să vorbiți la întâmplare, de teamă că o lipsă de discernământ și de claritate în vorbire ar putea însemna că doar îi judecați pe conducători și pe lucrători și că provocați tulburare. Dar ar trebui să fiți capabili să aveți discernământ în chestiunea gestionării bunurilor materiale; ar trebui să învățați să aveți discernământ în această chestiune și să-i pricepeți principiile.

Era un om care se ocupa de vestimentație într-o echipă de producție a filmelor. Era indisciplinat în acțiunile sale și întotdeauna deturna pe furis bunuri ale casei lui Dumnezeu. Când a plecat din echipa de producție a filmelor, a luat câteva lucruri cu el, iar o verificare ulterioară a conturilor a arătat că o mulțime de bani pe care îi primise nu ieșeau la socoteală. Mai mult, deși nu lucra, avea bani și, de asemenea, a cumpărat o mulțime de articole de lux. Cât timp a făcut parte din echipa de producție a filmului, mulți oameni îl flatau și toți își doreau să fie în relații bune cu el, astfel încât, atunci când aveau

nevoie de haine, trebuia doar să ceară și el le dădea ceva. Dacă o persoană era în relații proaste cu el, nu-i dădea nici măcar hainele pe care trebuia să le primească. Ce problemă este aceasta? Este o problemă cu personalul de gestionare. O parte din problemă era că el deturna aceste lucruri în mod necorespunzător; cealaltă parte era că nu a alocat bunurile din casa lui Dumnezeu în conformitate cu principiile, ci s-a bazat pe sentimentele sale, pe propria sa voință și pe relațiile sale. Conform principiilor, acest om ar fi trebuit înlăturat. Aceasta era o problemă evidentă. Conducătorul fals nu numai că nu a făcut acest lucru, dar l-a considerat un om bun și a aranjat să meargă în alt loc pentru a-și face datoria. Nu a constituit acest lucru o agravare a greșelii? Ce părere aveți despre modul în care a fost realizată această lucrare? A fost în conformitate cu principiile? Și-a îndeplinit acest conducător responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinească lucrătorii și conducătorii? (Nu.) Lăsând la o parte pentru moment beneficiile pe care conducătorul le-ar fi putut culege tratându-l pe omul respectiv în acest fel – judecând doar după modul în care a tratat problema, care a fost natura acesteia? A fost aceea de a adăposti un om rău pe baza sentimentelor și de a nu-l trata în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu. Așadar, pentru a face legătura cu punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor, ce greșală face acest tip de conducător și de lucrător în tratarea diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? Oare și-a îndeplinit acest conducător responsabilitățile? Felul în care a tratat el problema a avut la bază protejarea bunurilor casei lui Dumnezeu? Cu siguranță nu. Nu a luat în serios bunurile casei lui Dumnezeu, ba chiar a închis ochii în timp ce a permis ca aceste bunuri să fie distruse sau luate după bunul plac de către persoana rea. Așa ar trata situația dacă propriile lucruri ar fi deteriorate sau ar intra în posesia altor oameni? Nu – atunci s-ar gândi la răzbunare și despăgubiri. Așadar, de ce nu a procedat astfel cu bunurile casei lui Dumnezeu? Chiar a spus: „Poate să ia câteva lucruri dacă vrea – nu ia atât de mult. El poate să deturneze pentru puțin timp aceste lucruri dacă dorește – cine nu are o ușoară dorință de a face asta? Ce importanță au puținele lucruri pe care le deturnează? Nu înseamnă că alții primesc mai puțin.” Ce fel de atitudine este aceasta? Este aceasta atitudinea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o aibă față de bunurile casei lui Dumnezeu? (Nu.) Nu cumva mușcă mâna care îl hrănește? Și ce argumente a oferit în final? „Lăsați-l să deturneze acele lucruri – nu este nevoie să reglăm aceste conturi cu el. La cât se ridică aceste fonduri și obiecte mărunte? Antihriștii deturnează mult mai mult decât atât. Faptul că deturnează acele bunuri este o chestiune între el și Dumnezeu – este treaba lui cum va da socoteală în fața lui Dumnezeu când va veni vremea. Nu are nicio legătură cu noi.” Ce gânduri și sentimente vă încearcă după ce auziți un conducător spunând așa ceva? Oricine are simțul dreptății, care își percepe conștiința întrucâtva, ar plânge în sinea lui la auzul acestor cuvinte, i s-ar frânge inima și ar fi dezamăgit, chiar dacă ar fi doar un adept obișnuit, darămite dacă ar fi un conducător sau un lucrător! Acest tip de conducător fals se bucură de atât de mult har și protecție din partea lui Dumnezeu și de atât de multe dintre adevărurile Sale, dar tot are acest fel de atitudine impasibilă față de obiectele din casa Lui.

Are umanitate? Este potrivit pentru a fi conducător sau lucrător? (Nu.) Odată ce o astfel de persoană a fost demisă, este ea în măsură să fie un conducător sau un lucrător în viitor? (Nu – umanitatea ei este slabă.) Cum se manifestă umanitatea ei slabă? (În faptul că nu apără interesele casei lui Dumnezeu.) Care este acțiunea specifică prin care nu apără interesele casei lui Dumnezeu? Care este esența acestei manifestări specifice? Astfel de oameni nu sunt bine intenționați și au un caracter josnic; vorbesc destul de frumos, dar nu fac nimic real. Astfel de oameni nu trebuie în niciun caz să fie conducători și lucrători. Cei care nu sunt bine intenționați nu sunt iubitori ai adevărului, ci urmăresc propriul câștig; cei care nu sunt bine intenționați nu se gândesc absolut deloc la aleșii lui Dumnezeu și nu apără sub nicio formă lucrarea bisericii sau interesele casei lui Dumnezeu.

Primul lucru fundamental pe care trebuie să îl facă lucrătorii și conducătorii este să supravegheze în mod corespunzător diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu, să efectueze verificări în mod corespunzător și să protejeze casa lui Dumnezeu, să nu permită ca vreun bun să fie deteriorat, irosit sau să intre în posesia oamenilor răi. Acesta este minimul pe care ar trebui să îl facă. De îndată ce ești ales drept conducător sau lucrător, casa lui Dumnezeu te consideră administratorul ei: faci parte din clasa de conducere, iar sarcina pe care o porți pe umeri este mai grea decât a altora. Ai o mare responsabilitate. De aceea, fiecare atitudine, fiecare acțiune a ta, fiecare plan de gestionare a problemelor și fiecare metodă de rezolvare a chestiunilor implică interesele casei lui Dumnezeu. Dacă nici măcar nu iei în considerare interesele casei lui Dumnezeu sau nu le iei în serios, nu ești potrivit să fii administrator al casei Sale. Ce fel de persoană este aceasta? De ce nu este potrivită să fie administrator al casei lui Dumnezeu? Printre conducătorii falși, există unii care, pe lângă faptul că au calibru slab, problema lor cheie este că nu poartă nicio povară; nu știu cum să lucreze, însă nu caută adevărul și sunt incapabili să îndeplinească chiar și responsabilitățile minime pe care ar trebui să le îndeplinească un administrator. Nu au conștiință sau rațiune. Acest lucru este din cauza faptului că nu sunt bine intenționați, au un caracter decăzut și sunt egoiști și josnici; nu apără deloc lucrarea bisericii, ba adesea îi prejudiciază și trădează interesele, intrând în grațiile oamenilor și menținându-și relațiile cu alți oameni în defavoarea intereselor bisericii. Ei permit ca bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu să fie deteriorate, irosite, pierdute sau chiar să intre în posesia oamenilor răi, iar lor nu le pasă deloc de acest lucru și nu au nici cel mai mic sentiment al datoriei sau de vinovăție în legătură cu asta. Așadar, în ceea ce privește selectarea conducătorilor și a lucrătorilor, care este lucrul elementar pe care aceștia ar trebui să îl aibă din perspectiva umanității? Trebuie să aibă o conștiință și un simț al dreptății, iar motivele lor ar trebui să fie corecte. Umanitatea lor trebuie să treacă mai întâi testul. Indiferent de capacitatea de muncă pe care o au sau de nivelul calibrului pe care îl au, oamenii de acest fel vor fi administratori care corespund standardului dacă vor sluji ca supraveghetori. Cel puțin, vor fi capabili să apere interesele casei lui Dumnezeu și interesele comune ale fraților și surorilor. În niciun caz nu vor trăda interesele fraților și surorilor, nici pe cele ale casei lui Dumnezeu. Când

interesele casei lui Dumnezeu și ale fraților și surorilor sunt pe cale să fie prejudiciate sau lezate, ei se vor fi gândit dinainte și vor fi primii care vor face un pas înainte și le vor proteja, chiar dacă acest lucru le va afecta propria siguranță sau va fi nevoie să plătească un preț sau să sufere. Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii cu conștiință și rațiune le pot face. Unii conducători și lucrători falși se grăbesc să găsească un loc sigur în care să se ascundă atunci când se confruntă cu circumstanțe periculoase, însă, în ceea ce privește bunurile importante ale casei lui Dumnezeu – cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, telefoane mobile, computere și așa mai departe – nu le pasă de ele și nici nu întreabă de ele. Dacă ar fi îngrijorați de modul în care arestarea lor ar afecta activitatea bisericii în ansamblu, i-ar putea trimite pe alții să se ocupe de aceste lucruri – dar acești conducători falși se ascund doar pentru propria siguranță. Sunt speriați de moarte și, pentru a-și asigura siguranța, nu fac ceea ce pot. Există, prin urmare, multe cazuri în care neglijența, lipsa de acțiune și iresponsabilitatea conducătorilor falși fac ca diferite bunuri ale casei lui Dumnezeu și ofrande pentru El să fie prădate și luate de marele balaur roșu atunci când apar situații periculoase, ceea ce duce la pierderi serioase. Imediat ce aceste situații apar în biserică, primul gând al conducătorilor și lucrătorilor ar trebui să fie să pună echipamentele și bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu în locuri adecvate, să le încredințeze unor persoane potrivite pentru administrare; marele balaur roșu nu trebuie lăsat sub nicio formă să le ia. Însă conducătorii falși nu se gândesc niciodată la astfel de lucruri; nu pun niciodată pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, în schimb, pun pe primul loc propria siguranță. Eșecul conducătorilor falși de a face lucrare adevărată cauzează adesea pierderi sau daune diverselor bunuri importante ale casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta o gravă neglijare a responsabilității din partea conducătorilor falși? (Ba da.)

În ceea ce privește punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor, care este principala manifestare a conducătorilor falși pe care o expunem? Atitudinea lor față de bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu este una de indiferență și nepăsare; ei nu respectă principiile, ci alocă acele lucruri la întâmplare, pe baza propriilor închipuiri și preferințe. Cât gestionează ei lucrurile, obiectele din casa lui Dumnezeu sunt adesea supuse unor grade mai mari sau mai mici de deteriorare și risipă, ceea ce cauzează pierderi lucrării casei lui Dumnezeu. Aceasta este principala manifestare a conducătorilor falși. Conducătorii falși nu pot nici măcar să se ocupe de singura și de cea mai simplă parte a lucrării din cadrul treburilor generale; nu pot nici măcar să facă asta sau să o facă bine – ce pot face, atunci? Așadar, atunci când vedeți astfel de oameni în poziția de conducători, puteți să le inspectați și să le supravegheați lucrarea. Dacă fac un dezastru din această singură lucrare din cadrul treburilor generale, nefăcând nici măcar ceea ce pot și nereușind să găsească alte persoane potrivite care să o facă atunci când nu au timp, atunci acești conducători trebuie să fie concediați și îndepărtați imediat din funcție. Casa lui Dumnezeu nu îi va folosi niciodată. Este acesta un lucru potrivit de făcut? (Da.) De ce? O persoană care nu este bine intenționată, a cărei înțelegere este denaturată și care acționează doar

în funcție de sentimentele și de ambițiile și dorințele sale egoiste și josnice, nu este demnă de încredere. Ce lucrare poate o persoană care nu este demnă de încredere să facă bine? Ce datorie poate să facă bine? Este capabilă să-și facă o datorie cu loialitate? (Nu.)

Prin părtășia de astăzi despre punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor, nu am prezentat oare în mod clar un alt principiu și standard dintre cele care le sunt cerute conducătorilor și lucrătorilor? Aici nu este vorba de o chestiune de calibru, nici de o chestiune legată de capacitatea de lucru, ci de o chestiune de umanitate. Observați-i pe oamenii care slujesc drept conducători și lucrători sau pe cei pe care biserica îi cultivă și vedeți dacă există printre ei persoane care au o umanitate slabă și care nu sunt bine intenționați, a căror umanitate este aceeași cu cea a conducătorilor falși disecați la punctul zece. Dacă într-adevăr găsiți astfel de conducători și lucrători, ar trebui să îi demiteți și trebuie să vă amintiți să nu alegeți niciodată astfel de oameni în poziția de conducător și să nu cultivați niciodată astfel de oameni pentru a fi conducători și lucrători. Dacă unii oameni nu înțeleg caracterul acestora și îi aleg, denunțați-i imediat. Nu le dați șansa de a fi conducători și lucrători. Acești oameni nu devin conducători și lucrători pentru a face o lucrare adevărată, ci pentru a distruge lucrarea bisericii. Dacă devin conducători, diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu nu vor face decât să se ducă de râpă în urma acestui lucru. Sunteți dispuși să vedeți o astfel de consecință? (Nu.) Atunci cum ar trebui să tratați astfel de oameni? Dacă în prezent slujesc drept conducători, denunțați-i și îndepărtați-i din funcție. Dacă nu, dacă nu au fost încă aleși, atunci spuneți-le tuturor: „Această persoană nu este bună de nimic. N-o alegeți, orice ați face; ar fi în detrimentul bisericii.” Iar dacă oamenii au fost păcăliți și îndrumați greșit să o aleagă, trebuie să îi informați pe toți imediat: „Am făcut ceva greșit astăzi. Am ales drept conducător al nostru pe cineva cu o umanitate slabă, un om rău intenționat. Acum, că am făcut acest lucru, interesele casei lui Dumnezeu vor avea parte de pierderi și prejudicii. Trebuie să îl îndepărtăm imediat din funcție, pentru a nu afecta interesele și diferitele bunuri ale casei lui Dumnezeu. Nu trebuie să permitem ca planul lui să reușească.” Este potrivit să faceți acest lucru? (Da.)

Celor aleși drept conducători și lucrători li se cere să aibă calibru bun și capacitate de lucru; acum există și cerințe privind caracterul lor. Ce spuneți, este adevărat că majoritatea oamenilor nu îndeplinesc criteriile pentru a fi conducători și lucrători? Care dintre acestea trei este cel mai important? (Umanitatea.) Și următorul? (Capacitatea de lucru.) După acesta? (Dacă au sau nu calibru.) Acea ordine este destul de precisă. Când veți alege conducători pe viitor, evaluați-i în funcție de această ordine. Unii oameni spun: „Este o problemă la această ordine: să presupunem că umanitatea este prima și sunt unii oameni care au o umanitate bună, dar un calibru destul de slab; dacă sunt selectați drept conducători, nu vor fi capabili să facă nicio lucrare reală – este totuși în ordine să avem în vedere doar umanitatea persoanelor?” Umanitatea oamenilor este de o importanță capitală și este primul lucru la care ar trebui să vă uitați, dar nu este singurul lucru de care trebuie să țineți cont atunci când alegeți conducători și lucrători. Dacă umanitatea unei persoane este conform standardului, uitați-vă apoi la capacitatea ei de

lucru. Dacă nu are capacitate de lucru și nu poate face nicio lucrare adevărată, îi puteți cere să întreprindă o lucrare care nu îi solicită prea mult capacitățile. Dacă are o umanitate bună, este capabilă să își asume lucrarea și se străduiește să o facă bine, e persoană de încredere, iar casa lui Dumnezeu nu trebuie să aibă rețineri în a o folosi, dacă este edificatoare, utilă și benefică pentru majoritatea fraților și surorilor, atunci este conform standardului. Dacă are calibrul slab și nu are capacitate de lucru sau dacă are o capacitate de lucru medie, puneți-o să efectueze o lucrare simplă sau o singură muncă. Dacă are un calibru bun și o capacitate de lucru ridicată, poate efectua o lucrare importantă sau mai multe munci diferite. Nu reușiți nici măcar să faceți acest tip de rânduiri? Dacă are o umanitate slabă și nu este bine intenționată, atunci, indiferent cât de mare este capacitatea ei de lucru, va fi capabilă să facă lucrarea bine? (Nu.) Dacă ar gestiona o companie sau câțiva angajați, s-ar putea să nu fie o problemă – dar ce probleme ar apărea dacă i s-ar cere să gestioneze diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? În primul rând, în niciun caz nu ar gestiona sau trata lucrurile conform principiilor cerute de casa lui Dumnezeu. Aceste persoane nu sunt bine intenționate, nu iubesc adevărul și în inimile lor există doar uneltiri, doar idei și gânduri ticăloase, așa încât, atunci când fac ceva e în conformitate cu preferințele lor și pe baza intereselor proprii, nu a adevărilor-principii sau a dreptății. Iau în considerare doar ce au de pierdut sau de câștigat și nu se gândesc deloc la principiile cerute de casa lui Dumnezeu – și astfel sunt destinați să eșueze în lucrarea de conducători și lucrători. Ce anume determină acest lucru? Caracterul lor, nu capacitatea lor de lucru. Așadar, când cântăriți dacă cineva este nobil sau josnic și dacă îndeplinește standardele casei lui Dumnezeu pentru selectarea conducătorilor și lucrătorilor, analizați mai întâi umanitatea sa: dacă este de încredere și conform standardului, cercetați apoi dacă are capacitate de lucru și dacă are o povară; apoi analizați celelalte aspecte.

Acesta este punctul zece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Este mai mult sau mai puțin ceea ce se disecă la punctul zece referitor la diferitele manifestări ale conducătorilor falși. În atitudinea și manifestările cu care falșii conducători tratează bunurile materiale ale casei lui Dumnezeu se poate vedea că, cei mai mulți dintre ei, nu au conștiință și rațiune, că au o umanitate prea slabă și că nu își asumă nicio responsabilitate – ai putea spune că nu sunt bine intenționați. Nu avem acum încă o dovadă care poate fi folosită pentru a stabili dacă cineva este conducător fals? Unii conducători falși nu pot face lucrare pentru că au calibru slab și pentru că sunt orbi și nu au nicio perspectivă asupra lucrurilor. Unii nu fac lucrare adevărată pentru că nu sunt bine intenționați și urmăresc exclusiv propriile beneficii – nu apără interesele casei lui Dumnezeu și nu le pasă dacă aleșii lui Dumnezeu trăiesc sau mor. Orice fel de conducător fals trebuie demis și eliminat cât mai repede posibil, pentru a preveni întârzierea lucrării casei lui Dumnezeu și vătămarea aleșilor Lui.

1 mai 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (12)

La ultima noastră adunare am vorbit despre punctul zece din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor: „Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor.” Părtaşia de la punctul zece era despre lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă și despre responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească privitor la diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu și, în același timp, expunea, prin comparație, diferitele manifestări ale conducătorilor falși. Dacă lucrătorii și conducătorii își îndeplinesc responsabilitățile pe care ar trebui și pe care pot să le îndeplinească în fiecare element al lucrării casei lui Dumnezeu, atunci sunt conform standardului ca lucrători și conducători; dacă nu își îndeplinesc responsabilitățile și nu fac nicio lucrare reală, atunci este destul de clar că sunt conducători falși. În ceea ce privește punctul zece, conducătorii falși, bineînțeles, nu se descurcă prea bine când fac lucrarea de protejare și de alocare rațională a diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu – acele obiecte nu sunt protejate bine sau poate chiar nu sunt protejate deloc, iar conducătorii falși fac un dezastru în ceea ce privește alocarea lor. Este posibil ca ei să nici nu ia deloc în serios această lucrare. Deși este o lucrare ce privește treburile generale, este totuși o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească și o lucrare pe care ar trebui să o facă. Fie că fac ei înșiși lucrarea sau rânduiesc oameni potriviți să o facă și, de asemenea, efectuează supravegherea, inspecțiile, verificările ulterioare și așa mai departe, în orice caz, această lucrare nu poate fi separată de responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor – ele sunt direct legate. Prin urmare, când vine vorba de această lucrare, dacă lucrătorii și conducătorii nu protejează în mod corespunzător și nu alocă în mod rațional diferitele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu, înseamnă că nu își îndeplinesc responsabilitățile și nu își fac bine lucrarea. Aceasta este o manifestare a conducătorilor falși. La ultima noastră adunare am efectuat o simplă expunere și disecare a manifestărilor pe care conducătorii falși le afișează în timp ce se ocupă de acest element al lucrării ce privește treburile generale și am dat câteva exemple. Dacă cineva este un conducător fals, atunci cu siguranță nu și-a îndeplinit responsabilitățile în această lucrare, iar lucrarea pe care o face nu este conform standardului. Acest lucru se întâmplă pentru că liderii falși nu depun niciodată efort în lucrarea concretă – odată ce a fost rânduită, au terminat-o și nu fac niciodată verificări ulterioare sau nu participă la lucrare. Un alt motiv principal este acela că falșii conducători nu înțeleg principiile niciunei lucrări pe care o fac. Chiar dacă nu sunt leneși în lucrarea lor, ceea ce fac nu este în conformitate cu principiile și regulile cerute de casa lui Dumnezeu, ba chiar nu este deloc în conformitate cu principiile. Ce înseamnă să nu fie în conformitate cu principiile? Este vorba despre faptul că acționează

nechibzuit, nebunește, pe baza închipuirilor, voinței și sentimentelor lor și așa mai departe. Așadar, indiferent de situație, există două manifestări principale ale conducătorilor falși atunci când vine vorba de acest element al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor: prima este că nu fac lucrare concretă, iar a doua este că nu pot pricepe principiile, deci nu pot face lucrare concretă. Acestea sunt manifestările de bază. La ultima noastră adunare am expus și am avut părtaşie despre felul în care se manifestă umanitatea conducătorilor falși în gestionarea acestui tip de lucrare ce privește treburile generale. Nici măcar în privința acestei lucrări simple, unice, conducătorii falși nu își pot îndeplini responsabilitățile. Ei au capacitatea de a face această lucrare, dar nu o fac. Acest lucru este legat de caracterul și de umanitatea oamenilor de acest fel. Ce este în neregulă cu umanitatea lor? Nu sunt bine intenționați, iar caracterul lor este josnic. Practic, am terminat părțasia noastră despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, principiile generale și diferitele manifestări ale conducătorilor falși de la punctul zece. Astăzi vom trece la părțasia despre punctul unsprezece al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor.

Punctul unsprezece: Alegeți oameni de încredere, a căror umanitate e conform standardului, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele în mod consecvent; revizuiți și verificați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de risipă sau irosire, precum și cheltuielile iraționale, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rațională; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să intre în posesia lor

Ce sunt ofrandele?

Punctul unsprezece din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor conține următorul îndemn: „Alegeți oameni de încredere, a căror umanitate e conform standardului, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele în mod consecvent; revizuiți și verificați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de risipă sau irosire, precum și cheltuielile iraționale, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rațională; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să intre în posesia lor.” Care sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor în această lucrare? Care este lucrarea principală pe care trebuie să o facă? (Să protejeze corect ofrandele.) Punctul zece se referea la protejarea și alocarea rațională a diferitelor bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu; acesta se referă la protejarea corectă a ofrandelor. Diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu și ofrandele sale sunt oarecum asemănătoare – dar sunt oare la fel? (Nu.) Care este diferența? (Ofrandele se referă, în principal, la bani.) Banii reprezintă un aspect. Prin natura lor, care este diferența între ofrande și diversele

bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu? Sunt cărțile cuvintelor lui Dumnezeu ofrande? Sunt diferitele aparate folosite pentru lucrare ofrande? Sunt diversele obiecte de necesitate zilnică pe care le cumpără casa lui Dumnezeu ofrande? (Nu.) Atunci ce sunt acestea? În casa lui Dumnezeu, toate cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu și toate dispozitivele de tot felul necesare în lucrarea sa, pe care le cumpără cu banii oferiți de aleșii lui Dumnezeu, inclusiv o varietate de articole precum aparate foto, aparate de înregistrare audio, calculatoare și telefoane mobile – toate acestea sunt bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, mesele, scaunele, băncile, mâncarea și alte astfel de bunuri de necesitate zilnică sunt, de asemenea, bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu. Unele dintre aceste articole sunt cumpărate de frați și surori, iar pe altele casa lui Dumnezeu le cumpără cu ofrande; toate sunt catalogate drept bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu. Am avut părtașie despre acest subiect la ultima noastră întâlnire. Vom trece acum la ceva important despre care vom avea părtașie la punctul unsprezece: ofrandele. Ce sunt, mai exact, ofrandele? Cum este prevăzută sfera lor de aplicare? Înainte de a avea părtașie cu privire la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, este necesar să clarificăm întrebarea: „Ce sunt ofrandele?” Deși majoritatea oamenilor au crezut în Isus în trecut și acceptă această etapă din lucrare de mai mulți ani, concepția lor despre ofrande rămâne vagă. Nu le este clar ce sunt cu adevărat ofrandele. Unii vor spune că ofrandele sunt bani și bunuri materiale care sunt oferite lui Dumnezeu, în timp ce alții vor spune că ofrandele se referă, în principal, la bani. Care dintre aceste afirmații este corectă? (Atât timp cât lui Dumnezeu I se oferă ceva, indiferent dacă este vorba de bani sau de orice obiect, mare sau mic, acel lucru este o ofrandă.) Aceasta este o sinteză cât de cât precisă. Acum că sfera și limitele ofrandelor sunt clare, haideți să definim cu precizie ce sunt ofrandele mai exact, astfel încât tuturor să le fie limpede conceptul.

În ceea ce privește subiectul ofrandelor, Biblia menționează că, inițial, Dumnezeu i-a cerut omului să-l ofere zeciuială – aceasta este o ofrandă. Indiferent dacă era oferit mult sau puțin și indiferent de cele oferite – bani sau bunuri materiale – atât timp cât era vorba de o zecime din venitul unei persoane, care trebuia oferită, aceasta era cu siguranță o ofrandă. Acest lucru era ceea ce Dumnezeu îi cerea omului, era ceea ce credincioșii în Dumnezeu trebuiau să îi ofere lui Dumnezeu. Această zeciuială reprezintă un aspect al ofrandelor. Unii oameni întreabă: „Acea zecime se referă doar la bani?” Nu neapărat. De exemplu, dacă o persoană recoltează zece hectare de grâne, atunci, indiferent de cantitatea de grâne, recolta de grâne de pe un hectar ar trebui să fie oferită, în cele din urmă, lui Dumnezeu – această zecime este ceea ce ar trebui să ofere oamenii. Astfel, conceptul de „o zecime” nu se referă doar la bani – nu înseamnă doar că atunci când o persoană câștigă o mie de yuani, trebuie să îi ofere lui Dumnezeu o sută, ci se referă la tot ceea ce obțin oamenii, ceea ce acoperă mult mai mult, inclusiv lucruri materiale și bani. Despre acest lucru vorbește Biblia. Desigur, în zilele noastre, casa lui Dumnezeu nu se ghidează după Biblie și nu cere atât de strict ca oamenii să

dea o zecime din tot ceea ce obțin. Aici doar răspândesc și am părtășie despre conceptul și definiția „unei zecimi”, astfel încât oamenii să știe că zeciuiala este un aspect al ofrandelor. Nu le cer oamenilor să ofere o zecime; cât de mult oferă oamenii depinde de înțelegerea personală și de dorința lor, iar casa lui Dumnezeu nu are nicio cerință suplimentară cu privire la această chestiune.

Un alt aspect al ofrandelor îl reprezintă lucrurile pe care oamenii I le oferă lui Dumnezeu. În sens larg, acestea includ desigur și zeciuiala; în mod specific, în afară de zeciuială, tot ceea ce oamenii Îi oferă lui Dumnezeu intră în categoria ofrandelor. O gamă largă include lucrurile care sunt oferite lui Dumnezeu, de exemplu, alimentele, aparatele, bunurile de necesitate zilnică, suplimentele pentru sănătate, precum și vacile, oile și așa mai departe, care erau oferite pe altar pe timpul Vechiului Testament. Toate acestea sunt ofrande. Depinde de intenția celui care oferă un lucru dacă acesta este o ofrandă sau nu; dacă cel care îl oferă spune că acest lucru este oferit lui Dumnezeu, atunci, indiferent dacă este dat direct lui Dumnezeu sau pus în casa lui Dumnezeu pentru a fi protejat, acesta intră în categoria ofrandelor și nu poate fi atins în mod arbitrar de oameni. Spre exemplu, când cineva cumpără un calculator de înaltă performanță și I-l oferă lui Dumnezeu, acesta devine o ofrandă; când cineva Îi cumpără lui Dumnezeu o mașină, aceasta devine o ofrandă; când cineva cumpără două sticle de suplimente pentru sănătate și I le oferă lui Dumnezeu, atunci acele sticle devin ofrande. Nu există o definiție specifică și precisă a ceea ce sunt bunurile materiale oferite lui Dumnezeu. În concluzie, este o gamă foarte largă – sunt lucrurile care Îi sunt oferite lui Dumnezeu de către cei care Îl urmează. Unii ar putea spune: „Dumnezeu este acum întrupat pe pământ, iar lucrurile oferite Lui Îi aparțin – dar dacă El nu ar fi pe pământ? Când Dumnezeu este în cer, atunci lucrurile oferite Lui nu cumva nu sunt ofrande?” Este corect? (Nu.) Nu se pune problema dacă Dumnezeu se află sau nu într-o perioadă de întrupare. În orice caz, atât timp cât ceva Îi este oferit lui Dumnezeu, acel lucru este o ofrandă. Alții ar putea spune: „Atât de multe lucruri Îi sunt oferite lui Dumnezeu! Poate El să se folosească de ele? Poate să le folosească pe toate?” (Asta nu are nimic de-a face cu omul.) Este un mod corect și pătrunzător de a o spune. Aceste lucruri Îi sunt oferite lui Dumnezeu de către oameni; modul în care le folosește și dacă le poate folosi pe toate, precum și modul în care le alocă și le gestionează, nu au nimic de-a face cu omul. Nu este nevoie să vă agitați sau să vă faceți griji în legătură cu asta. Pe scurt, de îndată ce cineva Îi oferă ceva lui Dumnezeu, acel lucru intră în sfera ofrandelor. Este al lui Dumnezeu și nu are nimic de-a face cu nicio persoană. Unii ar putea spune: „Felul în care o spui face să pară că Dumnezeu, cu forța, Își revendică dreptul de proprietate asupra acelui lucru.” Asta este ceea ce se întâmplă? (Nu.) Acel lucru este al lui Dumnezeu, așa că se numește ofrandă. Oamenii nu se pot atinge de el sau nu îl pot alocă după bunul plac. Unii s-ar putea întreba: „Nu este asta o risipă?” Chiar dacă este, nu este treaba ta. Alții ar putea spune: „Când este în cer și nu este întrupat, Dumnezeu nu se poate bucura sau folosi de lucrurile pe care oamenii I le oferă. Ce este de făcut

atunci?” Acest lucru este ușor de rezolvat: casa lui Dumnezeu și biserica există pentru a se ocupa de aceste lucruri în conformitate cu principiile; nu este nevoie să te frământă sau să te îngrijorezi pentru asta. În concluzie, indiferent de modul în care un lucru este gestionat, de îndată ce intră în categoria ofrandelor, din moment ce este clasificat ca ofrandă, nu are nimic de-a face cu omul. Și pentru că acel lucru îi aparține lui Dumnezeu, oamenii nu pot face cu el ce vor – există consecințe dacă se întâmplă asta. În epoca Vechiului Testament, la vremea recoltei, toamna, oamenii ofereau tot felul de lucruri pe altare. Unii ofereau grâne, fructe și diverse alte culturi, în timp ce alții ofereau vaci și oi. S-a bucurat Dumnezeu de ele? Mănâncă El din acele lucruri? (Nu.) De unde știi că nu face asta? Ai văzut tu? Aceasta este noțiunea ta. Spui că Dumnezeu nu le mănâncă – ei bine, dacă ar lua o înghițitură, cum te-ai simți? Nu ar fi în contradicție cu noțiunile și închipuirile tale? Nu cumva cred unii oameni că, din moment ce Dumnezeu nu mănâncă sau nu se bucură de acele lucruri, nu este nevoie să le oferim? Cum puteți să fiți atât de siguri? Spuneți că „Dumnezeu nu le mănâncă” deoarece credeți că El este un trup spiritual și nu poate mânca sau pentru că voi credeți că Dumnezeu are identitatea Sa de Dumnezeu, nu este fizic și muritor și nu ar trebui să se bucure de aceste lucruri? Este rușinos din partea lui Dumnezeu să se bucure de ofrandele pe care I le fac oamenii? (Nu.) Atunci nu este în conformitate cu noțiunile oamenilor sau cu identitatea lui Dumnezeu? Cu care dintre ele, mai exact? (Oamenii nu ar trebui să vorbească despre acest lucru.) Așa este – nu este ceva de care oamenii ar trebui să se preocupe. Nu e nevoie să decizi tu că Dumnezeu ar trebui sau nu ar trebui să se bucure de ele. Fă ce ar trebui să faci, îndeplinește-ți datoria și responsabilitățile și îndeplinește-ți obligațiile – va fi de ajuns! Astfel, îți vei fi încheiat sarcina. Este treaba lui Dumnezeu cum va gestiona aceste lucruri. Faptul că Dumnezeu le împarte cu oamenii sau le lasă să se strice, că Se bucură puțin de ele sau le aruncă o privire, așa ceva nu se critică și este legitim. Dumnezeu are libertate când vine vorba de modul în care gestionează aceste chestiuni. Nu este ceva de care oamenii ar trebui să se preocupe și nici un lucru pe care ar trebui să-l judece. Oamenii nu ar trebui să-și închipuie după capul lor lucruri legate de aceste chestiuni, cu atât mai puțin să emită în mod arbitrar judecăți sau verdicte cu privire la ele. Înțelegeți acum? Cum ar trebui să gestioneze Dumnezeu ofrandele pe care I le fac oamenii? (Le va gestiona cum va dori.) Așa este. Oamenii care înțeleg acest lucru în acest fel au o rațiune normală. Dumnezeu va gestiona aceste lucruri cum va dori El. Poate să arunce o privire asupra lor sau pur și simplu să nu le privească sau să nu le ia în seamă deloc. Preocupă-te doar să aduci ofrande atunci când vine timpul pentru asta și să aduci ofrande atunci când dorești, conform cerințelor lui Dumnezeu și îndeplinind responsabilitatea omului! Nu te preocupa de modul în care Dumnezeu gestionează și tratează astfel de chestiuni! Pe scurt, este suficient dacă ceea ce faci se încadrează în sfera cerințelor lui Dumnezeu, este în conformitate cu standardul conștiinței și cu datoria, obligația și responsabilitatea omului. În ceea ce privește modul în care Dumnezeu gestionează și tratează aceste bunuri, aceasta este treaba Lui, iar oamenii nu trebuie în

niciun caz să emită judecăți sau verdicte în această privință. În doar câteva secunde, ați făcut o mare greșală. V-am întrebat dacă Dumnezeu se bucură de aceste lucruri sau dacă mănâncă din ele, iar voi ați spus că nu le mănâncă sau că nu se bucură de ele. Care a fost greșeala voastră? (Faptul că L-am judecat pe Dumnezeu.) Ați făcut delimitări pripite și v-ați grăbit să judecați, iar acest lucru dovedește că oamenii încă mai au cerințe către Dumnezeu în sinea lor. Pentru ei, este greșit ca Dumnezeu să se bucure de aceste lucruri și este greșit să nu o facă. Dacă o face, vor spune: „Ești un trup spiritual, nu unul fizic, muritor. De ce Te-ai bucura de aceste lucruri? Este complet de neconceput!” Iar dacă Dumnezeu nu ține cont de aceste lucruri, oamenii vor spune atunci: „Ne-am străduit din răspuțeri să-Ți oferim inimile, iar Tu nu arunci nici măcar o privire asupra lucrurilor pe care le-am oferit. Oare ne respecti câtuși de puțin?” Oamenii au și aici ceva de spus. Acest lucru este lipsit de rațiune. Pe scurt, care este atitudinea cu care oamenii ar trebui să trateze această chestiune? (Oamenii trebuie să ofere ceea ce trebuie lui Dumnezeu, iar în ceea ce privește modul în care Dumnezeu va trata aceste lucruri, oamenii nu ar trebui să aibă niciun fel de noțiuni sau închipuiri și nici nu ar trebui să-L judece.) Da, acesta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Acest lucru are de-a face cu obiectele care Ți sunt oferite lui Dumnezeu, care reprezintă, de asemenea, un aspect al ofrandelor. Bunurile materiale oferite lui Dumnezeu includ o gamă largă de lucruri pentru că oamenii trăiesc într-o lume materială și, pe lângă bani, aur, argint și bijuterii, există multe alte lucruri pe care ei le consideră destul de bune și valoroase, iar atunci când unii oameni se gândesc la Dumnezeu sau se gândesc la iubirea lui Dumnezeu, sunt dispuși să-L ofere ceea ce consideră că e prețios și valoros pentru EL. Atunci când aceste lucruri Ți sunt oferite lui Dumnezeu, intră în sfera ofrandelor; devin ofrande. Și când ele devin ofrande, rămâne la latitudinea lui Dumnezeu să le gestioneze – atunci oamenii nu se pot atinge de ele, nu sunt sub controlul lor și nu le aparțin. Odată ce l-ai oferit ceva lui Dumnezeu, acest lucru Ți aparține Lui, nu Ține de tine să-l gestionezi și nu mai poți interveni în această chestiune. Indiferent de modul în care Dumnezeu gestionează sau tratează acel lucru, acesta nu are nimic de-a face cu omul. Și bunurile materiale care Ți sunt oferite lui Dumnezeu reprezintă un aspect al ofrandelor. Unii oameni întreabă: „Oare doar banii și aurul, argintul și bijuteriile prețioase pot fi ofrande? Să spunem că cineva l-ar oferi lui Dumnezeu o pereche de pantofi, o pereche de șosete sau o pereche de brânțuri – sunt oare acestea considerate ofrande?” Dacă ne luăm după definiția ofrandelor, nu contează cât de mare sau mic ori cât de prețios sau ieftin este ceva – chiar dacă este un stilou sau o bucată de hârtie – atât timp cât l-a fost oferit lui Dumnezeu, este o ofrandă.

Mai este un aspect al ofrandelor: bunurile materiale care sunt oferite casei lui Dumnezeu și bisericii. Aceste lucruri intră, de asemenea, în categoria ofrandelor. Ce includ astfel de bunuri materiale? Să spunem, de exemplu, că cineva a cumpărat o mașină și, după ce a condus-o o vreme, a simțit că s-a cam învechit, apoi a cumpărat una nouă și a oferit-o pe cea veche casei lui Dumnezeu, să o poată folosi în activitatea sa. Această mașină aparține, deci, casei lui Dumnezeu. Lucrurile care aparțin casei lui

Dumnezeu ar trebui să fie clasificate drept ofrande – așa este corect. Desigur, dispozitivele și echipamentele nu sunt singurele lucruri care sunt oferite bisericii și casei lui Dumnezeu, mai sunt și alte lucruri; această sferă de aplicare este destul de largă. Unii oameni spun: „A zecea parte pe care oamenii o oferă din tot ceea ce obțin este o ofrandă, așa cum sunt banii și bunurile materiale oferite lui Dumnezeu; nu avem nicio obiecție ca acestea să fie clasificate drept ofrande, nu este nimic îndoielnic în privința asta. Însă de ce bunurile materiale oferite bisericii și casei lui Dumnezeu intră și ele în categoria ofrandelor? Asta nu prea are sens.” Spuneți-Mi, are sens ca acestea să fie clasificate drept ofrande? (Da.) Și de ce spuneți asta? (Biserica există doar pentru că Dumnezeu există și, prin urmare, tot ceea ce este oferit bisericii este, de asemenea, o ofrandă.) Bine spus. Biserica și casa lui Dumnezeu aparțin lui Dumnezeu și există doar pentru că Dumnezeu există; un loc în care frații și surorile să se adune și să trăiască există pentru că biserica există, iar toate problemele fraților și surorilor au un loc în care pot fi rezolvate și frații și surorile au o casă adevărată doar pentru că există casa lui Dumnezeu. Toate acestea există doar pe baza existenței lui Dumnezeu. Oamenii nu oferă lucruri bisericii și casei lui Dumnezeu pentru că oamenii din biserică cred în Dumnezeu și sunt membri ai casei lui Dumnezeu – nu acesta este motivul corect. Datorită lui Dumnezeu, oamenii oferă lucruri bisericii și casei lui Dumnezeu. Ce implică acest lucru? Cine ar oferi cu ușurință lucruri bisericii dacă nu ar face-o pentru Dumnezeu? Fără Dumnezeu, biserica nu ar exista. Atunci când oamenii au lucruri de care nu au nevoie sau care le prisosesc, ar putea să le arunce sau să le lase nefolosite; unele obiecte ar putea fi vândute chiar. Toate aceste metode ar putea fi folosite în gestionarea acestor lucruri, nu-i așa? Atunci de ce oamenii nu le gestionează în aceste moduri – de ce le oferă bisericii în schimb? Nu datorită lui Dumnezeu? (Ba da.) Tocmai pentru că există Dumnezeu, oamenii oferă lucruri bisericii. Prin urmare, tot ceea ce este oferit bisericii sau casei lui Dumnezeu ar trebui să fie clasificat drept o ofrandă. Unii oameni spun: „Eu ofer acest lucru al meu bisericii.” Faptul că oferă acel lucru bisericii este echivalent cu a-l oferi lui Dumnezeu, iar biserica și casa lui Dumnezeu au autoritate deplină asupra gestionării unor astfel de lucruri. Atunci când oferi ceva bisericii, acel lucru nu mai are nicio legătură cu tine. Casa lui Dumnezeu și biserica vor aloca, folosi și gestiona în mod rațional aceste bunuri materiale în conformitate cu principiile stipulate de casa lui Dumnezeu. Așadar, de unde vin aceste principii? De la Dumnezeu. Practic, principiul pentru utilizarea acestor lucruri este că ele ar trebui să fie folosite pentru planul de gestionare al lui Dumnezeu și pentru răspândirea lucrării Evangheliei lui Dumnezeu. Ele nu sunt pentru uzul exclusiv al vreunui individ, cu atât mai puțin al vreunui grup de oameni, ci trebuie folosite pentru lucrarea de răspândire a Evangheliei și pentru diferitele elemente ale lucrării casei lui Dumnezeu. Prin urmare, nimeni nu are privilegiul de a folosi aceste lucruri; principiul și temeiul pentru folosirea și alocarea lor sunt doar acelea de a face acest lucru în conformitate cu principiile cerute de casa lui Dumnezeu. Acest lucru este rațional și adecvat.

Acestea sunt cele trei părți ale definiției ofrandelor, fiecare dintre acestea fiind definiția unui aspect al ofrandelor și a unui aspect al sferei lor de aplicare. Nu-i așa că acum v-ați lămurit cu toții ce sunt ofrandele? (Da.) Anterior, unii spuneau: „Acest lucru nu este constituit din bani, iar persoana care l-a oferit nu a spus că este pentru Dumnezeu. A spus doar că îl oferă, deci nu poate fi pentru uzul casei lui Dumnezeu și cu atât mai puțin poate fi dat lui Dumnezeu.” Așadar, nu au ținut nicio evidență și au folosit acel lucru în secret, după bunul lor plac. Este rațional acest lucru? (Nu.) Ceea ce au spus ei este în sine irațional; de asemenea, au spus că „Ofrandele pentru biserică și pentru casa lui Dumnezeu sunt proprietate comună – oricine le poate folosi”, ceea ce este în mod clar irațional. Tocmai pentru că majoritatea oamenilor sunt confuzi și nelămuți cu privire la definiția și conceptul de ofrande, unii nemernici josnici și unii oameni cu inimi lacome și dorințe nepotrivite profită de situație și se gândesc să pună mâna pe acele lucruri. Acum că sunteți lămuți cu privire la definiția și conceptul exacte ale ofrandelor, veți avea discernământ atunci când veți întâlni astfel de evenimente și oameni în viitor.

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor în ceea ce privește protejarea ofrandelor

I. Protejarea adecvată a ofrandelor

În continuare vom trece în revistă care anume sunt responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească atunci când vine vorba de protejarea ofrandelor. În ceea ce privește ofrandele, conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă mai întâi ce sunt acestea. Atunci când oamenii oferă o zecime din ceea ce încasează, acest lucru este o ofrandă; când spun clar că oferă bani sau bunuri lui Dumnezeu, acestea sunt ofrande; când spun clar că oferă un bun bisericii și casei lui Dumnezeu, acel lucru este o ofrandă. După ce au înțeles definiția și conceptul de ofrande, conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă o pricepere clară, să gestioneze ofrandele pe care le fac oamenii și să efectueze o verificare adecvată în această privință. În primul rând, trebuie să găsească oameni de încredere, a căror umanitate este conform standardului, care să acționeze drept custozii pentru a ține în mod organizat evidența ofrandelor și pentru a le proteja. Aceasta este prima sarcină din lucrarea pe care trebuie să o efectueze conducătorii și lucrătorii. Acești custozii ai ofrandelor pot fi de calibru mediu și incapabili să fie conducători sau lucrători, dar vor fi de încredere și nu vor sustrage nimic. Cât sunt în posesia lor, ofrandele nu vor dispărea sau nu vor fi amestecate și vor fi protejate în mod corespunzător. În rânduielile de lucru sunt reguli pentru asta. Doar o persoană de încredere, a cărei umanitate este conform standardului, va fi potrivită. Când oamenii cu o umanitate slabă văd ceva frumos, îl râvnesc și caută mereu șanse să și-l însușească. Orice s-ar întâmpla, ei caută mereu să profite. Astfel de oameni nu pot fi folosiți. O persoană a cărei umanitate este conform standardului

trebuie să fie cel puțin onestă, cineva în care oamenii au încredere. Dacă este însărcinată cu protejarea ofrandelor sau cu gestionarea bunurilor bisericii, aceasta își va face treaba bine, meticolos, sânguincios și cu mare grijă. Are o inimă cu frică de Dumnezeu și nu își va însuși aceste lucruri, nu le va da cu împrumut și așa mai departe. Pe scurt, atunci când îi pui ofrandele în mâini, poți fi sigur că niciun cent nu va lipsi și niciun singur obiect nu va fi pierdut. O astfel de persoană trebuie găsită. Mai mult, casa lui Dumnezeu are o regulă conform căreia nu trebuie găsită doar o astfel de persoană; două sau trei este cel mai bine – unele dintre ele să țină evidența, iar altele să se ocupe de protejare. Odată ce au fost găsite aceste persoane, ofrandele trebuie împărțite pe categorii și trebuie să se facă o evidență organizată a celor care protejează, ce categorii de lucruri protejează și cât. După ce au fost găsite persoanele potrivite și lucrurile au fost protejate și înregistrate pe categorii, se termină cumva aici povestea? (Nu.) Atunci ce ar trebui făcut în continuare? Conturile de încasări și cheltuieli trebuie verificate la fiecare trei până la cinci luni pentru a vedea dacă sunt corecte – adică dacă persoana care ține evidența a făcut înregistrările în mod corect, dacă ceva a fost omis atunci când a fost înregistrat, dacă suma totală este în concordanță cu rapoartele de încasări și cheltuieli și așa mai departe. Astfel de muncă de contabilitate trebuie făcută meticolos. Conducătorii și lucrătorii care nu sunt foarte pricepuți la astfel de activități ar trebui să aranjeze ca o persoană care este cât de cât pricepută în acest domeniu să le efectueze, apoi să facă inspecții regulate și să asculte rapoartele acesteia. În concluzie, indiferent dacă ei înșiși înțeleg sau nu munca de contabilitate și de planificare generală, nu pot lăsa nesupravegheată lucrarea de protejare a ofrandelor, nici nu o pot ignora și pur și simplu să nu întrebe de ea. În schimb, trebuie să efectueze inspecții regulate, întrebând cum sunt conturile care au fost verificate și dacă acestea corespund, iar apoi să verifice punctual unele înregistrări ale cheltuielilor pentru a vedea care a fost situația recentă a lor, dacă a existat vreo risipă, în ce situație se află evidența contabilă și dacă încasările se potrivesc cu ceea ce s-a cheltuit. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă un control ferm asupra tuturor acestor circumstanțe. Aceasta este una dintre sarcinile implicate în protejarea ofrandelor. Ați spune că această sarcină este ușoară? Există un anumit grad de dificultate în ce o privește? Unii conducători și lucrători spun: „Nu-mi plac cifrele; mă doare capul când le văd.” Ei bine, atunci găsește o persoană potrivită care să te ajute cu inspecțiile și supravegherea; pune-o să te ajute să verificați aceste lucruri. S-ar putea să nu îți placă sau să nu fii bun la această lucrare, dar dacă știi cum să-i folosești pe oameni și faci acest lucru corect, tot vei putea să faci bine această lucrare. Folosește persoane potrivite pentru a face acest lucru, iar tu poți doar să le asculți rapoartele. Și asta funcționează. Respectă acest principiu: verifică și numără în mod regulat toate bunurile protejate împreună cu persoana responsabilă de această activitate și apoi pune câteva întrebări cu privire la cheltuielile importante. Poți realiza acest lucru? (Da.) De ce trebuie să facă această lucrare conducătorii și lucrătorii? Pentru că protejează ofrandele – este responsabilitatea ta.

Ofrandele pe care oamenii le fac lui Dumnezeu sunt pentru ca El să Se bucure de ele, dar oare le folosește? Are Dumnezeu vreo întrebuințare pentru acești bani și aceste obiecte? Nu sunt oare aceste ofrande către Dumnezeu menite să fie folosite pentru răspândirea lucrării Evangheliei? Nu sunt menite pentru toate cheltuielile lucrării casei lui Dumnezeu? Deoarece au legătură cu lucrarea casei lui Dumnezeu, atât gestionarea, cât și cheltuirea ofrandelor implică responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Nu contează cine oferă acești bani sau de unde provin aceste obiecte, atât timp cât ele aparțin casei lui Dumnezeu, ar trebui să le gestionezi bine și să urmărești ulterior această lucrare, să o inspecți și să îți pese de ea. Dacă ofrandele aduse lui Dumnezeu nu pot fi cheltuite în mod corespunzător pentru a răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, ci sunt risipite și irosite fără motiv sau chiar acaparate sau luate în posesie de oameni răi, este oare potrivit acest lucru? Nu este aceasta o neglijare a responsabilității din partea conducătorilor și lucrătorilor? (Ba da.) Este o neglijare a responsabilității din partea lor. Așadar, conducătorii și lucrătorii trebuie să facă această lucrare. Este de datoria lor. Gestionarea bună a ofrandelor, permițându-le să fie folosite corect în răspândirea lucrării Evangheliei și în orice lucrare legată de gestionarea lui Dumnezeu, este o responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor și nu ar trebui să fie trecută cu vederea. Frații și surorile reușesc, cu grijă, să economisească puțini bani pentru a-i oferi lui Dumnezeu. Să presupunem că, din cauza faptului că lucrătorii și conducătorii sunt neglijenți și nepăsători în îndatoririle lor, acești bani cad în mâinile oamenilor răi – toți sunt risipiți și irosiți nechibzuit de oamenii răi sau chiar acaparați de ei. În consecință, conducătorii și lucrătorii nu au suficienți bani pentru cheltuielile de călătorie sau pentru cele de trai și nu sunt suficienți bani nici măcar atunci când vine timpul să scoată de sub tipar cărțile cuvintelor lui Dumnezeu sau să cumpere dispozitivele și uneltele necesare. Nu înseamnă asta o întârziere a lucrării? Atunci când banii oferiți de frați și surori intră în posesia oamenilor răi în loc să fie folosiți în mod corespunzător și e nevoie de bani de cheltuială pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, dar nu sunt suficienți, oare lucrarea bisericii nu este îngreunată? Nu cumva au eșuat conducătorii și lucrătorii în a-și îndeplini responsabilitatea? (Ba da.) Pentru că lucrătorii și conducătorii nu și-au îndeplinit responsabilitatea și nu au gestionat bine ofrandele și nu au fost buni administratori sau nu au pus suflet în îndeplinirea responsabilității lor cu privire la această lucrare, s-au înregistrat pierderi în ceea ce privește ofrandele și unele lucrări ale bisericii au fost paralizate sau oprite pentru un timp. Nu poartă oare conducătorii și lucrătorii o mare responsabilitate pentru acest lucru? Este o nelegiuire. Poate că tu nu ai acaparat, risipit sau irosit aceste ofrande și poate că nu le-ai băgat în propriul buzunar, dar această situație s-a produs pentru că ai fost neglijent și ți-ai neglijat responsabilitatea. Nu ar trebui să îți asumi responsabilitatea pentru acest lucru? (Ba da.) Aceasta este o responsabilitate foarte mare!

II. Verificarea conturilor

În lucrarea lor, pe lângă implementarea corectă a diferitelor rânduieli de lucru și faptul că sunt capabili să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele, conducătorii și lucrătorii trebuie să protejeze bine ofrandele. Ei trebuie să găsească oameni potriviți, în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu, pentru a efectua gestionarea organizată a ofrandelor și, din când în când, trebuie să verifice conturile. Unii întreabă: „Cum pot să le verific când circumstanțele nu permit acest lucru?” „Circumstanțele nu permit acest lucru” – este acesta un motiv să nu verifice conturile? Le poți verifica chiar și atunci când circumstanțele nu permit acest lucru; dacă nu poți merge tu însuși, trebuie să trimiți o persoană de încredere și potrivită pentru a efectua supravegherea și pentru a vedea dacă respectivul custode protejează ofrandele într-un mod adecvat, dacă există discrepanțe în conturi, dacă acel custode este de încredere, ce stări a avut în ultima vreme și dacă a fost negativ, dacă s-a simțit speriat atunci când s-a confruntat cu anumite situații și dacă este posibil să trădeze. Să presupunem că ai auzit că familia lui a stat prost cu banii – este posibil ca el să-și însușească în mod necuvenit ofrandele? Prin părtășie și analizând situația, s-ar putea să vezi că acel custode prezintă destulă încredere, că știe că nu trebuie să se atingă de ofrande și că, indiferent cât de insuficienți au fost banii pentru familia sa, nu a pus mâna pe ofrande, iar după o lungă perioadă de observație, se poate dovedi că se poate avea încredere deplină în custode. În plus, trebuie verificat dacă mediul casei în care sunt păstrate ofrandele este periculos, dacă surorile și frații au fost arestați de marele balaur roșu acolo, dacă cel care păzește ofrandele s-a confruntat cu vreun pericol, dacă ofrandele sunt depozitate într-un loc adecvat și dacă ar trebui sau nu transferate. Mediul și circumstanțele din casele custozilor trebuie să fie inspectate frecvent, astfel încât să se poată avea în orice moment reacții și planuri adecvate. Cât faci asta, trebuie, de asemenea, să te interesezi din când în când ce echipe au achiziționat recent dispozitive noi și cum au fost obținute acestea. În cazul în care au fost cumpărate, trebuie să întrebi dacă cineva a revizuit cererile și le-a aprobat înainte de a fi cumpărate, dacă au fost cumpărate la un preț ridicat sau la un preț de piață rezonabil, dacă s-au cheltuit bani care nu trebuiau cheltuiți și așa mai departe. Să spunem că, în urma verificării și revizuirii conturilor, nu se constată probleme cu registrele, dar se descoperă că unii cumpărători au risipit frecvent ofrandele într-un mod extravagant. Indiferent cât de scump este un lucru, ei îl vor cumpăra; mai mult, atunci când știu foarte bine că vor fi reduceri de preț la un produs, că va fi mai ieftin, nu așteaptă, ci îl cumpără imediat și cumpără lucrurile bune, cele de calitate superioară, cele mai noi modele. Acești cumpărători cheltuiesc banii fără principii și în mod extravagant și cheltuiesc ofrandele pentru a cumpăra lucruri pentru casa lui Dumnezeu ca și cum ar face ceva pentru dușmanul lor. Nu cumpără niciodată lucruri practice în conformitate cu principiile, ci intră, pur și simplu, în orice magazin și cumpără lucruri direct, indiferent de costul și calitatea lor. După ce articolele

au fost aduse, se strică după câteva zile de folosință, iar acești cumpărători nu le repară atunci când sunt stricate – cumpără altele noi. În cazul în care, atunci când se cercetează conturile și se analizează cheltuielile financiare, se constată că unii oameni au risipit în mod grav și au irosit ofrandele, cum trebuie gestionată această situație? Acei oameni ar trebui să primească un avertisment disciplinar sau ar trebui să fie obligați să plătească despăgubiri? Ambele sunt necesare, desigur. Dacă se constată că nu sunt bine intenționați, că sunt pur și simplu non-credincioși, neîncrezători, că sunt diavoli, atunci problema nu poate fi rezolvată doar dându-le un avertisment disciplinar sau emondându-i. Nu contează cum are cineva părtășie despre adevăr cu ei, nu-l vor accepta; indiferent de modul în care sunt emondați, nu îl vor lua în serios. Dacă li se cere să plătească despăgubiri, o vor face, dar vor continua să acționeze în același mod în viitor și nu se vor schimba. Cu siguranță nu vor acționa în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu; în schimb, vor acționa într-un mod intenționat, nechibzuit și lipsit de principii. Cum trebuie tratate acest tip de persoane? Pot fi folosite în continuare? Nu ar trebui să fie; dacă sunt, atunci conducătorii și lucrătorii sunt mari nătărăi – sunt pur și simplu prea nesăbuiți! Atunci când astfel de neîncrezători sunt descoperiți, ar trebui să fie destituiți, eliminați și înlăturați imediat din biserică. Nici măcar nu sunt calificați să presteze servicii – nu sunt apți să facă acest lucru!

Atunci când conducătorii și lucrătorii verifică respectivele conturi și cheltuieli, s-ar putea să nu găsească doar cazuri de risipă și irosire sau unele cheltuieli iraționale – s-ar putea să descopere, de asemenea, că unii dintre oamenii care fac această lucrare au un caracter precar, că sunt josnici și egoiști și că au cauzat pierderi lucrării bisericii. Dacă descoperiți acest tip de situație, cum ar trebui să o gestionați? Este ușor: trebuie să o gestionați și să o rezolvați pe loc – destituiți-i pe acei oameni, apoi alegeți oameni potriviți pentru a face lucrarea. Oameni potriviți înseamnă cei a căror umanitate este conform standardului, care au conștiință și rațiune și care sunt capabili să gestioneze lucrurile în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu. Atunci când fac cumpărături pentru casa lui Dumnezeu, vor cumpăra lucruri rentabile care sunt și relativ practice și durabile, lucruri care chiar trebuie cumpărate. Nu sunt neapărat hotărâți să cumpere lucruri ieftine, dar nici nu simt nevoia să cumpere cele mai scumpe lucruri; în cadrul unui grup de produse similare, ei le vor alege pe cele care au recenzii și renume destul de bune, precum și prețuri adecvate și, desigur, dacă au garanția mai lungă, cu atât mai bine. Acesta este genul de persoane pe care trebuie să le găsiți pentru a face cumpărăturile pentru casa lui Dumnezeu. Aceștia trebuie să fie corecți în sufletul lor, să ia în considerare casa lui Dumnezeu în acțiunile lor și să gândească bine lucrurile; de asemenea, trebuie să se ocupe de lucruri în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu, acționând și comportându-se educat, fără echivoc și transparent. Odată ce ați găsit o astfel de persoană, puneți-o să se ocupe de câteva lucruri pentru casa lui Dumnezeu și observați-o. Dacă pare cât de cât potrivită, poate fi folosită. Dar povestea nu se termină odată ce acest lucru a fost rânduit – mergând mai departe, trebuie să vă

întâlniți cu ea, să aveți părtășie cu ea și să-i inspectați lucrarea. Unii se întreabă: „Acest lucru se face pentru că nu este de încredere?” Nu este vorba în întregime de o lipsă de încredere – uneori, chiar dacă sunt de încredere, tot trebuie făcute inspecții. Și ce trebuie inspectat? Să se observe dacă au existat abateri în practica lor în situații în care nu au înțeles principiile sau dacă au avut o înțelegere denaturată. Este necesar să îi ajuți prin efectuarea de verificări. De exemplu, să presupunem că ei spun că există un produs foarte popular pe piață, dar nu știu dacă este nevoie de el în casa lui Dumnezeu și sunt îngrijorați că, dacă nu îl cumpără acum, s-ar putea să nu se mai vândă în viitor. Te întreabă cum să procedeze în această situație. Dacă nu știi, atunci ar trebui să îi pui să întrebe pe cineva care este implicat în această activitate profesională. Acel profesionist va spune apoi că produsul este o noutate care nu va fi de folos în majoritatea timpului și că nu este nevoie să cheltuie bani pe el. Având ca referință opinia profesionistului, se decide că nu este nevoie ca acel produs să fie cumpărat, că dacă ar fi cumpărat ar fi o risipă, iar dacă nu ar fi cumpărat acum, nu ar fi nicio pierdere. Până într-acolo trebuie să își facă treaba conducătorii și lucrătorii. Indiferent cât de important sau de banal este un lucru, dacă îl pot vedea, se pot gândi la el sau pot afla despre el, atunci trebuie să îl urmărească ulterior și să îl inspecteze în mod uniform și să facă acest lucru în modul stabilit, în conformitate cu cerințele casei lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă să îți îndeplinești responsabilitatea.

Unii oameni solicită adesea achiziționarea unor obiecte, cerând casei lui Dumnezeu să cumpere aceste produse, iar în urma unei analize și a unor verificări atente, de obicei se constată că doar unul din cele cinci lucruri solicitate trebuie cumpărat, iar celelalte patru nu este nevoie să fie cumpărate. Ce trebuie făcut în astfel de cazuri? Obiectele pe care le solicită trebuie examinate și luate în considerare într-un mod strict, ele nu trebuie cumpărate în grabă. Nu trebuie cumpărate doar pentru că acei oameni spun că le sunt necesare pentru lucrare – nu trebuie să li se permită acestor oameni să solicite lucruri în mod arbitrar, după bunul plac, sub pretextul că sunt pentru lucrarea lor. Indiferent de motivul pe care îl folosesc acești oameni și indiferent de urgența lor, conducătorii și lucrătorii sau persoanele care se ocupă de gestionarea ofrandelor trebuie neapărat să aibă o inimă statornică. Trebuie să inspecteze și să verifice conștiincios aceste lucruri; nu poate exista nici cea mai mică eroare. Lucrurile care trebuie neapărat achiziționate se impune să fie cercetate și să primească undă verde din partea conducătorilor, iar dacă achiziționarea lor este opțională, ele trebuie refuzate, nu aprobate. În cazul în care conducătorii și lucrătorii fac această lucrare meticulos, concret și în profunzime, cazurile de risipire și irosire a ofrandelor se vor reduce și, mai mult decât atât, desigur, cheltuielile iraționale vor fi diminuate. Efectuarea acestei activități nu înseamnă doar să te uiți cu atenție la ce încasări și cheltuieli sunt înregistrate în registrele contabile, la cifre. Acestea vin pe plan secundar. Cel mai important aspect este că trebuie să fii bine intenționat și că trebuie să tratezi fiecare cheltuială și fiecare intrare ca și cum ar fi o intrare în propriul cont bancar. Atunci le vei analiza în detaliu, le vei putea ține minte și le vei

putea înțelege – iar dacă există o greșeală sau o problemă, vei putea să-ți dai seama. Dacă le vezi ca fiind conturile altcuiva sau cele publice, cu siguranță vei avea ochii și mintea orbite, fiind incapabil să descoperi vreo problemă. Unii oameni economisesc niște bani la bancă și, în fiecare lună, își citesc extrasul de cont și se uită la dobândă, apoi își verifică respectivele conturi – cât cheltuiesc în fiecare lună, câte retrageri fac și cât depun. Fiecare intrare este înregistrată în mintea lor, cunosc fiecare sumă la fel de bine ca pe propria adresă și le au clare în minte. Dacă apare o problemă undeva, o pot depista dintr-o privire și nu trec cu vederea nici cea mai mică eroare. Oamenii pot fi atât de atenți cu banii lor, dar arată ei aceeași grijă față de ofrandele lui Dumnezeu? După părerea mea, 99,9% dintre oameni nu arată, așa că atunci când ofrandele lui Dumnezeu sunt încredințate oamenilor pentru a fi protejate, există adesea cazuri de risipă și irosire și diferite tipuri de cheltuieli iraționale, și totuși nimeni nu simte că este o problemă, nici oamenii responsabili cu această lucrare nu au niciodată muștrări de conștiință. Ca să nu mai vorbim de pierderea a o sută de yuani – chiar dacă pierde o mie sau zece mii, ei nu simt nicio muștrare, îndatorire sau acuzație în suflet. De ce sunt oamenii atât de confuzați când vine vorba de această chestiune? Nu indică asta faptul că majoritatea dintre ei nu sunt bine intenționați? Cum se face că tu ești atât de lămurit cu privire la câți bani economisești ai în bancă? Când banii casei lui Dumnezeu sunt depozitați temporar în contul tău ca să îi protejezi, nu îi iei în serios și nu îți pasă de ei. Ce mentalitate este aceasta? Nici măcar nu ești loial când vine vorba de protejarea ofrandelor lui Dumnezeu, deci mai ești credincios în Dumnezeu? Atitudinea oamenilor față de ofrande este o dovadă a atitudinii lor față de Dumnezeu – atitudinea lor față de ofrande este foarte grăitoare. Oamenii sunt indiferenți față de ofrande și nu se preocupă de ele. Nu se întristează dacă ofrandele se pierd; nu își asumă responsabilitatea și nu le pasă. Așadar, nu au aceeași atitudine față de Dumnezeu? (Ba da.) Spune oare cineva: „Ofrandele lui Dumnezeu sunt ale Lui. Atât timp cât nu le râvnesc sau nu le acaparez, totul este în regulă. Cine le acaparează va fi pedepsit – este treaba lui și o merită. Nu are nimic de-a face cu mine. Nu am nicio obligație să mă preocup de ele”? Este corectă această afirmație? Este clar că nu. Atunci unde e greșeala? (Inima lor nu este dreaptă; ei nu apără lucrarea casei lui Dumnezeu și nu protejează ofrandele.) Cum este umanitatea acestui tip de persoane? (Este egoistă și josnică. Le pasă foarte mult de propriile lucruri și le protejează foarte bine, dar nu le pasă de ofrandele lui Dumnezeu și nici nu întreabă de ele. Umanitatea unor astfel de oameni este de o calitate atât de scăzută!) În primul rând, este egoistă și josnică. Nu sunt oare insensibili oamenii de acest fel? Sunt egoiști și josnici, insensibili și lipsiți de sentimente umane. Îl pot iubi astfel de oameni pe Dumnezeu? Oare l se pot supune? Pot avea o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Atunci pentru ce îl urmează astfel de oameni pe Dumnezeu? (Pentru a obține binecuvântări.) Nu este asta o nerușinare? Modul în care o persoană tratează ofrandele lui Dumnezeu este cel mai revelator pentru natura sa. Oamenii nu sunt de fapt capabili să facă nimic pentru Dumnezeu. Chiar dacă sunt capabili să facă un pic dintr-o datorie, o fac într-o

măsură foarte limitată. Dacă nu poți nici măcar să tratezi corect ofrandele – care aparțin lui Dumnezeu – sau să le protejezi bine, dacă ai acest tip de viziune și atitudine, atunci nu ești un individ extrem de lipsit de umanitate? Nu este fals să spui că Îl iubești pe Dumnezeu? Nu este înșelător? Este atât de înșelător! Nu există umanitate deloc în acest tip de persoane – ar mântui Dumnezeu astfel de nemernici?

III. Urmărirea, examinarea și inspectarea cheltuielilor de toate tipurile, efectuarea unor verificări stricte

Pentru a fi buni administratori ai casei lui Dumnezeu, prima lucrare pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă bine este să gestioneze corect ofrandele. Pe lângă protejarea corespunzătoare a ofrandelor, ei trebuie să efectueze o verificare strictă în ceea ce privește cheltuirea ofrandelor. Ce înseamnă să efectueze o verificare strictă? În primul rând, înseamnă să se elimine cu desăvârșire cheltuielile iraționale și să se facă eforturi pentru ca fiecare cheltuială a ofrandelor să fie rațională și eficientă, în loc ca acestea să fie risipite și irosite. Dacă se descoperă cazuri de risipă sau de irosire, conducătorii și lucrătorii nu numai că trebuie să le pună capăt rapid, ci trebuie să îi tragă la răspundere pe făptași și, de asemenea, să identifice persoanele potrivite pentru a face lucrarea. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să știe exact unde se duce și pentru ce este făcută fiecare cheltuială din cadrul domeniului lor de gestionare – ar trebui să revizuiască aceste lucruri într-o manieră strictă. De exemplu, dacă o cameră nu are un ventilator, ei ar trebui să ofere anumite informații în legătură cu cine îl va cumpăra, cât de mult trebuie cheltuit pe el și ce funcții ar fi cel mai potrivit să aibă. Unii conducători și lucrători spun: „Suntem ocupați; nu ne putem face timp să mergem să îl cumpărăm.” Nu vi se cere să mergeți voi înșivă să îl cumpărați. Ar trebui să puneți o persoană bună, o persoană cu calibru, să se ocupe de această sarcină. Nu puneți să-l cumpere un nătâng sau o persoană rea care nu este bine intenționată. Oamenii cu o umanitate normală știu că trebuie să cumpere lucruri cu funcții și un preț adecvate – funcțiile excesive sunt inutile și costă mult mai mult. În schimb, cei în căutare de plăceri, care nu sunt bine intenționați, cumpără lucruri nepractice, care au o amestecătură de diferite tipuri de funcții, ceea ce costă mai mulți bani. Cumpărătorii trebuie să aibă rațiune; trebuie să înțeleagă principiile. Obiectele achiziționate trebuie să fie practice, să nu coste mult și să fie considerate potrivite de către toată lumea. Dacă pui o persoană iresponsabilă, căreia îi place să cheltuiască și să risipească bani fără discernământ, să facă această achiziție, aceasta va plăti un preț ridicat pentru un aparat de aer condiționat de top, de zece ori mai mult decât ar costa să cumpere un ventilator. Ea crede că, deși costă un pic mai mulți bani, oamenii trebuie să fie prioritatea noastră – acel aparat de aer condiționat nu numai că filtrează aerul, dar poate regla și umiditatea și temperatura și are diverse temporizatoare și setări. Nu este aceasta o risipă? Aceasta este risipă și irosire. Acea persoană e pusă pe distracție și cheltuiește bani pentru plăceri, pentru a se da mare, nu pentru a cumpăra lucruri practice. Astfel de oameni sunt rău intenționați. Atunci când cumpără ceva pentru

ei înșiși, găsesc modalități de a economisi bani, caută articole la preț redus și încearcă să negocieze. Economisesc bani dacă pot – cu cât mai ieftin, cu atât mai bine. Cu toate acestea, atunci când cumpără pentru casa lui Dumnezeu, indiferent câți bani cheltuiesc, nu le pasă. Nici măcar nu se oboresc să se uite la lucruri ieftine; vor doar să cumpere lucruri scumpe, de calitate superioară, de ultimă generație. Acest lucru înseamnă că nu sunt bine intenționați. Oare pot fi folosiți oamenii care nu sunt bine intenționați? (Nu.) Atunci când se ocupă de sarcini pentru casa lui Dumnezeu, oamenii care nu sunt bine intenționați fac doar lucruri absurde și fără valoare. Nu cheltuiesc bani pe lucrurile potrivite; ei doar irosesc și risipesc ofrandele, iar fiecare dintre cheltuielile lor este irațională.

Alți oameni au o mentalitate axată pe sărăcie și cred că trebuie să cumpere cele mai ieftine lucruri atunci când fac cumpărături pentru casa lui Dumnezeu, cu cât mai ieftine, cu atât mai bine. Ei consideră că astfel economisesc bani pentru casa lui Dumnezeu, așa că achiziționează exclusiv lucruri învechite, la prețuri reduse. Drept urmare, cumpără cele mai ieftine aparate, care sunt de proastă calitate. Aceste aparate se strică imediat ce sunt folosite și sunt ireparabile și inutilizabile. Apoi este necesar să cumpere altele care sunt de o calitate adecvată și care pot fi folosite în mod normal, iar astfel se mai cheltuie o sumă. Nu este aceasta o nesăbuintă? Astfel de oameni sunt numiți zgârciți și au o mentalitate axată pe sărăcie. Întotdeauna vor să economisească banii casei lui Dumnezeu, dar ce se întâmplă cu toată agoniseala și cu toate economiile lor? Se transformă în risipă, în irosire a banilor. Chiar își găsesc scuze: „Nu am făcut-o intenționat, am avut intenții bune – am încercat doar să economisesc banii casei lui Dumnezeu – nu am vrut să cheltuiesc bani fără discernământ.” Oare faptul că nu au vrut să facă asta are vreun rost? De fapt, ei cheltuiesc bani fără discernământ, fac risipă, iar acest lucru consumă bani și mână de lucru. Nici astfel de oameni nu pot fi folosiți – sunt niște neghiobi, nu sunt suficient de pricepuți. Pe scurt, oamenii care nu sunt bine intenționați și neghiobii nu trebuie folosiți pentru a face cumpărături pentru casa lui Dumnezeu. Cei care ar trebui folosiți sunt oamenii pricepuți care au o anumită experiență în a face cumpărături și un anumit calibru și care privesc totul într-o manieră nedenaturată. Orice se cumpără trebuie să fie practic, iar prețul să fie rațional și, chiar dacă se strică, trebuie să fie simplu de reparat, iar piesele de schimb să fie ușor de cumpărat. Acest lucru este rațional. După ce cumpără un lucru, unii oameni văd că are o perioadă de retur de o lună și se grăbesc să îl încerce, obținând rezultatele dorite în decurs de o lună. Dacă este puțin defect și nu funcționează bine, îl înapoiază imediat și aleg altceva, reducând pierderile. Acești oameni au o umanitate relativ bună. Oamenii fără umanitate cumpără un lucru, apoi îl aruncă deoparte. Nu îl încearcă pentru a vedea dacă este ceva în neregulă cu el sau dacă este durabil și nici nu se uită cât de lungă este garanția sau cât timp au la dispoziție pentru a-l restitui – nu le pasă de nimic din toate acestea. Când, într-o zi, devin brusc interesați de acel obiect, îl iau și îl încearcă, pentru ca apoi să constate că este stricat. Verifică bonul și văd că perioada de retur a trecut, iar obiectul nu mai poate fi înapoiat. Apoi spun: „Atunci să cumpărăm altul.” Nu

este asta o risipă? „Să cumpărăm altul” – cu această frază, casa lui Dumnezeu trebuie să mai dea o sumă de bani. La prima vedere, faptul că se înscriu să cumpere altul pare să fie făcut pentru lucrarea bisericii și pare o cheltuială rațională, când, de fapt, în spatele poveștii este faptul că au fost neglijenți în îndatoririle lor deoarece nu au verificat cu promptitudine articolul după ce l-au cumpărat. O sumă de ofrande este irosită, alta este plătită, iar noul obiect tot nu beneficiază de cineva bun care să îl protejeze, astfel încât și acesta este folosit doar pentru o scurtă perioadă înainte de a se strica. Este surprinzător faptul că nu există nimeni care să supravegheze aceste lucruri, care să se ocupe de problemele care apar – ce fac conducătorii și lucrătorii? Și-au neglijat complet responsabilitățile cu privire la această lucrare – nu și-au îndeplinit rolul de supraveghere, inspectare și verificare, ofrandele fiind, prin urmare, risipite și irosite în acest fel. În cazul în care cumpărătorii sunt oameni responsabili, ei vor restitui prompt un articol pe care l-au cumpărat atunci când văd că nu este practic. Acest lucru reduce pierderile și risipa. Dacă sunt oameni iresponsabili, rău intenționați, ei vor cumpăra lucruri de proastă calitate, irosind astfel ofrandele. Deci cui anume ar trebui să i se atribuie această pierdere de bani? Nu cumva cumpărătorul, conducătorii și lucrătorii poartă cu toții responsabilitatea pentru acest lucru? În cazul în care conducătorii și lucrătorii ar fi gestionat această chestiune în mod conștiincios, concret și meticulos, oare nu ar fi fost descoperite aceste probleme? Nu ar fi fost compensate aceste lipsuri? (Ba da.) Dacă merg adesea la bisericile din diferite locuri pentru a inspecta situația cheltuirii ofrandelor, lucrătorii și conducătorii vor fi capabili să găsească problemele și să elimine acest tip de risipă și irosire. Dacă lucrătorii și conducătorii sunt leneși și iresponsabili, aceste cazuri de cheltuieli iraționale și de risipă și irosire vor apărea în mod repetat – vor continua să se înmulțească. Care este cauza acestei înmulțiri? Nu cumva are legătură cu faptul că lucrătorii și conducătorii nu fac lucrare adevărată și, în schimb, se situează mai presus de ceilalți și acționează ca niște funcționari ineficienți? (Ba da.) Astfel de conducători și lucrători nu au conștiință sau rațiune și nu au umanitate. Întrucât toți banii pe care biserica îi cheltuiește aparțin casei lui Dumnezeu și sunt ofrande pentru Dumnezeu, iar aceștia cred că nu au nimic de-a face cu ei, nu le pasă și nici nu întreabă de ei și îi ignoră. Majoritatea oamenilor cred că se cuvine ca banii casei lui Dumnezeu să fie cheltuiți, că este în regulă să îi cheltuiască în orice fel, că, atât timp cât nu îi bagă în buzunar sau nu îi delapidază, nu contează dacă sunt irosiți, oamenii pur și simplu cheltuind bani pentru experiență și lărgindu-și orizonturile. Conducătorii și lucrătorii doar închid ochii la asta: „Oricine poate cheltui acești bani precum dorește și poate cumpăra orice își dorește. Nu contează cât de mulți bani sunt irosiți – cel care irosește banii este responsabil pentru acest lucru și se va confrunta cu osândă și pedeapsă în viitor – acest lucru nu are nicio legătură cu mine. La urma urmei, nu eu sunt cel care îi cheltuiește și nu sunt cheltuiți banii mei.” Nu cumva non-credincioșii au aceeași opinie și aceeași atitudine față de cheltuirea fondurilor publice? Este ca și cum ar cheltui banii dușmanilor lor. Când non-credincioșii lucrează într-o fabrică, în cazul în care conducerea este

permisivă, bunurile comune vor fi întotdeauna furate și duse acasă de către oameni sau distruse cu nonșalanță, iar dacă un lucru se strică, ei vor cere ca fabrica să cumpere unul nou. Când fac cumpărături pentru fabrică, vor procura numai lucruri bune și scumpe. În orice caz, banii vor fi cheltuiți arbitrar și fără nicio limită. Dacă și credincioșii în Dumnezeu au o astfel de mentalitate față de ofrande, oare pot fi mântuiți? Va lucra Dumnezeu asupra unui astfel de grup de oameni? (Nu.) Dacă oamenii au o astfel de atitudine față de ofrandele lui Dumnezeu, atunci ar trebui să știi fără să îți spun Eu ce fel de atitudine are Dumnezeu față de acești oameni.

Cel mai direct mod în care se manifestă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este în atitudinea ei față de ofrande. Oricare ar fi atitudinea ta față de ofrande, aceasta este atitudinea ta față de Dumnezeu. Dacă tratezi ofrandele așa cum tratezi intrările din propriul cont bancar – cu meticulozitate, grijă, precauție, rigurozitate, responsabilitate și atenție – atunci atitudinea ta față de Dumnezeu este mai mult sau mai puțin similară. Dacă atitudinea față de ofrande este ca atitudinea ta față de proprietatea publică, față de legumele de la piață – cumperi de obicei câteva din cele de care ai nevoie și nici măcar nu te uiți la legumele care nu-ți plac, le ignori indiferent unde sunt aranjate, nu-ți pasă dacă cineva le ia și le folosește, te prefaci că nu vezi când au căzut pe jos și cineva calcă pe ele, crezând că toate acestea nu au nimic de-a face cu tine, atunci asta înseamnă că vei avea probleme. Dacă acesta este genul de atitudine pe care o ai față de ofrande, oare ești o persoană responsabilă? Poate o persoană ca tine să facă bine o datorie? Este evident ce fel de umanitate ai. Pe scurt, în activitatea de gestionare a ofrandelor, principala responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, pe lângă protejarea lor adecvată, este că trebuie să monitorizeze activitatea ulterioară – cel mai important, trebuie să verifice în mod regulat conturile, să urmărească, să analizeze și să inspecteze cheltuielile de tot felul și să efectueze verificări stricte. Trebuie neapărat să elimine cheltuielile iraționale înainte ca acestea să ducă la risipă și irosire; iar dacă achizițiile iraționale au dus deja la aceste lucruri, ei trebuie să tragă la răspundere pe cei responsabili, să le dea un avertisment și să le ceară să plătească despăgubiri. Dacă nici măcar nu poți face bine această lucrare, demisionează în grabă! Să nu ocupi funcția de conducător sau lucrător, pentru că nu poți face lucrarea pe care o fac ei! Dacă nici măcar nu-ți poți asuma răspunderea pentru această lucrare și nu o poți face bine, ce lucrare poți face? Spune-Mi metodic: în total câte sarcini trebuie să facă lucrătorii și conducătorii cu privire la ofrande? (Prima este protejarea acestora. A doua este verificarea conturilor. A treia este urmărirea, examinarea și inspectarea cheltuielilor de tot felul și efectuarea unei verificări stricte; cheltuielile iraționale trebuie eliminate și cine provoacă risipă sau irosire trebuie să fie tras la răspundere și obligat să plătească despăgubiri.) Este ușor să lucrezi în conformitate cu acești pași? (Da.) Acesta este un mod de a lucra clar delimitat. Dacă nu poți face nici măcar o lucrare atât de simplă, atunci ce poți face în poziția de conducător sau lucrător – ca administrator al casei lui Dumnezeu? Există cazuri în care ofrandele sunt irosite și risipite la tot pasul, iar dacă, în calitate de

conducător sau lucrător, nu ești conștient de acest lucru și nu te simți deloc vinovat în legătură cu asta, atunci oare chiar este Dumnezeu în inima ta – există măcar un loc pentru El acolo? Acest lucru este discutabil. Spui că inima ta iubitoare de Dumnezeu este mare și că ai cu adevărat o inimă cu frică de Dumnezeu, dar când ofrandele Lui sunt risipite și irosite în acest fel, cumva nu ești conștient de asta și nu te simți deloc vinovat – nu pune asta la îndoială dragostea și frica ta de Dumnezeu? (Ba da.) Chiar și credința ta este discutabilă, ca să nu mai vorbim de dragostea și de frica ta față de Dumnezeu. Dragostea și frica ta față de Dumnezeu nu dăinuie – nu sunt trainice! Buna protejare a ofrandelor este o obligație pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească și este, de asemenea, responsabilitatea lor de la care nu se pot sustrage. Dacă ofrandele nu sunt bine protejate, aceasta este o neglijență a responsabilității din partea lor – se poate spune că toți cei care nu protejează bine ofrandele sunt conducători falși și lucrători falși.

IV. Să afle cu promptitudine unde se află ofrandele, precum și diferitele circumstanțe ale custozilor acestora

Pe lângă inspectarea situației cu privire la cheltuirea ofrandelor și rezolvarea problemei cheltuielilor iraționale, conducătorii și lucrătorii mai au o sarcină foarte importantă: trebuie să afle cu promptitudine unde se află ofrandele, precum și diversele circumstanțe ale custozilor acestora. Scopul este de a-i împiedica pe oamenii răi, pe cei care uneltesc planuri dubioase și pe cei cu inimi lacome să exploateze lacunele pentru a pune mâna pe ofrande. Unii oameni văd că în casa lui Dumnezeu sunt atât de multe lucruri și că unele nu sunt supravegheate de nimeni sau nu li se ține evidența, așa că se gândesc mereu la momentul în care acele lucruri vor deveni proprietatea lor privată și le vor avea spre folosul propriu. Astfel de oameni există peste tot. La prima vedere, unii oameni par să nu profite de alții și să nu aibă o mare dorință pentru lucruri materiale sau bani, dar asta pentru că situația și condițiile nu sunt potrivite – dacă ofrandele le-ar fi puse cu adevărat la dispoziție ca să le protejeze, ar putea foarte bine să pună mâna pe ele. Unii se întreabă: „Dar a fost o persoană atât de bună înainte. Nu era lacomă și avea un caracter acceptabil – de ce simplul fapt de a i se pune câteva ofrande la dispoziție a dezvăluit-o?” Acest lucru provine din faptul că nu ai petrecut mult timp cu acești oameni, nu ai ajuns la o înțelegere profundă a lor, nu ai văzut cu adevărat natura-esență pe care o au. Dacă ți-ai fi dat seama din timp că acesta este genul de persoană, ofrandele ar fi fost scutite de ghinionul de a intra în posesia oamenilor răi. Așadar, pentru a preveni ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi, conducătorii și lucrătorii au o altă sarcină, mai importantă: să afle cu promptitudine și să fie la curent cu locul unde se află ofrandele și cu diversele circumstanțe ale custozilor lor. Să spunem că cineva are în posesie câteva sute sau câteva mii de yuani pe care trebuie să-i administreze; dacă are puțină conștiință, nu-i va deturna – dar dacă ar fi vorba de zeci sau sute de mii, majoritatea oamenilor nu ar putea fi de încredere, acest lucru ar fi periculos, iar în inimile lor s-ar

putea produce atunci o schimbare. Cum s-ar produce schimbarea în inimile lor? Câteva sute sau mii nu sunt de natură să clatine inima unei persoane, dar zeci sau sute de mii pot cu ușurință să o facă. „Nu aş fi putut face atât de mult în mai multe vieți, iar acum acești bani sunt în mâinile mele – cât de bine mi-ar fi dacă ar fi ai mei!” Se gândesc la asta: „Nu mă simt vinovat pentru aceste gânduri – deci există sau nu Dumnezeu? Unde este Dumnezeu? Nu cumva nimeni nu știe că am aceste gânduri? Nimeni nu știe, iar eu nu mă simt vinovat sau rău – asta înseamnă că nu există Dumnezeu? Atunci, dacă iau acești bani pentru mine, nu mă voi confrunta cu nicio pedeapsă sau osândă? Nu vor exista consecințe?” Oare inima acestei persoane nu este în curs de schimbare? Nu cumva ofrandele din mâinile sale sunt în pericol? (Ba da.) În plus, unii oameni care gestionează ofrandele sunt destul de buni, au o bază în credința lor în Dumnezeu și sunt loiali în acțiunile lor și, chiar dacă îi pui să protejeze câteva zeci sau sute de mii de yuani, vor fi capabili să o facă bine și este garantat faptul că nu îi vor deturna. Însă în familiile lor sunt câțiva non-credincioși, iar atunci când acești oameni văd bani, văd roșu în fața ochilor, ca atunci când un lup își spionează prada. Lasă zecile sau sutele de mii – ei ar băga o mie de yuani în buzunar dacă i-ar vedea. Nu le pasă ai cui sunt; ei cred că aparțin celui care reușește să îi bage în buzunar, celui care îi fură primul. Dacă există astfel de lupi răi în jurul unei persoane care protejează ofrandele, nu sunt oare ofrandele în pericol de a fi luate oriunde, oricând? Ar putea exista o astfel de situație? (Da.) Oare nu este periculos dacă lucrătorii și conducătorii sunt neglijenți, nu au simțul responsabilității și nici măcar nu observă sau nu merg să facă cercetări și să se intereseze atunci când ofrandele sunt într-o astfel de situație primejdioasă? Ceva ar putea da greș oriunde, în orice moment. Mai există un tip de situație: unii custozi protejează atât bani, cât și diverse obiecte în casele lor și, de asemenea, găzduiesc acolo frați și surori, conducători și lucrători. Acest lucru poate fi relativ sigur temporar, dar este potrivit să păstreze ofrande acolo pe termen lung? (Nu.) Chiar dacă persoana care le protejează este potrivită, mediul și condițiile nu sunt absolut deloc potrivite. Fie oamenii pe care îi găzduiește trebuie îndepărtați, fie ofrandele trebuie luate de acolo. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu analizează această lucrare și nici nu își îndeplinesc responsabilitatea cu privire la ea, ceva poate da greș oriunde, oricând; ofrandele pot suferi pierderi și pot cădea în mâinile demonilor răi oriunde, oricând. Mai este un tip de situație: unele biserici se află în medii ostile, în care oamenii sunt adesea arestați și, din această cauză, există șanse mari ca adresele caselor în care sunt protejate ofrandele să fie trădate și să fie percheziționate și cercetate de marele balaur roșu – ofrandele pot fi prădate de demoni răi în orice moment. Sunt astfel de locuri potrivite pentru depozitarea ofrandelor? (Nu.) Deci, dacă au fost deja puse acolo, ce este de făcut? Trebuie mutate imediat. Unii conducători și lucrători nu își îndeplinesc responsabilitățile și nu fac o lucrare adevărată. Nu sunt capabili să anticipeze sau să se gândească la aceste lucruri, nu sunt conștienți de ele și doar atunci când ceva nu merge bine și ofrandele sunt smulse de demoni răi, se gândesc: „Ar fi trebuit să le mutăm la vremea

respectivă” și simt doar un pic de regret în acest fel. Dar dacă nimic nu dă greș, pot trece încă zece ani și tot nu vor muta ofrandele. Nu pot vedea ce consecințe grave pot apărea din cauza acestei probleme și nu sunt capabili să prioritizeze lucrurile în funcție de importanță și urgență. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă o înțelegere clară a acestei situații atunci când o întâlnesc: „Unul dintre locurile în care sunt depozitate ofrandele nu este potrivit. Mediul este prea periculos, iar destul de mulți frați și surori au fost arestați, urmăriți sau puși sub supraveghere în apropiere. Trebuie să ne gândim la o modalitate de a scoate ofrandele de acolo. Să le ducem într-un loc relativ sigur ar fi o mișcare mai bună decât să le lăsăm acolo unde sunt și să așteptăm să fie furate.” Atunci când tocmai a apărut o situație și ei prevăd că ofrandele sunt în pericol, ar trebui să le mute rapid, pentru a împiedica să fie acaparate și devorate de marele balaur roșu, diavolul cel rău. Aceasta este singura modalitate de a garanta siguranța ofrandelor și de a evita apariția oricăror capcane sau derapaje. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă. De îndată ce există cel mai mic semn de pericol, imediat după arestarea cuiva, de îndată ce apare o situație, primul gând al conducătorilor și lucrătorilor ar trebui să fie dacă ofrandele sunt în siguranță, dacă ar putea cădea în mâinile oamenilor răi, dacă ar putea fi acaparate de ei sau dacă ar putea fi smulse de demoni răi și dacă ofrandele au suferit vreo pierdere. Ar trebui să ia măsuri prompte pentru a proteja ofrandele. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Unii conducători și lucrători ar putea spune: „E nevoie să ne asumăm niște riscuri pentru a face aceste lucruri. Putem să nu le facem? Nu cumva oamenii sunt prioritatea noastră, ceea ce înseamnă că nu este nevoie să punem ofrandele pe primul loc și că oamenii ar trebui puși pe primul loc?” Ce părere aveți de întrebarea lor? Au acești oameni umanitate? (Nu.) A proteja bine ofrandele, a le gestiona bine și a veghea asupra lor bine – acestea sunt responsabilități pe care un bun administrator trebuie să le îndeplinească. În termeni mai serioși, chiar dacă trebuie să îți sacrifici viața, merită și este ceea ce se cuvine să faci. Este responsabilitatea ta. Oamenii vociferează mereu: „Să mori pentru Dumnezeu este o moarte demnă.” Oare sunt oamenii cu adevărat dispuși să moară pentru Dumnezeu? Nu ți se cere acum să mori pentru Dumnezeu; ți se cere doar să îți asumi niște riscuri pentru a proteja în siguranță ofrandele. Ești dispus să faci asta? Ar trebui să spui cu bucurie: „Sunt!” De ce? Pentru că aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu și cerința Lui către om, este responsabilitatea ta de nezdruncinat și nu ar trebui să încerci să scapi de ea. Având în vedere că pretinzi că ai muri pentru Dumnezeu, atunci de ce nu poți să plătești un preț mic și să îți asumi un risc mărunț pentru a proteja ofrandele? Nu este ceea ce se cuvine să faci? Dacă nu faci nimic real, dar vociferezi mereu că ai muri pentru Dumnezeu, nu cumva acestea sunt vorbe goale? Conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă o înțelegere clară a lucrării de protejare a ofrandelor și ar trebui să își asume această responsabilitate. Nu ar trebui să se sustragă sau să o evite și nu ar trebui să dea înapoi de la responsabilitatea lor. Din moment ce ești conducător sau lucrător, această lucrare este o sarcină care îți revine.

Este o lucrare importantă – ești dispus să o faci, chiar dacă îți asumi anumite riscuri, chiar dacă viața ta este în joc? Ar trebui să o faci? (Da.) Ar trebui să fii dispus să o faci; nu trebuie să te dezici de această responsabilitate. Aceasta este cerința lui Dumnezeu față de om și însărcinarea pe care El o dă omului. Dumnezeu ți-a comunicat cerința Sa minimă și însărcinarea din partea Lui – dacă nu ești dispus nici măcar să le îndeplinești, atunci ce ești capabil să faci?

Conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă lucrarea de protejare și cheltuire a ofrandelor cât mai meticulos și concret posibil. Nu ar trebui să fie neglijenți, cu atât mai puțin să o trateze ca pe afacerea altcuiva și să se dezică de responsabilitate. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să efectueze personal verificări, să se implice și să facă investigații cu privire la aceste lucruri și chiar să le gestioneze personal, pentru a-i împiedica pe oamenii răi și pe cei cu o umanitate slabă să exploateze lacunele și să provoace distrugerii. Cu cât vei face mai meticulos această lucrare, cu atât mai puține oportunități vor avea oamenii răi și cei haini de a exploata lacunele; cu cât investigațiile tale sunt mai detaliate și cu cât gestionarea ta este mai strictă, cu atât vor fi mai puține cazuri de cheltuieli iraționale, risipă și irosire. Unii spun: „Facem asta pentru a economisi bani pentru casa lui Dumnezeu? Casa lui Dumnezeu este lipsită de fonduri? Dacă da, voi oferi mai mult.” Oare asta se întâmplă? (Nu.) Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor, este cerința lui Dumnezeu către om și este un principiu pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să îl respecte în efectuarea acestei lucrări. În calitate de credincios în Dumnezeu, de persoană care și-a asumat rolul de administrator în casa lui Dumnezeu, atitudinea ta față de ofrande trebuie să fie una de responsabilitate și de efectuare a unei verificări stricte; în caz contrar, nu ești calificat să faci această lucrare. Dacă ai fi un credincios obișnuit căruia îi lipsește simțul responsabilității și care nu urmărește adevărul, nu ți s-ar cere să faci aceste lucruri. Ești conducător sau lucrător. Dacă nu ai acest simț al responsabilității, nu ești potrivit pentru această calitate și, chiar dacă servești în această calitate, ești un conducător fals sau un lucrător fals, iresponsabil, și, mai devreme sau mai târziu, vei fi eliminat. Toți cei cărora le lipsește complet simțul responsabilității sunt oameni care nu apără deloc lucrarea casei lui Dumnezeu – toți sunt lipsiți de cea mai mică fărâmbă de conștiință și rațiune. Cum ar putea astfel de oameni să facă îndatoriri? Sunt cu toții niște gunoaie nechibzuite – ar trebui să părăsească imediat casa lui Dumnezeu și să se întoarcă în lumea căreia îi aparțin!

Dacă nu am avea o astfel de părtășie despre lucrurile bine cunoscute legate de ofrande, precum și despre adevărurile implicate în protejarea ofrandelor și despre principiile pe care oamenii ar trebui să le pună în practică, nu ați fi nelămuriți cu privire la aceste lucruri? (Ba da.) Atunci când oamenii nu sunt lămurii cu privire la principiile precise, își pot ei îndeplini o parte din responsabilitate? Oare și-au îndeplinit responsabilitatea? Nu cumva majoritatea oamenilor au pornit de la cele mai superficiale teorii și principii: „În orice caz, nu râvnesc la ofrandele lui Dumnezeu, nu le deturnez sau nu mi le însușesc în mod necorespunzător, le supraveghez bine și nu las oamenii să le

cheltuiască în mod arbitrar – este suficient”? Înseamnă asta că practici adevărul? Înseamnă acest lucru că îți îndeplinești responsabilitatea? (Nu.) În cazul în care cunoștințele majorității oamenilor nu depășesc acest standard, atunci merită cu adevărat să avem părtaşie despre acest subiect. Prin această părtaşie, pricepeți și înțelegeți acum un pic mai mult despre cum să protejați ofrandele și despre atitudinea și cunoștințele pe care ar trebui să le aveți în protejarea lor? (Da.) Vom încheia aici părțasia noastră despre adevărurile care se referă la ofrande și la principiile legate de modul în care se tratează și gestionează ofrandele.

Atitudinile și manifestările conducătorilor falși cu privire la ofrande

I. Tratarea ofrandelor ca proprietate comună

În continuare vom face o expunere simplă și o disecare a conducătorilor falși cu privire la punctul unsprezece din responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Vom examina manifestările pe care le au conducătorii falși în atitudinea lor față de ofrande și în protejarea și gestionarea ofrandelor. Prima manifestare este aceea că falșii conducători nu au cunoștințe exacte despre ofrande. Ei cred că: „Teoretic, ofrandele Îi sunt aduse lui Dumnezeu, dar, de fapt, sunt aduse bisericii. Nu știm unde este Dumnezeu și, oricum, el nu poate folosi atât de multe lucruri. Aceste ofrande Îi sunt aduse lui Dumnezeu doar cu numele; în realitate, ele sunt aduse bisericii și casei lui Dumnezeu și nu sunt oferite în mod explicit unei anumite persoane. Biserica și casa lui Dumnezeu sunt întruchiparea tuturor oamenilor din cadrul acestora, iar acest lucru înseamnă că ofrandele sunt ale tuturor, iar ceea ce este al tuturor este proprietate comună. Așadar, ofrandele sunt proprietate comună, care aparține tuturor fraților și surorilor.” Este această înțelegere corectă? Este destul de clar că nu. Nu există o problemă cu umanitatea celor care au o astfel de înțelegere? Nu cumva sunt oameni care râvnesc la ofrande? Oamenii care au o inimă lacomă și o dorință de a pune mâna pe ofrande pun în aplicare această metodă și această opinie atunci când vine vorba de ofrande. În mod clar, ei sunt cu ochii pe ofrande și și-ar dori să și le însușească pentru propria plăcere. Ce fel de creaturi sunt acestea? Nu sunt ei de aceeași teapă cu Iuda? Așadar, conducătorii sau lucrătorii de acest tip consideră că ofrandele lui Dumnezeu sunt proprietatea comună a bisericii. Ei au acest fel de atitudine în suflet. Nu protejează cu seriozitate ofrandele sau nu le gestionează în mod rațional și responsabil, în schimb, folosesc ofrandele după bunul plac, cu nerușinare și complet fără limite și fără principii. Ei permit oricui să le folosească, iar cel care are un „post oficial” mai important, un statut mai înalt, cel care este renumit printre frați și surori, are prioritate de a le deține și folosi. Este la fel ca în companiile și fabricile din cadrul societății, unde mașinile de serviciu și lucrurile bune, de înaltă calitate, sunt menite să fie folosite de manageri, directori de fabrică și de președinți. Ei cred că așa ar trebui să fie și cu ofrandele lui Dumnezeu, că oricine este conducător sau lucrător are prioritate în a se bucura de lucrurile de înaltă

calitate din casa lui Dumnezeu, în a se bucura de ofrandele aduse lui Dumnezeu. Așadar toți cei care își folosesc calitatea de conducător și lucrător ca pretext pentru a cumpăra computere și telefoane mobile de înaltă calitate, precum și toți acei conducători și lucrători care iau ofrande pentru ei înșiși, cred că ofrandele sunt proprietate comună și că acestea ar trebui folosite și risipite după bunul plac. Atunci când unii frați și surori oferă bijuterii de aur și argint, genți, haine și pantofi, ei nu specifică faptul că I le oferă lui Dumnezeu, astfel încât unii conducători falși cred următoarele: „Din moment ce nu au specificat că aceste obiecte îi sunt oferite lui Dumnezeu, ele ar trebui să fie pentru uzul bisericii. Tot ceea ce este dat bisericii este proprietate comună, iar conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă prioritate în a se bucura de proprietatea comună.” Și astfel, li se pare firesc să ia aceste lucruri pentru ei. Lucrurile rămase după ce și-au ales ei pot fi folosite și luate de oricine își dorește – toată lumea le împarte. Acești conducători și lucrători numesc asta „împărțirea bogăției”. Urmându-i, oamenii pot mânca și bea bine și se pot bucura cu adevărat. Toată lumea este fericită, iar ei spun: „Slavă lui Dumnezeu – oare am putea să ne bucurăm de aceste lucruri dacă nu am crede în el? Acestea sunt ofrande, iar noi nu suntem demni să ne bucurăm de ele!” Ei spun că nu sunt vrednici, totuși se agață de acele lucruri și nu vor să le dea drumul. Astfel de conducători și lucrători nu doar confiscă ofrandele, le împart și se bucură personal de ele fără a obține aprobarea nimănui, ci, făcând asta, nu acordă deopotrivă atenție gestionării, cheltuirii și utilizării ofrandelor, nici nu aleg persoane potrivite pentru a le gestiona și a ține evidența lor, și cu atât mai puțin verifică acele conturi sau examinează riguros situația cheltuielilor. Indiferența conducătorilor falși față de gestionarea ofrandelor duce la haos, iar unele ofrande sunt pierdute și risipite. Ceea ce iese cel mai mult în evidență în activitatea conducătorilor falși este faptul că fiecare acționează după bunul plac. Orice spune supraveghetorul oricărei echipe e acceptat, iar atunci când oricare dintre echipe trebuie să cumpere ceva, poate decide să facă acest lucru singură, fără a fi nevoie să depună o cerere de aprobare. Atât timp cât ceva este necesar pentru lucrare, pot cumpăra acel lucru fără să-și facă griji cu privire la cât costă, dacă îl pot folosi sau dacă este necesar sau nu – în orice caz, ei cheltuiesc ofrande, nu banii cuiva. Conducătorii falși nu supraveghează acest lucru sau nu efectuează verificări, cu atât mai puțin au părtașie despre principii. Când se cumpără un lucru, conducătorii falși nu acordă deopotrivă atenție dacă există cineva care să îl protejeze, dacă se poate întâmpla ceva în neregulă cu el sau dacă merită banii cheltuiți. De ce nu se interesează de aceste lucruri? Pentru că banii nu sunt ai lor – ei cred că oricine îi poate cheltui, deoarece oricum nu sunt cheltuiți banii lor. Este haos în fiecare aspect al gestionării ofrandelor. Cât de haotic este? Este la fel ca în marile fabrici de stat din țările socialiste, unde toată lumea primește o parte egală, indiferent cât de mult muncește. Toată lumea ia lucruri acasă, consumă din mâncarea fabricii, câștigă banii fabricii și delapidază lucrurile fabricii. Este un haos total. Conducătorii falși nu fac reguli pentru cheltuieli în achiziționarea oricăror dispozitive sau echipamente. Casa lui Dumnezeu face reglementări, dar ei nu examinează, verifică,

urmăresc sau inspectează riguros cheltuielile. Nu fac niciuna dintre aceste lucrări. Lucrarea conducătorilor falși este complet haotică, nu există nicio ordine în nimic și sunt defecte peste tot. La fiecare pas, oamenilor răi și celor care nu sunt bine intenționați li se permite să exploateze lacunele și să profite de ele. Ofrandele pentru Dumnezeu sunt risipite și irosite cu dezinvoltură de acești oameni, și totuși nu sunt pedepsiți sau sancționați în niciun fel – nu li se dă nici măcar un avertisment. Ce fel de conducători și lucrători sunt aceștia? Nu mușcă mâna care îi hrănește? Sunt ei administratori ai casei lui Dumnezeu? Sunt hoți trădători ai casei lui Dumnezeu!

Cum ar trebui priviți acești conducători și lucrători care nu își asumă responsabilitatea atunci când vine vorba de protejarea ofrandelor? Nu cumva au un caracter josnic și sunt lipsiți de conștiință și rațiune? Acești conducători falși consideră că lucrurile oferite de frați și de surori lui Dumnezeu și bisericii sunt proprietatea casei lui Dumnezeu și spun că acestea ar trebui gestionate împreună de frați și surori. Și astfel, atunci când problemele sunt descoperite, iar Cel de mai sus îi trage la răspundere pe oameni, aceștia fac tot posibilul să se apere și nu recunosc cât de gravă este natura faptului că au furat și și-au însușit ofrandele lui Dumnezeu după ce au devenit conducători și au câștigat statut. Nu sunt aceștia oameni cu un caracter josnic? Sunt pur și simplu nerușinați! Ei nu știu de ce frații și surorile oferă bani și obiecte, nici cui le oferă. Dacă nu ar exista Dumnezeu, cine ar oferi cu ușurință lucruri care îi plac? Aceasta este o logică atât de simplă, și totuși acești așa-numiți „conducători” nu o știu sau nu o înțeleg. Acești falși conducători au o expresie preferată: „ofrandele casei lui Dumnezeu”. Oare nu este nevoie să corectăm această expresie? Care ar trebui să fie expresia corectă? „Ofrande” sau „ofrandele lui Dumnezeu”. Dacă aveți de gând să adăugați un calificativ, ar trebui să adăugați „Dumnezeu” – ofrandele aparțin doar lui Dumnezeu. Dacă nu adăugați un calificativ, va fi, pur și simplu, „ofrande” – oamenii ar trebui să știe totuși că proprietarul ofrandelor este Creatorul, Dumnezeu, nu omul. Omul nu este demn să dețină ofrande și nici măcar preoții nu pot spune că ofrandele sunt ale lor – ei se pot bucura de ofrande cu permisiunea lui Dumnezeu, dar ele nu le aparțin. Calificativul pentru „ofrande” nu va fi niciodată vreo persoană – poate fi doar Dumnezeu și nimeni altcineva. Este destul de evident, așadar, că expresia „ofrandele casei lui Dumnezeu”, rostită adesea de conducătorii falși, este eronată și ar trebui corectată. Nu ar trebui să existe nicio expresie precum „ofrandele casei lui Dumnezeu” sau „ofrandele bisericii”. Sunt unii oameni care chiar spun „ofrandele noastre” și „ofrandele casei lui Dumnezeu, care e a noastră”. Toate aceste expresii sunt greșite. Ofrandele sunt aduse lui Dumnezeu de către omenirea creată, de către cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Numai Dumnezeu are dreptul exclusiv de a fi proprietarul, utilizatorul și Cel care Se bucură de ele. Ofrandele nu sunt proprietate comună; ele nu aparțin omului, cu atât mai puțin bisericii și casei lui Dumnezeu, în schimb, ele aparțin lui Dumnezeu. Dumnezeu îi permite bisericii și casei lui Dumnezeu să le folosească – aceasta este însărcinarea din partea Sa. Prin urmare, toate expresiile precum „ofrandele casei lui Dumnezeu”, „ofrandele bisericii” și „ofrandele

noastre” sunt imprecise și, mai mult decât atât, sunt expresii ale unor oameni cu motive ascunse, sunt menite să inducă oamenii în eroare și să-i amortească și, chiar mai mult, să-i îndrume greșit. Acești oameni cataloghează ofrandele în bunuri comune aparținând bisericii sau casei lui Dumnezeu ori tuturor fraților și surorilor. Toate acestea sunt problematice și eronate și ar trebui corectate. Aceasta este o manifestare a unui tip de conducător fals. Astfel de oameni consideră că ofrandele sunt proprietate comună și le folosesc după bunul lor plac sau cred că, în calitate de conducători, au dreptul să aloce aceste lucruri, așa că le alocă oamenilor care le plac sau tuturor în mod egal. Ce fel de scenariu încearcă ei să creeze? Unul în care toată lumea este egală, în care toată lumea se poate bucura de harul lui Dumnezeu, în care toată lumea împarte. Ar dori să le intre în grații oamenilor fiind generoși cu resursele casei lui Dumnezeu. Nu este dezgustător? Este un comportament abject, lipsit de rușine! Cum trebuie caracterizați astfel de oameni? Astfel de conducători falși râvnesc la ofrande și, pentru a-i împiedica pe oameni să îi supravegheze, să îi expună și să îi discearnă, le alocă fraților și surorilor lucrurile rămase, pe care nu le folosesc, intrându-le în grații și ajungând la un scenariu în care toți sunt egali și dându-le tuturor posibilitatea să beneficieze de pe urma faptului că li s-au alăturat, astfel încât nimeni să nu-i dea în vileag. Dacă ați întâlni acest tip de conducător, care v-ar putea da posibilitatea să obțineți unele beneficii și alături de care v-ați putea bucura de unele „bunuri comune” – dacă ați avea acest drept și ați profita de acest tip de avantaj, ați fi mulțumiți cu asta? Ați fi în stare să refuzați? (Da.) Dacă sunteți lacomi, dacă nu aveți o inimă cu frică de Dumnezeu și nu vă temeți de Dumnezeu, nu veți fi în stare. Oricine are un pic de integritate, un pic de rațiune și are întrucâtva o inimă cu frică de Dumnezeu va respinge aceste lucruri și, totodată, se va ridica pentru a-l dojeni pe acel conducător, pentru a-l emonda, pentru a-l opri, spunând: „Primul lucru pe care ar trebui să îl faci în calitate de conducător este să gestionezi bine ofrandele, să nu le delapidezi, cu atât mai puțin să decizi fără autorizație să le aloca tuturor după propria voință. Nu ai acest drept. Dumnezeu nu te-a însărcinat să faci acest lucru. Ofrandele sunt pentru a fi folosite de Dumnezeu și există principii pentru folosirea lor de către biserică – nimeni nu are ultimul cuvânt asupra lor. Poate că ești conducător, dar nu ai acest privilegiu. Dumnezeu nu ți l-a acordat. Nu ai dreptul să folosești lucrurile lui Dumnezeu – Dumnezeu nu te-a însărcinat cu această lucrare. Așa că scoate-ți degrabă bijuteriile din aur și argint pe care frații și surorile l le-au oferit lui Dumnezeu, dă-ți jos hainele pe care l le-au oferit Lui! Grăbește-te și plătește despăgubiri pentru lucrurile pe care le-ai mâncat și pe care nu ar fi trebuit să le mănânci! Dacă mai ești om și ai puțină rușine, fă asta imediat! Mai mult, recuperează numaidecât ofrandele de la cei cărora le-ai trimis pentru a le intra în grații sau de la cei pe care i-ai lăsat să le ia și să se bucure de ele! Dacă nu o faci, îi vom anunța pe toți frații și surorile și te vom trata ca pe o iudă!” Ați îndrăzni să faceți asta? (Da.) Toată lumea are această responsabilitate când vine vorba de ofrande și ar trebui să aibă această conștiință și acest tip de atitudine în gestionarea lor. Desigur, au și această obligație de a supraveghea modul în care alții

tratează ofrandele, dacă le protejează bine și dacă le gestionează conform principiilor. Nu vă gândiți că acest lucru nu are nicio legătură cu voi și apoi să nu fiți responsabili, spunând: „În orice caz, nu sunt conducător sau lucrător, aceasta nu este responsabilitatea mea. Chiar dacă o descopăr, nu trebuie să-mi bat capul cu ea sau să spun ceva despre ea – aceasta este o problemă pentru conducători și lucrători. Cine cheltuiește bani în mod arbitrar și delapidază ofrande este o iudă, iar Dumnezeu îl va pedepsi la momentul potrivit. Oricine cauzează o consecință este responsabil pentru aceasta. Nu este nevoie să-mi bat capul cu acest lucru. La ce bun să vorbesc despre asta când nu e cazul?” Ce părere ai despre acest tip de persoană? (Nu are conștiință.) Dacă descoperi că, în unele domenii pe care conducătorii și lucrătorii nu le cercetează, există persoane care risipesc și își însușesc ofrandele, ar trebui să le dai personal un avertisment persoanelor implicate și, de asemenea, să raportezi prompt acest lucru conducătorilor și lucrătorilor. Ar trebui să spui: „Liderul echipei noastre și conducătorul nostru își însușesc des ofrandele. De asemenea, cheltuiesc ofrandele în mod arbitrar și nu se angajează în discuții cu ceilalți și decid pur și simplu singuri să cumpere una-alta. Majoritatea cheltuielilor pe care le fac nu sunt în conformitate cu principiile. Poate casa lui Dumnezeu să se ocupe de asta?” Este responsabilitatea aleșilor lui Dumnezeu să raporteze și să informeze despre problemele pe care le întâlnesc. Părtașia noastră anterioară a fost despre manifestarea unui tip de conducător fals – atitudinea lui față de ofrande este aceea de a le trata ca pe o proprietate comună.

II. Nu le pasă și nu întreabă despre cheltuirea ofrandelor

O altă manifestare a conducătorilor falși în ceea ce privește protejarea ofrandelor este că nu știu cum să gestioneze ofrandele. Ei știu doar că ofrandele nu trebuie atinse, că nu trebuie însușite în mod arbitrar sau delapidate, că sunt sacre, puse deoparte ca fiind sfinte și că nimeni nu poate avea gânduri nepotrivite despre ele. Dar când vine vorba despre cum, mai exact, să gestioneze bine ofrandele, cum să fie administratori buni în protejarea lor, nu au nicio cale, niciun principiu, niciun plan sau pas specific pentru această lucrare. Astfel, în chestiuni precum înregistrarea, contabilizarea și protejarea ofrandelor, precum și verificarea conturilor de intrări și ieșiri și verificarea cheltuielilor, acești falși conducători sunt destul de pasivi. Când cineva trimite ceva spre aprobare, ei sunt de acord. Când cineva solicită o rambursare, ei i-o dau. Când cineva cere bani pentru un anumit scop, ei îi dau. Nu știu unde sunt protejate diferitele aparate și echipamente. De asemenea, nu știu dacă cel care e custodele lor este potrivit și nici cum să își dea seama dacă este; nu pot vedea inimile și esențele oamenilor așa cum sunt ele de fapt. Așadar, deși în zona de gestionare a acestor oameni există înregistrări ale tuturor ofertelor care ies, dacă ne uităm la detaliile cheltuielilor din acele conturi, multe dintre cheltuieli sunt iraționale și inutile – multe dintre ele sunt excesive și o risipă. Ofrandele se pierd sub semnăturile acestor conducători și lucrători. După aparențe, ei fac o lucrare specifică, dar, de fapt, nu există niciun principiu în ceea ce fac. Ei nu

efectuează verificări – fac totul mecanic, respectă reguli și reglementări, nimic mai mult. Acest lucru nu îndeplinește deloc standardele de gestionare a ofrandelor, cu atât mai puțin principiile sale. Așadar, în perioada în care conducătorii falși lucrează, există prea multe cheltuieli iraționale. Dacă există cineva acolo care să supravegheze și să gestioneze lucrurile, cum de apar aceste cheltuieli iraționale? Deoarece acești conducători și lucrători nu își asumă responsabilitatea în lucrarea lor. Fac totul mecanic și se ocupă de lucruri într-o manieră superficială și nu acționează în conformitate cu principiile. Nu îi jignesc pe alții, se comportă ca niște persoane care caută să le facă pe plac oamenilor și nu efectuează verificări adecvate. Este posibil să nu existe nici măcar o persoană cu adevărat responsabilă printre cei care gestionează ofrandele, niciuna care să poată efectua cu adevărat verificări. Conducătorii falși nu se interesează dacă persoanele care protejează ofrandele sunt potrivite sau dacă există situații periculoase în bisericile unde sunt acele persoane. În ceea ce-i privește, totul este în regulă atât timp cât ei înșiși sunt în siguranță. Când apare pericolul, primul lucru la care se gândesc este unde pot fugi și dacă banii le vor fi prădați, în timp ce nu se interesează și nici nu întreabă unde se află ofrandele sau dacă acestea sunt în pericol. La câteva luni sau chiar la jumătate de an după incident, ei pot întreba din conștiință, iar când află că unele ofrande au intrat în posesia marelui balaur roșu, că unele au fost risipite de oameni răi și că locul unde se află unele este necunoscut, se vor simți prost pentru o vreme – se vor ruga puțin, își vor recunoaște greșeala și atât. Ce fel de creaturi sunt acești oameni? Nu este o problemă să lucrezi astfel? Cum va trata Dumnezeu pe cineva care are o astfel de atitudine față de ofrande? Îl va considera un credincios adevărat? (Nu.) Atunci cum îl va considera? (Un non-credincios.) Când Dumnezeu consideră pe cineva non-credincios, oare acea persoană are vreun sentiment? Amorțește și devine ternă sufletește, iar atunci când acționează, nu are lumina sau călăuzirea lui Dumnezeu sau vreo lumină. Nu Îl are pe Dumnezeu care să o protejeze atunci când i se întâmplă ceva, iar ea este adesea negativă și slabă, trăind în întuneric. Deși ascultă adesea predici și poate suferi și plăti un preț în lucrarea sa, pur și simplu nu face niciun progres și face o impresie jalnică. Acestea sunt „rezultatele” lor. Nu este acest lucru chiar mai greu de suportat decât pedeapsa? Spuneți-Mi, dacă acesta este rezultatul credinței cuiva în Dumnezeu, este oare un motiv de bucurie și sărbătoare sau de durere și jale? În opinia Mea, nu este un semn bun.

Conducătorii falși nu iau niciodată în serios lucrarea de gestionare a ofrandelor. Deși spun: „Oamenii nu trebuie să se atingă de ofrandele lui Dumnezeu; ofrandele lui Dumnezeu nu ar trebui să fie delapidate de nimeni și nu ar trebui să cadă în mâinile oamenilor răi” și strigă aceste sloganuri destul de bine, iar cuvintele lor sună foarte moral și decent, nu se comportă ca niște oameni. Deși nu delapidază ofrandele și nu au gânduri nepotrivite în legătură cu ele sau vreo intenție de a și le însuși, iar unii dintre ei nici măcar nu folosesc banii casei lui Dumnezeu ori nu se ating de ofrandele lui Dumnezeu pentru nicio cheltuială pe care ar putea să o aibă, cheltuindu-și proprii bani,

În calitate de conducători și lucrători, nu fac nicio lucrare reală atunci când vine vorba de gestionarea ofrandelor. Nici măcar nu fac lucruri simple cum ar fi să întrebe despre situația cheltuirii ofrandelor sau să verifice cheltuielile ofrandelor. Aceștia, în mod clar, sunt conducători falși. Atitudinea lor față de ofrande este aceasta: „Eu nu le cheltuiesc și nu le delapidez și nici nu mă interesează cum le cheltuiesc alții sau dacă alții le delapidează.” Le spun acestor conducători falși că această atitudine lăncedă este foarte supărătoare. Oamenii nu ar trebui să le cheltuie și să le delapideze, dar, în calitate de conducător sau lucrător, ceea ce ar trebui să faci chiar mai mult este să gestionezi bine ofrandele și, totuși, nu ai reușit să faci acest lucru. Asta se numește neglijare a responsabilității. Aceasta este o manifestare a unui conducător fals. Poate că nu ai cheltuit niciun sfanț sau nu ai delapidat nicio ofrandă, dar pentru că nu faci lucrare reală și nu faci nicio lucrare specifică de gestionare a ofrandelor, ești caracterizat drept un conducător fals, iar acest lucru este justificat și rațional. Unii conducători nu iau sau nu folosesc niciodată ofrande – chiar dacă toți ceilalți conducători și lucrători le folosesc, ei nu o fac, iar atunci când casa lui Dumnezeu rânduiește să le dea ceva, aceștia refuză. Par destul de curați și lipsiți de lăcomie, dar atunci când sunt puși să gestioneze ofrandele, nu vor face deloc nicio lucrare specifică. Nu contează cine cheltuiește ofrandele, ei vor aproba acest lucru – nici măcar nu fac vreo anchetă și nu mai spun niciun cuvânt despre asta. Deși acești oameni nu delapidează niciun sfanț din ofrande, în zona gestionării lor, ofrandele ajung în posesia unor oameni răi și, din cauza iresponsabilității și neglijenței în responsabilitate, ofrandele pot fi risipite și irosite de oricine. Nu cumva această risipă și această irosire sunt legate de proasta lor gestionare? Nu sunt cauzate de neglijența în îndeplinirea responsabilității? (Ba da.) Oare nu au o contribuție în faptele rele ale acestor oameni? Nu cumva poartă responsabilitatea pentru ele? Aceasta este o mare responsabilitate de purtat și ei nu se pot sustrage! Ei doar rămân la replica lor: „În orice caz, eu nu delapidez ofrandele lui Dumnezeu și nici nu doresc și nu plănuiesc să o fac. Nu contează cine cheltuiește ofrandele lui Dumnezeu, eu nu o fac; nu contează cine le ia și le folosește, eu nu o fac; nu contează cine se bucură de ele, eu nu o fac. Aceasta este atitudinea mea față de ofrande – tu poți să faci ce vrei!” Există astfel de oameni? (Da.) Antihriștii cheltuiesc ofrandele pe haine de calitate, bunuri de lux și chiar mașini. Spuneți-Mi, poate acest tip de conducător fals să perceapă această problemă? Nu delapidează ei înșiși ofrandele, au această atitudine, deci nu cred cumva că este rău să le delapideze? (Ba da.) Așadar, atunci când antihriștii fac un rău atât de mare, de ce îl ignoră și nu îl opresc? De ce nu îl iau în serios? (Nu vor să jignească.) Nu este aceasta o faptă rea? (Ba da.) Acesta nu este modul în care un administrator își îndeplinește responsabilitatea pe care se cuvine să o îndeplinească. Dacă, în timpul gestionării pe care o faci, ofrandele ajung în posesia unor oameni răi, dacă sunt risipite, irosite și cheltuite într-un mod irațional, dacă se pierde în acest fel, dar totuși nu faci nicio lucrare și nici măcar nu spui un cuvânt, nu înseamnă că îți neglijezi responsabilitatea? Nu este aceasta manifestarea unui conducător fals? Dacă nu spui

ceea ce ar trebui, nu faci lucrarea pe care ar trebui să o faci, nu îți îndeplinești responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinești și, deși înțelegi fiecare doctrină, pur și simplu nu faci lucrare concretă, atunci ești, cu siguranță, un conducător fals. Tu consideri că: „În orice caz, eu nu delapidez ofrandele; dacă alții o fac, e treaba lor.” Atunci nu ești un conducător fals? Faptul că nu delapidezi ofrandele este treaba ta, dar ai protejat bine ofrandele? Ți-ai îndeplinit responsabilitatea cu privire la ofrande? Dacă nu ai făcut-o, ești un conducător fals. Nu-ți găsi scuze, spunând: „În orice caz, eu nu delapidez ofrandele, deci nu sunt un conducător fals!” Faptul că nu delapidezi ofrandele nu se califică drept un criteriu pentru a evalua dacă un conducător sau un lucrător este conform standardului. Adevăratul criteriu pentru a vedea dacă aceste persoane sunt conform standardului este dacă își îndeplinesc responsabilitatea, îndeplinesc ceea ce ar trebui să facă o persoană și își îndeplinesc obligația pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană în lucrurile care i-au fost încredințate de Dumnezeu – acesta este cel mai important lucru. Așadar, în gestionarea ofrandelor, care sunt obligația și responsabilitatea ta? Le-ai îndeplinit pe toate? Este destul de clar că nu ai făcut-o. Doar faci totul mecanic; ți-e frică să nu-i jignești pe oameni, dar nu ți-e frică să-L jignești pe Dumnezeu. Nu ții cont de ofrande pentru că ți-e frică să nu-i jignești pe oameni, să nu-ți strici imaginea bună în ochii lor – dacă ai această manifestare, cu siguranță ești un conducător fals. Nu ești etichetat. Faptele sunt expuse pentru ca toată lumea să le vadă: nici măcar nu îți poți îndeplini obligațiile și responsabilitățile – ești atât de egoist! Îți gestionezi propriile lucruri, proprietatea personală, destul de bine, conștiincios și atent. Nu lași ca aceste lucruri să fie expuse intemperiilor, nu lași pe nimeni să le ia și nu lași pe nimeni să profite de tine. Dar în ceea ce privește ofrandele, nu ai deloc simțul responsabilității – nu îți asumi nici măcar o zecime din responsabilitatea pe care ți-o asumi când vine vorba de gestionarea propriilor lucruri. Cum poți fi considerat un bun administrator? Cum poți fi considerat un conducător sau un lucrător? Ești în mod evident un conducător fals. Aceasta este o manifestare a unui tip de conducător fals.

III. Restricționarea cheltuielilor raționale

Mai există un fel de conducător fals, care este, de asemenea, destul de dezgustător. După ce devin conducători, astfel de oameni văd că persoana care a protejat ofrandele a cheltuit banii în mod extravagant și inefficient, așa că o destituie. Apoi doresc să găsească o persoană care este capabilă să planifice meticulos și să facă un buget atent, care chiar economisește bani în mod exagerat și știe cum să conducă o casă în mod cumpătat. Ei cred că acesta este genul de persoană care ar fi un bun administrator, dar se dovedește că nu consideră pe nimeni ca fiind potrivit și ajung să protejeze ei înșiși ofrandele. Când frații și surorile spun că trebuie tipărite câteva exemplare ale cărților cuvintelor lui Dumnezeu pentru predicarea Evangheliei, acești conducători nu permit să se facă acest lucru, crezând că tipărirea cărților costă destul de mult; nu le pasă dacă este nevoie urgentă pentru lucrare – pentru ei, este în regulă atât timp cât economisesc

bani. Pur și simplu nu știu unde ar fi cel mai în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu să-l folosească ofrandele; tot ce știu să facă este să protejeze ofrandele lui Dumnezeu și să nu lase pe nimeni să se atingă de ele. Nu cheltuiesc ceea ce ar trebui cheltuit – sigur că efectuează foarte „bine” verificări! Cum poate lucrarea să se desfășoare astfel? Oare acești conducători au principii pentru acțiunile lor? (Nu.) Ei nu permit să fie făcută lucrarea care ar trebui făcută, să fie tipărite cărțile care ar trebui tipărite sau să fie cheltuiți banii care este necesar să fie cheltuiți – nu permit nicio cheltuială rațională. Oare este asta gestionare? (Nu.) Ce este? Este lipsă de înțelegere a principiilor. Oamenii care nu înțeleg principiile nu știu cum să gestioneze ofrandele atunci când lucrează. Ei cred că trebuie să vegheze asupra banilor și să nu lase suma să scadă nici măcar cu un cent și că, indiferent de cheltuieli, banii nu trebuie atinși. Este acest lucru în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu? (Nu, nu este.) Reglementarea lucrurilor și efectuarea de verificări fără principii nu se numește gestionare. Nici cheltuielile nechibzuite, risipa și irosirea, dar nici nepermiterea cheltuirii vreunui ban și restricționarea cheltuielilor raționale din cauza verificărilor nu reprezintă gestionare. Niciunul dintre aceste lucruri nu este în conformitate cu principiile. Deoarece unii oameni nu înțeleg principiile de utilizare, alocare și gestionare a ofrandelor, apar situații ridicole și haos de tot felul. Din afară, acești conducători par să fie destul de responsabili și dedicați, dar cum este lucrarea pe care o fac? (Este lipsită de principii.) Și pentru că este lipsită de principii, lucrarea de evanghelizare din zona lor întâmpină piedici și restricții, iar unele lucrări profesionale sunt, de asemenea, restricționate din cauza verificării prea stricte a utilizării ofrandelor. La prima vedere, ei par foarte conștiincioși și responsabili în protejarea ofrandelor. În realitate, însă, pentru că nu au înțelegere spirituală și acționează doar pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și chiar efectuează verificări pentru casa lui Dumnezeu sub pretextul că sunt cumpătați de dragul bisericii, afectează grav progresul diferitelor elemente ale lucrării bisericii fără ca măcar să știe. Pot fi caracterizați astfel de oameni drept conducători falși? (Da.) Acest lucru îi califică drept conducători falși. Într-o anumită măsură, ei au cauzat deja tulburări și perturbări în lucrarea de evanghelizare și în lucrarea bisericii. Aceste tulburări și perturbări sunt cauzate de lipsa lor de înțelegere a principiilor, precum și de faptul că lucrează nesăbuit pe baza propriilor preferințe și noțiuni și nu caută adevărurile-principii, nu discută despre lucruri sau nu cooperează cu alții. Ofrandele nu vor fi irosite sau risipite când sunt în grija lor, dar aceștia nu pot folosi ofrandele în mod rațional, conform principiilor și, doar de dragul de a le proteja, nu permit ca ele să fie folosite. În consecință, lucrarea de răspândire a Evangheliei este întârziată, iar desfășurarea normală a lucrării casei lui Dumnezeu este afectată. Așadar, pe baza acestei manifestări, nu este deloc excesiv să îi caracterizăm drept conducători falși. De ce sunt caracterizați astfel de oameni și drept conducători falși? Pentru că nu știu cum să facă lucrare, iar înțelegerea lor despre cum să trateze ofrandele și modalitățile de a le trata sunt foarte denaturate! Așadar, pot oare să facă bine altă lucrare? Cu siguranță că nu. Nu există cumva o problemă cu modul de înțelegere al acestor oameni? (Ba da.)

Modul lor de înțelegere este denaturat, ei respectă reglementările, sunt prefăcuți și sunt pseudo-spirituali. Nu iau în considerare lucrarea casei lui Dumnezeu și nu acționează în conformitate cu principiile – nu pot găsi principiile pentru a acționa și se ghidează doar după propria inteligență meschină și propria voință și respectă reglementările. De aceea lucrarea lor duce la tulburări și perturbări. Modul lor de lucru este stupid și stângaci – este dezgustător. Astfel de oameni sunt, în mod evident, conducători falși. Oare există cineva care spune: „Eu protejez ofrandele foarte bine, fac această lucrare foarte atent și totuși sunt caracterizat ca fiind un conducător fals. Nu le voi mai gestiona atunci! Cine vrea să le cheltuiască, să le folosească, să le ia, o poate face!”? Există cineva care are acest gând? Care este, atunci, scopul nostru în expunerea diferitelor stări și manifestări ale diverselor tipuri de conducători falși? (Acela de a-i face pe oameni să priceapă principiile și să evite să meargă pe calea conducătorilor falși.) Exact! Este vorba de a-i face pe oameni să înțeleagă principiile, să fie capabili să își facă lucrarea bine și să își îndeplinească responsabilitățile în conformitate cu principiile, să nu se bazeze pe închipuiri și noțiuni, să nu aibă voință sau impetuozitate umană, să nu lase o teorie pe care și-au imaginat-o să înlocuiască adevărurile-principii, să nu pretindă că sunt spirituali și să nu folosească ceea ce ei cred că este spiritualitate ca o contrafacere sau înlocuire a principiilor. Astfel de oameni există printre conducători și lucrători și merită să îi luăm ca pe un avertisment.

IV. Acapararea ofrandelor și faptul că se bucură de ele

Mai există un tip de conducător fals, iar lucrarea pe care acesta o face când vine vorba de gestionarea ofrandelor este și mai dezastruoasă. El crede că, în calitate de conducător sau lucrător, nu poate să stea mereu cu ochii pe ofrande sau să fie atât de atent atunci când vine vorba de acestea. Crede că trebuie doar să efectueze bine lucrarea administrativă a bisericii și să îndeplinească bine lucrarea din cadrul vieții bisericești și cea de intrare în viață a aleșilor lui Dumnezeu și, în plus, să se asigure că diferitele tipuri de lucrări profesionale sunt făcute bine. Ei cred că ofrandele sunt bani și obiecte cu care Dumnezeu înzestrează biserica și că acești bani și aceste obiecte au rolul de a satisface nevoile conducătorilor și lucrătorilor în viața și în lucrarea lor. Ideea care decurge de aici este că ofrandele sunt pregătite pentru conducători și lucrători și că, odată ce o persoană a fost aleasă în calitate de conducător sau lucrător, Dumnezeu îi permite să se bucure de aceste ofrande și că lucrătorii și conducătorii au prioritate când vine vorba de a le aloca, a se bucura de ele și a le cheltui – și astfel, din momentul în care ajunge conducător sau lucrător, o astfel de persoană devine stăpânul ofrandelor, gestionarul și proprietarul lor. Atunci când intră în contact cu ofrandele, în activitatea lor, oamenii de acest fel nu le înregistrează, nu le numără, nu le protejează, nici nu controlează conturile ofrandelor intrate și ieșite, cu atât mai puțin inspectează situația cheltuirii și alocării lor. În schimb, ei verifică și înțeleg exact ce ofrande există și dacă sunt unele de care conducătorii și lucrătorii se pot bucura. Acesta este tipul de atitudine pe care acești conducători și lucrători o au față de ofrande. În opinia lor, ofrandele nu

trebuie să fie înregistrate, contabilizate, protejate sau să li se inspecteze intrările și ieșirile ori situația cheltuielilor – astfel de lucruri nu au nimic de-a face cu ei – trebuie doar să aloce ofrandele conducătorilor și lucrătorilor, acordându-le prioritate atunci când vine vorba de a se bucura de acestea. În opinia lor, ceea ce spun conducătorii și lucrătorii reprezintă principiul – este decizia lor cum să cheltuiască și să aloce ofrandele. Cred că atunci când cineva este ales conducător sau lucrător înseamnă că a fost deja desăvârșit și că, asemenea unui preot, are privilegiul de a se bucura de ofrande și că are ultimul cuvânt, drept de utilizare și drept de alocare atunci când vine vorba de ofrande. În unele biserici, înainte ca lucrurile pe care frații și surorile le oferă să poată fi înregistrate, numărate și depozitate de personalul adecvat, conducătorii și lucrătorii le-au verificat, sortat și filtrat deja, păstrând ceea ce pot folosi, mâncând ceea ce pot mânca, îmbrăcându-se cu ceea ce pot purta și alocând direct lucrurile care nu le sunt necesare celor care au nevoie de ele, luând astfel deciziile în locul lui Dumnezeu. Acesta este principiul lor. Ce se întâmplă aici? Oare chiar se cred preoți? Nu este acest lucru extrem de lipsit de rațiune? (Ba da.) Alți conducători și lucrători văd că unei familii îi lipsesc două scaune, că alteia îi lipsește o sobă și că cineva are o sănătate precară și trebuie să ia suplimente, iar apoi folosesc banii din casa lui Dumnezeu pentru a cumpăra toate aceste lucruri. Alocarea, consumul, cheltuirea și dreptul de utilizare a tuturor ofrandelor aparțin acestor conducători și lucrători – are sens acest lucru? Oare această abordare nu este cauzată de o problemă cognitivă? Pe ce bază iau ei deciziile? Au conducătorii și lucrătorii dreptul de a controla ofrandele? (Nu.) Ofrandele trebuie să fie gestionate de ei, nu controlate și folosite. Nu au privilegiul de a se bucura de ele. Sunt conducătorii și lucrătorii comparabili cu preoții? Cu oamenii care au fost desăvârșiți? Sunt ei proprietarii ofrandelor? (Nu.) Atunci de ce hotărâsc ei să folosească ofrandele pentru a cumpăra lucruri pentru o familie sau alta, fără autorizație – de ce au acest drept? Cine le-a dat acest drept? Se stipulează oare în rânduielile de lucru că: „Primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să-l facă după ce și-au preluat poziția este să-și asume controlul total asupra finanțelor casei lui Dumnezeu”? (Nu.) Atunci de ce o parte dintre conducători și lucrători cred acest lucru? Care este problema acolo? Când un frate sau o soră oferă un veșmânt scump și a doua zi e purtat de un conducător sau un lucrător, ce se întâmplă? De ce ofrandele făcute de frați și surori cad în mâinile unui individ? „Individ” înseamnă aici nimeni altul decât conducătorul sau lucrătorul. Acesta nu doar că nu reușește să gestioneze bine ofrandele, dar deschide calea în a le acapara și a se bucura personal de ele. Care este problema aici? Dacă privim acest conducător sau lucrător prin prisma faptului că nu face lucrare concretă în ceea ce privește gestionarea ofrandelor, acesta poate fi caracterizat ca fiind un conducător fals – dar dacă îl privim prin prisma faptului că își însușește și se bucură personal de ofrande, acesta poate fi caracterizat sută la sută ca fiind un antihrist. Așadar, care este, mai exact, modul rațional de a caracteriza persoana în cauză? (Ca fiind un antihrist.) Este atât un conducător fals, cât și un antihrist. În ceea ce privește gestionarea ofrandelor, conducătorii falși le

examinează pe toate și însărcinează oameni să le gestioneze. Dar înainte de a face acest lucru, își însușesc o parte dintre ele și decid, fără autorizație, să aloce o altă parte. Cât despre lucrurile ce rămân – pe care nu le vor sau pe care nu le pot identifica, dar nu doresc să le distribuie – le pun deoparte, pentru moment. Când vine vorba de locul unde se află aceste ofrande, dacă există o persoană potrivită pentru a le proteja, dacă ar trebui să fie inspectate în mod regulat, dacă cineva le fură sau dacă cineva și le însușește, conducătorii falși, în mod egal, nu se preocupă de aceste lucruri. Principiul lor este acesta: „Am pus deja mâna pe lucrurile de care ar trebui să mă bucur și pe lucrurile de care am nevoie. Cine vrea să ia lucrurile rămase, de care nu am nevoie, poate să le ia; cine vrea să le gestioneze poate să le gestioneze. Aparțin celui care pune primul mâna pe ele – profită acela în mâinile căruia pică.” Ce fel de principiu și logică sunt acestea? Astfel de oameni sunt pur și simplu diavoli și fiare!

Odată, un conducător fals a spus că există o mulțime de lucruri în magazie, iar Eu am întrebat dacă le-a înregistrat. El a spus: „Nici măcar nu știu ce sunt unele dintre acele lucruri, așa că nu am cum să le înregistrez.” I-am spus: „E o prostie. Cum să nu ai cum să le înregistrezi? Ar trebui să existe înregistrări ale lor de când au fost aduse aici pentru prima dată!” „A fost cu mult timp în urmă, nu am cum să știu.” Ce fel de discuție este asta? Își asumă el responsabilitatea? (Nu.) Am spus: „Sunt niște haine – vedeți care dintre frați și surori au nevoie de ele și dați-le.” „Unele dintre ele sunt demodate. Nimeni nu este interesat.” Am spus: „Dă lucrurile de care frații și surorile au nevoie și ocupă-te corespunzător de ceea ce nu au nevoie.” Nu a urmat acest îndemn. A fost el conștiincios și sânguincios? Când i se cere să facă o lucrare, se tot plânge, spunând lucruri negative și evidențiind dificultățile. Ceea ce nu spune este că va gestiona aceste lucruri bine, conform principiilor. Nu are deloc intenția de a se supune. Indiferent ce i-ar cere cineva, el continuă să vorbească despre dificultăți, ca și cum, dacă ar lăsa acea persoană fără cuvinte continuând astfel, ar câștiga și ar avea avantaj, iar apoi și-ar termina lucrarea. Ce fel de creatură este această persoană? Nu ai fost făcut conducător sau lucrător ca să poți crea probleme sau evidenția dificultăți și probleme, ci ca să poți rezolva problemele și să gestionezi dificultățile. Dacă ești cu adevărat capabil în lucrarea ta, atunci, după ce ai prezentat problemele și dificultățile, ai trece la discutarea modului în care le-ai gestiona și rezolva în conformitate cu principiile. Conducătorii falși pot doar să scandeze sloganuri, să predice doctrine, să rostească vorbe mari și să discute despre justificări și scuze obiective – nu au nicidecum capacitate reală de muncă, iar în ceea ce privește gestionarea ofrandelor, sunt, de asemenea, incapabili să acționeze în conformitate cu principiile sau să-și îndeplinească responsabilitatea. Atât de înguști la minte și de incapabili sunt și, cu toate acestea, tot mai simt că, acum că sunt în poziția de conducător sau de lucrător, au privilegii și statut, au o identitate distinsă și sunt proprietarii și utilizatorii ofrandelor. Acest tip de conducător fals știe doar cum să se bucure de privilegiul de a cheltui ofrandele. El nu poate vedea sau descoperi niciun caz de cheltuire irațională și fără discernământ a ofrandelor și e posibil chiar să vadă, însă

nu face nimic pentru a-l rezolva. De ce se întâmplă acest lucru? Deoarece aceste persoane știu doar să se bucure de sentimentul de superioritate care vine odată cu statutul de conducător sau de lucrător – nu înțeleg deloc cerințele lui Dumnezeu către conducători și lucrători sau principiile pentru a face lucrarea casei lui Dumnezeu. Sunt doar niște neisprăviți, niște gunoarie și niște înguști la minte. Nu este dezgustător faptul că astfel de oameni confuzi încă își doresc să se bucure de beneficiile statutului? Ce ați înțeles din faptul că am expus acest tip de conducător fals? De îndată ce o asemenea persoană devine conducător sau lucrător, vrea să pună la cale comploturi cu privire la ofrande, iar ochii îi sunt ațintiți asupra ofrandelor. Dintr-o privire, se poate vedea că de mult timp tânjește să cheltuiască bani în mod extravagant și să risipească ofrandele. Acum, în sfârșit, are ocazia; poate cheltui banii în mod arbitrar în acest fel și poate folosi ofranda lui Dumnezeu după bunul plac, bucurându-se de lucruri pentru care nu a muncit. Adevărata sa față lacomă este astfel complet expusă. Ați văzut în trecut și vedeți în prezent astfel de oameni în rândul conducătorilor și al lucrătorilor? Ei interpretează întotdeauna greșit responsabilitățile și definiția conducătorilor și lucrătorilor și, de îndată ce devin conducători sau lucrători, se consideră stăpânii casei lui Dumnezeu, se cataloghează ca făcând parte din rândul preoților și se cred persoane distinse. Nu este acest lucru un pic lipsit de minte? Se întâmplă cumva ca, odată ce o persoană devine conducător sau lucrător, să nu mai fie coruptă? Oare se transformă imediat într-o persoană sanctificată? Odată ce devine conducător, nu mai știe cine este și crede că se cuvine să se bucure de ofrande – nu sunt astfel de oameni înguști la minte? Astfel de oameni sunt cu siguranță înguști la minte, nu au rațiunea umanității normale. Chiar și după ce am avut părtășie în acest fel, ei încă nu știu care sunt îndatoririle și responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor. Există cu siguranță astfel de conducători și de lucrători, iar manifestările unor asemenea oameni sunt destul de evidente și proeminente.

Acestea sunt, practic, manifestările diferitelor tipuri de conducători falși cu privire la protejarea ofrandelor. Cei care au probleme mai grave nu intră în categoria conducătorilor falși – ei sunt antihriști. Așadar, trebuie să pricepeți bine această sferă de aplicare. Dacă cineva este un conducător fals, înseamnă că așa este – nu poate fi caracterizat ca fiind un antihrist. Antihriștii sunt mult mai răi decât conducătorii falși în ceea ce privește umanitatea, acțiunile, manifestările și esența. Majoritatea conducătorilor falși au un calibru slab, sunt înguști la minte, nu au capacitate de lucru, au o percepție denaturată și nu au înțelegere spirituală, caracterul lor este josnic, sunt egoiști și abjecți și nu sunt bine intenționați. Acest lucru îi face să nu fie capabili și să nu facă lucrare reală în legătură cu protejarea ofrandelor și afectează gestionarea rațională și protejarea adecvată a ofrandelor. O parte dintre ofrande chiar cad în mâinile oamenilor răi din cauza conducătorilor falși care sunt neglijenți în responsabilitățile lor, nu fac lucrare reală și nu acționează în conformitate cu principiile și cerințele casei lui Dumnezeu – și acest tip de problemă apare destul de des. Diferitele manifestări ale conducătorilor falși cu privire la protejarea ofrandelor sunt în esență expuse astfel: caracterul lor este josnic, sunt egoiști

și abjecți, înțelegerea le este distorsionată, le lipsește capacitatea de lucru, calibrul lor este slab, nu caută deloc adevărurile-principii și sunt ca niște oameni tonți și înguști la minte. Unii ar putea spune: „Recunoaștem toate celelalte manifestări pe care le-ai expus, dar dacă sunt tonți și înguști la minte, cum ar putea deveni conducători?” Recunoașteți că unii conducători și lucrători sunt tonți și înguști la minte? Există astfel de oameni? Unii ar putea spune: „Aveți o părere prea proastă despre noi. Suntem cu toții oameni moderni, absolvenți de facultate sau de liceu – avem putere excelentă de discernământ cu privire la această societate și la omenire. Cum am putea alege o persoană îngustă la minte să fie conducătorul nostru? Acest lucru nu se poate întâmpla!” Ce este imposibil în asta? Cei mai mulți dintre voi sunteți înguști la minte și de o inteligență inadecvată, așa că vă este foarte ușor să alegeți o persoană îngustă la minte pentru a fi conducător. De ce spun că mare parte dintre voi sunteți înguști la minte? Pentru că majoritatea dintre voi, indiferent cât de mult ați experimentat, nu puteți vedea esența lucrurilor așa cum e de fapt și nu puteți pricepe principiile. Puteți persevera în respectarea reglementărilor ani la rând, adoptând în mod repetat aceeași abordare, fără schimbare, rămânând incapabili să pricepeți principiile oricum vi s-ar face părtaşie despre adevăr. Care este problema aici? Calibrul vostru este prea slab. Nu puteți pătrunde esența sau rădăcina problemelor și sunteți incapabili să găsiți tiparele de dezvoltare a lucrurilor, cu atât mai puțin să urmați principiile pe care ar trebui să le aveți când faceți lucrurile – asta se numește să fii îngust la minte. Cât timp vă ia tuturor să pricepeți principiile pentru lucrurile care au legătură cu îndatoririle voastre? Există unii oameni care fac lucrare bazată pe text de mai mulți ani, dar chiar și acum, articolele și scenariile pe care le scriu sunt tot vorbe goale. Ei încă nu pot înțelege principiile și nu știu ce este realitatea sau cum să spună ceva real. Asta înseamnă să ai un calibru prea slab și o inteligență prea scăzută. Cu inteligența pe care o aveți, oare nu v-ar fi foarte ușor să alegeți o persoană îngustă la minte drept conducător? Și nu numai că l-ați selecta, ci vi l-ați și dori foarte mult drept conducător. Când ar trebui să fie destituit, nu ai vrea să se întâmple asta. Doi ani mai târziu, când îl vei fi văzut exact așa cum e de fapt și ai fi dobândit înțelegere, atunci ai fi putut să discorni faptul că este un conducător fals, dar la vremea respectivă, indiferent ce ți s-ar fi spus, nu ai fi permis să fie destituit. Nu cumva ești chiar mai îngust la minte decât el? Oare de ce spun Eu că unii conducători și lucrători au o inteligență redusă? Pentru că nu știu să facă decât cea mai simplă lucrare. Când vine vorba de o lucrare puțin mai complicată, nu știu cum să o realizeze, când întâmpină o mică dificultate, nu știu cum să o gestioneze, iar când li s-a dat o lucrare suplimentară, nu știu ce să facă. Nu arată asta că există o problemă cu inteligența lor? Conducători ca aceștia nu sunt selectați oare de voi? Și voi vă prosternați în semn de admirație față de ei: „Ei cred în Dumnezeu fără să caute un partener de cuplu și se consumă pentru Dumnezeu de mai bine de douăzeci de ani. Sigur sunt hotărâți să îndure și sunt cu adevărat serioși în ceea ce privește lucrarea lor.” „Totuși, înțeleg ei principiile în lucrarea lor?” „Dacă ei nu înțeleg, atunci cine?” Și, când este inspectată, lucrarea lor se dovedește a fi un dezastru total – ei nu

sunt capabili să pună în aplicare nicio lucrare. Li se spun principiile pentru lucrarea lor, dar nu știu niciodată cum să o efectueze. Tot pun întrebări și nu știu ce să facă decât dacă li se spune direct. Dacă li se spun principiile, este același lucru cu a nu li se spune nimic; chiar dacă principiile sunt enumerate, unul câte unul, ei tot nu vor ști cum să pună în aplicare lucrarea. Există conducători ca aceștia? Indiferent cum li se spun principiile, ei nu le înțeleg și nu sunt capabili să pună în aplicare lucrarea. Dacă aveți părtașie cu ei sau îi instruiți cu privire la aceleași cuvinte sau lucruri de mai multe ori și tot nu vor înțelege, iar problema va rămâne complet nerezolvată după aceea – ei tot vor întreba ce să facă și nu va fi de ajuns dacă un singur rând este omis. Nu sunt ei înguști la minte? Nu cumva acești conducători înguști la minte sunt aleși de voi? (Ba da.) Nu puteți nega asta, nu-i așa? Cu siguranță există astfel de conducători.

Diferitele manifestări ale conducătorilor falși despre care am avut părtașie astăzi se referă, în principal, la lucrarea de gestionare a ofrandelor. Prin expunerea făcută de noi a diferitelor manifestări ale conducătorilor falși, oamenii ar trebui să știe că gestionarea ofrandelor este o lucrare importantă pentru conducători și lucrători și că nu ar trebui să o ignore. Deși această lucrare a treburilor generale este diferită de alte lucrări, este legată de operațiunile normale ale celorlalte lucrări din casa lui Dumnezeu. Așadar, gestionarea ofrandelor este o lucrare foarte importantă, crucială. În ce fel este importantă? Lucrurile protejate în activitatea de gestionare a ofrandelor aparțin lui Dumnezeu – ca s-o spun într-un mod oarecum nepotrivit, aceste lucruri sunt proprietatea personală a lui Dumnezeu, astfel încât conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie cu atât mai mult sinceri, conștiincioși și sârguincioși în ceea ce privește această lucrare. Dacă ne uităm la această lucrare din punct de vedere al naturii sale, nu cred că este exagerat să o includem în categoria lucrărilor administrative. Motivul pentru care o includem în categoria activităților administrative este că efectuarea acestei activități are legătură cu atitudinile oamenilor față de Dumnezeu și față de bunurile Sale. Așadar, este necesar ca oamenii să aibă atitudinea corectă și să înțeleagă principiile exacte atunci când fac această lucrare. Motivul pentru care o punem în categoria lucrărilor administrative este acela de a-i face pe conducători și pe lucrători să înțeleagă că este foarte important să facă această lucrare și că această lucrare este o sarcină foarte apăsătoare și o povară foarte grea. Este acela de a-i face să înțeleagă că nu ar trebui să abordeze acest lucru ca și cum ar fi o lucrare obișnuită de treburi generale – că trebuie să aibă o cunoaștere exactă și profundă a importanței acestei lucrări, iar apoi să ajungă să fie sinceri, conștiincioși și sârguincioși în ceea ce o privește. Oamenii pot fi neatenți față de ceilalți oameni – chiar dacă apar greșeli, nu este o mare problemă. Dar îi îndemn pe oameni să nu fie confuzi, să nu fie superficiali și să nu fie numai gura de ei, fără fapte, în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu. Să facă bine lucrarea de gestionare a ofrandelor este o însărcinare importantă pentru conducători și lucrători, dată de Dumnezeu.

8 mai 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (13)

Părtășia de la ultima noastră adunare a fost despre a unsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Am avut părtășie despre responsabilitatea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească și despre lucrarea pe care ar trebui să o facă pentru păstrarea în siguranță a jertfelor. Ce lucrare ar trebui să fie făcută de către conducători și lucrători pentru păstrarea în siguranță a jertfelor? (Prima sarcină este să le păstreze în siguranță. A doua este să verifice conturile. A treia este să urmărească, să cerceteze și să verifice dacă diversele cheltuieli sunt în conformitate cu principiile. Trebuie să fie efectuate verificări stricte, iar cheltuielile iraționale trebuie să fie restricționate cu strictețe. Cel mai bine este să se prevină risipa și pierderile bănești înainte ca acestea să se producă. Dacă s-au produs deja, cei responsabili trebuie să fie trași la răspundere. Nu doar că ar trebui să se emită avertismente, ci trebuie să se ceară și despăgubiri.) În mare, acestea sunt sarcinile. Lucrul cel mai important este să fie păstrate în siguranță, iar apoi să se verifice conturile și, după aceea, să se urmărească și să se verifice cheltuielile și să fie folosite și alocate în mod corect. După ce am terminat părtășia despre a unsprezecea responsabilitate, oamenii au acum o înțelegere și o cunoaștere exactă în privința jertfelor și, de asemenea, știu acum ce lucrare trebuie să fie făcută de conducători și lucrători pentru păstrarea în siguranță a jertfelor, precum și modul în care conducătorii falși fac această lucrare și comportamentul lor specific în timp ce fac asta. Indiferent dacă părtășia noastră este despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor sau despre diversele comportamente ale conducătorilor falși și indiferent dacă este o părtășie despre lucruri pozitive sau despre expunerea lucrurilor negative, principalul ei scop este să îi determine pe oameni să înțeleagă cum să facă în mod corespunzător lucrarea de păstrare în siguranță a jertfelor și cum să elimine practicile iraționale din păstrarea în siguranță, cheltuirea și distribuirea jertfelor. Toți aleșii lui Dumnezeu – indiferent dacă sunt sau nu conducători sau lucrători – ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea față de păstrarea în siguranță a jertfelor. Atunci ce responsabilitate este aceasta? Aceea de a supraveghea și a raporta prompt orice problemă găsită – adică de a îndeplini funcțiile de supraveghere și raportare. Să nu credeți că „păstrarea în siguranță a jertfelor este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor și nu are nimic de-a face cu noi, credincioșii de rând”. Această părere este incorectă. De vreme ce au înțeles aceste adevăruri, oamenii ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea. În ceea ce privește problemele pe care conducătorii și lucrătorii nu sunt capabili să le identifice sau aspectele greu de observat, situații care nu sunt ușor de identificat, dacă cineva găsește vreo problemă de iraționalitate sau de principii încălcate în legătură cu păstrarea în siguranță, distribuirea și folosirea jertfelor, ar trebui să o raporteze prompt conducătorilor și lucrătorilor, astfel încât să asigure păstrarea în siguranță, folosirea și distribuirea rațională a jertfelor. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu.

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea întâi)

Acum că am terminat părtășia despre a unsprezecea responsabilitate, vom continua prin a avea părtășie despre a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” Care este conținutul fundamental al acestei responsabilități? Se referă în primul rând la cerința față de conducători și lucrători de a aborda diverși oameni, evenimente și lucruri din biserică – precum și diversele probleme – care perturbă, tulbură și strică ordinea normală a bisericii. Ce trebuie să înțeleagă mai întâi conducătorii și lucrătorii pentru a aborda și a rezolva cu eficiență aceste probleme, pentru a-și îndeplini responsabilitățile și a face bine această lucrare? Această responsabilitate este să „identifice prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii”; acesta este domeniul de aplicare al acestei lucrări. Având un scop și un domeniu de aplicare, devine limpede care probleme trebuie rezolvate și ce lucrare și responsabilități trebuie să-și asume conducătorii și lucrătorii. În cadrul celei de-a douăsprezecea responsabilități, care este cerința fundamentală pentru conducători și lucrători? Este să oprească și să restricționeze diverși oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări și să îmbunătățească lucrurile, având în același timp părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele. Ce precondiții trebuie să fie îndeplinite pentru a face asta? Dacă vezi diverși oameni, evenimente și lucruri care perturbă, tulbură și strică ordinea normală a bisericii, dar totuși crezi că acestea nu reprezintă o problemă, atunci vei da de necazuri. Asta indică faptul că nu-ți dai seama de esența problemei, mai exact, nu înțelegi răul pe care perturbarea și tulburarea vieții bisericești îl pot face lucrării bisericii, nici consecințele și efectele pe care le pot avea asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Mai pot asemenea conducători și lucrători să facă bine lucrarea bisericii? Pot ei să rezolve probleme și să îmbunătățească lucrurile? (Nu.) Atunci care este punctul-cheie despre care trebuie să se aibă părtășie aici? Acela că lucrătorii și conducătorii pot să-și dea seama de esența diverselor chestiuni și să rezolve eficient diverse probleme concrete doar înțelegând mai întâi adevărurile-principii. Pentru a face bine lucrarea bisericii, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi să știe ce probleme apar de obicei în aceasta. Apoi, trebuie să

înțeleagă, să discearnă și să judece cu acuratețe natura problemelor care apar, dacă acestea afectează lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții bisericești și dacă sunt de natură să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii. Acesta este un aspect foarte important pe care ar trebui să-l înțeleagă mai întâi conducătorii și lucrătorii. Numai după ce înțeleg acest lucru, este posibil să rezolve eficient aceste probleme și să fie capabili să „le oprească și să le restricționeze și să îmbunătățească lucrurile”, după cum se menționează în a douăsprezecea responsabilitate. În concluzie, înainte de a rezolva o problemă, trebuie mai întâi să înțelegi în ce constă aceasta, care sunt stările și situațiile implicate, natura problemei, cât de gravă este aceasta, cum să o diseci și să o discerni și cum să practici în mod corespunzător. Asta este ceea ce conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă mai întâi. De vreme ce conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă aceste lucruri, haideți să avem părtășie despre ele din mai multe perspective distinctive, astfel încât atât conducătorii, cât și lucrătorii și aleșii lui Dumnezeu să poată înțelege cum să facă față problemelor când acestea apar, cum să le coreleze cu ale lui Dumnezeu cuvinte și cum să folosească adevărurile-principii pentru a le rezolva. În acest fel, când conducătorii și lucrătorii întâmpină dificultăți pe care nu le pot rezolva, toți aleșii lui Dumnezeu pot să le facă față împreună și să caute adevărul pentru a găsi soluții, iar când întâmpină probleme legate de perturbarea și tulburarea lucrării bisericii, toată lumea poate să se ridice ca să le oprească și să le restricționeze. În același timp, când vine vorba de oameni și chestiuni negative, ei pot să efectueze o disecare, o deslușire și o caracterizare publică, permițând astfel ca aceste chestiuni să fie oprite, restricționate și eradicate de la rădăcină. Haideți atunci să începem părtășia cu cele mai amănunțite probleme.

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

Pentru a identifica problemele care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, care sunt secțiunile cu care ar trebui să înceapă conducătorii și lucrătorii? Pentru a descoperi aceste probleme, ar trebui să înceapă cu examinarea vieții bisericești. Știți cu toții câte puțin despre problemele care apar de obicei în viața bisericească și ale căror natură este aceea de a provoca perturbări și tulburări? Oricât de mulți oameni există într-o biserică, sunt cu siguranță destui care ar perturba și tulbura lucrarea bisericii. Care sunt actele de perturbare și tulburare despre care ați aflat? (Abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr la adunări, fără a se axa pe problemele esențiale.) (De asemenea, a rosti în mod obișnuit cuvinte și doctrine.) A te abate de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr. De exemplu, când alții au părtășie despre modul de a fi loial în îndeplinirea datoriei, ei vor vorbi despre cum să aibă grijă bine de soțul (sau soția) lor, precum și de copii. Când ceilalți au părtășie despre faptul că a fi loial în îndeplinirea datoriei personale are menirea de a-L mulțumi pe Dumnezeu și de a l se supune, ei vor vorbi despre faptul că îndeplinirea datoriei personale are menirea de a câștiga binecuvântări pentru propria familie și pentru cei

dragi. Nu înseamnă asta a te abate de la subiect? (Ba da.) Dacă nu îi întrerupi, vor continua la nesfârșit. Dacă îi restricționezi, se vor înfuria și își vor ieși din fire de rușine, mergând și mai departe cu comportamentul lor rău. Această problemă se situează, prin natura ei, la nivelul de perturbare și tulburare, fiind un lucru foarte grav. Deși abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr este o problemă obișnuită, obiectiv vorbind, acest lucru poate să perturbe și să tulbure viața bisericii. Aceasta este prima problemă. În ceea ce o privește pe a doua, „a rosti cuvinte și doctrine”, dacă acest lucru se califică drept perturbare și tulburare depinde de gravitatea cazului. Unii oameni rostesc cuvinte și doctrine deoarece le lipsește adevărul-realitate; imediat ce deschid gura, scot numai cuvinte și doctrine, doar teorii goale. Totuși, intenția lor nu este să-i inducă în eroare pe ceilalți și să le câștige stima. Prin restricționări și deconsiliere, vor dobândi conștiință de sine și, ulterior, vor rosti mai puține cuvinte și doctrine și nu vor mai împiedica intrarea în viață a fraților și a surorilor. Acest lucru nu este considerat perturbare sau tulburare. Totuși, cei care rostesc voit cuvinte și doctrine, cu intenția de a-i induce în eroare pe ceilalți, perturbă și tulbură chiar și atunci când știu foarte bine că lucrurile pe care le spun sunt cuvinte și doctrine. Obiectivul lor când fac asta este să câștige stima celorlalți; vor să îi atragă pe oameni de partea lor și să-i inducă în eroare și să pună mâna pe statut. Natura acestui lucru este destul de gravă. E diferită de natura cuiva care este capabil doar să spună cuvinte și doctrine din cauza neînțelegerii adevărului. Un astfel de comportament constituie o perturbare și o tulburare. Diverșii oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări în viața bisericească sunt peste tot. Nu sunt doar probleme precum a rosti cuvinte și doctrine sau a te abate de la subiect. Ce alte probleme mai sunt? (Formarea clicilor, semănarea discordiei și atenuarea pozitivității altora.) (Mai sunt vărsarea negativității, crearea de probleme și deranjarea persistentă a oamenilor.) (Când au noțiuni despre rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu, unii oameni răspândesc aceste noțiuni și își varsă negativitatea, făcându-i și pe ceilalți să-și însușească noțiuni despre rânduielele de lucru.) Aceste lucruri chiar se califică drept perturbări și tulburări. Formarea clicilor este una dintre probleme, semănarea discordiei este alta, împreună cu chinuirea și atacarea oamenilor, răspândirea noțiunilor, vărsarea negativității, răspândirea de zvonuri nefondate și lupta pentru statut – toate acestea sunt perturbări și tulburări. Aceste probleme au o natură mult mai gravă decât abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr. Mai este o problemă legată de alegeri. Ce fel de probleme care apar în timpul alegerilor au legătură cu provocarea perturbărilor și a tulburărilor? De exemplu, manipularea voturilor – promiterea unor beneficii pentru a-și asigura voturi. Acesta este un mod de a submina alegerile. Și acțiunile ascunse – a influența mințile oamenilor pe ascuns, cu scopul de a-i atrage de partea ta, a-i induce în eroare și a-i determina să te voteze. Toate acestea sunt probleme care apar în timpul alegerilor. Constituie acestea perturbări și tulburări? (Da.) Aceste probleme sunt denumite colectiv încălcarea principiilor pentru alegeri. O altă problemă este a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale

și a se ocupa de chestiuni personale. Cineva ar putea să vină la adunări pentru aceste lucruri – nu pentru a înțelege adevărul sau pentru a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ci pentru a se ocupa de chestiuni personale. Este grav acest tip de problemă? (Da.) Și aceasta echivalează cu provocarea perturbărilor și a tulburărilor.

Haideți să facem acum un rezumat al diverselor probleme legate de perturbare și tulburare care apar în viața bisericească: prima: a te abate frecvent de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr; a doua: a rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima; a treia: a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale; a patra: a forma clii; a cincea: a lupta pentru statut; a șasea: a semăna discordie; a șaptea: a-i ataca și a-i chinui pe oameni; a opta: a răspândi noțiuni; a noua: a vărsa negativitate; a zecea: a răspândi zvonuri nefondate; și a unsprezecea: a încălca principiile pentru alegeri. Sunt 11 în total. Aceste 11 manifestări sunt problemele legate de perturbare și tulburare care apar deseori în cadrul vieții bisericești. Când trăiesc viața bisericească, dacă apar aceste probleme, conducătorii și lucrătorii trebuie să se ridice și să le oprească, să le restricționeze și să nu le permită să se amplifice necontrolat. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot să le restricționeze, atunci toți frații și surorile ar trebui să se unească pentru a le restricționa. Dacă persoana implicată nu are umanitate rea și nu provoacă intenționat perturbări și tulburări, ci doar îi lipsește înțelegerea adevărului, atunci ea poate fi ajutată și sprijinită prin părtășie despre adevăr. Dacă persoana care provoacă perturbări și tulburări este rea, iar cazul ei este mai puțin grav, atunci perturbările și tulburările sale ar trebui oprite și restricționate prin părtășie și expunere. Dacă este dispusă să se căiască și să nu mai vorbească sau să acționeze în moduri care provoacă perturbări și tulburări, dacă este dispusă să fie cel mai neînsemnat membru din biserică, dacă poate să asculte și să se supună cu loialitate și să facă orice rânduieste biserica, acceptând restricțiile stabilite de frați și surori, atunci poate să rămână temporar în biserică. Dar dacă nu acceptă și, în schimb, se opune și devine ostilă față de majoritatea celorlalți, atunci ar trebui întreprins cel de-al doilea pas – îndepărtarea ei. Este potrivită această abordare? (Da.)

I. Abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr

Vom avea părtășie acum despre diverșii oameni, evenimente și lucruri care apar în viața bisericească și care, prin natura lor, constituie perturbări și tulburări. Primul este abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr. Cum determinăm ce înseamnă abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr? Cum putem să ne dăm seama clar de cuvintele din părtășie care se abat de la subiect? Voi vă abateți frecvent de la subiect în timpul părtășiei voastre despre adevăr? (Da.) Cât de departe trebuie să ajungă această problemă pentru ca natura ei să fie considerată una de perturbare și tulburare? Dacă fiecare moment în care cineva se abate de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr ar fi caracterizat drept o perturbare și o tulburare, nu

le-ar fi teamă oamenilor pe viitor să vorbească sau să aibă părtășie în viața bisericească? Și, dacă oamenilor le este teamă să aibă părtășie, nu înseamnă asta că nu au priceput limpede această chestiune? (Ba da.) Așadar, când se determină cu exactitate ce fel de abatere de la subiect din timpul părtășiei despre adevăr constituie o perturbare și o tulburare, majoritatea oamenilor se vor elibera de constrângerile lor. Având în vedere că vă abateți de la subiect chiar și în timpul conversațiilor normale, este cu atât mai obișnuit să o faceți în timpul părtășiei despre adevăr. Prin urmare, trebuie să se aibă părtășie despre acest lucru cu multă claritate, pentru a vă împiedica să fiți constrânși. Nu lăsați teama de a vă abate de la subiect și de a constitui o perturbare și o tulburare să vă descurajeze să vorbiți și să vă determine să nu îndrăzniți să aveți părtășie, chiar dacă aveți cunoștințe, sau – când într-adevăr vreți să aveți părtășie – să vă oblige să vă gândiți mai întâi: „Are legătură ceea ce vreau să spun cu această temă? Se abate de la subiect? Înainte să vorbesc, ar trebui să fac o schiță și un rezumat al gândurilor mele și apoi să urmez rezumatul, astfel încât, orice ar fi, să nu mă abat de la subiect. Dacă într-adevăr mă abat de la subiect, acest lucru nu i-ar fi benefic nimănui și ar irosi timpul prețios al adunării, afectând înțelegerea adevărului de către frați și surori. Iar dacă este grav, ar putea perturba și tulbura viața bisericească.” Cum ar trebui atunci să privim problema abaterii de la subiect? Mai întâi, trebuie să ne gândim dacă abaterea de la subiect le este benefică fraților și surorilor și apoi trebuie să vedem limpede care sunt consecințele abaterii de la subiect pentru viața bisericească. În acest fel, putem să vedem clar că abaterea de la subiect nu este o chestiune minoră; în cazuri grave, poate chiar să constituie o perturbare și o tulburare a vieții bisericești și a lucrării bisericii. Să spunem că, în legătură cu un anumit subiect, căutați un fragment din cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie despre cunoașterea și înțelegerea voastră; sau să presupunem că, în legătură cu un anumit subiect, aveți părtășie despre cunoașterea pe care ați dobândit-o, despre adevărurile pe care le-ați înțeles și intențiile lui Dumnezeu pe care le-ați priceput în urma unei experiențe personale; sau să spunem că părtășia voastră despre un anumit subiect este cam întortocheată și nu o exprimați foarte clar, repetându-vă de mai multe ori – vă abateți de la subiect în astfel de situații? Niciuna dintre acestea nu înseamnă a te abate de la subiect. Atunci, ce înseamnă a te abate de la subiect? Este atunci când ceea ce spuneți are puțină sau nicio legătură cu subiectul părtășiei, când se rezumă la a pălăvrăgi despre chestiuni externe și nu este deloc edificator pentru oameni. Asta înseamnă a te abate total de la subiect. Să discutăm acum despre ce înseamnă a provoca perturbări și tulburări. În cazul abaterii de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr, ce fel de cuvinte sau comportamente constituie perturbări și tulburări? Care este esența problemei aici? În ce fel constituie abaterea de la subiect, prin natura sa, o perturbare și o tulburare? Nu merită să avem părtășie despre asta? După ce vom avea părtășie despre asta, veți înțelege ce înseamnă a te abate de la subiect? (Da.) Atunci răspundeți la întrebare. (Când părtășia cuiva este despre subiecte care nu au nicio legătură cu adevărul – de exemplu, flecăreala și discuțiile

despre chestiuni de familie și discutarea lucrurilor care implică tendințele sociale care tulbură inimile oamenilor, împiedicându-i să fie tăcuți înaintea lui Dumnezeu și să-l contemple cuvintele – acea părtășie se abate de la subiect.) Câte puncte principale confirmă aceasta? (Unul este că subiectele nu au legătură cu adevărul.) Acesta este un punct foarte important: a nu avea legătură cu adevărul. Unul dintre puncte este a flecări și a pălăvrăgi despre chestiuni de familie. Un altul este a vorbi despre cultura tradițională, despre gândirea morală umană și despre lucrurile pe care omul le consideră a fi nobile de parcă ele ar fi adevărul. Aceasta este o problemă de înțelegere denaturată; toate aceste lucruri nu au legătură cu adevărul. De exemplu, cuvintele lui Dumnezeu spun: „Tinerii nu ar trebui să fie lipsiți de aspirații.” Cineva are părtășie: „Din vremuri străvechi, eroii s-au remarcat în tinerețe” sau „Ambiția nu este îngrădită de vârstă.” Sau, când vorbești despre modul în care să-ți fie frică de Dumnezeu, ei au părtășie: „E un Dumnezeu la un metru deasupra ta”; „Când un om acționează, Cerurile privesc”; „Dacă ai conștiința împăcată, nu trebuie să te temi că-ți va bate trecutul la ușă”; sau „Inima unui om trebuie să fie înclinată spre bunătate.” Nu înseamnă asta a te abate de la subiect? Nu e așa că aceste cuvinte nu au legătură cu adevărul? Ce sunt aceste cuvinte? (Filosofii satanice.) Sunt filosofii satanice și sunt, de asemenea, cultura tradițională a unei anumite etnii. Prima manifestare a abaterii de la subiect este atunci când subiectul discutat nu are legătură cu adevărul; e atunci când cineva rostește filosofii și teorii pe care non-credincioșii le consideră corecte și elevate și le asociază în mod forțat cu adevărul. Asta înseamnă a te abate de la subiect. Asta nu are legătură cu adevărul – această manifestare ar trebui să fie ușor de înțeles. A doua manifestare este atunci când subiectul discutat tulbură mințile oamenilor. Când nu se are părtășie despre adevăr la adunări, ci despre cunoaștere, erudiție, filosofie și lege sau fenomene sociale și diverse relații interpersonale complexe, atunci acest lucru tulbură mințile oamenilor. Asta se întâmplă atunci când cineva are părtășie despre chestiuni care nu implică în esență adevărul și nu au absolut nicio legătură cu el, de parcă acele lucruri ar fi adevărul. Asta creează confuzie în mințile celorlalți și, în timp ce ascultă, gândirea lor trece de la părtășia despre adevăr la chestiuni externe. Atunci, cum se comportă acești oameni? Ei încep să se axeze pe cunoștințe și învățături. Prin natura sa, tulburarea minților oamenilor este un lucru grav. A treia manifestare este atunci când subiectul discutat îi determină pe oameni să îl înțeleagă greșit pe Dumnezeu, ducând la lipsa clarității în privința viziunilor. Unii oameni nu sunt nici ei înșiși foarte lămurii în privința adevărului, totuși vor să pretindă că dispun de claritate și înțelegere. Astfel, când au părtășie despre adevăr, trântesc câteva doctrine profunde în ceea ce spun, amestecând laolaltă doctrinele religioase pe care le-au auzit și le-au înțeles, vorbind fără niciun fundament și cu extravaganță. După ce îi ascultă, oamenii își pierd claritatea despre viziuni; pur și simplu nu știu despre ce adevăr au vrut să discute persoana respectivă. Cu cât o ascultă mai mult, cu atât mai zăpăciți devin și cu atât mai mult se diminuează credința lor în Dumnezeu și pot chiar să dobândească înțelegeri greșite despre El. Oamenii nu doar că

rămân fără o înțelegere a adevărului din această discuție – mințile lor devin confuze. Are un efect negativ. La asta duce abaterea de la subiect.

Abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr se manifestă în mai multe moduri și fiecare dintre ele, prin natura sa, constituie o tulburare pentru intrarea în viață a oamenilor. Când oamenii ascultă o astfel de părtășie, nu doar că le lipsesc o înțelegere clară a adevărului și o cale de practică, ci mințile lor devin confuze, ei sunt tot mai nedumeriți în privința adevărului și, de asemenea, dau naștere unor interpretări greșite și înțelegeri false. Acestea sunt impactul și consecințele nefaste pe care le are asupra oamenilor abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr. Fiecare dintre aceste trei manifestări are o natură destul de gravă. De exemplu, prima este „subiectul discutat nu are legătură cu adevărul”. A spune lucruri care par corecte, dar nu sunt, și a aduce în biserică, pentru a predica și a analiza, lucruri satanice, precum cunoștințele umane, filosofia, teoriile, cultura tradițională și celebrele zicale ale unor personaje renumite, a folosi o ocazie de a avea părtășie despre adevăr pentru a-i induce în eroare pe oameni constituie o tulburare pentru ei. Natura acestui lucru este foarte gravă. Dacă o persoană care poate să discearnă ar asculta o astfel de părtășie, ea ar spune: „Ceea ce spui nu este corect; nu este adevărul. Tu vorbești despre comportamentul moral și despre zicale pe care non-credincioșii le consideră a fi bune. Acestea sunt dogme ale non-credincioșilor despre modul în care să se poarte și să gestioneze lumea, care nu au în principiu nicio legătură cu adevărul.” Totuși, unii oameni sunt lipsiți de discernământ și, când aud aceste sofisme, chiar sunt de acord cu ele și le respectă ca fiind adevărul. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pun capăt acestui lucru și nu îl restricționează în astfel de momente, dacă nu au părtășie despre el și nu îl disecă astfel încât oamenii să dobândească discernământ, atunci unii dintre aleșii lui Dumnezeu ar putea fi induși în eroare. Care sunt consecințele inducerii în eroare? Vor crede că lucrurile predicate de oamenii celebri din lumea non-credincioșilor, pe care oamenii le consideră corecte, bune și profunde, precum proverbele din folclor și maximele oamenilor celebri și teoriile despre conduita personală, sunt toate corecte și că sunt adevărul, exact cum sunt cuvintele lui Dumnezeu. Nu au fost induși în eroare? La suprafață pare că au părtășie despre adevăr, dar în realitate acesta este amestecat cu unele idei umane și cu unele dintre filosofii Satanei care induc în eroare, iar acest lucru constituie în mod evident o tulburare pentru oameni. Dacă cineva îi induce în eroare pe oameni, prezentând în mod fals filosofii Satanei și cunoștințele umane drept adevărul, conducătorii și lucrătorii ar trebui să dea în vileag și să disece problema, ca frații și surorile să capete mai mult discernământ și să înțeleagă ce este, de fapt, adevărul. Aceasta este lucrarea pe care trebuie să o realizeze conducătorii și lucrătorii. A doua manifestare este „tulburarea minții oamenilor”. Unii oameni profită mereu de ocaziile de a avea părtășie despre adevăr pentru a vorbi despre lucruri care par bune, dar nu sunt, preamărind cunoștințele umane, erudiția, darurile și talentele. Ei vorbesc, de asemenea, despre normele morale, cultura tradițională și așa mai departe. Prezintă aceste lucruri care vin de la Satana drept lucruri

pozitive, drept adevărul, ceea ce îi determină pe oameni să creadă în mod greșit că acestea trebuie să fie susținute, răspândite și preamărite în biserică și că toată lumea trebuie să adere la ele; duce la o creștere a numărului sofismelor și al ereziilor din mințile oamenilor care par corecte, dar nu sunt; și derutează mințile oamenilor și îi face să se simtă că plutesc în derivă, fără să știe ce este de fapt adevărul, cum să practice corect când se confruntă cu probleme sau care este calea corectă. Acest lucru face ca inimile lor să se scufunde în întuneric. Aceasta este consecința răspândirii ereziilor și a sofismelor pentru a-i induce în eroare pe oameni. În ceea ce privește a treia manifestare, nu vom avea părtășie despre ea în detaliu. Pe scurt, unele dintre discuțiile care se abat de la subiect conțin cunoștințe, unele conțin noțiuni umane și unele conțin comportamente bune din punct de vedere moral, printre alte lucruri. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu are legătură cu adevărul – toate îi sunt contrare. Prin urmare, când apar aceste probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le pună capăt și să le restricționeze. Dacă, după ce aud părtășia cuiva, oamenii nu doar că nu sunt lămurii în inimile lor în privința adevărului, ci sunt și tulburați cu mințile lor odinioară clare, acum confuze, fără să știe cum să practice corect, atunci părtășia unei astfel de persoane ar trebui oprită și restricționată. De exemplu, în părtășia lor despre adevăruri referitoare la umanitatea normală, unii oameni spun: „Ceea ce lui Dumnezeu Îi place cel mai mult din umanitatea normală este abilitatea de a îndura greutate, de a nu râvni la desfătarea trupească sau la tihnă, de a se lipsi de mâncarea delicioasă, de a nu se bucura de ceea ce oamenii ar trebui să se bucure sau de ce a pregătit Dumnezeu, de a fi capabil de răzvrătire împotriva dorințelor trupesti, de a constrânge toate dorințele trupului, de a-și disciplina trupul și a nu-i face pe plac. Așadar, când vrei să dormi noaptea, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului. Dacă nu poți, trebuie să găsești o cale de a-l constrânge. Cu cât este mai mare hotărârea ta de a te răzvrăti împotriva trupului și cu cât te răzvrătești mai mult împotriva lui, cu atât ai mai multe manifestări ale practicării adevărului și mai multă loialitate față de Dumnezeu. Cred că cea mai proeminentă manifestare a umanității normale – și cea care ar trebui cel mai mult susținută – este subjugarea propriului corp, răzvrătirea împotriva dorințelor trupului, să nu râvnești la tihna trupească și să fii cumpătat în plăcerile materiale. Cu cât ești mai cumpătat, cu atât mai mari sunt binecuvântările pe care le vei acumula în Împărăția Cerurilor.” Nu sună aceste cuvinte destul de pozitiv? Există vreo greșeală în ele? Evaluate conform logicii, dogmelor și noțiunilor umane, aceste cuvinte ar avea trecere în orice grup religios sau social; toți le-ar aprecia pentru a-și exprima acordul și a spune că este corect ceea ce transmit, că a lor credință este bună și pură. Nu există în biserică unii oameni care ar crede și ei asta? Evaluate conform noțiunilor umane, toate aceste cuvinte sunt corecte – ce este corect în privința lor? Unii ar putea spune: „Lui Dumnezeu Îi plac astfel de oameni. Acesta este modul cumpătat în care trăiește și El.” Nu este aceasta o noțiune umană? Oamenii au acest tip de noțiune, așadar, dacă vreo persoană chiar ar oferi acest gen de părtășie, nu s-ar conforma, pur și simplu, majorității noțiunilor? (Ba da.) Când oamenii acceptă acest tip de noțiune, nu

cumva sunt de acord cu punctul de vedere al acelei persoane? Când ai fost de acord și ai acceptat punctul de vedere al acelei persoane, nu ești atunci de acord cu acțiunile ei? Nu vei încerca atunci să o copiezi? Și, când poți, nu va fi atunci stabilită calea pe care o urmezi, calea ta de practică? Ce înseamnă a fi stabilită? Înseamnă că ai hotărât că vei acționa și vei practica în acest fel. Deoarece crezi în inima ta că Dumnezeu iubește asemenea oameni și că Îi place când acționezi așa, că doar procedând astfel poți deveni o persoană pe care o acceptă Dumnezeu, o persoană care poate intra în Împărăția Cerurilor și poate fi binecuvântată în Ceruri, care are o destinație bună, te hotărăști să acționezi în acest fel. Când iei această hotărâre, oare mintea ta nu a fost deja tulburată și indusă în eroare de acest tip de gânduri și puncte de vedere? Acesta este un fapt; aceasta este consecința. Mintea ta e tulburată, iar tu nici măcar nu îți dai seama. Mai există o problemă aici: odată ce mintea ta e paralizată și tulburată de astfel de gânduri și puncte de vedere, nu îți pierzi atunci claritatea asupra intențiilor și cerințelor lui Dumnezeu? Nu dobândești apoi înțelegeri greșite despre Dumnezeu și te îndepărtezi de El? Nu indică acest lucru că nu înțelegi clar viziunile? Gândește-te la asta cu atenție: când ești indus în eroare de vreun gând sau punct de vedere pe care oamenii îl consideră corect, dar este greșit, nu este mintea ta tulburată atunci? Mai pot fi clare viziunile din inima ta? (Nu.) Așadar, este cunoașterea ta despre Dumnezeu exactă sau este o înțelegere greșită? În mod clar, este o înțelegere greșită. Prin urmare, este de fapt adevărul ceea ce înțelegi tu și crezi că e corect? Nu, nu este – contrazice cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, fiind în contradicție cu ele. Prin urmare, acest mod de a te abate de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr constituie într-adevăr o tulburare pentru mințile oamenilor. Dat fiind că această abatere de la subiect constituie o tulburare atât de mare pentru mințile oamenilor, se poate spune că reprezintă o perturbare pentru lucrarea lui Dumnezeu? Îi conduce pe oameni spre noțiuni și spre filosofia și logica Satanei, așadar, nu îi îndepărtează pe oameni de prezența lui Dumnezeu? Când Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, când nu-l înțeleg intențiile și nu pot să practice în conformitate cu intențiile și cerințele Lui, ci practică în schimb în conformitate cu logica Satanei și cu noțiunile umane, sunt oamenii mai aproape de Dumnezeu sau mai departe de El? (Sunt mai departe de El.) Sunt mai departe de El. Așadar, nu ar trebui să fie restricționată părtășia despre acest tip de subiect în timpul adunărilor? (Ba da.) Natura acestui mod de abatere de la subiect este cea de tulburare pentru oameni, așadar trebuie, într-adevăr, să fie restricționat. Dacă nu i se pune capăt sau nu este restricționat, vor exista numeroși oameni confuzi care au un calibru slab și sunt amortiți – în special cei fără înțelegere spirituală – care o imită și o urmează pe persoana care se abate de la subiect. Acesta este momentul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ridice ca să o oprească. Nu trebuie să îi permită acelei persoane să continue să se abată de la subiect; nu trebuie să permită subiectului părtășiei sale să-i inducă în eroare pe alți oameni și să tulbure mințile mai multor oameni. Aceasta este o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească, o funcție în care ar trebui să slujească.

Cam atât despre părtășia noastră pe tema abaterii de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr. În continuare vom rezuma cât de mult trebuie să se abată cineva de la subiect în părtășia sa despre adevăr și despre ce subiecte trebuie să aibă părtășie cineva pentru ca natura acestor lucruri să se califice drept perturbare și tulburare. Unele moduri de a te abate de la subiect sunt evidente: când cineva se abate total de la subiect, când începe să se angajeze în flecăreală sau să discute chestiuni de familie, acestea sunt ușor de discernut. De exemplu, când fiecare are părtășie despre modul în care să-și facă datoria, cineva ar putea avea părtășie despre trecutul său „glorios”, vorbind despre faptele bune pe care le-a făcut sau despre modul în care i-a ajutat pe frați și surori și așa mai departe. Nimeni nu vrea să asculte asta și, cu cât o fac mai mult, cu atât mai scârbiți devin, până când o ignoră pe acea persoană. Persoanei respective i se pare stânjenitor. Atât timp cât majoritatea lor pot să discearnă această persoană, ea nu va putea continua. Nu e nevoie de multă înțelegere a adevărului pentru a fi capabil să distingă această varietate de abateri de la subiect. A flecări, a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a se preamări pe sine, a se etala și a profita de subiectul părtășiei pentru a vorbi despre propriul trecut „glorios” – acest mod de abatere de la subiect este ușor de discernut. În principiu, nu prea constituie o tulburare, deoarece majoritatea oamenilor sunt scârbiți de asemenea lucruri și nu sunt dispuși să le asculte, iar ei știu că se dă în spectacol și nu are părtășie despre adevăr, că s-a abătut de la subiect. Grupul s-ar putea să nu încerce să o stânjenească exact când începe să vorbească, dar, pe măsură ce continuă, oamenii devin scârbiți și nu sunt dispuși să asculte ce urmează și simt că, în schimb, ar fi mai bine să citească pe cont propriu cuvintele lui Dumnezeu. Dacă persoana respectivă ar continua, ei s-ar ridica și ar pleca. Când vede că lucrurile au luat o altă întorsătură și se face de rușine, persoana respectivă nu va continua să vorbească. Ce mod de abatere de la subiect a avut deja o influență nefastă asupra oamenilor, însă aceștia tot nu pot să-și dea seama că este ceva negativ și, în schimb, consideră abaterea de la subiect drept adevărul și o ascultă cu atenție? Acest mod de abatere de la subiect poate să constituie o tulburare pentru oameni și oamenii ar trebui să poată discerne astfel de cazuri. Dați un exemplu cu acest mod de abatere de la subiect. (Când cineva nu reflectează asupra sa după ce a fost emondat, ci își axează discuția doar pe caracterul corect sau greșit al chestiunii, acest lucru derutează mințile tuturor. Nu doar că îi face pe oameni incapabili să capete discernământ, ci aceștia simt că lucrurile pe care le spune această persoană sunt în conformitate cu adevărul și că aceasta are dreptate. Acest lucru îi face pe toți să fie de partea ei.) Sub pretextul de a avea părtășie despre modul în care se acceptă emondarea, ea se apără și se justifică, făcându-i pe oameni să creadă că au fost emondați pe nedrept, făcându-i pe oameni să fie de partea ei și să simpatizeze cu ea și, în plus, făcându-i pe oameni să-i admire abilitatea de a se supune emondării și de a o accepta în astfel de circumstanțe. Acest lucru îi induce în eroare pe oameni; este o secvență intenționată, deliberată, de abatere de la subiect, care nu doar că îi face pe ascultători incapabili să se supună când se confruntă cu

emondarea și incapabili să o accepte, să reflecteze asupra lor și să se cunoască, ci, în schimb, îi face să se păzească de emondare și să-i fie potrivnici. O asemenea părtășie nu reușește să-i ajute pe oameni să înțeleagă semnificația faptului de a fi emondat, modul în care oamenii ar trebui să adopte atitudinea corectă când se confruntă cu emondarea, cum să o accepte și cum să practice. În schimb, îi determină pe oameni să aleagă o altă cale de a trata emondarea, o cale care nu este practica adevărului și nu înseamnă a acționa în conformitate cu adevărurile-principii, ci una care îi face pe oameni mai șireți. O astfel de părtășie servește la inducerea în eroare a oamenilor. Abaterea de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr este un tip de problemă care apare în viața bisericească. Dacă acest tip de problemă ajunge la nivelul de perturbare și tulburare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă un pas în față ca să le oprească și să le restricționeze, având părtășie și disecându-le, astfel încât majoritatea lor să capete discernământ, să învețe din experiență și să învețe o lecție.

II. A rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima

A doua manifestare a oamenilor, evenimentelor și lucrurilor care provoacă perturbări și tulburări în viața bisericii este atunci când oamenii rostesc cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima. De obicei, este posibil ca majoritatea oamenilor să rostească unele cuvinte și doctrine. Majoritatea oamenilor au făcut acest lucru. Ar trebui să privim cazul tipic al unei persoane care rostește cuvinte și doctrine ca pe un rezultat al staturii reduse a acelei persoane și al lipsei de înțelegere a adevărului. Câtă vreme nu ocupă prea mult timp, nu o face intenționat, nu monopolizează conversația, nu cere indulgență de la toată lumea pentru a vorbi după bunul plac, nu le cere tuturor să o asculte, nu îi induce în eroare pe ceilalți și nu încearcă să le câștige stima, atunci nu reprezintă o perturbare sau o tulburare. Deoarece majorității oamenilor le lipsește adevărul-realitate, rostirea de cuvinte și doctrine este un lucru foarte obișnuit. A vorbi oarecum nepotrivit este scuzabil; poate fi iertat și nu tratat prea serios. Cu toate acestea, există o excepție, și anume atunci când persoana care rostește cuvinte și doctrine o face în mod voit. Ce anume face în mod voit? Nu este vorba despre rostirea de cuvinte și doctrine pe care o face în mod voit, deoarece îi lipsește și adevărul-realitate. Acțiunile sale, cum ar fi rostirea de cuvinte și doctrine, strigarea de sloganuri și vorbirea despre teorii sunt la fel ca ale tuturor celorlalți. Cu toate acestea, există o diferență: atunci când rostește cuvinte și doctrine, dorește întotdeauna să fie apreciată de ceilalți și să se compare cu lucrătorii și conducătorii și cu aceia care urmăresc adevărul. Chiar mai irezonabil, indiferent de ceea ce spune sau de modul în care o spune, obiectivul său este să atragă oamenii de partea sa, să le inducă în eroare inimile, totul de dragul de a fi apreciată. Care este scopul căutării aprecierii? Această persoană dorește să aibă statut și prestigiu în inimile oamenilor, să devină remarcabilă sau un conducător în mijlocul mulțimii, să devină extraordinară sau neobișnuită, să devină o figură specială, o

persoană ale cărei cuvinte au autoritate. Această situație diferă de cazurile tipice în care oamenii rostesc cuvinte și doctrine și constituie o perturbare și o tulburare. Ce îi deosebește pe acești oameni de cei care rostesc cuvinte și doctrine într-un mod mai obișnuit? Este dorința lor constantă de a vorbi; dacă au șansa, vor vorbi. Atât timp cât există o adunare sau un grup de oameni reuiniți – atât timp cât au o audiență – vor vorbi, având o dorință deosebit de puternică de a face acest lucru. Obiectivul lor pentru a vorbi nu este acela de a le împărtăși fraților și surorilor gândurile lor lăuntrice, învățămintele, experiențele, înțelegerea sau observațiile lor pentru a promova o înțelegere a adevărului ori o cale de a-l practica. În schimb, obiectivul lor este să folosească oportunitatea pentru a rosti doctrine ca să se pună în valoare, ca să le arate celorlalți cât de erudiți sunt, ca să le arate că au creier, cunoștințe și învățătură, situându-se mai presus decât o persoană obișnuită. Doresc să fie cunoscuți ca persoane capabile, nu doar ca persoane obișnuite. Vor ca, pentru orice problemă, toată lumea să apeleze la ei și să îi consulte. Pentru orice problemă din biserică sau orice dificultate cu care se confruntă frații și surorile, vor să fie prima persoană la care se gândesc ceilalți; vor ca aceștia să nu poată face nimic fără ei, astfel încât să nu îndrăznească să se ocupe de nicio problemă fără ei, toată lumea așteptându-le comanda. Acesta este efectul pe care îl doresc. Obiectivul pentru care rostesc cuvinte și doctrine este de a-i prinde în capcană și de a-i controla pe oameni. Pentru ei, a rosti cuvinte și doctrine este doar o metodă, o abordare; rostesc cuvinte și doctrine nu pentru că nu înțeleg adevărul, ci, mai degrabă, procedând astfel, urmăresc să-i facă pe oameni să-i admire din inimă, să-i stimeze și chiar să le fie frică de ei, devenind constrânși și controlați de ei. Acest tip de a rosti cuvinte și doctrine constituie, așadar, o perturbare și o tulburare. În viața bisericească, asemenea persoane ar trebui să fie restricționate, iar acest comportament de rostire a cuvintelor și doctrinelor ar trebui, de asemenea, oprit, nu lăsat să continue necontrolat. Unii ar putea spune: „Astfel de oameni ar trebui să fie restricționați; atunci, ar trebui să li se dea șansa să vorbească?” Din punctul de vedere al corectitudinii, li se poate da o șansă să vorbească, dar imediat ce se întorc la vechile lor obiceiuri de a se da în spectacol, cu ambiția lor gata să izbucnească din nou, ar trebui întrerupți fără întârziere, pentru a-i face să devină lucizi și calmi. Ce ar trebui făcut dacă se dau deseori așa în spectacol și ambiția lor încă este dezvăluită des, iar dorințele lor sunt greu de înfrânat? Ar trebui restricționați categoric și împiedicați să vorbească. Dacă nimeni nu vrea să îi asculte când vorbesc, iar tonul și expresia lor facială, privirea din ochii lor și gesturile lor sunt respingătoare pentru auzul și vederea tuturor celorlalți, atunci acesta este un tip de problemă gravă. Se ajunge în punctul în care toți sunt scârbiți. Atunci nu ar trebui să părăsească scena astfel de oameni care joacă rolul unui contrast în biserică? E timpul ca personajul lor să iasă de pe scenă. Nu înseamnă asta că și-au terminat de prestat serviciul? Ce ar trebui făcut când și-au prestat ultimul serviciu? Ar trebui înlăturați. De îndată ce încep să vorbească, este aceeași veche vorbărie a lor, care nu poate fi oprită prin restricție. Toată lumea s-a săturat să o asculte. Fața lor hidoasă, acea față a Satanei, a unui diavol rău,

devine vizibilă. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt antihriști. Dacă sunt îndepărtați prea devreme, cei mai mulți oameni vor avea noțiuni și nu vor fi convinși în inimile lor, spunând: „Casa lui Dumnezeu este lipsită de iubire când îndepărtează pe cineva fără ca nici măcar să nu îl supună unei perioade de observație, luându-i orice șansă de a se căi. Doar a spus câteva cuvinte profane, a dezvăluit puțină fire coruptă și a fost puțin arogant, dar intențiile sale nu au fost rele. E nedrept să fie tratat astfel.” Totuși, când majoritatea pot să discearnă și să-și dea seama de esența oamenilor răi, este potrivit să li se permită unor astfel de oameni răi să-și continue faptele rele nechibzuite, perturbările și tulburările în biserică? (Nu.) Este nedrept pentru toți frații și surorile. În astfel de cazuri, îndepărtarea lor rezolvă problema. Odată ce și-au prestat ultimul serviciu și majoritatea îi discern, cei mai mulți oameni nu vor avea obiecții când îi îndepărtezi – nu se vor plânge, nici nu-L vor înțelege greșit pe Dumnezeu. Dacă tot sunt oameni care îi apără, poți să spui: „Acea persoană a comis multe fapte rele în biserică. A fost caracterizată drept antihrist și a fost îndepărtată. Cu toate acestea, tu încă simpatizezi foarte mult cu ea; încă te gândești la bunătatea pe care ți-a arătat-o și îi iei apărarea. Ești prea sentimental și îți lipsesc cu desăvârșire principiile. Care sunt consecințele acestui lucru? Te-a ajutat puțin, iar tu nu poți să uiți asta; orice spune, tu ascuți cu toată convingerea, dorindu-ți mereu să o răsplătești. Acum a fost îndepărtată. Vrei să o însoțești? Dacă dorești să fii și tu îndepărtat, atunci așa să fie.” Este acesta un mod potrivit de a gestiona situația? În acest punct, da, este. Dacă astfel de oameni rostesc în mod constant cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe ceilalți, perturbându-i pe oameni într-un mod atât de insuportabil, încât nici nu mai vor să vină la adunări, nu este acest lucru din cauza faptului că liderii și lucrătorii sunt amorțiți și grei de cap, lipsiți de discernământ și incapabili să se ocupe de acești oameni în timp util? Aceasta este o incapacitate de a-și face lucrarea, un eșec în a-și îndeplini responsabilitățile.

Cei mai mulți oameni au deja un oarecare grad de discernământ față de cei antihriști care rostesc cuvinte și doctrine. Cu excepția cazului în care își țin capul plecat, de îndată ce și-l ridică, faptul că procedează destul de specific în diverse moduri și diferitele lor manifestări sunt suficiente pentru ca oamenii să-i identifice drept antihriști, caz în care nu ar trebui să mai existe amânări sau ezitări. Ar trebui să fie restricționați și izolați prompt. Dacă serviciul lor nu mai are valoare, atunci ar trebui să fie îndepărtați imediat. Astfel de antihriști ipocriți care rostesc cuvinte și doctrine sunt ușor de discernut, deoarece astfel de oameni sunt în mod evident antihriști. Doar că acest tip de antihrist vrea întotdeauna să-i inducă în eroare pe oameni, folosind ocazia de a rosti cuvinte și doctrine pentru a-și atinge țelul de a deține putere. Acesta este un mod în care se manifestă antihristii și este ușor de discernut. Acest subiect a fost suficient discutat înainte, așa că nu îl vom elabora și mai mult. În concluzie, conducătorii și lucrătorii ar trebui să acorde o atenție sporită unor astfel de oameni, înțelegând și sesizând prompt și corect mișcările, gândurile și punctele lor de vedere, precum și planurile și acțiunile lor și remarcile eronate pe care le răspândesc, ocupându-se apoi de ele cu

promptitudine și în mod corespunzător. Aceasta este o responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor. Așadar, conducătorii și lucrătorii trebuie cel puțin să fie pătrunzători din punct de vedere spiritual și meticuloși din punct de vedere mintal în privința acestei sarcini, nu amorțiți și obtuși. Dacă un antihrist induce în eroare mulți oameni rostind cuvinte și doctrine în timpul adunărilor, iar conducătorii de biserică tot nu îl recunosc ca fiind antihrist și nu îl pot expune și trata prompt, acesta este un eșec în îndeplinirea responsabilităților lor. Dacă deja au fost induși în eroare mulți oameni de către antihriști și adunările li se par lipsite de sens când nu îi pot asculta pe antihriști rostind cuvinte și doctrine, nemaifiind astfel dispuși să participe la adunări sau nici măcar să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să asculte predici, preferând să-i asculte pe antihriști predicând – în cazul în care conducătorii de biserică își dau seama de gravitatea situației și încep să ia măsuri pentru a îmbunătăți lucrurile doar când oamenii au fost induși în eroare și controlați de către antihriști într-o asemenea măsură – acest lucru ar cauza întârzieri semnificative! Intrarea în viață a multora dintre aleșii lui Dumnezeu ar avea de suferit din cauza amorțelii și obscurității unor astfel de conducători falși. Când antihriștii sunt disecați, discernuți și îndepărtați, unii oameni pot să fie induși în eroare și să-i urmeze. Unii ar putea chiar să spună: „Dacă îi îndepărtezi, nu vom mai crede în Dumnezeu. Dacă îi obligi să plece, vom pleca toți!” În acest punct devine cu totul clar că acești conducători de biserică nu fac nicio lucrare reală, acesta fiind un eșec grav în îndeplinirea responsabilităților lor.

Primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l facă în viața bisericească este să priceapă stările diversilor indivizi. Trebuie să observe cu atenție și să înțeleagă prin interacțiune pe ce cale a luat-o fiecare individ care e membru al bisericii și firea-esență pe care o are, să descopere și să identifice prompt și în mod corect cine merge pe calea unui antihrist și cine are esența unui antihrist. Apoi ar trebui să se concentreze asupra acestor indivizi, să le acorde o atenție specială și să înțeleagă și să priceapă prompt punctele de vedere și afirmațiile pe care le răspândesc și ce acțiuni se pregătesc să întreprindă în momentul de față. Când vor să-i inducă în eroare pe oameni, să-i prindă în capcană și să-i controleze, conducătorii și lucrătorii trebuie să se ridice repede ca să-i oprească, mai degrabă decât să aștepte pasiv. Dacă, înainte de a-i expune pe antihriști, aștepți până când îi dezvăluie Dumnezeu sau până când frații și surorile sunt induși în eroare sau au înțelegere și discernământ față de ei, asta ar întârzia deja lucrurile. Prin urmare, când vine vorba de a se păzi de antihriști, conducătorii și lucrătorii ar trebui să ia inițiativa de a lovi primii și de a se pregăti dinainte. Primul pas este promovarea și cultivarea celor care sunt relativ integri și pot să urmărească adevărul; și anume, să-i ude și să-i aprovizioneze cum trebuie pe cei care au un rol de conducere în diferite aspecte ale lucrării și să-i cultive pentru a fi stâlpi în biserică. Doar în acest fel, diversele aspecte ale lucrării bisericii pot înainta lin și fără obstacole, iar lucrarea de evanghelizare poate să se răspândească în continuare. Indiferent de lucrare, dacă vreunei lucrări îi lipsește un bun conducător, atunci devine foarte dificil să fie îndeplinită. Principala

manifestare a sfidării antihriștilor față de Dumnezeu este să-i inducă în eroare pe aleșii Săi ca să îi urmeze, astfel încât să perturbe și să tulbure fiecare aspect al lucrării din casa lui Dumnezeu. Primul lucru vizat de antihriști într-o biserică este să le facă rău celor care au simțul dreptății și celor care au un rol de conducere în diferite aspecte ale lucrării. Îi atrag de partea lor pe cei pe care pot să-i inducă în eroare și să-i controleze și le înscenează lucruri, îi prind în capcană și îi doboară pe cei pe care nu îi pot induce în eroare sau nu îi pot controla și, în cele din urmă, îi îndepărtează. Așa își bătătoresc antihriștii calea spre controlul bisericii. Mai întâi îi doboară pe puținii indivizi-cheie care pot să urmărească adevărul; majoritatea celorlalți sunt cei care merg în orice direcție bate vântul. După aceea le este mai ușor să se ocupe în mod specific de conducători și lucrători. Fără cooperarea și ajutorul celor care urmăresc adevărul, conducătorii și lucrătorii se luptă în esență singuri, fără ajutor. Tu ești în lumină, în vreme ce antihriștii pândesc din întuneric, pregătiți să întreprindă atacuri șirete, să îți însceneze lucruri, să te prindă în capcană și să te defăimeze în orice clipă, doborându-te la pământ, astfel încât să nu mai poți să te ridici. Apoi, antihriștii găsesc oameni care să te lovească în timp ce ești la pământ, lăsându-te complet descurajat și disperat. Prin urmare, problema antihriștilor este foarte dificil de rezolvat pe deplin dacă aceia care urmăresc adevărul nu își unesc forțele împotriva lor. Primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l facă în viața bisericească este să păstreze ordinea normală a bisericii. Când sunt prezenți acești oameni răi care merg pe calea antihriștilor, viața bisericească nu va da rezultate bune, nu va lua ușor calea cea dreaptă și cei mai mulți oameni vor fi adesea tulburați și influențați. De aceea, descoperirea, înțelegerea, sesizarea și identificarea oamenilor răi, a antihriștilor și a celor care merg pe calea antihriștilor reprezintă prima și cea mai importantă sarcină pe care trebuie să și-o asume conducătorii și lucrătorii în ceea ce privește viața bisericească. Ordinea normală a vieții bisericești poate să fie păstrată doar dacă acești oameni sunt restricționați sau îndepărtați. Dacă nu sunt restricționați și li se permite să acționeze cu nehibzuință voită și să provoace tulburări, diversele aspecte ale lucrării bisericii vor stagna. De vreme ce majorității oamenilor le lipsește discernământul față de ei și nu-și dau seama de esența lor, ba chiar sunt tulburați și induși în eroare de diversele lor gânduri și puncte de vedere false, în viața bisericească, aleșilor lui Dumnezeu le este greu să ia calea cea dreaptă și să intre în adevărul-realitate. Dacă în această perioadă viața bisericească este foarte normală, dacă aleșii lui Dumnezeu câștigă și progresează în ceea ce privește mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr și dețin, în sfârșit, o oarecare intrare în viață și puțin din adevărul-realitate, dar apoi sunt induși în eroare și tulburați de antihriștii care rostesc cuvinte și doctrine, atunci nu doar că își pierde acea fărâamă de comprehensiune pură și înțelegere autentică pe care tocmai au dobândit-o, ci și asimilează multe erezii și sofisme amăgitoare – devin rapid din nou zăpăciți, ca niște vâslași trași înapoi de curent în clipa în care nu mai vâslesc, ceea ce este foarte problematic. Oamenilor nu le este ușor să-și dea seama de creșterea în viață; poate să

dureze ani buni până să vadă un pic de progres, ceea ce trece foarte greu. Oamenilor le este dificil să dobândească puțină statură pe care o dețin – nu este dobândită ușor. Prin inducerea în eroare și tulburarea din partea antihriștilor, se pierde fărăma de înțelegere pură pe care o dețin oamenii. Și mai grav este că, după ce sunt tulburați de Satana și de antihriști, oamenii devin plini de filosofia Satanei, de uneltirile și vicleșugurile lui și de otrava pe care le-o injectează el. Aceste lucruri nu doar că nu reușesc să le permită oamenilor să-L cunoască pe Dumnezeu și să I se supună, ci, dimpotrivă, îi determină pe oameni să dobândească noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu și să se îndepărteze de El, agravând și mai mult firile corupte ale oamenilor, facilitând și mai mult trădarea lor față de Dumnezeu. Consecințele acestui lucru sunt foarte grave. Spuneți-Mi, în fața unor consecințe atât de grave, este necesar să fie opriți și restricționați cei care-l induc în eroare pe oameni prin cuvinte și doctrine? Nu este aceasta o sarcină importantă pe care ar trebui să și-o asume conducătorii și lucrătorii? (Ba da.) Prin urmare, restricționarea oamenilor răi și a neîncrezătorilor este o sarcină importantă pentru biserică. Unii oameni spun: „Eu nu am discernământ. Nu știu cum să o fac.” De fapt, atât timp cât vrei, cât observi cu atenție și examinezi mereu intențiile și motivele oamenilor, treptat, vei dobândi discernământ. De îndată ce își fac apariția, acești neîncrezători și oameni răi au propriile intenții și motive, toate vizând să-i determine pe oameni să-i admire și să-i idolatrizeze și să-i facă să asculte ce spun ei. Dacă poți să-ți dai seama de intențiile și motivele lor, asta înseamnă deja că ai un oarecare discernământ. Dacă ești nesigur, poți să ai părtaşie despre acest lucru cu unii oameni care înțeleg relativ adevărul. În timpul părtaşiei poți mai întâi să ajungi la o concluzie prin intermediul adevărului înțeles de toți și al diverselor probe reale pe care ei le pricep. Apoi – prin luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și prin lumina dată de Dumnezeu în timpul părtaşiei – poți să obții confirmarea acestui lucru, confirmând dacă persoana respectivă este într-adevăr un antihrist și dacă este într-adevăr cineva care ar trebui restricționat. Prin părtaşie, dacă toți au obținut confirmarea și sunt de acord în unanimitate, spunând că această persoană este într-adevăr un antihrist care ar trebui restricționat – după ce se ajunge la un consens cu frații și surorile și toată lumea are o perspectivă comună – următorul pas pentru conducători și lucrători este să se ocupe de această persoană și să o îndepărteze repede conform adevărilor-principii. Acesta este principiul. Odată ce înțeleg acest principiu, oamenii ar trebui să facă o lucrare reală, ceea ce înseamnă să-și îndeplinească responsabilitatea și să fie loiali. Înțelegerea principiilor nu este destinată predicilor sau pentru a-ți umple capul cu ele, ci pentru a fi aplicate lucrării reale din datoria ta. În lucrarea reală, înțelegerea principiilor îți permite să-ți îndeplinești mai bine și mai temeinic responsabilitățile și obligațiile. Astfel, acest lucru face parte și din lucrarea conducătorilor și a lucrătorilor. Pentru a păstra ordinea normală a vieții bisericești și a le permite fraților și surorilor să trăiască normal viața bisericească și să intre în toate adevărurile cerute de Dumnezeu, când apar antihriști care rostesc cuvinte și doctrine, conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie primii care se ridică să îi

oprească și să îi restricționeze. În cazul acelor antihriști care rostesc cuvinte și doctrine, nu e vorba să fie restricționați doar pentru că au spus câteva lucruri greșite. Dacă observația de lungă durată sau părerea majorității și manifestările lor specifice sunt suficiente pentru a determina că sunt într-adevăr de genul antihristului, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să iasă în față ca să-i oprească și să-i restricționeze și nu ar trebui să le permită să nu mai fie verificați. A le face pe plac echivalează cu a le permite diavolilor, satanelor, demonilor spurcați și duhurilor rele să o ia razna în biserică, fapt care înseamnă că asemenea conducători și lucrători își neglijează responsabilitățile, lucrând în principal pentru Satana. Am încheiat acum părtășia despre al doilea tip de probleme privind perturbările și tulburările din viața bisericească.

III. A pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale

Haideți să avem în continuare părtășie despre a treia chestiune: a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale. În mod evident, aceste probleme cuprinse în a treia chestiune, pe care le vom aborda în părtășia noastră, nu ar trebui să aibă loc în viața bisericească. Când trăiesc viața bisericească, oamenii vin să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să le împărtășească, să aibă părtășie despre adevăr și despre mărturiile lor bazate pe experiență personală, căutând totodată intențiile lui Dumnezeu și înțelegerea adevărului. Așadar, ar trebui oprite și restricționate problemele precum a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale? (Da.) Unii oameni spun: „Nu este bine să ne salutăm? Dacă doi oameni sunt relativ apropiați, se cunosc deja și se întâlnesc în timpul vieții bisericești și stau puțin la taclale, înseamnă asta că pălăvrăgesc despre chestiuni de familie? Și acest lucru ar trebui restricționat?” Se referă a treia chestiune la aceste tipuri de probleme? (Nu.) Categoric nu. Dacă ar fi să restricționăm și simple salutări politicoase, oamenii s-ar teme să mai vorbească atunci când se întâlnesc în viitor. A treia chestiune – a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale – poate cuprinde doar acești trei termeni, dar problemele reprezentate de acești termeni nu sunt salutări sau flecăreli simple de curtoazie. Sunt fapte rele care pot să perturbe, să tulbure și să facă rău vieții bisericești. De vreme ce constituie perturbări și tulburări, merită să avem părtășie despre ele. Despre ce ar trebui să avem părtășie? Doar despre ce probleme, ce cuvinte rostesc oamenii, ce lucruri fac și ce discurs, comportamente și atitudini ale oamenilor pot atinge nivelul de perturbare și tulburare a lucrării bisericii. Să discutăm câteva exemple specifice pentru a vedea dacă aceste probleme sunt grave, dacă ele constituie perturbări și tulburări și dacă ar trebui să fie oprite și restricționate.

În viața bisericească, unii oameni vorbesc adesea despre probleme banale de familie și despre propriile lor noțiuni și idei, de parcă acestea ar fi subiecte principale de discuție. Ea spune: „Societatea este atât de întunecată acum; este foarte obositor să

interacționezi cu non-credincioșii și să trăiești printre ei. Non-credincioșii sunt capabili de orice; este de-a dreptul insuportabil!” Apoi, unii frați și surori spun: „Noi credem în Dumnezeu; indiferent cu ce situație ne confruntăm, trebuie să fim capabili să dăm dovadă de discernământ și să căutăm adevărul și căi de practică. Dacă vei trăi așa, nu te vei simți epuizat.” Însă ea spune: „Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, dar nu este un panaceu. Eram îngrijorată că soțul meu mă înșela și s-a dovedit a fi adevărat – și-a găsit o iubită mai tânără și mai frumoasă decât mine. Cum să-mi mai trăiesc zilele?” Pălăvrăgind în felul acesta, ea începe să plângă amarnic. Vorbind în acest fel, îi întristează pe câțiva dintre ceilalți. Unii, care îi împărtășesc suferința, empatizează imediat cu ea și încep să pălăvrăgească pe loc. De-a lungul unei adunări de două ore, ea discută amănunțit despre cum s-a certat cu soțul ei după ce acesta a înșelat-o, cum a încercat ea să găsească moduri de a-și transfera proprietatea comună, cum a consultat un avocat ca să nu sufere pierderi după divorț și așa mai departe. Este acesta un tip de subiect care ar trebui discutat în viața bisericească? (Nu.) Dacă problemele tale de familie nu sunt rezolvate, iar tu ești distras când participi la adunări, e mai bine să nu vii. Locul de adunare al bisericii nu este unul în care să îți verși nemulțumirile personale, nici unul în care să pălăvrăgești despre chestiuni de familie. Dacă întâmpini greutăți acasă și nu vrei să fii încurcat, constrâns sau restricționat de aceste probleme și vrei să cauți adevărul pentru a înțelege intenția lui Dumnezeu și să scapi de toate astea, atunci poți să ai pe scurt părtașie despre problemele tale în timpul adunării, astfel încât frații și surorile să poată avea părtașie despre adevăr ca să te ajute. Asta te poate ajuta să înțelegi intenția lui Dumnezeu și să devii puternic, să nu fii constrâns de aceste probleme, să scapi de negativitate și slăbiciune și să alegi calea care este dreaptă și cea mai potrivită pentru tine. Despre asta ar trebui să ai părtașie. Totuși, dacă aduci de acasă în viața bisericească aceste trivialități agasante, pentru a te descărca și a le predica, și majoritatea oamenilor nu te opresc sau nu te întrerup, fiindu-le jenă, ci doar se înarmează cu răbdare și se forțează să te asculte în timp ce vorbești despre ele, este acesta un lucru potrivit? Înseamnă asta a da dovadă de iubire? Înseamnă a fi tolerant și răbdător? Acest comportament al tău a provocat deja tulburări vieții bisericești. Cine suferă din cauza asta? Aleșii lui Dumnezeu. Mai ales în mediul din China continentală, unde nu e ușor să ții adunări, iar credincioșii trebuie să se ascundă peste tot, ba chiar să programeze totul din timp – dacă cineva își descarcă la locul de adunare toate aceste probleme agasante de familie, ca toți să le audă și să le comenteze, este acesta un lucru potrivit? Cei mai mulți oameni vin la adunări ca să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu, nu ca să audă aceste trivialități agasante, nu ca să te asculte pălăvrăgind despre chestiuni de familie. Unii oameni spun: „Nu am pe nimeni apropiat, așadar, ce e rău dacă vorbesc despre ele cu frații și surorile?” Poți să vorbești despre ele, dar momentul în care o faci este important. În afara timpului alocat adunărilor, atâta vreme cât cealaltă parte este dispusă să asculte, poți să vorbești despre ele; este libertatea ta, iar casa lui Dumnezeu nu te va restricționa. Cu toate acestea, locul și momentul în care

alegi acum să vorbești despre astfel de chestiuni nu sunt potrivite. Au loc în viața bisericească, în timpul adunărilor, iar flecăreala ta interminabilă despre chestiuni de familie îi perturbă în mod constant pe frați și surori și ar trebui restricționată. Nu este aceasta o regulă? Într-adevăr, este o regulă. E inacceptabil ca legile să nu fie înțelese, deoarece poate duce la purtări lipsite de rațiune și la tulburarea altora. Ar trebui restricționate comportamentele, discursul și atitudinile care provoacă tulburări; aceasta este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor, precum și cea a tuturor fraților și a surorilor. De obicei, unii oameni au puține lucruri despre care să aibă părtășie la adunări, dar oricând apar probleme în viața lor de familie, își descarcă aceste trivialități asupra celorlalți, ca aceștia să le asculte. Sunt ceilalți obligați să le asculte? Sunt obligați să judece ce e bine și ce e rău pentru tine? Ei nu au astfel de obligații. Acele lucruri sunt chestiunile tale personale și ar trebui să te ocupi singur de ele; nu ar trebui să vorbești despre chestiunile tale personale în timpul destinat adunării. Acest lucru contravine regulilor și este irațional, iar un asemenea comportament ar trebui restricționat.

Copiii unor oameni merg la facultate, iar ei încep să-și facă griji în privința perspectivelor acestora, căutând să-și facă relații pentru ei, cugetând în mod constant: „Nu avem în familie niciun funcționar guvernamental; ce fel de slujbă își poate găsi fiul meu după ce termină facultatea? Cum rămâne cu viitorul lui? Va fi capabil să mă sprijine când voi fi bătrân? Trebuie să găsesc o cale de a-i asigura o slujbă bună după absolvire.” Când participă la adunări, ei spun: „Fiul meu este foarte ascultător. Nu doar că-mi sprijină credința în Dumnezeu, ci vrea să creadă și el după ce termină facultatea. Totuși, un lucru e sigur, chiar dacă noi credem în Dumnezeu, tot trebuie să ne câștigăm traiul, nu-i așa? Nu știu ce fel de slujbă va fi capabil să găsească după absolvire. Ce slujbe sunt bine plătite acum? Soră Cutare, am auzit că soțul tău e director. Are vreo posibilitate să mă ajute? Fiul meu este educat, a văzut lumea, are un calibru mai bun decât mine și se pricepe la calculatoare; în viitor poate să îndeplinească îndatoriri în casa lui Dumnezeu. Dar acum trebuie rezolvată mai întâi problema găsirii unei slujbe; îi va fi greu dacă nu-și va putea găsi o slujbă.” De fiecare dată când vin la adunare, ei menționează aceste chestiuni și discuția continuă la nesfârșit. Ei caută să vadă cine ar putea simpatiza cu ei și apoi caută să-și construiască relații cu acei oameni. În timpul adunărilor încearcă să se apropie de ei, le fac pe plac și chiar le oferă cadouri, uneori aducându-le mâncare delicioasă sau cumpărându-le mici atenții. Nu înseamnă asta a-și construi relații personale și a-și pregăti terenul? Care este scopul pregătirii terenului? E acela de a-i folosi pe alții ca să se ocupe de propriile tale chestiuni personale, ca să-ți atingi propriile țeluri. În timpul adunărilor nu sunt dispuși să-i asculte pe frații și surorile care își împărtășesc mărturiile bazate pe experiențe, ignoră orice lucrare pe care le-o rânduieste casa lui Dumnezeu și nu sunt dispuși să-i asculte pe frații și surorile care încearcă să-i ajute și să-i sfătuiască în legătură cu starea lor. Sunt deosebit de entuziasmați doar de găsirea unei slujbe pentru fiul lor, vorbind la nesfârșit despre asta. Nu doar că vorbesc cu oricine le iese în cale, ci vorbesc și în timpul adunărilor. Pe scurt, sunt deosebit de

atenți la această chestiune și îi dedică mult efort. La fiecare adunare, ei trebuie să irosească o parte din timpul fraților și al surorilor ca să vorbească despre această chestiune. Chiar și atunci când au părtășie despre propriile lor experiențe, nu uită să o menționeze, vorbind până când toți își pierd răbdarea și sunt dezgustați, majoritatea fiind prea stânjeniți ca să-i oprească. În acest punct, conducătorii și lucrătorii ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea și să-i restricționeze, spunând: „Toți îi cunosc situația. Dacă vreun frate sau vreo soră este dispusă să ajute, este relația voastră personală. Dacă ceilalți nu sunt dispuși să ajute, nu ar trebui să-i forțezi. A-ți ajuta fiul să-și găsească o slujbă nu este obligația sau responsabilitatea fraților și a surorilor; este problema ta personală și nu ar trebui să irosească timpul prețios în care frații și surorile mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr. Nu te băga când ceilalți mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, având părtășie despre chestiunile tale personale. După adunare poți să vorbești cu oricine vrei, să ceri ajutorul oricui vrei, dar nu folosi timpul destinat adunării ca să vorbești despre asta. A utiliza timpul destinat adunării pentru a te ocupa de chestiuni personale este un lucru rușinos și lipsit de rațiune; este o manifestare a tulburării vieții bisericești. Această problemă ar trebui să se oprească aici.” Asta ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii.

În timpul adunărilor, unele doamne în vârstă cred că surorile tinere din familiile gazde sunt frumoase, oneste și cred sincer în Dumnezeu și urmăresc adevărul, așa că le plac și vor ca aceste surori tinere să le devină nurori. Nu doar că aduc mereu în discuție acest lucru în timpul adunărilor, ci le și fac mici favoruri și au o grijă deosebită față de surorile tinere de fiecare dată când vin la adunări. Chiar și atunci când surorile tinere nu sunt de acord, ele le sâcâie și le bat la cap, nelăsându-le să plece. Ce fel de persoane sunt ele? Nu au un caracter josnic? Având în vedere că toate sunt surori în credință, cele mai multe pot doar să aibă părtășie despre intențiile lui Dumnezeu și despre cuvintele Sale pentru a rezolva aceste probleme. Totuși, unii oameni sunt lipsiți de conștiință, rațiune și autocunoaștere, au dorințe personale uriașe și vor să fructifice orice dorință egoistă ar avea, fără niciun strop de rușine. Prin urmare, unii oameni devin victime și nu se simt în largul lor la adunări. Nu le provoacă asta tulburări celorlalți? Ce ar trebui făcut în astfel de situații? Conducătorii de biserică trebuie să intervină ca să restricționeze și să elimine aceste tipuri de probleme din viața bisericească și din rândul fraților și al surorilor. Ba mai mult, unii oameni vin la adunări cu tot felul de stări sufletești – fiul lor nu le este devotat, nora lor duce mereu lucruri acasă la părinții ei, conflicte între soacră și noră... Vorbesc despre aceste trivialități agasante la fiecare adunare, prefăcându-și plângerile cu: „Tot ce spune Dumnezeu este adevărat; omenirea este atât de coruptă acum! Doar uitați-vă la fiul și la nora mea, sunt lipsiți de conștiință, de rațiune – aceasta este lipsa de umanitate de care vorbește Dumnezeu, ei sunt chiar mai răi decât animalele. Până și mieii știu să îngenuncheze când sug, dar fiul meu a uitat de mama lui de când are soție!” Ei exprimă aceste plângeri de fiecare dată când participă la adunări. Aceștia sunt și oameni care, participând la adunări, discută despre chestiuni legate de companiile în

care lucrează – cine are un randament ridicat și obține mai multe bonusuri; cine va fi promovat luna viitoare, în vreme ce ei nu au nicio speranță; cine se îmbracă cel mai bine și își cumpără bunuri de marcă; cine s-a căsătorit cu un bărbat bogat... Cei care cred în Dumnezeu de mult timp și au o oarecare bază nu vor să audă astfel de discuții și acestea îi dezgustă. Totuși, unii credincioși noi, care nu și-au format încă o bază sau nu și-au dezvoltat interesul pentru cuvintele lui Dumnezeu, consideră astfel de subiecte antrenante, crezând că și-au găsit un loc în care să stea la taclale și să-și construiască relații personale. În timpul adunărilor discută verzi și uscate și, treptat, cei doi oameni se consideră agreabili și formează o conexiune, dezvoltând astfel o relație privată. Locul de adunare a devenit un centru de tranzacții, un loc în care oamenii se angajează în discuții inutile, își construiesc relații personale, fac afaceri și se implică în operațiuni comerciale. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să identifice și să oprească prompt aceste probleme.

Unele persoane participă la adunări cu scopul de a-și găsi o slujbă bună, altele ca să-și ajute soții să fie promovați, unele ca să găsească slujbe bune pentru copiii lor și unele ca să cumpere bunuri la reducere. Alți oameni vin ca să găsească un medic specialist pentru bolnavii din familia lor, fără a trebui să ofere atât de multe cadouri. Pe scurt, acești neîncrezători care nu urmăresc adevărul și au motive ascunse consideră că timpul destinat adunărilor bisericești este cel mai bun pentru a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale. Deseori, sub pretextul că au părtașie despre cuvintele lui Dumnezeu sau cunosc această lume ticăloasă și esența acestei omeniri corupte, aduc în discuție propriile dificultăți și probleme despre care își doresc să vorbească, expunându-și în cele din urmă, puțin câte puțin, motivele egoiste ascunse și chestiunile personale pe care urmăresc să le rezolve. Își expun propriile intenții și îi fac pe ceilalți să creadă în mod greșit că se confruntă cu dificultăți, sugerând că toți ar trebui să dea dovadă de iubire și să-i ajute necondiționat și fără să aștepte nimic în schimb. Flutură stindardul credinței în Dumnezeu pentru a exploata diverse porțițe, căutând să-și facă prieteni în locurile de adunare și să găsească oameni care pot face anumite lucruri pentru ei. Unii, vrând să cumpere o mașină la un preț redus, caută printre frați și surori pe cineva care lucrează la o reprezentanță auto sau care e în relații bune cu proprietarul unei reprezentanțe auto. Odată ce și-au identificat ținta, trec la acțiune, dându-se bine pe lângă el și construindu-și relații. Dacă acelui individ îi place să citească din cuvintele lui Dumnezeu, îl vizitează des acasă pentru a le citi împreună și, la adunări, stau lângă el și schimbă informații de contact. Apoi își încep ofensiva, hotărâți să nu se dea bătăuți până când nu își ating obiectivul. Toate acestea sunt probleme care apar frecvent în biserică și printre oameni. Dacă acestea apar în locurile de adunare și în timpul destinat adunărilor, vor provoca, în consecință, perturbări și tulburări vieții bisericești, afectând-o. Dacă într-o biserică nu există viață bisericească o perioadă lungă de timp, atunci acea biserică devine un grup social, un centru în care se fac tranzacții, un loc în care se construiesc relații personale, se caută favoruri bătând la ușile din spate și în care oamenii se ocupă de chestiuni personale. Natura acestui loc se schimbă și

care sunt consecințele acestui lucru? Cel puțin, asta duce la pierderea vieții bisericești, însemnând pierderea timpului prețios petrecut citind prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu cu frații și surorile și înțelegând adevărul. În plus, și cel mai important, duce la pierderea oportunității prețioase a Duhului Sfânt de a lucra pentru a-i lumina pe oameni să înțeleagă adevărul. Toate acestea dăunează intrării în viață a oamenilor. Prin urmare, spre folosul aleșilor lui Dumnezeu și pentru intrarea lor în viață și ca să fii responsabil pentru viața fiecăruia, este necesar să oprești și să restricționezi astfel de indivizi; aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă. Desigur, dacă frații și surorile de rând pot să-i deslușească pe acești oameni și acțiunile lor, și ei ar trebui să se ridice ca să-i refuze și să le spună „nu”. Mai ales când trăiește viața bisericească, acesta fiind cel mai important moment pentru oameni, dacă cineva folosește timpul adunărilor vorbind și ocupându-se de aceste chestiuni, frații și surorile au dreptul să-l ignore, ba mai mult decât atât, au dreptul să refuze și să oprească astfel de lucruri. Este corect să facă asta? (Da.) Unii oameni cred că, atunci când face asta, casa lui Dumnezeu dă dovadă de lipsă de căldură umană. Este căldura umană umanitate normală? Se conformează căldura umană adevărului? Dacă ai căldură umană și folosești timpul destinat adunării pentru chestiunile tale personale, ba chiar îi faci pe oameni să ți se alăture și să te susțină, atingându-ți scopul de a te ocupa de chestiunile tale personale și tulburând ordinea normală a aleșilor lui Dumnezeu în timp ce aceștia citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr și făcându-i să irosească acest timp prețios, este corect față de ei? Înseamnă asta a avea căldură umană? Aceasta este cea mai inumană și cea mai imorală abordare, iar oamenii ar trebui să se ridice și să o denunțe. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt paiețe ineficiente, inutile și incapabile să oprească și să restricționeze prompt astfel de comportamente, fără să întreprindă o lucrare reală, atunci frații și surorile care au simțul dreptății ar trebui să se unească pentru a preveni răspândirea în biserică a unui astfel de comportament și a acestei ambianțe. Dacă nu vrei să irosești timpul prețios destinat citirii cuvintelor lui Dumnezeu și părtășiei despre adevăr, dacă nu vrei ca intrarea ta în viață să fie tulburată și să sufere pierderi, distrugându-ți șansa la mântuire, atunci ar trebui să te ridici ca să refuzi, să oprești și să restricționezi aceste situații. A proceda astfel este potrivit și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Unora dintre voi le este jenă să facă asta; poate că ție îți este jenă, dar celor ticăloși nu le este. Ei au tupeul să folosească timpul tău prețios de adunare: timpul în care Duhul Sfânt lucrează și Dumnezeu te luminează. Dacă ți-e jenă să îi refuzi, atunci meriți pierderile suferite de viața ta! Dacă ești dispus să-i arăți iubire Satanei, diavolilor și neîncredătorilor, oferindu-le ajutor, sacrificându-te pentru alții și nerespectând principiile, pe cine poți să dai vina pentru pierderile suferite de viața ta? Prin urmare, fiecare situație în care se construiesc relații personale și în care oamenii se ocupă de chestiuni personale trebuie să fie îndepărtată cu totul din viața bisericească. Dacă cineva persistă să-și urmeze propria metodă și insistă să pălăvrăgească despre chestiunile sale de familie, angajându-se în

flecăreală, ocupându-se de chestiuni personale sau căutând slujbe și parteneri romantici pentru alții în timpul destinat părtășiei, găsind în acest fel diverse scuze de a petrece acest timp, cum ar trebui tratată o astfel de persoană? Mai întâi ar trebui oprită; dacă tot nu ascultă, atunci ar trebui implementate izolarea și restricțiile. Dacă aceasta continuă să provoace tulburări din culise, dându-se bine pe lângă oricine poate și hărțuind peste tot viețile normale ale fraților și surorilor, atunci ar trebui să fie îndepărtată și să nu fie considerată frate sau soră. Nu este calificată să trăiască viața bisericească și nu merită să participe la adunări. Astfel de oameni ar trebui să fie restricționați și respinși. Desigur, și această lucrare este o sarcină importantă pe care conducătorii și lucrătorii de la toate nivelurile ar trebui să o îndeplinească. Când apar astfel de probleme și situații, conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie primii care să se ridice și să îi oprească. Cum ar trebui să îi opriți? Ar trebui să le spuneți: „Știi că acest comportament al tău a provocat deja perturbări și tulburări vieții bisericești? Este un lucru pe care toți frații și surorile îl consideră dezgustător și îl detestă și este condamnat și de Dumnezeu. Ar trebui să pui capăt acestui comportament. Dacă nu te lași convins și persiști în a-ți urma propria metodă, atunci viața ta bisericească va fi oprită, îți vor fi luate cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și biserica nu te va mai recunoaște!” Desigur, există unii oameni care, din cauza staturii lor mici și a lipsei de înțelegere a adevărului, ar putea să pălăvrăgească ocazional despre chestiuni de familie, să închege o relație cu cineva sau să se ocupe de chestiuni minore, iar această situație nu este foarte gravă. Este în ordine? (Da.) În împrejurări care nu provoacă nicio tulburare nimănui, este acceptabil ca frații și surorile să se ajute unii pe alții și să arate un pic de iubire unii față de alții. Dar despre ce avem părtășie? Despre cazul în care asemenea comportamente și acțiuni au provocat deja perturbări și tulburări vieții bisericești normale; în astfel de cazuri, cei implicați ar trebui opriți și restricționați. Nu ar trebui să le permitem să continue să perturbe și să tulbure viața bisericească. A proceda astfel este benefic pentru intrarea în viață a fraților și a surorilor. Unii oameni afișează comportamente similare, dar situația nu este gravă și nu constituie o perturbare și o tulburare; sunt doar interacțiuni normale între frați și surori, care se ajută reciproc și se consultă pentru informații în mod normal sau pun întrebări despre cunoștințe generale pe care nu le înțeleg. Atât timp cât nu folosesc timpul destinat adunărilor și atât timp cât ambele părți consimt, sunt dispuse fără să se forțeze reciproc și este vorba de o interacțiune care se încadrează în sfera umanității normale, atunci este admisibil, iar biserica nu va restricționa acest lucru. Există totuși ceva: dacă discursul imprudent și acțiunile cuiva din viața bisericească provoacă hărțuirea și tulburarea fraților și a surorilor, iar unii oameni s-au simțit dezgustați de acest lucru și și-au exprimat obiecțiile, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină ca să rezolve această problemă. Sau dacă ceilalți au raportat deja pe cineva, afirmând că acea persoană nu are părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu în timpul destinat adunărilor, ci, în schimb, pălăvrăgește despre chestiunile sale de familie și își construiește relații personale, tratând locul de adunare drept un centru în care să-și construiască relații

personale și să se ocupe de chestiuni personale, cerând favoruri de la ceilalți și exploatând pe oricine poate; și afirmând că acea persoană are un caracter josnic, este egoistă, detestabilă și abjectă și nu urmărește adevărul, ci caută avantaje peste tot, umblând după diverse oportunități în beneficiul său, atunci o astfel de persoană ar trebui să fie izolată.

Anumiți indivizi îi exploatează pe unii frați și surori înstăriți și influenți ca să facă anumite lucruri pentru ei și, dacă cerințele lor nu sunt îndeplinite, deseori îi judecă pe la spate, pretinzând că acești oameni sunt lipsiți de iubire și nu sunt credincioși adevărați, voind chiar să îi raporteze. Ați întâlnit astfel de indivizi? Nu ar trebui să fie tratați astfel de oameni? Ce ar trebui făcut în fața unor astfel de situații? Conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină pentru a rezolva problema, acționând conform principiilor, ca să se asigure că nu îi tulbură pe frați și surori. Este greșit dacă cineva refuză să facă ceva pentru ei? Echivalează refuzul de a-i ajuta cu nepracticarea adevărului sau cu lipsa iubirii față de Dumnezeu? (Nu.) Este libertatea lui să îi ajute sau nu; are dreptul să aleagă. Casa lui Dumnezeu nu stipulează că frații și surorile trebuie să se ajute la rezolvarea dificultăților familiale în cadrul vieții bisericești. Viața bisericească nu este un loc pentru rezolvarea problemelor de familie, ci un loc de adunare pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și a crește în viață. Unii oameni folosesc viața bisericească pentru a-și rezolva propriile probleme – ce consecințe poate să aibă acest lucru? Nu afectează mâncatul și băutul cuvântului lui Dumnezeu de către aleșii Săi și înzestrarea lor cu adevărul? Problemele personale ale cuiva pot fi rezolvate în privat, cu frații și surorile; nu e nevoie să fie aduse în viața bisericească pentru a fi rezolvate. Toată lumea ar trebui să știe ce consecințe apar când faptul de a se ocupa de chestiuni personale interferează cu trăirea vieții bisericești de către aleșii lui Dumnezeu. Odată ce descoperă asemenea probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină pentru a le rezolva. Ar trebui să-i protejeze pe cei care își pot îndeplini normal îndatoririle în biserică, să-i protejeze pe cei care urmăresc realmente adevărul, să-i restricționeze pe oamenii răi și să-i împiedice să-și atingă țelurile. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor. Ar trebui să se facă distincții clare în ceea ce privește modul în care sunt tratate cazurile normale din a treia chestiune, ce manifestări au o natură sau circumstanțe grave și ce tipuri și manifestări constituie perturbări și tulburări. Odată ce gravitatea circumstanțelor este clar distinsă, ar trebui să fie tratate conform naturii lor. Acesta este un lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l înțeleagă și este, de asemenea, un lucru pe care toată lumea ar trebui să-l priceapă.

IV. Formarea clicilor

A patra manifestare a perturbării și tulburării vieții bisericești este formarea clicilor, a cărei natură este foarte gravă. Ce comportamente constituie formarea clicilor? Dacă doi oameni care cred în Dumnezeu sunt credincioși de o perioadă similară de timp, au aceeași vârstă, aceleași situații familiale, aceleași interese și personalități și așa mai

departe și se înțeleg bine unul cu celălalt, deseori stând împreună în timpul adunărilor, și dacă se cunosc îndeaproape, se consideră asta formare a clicilor? (Nu.) Acesta este un fenomen comun al interacțiunii interpersonale normale, care nu constituie nicio tulburare pentru ceilalți; prin urmare, nu se consideră formare a clicilor. Așadar, la ce se referă formarea clicilor, conform celor menționate aici? De exemplu, dintre cinci frați și surori care se întrunesc, trei sunt muncitori de la oraș și doi sunt agricultori de la țară. Cei trei muncitori de la oraș stau deseori împreună, vorbind despre faptul că viața e mai bună la oraș și mai rea la țară, unde oamenilor le lipsesc educația, orizonturile largi și manierele. Îi disprețuiesc pe oamenii de la țară, vorbindu-le mereu de sus celor doi indivizi de la țară, care apoi se simt ofenși și vor să li se opună, spunând că oamenii de la oraș sunt meschini și calculează fiecare detaliu, în vreme ce oamenii de la țară sunt generoși. În timpul adunărilor nu par să fie de acord niciodată, ajungând deseori la dispute și dezbateri inutile. Se înțeleg acești cinci oameni în mod armonios? Sunt ei uniți prin cuvântul lui Dumnezeu? Sunt compatibili unul cu celălalt? (Nu.) Când oamenii de la oraș spun mereu „noi, oamenii de la oraș”, iar oamenii de la țară spun mereu „noi, oamenii de la țară”, ce fac ei? (Formează clici.) Aceasta este a patra chestiune despre care vom avea părtășie: formarea clicilor. Acest comportament de clică înseamnă formarea de grupuri și facțiuni. Formarea diverselor bande, facțiuni și a altor grupuri în funcție de regiune, de condițiile economice și de clasa socială, precum și pe baza unor puncte de vedere diferite constituie formarea clicilor. În cadrul bisericii, indiferent cine conduce aceste clici, formarea diferitelor bande și facțiuni și formarea bandelor incompatibile sunt toate fenomene ale formării clicilor. În unele locuri, o întreagă familie extinsă crede în Dumnezeu și, la un loc de adunare, în afară de doi oameni cu nume de familie diferite, restul aparțin familiei lor. Apoi, această familie formează o facțiune sau o bandă, făcând din cei doi oameni cu nume de familie diferite niște intruși. Indiferent cine din această familie se confruntă cu vreo problemă sau este emondat, dacă o persoană își exprimă supărarea, restul i se alătură pentru a reitera sentimentul. Dacă cineva acționează împotriva principiilor, ceilalți îl acoperă și îi ascund acțiunile, interzicându-le tuturor să-l expună; nu este acceptabilă nici cea mai mică pomenire a acestui lucru, cu atât mai puțin emondarea. Care este problema aici? O puteți discerne? Când membrii acestei familii se întrunesc, toți cântă aceeași melodie în sincron, văzând în ce direcție bate vântul și așteptând indicii înainte de a vorbi. Dacă instigatorul lor ia o anumită atitudine, toți ceilalți îl urmează, iar alții nu îndrăznesc să-l provoace sau să dea glas obiecțiilor. Nu constituie producerea acestui fenomen în viața bisericească perturbări și tulburări ale ordinii normale a bisericii? Oamenii din această bandă dictează care pasaje din cuvintele lui Dumnezeu să fie mâncate și băute în timpul adunărilor și toată lumea trebuie să asculte; chiar și conducătorii de biserică trebuie să-i respecte și nu pot obiecta. Ei declară cine ar trebui să fie aleși în calitate de conducători și lucrători, iar conducătorii de biserică trebuie să considere opinia lor cea mai importantă și să nu o trateze cu ușurință. În același timp, recrutează încontinuu „talente”, atrăgându-i de

partea lor pe cei care îi vor asculta, în care pot avea încredere și care le sunt de folos în grupul lor pentru scopurile acestuia, extinzându-și influența încontinuu. Această clică vizează să controleze viața bisericească; instigatorul lor vrea să controleze biserica. Acest grup are o putere însemnată; ei se înhăitează pentru a acționa în biserică. Orice se întâmplă în biserică, ei vor să fie implicați. Ceilalți trebuie să le citească expresiile faciale înainte de a vorbi sau a gestiona ceva, până într-acolo, încât conținutul fiecărei adunări destinate mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu trebuie să adere la rânduilele și dorințele lor. Chiar și atunci când conducătorii de biserică vor să facă ceva, trebuie mai întâi să îi consulte și să le asculte opiniile și ideile. Majoritatea fraților și surorilor sunt controlați de ei și multe chestiuni legate de lucrarea bisericii sunt, de asemenea, sub controlul lor. Acești oameni care formează clici perturbă și tulbură în mod grav viața bisericească și lucrarea bisericii. Este aceasta o problemă gravă? Ar trebui restricționate aceste acțiuni? Ar trebui ca ei să fie tratați? Instigatorii acestor clici ar trebui să fie restricționați și îndepărtați sau excluși, în vreme ce acelor indivizi zăpăciți care îi urmează orbește ar trebui să li se ofere mai întâi părtășie și ajutor. Dacă nu se căiesc și nu-și schimbă direcția, atunci trebuie să fie restricționați. Nu le arătați niciun pic de curtoazie!

Ce constituie formarea clicilor – este ușor de înțeles? Dacă o persoană ridică o problemă și alți câțiva îi reiterează opinia, se consideră asta formare a clicilor? (Nu.) Dacă unii frați și surori, care au o povară și un simț al dreptății relativ mai mare, apelează la ceilalți să li se alăture în îndeplinirea unei sarcini importante sau dacă îi conduc pe toți în timpul părtășiei, cu scopul de a obține rezultate la adunare și de a fi capabili să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu în legătură cu un subiect semnificativ, iar toți le urmează modul de a gândi în timp ce au părtășie și citesc prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu, se consideră asta formare a clicilor? (Nu.) În cadrul bisericii, care oameni sunt predispuși să formeze clici? Ce fel de comportament constituie formarea clicilor? (Mai mulți oameni care se acoperă și se tolerează unii pe alții sau care se complac în invidie și competiție, toate acestea perturbând și tulburând lucrarea bisericii – asta înseamnă formarea clicilor.) Acesta este un aspect. Care este punctul-cheie aici? Acoperirea și tolerarea reciprocă duc la perturbări și tulburări; a ști că e rău să faci un lucru și că nu se conformează cu adevărurile-principii, dar a ascunde totuși asta în mod deliberat, a aduce argumente sofisticate și a nu spune adevărul, preferând să prejudiciezi lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu doar pentru a proteja reputația și statutul cuiva și a-i acoperi pe cei care fac rău și provoacă perturbări și tulburări cu prețul trădării intereselor casei lui Dumnezeu – asta reprezintă formarea clicilor. Un alt scenariu implică instigarea și ademenirea oamenilor să se opună în mod colectiv rânduilelor casei lui Dumnezeu. Natura acestui lucru este gravă, este și aceasta o formă de perturbare și tulburare a lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii. Care este principalul scop al formării clicilor? Este acela de a controla biserica și de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu.

Mai există un fel de formare a clicilor, care implică oameni care vorbesc plăcut cu scopul de a cuceri de partea lor diferite tipuri de indivizi. La prima vedere pare că toți membrii acestor tipuri de bande pot să vorbească liber și să-și exprime propriile opinii. Totuși, privind rezultatele finale, se poate vedea că, de fapt, sunt conduși de spusele unei persoane – acea persoană este busola lor. Așadar, cum îi atrage acea persoană pe ceilalți de partea ei? Vede pe cine poate să atragă de partea ei și cine este ușor de atras și le face mici favoruri, oferindu-le puțin sprijin iubitor. Apoi caută informații despre ei, descifrând ce îndrăgesc, cum le place să vorbească, personalitățile și hobbyurile lor. În același timp, este deseori de acord cu ei în conversații pentru a le câștiga inimile și, în final, îi „emoționează” treptat, făcându-i să intre în clicul ei și să i se alăture, fără ca aceștia să-și dea seama. La modul general, a-i linguși pe oameni pentru a-i câștiga de partea ei reprezintă o metodă foarte blândă, e plină de „căldură umană” și este foarte eficientă. De exemplu, dacă cineva îi arată iubire altei persoane în mod regulat, este de acord cu ea în conversații și dă dovadă de înțelegere și toleranță față de ea, acea persoană își va face inconștient o impresie favorabilă despre el, se va apropia de el și apoi va fi înrolată în rândul forțelor sale. În ce fel de situații au efect astfel de bande și facțiuni? De îndată ce unul dintre adepții săi fervenți este expus, se simte nedreptățit sau îi sunt perturbate sau lezate interesele, statutul sau reputația de către cineva din afara facțiunii sale, acest tip de persoană se va ridica să vorbească în numele adeptului, luptând pentru interesele și drepturile lui – asta înseamnă că formează clici. Cele două tipuri evidente de formare a clicilor sunt acoperirea oamenilor și tolerarea lor, precum și opoziția colectivă. Totuși, formarea clicilor prin lingușire nu pare atât de puternică precum cele două tipuri pe care tocmai le-am menționat, iar membrii unor asemenea clici trec de obicei neobservați în biserică. Dar când vine vremea ca oamenii să facă o alegere, să aibă o poziție clară, astfel de facțiuni devin clar vizibile. De pildă, dacă instigatorul unei facțiuni spune că un anumit conducător de biserică are calibru, adepții lui vor da imediat o mulțime de exemple despre modul în care acel conducător își manifestă calibrul. Dacă instigatorul facțiunii spune că unui conducător de biserică îi lipsește capacitatea de lucru, are calibru slab și umanitate rea, ceilalți membri îi vor urma exemplul, vorbind despre modul în care acel conducător este incompetent și incapabil să aibă părtășie despre adevăr, că rostește cuvinte și doctrine și vor spune că toți ar trebui să aleagă persoana potrivită în locul lui. Acesta este un tip de clică invizibilă. Deși nu ies în față în mod public să acapareze puterea și să controleze oamenii din biserică, există o forță invizibilă în interiorul acestor facțiuni și bande, care controlează viața bisericească și ordinea bisericii. Aceasta este o formă mai terifiantă, mai ascunsă de formare a clicilor. Pe lângă cele două situații ușor de discernut de formare a clicilor menționate înainte, care reprezintă probleme pe care conducătorii de biserică ar trebui să le rezolve, acest tip ascuns de formare a clicilor este o problemă pe care aceștia ar trebui cu atât mai mult să o rezolve și de care ar trebui să se ocupe. Cum ar trebui să procedeze în acest sens? Trebuie să îl abordeze direct pe instigatorul acestui tip de

bandă, prin părtășie. De ce să se concentreze mai întâi asupra părtășiei cu instigatorul? La prima vedere pare că membrii unei asemenea clii nu sunt controlați de nimeni, dar, în realitate, toți știu în adâncul lor de cine ascultă și își doresc să asculte de acea persoană. Prin urmare, cel pe care îl idolatrizează și care îi controlează ar trebui să fie tratat și confruntat și ar trebui să se aibă părtășie cu el despre adevăr, astfel încât să înțeleagă natura acțiunilor sale. Chiar dacă instigatorul poate că nu s-a opus în mod deschis casei lui Dumnezeu sau nu a protestat împotriva conducătorilor, el controlează dreptul acestor oameni de a vorbi, gândurile, punctele lor de vedere și calea pe care o urmează. Este un antihrist ascuns. Astfel de indivizi trebuie să fie identificați, apoi discernuți și disecați. Dacă nu se căiesc, ar trebui să fie restricționați și izolați. Apoi ar trebui făcută o investigație asupra fiecăruia dintre membrii lor, pentru a vedea care dintre ei este la fel. Mai întâi sortați-i pe acești indivizi și apoi aveți părtășie cu cei confuzi care sunt timizi, lași și au fost induși în eroare. Dacă pot să se căiască și să renunțe la a-l urma pe antihrist, atunci pot să rămână în biserică; dacă nu, ar trebui izolați. Este aceasta o abordare potrivită? (Da.) Există acest fenomen în cadrul bisericii? Ar trebui rezolvat acest tip de problemă? (Ar trebui rezolvat.) De ce ar trebui rezolvat? De când casa lui Dumnezeu a început să răspândească Evanghelia, forțele antihriștilor au fost omniprezente în viața bisericească și mulți dintre aleșii lui Dumnezeu au fost afectați, constrânși sau controlați de aceste forțe, în diferite măsuri. Oricând vorbesc sau acționează, acești oameni nu sunt într-o stare de libertate sau de eliberare, ci mai degrabă sunt dominați, influențați, controlați și întemnițați de gândurile și punctele de vedere ale unor indivizi. Acești oameni se simt obligați să vorbească și să acționeze în anumite moduri; dacă nu o fac, se îngrijorează și se tem să nu suporte consecințele care decurg din asta. Nu a afectat și nu a tulburat acest lucru viața bisericească? Este aceasta o manifestare a vieții bisericești normale? (Nu.) Acest tip de viață bisericească nu are o ordine normală, ci este controlată de oameni răi. Atât timp cât oamenii răi dețin puterea în biserică, acolo nu domnește cuvântul lui Dumnezeu sau adevărul. Conducătorii, lucrătorii și frații și surorile care înțeleg adevărul vor fi oprimați. O astfel de biserică este controlată de forțele antihriștilor. Și aceasta reprezintă o problemă și un fenomen al perturbării și tulburării lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii, pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndrepte și să le rezolve. Unii oameni care fac parte din banda unui antihrist se tem să nu piardă încrederea bandei lor, să nu-și piardă susținătorii, prietenii, să nu aibă niciun sprijin la nevoie și așa mai departe. Prin urmare, fac tot ce pot ca să rămână în bandă. Nu este gravă această situație? Nu ar trebui rezolvată? (Ba da.) Când apare acest tip de situație în biserică, o simt majoritatea oamenilor? O discern majoritatea oamenilor? Unii sunt controlați de cineva fără să-și dea seama, trebuie să urmeze tot timpul gândurile și punctele de vedere ale acelei persoane, afirmațiile și acțiunile ei, învățăturile ei și le este frică să spună „nu”, se tem să i se opună acelei persoane și chiar trebuie să dea din cap aprobator, fără sinceritate, și să zâmbească atunci când acea persoană vorbește, de teamă să nu o ofenseze.

Există astfel de situații? Care este problema care ar trebui rezolvată aici? Conducătorii de biserică ar trebui să-l confrunte pe acel instigator antihrist, care este capabil să-i inducă în eroare și să-i controleze pe alții, și să se ocupe de el. Mai întâi ar trebui să aibă părtășie despre adevăr, pentru a le permite majorității oamenilor să-l discearnă pe acest antihrist, apoi să-l restricționeze ei înșiși pe antihrist. Dacă antihristul nu se căiește, ar trebui să fie îndepărtat prompt, pentru a-l împiedica să tulbure în continuare ordinea normală a bisericii.

În concluzie, în viața bisericească normală, frații și surorile ar trebui să poată avea părtășie în mod liber și fără constrângeri despre cuvintele lui Dumnezeu, precum și despre perspectivele, înțelegerile, experiențele și dificultățile lor personale. Desigur, ar trebui să aibă, de asemenea, dreptul să facă sugestii, să critice și să expună orice acțiune a conducătorilor și lucrătorilor care încalcă principiile, având totodată dreptul să ofere ajutor și sfaturi. Toate aceste lucruri ar trebui să fie libere și toate aceste aspecte ar trebui să fie normale; nu ar trebui să fie controlați de niciun individ, făcându-i pe aleșii lui Dumnezeu să fie constrânși – aceasta nu ar fi o viață bisericească normală. Casa lui Dumnezeu are cerințe, reguli și principii pentru modul în care ar trebui să vorbească, să acționeze și să se poarte frații și surorile și pentru modul în care ar trebui să-și întemeieze relații interpersonale normale în viața bisericească și așa mai departe, iar aceste lucruri nu sunt definite de niciun individ. Când fac ceva, frații și surorile nu trebuie să verifice expresia niciunui individ, nu trebuie să urmeze ordinele niciunui individ sau să fie constrânși de nicio persoană. Nimeni nu ar trebui să servească drept busolă sau timonier; singurul lucru care poate indica direcția este cuvântul lui Dumnezeu, adevărul. Prin urmare, aleșii lui Dumnezeu trebuie să adere la cuvântul lui Dumnezeu, la adevăr și la principiile părtășiei despre adevăr la adunări. Dacă ești tot timpul constrâns de o altă persoană, căutând mereu indicii din partea ei, și nu mai îndrăznești să continui să vorbești când îi vezi privirea nemulțumită sau fruntea încruntată, dacă ești tot timpul restricționat de acea persoană în timp ce ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre înțelegerea ta bazată pe experiență personală, simțindu-te mereu constrâns, incapabil să acționezi conform adevărilor-principii, și dacă privirile, cuvintele, expresiile faciale, tonul vocii acelei persoane și amenințările insinuate prin discursul său te îngrădesc în permanență, atunci ești controlat în cadrul unei clici conduse de această persoană. Acest lucru este problematic; aceasta nu este viață bisericească, ci viața unei facțiuni conduse de un antihrist. Când este vorba de acest tip de problemă, conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină ca să o rezolve, iar frații și surorile au și ei obligația și dreptul de a apăra ordinea normală a bisericii. Cei care perturbă și tulbură viața bisericească, îndeosebi cei care formează clici și vor să controleze biserica, ar trebui să fie opriți, expuși și disecați, permițându-le tuturor să câștige discernământ și să deslușească esența problemei, care este încercarea de a întemeia o împărăție independentă. Biserica nu permite formarea clicilor și divizarea bisericii pentru niciun motiv. De exemplu, împărțirea în bande pe baza identității sociale și a statutului social,

a vecinătății, regiunilor sau confesiunii religioase, sau împărțirea în bande pe baza nivelului de educație, a averii, rasei sau culorii pielii și așa mai departe – toate acestea contravin adevărilor-principii și nu ar trebui să aibă loc în biserică. Indiferent ce motiv se folosește pentru împărțirea oamenilor în aceste ierarhii, ranguri, facțiuni și clici, acest lucru va perturba și va tulbura lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții bisericești și este o problemă pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o rezolve prompt. Pe scurt, indiferent de motivele pentru care se împart în clici, facțiuni sau bande, dacă oamenii au acumulat o anumită forță și constituie o tulburare pentru lucrarea bisericii și ordinea vieții bisericești, atunci ar trebui să fie opriți și restricționați. Dacă membrii unor astfel de clici nu pot fi deconsiliați, acești răufăcători pot fi izolați și îndepărtați. Gestionarea acestor probleme face și ea parte din lucrarea și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească lucrătorii și conducătorii. Așadar, ce trebuie să se înțeleagă de aici? Faptul că, atunci când anumiți oameni au format forțe în biserică și sunt capabili să se confrunte cu conducătorii de biserică, lucrarea bisericii și cuvintele lui Dumnezeu și să li se împotrivească și sunt capabili să tulbure și să strice ordinea normală a vieții bisericești, astfel de comportamente, manifestări și situații ar trebui restricționate și tratate prompt. Când este vorba de formarea clicilor, nu se fac distincții în funcție de numărul de oameni implicați. Dacă doi oameni se înțeleg bine și nu provoacă nicio tulburare bisericii, nu e nevoie să se intervină. Totuși, odată ce încep să provoace tulburări și să formeze o forță cu scopul de a controla biserica, acești indivizi ar trebui opriți și restricționați. Dacă nu se căiesc, ar trebui să fie îndepărtați și excluși prompt. Acesta este principiul.

22 mai 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)

Cât timp am avut părtășie despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? (Patru luni și jumătate.) După ce am avut părtășie despre acest lucru atât de mult timp, aveți acum o înțelegere oarecum mai clară despre lucrarea specifică pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă? (Da, înțelegerea noastră cu privire la acest lucru este oarecum mai clară.) Ar trebui să fie mai clară decât înainte. Părtășia Mea este atât de specifică și de clară, încât, dacă cineva tot nu o înțelege, asta ar însemna că are un intelect îndoielnic, nu-i așa? (Ba da.) Privind acest lucru acum, credeți că este ușor să fiți conducători și lucrători buni? (Nu este ușor.) De ce calitate este nevoie? (O persoană trebuie să aibă calibrul și umanitatea necesare conducătorilor și lucrătorilor, precum și adevărul-realitate și un simț al răspunderii.) Trebuie să aibă cel puțin conștiință, rațiune și loialitate și, pe urmă, calibru și capacitate de lucru. Când o persoană are toate aceste calități, poate să fie un conducător sau lucrător bun și să-și îndeplinească responsabilitățile.

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a doua)

La ultima adunare am avut părtășie despre al doisprezecelea punct al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” În cadrul acestui punct, am avut mai întâi părtășie despre oamenii, evenimentele și lucrurile care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii. Dacă își doresc să oprească și să restricționeze diverși oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări în cadrul bisericii și dacă vor să facă bine această lucrare, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi să știe și să-și dea seama care oameni, evenimente și lucruri perturbă și tulbură lucrarea bisericii și ordinea normală a bisericii. După aceea, ei trebuie să le coreleze cu oamenii, evenimentele și lucrurile din lucrarea concretă a bisericii și din viața bisericească și apoi să îndeplinească diverse sarcini, precum oprirea și restricționarea lor. Aceasta este o cerință pentru conducători și lucrători. La ultima noastră adunare am avut părtășie despre diverși oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii și viața bisericească, începând cu cei care au legătură cu viața bisericească. De asemenea, am împărțit în categorii oamenii, evenimentele și lucrurile din viața bisericească a căror

natură este aceea de a provoca perturbări și tulburări. Câte chestiuni au fost în total? (Unsprezece. Prima: abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr; a doua: a rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima; a treia: a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale; a patra: a forma clii; a cincea: a lupta pentru statut; a șasea: a semăna discordie; a șaptea: a-i ataca și a-i chinui pe oameni; a opta: a răspândi noțiuni; a noua: a vărsa negativitate; a zecea: a răspândi zvonuri nefondate; și a unsprezecea: a încălca principiile pentru alegeri.) A șasea chestiune este a semăna discordie, a cărei natură este de a provoca perturbări și tulburări, însă, în comparație cu celelalte fapte rele, este o problemă minoră. Schimbați-o cu „a se implica în relații nepotrivite” și natura ei este mult mai gravă decât cea a semănării discordiei. A șaptea chestiune este a-i ataca și a-i chinui pe oameni. Schimbați-o cu „a se implica în atacuri reciproce și dispute verbale” – nu are aceasta o natură mai gravă, nu este mai specifică și mai potrivită? (Ba da.) Atacurile reciproce și disputele verbale sunt tipuri de probleme care au loc de obicei în viața bisericească și care au legătură cu perturbările și tulburările. Modificarea acestor două chestiuni le face mai potrivite și mai apropiate de problemele care apar în viața bisericească. A unsprezecea chestiune este a încălca principiile pentru alegeri. Schimbați-o cu „a manipula și a perturba alegerile”. Este doar o schimbare ce ține de cuvinte; natura ei rămâne aceeași, doar că i se intensifică gradul – acum are mai multă legătură cu natura de a provoca perturbări și tulburări.

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

V. A lupta pentru statut

Ultima dată am avut părtășie până la a patra chestiune, a forma clii. Acum vom trece la părtășia despre a cincea chestiune, a lupta pentru statut. Problema luptei pentru statut este una care apare deseori în viața bisericească și nu e ceva neobișnuit să vezi asta. Ce stări, comportamente și manifestări aparțin practicii luptei pentru statut? Despre care manifestări ale luptei pentru statut se poate spune că fac parte din problema perturbării și tulburării lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii? Indiferent despre ce chestiune sau categorie avem părtășie, aceasta trebuie să se refere la ceea ce se specifică la punctul doisprezece despre „diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii”. Trebuie să atingă nivelul de perturbare și tulburare și trebuie să aparțină acestei naturi, numai atunci merită să fie subiect al părtășiei și disecării. Ce manifestări ale luptei pentru statut sunt asociate cu această natură a perturbării și tulburării lucrării casei lui Dumnezeu? Cea mai comună este lupta oamenilor cu liderii de biserică pentru statut, care se manifestă în ei în principal prin detectarea anumitor lucruri despre conducători și a greșelilor lor, pentru a-i ponegri și condamna și pentru a le expune în mod intenționat

dezvăluirile de corupție, eșecurile și neajunsurile din umanitatea și calibrul lor, mai ales când vine vorba de abateri și greșeli pe care le-au săvârșit în lucrarea lor sau când s-au ocupat de oameni. Aceasta este cel mai frecvent întâlnită și cea mai flagrantă manifestare a luptei cu liderii de biserică pentru statut. În plus, acestor oameni nu le pasă cât de bine își fac lucrarea conducătorii de biserică, dacă acționează sau nu conform principiilor și dacă există sau nu probleme cu umanitatea lor și sunt pur și simplu sfidători cu acești conducători de biserică. De ce sunt sfidători? Pentru că și ei vor să fie conducători de biserică, aceasta este ambiția lor, dorința lor și, astfel, sunt sfidători. Indiferent cum lucrează conducătorii de biserică sau cum se ocupă de probleme, acești oameni descoperă mereu lucruri despre ei, îi judecă și îi condamnă, ba chiar merg până la a exagera lucrurile, a denatura faptele și a exagera cât de mult posibil. Ei nu folosesc principiile pe care casa lui Dumnezeu le cere conducătorilor și lucrătorilor pentru a evalua dacă acești conducători acționează conform principiilor, dacă sunt oameni potriviți, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul și dacă au conștiință și rațiune. Nu-i evaluează pe conducători potrivit acestor principii. În schimb, pe baza propriilor intenții și scopuri, caută constant nod în papură și născocesc plângeri, găsind lucruri de care să-i acuze pe conducători sau lucrători, răspândind pe la spatele lor zvonuri că fac lucruri care nu sunt în acord cu adevărul sau expunându-le neajunsurile. De exemplu, ar putea spune: „Conducătorul cutare a făcut o dată o greșeală și a fost emondat de Cel de mai sus, dar niciunul dintre voi nu a știut asta. Vedeți, știu atât de bine să se prefacă!” Nu țin cont și nu le pasă dacă acest conducător sau lucrător este o țintă a cultivării făcute de casa lui Dumnezeu sau dacă este conform standardului în calitate de conducător sau lucrător, pur și simplu continuă să îl judece, distorsionând faptele și făcând mișcări meschine împotriva lui, pe ascuns. Și cu ce scop fac aceste lucruri? Ca să lupte pentru statut, nu-i așa? În tot ceea ce spun și fac există un scop. Ei nu țin cont de lucrarea bisericii, iar evaluarea pe care le-o fac conducătorilor și lucrătorilor nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin pe rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sau pe principiile pe care Dumnezeu le cere omului, ci pe propriile intenții și scopuri. Contrazic tot ceea ce spun conducătorii sau lucrătorii și apoi își oferă propriile „perspective”. Indiferent cât din ceea ce spun conducătorii și lucrătorii este în conformitate cu adevărul, ei nu acceptă nimic. Resping orice spun conducătorii și lucrătorii și își promovează propriile opinii diferite. În special când un conducător sau un lucrător e sincer și-și deschide inima, vorbind despre autocunoașterea sa, ei sunt și mai mulțumiți și cred că și-au găsit ocazia. Ce ocazie? Ocazia de a-l denigra pe acest conducător sau lucrător, de a-i anunța pe toți că acest conducător sau lucrător are un calibru slab, că poate fi slab, că și el este un om corupt, că și el greșește adesea în lucrurile pe care le face și că nu este mai bun decât ceilalți. Aceasta este ocazia lor de a găsi ceva împotriva conducătorului sau lucrătorului, oportunitatea lor de a-i atâța pe toți să-l condamne, să-l răstoarne și să-l doboare pe acel conducător sau lucrător. Iar motivația pentru toate aceste comportamente și acțiuni nu este alta decât lupta pentru

statut. Dacă sunt urmate principiile pentru alegeri și principiile pentru cultivarea și folosirea oamenilor în casa lui Dumnezeu, în împrejurări normale, astfel de indivizi nu vor fi aleși niciodată în calitate de conducători sau lucrători. Ei au deslușit și au înțeles clar acest lucru, astfel încât recurg la orice mijloace pentru a-i ataca și a-i condamna pe conducători și lucrători. Indiferent cine ajunge conducător sau lucrător, ei sunt pur și simplu sfidători cu el, caută mereu nod în papură și fac comentarii critice iresponsabile la adresa lui. Chiar dacă nu e nimic în neregulă cu acțiunile sau cuvintele acestor conducători și lucrători, ei reușesc întotdeauna să le găsească vreo vină – de fapt, problemele de care se leagă nu sunt principiale, ci sunt chestiuni pur și simplu banale. Așadar, de ce insistă asupra acestor chestiuni banale? De ce sunt capabili să-i judece și să-i condamne în mod atât de deschis pe conducători și lucrători pentru astfel de lucruri? Au un singur scop, acela de a lupta pentru putere și statut. Indiferent cum are casa lui Dumnezeu părtașie despre diversele manifestări ale conducătorilor falși și ale antihriștilor, ei nu fac niciodată legătura între aceste manifestări și ei înșiși, ci le corelează numai cu conducătorii și lucrătorii, la toate nivelurile. Odată ce găsesc o potrivire, se gândesc: „Acum am dovezi; în sfârșit am găsit ceva ce pot să folosesc împotriva lor și am prins o ocazie bună.” Apoi devin și mai neînfrânați când expun, judecă, emit aprecieri critice și condamnă tot ce fac acești conducători și lucrători. La prima vedere, unele dintre chestiunile pe care le aduc în discuție ar putea părea puțin problematice, dar când sunt evaluate prin prisma principiilor, sunt nesemnificative. Atunci de ce le aduc în discuție? Singurul motiv pentru care o fac este să-i expună pe conducători și pe lucrători, cu scopul de a-i condamna și a-i învinge. În cazul în care conducătorii și lucrătorii cad în negativitate, imploră milă și îngenunchează în fața lor, dacă frații și surorile văd că acești conducători și lucrători sunt tot timpul negativi și slabi și că fac deseori greșeli atunci când acționează și nu îi mai aleg în calitate de conducători, dacă frații și surorile nu mai ascultă cu aceeași atenție când acești conducători au părtașie despre adevăr și dacă oamenii nu mai colaborează la fel de activ și serios când acești conducători implementează lucrarea, atunci cei care luptă pentru statut vor fi mulțumiți și vor avea o ocazie de care să profite. Acesta este scenariul pe care își doresc cel mai mult să-l vadă și ceea ce speră cel mai mult că se va întâmpla. Care este scopul lor când fac toate acestea? Nu este de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul și să-i discearnă pe conducătorii falși și pe antihriști, nici să îi conducă pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În schimb, scopul lor este să-i învingă și să-i doboare pe conducători și pe lucrători, astfel încât toată lumea să-i considere pe ei cei mai potriviți candidați pentru a sluji în calitate de conducători. În acest punct, țelul lor va fi fost atins și vor trebui doar să aștepte ca frații și surorile să-i numească drept conducători. Există astfel de oameni în biserică? Cum sunt firile lor? Acești indivizi au firea ticăloasă, nu iubesc deloc adevărul și nici nu îl practică; nu își doresc decât să dețină puterea. Dar cei care înțeleg o parte din adevăr și au un oarecare discernământ – ar fi aceștia dispuși să lase astfel de oameni să dețină puterea? Ar fi dispuși să cadă sub puterea lor? (Nu.) De

ce nu? Dacă majoritatea oamenilor ar putea să vadă clar natura-esență a unor astfel de indivizi, i-ar mai alege drept conducători? (Nu.) Nu i-ar alege decât dacă tocmai s-au întâlnit cu toții și nu se cunosc prea bine. Dar odată ce se cunosc și văd clar care indivizi au calibru slab și sunt confuzi, care sunt oameni răi cu firi ticăloase și înșelătoare, care sunt dornici să lupte pentru statut și să meargă pe calea antihriștilor, care pot să urmărească adevărul și să-și facă îndatoririle cu loialitate și așa mai departe, odată ce pricep natura-esență și categoriile diversilor oameni, alegerea conducătorilor va fi relativ corectă și în concordanță cu principiile.

Oare cei mai mulți oameni ar prefera să aleagă un conducător care luptă întotdeauna pentru statut sau ar alege pe cineva al cărui calibru și ale cărui capacități de lucru sunt relativ medii, dar care este sânguincios și statornic? Când nu este clar cum este caracterul acestor doi indivizi, care este natura-esență pe care o au sau pe ce cale sunt, pe care ar prefera să-l aleagă cei mai mulți oameni drept conducător? (Pe al doilea, cel care este statornic.) Cei mai mulți oameni l-ar alege pe al doilea. Manifestările celor care luptă tot timpul pentru statut sunt dovezi ale umanității și esenței lor. Nu pot cei mai mulți oameni să-și dea seama de manifestările lor și să le discearnă? Oamenii vor spune: „Acest om îi dă tot timpul bătăi de cap conducătoarei de biserică; ambițiile sale sunt orientate către obținerea statutului de conducător de biserică, vrea să o înlocuiască în funcția ei de conducătoare. De când această persoană a fost aleasă conducătoare de biserică, a luat-o tot timpul în vizor și a considerat-o neplăcută. Îi răspunde mereu urât și îi găsește vină în tot ce face, legându-se de tot ce poate, și, de asemenea, o judecă și îi descoperă neajunsurile pe la spatele ei. Mai ales în timpul adunărilor sau când are părtașie despre lucrare, dacă ea nu se exprimă clar pentru un moment, o întrerupe, dând dovadă de multă nerăbdare. Ba chiar o disprețuiește, batjocorind-o, ridiculizând-o și râzând de ea; îi face probleme la fiecare pas și o pune în situații stânjenitoare.” Cu aceste comportamente expuse în fața tuturor, nu vor fi cei mai mulți oameni capabili să-l discearnă pe acest individ? (Ba da.) Atunci este propice acest lucru pentru ocuparea poziției de conducător de către el? Categorie nu. Sunt acești oameni care luptă pentru statut deștepți sau nesăbuiți? În mod clar sunt idiști, proști. Mai este un lucru grav: acești indivizi sunt diavoli, iar natura lor este neschimbătoare! Dorința lor de putere și statut este incontrollabilă, chiar până într-acolo încât își pierde rațiunea, acesta nefiind un lucru pe care îl deține umanitatea normală. Această dorință depășește limitele raționalității și ale conștiinței umanității normale, atingând nivelul lipsei de scrupule. Acești oameni vor acționa astfel în orice moment, loc sau context, fără să se gândească la consecințe, cu atât mai puțin la impactul acțiunilor lor. Acestea sunt cele mai tipice manifestări și abordări ale celor care luptă pentru statut. Oricând are loc o adunare sau o părtașie despre lucrare, de îndată ce toată lumea se adună, acești indivizi provoacă tulburări ca niște muște nesuferite, stricând viața bisericească și ordinea normală a părtașiei despre adevăr. Asemenea comportamente și abordări au natura de a provoca perturbări și tulburări. Nu ar trebui să fie restricționați astfel de indivizi? În cazuri grave, nu ar trebui

să fie îndepărtați sau excluși? (Ba da.) Uneori, a se baza exclusiv pe puterea conducătorilor bisericii pentru a-i restricționa pe oamenii răi poate fi un efort oarecum izolat, slab – dacă, după ce văd clar gravitatea perturbărilor și tulburărilor provocate de oamenii răi și după ce le discern temeinic esența, frații și surorile se pot uni cu liderii bisericii pentru a opri și restricționa astfel de indivizi răi, nu ar fi acesta un lucru mai eficient? (Ba da.) Dacă cineva spune: „Restricționarea oamenilor răi este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor, nu are nicio legătură cu noi, credincioșii de rând. Nu ne vom bate capul cu asta! Oamenii răi luptă pentru statut cu liderii bisericii; ei luptă pentru statut cu aceia care îl au. Noi nu avem statut; nu încercă să ia nimic de la noi. În orice caz, pe noi nu ne afectează. Lăsați-i să lupte cât vor. Dacă acei conducători ai bisericii au capacitatea, ar trebui să-i restricționeze; dacă nu, ar trebui să-i lase în pace. Ce legătură are asta cu noi?” Este bun acest punct de vedere? (Nu.) De ce nu este bun? (Ei nu susțin ordinea normală a bisericii.) Ca să o spunem în termeni mai potriviți, la ce se referă ordinea normală a bisericii? Nu se referă la viața bisericească normală? (Ba da.) Aceasta implică viața bisericească ordonată și normală – implică mâncatul și băutul ordonat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că oamenii pot să citească prin rugăciune cuvântul lui Dumnezeu, să aibă părtășie despre el și să împărtășească experiențe personale într-o viață bisericească în care Duhul Sfânt lucrează, Dumnezeu este prezent și Dumnezeu îndrumă și, în același timp, primesc și luminare și îndrumare de la Duhul Sfânt și capătă lumină. De aceste lucruri ar trebui să se bucure aleșii lui Dumnezeu în viața bisericească. Dacă unii oameni distrug această ordine normală, atunci ar trebui să fie opriți și restricționați conform principiilor și nu ar trebui să fie tolerați. Acestea nu sunt doar responsabilitatea și obligația conducătorilor și lucrătorilor, ci și ale tuturor celor care înțeleg adevărul și au discernământ. Desigur, ar fi cel mai bine dacă această lucrare ar putea fi dirijată de conducătorii bisericii, aceștia având părtășie cu frații și surorile despre natura acțiunilor acestor indivizi, pe ce tipuri de oameni se bazează acești indivizi în manifestările lor și modul în care frații și surorile ar trebui să discearnă și să deslușească asemenea indivizi. Dacă acești oameni răi nu sunt restricționați și frații și surorile sunt cu toții tulburați, induși în eroare și amăgiți de ei, iar conducătorii bisericii ajung, în schimb, să fie izolați de către acești oameni răi, atunci această biserică va deveni paralizată și inevitabil va fi cuprinsă de haos. Poate viața bisericească normală să continue în astfel de împrejurări? Dacă nu poate să continue, vor mai fi roditoare adunările bisericii? Vor mai câștiga ceva aleșii lui Dumnezeu din astfel de adunări? Dacă aleșii lui Dumnezeu nu câștigă nimic din ele, atunci sunt astfel de adunări binecuvântate sau detestate de Dumnezeu? Desigur, sunt detestate de El. Adunările fără lucrarea Duhului Sfânt și fără binecuvântarea lui Dumnezeu nu mai pot fi considerate viață bisericească, ci mai degrabă devin întâlnirile unui grup social. Îi place cuiva viața bisericească dezordonată? Este edificatoare sau benefică pentru cineva? (Nu.) Dacă în această perioadă nu ai câștigat nimic de la nicio adunare în ceea ce privește intrarea ta în viață, atunci acest timp nu a avut nicio valoare sau însemnătate

pentru tine; ai irosit acest timp. Nu înseamnă asta că intrarea ta în viață a suferit o pierdere? (Ba da.) Dacă, în timpul unei adunări, sunt oameni răi care luptă pentru statut, dezbat și se ceartă cu un conducător de biserică și, în consecință, oamenii ajung să se simtă neliniștiți, întreaga adunare fiind cuprinsă de o atmosferă apăsătoare, plină de energia ticăloasă a Satanei, și dacă, pe lângă dezbaterea unor subiecte precum cine are dreptate și cine greșește, nu vine nimeni înaintea lui Dumnezeu să se roage și să caute adevărul și nimeni nu acționează conform principiilor, atunci, după acest tip de adunare, credința ta în Dumnezeu se va fi intensificat sau diminuat? Vei fi înțeleș și dobândit mai multe lucruri când vine vorba despre adevăr sau mintea ta va fi fost tulburată de dispute, fără ca tu să fi dobândit absolut nimic? Uneori s-ar putea să gândești: „Nu înțeleg de ce oamenii cred în Dumnezeu. Ce rost are să crezi în Dumnezeu? Cum pot acești oameni să se poarte în acest fel? Mai sunt ei credincioși în Dumnezeu?” Din cauza unei singure tulburări din partea Satanei, a diavolilor răi, inimile oamenilor devin tulburate și confuze; ei simt că este inutil să creadă în Dumnezeu și nu cunosc valoarea credinței în Dumnezeu, iar mințile lor devin răvășite. Dacă toată lumea poate fi vigilentă și îndeosebi sensibilă și aprigă în privința unor astfel de chestiuni, mai degrabă decât să fie amortită și înceată, atunci, când oamenii răi spun sau fac frecvent lucruri în biserică de dragul luptei pentru statut, cei mai mulți oameni își vor da seama repede că este o problemă care trebuie rezolvată. Vor fi capabili să discearnă cu rapiditate cine manipulează aceste situații și care este firea-esență pe care o are, își vor da seama repede de gravitatea problemei și vor putea să-i oprească și să-i restricționeze pe cei răi într-o perioadă scurtă de timp, îndepărtându-i din biserică și împiedicându-i să-i tulbure și să-i constrângă în continuare pe oamenii din biserică. Nu ar fi acest lucru benefic și edificator pentru cei mai mulți oameni? (Ba da.)

Dacă întâlnești situații în care oameni răi luptă pentru statut, cum vă veți ocupa de ei? Care este opinia majoritară? (Vom opri acest comportament.) Doar îl veți opri? Cum îl veți opri? Le veți interzice să vorbească sau veți spune: „Nu ne place ce spui, așadar, vorbește mai puțin la adunările viitoare”? Va funcționa asta? Te vor asculta? (Nu.) Așadar, ce ar trebui să faci? Trebuie să le expui și să le diseci temeinic intențiile, motivațiile și natura-esență conform cuvântului lui Dumnezeu, ca frații și surorile să-i poată discerne și să fie atenți în privința unor astfel de oameni și a naturii acțiunilor lor, mai degrabă decât să fie persoane care caută să le facă pe plac oamenilor și doar așteaptă ca liderii bisericii și lucrătorii să-i expună pe oamenii răi, înainte ca tu să iei atitudine și să spui: „N-ar mai trebui să fie acceptați la adunări.” Este bine să fii o persoană care caută să le facă pe plac oamenilor? (Nu, nu este.) Când se confruntă cu astfel de situații, nu preferă cei mai mulți oameni să se ferească și să evite aceste probleme, mai degrabă decât să fie în dezacord cu acei oameni răi, ca să poată evita să-i ofenseze și să le fie greu să interacționeze cu ei ulterior? Nu aderă cei mai mulți oameni la principiul pentru interacțiunile lumești de a fi persoane care caută să le facă pe plac oamenilor? (Ba da.) Atunci aceasta este problema. Să presupunem că optzeci

la sută dintre oamenii unei biserici sunt persoane care caută să le facă pe plac celorlalți și, când văd astfel de indivizi răi luptând pentru statut, superioritate și poziții de conducători în viața bisericească, nimeni nu se ridică să-i oprească sau să-i restricționeze, majoritatea având următoarea perspectivă: „Cu cât mai puține probleme, cu atât mai bine. Nu-mi pot permite să-i provoc, așadar, nu pot să-i evit pur și simplu? Doar mă voi feri de ei și cu asta am rezolvat totul. N-au decât să se lupte; când vine vremea, îi va pedepsi Dumnezeu. Ce legătură are asta cu mine?” În aceste împrejurări, mai poate fi roditoare viața bisericească? Cei mai mulți oameni sunt leneși și dependenți; odată ce sunt aleși conducătorii bisericii, ei consideră că lucrarea lor s-a terminat și doar așteaptă după conducătorii bisericii să facă totul. În cazul în care îi întrebi dacă au fost distribuite în biserica lor cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, dacă au existat perturbări și tulburări ale vieții bisericești sau dacă cineva trâmbează mereu cuvinte și doctrine sau luptă cu liderii bisericii pentru statut, ei spun: „Conducătorii bisericii știu totul despre aceste lucruri. Eu nu știu nimic despre ele și nu am nevoie să-mi bat capul cu ele. Conducătorii se vor ocupa de ele la momentul potrivit.” Ei nu sunt preocupați sau interesați de nimic, nu sunt informați de nimic și nici nu știu, nici nu le pasă de nimic referitor la oamenii, evenimentele sau lucrurile implicate în viața bisericească despre care ar trebui să știe. Când vine vorba de ceea ce spun și fac atunci când luptă pentru statut acești oameni răi care apar în biserică, dar și de tulburările și efectele pe care le provoacă asupra vieții bisericești, ei sunt cu totul indiferenți și nu se interesează sau nu întreabă de aceste lucruri. După ce totul s-a terminat, în cazul în care îi întrebi dacă au dobândit vreun discernământ, dacă pot să-i discearnă pe oamenii răi și care sunt manifestările oamenilor răi, ei nu pot spune nimic altceva decât: „Întreabă-i pe conducătorii bisericii; ei știu totul.” O astfel de persoană nu este un sclav? Este un sclav, este lașă și inutilă și trăiește o existență abjectă. Situațiile în care oameni răi luptă pentru statut necesită discernământ, gestionare și rezolvare. Aceasta nu este numai responsabilitatea conducătorilor bisericii; aleșii lui Dumnezeu împărtășesc cu toții această responsabilitate. Cei mai mulți conducători înțeleg câteva adevăruri în plus față de o persoană de rând, sunt atenți la aceste chestiuni și pot să vadă țelurile și esența acțiunilor acestor oameni. În același timp, cei mai mulți oameni ar trebui, de asemenea, să învețe efectiv lecții, să-și sporească discernământul și să cadă de acord cu cei care au simțul dreptății în biserică și înțeleg și urmăresc adevărul, pentru a lua măsuri potrivite împotriva acestor indivizi răi care tulbură și perturbă viața bisericească. Ar trebui să-i izoleze sau să-i îndepărteze, mai degrabă decât să stea cu mâinile în sân și doar să asculte puțină părtaşie, să-și lărgească un pic orizonturile și să aibă o oarecare conștientizare în inimile lor când se confruntă cu aceste chestiuni și după aceea să-și considere lucrarea terminată. Aceasta pentru că lucrarea bisericii nu este ceva ce îi privește doar pe conducătorii de biserică și a trăi o viață bisericească bună și a păstra ordinea normală a vieții bisericești nu sunt doar responsabilitatea conducătorilor de biserică – le cere tuturor să ia atitudine și să facă un efort colectiv pentru a o păstra.

Oamenii care luptă pentru statut – tipul menționat în a cincea chestiune – apar adesea în viața bisericească. Cea mai evidentă manifestare a lor este lupta pentru statut cu liderii de biserică, urmată de lupta pentru statut cu aceia dintre frați și surori care au calibrul bun și înțeleg adevărul cu puritate relativă, cu cei care au înțelegere spirituală și cei care înțeleg adevărurile-principii, provocându-i deseori pe acești indivizi. Acești oameni au adesea părtășie despre unele înțelegeri pure și o lumină pură în viața bisericească, împărtășind unele experiențe personale care sunt valoroase, și transmit o înțelegere practică; acest lucru îi ajută și îi edifică mult pe frați și surori. După ce aud părtășia lor, frații și surorile au o cale, știind cum să practice și să experimenteze cuvântul lui Dumnezeu și cum să-și rezolve propriile probleme. Sunt foarte recunoscători pentru îndrumarea lui Dumnezeu și, în același timp, îi admiră și îi stimează pe cei care au o înțelegere pură a adevărului și experiențe practice. Astfel, ei tind să-i privească pe acești oameni cu respect și să se apropie de ei. Apariția în viața bisericească a acestor lucruri pozitive care Îl mulțumesc pe Dumnezeu este ceea ce vor să vadă cel mai puțin aceia care luptă pentru statut. Ori de câte ori văd pe cineva care are părtășie despre experiențe practice, ei nu se simt în largul lor și sunt invidioși, devenind deosebit de stânjenți. În stânjeneala lor, ei manifestă un comportament de sfidare, dispreț și nemulțumire, deseori calculând în inimile lor cum să-i facă pe cei care au experiențe practice și înțeleg adevărul să pară nesăbuiți, precum și cum să-i facă pe frați și surori să le vadă defectele și neajunsurile, să nu-i mai respecte sau să nu se apropie de ei. Prin urmare, cei care luptă pentru statut sunt nevoiți să spună unele lucruri și să întreprindă anumite acțiuni. Îi atacă și îi exclud pe cei care împărtășesc mărturii bazate pe experiență și pe cei a căror părtășie frecventă despre adevăr aprovizionează și sprijină intrarea în viață a fraților și surorilor. Deseori exploatează personajele pozitive și le expun neajunsurile, cu scopul de a-i îndepărta pe aleșii lui Dumnezeu de toți cei care au adesea părtășie despre adevăr și împărtășesc mărturii bazate pe experiență. În concluzie, cei care luptă pentru statut sunt personaje negative care se infiltrează în biserică și joacă rolul de slujitori ai Satanei.

O soră care comisese erori în relațiile ei intime înainte de a crede în Dumnezeu s-a căit după ce a devenit credincioasă și nu a mai făcut niciodată asemenea greșeli. A avut remușcări îndeosebi pentru fărădelegile ei din trecut și, astfel, s-a destăinuit și a avut părtășie cu frații și surorile. Care sunt scopul și principiul faptului de a se destăinui și a avea părtășie? Sunt de a cultiva înțelegerea reciprocă și a elimina piedicile interne dintre frați și surori. Cei mai mulți frați și surori, după ce înțeleg adevărul, pot să se destăinuie și să aibă părtășie despre propriile dezvăluiri de corupție și fărădelegile din trecut, exprimând în același timp recunoștință și laudă pentru mântuirea din partea lui Dumnezeu. Sunt potrivite o asemenea destăinuire și părtășie? (Da.) După ce înțeleg adevărul, cei mai mulți frați și surori sunt capabili să se destăinuie și să aibă părtășie în acest mod; constituie asta o problemă? (Nu.) Este foarte normal ca oamenii să fi comis anumite greșeli în privința relațiilor lor intime sau în alte privințe înainte să ajungă să

creadă în Dumnezeu. Unii oameni pot să vorbească despre aceste greșeli, în vreme ce alții le ascund și se deghizează și, indiferent cum practică alții destăinuirea și dezvăluirea lor, ei înșiși nu spun nimic. Cred că aceste greșeli sunt secretele lor rușinoase pe care nu le pot spune nimănui, de teamă să nu-și piardă reputația, imaginea și poziția. Totuși, unii oameni pricep lucrurile diferit; ei consideră că, de vreme ce au ajuns să creadă în Dumnezeu și au acceptat mântuirea din partea Lui, ar trebui să se destăinuie și să aibă părtaşie acum despre fărădelegile lor din trecut și căile greșite pe care au mers, să le aducă în discuție pentru a fi disecate, și că acestea sunt doar lucruri prin care au trecut în calitate de oameni corupți de Satana. Acum sunt capabili să se destăinuie, să se dezvăluie și să aibă părtaşie. Fie că e pentru a face o sinteză a trecutului, fie pentru a-i pune capăt, faptul că acești oameni pot să facă acest lucru dovedește că atitudinea lor față de practicarea adevărului este următoarea: sunt dispuși să îl practice și au hotărârea de a-l practica. Modul exact în care cineva practică depinde de înțelegerea și hotărârea sa. Totuși, a se destăinui și a se dezvălui nu reprezintă în niciun caz o greșală, cu atât mai puțin un păcat. Nu ar trebui folosite ca avantaje asupra cuiva, cu atât mai puțin nu ar trebui să devină o dovadă folosită de o persoană pentru a-l ataca. Majoritatea oamenilor pot să trateze această chestiune în mod corect, adică înțelegerea pe care o au despre acest lucru este pură și în conformitate cu adevărurile-principii. Totuși, indivizii răi nutresc intenții rele; ei insistă să descopere lucruri despre oameni pentru a-i ridiculiza, a se juca cu ei și a-i judeca. Asemenea fapte rele sunt destul de evidente. Cei care sunt capabili să se dezvăluie, să se destăinuie și să aibă părtaşie despre corupția lor și despre căile greșite pe care le-au urmat au inimi înfometate și însetate de dreptate când abordează adevărul și cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, în timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei dobândesc în mod inconștient unele înțelegeri și perspective practice. Aceste înțelegeri și perspective practice îi ajută să găsească o cale de practică în fața dificultăților și a multitudinii de situații care au loc în viața lor, ducând la o înțelegere autentică a adevărului, bazată pe experiență. A avea părtaşie despre aceste înțelegeri autentice bazate pe experiență este edificator și de ajutor celorlalți; frații și surorile îi vor privi pe acești oameni cu admirație și respect, spunând: „Experiențele tale practice sunt minunate. După ce le-am auzit, pot să empatizez profund. Văd că a ta cale de practică este corectă și binecuvântată de Dumnezeu. Și eu sunt dispus să renunț la noțiunile și prejudecățile mele și să mă debarasez de piedici; vreau să practic adevărul într-un mod simplu și să primesc luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu ca tine. Aceasta este calea cea dreaptă.” Nu sunt aceste manifestări destul de normale? Nu este foarte adecvat să ia naștere o astfel de relație între frați și surori? Acesta este un tip de relație interpersonală care diferă de tipul regăsit printre cei care nu cred în Dumnezeu; este o relație aprobată de Dumnezeu și pe care El Își dorește să o vadă. Numai când există o astfel de relație normală între frați și surori, poate să fie normală și viața bisericească. Totuși, vor exista mereu unii oameni răi sau unii cu intenții malițioase, care se ridică să-i atace, să-i denigreze și să-i excludă pe cei cu experiențe practice, pe cei care sunt

însetați și înfometați de adevăr și pe cei care îi admiră și îi stimează pe oamenii cu experiență. De ce îi atacă pe acești oameni? Scopul lor nu este altul decât să lupte pentru un anumit statut în cadrul bisericii. Fiindcă nu iubesc, nici nu urmăresc adevărul, se dau drept urmăritori ai adevărului, plâsmuind experiențe false pentru a-i induce în eroare pe toți și a le câștiga stima. Asta înseamnă a folosi metodele Satanei de a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni pentru a dobândi statutul și puterea dorite de ei. Asemenea incidente au loc frecvent în bisericile de pretutindeni și sunt vizibile tuturor. Dacă vi se pare că unii frați și surori dețin o parte din adevărul-realitate, că pot avea părtășie în timpul adunărilor despre o înțelegere autentică, bazată pe experiență, a cuvintelor lui Dumnezeu și au câștigat laudele multor oameni, însă, din anumite motive, sunt atacați, li se ripostează sau sunt făcuți să sufere de unii oameni, atunci ar trebui să fiți atenți și să discerneți ce fel de oameni adoptă acest comportament. De ce sunt deseori atacați și excluși cei care urmăresc adevărul? Ce se întâmplă, de fapt, aici? Fără îndoială, acest lucru indică o problemă.

În viața bisericească ar trebui să se acorde o atenție deosebită celor care le găsesc frecvent vină conducătorilor și lucrătorilor. În plus, unii oameni își bat joc, iau în derâdere sau îi atacă adesea pe cei care urmăresc relativ adevărul și tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu. Aceste personaje negative ar trebui să fie și ele monitorizate îndeaproape și supravegheate, pentru a vedea care sunt următoarele lor acțiuni. Dacă cineva poate să expună neajunsurile conducătorilor de biserică sau să-i atace pe oamenii care dețin adevărul-realitate fără niciun motiv întemeiat, în timp ce participă la viața bisericească, există categoric o problemă și un motiv în spatele acestui lucru; cu siguranță nu este fără pricină. Frații și surorile ar trebui să le acorde o atenție serioasă unor astfel de indivizi, pentru că nu este o chestiune mărunță. Uneori, după ce a auzit doar o mărturie de experiență practică și a simțit bucurie deplină în inimă sau după ce tocmai a dobândit puțină lumină și înțelegere, un om poate să devină confuz din cauza câtorva cuvinte amăgitoare rostite de oameni răi, pierzându-se astfel tot ce acel om tocmai dobândise. Tocmai când a început să își clădească un pic de credință, el este tulburat de oameni răi și se întoarce la statutul lui inițial; tocmai când începe să capete puțină sete de adevăr și de cuvântul lui Dumnezeu, alături de un pic de hotărâre de a practica adevărul, el este tulburat de oameni răi, pierzându-și curajul și motivația, după care vrea să plece repede din acest loc conflictual. Sunt grave aceste consecințe? Sunt foarte grave. Astfel, în biserică, dacă există cineva care stârnește tot timpul dispute din cauza unui lucru care nu este în conformitate cu dorințele sale, dacă se ceartă în legătură cu cine are dreptate și cine greșește, dacă dezbate răul și binele și chiar contestă cine este superior sau inferior, atunci asemenea indivizi ar trebui să constituie un semnal de alarmă. Vedeți ce rol joacă în biserică, ce consecințe provoacă și, prin asta, puteți să deslușiți care este natura-esență pe care o au.

În viața bisericească mai există un tip de manifestare a luptei pentru statut, care implică perturbarea și tulburarea vieții bisericești și a lucrării bisericii. De exemplu,

uneori, când frații și surorile au părtășie împreună despre o problemă, părtășia fiecăruia are o oarecare lumină; cu cât au părtășie mai mult, cu atât mai clare și mai lucide devin adevărurile-principii, iar calea de practică devine repede înțeleasă. Totuși, cineva ar putea veni brusc cu o „idee strălucită”, o sugestie de-ale sale, întrerupând fluxul părtășiei și schimbând subiectul, lăsând neterminată părtășia despre subiectul principal. La prima vedere, nu pare să provoace o tulburare, cu atât mai puțin să îi restricționeze pe ceilalți să aibă părtășie despre adevăr, dar nu a ales momentul potrivit să vină cu acest subiect. Introducând o nouă chestiune despre care să se aibă părtășie și să se discute într-un moment critic, când se are părtășie despre adevăr pentru a rezolva o problemă, chestiunea inițială este întreruptă înainte să fie rezolvată pe deplin. Nu înseamnă asta a abandona o sarcină la jumătatea drumului? Nu întârzie acest lucru rezolvarea problemei? Nu doar că problema nu a fost rezolvată, dar a fost întârziată și înțelegerea adevărului de către oameni. Sunt susceptibili să facă asta oamenii cu rațiune? Exagerăm dacă spunem că asemenea lucruri perturbă și tulbură viața bisericească? Nu cred că exagerăm deloc. A tulbura astfel o adunare când se are părtășie despre adevăr pentru a rezolva o problemă – nu înseamnă asta a perturba și a tulbura în mod deliberat viața bisericească? Dacă cineva se tot bagă ca musca în lapte în momentele critice, când se are părtășie despre adevăr pentru a rezolva o problemă, dacă încearcă mereu să întrerupă lucrurile, atunci aceasta nu este o problemă care ține de lipsa de rațiune; înseamnă pur și simplu a tulbura adunarea în mod deliberat, în timp ce se are părtășie despre adevăr pentru a rezolva o problemă, este fapta rea de a perturba și tulbura viața bisericească – numai antihriștii și oamenii răi fac asta, numai oamenii care urăsc adevărul fac asta. Indiferent de context sau de circumstanțe, asemenea oameni trebuie să vină mereu cu „ideile lor strălucite”, vor mereu ca privirile să fie ațintite asupra lor, ca ei să fie în centrul atenției. Indiferent cât de crucial sau important este subiectul despre care au părtășie oamenii, trebuie să se bage tot timpul ca musca în lapte, pentru a distra atenția oamenilor și a trâmbița idei răsunătoare, vrând să pară unici. Ce fel de manevră vor să facă? Nu luptă pentru statut? Vor să controleze situația. Ei nu vor ca oamenii să aibă o înțelegere și o claritate mai mare în privința adevărului; îi interesează cel mai mult să-i facă pe toți să le acorde atenție, să îi asculte, să li se supună și ca toți să facă exact cum spun ei. În mod clar este vorba de lupta pentru statut. Unii oameni, indiferent ce lucrare fac, când le ceri să aibă părtășie despre idei și planuri specifice pentru implementarea unui lucru și despre pașii specifici pentru a le îndeplini în detaliu, nu pot să spună nimic. Totuși, adoră să trâmbițeze idei răsunătoare, părând că sunt neconvenționali și că fac ceva inedit și uimitor. Indiferent de situația curentă, imediat ce le vine o idee inedită, o prezintă de parcă ar fi inspirați, pripindu-se să le propună celorlalți să o accepte și să fie de acord cu ea, fără să stea prea mult pe gânduri. Dar când li se cere în cele din urmă să discute despre căi specifice de practică, rămân fără grai. Le lipsește competența, dar tot vor să se dea în spectacol, ținând mereu să fie văzuți. Nu sunt dispuși să joace un rol secundar; nu vor să fie doar niște adepți de rând.

Se tem mereu că alții îi vor desconsidera și vor tot timpul să-și facă simțită prezența. Așadar, trâmbițează mereu idei răsunătoare, ca să fie văzuți. De ce fac asta tot timpul? Când le trece prin minte o idee, ei o consideră orbește bună și demnă de practicat, fără să stea pe gânduri sau înainte ca ideea să fie bine gândită. Când prezintă în grabă această idee, alți oameni nu o înțeleg și pun în mod firesc unele întrebări. Incapabili să răspundă, tot insistă că ideea lor este corectă și că toți ar trebui să o accepte. Ce fel de fire este aceasta? Ce consecințe va aduce persistența lor nefondată asupra propriilor perspective? Este benefic sau tulburător pentru lucrarea bisericii? Este benefic sau dăunător pentru aleșii lui Dumnezeu? Sunt capabili să spună asta fără niciun simț al responsabilității – care este scopul lor? Doar să-și facă simțită prezența. Se tem că alții nu vor ști că ei au asemenea „idei strălucitoare”, că nu vor ști că ei au calibrul, inteligență și abilități; năzuiesc la această recunoaștere, să-i facă pe majoritatea oamenilor să aibă o stimă deosebită pentru ei. Ce se întâmplă în final? Fac sugestii în grabă, iar ceilalți cred inițial că aceștia au într-adevăr unele abilități, ceva autentic. Dar, cu trecerea timpului, devine evident că nu sunt decât niște netoți, lipsiți de înțelegere sau aptitudini reale, vrând totuși să aibă ultimul cuvânt mereu. Asta este lupta pentru statut. Fără abilități reale, ei totuși vor să decidă tot; trâmbițează mereu idei răsunătoare, fără să prezinte niciun plan concret, lipsindu-le o cale specifică de practică. Care ar fi consecințele dacă într-adevăr li s-ar încredința sarcini unor astfel de oameni? Cu siguranță ar duce la întârzieri. De ce caută mereu să lupte pentru statut, să dețină puterea, când nu pot realiza nimic? Sunt doar niște netoți cărora le lipsesc câteva doage; ca să o spunem mai elegant, sunt complet lipsiți de rațiune. Există mult prea mulți astfel de oameni printre non-credincioși, care vorbesc mult și nu fac nimic. Cei mai mulți oameni pot să discearnă câte puțin despre acest tip de persoană. Dacă cineva trâmbițează mereu idei răsunătoare și vrea să pară inovator, oamenii ar trebui să fie atenți să nu fie păcăliți de el. Dacă într-adevăr este cineva cu idei pătrunzătoare care poate să prezinte și un plan concret, este acceptabil doar dacă este fezabil; dacă doar trâmbițează idei răsunătoare, fără să prezinte planuri concrete, atunci ar trebui să fie tratat cu prudență. Ar trebui să se aibă părtaşie pentru a determina dacă există sau nu vreo cale viabilă pentru ideile sale. Dacă majoritatea simt că ideea sa este fezabilă și are o cale de practică, atunci ar trebui încercată o perioadă pentru a vedea care sunt rezultatele, înainte de a lua o decizie.

Indiferent de aspectul adevărului despre care biserica are părtaşie sau de ce problemă rezolvă, tot felul de oameni se vor da în spectacol. După ce interacționează mult timp, o persoană poate să vadă cine iubește și acceptă realmente adevărul și cine sunt cei care perturbă și tulbură, neocupându-se de sarcinile cuvenite. Credeți că aceia cărora le place să trâmbițeze idei răsunătoare și să prezinte idei inovatoare pot să accepte adevărul și să pornească pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu? Cred că nu le este ușor să facă asta. Ce rol joacă acești oameni în viața bisericească? Care sunt consecințele faptului că trâmbițează deseori idei răsunătoare și nu se ocupă de

sarcinile cuvenite? Acest lucru perturbă și tulbură viața bisericească, după cum pot vedea cei mai mulți oameni, și, dacă asta continuă, va întârzia urmărirea adevărului și pătrunderea în realitate a aleșilor lui Dumnezeu. Chiar dacă cei cărora le place să trâmbițeze idei răsunătoare nu sunt neapărat oameni răi, consecințele acțiunilor lor sunt foarte dăunătoare intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și, în același timp, și acțiunile lor întârzie și afectează lucrarea bisericii. Așadar, cum ar trebui rezolvată această problemă? Cum ar trebui să ne ocupăm corect de oamenii cărora le place să trâmbițeze idei răsunătoare și să prezinte idei inedite? Prima metodă este aceasta: dacă le place să trâmbițeze idei răsunătoare și au întotdeauna opinii, lăsați-i mai întâi să vorbească și apoi folosiți discernământul. Oricine ar fi, toți sunt liberi să vorbească și să exprime opinii; nimeni nu ar trebui să restricționeze acest lucru. Oricui are cu adevărat idei și perspective înțelepte ar trebui să i se permită să ia cuvântul și să fie explicit, să-i lase pe toți să vadă și apoi să se aibă părtașie și să se discute, pentru a vedea dacă este corect, dacă este în conformitate cu adevărurile-principii și dacă există vreo parte care poate fi adoptată. Dacă merită să se învețe din asta și se poate trage vreun beneficiu, atunci e bine; dacă, după părtașie și discuție, se determină că lucrurile pe care le spun nu au valoare și nu sunt recomandabile, atunci acestea ar trebui să fie abandonate. Practicând în acest fel, toată lumea își va spori discernământul; oricând intervine ceva, toți vor ști cum să chibzuiască la acest lucru și vor înțelege mai bine diverși oameni. Asemenea practică este benefică pentru aleșii lui Dumnezeu și nu va provoca tulburări lucrării bisericii; această cale de practică este corectă. A doua metodă este aceasta: când ceea ce se spune nu are valoare și nu se va câștiga niciun beneficiu din asta, chiar dacă se are părtașie și se discută despre acest lucru, astfel de sugestii ar trebui respinse direct și nu mai e nevoie de nicio părtașie sau discuție. Dacă o persoană continuă să ridice astfel de probleme și „idei strălucitoare” fără valoare, făcându-i pe aleșii lui Dumnezeu să devină scârbiți și să nu mai fie dispuși să le asculte, nu ar trebui să fie restricționată o astfel de persoană? Cel mai bine ar fi să fie sfătuită să dea dovadă de mai multă rațiune, să se abțină de la a spune lucruri care nu ar trebui spuse, pentru a evita să-i afecteze pe ceilalți. Dacă această persoană este lipsită de rațiune și insistă să continue în acest mod, provocând tulburări vieții bisericești și deranjându-i mult pe ceilalți, chiar până în punctul de a-i înfuria, atunci este o persoană rea care tulbură viața bisericească. Ea trebuie să fie tratată conform principiilor casei lui Dumnezeu pentru curățirea bisericii – să fie îndepărtată din biserică; acesta este un lucru potrivit. Spuneți-Mi, ce fel de oameni sunt majoritatea celor cărora le place să trâmbițeze idei răsunătoare? Sunt ei tipul care urmăresc adevărul? Se consumă sincer pentru Dumnezeu? Cu siguranță nu. Atunci ce scop și ce intenție au când provoacă asemenea tulburări vieții bisericești? Acest lucru necesită discernământ. Dacă toți au deja destulă înțelegere despre asemenea oameni, știind că le lipsește intelectul, calibrul și rațiunea – că sunt simpli netoți – cel mai potrivit mod de a se ocupa de ei când își exprimă „ideile strălucitoare” este de a-i opri și restricționa, făcându-i să tacă. Dacă insistă să vorbească, să provoace tulburări vieții

bisericești, atunci ar trebui îndepărtați din biserică, pentru a preveni alte probleme. Unii spun: „Nu înseamnă asta că li se distrug șansele de a fi mântuiți?” E greșit să spunem acest lucru. Ar putea Dumnezeu să mântuiască astfel de oameni? Pot oamenii cu asemenea firi să accepte adevărul? Pot ei să ajungă la mântuire dacă nu acceptă deloc adevărul? Nu este extrem de nesăbuit și ignorant să nu fii în stare nici măcar să deslușești astfel de lucruri? În orice caz, cei care provoacă deseori tulburări vieții bisericești sunt oameni răi și Dumnezeu nu-i mântuiește. A păstra în biserică pe cineva pe care Dumnezeu nu-l mântuiește – nu înseamnă asta a le face rău în mod deliberat aleșilor Săi? Chiar este iubitor cineva căruia îi este milă de astfel de oameni răi? Nu cred; iubirea lui este una falsă. Adevărul e că are intenția de a le face rău aleșilor lui Dumnezeu. Prin urmare, aleșii lui Dumnezeu trebuie să fie vigilenți față de orice persoană care îi apără pe oamenii răi, să nu fie induși în eroare de vorbele lor diavolești. Unii cărora le place să trâmbițeze idei răsunătoare, chiar dacă nu par oameni răi și nu comit fapte rele evidente, pot să provoace tulburări vieții bisericești, trâmbițându-și tot timpul ideile răsunătoare; acești oameni sunt cel puțin zăpăciți. Ce credeți, pot fi mântuiți oamenii dezorientați? Cu siguranță nu. Dacă oamenii dezorientați tulbură în mod constant viața bisericească, și aceștia ar trebui îndepărtați din biserică. Oamenii dezorientați nu acceptă adevărul, sunt iremediabil nepocăiți, iar sfârșitul lor este același ca al oamenilor răi. Fie că sunt răi, fie că sunt zăpăciți, dacă perturbă și tulbură des viața bisericească, nu țin cont de sfaturi și vorbesc necontrolat, ca o moară stricată, incapabili să se oprească, nu este acesta un semn al rațiunii anormale? Care ar fi consecințele dacă astfel de oameni dezorientați ar continua pe termen lung să tulbure biserica în acest mod? În plus, pot ei să se căiască? Mântuiește Dumnezeu astfel de oameni dezorientați care au rațiune anormală? Odată ce aceste întrebări sunt înțelese temeinic, va fi clar cum să fie tratați în mod corespunzător acești indivizi. Cu siguranță, oamenii dezorientați nu iubesc adevărul, iar acesta nu le este accesibil. Oamenii dezorientați nu pot înțelege limbajul uman; se poate spune că le lipsește umanitatea normală și că sunt pe jumătate nebuni – în realitate, sunt pur și simplu inutili. Pot oamenii dezorientați să presteze bine servicii? Categorie se poate spune că nu sunt capabili nici să presteze servicii într-un mod conform standardului, deoarece rațiunea lor nu este sănătoasă; sunt oameni care nu pricep o iotă. Dacă cineva dorește să le arate iubire oamenilor dezorientați, lăsați-i să îi sprijine. Atitudinea casei lui Dumnezeu față de oamenii dezorientați este că aceștia trebuie îndepărtați. Oricine nu acceptă deloc adevărul, oricine nu e sincer când își face datoria, îndeplinind-o mereu într-un mod superficial, ar trebui să fie restricționat dacă provoacă adesea tulburări vieții bisericești. Dacă vreunii dintre ei au remușcări și sunt dispuși să se căiască, ar trebui să li se dea șansa. Cei a căror esență nu poate fi deslușită ar trebui păstrați în biserică temporar, permițându-le aleșilor lui Dumnezeu să-i supravegheze, să-i observe și să-și sporească discernământul. Dacă sunt dintre cei care perturbă și tulbură constant și, în ciuda faptului că sunt emondați, rămân iremediabil nepocăiți, continuând să lupte pentru faimă și câștiguri, să

atace și să excludă personaje pozitive – atacându-i în special pe cei care urmăresc adevărul și pot să împărtășească mărturii bazate pe experiență și pe cei care se consumă sincer pentru Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle – atunci acești indivizi sunt oameni răi și antihriști, sunt neîncrezători. În cazul unor astfel de oameni, nu este vorba doar de oprirea și restricționarea lor; ar trebui îndepărtați prompt din biserică, pentru a evita alte probleme. Această cale de practică este pe deplin în acord cu intențiile lui Dumnezeu.

Acestea sunt mai mult sau mai puțin diversele manifestări ale luptei pentru statut, de la cele minore la cele grave. Manifestările minore se referă în principal la a-i batjocori pe conducători și lucrători prin cuvinte aspre, a căuta nod în papură și a ataca inițiativele conducătorilor și lucrătorilor, cu scopul de a-i distruge și a-i discredita. Cele mai grave manifestări sunt opoziția directă față de conducători și lucrători, găsirea unor lucruri care să fie folosite împotriva lor și judecarea, condamnarea, atacarea și excluderea lor și apoi izolarea și forțarea lor să-și recunoască vina și să se retragă, cu scopul de a pune mâna pe statutul lor. Acestea sunt cele mai grave probleme de perturbare și tulburare care au loc în viața bisericească. Cei care vociferează în mod deschis împotriva conducătorilor și lucrătorilor și luptă cu ei pentru statut sunt aceia care tulbură lucrarea bisericii și I se împotrivesc lui Dumnezeu, sunt oameni răi și antihriști și nu doar că trebuie opriți și restricționați – dacă situația este gravă și este necesar să fie îndepărtați sau excluși, atunci ar trebui să fie tratați conform principiilor. Mai există o manifestare a luptei pentru statut: excluderea și atacarea oamenilor care urmăresc mai mult adevărul în biserică. Fiindcă oamenii care urmăresc adevărul au o înțelegere pură, experiență și cunoaștere adevărată a cuvintelor lui Dumnezeu și au deseori părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme printre frați și surori, edificându-i astfel pe aleșii lui Dumnezeu, și fiindcă dobândesc treptat prestigiu în biserică, acești oameni răi și acești antihriști sunt invidioși și sfidători față de ei, îi exclud și îi atacă. Orice comportament care constă în atacarea și excluderea oamenilor care urmăresc adevărul constituie în mod direct perturbarea și tulburarea vieții bisericești. Unii oameni ar putea să nu vizeze direct conducătorii de biserică, dar au o antipatie și un dispreț aparte pentru oamenii din biserică înzestrați cu înțelegerea adevărului și care au experiențe practice. De asemenea, îi exclud și îi asupresc pe acești oameni, deseori bătându-și joc de ei și luându-i în derâdere, ba chiar întinzându-le capcane și uneltind împotriva lor și așa mai departe. Deși problemele de acest gen sunt mai puțin grave în ceea ce privește natura și circumstanțele lor decât lupta pentru statut cu liderii de biserică, și acestea constituie perturbări și tulburări ale vieții bisericești și ar trebui oprite și restricționate. Dacă sunt afectați majoritatea fraților și surorilor din biserică și aceștia se cufundă deseori în negativitate și slăbiciune – dacă problemele duc la aceste feluri de consecințe, atunci pot fi considerate perturbări și tulburări. Felul de persoană rea care provoacă perturbări și tulburări nu ar trebui să fie doar restricționată, ar trebui să fie trimisă într-un grup B, pentru izolare și reflecție, sau să fie îndepărtată. Cei care se implică în acțiuni care au

natura de a provoca perturbări și tulburări sunt oameni care comit de obicei fapte rele. În ceea ce privește modul în care sunt tratați, ar trebui să se facă distincție între oamenii răi care comit frecvent fapte rele și cei care le comit ocazional. Cei care comit multiple fapte rele sunt antihriști; cei care comit fapte rele ocazional au umanitate slabă. Dacă doi oameni se ceartă sau se iau la harță din cauza personalităților lor incompatibile, pentru că au perspective diferite când fac anumite lucruri sau fiindcă au moduri diferite de a vorbi, dar nu este afectată viața bisericească, atunci acest lucru nu are natura de a provoca perturbări și tulburări; e diferit de oamenii răi care perturbă și tulbură viața bisericească. Toate lucrurile care au natura de a provoca perturbări și tulburări vieții bisericești, despre care am vorbit, sunt manifestări ale faptelor rele făcute de oameni răi. Când oamenii răi comit fapte rele, este un lucru obișnuit. Aceștia îi urăsc cel mai mult pe oamenii care urmăresc adevărul. Când văd că cineva care urmărește adevărul este capabil să-și împărtășească propria mărturie bazată pe experiență, câștigând astfel admirație specială din partea celorlalți, ei devin invidioși, plini de ură, iar ochii lor ard de furie. Oricine reflectă asupra lor și îi cunoaște, oricine își împărtășește experiențele practice și oricine aduce mărturie pentru Dumnezeu se confruntă cu bătaia de joc, denigrarea, asuprirea, excluderea, judecata și chiar și cu persecuția din partea acestor oameni răi. De obicei acționează în acest fel. Nu permit nimănui să fie mai bun decât ei, nu suportă să vadă oameni care sunt mai buni decât ei. Când văd pe cineva care este mai bun decât ei, sunt invidioși, furioși, indignați și se gândesc să-i facă rău și să-l chinuie. Asemenea oameni au provocat deja perturbări și tulburări grave vieții bisericești și ordinii bisericii, iar conducătorii și lucrătorii ar trebui să se alătore fraților și surorilor pentru a-i expune, a-i opri și a-i restricționa pe astfel de indivizi. Dacă nu este posibil să-i restricționeze, iar ei nu se căiesc sau nu-și schimbă direcția după ce s-a avut părtășie cu ei despre adevăr, atunci sunt persoane rele, iar oamenii răi ar trebui evaluați și tratați conform principiilor casei lui Dumnezeu pentru curățirea bisericii. Dacă, prin părtășie, conducătorii și lucrătorii ajung la un consens și stabilesc că este vorba de cineva rău care tulbură biserica, atunci problema ar trebui gestionată conform adevărilor-principii: persoana ar trebui îndepărtată din biserică. Nu ar mai trebui să existe toleranță față de asemenea oameni răi care tulbură viața bisericească. Dacă le este clar conducătorilor și lucrătorilor că este vorba de cineva rău care provoacă o tulburare, dar totuși se prefac că ignoră și tolerează persoana rea care face rău și provoacă tulburare, atunci nu își îndeplinesc responsabilitățile față de frați și surori și nu sunt loiali față de Dumnezeu și însărcinarea dată de El.

După înfățișare, unii oameni par a fi în ordine, dar, de fapt, coeficientul lor de inteligență este ca al unui netot. Vorbesc și acționează fără să înțeleagă ce e corect, lipsindu-le raționalitatea umanității normale. Unor astfel de oameni le place și să lupte pentru statut și reputație, se zbat să aibă ultimul cuvânt și concurează pentru stima celorlalți. Deseori propun în viața bisericească perspective și argumente care par valide, dar sunt, de fapt, false, cu scopul de a-și atrage atenția și stima majorității celorlalți,

tulburând gândurile oamenilor, tulburându-le înțelegerea și cunoașterea corectă a cuvintelor lui Dumnezeu și tulburându-le înțelegerea pozitivă a tuturor lucrurilor. Când alții au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre înțelegerile lor pure, acești oameni apar brusc, ca niște măscărici, pentru a-și face simțită propria prezență și pentru a atrage atenția tuturor, vrând mereu să le arate fraților și surorilor că ei sunt pricepuți, că sunt erudiți, mari cunoscători și învățați și așa mai departe. Deși încă nu au scopuri clare în ceea ce privește pe care conducător să-l vizeze sau pentru poziția cărui conducător să lupte, dorințele și ambițiile lor sunt atât de mărețe, încât cuvintele și acțiunile lor au provocat tulburări vieții bisericești, așa că și aceștia ar trebui să fie restricționați în funcție de gravitatea situației și a naturii ei. Cel mai bine ar fi să se aibă mai întâi părtășie cu ei despre adevăr, pentru a-i îndruma în mod corect și a le furniza o direcție pentru conduita de sine, permițându-le să se transforme și să înțeleagă cum să trăiască normal viața bisericească, în ce fel să interacționeze cu ceilalți, cum să stea în locul potrivit lor și cum să fie raționali. Dacă este din cauza vârstei lor tinere, a lipsei de perspectivă și a orgoliului tineresc și dacă s-au căit după părtășie repetată, dându-și seama că acțiunile lor anterioare au fost greșite, rușinoase, că i-au scârbit pe toți și le-au făcut probleme tuturor, și dacă și-au exprimat scuzele și regretele pentru asta, atunci nu trebuie să le-o luați în nume de rău – pur și simplu pot fi ajutați cu iubire. Totuși, dacă acțiunile lor rele care i-au tulburat pe toți nu s-au datorat aroganței lor tinerești sau unei lipse de înțelegere a adevărului, ci mai degrabă au fost determinate de motive ascunse, iar ei continuă cu același comportament, în ciuda descurajării repetate; și dacă, în plus, au fost emondați, iar frații și surorile au avut părtășie cu ei despre gravitatea acestei probleme – li s-au oferit părtășie și ajutor atât din privințe negative, cât și din privințe pozitive – dar totuși încă nu pot să-și recunoască propria natură-esență, nu pot să vadă tulburarea pe care aceste acțiuni le-o provoacă altora și consecințele lor grave și continuă să provoace tulburări și perturbări, săvârșind aceleași acțiuni ori de câte ori au ocazia, atunci în acest caz se impun măsuri mai aspre. Dacă, după multe oportunități de a se căi, ei nu reflectă asupra lor înșiși și nu încearcă deloc să se cunoască și indiferent cum se are părtășie cu ei despre adevăr, nu înțeleg și nici nu știu cum să acționeze rațional și în acord cu principiile, ci în schimb se agață cu încăpățănare de metoda lor proprie de a face lucrurile, atunci acești oameni au o problemă. Cel puțin din punct de vedere rațional, le lipsește rațiunea unei persoane normale. Aparent, așa stau lucrurile. Dacă privim lucrurile prin prisma esenței, oricum se are părtășie cu ei, nu pot recunoaște gravitatea problemei, nici nu-și pot găsi locul potrivit, nici nu pot să accepte părtășia sau ajutorul ori să încerce să practice conform căii despre care au avut părtășie frații și surorile – dacă nu pot să facă nici măcar aceste lucruri, atunci problema lor nu este doar lipsa rațiunii, ci este o problemă cu umanitatea lor. Deși par să nu provoace intenționat perturbări și tulburări, aceste fapte categoric nu sunt fără intenție, ci mai degrabă sunt făcute cu un scop și din anumite motive. Lăsând deoparte motivele și scopul acestor indivizi, dacă ceea ce spun și fac perturbă și tulbură grav intrarea în viață

a fraților și surorilor și viața bisericească, ducând la faptul că mulți nu obțin nimic trăind viața bisericească, până într-acolo încât alții nu sunt dispuși să se întrunească doar pentru că aceștia sunt prezenți sau, oricând vorbesc ei, oamenii sunt plictisiți și vor să plece, atunci natura acestei probleme devine gravă. Cum ar trebui să fie tratați asemenea oameni? Dacă încă persistă să facă aceste lucruri în ciuda faptului că li se oferă părtășie și ajutor cu numeroase ocazii și li se dau oportunități să se căiască, atunci natura-esență pe care o au este cea problematică. Ei nu sunt oameni care cred sincer în Dumnezeu și pot să accepte adevărul, ci au în schimb alte planuri. Uitându-ne la natura-esență pe care o au, categoric perturbările și tulburările pe care le provoacă vieții bisericești nu sunt neintenționate, ci mai degrabă acești oameni au un scop și motive. Dacă unor astfel de oameni li se mai oferă oportunități, este corect față de aleșii lui Dumnezeu care trăiesc normal viața bisericească? (Nu.) Problema cu acești indivizi a fost deja dezvăluită în această măsură; dacă încă li se acordă șanse în așteptarea căinței lor, având ca rezultat faptul că ajung să comită și mai mult rău, împingând și mai mulți oameni în negativitate, slăbiciune și impas, atunci cine va compensa această pierdere? Prin urmare, dacă acestor indivizi li s-au oferit părtășie și ajutor afectuos sau dacă s-au luat măsuri pentru a-i opri și restricționa, însă tot nu își schimbă vechile metode și persistă în comportamentul lor inițial, atunci ar trebui să fie tratați conform principiilor: în cazurile ușoare, ar trebui să fie izolați; în cazurile grave, ar trebui să fie îndepărtați din biserică. Cum sună acest principiu? Este vorba despre a doborî fără milă pe cineva, fără a i se da o șansă să se căiască? Sau despre a lua o decizie în mod arbitrar, fără a exercita niciun discernământ și fără a înțelege clar care este cu adevărat natura-esență pe care o are? (Nu.) Dacă, în ciuda faptului că li s-au oferit părtășie și ajutor și oportunități să se căiască, metodele și firea acestor oameni nu s-au schimbat deloc, iar ei nici nu se căiesc, rămânând cum erau înainte – singura diferență fiind că lucrurile pe care le-au făcut înainte în mod deschis și vizibil acum le fac în secret și pe furiș, dar tulburarea și perturbarea rămân aceleași – atunci biserica nu îi mai poate păstra. Asemenea oameni nu sunt membri ai casei lui Dumnezeu; ei nu sunt oile lui Dumnezeu. Prezența lor în casa lui Dumnezeu este numai pentru a provoca tulburări și perturbări, iar ei sunt slujitorii Satanei, nu frați sau surori. Dacă îi tratezi mereu ca pe niște frați și surori, sprijinindu-i și ajutându-i încontinuu și având părtășie cu ei despre adevăr, și se ajunge la o risipă de efort, fără niciun rezultat, nu este un lucru nesăbuit? Este mai mult decât nesăbuit; este stupid, extrem de stupid!

Privind natura problemei, diversele manifestări și tipurile de oameni, evenimente și lucruri implicate în lupta pentru statut pot fi în principiu clasificate în aceste trei tipuri. Lupta pentru statut este o problemă obișnuită în viața bisericească, apărând în diferite grupuri de oameni și în diverse aspecte ale vieții bisericești. În ceea ce-i privește pe cei care luptă pentru statut, în cazurile ușoare, ar trebui să li se ofere o părtășie amplă despre adevăr, pentru a-i sprijini și ajuta, astfel încât să poată înțelege adevărul și să li se dea șansa de a se căi. Dacă este un caz grav, ar trebui să fie monitorizați

îndeaproape și, de îndată ce se descoperă că vorbesc sau acționează cu scopul de a îndeplini un anumit motiv sau țel, ar trebui să fie imediat opriți și restricționați. Dacă este un caz și mai grav, ar trebui să fie tratați și abordați conform principiilor bisericii pentru îndepărtarea și excluderea oamenilor. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească lucrătorii și conducătorii când acești oameni, evenimente și lucruri implicate în lupta pentru statut apar în viața bisericească. Desigur, necesită și ca toți frații și surorile să ia atitudine și să coopereze cu conducătorii și lucrătorii la această lucrare, restricționând împreună diversele comportamente și acțiuni ale oamenilor răi care provoacă perturbări și tulburări, asigurându-se că nu va mai fi nicio perturbare sau tulburare din partea oamenilor răi în viața bisericească, străduindu-se să se asigure că fiecare moment de viață bisericească este luminat de Duhul Sfânt, plin de pace și bucurie și de prezența lui Dumnezeu, că are binecuvântarea și îndrumarea lui Dumnezeu și să se asigure că fiecare adunare este un prilej de bucurie și câștig. Acesta este cel mai bun tip de viață bisericească, unul pe care Dumnezeu vrea să îl vadă. Asumarea acestei lucrări este relativ complexă pentru conducători și lucrători, fiindcă implică relații interpersonale și implică reputația și interesele oamenilor, precum și nivelul lor de înțelegere a adevărului, făcând-o într-un fel și mai provocatoare. Totuși, când apar probleme, nu le evitați și nu reduceți problemele majore la unele mărunte, lăsându-le în cele din urmă nerezolvate; nici nu ar trebui să fie tratați folosind filosofii pentru interacțiuni lumești, prefăcându-vă că nu-i vedeți. Cu atât mai puțin, nu fiți persoane care caută să le facă pe plac oamenilor, ci mai degrabă tratați diversele tipuri de oameni care luptă pentru statut conform adevărurilor-principii. Este clară această părtășie? (Da.) Atunci aici se încheie părtășia noastră despre a cincea chestiune.

VI. A se implica în relații nepotrivite

A șasea chestiune care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii este a se implica în relații nepotrivite. Atât timp cât oamenii intră în contact și pot să se întrunească, va exista viață colectivă și vor rezulta diverse relații care decurg din acest lucru. Așadar, care dintre aceste relații sunt potrivite și care sunt nepotrivite? Să vorbim mai întâi despre ceea ce constituie relații potrivite și apoi să avem părtășie despre cele nepotrivite. Când frații și surorile se întâlnesc și se salută, ar putea să spună lucruri precum: „Cum îți merge în ultima vreme? Ești sănătos? Copilul tău începe liceul anul viitor? Cum merge afacerea soțului tău?” Se consideră astfel de salutări reciproce o relație potrivită? (Da.) De ce spuneți asta? Pentru că, atunci când se întâlnesc întâmplător doi oameni care nu s-au văzut de mult timp, a spune câteva cuvinte de întâmpinare este eticheta de bază, precum și cea mai elementară manifestare a grijii și întâmpinării. Toate acestea sunt cuvinte, acțiuni și subiecte relevante pe care oamenii le aduc în discuție în limitele umanității normale. Judecând după conversația lor de până acum, se pare că relația lor este destul de potrivită. Dialogul lor se bazează atât pe etichetă, cât și pe umanitatea normală și, din aceste două puncte, se poate determina

că relația dintre cei doi oameni care poartă o conversație este potrivită, reprezentând o relație interpersonală normală. Dacă doi oameni se cunosc foarte bine, însă atunci când se întâlnesc sunt amândoi încruntați și nu vorbesc unul cu celălalt, iar când se uită unul la altul, ochii lor sunt plini de ostilitate, este aceasta o relație normală? (Nu, nu este.) De ce nu este normală? Cum anume ar trebui definită? Când doi oameni se întâlnesc, dar niciunul nu-l salută pe celălalt sau nici măcar nu spune: „Bună!” și, cu atât mai puțin, nu se angajează într-o conversație sau într-un dialog normal, este evident că manifestările lor nu reflectă ceea ce se așteaptă de la umanitatea normală. Relația lor nu este o relație interpersonală normală; este oarecum sucită, însă tot nu constituie o relație nepotrivită, încă e destul de departe de asta. În general, dacă relația dintre doi oameni este fondată pe baza umanității normale, în care indivizii pot să interacționeze și să se asocieze normal și conform principiilor și să se ajute, să se sprijine și să se aprovizioneze reciproc, toate acestea indică relații potrivite între oameni. Înseamnă a gestiona lucrurile ca pe o afacere, a nu face tranzacții, fără interese încurcate, cu atât mai puțin cu ură, iar acțiunile nu sunt determinate de dorințe trupești. Toate acestea fac parte din sfera relațiilor potrivite. Oare această sferă nu este cam mare? Relațiile interpersonale normale implică dialog și comunicare în limitele umanității normale, interacționând și asociindu-se cu alții și lucrând împreună pe baza conștiinței și rațiunii umanității normale. La un nivel mai înalt, implică interacțiune și asociere conform adevărilor-principii. Aceasta este o definiție generală a relațiilor interpersonale potrivite dintre oameni. A se saluta când se întâlnesc este cea mai normală formă de interacțiune. A fi capabili să salute și să poarte o conversație fără să își dea aere, să nu simuleze afecțiunea când aceasta nu există, să nu se poarte cu superioritate, să vorbească fără să-i asuprească pe ceilalți sau să se preamărească, vorbind și comunicând normal – așa ar trebui să vorbească și să comunice aceia care au umanitate normală și este modul fundamental de interacțiune în cadrul relațiilor interpersonale normale. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să aibă conștiință și rațiune și să interacționeze, să se asocieze și să lucreze împreună cu ceilalți conform principiilor și standardelor pe care Dumnezeu le cere de la oameni. Aceasta este cea mai bună abordare. Acest lucru poate să Îl mulțumească pe Dumnezeu. Așadar, care sunt adevărurile-principii cerute de Dumnezeu? Ca oamenii să fie înțelegători cu ceilalți atunci când aceștia sunt slabi și negativi, ținând cont de durerea și dificultățile celorlalți, și apoi să se intereseze despre aceste lucruri, să ofere ajutor și sprijin și să le citească din cuvintele lui Dumnezeu, ca să-i ajute să-și rezolve problemele, permițându-le să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să nu mai fie slabi, și aducându-i înaintea lui Dumnezeu. Nu este în conformitate cu principiile această cale de practicare? Practicarea în felul acesta este în conformitate cu adevărurile-principii. Firește, relațiile de acest fel sunt cu atât mai mult în conformitate cu adevărurile-principii. Când oamenii provoacă intenționat tulburări și perturbări sau își fac intenționat datoria într-un mod superficial, dacă vezi asta și ești capabil să le arăți aceste lucruri, să îi admonestezi și să-i ajuți conform principiilor, atunci asta este în conformitate cu adevărurile-principii.

Dacă te faci că nu vezi sau le scuzi comportamentul și îi acoperi și chiar mergi până într-acolo încât să spui lucruri frumoase pentru a-i lăuda și a-i aproba, aceste moduri de a interacționa cu oamenii, de a gestiona problemele și de a te ocupa de ele sunt, în mod clar, contrare adevărilor-principii și nu au nicio bază în cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, aceste moduri de a interacționa cu oamenii și de a trata problemele sunt în mod clar nepotrivite, iar acest lucru chiar nu este ușor de descoperit dacă ele nu sunt disecate și discernute conform cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii care nu înțeleg adevărul nu sunt în măsură să recunoască aceste chestiuni și, chiar dacă recunosc că acestea constituie probleme, nu le este ușor să le rezolve. Am spus deseori că toată omenirea coruptă trăiește după firea Satanei, iar aceste manifestări sunt dovada acestui lucru. Acum vedeți clar acest lucru?

Părtășia noastră de azi se axează în principal pe expunerea manifestărilor a patru tipuri de relații nepotrivite care provoacă perturbări și tulburări vieții bisericești. Cine sunt cei care se implică în relații nepotrivite în cadrul bisericii? Ce anume constituie o relație nepotrivită? Ce chestiuni include implicarea în relații nepotrivite? Fiindcă subiectul nostru principal implică diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, această discuție despre relațiile nepotrivite este limitată la cei care provoacă perturbări și tulburări vieții bisericești. Nu vom parcurge de-a valma toate tipurile de relații nepotrivite, iar chestiunile din afara vieții bisericești nu sunt treaba noastră. Trebuie să înțelegeți în mod pur acest lucru, fără nicio abatere. Așadar, când vine vorba de implicarea în relații nepotrivite, care chestiuni și care relații dintre oameni sunt nepotrivite? Care relații nepotrivite provoacă perturbări și tulburări vieții bisericești și majorității oamenilor? Merită să avem părtășie despre aceste chestiuni? (Da.) Acestea sunt chestiuni care trebuie abordate în mod clar în părtășia noastră.

A. Relații nepotrivite între sexe

Care este cel mai obișnuit tip de relație nepotrivită, ușor de înțeles și de caracterizat, din viața bisericească? (Relațiile dintre sexe.) Aceasta este prima ipostază care le vine în minte oamenilor atunci când se gândesc la relații nepotrivite. Unii oameni, oricând se află într-un grup, flirtează mereu cu sexul opus; fac gesturi și spun expresii sugestive, vorbesc într-o manieră deosebit de expresivă și le place să se dea în spectacol. Ca să folosim un termen nepotrivit, își etalează sexualitatea. În fața sexului opus, le place să pară spirituali, amuzanți, romantici, gentlemen, eroici, carismatici și învățați, printre alte calități; le place în special să se dea în spectacol. De ce se dau în spectacol? Nu ca să lupte pentru statut, ci ca să atragă sexul opus. Cu cât le acordă atenție mai mulți membri ai sexului opus, aruncându-le priviri admirative, pline de venerație și de adorație, cu atât mai entuziasmați și mai energici devin. Pe măsură ce petrec mai mult timp participând la viața bisericească și intră în contact cu mai mulți oameni, aceștia vizează câteva persoane, flirtând și schimbând priviri cu unii membri ai sexului opus, vorbind deseori într-o manieră provocatoare, chiar și cu un strop de hărțuire sexuală. Este potrivită

această relație între oameni? (Nu.) Aceasta constituie implicarea în relații nepotrivite. Astfel de indivizi chiar folosesc timpul dedicat adunării pentru a se da în spectacol, vorbind în așa fel încât să pară deosebit de spirituali și fermecători în fața persoanei de care le place sau de care sunt interesați, apelând la gesturi și priviri sugestive, afișând o expresie triumfătoare și entuziasmată, chiar făcând pe grozavii, și toate acestea cu ce scop? Pentru a atrage sexul opus într-o relație nepotrivită. În ciuda dezgustului resimțit de mulți frați și surori față de acest lucru și în ciuda numeroaselor avertismente din partea celor din jurul lor, ei tot nu se opresc și persistă în seducția lor nechibzuită. Dacă asemenea relații nepotrivite implică doar doi oameni care flirtează unul cu celălalt în afara vieții bisericești și nu afectează viața bisericească sau lucrarea bisericii, atunci problema poate fi lăsată deoparte, deocamdată. Totuși, dacă cei care se implică în relații nepotrivite adoptă de obicei astfel de comportamente în cadrul vieții bisericești și le provoacă tulburări celorlalți, ar trebui să fie avertizați și restricționați. Dacă nu se corectează în ciuda repetatelor admonestări și au tulburat deja grav viața bisericească, ar trebui să fie îndepărtați din biserică prin votul aleșilor lui Dumnezeu. Este potrivită această abordare? (Da.) Dacă sunt doar tineri care ies împreună în mod normal, și ei ar trebui să fie discreți în timpul adunărilor, ca să nu-i afecteze pe ceilalți. Biserica este un loc pentru venerarea lui Dumnezeu, citirea prin rugăciune a cuvintelor Sale și trăirea vieții bisericești; afecțiunile personale nu ar trebui aduse în viața bisericească, să îi tulbure pe ceilalți. Dacă le provoacă tulburări celorlalți, dacă le afectează dispoziția în timpul adunărilor și citirea cuvintelor lui Dumnezeu, înțelegerea și cunoașterea cuvintelor Sale, făcându-i pe mai mulți oameni să fie distrași și mai tulburați, atunci, o astfel de relație este caracterizată ca o relație nepotrivită. Chiar și relațiile de cuplu legitime, dacă le provoacă tulburare celorlalți, vor fi caracterizate ca relații nepotrivite, ca să nu mai vorbim de seducerea sexului opus în afara relațiilor de cuplu. Prin urmare, dacă cineva se implică în relații nepotrivite în cadrul vieții bisericești, nu ar trebui să i se permită tacit sau să fie tolerat, ci ar trebui să primească avertismente, restricții și chiar să fie îndepărtat conform principiilor. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească. Dacă se descoperă că o persoană se implică în relații nepotrivite și le-a provocat tulburări celor mai mulți oameni din biserică, determinându-i pe ceilalți, prin prezența sa, să fie distrași și prinși în mrejele unor gânduri desfrânate, ducând chiar și la despărțirea familiilor și determinarea unor credincioși noi să-și piardă interesul pentru adunări, cititul cuvintelor lui Dumnezeu sau chiar și pentru credința însăși, devenind în schimb mai îndrăgostiți de persoana pe care o adoră, dorindu-și să fugă cu ea, să-și trăiască zilele împreună și să-și abandoneze credința – dacă gravitatea situației a escaladat până la acest nivel, însă conducătorii și lucrătorii nu o iau în serios, crezând că e vorba doar de dorințe carnale umane, că nu este nimic grav și că e ceva ce toți oamenii normali fac, fără să recunoască gravitatea problemei sau, cu atât mai puțin, fără să-și dea seama cât de departe poate să ajungă problema, ci mai degrabă ignorând-o, fiind deosebit de amorțiți și obtuși în răspunsul lor la aceste probleme,

provocând în cele din urmă efecte adverse majorității celor din biserică – atunci natura acestor incidente constituie perturbări și tulburări grave. De ce spun că acestea constituie perturbări și tulburări grave? Pentru că aceste incidente tulbură și strică ordinea normală a vieții bisericești. Prin urmare, odată ce asemenea indivizi apar în biserică, ar trebui să fie restricționați, oricât de puțini sau numeroși ar fi, asigurându-se că fiecare caz este abordat și, dacă situația este gravă, trebuie să fie izolați. Dacă izolarea nu dă rezultate, iar ei continuă să seducă sexul opus, să tulbure viața bisericească și să strice ordinea normală a bisericii, atunci ar trebui să fie îndepărtați din biserică, în conformitate cu principiile. Este potrivită această abordare? (Da.) Impactul unor asemenea lucruri asupra vieții bisericești și asupra lucrării bisericii este extrem de dăunător; sunt asemănătoare ciumei și trebuie să fie eradicate.

Toți cei care sunt înclinați spre seducerea sexului opus o fac oriunde se duc, adoptând neobosit aceste comportamente. Țintele seducției și hărțuirii lor sunt deseori persoane tinere și atrăgătoare, dar uneori implică și persoane de vârstă medie – caută din inițiativă oportunități de a seduce pe oricine li se pare atrăgător. Dacă intenționează să-i seducă pe alții, unii oameni nu pot rezista ispitei și vor fi păcăliți, ceea ce duce ușor la relații nepotrivite. Fiindcă statura oamenilor este prea mică și lor le lipsește credința autentică în Dumnezeu, precum și înțelegerea adevărului, cum ar putea să învingă aceste ispite și să se împotrivescă unor astfel de tentații? Statura oamenilor este prea mică; sunt îndeosebi slabi și lipsiți de puteri când se confruntă cu ispite și tentații. Le este dificil să rămână neafecțați. A fost un bărbat care era conducător și încerca să seducă orice femeie frumoasă vedea; uneori, nu era de-ajuns să seducă una singură – putea seduce trei sau patru femei, făcându-le pe toate să fie captivate de el până la a-și pierde pofta de mâncare și a nu mai putea dormi, ba chiar până la a-și pierde dorința de a-și face îndatoririle. Așa era „farmecul” acestui bărbat. Dacă doar ar fi interacționat normal cu femeile, fără să încerce în mod deliberat să le seducă, influența lui nu ar fi fost atât de extinsă. Doar când a jucat teatru intenționat și a sedus femeile, tot mai multe persoane au fost duse de nas, crescând numărul celor care au fost seduse să aibă relații nepotrivite cu el. Femeile au devenit incapabile să se împotrivescă și au căzut în aceste ispite. Acesta a fost „farmecul” dorinței carnale; ceea ce a făcut el a creat ispite, tentații și tulburări pentru ambele părți. Un bărbat care seduce mai multe femei deodată – avea inima chinuită sau ce era cu el? Cărei femei să îi dea atenție mai întâi, pe care să o satisfacă mai întâi – n-ar fi epuizat mintal? (Ba da.) Dacă era atât de epuizant, de ce a continuat să se comporte așa? Aceasta este ticăloșie; acesta era soiul de creatură care era el, aceasta era natura lui. Odată ce victimele sunt seduse și cad în ispită, le este ușor să scape de ea? Odată ce au căzut în capcana ispitei, le va fi greu să scape. A mânca, a dormi, a umbla, a realiza îndatoriri – indiferent ce fac, mințile lor se gândesc mult la această persoană, inimile lor sunt mistuite de această persoană. Asemenea tulburări sunt extrem de grave! Ceea ce urmează este gândirea constantă la modul în care să o mulțumească pe această persoană, cum să se arunce în brațele ei, cum să o

cucerească, cum să o monopolizeze, cum să concureze și să lupte cu alți rivali. Nu sunt acestea consecințele faptului de a fi tulburat? Este ușor să scapi de o asemenea stare? (Nu este ușor.) Consecințele devin grave. În acest moment, mai poate inima cuiva să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu? Când citește cuvintele lui Dumnezeu, mai poate fi absorbit de ele? Mai poate avea lumină? În timpul adunărilor, va mai avea chef să contemple și să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și să-i asculte pe ceilalți împărtășind cuvintele lui Dumnezeu? Nu; inima sa va fi plină de dorințe carnale, de obiectul adorației sale, lipsită de orice lucruri importante – nici măcar Dumnezeu nu va mai fi în inima sa. Ceea ce urmează este să chibzuiască la modul în care să experimenteze iubirea, cum să fie romantic și așa mai departe, iar dorința de a crede în Dumnezeu s-a pierdut cu totul. Sunt bune aceste consecințe? Este asta ceea ce oamenii vor să vadă? (Nu.) Sunt consecințele faptului de a fi sedus și de a cădea în ispită ceva ce oamenii pot să prevină? Pot oamenii să controleze aceste consecințe? Poate să depindă de ei să decidă? Pot ei să atingă nivelul de a fi capabili să se oprească atunci când își doresc asta în inimile lor? Nimeni nu poate face asta. Aceasta este consecința tulburărilor provocate asupra oamenilor de asemenea relații nepotrivite. Când Dumnezeu este absent din inima cuiva, iar acea persoană nu își mai dorește să citească ale Sale cuvinte, care sunt consecințele? Mai este speranță pentru mântuire? Speranța pentru mântuire devine nulă. Totul este pierdut; acele doctrine sărăcicioase înțelese înainte, determinarea și hotărârea de a se consuma pentru Dumnezeu și dorința de a dobândi mântuirea lui Dumnezeu sunt toate alungate – acestea sunt consecințele. Oamenii se îndepărtează de Dumnezeu, Îl resping în inimile lor și sunt și ei respinși de către Dumnezeu. Această consecință nu este ceva ce își dorește să vadă cineva care crede în Dumnezeu și Îl urmează, nici nu este un fapt pe care îl poate accepta orice adept al lui Dumnezeu. Totuși, odată ce oamenii cad în asemenea ispite și sunt prinși în vârtejul relațiilor nepotrivite, li se pare dificil să se elibereze și sunt cu atât mai incapabili să se controleze. Prin urmare, asemenea relații nepotrivite ar trebui restricționate. În cazurile grave, cei care tulbură și hărțuiesc neîncetat sexul opus ar trebui să fie înlăturați din biserică prompt și rapid, astfel încât să nu tulbure viața bisericească și, cu atât mai mult, ca să-i împiedice pe mai mulți oameni să cadă în mrejele ispitei. Este rezonabilă această abordare? (Da.)

În al doisprezecelea articol al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor, aceștia trebuie să depună cel mai mare efort în fiecare sarcină pentru a se asigura că aleșii lui Dumnezeu pot să ducă o viață bisericească normală, protejându-i pe frați și surori de orice interferențe și tulburări din viața bisericească. Asta înseamnă protejarea tuturor fraților și surorilor care pot duce o viață bisericească normală. Ce anume ar trebui să fie protejat? Frații și surorile ar trebui să fie protejați, astfel încât să poată veni în liniște înaintea lui Dumnezeu, în timpul adunărilor, și să citească prin rugăciune, în pace, cuvintele lui Dumnezeu și să le împărtășească; în același timp, frații și surorile ar trebui să fie capabili să se roage lui Dumnezeu în asentiment, să caute intențiile Lui, să caute

luminare și iluminare de la El, să dobândească prezența Lui și să primească binecuvântările și îndrumarea Sa. Acesta este cel mai mare și cel mai important interes al tuturor fraților și surorilor și este esențial pentru toți; are legătură cu posibilitatea lor de a fi mântuiți și de a avea o destinație bună. Prin urmare, este necesar să fie restricționați, izolați sau îndepărtați cu rigurozitate cei care se implică în relații nepotrivite în cadrul bisericii; trebuie supravegheați cu strictețe mai ales cei care se implică în relații între sexe. Ce înseamnă supraveghere? Dacă este doar un caz minor, ar trebui să fie expuși și emondați, opriți și restricționați prompt și împiedicați să-i afecteze pe ceilalți. Dacă este un caz grav, este necesar să se acționeze decisiv și fără ezitare; ar trebui să fie îndepărtați din biserică cât mai curând posibil, pentru a-i împiedica să-i tulbure pe mai mulți oameni. Dacă își doresc să provoace tulburări, lăsați-i să o facă afară în lume, tulburând pe oricine vor ei; e suficient să spunem că niciunul dintre frații și surorile care urmăresc adevărul în viața bisericească nu ar trebui să fie tulburați de ei. Acestea sunt principiul și țelul principal ale lucrării conducătorilor și lucrătorilor în ceea ce privește această a douăsprezecea responsabilitate.

B. Relațiile homosexuale

Referitor la chestiunea relațiilor nepotrivite, tocmai am avut părtășie în principal despre implicarea în relații nepotrivite între sexe. Când sunt implicate seducerea, tentația, fala și tachinarea sexului opus; abordarea activă a acestuia și încercarea de a se apropia de el; și căutarea frecventă, cu sau fără intenție, de a sta alături de această persoană la adunări; când, pe lângă seducerea unei persoane, există și trecerea la alta dacă prima încercare eșuează, astfel încât sunt hărțuiți mulți membri de sex opus din biserică, atunci această problemă a devenit gravă. Acestea acoperă relațiile nepotrivite între sexe. Pe lângă relațiile cu sexul opus, există de asemenea unele relații nepotrivite între persoane de același sex. Dacă doi oameni de același sex au o relație specială de prietenie, se cunosc de mult timp și sunt destul de apropiați, atunci este potrivit să interacționeze des. Totuși, odată ce escaladează la a se implica în relații desfrânate ale trupului, și acestea ar trebui clasificate ca nepotrivite. Dacă între doi oameni de același sex contactul fizic este frecvent, într-o asemenea măsură încât ei folosesc între ei în mod obișnuit un limbaj de natură provocatoare și ambii pot fi deseori văzuți îmbrățișându-l pe celălalt sau afișând comportamente și manifestări mai evidente, atunci, cu timpul, devine clar pentru toată lumea: „Nu e vorba că acești doi oameni se ajută reciproc sau că au personalități compatibile; ei nu interacționează în limitele umanității normale. Aceasta este homosexualitate!” Acum, cei mai mulți oameni înțeleg că homosexualitatea este o relație nepotrivită, chiar având o natură mai gravă și fiind mai nepotrivită decât cea dintre sexe diferite. Dacă există asemenea relații în cadrul bisericii, acestea s-ar putea răspândi ca o ciumă, ducându-i pe unii în acest tip de ispită și tentație. Unii oameni spun că s-au dedat la homosexualitate în trecut, dar nu au făcut-o de bunăvoie. Lăsând laoparte dacă sunt cu adevărat homosexuali sau care este

orientarea lor sexuală, dacă pot să cadă într-o astfel de ispită, fiind tentați – fără să vorbim deocamdată dacă au făcut-o de bunăvoie sau în mod pasiv – atunci, în primul rând, au fost tulburați de asta. Judecând după afirmația lor că nu au făcut-o de bunăvoie, aceștia au fost victime. Prin urmare, dacă homosexualii seduc și ademenesc alți oameni de același sex, cei care sunt ademeniți, chiar dacă ei înșiși nu sunt neapărat homosexuali, pot să devină așa ceva după ce au fost ademeniți de unul dintre aceștia. Nu este aceasta o situație periculoasă? De ce să spunem că acești oameni sunt homosexuali? Indivizii heterosexuali care seduc mulți oameni se încadrează în categoria promiscuității, ceea ce constituie o relație nepotrivită. Așadar, când doi oameni de același sex au o relație apropiată și se înțeleg bine, se țin de mână și se îmbrățișează, toate acestea fiind lucruri normale, cum pot ele să escaladeze până într-acolo încât sunt definiți drept homosexuali? Din cauza relației sexuale dintre ei – odată ce se atinge acest nivel al relației, aceasta devine homosexuală. Când își petrec brațele peste umerii celuilalt, se agață de gâtul celuilalt sau se cuprind de mijloc, acesta nu este un contact fizic normal între indivizi de același sex; mai degrabă este un contact fizic stârnit de dorințe carnale, având o natură diferită și, astfel, încadrându-se în categoria relațiilor nepotrivite. Pentru cei mai mulți oameni din biserică, este edificatoare sau nu vederea unor astfel de homosexuali? (Nu, nu este edificatoare.) Se simt tulburați majoritatea oamenilor după ce văd acest lucru? Dacă nu ai fi informat de situație și și-ar petrece brațul după gâtul sau mijlocul tău sau chiar te-ar săruta pe față, te-ai simți tulburat? (Da.) După ce te simți tulburat, ai avea inima ușurată sau neliniștită? (M-aș simți dezgustat.) Atunci ai simți că ai păcătuit? Dacă nu înțelegi exact care este esența acestui tip de problemă și ești doar atins de o persoană de același sex sau ai un contact fizic cu ea, fără să îi dai prea multă atenție după aceea, atunci nu este o mare problemă. Totuși, dacă te gândești la asta și o faci neîncetat, iar apoi nu poți să renunți la această persoană, la fel ca atunci când cineva tânjește după sexul opus, indiferent dacă tu te împotrivești sau nu în conștiința ta subiectivă, atunci apariția acestor gânduri în mintea ta indică faptul că ai fost deja tulburat, nu-i așa? Prin urmare, natura relațiilor homosexuale, acest tip de relație nepotrivită, este mult mai gravă. Unii oameni nu reușesc să vadă diferența dintre promiscuitatea care are loc între heterosexuali și homosexualitate și tratează aceste două chestiuni ca fiind echivalente. De fapt, problema homosexualității este mult mai gravă decât cea a promiscuității dintre heterosexuali.

Dacă apar în biserică indivizi care se implică în relații homosexuale și nu sunt restricționați, aceștia constituie o amenințare și le provoacă tulburări tuturor. Ce fel de tulburări? La prima vedere, cei mai mulți oameni nu pot detecta nicio problemă cu umanitatea acestora atunci când interacționează cu ei, dar interacțiunea prelungită le înțețosează gândurile și le întunecă inimile. Își pierd entuziasmul pentru credința în Dumnezeu și, fără să întâmpine nicio problemă aparte, nu mai sunt dispuși să creadă în Dumnezeu, își pierd interesul pentru citirea cuvintelor Sale, se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu în inimile lor și nutresc gânduri rele de renunțare la credința lor. Prin

urmare, astfel de relații homosexuale nepotrivite nu ar trebui să fie doar oprite și restricționate în cadrul bisericii; și cei care se implică în ele ar trebui să fie înlăturați prompt din biserică. Este un lucru categoric. Odată ce sunt descoperiți, indiferent de îndatoririle pe care le fac sau de statutul lor, asemenea indivizi trebuie să fie înlăturați prompt din biserică, fără nicio îngăduință! Aceasta este reglementarea bisericii. De ce s-a instituit această reglementare? E întemeiată pe motive solide. Dumnezeu a creat oamenii ca bărbați și femei; după ce l-a creat pe Adam, partenera lui a fost Eva, nu un alt Adam. A lua asemenea măsuri împotriva celor care se implică în relații homosexuale se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și este absolut corect. Unii ar putea spune: „De ce să nu li se ofere acestor oameni o șansă să se căiască? Sunt tineri; nu ar trebui să li se permită să comită unele acte ridicole?” Nu! Alte acte ridicole ar putea fi tratate diferit, în funcție de circumstanțe și natură, dar acest act ridicol precis nu este în mod categoric doar un act ridicol; categoric nu poate fi tolerat și oricine comite un asemenea act în cadrul bisericii trebuie să fie înlăturat prompt! Dacă o întreagă biserică ar fi alcătuită din homosexuali, atunci toți ar fi înlăturați. O asemenea biserică nu este de dorit, nici măcar una! Acesta este principiul. Unii spun: „Câțiva oameni sunt implicați într-o relație homosexuală cu o singură persoană, dar nu i-au sedus pe alții sau nu au început să tulbure pe nimeni altcineva. Ar trebui să ne ocupăm de astfel de oameni și să fie îndepărtați?” Dacă într-adevăr sunt homosexuali, a-i lăsa să rămână în biserică echivalează cu a pune o bombă cu ceas printre aleșii lui Dumnezeu – sigur va exploda, mai devreme sau mai târziu. Chiar dacă nu tulburaseră, nu seduseseră sau nu hărțuiseră niciun individ de același sex, asta nu înseamnă că nu o vor face pe viitor. Poate că nu au găsit încă o persoană care să-i atragă, de care să le placă sau poate că nu e momentul potrivit și tuturor încă le lipsește cunoașterea și înțelegerea reciprocă. Dar, odată ce momentul este potrivit și adecvat pentru asemenea oameni, ei vor trece la acțiune. Prin urmare, astfel de indivizi categoric nu trebuie niciodată să fie tolerați sau să li se permită să rămână în cadrul bisericii, deoarece sunt nefirești și non-umani. Biserica nu vrea asemenea oameni. A se ocupa în acest mod de cei implicați în astfel de relații nepotrivite nu este un lucru greșit sau excesiv. Totuși, unii oameni spun: „Câțiva homosexuali par să fie destul de buni; nu au făcut nimic rău, respectă legile și reglementările, sunt respectuoși cu cei mai în vârstă și îi iubesc pe cei tineri, fac mereu fapte bune, unii chiar au daruri și aptitudini, iar alții sunt deosebit de milostivi și de ajutor în biserică. Ar trebui să-i lăsăm să rămână în biserică.” Este corect acest gând? (Nu.) Indiferent dacă gândurile tale sunt greșite sau corecte, trebuie să fii capabil să deslușești natura homosexualilor. Principiul de practică al bisericii pentru indivizii implicați în relații homosexuale este ca aceștia să fie îndepărtați. Acesta este un decret administrativ pe care nimeni nu poate să-l încalce; toți trebuie să practice conform acestui principiu.

Manifestările acestor două tipuri de relații nepotrivite despre care tocmai am avut părtășie sunt cele mai ușor de discernut, de deslușit și de clasificat de către oameni. Referitor la cei implicați în astfel de relații nepotrivite, în primul rând conducătorii și

lucrătorii trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile, folosind măsuri precum oprirea, restricționarea, izolarea și îndepărtarea pentru a se ocupa de ei. În al doilea rând, frații și surorile ar trebui, de asemenea, să-i discearnă și să păstreze distanța față de cei implicați în aceste două tipuri de relații nepotrivite, astfel încât să evite să fie ademeniți și să cadă în ispită, lucru care le-ar putea afecta credința în Dumnezeu și urmărirea adevărului pentru a dobândi mântuirea. Odată ce cad în ispită, le este greu să scape de ea. Cei mai mulți oameni ar trebui să fie capabili să discearnă aceste două tipuri de persoane. Nu vă purtați cum se comportă oamenii în societate, pretinzând că nu vedeți cine cu cine flirtează, lipsiți de o opinie sau o atitudine corectă față de cei care se dedau la promiscuitate, capabili să interacționați normal cu asemenea indivizi atât timp cât nu sunt implicate propriile interese, vorbind cum ar vorbi oricine în mod obișnuit, de parcă totul ar fi în regulă. Au asemenea oameni principii în modul în care îi tratează pe alții? Deloc. Toți non-credincioșii trăiesc după filosofii pentru interacțiuni lumești, străduindu-se să nu ofenseze pe nimeni ca să se protejeze, dar casa lui Dumnezeu este cu totul diferită de societatea non-credincioasă. În casa lui Dumnezeu, adevărul deține puterea. Dumnezeu le cere oamenilor să-i trateze pe ceilalți pe baza adevărilor-principii. Toți aleșii lui Dumnezeu acceptă adevărul și se echipează cu el și îl folosesc pentru a-i discerne și a-i trata pe ceilalți, nu doar ca să mențină viața bisericească și să-i protejeze pe frați și surori, ci, mai important, ca să se protejeze pe ei înșiși de suferința provocată de ispită și să evite să fie ademeniți în ispită. Cu cât mai devreme poți să-i discerți pe astfel de indivizi și să te îndepărtezi de ei, cu atât vei fi mai capabil să te îndepărtezi de ispită și să fii protejat. Acesta este modul în care ar trebui să-i tratezi pe indivizii implicați în relații nepotrivite; este în acord cu adevărurile-principii și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

C. Relații nepotrivite bazate pe interese personale

Un alt tip de relație nepotrivită este cea bazată pe interese personale. Oamenii fac lucruri precum flatarea, preamărirea, lăudarea și intrarea în grațiile celorlalți de dragul intereselor. A aduce în viața bisericească o conduită atât de necinstită și o atmosferă ticăloasă îi afectează grav pe cei care citesc în liniște cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă experiențele împărtășite. Odată ce se stabilește o relație bazată pe interese personale, indivizii implicați vor spune sau vor face deseori lucruri în pofida dorințelor lor, în beneficiul propriu. De exemplu, dacă cineva vede că o altă persoană i-ar putea fi în vreun fel de folos afacerii sau intereselor personale, s-ar putea să o aleagă pe aceasta drept conducător, să o propună pentru o anumită datorie sau să fie de acord cu orice spune acea persoană, afirmând că este corect, indiferent dacă este în conformitate cu adevărul sau nu, pentru a-i intra în grații. Ca să îi intre în grații, face multe lucruri care nu sunt în conformitate cu principiile și contrazic adevărul, care îi tulbură pe aleșii lui Dumnezeu când aceștia discern oameni, evenimente și lucruri și pătrund în adevăr. Descrie ceea ce este greșit și denaturat drept bun, descrie noțiunile și închipuirile umane ca fiind în

conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și așa mai departe, tulburând astfel gândurile oamenilor, țelul și direcția corectă a ceea ce urmăresc ei. Toate aceste comportamente izvorăsc din păstrarea unei relații bazate pe interese personale. Ca să-și protejeze și să-și păstreze propriile interese, poate să vorbească în pofida conștiinței sale și să acționeze în pofida principiilor. Ceea ce spune și face provoacă tulburări și distrugere vieții bisericești, în cele din urmă făcând și mai mulți oameni să fie incapabili să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să le citească prin rugăciune sau să împărtășească experiențe personale într-un mod normal și ordonat, ducând la pierderi suferite de intrarea în viață a oamenilor. Când au părtășie despre înțelegerile lor personale bazate pe experiență, oamenii se confruntă deseori cu interferența relațiilor oamenilor bazate pe interese personale; unele sunt interferențe verbale, altele comportamentale, iar unele țin de țeluri și direcții. Oamenii sunt deseori întrerupți când au părtășie despre adevăr și citesc prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu, sunt frecvent determinați să devieze de la subiect și sunt deseori afectați în diverse măsuri. Prin urmare, ar trebui să fie restricționați cei care se implică în relații nepotrivite bazate pe interese personale, precum și alte comportamente aferente. Conducătorii de biserică puși în fața acestor probleme nu ar trebui să închidă ochii și, cu siguranță, nu ar trebui să se complacă în astfel de fapte rele, tolerând apariția unor astfel de chestiuni în cadrul vieții bisericești. În schimb, ar trebui să fie vigilenți și perspicace, să le oprească și să le restricționeze prompt.

Implicarea în relații nepotrivite bazate pe interese personale este un lucru obișnuit în biserică. De exemplu, dacă cineva plănuiește să candideze la alegeri pentru poziția de viitor conducător de biserică, ar putea să atragă un grup de oameni și să le divulge acestora ideile sale. Acești oameni nu sunt nesăbuiți; ei insinuează: „Dacă te alegem pe tine, ce beneficii ne vei aduce?” Astfel, se formează între ei o relație bazată pe interese personale. Ca să-și apere interesele personale, deseori au aceeași atitudine față de diverse chestiuni în timpul adunărilor. Fără ca alții să fie conștienți sau să cunoască exact contextul, ei vorbesc mereu despre cât de bună este o persoană, despre modul în care este permis și binecuvântat de Dumnezeu ceea ce face o altă persoană, despre cine a adus jertfe și cât de mult a oferit și cine ce contribuții a adus casei lui Dumnezeu, deseori ridicându-se în slăvi și lăudându-se reciproc. În viața bisericească, ei propagă aceste lucruri în numele acordului la care au ajuns mai devreme și pentru a-și apăra interesele reciproce. De exemplu, cineva ar putea spune: „Dacă mă alegi pe mine conducător, odată ce îmi revendic poziția, te voi face lider de grup.” Nu caută toți câștiguri personale? Pentru a-și realiza interesele, nu trebuie să spună anumite lucruri sau să facă anumite acțiuni? Astfel, afișează o varietate de manifestări în timpul adunărilor, toate cu scopul de a susține acordul la care au ajuns mai devreme și interesele implicate. Înainte să-și atingă țelul, majoritatea lucrurilor pe care le fac sunt dictate de interese. Așadar, nu sunt destul de nepotrivite intențiile și scopurile din spatele a ceea ce spun și fac? Nu este relația stabilită între ei una nepotrivită? Nu ar trebui să

fie restricționate în cadrul bisericii asemenea relații nepotrivite? Unii spun: „Cum putem să restricționăm acest lucru dacă nu este descoperit?” Cu excepția cazului în care nu sunt făcute deloc, odată ce sunt întreprinse, astfel de chestiuni pot fi descoperite și vor fi date în vileag. Dacă oamenii au părtășie cum se cuvine despre adevăr și despre înțelegerile și experiențele personale, fără să adauge nimic ce nu are legătură cu adevărul, toată lumea poate să-și dea seama de acest lucru. Dacă există falsități, oamenii le pot discerne și pe acestea. Prin urmare, ar trebui să fie restricționate și diversele relații tranzacționale care apar în biserică pentru apărarea intereselor reciproce; cel puțin, cei implicați ar trebui să fie avertizați și să se aibă părtășie cu ei, lăsându-i să-și recunoască propriile probleme și să înțeleagă consecințele grave ale implicării în astfel de activități, permițându-le totodată fraților și surorilor să discearnă natura acestor probleme. Ce impact are acest tip de activitate asupra majorității oamenilor? Îi determină pe aceștia să creadă că nu există o mare diferență între biserică și societate, ambele fiind locuri în care toți se exploatează unii pe alții și oamenii se implică în tranzacții în beneficiul propriu. Acest comportament nu este o tulburare moderată, ci constituie o tulburare gravă pentru viața bisericească. Spuneți-Mi, este o persoană bună cineva care îi atrage constant pe oameni pentru a le câștiga voturile la alegeri, folosind mijloace neobișnuite pentru a manipula alegerile și a câștiga poziția de conducător? În mod clar, conducătorii aleși în acest mod nu sunt oameni buni. Pot frații și surorile care au căzut pe mâinile lor să se aștepte la ceva bun? Dacă cineva devine conducător prin mijloace neobișnuite, mai degrabă decât să fie ales pe baza principiilor, categoric, un asemenea conducător nu este o persoană bună. Dacă i se permite să conducă, acest lucru echivalează cu predarea ostentativă a fraților și surorilor pe mâinile unei persoane rele, ale unui antihrist, majoritatea oamenilor fiind efectiv dați pe mâna Satanei; într-un astfel de scenariu, roadele vieții lor bisericești vor fi de la sine înțelese. Acesta este un tip de relație nepotrivită bazată pe interese. Indiferent dacă au loc între grupuri sau între indivizi, odată ce relațiile dintre oameni implică interese, aceștia vor fi mai înclinați spre beneficii personale în acțiunile lor, mai degrabă decât să acționeze conform principiilor, pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu. Asemenea relații nu sunt fondate pe conștiința și rațiunea umanității normale, ci sunt contrare atât conștiinței, cât și rațiunii și, cu atât mai mult, adevărurilor-principii. Ceea ce spun, fac și demonstrează oamenii, alături de intențiile, scopurile, motivațiile, sursele acestor relații și așa mai departe, toate sunt determinate de interese; astfel, aceste relații pot fi definite ca nepotrivite. Fiindcă formarea unor asemenea relații îi tulbură pe aleșii lui Dumnezeu când trăiesc viața bisericească, îngreunându-le celor mai mulți oameni citirea cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr în liniște, înaintea lui Dumnezeu, asemenea relații nepotrivite ar trebui să fie restricționate în cadrul bisericii. Pentru cazurile care sunt grave și constituie comportamentul oamenilor răi, ar trebui să fie emise avertismente și, dacă cei implicați nu se căiesc, orice ar fi, atunci ar trebui să fie îndepărtați din biserică.

D. Ura dintre persoane

Relațiile interpersonale nepotrivite au diverse manifestări. Una dintre acestea este ura personală. De exemplu, în cadrul familiilor pot să apară divergențe sau dispute între soacre și nurori, între cumnate sau între frați, sau pot să apară între vecini. Uneori, acestea se transformă chiar și în ură și, atunci, precum adversarii, acești oameni nu sunt capabili să colaboreze sau să lucreze împreună, într-o asemenea măsură încât nici măcar nu pot să dea ochii unii cu alții, certându-se și războindu-se oricând o fac. Când se văd la adunări, și inimile lor sunt pline de ură și sunt incapabili să se liniștească înaintea lui Dumnezeu pentru a se bucura de cuvântul Său, a reflecta asupra lor și a ajunge să se cunoască pe ei înșiși și, cu siguranță, nu sunt capabili să renunțe la prejudecățile și ura lor pentru a avea o adunare normală. În schimb, oricând se întâlnesc, se iau la ceartă și intră în altercații, își expun neajunsurile unul altuia și se atacă reciproc, ba chiar se înjură, având un impact negativ asupra aleșilor lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt neîncrezători, sunt non-credincioși. Cât despre cei care cred sincer în Dumnezeu și iubesc adevărul, indiferent ce se întâmplă sau cu cine intră în conflict sau indiferent față de cine au prejudecăți, ei sunt capabili să caute adevărul, să reflecteze asupra lor, să se cunoască și să rezolve probleme în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă au făcut ceva greșit și îi sunt îndatorați cuiva, pot să îi ceară scuze din proprie inițiativă și să-și admită greșelile; categoric nu vor recurge la a provoca certuri sau probleme la adunări. A se implica în dispute și a face zarvă în biserică nu face deloc parte din eticheta sfinților; un astfel de comportament îl necinstește grav pe Dumnezeu. Oamenilor care se poartă în acest mod le lipsesc într-o mare măsură umanitatea, conștiința și rațiunea; categoric nu sunt credincioși autentici în Dumnezeu. Această problemă este relativ mai obișnuită printre noii credincioși. Fiindcă aceștia nu înțeleg adevărul, iar firile lor corupte nu au fost purificate, le este ușor să se implice în dispute în legătură cu multe lucruri și chiar să-și lase impulsivitatea să izbucnească, iar ei să se ia la harță. Dacă aceste firi corupte nu sunt înlăturate, oamenii vor nutri ură în inimile lor și, chiar și atunci când trăiesc viața bisericească, tot se vor implica în dispute interminabile, cu această impulsivitate și ură. Acest lucru afectează viața bisericească și are un impact asupra aleșilor lui Dumnezeu, atunci când aceștia îi mănâncă și îi beau cuvântul, îl laudă și își împărtășesc înțelegerea bazată pe experiență pe care o au față de cuvintele Sale. Afectează în mod direct și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Unii credincioși noi se iau ușor la ceartă din cauza dezacordurilor asupra unor chestiuni minore. De exemplu, înainte să înceapă o adunare, unii ar putea să vrea să cânte un imn, în vreme ce alții preferă unul diferit – chiar și o chestiune atât de banală poate să ducă ușor la dispute. În mod similar, opinii divergente despre o chestiune pot uneori să se transforme repede în controverse și chiar și ofensarea cuiva din cauza lipsei de considerație în vorbire poate stârni certuri. Aceste feluri de incidente sunt obișnuite printre noii credincioși. Când apar dispute în timpul adunărilor, acestea tulbură în mod

firesc viața bisericească. Oare nu-i tulbură și pe aleșii lui Dumnezeu? Cei care sunt predispuși să se certe și să dezbată ce este corect și ce este greșit sunt cei care tulbură cel mai ușor viața bisericească. Nu le pasă decât de satisfacerea propriei vanități și de protejarea reputației lor, fără să țină cont de interesele aleșilor lui Dumnezeu. Acționând în acest fel, nu provoacă ei tulburări vieții bisericești? (Ba da.) Biserica este un loc în care frații și surorile se adună pentru a mânca, a bea și a se bucura de cuvintele lui Dumnezeu; este un loc pentru supunere și venerație față de Dumnezeu. Categorie nu este un loc pentru vărsarea necazurilor personale și, cu siguranță, nu este un loc pentru certuri sau dezbateri în legătură cu ce este corect și ce este greșit. Când asemenea oameni provoacă tulburări în acest mod, care sunt consecințele? Se ajunge direct la lipsa bucuriei în timpul adunărilor; duce la incapacitatea aleșilor lui Dumnezeu de a dobândi edificare despre viață și chiar îi face pe cei mai mulți incapabili să-și găsească liniștea, suferind nespus de mult. Cu timpul, unii devin negativi și slabi, chiar reticenți să participe la adunări. Această situație este obișnuită în cele mai multe biserici și este ceva ce au experimentat toți aleșii lui Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui rezolvată problema certurilor și a conflictelor frecvente din adunări? În timpul adunărilor, ar trebui să fie selectate și citite împreună, de nenumărate ori, câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu, care sunt relevante pentru această problemă; apoi, toți ar trebui să aibă părtășie despre adevăr, împărtășindu-și înțelegerea. Această abordare poate să dea unele rezultate. Nu numai că aceia care sunt predispuși să se certe își pot recunoaște fărădelegile și pot avea remușcări, dar chiar și spectatorii pot să se gândească dacă și ei și-au dezvăluit firile corupte în situații similare și dacă sunt capabili să se certe unii cu alții – în acest fel, și spectatorii pot ajunge să se cunoască pe ei înșiși. Indiferent dacă cineva se implică sau nu în dispute, după ce citește de mai multe ori câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu, poate să-și recunoască firile corupte și să vadă că a trăi conform acestora înseamnă într-adevăr a fi lipsit de conștiință și rațiune și a nu avea nici cea mai mică fărâmbă de umanitate. Efectele trăirii vieții bisericești în acest mod nu sunt rele, nu-i așa? Chiar dacă s-ar putea să existe dispute la începutul adunării, dacă ulterior toți pot citi cuvintele lui Dumnezeu, dacă pot să se liniștească înaintea lui Dumnezeu ca să reflecteze asupra lor, să rezolve probleme cu ajutorul adevărului și să se căiască sincer – dacă se pot obține aceste rezultate – atunci aceasta este viața bisericească normală. Prin urmare, orice se întâmplă în timpul adunărilor nu este neapărat rău; atât timp cât toți sunt în asentiment să caute adevărul și citesc împreună, de câteva ori, mai multe fragmente relevante din cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă problemele nu pot fi rezolvate integral, oamenii vor putea să le deslușească oarecum și să aibă un anumit discernământ – toți vor trage foloase din asta. Ați spune că o astfel de viață bisericească este greu de obținut? Asta înseamnă să transformi un lucru rău într-unul bun, un fel de binecuvântare ascunsă. Totuși, acest lucru nu ar trebui să-i facă pe oameni să susțină ideea că disputele și controversele sunt de dorit în viața bisericească; categoric nu se poate susține acest lucru. Disputele și controversele pot să ducă ușor la izbucniri ale

impulsivității și la conflicte, ceea ce este rău pentru toată lumea și le provoacă tulburare personală celor implicați. Prin urmare, cea mai bună abordare este căutarea adevărului pentru rezolvarea problemelor, iar înțelegerea adevărului poate să prevină cu eficiență incidente similare pe viitor. Persoanele înțelepte ar trebui să adopte o atitudine răbdătoare și tolerantă când apar divergențe și ciocniri. De vreme ce și ele au firi corupte și pot să-i rănească pe alții cu ușurință, când își dezvăluie firile corupte, ar trebui să se roage prompt lui Dumnezeu și să caute adevărul pentru a rezolva problemele. În acest mod, pe când începe adunarea, resentimentele personale și ura s-au risipit toate, ducând la un sentiment de eliberare în inimile oamenilor și acestora fiindu-le mai ușor să se înțeleagă prietenește cu frații și surorile, favorizând astfel o cooperare armonioasă. Oricând o persoană vede că un frate sau o soră își dezvăluie firea coruptă, aceasta ar trebui să ofere ajutor cu iubire, să nu-l judece, să nu-l condamne și să nu-l respingă. S-ar putea ca problemele să nu fie rezolvate după una sau două tentative de ajutorare, dar tot sunt necesare răbdarea și toleranța. Atât timp cât nu tulbură viața bisericească sau nu fac rău în mod deliberat, ar trebui să fie tratați cu răbdare și toleranță până la capăt – va veni o zi când își vor veni în fire. Dacă cineva are umanitate rea și refuză ajutorul, neacceptând adevărul indiferent de modul în care se are părtașie despre el, atunci nu crede cu sinceritate în Dumnezeu și e necesar să se păstreze distanța față de asemenea indivizi. Dacă tulbură în mod repetat viața bisericească, ar trebui să fie tratați și gestionați conform principiilor. Dacă nu sunt oameni răi, ci doar își dezvăluie deseori firea coruptă, urându-se, dar simțindu-se neputincioși să procedeze altfel în acel moment, atunci asemenea persoane ar trebui ajutate cu iubire; ajutați-le să înțeleagă adevărul, să-și discearnă și să-și recunoască dezvăluirile de corupție – în acest mod, dezvăluirile lor de corupție se vor împrăști treptat. Dacă frații și surorile sunt afectați doar ocazional de acești oameni, atunci cei din urmă pot fi scuzați; atât timp cât nu există probleme majore cu umanitatea lor, iar ei nu sunt oameni înșelători sau răi, ar trebui sprijiniți și ajutați prin părtașie despre adevăr. Dacă pot să accepte adevărul, ar trebui să fie tratați cu iubire. Totuși, dacă refuză să se căiască și afectează în mod negativ viața bisericească pentru o perioadă lungă de timp, conducătorii de biserică ar trebui să dea avertismente și să impună restricții. Dacă refuză cu persistență să accepte adevărul, asemenea indivizi sunt oameni răi. Oamenii răi nu se pot înțelege cu nimeni, sunt mere putrede și demoni. A-i păstra în biserică va provoca doar perturbări și tulburări. Prin urmare, cei care refuză să se schimbe în ciuda admonestărilor repetate ar trebui să fie tratați ca oameni răi și îndepărtați din biserică. Oricine tulbură adesea viața bisericească și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu este un neîncrezător și o persoană rea și trebuie îndepărtat din biserică. Indiferent cine este persoana sau cum a acționat în trecut, dacă tulbură adesea lucrarea bisericii și viața bisericească, refuză să fie emondată și se apără întotdeauna cu raționamente greșite, trebuie să fie îndepărtată din biserică. Această abordare este în întregime pentru menținerea progresului normal al lucrării bisericii și protejarea intereselor aleșilor lui Dumnezeu, aliniindu-se pe deplin

adevărurilor-principii și intențiilor lui Dumnezeu. Intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și lucrarea bisericii nu ar trebui să fie afectate de disputele și comportamentele irezonabile ale câtorva persoane rele – nu merită și este, de asemenea, injust față de aleșii lui Dumnezeu.

Dacă oamenii răi provoacă adesea tulburări în biserică, ducând la o viață bisericească inefficientă, cea mai bună soluție este să categorisim oamenii și să împărțim adunările în grupuri diferite: cei care iubesc adevărul și își fac cu sinceritate îndatoririle participă la adunări împreună; cei care vor să urmărească adevărul, dar nu își fac îndatoririle participă la adunări împreună; și cei cărora le place să provoace perturbări și tulburări, să bârfească despre alții, să îi judece și să îi condamne pe alții participă la adunări împreună. În acest fel, biserica poate fi împărțită în principal în trei grupuri de oameni – sortând pe fiecare după felul său, am putea spune – asigurându-se astfel că aceste grupuri nu interferează între ele în timpul adunărilor. Oamenii cu o umanitate rea, indiferent de cât de nesăbuit comit fapte rele, nu îi vor afecta pe ceilalți, ci își vor face rău doar lor înșiși. Unii oameni au o fire malițioasă. Dacă cineva spune ceva care îi rănește sau îi ofensează, vor urî acea persoană și se vor gândi la moduri în care să o atace și să se răzbune împotriva acesteia. Indiferent cum se are părtășie despre adevăr cu ei sau cum sunt emondați, ei nu acceptă acest lucru. Mai degrabă ar muri decât să se pocăiască și continuă să tulbure viața bisericească. Asta dovedește că sunt oameni răi. Nu putem continua să tolerăm aceste tipuri de oameni răi. Ei ar trebui îndepărtați din biserică în conformitate cu adevărurile-principii. Acesta este singurul mod de a rezolva minuțios această problemă. Indiferent ce greșeli au comis ori ce lucruri rele au făcut, acei oameni cu firi malițioase nu vor permite nimănui să-i expună ori să-i emondeze. Dacă cineva îi expune și îi ofensează, se vor înfuria, se vor răzbuna și nu vor abandona niciodată această problemă. Nu au deloc răbdare și toleranță față de alți oameni și nu exercită îngăduință față de ei. Pe ce principiu se bazează conduita lor? „Mai degrabă aș trăda, decât să fiu trădat.” Cu alte cuvinte, ei nu tolerează să fie ofensați de nimeni. Nu este aceasta logica oamenilor răi? Aceasta este exact logica oamenilor răi. Nimănui nu îi este permis să-i ofenseze. Pentru ei, este inacceptabil să fie provocați cât de puțin și urăsc pe oricine face acest lucru. Vor continua să hărțuiască acea persoană și nu vor abandona niciodată chestiunea – așa sunt oamenii răi. Ar trebui să izolați sau să îndepărtați oamenii răi imediat ce descoperiți că au esența oamenilor răi, înainte să poată face vreun rău prea mare. Aceasta va reduce la minim daunele pe care le fac; este alegerea înțeleaptă. Conducătorii și lucrătorii sunt pasivi dacă așteaptă până când o persoană rea provoacă vreun fel de dezastru pentru a-i trata. Asta ar dovedi că acei conducători și lucrători sunt foarte nesăbuiți și nu au principii în acțiunile lor. Există unii conducători și lucrători care sunt pur și simplu atât de nesăbuiți și ignoranți. Ei insistă să aștepte până au dovezi concludente înainte de a trata oamenii răi deoarece consideră că este singurul mod în care conștiințele le vor fi împăcate. Însă, de fapt, nu ai nevoie de dovezi concludente pentru a fi sigur că o persoană este rea. Îți poți da seama după

cuvintele și acțiunile sale din fiecare zi. Odată ce ești sigur că este o persoană rea, poți începe prin a o restricționa sau a o izola. Aceasta va asigura că nici lucrarea bisericii, nici intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt prejudiciate. Unii conducători și lucrători nu pot discerne cine este rău, nici nu-i pot trata pe oamenii răi prompt. Drept urmare, lucrarea bisericii și viața bisericească sunt afectate și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu este stânjenită. Acest lucru este foarte nesăbuit. Acesta este modul în care conducătorii falși desfășoară lucrări. Pe de o parte, le lipsește discernământul și, pe de altă parte, sunt persoane care le fac pe plac oamenilor și se tem să-i jignească pe alții. Atunci când servesc drept conducători, astfel de oameni, în primul rând, nu pot face o lucrare reală și, în al doilea rând, le fac rău aleșilor lui Dumnezeu. Ei nici măcar nu pot rezolva prompt problema tulburărilor provocate de oamenii răi și nici nu pot proteja frații și surorile; astfel de oameni nu sunt potriviți să fie conducători și lucrători. Spuneți-Mi, dacă o persoană este identificată ca fiind rea, mai este nevoie să aveți părtășie cu ea despre adevăr, pentru a o ajuta? (Nu.) Nu este nevoie să îi dăm o șansă. Unii oameni au prea multă „dragoste”, oferindu-le mereu celor răi șansa de a se căi, dar poate acest lucru să producă vreun efect? Se conformează acest lucru principiilor din cuvintele lui Dumnezeu? Ai văzut vreodată o persoană rea care să se poată căi cu adevărat? Nimeni nu a văzut vreodată așa ceva. A spera că oamenii răi se vor căi este ca și cum ai compătimi șerpilor veninoși; este ca și cum ai compătimi fiarele sălbatice. Acest lucru se datorează faptului că, pe baza esenței oamenilor răi, se poate determina că oamenii răi nu vor iubi niciodată lucrurile pozitive, nu vor accepta niciodată adevărul și nu se vor căi niciodată. Nu veți găsi cuvântul „căință” în dicționarul lor. Indiferent de modul în care ai părtășie despre adevăr cu ei, nu vor lăsa deoparte propriile considerente și interese și vor găsi diverse motive și scuze pentru a se justifica și nimeni nu îi poate convinge. Dacă suferă o pierdere, aceasta este insuportabilă pentru ei și îi vor bate la cap la nesfârșit pe ceilalți cu privire la aceasta. Cum pot astfel de oameni, care nu sunt dispuși să sufere nicio pierdere, să se căiască sincer? Oamenii extrem de egoiști sunt cei care își stabilesc drept prioritate propriile interese mai presus de orice; sunt oameni răi și nu se vor căi niciodată. Dacă ai perceput deja profund că o astfel de persoană este rea și încă îi mai dai o șansă să se căiască, nu este o nesăbuință? Acest lucru este echivalent cu a încălzi un șarpe înghețat la sânul tău, doar pentru a fi mușcat de el mai târziu. Numai un nesăbuit ar face un lucru atât de stupid. În biserică, faptul că aleșii lui Dumnezeu îi urăsc pe oamenii răi este un fenomen normal, deoarece oamenilor răi le lipsește umanitatea și fac întotdeauna lucruri imorale. Ura față de oamenii răi este mentalitatea corectă. Face parte din ceea ce oamenii ar trebui să aibă în umanitatea lor normală.

Spuneți-Mi, ce fel de persoană este aceea care nu are deloc dragoste pentru frați și surori? De ce nu are nici măcar un pic de relație interpersonală normală cu frații și surorile? Acest tip de persoană, indiferent cu cine interacționează, leagă aceste interacțiuni doar de interese și tranzacții; dacă nu sunt implicate interese sau tranzacții, nu-și va bate capul cu oamenii. Nu este rea o astfel de persoană? Unii oameni nu

urmăresc adevărul și trăiesc doar pe baza sentimentelor; se apropie de oricine îi tratează bine și îl consideră bun pe oricine îi ajută. Nici acești oameni nu au relații interpersonale normale. Ei trăiesc doar pe baza sentimentelor proprii, așadar pot să-i trateze pe frați și surori echitabil și corect? Acest lucru este absolut de nerealizat. Prin urmare, oricine nu are o relație interpersonală normală cu frații și surorile sau cu aceia care cred sincer în Dumnezeu este o persoană fără conștiință și rațiune, este o persoană fără umanitate normală și, cu siguranță, nu este o persoană care iubește adevărul. Aceste persoane nu sunt diferite de plebea mărunță din rândul non-credincioșilor; interacționează cu oricine este benefic pentru ei și îi ignoră pe cei care nu sunt. Mai mult, atunci când văd pe cineva care urmărește adevărul sau pe cineva care poate împărtăși mărturii bazate pe experiență și pe care toată lumea îl admiră și îl place, devin geloși și plini de ură și încearcă orice pentru a aduna muniție cu care să-i judece și să-i condamne pe acești oameni care urmăresc adevărul. Nu așa procedează oamenii răi? Astfel de oameni nu au conștiință și rațiune – sunt mai răi decât fiarele. Nu pot trata oamenii corect, nu se pot înțelege cu ceilalți în mod normal, nu pot construi relații interpersonale normale cu aleșii lui Dumnezeu și chiar îi pot urî pe cei care urmăresc adevărul. Astfel de oameni trebuie să se simtă foarte singuri și solitari în inimile lor, lamentându-se mereu de Cer și de alții. Ce bucurie sau sens au ei în viață? Acești oameni au o fire malițioasă și, indiferent cu cine interacționează, pot dezvolta ură pentru chestiuni banale, condamnând și răzbunându-se pe acea persoană, aducând dezastre asupra ei. Astfel de indivizi răi sunt de-a dreptul diavoli, aducând dezastrul mai aproape de biserică în fiecare zi în care rămân în ea. Dacă rămân mult timp, dezastrele vor fi nesfârșite. Se pot evita dezastrele doar prin îndepărtarea lor din biserică. Mai sunt și cei care, la prima vedere, par civilizați, dar sunt deosebit de preocupați de beneficii. Astfel, credința lor în Dumnezeu este, de asemenea, pentru urmărirea beneficiilor. Dacă nu au obținut un avantaj necuvenit de ceva vreme, chipurile lor devin umbrite de mâhnire, de parcă cineva le-ar datora o sumă mare de bani. Oricine le vede chipurile ranchiunoase și deznădăjduite este imediat afectat emoțional. Ce efect credeți că ar avea un asemenea chip dacă ar apărea în viața bisericească? Cu siguranță, cei mai mulți dintre aleșii lui Dumnezeu s-ar simți stânjeniți văzându-l și ar fi tulburați și afectați în diverse măsuri în timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtașie despre adevăr. Mai ales pe cei care nu au prins rădăcini pe adevărata cale, vederea frecventă în viața bisericească a acestui chip veșnic mâhnit i-ar afecta prea ușor! Biserica ar trebui să aibă mai mulți oameni cu personalități vesele, care vorbesc simplu și deschis și mai mulți oameni ale căror inimi sunt pline de pace și bucurie și ale căror spirite sunt libere și eliberate. Acest lucru ar face plăcută viața bisericească. Acei oameni posaci care sunt veșnic mâhniți ar trebui să se roage lui Dumnezeu acasă și să-și îndrepte starea de spirit înainte de a veni la adunări. În acest mod, vor fi într-o dispoziție bună și vor câștiga ceva din adunare. În plus, acest lucru va fi benefic și altora; cel puțin nu vor fi tulburați. Pentru a se asigura că aleșii lui Dumnezeu pot să trăiască o viață bisericească normală, conducătorii și lucrătorii ar trebui să învețe

să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme. Dacă cineva vine la o adunare cu o față mohorâtă, conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă un pas înainte și să întrebe: „Ai nevoie de ajutor?” Asta înseamnă să iei inițiativa de a-i ajuta pe ceilalți din iubire. În cazul în care conducătorii și lucrătorii văd o persoană care are o problemă și ignoră acest lucru, evitându-i și stând departe de acei „oameni posaci”, fără a avea părtășie despre adevăr pentru a le lumina ziua, atunci aceștia nu fac lucrare reală. Pentru a face lucrarea bisericii în mod eficient, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi de toate să învețe să fie confidenții aleșilor lui Dumnezeu, similar cu ceea ce non-credincioșii ar numi un funcționar guvernamental grijuliu. Unii oameni nu sunt dispuși să joace un astfel de rol, preferând mereu să fie spectatori – cum îi pot conduce în acest mod pe aleșii lui Dumnezeu să trăiască o viață bisericească bună? De fapt, într-o oarecare măsură, se poate vedea din expresia facială dacă cineva are probleme în inima sa. Dacă fața unui om este mereu mohorâtă, cu siguranță asta înseamnă că inima sa este întunecată, fără niciun pic de lumină. Dacă este implicat în dispute toată ziua în legătură cu ce e corect și ce e greșit, ar mai putea fața lui să afișeze un zâmbet? Fețele acestor oameni sunt mereu acoperite de nori negri, fără niciun moment de seninătate, iar acest lucru le afectează și îndeplinirea datoriei. În cazul în care abordează și rezolvă această problemă cu întârziere, făcându-i pe frați și surori să îndure tulburări constante și o nefericire de nedescris, acest lucru dovedește că lucrătorii și conducătorii sunt incapabili să realizeze lucrare reală, neputând să rezolve probleme cu ajutorul adevărului și fiind cu desăvârșire lipsiți de valoare. În cazul în care conducătorii și lucrătorii înțeleg adevărul și pot să identifice problemele fraților și surorilor și să ofere sprijin și ajutor la timp, nefiind doar capabili să ajute la rezolvarea problemelor oamenilor, ci și să îi ajute să înțeleagă adevărurile-principii și să-și îndeplinească îndatoririle, atunci realizarea datoriei lor și modul în care se ocupă de probleme vor fi eficiente, iar lucrarea bisericii nu va fi afectată. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot identifica și rezolva prompt problemele, acest lucru afectează lucrarea bisericii. Dacă nu pot să identifice problemele și să se ocupe de ele, provocând daune lucrării bisericii și împiedicând intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, oare nu i-au dezamăgit conducătorii și lucrătorii pe Dumnezeu și pe aleșii Săi? Nu cumva le lipsesc principiile pentru gestionarea problemelor? A te ocupa de probleme cu promptitudine și fără ezitare, după deslușirea esenței lor – aceasta se numește a-ți îndeplini responsabilitățile și a fi loial, iar acest lucru înseamnă a-ți face datoria într-un mod care este conform standardului.

Subiectul părtășiei de astăzi este a șasea chestiune – implicarea în relații nepotrivite. Problemele de acest tip care apar în viața bisericească sunt, în principiu, următoarele: relații nepotrivite între sexe, relații între persoane de același sex, relații bazate pe interese personale și ura dintre persoane. Indiferent dacă este vorba de relații bazate pe pofte trupești, pe interese sau pe încurcături sentimentale ale trupului, toate se încadrează în categoria relațiilor nepotrivite, deoarece depășesc sfera conștiinței și a rațiunii umanității normale. Existența acestor relații nepotrivite îi poate perturba pe

oameni într-o anumită măsură. Mai grav, acestea pot tulbura intrarea în viață a oamenilor, felul în care urmăresc adevărul și cunoașterea lui Dumnezeu. Aceste diverse feluri de relații nepotrivite nu provin din conștiință și rațiune și contravin umanității normale. Oamenilor le este dificil să accepte și să practice adevărul atunci când trăiesc în cadrul acestor relații anormale, iar acest lucru îi tulbură și când trăiesc viața bisericească și urmăresc creșterea în viață, tulburând și ordinea vieții bisericești. Aceasta este în detrimentul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și poate și să prejudicieze lucrarea bisericii. Din cauza tuturor acestor lucruri, conducătorii și lucrătorii trebuie în mod imperativ să identifice aceste chestiuni și să se ocupe prompt de ele.

În privința relațiilor nepotrivite, am enumerat deja diferite situații și le-am clasificat. Puteți să dați câteva exemple ca să practicați discernământul? Care este scopul însușirii discernământului? Este de a vă permite să discernați și să definiți esența oamenilor, evenimentelor și lucrurilor, astfel încât să emiteți judecăți corecte, iar apoi să le tratați conform principiilor. Acesta este rezultatul suprem. A spus cineva: „Vorbești toată ziua despre aceste chestiuni legate de ce e corect și ce e greșit, aceste lucruri de zi cu zi – nu mai suntem dispuși să le ascultăm; nici nu mai vrem să venim la adunări. N-ar trebui să ai părtășie despre adevăr? De ce să vorbești tot timpul despre aceste situații”? Ați observat astfel de oameni? Ce fel de oameni sunt ei? (Oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală.) Avem părtășie în acest mod, însă ei tot nu pot să înțeleagă adevărul – ei nu au inteligența unei persoane normale; asemenea oameni sunt complet inutili. Oare o persoană care nu are inteligența unei ființe umane ar trebui totuși să fie pusă să asculte predici? Poate că ar propune: „Adunările se axează întotdeauna pe părtășia despre adevăr, vorbindu-se mereu despre lucruri precum practicarea adevărului – m-am săturat să ascult asta. Nu mai sunt dispus să vin la adunări!” Dacă într-adevăr au o astfel de părere, atunci sunt persoane care sunt scârbite de adevăr. În cazul unor astfel de oameni, casa lui Dumnezeu nu insistă pe participarea acestora; alungați-i repede. Dacă ei înșiși nu sunt dispuși să vină la adunări și nu sunt receptivi la ceea ce se discută în timpul lor, noi nu insistăm – nu căutăm să le facem probleme. Oameni ca aceștia, chiar dacă ei cred în Dumnezeu o viață întreagă, nu vor înțelege adevărul și nu vor intra în realitate; este o risipă de efort. Dacă le place să asculte cunoștințe teologice, atunci lăsați-i să meargă și să studieze cunoștințele teologice; într-o zi, când nu vor obține adevărul ca viață, vor regreta asta.

29 mai 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (15)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a treia)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

La ultima adunare, am avut părtășie despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” În privința acestei responsabilități, am avut părtășie în primul rând despre diversele probleme legate de viața bisericească, pe care le-am împărțit în unsprezece puncte. Vă rog să le citiți. (Prima: abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr; a doua: a rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima; a treia: a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale; a patra: a forma clici; a cincea: a lupta pentru statut; a șasea: a se implica în relații nepotrivite; a șaptea: a se implica în atacuri reciproce și dispute verbale; a opta: a răspândi noțiuni; a noua: a vărsa negativitate; a zecea: a răspândi zvonuri nefondate; și a unsprezecea: a manipula și a perturba alegerile.) Ultima dată, am avut părtășie despre cea de-a cincea chestiune, și anume lupta pentru statut și despre cea de-a șasea chestiune, și anume implicarea în relații nepotrivite. Aceste două tipuri de probleme, asemenea celor patru chestiuni anterioare, pot și ele să tulbure și să perturbe viața bisericească și ordinea normală a bisericii. Ținând cont de natura acestor două tipuri de probleme, de răul pe care îl provoacă vieții bisericești și de impactul lor asupra intrării în viață a oamenilor, ambele pot reprezenta oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii.

VII. A se implica în atacuri reciproce și dispute verbale

Astăzi vom avea părtășie despre cea de-a șaptea chestiune: implicarea în atacuri reciproce și dispute verbale. Asemenea probleme sunt obișnuite în viața bisericească și evidente pentru toată lumea. Când oamenii se adună ca să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu, să aibă părtășie despre experiențele personale sau să discute despre unele probleme concrete, puncte de vedere divergente sau dezbateri în legătură cu ce

e bine sau ce e greșit, acest lucru duce deseori la dezbateri și dispute între oameni. Dacă oamenii nu sunt de acord și au perspective variate, dar acest lucru nu tulbură viața bisericească, se consideră asta implicare în atacuri reciproce și dispute verbale? Nu se califică astfel; face parte din părtășia normală. Prin urmare, la suprafață, multe probleme par să aibă legătură cu cea de-a șaptea chestiune, dar, de fapt, doar cele care sunt mai grave în ceea ce privește împrejurările și natura lor, constituind astfel perturbări și tulburări, fac parte din această chestiune. Haideți să avem părtășie acum despre natura problemelor care le califică pentru a fi incluse în această chestiune.

Mai întâi, luând în considerare manifestările implicării în atacuri reciproce, cu siguranță, aceasta nu înseamnă părtășie normală despre adevăr, căutarea adevărului, a avea înțelegeri sau lumină diferită pe baza părtășiei despre adevăr, a căuta adevărul, a avea părtășie, a discuta despre adevărurile-principii și a căuta o cale de practică în privința unui anumit adevăr, însemnând, în schimb, a dezbate și a se certa în legătură cu ce e bine și ce e greșit. Așa se manifestă în principiu. Apare câteodată această chestiune în viața bisericească? (Da.) Doar pe baza aparențelor, este evident că un act precum implicarea în atacuri reciproce nu înseamnă cu siguranță căutarea adevărului, părtășie despre adevăr sub îndrumarea Duhului Sfânt sau cooperare armonioasă, izvorând, în schimb, din impetuozitate, iar limbajul folosit conține judecată și condamnare, ba chiar și blesteme – acest tip de manifestare este cu adevărat o dezvăluire a firii corupte a Satanei. Când oamenii se atacă reciproc, indiferent dacă limbajul lor este tăios sau diplomat, acest lucru implică impetuozitate, răutate și ură și este lipsit de iubire, toleranță și îngăduință și, firește, este și mai lipsit de cooperare armonioasă. Metodele pe care le folosesc oamenii pentru a se ataca reciproc sunt variate. De exemplu, când oamenii discută despre un lucru, persoana A îi spune persoanei B: „Unii oameni au umanitate rea și o fire arogantă; se dau în spectacol ori de câte ori fac ceva, câtuși de puțin, și nu ascultă de nimeni. Sunt exact cum spun cuvintele lui Dumnezeu despre cei care sunt la fel de barbari și de lipsiți de umanitate ca fiarele.” După ce aude asta, persoana B se gândește: „Nu cumva, cu spusele tale, te-ai referit direct la mine? Ai invocat chiar și cuvintele lui Dumnezeu ca să mă dai în vileag! De vreme ce ai vorbit despre mine, nu am să mă abțin nici eu. Ai fost nepoliticos cu mine, așa că îți voi face rău!” Și, astfel, persoana B spune: „Unii oameni s-ar putea să pară foarte devotați la prima vedere, dar, de fapt, în adâncul lor sunt mai sinistri decât oricine altcineva. Ba chiar se implică în relații nepotrivite cu sexul opus, exact ca desfrânatele și prostituatele despre care vorbesc cuvintele lui Dumnezeu – Dumnezeu este cu totul dezgustat de asemenea oameni, este scârbit de ei. Ce rost are să pară devotați? Totul e o prefăcătorie. Prefăcuții îi displac cel mai mult lui Dumnezeu; toți prefăcuții sunt farisei!” După ce aude asta, persoana A se gândește: „Acesta este un contraatac împotriva mea! Bine, ai fost nepoliticos cu mine, așa că nu mă învinui că nu mă abțin!” Și tot așa, amândoi au început să se certe. Înseamnă asta a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Ce fac ei? (Se atacă reciproc și se ceartă.) Ba chiar

folosesc mijloace de influență și găsesc o „bază” pentru atacurile lor, invocând cuvintele lui Dumnezeu pentru aceasta – asta înseamnă implicare în atacuri reciproce și, în același timp, înseamnă implicare în dispute verbale. Este această formă de părtășie un lucru văzut uneori în viața bisericească? Este o părtășie normală? Este o părtășie în cadrul umanității normale? (Nu.) Atunci, provoacă această formă de părtășie perturbări și tulburări vieții bisericești? Ce fel de perturbări și tulburări provoacă? (Viața bisericească normală este tulburată, oamenii se ceartă în legătură cu ce e bine și ce e greșit și, în consecință, nu sunt capabili să chibzuiască în liniște la cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre ele.) Când oamenii se implică în astfel de certuri și dezbateri în legătură cu ce e bine și ce e greșit și trec la atacuri personale în timpul vieții bisericești, oare Duhul Sfânt mai lucrează? Duhul Sfânt nu lucrează; acest fel de părtășie seamănă confuzie în inimile oamenilor. Există câteva cuvinte în Biblie, vă amintiți de ele? [„Din nou, (adevărat) vă spun că, dacă doi dintre voi se înțeleg pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, Care este în ceruri. Căci unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, acolo, în mijlocul lor, sunt și Eu!” (Matei 18:19-20).] Ce înseamnă aceste cuvinte? Când se adună înaintea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să fie în asentiment și uniți înaintea Lui; Dumnezeu le va oferi binecuvântări, iar Duhul Sfânt va lucra doar atunci când oamenii sunt în asentiment. Însă erau în asentiment cei doi oameni pe care tocmai i-am menționat? (Nu.) În ce se implicau ei? În atacuri reciproce, certuri și chiar judecată și condamnare. Deși, în aparență, nu au folosit cuvinte urâte de blestem și nu s-au înjurat, motivația din spatele cuvintelor lor nu a fost să aibă părtășie despre adevăr sau să îl caute, iar ei nu vorbeau în limitele conștiinței și rațiunii umanității normale. Fiecare cuvânt pe care l-au rostit a fost iresponsabil și a cuprins agresivitate și răutate; niciun cuvânt nu s-a conformat faptelor, nici nu a avut nicio bază. Niciun cuvânt nu a fost despre judecarea unui lucru conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu, ci despre lansarea unor atacuri personale, a unor judecăți și condamnări bazate pe preferințele lor personale și pe voința lor, la adresa unei persoane pe care o urau și o disprețuiau. Niciuna dintre acestea nu este o manifestare a faptului de a fi în asentiment; mai degrabă, acestea sunt cuvinte și manifestări care provin din impetuositate și din firea coruptă a Satanei și nu sunt pe placul lui Dumnezeu; prin urmare, nu există acolo nicio lucrare a Duhului Sfânt. Aceasta este o manifestare a implicării în atacuri reciproce.

În viața bisericească, disputele și conflictele izbucnesc deseori între oameni din cauza unor lucruri mărunte sau a unor puncte de vedere și interese contradictorii. Disputele apar deseori și din cauza personalităților, ambițiilor și preferințelor incompatibile. Apar printre oameni și diverse feluri de dezacorduri și discordii, din cauza diferențelor de statut social și ale nivelului de educație sau a diferențelor în ceea ce privește umanitatea și natura lor și chiar a diferențelor dintre modurile lor de a vorbi și de a gestiona lucrurile, printre alte motive. Dacă oamenii nu caută să rezolve aceste probleme folosind cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu există înțelegere, toleranță, sprijin și ajutor

reciproc și dacă, în schimb, oamenii nutresc prejudecăți și ură în inimile lor și se tratează unii pe alții cu impetuositate, mânați de firi corupte, atunci este probabil ca acest lucru să ducă la atacuri și judecăți reciproce. Unii oameni au un pic de conștiință și rațiune și, atunci când apar dispute, ei pot să dea dovadă de răbdare, să acționeze cu rațiune și să-l ajute pe celălalt cu iubire. Totuși, alți oameni nu pot realiza asta, sunt lipsiți de orice urmă de toleranță, răbdare, umanitate și rațiune. Deseori încep să aibă diverse prejudecăți, suspiciuni și înțelegeri greșite în privința celorlalți din cauza unor lucruri banale sau a unui singur cuvânt sau expresie facială, ceea ce îi determină să nutrească în inimile lor tot felul de gânduri, îndoieli, judecăți și condamnări împotriva lor. Aceste fenomene au loc frecvent în cadrul bisericii și afectează deseori relațiile dintre persoane, interacțiunile armonioase ale fraților și surorilor și chiar părtășia lor despre cuvintele lui Dumnezeu. Să apară dispute atunci când oamenii interacționează unii cu alții e un lucru obișnuit, dar dacă astfel de probleme apar frecvent în viața bisericească, acestea pot afecta, tulbura și distruge viața bisericească normală. De exemplu, dacă cineva începe o ceartă la o adunare, atunci, acea adunare va fi tulburată, viața bisericească nu va da roade, iar cei care participă la adunare nu vor câștiga nimic și, în esență, se vor aduna degeaba și își vor irosi timpul. În consecință, aceste chestiuni vor fi afectat deja ordinea normală a vieții bisericești.

A. Mai multe tipuri de manifestări ale implicării în atacuri reciproce și dispute verbale

1. Expunerea reciprocă a neajunsurilor

În timpul adunărilor, unor oameni le place să pălăvrăgească mereu despre chestiuni de familie și subiecte neînsemnate; vorbesc despre chestiuni gospodărești banale și trăncănesc cu frații și surorile ori de câte ori se întâlnesc cu ei, ceea ce îi face pe acei frați și surori să se simtă neajutorați. Cineva s-ar putea ridica pentru a-i întrerupe, dar ce se întâmplă atunci? Dacă sunt întrerupți constant, aceștia devin nefericiți, iar faptul că sunt nefericiți aduce necazuri. Ei se gândesc: „Mă întrerupi mereu și nu mă lași să vorbesc. Bine atunci. Te voi întrerupe și eu când vorbești! Când vei avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, eu voi interveni cu un alt fragment din cuvintele Sale. Când vei avea părtășie despre cunoașterea de sine, eu voi avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu care îi judecă pe oameni. Când vei avea părtășie despre înțelegerea firii tale arogante, eu voi avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu care se referă la stabilirea finalurilor și destinațiilor oamenilor. Orice vei spune, eu voi zice ceva diferit!” Pe lângă asta, dacă li se alătură și alții ca să-i întrerupă, atunci acești indivizi se ridică și îi atacă. În același timp, fiindcă nutresc resentimente și ură în inima lor, ei expun deseori în timpul adunărilor neajunsurile persoanei care i-a întrerupt, vorbind despre modul în care aceasta obișnuia să-i înșele pe alții în afaceri, înainte să ajungă să creadă în Dumnezeu, despre cât de lipsită de scrupule era în interacțiunile ei cu ceilalți și așa mai departe – vorbesc despre aceste lucruri ori de câte ori acea persoană ia cuvântul. La început, acea

persoană poate da dovadă de răbdare, dar, cu timpul, începe să se gândească: „Te ajut mereu, sunt întotdeauna tolerant și răbdător cu tine, dar tu nu dai dovadă de nicio toleranță față de mine. Dacă mă tratezi în felul acesta, nu mă învinui că nu mă abțin! Trăim în același sat de atât de mult timp – ne cunoaștem bine amândoi. M-ai atacat, așa că o să te atac și eu; mi-ai expus neajunsurile, dar și tu ai o mulțime.” Și, astfel, spune: „Ba chiar ai furat lucruri când ai fost tânăr; acele găinării ale tale sunt și mai rușinoase! Cel puțin eu am făcut afaceri, totul a fost pentru a-mi câștiga existența. Cine nu face câteva greșeli în lumea aceasta? Dar comportamentul tău? E comportamentul unui hoț, al unui jefuitor!” Nu e asta implicarea în atacuri reciproce? Care este metoda acestor atacuri? Este o expunere reciprocă a neajunsurilor, nu-i așa? (Ba da.) Ei chiar își spun în sinea lor: „Îmi tot expui neajunsurile, informându-i pe toți de ele și de trecutul meu rușinos, făcând-o cu scopul de a-i determina pe ceilalți să nu mă mai stimeze – ei bine, atunci nici eu nu mă voi mai abține. Știu totul despre câte partenere ai avut, cu câte persoane de sex opus ai fost; am toată această muniție pregătită. Dacă îmi mai expui neajunsurile și mă duci la exasperare, voi scoate la lumină toate faptele tale greșite!”

Expunerea reciprocă a neajunsurilor este o chestiune obișnuită printre cei care sunt familiarizați unii cu alții și se cunosc bine. Poate din cauza unui dezacord sau pentru că între ei există conflicte sau dușmănie, doi oameni scot la iveală lucruri vechi și banale, pentru a le folosi drept arme cu care să se atace unul pe celălalt în timpul adunărilor. Acești doi oameni își expun reciproc neajunsurile, se atacă și se condamnă unul pe celălalt, irosind timpul tuturor pentru mâncatul și băutul cuvântului lui Dumnezeu și afectând viața bisericească normală. Pot să dea roade astfel de adunări? Mai au chef oamenii din jurul lor să vină la adunări? Unii frați și surori încep să se gândească: „Aceștia doi sunt foarte supărători. Ce rost are să aducă în discuție acele lucruri din trecut? Amândoi cred în Dumnezeu acum, ar trebui să renunțe la acele lucruri. Cine nu are probleme? Nu au venit acum amândoi înaintea lui Dumnezeu? Toate acele probleme pot fi rezolvate cu ajutorul cuvântului lui Dumnezeu. Expunerea neajunsurilor nu înseamnă practicarea adevărului, nici învățarea din punctele forte ale unei persoane pentru compensarea slăbiciunilor altcuiva; înseamnă atacuri reciproce, un comportament satanic.” Atacurile lor reciproce tulbură și distrug viața bisericească normală. Nimeni nu îi poate opri, iar ei nu vor asculta, indiferent cine are părtășie cu ei despre adevăr. Unii oameni îi sfătuiesc: „Nu vă mai expuneți reciproc neajunsurile. De fapt, toată treaba asta nu e mare lucru; nu este doar un dezacord verbal de scurtă durată? Nu există o ură profundă între voi. Dacă ați putea să vorbiți deschis amândoi, să vă destăinuiți, să renunțați la prejudecăți, resentimente și ură pentru a vă ruga și a căuta adevărul înaintea lui Dumnezeu, toate aceste probleme ar putea fi rezolvate.” Dar cei doi sunt tot într-un impas. Unul dintre ei spune: „Dacă mi-ar putea cere scuze primul și dacă ar vorbi deschis și s-ar destăinui primul, atunci aș face la fel. Dar dacă, exact ca înainte, nu va renunța la lucrul acesta, atunci nu mă voi abține să ripostez! Îmi ceri să practic adevărul – el de ce nu îl practică? Îmi ceri să o las baltă – de ce nu o face el primul?” Nu înseamnă asta

a fi irațional? (Ba da.) Încep să se poarte irațional. Indiferent de la cine provine, niciun sfat nu are efect asupra lor, iar ei nu ascultă părtașia despre adevăr. De îndată ce se văd, se ceartă, își expun reciproc neajunsurile și se atacă unul pe celălalt. Cu excepția faptului că nu se ajunge la bătaie, există ură în tot ceea ce își fac unul altuia și fiecare cuvânt pe care îl spun cuprinde aluzii la atac și blesteme. Dacă, în viața bisericească, există doi oameni ca aceștia care se atacă și se implică în dispute verbale de îndată ce se văd, poate să dea roade această viață bisericească? Pot oamenii să câștige ceva pozitiv din asta? (Nu.) Când apar astfel de situații, cei mai mulți oameni devin îngrijorați, spunând: „De fiecare dată când ne adunăm, cei doi se ceartă mereu și nu ascultă sfatul nimănui. Ce ar trebui să facem?” Atât timp cât sunt acolo, adunările nu sunt liniștite și toți sunt tulburați de ei. În astfel de cazuri, conducătorii de biserică ar trebui să intervină ca să rezolve problema; nu trebuie să le permită unor asemenea indivizi să continue să tulbure viața bisericească. Dacă, după sfaturi, părtașie și îndrumare pozitivă repetată, nu se obține niciun rezultat, ambele părți continuă să țină strâns de prejudecățile lor, refuză să se ierte una pe cealaltă și continuă să se atace reciproc și să tulbure viața bisericească, atunci este necesar ca problema să fie tratată în conformitate cu principiile. Ar trebui să li se spună: „Amândoi sunteți în această stare de mult timp și asta a provocat tulburări grave vieții bisericești și tuturor fraților și surorilor. Cei mai mulți oameni sunt furioși pe acest comportament al vostru, dar le este frică să spună ceva despre asta. Având în vedere atitudinea și manifestările voastre curente, în conformitate cu principiile, biserica trebuie să vă suspende participarea la viața bisericească și să vă ceară să vă izolați pentru auto-reflecție. Când sunteți capabili să vă înțelegeți în mod armonios, să aveți părtașie normală și relații interpersonale normale, atunci vă puteți întoarce la viața bisericească.” Indiferent dacă sunt sau nu de acord cu asta, biserica ar trebui să ia această decizie; asta înseamnă a se ocupa de problemă pe baza principiilor. Aceste lucruri ar trebui să fie gestionate în acest fel. Pe de o parte, este benefic pentru ambii indivizi; îi poate îndemna să reflecteze și să se cunoască pe ei înșiși. Pe de altă parte, în primul rând îi protejează pe mai mulți frați și surori să nu fie tulburați de oameni răi. Unii spun: „Nu au făcut niciun rău; nici în ceea ce privește esența lor, nu sunt oameni răi. Doar au defecte minore în umanitatea lor, doar sunt îndărătnici, predispuși să fie iraționali și predispuși la gelozie și dispute. De ce să fie izolați doar din cauza asta?” Indiferent cum este umanitatea lor, atât timp cât constituie o tulburare pentru viața bisericească, liderii de biserică ar trebui să intervină pentru a aborda și rezolva această problemă. Dacă acești doi indivizi sunt răi, atunci, de îndată ce se discern acest lucru, răspunsul nu ar trebui să fie la fel de simplu ca izolarea lor; trebuie luată imediat o decizie, pentru a fi îndepărtați direct. Dacă acțiunile lor se limitează la a se ataca reciproc și a dezbate ce e bine și ce e greșit, fără a le face rău celorlalți sau fără a comite alte fapte rele care ar provoca pierderi intereselor casei lui Dumnezeu, iar ei nu sunt răi, atunci nu trebuie să fie îndepărtați. În schimb, viața lor bisericească ar trebui să fie suspendată, iar ei ar trebui să fie izolați pentru auto-reflecție. Această abordare este cea

mai potrivită. Scopul tratării problemei în acest fel este asigurarea ordinii normale a vieții bisericești și garantarea faptului că lucrarea bisericii poate înainta normal.

2. Expunere și atacuri reciproce

Unor oameni le lipsește abilitatea de înțelegere când mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu și nu știu cum să aibă părtășie despre înțelegerea acestuia, bazată pe experiență. Știu doar să facă legătura între cuvintele lui Dumnezeu care îi expun pe oameni celorlalți. Astfel, ori de câte ori au părtășie despre adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, au întotdeauna motive personale; vor mereu să profite de ocazia de a-i expune și lovi pe alții, ceea ce provoacă neliniște în biserică. Dacă aceia care sunt expuși pot să trateze aceste situații în mod corect, să le înțeleagă ca venind din partea lui Dumnezeu și să învețe să se supună și să aibă răbdare, nu va exista nicio dispută. Totuși, este inevitabil ca o persoană să nu se simtă sfidătoare când îi aude pe alții având părtășie despre problemele ei și expunându-le. Își spune în sine ei: „De ce, după ce citești cuvintele lui Dumnezeu, nu-ți împărtășești înțelegerea acestora bazată pe experiență sau nu vorbești despre cunoașterea de sine, ci pur și simplu mă ataci și mă vizezi doar pe mine? Nu îți place de mine? Cuvintele lui Dumnezeu au clarificat deja că am o fire coruptă – chiar trebuie să o spui? Poate că am o fire coruptă, dar nu ai și tu una? Mereu mă iei în vizor, numindu-mă viclean, dar nici tu nu ești lipsit de viclenie!” Plină de resentimente și sfidare, ar putea avea răbdare o dată sau de două ori, dar, după ce trece timpul și i se acumulează nemulțumirile, aceasta izbucnește. Și, odată ce izbucnește, este dezastruos. Ea spune: „Când acționează și vorbesc, unii oameni pretind că sunt foarte onești și deschiși, la prima vedere, dar în realitate sunt plini de tot soiul de șiretlicuri și uneltesc tot timpul unul împotriva celuilalt. Nimeni nu le poate pricepe gândurile sau intențiile când vorbește cu ei; sunt oameni vicleni. Când întâlnim astfel de indivizi, nu putem să vorbim sau să interacționăm cu ei; sunt prea înspăimântători. Dacă nu ai grijă, vei cădea în capcana lor și vei fi înșelat și folosit de ei. Asemenea oameni sunt cei mai răi, cei pe care Dumnezeu îi detestă cel mai mult și de care este cel mai dezgustat. Ar trebui aruncați în Adânc, în iazul de foc și pucioasă!” După ce aude asta, cealaltă persoană se gândește: „Ai firi corupte, dar nu vrei să-i lași pe alți oameni să te expună? Ești foarte arogant și neprihănit de sine, așa că voi găsi alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu ca să te expun și vom vedea ce ai de spus atunci!” Cealaltă persoană devine și mai furioasă după ce este expusă și se gândește: „Așadar, nu vrei s-o lași baltă, nu-i așa? Tot nu vrei să renunți la asta, nu? Pur și simplu nu-ți place de mine și crezi că am o fire coruptă, nu-i așa? Bine, am să te expun și eu pe tine!” Și, astfel, spune: „Unii oameni sunt pur și simplu antihriști; iubesc statutul și lauda celorlalți, le place să le facă altora morală, folosind cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i expune și condamna pe alții, făcându-i pe ceilalți oameni să creadă că ei înșiși nu au nicio fire coruptă. Toți sunt mari și tari și cred că au fost sanctificați, dar nu sunt oare doar niște demoni spurcați? Nu cumva sunt doar satane și spirite rele? Ce sunt

antihriștii? Antihriștii sunt satane!” Câte runde s-au luptat? Există vreun câștigător? (Nu.) Au spus ceva ce ar putea să-i edifice pe ceilalți? (Nu.) Așadar, ce sunt aceste cuvinte? (Judecăți, condamnări.) Sunt judecăți. Înseamnă a vorbi nechibzuit, fără a ține cont de situația sau faptele reale, judecându-i și condamnându-i pe ceilalți în mod arbitrar, chiar blestemându-i. Au vreun fundament real pentru a o numi antihrist pe cealaltă persoană? Ce fapte rele și manifestări ale unui antihrist a afișat acea persoană? Atinge firea sa coruptă nivelul esenței unui antihrist? Când îi vor auzi expunând-o pe cealaltă persoană, vor crede aleșii lui Dumnezeu că este ceva obiectiv și adevărat? Există vreo bunătate sau intenții bune în cuvintele rostite de acești doi oameni? (Nu.) Oare scopul lor este să se ajute unul pe celălalt să se cunoască, să-și permită să se elibereze de firea lor coruptă și să intre în adevărul-realitate cât de repede posibil? (Nu.) Atunci, de ce fac asta? Ca să-și verse propria răutate, ca să îl lovească pe celălalt individ și să se răzbune pe el, așa că îl acuză în mod arbitrar de ceva ce nu se potrivește deloc cu faptele. Nu se evaluează și nu se caracterizează corect unul pe celălalt, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a dezvăluirilor și esenței celeilalte persoane; în schimb, folosesc cuvintele lui Dumnezeu ca să se lovească reciproc, să se răzbune și să-și verse propria răutate; nu au deloc părtașie despre adevăr. Aceasta este o problemă gravă. Mereu se leagă de lucruri privind cealaltă persoană, ca să o atace și să o condamne pentru că are o fire arogantă – această atitudine este sinistră și haină și, categoric, nu este o expunere bine intenționată. În consecință, nu face decât să ducă la ostilitate și ură reciprocă. Dacă expunerea este făcută cu o atitudine de ajutorare a celorlalți din iubire, oamenii pot să simtă acest lucru și îl pot trata corect. Dar, dacă cineva se leagă de firea arogantă a unei alte persoane, ca să o condamne și să o atace, este doar pentru a lovi și a chinui acea persoană. Toți au o fire arogantă, așadar, de ce să luăm mereu în vizor o singură persoană? De ce să ne axăm mereu pe o singură persoană, fără să o lăsăm în pace? A expune constant firea arogantă a acelei singure persoane – chiar are acest lucru scopul de a o ajuta să se elibereze de firea ei? (Nu.) Atunci, care este motivul? Este din cauza faptului că nu le place de cealaltă persoană, așadar, caută ocazii să o lovească și să se răfuiească, vrând mereu să o chinuie. Prin urmare, când ei spun că cealaltă persoană este un antihrist, o satană, un diavol, o persoană vicleană și sinistră, este adevărat acest lucru? Poate că e puțin adevărat, dar scopul lor când spun aceste lucruri nu este să o ajute pe cealaltă persoană sau să aibă părtașie despre adevăr, ci să-și verse propria răutate și să se răzbune. Au fost chinuiți și, astfel, vor să se răzbune. Cum se răzbună? Expunând-o pe cealaltă persoană, condamnând-o, numind-o un diavol, o satană, un spirit rău, un antihrist – atribuindu-i cel mai sfruntat calificativ și aducându-i cea mai gravă acuzație. Nu sunt acestea judecată și condamnare arbitrară? Intenția, scopul și motivația ambelor părți când spun aceste lucruri nu este de a o ajuta pe cealaltă persoană să se cunoască și să-și înlăture firile corupte, cu atât mai puțin să o ajute să intre în realitatea cuvântului lui Dumnezeu sau să înțeleagă adevărurile-principii. În schimb, încearcă să o atace și să o lovească pe cealaltă persoană, să o expună ca să-și poată atinge scopul

de a-și vărsa răutatea și de a se răzbuna. Asta înseamnă a se implica în atacuri reciproce și dispute verbale. Deși această metodă de a-i ataca pe alții ar putea să pară ca având mai mult fundament decât expunerea reciprocă a neajunsurilor și deși face legătura dintre cuvintele lui Dumnezeu și cealaltă persoană, pentru a spune că aceasta are o fire coruptă, că este un diavol și o satană și pare, în mod superficial, destul de spirituală, natura acestor două metode este aceeași. În niciuna dintre ele nu este vorba de părtășia despre cuvântul lui Dumnezeu și de adevărul din cadrul umanității normale; în schimb este vorba despre a judeca în mod iresponsabil și arbitrar, a condamna și a blestema cealaltă persoană pe baza preferințelor personale și a se implica în atacuri. Și dialogurile de această natură provoacă perturbări și tulburări în viața bisericească, interferează cu intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și îi dăunează acesteia.

Ce ar trebui să faceți când întâlniți doi oameni care se implică în atacuri reciproce, expunându-și unul altuia firile corupte? Este necesar să dăm cu pumnul în masă și să le facem morală? Este necesar să-i udăm cu o găleată de apă rece ca să-i calmăm și să-i determinăm să-și dea seama că greșesc și să-i ceară scuze celui alt? Pot aceste metode să rezolve problema? (Nu.) Acești doi indivizi se ceartă mereu la fiecare adunare și, la finalul fiecăreia, se pregătesc pentru următoarea ceartă. Acasă, caută cuvinte ale lui Dumnezeu pe care să le folosească în atacurile lor, ba chiar scriu ciorne și se gândesc cum să îl atace pe celălalt, ce aspecte legate de el să atace, cum să-l judece și să-l condamne, ce ton să folosească și pe care cuvinte ale lui Dumnezeu să le folosească pentru a lansa atacul și condamnarea cea mai convingătoare. Caută, de asemenea, diverși termeni spirituali și folosesc diferite metode de exprimare pentru a condamna și a lovi cealaltă persoană, împiedicând-o să întoarcă situația în favoarea ei, și se luptă să o doboare în următoarea confruntare, făcând să-i fie imposibil să se mai ridice. Toate aceste comportamente aparțin implicării în atacuri reciproce și dispute verbale. Sunt ușor de rezolvat asemenea probleme? Dacă, după ce primesc sfaturi, ajutor și părtășie de la majoritatea oamenilor, ei tot nu se căiesc sau nu-și schimbă direcția – adică, se ceartă și se insultă unul pe celălalt când se întâlnesc, nu ascultă de sfatul nimănui și nu acceptă când cineva are părtășie despre adevăr sau îi emondează – ce este de făcut? Este un lucru ușor de gestionat: ar trebui să fie înlăturați. Nu ar rezolva asta problema? Nu este un lucru ușor? Este necesar să se continue părtășia cu ei? Este necesar să mai fie ajutați cu iubire? Spuneți-Mi, este adecvat să dăm dovadă de toleranță și răbdare iubitoare față de asemenea oameni? (Nu este adecvat.) De ce nu este adecvat? (Ei nu acceptă adevărul – nu are rost să avem părtășie cu ei.) Corect, nu acceptă adevărul. Doar participă la adunări pentru a se implica în dispute verbale. Ei nu cred în Dumnezeu pentru a urmări adevărul și doar le place să se implice în dispute verbale. Sunt acestea o dezvăluire și o manifestare a umanității normale? Au ei raționalitatea pe care ar trebui să o aibă umanitatea normală? (Nu.) Le lipsește raționalitatea umanității normale. În timpul adunărilor, asemenea oameni nu citesc cuvintele lui Dumnezeu într-o manieră concentrată și adecvată, astfel încât să poată să înțeleagă și să obțină adevărul din

cuvintele lui Dumnezeu și să-și înlăture prin asta firile corupte și să-și rezolve problemele. În schimb, vor întotdeauna să rezolve problemele altor oameni. Sunt mereu concentrați asupra celorlalți, căutându-le de vină; ținesc mereu să găsească problemele altor oameni în cuvintele lui Dumnezeu. Se folosesc de ocazia de a citi cuvintele lui Dumnezeu și de a avea părtășie despre ele pentru a-i expune și a-i ataca pe alții și folosesc cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i judeca, a-i înjosi și a-i condamna pe alții. Cu toate acestea, ei se plasează separat față de cuvintele lui Dumnezeu. Ce fel de persoane sunt ei? Sunt aceștia oameni care acceptă adevărul? (Nu.) Se pricep foarte bine la un lucru și sunt foarte pasionați de acesta: după ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei identifică frecvent la alții diversele probleme, stări și manifestări expuse de cuvintele Sale. Cu cât identifică mai mult aceste probleme, cu atât mai mult simt că își asumă o responsabilitate semnificativă și cred că pot să facă multe lucruri, considerând că ar trebui să expună aceste probleme. Nu vor scuti nicio persoană care are aceste probleme. Ce fel de persoane sunt ei? Au asemenea oameni rațiune? Au abilitatea de a înțelege adevărul? (Nu.) În biserică, dacă asemenea oameni nu își exprimă părerea sau nu provoacă tulburări, nu este nevoie să vă ocupați de ei. Totuși, dacă întotdeauna acționează în acest mod, atacându-i, judecându-i și condamnându-i mereu pe alții, atunci biserica ar trebui să ia măsuri corespunzătoare pentru a se ocupa de ei, înlăturându-i. În ceea ce-i privește pe cei care au fost expuși de oameni și apoi îi atacă, îi judecă și îi condamnă pe aceștia din urmă folosind aceleași metode și mijloace, dacă circumstanțele sunt grave și au perturbat și tulburat viața bisericească, și aceștia ar trebui să fie înlăturați și izolați de aleșii lui Dumnezeu, nu li se poate arăta nicio indulgență.

Ce alte manifestări ale implicării în atacuri reciproce și dispute verbale se califică drept având natura de a perturba și tulbura viața bisericească? Expunerea reciprocă a neajunsurilor și a firilor corupte pentru a-și vărsa răutatea și a se răzbuna unul pe celălalt sunt manifestări evidente ale perturbării și tulburării vieții bisericești. Pe lângă aceste două manifestări, mai sunt prefăcătorii de a vorbi deschis, de a se dezvălui și a se diseca, pentru a-i expune și diseca pe alții în mod deliberat – și acest tip de atac este o manifestare a perturbării și tulburării vieții bisericești. Așadar, este un atac ceea ce spune o persoană atât timp cât nu este vorba despre propriile sale probleme, ci despre problemele altora, indiferent dacă o spune într-un mod ținut sau indirect, în treacăt, într-un mod diplomatic? (Nu.) Atunci, ce situații constituie atacuri? Depinde de intenția și scopul din spatele a ceea ce se spune. Dacă ceva este spus cu scopul de a-i lovi pe oameni și de a se răzbuna pe ei sau pentru a-și vărsa răutatea, atunci este un atac. Aceasta este o situație. În plus, a exagera aspectele superficiale ale unei probleme pentru a-i judeca și condamna pe oameni în contradicție cu faptele și cu ceea ce este adevărat, trăgând concluzii în mod iresponsabil, fără a cerceta deloc care este esența problemei – și asta înseamnă a-și vărsa răutatea și a se răzbuna, a judeca și a condamna, iar acest fel de situație constituie și el un atac. Ce altceva? (A lansa zvonuri nefondate despre oameni; este și aceasta un atac?) A lansa zvonuri nefondate despre

oameni cu siguranță se numără cu atât mai mult printre acestea. Câte situații reprezintă atacuri? (Trei.) Rezumați aceste situații. (Prima este a-i lovi pe alții cu un scop specific. A doua este a-i judeca și a-i condamna pe alții într-un mod care este în contradicție cu faptele și cu ceea ce este adevărat, acest lucru însemnând a-i caracteriza pe alții arbitrar, iresponsabil. A treia este a lansa zvonuri nefondate despre oameni.) Natura fiecăreia dintre aceste trei situații le califică drept atacuri personale. Cum distingem care situații se califică drept atacuri personale și care nu? Când vine vorba de cei care lansează atacurile, ce acțiuni sau cuvinte reprezintă un atac? Să presupunem că vorbele unei persoane au o natură oarecum orientativă și sunt capabile să-i inducă în eroare pe alții, având și o calitate de a plăsmui zvonuri. Acea persoană inventează ceva din nimic și născocesc zvonuri și minciuni pentru a-i induce în eroare și a-i îndruma greșit pe oameni. Intenția și țelul ei sunt să determine și mai mulți oameni să recunoască și să creadă că ceea ce spune ea este corect și să fie de acord că spusele ei se aliniază la adevăr. În același timp, vrea și să se răzbune pe altcineva, pentru a-l determina să fie negativ și slab. Se gândește: „Ai un caracter atât de abject – trebuie să-ți expun situația concretă și să-ți înăbuș aroganța, iar apoi vom vedea cu ce vei mai avea să te lauzi și să te dai în spectacol! În ce mod pot să mă disting față de tine? Ura mea nu se va potoli până când nu te fac să cazi în negativitate și nu te dobor. Le voi arăta tuturor că poți să fii negativ și că și tu ai slăbiciuni!” Dacă acesta este țelul său, atunci cuvintele sale constituie un atac. Dar să presupunem că intenția sa este pur și simplu să clarifice faptele și ce anume este adevărat într-o chestiune – după ce dobândește o perspectivă corectă asupra acesteia și descoperă esența problemei de-a lungul unei perioade de experiență, simte că ar trebui să se aibă părtașie despre asta, astfel încât majoritatea să poată să înțeleagă și să știe ce fel de înțelegere a acestei chestiuni este pură, adică, scopul său este să corecteze perspectivele denaturate sau părtinitoare ale mai multor oameni asupra acestei chestiuni – este acesta un atac? (Nu.) Persoana respectivă nu forțează pe nimeni să-i accepte opinia personală, cu atât mai puțin nutrește vreo intenție de răzbunare personală. În schimb, vrea doar să clarifice adevărul faptelor; folosește iubirea pentru a o ajuta pe cealaltă persoană să înțeleagă și a o împiedica, prin această înțelegere, să se rătăcească. Indiferent dacă cealaltă persoană acceptă acest lucru, ea este capabilă să-și îndeplinească responsabilitatea. Și, astfel, acest comportament, această abordare nu este un atac. Prin limbajul, alegerea cuvintelor, maniera, tonul și atitudinea discursului din cadrul acestor două manifestări se poate ști care sunt intenția și țelul acelei persoane. Dacă o persoană vrea să o atace pe cealaltă, limbajul ei va fi cu siguranță tăios, iar intenția și țelul ei vor fi evidente din tonul cu care vorbește, intonația, alegerea cuvintelor și atitudinea ei. Dacă nu o forțează pe cealaltă persoană să accepte ceea ce spune și cu siguranță nu o atacă, atunci discursul ei se va conforma categoric manifestărilor conștiinței și rațiunii umanității normale. În plus, atitudinea cu care vorbește, tonul și alegerea cuvintelor cu siguranță vor fi raționale, făcând parte din sfera umanității normale.

După ce am avut părtășie despre principiile de distingere a ceea ce constituie atac personal și ce nu, sunteți capabili să discernați acest lucru acum? Dacă tot nu puteți să-l discernați, atunci nu veți fi capabili să deslușiți esența chestiunii. Oricât de plăcut sună părtășia unei persoane, dacă aceasta nu practică în conformitate cu principiile, dacă nu intenționează să-i ajute pe oameni să înțeleagă adevărul și să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător, ci găsește, în schimb, lucruri pe care să le folosească împotriva lor, pentru a-i sâcăi tot timpul, făcând tot ce îi stă în putință ca să îi judece și să-i condamne și, chiar dacă la prima vedere pare că îi discern pe oameni, de fapt, intenția și țelul ei sunt să-i condamne și să-i atace pe alții, atunci, această situație implică un atac personal. Lucrurile minore care au loc între oameni sunt foarte simple și evidente; dacă s-ar avea părtășie despre adevăr în privința acestor probleme, ar fi nevoie de mai puțin de o adunare. Este necesar, atunci, să folosim timpul fraților și al surorilor, vorbind mult despre aceste lucruri la fiecare adunare? Nu este necesar. Dacă oamenii îi sâcăie mereu pe alții, acest lucru înseamnă a-i ataca pe alții și a provoca tulburări. Care este motivul pentru care oamenii se agață de o chestiune și vorbesc la nesfârșit despre ea? Acela că nimeni nu este dispus să renunțe la propriile intenții și țeluri, nimeni nu încearcă să se cunoască și nimeni nu acceptă adevărul sau faptele și ceea ce este adevărat, sâcăindu-i astfel pe alții tot timpul. Care este natura sâcăielii neîncetate a altora? Este un atac. Înseamnă a găsi lucruri pe care să le folosească împotriva lor, a găsi un cusur în felul în care ceilalți își aleg cuvintele și a folosi neajunsurile acestora împotriva lor, stăruind la nesfârșit asupra unui singur lucru și certându-se până când se înroșesc la față. Dacă oamenii au părtășie în cadrul umanității normale, sprijinindu-se și ajutându-se unii pe alții – adică, îndeplinindu-și bine responsabilitățile – atunci relația dintre ei va fi tot mai bună. Dar dacă se angrenează în atacuri reciproce și în certuri, implicându-se unii pe alții pentru a-și expune clar justificările, vrând mereu să domine, refuzând să accepte înfrângerea și fără să facă niciun compromis, fără să renunțe la nemulțumirile personale, atunci relația dintre cei doi va deveni în cele din urmă tot mai tensionată și mai proastă; nu va fi o relație interpersonală normală și poate chiar să ajungă până în punctul în care li se vor înroși ochii ori de câte ori se vor întâlni. Gândiți-vă la asta: când câinii se bat, ochii celui feroce se înroșesc. Din ce cauză i se înroșesc ochii? Nu îi sunt plini de ură? Nu e la fel și în cazul oamenilor care se atacă reciproc? Dacă, atunci când au părtășie despre adevăr, oamenii nu se atacă reciproc, ci pot, în schimb, să-și compenseze unii altora neajunsurile, bazându-se pe atuurile fiecăruia, și se sprijină unii pe alții, ar fi posibil ca relația dintre ei să fie proastă? Categorie, relația lor ar deveni tot mai normală. Când doi oameni vorbesc, discută, au părtășie sau chiar dezbat în cadrul conștiinței și rațiunii umanității normale, relația lor va fi normală, iar ei nu se vor înfuria sau nu vor începe să se certe imediat ce se întâlnesc. Dacă în oameni apar ura și o răbufnire inexplicabilă de furie atunci când nici măcar nu s-au văzut, doar fiindcă este menționată cealaltă persoană, atunci aceasta nu este o manifestare a deținerii rațiunii și conștiinței umanității normale. Oamenii se atacă

unii pe alții pentru că au firi corupte; nu are absolut nicio legătură cu mediul lor. Totul este din cauza faptului că oamenii nu iubesc adevărul, nu pot să îl accepte și nu îl practică sau nu se ocupă de probleme pe baza principiilor atunci când au loc dispute și, astfel, este un lucru obișnuit să apară în viața bisericească anumite cazuri de expunere reciprocă a neajunsurilor, judecăți și chiar și atacuri reciproce și condamnare. Fiindcă oamenii au firi corupte și sunt deseori într-o stare în care le lipsește rațiunea, fiindcă trăiesc conform firilor lor corupte și, chiar dacă înțeleg o parte din adevăr, le este dificil să-l practice, apar ușor între ei dispute și diverse feluri de atacuri. Dacă au loc ocazional, aceste atacuri au doar un impact temporar asupra vieții bisericești, dar cei care sunt predispuși constant la atacuri reciproce provoacă tulburări și perturbări grave vieții bisericești și, de asemenea, afectează grav intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și interferează grav cu ea.

3. Dispute verbale

În biserică, mai există un alt tip de persoană – acestui tip de persoană îi place în mod special să se justifice. De exemplu, dacă a făcut sau spus ceva greșit, se teme că alții ar putea avea o părere proastă despre ea și că acest lucru îi va afecta imaginea în ochii majorității, așa că se justifică și explică acest lucru în timpul adunărilor. Scopul explicației sale este de a-i împiedica pe oameni să-și formeze o părere proastă despre ea, așa că depune mult efort în acest sens și se gândește mult la asta, chibzuind toată ziua: „Cum pot să clarific acest lucru? Cum pot să i-l explic limpede acelei persoane? Cum pot să dezminț părerile proaste pe care și le-a făcut despre mine? Părtaşia de azi este o oportunitate bună să discutăm despre asta.” La adunare, spune: „Nu am vrut să supăr sau să expun pe nimeni prin ceea ce am făcut data trecută; intenția mea a fost bună, să-i ajut pe oameni. Totuși, unii mă înțeleg mereu greșit, mă iau în vizor tot timpul și cred mereu că sunt lacom și ambițios și că umanitatea mea este rea. Dar, de fapt, nu sunt deloc așa, nu? Nu am făcut sau nu am spus astfel de lucruri. Când am vorbit despre cineva care nu era prezent, nu a fost de parcă i-am creat probleme intenționat. Când oamenii au făcut lucruri rele, cum pot să nu le permită altora să vorbească despre asta?” Spune multe, justificându-se și apărându-se deopotrivă, în vreme ce și expune destul de multe dintre problemele celeilalte persoane, cu scopul de a se disocia de situație, ca să-i facă pe toți să creadă că lucrul pe care l-a dezvăluit nu a fost o fire coruptă și că ea nu are umanitate rea sau o antipatie față de adevăr, cu atât mai puțin intenții răutăcioase, și să creadă, în schimb, că bunele sale intenții sunt deseori înțelese greșit și că ea este adesea condamnată din cauza înțelegerilor greșite ale celorlalți. În mod explicit și implicit deopotrivă, cuvintele sale îi fac pe cei care o ascultă să simtă că este inocentă și că oamenii care au crezut că greșește și că e rea sunt cei răi și cei care nu iubesc adevărul. După ce aude asta, cealaltă persoană înțelege: „Oare cuvintele tale nu vor să spună că tu nu ai o fire coruptă? Nu sunt doar ca să te facă să dai bine? Nu înseamnă asta pur și simplu că nu te cunoști, nu accepți adevărul, nu accepți faptele? Dacă nu accepți aceste lucruri, nicio problemă, dar de ce mă iei în vizor pe mine? Nu am avut intenția să te iau

În vizor, nici nu am vrut să te lovesc. Poți să crezi orice vrei să crezi; ce legătură are asta cu mine?” Și, astfel, nu se poate abține și spune: „Când întâmpină o problemă minoră, suferind un pic de tratament sau de durere nedreaptă, unii oameni nu mai sunt dispuși să accepte și vor să se justifice și să dea explicații; încearcă mereu să se disocieze de problemă, vor tot timpul să ajungă să dea bine, să-și placheze cu aur imaginea. Ei nu sunt acel tip de persoane, așadar, de ce încearcă să ajungă să dea bine, să pretindă că sunt perfecți? În plus, eu am părtășie despre adevăr, nu iau pe nimeni în vizor, nici nu mă gândesc să lovesc sau să mă răzbun pe nimeni. Lasă-i pe oameni să creadă ce vor!”

Au acești doi oameni părtășie despre adevăr? (Nu.) Așadar, ce fac ei? Unul spune: „Am făcut acele lucruri pentru lucrarea bisericii. Nu-mi pasă ce crezi tu.” Celălalt spune: „Când un om acționează, Cerurile privesc. Dumnezeu cunoaște gândurile oamenilor. Să nu crezi că nu faci lucruri rele, că Dumnezeu nu te scrutează, doar fiindcă ai o oarecare bunăvoință, abilitate și elocvență; să nu crezi că Dumnezeu nu-ți poate vedea gândurile dacă le ții adânc ascunse. Toți frații și surorile pot să le vadă – cu atât mai mult Dumnezeu! Nu știi că Dumnezeu scrutează adâncul inimilor oamenilor?” Din ce cauză se ceartă cei doi? Unul face mari eforturi ca să se justifice, să se exonereze, nevrând ca alții să aibă o impresie proastă despre el, în vreme ce celălalt insistă să nu renunțe, nepermițându-i persoanei respective să dea bine și, în același timp, țintește să o expună și să o condamne prin muștrări. La prima vedere, cei doi nu se insultă sau nu se expun reciproc, dar discursul lor are un scop: unul dintre ei încearcă să-l împiedice pe celălalt să-l înțeleagă greșit și îi cere să-i reabiliteze numele, în vreme ce celălalt refuză să facă acest lucru și, în schimb, insistă să îl eticheteze și să-l condamne, cerând confirmarea celorlalți. Este această conversație o părtășie normală despre adevăr? (Nu.) Este o conversație bazată pe conștiință și rațiune? (Nu.) Atunci, care este natura acestui tip de conversație? Este acest tip de conversație implicare în atacuri reciproce? (Da.) Are cel care se justifică părtășie despre modul în care poate să accepte lucrurile din partea lui Dumnezeu, să se cunoască pe sine și să găsească principiile care ar trebui practicate? Nu, el se justifică în fața celorlalți oameni. Vrea să-și clarifice gândurile, punctele de vedere, intențiile și scopurile în fața celorlalți, să-i dea explicații celeilalte persoane și să o facă să-i reabiliteze numele. În plus, vrea să nege expunerea și condamnarea sa de către cealaltă persoană și, indiferent dacă lucrurile spuse de aceasta se aliniază la fapte sau la adevăr, atât timp cât nu recunoaște sau nu este dispus să accepte, el consideră că este greșit ceea ce spune cealaltă persoană și vrea să rectifice acest lucru. Pe de altă parte, cealaltă persoană nu vrea să-i reabiliteze numele, ci, în schimb, îl expune, forțându-l să-i accepte condamnarea. Unul nu este dispus să accepte, iar celălalt insistă să-l determine să accepte, ceea ce duce la atacuri între ei. Natura acestui tip de dialog este implicare în atacuri reciproce. Așadar, care este natura acestui tip de atac? Este această conversație caracterizată de negare reciprocă, de plângeri reciproce și de condamnare reciprocă? (Da.) Are loc această formă de dialog și în viața bisericească? (Da.) Toate aceste tipuri de conversații sunt dispute verbale.

De ce sunt numite dispute verbale aceste tipuri de dialoguri? (Fiindcă oamenii implicați dezbat ce e bine și ce e greșit, nimeni nu încearcă să se cunoască pe sine și nimeni nu câștigă nimic; ei doar stăruie asupra chestiunii, iar dialogurile sunt ne semnificative.) Doar vorbesc mult și își răcesc gura degeaba, dezbătând cine are dreptate sau nu, cine este superior sau inferior. Se ceartă neîncetat, fără să existe niciodată niciun câștigător, și tot continuă să se certe. Ce câștigă din asta în cele din urmă? Să fie o înțelegere a adevărului, o înțelegere a intențiilor lui Dumnezeu? Să fie abilitatea de a se căi și de a accepta scrutarea lui Dumnezeu? Să fie abilitatea de a accepta lucrurile din partea lui Dumnezeu și de a se cunoaște pe sine mai bine? Nu câștigă niciunul dintre aceste lucruri. Aceste certuri ne semnificative și aceste dialoguri despre ce e bine și ce e greșit sunt dispute verbale. În termeni simpli, disputele verbale sunt conversații cu totul ne semnificative, în care tot ce se spune este absurd, nici măcar un singur cuvânt nu este edificator sau benefic celorlalți, ci mai degrabă toate cuvintele rostite sunt jignitoare și provin din voința, impulsivitatea umană, mințile oamenilor și, desigur, și mai mult din firile lor corupte. Fiecare cuvânt rostit este de dragul propriilor interese, a propriei imagini și reputații, nu este pentru edificarea sau sprijinirea altora, nici pentru propria înțelegere a vreunui aspect al adevărului sau pentru înțelegerea intențiilor lui Dumnezeu și, desigur, nu este pentru a discuta care dintre firile corupte ale unei persoane sunt expuse în cuvintele lui Dumnezeu, dacă firile sale corupte se potrivesc cu ale lui Dumnezeu cuvinte sau dacă înțelegerea sa este corectă. Indiferent cât de plăcute, sincere sau pline de devotament sună aceste autojustificări și explicații ne semnificative, toate sunt dispute verbale, atacuri reciproce și judecăți, care nu sunt de folos nici celorlalți, nici propriei persoane. Nu doar că le fac rău celorlalți și afectează relațiile interpersonale normale ale unei persoane, ci și împiedică propria creștere în viață. Pe scurt, indiferent de scuzele, intențiile, atitudinile, tonurile folosite sau de mijloacele și tehnicile utilizate, atât timp cât îi judecă și-i condamnă în mod arbitrar pe ceilalți, toate aceste cuvinte, metode și așa mai departe se încadrează în categoria atacului asupra altora, toate sunt dispute verbale. Este această sferă extinsă? (Este destul de extinsă.) Așadar, când vă confrunțați cu atacurile, judecățile și condamnările din partea oamenilor, vă puteți abține să nu adoptați comportamente prin care să-i atacați și să-i condamnați pe alții? Cum ar trebui să practicați când vă confrunțați cu aceste tipuri de situații? (Trebuie să ajungem să ne liniștim înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune; apoi, nu va mai exista ură în inimile noastre.) Atât timp cât este înțelegătoare și rezonabilă, atât timp cât poate să se liniștească înaintea lui Dumnezeu, să I se roage și să accepte adevărul, o persoană poate să-și controleze intențiile și dorințele, iar apoi poate să ajungă în punctul în care nici nu-i judecă, nici nu-i atacă pe alții. Atât timp cât intenția și scopul cuiva nu sunt să-și verse răutatea sau să caute răzbunare și, cu siguranță, nu sunt să o atace pe cealaltă persoană, ci, în schimb, o rănește neintenționat, pentru că nu înțelege adevărul sau îl înțelege prea superficial și pentru că este oarecum nesăbuit și ignorant sau îndărătnic, atunci, prin ajutor, sprijin și părtășie din partea

celorlalți, după ce înțelege adevărul, discursul său va deveni mai precis, la fel și evaluările și perspectivele sale asupra celorlalți și va fi capabil să trateze corect firile corupte pe care le dezvăluie alți oameni și acțiunile lor incorecte, reducându-și astfel treptat atacurile și judecățile față de ceilalți. Totuși, dacă cineva trăiește mereu conform firilor sale corupte, căutând oportunități de a se răzbuna pe oricine i se pare antipatic, ori care l-a jignit sau i-a făcut rău înainte, dacă nutrește mereu astfel de intenții și nu caută adevărul, nu se roagă sau nu se bazează pe Dumnezeu deloc, atunci este capabil să-i atace pe alții oricând și oriunde, iar acest lucru este dificil de rezolvat. Este ușor de rezolvat atacul neintenționat asupra altora, dar nu și atacul deliberat și intenționat. Dacă o persoană îi atacă și îi judecă pe alții ocazional și neintenționat, prin părtășia altor oameni despre adevăr pentru a o sprijini și ajuta, ea va fi capabilă să-și schimbe direcția odată ce va înțelege adevărul. Totuși, dacă cineva caută constant să se răzbune și să-și verse răutatea, dacă vrea mereu să-i chinuie sau să-i doboare pe alții și îi atacă având astfel de intenții, care pot fi simțite și văzute de toți oamenii, atunci un astfel de comportament devine o perturbare și o tulburare pentru viața bisericească; constituie în întregime o perturbare și o tulburare deliberată. Prin urmare, este greu de schimbat faptul de a avea această fire de a-i ataca pe alții.

Acum, înțelegeți cum ar trebui rezolvată problema atacării și condamnării altora? Există un singur mod: o persoană trebuie să se roage și să se bazeze pe Dumnezeu, iar apoi ura sa va dispărea treptat. În principal, există două tipuri de oameni care îi pot ataca pe alții. Unul este al celor care vorbesc fără să cugete, care sunt franci și direcți și care pot să spună câteva lucruri jignitoare oricând li se pare că oamenii sunt antipatici. De cele mai multe ori, însă, ei nu-i atacă pe oameni intenționat sau deliberat – doar că nu se pot înfrâna, aceasta este pur și simplu firea lor și lansează în mod necugetat atacuri asupra altor oameni. Dacă sunt emondați, pot să accepte și, astfel, aceștia nu sunt oameni răi și nu sunt vizați pentru a fi înlăturați. Dar oamenii răi nu acceptă să fie emondați și, deseori, provoacă perturbări și tulburări vieții bisericești, îi atacă, îi judecă, îi lovesc și se răzbună frecvent pe alții și nu acceptă câtuși de puțin adevărul. Sunt oameni răi și sunt cei pe care biserica trebuie să-i abordeze și să-i înlăture. De ce trebuie să fie abordați și înlăturați? Judecând după natura-esență pe care o au, comportamentul lor de a-i ataca pe alții nu este neintenționat, ci deliberat. Acest lucru este din cauza faptului că acești oameni au umanitate răutăcioasă – nimeni nu-i poate jigni sau critica și, dacă cineva spune ceva care întâmplător îi rănește puțin, se vor gândi să găsească oportunități de răzbunare – și, astfel, asemenea oameni sunt capabili să lanseze atacuri împotriva altora. Acesta este un tip de persoană pe care biserica trebuie să o abordeze și să o înlăture. Oricine se implică în atacuri reciproce și dispute verbale – indiferent de ce parte este, fie că atacă în mod activ, fie pasiv – atât timp cât ia parte la acest fel de atacuri, este o persoană rea cu intenții sinistre, care îi va chinui pe alții la cea mai mică neplăcere. Asemenea oameni provoacă perturbări și tulburări grave vieții bisericești. Sunt un tip de persoane rele din cadrul bisericii. Cazurile mai puțin grave pot fi gestionate

prin izolarea pentru reflecție a persoanei în cauză; în cazurile mai grave, persoana în cauză trebuie îndepărtată sau exclusă. Acesta este principiul pe care conducătorii și lucrătorii e nevoie să-l înțeleagă când vine vorba de a se ocupa de această chestiune.

Prin această părtășie, înțelegeți acum ce înseamnă să-i atacați pe alții? Puteți să discernați acest lucru? După ce definesc ce este un atac, unii oameni se gândesc: „Cu o definiție atât de amplă a atacului asupra altora, cine ar îndrăzni să vorbească în viitor? Niciunul dintre noi, oamenii, nu înțelege adevărul, așadar, doar vom deschide gura și vom ajunge să-i atacăm pe alții, ceea ce este groaznic! În viitor, ar trebui doar să mâncăm hrană și să bem apă și să tăcem, închizând gurile, fără să vorbim nechibzuit din clipa în care ne trezim dimineata, pentru a evita să-i atacăm pe alții. Ar fi un lucru minunat, iar zilele noastre ar fi mult mai liniștite.” Este corect acest mod de gândire? A-și închide gura nu rezolvă problema; esența chestiunii de a-i ataca pe alții este o problemă cu inima unei persoane, este provocată de firile corupte ale unei persoane, și nu este o problemă cu gura ei. Ceea ce oamenii spun cu gurile lor este determinat de firile lor corupte și de gândurile lor. Dacă firile corupte ale unei persoane sunt înlăturate, iar ea chiar înțelege adevărul și discursul său devine și el oarecum principial și cumpătat, atunci problema ei de a-i ataca pe alții va fi parțial rezolvată. Desigur, în cadrul vieții bisericești, pentru a avea relații interpersonale normale și a nu se implica în atacuri reciproce sau dispute verbale, este necesar ca oamenii să vină deseori înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-l îndrumarea, și să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu, cu inimi pioase care sunt înfometate și însetate de dreptate. În acest mod, când cineva spune ceva în mod necugetat care te rănește, inima ta poate să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu, nu îi vei purta pică și nu vei vrea să te certî cu cealaltă persoană, cu atât mai puțin să te aperi și să te justifici. În schimb, vei accepta acest lucru din partea lui Dumnezeu, Îi vei mulțumi pentru că ți-a dat o oportunitate bună să te cunoști și pentru că ți-a permis să devii conștient, prin intermediul cuvintelor altora, că încă ai cutare și cutare problemă. Aceasta este o oportunitate bună de a te cunoaște, este harul lui Dumnezeu și ar trebui să-l accepți din partea Lui. Nu ar trebui să nutrești resentimente față de persoana care te-a rănit, nici să simți repulsie și ură față de persoana care a menționat în mod necugetat greșelile tale sau ți-a expus neajunsurile, evitând-o intenționat sau neintenționat sau folosind tot felul de moduri de a te răzbuna pe ea. Niciuna dintre aceste abordări nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Vino înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi deseori și, după ce inima ta s-a calmat, vei fi capabil să tratezi corect faptul că alți oameni îți fac rău neintenționat, vei fi capabil să dai dovadă de toleranță și răbdare față de ei. Dacă cineva îți face rău intenționat, cum ar trebui să procedezi? Cum ai aborda acest lucru? Te-ai certa cu el din impulsivitate sau te-ai liniști înaintea lui Dumnezeu și ai căuta adevărul? Desigur, fără să trebuiască să o spun Eu, știți cu toții clar care mod de pătrundere este alegerea cea corectă.

În viața bisericească, este foarte dificil să eviți atacurile reciproce și disputele verbale bazându-te pe puterea umană, pe auto-controlul uman și pe răbdarea umană. Oricât de

bună este umanitatea ta, oricât de blând și amabil ești sau oricât de mărinimos, este inevitabil să nu întâlnești unii oameni sau unele lucruri care îți lezează demnitatea, integritatea și așa mai departe. Ar trebui să ai în minte un principiu despre modul în care să gestionezi și să tratezi aceste tipuri de probleme. Dacă le abordezi cu impulsivitate, este foarte simplu: ei te insultă, iar tu îi insulti pe ei, ei te atacă, iar tu îi ataci pe ei, dinte pentru dinte, ochi pentru ochi, întorcându-le tot ce îți fac, folosind aceleași metode, și îți protejezi demnitatea, integritatea și reputația. Este foarte ușor de obținut acest lucru. Totuși, ar trebui să chibzuiești în inima ta dacă această metodă este de dorit, dacă îți este de folos atât ție, cât și altora, și dacă este pe placul lui Dumnezeu. Deseori, când oamenii nu își dau seama de esența acestei probleme, gândurile lor iminente sunt acestea: „El nu-mi arată milă, așadar, eu de ce i-aș arăta? Nu-mi arată iubire, așadar, de ce ar trebui să-l tratez eu cu iubire? Nu are răbdare cu mine și nu mă ajută, așadar, de ce aș fi eu răbdător cu el sau l-aș ajuta? Este nepoliticos cu mine, așa că îi voi face rău. De ce nu pot să plătesc dinte pentru dinte, ochi pentru ochi?” Acestea sunt primele gânduri care le vin în minte oamenilor. Dar, atunci când chiar acționezi în acest mod, te simți împăcat în sinea ta ori neliniștit și îndurerat? Când într-adevăr alegi asta, ce câștigi? Ce obții? Mulți oameni au experimentat faptul că se simt neliniștiți în sinea lor atunci când chiar acționează în acest mod. Desigur, pentru cei mai mulți oameni, nu este o chestiune de conștiință încărcată, cu atât mai puțin nu este neliniște cauzată de sentimentul că îi sunt îndatorați lui Dumnezeu; oamenii nu au acel tip de statură. Ce provoacă această neliniște în ei? Ea izvorăște din ura oamenilor, din contestarea demnității și a integrității lor când sunt insultați, precum și din durerea pe care o simt și din izbucnirile de furie, ură, sfidare și indignare care apar în inimile lor după ce sunt provocați verbal, toate acestea făcându-i să se simtă neliniștiți. Care sunt consecințele acestei neliniști? Imediat ce o simți, vei începe să contempi cum să folosești limbajul pentru a te ocupa de acea persoană, cum să folosești mijloace legale și raționale pentru a o doborî, pentru a-i arăta că ai demnitate și integritate și că nu ești ușor de intimidat. Când te simți neliniștit, când dai naștere urii, nu te gândești să-i dai dovadă acelei persoane de răbdare și toleranță, să o tratezi corect, sau la oricare alt lucru pozitiv, ci mai degrabă te gândești numai la lucruri negative, precum invidia, repulsia, disprețul, animozitatea, ura și condamnarea, într-o asemenea măsură încât o insulti de nenumărate ori în inima ta și, indiferent de moment – chiar și în timp ce mănânci sau dormi – te gândești cum să te răzbuni pe ea și îți imaginezi cum o vei trata și cum vei gestiona asemenea situații, dacă te atacă sau te condamnă și așa mai departe. Îți petreci toată ziua chibzuind cum să o dobori pe cealaltă persoană, cum să-ți verși resentimentele și ura și să o faci să cedeze în fața ta, să-i fie frică de tine și să nu mai îndrăznească să te provoace. De asemenea, te gândești deseori cum să îi dai o lecție, ca să îi arăți cât de puternic ești. Când apar astfel de gânduri și când îți trec prin minte în mod repetat scenarii închipuite, tulburarea și consecințele pe care ți le provoacă sunt incomensurabile. Odată ce cazi pradă stării de a te implica în dispute verbale și atacuri reciproce, care

sunt consecințele? Este ușor să te liniștești atunci înaintea lui Dumnezeu? Nu îți întârzie intrarea în viață? (Ba da.) Acesta este impactul pe care îl are asupra unei persoane alegerea căii greșite de a gestiona problemele. Dacă alegi calea cea dreaptă, când cineva vorbește într-un mod care îți afectează imaginea sau mândria sau îți insultă integritatea și demnitatea, poți alege să fii tolerant. Nu te vei certa cu el și nu vei folosi niciun fel de limbaj, nu te vei justifica intenționat și nu vei contrazice și ataca cealaltă parte, provocând ură în tine. Care sunt esența și semnificația toleranței? Tu spui: „Unele dintre lucrurile pe care le-a spus nu sunt conform faptelor, dar așa sunt toți înainte să înțeleagă adevărul și să obțină mântuirea și așa am fost și eu cândva. Acum că înțeleg adevărul, nu merg pe calea non-credincioșilor, aceea de a mă certa în legătură cu ce este corect și ce este greșit, sau implicându-mă în filosofia certurilor – aleg toleranța și să-i tratez pe ceilalți cu iubire. Unele dintre lucrurile pe care le-a spus nu sunt conform faptelor, dar eu nu le dau atenție. Accept lucrurile pe care pot să le recunosc și să le pricep. Accept asta din partea lui Dumnezeu și o aduc înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-l să creeze circumstanțe care să îmi dezvăluie firile corupte, permițându-mi să cunosc esența acestor firi corupte, să am ocazia să încep să abordez aceste probleme, depășindu-le treptat, și să pătrund în adevărul-realitate. Cât despre cel care mă rănește cu vorbele sale și indiferent dacă lucrurile pe care le spune sunt corecte sau nu sau indiferent de intențiile lui, pe de o parte, practic discernământul în această privință și, pe de altă parte, îl tolerez.” Dacă această persoană este cineva care acceptă adevărul, poți să stai jos și să ai părtășie cu ea liniștit. Dacă nu este, dacă e o persoană rea, atunci nu-i da atenție. Așteaptă până când și-a desfășurat activitatea într-o măsură suficientă și toți frații și surorile o discern temeinic și tu faci la fel, iar conducătorii și lucrătorii sunt pe cale să o îndepărteze și să se ocupe de ea – atunci vine timpul ca Dumnezeu să o abordeze și, desigur, și tu vei fi încântat. Cu toate acestea, calea pe care ar trebui să o alegi nu este deloc aceea de a te implica în dispute verbale cu oameni răi sau să te certî cu ei și să încerci să te justifici. În schimb, este de a practica potrivit adevărurilor-principii, oricând se întâmplă ceva. Indiferent dacă este vorba de a interacționa cu oameni care te-au rănit sau cu aceia care nu au făcut-o și care îți sunt de folos, principiile de practică ar trebui să fie aceleași. Când alegi această cale, va fi vreo urmă de ură în inima ta? S-ar putea să fie puțin disconfort. Cine nu s-ar simți prost când îi este lezată demnitatea? Dacă cineva ar afirma că nu s-a simțit prost, ar fi o minciună, ar fi un lucru înșelător, dar poți să înduri și să suferi această greutate de dragul practicării adevărului. Când alegi această cale, vei avea o conștiință curată când vei veni din nou înaintea lui Dumnezeu. De ce va fi curată conștiința ta? Fiindcă vei ști clar că vorbele tale n-au izvorât din impulsivitate, că nu te implici în dispute cu alții până când te înroșești la față, de dragul propriilor dorințe egoiste, și că, pe baza unei temelii a înțelegerii adevărului, urmezi în schimb calea lui Dumnezeu și mergi pe drumul tău. Îți va fi limpede în inima ta că drumul pe care l-ai ales este cârmuit de Dumnezeu, cerut de Dumnezeu și, astfel, te vei simți deosebit de liniștit în sinea ta. Când simți o astfel de

pace, te vor tulbura ura și dușmănia personală dintre tine și alții? (Nu.) Când renunți cu adevărat și alegi de bunăvoie calea pozitivă, inima ta va fi liniștită și împăcată. Nu vei mai fi tulburat de resentimente, ură și mentalitatea și uneltirile răzbunătoare generate de acea ură, printre alte lucruri care țin de impulsivitate. Calea pe care ai ales-o îți va aduce pace și o inimă liniștită, iar acele lucruri care țin de impulsivitate nu vor mai putea să te tulbure. Când nu te vor mai putea tulbura, te vei mai gândi la moduri de a-i ataca pe cei care te-au rănit cu vorbele lor sau de a te implica în dispute verbale cu ei? Nu te vei gândi. Desigur, ocazional, impulsivitatea, impetuozitatea și resentimentele tale vor fi evocate din cauza staturii tale mici sau a unor contexte speciale. Totuși, determinarea, hotărârea și voința ta de a practica adevărul vor împiedica aceste lucruri să-ți perturbe inima. Adică, aceste lucruri nu te pot tulbura. Este posibil să mai ai izbucniri de impulsivitate, cum ar fi să te gândești: „Îmi îngreunează mereu situația. Ar trebui să îi spun câteva într-o zi și să îl întreb de ce mă ia mereu în vizor și îmi dă tot timpul bătăi de cap. Ar trebui să-l întreb de ce mă disprețuiește și mă insultă mereu.” Uneori, poți să ai astfel de gânduri. Totuși, după ce te vei gândi mai mult, îți vei da seama că sunt greșite și că a acționa în acel mod l-ar displăcea lui Dumnezeu. Când apar asemenea gânduri, te vei întoarce repede înaintea lui Dumnezeu pentru a schimba această stare, astfel încât aceste gânduri eronate să nu te mai domine. În consecință, vor începe să apară în tine unele lucruri pozitive – precum cunoașterea de sine, cât și o oarecare luminare și iluminare pe care ți le dă Dumnezeu, care îți vor permite să-i discerni pe oameni și să deslușești lucrurile – și, fără să-ți dai seama, aceste lucruri pozitive te vor face să înțelegi și să pătrunzi în mai mult adevăr-realitate. În acest punct, împotrivirea ta, adică „anticorpii” care parează ura, dorințele egoiste și impulsivitatea, va deveni tot mai puternică și statura ta va fi tot mai mare. Acele lucruri care țin de impulsivitate nu vor mai putea să te controleze. Chiar dacă ocazional s-ar putea să ai unele gânduri, idei sau impulsuri incorecte, aceste lucruri vor dispărea rapid, vor fi eliminate și eradicate de împotrivirea și statura ta. În acest moment, lucrurile pozitive, realitatea adevărului și cuvintele lui Dumnezeu te vor domina. Când domină aceste lucruri pozitive, nu vei mai fi influențat de oameni, evenimente și lucruri din exterior. Statura ta va crește, starea ta va deveni tot mai normală, iar tu nu vei mai trăi după firile tale corupte și nu vei mai evolua în direcția unui ciclu vicios și, astfel, statura ta va crește încontinuu.

Când ești într-o biserică sau în mijlocul unui grup de oameni, este benefic dacă poți să alegi să fii tolerant și răbdător și să optezi pentru calea cea dreaptă de practică atunci când te confrunți cu atacuri personale care îți lezează demnitatea și integritatea. S-ar putea să nu vezi acest beneficiu, dar, când vei experimenta acest tip de eveniment, vei descoperi în mod inconștient că toate cerințele lui Dumnezeu pentru oameni și calea pe care le-o furnizează sunt un drum luminos și o cale adevărată și vie, că le permit oamenilor să dobândească adevărul, le sunt benefice și că sunt cea mai semnificativă cale. Când ești în mijlocul unui grup de oameni, mai ales când ești în viața bisericească, poți să învingi diverse ispite și tentații. Când cineva te atacă și te rănește cu răutate sau

caută intenționat să se răzbune pe tine și să-și verse ura pe tine, este crucial să fii capabil să abordezi acest lucru și să practici conform adevărilor-principii. Întrucât urăște firile corupte ale oamenilor, Dumnezeu le spune să nu abordeze lucrurile cu care se confruntă cu impulsivitate, ci să fie liniștiți înaintea Lui și să caute adevărul și intențiile lui Dumnezeu și, apoi, să ajungă să înțeleagă care sunt cu adevărat cerințele Lui pentru oameni. Răbdarea umană este limitată, dar, odată ce o persoană înțelege adevărul, vor exista principii în practica ei și aceasta se poate transforma într-un impuls și într-un ajutor ca acea persoană să practice adevărul. Totuși, dacă o persoană nu iubește adevărul, îi place să dezbată ce e bine și ce e greșit, îi atacă pe alții și tinde să trăiască mânată de impulsivitate, atunci, când este atacată, va fi predispusă să se implice în dispute verbale și atacuri reciproce. Acest lucru le face rău tuturor celor implicați, fără să ofere nimănui nicio edificare și niciun ajutor. Oricând se implică în atacuri reciproce și dispute verbale, o persoană este epuizată după aceea, extrem de obosită, și ambele părți sunt rănite; nu sunt capabile să obțină niciun adevăr și, în final, nu câștigă nimic. Nu rămân decât ura și intenția de a se răzbuna când au ocazia. Acesta este rezultatul negativ pe care atacurile reciproce și disputele verbale îl aduc în cele din urmă asupra oamenilor.

În privința subiectului atacurilor reciproce și al disputelor verbale despre care tocmai am avut părtășie, înțelegeți acum principiile de discernământ? Puteți să distingeți care situații constituie atacuri reciproce și dispute verbale? Atacurile reciproce și disputele verbale au loc frecvent în mijlocul grupurilor de oameni și pot fi deseori observate. Atacurile reciproce implică în principal evidențierea problemelor unei persoane pentru a o ataca, judeca și condamna personal, ba chiar pentru a o insulta, cu scopul de a se răzbuna, a contraataca, a-și vărsa răutatea și așa mai departe. În orice caz, atacurile reciproce și disputele verbale nu au legătură cu părtășia despre adevăr, nici cu practicarea acestuia și, cu siguranță, nu sunt o manifestare a cooperării armonioase. În schimb, sunt o manifestare a răzbunării și loviturilor împotriva oamenilor, din cauza impulsivității și a firii corupte a Satanei. Categorie, scopul atacurilor reciproce și al disputelor verbale nu este acela de a avea în mod clar părtășie despre adevăr, cu atât mai puțin de a dezbate pentru a înțelege adevărul. Mai degrabă, scopul este acela de a-și satisface firile corupte, ambițiile, dorințele egoiste și preferințele trupesti. Evident, atacurile reciproce nu au legătură cu părtășia despre adevăr și, cu siguranță, nu au legătură cu ajutorarea și tratarea oamenilor cu iubire; în schimb, sunt una dintre strategiile și metodele Satanei de a-i chinui, a-i juca pe degete și a-i păcăli pe oameni. Oamenii trăiesc conduși de firi corupte și nu înțeleg adevărul. Dacă nu aleg să practice adevărul, le este foarte ușor să cadă în capcana unor astfel de curse și ispite și a luptelor din atacurile reciproce și disputele verbale. Se ceartă până când li se înroșesc fețele și chiar continuă la nesfârșit, totul din cauza unui singur cuvânt, a unei singure fraze sau priviri, luptându-se ani de zile să se întreacă, până în punctul unei situații în care nu câștigă nimeni, din cauza unui singur lucru. De îndată ce se întâlnesc, se ceartă la nesfârșit, iar unii chiar se atacă, se insultă și se condamnă unii pe alții pe grupurile de

chat de pe calculator. Cât de gravă a devenit această ură! Nu s-au insultat destul în timpul adunărilor, încă nu și-au potolit ura, încă nu și-au atins scopurile și, după ce merg acasă, cu cât se gândesc mai mult la asta, cu atât mai furioși devin și continuă să se insulte. Ce fel de spirit este acesta? Merită să fie promovat, merită să fie susținut? (Nu.) Ce fel de „spirit neînfricat” este acesta? Acesta este spiritul de-a nu-ți fi teamă de nimic, este un spirit al nelegiurii, este o consecință a coruperii omului de către Satana. Desigur, asemenea comportamente și acțiuni aduc tulburări și pierderi semnificative intrării în viață a acestor indivizi și provoacă, de asemenea, tulburări și perturbări vieții bisericești. Prin urmare, atunci când se confruntă cu aceste situații, dacă li se pare că doi oameni se atacă reciproc și se implică în dispute verbale și jură să lupte până la capăt, conducătorii și lucrătorii trebuie să-i înlăture rapid, nu trebuie să-i tolereze și, cu siguranță, nu trebuie să fie indulgenți cu ei. Trebuie să-i protejeze pe ceilalți frați și surori și să mențină viața bisericească normală, asigurându-se că fiecare adunare obține rezultate, și să nu permită unor asemenea indivizi să consume timpul fraților și surorilor alocat citirii cuvintelor lui Dumnezeu și părtășiei despre adevăr, tulburând viața bisericească normală. Dacă în timpul adunărilor se descoperă că se atacă unii pe alții și se implică în dispute verbale, acest lucru trebuie oprit și rezolvat prompt. Dacă nu poate fi restricționat, acești oameni trebuie să fie expuși și disecați imediat la o adunare și ar trebui să fie înlăturați. Biserica este un loc pentru mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, pentru închinarea la Dumnezeu; nu este un loc pentru a se ataca unii pe alții sau a se implica în dispute verbale, pentru a-și vărsa răutatea. Oricine tulbură frecvent viața bisericească, afectând intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, trebuie să fie înlăturat. Astfel de oameni nu sunt bineveniți în biserică, aceasta nu permite tulburări din partea diavolilor sau prezența oamenilor răi – înlăturați-i pe acești oameni și problema va fi rezolvată.

În biserică, dacă se descoperă că unii oameni se implică în atacuri reciproce și dispute verbale, atunci, indiferent care sunt scuzele și motivele lor și indiferent de punctul central al discuției lor – fie că este un lucru de care le pasă tuturor, fie că nu este – atât timp cât sunt provocate perturbări și tulburări vieții bisericești, această problemă trebuie rezolvată prompt și fără rețineri. Dacă nu este posibil să fie opriți sau restricționați, cei implicați ar trebui să fie înlăturați. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă atunci când se confruntă cu asemenea situații. Principiul esențial nu este ca tu să instigi comportamentul rău al acestor oameni, tolerându-i și fiind indulgent cu ei, nici nu este ca tu să acționezi ca un „oficial integru”, adjudecând ce este bine și ce este greșit pentru acești oameni, văzând cine este corect și cine nu este, cine procedează corect și cine nu, distingând clar între cine are dreptate și cine nu are și, apoi, stabilind o pedeapsă echitabilă pentru ambele părți sau pedepsindu-l pe cel pe care îl consideri vinovat și recompensându-l pe celălalt – nu așa se rezolvă problema. Ocupându-te de acest lucru, nu trebuie să-l evaluezi prin prisma legii, cu atât mai puțin să-l evaluezi și să-l judeci prin prisma standardelor morale, ci mai degrabă trebuie să îl

evaluezi și să te ocupi de el conform principiilor lucrării bisericii. În privința ambelor părți implicate în atacuri reciproce, atât timp cât acestea provoacă perturbări și tulburări vieții bisericești, conducătorii și lucrătorii ar trebui să o ia ca pe datoria lor morală să-i oprească și să-i restricționeze, să-i izoleze sau să-i îndepărteze, mai degrabă decât să le asculte cu atenție pe ambele părți relatând ce s-a întâmplat și vorbind despre fiecare dintre motivele și scuzele lor și despre intenția, scopul și cauza principală din spatele atacului asupra celeilalte persoane și a intrării în disputa verbală – ei nu trebuie să înțeleagă toată povestea, în schimb, trebuie să rezolve problema, eliminând aceste perturbări și tulburări ale vieții bisericești și ocupându-se de cei care le-au provocat. Să presupunem că lucrătorii și conducătorii aplanează lucrurile și au o abordare „de mijloc”, adoptând o politică de conciliere față de ambii oameni care s-au implicat în atacuri reciproce, permițându-le să provoace fără motiv perturbări și tulburări vieții bisericești, fără să intervină sau să se ocupe de acest lucru – ei continuă să fie indulgenți cu acești oameni. Doar îi îndeamnă și îi sfătuiesc de fiecare dată și nu sunt capabili să rezolve pe deplin problema. Asemenea conducători și lucrători își neglijează responsabilitățile. Dacă în biserică apare problema oamenilor care se implică în atacuri reciproce și dispute verbale, provocând tulburări grave și daune vieții bisericești, dând astfel naștere la resentimente și repulsie în cazul majorității oamenilor, conducătorii și lucrătorii trebuie să acționeze repede, izolând sau îndepărtând ambele părți, conform rânduielilor de lucru și principiilor casei lui Dumnezeu pentru curățirea bisericii. Nu ar trebui să acționeze ca niște „oficiali integri”, adjudecând cazul celor implicați și emițând judecăți în privința acestor certuri personale, nu ar trebui să-i asculte cu atenție pe acești oameni care debitează absurdități infecte și plictisitoare, pentru a vedea cine are dreptate și cine greșește, cine e corect și cine nu e și, după ce judecă aceste lucruri, să determine și mai mulți oameni să poarte discuții și să aibă părtaşie despre aceste lucruri, făcând și mai mulți indivizi să nutrească repulsie și dispreț în inimile lor. Acest lucru va irosi timpul pe care oamenii ar trebui să-l folosească pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și a avea părtaşie despre ele. Aceasta este cu atât mai mult o neglijare a responsabilității din partea conducătorilor și lucrătorilor, iar acest principiu de practică este incorect. Dacă părțile care au fost restricționate se căiesc la un moment dat și nu mai irosesc timpul adunării cu atacurile lor reciproce și cu dispute verbale, atunci izolarea care le-a fost impusă poate să fie ridicată. Dacă au fost îndepărtați ca oameni răi și cineva afirmă că s-au schimbat în bine, este necesar să se verifice dacă dau dovadă de manifestări concrete ale căinței și să se afle, de asemenea, care este opinia majorității despre această chestiune. Chiar dacă sunt primiți înapoi, trebuie să fie monitorizați îndeaproape, iar timpul alocat discursului lor trebuie să fie drastic restricționat, iar ulterior ar trebui să fie tratați corespunzător, în funcție de manifestările lor. Acestea sunt principii pe care conducătorii de biserică și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă și cărora ar trebui să le acorde atenție. Desigur, gestionarea acestei probleme nu se poate baza pe supoziții subiective; atacurile reciproce ale ambelor părți trebuie să aibă natura de a provoca

perturbări și tulburări. Nu ar trebui să li se interzică oamenilor să vorbească și nu ar trebui să fie izolați doar pentru că unul dintre ei a spus pe moment un lucru care a rănit pe altcineva, iar acea persoană a ripostat apoi cu propriul comentariu. A se ocupa de oameni în acest fel chiar nu este în conformitate cu principiile! Conducătorii și lucrătorii trebuie să priceapă cum se cuvine principiile, asigurându-se că majoritatea este de acord că acțiunile lor sunt în conformitate cu principiile, în loc să o ia razna făcând lucruri rele sau exagerând gravitatea problemei pe cât de mult posibil. Când vine vorba despre acest aspect al lucrării, pe de o parte, majoritatea trebuie să învețe să discearnă ceea ce constituie un atac și, pe de altă parte, conducătorii de biserică și lucrătorii trebuie, de asemenea, să cunoască principiile care ar trebui pricepute și responsabilitățile care ar trebui îndeplinite în timp ce fac această lucrare.

4. Condamnări arbitrare ale oamenilor

Mai există o manifestare a atacurilor reciproce. Unii oameni cunosc anumiți termeni spirituali și folosesc mereu o parte dintre aceștia în discursul lor, precum „diavol”, „Satana”, „a nu practica adevărul”, „a nu iubi adevărul”, „fariseu” și așa mai departe – folosesc aceste cuvinte ca să-i judece în mod arbitrar pe anumiți oameni. Oare acest lucru nu are puțin din natura unui atac? Înainte, a existat un om care, atunci când interacționa cu frații și surorile, voia să insulte pe oricine nu acționa conform dorințelor sale. Dar s-a gândit în sinea lui: „Acum că am credință în Dumnezeu, pare indecent să-i insult pe oameni. Asta mă face să par că nu respect buna-cuviință sfântă. Nu pot să insult sau să folosesc un limbaj urât, dar, dacă nu insult, mă voi simți tulburat, nu voi putea să-mi potolesc ura – mereu voi vrea să-i insult pe oameni. Atunci, cum ar trebui să-i insult?” Așadar, a inventat un nou termen. Oricine îl jignește, oricine îl rănește prin acțiunile sale sau nu îl asculta era insultat de el în felul următor: „Diavol rău!” „Ești un diavol rău!” „Cutare este un diavol rău!” A adăugat „rău” la cuvântul „diavol” – chiar nu auzisem pe nimeni folosind această expresie înainte. Nu e destul de inedită? Frații și surorile au fost ocazional insultați de el drept „diavoli răi” – cine s-ar simți liniștit auzind asta? De exemplu, dacă i-ar cere unui frate sau unei surori să-i umple o cană de apă, iar acea persoană ar fi prea ocupată și i-ar spune să o facă singur, ar insulta-o: „Diavol rău ce ești!” Dacă s-ar întoarce de la o adunare și ar vedea că nu i s-a pregătit încă masa, s-ar înfuria: „Diavoli răi! Cu toții sunteți atât de leneși! Eu merg să-mi fac datoria și, când mă întorc, nici măcar nu am masa pregătită!” Oricine interacționa cu el putea să fie insultat drept „diavol rău”. Ce fel de om este acesta? (Unul rău.) În ce fel este rău? În ochii lui, oricine îl jignește sau nu se conformează dorințelor sale este un diavol rău – el însuși nu este, dar toți ceilalți sunt. Are vreo bază ca să spună asta? Absolut niciuna; doar a ales un cuvânt în mod arbitrar, cu care să-i insulte pe oameni și care să-i permită să-și potolească ura și să-și verse emoțiile. Crede că ceilalți vor spune că nu pare a fi un credincios în Dumnezeu dacă într-adevăr insultă pe cineva, dar crede că nu se consideră insultă dacă numește pe cineva diavol și ar trebui să le pară rezonabil

celorlalți, satisfăcându-și dorințele, în vreme ce nu le lasă altora oportunitatea de a-i găsi lui vină. Acest tip este destul de viclean și destul de rău, folosește cel mai hain limbaj, un fel de limbaj care nu le lasă oamenilor niciun mijloc de împotrivire, cu scopul de a se răzbuna pe ei și de a-i condamna, dar, cu toate acestea, oamenii nu îl pot acuza că insultă sau vorbește irațional. Confrunțați cu o astfel de persoană, oare majoritatea oamenilor ar evita-o sau s-ar apropia de ea? (Ar evita-o.) De ce? Nu-și pot permite să o provoace, așa că nu pot decât să se ferească de ea; asta ar face oamenii deștepți.

Fenomenul ca o persoană să fie condamnată, etichetată și chinuită în mod arbitrar apare adesea în fiecare biserică. De exemplu, unii oameni nutresc prejudecăți împotriva unui anumit conducător sau lucrător și, pentru a se răzbuna, comentează despre acesta pe la spatele său, dându-l în vileag și disecându-l sub pretextul părtășiei despre adevăr. Intenția și scopurile de la baza unor astfel de acțiuni sunt greșite. Dacă o persoană chiar are părtășie despre adevăr pentru a da mărturie pentru Dumnezeu și pentru a aduce beneficii altora, ar trebui să aibă părtășie despre propriile experiențe adevărate și să le aducă beneficii altora disecându-se și cunoscându-se pe sine. O astfel de practică dă rezultate mai bune și aleșii lui Dumnezeu vor fi de acord cu ea. Dacă părtășia cuiva dă în vileag, atacă și înjosește o altă persoană în încercarea de a o lovi sau de a se răzbuna pe ea, atunci intenția părtășiei este greșită, este nejustificată, detestată de Dumnezeu și nu este edificatoare pentru frați și surori. Dacă intenția cuiva este să-i condamne pe ceilalți sau să-i chinuie, atunci este o persoană rea și face rău. Toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să aibă discernământ când vine vorba de oameni răi. Dacă o persoană lovește, dă în vileag sau înjosește oamenii voii, atunci aceasta ar trebui ajutată cu iubire, ar trebui să aibă cineva părtășie cu ea și ar trebui disecată sau emondată. Dacă este incapabilă să accepte adevărul și refuză cu încăpățănare să-și ajusteze metodele, atunci aceasta este o chestiune complet diferită. Când vine vorba de oameni răi care-i condamnă, îi etichetează și îi chinuie adesea în mod arbitrar pe ceilalți, aceștia ar trebui să fie dați întru totul în vileag, pentru ca toată lumea să învețe să-i deslușească, și apoi ar trebui să le fie restricționat accesul în biserică sau să fie excluși. Acest lucru este esențial, întrucât astfel de oameni perturbă viața bisericească și lucrarea bisericii și este posibil să-i inducă în eroare pe oameni și să provoace haos în biserică. În mod deosebit, unii oameni răi îi atacă și îi condamnă adesea pe ceilalți doar pentru a-și atinge scopul de a se da în spectacol și de a-i determina pe ceilalți să-i aprecieze. Acești oameni răi folosesc frecvent oportunitatea de a avea părtășie despre adevăr la adunări pentru a-i da în vileag, a-i diseca și a-i suprima în mod indirect pe alții. Ba chiar justifică acest lucru spunând că o fac pentru a ajuta oamenii și pentru a rezolva problemele prezente în biserică și folosesc aceste pretexte drept o acoperire prin care să-și atingă scopurile. Sunt genul de oameni care îi atacă și îi chinuie pe alții și sunt cu toții, în mod clar, oameni răi. Toți cei care atacă și condamnă oamenii care urmăresc adevărul sunt extrem de răutăcioși și numai cei care-i dau în vileag și-i disecă pe oamenii răi pentru a proteja lucrarea casei lui Dumnezeu au simțul dreptății și sunt aprobați de Dumnezeu. Oamenii

răi sunt adesea foarte vicleni în faptele lor rele; sunt cu toții pricepuți în a folosi doctrina pentru a-și găsi justificări și pentru a-și atinge scopul de a-i induce în eroare pe ceilalți. Dacă aleșii lui Dumnezeu nu au discernământ în privința lor și nu-i pot restricționa pe acești oameni răi, viața bisericească și lucrarea bisericii vor deveni complet dezordonate – sau chiar un pandemoniu. Când oamenii răi au părtășie despre probleme și le disecă, au întotdeauna o intenție și un scop și acest lucru este întotdeauna îndreptat către cineva. Ei nu se disecă, nu se cunosc, nici nu se destăinuie și nu-și dezvăluie profunzimile pentru a-și rezolva problemele, ci, mai degrabă, profită de ocazie pentru a-i da în vileag, a-i diseca și a-i ataca pe ceilalți. Profită adesea de părtășia despre cunoașterea lor de sine pentru a-i diseca și a-i condamna pe alții și, prin părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu și despre adevăr, îi dau în vileag pe oameni, îi înjosesc și îi defăimează. În special, simt repulsie și ură față de cei care urmăresc adevărul, duc o povară pentru lucrarea bisericii și își îndeplinesc deseori îndatoririle. Oamenii răi vor folosi tot felul de justificări și scuze pentru a lovi în motivația acestor oameni și pentru a-i împiedica să ducă la bun sfârșit lucrarea bisericii. O parte din ceea ce simt față de aceștia reprezintă invidie și ură; o altă parte este teama că acești oameni, ridicându-se pentru a face lucrare, reprezintă o amenințare la adresa faimei, câștigului și statutului lor. Prin urmare, sunt nerăbdători să încerce toate modalitățile posibile de a-i avertiza, de a-i suprima și de a-i restricționa, mergând chiar până într-acolo încât să adune muniție cu care să le însceneze unele lucruri și să denatureze faptele pentru a-i condamna. Acest lucru dezvăluie întru totul faptul că firea acestor oameni răi este una care urăște adevărul și lucrurile pozitive. Ei îi urăsc în mod deosebit pe cei care urmăresc adevărul și iubesc lucrurile pozitive și pe cei care sunt mai degrabă candidi, cumsecade și verticali. Poate că nu spun asta, dar acesta este tipul de mentalitate pe care îl au. Prin urmare, de ce îi vizează îndeosebi pe urmăritorii adevărului și pe oamenii cumsecade și verticali, pentru a-i da în vileag, a-i înjosi, a-i suprima și a-i exclude? Aceasta este, în mod clar, o încercare din partea lor de a-i doborî și de a-i lovi pe oamenii buni și pe cei care urmăresc adevărul, pentru a-i călca în picioare, astfel încât să poată controla biserica. Unii oameni nu cred că este așa. Le adresez acestora o întrebare: de ce acești oameni răi, atunci când au părtășie despre adevăr, nu se dau în vileag sau nu se disecă pe ei înșiși ci, în schimb, îi vizează și îi dau mereu în vileag pe alții? Oare chiar este posibil ca ei să nu dezvăluie corupție sau să nu aibă firi corupte? Cu siguranță, nu. Atunci, de ce insistă să îi vizeze pe alții pentru expunere și disecare? Ce încearcă să obțină, mai exact? Această întrebare invită la o meditație profundă. O persoană procedează cum ar trebui dacă dă în vileag faptele rele ale oamenilor răi care tulbură biserica. Dar, în schimb, acești oameni îi dau în vileag și îi chinuie pe cei buni, sub pretextul părtășiei despre adevăr. Care sunt intenția și scopul lor? Oare sunt furioși pentru că văd că Dumnezeu îi mântuiește pe oamenii buni? Asta este, de fapt. Dumnezeu nu-i mântuiește pe oamenii răi, așa că aceștia Îl urăsc pe Dumnezeu și pe oamenii buni – este un lucru destul de firesc. Oamenii răi nu acceptă sau nu urmăresc adevărul; nu pot fi ei înșiși mântuiți și,

totuși, îi chinuie pe acei oameni buni care urmăresc adevărul și care pot fi mântuiți. Care este problema aici? Dacă acești oameni ar avea cunoaștere de sine și despre adevăr, ar putea să se destăinuie și să aibă părtășie, însă ei îi vizează și îi provoacă mereu pe alții – întotdeauna au tendința de a-i ataca pe alții – și stabilesc faptul că aceia care urmăresc adevărul sunt dușmanii lor închipuiți. Acestea sunt semnele distinctive ale oamenilor răi. Cei capabili de un asemenea rău sunt diavoli veritabili și satane, antihriști prin excelență care ar trebui să fie restricționați și, dacă fac mult rău, trebuie să fie tratați prompt – excludeți-i din biserică. Toți cei care îi lovesc și îi exclud pe oamenii buni sunt mere putrede. De ce îi numesc mere putrede? Pentru că sunt pasibili să provoace dispute și conflicte inutile în biserică, făcând ca situația de acolo să devină din ce în ce mai gravă. Ei vizează o persoană într-o zi și altă persoană în altă zi și îi vizează mereu pe ceilalți, pe cei care iubesc și urmăresc adevărul. Acest lucru este pasibil să tulbure viața bisericească și să aibă repercusiuni asupra mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu în mod normal de către aleșii Lui, precum și asupra părtășiei lor normale despre adevăr. Acești oameni răi profită adesea de faptul că trăiesc viața bisericească pentru a-i ataca pe alții în numele părtășiei despre adevăr. Există ostilitate în tot ceea ce spun; fac remarci provocatoare pentru a-i ataca și a-i condamna pe cei care urmăresc adevărul și pe cei care se consumă pentru Dumnezeu. Care vor fi consecințele acestui lucru? Va perturba și tulbura viața bisericească și îi va face pe oameni să fie tulburați în inimile lor și să nu poată fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu. În special, lucrurile fără scrupule pe care le spun acești oameni răi pentru a-i condamna, a-i lovi și a-i răni pe ceilalți pot să provoace împotrivire. Acest lucru nu este propice pentru rezolvarea problemelor; dimpotrivă, stimulează frica și anxietatea în biserică și încordează relațiile dintre oameni, conducând la apariția tensiunilor între aceștia și făcându-i să intre în conflicte. Comportamentul acestor oameni nu numai că are un impact asupra vieții bisericești, ci dă naștere și la conflicte în biserică. Poate chiar să aibă un impact asupra lucrării bisericii în ansamblu și asupra răspândirii Evangheliei. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să avertizeze acest tip de oameni și trebuie, de asemenea, să îi restricționeze și să se ocupe de ei. Pe de o parte, frații și surorile trebuie să le impună restricții severe acestor oameni răi care adesea îi atacă și îi condamnă pe alții. Pe de altă parte, conducătorii de biserică ar trebui să-i dea în vileag și să-i oprească prompt pe cei care îi lovesc și îi condamnă în mod arbitrar pe ceilalți și, dacă rămân incorigibili, să-i îndeprteze din biserică. Oamenii răi trebuie împiedicați să tulbure viața bisericească la adunări și, în același timp, persoanelor zăpăcite ar trebui să li se interzică să vorbească într-un mod care să afecteze viața bisericească. Dacă se găsește o persoană rea care face rău, aceasta trebuie să fie dată în vileag. Nu trebuie, în niciun caz, să i se permită să acționeze conform propriei voințe, făcând rău după bunul plac. Acest lucru este necesar pentru a menține viața normală a bisericii și a ne asigura că aleșii lui Dumnezeu se pot aduna, pot mânca și bea din cuvintele lui Dumnezeu și pot avea părtășie despre adevăr în mod normal, permițându-le să-și îndeplinească

îndatoririle în mod firesc. Numai atunci se poate împlini voia lui Dumnezeu în biserică și numai astfel pot aleșii Lui să înțeleagă adevărul, să pătrundă în realitate și să dobândească binecuvântările lui Dumnezeu. Ați descoperit aceste tipuri de oameni răi în biserică? Aceștia nutresc întotdeauna o ură plină de invidie față de oamenii buni și îi vizează mereu. Astăzi nu le place de o persoană bună, mâine de alta; sunt capabili să critice pe oricine și să îi găsească o multitudine de defecte, ba mai mult, ceea ce spun pare foarte bine fondat și rațional, dar în cele din urmă stârnesc un mare scandal, fiind o năpastă pentru grup. Ei tulbură biserica în așa măsură încât seamănă confuzie în inimile oamenilor, mulți dintre aceștia devin negativi și slabi, nu se câștigă niciun beneficiu și nicio edificare din adunări, iar unii chiar își pierd dorința de a participa la ele. Oare asemenea oameni răi nu sunt mereu putrede? Dacă nu au atins nivelul la care ar trebui să fie îndepărtați, ar trebui să fie izolați și restricționați. De exemplu, în timpul adunărilor, atribuiți-le un loc retras, pentru a-i împiedica să-i influențeze pe ceilalți. Dacă insistă să caute oportunități de a lua cuvântul și de a-i ataca pe oameni, ar trebui să fie restricționați – să li se interzică să spună lucruri inutile. Dacă devine imposibil să fie restricționați, iar ei sunt pe punctul de a izbucni sau de a se împotrivi, ar trebui să fie îndepărtați prompt. Adică, atunci când nu mai sunt dispuși să fie restricționați și spun: „Pe ce bază îmi restricționezi discursul? De ce toată lumea poate să vorbească cinci minute, iar eu primesc doar un minut?” – când pun constant aceste întrebări, asta înseamnă că urmează să se împotrivească. Când sunt pe cale să se împotrivească, nu sunt sfidători? Nu încearcă să cauzeze probleme, să provoace neliniște? Nu sunt pe cale să tulbure viața bisericească? Sunt pe punctul de a dezvălui cine sunt cu adevărat; a sosit vremea să vă ocupați de ei – trebuie să fie repede înlăturați. Este rațional acest lucru? Da, este. A se asigura că toată lumea poate trăi o viață bisericească normală chiar nu este ușor, cu toate soiurile de oameni răi, spirite rele, demoni spurcați și „talente speciale” care caută să strice lucrurile. Ne putem permite să nu îi restricționăm? Unele „talente speciale” încep să-i înjosească și să-i atace pe alții de îndată ce deschid gura – dacă porți ochelari sau dacă nu ai mult păr, te atacă; dacă îți împărtășești în timpul adunărilor mărturia bazată pe experiență sau dacă ai spirit de inițiativă și ești responsabil când îți îndeplinești îndatoririle, te atacă și te judecă; dacă ai credință în Dumnezeu în timpul încercărilor, dacă ești slab sau dacă depășești dificultăți familiale folosindu-ți credința, fără să te plângi de Dumnezeu, te atacă. Ce înseamnă atac aici? Înseamnă că, indiferent ce fac alții, nu e niciodată pe placul acestor oameni; le displace mereu, se uită mereu după defecte care nu există, caută mereu să-i acuze pe alți oameni de anumite lucruri și nimic din ceea ce fac ceilalți oameni nu este niciodată bun în ochii lor. Chiar dacă ai părtășie despre adevăr și abordezi problemele conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, ei vor căuta nod în papură și vor critica, găsind defecte în tot ce faci. Cauzează probleme în mod deliberat și toată lumea e supusă atacurilor lor. De fiecare dată când o astfel de persoană apare în biserică, trebuie să te ocupi de ea; dacă apar două, atunci ar trebui să te ocupi de amândouă. Asta deoarece răul pe care

Îl fac vieții bisericești este semnificativ, provoacă perturbări și tulburări lucrării bisericii, iar consecințele acestui lucru sunt cumplite.

B. Caracteristicile umanității oamenilor care îi atacă deseori pe alții

Astăzi, am avut părtășie despre mai multe aspecte legate de problema atacurilor reciproce și a disputelor verbale. Ați priceput natura manifestărilor afișate de diferite tipuri de indivizi în cadrul fiecăruia dintre aceste aspecte? Haideți să începem cu cei care au tendința de a-i ataca pe alții: au oare rațiunea umanității normale? (Nu.) Cum se manifestă lipsa lor de rațiune? Care sunt atitudinile și principiile lor față de oameni, evenimente și lucruri? Ce metode și atitudini aleg pentru a se ocupa de o varietate de oameni, evenimente și lucruri? De exemplu, oare faptul că le place să se certe despre ce e bine și ce e rău nu este una dintre atitudinile pe care le au față de oameni, evenimente și lucruri? (Ba da.) Să îți placă să te cerți despre ce e bine și ce e rău înseamnă să încerci să clarifici ce este bine sau rău în fiecare problemă, să nu te oprești până când problema nu a fost clarificată și s-a înțeles cine a avut dreptate și cine a greșit și să te preocupe obsesiv și cu încăpățănare de lucruri fără rost. Dar ce rost are să acționezi așa? Este, în cele din urmă, corect să te cerți despre bine și rău? (Nu.) Care este greșeala? Există vreo legătură între acest lucru și practicarea adevărului? (Nu există nicio legătură.) De ce spui că nu există nicio legătură? A te certa despre bine și rău nu înseamnă respectarea adevărilor-principii, nu înseamnă a discuta sau a avea părtășie despre adevărilor-principii; în schimb, oamenii vorbesc întotdeauna despre cine are dreptate și cine nu, cine procedează corect și cine greșește, cine este rațional și cine nu, cine are motive întemeiate și cine nu, cine exprimă o doctrină mai înaltă; asta este ceea ce sondează. Când Dumnezeu îi supune pe oameni la încercări, ei încearcă întotdeauna să se certe cu El, vin întotdeauna cu un motiv sau altul. Oare discută Dumnezeu astfel de lucruri cu tine? Întreabă Dumnezeu care este contextul? Întreabă Dumnezeu care sunt motivele și cauzele tale? Nu o face. Dumnezeu te întreabă dacă ai o atitudine de ascultare sau de împotrivire atunci când te încearcă. Dumnezeu te întreabă dacă înțelegi adevărul sau nu, dacă ești supus sau nu. Asta este tot ceea ce te întreabă Dumnezeu, nimic altceva. Dumnezeu nu te întreabă care este motivul lipsei tale de supunere, El nu Se uită dacă ai un motiv întemeiat – El nu ține deloc cont de astfel de lucruri. Dumnezeu Se uită doar la măsura în care ești supus sau nu. Indiferent de mediul tău de viață și care este contextul, Dumnezeu scrutează doar dacă există supunere în inima ta, dacă ai o atitudine de supunere. Dumnezeu nu dezbate binele și răul cu tine; lui Dumnezeu nu-l pasă care sunt motivele tale, lui Dumnezeu Îi pasă doar dacă ești cu adevărat supus, asta este tot ceea ce te întreabă Dumnezeu. Nu este acesta un adevăr-principiu? Există adevăruri-principii în inimile genului de oameni care adoră să se certe despre bine și rău, căror le place să aibă dispute verbale? (Nu.) De ce nu? Au acordat ei vreodată atenție adevărilor-principii? Le-au urmărit vreodată? Le-au căutat vreodată? Nu le-au acordat niciodată atenție, nici nu le-au urmărit sau

căutat și sunt complet absente din inimile lor. Drept urmare, ei pot trăi doar în cadrul noțiunilor umane, tot ceea ce este în inimile lor reprezintă bine și rău, corect și incorect, pretexte, motive, sofisme și argumente, după care imediat atacă, se judecă și se condamnă reciproc. Firea oamenilor ca aceștia este că le place să dezbată binele și răul, să judece și să condamne oamenii. Astfel de oameni nu au iubire sau acceptare față de adevăr, sunt predispuși să încerce și să se certe cu Dumnezeu, chiar să Îl judece pe Dumnezeu și să Îl sfideze. În cele din urmă, vor ajunge să fie pedepsiți.

Caută adevărul cei cărora le place să dezbată ce e bine și ce e rău? Caută ei intențiile lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu sau adevărurile-principii care ar trebui practicate în aceste situații prin intermediul oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care le întâlnesc în cadrul acestora? Nu caută. Când se confruntă cu anumite situații, au tendința să studieze „cum a fost acel eveniment” sau „cum este acea persoană”. Ce este acest comportament? Nu este ceea ce oamenii numesc a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri? Se ceartă din cauza justificărilor oamenilor și a cursului evenimentelor, insistă să clarifice aceste lucruri, dar nu menționează în care parte de pe parcursul acestor situații complexe au căutat adevărul, l-au înțeles sau au fost luminați. Le lipsesc aceste experiențe și metode de practică. Ei doar spun încontinuu: „În mod clar, mă vizai pe mine cu acea chestiune, mă insultai. Crezi că sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama? De ce m-ai insulta? Nu te-am jignit; de ce m-ai viza pe mine? De vreme ce mă ieși în vizor, nu mă voi abține! Am fost răbdător cu tine mult timp, dar răbdarea mea are limitele ei. Să nu crezi că sunt ușor de comandat; nu mi-e frică de tine!” Agățându-se de aceste chestiuni, își prezintă fără încetare justificările, stăruind asupra aspectului bun sau rău, corect sau incorect al chestiunii, dar așa-zisele lor justificări nu se aliniază deloc la adevăr și niciun cuvânt dintre acestea nu se conformează cerințelor lui Dumnezeu. Stăruie asupra oamenilor, evenimentelor și lucrurilor în așa măsură încât ceilalți devin de-a dreptul sătui și nimeni nu e dispus să-i asculte, însă, cu toate acestea, ei nu oboresc niciodată să vorbească despre aceste lucruri, vorbesc despre ele oriunde se duc, de parcă ar fi posedați. Asta se numește a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri și a refuza, pur și simplu, să cauți adevărul. A doua caracteristică a oamenilor care se implică în atacuri reciproce și dispute verbale este afecțiunea lor aparte pentru a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri. Iubesc adevărul cei care fac neconținut o fixație pentru oameni și lucruri? (Nu.) Ei nu iubesc adevărul, este evident. Atunci, înțeleg acești indivizi adevărul? Știu ei ce este efectiv adevărul despre care vorbește Dumnezeu? Judecând după comportamentul lor exterior de a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri, știu ce este efectiv adevărul? E limpede că nu știu. Care este ideea pe care o venerază? Aceea că are dreptate cel ale cărui cuvinte sunt cele mai justificate, are dreptate cel ale cărui acțiuni sunt sincere și pot fi arătate în văzul tuturor și are dreptate cel care acționează în acord cu moralitatea, etica și cultura tradițională, câștigând aprobarea majorității. În opinia lor, această „dreptate” reprezintă adevărul, așa că pot să facă neconținut o fixație pentru oameni și lucruri cu multă

nerușinare și nu încetează niciodată să stăruie asupra acestor chestiuni. Ei cred că a fi justificați echivalează cu a deține adevărul – nu este foarte problematic acest lucru? Unii oameni spun: „Nu am perturbat sau nu am tulburat lucrarea bisericii, nu profit de alții, nu-mi place să fur de la alții și nu sunt un agresor; nu sunt o persoană rea.” Implică asta că ești o persoană care practică adevărul, cineva care deține adevărul? O mare parte dintre cei care fac neconținut o fixație pentru oameni și lucruri se cred indivizi integri care, prin urmare, nu trebuie să fie îngrijorați de zvonuri și se consideră oameni verticali, onorabili, care nu i-ar flata niciodată pe alții. Astfel, când se confruntă cu anumite situații, ei tind să se certe și să dezbate și insistă să dovedească prin aceste mijloace că justificarea lor este corectă. Cred că, dacă justificarea lor este solidă și poate fi prezentată public și majoritatea este de acord cu ea, atunci sunt persoane care dețin adevărul. Ce este „adevărul” lor? După ce standard este evaluat? Credeți că astfel de oameni pot să înțeleagă adevărul? (Nu.) Prin urmare, ei fac întotdeauna și neconținut o fixație pentru oameni și lucruri și stăruie cu încăpățănare asupra ei. Acești oameni nu înțeleg adevărul, așa că spun mereu: „Nu te-am jignit. De ce mă iei tot timpul în vizor? E greșit din partea ta să mă vizezi!” Ei cred următoarele: „Dacă eu nu te-am jignit, nu ar trebui să mă tratezi așa. De vreme ce mă tratezi în felul acesta, îți voi plăti cu vârf și îndesat, mă voi răzbuna, iar răzbunarea mea este autoapărare legitimă, este legală. Acesta este adevărul-principiu. Prin urmare, ceea ce faci tu nu se aliniază la adevărurile-principii, însă ceea ce fac eu se aliniază. Așadar, voi face o fixație pentru această chestiune, voi aduce mereu în discuție această problemă și te voi menționa mereu!” Ei cred că a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri se aliniază la adevărurile-principii, dar nu este aceasta o greșală imensă? Într-adevăr este o greșală imensă, iar ei sunt dezorientați. A face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri este un lucru complet diferit de practicarea adevărului. Aceasta este cea de-a doua problemă a umanității acestor oameni – fac neconținut o fixație pentru oameni și lucruri. Cu ce au legătură problemele umanității? Nu au legătură cu natura unei persoane? Acești oameni cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu înțeleg adevărul și cred că termenii pe care îi cunosc, precum a fi deschis și sincer, integru și onest, candid și direct, simplu și vertical și așa mai departe sunt fundamente pentru modul de a se purta și consideră aceste lucruri ca fiind adevărurile-principii. Acesta este un punct de vedere extrem de greșit.

Oamenii care se implică în atacuri reciproce și care tind să ia parte la dispute verbale au o umanitate anormală. Primul aspect al acestui lucru este plăcerea de a dezbate ce e bine și ce e rău; al doilea este a face neconținut o fixație pentru oameni și lucruri. Care este al treilea aspect? Nu cumva este refuzul lor total de a accepta adevărul? Ei nu pot să accepte nici măcar o singură afirmație corectă. Se gândesc: „Chiar dacă este corect ceea ce spui, tot trebuie să mă ajuți să-mi salvez reputația, trebuie să vorbești cu tact și să nu mă rănești. Dacă vorbele tale sunt tăioase și m-ar putea face să-mi pierd reputația, trebuie să mi le spui în privat. Nu trebuie să mă rănești în fața multor oameni, fără să ții cont de mândria mea și fără să-mi lași o cale de ieșire din această situație dificilă și

stânjenitoare. În plus, ceea ce spui este greșit, așa că trebuie să mă răzbun!” În cazuri mai grave, aceste tipuri de oameni se împotrivesc: „Indiferent cât de corecte sunt cuvintele tale, nu le voi accepta! E în ordine dacă vorbești despre oricine altcineva, dar nu este bine să mă vizezi pe mine, chiar dacă ai dreptate!” Chiar și când citesc cuvintele lui Dumnezeu, dacă simt că acestea îi vizează sau îi expun, se simt scârbiți de acele cuvinte și nu sunt dispuși să le asculte – doar că, de vreme ce se confruntă doar cu spusele lui Dumnezeu, nu se pot certa cu El. Dacă cineva le subliniază în față problemele sau stările, ori le menționează neintenționat, fără să vrea să-i vizeze, ei sunt capabili să se răzbune și să înceapă dispute verbale. Nu înseamnă asta că astfel de indivizi refuză categoric să accepte adevărul? (Ba da.) Aceasta este umanitatea-esență pe care o au – un refuz absolut de a accepta adevărul. Astfel, indiferent de conținutul disputelor lor verbale sau de locul acestor dispute, umanitatea unor astfel de oameni este clară. Ei nu înțeleg adevărul și, chiar dacă înțeleg ce se spune în timpul predicilor, nu acceptă adevărul; tot se implică în atacuri reciproce și iau parte încontinuu la dispute verbale sau tind deseori să-i atace pe alții. Judecând după aceste manifestări ale lor, ce fel de oameni sunt ei? Mai întâi, sunt ei iubitori de adevăr? Sunt indivizi care pot să practice adevărul când îl înțeleg? (Nu.) Când descoperă probleme, pot să caute adevărul pentru a le rezolva? (Nu.) Când nutresc noțiuni și prejudecăți sau opinii personale în privința altor oameni, pot să ia inițiativa de a le lăsa deoparte pentru a căuta adevărul? (Nu.) Nu pot să facă niciunul dintre aceste lucruri. Văzând toate aceste lucruri de care sunt incapabili, este evident că niciunul dintre indivizii predispuși să-i atace pe alții și să se implice în dispute verbale nu e bun. Judecând după diversele lor manifestări, ei nu iubesc adevărul și nu sunt dispuși să-l caute. În chestiuni care implică adevărul, indiferent ce opinii părtinitoare sau eronate își însușesc, ei rămân neprihăniți de sine și nu caută deloc adevărul și, chiar și atunci când cineva are în mod clar părtaşie despre adevăr cu ei, aceștia refuză să-l accepte și sunt cu atât mai puțin dispuși să-l practice. În același timp, acești indivizi afișează o manifestare și mai detestabilă: după ce dobândesc o înțelegere a câtorva cuvinte și doctrine, folosesc aceste doctrine grandioase pe care le înțeleg pentru a-i ataca, a-i judeca și a-i condamna pe alții în mod arbitrar și chiar pentru a-i constrânge și a-i controla. Dacă nu reușesc să te subjuge cu judecățile și condamnările lor, se vor gândi la orice mod de a te constrânge cu teorii deșarte. Dacă tot nu cedezi, vor recurge la metode și mai detestabile și groaznice prin care să te atace, până când cedezi în fața lor, devii slab și negativ sau începi să-i admiri și să fii manipulat de ei – atunci se vor simți mulțumiți. Așadar, pe baza comportamentelor, manifestărilor și a atitudinii acestor indivizi față de adevăr, ce fel de oameni sunt ei? Ei refuză cu desăvârșire să accepte adevărul – aceasta este atitudinea lor față de adevăr. Dar cum rămâne cu umanitatea lor? Majoritatea acestor indivizi sunt oameni răi; estimativ vorbind, peste 90% dintre ei sunt răi. Oamenilor răi le place să clarifice ce e bine și ce e rău în orice chestiune; altfel, nu vor renunța, și au întotdeauna acest fel de tendință. În plus, confrunțați cu anumite situații, indivizii răi stăruie asupra oamenilor și lucrurilor și

fac neconținut o fixație pentru ele, prezentându-și mereu justificările, încercând tot timpul să-i facă pe toți să fie de acord cu ei și să-i susțină, să spună că au dreptate și nepermițând nimănui să spună nimic rău despre ei. În plus, când se confruntă cu anumite situații, oamenii răi caută mereu oportunități de a-i îngrădi și controla pe oameni. Ce metodă folosesc pentru a-i controla? Condamnă pe toată lumea, făcându-i pe toți ceilalți să creadă că sunt nepotriviți, că au probleme și defecte și că sunt inferiori acestor oameni răi, după care oamenii răi se simt mulțumiți și fericiți. Odată ce i-au doborât pe toți, rămânând doar ei în picioare, nu i-au adus pe toți sub controlul lor? Scopul pe care îl ating controlându-i pe oameni este să-i condamne și să-i dărâme pe toți, făcându-l pe fiecare dintre ei să creadă că este incapabil, să devină negativ și slab, să-și piardă credința în cuvintele lui Dumnezeu și în adevăr, să-și piardă credința în Dumnezeu și să nu aibă o cale de urmat – după aceea, acești oameni răi se simt fericiți și mulțumiți. Analizând aceste aspecte, nu este clar că oamenii răi sunt cei care alcătuiesc majoritatea acestor tipuri de indivizi? Uitați-vă la tipurile de oameni care tind mereu să-i atace pe alții atunci când sunt într-un grup, fie față în față, fie pe la spatele oamenilor, folosind diverse metode de a-i ataca pe alții – astfel de oameni sunt cei răi. Acești indivizi nu acceptă deloc adevărul, nici nu au părtașie despre adevăr și, deseori, profită de o situație pentru a se lăuda că sunt oameni buni, că orice fac este justificat și bine fondat și că se poartă într-un mod integru și cinstit – se laudă mereu că sunt oameni decenti și onorabili și indivizi direcți și juști. Acești oameni nu dau niciodată mărturie pentru adevăr, nici pentru cuvintele lui Dumnezeu, doar le place să facă neconținut o fixație pentru oameni și lucruri și să-și prezinte justificările. Intenția și scopul lor sunt să-i facă pe semenii să creadă că sunt oameni buni și că înțeleg totul. În privința acelor care, în biserică, se implică adesea în atacuri reciproce și dispute verbale, indiferent dacă sunt cei care inițiază atacurile sau cei atacați, dacă viața bisericească este perturbată și tulburată, majoritatea oamenilor ar trebui să ia atitudine pentru a-i avertiza și restricționa. Acestor oameni nu ar trebui să li se ofere timp pentru a o lua razna făcând lucruri rele, nici nu ar trebui să li se permită să-i afecteze pe alții vărsându-și răutatea și căutând răz bunare din cauza dușmăniilor personale și a furiei temporare. Desigur, conducătorii de biserică ar trebui, de asemenea, să-și îndeplinească responsabilitățile în mod conștiincios, restricționându-i eficient pe acești oameni ca să nu perturbe și să nu tulbure viața bisericească și protejând majoritatea oamenilor să nu fie tulburați. Când oamenii se implică în atacuri reciproce și dispute verbale, conducătorii de biserică ar trebui să fie capabili să-i oprească și să-i restricționeze în timp util. Dacă problema nu se rezolvă oprindu-i și restricționându-i, iar ei continuă să se atace unii pe alții și să se angajeze în dispute verbale, tulburându-i pe alții, și continuă să facă rău vieții bisericești, atunci asemenea indivizi ar trebui îndepărtați sau excluși. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor de biserică.

Am avut destul de mult părtașie despre comportamentele și manifestările celor care se implică în atacuri reciproce și dispute verbale. De asemenea, tocmai am disecat și

am avut părtășie pe scurt despre umanitatea lor, ceea ce vă va permite să dobândiți mai mult discernământ în privința lor și vă va permite celor mai mulți dintre voi să vă dați seama ce se întâmplă și să-i discerneți în timp util, atunci când vorbesc și acționează. Cu cât înțelegeți și cunoașteți mai temeinic esența acestor oameni, cu atât mai repede îi puteți discerne și, în consecință, veți fi tot mai puțin tulburați de ei. Celor mai mulți dintre voi ar trebui să vă fie clar răul pe care îl provoacă vieții bisericești și aleșilor lui Dumnezeu cei care se implică în atacuri reciproce și dispute verbale. Aceste tipuri de oameni categoric nu vor reflecta asupra lor și nu vor înceta să se certe. Dacă nu sunt tratați și îndepărtați prompt, vor provoca perturbări și tulburări continue vieții bisericești. Prin urmare, a se ocupa de asemenea oameni și a-i îndepărta reprezintă un aspect foarte important al lucrării pentru conducătorii de biserică și nu ar trebui să fie trecut cu vederea.

5 iunie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (16)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a patra)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

VIII. A răspândi noțiuni

A. Manifestările răspândirii de noțiuni

Astăzi vom continua să avem părtășie despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” În ceea ce privește diversele chestiuni legate de perturbările și tulburările care apar în viața bisericească, am enumerat unsprezece. Ultima dată am avut părtășie despre a șaptea chestiune: a se implica în atacuri reciproce și dispute verbale. Astăzi vom avea părtășie despre a opta chestiune: a răspândi noțiuni. Și răspândirea de noțiuni are loc frecvent în viața bisericească. Unii oameni care nu acceptă deloc adevărul cred în Dumnezeu pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și, deseori, răspândesc unele noțiuni, pentru a tulbura viața bisericească. Biserica trebuie să restricționeze acest comportament și să-l înlăture prin părtășie despre adevăr în viața bisericească. Dintr-o perspectivă literală, oricine poate să vadă că a răspândi noțiuni nu este un comportament adecvat, că nu este un lucru pozitiv, ci unul negativ. Prin urmare, ar trebui să fie oprit și restricționat în viața bisericească. Indiferent ce fel de oameni răspândesc noțiuni, oricare ar fi motivele lor, fie că răspândesc noțiuni intenționat sau neintenționat, atât timp cât vor răspândi noțiuni, acest lucru va perturba și va tulbura viața bisericească, având efecte dăunătoare. Prin urmare, această chestiune trebuie să fie restricționată sută la sută. Din orice perspectivă, răspândirea de noțiuni nu poate, în niciun caz, să joace un rol pozitiv, afirmativ în urmărirea adevărului de către oameni, în urmărirea cunoașterii lui Dumnezeu sau a intrării lor în adevărul-realitate; singurul efect nu poate fi decât acela de a tulbura aceste lucruri și de a le dăuna. Așadar, când o persoană răspândește noțiuni în viața bisericească, toți – conducătorii de biserică, frații și surorile deopotrivă – ar trebui să discearnă această problemă și să intervină prompt pentru a o opri și a o restricționa pe acea persoană, mai degrabă decât să se complacă orbește în răspândirea de noțiuni pentru a-i induce în eroare și a-i tulbura pe ceilalți.

Haideți mai întâi să avem părtășie despre ce fel de cuvinte constituie răspândire de noțiuni. Având acest discernământ, oamenii pot defini cu acuratețe ce este răspândirea de noțiuni și pot, de asemenea, să o oprească și să o restricționeze cu precizie, în loc să o ignore și să o trateze cu indiferență.

1. A răspândi noțiuni despre Dumnezeu

Noțiunile care se răspândesc sunt ținute. Mai întâi, trebuie să vedem pe cine vizează și ce noțiuni sunt răspândite. Înțelegerea acestor lucruri vă va ajuta să știți care afirmații făcute de oameni și care puncte de vedere răspândite de ei reprezintă noțiuni. A ști care cuvinte sunt noțiuni ale oamenilor și care acțiuni constituie răspândire de noțiuni le va permite oamenilor să o restricționeze cu mai multă acuratețe și cu o mai mare relevanță. Înainte de toate, cea mai gravă răspândire de noțiuni implică ideile și înțelegerile greșite ale oamenilor despre Dumnezeu. Aceasta este o categorie majoră. A răspândi puncte de vedere și afirmații care nu sunt factice despre identitatea, esența, firea, cuvintele, lucrarea și existența lui Dumnezeu, toate acestea constituie răspândire de noțiuni. Aceasta este o afirmație generală; mai exact, ce fel de afirmații constituie răspândire de noțiuni? A răspândi înțelegeri greșite despre Dumnezeu, judecăți și condamnări ale lui Dumnezeu, ba chiar și blasfemii la adresa lui Dumnezeu, toate înseamnă a răspândi noțiuni. Pe scurt, a răspândi înțelegeri despre Dumnezeu care nu se conformează realității și afirmații și interpretări greșite care nu se conformează cu identitatea și esența lui Dumnezeu reprezintă toate răspândire de noțiuni. De exemplu, în viața bisericească, unii oameni vorbesc deseori despre identitatea și esența lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg cu adevărat identitatea și esența lui Dumnezeu. În inimile lor, deseori se îndoiesc de Dumnezeu și îl înțeleg greșit, fiind incapabili să se supună mediului de viață și mediului în care își îndeplinesc îndatoririle pe care Dumnezeu le rânduieste pentru ei, printre alte lucruri. Apoi își răspândesc înțelegerile greșite despre Dumnezeu și ideile legate de neînțelegerea Lui. Pe scurt, aceste idei nu se referă la acceptarea suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și la supunerea față de ele din perspectiva unei ființe create, ci sunt, în schimb, pline de prejudecăți, înțelegeri greșite și chiar judecăți și condamnări personale. După ce le aud, alți oameni încep să aibă înțelegeri greșite despre Dumnezeu și să se păzească de El, pierzându-și astfel adevărata credință în Dumnezeu și cu atât mai mult supunerea autentică.

Potrivit unor oameni, credința în Dumnezeu ar trebui să aducă pace și bucurie și, dacă se confruntă cu anumite situații, trebuie doar să se roage lui Dumnezeu, iar El își va pleca urechea, le va dăruia har și binecuvântări și Se va asigura că totul decurge liniștit și fără probleme pentru ei. Scopul credinței lor în Dumnezeu este să caute har, să obțină binecuvântări și să se bucure de pace și fericire. Ei își părăsesc familiile sau își dau demisia de la slujbă ca să se consume pentru Dumnezeu și pot să îndure greutăți și să plătească un preț tocmai datorită acestor opinii. Ei cred că, atât timp cât se leapădă de lucruri, se consumă pentru Dumnezeu, îndură greutăți și lucrează cu sârguință, dând

dovadă de un comportament excepțional, vor obține binecuvântările și bunăvoința lui Dumnezeu și că, indiferent ce dificultăți întâmpină, atât timp cât se roagă lui Dumnezeu, El le va rezolva și le va deschide o cale în toate. Acesta este punctul de vedere al majorității oamenilor care cred în Dumnezeu. Oamenii simt că acest punct de vedere este legitim și corect. Capacitatea multora de a-și păstra credința în Dumnezeu ani de zile, fără să renunțe la credința lor, este legată direct de acest punct de vedere. Ei cred: „M-am consumat atât de mult pentru Dumnezeu, comportamentul meu a fost foarte bun și n-am făcut nicio faptă rea; Dumnezeu mă va binecuvânta cu siguranță. Întrucât am suferit mult și am plătit un preț mare pentru fiecare sarcină, făcând totul potrivit cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu fără să greșesc, Dumnezeu ar trebui să mă binecuvânteze; ar trebui să Se asigure că totul îmi merge bine, că am adesea pace și bucurie în inima mea și că mă bucur de prezența Lui.” Nu este aceasta o noțiune și o închipuire umană? Dintr-o perspectivă umană, oamenii se bucură de harul lui Dumnezeu și primesc beneficii, prin urmare, are sens să fii nevoit să suferi puțin pentru asta și merită să schimbi această suferință cu binecuvântările lui Dumnezeu. Aceasta e o mentalitate de târguire cu Dumnezeu. Totuși, din perspectiva adevărului și din perspectiva lui Dumnezeu, acest lucru nu este în mod fundamental conform cu principiile lucrării lui Dumnezeu și nici cu standardele pe care le cere El oamenilor. Este în întregime o dorință deșartă, doar o noțiune și o închipuire umană despre credința în Dumnezeu. Fie că implică încheierea de târguri cu Dumnezeu ori solicitarea unor lucruri de la El, fie că include noțiuni și închipuiri umane, oricum, nimic din aceasta nu se aliniază la cerințele Sale și nici nu respectă principiile și standardele lui Dumnezeu privind binecuvântarea oamenilor. În special, acest gând și punct de vedere tranzacțional ofensează firea lui Dumnezeu, dar oamenii nu-și dau seama. Când ceea ce face Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile oamenilor, în inimile lor, încep să aibă rapid nemulțumiri și înțelegeri greșite despre El. Ba chiar se simt nedreptățiți și apoi încep să se certe cu Dumnezeu și pot chiar să-L judece și să-L condamne. Indiferent ce noțiuni și înțelegeri greșite dezvoltă oamenii, din perspectiva lui Dumnezeu, El nu acționează niciodată și nu tratează pe nimeni conform noțiunilor sau dorințelor umane. Dumnezeu face mereu ceea ce-Și dorește să facă, în felul Său și pe baza propriei firi-esențe. Dumnezeu are principii în modul în care tratează fiecare persoană; nimic din ce îi face fiecărei persoane nu se bazează pe noțiuni, închipuiri sau preferințe umane. Acesta este aspectul lucrării lui Dumnezeu care contrazice cel mai mult noțiunile umane. Când Dumnezeu le pregătește oamenilor un mediu care le contrazice complet noțiunile și închipuirile, aceștia își formează în inimile lor noțiuni, judecăți și condamnări împotriva lui Dumnezeu și pot chiar să-L tăgăduiască. Poate atunci Dumnezeu să le satisfacă nevoile? Categorie nu. El nu-Și va schimba niciodată modul de a lucra și dorințele în funcție de noțiunile umane. Cine trebuie să și le schimbe, atunci? Oamenii. Ei trebuie să renunțe la noțiunile lor, să accepte, să se supună și să experimenteze mediile pregătite de Dumnezeu și să caute adevărul pentru a-și rezolva noțiunile, în loc să compare ce face Dumnezeu cu noțiunile

lor pentru a vedea dacă este corect. Când insistă să se agațe de noțiunile lor, oamenii încep să i se împotrivescă lui Dumnezeu – acest lucru se întâmplă în mod natural. Unde se află sursa împotririi? În faptul că, de obicei, oamenii au fără îndoială în inimile lor noțiuni și închipuiri, și nu adevărul. Prin urmare, când se confruntă cu faptul că lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile umane, oamenii Îl pot sfida pe Dumnezeu și pot emite judecăți împotriva Lui. Acest lucru dovedește că nu au în mod fundamental o inimă supusă lui Dumnezeu, că firea lor coruptă este departe de a fi curățită și, în esență, trăiesc potrivit firii lor corupte. Încă sunt incredibil de departe de dobândirea mântuirii.

Când oamenii încep să aibă noțiuni despre Dumnezeu și să I se împotrivescă în inimile lor, cei care au o oarecare conștiință vor accepta cu reticență ceea ce face Dumnezeu, vor încerca să se integreze în mediul pe care l-a pregătit El și vor accepta suveranitatea Lui asupra oamenilor. La câte noțiuni pot să renunțe oamenii și în ce măsură sunt două chestiuni care depind, în parte, de calibrul lor și, în parte, de capacitatea lor de a accepta adevărul și de a-l iubi. Unii fac față în mod activ mediilor pregătite de Dumnezeu, citindu-l cuvintele, căutând și având părtășie și chibzuind. Treptat, dobândesc o oarecare înțelegere privind suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și, prin urmare, supunerea și credința lor sporesc. Totuși, indiferent de mediul pe care îl întâlnesc, unii oameni nu caută adevărul. În schimb, evaluează toate mediile orchestrate de Dumnezeu pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și a faptului că le sunt sau nu benefice. Considerentele lor se învârt mereu în jurul intereselor personale; le pasă tot timpul de cât de mare este beneficiul pe care îl pot obține, de cât de mult le pot fi satisfăcute interesele în ceea ce privește lucrurile materiale, banii și plăcerea trupească și iau întotdeauna decizii și tratează tot ce rânduieste Dumnezeu pe baza acestor factori. Iar în ultimă instanță, după ce-și frământă creierii, aleg să nu se supună mediului pregătit de Dumnezeu, ci să scape de el și să-l evite. Din cauza împotririi, respingerii și eschivării lor, ei se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu, ratează experiența de viață și suferă pierderi, atrăgând durere și chin asupra inimilor lor. Cu cât se opun mai mult unor asemenea medii, cu atât mai multă și mai mare este suferința pe care o îndură. Când apare o astfel de situație, puțină credință pe care o au în Dumnezeu este, în cele din urmă, zdrobită. În acel moment, noțiunile care le domină inimile răbufnesc toate deodată: „M-am consumat pentru Dumnezeu atât de mult timp, însă nu m-am așteptat ca Dumnezeu să mă trateze în acest fel. Dumnezeu este nedrept, nu Îi iubește pe oameni! Dumnezeu a spus că aceia care se vor consuma cu sinceritate pentru el vor fi, cu siguranță, binecuvântați din belșug. Eu m-am consumat sincer pentru Dumnezeu, m-am lepădat de familie și de carieră, am îndurat greutăți și am muncit din greu – de ce nu am fost binecuvântat din belșug de Dumnezeu? Unde sunt binecuvântările lui? De ce nu pot să le simt sau să le văd? De ce Dumnezeu Îi tratează nedrept pe oameni? De ce Dumnezeu nu se ține de cuvânt? Oamenii spun că Dumnezeu este loial, dar eu de ce nu pot să simt asta? Lăsând orice altceva deoparte, exact în

acest mediu, nu am simțit deloc că Dumnezeu este loial!” Fiindcă au noțiuni, oamenii sunt ușor păcăliți și îndrumați greșit de aceștia. Chiar și atunci când Dumnezeu pregătește medii pentru schimbarea firii oamenilor și pentru creșterea lor în viață, acestora li se pare greu să accepte și Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu. Se gândesc că aceasta nu este binecuvântarea lui Dumnezeu și că Dumnezeu nu Îi place. Cred că s-au consumat sincer pentru Dumnezeu, dar El nu Și-a îndeplinit promisiunile. Astfel, acești oameni care nu urmăresc adevărul sunt atât de ușor dezvăluiți printr-o singură încercare dintr-un mediu neînsemnat. Când sunt dezvăluiți, ei spun, în sfârșit, ceea ce și-au dorit cel mai mult să spună: „Dumnezeu nu este drept. Dumnezeu nu este un Dumnezeu loial. Cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc rareori. Dumnezeu a spus: «Dumnezeu crede ceea ce spune, ceea ce spune se va face și ceea ce face va dura veșnic.» Unde e împlinirea acestor cuvinte? De ce nu pot să văd sau să simt asta? Uită-te la cutare: de când crede în Dumnezeu, ea nu s-a lepădat sau nu s-a consumat pentru Dumnezeu la fel de mult ca mine, nici nu a oferit la fel de mult ca mine. Dar copiii ei au intrat la facultăți prestigioase, soțul ei a fost promovat, afacerea lor prosperă și chiar și recoltele lor sunt mai bogate decât ale altora. Iar eu ce am câștigat? Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu!” Aceste cuvinte sunt gândurile adevărate ale acestor oameni, mottourile lor. Sunt plini de aceste noțiuni, plini de aceste gânduri și puncte de vedere absurde și plini de considerente legate de beneficii și tranzacții. Așa înțeleg și percep ei lucrarea lui Dumnezeu și intențiile Lui serioase, așa tratează aceste lucruri. Prin urmare, în mediile pe care Dumnezeu le pregătește cu minuțiozitate iar și iar, ei Îl evaluează și Îl înțeleg greșit în mod repetat, prin prisma noțiunilor lor, eșuând și poticnindu-se încontinuu. Ba mai mult, încearcă în permanență să verifice dacă noțiunile lor sunt corecte. Când cred că aceste noțiuni sunt confirmate și că reprezintă o dovadă suficientă pentru ei ca să-L evalueze, să-L judece și să-L condamne pe Dumnezeu în mod arbitrar, ei încep să răspândească noțiuni, fiindcă inimile lor sunt pline de noțiuni despre Dumnezeu. Ce implică aceste noțiuni? Plângeri, nemulțumire și doleanțe. Când sunt plini de aceste lucruri, ei caută oportunități de a se descărca. Speră să găsească o mulțime care va asculta „nedreptățile” cu care s-au confruntat; vor să se descarce de aceste lucruri în fața acestor oameni și să le relateze așa-numitul tratament nedrept pe care l-au „îndurat”. Așa apar în viața bisericească noțiunile răspândite de acești oameni, așa iau naștere asemenea noțiuni. Inimile acestor oameni sunt pline de doleanțe, sfidare și nemulțumire, precum și de înțelegeri greșite și plângeri despre Dumnezeu, ba chiar și de judecăți și condamnări față de Dumnezeu, acestea umplându-le, în cele din urmă, inimile cu blasfemie. Se tem că nu vor câștiga binecuvântări și, astfel, nu sunt dispuși să plece, așa că își răspândesc printre oameni înțelegerile greșite despre Dumnezeu și nemulțumirea față de El, ba chiar mai mult, își răspândesc judecățile, condamnările și blasfemiile la adresa Lui. Ce anume hulesc ei? Îl hulesc pe Dumnezeu, spunând că este nedrept cu ei și că nu le oferă beneficii potrivite și pe măsura faptelor lor. Îl judecă pe Dumnezeu pentru că nu le dă har și mari binecuvântări în urma jertfelor și sacrificiilor

lor. Dumnezeu nu le-a satisfăcut acele nevoi trupesti – lucruri materiale, bani și așa mai departe – pe care au sperat că El le va satisface și, astfel, inimile lor s-au umplut cu plângeri și doleanțe. Atunci când răspândesc noțiuni, pe de o parte, scopul lor este să se descarce și să caute răzbunare, simțind astfel un echilibru psihologic și, pe de altă parte, este să incite mai mulți oameni să înceapă să aibă înțelegeri greșite și noțiuni despre Dumnezeu, determinându-i astfel să se păzească de Dumnezeu exact cum fac ei. Dacă mai mulți oameni spun: „Nu vom mai crede niciodată în Dumnezeu”, se vor simți mulțumiți în sinea lor. Acestea sunt scopul și motivul lor ascuns atunci când răspândesc noțiuni.

Care este motto-ul oamenilor care răspândesc noțiuni? Care este zicala pe care o repetă adesea? După ce experimentează anumite lucruri și nu obțin beneficiile dorite, ei își spun fără încetare: „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu.” Chiar și după ce spun asta, ei nu simt că și-au potolit ura sau că și-au atins obiectivul. Când participă la adunări, indiferent despre ce au ceilalți părtașie, nu pot înțelege. Trebuie să spună din nou această propoziție, repetând-o de mai multe ori, chiar mai mult de zece ori. „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu” – nu este această propoziție plină de sens? Există o poveste în spatele ei. Care este „credința” lor? Au crezut în Dumnezeu înainte? A fost credința lor anterioară o credință autentică? A inclus aceasta supunerea pe care ar trebui să o aibă o ființă creată? (Nu.) Deloc. Sunt plini de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu. Și mai important, sunt plini de pretenții și cereri de la Dumnezeu, fără niciun pic de supunere. Ce înseamnă „credința” lor? „Cred că Dumnezeu este cel care e suveran peste cer și pământ și toate lucrurile. Cred că Dumnezeu mă poate proteja să nu fiu hărțuit de alții. Cred că Dumnezeu îmi poate permite să mă bucur de confort trupesc, să trăiesc o viață bună, prosperă și că poate face ca totul să decurgă liniștit și plăcut pentru mine. Cred că Dumnezeu îmi poate permite să intru în împărăția cerurilor și să primesc mari binecuvântări, să câștig de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni!” Este aceasta credință? Nu există nicio urmă de supunere în aceste „crezuri” și niciunul dintre ele nu se conformează cerințelor lui Dumnezeu de la oameni. Aceste crezuri izvorăsc pur și simplu din perspectiva câștigului personal. Dumnezeu exprimă adevărul și lucrează asupra oamenilor. Când a spus Dumnezeu vreodată că le va permite oamenilor să trăiască o viață fericită, să trăiască mai bine decât alții sau să fie prosperi și să aibă succes, cu perspective nelimitate? (Niciodată.) Așadar, de ce-și consideră propria „credință” ca fiind atât de prețioasă? Ba chiar spun că nu vor mai crede niciodată în Dumnezeu. Are credința lor vreo valoare? Oare Dumnezeu o acceptă? Nu dețin nicio urmă de adevăr-realitate, nicio urmă de supunere față de Dumnezeu, vrând doar să câștige binecuvântări, beneficii și avantaje de la Dumnezeu și numesc acest lucru a crede în El. Oare nu este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Oamenii de acest fel sunt plini de noțiuni și preocupați de intenția de a câștiga binecuvântări. Ei nu experimentează deloc lucrarea lui Dumnezeu și nu-l practică deloc cuvintele. Obiectivul și motivul a tot ceea ce fac sunt doar în folosul propriului lor trup. Sunt mulțumiți de ei și consideră așa-numita lor credință ca fiind

deosebit de prețioasă. Dacă a ta credință în Dumnezeu este atât de prețioasă și de nobilă, atunci de ce, când Dumnezeu îți pregătește vreun mediu neînsemnat, nu poți să înțelegi adevărul din el sau să rămâi ferm în mărturia ta? Ce se întâmplă aici? Când Dumnezeu îți testează credința, tu ce îi dai înapoi? Este posibil ca înțelegerile greșite, plângerile și împotrivirea pe care I le-ai dat înapoi lui Dumnezeu să fie ceea ce vrea El? Sunt acestea în conformitate cu adevărul? Categorie nu sunt. Prin urmare, faptul că acești oameni pot să răspândească în mod public noțiuni în biserică dovedește un lucru: ei nu îl cunosc pe Dumnezeu, ba mai mult, nu cred că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile – dumnezeul în care cred ei, pur și simplu, nu există. Când răspândesc noțiuni în mod public, pentru a îndruma greșit și a atrage mai mulți oameni care să li se alăture în sfidarea, condamnarea și huliarea lui Dumnezeu, acești oameni, inconștient, anunță în mod public că nu mai sunt adepți ai lui Dumnezeu, că nu mai sunt credincioși și ființe create aflate sub stăpânirea Creatorului. Noțiunile pe care le răspândesc nu sunt simple idei sau afirmații; mai degrabă, ei au construit deja în inimile lor o barieră impenetrabilă împotriva lui Dumnezeu și s-au hotărât că folosirea noțiunilor și a închipuirilor umane pentru a-L trata pe Dumnezeu, pentru a se ocupa de relația lor cu Dumnezeu și pentru a trata cuvintele și lucrarea Sa este corectă și este modul în care ar trebui să practice. Când răspândesc în mod public noțiuni în viața bisericească, ar trebui asemenea oameni să fie restricționați? Sau, ținând cont de statura lor mărunță și de temelia lor superficială, ar trebui să li se ofere libertatea de a-și exprima opiniile și suficient timp și spațiu ca să se căiască? Care este conduita adecvată? (E adecvat să fie oprit și restricționat.) De ce este adecvat să fie oprit și restricționat? Unii oameni spun: „Dacă îi restricționezi și nu îi lași să vorbească liber, iar ei încetează să creadă și să participe la adunări, nu le-ar face rău asta? Ar fi mare păcat! Nu ar prefera Dumnezeu să-i mântuiască pe toți oamenii, decât să vadă o singură persoană suferind pierzania? Chiar și o singură oaie pierdută trebuie salvată – după tot efortul depus pentru salvarea unei oi pierdute, ar mai putea îngădui să se piardă din nou?” Sunt corecte aceste cuvinte? (Nu.) De ce nu sunt corecte? (Fiindcă astfel de oameni nu cred sincer în Dumnezeu; ei cred în Dumnezeu doar cu speranța de a câștiga binecuvântări, iar credința lor este amestecată cu impurități.) Cine nu are unele impurități amestecate cu a lor credință în Dumnezeu? Oare tu nu ai? Este acesta un motiv întemeiat? Gândiți-vă la afirmația unor asemenea oameni: „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu.” Ce fel de cuvinte sunt acestea? Există vreo diferență între acest lucru și blasfemia non-credincioșilor, a diavolilor și a Satanei? (Nu.) Care este implicația acestei afirmații? „Nu mai am credință în Dumnezeu. În trecut, am crezut cu toată inima în Dumnezeu și l-am urmat, dar el nu m-a binecuvântat. În schimb, a pregătit medii ca acesta, pentru a-mi îngreuna situația și a mă face să mă poticnesc. Ceea ce spune Dumnezeu nu se potrivește deloc cu ceea ce face, așa că nu mai îndrăznesc să cred în Dumnezeu! Am fost atât de nesăbuit înainte! M-am lepădat de mine, m-am consumat și am îndurat atât de multe greutăți pentru Dumnezeu, dar nu am văzut nicio protecție din partea lui când am fost arestat și

persecutat de marele balaur roșu. Nici afacerea familiei mele nu a mers atât de bine ca a altora, nu am câștigat la fel de mulți bani ca alții, iar părinții mei au rămas bolnavi. Nu am câștigat nimic din faptul că am crezut în Dumnezeu atât de mulți ani. Nu a spus el că îi va binecuvânta din belșug pe oameni? Ce binecuvântări am primit de la Dumnezeu? Cuvintele lui nu s-au adeverit deloc, așa că nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu!”

Afirmația: „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu!” este foarte cuprinzătoare. E plină de plângeri, nemulțumire și înțelegeri greșite față de Dumnezeu. Pe scurt, după ce îndură greutăți și se consumă cu o mentalitate plină de dorințe deșarte, Dumnezeu nu le-a oferit binecuvântări conform cererilor lor, nici nu i-a remunerat sau răsplătit conform noțiunilor și închipuirilor lor, așa că au devenit nemulțumiți și plini de resentimente față de Dumnezeu și, în aceste împrejurări, au spus această propoziție. Această propoziție nu a apărut din senin; pe când au spus-o, ei afișaseră deja multe comportamente și manifestări și fuseseră dezvăluiți. Care este problema cu relația unor asemenea oameni cu Dumnezeu? Care este cea mai mare problemă în relația lor cu Dumnezeu? Este aceea că nu s-au privit deloc, niciodată ca pe niște ființe create și nu L-au privit niciodată, câtuși de puțin, pe Dumnezeu ca pe Creatorul la care să se închine. De la începutul credinței lor în Dumnezeu, ei L-au tratat ca pe un sac de bani, o comoară găsită; L-au privit ca pe un Bodhisattva care să-i izbăvească de suferință și dezastru și s-au privit pe ei înșiși ca pe niște adepți ai acestui Bodhisattva, ai acestui idol. Au considerat că a crede în Dumnezeu seamănă cu credința în Buddha, unde ar putea obține ceea ce vor doar hrănindu-se cu mâncare vegetariană, recitând scripturi, arzând tămâie și îngenunchind frecvent. Astfel, toate poveștile apărute după ce au crezut în Dumnezeu s-au întâmplat în sfera noțiunilor și închipuirilor lor. Nu au afișat niciuna dintre manifestările unei ființe create care acceptă adevărul de la Creator, nici nu au arătat nicio supunere pe care o ființă creată ar trebui să o aibă față de Creator; au existat doar pretenții continue, calcule continue și cerințe neîncetate. Toate acestea au dus, în cele din urmă, la ruperea relației lor cu Dumnezeu. Acest fel de relație este tranzacțională și nu poate fi niciodată de neclintit; este doar o chestiune de timp până când acești oameni vor fi dezvăluiți. Chiar dacă participă la viața bisericească, chiar dacă nu răspândesc noțiuni și ocazional au părtășie despre modul în care Dumnezeu i-a condus și i-a binecuvântat, de ce anume s-au bucurat și așa mai departe, cel mai mult vorbesc despre harul, bucuria și beneficiile trupești pe care le-au primit de la Dumnezeu. Aceste discuții nu au absolut nicio legătură cu adevărul și cu supunerea față de Dumnezeu și sunt total lipsite de adevărul-realitate. Când împrejurările sunt favorabile, ei manifestă credință în Dumnezeu și iubire față de El, precum și îngăduință și răbdare față de alți oameni, toate pentru a atinge un obiectiv: să câștige toate binecuvântările lui Dumnezeu. Noțiunile lor sunt dezvăluite când Dumnezeu le ia harul, beneficiile și avantajele materiale de care s-au bucurat. Motivați de interese personale și dând prioritate câștigului personal, acești oameni își ies din fire odată ce nu primesc ceea ce își doresc; încep să răspândească noțiuni pentru a-și vărsa nemulțumirea față de Dumnezeu, încercând totodată să atragă mai mulți oameni care

să simpatizeze cu ei și să le accepte noțiunile despre Dumnezeu. Oare asemenea oameni ar trebui să fie opriți și restricționați? (Da.) Subiectele, gândurile și punctele de vedere despre care au părtașie nu reflectă o înțelegere pură a adevărului, nici nu îi ajută pe oameni să se supună lui Dumnezeu și să aibă credință autentică în El. În schimb, îi determină să se îndepărteze de Dumnezeu, provoacă înțelegeri greșite, pavază și chiar respingere față de Dumnezeu și îi fac pe cei care ascultă noțiunile răspândite de acești oameni să se avertizeze în tăcere: „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu”, exact ca ei. Aceasta este tulburarea pe care le-o provoacă altora noțiunile răspândite de asemenea oameni.

2. A răspândi noțiuni despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu

Acești oameni care răspândesc noțiuni folosesc propriile lor noțiuni pentru a evalua cuvintele lui Dumnezeu, pentru a evalua lucrarea lui Dumnezeu și, de asemenea, esența și firea lui Dumnezeu. Ei cred în Dumnezeu în cadrul noțiunilor lor, îl văd pe Dumnezeu în cadrul noțiunilor lor, observă și scrutează în cadrul noțiunilor lor fiecare cuvânt pe care îl spune Dumnezeu, fiecare lucrare pe care o face Dumnezeu și fiecare mediu pe care îl pregătește Dumnezeu. Când ceea ce face Dumnezeu se aliniază la noțiunile lor, ei îl laudă cu voce tare, spunând că El este drept, credincios și sfânt. Când ceea ce face Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile lor, iar interesele lor suferă pierderi grave și ei îndură multă durere, atunci declară că neagă cuvintele pe care le spune Dumnezeu și lucrarea pe care o face; ba chiar răspândesc noțiuni pentru a incita mai mulți oameni să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și să se păzească de El, spunând: „Nu credeți atât de ușor cuvintele lui Dumnezeu și nici nu practicați cuvintele lui cu ușurință; altfel, dacă se profită de voi și suferiți pierderi, nimeni nu își va asuma răspunderea pentru asta” și așa mai departe. De exemplu, Dumnezeu spune: „Pe aceia dintre voi care se consumă pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug” – nu sunt aceste cuvinte adevărul? Aceste cuvinte sunt sută la sută adevărul. Ele nu conțin nicio urmă de impetuositate sau înșelătorie. Nu sunt minciuni sau idei pompoase, cu atât mai puțin vreun fel de teorie spirituală – ele sunt adevărul. Care este esența acestor cuvinte de adevăr? Esența lor este că trebuie să fii sincer când te consumi pentru Dumnezeu. Ce înseamnă „sincer”? Dispus și fără impurități; să nu fii motivat de bani sau faimă și, categoric, să nu fii mânat de propriile intenții, dorințe și obiective. Te consumi nu pentru că ești forțat sau pentru că ești îndemnat, convins sau tras de mânecă, ci mai degrabă pentru că vine din interiorul tău, de bunăvoie; acest lucru izvorăște din conștiință și rațiune. Asta înseamnă să fii sincer. În ceea ce privește disponibilitatea de a te consuma pentru Dumnezeu, asta înseamnă să fii sincer. Atunci, cum se manifestă practic sinceritatea când te consumi pentru Dumnezeu? Nu te implici în falsități sau înșelătorie, nu apelezi la șiretlicuri pentru a te feri de lucrare și nu faci lucrurile superficial; te dedici din toată inima și cu toată mintea, făcând tot ce poți și așa mai departe – sunt prea multe detalii de menționat aici! Pe scurt, a fi sincer include adevărurile-principii. Există un

standard și un principiu în spatele cerințelor lui Dumnezeu pentru om. Unii oameni spun: „Dacă îmi voi oferi sinceritatea și toate economiile modeste în timp ce cred în Dumnezeu, voi câștiga mai mult? Dacă pot să câștig mai mult, atunci merită să ofer totul!” După ce oferă, ei văd că Dumnezeu nu i-a binecuvântat și chibzuiesc la asta, spunându-și: „Poate că nu am oferit destul, așa că voi oferi mai mult. Voi merge să predic evanghelia.” Când întâlnesc dificultăți în timp ce predică Evanghelia, se roagă. Uneori, când sar peste mese și nu dorm bine, vor continua să se roage. Se gândesc: „Dumnezeu a spus că aceia care se consumă pentru Dumnezeu cu sinceritate vor fi binecuvântați, cu siguranță, din belșug. Poate că sinceritatea mea încă nu este suficientă, așa că mă voi ruga mai mult.” Prin rugăciune, ei dobândesc credință și nu îi deranjează să îndure câteva greutăți. Chiar încep să vadă unele rezultate în urma predicării Evangheliei și se gândesc: „Acum am o oarecare sinceritate. Voi merge repede acasă să văd dacă viața familiei mele s-a îmbunătățit, dacă boala copilului meu s-a ameliorat și dacă afacerea familiei merge fără probleme – dacă există sau nu binecuvântări de la Dumnezeu.” Înseamnă asta a se consuma cu sinceritate pentru Dumnezeu? (Nu.) Ce este asta? (O tranzacție.) Asta înseamnă să faci un târg cu Dumnezeu. Își folosesc propriile metode și ceea ce consideră ei că este „sinceritatea” pe baza noțiunilor lor pentru a face ceea ce vor și a obține ceea ce își doresc din asta. Folosesc încontinuu „sinceritatea” pe care o înțeleg ei pentru a verifica aceste cuvinte rostite de Dumnezeu, examinând constant ce anume intenționează să facă Dumnezeu, ce a făcut și ce nu a făcut și speculând constant dacă Dumnezeu îi va binecuvânta sau nu și dacă intenționează să-i binecuvânteze din belșug. Ei calculează încontinuu ce au oferit și cât de mult ar trebui să câștige, dacă Dumnezeu le-a dat asta și dacă ale Sale cuvinte au fost împlinite. Caută încontinuu fapte cu care să poată testa afirmația lui Dumnezeu. În timp ce se consumă pentru Dumnezeu, vor întotdeauna să verifice dacă sunt adevărate cuvintele Sale. Scopul lor este să vadă dacă a se consuma pentru Dumnezeu le poate aduce binecuvântările Lui. Îl testează constant pe Dumnezeu, vrând mereu să vadă binecuvântările Sale asupra lor, ca să-l poată confirma cuvintele. Când află că spusele lui Dumnezeu nu sunt pe atât de ușor de îndeplinit precum și-au imaginat și că este greu să confirme veridicitatea acestora, noțiunile lor despre Dumnezeu se agravează și mai mult. În același timp, încep să creadă cu fermitate că fiecare cuvânt pe care îl spune Dumnezeu nu este neapărat adevărul. Având acest lucru ascuns în inimile lor, încep să se îndoiască și să-L conteste pe Dumnezeu, deseori începând să aibă noțiuni despre El. Din când în când, acești oameni ale căror inimi sunt pline de noțiuni își dezvăluie câteva dintre noțiunile despre Dumnezeu în timp ce trăiesc viața bisericească și interacționează cu frații și surorile. Încep să aibă noțiuni despre cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, își folosesc noțiunile pentru a evalua lucrarea lui Dumnezeu. Când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază în mod constant la noțiunile lor și este pe deplin contrară așteptărilor pe care le au, ei răspândesc noțiuni pentru a-și vărsa nemulțumirea față de Dumnezeu. De exemplu, Dumnezeu spune că lucrarea Sa se apropie de sfârșit și că oamenii ar trebui

să se lepede de toate pentru a-L urma și a se consuma pentru El, pentru a coopera cu lucrarea lui Dumnezeu și a nu mai urmări perspective lumești, un cămin armonios și alte astfel de lucruri. După ce spune aceste cuvinte, Dumnezeu continuă să facă multă lucrare. Trec trei, cinci, șapte sau opt ani și unii oameni văd că lucrarea lui Dumnezeu încă înaintează în mod constant, fără niciun semn că se termină sau că marile catastrofe sunt iminente și toți credincioșii s-au refugiat. Cei care își folosesc noțiunile pentru a evalua lucrarea lui Dumnezeu abia așteaptă ca aceasta să se termine repede, astfel încât credincioșii să poată avea parte de binecuvântările Lui minunate. Însă Dumnezeu nu acționează în acest mod; El nu realizează acest lucru conform noțiunilor și închipuirilor umane. Cei care abia așteaptă devin neliniștiți și încep să aibă îndoieli, spunând: „Oare lucrarea lui Dumnezeu nu se apropie deja de final? Nu ar trebui să se termine în curând? Nu a spus Dumnezeu că marile catastrofe sunt iminente? De ce casa lui Dumnezeu încă face atât de multă lucrare? Când anume se va termina lucrarea lui Dumnezeu? Când va fi gata?” Acești oameni nu sunt deloc interesați de adevăr sau de cerințele lui Dumnezeu. Nu sunt deloc interesați să practice adevărul, să se supună lui Dumnezeu sau să scape de influența Satanei pentru a obține mântuirea. Ei sunt interesați în exclusivitate și în mod special de lucruri cum ar fi: când se va termina lucrarea lui Dumnezeu, dacă finalul lor va fi viața sau moartea, când pot să intre în Împărăție ca să se bucure de binecuvântări și cum vor arăta frumoasele priveliști ale Împărăției. Acestea sunt cele mai mari preocupări ale lor. Prin urmare, după ce îndură o perioadă de timp și văd că cerul și pământul rămân neschimbate și că țările din lume merg mai departe în mod normal, ei spun: „Când se vor adevăra aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Aștept de mai mulți ani – de ce nu s-au adevărat încă? Chiar se pot adevăra cuvintele lui Dumnezeu? Se ține Dumnezeu de cuvânt sau nu?” Și, astfel, acești oameni își pierd răbdarea, devin neliniștiți și încep să-și dorească să caute oportunități de a se întoarce în lume să-și trăiască viețile.

Lucrarea lui Dumnezeu și adevărurile pe care le exprimă El depășesc întotdeauna închipuirile umane și sunt mereu dincolo de noțiunile umane. Indiferent cum încearcă, oamenii nu pot să le pătrundă sau să le evalueze. Ei nu știu exact care sunt metodele lucrării lui Dumnezeu sau ce obiective intenționează să atingă, așadar, în cele din urmă, unii oameni încep să se îndoiască: „Dumnezeu chiar există? Unde anume este Dumnezeu? Dumnezeu continuă să exprime adevăruri, dar nu exprimă prea multe? Nu a spus Dumnezeu că ne va aduce în împărăția lui? Când putem să intrăm în împărăția cerurilor? Cum de încă nu s-au adevărat aceste lucruri sau nu s-au împlinit? Exact câți ani va mai dura? Se spune mereu că ziua lui Dumnezeu e aproape, dar acest «aproape» se menționează de mai mulți ani – de ce este atât de departe și pare fără sfârșit?” Nu numai că gândesc în acest mod, dar și răspundesc aceste îndoieli pretutindeni. Ce problemă indică asta? De ce, după ce ascultă atât de multe predici, tot nu înțeleg adevărul deloc? De ce folosesc mereu noțiuni și închipuiri umane pentru a delimita lucrarea lui Dumnezeu? De ce nu se pot uita la aceste lucruri conform cuvintelor lui

Dumnezeu? Pot să confirme existența lui Dumnezeu și să determine o cale de mântuire prin cuvintele lui Dumnezeu? Înțeleg ei că toate aceste cuvinte pe care le spune Dumnezeu și tot ceea ce face El este pentru a-i mântui pe oameni? Înțeleg că oamenii pot câștiga toate binecuvântările promise de Dumnezeu omenirii doar dobândind adevărul și obținând mântuirea? Din ceea ce spun și din noțiunile pe care le răspândesc, este evident că ei nu înțeleg în mod fundamental ce anume face Dumnezeu sau care anume este scopul faptului că Dumnezeu face toată această lucrare și rostește toate aceste cuvinte. Pur și simplu sunt neîncrezători! După ce au ascultat predici atât de mulți ani și s-au irosit în casa lui Dumnezeu atât de mulți ani, ce au câștigat? Nu au confirmat dacă Dumnezeu există, nu au un răspuns categoric la acest lucru. Ce rol joacă în biserică? După ce muncesc o perioadă fără să câștige binecuvântări, ei răspândesc fără scrupule noțiuni pentru a-i induce în eroare și a-i tulbura pe ceilalți. Lucrurile pe care le spun cu nonșalanță sunt judecări împotriva lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Unii dintre ei zic: „Credeam că lucrarea lui Dumnezeu se va termina în trei până la cinci ani; nu mă așteptam să nu fie terminată nici acum, că au trecut zece ani. Când va fi terminată această lucrare? Se scriu în mod constant articole de mărturie; se fac încontinuu videoclipuri cu interpretări de imnuri și filme; evanghelia este predicată încontinuu – când se va termina?” Ba chiar îi întreabă pe alții: „Nu aveți aceeași părere? Ei bine, indiferent de părerea voastră, asta e părerea mea. Sunt o persoană onestă; spun orice gândesc, spre deosebire de unii oameni care nu spun ceea ce gândesc și țin totul în ei.” Cât de „onești” sunt dacă îndrăznesc să spună ceva! Chiar mai rău, spun: „Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se va termina curând, voi merge să-mi caut o slujbă, să fac niște bani și să-mi trăiesc viața. În toți acești ani de credință în Dumnezeu, am ratat atât de multe mese bune, atât de multe locuri plăcute, atât de multe satisfacții materiale! Dacă nu aș fi crezut în Dumnezeu, aș fi trăit într-o vilă, aș fi avut o mașină și poate că aș fi și călătorit în toată lumea de mai multe ori în ultimii câțiva ani. Gândindu-mă la trecut, viața fără credința în Dumnezeu a fost foarte bună; am fost destul de fericit. Deși a fost puțin deșartă, am putut să mă bucur de plăceri trupești, să mănânc și să beau bine și să fac orice am vrut, fără nicio restricție. În timpul acestor ani de credință în Dumnezeu, am suferit atât de mult și am fost prea dur cu mine! Deși am câștigat un pic de adevăr și mă simt mai sigur în inima mea, aceste adevăruri nu pot să înlocuiască acele plăceri trupești! În plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se termină niciodată, iar el nu se arată niciodată oamenilor, așa că nu sunt niciodată cu adevărat sigur. Se spune că înțelegerea și dobândirea adevărului aduc pace și bucurie, dar ce rost are să ai pace și bucurie? Tot nu am bucurie trupească!” Aceste gânduri le-au trecut prin minte de nenumărate ori și și le-au repetat de multe ori. Când cred că noțiunile lor sunt destul de justificate ca să rămână fermi și simt că e momentul potrivit și că sunt suficient de calificați ca să caute nod în papură lucrării lui Dumnezeu, nu se pot abține să nu răspândească remarcile și noțiunile menționate mai sus. Își răspândesc nemulțumirea față de Dumnezeu, noțiunile și înțelegerile lor greșite despre lucrarea lui Dumnezeu, încercând să inducă în eroare

mai mulți oameni să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și lucrarea Sa. Desigur, mai există și unii cu motive ascunse care vor să-i împiedice pe mai mulți oameni să se consume pentru Dumnezeu, vrând ca aceștia să-și abandoneze îndatoririle curente și să-L respingă pe Dumnezeu; dacă ar fi să se destrame biserica, pentru ei ar fi cel mai bun lucru dintre toate. Care este obiectivul lor? „Dacă nu pot să câștig binecuvântări, niciunul dintre voi nu ar trebui să spera la asta. Vă voi băga pe toți în încurcătură, astfel încât niciunul dintre voi să nu poată spera să dobândească adevărul sau binecuvântările promise de Dumnezeu!” Nevăzând nicio speranță de a câștiga binecuvântări, își pierd răbdarea de a mai aștepta. Ei înșiși nu câștigă binecuvântări și vor ca nici alții să nu le câștige. Prin urmare, atunci când răspândesc noțiuni, într-un fel, ei își varsă nemulțumirea, plângându-se că nimic din lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile și închipuirile umane și că metoda de lucru a lui Dumnezeu nu ține cont de sentimentele oamenilor. În același timp, vor să inducă în eroare și să atragă mai mulți oameni care să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și să se plângă de El, începând să aibă noțiuni despre Dumnezeu și să-și piardă credința. Vor ca mai mulți oameni să-L abandoneze pe Dumnezeu din cauza înțelegerilor lor greșite și a noțiunilor lor despre El, la fel cum au făcut și ei.

B. Cum să-l tratăm pe oamenii care răspândesc noțiuni

Ce consecințe apar atunci când o persoană din biserică răspândește noțiuni și nemulțumire față de Dumnezeu? Afectează asta în mod direct rezultatele vieții bisericești? Tulbură viața bisericească normală și lucrarea bisericii? (Da.) Acest lucru are un impact asupra credinței oamenilor în Dumnezeu și le afectează abilitatea de a-și îndeplini îndatoririle în mod normal. Prin urmare, cei care răspândesc noțiuni trebuie să fie restricționați. Chiar dacă menționează asemenea lucruri doar ocazional, ei trebuie să fie restricționați și discernuți; vedeți ce fel de umanitate au, dacă atunci când răspândesc noțiuni o fac din cauza negativității și slăbiciunii temporare sau dacă este din cauza unei probleme cu natura-esență pe care o au – dacă nu urmăresc adevărul în mod consecvent și răspândesc intenționat noțiuni pentru a induce în eroare mai mulți oameni, pentru a tulbura viața bisericească și a-i dăuna. Dacă sunt doar negativitate și slăbiciune ocazionale, este suficient să-i sprijiniți și să-i ajutați prin părtășie despre adevăr. Dacă nu țin seama de sfaturi și continuă să răspândească noțiuni și să tulbure viața bisericească – chiar făcându-i pe alții să devină negativi și slabi, afectându-le abilitatea de a-și îndeplini îndatoririle în mod normal – atunci asta înseamnă că sunt slujitori ai Satanei și ar trebui să fie îndepărtați conform principiilor. De ce să nu li se mai dea o șansă? Credeți că asemenea oameni sunt neîncrezători? (Da.) Indiferent cum este umanitatea lor, asemenea oameni sunt neîncrezători. Neîncrezătorii sunt ca neghina din grâu – ar trebui să fie îndepărtați. Dacă afișează doar câteva manifestări ale neîncrezătorilor și nu au provocat tulburări în viața bisericească și încă pot să slujească în calitate de prieteni ai bisericii și să presteze servicii, atunci pot fi lăsați în pace. Dar cei care răspândesc noțiuni în mod constant exprimă mereu punctele de vedere și

remarcile neîncrezătorilor. Ei nu spun lucrurile întâmplător; scopul lor este să incite, să inducă în eroare și să atragă mai mulți oameni care să se îndepărteze de Dumnezeu. Intenția lor este: „Dacă nu voi putea să câștig binecuvântări, nu voi mai crede. Niciunul dintre voi nu ar trebui să sper să câștige binecuvântări și nu ar trebui să credeți nici voi! Dacă voi continuați să credeți, cum va fi dacă persistați și, în cele din urmă, câștigați binecuvântări într-o zi – nu mă va pune asta într-o poziție dificilă? Cum m-aș putea simți atunci echilibrat în sinea mea? E inacceptabil. Ca să evit regretele pe viitor, vă voi tulbura și vă voi zdruncina credința, vă voi face să vă îndepărtați de Dumnezeu, să-l trădați și să părăsiți biserica împreună cu mine – așa ar fi cel mai bine.” Acesta este scopul lor. Nu ar trebui să fie îndepărtați asemenea neîncrezători? (Ba da.) Ar trebui să fie îndepărtați. Dacă unii neîncrezători vor înceta să creadă, biserica, pur și simplu, le va lua înapoi cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și îi va înlătura. Există și alți neîncrezători care au unele sentimente pozitive față de credința în Dumnezeu și de credincioși. Aceștia nu joacă un rol pozitiv, afirmativ în biserică; ei doar ajută ocazional în calitate de prieteni ai bisericii. Chiar dacă nu urmăresc adevărul sau nu au părtașie despre adevăr, asemenea oameni nu răspândesc noțiuni, nici nu tulbură viața bisericească. Atât timp cât pot să presteze câteva servicii, ar trebui să li se permită să rămână în biserică și nu este nevoie să fie îndepărtați. Totuși, nu ar trebui să li se arate nicio milă acelor neîncrezători care răspândesc noțiuni în mod constant. Ei își răspândesc noțiunile și înțelegerile greșite despre Dumnezeu, tulburând viața bisericească și provocând perturbări lucrării bisericii. Acești neîncrezători sunt slujitori ai Satanei. Ei au noțiuni; totuși, nu numai că nu caută adevărul ca să le înlătore, ci își și răspândesc noțiunile pentru a-i induce în eroare pe aleșii lui Dumnezeu. Îl trădează pe Dumnezeu și vor să-i distrugă și pe alții împreună cu ei. Aceștia tulbură lucrarea bisericii cu aceste tipuri de intenții. Poate Dumnezeu să îi ierte? Nu, nu trebuie să fie cruțați. Nu se pune problema să trebuiască să fie restricționați sau izolați; trebuie să fie înlăturați și îndepărtați pentru totdeauna, fără să li se arate niciun pic de îngăduință!

În biserică, unii oameni nu urmăresc niciodată adevărul și nu înțeleg niciodată cum lucrează Dumnezeu ca să-i mântuiască pe oameni. După ce experimentează anumite lucruri, încep să aibă înțelegeri greșite, împotriviri și plângeri față de Dumnezeu; unele dintre lucrurile pe care le spun și le fac sunt pentru a răspândi noțiuni. Noțiunile pe care le răspândesc nu sunt doar abateri legate de înțelegerea cuvintelor și a lucrării lui Dumnezeu sau înțelegeri greșite despre Dumnezeu. Unele sunt mai grave, negând în mod direct faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu – Îl judecă și Îl condamnă cu desăvârșire pe Dumnezeu. Iar alte noțiuni pe care le răspândesc chiar Îl atacă și Îl hulesc fățiș pe Dumnezeu. Ei nu își disecă sau nu încearcă să-și cunoască propria corupție și răzvrătire cu o inimă supusă, din perspectiva unei ființe create sau a unui adept al lui Dumnezeu, nici nu acceptă adevărul și nu au părtașie despre înțelegerea lor față de lucrarea lui Dumnezeu și intențiile Sale. Noțiunile pe care le exprimă sunt exact opuse acestor înțelegeri pozitive. Când ceilalți le aud noțiunile, ei nu dobândesc o înțelegere

față de Dumnezeu, nici nu ajung să aibă credință autentică și, desigur, nu sporește nici credința lor în Dumnezeu. În schimb, credința lor în Dumnezeu devine nedeslușită, diminuată sau chiar se pierde de tot. În același timp, viziunea lucrării lui Dumnezeu devine neclară pentru ei. Cu cât oamenii ascultă mai mult noțiunile pe care le răspândesc aceștia, cu atât mai confuze devin inimile lor, chiar până într-acolo încât nu le este clar de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu și încep să se îndoiască de existența Lui. Dacă sunt cuvintele lui Dumnezeu adevărul, dacă acestea și lucrarea lui Dumnezeu îi pot purifica și mântui pe oameni și alte lucruri asemănătoare – toate acestea devin neclare și îndoielnice pentru ei. Când aud noțiunile și înțelegerile greșite răspândite de asemenea indivizi, oamenii încep să se îndoiască și să se păzească de Dumnezeu; încep să-L limiteze în inimile lor, să aibă înțelegeri greșite și plângeri față de Dumnezeu și chiar se îndepărtează de El în sinea lor. Acest lucru este foarte problematic. Odată ce au aceste gânduri, păreri, planuri și calcule negative, adverse, devine clar că informațiile și remarcile pe care le-au acceptat nu sunt în conformitate cu nevoile umanității normale, cu atât mai puțin cu adevărul – este sută la sută sigur că acestea provin de la Satana. Indiferent de motivele sau intențiile celor care răspândesc noțiuni, fie că răspândesc sofisme și zvonuri nefondate intenționat sau neintenționat, atât timp cât au un impact dăunător în biserică, ar trebui să fie restricționați. Desigur, dacă asemenea oameni sunt descoperiți și discernuți în afara vieții bisericești, și ei ar trebui să fie opriți și restricționați cu promptitudine. Este și mai bine dacă cineva care înțelege adevărul poate folosi cuvintele lui Dumnezeu sau propria înțelegere pentru a-i combate și a-i expune pe cei care răspândesc asemenea lucruri, ajutându-i pe frați și surori să-i discearnă. Asta înseamnă a lupta împotriva Satanei. Dacă îți lipsește statura, ar trebui să înveți să-i discerni și să stai departe de ei. Dacă ai statură, ar trebui să-i expui. Îndrăzniți să faceți asta? Știți cum să faceți asta? Acest lucru dezvăluie mai ales dacă o persoană deține adevărul-realitate. Când aud noțiunile și înțelegerile greșite pe care le răspândesc asemenea oameni despre Dumnezeu, unii credincioși noi sunt șocați și spun: „Cum poate să vorbească așa cineva care crede în Dumnezeu?” Dacă oamenii care nu au o bază aud aceste noțiuni și sofisme, vor fi ei negativi și slabi? Vor accepta aceste sofisme? Vor fi induși în eroare și vor părăsi biserica? Toate acestea sunt posibile. Când cineva care răspândește noțiuni spune: „Nu voi mai crede niciodată în Dumnezeu”, indiferent de tipul de stare în care se află când spune asta, acest lucru arată că și-a pierdut cu totul credința în Dumnezeu și că este un neîncrezător. Indiferent de scopul cu care răspândește asemenea cuvinte, poți să dobândești vreo edificare când le auzi? (Nu.) Când ești slab și auzi aceste cuvinte, s-ar putea să simți: „Această persoană îmi împărtășește durerea; când vorbește despre noțiunile sale, parcă dă glas gândurilor mele cele mai ascunse.” Totuși, dacă o persoană cu credință aude aceste cuvinte, ea ar spune: „Este o răzvrătire revoltătoare! Cum pot fi rostite asemenea cuvinte? Nu este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Nu aș îndrăzni să spun asemenea lucruri, deoarece jignesc firea lui Dumnezeu!” Faptul că poate să răspândească aceste noțiuni

arată că aceste idei s-au înfiripat cu mult timp în urmă și au prins deja rădăcini în inima sa. Dacă tocmai au început să se formeze asemenea idei și încă sunt în stadiul de înmugurire și nu s-au transformat pe deplin în noțiuni, atât timp cât o persoană nu le exprimă prin cuvinte și nu i-a perturbat sau nu i-a indus în eroare pe ceilalți, acest lucru arată că are un pic de rațiune; poate avea grijă ce spune, evitând astfel consecința de a fi îndepărtată. Dar dacă vorbește și tulbură viața bisericească, atunci nu i se mai poate arăta nicio curtoazie; ar trebui să fie expusă și îndepărtată. Oamenii care nu iubesc adevărul și sunt lipsiți de abilitatea de a-l înțelege sunt predispuși să-și însușească frecvent noțiuni. Totuși, cei care citesc des cuvintele lui Dumnezeu și au abilitatea de a înțelege vor căuta adevărul pentru a-și îndepărta noțiunile, chiar dacă acestea apar. Cei care răspândesc noțiuni frecvent sunt dezvăluiți și eliminați de lucrarea lui Dumnezeu; aceștia sunt oameni care nu iubesc deloc adevărul și care nu îl pot accepta, toți sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc. Nu există nicio îndoială în privința acestui lucru.

În viața bisericească din diverse țări și locuri, problema răspândirii noțiunilor există cu siguranță, fiindcă oamenii care nu iubesc adevărul sunt omniprezenți. Cei care nu urmăresc adevărul, cei care sunt scârbiți de el, cei care caută plăcerea trupească, precum și neîncredătorii, oamenii răi și alții nutresc întotdeauna noțiuni despre cuvintele lui Dumnezeu și despre Dumnezeu întrupat, fiindcă nu urmăresc adevărul. Inimile lor sunt pline de noțiuni, de închipuiri despre Dumnezeu și de cerințe de la El și nu pot pricepe și înțelege în mod pur fiecare cuvânt pe care îl spune Dumnezeu; ei înțeleg cuvintele doar pe baza propriilor lor noțiuni, preferințe și chiar a câștigurilor și pierderilor lor personale. Inimile lor sunt pline de diverse noțiuni, închipuiri și cerințe iraționale de la Dumnezeu, alături de diverse înțelegeri greșite și judecăți față de Dumnezeu și așa mai departe. Prin urmare, acestor oameni le este firesc să răspândească noțiuni – nu este o noutate. Atât timp cât există astfel de oameni, răspândirea de noțiuni va avea loc din când în când și se poate întâmpla în orice moment. Când ceva ce spune sau face Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile și dorințele lor și când le prejudiază interesele, se înfurie și încep să vorbească pentru interesele lor proprii și să se confrunte cu Dumnezeu și cu lucrarea Sa. Acești oameni sunt mereu în opoziție cu adevărul și cu Dumnezeu, analizând și scrutând cuvintele lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Scrutează și examinează încontinuu corectitudinea cuvintelor și a lucrării lui Dumnezeu și, de asemenea, vor să verifice dacă întruparea lui Dumnezeu se aliniază la identitatea și statutul lui Dumnezeu. În timpul procesului lor de verificare, li se pare foarte dificil să obțină răspunsuri precise; în ochii lor, este foarte dificil chiar și să fie îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu și să se adevărească. Prin urmare, au multe de spus când răspândesc noțiuni. Își răspândesc noțiunile indiferent de timp, loc sau context. Oricând sunt nemulțumiți de Dumnezeu în orice fel, ei evaluează lucrurile folosindu-și noțiunile. Dacă lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile lor, ei își exprimă rapid noțiunile. Caracterizăm acest tip de exprimare drept răspândire. De ce se numește „răspândire”? Fiindcă lucrurile pe care le exprimă nu au un efect pozitiv asupra

aleșilor lui Dumnezeu, a vieții bisericești sau a lucrării casei lui Dumnezeu. În schimb, doar provoacă tulburări, perturbări și daune. Prin urmare este corect să ne referim la rostirea unor asemenea remarci numind-o „răspândire”.

După ce dobândești un discernământ de bază despre problema răspândirii noțiunilor, ar trebui să diseci și să discerți pe baza adevărului diversele noțiuni și remarci eronate ale oamenilor și apoi să te ocupi de ele și să le îndepărtezi conform reglementărilor casei lui Dumnezeu. Desigur, conducătorii și lucrătorii au o responsabilitate de la care nu se pot sustrage de a rezolva asemenea probleme. În același timp, după ce ascultă această părtășie, toți aleșii lui Dumnezeu au, de asemenea, obligația și responsabilitatea de a-i expune și a-i diseca pe oamenii care răspândesc noțiuni și cuvintele și comportamentele lor. Dacă nu ai curajul să-i oprești sau să-i restricționezi, poți să ai părtășie și să dezbați cu ei pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului pe care îl înțelegi. Care este scopul unei asemenea dezbatere? Este acela de a le permite celor cu statură mică și lipsiți de înțelegerea adevărului să își dea seama după ce ascultă dezbaterile ale cui cuvinte sunt în conformitate cu adevărul, în loc să fie induși în eroare în mod confuz de către noțiunile și sofisme răspândite de unii oameni. Acest lucru este benefic pentru aleșii lui Dumnezeu și pentru viața bisericească. Când se descoperă că o persoană rostește cuvinte care nu sunt în conformitate cu adevărul – indiferent dacă sunt noțiuni umane sau sofisme – ar trebui să existe o dezbatere. Astfel de debateri îi edifică pe oameni. Cel puțin, după ce ascultă aceste debateri, cei care privesc pot să vadă clar că sunt într-adevăr noțiuni care răspândesc noțiuni și pot să înțeleagă care aspecte ale acestor noțiuni nu se aliniază la adevăr, care este esența noțiunilor, de ce nu se conformează adevărului, de ce sunt caracterizate drept noțiuni, de ce ar trebui restricționați oamenii care le răspândesc și așa mai departe – sunt capabili să aibă o perspectivă corectă asupra acestor chestiuni, mai degrabă decât să fie induși în eroare și jucați pe degete într-o manieră confuză. Deși noțiunile răspândite de oameni pot să provoace o oarecare tulburare și să facă rău intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și vieții bisericești, chiar nu este un lucru rău ca oamenii să experimenteze aceste lucruri. Cel puțin, le permite să-și sporească discernământul, să vadă adevărata față a celor care răspândesc noțiuni, să vadă ce firi dezvăluie când răspândesc noțiuni și să vadă diferența dintre noțiunile pe care le răspândesc și adevărul. Pe de o parte, oamenii vor fi capabili să discearnă aceste remarci și să fie imuni la ele. Pe de altă parte, vor avea și un oarecare discernământ despre asemenea oameni și vor ști ce fel de cuvinte sunt rostite de neîncredători, de cei care nu dețin deloc adevărul, care nutresc deseori noțiuni despre Dumnezeu și știu că nu este autentică credința lor – cel puțin, oamenii pot să dobândească acest tip de discernământ. Desigur, dacă nu ai întâmpinat încă aceste probleme, nu te ruga în mod nechibzuit, spunând: „O, Dumnezeule, Te rog, rânduiește-mi un mediu ca să pot vedea ce înseamnă «noțiunile pe care le răspândesc oamenii».” A fi martor la răspândirea de noțiuni nu este un joc și te poate face ușor să fii indus în eroare. Și atunci când chiar se întâmplă aceste lucruri, ar trebui să te ocupi

de ele în mod corect. Nu le permite să-ți scape sau nu le evita; fă-le față în mod corect și abordează fiecare mediu pe care ți l-a pregătit Dumnezeu cu o atitudine serioasă și riguroasă. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană care urmărește adevărul pentru a-l obține. Când întâlnești pe cineva care răspândește noțiuni, ar trebui să înveți să te rogi lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, Te rog, fii cu mine, luminează-mă, îndrumă-mă, ca să pot discerne aceste cuvinte și acest tip de persoană și permite-mi, de asemenea, să recunosc dacă am în mine vreuna dintre noțiunile acestor oameni.” Apoi, după ce te rogi, du-te și experimentează acest lucru. Desigur, acesta va fi și momentul când vei fi testat despre cât înțelegi realmente din adevăr și cât de mare este statura ta. Când cineva răspândește noțiuni, dacă îl auzi și nu ai nicio reacție sau niciun gând lăuntric și ești, în schimb, doar ca un radio – acceptând orice noțiune exprimă și răspândește, fără nicio împotrivire sau abilitate de a-l respinge, ba chiar mai mult, fără nicio abilitate de a-l discerne – nu este un lucru foarte problematic? Când aud pe cineva exprimând noțiuni, unii oameni simt în inimile lor că este greșit ceea ce se spune și vor să aibă părtaşie și să dezbata cu acea persoană, dar nu știu cum să se exprime adecvat sau cum ar trebui să o expună sau să o disece pe acea persoană. De asemenea, se tem că se vor roși la față dacă nu vor reuși să riposteze cu eficiență și că, apoi, când vor fi în cele din urmă înfrânți, își vor pierde reputația și vor rămâne blocați într-o situație stânjenitoare. Totuși, nu sunt nici dispuși să renunțe fără să dezbata, gândindu-se: „Am ascultat multe predici și înțeleg destul de mult, așadar, de ce nu-mi găsesc cuvintele ca să o combat? Nu am noțiuni despre Dumnezeu și am credință adevărată în El, așadar, de ce nu pot să explic lucrurile clar, acum când e momentul să-i combat sofisme?” Privesc cum persoana care răspândește noțiuni vorbește tot mai mult, folosind cuvinte din ce în ce mai revoltătoare și mai detestabile, dar pur și simplu nu o pot combate sau nu o pot diseca și sunt incapabili să ia atitudine și să o expună, cu atât mai puțin să o oprească, lucru care îi face să se simtă extrem de anxioși și îngrijorați în sinea lor. Doar în acest moment își dau seama că statura lor este prea mică și văd că înțelegerea pe care o au față de adevăr nu a devenit încă un punct de vedere complet și corect, că este alcătuită doar din câteva fraze fragmentate, din crâmpoșe de lumină și idei împrăștiate și, în niciun caz, din cunoaștere autentică a adevărului. Știu foarte bine că această persoană răspândește noțiuni, că îi induce în eroare pe oameni și că este neîncrezătoare și vor să îi expună și să îi combată părerile, doar că le lipsește limbajul potrivit și elocvent pentru a face acest lucru. Reușesc doar să spună: „Tot ceea ce face Dumnezeu este bun; trebuie să accepți acest lucru. Dumnezeu este sfânt și perfect; nu este deloc cum spui tu. Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile, iar oamenii sunt ființe create. Ar trebui să se supună lui Dumnezeu. Oamenii nu au de pierdut dacă se supun lui Dumnezeu.” Pot să dea glas numai acestor teorii superficiale care nu abordează deloc ideile esențiale. După ce experimentează acest eveniment special, își dau seama că statura lor este prea mică și se gândesc: „De ce sunt atât de incapabil? De obicei, pot să vorbesc la nesfârșit despre doctrine pompoase, fiind foarte elocvent;

pot să vorbesc la o adunare timp de o oră fără nicio problemă și să scriu între trei și cinci pagini de notițe despre predică fără să clipesc din ochi, simțindu-mă foarte încrezător în privința asta. Dar când mă confrunt cu cineva care răspândește noțiuni în acest mod, judecându-L și hulindu-L astfel pe Dumnezeu, de ce nu am nicio vigilență, niciun răspuns? De ce nu pot să ofer o expunere și o combatere elocventă?” Ce descoperă ei din asta? Oare nu își dau seama că nu înțeleg adevărul? Este această conștientizare un lucru bun sau un lucru rău? (Este un lucru bun.) În cele din urmă, își descoperă statura reală. Dacă nu ar fi întâlnit o persoană care răspândește noțiuni, ar fi putut continua să creadă că au statură, că înțeleg adevărul, că au discernământ, că pot desluși toate lucrurile, că pot predica doctrine spirituale și că pot avea puțin părtășie despre fiecare adevăr cu foarte multă familiaritate. Totuși, când se confruntă cu o persoană care răspândește noțiuni, deși știu că e greșit, se trezesc neputincioși, incapabili să facă ceva, și sfârșesc înfrânți. Este stânjenitor acest lucru? Este o chestiune glorioasă? (Nu.) Așadar, cum ar trebui rezolvat acest lucru? Dacă nu îți găsești cuvintele potrivite pentru a te certa cu ei și vrei, de asemenea, să eviți stânjeneala și să rămâi ferm în mărturia ta, pentru a-l rușina și a-l învinge complet pe Satana, ce ar trebui să faci? Vă voi spune o metodă eficientă: dacă îi vezi răspândind noțiuni la nesfârșit și majoritatea oamenilor sunt lipsiți de discernământ și sunt influențați de ei, dar nu poți să îi contrazici, atunci e timpul să nu te mai porți cu mânuși; dă cu pumnul în masă și spune: „Taci! Despre ce vorbești? Poate că nu sunt capabil să te contrazic, dar știu că ești un neîncrezător! Uită-te la ce spui; există vreun singur cuvânt care se aliniază la adevăr? Te-ai bucurat de harul lui Dumnezeu atât de mulți ani – ai rostit vreun cuvânt de laudă sau de mărturie pentru El? Ai doleanțe față de Dumnezeu; dacă ești în stare, du-te imediat în al treilea Cer și vorbește direct cu Dumnezeu. Nu mai provoca tulburări aici! Îți ordon acum, în mod oficial, să dispari!” Ați îndrăzni să spuneți asta? Înseamnă acest lucru să fii impetuos? (Nu, nu asta înseamnă.) Așa emiteți o declarație pentru Satana. Doar faceți asta. Spuneți-le: „Dispari, neîncrezătorule! Te-ai bucurat degeaba de atât de mult har al lui Dumnezeu, mizerabil lipsit de conștiință; nu ești vrednic să fii om!” Doar un cuvânt: „Dispari!” Cum sună asta? E elocvent, dar nu poate fi folosit în mod nechibzuit. Nu ar trebui să le spuneți asta fraților și surorilor noi în credință, care nu înțeleg încă adevărul, însă neîncrezătorilor și slujitorilor Satanei le puteți da fără milă astfel de ordine: „Aceasta este casa lui Dumnezeu, casa adevăraților frați și surori, casa celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Nu este casa diavolilor și a satanelor. Aici nu e nevoie de diavoli și de satane. Ești un diavol și o satană, așa că dispari!” Este un lucru potrivit? (Da.) Nu este cea mai bună metodă; vă învăț asta doar pentru că statura voastră este prea mică, pentru că nu aveți destulă statură ca să vă luptați cu Satana. De fapt, nu este ideală. Metoda ideală este că, dacă înțelegeți multe adevăruri și aveți credință autentică în Dumnezeu și cunoaștere autentică față de El, sunteți capabili să îi combateți și îi combateți atât de temeinic, încât sunt complet rușinați, astfel încât în cele din urmă le spun tuturor: „Nu-mi pot păstra credința; mi-e prea rușine să mai dau ochii cu voi. Sunt

un diavol și o satană; voi părăsi singur biserica.” De vreme ce acum nu aveți această abilitate, ar trebui să îi tratați pe cei care răspândesc frecvent noțiuni conform metodei pe care v-am predat-o.

Știți cum să vă ocupați de cei care răspândesc frecvent noțiuni în biserică? Îi puteți discerne acum pe cei care răspândesc noțiuni pentru a-i induce în eroare pe oameni? (Da.) Care sunt principalele tipuri de discursuri prin care se răspândesc noțiuni? Un tip vizează cuvintele lui Dumnezeu, un altul vizează lucrarea lui Dumnezeu și mai există altul care vizează firea și esența lui Dumnezeu. Aceste tipuri de discursuri variază de la minore – închipuiri și interpretări greșite ale lui Dumnezeu – la grave, precum judecarea, condamnarea și hulirea lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, mai există și remarcile negative și potrivnice ale oamenilor – exprimarea unor lucruri precum plângerile, sfidarea și nemulțumirea lor față de Dumnezeu. În concluzie, cuvintele care răspândesc noțiuni au toate natura de a-L sfida, judeca, condamna și huli pe Dumnezeu, iar consecințele pe care le au asupra oamenilor sunt să-i determine să fie suspicioși față de Dumnezeu și să se păzească de El, să Îl înțeleagă greșit și să se îndepărteze de El, ba chiar să Îl respingă. Acestea ar trebui să fie ușor de discernut.

C. Principiile și căile de înlăturare a noțiunilor

Mai sunt câteva lucruri legate de răspândirea noțiunilor despre care trebuie să avem părtășie. Unii oameni spun: „Trebuie să practicăm expunerea și disecarea în timpul vieții bisericești când vine vorba de răspândirea noțiunilor și să o restricționăm. Totuși, pe parcursul credinței în Dumnezeu, suntem predispuși să dobândim diverse noțiuni; e un lucru pe care nu putem să-l controlăm. Așadar, când vine vorba de noțiuni, ce fel de cale de practică ar trebui să urmărim, astfel încât să putem practica în mod potrivit și să nu provocăm tulburări și perturbări în timpul vieții bisericești, să nu avem un efect dăunător asupra celorlalți sau să nu provocăm pierderi vieților altor oameni? Care este modul potrivit de a acționa?” Nu este adevărat că oamenii au noțiuni? Nu este un lucru ce nu poate fi evitat? (Ba da.) Unii oameni spun: „Numai cei care nu urmăresc adevărul vor dobândi noțiuni.” Este corectă această afirmație? Este doar parțial corectă. Și cei care urmăresc adevărul pot să dobândească ocazional noțiuni despre Dumnezeu atunci când se confruntă cu situații speciale, pentru că, înainte să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu și înainte să aibă cunoaștere față de Dumnezeu, oamenii vor dobândi unele noțiuni despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Aceste noțiuni sunt câteva idei umane false care nu se conformează adevărului. Unele noțiuni pot să se conformeze moralității, filosofiei, culturii tradiționale, teoriilor etice și așa mai departe și, la prima vedere, aceste idei pot să pară corecte. Cu toate acestea, pur și simplu nu se conformează adevărului și sunt în contradicție cu el. Aceasta este realitatea. Cum ar trebui oamenii să facă față acestor noțiuni? Înainte să urmărească adevărul, oamenii au deja multe noțiuni în sinea lor; acestea sunt noțiuni inerente. În timpul procesului prin care oamenii urmăresc adevărul, vor apărea în ei destul de multe noțiuni noi, din cauza mediilor schimbătoare

și a diverselor contexte; acestea sunt noțiuni dobândite. Ambele tipuri de noțiuni sunt lucruri cărora oamenii trebuie să le facă față în călătoria lor de credință în Dumnezeu. Așadar, există o soluție pentru înlăturarea noțiunilor? Există o cale de practică? Unii spun: „E ușor să ne ocupăm de asta. Putem să ne răzvrătim împotriva noțiunilor noastre inerente; nu trebuie să le acordăm nicio atenție. Suntem siguri că, în procesul de urmărire a adevărului, aceste noțiuni vor fi treptat înlăturate și eliminate, pe măsură ce înțelegem adevărul. În ceea ce privește noțiunile dobândite, ne bazăm pe Dumnezeu să le înlătore și nu suntem constrânși nici de acestea. Prin urmare, până în prezent, nu ne-am format în inimile noastre noțiuni care ar putea duce la împotrivire, condamnare sau blasfemie împotriva lui Dumnezeu.” Cum sunt această metodă de practică, acest mod de a le face față noțiunilor și a se ocupa de ele? Pot să înlătore noțiunile? Au inconveniențe? Este anticipativă și pozitivă această atitudine față de noțiuni? (Nu.) Are această atitudine vreun efect pozitiv asupra oamenilor? Dacă folosești o metodă pasivă prin care ignori aceste noțiuni, păstrându-le în cele mai ascunse unghere ale inimii tale, înăbușindu-le și rugându-te ori de câte ori ies la iveală și considerându-le apoi înlăturate, ocupându-te de ele în același mod oricând reapar, fără să te mai gândești la ele ulterior și acționând ca și cum nu ar fi o problemă, crezând: „În orice caz, Dumnezeu în care cred eu este tot Dumnezeul meu, eu sunt tot ființa creată a lui Dumnezeu și Dumnezeu este tot Creatorul meu; aceste lucruri nu s-au schimbat” – este acesta cel mai eficient mod de a înlătura noțiuni? Se obține prin asta un rezultat pozitiv? Oare acest tip de practică înlătură noțiunile temeinic și radical? Evident că nu. Indiferent cât de mari sau mici, sau cât de multe sau puține sunt, atât timp cât există în inimile oamenilor, aceste noțiuni vor avea un anumit impact negativ asupra intrării lor în viață și a relației lor cu Dumnezeu, provocând tulburări. Mai ales când oamenii sunt slabi; când întâlnesc un mediu pe care nu-l pot depăși; când nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu, nu au o cale de practică și nu știu cum să-L mulțumească pe Dumnezeu; și, când simt că nu au speranță la mântuire, aceste noțiuni vor apărea repede înlăuntrul lor, le vor domina gândurile, vor pune stăpânire pe inimile lor, ba chiar vor putea să le afecteze decizia de a rămâne sau de a pleca și să influențeze calea pe care o aleg. S-ar putea să fie o noțiune de care nu ți-a păsat niciodată și care nu te-a afectat sau descurajat niciodată – ai crezut mereu că tu ești stăpânul ei, că o poți controla – dar după ce experimentezi un anumit eșec, o demitere sau eliminare, sau o disciplinare și o certare severă din partea lui Dumnezeu, sau chiar și atunci când te simți de parcă ai fi căzut în Adânc, în acel moment, acea noțiune nu mai este un simplu accesoriu pentru tine. Chiar dacă o ignori, poate să-ți tulbure și să-ți inducă în eroare gândurile, ba chiar să-ți domine gândurile și punctele de vedere, atitudinea față de Dumnezeu și credința în El. Dacă nu ai o metodă potrivită sau un principiu potrivit de practică pentru a te ocupa de aceste noțiuni sau dacă nu le înțelegi clar, aceste noțiuni îți vor afecta în mod intermitent intrarea în viață și alegerile iminente. Pot să îți influențeze până și relația cu Dumnezeu și atitudinea pe care o ai față de El. Așadar, când te confrunți cu diverse noțiuni care apar în orice context, ce fel

de atitudine și metodă ar trebui să adopte oamenii pentru a le înfrunța și a se ocupa de ele, astfel încât să evite să facă rău și să obțină un rezultat pozitiv? Aceasta este o întrebare despre care ar trebui să se aibă părtașie clar.

Oamenii care trăiesc în trup au liber-arbitru și libertate de gândire. Indiferent dacă sunt educați, indiferent de calibrul sau sexul lor, atât timp cât au gânduri, oamenii vor genera noțiuni. Dacă o noțiune îți domină firea coruptă, Îl vei sfida pe Dumnezeu din cauza acestei noțiuni. Prin urmare, această problemă a oamenilor care au noțiuni trebuie rezolvată. Nu generează noțiuni numai cei care le răspândesc; doar că ei își răspândesc noțiunile, fiind în opoziție cu Dumnezeu și răspândind în mod necugetat diverse păreri și judecăți despre El. Dar este adevărat că aceia care nu răspândesc noțiuni nu au niciuna? Toată lumea are noțiuni; aceasta este realitatea. Diferența este că aceia care răspândesc intenționat noțiuni au o natură-esență care este inerent scârbită de adevăr. Fiindcă nu acceptă adevărul și chiar cred că noțiunile lor sunt corecte și pe deplin conforme cu adevărul, dacă noțiunile lor contrazic adevărul, ei aleg să accepte noțiunile lor, mai degrabă decât adevărul. Aici dau ei greș și de aceea sunt restricționați și condamnați. Așadar, de ce nu sunt condamnați oamenii obișnuiți, normali când generează noțiuni? Fiindcă majoritatea lor vorbesc și acționează cu raționalitate și știu în inimile lor că noțiunile umane nu se conformează adevărului și sunt incorecte; deși nu-și pot înlătura imediat noțiunile, sunt dispuși să le abandoneze. Când aleg să accepte adevărul, noțiunile lor interioare sunt astfel înlocuite și înlăturate de către adevăr; ei renunță la noțiunile lor și nu mai sunt influențați, restricționați sau dominați de ele. Așadar, deși au noțiuni, acești oameni nu le răspândesc. Încă pot să-și îndeplinească normal îndatoririle, să-L urmeze normal pe Dumnezeu, să accepte cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și să se supună mântuirii Sale. Recunosc tot timpul că sunt ființe create și că Dumnezeu este Creatorul. Indiferent ce noțiuni nutresc în inimile lor, ei pot să păstreze o relație normală cu Dumnezeu, să păstreze relația dintre o ființă creată și Creator, să se abțină de la a renunța la îndatoririle lor, să se abțină de la a abandona numele lui Dumnezeu, iar credința lor în El rămâne neschimbată. Deși așa stau lucrurile, dacă noțiunile nu sunt înlăturate, ele tot pot să-i distrugă pe oameni și să ducă la pierzania lor. Prin urmare, tot trebuie să avem părtașie despre cel mai bun mod de a face față noțiunilor și de a le înlătura.

Care credeți că sunt mai ușor de înlăturat: noțiunile inerente pe care oamenii le au dinainte de a crede în Dumnezeu sau noțiunile pe care oamenii le dobândesc în medii și contexte speciale, după ce ajung să creadă în Dumnezeu? (Noțiunile inerente sunt mai ușor de îndepărtat.) Închipuirile și noțiunile pe care oamenii le au despre Dumnezeu când încep să creadă prima dată în El sunt mai ușor de înlăturat, în vreme ce noțiunile pe care le dobândesc în timp ce experimentează lucrarea lui Dumnezeu, după ce ajung să creadă în El, nu sunt la fel de ușor de înlăturat – aceasta este o afirmație teoretică, dar în final nu se aliniază la fapte. Ce înseamnă „teoretică”? Înseamnă că aceste tipuri de concluzii sunt trase de oameni pe baza filosofiei și a logicii. După ce oamenii încep

să creadă prima dată în Dumnezeu și înțeleg adevărul despre viziuni, unele dintre noțiunile lor sunt abandonate și înlăturate. În realitate, această înlăturare se realizează doar la nivel doctrinar; pare că aceste noțiuni au fost înlăturate, dar multe dintre noțiunile pe care le dobândesc oamenii în timp ce-L urmează pe Dumnezeu au legătură cu noțiunile lor inerente. Teoretic, dintre aceste două tipuri de noțiuni, cele inerente sunt mai ușor de înlăturat, dar, de fapt, atât timp cât oamenii pot să accepte adevărul și iubesc lucrurile pozitive, atât timp cât ajung la o înțelegere a adevărului, ambele tipuri de noțiuni sunt ușor de înlăturat. De exemplu, unii dintre voi spuneți că noțiunile inerente sunt ușor de înlăturat, dar ați putea întâlni unii oameni cu înțelegeri denaturate care sunt foarte încăpățânați și se axează pe detalii lipsite de importanță, care cercetează Biblia, clasicii spirituali și interpretările celor care tălmăcesc Biblia; acești oameni îți repetă lucrurile pe care le găsesc și, indiferent cum ai părtășie despre adevăr, ei nu îl acceptă. Nu pot să accepte predici pure, adevărul sau cuvinte corecte; ei nu asimilează aceste lucruri când le ascultă. Pe de o parte, este o problemă cu abilitatea lor de înțelegere; pe de altă parte, ei nu iubesc lucrurile pozitive sau adevărul, în schimb le place să fie încăpățânați și să se axeze pe detalii lipsite de importanță și să înșele prin limbaj și le plac teoriile și teologia. Pot asemenea oameni să renunțe la noțiunile lor? (Nu.) Judecând după fapte, după firea și preferințele unor asemenea oameni, ei nu pot să accepte adevărul. Noțiunile inițiale ale oamenilor sunt, de fapt, foarte deșarte și superficiale, sunt foarte ușor de înlăturat. Dacă o persoană are gândire normală și abilitate normală de înțelegere, când ai părtășie cu ea despre adevărul privind viziunile, atât timp cât îl înțelege, ea poate renunța ușor la noțiunile sale. Dar există un tip de oameni care nu au gândire normală, nu pot să înțeleagă adevărul și nu îl acceptă. Pot asemenea oameni să renunțe la noțiunile lor? (Nu.) Prin urmare, noțiunile unor asemenea oameni sunt greu de înlăturat. Dacă o persoană are rațiune normală și este capabilă să accepte adevărul, atunci, indiferent ce noțiuni dobândește despre Dumnezeu după ce crede în El și indiferent în ce mediu sau în ce context apar aceste noțiuni, ea nu se ceartă cu Dumnezeu. Spune: „Sunt om, am firi corupte, gândirea și acțiunile mele pot fi greșite. Dumnezeu este adevărul, Dumnezeu nu greșește niciodată. Indiferent cât de raționale sunt gândurile mele, ele sunt tot gânduri umane, provin de la un om și nu sunt adevărul. Dacă ele contrazic cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul, atunci aceste gânduri, oricât de rezonabile ar fi, sunt greșite.” S-ar putea să nu știe acum unde anume sunt greșite aceste noțiuni, așadar, cum practică ea? Practică supunerea, nu este încăpățânată, nu se axează pe anumite detalii și renunță la chestiune, crezând că Dumnezeu o va dezvălui într-o zi. Cineva o întreabă: „Și dacă Dumnezeu nu o dezvăluie?” Ea răspunde: „Atunci mă voi supune pe vecie. Dumnezeu nu greșește niciodată și ceea ce face Dumnezeu nu este niciodată greșit. Dacă ceea ce face Dumnezeu nu se conformează noțiunilor umane, asta nu înseamnă că Dumnezeu greșește, ci că oamenii nu pot să priceapă sau să înțeleagă asta. Prin urmare, ceea ce oamenii ar trebui să facă cel mai mult este să nu scruteze, să nu stăruie asupra noțiunilor lor și să nu-și folosească

noțiunile pentru a-l găsi vină lui Dumnezeu, folosindu-și noțiunile drept motiv și scuză să nu se supună lui Dumnezeu și să-L sfideze.” Așa își tratează ea noțiunile. Este acest tip de practică practicarea adevărului? Este, într-adevăr, practicarea adevărului. Când dobândește noțiuni, ea nu îl compară pe Dumnezeu cu ea sau nu le folosește pentru a-L scruta pe Dumnezeu, a verifica dacă El este adevărat sau dacă există. În schimb, renunță la noțiunile sale și se străduiește să accepte adevărul și să-L cunoască pe Dumnezeu. Cu toate acestea, deși încearcă din răputeri să-L cunoască pe Dumnezeu, tot nu poate să-L cunoască. Ce face atunci? Tot se supune. Ea spune: „Dumnezeu nu greșește niciodată. Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care exprimă adevărul. Dumnezeu este sursa adevărului.” Când are de-a face cu aceste noțiuni, îl plasează mai întâi pe Dumnezeu în poziția lui Dumnezeu și pe ea în poziția de ființă creată. Prin urmare, chiar dacă nu și-a lăsat deoparte noțiunile sau nu le-a înlăturat, atitudinea sa de supunere față de Dumnezeu nu se schimbă. Această atitudine o protejează, permițându-i să rămână recunoscută de Dumnezeu ca fiind o ființă creată înaintea Lui. Așadar, sunt ușor de înlăturat noțiunile unor asemenea oameni? (Da.) Cum se realizează acest lucru? Să presupunem că vorbesc astfel când se confruntă cu o anumită situație: „A spune că este adevărul și că este corect tot ceea ce face dumnezeu, că dumnezeu este atotputernic și nu poate face greșeli – nu este incorect? Deși se spune că dumnezeu nu poate face greșeli, aceasta este doar o afirmație teoretică. În realitate, există unele lucruri pe care le face dumnezeu care nu țin cont de sentimentele umane și nu se aliniază la ele. Cred că această chestiune nu este prea corectă. În cazul lucrurilor care nu sunt prea corecte, nu trebuie să mă supun sau să le accept, nu-i așa? Deși nu neg numele lui dumnezeu sau identitatea lui, noțiunile pe care le-am dobândit acum mi-au dat mai multă pătrundere și o mai bună înțelegere a lui dumnezeu – și dumnezeu face anumite lucruri greșit și are momente când face greșeli. Așadar, de acum înainte, nu voi mai crede când oamenii spun că dumnezeu este drept, perfect și sfânt. Voi pune un mic semn de întrebare la sfârșitul acestor afirmații. Deși dumnezeu este creatorul și pot să-i accept suveranitatea, în viitor trebuie să accept selectiv și nu pot să mă supun orbește și în mod confuz. Dacă mă supun în mod greșit? Nu aș suferi o pierdere? Nu pot să fiu o persoană care se supune în mod nesăbuit.” Dacă tratează noțiunile și pe Dumnezeu cu această atitudine, pot să renunțe ușor la noțiunile lor? Înseamnă acest tip de practică practicarea adevărului? (Nu.) Nu a devenit problematică relația dintre ei și Dumnezeu? Nu îl scrutează pe Dumnezeu în mod constant? Dumnezeu a devenit obiectul scrutării lor, mai degrabă decât Suveranul care este stăpân pe soarta lor. Deși recunosc că sunt ființe create sub stăpânirea Creatorului, ceea ce fac nu este îndeplinirea îndatoririlor și a obligațiilor unei ființe create. Ei nu îl tratează pe Creator din poziția lor inițială de ființe create, ci sunt, în schimb, în opoziție cu Creatorul, scrutându-L și analizându-l acțiunile și comportamentul, alegând dacă să se supună și să accepte în funcție de voința lor. Sunt această atitudine și această cale de practică manifestări pe care ar trebui să le aibă persoanele care acceptă adevărul? Pot fi

înlăturate noțiunile lor? (Nu, nu pot fi înlăturate.) Nu pot fi înlăturate niciodată. Asta din cauză că relația lor cu Dumnezeu a fost deformată; nu este o relație normală, nu este relația dintre o ființă creată și Creator. Ei Îl tratează pe Dumnezeu ca pe un obiect al scrutării, scrutându-L în mod constant. Acceptă ceea ce ei cred că este corect și bun, dar în sinea lor se împotrivesc lui Dumnezeu și se confruntă cu El în legătură cu ceea ce nu se conformează noțiunilor și închipuirilor umane sau preferințelor umane și se înstrăinează de Dumnezeu. Este o asemenea persoană cineva care acceptă adevărul? La prima vedere, în absența oricăror incidente și fără nicio noțiune despre Dumnezeu, ei pot să se supună cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu. Dar, odată ce dobândesc noțiuni, supunerea lor dispare; nu se mai vede nicăieri și nu poate fi pusă în practică. Ce se întâmplă aici? Este clar că nu sunt oameni care practică adevărul. Nu Îl acceptă pe Dumnezeu drept sursa adevărului sau drept adevărul însuși. Oamenilor care nu acceptă adevărul le este dificil să renunțe la noțiunile lor sau să le înlăture, indiferent când apar acestea.

Judecând după conținutul părtășiei de mai sus, ce tip de noțiune credeți că este mai ușor de înlăturat? Depinde de situație. Pentru cei care pot accepta adevărul, care au rațiune și sunt oamenii potriviți, noțiunile lor sunt ușor de înlăturat, indiferent când apar. Pentru cei care nu pot accepta adevărul, noțiunile lor sunt greu de înlăturat, indiferent de momentul când apar. Unii oameni cred în Dumnezeu de 20 sau 30 de ani și, chiar și acum, nimic din ceea ce spun ei nu se conformează adevărului; sunt doar cuvinte și doctrine și noțiuni umane. Ei nu înțeleg absolut niciun adevăr – pot renunța la noțiunile lor atunci când apar? Este greu de spus. Dacă nu acceptă adevărul, nu vor putea renunța la noțiunile lor. Este inevitabil ca oamenii să aibă noțiuni. Minteia fiecăruia poate genera în orice moment diverse noțiuni, fie că sunt inerente sau dobândite. Există noțiuni în inimile tuturor, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu. Așadar, ce ar trebui făcut? Este această problemă pur și simplu de nerezolvat? Poate fi rezolvată; există câteva principii de reținut. Aceste principii sunt întru totul esențiale. Când întâlnești astfel de situații, practică în conformitate cu aceste principii. După ce practici un timp, vei vedea rezultate și vei intra în adevărul-realitate. Când apar noțiuni, indiferent de noțiune, cugetă și analizează mai întâi în inima ta dacă această gândire este corectă. Dacă simți în mod clar că această gândire este incorectă și denaturată și că este o blasfemie față de Dumnezeu, atunci roagă-te imediat, cerându-I lui Dumnezeu să te lumineze și să te îndrume să recunoști esența acestei probleme și, după aceea, discută despre înțelegerea ta în timpul unei adunări. În timp ce acumulezi înțelegere și experimentezi lucruri, axează-te pe înlăturarea noțiunilor tale. Dacă o astfel de practică nu duce la rezultate evidente, ar trebui să ai părtășie despre acest aspect al adevărului cu cineva care înțelege adevărul, străduindu-te să obții ajutor de la alții și soluții din cuvintele lui Dumnezeu. Prin cuvintele lui Dumnezeu și experiențele tale, vei verifica treptat că sunt corecte cuvintele lui Dumnezeu și vei dobândi rezultate minunate în ceea ce privește înlăturarea noțiunilor proprii. Acceptând și experimentând astfel de cuvinte și o astfel de

lucrare de la Dumnezeu, vei înțelege în cele din urmă intențiile Sale și vei avea o anumită cunoaștere privind firea lui Dumnezeu, permițându-ți să renunți la noțiunile tale și să le rezolvi. Nu-L vei mai înțelege greșit și nu te vei mai feri de Dumnezeu, nici nu vei avea cereri irezonabile. Aceasta se aplică noțiunilor ușor de înlăturat. Dar există un alt tip de noțiune care este greu de înțeles și de înlăturat de către oameni. Pentru noțiunile greu de înlăturat, există un principiu pe care trebuie să-l respecti: nu le exprima și nu le răspândești, deoarece exprimarea unor astfel de noțiuni nu le face bine altora; este un act de sfidare a lui Dumnezeu. Dacă înțelegi natura și consecințele răspândirii noțiunilor, cel mai bine este să o analizezi clar pe cont propriu și să te abții de la a vorbi în mod nechibzuit. Dacă spui: „E îngrozitor să-mi rețin cuvintele în biserică; mă simt de parcă aș exploda”, tot ar trebui să te gândești dacă răspândirea acestor noțiuni este cu adevărat benefică pentru aleșii lui Dumnezeu. Dacă nu este benefică și îi poate determina pe alții să aibă noțiuni despre Dumnezeu sau chiar să Îl sfideze și să-L judece, nu le faci rău aleșilor lui Dumnezeu? Le faci rău oamenilor; nu este ceva diferit de răspândirea unei molime. Dacă ai cu adevărat rațiune, ai prefera să înduri singur durerea decât să răspândești noțiuni și să le faci rău altora. Totuși, dacă ți se pare chinuitor să-ți reții cuvintele, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu. Dacă problema se rezolvă, nu este un lucru bun? Dacă Îl judeci și Îl înțelegi greșit cu noțiunile tale, chiar când te rogi Lui, atunci nu faci decât să atragi necazuri asupra ta. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu astfel: „Dumnezeule, am aceste gânduri și vreau să renunț, dar nu pot. Te rog să mă disciplinezi, să mă dezvălui prin diverse medii și să-mi îngădui să recunosc că noțiunile mele sunt greșite. Oricum m-ai disciplina, sunt dispus să accept.” Această mentalitate este corectă. După ce te rogi lui Dumnezeu cu această mentalitate, nu te vei simți mai puțin sufocat? Dacă vei continua să te rogi și să cauți, primind luminare și iluminare de la Dumnezeu, dacă Îl vei înțelege intențiile și inima ta va deveni luminoasă, nu te vei simți sufocat. Nu se va rezolva atunci problema? Noțiunile, împotrivirea și răzvrătirea ta față de Dumnezeu vor dispărea în mare parte; cel puțin, nu vei simți nevoia să le exprimi. Dacă tot nu funcționează și problema nu este rezolvată complet, găsește pe cineva cu experiență care să te ajute să-ți rezolvi noțiunile. Roagă-l să găsească niște fragmente din cuvintele lui Dumnezeu legate de înlăturarea noțiunilor pe care le ai și citește-le de zeci sau sute de ori; poate că noțiunile tale vor fi înlăturate pe deplin. Unii ar putea spune: „Dacă exprim noțiuni în timpul unei adunări cu frații și surorile, înseamnă că răspândesc noțiuni, prin urmare nu pot face asta. Dar mă simt îngrozitor să le țin în mine. Pot să vorbesc despre ele cu familia mea?” Dacă membrii familiei tale sunt, de asemenea, frați și surori întru credință, exprimarea acestor noțiuni în preajma lor i-ar tulbura și pe ei. Este ceva adecvat? (Nu.) Dacă spusele tale ar avea un impact dăunător asupra altora, făcându-le rău și inducându-i în eroare, nu trebuie în niciun caz să le rostești. În schimb, roagă-te lui Dumnezeu pentru a rezolva problema. Atât timp cât te rogi și mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă evlavioasă, o inimă flămândă și însetată după dreptate, noțiunile tale pot fi înlăturate. Cuvintele lui Dumnezeu conțin adevărul

cuprinzător; pot să rezolve orice problemă. Depinde doar dacă poți accepta adevărul, dacă ești dispus să practici cuvintele lui Dumnezeu și dacă poți renunța la noțiunile proprii. În cazul în care crezi că adevărul cuprinzător se află în cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a rezolva problemele atunci când apar. După ce te rogi un timp, dacă tot nu te simți luminat de Dumnezeu și nu ai primit cuvinte clare de la El despre ceea ce trebuie să faci, dar, inconștient, noțiunile tale nu te mai afectează lăuntric, nu-ți tulbură viața, se sting treptat, nu-ți afectează relația normală cu Dumnezeu și, desigur, nu-ți afectează îndeplinirea datoriei, atunci nu a fost, în principiu, înlăturată această noțiune? (Ba da.) Aceasta este calea de practică.

Cei care nu înțeleg adevărul trebuie, mai întâi, să-și aducă aminte că, atunci când au noțiuni, ar trebui să caute adevărul pentru a le înlătura. Nu trebuie să le răspândească niciodată sau să vorbească nepăsător, spunând: „Am libertate de exprimare. Până la urmă este propria mea gură; pot să spun ce vreau, cui vreau și în orice împrejurare vreau.” A vorbi în acest mod este greșit. Unele cuvinte bune sau corecte pot să nu le fie neapărat benefice celorlalți când sunt rostite, dar cuvintele care sunt noțiuni sau ispite ale Satanei pot să ducă la consecințe incommensurabile când sunt rostite. Pe baza acestor consecințe, dacă ai o noțiune pe care insiști să o exprimi și ai impresia că te simți bine făcând asta și că te face fericit, acțiunile tale vor trebui să fie caracterizate drept fapte rele, iar Dumnezeu le va consemna împotriva ta. De ce ar fi consemnate împotriva ta? Ți s-au spus multe metode pozitive, căi și principii de practică, dar nu le-ai ales pe acestea; în schimb, ai ales o cale care le face rău oamenilor – a fost intenționat, nu-i așa? Atunci, este exagerat să numim acțiunile tale fapte rele? (Nu.) Poți alege întru totul să rezolvi tu însuși această problemă prin experiență și prin rugăciune în fața lui Dumnezeu și căutare, mai degrabă decât să îți scoți la iveală noțiunile, ca să-i tulburi și să-i induci în eroare pe alții. Aceasta este calea pe care ar trebui să o aleagă o persoană cu rațiune și conștiință. Așadar, de ce nu alegi această cale? De ce să alegi o cale care le face rău altora și îi rănește? Nu asta ar face Satana? Oamenii răi fac lucruri care le dăunează altora și lor însuși. Dacă și tu faci astfel de lucruri, urăște Dumnezeu acest lucru? (Da.) Chiar dacă Dumnezeu nu-ți condamnă noțiunile, tu trebuie să cauți adevărul singur pentru a ți le înlătura și trebuie să ai o cale de a practica adevărul. În cazul în care calea ta de a trata noțiunile este să le răspândești pentru a-i induce în eroare pe alții și a le face rău intenționat, tulburând viața bisericească, intrarea în viață și stările normale ale fraților și surorilor, atunci acțiunile tale sunt fapte rele. Când întâlnește o astfel de situație, ce alegere ar trebui să facă un om? O persoană cu umanitate care urmărește adevărul nu va alege o cale care îi induce în eroare pe alții și le face rău; va alege să practice și să adere la principii anticipative, pozitive, să vină înaintea lui Dumnezeu să se roage, să caute adevărul și să-l ceară lui Dumnezeu să o ajute să rezolve problema. Unii spun: „Când îi cer lui Dumnezeu să mă ajute, mereu simt că ajutorul Lui este intangibil și invizibil. Pot alege să cer, în schimb, ajutorul oamenilor?” Da, poți alege pe cineva care înțelege adevărul mai mult și care are mai multă statură decât tine, pe cineva

care crezi că îți poate rezolva problema fără să fie tulburat și influențat de noțiunile tale să devină slab, pe cineva care a experimentat probleme similare și îți poate spune cum să le rezolvi – această cale este întotdeauna potrivită. Dacă alegi pe cineva care, de obicei, este destul de dezorientat și nu poate să deslușească nimic, iar când aude de această problemă, face imediat vâlvă, vrea să răspândească noțiunile peste tot, să provoace tulburări și își dorește să înceteze să mai creadă – atunci acțiunile tale vor fi tulburat viața bisericească în mod necugetat. Atunci nu vor fi acțiunile tale caracterizate drept fapte rele? (Ba da.) Prin urmare, când vine vorba de modul în care ar trebui să te ocupi de noțiuni, trebuie să fii atent și precaut, nu trebuie să acționezi într-un mod confuz sau impulsiv și categoric nu trebuie să tratezi noțiunile drept adevărul – indiferent cât de corecte sunt gândurile umane, ele nu sunt adevărul. În acest fel, te vei simți mult mai calm, iar noțiunile tale nu vor putea să creeze nicio problemă. A avea noțiuni nu e ceva de speriat – atât timp cât cauți adevărul, în cele din urmă vor fi înlăturate. Unii oameni spun: „Dar noțiunile nu sunt ușor de înlăturat.” Într-adevăr, unele noțiuni sunt greu de înlăturat, așadar, ce ar trebui făcut? E simplu. Unele noțiuni nu sunt niciodată înlăturate din gândurile și mințile unor oameni. Aceasta este deja realitatea, dar, indiferent cât de greu este de înlăturat o noțiune, ea tot nu este adevărul. Atât timp cât înțelegi acest aspect, este ușor să gestionezi problema. Există un fapt aici pe care trebuie să vi-l spun: Dumnezeu nu le cere tuturor să înțeleagă pe deplin sau să priceapă clar tot ceea ce face El; nu le cere tuturor să cunoască adevărul implicit sau de ce acționează într-un anumit mod. Nu asta dorește Dumnezeu; El nu cere aceste standarde de la oameni. Dacă ai un calibru destul de bun, este bun orice nivel de înțelegere atinge – doar dă-ți toată silința. Dacă nu poți să înțelegi, pe măsură ce îmbătrânești și experiențele tale se aprofundează încontinuu, iar tu acumulezi mai multă experiență, înțelegerea adevărului se va aprofunda și ea treptat, iar noțiunile tale se vor diminua. Totuși, majoritatea oamenilor sunt incapabili să priceapă unele chestiuni speciale și nu le înțeleg niciodată. Îi forțează Dumnezeu să înțeleagă aceste chestiuni? Nu îi forțează; Dumnezeu nu le inoculează înțelegerea cu forță. De exemplu, există multe taine printre toate lucrurile create de Dumnezeu pe care oamenii vor să le cunoască, dar nu pot. Totuși, în cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, El se axează doar pe exprimarea adevărului pentru a-i purifica și mântui pe oameni. Rareori menționează alte chestiuni și, chiar și atunci când o face ocazional, este foarte pe scurt; Dumnezeu nu le explică niciodată pe larg aceste chestiuni oamenilor. De ce nu? Fiindcă oamenii nu au nevoie să înțeleagă aceste lucruri. În lucrarea pe care o face asupra oamenilor, pe de o parte, Dumnezeu își dezvăluie firea-esență; pe de altă parte, Dumnezeu are propriile gânduri, planuri, sursele și obiectivele pentru lucrurile pe care le face, căile și metodele pe care le folosește pentru a lucra asupra diferiților oameni, căile și metodele de a deține suveranitate asupra tuturor lucrurilor și așa mai departe. Dumnezeu nu a spus niciodată că oamenii trebuie să înțeleagă și să pătrundă în toate adevărurile ca să fie considerați mântuiți. Asta pentru că Dumnezeu este atotputernic! Căile lui de a acționa, a vorbi, a lucra și a deține

suveranitate asupra tuturor lucrurilor Îi dezvăluie în mod firesc firea, esența, identitatea și așa mai departe. Deși dezvăluie în mod firesc aceste lucruri pe care le are și care sunt ceea ce este El, Dumnezeu nu le cere oamenilor să le înțeleagă sau să le perceapă pe toate. Asta pentru că Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și El este atotputernic, în vreme ce omenirea creată este minusculă și complet lipsită de putere; există o diferență colosală între om și Dumnezeu! Prin urmare, este foarte firesc ca oamenii să dobândească unele noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu. Dumnezeu nu pune la suflet acest lucru, dar tu îl iei tot timpul foarte în serios și te axezi pe el cu încăpățănare. Această abordare nu va funcționa. Dacă ești o persoană care urmărește adevărul și deține un calibru înalt, atât timp cât înțelegi adevărul și ai cunoaștere adevărată față de Dumnezeu, aceste noțiuni și închipuiri vor fi înlăturate în mod firesc. Dacă nu urmărești adevărul și, indiferent cine are părtașie despre adevăr cu tine, tu nu accepți și te agăți tot timpul de noțiunile tale, care va fi consecința acestui lucru? Aceasta va fi că nu vei fi dobândit adevărul, ci vei fi fost dus la moarte de noțiunile și închipuirile tale, chiar dacă vei ajunge la sfârșitul vieții tale sau în punctul în care lucrarea lui Dumnezeu s-a terminat complet. Chiar dacă vei vedea cum apare trupul spiritual al lui Dumnezeu, tot nu vei fi capabil să-ți înlături noțiunile și închipuirile despre Dumnezeu. Ți-ar spune Dumnezeu toate faptele și ce este adevărat doar pentru că tu nu poți să înlături aceste noțiuni? Pe de o parte, nu este necesar ca El să facă acest lucru; pe de altă parte, există un fapt, și anume că mintea și creierul uman nu au capacitatea enormă necesară pentru a recepționa aceste lucruri. Lucrarea pe care o face Dumnezeu depășește imaginația omului și toate lucrurile. În comparație cu toate lucrurile, oamenii sunt ca un fir de nisip pe plajă. Această descriere se apropie de fapte și poate fi considerată potrivită. Chiar dacă Dumnezeu ar vrea să îți spună tot, ai capacitatea de a asimila tot? Unii oameni spun: „De ce nu pot asimila tot? Dacă Dumnezeu ar spune mai mult, aș putea să înțeleg mai mult și să dobândesc mai mult. În acel caz, aș fi favorizat!” Este un vis irealizabil; îți supraestimezi capacitatea. Lucrurile nu stau chiar așa. În ochii lui Dumnezeu, toate lucrurile pe care ți le spune sunt foarte simple și evidente; sunt lucruri pe care oamenii le pot înțelege. De fapt, sunt multe lucruri despre care Dumnezeu nu a vorbit, fiindcă oamenii nu le pot înțelege. Prin urmare, este foarte normal ca unele dintre noțiunile tale să nu poată fi înlăturate în cele din urmă. Lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le înțelegi și pe care vrea să ți le spună sau pe care poți să le suportți și să le înțelegi, le vei înțelege. În ceea ce privește lucrurile pe care nu poți să le suportți sau să le înțelegi, dincolo de care ochii tăi fizici nu pot să vadă, chiar dacă ți le spune Dumnezeu, ar fi un lucru inutil și o risipă de efort. În consecință, Dumnezeu nu îți spune aceste lucruri. În privința acestor noțiuni, chiar dacă tot nu le înțelegi până când mori sau până când se termină lucrarea lui Dumnezeu, ce afectează acest lucru? Îți afectează supunerea față de Dumnezeu? Îți afectează asumarea rolului de ființă creată? Îți afectează cunoașterea identității și a esenței lui Dumnezeu? Dacă nu ești afectat în niciunul dintre aceste moduri, atunci vei fi fost mântuit. Așadar, mai trebuie să fie înlăturat acest tip de noțiune?

Nu trebuie. Acesta este ultimul tip de noțiune, tipul care nu poate fi înlăturat nici în pragul morții. Unii oameni spun: „O, Dumnezeule, tot nu înțeleg această lucrare pe care ai făcut-o, aceste cuvinte pe care le-ai spus și acest mediu pe care l-ai pregătit. Poți să-mi spui înainte să mor, astfel încât să mor împăcat?” Dumnezeu ignoră astfel de cerințe. Poți să te duci în pace; vei înțelege totul pe tărâmul spiritual.

Dumnezeu are propriul standard pentru mântuirea oamenilor; nu se bazează pe cât de bine ți-ai înlăturat noțiunile sau la câte dintre ele ai renunțat. În schimb, se bazează pe cât de frică îți este de Dumnezeu și pe cât de supus ești față de El, dacă te temi de El și te supui Lui în mod sincer sau nu. Tot ceea ce face Dumnezeu are o semnificație și, indiferent dacă îți este ușor sau dificil să accepți și dacă există probabilitatea să dea naștere unor noțiuni în sinea ta, în orice caz, identitatea lui Dumnezeu nu se schimbă în consecință; El va fi întotdeauna Creatorul, iar tu vei fi întotdeauna o ființă creată. Dacă ești capabil să nu fii limitat de nicio noțiune și menții cu Dumnezeu relația dintre o ființă creată și Creator, atunci ești o adevărată ființă creată a lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să nu te lași influențat sau tulburat de nicio noțiune, să te supui cu adevărat lui Dumnezeu din adâncul inimii tale și, indiferent dacă înțelegerea adevărului de către tine este profundă sau superficială, ești capabil să lași noțiunile deoparte și să nu fii constrâns de ele, crezând că doar Dumnezeu este adevărul, calea și viața, că Dumnezeu va fi totdeauna Dumnezeu și că Dumnezeu nu greșește niciodată, atunci poți fi mântuit. De fapt, statura tuturor este limitată. Câte lucruri poate cuprinde mintea oamenilor? Îl pot ei sonda pe Dumnezeu? Este o speranță deșartă! Nu uita: oamenii vor fi mereu niște copii înaintea lui Dumnezeu. Dacă te crezi isteț, dacă încerci mereu să pari isteț și încerci să-ți dai seama de toate, gândindu-te: „Dacă nu pot să înțeleg, atunci nu pot să recunosc că tu ești dumnezeul meu, nu pot să accept că tu ești dumnezeul meu, nu pot să recunosc că tu ești creatorul. Dacă nu-mi înlături noțiunile, visezi dacă ai impresia că voi recunoaște că ești dumnezeu, că voi accepta suveranitatea ta și că mă voi supune ție”, atunci acest lucru este problematic. Cum așa? Dumnezeu nu Se ceartă cu tine în legătură cu astfel de lucruri. Față de oameni, El va fi mereu așa: dacă nu accepți că Dumnezeu este Dumnezeuul tău, El nu va accepta că ești una dintre ființele Sale create. Când Dumnezeu nu acceptă că ești una dintre ființele Sale create, intervine o schimbare în relația ta cu Dumnezeu ca urmare a atitudinii tale față de El. Dacă nu poți să te supui lui Dumnezeu și să accepți identitatea și esența lui Dumnezeu și tot ceea ce face El, se va produce o schimbare în identitatea ta. Mai ești o ființă creată? Dumnezeu nu te recunoaște; cearta nu are niciun rost. Și dacă nu ești o ființă creată, iar Dumnezeu nu te vrea, mai ai vreo speranță la mântuire? (Nu.) De ce nu te consideră Dumnezeu o ființă creată? Nu ești în stare să-ți îndeplinești responsabilitățile și îndatoririle pe care s-ar cuveni să le îndeplinească o ființă creată și nu Îl tratezi pe Creator din poziția unei ființe create. Așadar, cum te va trata Dumnezeu? Cum te va privi El? Dumnezeu nu te va privi ca pe o ființă creată care corespunde standardului, ci ca pe un degenerat, un diavol și o satană. Nu te-ai crezut isteț? Cum te-ai transformat într-un

diavol și o satană? Acest lucru nu este isteț, este o prostie. Ce îi ajută pe oameni să înțeleagă aceste cuvinte? Că oamenii trebuie să rămână aliniați în fața lui Dumnezeu. Chiar dacă ai un motiv pentru noțiunile tale, nu considera că deții adevărul și că ai capitalul pentru a vocifera împotriva lui Dumnezeu și a-L delimita. Orice ai face, nu fi așa! Odată ce-ți pierzi identitatea de ființă creată, vei fi distrus – nu este o glumă. Tocmai pentru că, atunci când oamenii au noțiuni, adoptă abordări diferite și soluții diferite, finalurile sunt complet diferite.

Aveți principii pentru modul de practică în privința noțiunilor? Vă protejează aceste principii astfel încât să vă puteți comporta în mod adecvat ca ființe create? Este bună această cale? (Da.) Atunci, rezumați-o. (Dacă este o noțiune relativ ușor de înlăturat, trebuie să ne rugăm și să căutăm, găsind adevărul care disecă acest tip de noțiune din cuvintele lui Dumnezeu și putem, de asemenea, să avem părtășie cu frații și surorile care înțeleg adevărul; în acest mod, vom putea să ne dăm seama de aspectele false ale noțiunii, înlăturând-o astfel. Există și unele noțiuni care nu sunt ușor de înlăturat, dar nu trebuie să ne agățăm de ele. Trebuie să avem o atitudine de acceptare a adevărului și de supunere față de Dumnezeu, știind că suntem ființe create și că faptele lui Dumnezeu sunt cu siguranță corecte, doar că nu ne-am dat seama de acest lucru. Indiferent dacă înțelegem sau nu, nu putem să răspândim noțiuni. Ar trebui să învățăm să ne rugăm adesea lui Dumnezeu și să căutăm și, treptat, aceste noțiuni pot fi și ele înlăturate. A treia situație este că, până la urmă, e posibil ca unele noțiuni să rămână neînlăturate. În astfel de cazuri, atât timp cât nu suntem constrânși de aceste noțiuni și nu le răspândim, este în regulă. Chiar dacă aceste noțiuni nu sunt înlăturate până la urmă, atât timp cât nu ne agățăm de ele și nu facem rău din cauza lor, Dumnezeu nu ne va condamna, iar acest lucru nu va afecta mântuirea noastră.) Câte principii există în total? (Trei.) Există trei principii în total. Le-ai notat pe toate, da? Odată ce înțelegi adevărul și pricepi principiile, noțiunile tale vor fi înlăturate în mod firesc. Nu trebuie să lași noțiunile să te afecteze sau să te împiedice; înlătură acele noțiuni care pot fi înlăturate cât de bine poți, iar în cazul celor temporar de neînlăturat, măcar nu le lăsa să te afecteze. Nu ar trebui să te împiedice să-ți îndeplinești datoria și nici nu ar trebui să-ți afecteze relația cu Dumnezeu. Cerința minimă este, cel puțin, să nu răspândești noțiuni, să nu faci rău, să nu provoci perturbări sau tulburări și să nu te porți ca un slujitor sau un intermediar al Satanei. Dacă, indiferent de cât efort depui, unele noțiuni pot fi înlăturate doar superficial și nu în amănunt, atunci ignoră-le pur și simplu. Nu lăsa noțiunile să-ți afecteze urmărirea adevărului sau intrarea în viață. Stăpânește aceste principii și, în circumstanțe normale, vei fi protejat. Dacă accepți adevărul, iubești lucrurile pozitive, nu ești o persoană rea, nu ești dispus să provoci perturbări sau tulburări și nu provoci în mod intenționat perturbări și tulburări, atunci, când te vei confrunta în mod obișnuit cu problema generării de noțiuni, vei fi, în general, protejat. Cel mai rudimentar principiu de practică este acesta: dacă apare o noțiune care este greu de înlăturat, nu te grăbi să iei măsuri în privința ei. Mai întâi, așteaptă și caută adevărul pentru a o înlătura, crezând că ceea ce

face Dumnezeu nu poate fi greșit. Reține acest principiu! În plus, nu-ți lăsa datoria deoparte și nu permite ca noțiunea să-ți afecteze îndeplinirea datoriei. Dacă ai noțiuni și gândești următoarele: „O voi scoate cumva la capăt în această datorie; sunt într-o stare de dispoziție proastă, așa că nu voi face o treabă bună pentru tine!”, nu este deloc bine. Odată ce atitudinea ta ajunge să fie negativă și superficială, devine problematic; noțiunile îți dau de furcă în sinea ta. Când noțiunile îți dau de furcă în sinea ta și îți afectează îndeplinirea datoriei, înseamnă că relația ta cu Dumnezeu deja a suferit în acest punct o schimbare. Unele noțiuni îți pot afecta îndeplinirea datoriei, ceea ce este o problemă gravă, și trebuie înlăturate cu promptitudine. Alte noțiuni nu-ți afectează îndeplinirea datoriei sau relația cu Dumnezeu, așadar nu sunt probleme majore. Dacă noțiunile pe care le dobândești îți pot afecta îndeplinirea datoriei, făcându-te să te îndoiești de Dumnezeu, să nu-ți îndeplinești datoria cu sârguință și chiar să simți că nu vor exista consecințe pentru neîndeplinirea datoriei tale, iar tu nu ai nicio teamă sau o inimă cu frică de Dumnezeu, acest lucru este periculos. Înseamnă că vei cădea în ispită și vei fi păcălit și capturat de Satana. Atitudinea ta față de noțiunile tale și alegerile pe care le faci sunt esențiale; indiferent dacă noțiunile pot fi înlăturate și indiferent de gradul în care pot fi înlăturate, relația normală dintre tine și Dumnezeu nu trebuie să se schimbe. În primul rând, ar trebui să fii capabil să te supui tuturor mediilor orchestrate de Dumnezeu și să afirmi că tot ceea ce face Dumnezeu este corect și plin de sens, iar această cunoaștere și acest aspect al adevărului nu ar trebui să se schimbe niciodată pentru tine. În al doilea rând, nu trebuie să-ți lași deoparte datoria pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu, nu trebuie să te debarasezi de aceasta. Dacă, în sinea ta sau în aparență, nu ai nicio împotrivire, opoziție sau răzvrătire față de Dumnezeu, El va vedea doar supunerea ta și faptul că aștepți. S-ar putea să ai în continuare noțiuni, dar Dumnezeu nu-ți vede răzvrătirea. Întrucât nu există răzvrătire și împotrivire în tine, Dumnezeu te consideră în continuare una dintre ființele Sale create. În schimb, dacă inima ta este plină de nemulțumiri și sfidare, cauți o ocazie de a riposta și nu vrei să-ți faci datoria, dorindu-ți în schimb să te debarasezi de ea, chiar până în punctul în care, în inima ta, există tot soiul de plângeri față de Dumnezeu și anumite manifestări de sfidare și resentimente sunt dezvăluite pe parcursul îndeplinirii datoriei tale, atunci, în acest moment, relația ta cu Dumnezeu a suferit deja o schimbare uriașă. Ai ieșit deja din poziția de ființă creată; nu mai ești o ființă creată, ci ai devenit un intermediar pentru diavoli și Satana – prin urmare, Dumnezeu nu-ți va arăta deloc bunăvoință. Când cineva ajunge în acest punct, se apropie de un teritoriu periculos. Chiar dacă Dumnezeu nu face nimic, nu vor fi capabili să rămână fermi în biserică. Așadar, în tot ceea ce fac – în special în legătură cu chestiuni precum înlăturarea noțiunilor – oamenii trebuie să aibă grijă să evite lucrurile care Îl ofensează pe Dumnezeu, care sunt condamnate de Dumnezeu sau care îi rănesc sau le fac rău altora. Acesta este principiul.

Faptul că oamenii au noțiuni despre Dumnezeu nu este o problemă minoră! Este esențial ca ei să mențină o relație normală cu Dumnezeu, dar noțiunile oamenilor sunt

ceea ce afectează cel mai mult această relație. Doar atunci când noțiunile lor despre Dumnezeu sunt înlăturate se poate menține o relație normală cu Dumnezeu. În prezent, mulți oameni au o problemă gravă. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, deși pot fi capabili să îndure suferințe și să plătească prețul în îndeplinirea îndatoririlor lor, în tot acest timp, noțiunile lor nu pot fi înlăturate complet. Acest lucru le afectează grav relația cu Dumnezeu și le afectează direct dragostea față de Dumnezeu și supunerea față de El. Prin urmare, indiferent ce noțiuni dobândesc oamenii despre Dumnezeu, este o chestiune gravă, care nu trebuie neglijată. Noțiunile sunt asemenea unui zid; ele blochează relația oamenilor cu Dumnezeu, întrerupând legătura lor cu lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu. Astfel, faptul că oamenii au noțiuni despre Dumnezeu este o problemă foarte gravă, care nu poate fi ignorată! Dacă oamenii au noțiuni și nu pot să caute cu promptitudine adevărul și să le înlătore, acest lucru poate duce cu ușurință la negativitate, la împotrivire față de Dumnezeu și chiar la ostilitate față de El. Mai pot accepta ei adevărul atunci? Intrarea lor în viață va ajunge într-un impas. Calea experimentării lucrării lui Dumnezeu nu e lină și este plină de hopuri. Întrucât au firi corupte, oamenii pot face multe ocoluri și pot ajunge să-și formeze noțiuni în orice situație. Dacă aceste noțiuni nu sunt înlăturate prin căutarea adevărului, oamenii pot să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să-L sfideze, mergând pe calea ostilității față de El. Odată ce oamenii merg pe calea antihriștilor, credeți că le mai rămâne vreo șansă la mântuire? Nu este ușor de gestionat în acel punct și nu va mai rămâne nicio șansă. Prin urmare, înainte ca Dumnezeu să te tăgăduiască drept ființa Lui creată, ar trebui să înveți să fii o ființă creată a lui Dumnezeu. Nu încerca să-L scrutezi pe Creator sau să afli cum să demonstrezi și să verifici că Dumnezeul în care crezi este Creatorul. Aceasta nu e obligația sau responsabilitatea ta. În inima ta, ar trebui să te gândești și să cugeți în fiecare zi la felul în care să-ți îndeplinești îndatoririle și să devii o ființă creată care e conform standardului, în loc să dovedești dacă Dumnezeu este Creatorul, dacă este, într-adevăr, Dumnezeu sau să scrutezi ce a făcut Dumnezeu și dacă acțiunile Sale sunt sau nu corecte. Acestea nu sunt lucruri pe care ar trebui să le scrutezi.

19 iunie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (17)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a cincea)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

IX. Vărsarea negativității

Astăzi, ne vom continua părtășia despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” În ceea ce privește diversele perturbări și tulburări care apar în viața bisericească, data trecută am avut părtășie despre cea de-a opta chestiune – răspândirea noțiunilor – iar astăzi vom avea părtășie despre cea de-a noua: vărsarea negativității. Vărsarea negativității este, de asemenea, ceva auzit des în viața de zi cu zi. În mod similar, faptele sau afirmațiile de vărsare a negativității ar trebui și ele restricționate și oprite atunci când apar în viața bisericească, deoarece vărsarea negativității nu este edificatoare pentru nicio persoană; mai degrabă, îi afectează și-i deranjează pe oameni și le provoacă pierderi. Prin urmare, vărsarea negativității este un lucru negativ, cu o natură similară altor comportamente, acțiuni și afirmații care tulbură viața bisericească; poate și să-i tulbure pe oameni și să aibă efecte negative. Nimeni nu poate să-i edifice pe alții sau să le aducă beneficii vărsându-și negativitatea; acest lucru nu are decât efecte dăunătoare și poate afecta și îndeplinirea normală a îndatoririlor de către oameni. Astfel, atunci când are loc în biserică, vărsarea negativității ar trebui să fie oprită și restricționată în mod similar, nu tolerată sau încurajată.

A. Ce este vărsarea negativității

Mai întâi, haideți să ne uităm la cum ar trebui să fie înțeleasă și discernută vărsarea negativității. Cum ar trebui să discernem vărsarea negativității? Care dintre remarcile și manifestările oamenilor sunt acelea de vărsare a negativității? Mai presus de toate, negativitatea pe care o varsă oamenii nu este pozitivă, este ceva negativ care contrazice adevărul și este ceva produs din firea lor coruptă. A avea o fire coruptă duce la dificultăți în practicarea adevărului și supunerea față de Dumnezeu și, din cauza acestor dificultăți, gândurile negative și alte lucruri negative sunt dezvăluite în oameni. Aceste lucruri sunt

produse în contextul încercării lor de a practica adevărul; acestea sunt gânduri și puncte de vedere care îi afectează și îi împiedică pe oameni atunci când încearcă să practice adevărul și sunt lucruri întru totul negative. Indiferent cât de potrivite cu noțiunile omului și cât de raționale par aceste gânduri și puncte de vedere negative, ele nu provin din înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin reprezintă cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu bazată pe experiență. În schimb, sunt produse de mintea umană și nu sunt deloc în acord cu adevărul. Așadar, sunt aspecte ale negativității, lucruri negative. Intenția oamenilor care varsă negativitate este să găsească multe motive obiective pentru eșecul lor de a practica adevărul, astfel încât să câștige simpatia și înțelegerea altor oameni. În diferite măsuri, aceste declarații negative influențează și subminează inițiativa oamenilor de a practica adevărul și poate chiar să-i împiedice pe mulți să-l practice. Aceste consecințe și efecte negative fac ca aceste lucruri să merite și mai mult să fie caracterizate ca fiind negative, potrivnice lui Dumnezeu și total ostile adevărului. Unii oameni nu pot înțelege esența negativității și cred că negativitatea frecventă este normală, că nu are un mare efect asupra modului în care oamenii caută adevărul. Acest mod de gândire este greșit; de fapt, are un efect foarte mare, iar dacă propria negativitate îi devine cuiva prea greu de suportat, aceasta poate duce cu ușurință la trădare. Această consecință teribilă este cauzată de nimic altceva decât de negativitate. Așadar, cum ar trebui discernută și înțeleasă vărsarea negativității? Pe scurt, a vărsa negativitate înseamnă a induce oamenii în eroare și a-i împiedica să practice adevărul; este folosirea unor tactici blânde, a unor metode aparent normale, pentru a induce oamenii în eroare și a-i împiedica. Le este dăunător acest lucru? De fapt, le dăunează profund. Și astfel, a vărsa negativitate este ceva negativ, este condamnat de Dumnezeu; aceasta este cea mai simplă interpretare a vărsării negativității. Deci, care este componenta negativă a vărsării negativității? Care lucruri sunt negative și susceptibile de a avea un impact nefavorabil asupra oamenilor și de a provoca tulburări și daune vieții bisericești? Ce include negativitatea? Dacă oamenii au o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu, oare vor conține cuvintele prin care au părtășie vreun strop de negativitate? Dacă oamenii au o atitudine de adevărată supunere față de circumstanțele pregătite pentru ei de Dumnezeu, atunci va conține vreo urmă de negativitate cunoașterea lor despre aceste circumstanțe? Când împărtășesc cu toată lumea cunoștințele lor bazate pe experiență, va conține acest lucru ceva negativitate? Cu siguranță nu. Dacă oamenii sunt capabili să accepte din partea lui Dumnezeu orice se întâmplă în biserică sau în jurul lor, dacă au abordarea corectă și pot avea o atitudine de căutare și de supunere, va exista atunci negativitate în cunoașterea sau în înțelegerea lor și în experiența celor întâmplare? (Nu.) Categoric nu va exista. Așadar, privită din această perspectivă, ce anume este negativitatea? Cum poate fi înțeleasă? Nu conține ea lucruri de această natură: neascultarea, nemulțumirea, doleanțele și resentimentele oamenilor? Cazurile mai grave de negativitate includ și împotrivire, sfidare și chiar vociferări. Rostirea remarcilor care conțin aceste elemente poate fi caracterizată drept vărsare a negativității. Așadar,

juducând pe baza acestor manifestări, când o persoană își varsă negativitatea, există vreo supunere față de Dumnezeu în inima ei? Categorie nu. Există vreo dorință de a se răzvrăti împotriva trupului și de a-și remedia negativitatea? Nu – nu există decât împotrivire, răzvrătire și opoziție. Dacă inimile oamenilor sunt pline de aceste lucruri – dacă inimile lor au fost acaparate de aceste lucruri negative – atunci asta va genera împotrivire, răzvrătire și sfidare față de Dumnezeu. Și dacă așa stau lucrurile, vor mai putea ei să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu? Nu vor putea; nu vor face altceva decât să se îndepărteze de Dumnezeu, nivelul negativității lor crescând, ei putând chiar să se îndoiască de Dumnezeu, să-L tăgăduiască și să-L trădeze. Nu este periculos? Oricine este adesea negativ este capabil să-și verse negativitatea, iar a vărsa negativitatea înseamnă a te opune lui Dumnezeu și a-L tăgădui; ca urmare, oamenii care își varsă deseori negativitatea sunt susceptibili să-L trădeze pe Dumnezeu și să-L părăsească oricând sau oriunde.

Judecând după sensul cuvântului „negativitate”, atunci când o persoană devine negativă, dispoziția ei se înrăutățește foarte mult, iar starea ei de spirit se deteriorează. Dispoziția ei este plină de elemente negative, acea persoană e lipsită de atitudine de a face progrese în mod activ și de a merge înainte și cooperarea și căutarea pozitive și active îi lipsesc; cu atât mai mult, nu dă dovadă de o supunere de bunăvoie, afișând în schimb o dispoziție incredibil de descurajată. Ce reprezintă dispoziția descurajată? Reprezintă aspectele pozitive ale umanității? Reprezintă faptul de a avea conștiință și rațiune? Reprezintă traiul cu demnitate, traiul în demnitatea umanității? (Nu.) Dacă nu reprezintă aceste lucruri pozitive, ce reprezintă? Poate reprezenta o lipsă de credință adevărată în Dumnezeu, precum și o lipsă de determinare și hotărâre de a urmări adevărul și de a face progrese în mod proactiv? Poate reprezenta o nemulțumire puternică față de situația și dificultățile actuale și probleme în a le înțelege, și o lipsă de dorință de a accepta realitățile prezentului? Poate reprezenta o situație în care inima cuiva este plină de neascultare, o dorință de a sfida și o dorință de a evada din situația actuală și de a o schimba? (Da.) Acestea sunt stările pe care le afișează oamenii când înfruntă cu negativitate situația actuală. Pe scurt, oricum ar fi, când oamenii sunt negativi, nemulțumirea lor față de situația actuală și de ceea ce a rânduit Dumnezeu nu este echivalentă cu simplul fapt de a avea înțelegeri greșite, de a nu înțelege, de a nu pricepe sau de a nu fi capabili să experimenteze. Incapacitatea de a pricepe poate fi o chestiune de calibru sau de timp, fiind o manifestare normală a umanității. De asemenea, neputința de a experimenta poate fi cauzată de unele motive obiective, dar acestea nu sunt considerate lucruri negative. În plus, unii oameni sunt incapabili să experimenteze, dar când se confruntă cu lucruri pe care nu le înțeleg sau de care nu-și pot da seama, cu lucruri pe care nu le pot pricepe sau experimenta, se vor ruga lui Dumnezeu și vor căuta dorințele Sale, vor aștepta luminarea și iluminarea lui Dumnezeu, vor căuta sfaturi și vor avea părtășie în mod activ cu ceilalți. Unii oameni sunt însă diferiți; nu au aceste căi de practică și nici nu au o asemenea atitudine. În loc să aștepte, să caute sau să

găsească pe cineva cu care să aibă părtășie, ei dezvoltă înțelegeri greșite în inimile lor, simțind că evenimentele și circumstanțele pe care le întâlnesc nu se aliniază la dorințele, preferințele sau închipuirile lor, ajungând astfel la neascultare, nemulțumire, împotrivire, plângeri, sfidare, vociferări și alte asemenea lucruri negative. După ce au generat aceste lucruri negative, nu se gândesc prea mult la ele și nici nu vin înaintea lui Dumnezeu să se roage și să reflecteze pentru a dobândi cunoaștere privind propria stare și corupție. Nu citesc cuvintele lui Dumnezeu pentru a căuta dorințele Sale și nu folosesc cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva probleme, cu atât mai puțin caută sfaturi și au părtășie cu alții. În schimb, insistă că este corect și exact ceea ce cred, nutriend neascultare și nemulțumire în inimile lor, și rămân blocați în emoții negative. Atunci când sunt blocați în aceste emoții, s-ar putea să fie capabili să le reprime și să le suporte o zi sau două, dar într-o perioadă mai lungă de timp, în mințile lor apar multe lucruri, inclusiv noțiuni și închipuiri umane, etica și morala umană, cultura, tradițiile și cunoștințele omenești și așa mai departe. Ei se folosesc de aceste lucruri pentru a evalua, calcula și înțelege problemele pe care le înfruntă, fiind prinși complet în capcana Satanei, dând astfel naștere la diferite stări de nemulțumire și neascultare. Din aceste stări corupte, apar apoi diverse idei și puncte de vedere eronate, iar aceste lucruri negative nu mai pot fi controlate în inimile lor. Ei caută apoi oportunități de a se descărca și de a da frâu liber acestor lucruri. Când inimile lor sunt pline de negativitate, oare spun aceștia: „Sunt plin de lucruri negative înlăuntrul meu; n-ar trebui să vorbesc nechibzuit, ca să nu le fac rău altora. Dacă îmi vine să vorbesc și nu pot să mă abțin, voi vorbi cu un perete sau cu ceva care nu înțelege limbajul uman”? Sunt destul de buni încât să facă asta? (Nu.) Atunci, ce fac ei? Caută oportunități de a avea un public care să le asculte opiniile, remarcile și emoțiile negative, folosindu-se de el pentru a-și vărsa diversele sentimente negative, cum sunt nemulțumirea, neascultarea și resentimentele din inimile lor. Ei cred că momentul ideal pentru a se descărca este în timpul vieții bisericești, fiind și o ocazie bună de a-și vărsa negativitatea, nemulțumirea și neascultarea, deoarece sunt mulți ascultători, iar cuvintele lor îi pot influența pe alții să devină negativi și pot să atragă consecințe negative asupra lucrării bisericii. Desigur, cei care își varsă negativitatea nu se pot abține nici măcar în culise; dau mereu frâu liber discursului lor negativ. Când nu sunt mulți care să-i asculte vărsându-și oful, li se pare neinteresant, dar când se adună toată lumea, devin mai energici. Judecând după emoțiile, stările și alte aspecte ale celor care își varsă negativitatea, scopul lor nu este de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul, să-și dea seama de ceea ce este adevărat, să-și clarifice neînțelegerile sau îndoielile despre Dumnezeu, să se cunoască pe ei înșiși și propria esență coruptă sau să-și rezolve problemele de răzvrătire și corupție, astfel încât să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu sau să I se opună, ci să I se supună. Scopurile lor sunt, în esență, duble: pe de o parte, își varsă negativitatea pentru a da frâu liber propriilor emoții; pe de alta, urmăresc să atragă mai mulți oameni în negativitate și în capcana împotrivirii și vociferării față de Dumnezeu alături de ei. Prin urmare, vărsarea negativității ar trebui să fie categoric oprită în viața bisericească.

B. Diversele stări și manifestări ale oamenilor care își varsă negativitatea

1. Vărsarea negativității în timpul nemulțumirii de a fi fost demis

Emoțiile și manifestările negativității sunt practic următoarele. După ce am părtășie despre acestea, oamenii ar trebui să se compare cu ele și să vadă care dintre comportamentele, remarcile și metodele lor din viața reală sunt cele de vărsare a negativității și ce situații îi fac să cadă în negativitate, conducând astfel la vărsarea negativității. Spuneți-Mi, în circumstanțe obișnuite, ce situații îi fac pe oameni să fie negativi? Care sunt formele comune de negativitate? (Când cineva este demis sau când este emondat, poate căpăta o anumită negativitate în inima sa.) Demiterea este un scenariu, emondarea este altul. De ce duce demiterea la negativitate? (Unii oameni, după ce sunt demși, nu au deloc autocunoaștere și cred că statutul lor a fost cel care a dus la căderea lor. Apoi spun: „Cu cât urci mai mult, cu atât cazii mai de sus”, exprimând unele puncte de vedere negative. Ei nu au o înțelegere pură privind demiterea; sunt neascultători în inimile lor.) Există neascultare și nemulțumire în sinea lor, acestea fiind emoții negative. Se plâng? (Da. Simt că au îndurat greutăți și au plătit un preț, au lucrat mereu intens fără să obțină nimic bun în schimb și, cu toate acestea, tot au fost demși. Așa că ei spun: „Este greu să fii conducător; cine devine conducător are ghinion. În cele din urmă, toți sunt demși.”) Răspândirea acestor remarci este o vărsare a negativității. Dacă sunt doar neascultători și nemulțumiți, dar nu răspândesc acest lucru, nu este încă o vărsare a negativității. Dacă din neascultare și nemulțumire ia naștere treptat o dispoziție de a se plânge și nu recunosc faptul că au un calibru slab și nu au fost în stare să-și îndeplinească sarcina, apoi încep să-și susțină logica denaturată, lansând tot felul de afirmații, puncte de vedere, scuze, motive, explicații, justificări și așa mai departe în timp ce argumentează, atunci rostirea remarcilor de acest tip echivalează cu vărsarea negativității. Unii conducători falși, demși pentru că nu au făcut o lucrare reală, nutresc neascultare și nemulțumire în inimile lor, neavând niciun pic de supunere; aceștia se gândesc mereu: „Să vedem cine îmi poate lua locul de conducător. Alții nu sunt mai buni decât mine; dacă eu nu pot face lucrarea, nici ei nu pot!” Ce-i face neascultători? După părerea lor, nu au un calibru slab și au făcut multă lucrare, prin urmare de ce au fost demși? Acestea sunt gândurile lăuntrice ale conducătorilor falși. Ei nu reflectează pentru a se cunoaște pe sine și pentru a vedea dacă într-adevăr au făcut sau nu lucrare reală, câte probleme reale au rezolvat sau dacă este sau nu adevărat că au paralizat lucrarea bisericii. Rareori se gândesc la aceste lucruri. Ei nu cred că problema este că le lipsește adevărul-realitate și nu pot să-și dea seama de lucruri; cred în schimb că, după ce au făcut multă lucrare, nu ar trebui să fie caracterizați drept conducători falși. Acesta este motivul principal pentru care nu ascultă și sunt nemulțumiți. Se gândesc mereu: „Îmi fac îndatoririle de mulți ani, trezindu-mă devreme și stând treaz până târziu în fiecare zi pentru cine? După ce am început să cred în Dumnezeu, mi-am părăsit familia, am renunțat la carieră și chiar am riscat să fiu arestat și închis pentru a-mi face îndatoririle.

Câte greutate am îndurat! Și acum spun că n-am făcut lucrare reală și mă demit pur și simplu – este atât de nedrept! Chiar dacă nu am avut nicio realizare, am îndurat greutate; dacă nu greutate, atunci oboseală! Ținând cont de calibrul și capacitatea mea de a plăti un preț în lucrarea mea, dacă până și eu sunt considerat neconform standardului și sunt demis, atunci cred că este puțin probabil să existe conducători care sunt conform standardului! Varsă ei negativitate rostind aceste cuvinte? Există măcar o propoziție printre acestea care să transmită supunere? Există măcar un indiciu al unei dorințe de a căuta adevărul? Există vreo introspecție precum: „Alții spun că lucrarea mea nu este conform standardului, deci unde anume sunt neajunsurile mele? Ce lucrare reală nu am făcut? Ce manifestări ale unui conducător fals am?” Au reflectat asupra propriei persoane în acest mod? (Nu.) Așadar, care este natura acestor cuvinte pe care le spun? Se plâng ei oare? Se justifică pe ei înșiși? Care este scopul lor în a se justifica? Nu este acela de a câștiga compătimirea și înțelegerea oamenilor? Nu cumva vor ca mai mulți oameni să le sară în apărare, să deplângă nedreptatea pe care au suferit-o? (Ba da.) Atunci împotriva cui vociferează ei? Nu cumva se ceartă cu Dumnezeu și vociferează împotriva Lui? (Ba da.) Prin vorbele lor, se plâng de Dumnezeu, se opun Lui. Inimile lor sunt pline de doleanțe, de împotrivire și răzvrătire. Pe lângă asta, vărsându-și negativitatea, au scopul de a face mai mulți oameni să-i înțeleagă, să-i compătimească și să determine mai mulți oameni să capete negativitate ca ei, să aibă doleanțe, împotrivire și sfidare la adresa lui Dumnezeu sau să vocifereze împotriva Lui, întocmai ca ei. Nu cumva își varsă negativitatea pentru a atinge acest scop? Scopul lor este pur și simplu ca mai mulți oameni să știe care este așa-zisa esență a problemei și de a-i face pe alții să creadă că sunt nedreptățiți, că faptele lor au fost corecte, că n-ar fi trebuit să fie demși și că demiterea lor a fost o greșeală; vor ca mai mulți oameni să sară în apărarea lor. Astfel, speră să-și recapete renumele, statutul și reputația. Toți conducătorii falși și antihriștii, după ce sunt demși, își varsă negativitatea în acest mod, pentru a câștiga compătimirea oamenilor. Nici măcar unul dintre ei nu poate să reflecteze asupra propriei persoane, să ajungă să se cunoască pe sine, să-și admită greșelile sau să dea dovadă de remușcări și căință autentice. Acest fapt dovedește că toți conducătorii falși și antihriștii sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu-l acceptă deloc. Așadar, după ce sunt dezvăluiți și eliminați, nu pot ajunge să se cunoască pe ei înșiși prin adevăr și prin cuvintele lui Dumnezeu. Nimeni nu i-a văzut dând dovadă de remușcări sau având o cunoaștere autentică a propriei persoane și nimeni nu i-a văzut dând dovadă de căință adevărată. Par să nu dobândească niciodată cunoașterea de sine sau să-și recunoască greșelile. Judecând pe baza acestui fapt, demiterea conducătorilor falși și a antihriștilor este într-un totu adecvată, nefiind deloc injustă. Pe baza lipsei lor totale de reflecție și cunoaștere de sine, precum și a faptului că sunt lipsiți de orice remușcare, este evident că firea lor antihristică este gravă și că nu iubesc deloc adevărul.

După ce sunt demși, unii conducători falși nu-și recunosc deloc greșelile, nici nu caută adevărul, nu reflectează asupra lor și nu se cunosc pe ei înșiși. Nu au cătuși de

puțin o inimă supusă ori o atitudine de supunere. În schimb, Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu și se plâng că îi tratează nedrept, frământându-și mintea pentru a găsi diverse scuze și motive pentru a se justifica și a se apăra. Unii spun chiar: „Nu mi-am dorit niciodată să fiu conducător înainte, pentru că știam că este o sarcină dificilă. Dacă te descurci bine, nu ești răsplătit, iar dacă nu te descurci bine, ești demis și ajungi să te știe toți, fiind respins de frați și de surori și rămânând fără pic de reputație. Cum ar putea cineva să-și arate fața după aceea? Acum că am fost demis, sunt și mai convins că nu este ușor să fii conducător sau lucrător; e o muncă anevoioasă și ingrată!” Ce înseamnă afirmația „să fii conducător sau lucrător e o muncă anevoioasă și ingrată”? Este transmisă aici vreo intenție de a căuta adevărul? Nu cumva au început să urască rânduiala casei lui Dumnezeu de a fi conducători sau lucrători, iar acum se folosesc de acest tip de afirmație pentru a-i induce în eroare pe alții? (Ba da.) Care sunt consecințele pe care le poate aduce această afirmație? Mintea, gândirea, priceperea și înțelegerea majorității oamenilor despre această chestiune vor fi influențate și tulburate de aceste cuvinte. Aceasta este consecința pe care o aduce pentru oameni vărsarea negativității. De exemplu, dacă nu ești conducător și auzi asta, vei fi uimit, gândindu-te: „Chiar așa-i! Nu trebuie să fiu ales conducător. Dacă sunt ales, va trebui să găsesc rapid tot felul de motive și scuze pentru a refuza. Voi spune că nu am calibrul și nu pot face lucrarea.” Unii care sunt conducători sunt și ei afectați de această afirmație, gândindu-se: „Ce înspăimântător! Mă voi confrunta și eu cu același final ca ei în viitor? Dacă așa vor evolua lucrurile, refuz categoric să fiu conducător.” Oare îi tulbură pe oameni aceste emoții negative și această afirmație negativă? Ele provoacă în mod clar tulburări. Indiferent de persoană, fie că are un calibrul bun sau un calibrul slab, când aude aceste cuvinte, le va asimila involuntar mai întâi, și acestea vor ocupa o poziție predominantă în mintea ei și o vor afecta în diferite grade. Care sunt consecințele faptului că va fi afectată? Majoritatea oamenilor nu vor fi capabili să trateze corect problema de a fi conducător și de a fi demis de la conducere și nu vor avea o atitudine de supunere. În schimb, vor avea o inimă care se păzește de Dumnezeu și care Îl înțelege mereu greșit, vor căpăta emoții negative în privința acestei probleme și vor fi deosebit de sensibili și de temători când aceasta este menționată. Când oamenii manifestă aceste comportamente, nu cumva au căzut în ispita și în inducerea în eroare a Satanei? Este clar că au fost induși în eroare și tulburați de oamenii care își varsă negativitatea. Întrucât lucrurile expuse de cei care își varsă negativitatea provin din firile corupte ale oamenilor și de la Satana și întrucât nu reprezintă o înțelegere a adevărului sau perspective bazate pe experiențe, dobândite prin supunerea față de mediile pregătite de Dumnezeu, cei care le aud sunt tulburați în diferite grade. Negativitatea pe care o varsă oamenii provoacă unele efecte adverse, perturbatoare, asupra tuturor. Unii care caută în mod activ adevărul vor fi mai puțin afectați. Alții, fără nicio împotrivire, nu pot să nu fie perturbați și afectați profund, chiar dacă știu că acele cuvinte sunt greșite. Indiferent ce spune Dumnezeu, cum are părtășie despre această chestiune sau ce cerințe are, ei ignoră toate acestea și țin în

schimb cont de cuvintele celor care își varsă negativitatea, avertizându-se mereu să nu-și lase vigilența să scadă, de parcă aceste afirmații negative ar fi umbrela lor de protecție, scutul lor. Indiferent ce spune Dumnezeu, ei nu pot renunța la precauția și înțelegerile lor greșite. Acești oameni, care nu au nicio intrare în adevăr sau în cuvintele lui Dumnezeu și care nu înțeleg adevărul-realitate, nu au discernământ în privința acestor afirmații negative și nu li se împotrivesc deloc. În cele din urmă, ajung să fie constrânși și încătușați de aceste afirmații negative și nu mai pot accepta cuvintele lui Dumnezeu. Nu cumva au fost afectați de ele? În ce măsură au fost afectați? Nu pot asimila sau înțelege cuvintele lui Dumnezeu, ci consideră în schimb cuvintele negative, cuvintele de nemulțumire, de neascultare și de plângere exprimate de oameni drept lucruri pozitive, considerându-le mottouri personale care trebuie păstrate aproape de inimile lor și folosindu-le pentru a-și ghida viața, pentru a se opune lui Dumnezeu și pentru a sfida cuvintele Sale. Nu cumva au căzut în plasa Satanei? (Ba da.) Acești oameni sunt prinși involuntar în plasa Satanei, fiind capturați de Satana. Afirmațiile negative exprimate de acești oameni despre o chestiune atât de simplă precum demiterea dintr-o funcție au totuși un impact imens asupra altora. Există o cauză fundamentală: cei care acceptă aceste afirmații negative erau deja cuprinși de noțiuni și închipuiri – și chiar de unele înțelegeri greșite și de precauție – despre funcția de conducător. Deși aceste înțelegeri greșite și precauția nu erau formate pe deplin în mintea lor, după ce au auzit aceste afirmații negative, sunt mai convinși că precauția și înțelegerile lor greșite sunt corecte; simt că au și mai multe motive să creadă că funcția de conducător aduce cu sine mult ghinion, nu aduce multe lucruri bune și categoric nu ar trebui să devină conducători sau lucrători pentru a nu fi demiși și respinși din cauza greșelilor pe care le-au făcut. Nu cumva au fost complet induși în eroare și influențați de cei care își varsă negativitatea? Doar afirmațiile negative exprimate de o persoană care a fost demisă, precum și sentimentele acesteia de neascultare și nemulțumire, pot provoca un astfel de impact semnificativ și pot face atât de mult rău oamenilor. Ce credeți: este o problemă gravă că emoțiile negative pe care le varsă oamenii sunt pline de o atmosferă de moarte? (Da, este o problemă gravă.) Ce o face atât de gravă? Faptul că se adresează perfect precauției și neînțelegerilor profunde ale oamenilor față de Dumnezeu, reflectând totodată stările lor de neînțelegere și îndoială față de Dumnezeu, precum și atitudinea lor lăuntrică față de El. Prin urmare, afirmațiile răspândite de cei care își varsă negativitatea lovesc direct punctele vitale ale oamenilor, iar ei le acceptă pe deplin, căzând atât de profund în plasa Satanei, încât nu se pot elibera. Este acesta un lucru bun sau un lucru rău? (Un lucru rău.) Care sunt consecințele acestuia? (Îi determină pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu.) (Îi determină pe oameni să se păzească de Dumnezeu și să-L înțeleagă greșit, să se îndepărteze de El în inimile lor, să-și abordeze în mod negativ îndatoririle și să se teamă să accepte însărcinări importante. Ei se mulțumesc să facă îndatoriri obișnuite și, astfel, pierd multe șanse de a fi desăvârșiți.) Pot fi mântuiți astfel de oameni? (Nu.)

Pavel a susținut multe puncte de vedere și a scris multe epistole în urmă cu două mii de ani. În acele epistole, a scris o mulțime de sofisme. Întrucât oamenilor le lipsește discernământul, cei care au citit Biblia în ultimii două mii de ani au acceptat în mod predominant gândurile și punctele de vedere ale lui Pavel, lăsând deoparte cuvintele Domnului Isus, neacceptând adevărurile de la Dumnezeu. Pot cei care acceptă gândurile și punctele de vedere ale lui Pavel să vină înaintea lui Dumnezeu? Pot să-l accepte cuvintele? (Nu.) Dacă nu pot accepta cuvintele lui Dumnezeu, Îl pot trata pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu? (Nu.) Când Dumnezeu sosește și stă în fața lor, pot ei să-L recunoască? Îl pot accepta ca pe Dumnezeul și Domnul lor? (Nu.) De ce nu pot? Gândurile și punctele de vedere false ale lui Pavel au umplut inimile oamenilor, formând tot soiul de teorii și zicale. Când oamenii le folosesc pentru a-L analiza pe Dumnezeu, lucrarea Sa, cuvintele Sale, firea și atitudinea Sa față de semeni, ei nu mai sunt oameni corupți de tip obișnuit, simplu, ci se opun lui Dumnezeu, scrutându-L și analizându-L și devenind ostili față de El. Poate Dumnezeu să mântuiască asemenea oameni? (Nu.) Dacă Dumnezeu nu-i mântuiește, vor mai avea ei ocazia de a primi mântuirea? Predestinarea și selectarea de către Dumnezeu le-au oferit oamenilor o șansă, dar dacă după predestinarea și selectarea de către Dumnezeu, calea pe care o aleg oamenii este aceea de a-l urma pe Pavel, mai există oare această șansă la mântuire? Unii spun: „Am fost predestinat și ales de Dumnezeu, așa că mă aflu deja în zona sigură. Cu siguranță voi fi mântuit.” Rămân aceste cuvinte valide? Ce înseamnă să fii predestinat și ales de Dumnezeu? Înseamnă că ai devenit un candidat la mântuire, dar dacă vei fi mântuit depinde de cât de bine urmărești și dacă ai ales calea corectă. Oare toți candidații vor fi selectați și mântuiți în cele din urmă? Nu. În mod similar, dacă oamenii acceptă sentimente precum neascultarea, nemulțumirea și doleanțele sau remarcile, gândurile și punctele de vedere exprimate de cei care își varsă negativitatea, iar inimile lor sunt pline și stăpânite de aceste lucruri negative, nu înseamnă că sunt doar puțin de acord – înseamnă că le acceptă pe deplin și vor să se ghideze după aceste lucruri. Când oamenii trăiesc conform acestor lucruri negative, ce devine relația lor cu Dumnezeu? Devine o relație potrivnică. Nu este relația dintre Creator și ființele create, nici relația dintre Dumnezeu și omenirea coruptă și, cu siguranță, nu este relația dintre Dumnezeu și cei care primesc mântuirea. În schimb, se transformă în relația dintre Dumnezeu și Satana, dintre Dumnezeu și dușmanii Săi. Așadar, primirea mântuirii de către oameni este pusă sub semnul întrebării, devine o necunoscută. Afirmările negative făcute de cei care au fost demiși sunt pline de plângeri, înțelegeri greșite, justificări și apărări; aceștia spun chiar unele lucruri care îi induc în eroare și îi atrag pe oameni spre ei. După ce aud aceste afirmații, oamenii capătă înțelegeri greșite și precauție față de Dumnezeu și chiar se îndepărtează de El și Îl resping în inimile lor. Astfel, când își varsă negativitatea, asemenea oameni ar trebui restricționați și opriți cu promptitudine. Incapacitatea lor de a accepta din partea lui Dumnezeu situațiile pe care le experimentează, de a căuta adevărul și de a se supune lui Dumnezeu este problema lor și nu ar trebui lăsați să-i

afecteze pe alții. Dacă nu le pot accepta, lăsați-i să se acomodeze și să le rezolve treptat. Dar dacă ei își varsă negativitatea și afectează și tulbură intrarea normală a altor oameni, trebuie opriți și restricționați în timp util. Dacă nu pot fi restricționați și continuă să-și verse negativitatea pentru a induce în eroare și a atrage oamenii de partea lor, atunci ar trebui îndepărtați prompt. Nu ar trebui lăsați să tulbure în continuare viața bisericească.

2. Vărsarea negativității în timpul refuzului de a accepta emondarea

Există o altă situație în care oamenii sunt susceptibili să-și verse negativitatea: când se confruntă cu emondarea și nu pot accepta unele cuvinte ale emondării, vor nutri neascultare, nemulțumire și doleanțe în inimile lor și, uneori, se vor simți chiar nedreptățiți. Consideră că s-a făcut o nedreptate: „De ce nu am voie să mă explic sau să mă justific? De ce sunt emondat în permanență?” Ce tipuri de negativitate varsă de obicei acești oameni? De asemenea, ei caută motive pentru a se justifica și a se apăra. În loc să-și disece, să-și compenseze sau să-și remedieze greșelile, ei își susțin cauza, spunând lucruri precum motivul pentru care nu au făcut ceva bine, cauzele din spatele acestuia, care au fost factorii și condițiile obiective și faptul că nu au procedat intenționat; folosesc aceste scuze pentru a se justifica și a se apăra, astfel încât să-și atingă scopul de a refuza emondarea. Acești oameni nu recunosc faptul că emondarea este corectă și analizează incidentul emondării cu multe alte persoane, încercând să explice clar problema în fața tuturor. Ba chiar răspândesc idei precum: „Acest tip de emondare îi va descuraja pe oameni să-și facă îndatoririle. Nimeni nu va mai fi dispus să-și facă îndatoririle. Oamenii nu vor ști cum să procedeze și nu vor avea o cale de practică.” Există chiar și unii care, în aparență, au părtășie despre felul în care acceptă să fie emondați, dar, în realitate, folosesc părtășia pentru a se justifica și a se apăra, făcând mai mulți oameni să creadă că, în modul în care îi tratează, casa lui Dumnezeu nu ține deloc cont de sentimentele lor și că până și o mică greșeală poate duce la emondare. Cei care sunt predispuși să-și verse negativitatea nu reflectează niciodată asupra propriei persoane. Chiar și când se confruntă cu emondarea, nu reflectează la natura greșelilor lor sau la cauza acestora. Nu disecă aceste probleme, ci, în schimb, aduc argumente, se justifică și se apără în mod constant. Unii oameni chiar spun: „Înainte de a fi emondat, simțeam că există o cale de urmat, dar, când am fost emondat, am devenit confuz. Nu mai știu cum să practic sau cum să cred în Dumnezeu și nu văd calea de urmat.” În plus, le spun altora: „Trebuie să aveți mare grijă să nu fiți emondați; este foarte dureros, ca îndepărtarea unui strat de piele. Nu urmați vechea mea cale. Priviți ce mi s-a întâmplat după ce am fost emondat. Sunt blocat, incapabil să merg înainte sau înapoi; nimic din ce fac nu este bun!” Sunt corecte aceste cuvinte? Există vreo problemă cu ele? (Da. Se justifică singuri și aduc argumente, spunând că nu au făcut nimic greșit.) Ce mesaj este transmis prin această justificare și argumentare? (Potrivit lor, casa lui Dumnezeu greșește când îi emondează pe oameni.) Unii spun: „Înainte de a fi emondat, simțeam că am o cale de urmat, dar, după emondare, nu știu ce să fac.” Oare de ce nu

știu ce să facă după ce au fost emondați? Care este motivul? (Când se confruntă cu emondarea, nu acceptă adevărul sau nu încearcă să se cunoască pe sine. Au unele noțiuni și nu caută adevărul pentru a le rezolva. Acest lucru îi lasă fără o cale. În loc să găsească în ei înșiși cauza, susțin contrariul, că emondarea i-a făcut să-și piardă calea.) Nu este aceasta oare o învinuire? Este ca și cum ar spune: „Ce am făcut a fost în conformitate cu principiile, dar faptul că m-ai emondat arată clar că nu mă lași să mă ocup de lucruri conform principiilor. Așadar, cum ar trebui să practic în viitor?” La asta se referă cei care spun astfel de lucruri. Acceptă să fie emondați? Acceptă faptul că au făcut greșeli? (Nu.) Oare această afirmație nu înseamnă de fapt că știu să comită cu nechibzuință fapte rele, dar când sunt emondați și rugați să acționeze conform principiilor, nu știu ce să facă și devin confuzi? (Ba da.) Așadar, cum procedau înainte? Când cineva se confruntă cu emondarea, nu este din cauză că nu a acționat conform principiilor? (Ba da.) Săvârșesc cu nechibzuință fapte rele, nu caută adevărul și nu fac lucrurile conform principiilor sau regulilor casei lui Dumnezeu, prin urmare sunt emondați. Scopul emondării este acela de a le da posibilitatea oamenilor să caute adevărul și să acționeze conform principiilor, de a-i împiedica să comită din nou fapte rele cu nechibzuință. Cu toate acestea, când se confruntă cu emondarea, acei oameni spun că nu mai știu cum să acționeze sau cum să practice – conțin aceste cuvinte vreun element de autocunoaștere? (Nu.) Ei nu au nicio intenție de a se cunoaște pe ei înșiși sau de a căuta adevărul. În schimb, insinuează următoarele: „Obişnuiam să-mi fac îndatoririle foarte bine, dar, de când m-ai emondat, mi-ai stârnit confuzie în gânduri și în modul în care îmi abordez îndatoririle. Acum gândirea mea nu este normală și nu sunt la fel de hotărât sau de îndrăzneț ca înainte, nu sunt la fel de curajos, și toate acestea din cauză că am fost emondat. De când am fost emondat, inima îmi este profund rănită. Așadar, trebuie să le spun altora să fie foarte atenți când își fac îndatoririle. Nu trebuie să-și dezvăluie defectele sau să greșească; dacă greșesc, vor fi emondați și apoi vor deveni timizi și-și vor pierde determinarea pe care o aveau înainte. Spiritul lor îndrăzneț se va diminua semnificativ, iar curajul lor tineresc și dorința de a da totul vor dispărea, lăsându-i sfioși și molâi, speriați de propria umbră și simțind că nimic din ceea ce fac nu este corect. Nu vor mai simți prezența lui Dumnezeu în inimile lor și se vor simți tot mai îndepărtați de El. Vor avea impresia că până și rugăciunile și strigătele lor către Dumnezeu rămân fără răspuns. Vor simți că nu au aceeași vitalitate, exuberanță, că nu merită să fie iubiți și chiar vor începe să se disprețuiască pe ei înșiși.” Sunt acestea cuvinte din inimă, spuse în părtășie de cineva cu experiență? Sunt ele sincere? Îi edifică pe oameni sau le aduc beneficii? Nu cumva doar denaturează faptele? (Ba da, aceste cuvinte sunt destul de absurde.) Ei spun: „Nu-mi călcați pe urme și nu urmați și voi vechea mea cale! Vedeți că mă comport destul de bine acum, dar, de fapt, mi-a fost pur și simplu frică după acea emondare și n-am fost la fel de liber și eliberat ca înainte.” Ce impact au aceste cuvinte asupra ascultătorilor? (Îi determină pe oameni să fie mai precauți față de Dumnezeu, făcându-i să acționeze cu prudență, de teamă că vor fi

emondați.) Au acest tip de impact negativ. După ce le aud, oamenii vor gândi: „Mie-mi spui? O mică neglijență și ajungi să fii emondat – n-ai cum să eviți asta! De ce este atât de greu să ne facem îndatoririle în casa lui Dumnezeu? Vorbim întruna despre adevărurile-principii – e de-a dreptul solicitant! Nu este în regulă doar să ducem o viață simplă și stabilă? Nu este o cerință mare sau o speranță extravagantă, dar de ce este atât de dificil de realizat? Chiar sper să nu fiu emondat. Sunt o persoană foarte timidă; în mod normal, când oamenii se uită urât la mine și vorbesc tare, inima începe să-mi bată cu putere. Dacă m-aș confrunta într-adevăr cu emondarea și cuvintele ar fi atât de dure, disecând faptele în acel mod, cum aș putea să rezist? N-aș avea coșmaruri? Toată lumea spune că emondarea este bună, dar nu văd de ce este așa. Nu s-a speriat acea persoană de ea? Dacă aș fi emondat, și eu m-aș speria.” Nu este acesta impactul cauzat de cuvintele celor care își varsă negativitatea? Este acest impact pozitiv sau negativ? (Negativ.) Aceste afirmații negative pot cauza un rău imens celor care sunt dispuși să urmărească adevărul! Așadar, spuneți-Mi, cei care își varsă frecvent negativitatea și răspândesc moartea sunt slujitori ai Satanei? Sunt oameni care tulbură lucrarea bisericii? (Da.)

Unii oameni acționează conform propriilor idei și se împotrivesc principiilor. După ce sunt emondați, simt că, deși au lucrat din greu și au plătit un preț, tot au fost emondați, așa că inimile lor devin pline de neascultare, iar ei nu acceptă expunerea sau disecarea. După părerea lor, Dumnezeu este nedrept și casa lui Dumnezeu este nedreaptă față de ei, întrucât o persoană atât de utilă și talentată ca ei, care îndură atât de multă suferință și plătește un preț atât de mare, nu este lăudată de casa lui Dumnezeu, fiind chiar emondată. Din neascultarea lor iau naștere doleanțe, iar ei își vor vărsa negativitatea: „Din câte văd eu, nu este nimic mai greu decât să crezi în Dumnezeu; e foarte greu să primești niște binecuvântări și să te bucuri de puțin har. Am plătit un preț atât de mare, dar am fost emondat pentru că n-am făcut bine un lucru. Dacă cineva ca mine nu este în stare să își îndeplinească sarcina, cum ar putea să fie oricine altcineva? Nu este Dumnezeu drept? De ce nu sunt în stare să-i recunosc dreptatea? Cum de este dreptatea lui Dumnezeu atât de incompatibilă cu noțiunile oamenilor?” Nu analizează ce anume din propriile fapte contravine principiilor sau ce firi corupte au dezvăluit. Nu doar le lipsește orice urmă de remușcare sau supunere, ci chiar judecă și se împotrivesc pe față. După ce-i aud făcând o astfel de afirmație, majoritatea oamenilor încep să simtă compasiune față de ei și sunt influențați de ei: „Este adevărat, nu-i așa? Cred în Dumnezeu de douăzeci de ani și tot se confruntă cu o asemenea emondare. Dacă cineva care crede de douăzeci de ani nu poate fi neapărat mântuit, atunci oamenii ca noi au și mai puține speranțe.” Nu au fost otrăviți? Odată ce negativitatea este vărsată, otrava este semănată ca o sămânță plantată în inimile oamenilor, prinzând rădăcini, încolțind, înflorind și dând roade în mințile lor. Înainte ca oamenii să-și dea seama, sunt otrăviți și în sinea lor iau naștere împotrivirea și plângerile față de Dumnezeu. Când sunt emondați, acei oameni devin neascultători față de Dumnezeu și nemulțumiți de modul

în care i-a tratat casa Lui. În loc să adopte o atitudine de căință și mărturisire, ei aduc argumente, oferă justificări și se apără. Anunță peste tot câte greutăți au îndurat, ce lucrare au făcut și ce îndatoriri au realizat de-a lungul numeroșilor ani de credință și că, în loc să primească recompense acum, se confruntă cu emondarea. Nu doar că nu reușesc să-și recunoască prin emondare corupția și greșelile pe care le-au făcut, dar răspândesc și ideea că modul în care i-a tratat casa lui Dumnezeu este nedrept și mai puțin decât rezonabil, că n-ar trebui tratați așa și că, în caz contrar, Dumnezeu nu este drept. Motivul pentru care varsă această negativitate este că nu pot accepta emondarea sau faptul că au comis greșeli, cu atât mai puțin acceptă sau recunosc faptul că au afectat intrarea în viață a fraților și surorilor, precum și lucrarea bisericii. Sunt de părere că au acționat corect și că cea care a greșit a fost casa lui Dumnezeu, pentru că i-a emondat. Vărsându-și negativitatea, vor să le spună oamenilor că modul în care îi tratează casa lui Dumnezeu este nedrept: odată ce cineva face o greșeală, casa lui Dumnezeu o va folosi ca muniție împotriva lor, profitând de această problemă și emondându-i fără milă, până în punctul în care devin docili și cred că nu au adus nicio contribuție, în care nu mai au pe nimeni care să-i idolatrizeze, nu se mai apreciază pe ei înșiși și nu mai îndrăznesc să-I ceară recompense lui Dumnezeu – doar atunci își va fi atins scopul casa lui Dumnezeu. Obiectivul lor în vărsarea acestei negativități este de a face mai mulți oameni să sară în apărarea lor, de a determina mai mulți oameni să înțeleagă „adevărul situației” și să vadă cât de multă suferință au îndurat în numeroșii lor ani de credință în Dumnezeu, cât de semnificative au fost contribuțiile lor, cât de calificați sunt și cât de experimentați sunt în calitate de credincioși. Prin aceasta, vor să-i determine pe alții să stea de partea lor, în opoziție comună față de regulile casei lui Dumnezeu și de emondarea de către casa Lui. Nu are acest lucru natura de a-i atrage pe oameni de partea lor? (Ba da.) Scopul lor în a-și vărsa astfel negativitatea este să-i atragă pe oameni de partea lor și să-i inducă în eroare, tulburând lucrarea bisericii pentru a-și da frâu liber resentimentelor. Indiferent ce efect au în cele din urmă asupra oamenilor când își varsă negativitatea, efectul și consecința sunt că oamenii sunt induși în eroare și tulburați, că sunt vătămați. Nu este edificator. Este un efect negativ.

Când oamenii se confruntă cu emondarea, acestea sunt, practic, tipurile de negativitate pe care le varsă. Nu pot accepta să fie emondați și sunt nemulțumiți și neascultători în inimile lor, fiind incapabili să accepte acest lucru de la Dumnezeu. Primul lor răspuns nu este să caute adevărul în legătură cu emondarea și să reflecteze asupra lor, să se cunoască și să se analizeze pe ei înșiși, pentru a vedea exact ce au greșit, dacă acțiunile lor au fost în concordanță cu principiile, de ce i-a emondat casa lui Dumnezeu și dacă au fost tratați în acest mod din cauza resentimentelor personale sau a fost un lucru corect și rezonabil. Primul lor răspuns nu este să caute aceste lucruri – în schimb, primul lor răspuns este să se bazeze pe calificările lor, pe greutățile îndurate și pe modul în care s-au consumat pentru a se opune emondării. Procedând astfel, tot ce se ivește în inimile lor este cu siguranță negativ, fără nimic pozitiv. Așadar, când au

părtășie despre sentimentele și înțelegerea lor după ce sunt emondați, cu siguranță își varsă negativitatea și răspândesc noțiuni. Vărsarea negativității și răspândirea noțiunilor ar trebui oprite și restricționate prompt, nu tolerate și ignorate. Aceste lucruri negative vor obstrucționa, tulbura și afecta intrarea în viață a fiecărei persoane și nu pot juca un rol pozitiv, cu atât mai puțin să inspire loialitatea oamenilor față de Dumnezeu sau îndeplinirea loială a îndatoririlor lor. Prin urmare, când își varsă negativitatea, asemenea oameni tulbură viața bisericească și ar trebui restricționați.

3. Vărsarea negativității când sunt afectate reputația, statutul și interesele cuiva

Pe lângă vărsarea negativității după ce sunt demiși sau emondați, în ce alte situații își varsă oamenii negativitatea? (Când le sunt prejudiciate interesele, iar ei simt că au suferit o pierdere.) (Unii oameni își îndeplinesc îndatoririle de mulți ani, dar când se îmbolnăvesc sau familiile le sunt lovite de dezastre, aceștia spun: „Ce am câștigat crezând în Dumnezeu atât de mulți ani?”) „Deviza” obișnuită a acestor negativiști este „Ce am câștigat?” Ce alte situații există? (Unii oameni nu doar că nu reușesc să obțină rezultate în îndatoririle lor, dar comit deseori greșeli, așa că spun: „De ce îi luminează Dumnezeu pe alții, dar pe mine nu? De ce le-a dat Dumnezeu un calibru atât de bun, în timp ce al meu este atât de slab?” În loc să reflecteze asupra propriilor probleme, ei transferă responsabilitatea asupra lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu nu i-a luminat sau îndrumat, apoi continuă să se plângă de El.) Susțin că Dumnezeu este nedrept, întrebând de ce îi luminează pe alții și le dă har altora, dar nu lor, bombănind de ce nu obțin rezultate în îndatoririle lor – se plâng. Exemplele pe care le-ați dat sunt bune. Mai aveți? (Unii oameni devin plini de resentimente când le sunt ajustate atribuirile datoriei, întrebând de ce s-a întâmplat asta și suspectând că lucrătorii și conducătorii îi au în vizor și le fac viața dificilă.) Oare simt că sunt disprețuiți de casa lui Dumnezeu? (Da.) Unii oameni care nu fac o lucrare reală sunt demiși și eliminați și simt că reputația și statutul lor au fost afectate. Ca să-și verse nemulțumirea, se văicăresc mereu în privat: „Cred în Dumnezeu de puțin timp, capacitatea mea de înțelegere nu este bună și am un calibru slab. Nu mă ridic la nivelul celorlalți. Dacă spun ei că nu sunt capabil, cu siguranță nu sunt!” În aparență, își recunosc neajunsurile, dar, de fapt, încearcă să recâștige beneficiile pe care le-au pierdut, văicărindu-se întruna și spunând lucruri pentru a câștiga compătimirea oamenilor și a-i face să simtă că este nedreaptă casa lui Dumnezeu. De îndată ce le sunt prejudiciate interesele, devin reticenți și speră mereu să-și recupereze pierderile și să primească o compensație. În caz contrar, își pierd credința în Dumnezeu și nu mai știu cum să creadă în El, spunând lucruri precum: „Pe vremuri, credeam că este grozav să crezi în Dumnezeu și că rolul de conducător sau lucrător în biserică va aduce cu siguranță mari binecuvântări. Nu m-am așteptat niciodată să fiu demis și eliminat și să fiu respins de alții. Când mă gândesc că așa ceva se poate întâmpla în casa lui Dumnezeu! Nu toți cei care cred în Dumnezeu sunt neapărat persoane bune și nu tot ce face casa lui Dumnezeu îl reprezintă pe Dumnezeu sau dreptatea.” Care este

natura unor astfel de afirmații? Cuvintele lor, atât în mod explicit, cât și implicit, transmit un atac. Transmit judecată și împotrivire. La prima vedere, par să vizeze un anumit conducător sau biserica, dar, în inimile lor, prin aceste cuvinte Îl vizează cu adevărat pe Dumnezeu, cuvintele Sale, decretele administrative și regulile casei Sale. Pur și simplu își dau frâu liber resentimentelor. De ce își dau frâu liber resentimentelor? Simt că au suferit o pierdere; în inimile lor, simt nedreptate și nemulțumire și vor să ceară lucruri și să primească o compensație. Deși negativitatea vărsată de asemenea oameni nu reprezintă o amenințare semnificativă pentru cei mai mulți, aceste cuvinte murdare sunt ca niște muște sau ploșnițe enervante care creează o tulburare moderată în mințile oamenilor. Cei mai mulți se simt dezgustați și scârbiți la auzul acestor cuvinte, dar vor exista inevitabil cei de aceeași teapă cu astfel de oameni, cei cu aceleași firi, esențe și înclinații, cei de același soi mizerabil precum acei oameni și care sunt influențați și tulburați de ei. Este inevitabil. Mai mult, unii oameni de statură mică, lipsiți de discernământ, pot fi tulburați de aceste remarci negative, iar credința lor în Dumnezeu poate fi influențată. Acești oameni deja nu știu exact care este rostul credinței în Dumnezeu și au neclarități privind adevărurile viziunilor, iar capacitatea lor de a înțelege adevărul este și ea slabă. Când aud aceste afirmații negative, este extrem de probabil să le accepte involuntar și, astfel, să sufere de pe urma influenței lor. Aceste cuvinte sunt otravă. Ele pot fi plantate cu ușurință în inimile oamenilor. Odată ce acceptă aceste remarci negative, când casa lui Dumnezeu le cere să facă o datorie, oamenii răspund cu indiferență. Când casa lui Dumnezeu le cere cooperarea într-o anumită sarcină, sunt lipsiți de entuziasm. O vor prelua doar dacă au chef; în caz contrar, nu o vor prelua, având mereu motive și scuze de tot felul. Înainte de a auzi aceste remarci negative, exista puțină sinceritate în credința lor în Dumnezeu și aveau într-o anumită măsură o atitudine pozitivă, plină de inițiativă când își făceau îndatoririle. Dar după ce aud aceste remarci negative, devin indiferenți și, de asemenea, sunt distanți față de frații și surorile lor. Sunt precauți față de ei. Când biserica rânduieste ca acești oameni să facă o datorie, ei continuă să se sustragă și să o respingă în mod repetat, dând dovadă de multă pasivitate. Înainte, participau cu punctualitate la adunări, dar după ce aud acele remarci, prezența lor devine sporadică – vin când sunt într-o stare de spirit bună, dar nu vin când nu sunt. Dacă se întâmplă ceva neplăcut acasă, se îngrijorează că s-ar putea produce un dezastru, așa că participă la mai multe adunări și citesc mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Dacă sunt încântați, fericiți și mișcați după lectura cuvintelor lui Dumnezeu, vor oferi chiar niște bani. Dar odată ce lucrurile se calmează acasă, aceștia încetează din nou să participe la adunări. Când frații și surorile încearcă să aibă părtășie cu ei în speranța de a-i sprijini, găsesc scuze pentru a refuza; iar când frații și surorile merg la ei acasă, nu vor să deschidă ușa, chiar dacă sunt în mod clar acasă. Ce se întâmplă aici? Au fost influențați de acele remarci negative – au fost otrăviți și consideră că persoanele care cred în Dumnezeu nu sunt de încredere. La început, aveau destul de multă încredere în aceste persoane, iar când citeau cuvintele lui Dumnezeu, se gândeau:

„Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, acești oameni sunt frații și surorile mele, aceasta e casa lui Dumnezeu – ce minunat!” Dar după ce au auzit remarcile negative răspândite de anumite persoane, s-au schimbat. Nu au fost influențați? Nu le-a fost afectată intrarea în viață? (Ba da.) Cine i-a influențat? Oamenii care își varsă negativitatea, cei care au făcut acele remarci. Dacă nu au încă o bază solidă pe adevărata cale sau nu au mâncat și nu au băut cuvintele lui Dumnezeu până într-acolo încât să înțeleagă adevărul, oamenii pot fi ușor influențați de lucruri negative. Și, în special, cei care nu au capacitatea de a înțelege adevărul, ci urmăresc pur și simplu tendințele, observă situația și privesc fenomenele superficiale sunt și mai ușor influențați de cuvintele negative. Mai ales când îi aud pe oameni spunând sofisme precum „Casa lui Dumnezeu nu este neapărat corectă și nu tot ce face ea este pozitiv”, precauția lor crește și mai mult. O afirmație care este în concordanță cu adevărul nu este întotdeauna acceptată ușor, dar o afirmație negativă, o afirmație absurdă, o afirmație care contrazice adevărul – acestea pot să prindă cu prea multă ușurință rădăcini în inimile oamenilor și nu este ușor să le îndepărtezi. Oamenilor le este atât de dificil să accepte adevărul și atât de ușor să accepte sofisme!

Unii oameni cu o umanitate rea acordă multă importanță prestigiului, faimei, desfătărilor trupești și proprietăților și intereselor personale. Când reputația, statutul și interesele lor directe suferă pierderi, ei nu acceptă acest lucru din partea lui Dumnezeu sau nu acceptă mediul pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru ei și nu sunt capabili să renunțe la aceste lucruri și să ignore câștigurile și pierderile personale. În schimb, se folosesc de diverse oportunități pentru a-și vărsa nemulțumirea și neascultarea și pentru a-și da frâu liber emoțiilor negative, drept urmare, făcându-i pe unii oameni să sufere foarte mult. Așadar, când astfel de oameni își varsă negativitatea, conducătorii bisericii trebuie mai întâi să priceapă prompt situația și să-i oprească și să-i restricționeze pe acei oameni în timp util. Desigur, conducătorii bisericii ar trebui, de asemenea, să ia inițiativa și să-i dea în vileag pe acei oameni și să aibă părtășie cu frații și surorile despre modul de a-i discerne și motivul pentru care spun aceste lucruri negative și absurde, precum și modul de a trata și discerne aceste cuvinte pentru a nu fi induși în eroare și afectați grav de ele. Este necesar să puteți discerne și analiza asemenea oameni și, astfel, să-i evitați, să-i respingeți și să nu mai fiți induși în eroare de ei. Aceasta e lucrarea care ar trebui făcută de conducătorii bisericii. Desigur, dacă frații și surorile de rând descoperă asemenea oameni și le discern umanitatea-esență, ar trebui să țină și ei distanța față de aceștia. Dacă nu ai o capacitate suficientă pentru a te împotrivi sau statura necesară pentru a-i susține, ajuta și schimba și simți că nu poți rezista remarcilor negative și cuvintelor lor de nemulțumire și neascultare, cea mai bună abordare este să stai la distanță. Dacă simți că ești foarte puternic, ai o anumită statură și poți să dai dovadă de discernământ și să rămâi neafectat indiferent ce spune oricine, simțind că nu-ți va schimba credința în Dumnezeu indiferent cât de gravă este negativitatea pe care o varsă, că poți să discerni astfel de oameni și, de asemenea, să-i dai în vileag și să-i

oprești când îți varșă negativitatea – atunci nu ai nevoie să eviți asemenea oameni sau să fii precaut față de ei. Dar dacă simți că nu ai o asemenea statură, calea și principiul de a trata astfel de oameni este să stai departe de ei. Este ceva ușor de realizat? (Da.) Unii spun: „Pot să-i tolerez, să-i rabd și să-i iert?” Și acest lucru este în regulă și nu este greșit, dar nu este cea mai importantă sau cea mai bună practică. Să spunem că îi rabzi, îi tolerezi și le faci pe plac și, în cele din urmă, ești indus în eroare de ei și atras de partea lor. Și să presupunem că, indiferent cum te aprovizionează și te susține casa lui Dumnezeu, nu simți acest lucru; sau că, atunci când citești cuvintele Sale, ești adesea influențat de gândurile și remarcile lor și, imediat ce te gândești la ceva ce au spus, mintea îți este afectată și nu poți continua să citești. Și când frații și surorile au părtașie despre înțelegerea lor privind adevărul – în special când au părtașie despre discernerea remarcilor făcute de asemenea oameni – ești din nou influențat și afectat de cuvintele lor, care stârnesc haos în mintea ta. În acest caz, ar trebui să ții distanța față de astfel de oameni. Toleranța și răbdarea ta vor fi ineficiente și nu sunt cel mai bun mod de a te apăra împotriva unor asemenea oameni. Să spunem că toleranța și răbdarea ta nu sunt un comportament deghezat, extern, ci ai cu adevărat suficientă statură pentru a înfrunța astfel de oameni. Indiferent ce spun ei, chiar dacă nu-ți spui părerea, îi poți totuși discerne în inima ta; ești capabil să dai dovadă de îngăduință față de ei și să-i ignori, dar orice cuvinte negative sau de neînțelegere și plângere față de Dumnezeu pe care le spun nu-ți vor afecta câtuși de puțin credința în Dumnezeu, nici nu-ți vor afecta loialitatea în îndeplinirea datoriei tale sau supunerea față de Dumnezeu. În acest caz, poți să-i tolerezi și să-i rabzi. Care este principiul de practicare a toleranței și răbdării? De a nu fi afectat. Ignoră-i, lasă-i să spună ce vor – la urma urmei, astfel de oameni sunt doar niște instigatori iraționali și sunt nerușinat de încăpățânați. Indiferent cum ai părtașie despre adevăr cu ei, nu-l vor accepta; sunt ai diavolilor și ai Satanei și este inutil să ai părtașie cu ei. Prin urmare, înainte să fie îndepărtați și tratați de casa lui Dumnezeu, este cel mai bine dacă ai statura pentru a-i tolera și răbda fără să fii afectat. Adoptați de obicei acest principiu al toleranței și răbdării? Suportați tot felul de oameni, dar uneori nu sunteți atenți și vă lăsați puțin induși în eroare; după aceea, vă dați seama, vă simțiți îndatorați față de Dumnezeu, vă rugați câteva zile, vă schimbați starea și vă apropiați de Dumnezeu. În cea mai mare parte a timpului, puteți vedea clar că astfel de oameni nu sunt buni și că sunt ai diavolilor. Deși poți interacționa cu ei în mod normal, ești distant în sinea ta și dezgustat de ei. Indiferent ce spun sau ce remarci și opinii negative exprimi, nu pleci urechea, ignorându-le și gândind: „Spune ce vrei. Pot să te discern. Pur și simplu nu mă alătur unor oameni ca tine.” Este acesta principiul pe care îl urmați de cele mai multe ori când vă confrunțați cu astfel de chestiuni? Nu este rău nici dacă înfăptuiești acest lucru; nu este ușor și necesită să înțelegi unele adevăruri și să ai o anumită statură. Dacă nu ai nici măcar o statură de acest nivel, atunci nu vei putea să rămâi ferm și nu-ți vei face bine datoria.

4. Vărsarea negativității când este năruită dorința cuiva de a obține binecuvântări

Vărsarea negativității are o altă manifestare. Unii oameni spun: „Cred în Dumnezeu de atât de mulți ani și ce am câștigat?” Când asemenea oameni își varsă negativitatea, principalul lucru pe care îl spun este: „Ce am câștigat?” – adică nu au câștigat nimic. Ei cred că este deosebit de greu să obțină unele beneficii sau binecuvântări de la casa lui Dumnezeu sau de la Dumnezeu în timp ce cred în El și că oamenii trebuie să ofere o dragoste extraordinară, să aibă o răbdare incredibilă și să nu fie dornici să obțină rezultate rapide. În ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu care îi dau în vileag pe oameni, îi emondează, îi rafinează și le curăță corupția, ei cred că aceasta este doar o retorică superficială, pompoasă, în care nu pot avea o încredere absolută; sunt de părere că vor suferi într-adevăr o mare pierdere dacă practică pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Potrivit lor, obținerea de beneficii și avantaje și împlinirea aspirațiilor și dorințelor lor sunt cele mai importante lucruri în orice moment și nu este deloc important dacă practică sau nu adevărul – consideră că, atât timp cât nu comit rău, este suficient și nu vor fi eliminați de biserică. Cum se simt majoritatea oamenilor după ce aud aceste cuvinte negative? Aprobă în sinea lor și acceptă aceste cuvinte sau simt un oarecare dispreț față de ele, crezând că acești oameni sunt egoiști, demni de dispreț, ticăloși și mizerabili și îi pot discerne, da în vileag și restricționa, împiedicându-i să răspândească în continuare negativitate și moarte? Simt oare dezgust cei mai mulți oameni și condamnă astfel de cuvinte negative sau pot să fie induși în eroare de ele și să devină negativi? Unii oameni, după ce aud aceste cuvinte și văd că sunt cu mâinile goale, se gândesc: „Chiar așa este! Nici eu n-am câștigat nimic. În casa lui Dumnezeu, primesc doar trei mese pe zi, sunt ocupat tot timpul și chiar n-am câștigat nimic altceva.” Voi aveți astfel de gânduri? Simțiți la fel? Cei care înțeleg adevărul vor spune: „Cum adică nu ai câștigat nimic? Am câștigat atât de multe de la Dumnezeu! Am ajuns să înțelegem atât de multe adevăruri!” Dar unii ar putea să nu fie de acord cu ei, spunând: „Nu pare foarte realist să spunem că am câștigat «atât de multe». Am primit doar puțin har, am avut niște șanse să ne facem îndatoririle, am înțeles câteva doctrine despre cum să ne comportăm, am întâlnit și am ajuns să cunoaștem mulți frați și surori din diferite locuri și ne-am lărgit mult orizontul. Înseamnă că am câștigat doar puțin.” În care dintre aceste categorii vă încadrați? Există oameni în toate aceste categorii, nu-i așa? (Da.) Vom discuta despre acest lucru din două perspective. În primul rând, să vorbim despre ce se întâmplă cu aceia care cred mereu în Dumnezeu de dragul de a dobândi har – cred oare în Dumnezeu pentru a urmări obținerea adevărului, așa încât să poată dobândi mântuirea? (Nu, cred de dragul de a obține binecuvântări.) Atunci, le-a dat Dumnezeu puțin har, protecție, bunătate, luminare și iluminare? (Dumnezeu le-a dat mult din aceste lucruri.) Se poate spune că fiecare persoană care crede în Dumnezeu a primit protecția Lui. Este protecția Lui concretă? Există unele exemple din viața reală în acest sens? Ce tipuri de protecție au primit oamenii? (Un tip relativ evident este că, după ce credem în Dumnezeu, nu mai suntem influențați de tendințele ticăloase ale lumii. Nu cădem în decadență și nu

urmărim acele lucruri ticăloase, cum ar fi frecventarea cluburilor de noapte, fumatul, băutul și altele. Cel puțin, nu ne implicăm în aceste lucruri și cred că suntem destul de protejați în această privință.) Acesta e un aspect foarte tangibil pe care oamenii îl pot vedea și experimenta personal. A nu fi influențat și indus în eroare de tendințele ticăloase ale lumii, a trăi ca un om și a trăi în umanitatea normală având asemănarea unei ființe umane – acesta este un exemplu practic și o dovadă a protecției lui Dumnezeu. Mai sunt și altele? (Nu suntem tulburați de spirite rele și putem trăi sub protecția lui Dumnezeu.) Și acesta este un exemplu practic. Au avut majoritatea oamenilor această experiență? Puteți înțelege semnificația acesteia? Unii oameni spun: „Nici non-necredincioșii nu sunt tulburați de spirite rele. Câți non-credincioși sunt tulburați de spirite rele?” Este corectă această afirmație? Simțiți că aceasta este în conformitate cu faptele? (Destul de mulți dintre colegii mei de școală au fost tulburați de spirite rele. Unii suferă de paralizie în somn, iar alții aud voci. Ei nu cred în Dumnezeu și nu știu ce se întâmplă. Caută tratament peste tot, dar nu pot vindeca acest lucru, trăind în frică și spaimă; este chinuitor. În schimb, deoarece eu cred în Dumnezeu încă din copilărie, n-am fost tulburat și n-am suferit niciodată în acest fel. În cea mai mare parte a timpului, inima îmi este relativ statornică și împăcată.) Adevărații credincioși în Dumnezeu nu au această îngrijorare. Nu ne facem griji că suntem afectați de tulburarea de conversie sau că suntem tulburați sau posedați de spirite rele; nu ne este teamă pentru că Îl avem pe Dumnezeu. În plus, în viața reală, non-credincioșii vorbesc întruna despre citirea feței, feng shui și prezicerea viitorului – în Occident există chiar și astrologia. Unii oameni se închină la statui budiste faimoase, spirite rele și idoli, iar alții nu, dar indiferent dacă se închină sau nu, toți sunt influențați și restricționați de aceste lucruri într-o oarecare măsură. De exemplu, înainte de a pleca de acasă, trebuie să facă puțină divinație pentru a vedea care direcție este de bun augur și care este de rău augur. Când deschid un magazin, stabilesc care poziție a tezghelei va aduce bani și care nu, ce lucruri să pună în magazin, la care idoli să se închine pentru a atrage bogăția și unde să așeze anumite lucruri pentru a nu perturba feng shuiul. Când se mută, trebuie să stabilească momentul propice pentru mutare, așa încât să asigure prosperitatea viitoare a familiei și să evite incidentele și trebuie să stabilească momentele neprielnice. Chiar și elevii sunt influențați de aceste convingeri atunci când dau examene de admitere. În ziua examenului, evită să spună cuvinte care se referă la eșec și, în schimb, trebuie să spună cuvinte precum „a excela” și „succes”. Fiecare aspect al vieții – de la copiii care merg la școală, până la părinții care își trăiesc viața de zi cu zi, câștigă bani, își schimbă locuința, caută un loc de muncă, precum și căsătoriile copiilor și așa mai departe – este influențat de așa-zisul feng shui și de noroc, printre alte idei. Așadar, când oamenii sunt influențați de aceste lucruri, de ce anume sunt restricționați? Sunt restricționați de spiritele rele; toate aceste lucruri sunt controlate de spiritele rele. Atunci de ce se închină oamenii la acele spirite rele? De ce sunt influențați de aceste lucruri? Pentru o chestiune atât de simplă precum mutarea, de ce trebuie să se gândească mereu care moment este de bun augur pentru

mutare și care nu este, ce este de bun augur să mute mai întâi și ce este de bun augur să nu mute? De ce trebuie să țină mereu cont de aceste lucruri? Trebuie să țină cont de ele pentru că, dacă nu o fac, spiritele rele vor acționa, chinându-i și torturându-i. Ce înțelegeți din aceste chestiuni? Toată omenirea trăiește sub controlul celor răi. Cine sunt cei răi? Cei mai mari răi sunt Satana și diavolii, iar spiritele rele din diferite locuri, cele care controlează diferite rase de oameni, sunt răul mai mic. Fiecare aspect al vieții oamenilor este restricționat și controlat de aceste spirite rele. Chiar și când construiesc o casă, când montează grinda principală, oamenii atârnă o pânză roșie și aprind petarde pentru a avea puțin noroc, iar muncitorii din construcții poartă cu toții haine roșii pentru a atrage prosperitatea financiară și a evita accidentele. Există anumite cerințe speciale și zicale despre toate aceste lucruri, precum și tabuuri, iar oamenii trebuie să evite tabuurile și să urmeze aceste zicale. De exemplu, unii se confruntă adesea cu dificultăți și lucrurile nu decurg bine pentru ei – își pierd locul de muncă, sunt părăsiți de soții și rămân fără nimic acasă. Nu pot nici măcar să-și plătească ipotecile pentru casă și nimic nu pare să meargă bine. Nu au făcut nimic rău, prin urmare de ce li se întâmplă aceste lucruri? Rămânând fără alte opțiuni, recurg la a se închina zeilor falși și spiritelor rele sau caută de urgență pe cineva care să le verifice feng shuiul, astfel încât să-și schimbe norocul și, după ce procedează astfel, lucrurile încep treptat să meargă bine pentru ei. Înainte nu credeau în aceste lucruri, dar acum, când apar probleme, se închină cu sinceritate zeilor falși și spiritelor rele și, înainte de a face orice, trebuie să apeleze la divinație sau la ghicit. Nu-i așa că este epuizant să trăiască în acest fel? (Așa este.) Este de-a dreptul obositor! Deși vor acest lucru, nu pot să trăiască liberi și relaxați sau să scape de constrângerile acestor zicale și reguli. Dacă încalcă aceste reguli, spiritele rele acționează și îi tulbură, iar ei sunt obligați să se supună acelor spirite rele, trebuind să li se închine zilnic pentru ca viața lor să decurgă fără probleme. În schimb, cei care cred în Dumnezeu nu sunt limitați de aceste superstiții feudale sau de lucrările spiritelor rele. Pot să-și schimbe domiciliul sau să plece după bunul plac, fără a fi nevoiți să evite vreun tabu. În China continentală, Partidul Comunist oprimă și persecută mereu credințele religioase. Dacă un credincios nu mai poate trăi într-un loc, trebuie să se mute rapid – are nevoie să aleagă o zi sau o oră de bun augur pentru aceasta sau să se închine la ceva? Nu. Se roagă lui Dumnezeu, iar El îl protejează. Totul este în mâinile lui Dumnezeu – ei nu sunt limitați de aceste lucruri. Oricând vor să mănânce ceva sau să plece de acasă, este nevoie să consulte almanahul sau să vadă dacă nesocotesc un tabu? Nu, se roagă lui Dumnezeu și totul este în mâinile Sale. Când oamenii trăiesc sub stăpânirea și suveranitatea lui Dumnezeu, cu protecția și îndrumarea Lui, spiritele rele și demonii murdari, atât mari, cât și mici, sunt dați la o parte; nu îndrăznesc să acționeze asupra celor care cred în Dumnezeu. Nu sunt acești oameni protejați? Nu trăiesc ei liber și nestingheriți? (Ba da.) Este mare acest har? (Da.) Indiferent dacă ai dobândit deja adevărul sau nu, atât timp cât ești o persoană care crede sincer în Dumnezeu, ești un om predestinat și selectat de Dumnezeu și, când vii înaintea Lui, El te protejează astfel,

îngăduindu-ți să te bucuri de un asemenea har. Ce har imens este acesta! Siguranța ta personală și toate mișcările tale sunt protejate și ocrotite, Dumnezeu Își asumă responsabilitatea pentru aceste lucruri și le protejează, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. De cele mai multe ori, oamenii nici măcar nu se roagă și nu se gândesc în mod conștient: „Mă voi ruga lui Dumnezeu și Îi voi cere să mă protejeze. Sper că totul este bine și nu se întâmplă nimic rău.” Nici măcar nu ai nevoie să te rogi. Atât timp cât ai în inima ta următoarea convingere simplă: „Cred în Dumnezeu; totul este în mâinile Sale”, Dumnezeu va acționa. Oamenii se bucură de un asemenea har imens din partea Lui – oare câștigă puțin? (Câștigă destul de mult.) Dumnezeu este singurul și unicul Suveran din lume. Viața ta și tot ce ai sunt în mâinile lui Dumnezeu. În mâinile acestui Suveran, inima ta se simte liniștită, statornică și calmă și nu ai niciun motiv de îngrijorare. Indiferent câte cunoștințe ai despre Dumnezeu sau câte adevăruri înțelegi, poți fi absolut sigur de acest lucru în inima ta. Totul este în mâinile lui Dumnezeu. În cazul în care credincioșii în Dumnezeu au un loc pentru El în inimile lor și înțeleg adevărul, spiritele rele nu îndrăznesc să-i tulbure, să le facă rău sau să se apropie de ei. Prin urmare, credincioșii nu au nevoie să recurgă la acele practici inutile. Acesta este un har imens – cum mai poți să spui că nu ai câștigat nimic din credința ta în Dumnezeu? Nu cumva ești lipsit de conștiință? Fără să ne uităm la nimic altceva, simplul fapt că pretinzi că nu ai câștigat nimic îți dovedește lipsa totală de conștiință și demonstrează că ai o conștiință întru totul rea; nu mai trebuie să spunem nimic despre restul.

Dumnezeu le dăruiește oamenilor adevărul și viața fără să le ceară nimic în schimb, oferindu-le cuvintele Sale fără a cere nimic în schimb. Deși oamenii ar putea simți că statura lor este încă imatură, că nu au înțeles mult din adevăr și că nu pot exprima clar puținul pe care îl înțeleg, doar aceste lucruri dăruite de Dumnezeu, această afecțiune și iubire – ce har imens este acesta! Dumnezeu le-a dăruit oamenilor cele mai prețioase lucruri; ei au primit cele mai valoroase lucruri din lume de la Dumnezeu. Indiferent dacă ai simțit sau nu, Dumnezeu le-a dăruit deja omului. Ce motive mai au oamenii să se plângă? Sunt ei vrednici să primească aceste lucruri? Cei aleși de Dumnezeu sunt cei mai fericiți oameni din lume. Ai fost selectat și ales de Dumnezeu; ești unul dintre cei mai fericiți și mai norocoși oameni din lume. Cum poți spune că nu ai câștigat nimic? Ai devenit unul dintre cei mai fericiți și mai norocoși oameni fiindcă Dumnezeu te-a selectat și te-a ales și, astfel, spiritele rele și demonii murdari nu îndrăznesc să se apropie de tine. Unii oameni întreabă: „Înseamnă că statutul și identitatea mea au devenit onorabile?” Se poate spune asta? Nu se poate, deoarece toate acestea se datorează iubirii lui Dumnezeu și acțiunilor Sale. Oamenii au câștigat atât de multe! Numai în această viață au câștigat atât de multe. Oare au ei vreun drept să primească toate acestea? Unii care cred în Dumnezeu nu urmăresc deloc adevărul și continuă să spună: „Ce am câștigat din numeroșii ani de credință în Dumnezeu?” Nu poți să calculezi singur? Știi în inima ta dacă înțelegi adevărul, în ce măsură ai comis mai puțin rău și, mai ales, știi în inima ta de cât de mult har te-ai bucurat. Dacă aceste aspecte sunt clare

În inima ta, nu ai spune lucruri atât de lipsite de conștiință. Unii spun și următoarele: „Casa lui Dumnezeu îmi asigură și hrana, îmbrăcămintea și adăpostul.” Nu sunt foarte neînsemnate comparativ cu harul și protecția lui Dumnezeu? Nu cumva nu merită nici măcar menționate? Cu toate acestea, cei cu conștiință simt că fac totuși parte din harul lui Dumnezeu, chiar dacă nu merită menționate. Harul lui Dumnezeu este incomensurabil; Dumnezeu le-a dăruit atât de multe oamenilor! Cât despre acele lucruri materiale, din perspectiva lui Dumnezeu, El nici măcar nu le numără.

Un aspect al acțiunilor lui Dumnezeu este acela de a-i proteja pe oameni, iar altul este de a-i conduce pe calea mântuirii, astfel încât să poată fi mântuiți. Oamenii s-au bucurat de această afecțiune a lui Dumnezeu și de iubirea Sa pentru ei, iar Dumnezeu le-a dăruit har din belșug! În plus, există ceva ce are cea mai mare importanță: adevărul pe care Dumnezeu l-a dăruit oamenilor, și anume cuvintele pe care nimeni din istoria omenirii, din nicio epocă, nu le-a auzit sau primit. Indiferent de câte ori a creat omenirea, Dumnezeu nu a făcut niciodată această lucrare și nu a rostit aceste cuvinte. Toate tainele legate de umanitate, ceea ce oamenii pot răbda, pricepe și înțelege – Dumnezeu vi le-a spus pe toate. Pot aceste taine, aceste adevăruri, să fie măsurate în orice cantitate? Nu pot fi măsurate; oamenii nu se pot desfăta până la epuizarea acestora pe parcursul multor vieți. De ce spun asta? Pentru că aceste cuvinte de la Dumnezeu sunt temelia existenței oamenilor și pot exista veșnic. Dacă ești într-adevăr suficient de norocos să supraviețuiești și să trăiești veșnic, aceste cuvinte și adevăruri de la Dumnezeu te pot aproviziona pe vecie. Ce înseamnă veșnicia? Înseamnă a nu fi limitat de timp, înseamnă a fi nemărginit. Dacă o interpretăm literalmente, înseamnă a nu avea sfârșit – a trăi veșnic, întocmai precum Dumnezeu Însuși. Aceste cuvinte și adevăruri de la Dumnezeu pot exista până la acel timp. „Acel timp” este un concept și o definiție a timpului exprimate în limbaj uman, dar înseamnă de fapt „pe termen nedefinit”. Spune-Mi, este măreață sau nu valoarea acestor cuvinte ale lui Dumnezeu? Este incredibil de măreață! Dacă nu le urmărești, este pierderea ta; înseamnă că ești nesăbuit. Dar dacă le urmărești, aceste cuvinte au pentru tine o valoare care depășește cu mult doar această viață; se extinde în veșnicie. Vor fi mereu eficiente și utile pentru tine și vor avea valoare și însemnătate pentru totdeauna, aprovizionându-te veșnic. Dacă înțelegi aceste cuvinte, le obții și trăiești potrivit lor, vei putea să trăiești veșnic. Vorbind în termeni mai simpli, vei trăi pentru totdeauna, fără să guști moartea. Nu este ceva la care visează oamenii? Vor fi trecut nenumărate epoci, nenumărați oameni vor fi murit, dar tu încă vei rămâne în viață. Prin ce mijloace vei rămâne în viață? Prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, vei avea calificările necesare pentru a continua să trăiești astfel. Ce vei face cu această viață continuă? Ai însărcinarea dată de Dumnezeu, conducerea Lui și ai și o misiune. Care este misiunea ta? Prin faptul că trăiești cuvintele Sale, Dumnezeu vrea să-L preamărești și să fii mărturia Lui. Aceasta e valoarea cuvintelor lui Dumnezeu. Valoarea și semnificația adevărului și cuvintelor pe care oamenii le aud, cu care intră în contact și pe care le experimentează în această epocă vor exista veșnic. De ce vor

exista veșnic? Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu sunt o teologie, o teorie, un slogan sau un tip de cunoaștere, ci sunt cuvintele vieții. Atât timp cât obții aceste cuvinte, trăiești potrivit lor și supraviețuiești prin ele, Dumnezeu îți va permite să continui să trăiești și nu te va lăsa să mori. Cu alte cuvinte, nu te va distruge și nu-ți va lua viața – te va lăsa să trăiești în continuare. Nu este aceasta o binecuvântare măreață? (Ba da, este măreață.) Prin aceste cuvinte, Dumnezeu vrea să guști dinainte această binecuvântare în viața aceasta și să o obții în lumea care va veni. Aceasta este promisiunea lui Dumnezeu. Ținând cont de imensa promisiune făcută de Dumnezeu omenirii, au primit oamenii multe? (Da.) Dumnezeu a făcut o promisiune atât de măreață omenirii, dezvăluind-o tuturor. Ți-a spus despre ea, îngăduindu-ți să vii și să te bucuri de ea în voie. Nu este necesar să-ți sacrifici viața sau să-ți cedezi toate bunurile; trebuie doar să ascuți cuvintele lui Dumnezeu și să acționezi conform cerințelor și dorințelor Sale și poți primi această promisiune de la Dumnezeu. Oare nu a dăruit El multe omenirii? Te afli în prezent pe calea obținerii acestei promisiuni: deși nu ai primit-o încă în totalitate, ai primit puțin? Judecând după promisiunea pe care a făcut-o Dumnezeu omenirii, oamenii au primit destul de multe. Au câștigat un avantaj semnificativ; nu au ieșit în pagubă și nu au suferit deloc pierderi. Au investit doar puțin timp și s-ar putea ca trupul lor să fi îndurat puțină trudă. Poate că au sacrificat întrucâtva fericirea domestică personală, preferințele și dorințele trupesti personale, poate că au renunțat la unele dintre aspirațiile, interesele și dorințele proprii etc. Însă, comparativ cu înțelegerea adevărului, dobândirea mântuirii și primirea promisiunii lui Dumnezeu, toate acele perspective, țeluri și aspirații personale nu merită menționate, deoarece ele pot doar să te ducă în iad, iar Dumnezeu nu-ți va acorda promisiunea Lui pentru acele lucruri. În schimb, când investesc o perioadă limitată de timp, un preț pe care sunt dispuși și capabili să-l plătească, oamenii ajung în cele din urmă să înțeleagă adevărul și să priceapă unele taine, principii pentru conduita proprie, anumite esențe și cauzele principale ale tuturor evenimentelor și lucrurilor și așa mai departe, care nu au fost înțelese de omenire de la crearea de către Dumnezeu. Și mai important, ei dobândesc unele cunoștințe despre Dumnezeu și sunt în stare să se teamă de El. După ce obțin toate acestea, nu merită să plătească un asemenea preț? Ce nemulțumiri au oamenii? De ce spun că nu câștigă nimic din credința în Dumnezeu? Nu cumva conștiința lor a devenit complet putredă? Ai câștigat atât de multe, dar tot nu ești mulțumit. Ce altceva mai vrei? Ai fi mulțumit dacă te-ar face președinte sau miliardar? Dacă Dumnezeu ți-ar da acele lucruri, atunci nu ai fi fost ales de El. Dumnezeu nu vrea să câștige astfel de oameni.

Oamenii spun mereu că nu au câștigat nimic din credința în Dumnezeu, ceea ce arată că nu au conștiință, nu au deloc capacitatea de a înțelege adevărul, nu urmăresc adevărul și au un caracter incredibil de josnic. Astfel de oameni nu au o înțelegere pură privind ceea ce face Dumnezeu, ce le cere și ce le-a dăruit oamenilor, printre altele. În cele din urmă, când se întâmplă ca lucrurile să-i nemulțumească puțin, mânia pe care au acumulat-o din belșug explodează într-o clipă: „Ce am câștigat din credința mea în

Dumnezeu? Trupul meu a suferit foarte mult. Am făcut orice datorie pe care mi-a alocat-o biserica. Indiferent cât de grea sau de obositoare a fost, nu m-am plâns niciodată; oricât de mari au fost dificultățile, n-am spus niciodată nimic. N-am cerut niciodată nimic casei lui Dumnezeu. Ce am câștigat cu marea mea dragoste și marea mea loialitate? Dacă nici măcar eu nu câștig nimic, alții au și mai puține speranțe de a câștiga ceva!” Implicația este: „Voi nu ați oferit la fel de multe ca mine, nu ați plătit prețul pe care l-am plătit eu; dacă nici măcar eu n-am câștigat nimic, ce puteți să câștigați voi? Trebuie să aveți cu toții grijă; nu fiți nesăbuiți!” Nu sunt oare astfel de oameni lipsiți de conștiință? Cei fără conștiință rostesc mereu cuvinte nesăbuite și îndărătnice. Nu pot pricepe nici măcar unul dintre multele adevăruri rostite de Dumnezeu sau dintre numeroasele lucruri și afirmații pure și pozitive, în schimb se agață cu încăpățănare de propriile puncte de vedere: „Îndur greutăți și plătesc un preț pentru Dumnezeu, așa că El trebuie să mă binecuvânteze și să-mi permită să câștig mai mult decât alții. Dacă nu, mă voi descărca, voi exploda, vă voi ocări în toate felurile! Dumnezeu trebuie să-mi acorde orice vreau, iar dacă nu primesc acel lucru, atunci El nu este drept și voi spune că n-am câștigat nimic – spun simplul adevăr!” Nu cumva sunt lipsiți de umanitate? Cuvintele cuiva lipsit de umanitate nu pot în niciun caz să rămână ferme, cu atât mai puțin să se conformeze adevărului; este puțin prea mult să-i ceri adevărul. Cuvintele rostite de cineva trebuie să fie cerințe legitime, afirmații legitime, nu argumente denaturate; trebuie să rămână ferme, indiferent cine le ascultă sau cine le evaluează. Însă cuvintele și acțiunile oamenilor cu o umanitate slabă nu pot să rămână ferme. Când fac crize de furie și își varsă nemulțumirile, unii se gândesc: „De ce spune că n-a câștigat nimic? Este posibil să fi fost cumva nedreptățit de casa lui Dumnezeu? Oare unele dintre acțiunile casei Lui nu sunt în acord cu principiile și nu pot fi scoase la lumină? Acea persoană pare destul de capabilă să îndure greutăți și să plătească un preț de obicei, dar astăzi a izbucnit cu atâta înverșunare, spunând că n-a câștigat nimic; se pare că într-adevăr nu a câștigat nimic. Nu provoacă asta furie unei persoane cu o purtare ireproșabilă? Mai bine aș avea grijă atunci; n-ar trebui să îndur atâtea greutăți sau să plătesc un preț la fel de mare ca atunci când îmi îndeplineam îndatoririle!” Așa devin influențați unii oameni confuzi, care nu au discernământ.

În privința oamenilor care își varsă deseori negativitatea, dacă au într-adevăr puncte de vedere sau idei de exprimat, lăsați-i mai întâi să vorbească și să-și expună opiniile. După aceea, toată lumea va înțelege: „Ei simt că prețul pe care l-au plătit nu corespunde celor câștigate. Simt că nu au câștigat niciun beneficiu și că au suferit pierderi, așa că au devenit potrivnici. Se plâng de Dumnezeu, sperând să se târguiască cu El, cerând har și beneficii!” Poate o persoană obișnuită să discearnă un astfel de individ după ce l-a auzit vorbind? Odată ce toată lumea îl poate discerne, spune-i acelui individ: „Ai terminat de vorbit? Dacă nu mai ai altceva de spus, atunci taci, să nu te faci de rușine. Dacă natura ta ticăloasă este dată în vileag în fața tuturor și nu este înfrânată prompt, va atrage indignarea publică. Atunci când toată lumea te va da în vileag și te va respinge, va fi prea târziu pentru regrete.” Avertizează-i în acest fel și, procedând astfel, îi vei fi

restricționat. Sau ai putea spune și: „Dacă simți că ai ieșit în pagubă, nu ești obligat să crezi în Dumnezeu. Simți că nu ai câștigat nimic, deci ce anume vrei să câștigi? Dacă vrei să faci avere și să devii bogat sau să ocupi o funcție înaltă, atunci îmi pare rău, dar acestea nu sunt lucruri pe care le poate obține cineva doar pentru că și le dorește; sunt chestiuni rânduite de Dumnezeu. Apariția lui Dumnezeu și lucrarea Sa de mântuire a omului nu au rolul de a le oferi oamenilor aceste lucruri. Mergi oriunde le poți obține; casa lui Dumnezeu nu este lumea, nu-i poate mulțumi pe diavoli și pe satane. Ai face mai bine să nu ceri astfel de lucruri de la casa lui Dumnezeu și nici de la frați și surori; dacă îndrăznești să-l ceri aceste lucruri lui Dumnezeu, atunci Îi vei ofensa firea și Îi vei atrage mânia. Aceasta deoarece Dumnezeu le-a dăruit mult har oamenilor și le-a dat chiar mai multe adevăruri care să fie viața lor. Faptul că nu consideri valoroasă obținerea adevărului arată că ești nesăbuit și ignorant.” Toată lumea le reproșează și îi emondează așa. Ce părere ai despre această practică? Sau poți spune: „Casa lui Dumnezeu nu-ți datorează nimic. Faptul că te-ai consumat pentru Dumnezeu și ți-ai îndeplinit îndatoririle a fost pe deplin voluntar. Știi de cât de mult har te-ai bucurat de la Dumnezeu de când ai început să crezi în El și să-ți faci îndatoririle? Dacă ai avea câtuși de puțină conștiință, n-ar trebui să-l spui lui Dumnezeu că n-ai câștigat nimic; ar trebui să vii înaintea Lui și să-ți recunoști problemele. Dacă într-adevăr crezi că Dumnezeu este adevărul, că tot ceea ce face El este adevărul și cuvintele Sale sunt adevărul, atunci n-ar trebui să spui asta; n-ar trebui să te plângi. Atitudinea ta actuală nu este una pe care ar trebui să o aibă cineva care crede în Dumnezeu, nici nu este atitudinea pe care ar trebui să o aibă cineva care caută adevărul. Încerci să te revolți, să-ți readuci în discuție vechile probleme cu Dumnezeu! Încerci să te desparți de El, să-ți reglezi conturile finale! Dar Dumnezeu nu-ți datorează nimic și nici casa lui Dumnezeu. Dacă ai de gând să-ți reglezi conturile cu casa lui Dumnezeu, atunci grăbește-te să o părăsești. Nu sâcâi casa lui Dumnezeu, altfel Îi vei provoca mânia și El te va lovi. Nu ar fi o consecință bună. Dacă ai conștiință sau rațiune, ar trebui să te calmezi pentru a te ruga și a căuta, pentru a vedea dacă există ceva greșit cu perspectiva din spatele urmăririi tale în credința în Dumnezeu și dacă într-adevăr calea pe care te afli este cea pe care îți cere Dumnezeu să mergi. Ai atât de multe cerințe iraționale de la Dumnezeu, ai resentimente atât de mari; aceasta arată că nu a mers ceva bine în urmărirea ta. Nu ai acumulat resentimente atât de profunde doar într-o zi sau două; acestea se acumulează de mult timp. Sau poate că vii înaintea lui Dumnezeu având în minte un punct de vedere greșit de când ai început să crezi în El și, indiferent ce a spus El, ai fost amorțit, așa încât nu ai niciun sentiment de remușcare sau recunoștință. Poate că din cauza asta sunt lucrurile așa astăzi. Mai bine te-ai grăbi să mărturisești și să te pocăiești; încă mai este timp să te pocăiești. Dacă nu te pocăiești și continui să faci rău și să-ți verși negativitatea, vei deveni un diavol, un antihrist. Când casa lui Dumnezeu te va îndepărta, nu vei mai avea nicio șansă de a fi mântuit – ce este condamnat de casa lui Dumnezeu este condamnat și de Dumnezeu. Îți dăm această avertizare ținând cont de capacitatea ta de a îndura greutatea și de a plăti

un preț de-a lungul numeroșilor tăi ani de credință în Dumnezeu. Îți dăm o șansă. Dacă insiști să mergi pe calea ta și refuzi să ascuți sfaturile, iar casa lui Dumnezeu decide să te îndepărteze, nu vei mai fi atunci un frate sau o soră. Nu vei avea nicio speranță de a fi mântuit. Când va veni acel moment, într-adevăr nu vei fi câștigat nimic. Nu regreta atunci. Cel mai important pentru tine acum este să-ți schimbi gândurile, punctele de vedere și direcția urmăririi. Nu mai căuta mereu să câștigi ceva. Ascultă cuvintele lui Dumnezeu; vezi la cât de mult din ceea ce dezvăluie Dumnezeu despre firile corupte ale oamenilor poți reflecta și cât de mult poți cunoaște în tine. Ai rezolvat problemele pe care le poți identifica la tine, cele pe care le poți vedea clar? Ți-ai recunoscut răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu? Ai rezolvat-o? Cea mai mare problemă cu care te confrunți acum este că vrei mereu să-ți reglezi conturile cu Dumnezeu – ce este această problemă? Nu este o problemă care trebuie rezolvată? Crezi mereu în Dumnezeu cu o anumită intenție, cu o tranzacție în minte; ești mereu dornic să câștigi binecuvântări, sperând să oferi efortul, consumul și suferința trupească în schimbul binecuvântărilor Împărăției Cerurilor – nu este aceasta logica unui bandit? De ce nu te uiți cărui tip de oameni le acordă Dumnezeu binecuvântări, care sunt cerințele lui Dumnezeu de la oameni, ce le-a spus El oamenilor și ce trebuie să obțină ei pentru a reuși să primească promisiunile Sale? Dacă într-adevăr crezi în Dumnezeu și chiar vrei să fii mântuit, atunci nu încerca mereu să câștigi ceva de la Dumnezeu. Trebuie să te uiți la cât de multe dintre cuvintele Sale ai pus în practică, dacă ești o persoană care Îi urmează cuvintele. A urma cuvintele lui Dumnezeu înseamnă să practici și să trăiești conform cerințelor Sale și adevărilor-principii, nu doar să suferi puțin fizic și să plătești un mic preț. Firea ta coruptă nu este remediată și există intenții în toate prețurile pe care le plătești și în toate greutățile pe care le înduri. Dumnezeu nu aprobă acest lucru; nu vrea un asemenea preț. Dacă insiști să-ți reglezi conturile cu Dumnezeu, dacă insiști să te cerți și să lupți cu El, atunci Îi ofensezi firea și te va lăsa să faci cum crezi, căzând în iad pentru a fi pedepsit. Aceasta este pedeapsa pentru răul făcut. Te-ai bucurat de multe binecuvântări și haruri de la Dumnezeu, iar El ți-a oferit un tratament material special. Deja ai primit ceea ce ar fi trebuit să primești – ce altceva mai vrei de la Dumnezeu?” Dacă ai avea părtășie cu aceste cuvinte, nu s-ar domoli puțin, la auzul lor, starea de spirit de a se plânge a unei persoane care are puțină conștiință și rațiune? Sunt acestea cuvinte de înțelegere pură în acord cu adevărul? (Da.) Dacă o persoană are umanitate și rațiune, le poate înțelege și accepta. Doar cei fără umanitate, cei care nu au conștiință și rațiune, ar crede că aceste cuvinte încearcă să-i înșele, că sunt o retorică pompoasă, că sunt nedemne de încredere și că nu sunt la fel de benefice în mod tangibil precum harul vizibil sau binecuvântările materiale. Așadar, înainte ca aceștia să vadă acele beneficii tangibile, orice spui este inutil; nu vor accepta. S-ar putea să nu ți se opună în față, dar fără știrea ta, vor continua să se împotrivescă în inimile lor, vărsând negativitate din când în când, etalându-și contribuțiile proprii, numărând greutățile pe care le-au îndurat, precum și felul în care îi tratează casa lui Dumnezeu, în care pătimesc

de pe urma casei lui Dumnezeu – păstrează mereu aceste lucruri în inimile lor. Orice li s-ar întâmpla, atât timp cât nu primesc ceea ce-și doresc, bestialitatea lor izbucnește, ei explodează de furie, expunându-și comportamentul rușinos și vărsându-și negativitatea. Ar trebui să încerci totuși să convingi astfel de indivizi? Dacă, după o simplă îndemnare, tot dau dovadă de același caracter, vechile lor probleme revin și caracterul lor diabolic izbucnește din nou, ce ar trebui făcut? Este timpul atunci să impunem restricții. Nu le lăsați șansa de a se căi. Sunt mere putrede; sunt mizerabili nesăbuiți și încăpățânați. În ce sens sunt „mizerabili nesăbuiți și încăpățânați”? În sensul că nu acceptă calea pură și lucrurile pozitive. În schimb, adoptă argumente denaturate, erezii și sofisme, agățându-se de propriile puncte de vedere de a obține beneficii tangibile, de a profita și de a nu suferi pierderi. Indiferent cum are părtășie casa lui Dumnezeu despre adevăr, ei spun întotdeauna: „Toate acelea sunt cuvinte care sună frumos. Cine nu poate spune câteva lucruri frumoase? Dacă ai ieși în pagubă, n-ai spune asta.” Se agață cu încăpățănare de astfel de opinii și, când se întâmplă ceva neplăcut sau suferă o pierdere, simt că nu au câștigat nimic din credința lor în Dumnezeu și își varsă din nou negativitatea. Ar mai trebui să li se acorde o șansă? Nicio altă șansă. Dacă nu-și fac bine îndatoririle, tulburându-i în schimb pe alții, opriți-i și restricționați-i imediat. Nu-i lăsați să vorbească liber. În cazul în care continuă să răspândească negativitate și să îi tulbure pe alții, nu le mai arătați curtoazie. Înlăturați-i în mod grabnic. Asta nu arată o lipsă de iubire, nu-i așa? (Așa e.) Adevărul le-a fost oferit pe tavă în timpul părtășiei, dar ei nu-l pot asimila, indiferent cum este spus în părtășie – ce indică acest lucru? La prima vedere, acești indivizi par a fi neîncrezători, dar, în esență, sunt diavoli. Au venit în casa lui Dumnezeu să ceară har și binecuvântări de la El, să obțină beneficii și nu vor avea odihnă până nu le obțin. Dacă nu au câștigat niciun beneficiu după ce cred o vreme, firile lor satanice vor izbucni; își vor vărsa nemulțumirea față de Dumnezeu, vor face rău și vor provoca tulburări. Aceștia sunt diavoli. Mica măsură în care au suferit și s-au consumat, lucru pe care și l-au asumat, nu reprezintă în mod fundamental practicarea cuvintelor lui Dumnezeu. Nu are legătură decât cu încheierea unui târg, cu obținerea de beneficii și binecuvântări pentru ei înșiși. Când se abat unele lucruri asupra celor care vor mereu să câștige ceva din credința lor în Dumnezeu, iar aceștia sunt negativi și slabi, spun mereu: „Nu am câștigat nimic din credința mea în Dumnezeu.” Apoi renunță și încep să acționeze nechibzuit, caută să riposteze și își varsă adesea negativitatea pentru a-și arăta emoțiile de nemulțumire. Am avut deja părtășie despre felul în care să tratăm astfel de oameni: ar trebui să ne ocupăm de ei conform principiilor. Dacă pot accepta adevărul și garantează că nu vor provoca mai multe tulburări în viitor, li se poate oferi o altă șansă de a rămâne în biserică. Dacă sunt mereu gata să tulbure și să prejudicieze lucrarea și viața bisericii, atunci înlăturați-i. Scopul este de a proteja lucrarea bisericii și de a vă asigura că aleșii lui Dumnezeu pot trăi netulburați viața bisericească. Această decizie este luată și această metodă este adoptată pe baza acestui principiu. Este adecvat.

În viața bisericească, cine mai este predispus să-și verse negativitatea? Unii oameni își îndeplinesc datoria fără rezultate, făcând mereu greșeli; nu reflectează asupra propriei persoane, ci simt mereu că Dumnezeu nu este drept sau corect, că îi tratează mereu pe alții cu bunăvoință și pe ei nu, că îi privește cu dispreț și nu-i luminează niciodată și de aceea nu obțin niciodată rezultate în îndeplinirea datoriei lor și nu sunt niciodată capabili să-și atingă scopul de a ieși în evidență și de a fi stimați. În inima lor, ajung să se plângă de Dumnezeu și, în acest timp, înlăuntrul lor iau naștere gelozia, dezgustul și ura față de cei care își fac îndatoririle cu loialitate. Ce fel de umanitate au astfel de oameni? Nu sunt meschini? Și, pe lângă asta, nu eșuează în încercarea de a înțelege cum să urmărească adevărul în credința lor în Dumnezeu? Nu înțeleg ce este credința în Dumnezeu. După părerea lor, credința în Dumnezeu și îndeplinirea unei datorii sunt precum examenele de admitere la universitate date de elevi, fiind mereu nevoiți să compare punctajele și clasamentele. Așadar, acordă o mare importanță acestor lucruri. Nu este aceasta starea lor? În primul rând, din perspectiva înțelegerii adevărului, au astfel de oameni înțelegere spirituală? Nu au și nu înțeleg ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și să urmărești adevărul. Pe de o parte, acordă o mare importanță clasamentului în raport cu alții; pe de altă parte, folosesc mereu o metodă de punctare pentru a evalua cât de bine își realizează alții îndatoririle și cât de bine le realizează ei, ca și cum ar evalua elevii la școală, măsurând credința oamenilor în Dumnezeu și îndeplinirea îndatoririlor lor prin această metodă. Nu cumva este ceva în neregulă cu asta? În plus, nu este greșit modul plin de efort în care își îndeplinesc îndatoririle? Nu-și îndeplinesc îndatoririle cu efortul de a studia și de a da teste? (Ba da.) De ce spunem asta? Înțeleg asemenea oameni cum să caute principiile când cred în Dumnezeu și își realizează îndatoririle? Sunt capabili să caute principiile? Dintr-un punct de vedere, nu știu cum să caute principiile. Cum ar trebui să citească oamenii cuvintele lui Dumnezeu, cum ar trebui să aibă părtașie despre adevăr și cum să-și facă în mod adecvat îndatoririle – ei nu înțeleg aceste chestiuni, nici nu le pasă de ele. Știu doar că trebuie să găsească principii și să acționeze potrivit lor, dar nu înțeleg ce stipulează principiile, ce anume cere Dumnezeu sau cum acționează alții conform principiilor. Pur și simplu nu pricep. Și, din alt punct de vedere, sunt oare capabili să evalueze îndeplinirea unei datorii pe baza standardelor lui Dumnezeu pentru a evalua dacă îndeplinirea îndatoririlor de către oameni este conform standardului, precum și principiile pe care le cere El oamenilor în îndeplinirea datoriei lor? Pot să înțeleagă aceste chestiuni din cuvintele lui Dumnezeu și din părtașia fraților și surorilor? În primul rând, nu înțeleg nici cuvintele Sale, nici chestiunile privind îndeplinirea unei datorii. După ce încep să creadă în Dumnezeu și să facă îndatoriri, ei cugetă: „Când eram la școală, am descoperit o regulă: atât timp cât ești dispus să muncești din greu și să studiezi mai mult, poți să primești note mari. Așadar, voi proceda la fel în credința mea în Dumnezeu. Voi citi mai mult cuvintele lui și mă voi ruga mai mult. În timp ce alții discută sau mănâncă, voi învăța imnuri și voi memora cuvintele lui Dumnezeu. După un astfel de efort, ținând cont de

munca mea asiduă, de sânguină și hărnicia mea, Dumnezeu mă va binecuvânta cu siguranță, iar îndeplinirea datoriei mele va fi cu certitudine rodnică. Sunt sigur că voi avea un punctaj mare printre ceilalți și voi fi apreciat și promovat.” Totuși, în ciuda faptului că procedează astfel, tot nu-și pot împlini dorințele: „De ce tot sunt mai puțin eficient decât alții în îndeplinirea datoriei mele? Cum voi fi vreodată promovat sau folosit pentru sarcini importante? Nu înseamnă asta că nu există nicio speranță? M-am născut competitiv, nedorindu-mi să rămân în urma altora. Așa am fost la școală și tot așa sunt în credința mea în Dumnezeu. Sunt hotărât să depășesc pe oricine mă întrece. Nu mă voi opri până voi reuși!” Cu metoda și abordarea corecte – doar folosind efortul de a studia din greu pentru a citi mai multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și a învăța mai multe imnuri; neparticipând la discuții inutile, neaxându-se pe a se găti, dormind mai puțin și desfătându-se mai puțin, subjugându-și trupul și necomplăcându-se în confortul trupesc – ei cred că vor putea atunci să primească binecuvântările lui Dumnezeu și sunt siguri că vor obține rezultate în îndeplinirea datoriei lor. Cu toate acestea, lucrurile decurg mereu altfel decât se așteptau: „De ce încă fac mereu greșeli când îmi fac datoria și de ce tot nu pot să o fac la fel de bine ca alții? Alții fac lucrurile rapid și bine, iar conducătorul îi laudă și îi stimează mereu. Am îndurat atât de multe suferințe și greutăți. De ce totuși nu obțin rezultate?” În timp ce cugetă la acest lucru, fac în cele din urmă o descoperire importantă: „Se pare că Dumnezeu este nedrept. Cred în Dumnezeu de atât de mult timp și abia acum văd asta! Dumnezeu este milostiv cu cine vrea el să fie. Așadar, de ce nu vrea să fie milostiv cu mine? Oare pentru că sunt prost, pentru că lingușirea și elocvența mă depășesc, pentru că nu sunt ager la minte? Sau pentru că arăt prea obișnuit și nu sunt foarte educat? Așa mă dezvăluie Dumnezeu, nu-i așa? Am citit atât de multe dintre cuvintele lui – de ce nu este milostiv cu mine, ci mă dezvăluie în schimb?” Gândindu-se la asta, devin negativi: „Nu mai vreau să-mi fac datoria. N-am fost binecuvântat de Dumnezeu când mi-am făcut datoria și am citit mai multe dintre cuvintele lui, dar el nu m-a luminat. Se spune în cuvintele lui că Dumnezeu este milostiv cu cine vrea el să fie și arată milă cui vrea. Nu sunt o persoană căreia Dumnezeu îi arată milă sau față de care este milostiv. De ce să sufăr acest chin?” Cu cât se gândesc mai mult, cu atât devin mai negativi și cu atât simt mai puțin că au o cale de urmat. Se simt sufocați de doleanțele lor și nu mai vor să-și facă datoria, iar când și-o îndeplinesc, o fac doar mecanic. Oricum ar avea alții părtașie despre principii, nu îi pot face să înțeleagă. Nu există nicio reacție în sinea lor. Când sunt în acest tip de stare, au vreo intrare în viață? Au vreo loialitate în îndeplinirea datoriei lor? Nu mai au, iar puținul efort și sânguină pe care le aveau cândva au dispărut și ele. Așadar, ce a mai rămas în inimile lor? „Pur și simplu îmi voi face planurile din mers și voi lua lucrurile așa cum vin. Dumnezeu ar putea să mă dezvăluie și să mă elimine oricând, renunțând la mine. Când va veni ziua în care nu voi avea voie să-mi fac datoria, nu o voi face. Știu că nu sunt suficient de bun. Poate că Dumnezeu nu m-a eliminat încă, dar știu că nu mă place. Este doar o chestiune de timp până când voi fi eliminat.” Aceste gânduri și opinii iau naștere în inimile lor și, când interacționează

cu alții, le scapă ocazional astfel de remarci: „Continuați cu toții să credeți cu toată convingerea! Credința și îndeplinirea îndatoririlor voastre vor fi cu siguranță binecuvântate de Dumnezeu. Eu sunt lipsit de speranță. Sunt la capătul drumului meu. Oricât de sârguincios sau de muncitor aș fi, este în zadar. Dacă lui Dumnezeu nu-i place de cineva, niciun efort pe care-l depune acesta nu este de folos. Îmi fac datoria depunând efort cât sunt capabil; dacă eforturile mele nu au unde să ajungă, nu se poate face nimic în privința asta. Îi poate Dumnezeu constrânge pe oameni să facă lucruri care îi depășesc? Dumnezeu nu poate forța un pește să trăiască pe uscat!” Ce se spune aici? Implicația este aceasta: „Așa sunt eu. Oricum m-ar trata Dumnezeu, aceasta va fi atitudinea mea.” Spuneți-Mi, de ce ar mai vrea cineva cu o asemenea atitudine și intenție să primească binecuvântările lui Dumnezeu? Pot această stare și această atitudine pe care le-au căpătat să-i influențeze pe alții? Pot avea cu ușurință o influență negativă și potrivnică, conducându-i pe alții la negativitate și slăbiciune. Oare nu înseamnă asta că-i induc în eroare pe alții și le fac rău? Oamenii cu un asemenea grad de negativitate sunt diavoli, nu-i așa? Diavolii nu iubesc niciodată adevărul.

Unii oameni nu-și varsă negativitatea în discursuri lungi; pur și simplu rostesc câteva fraze: „Sunteți cu toții mai buni decât mine. Sunteți cu toții foarte binecuvântați. Eu sunt lipsit de speranță. Oricât m-aș strădui, este inutil. Nu am nicio speranță de a primi binecuvântările lui Dumnezeu.” Deși cuvintele sunt simple și par să nu creeze probleme, sunând de parcă s-ar autoexamina, s-ar diseca și ar accepta fapte precum calibrul slab și neajunsurile proprii, în realitate, ei varsă un fel de negativitate invizibilă. Aceste cuvinte transmit sarcasm și batjocură, precum și împotrivire și, desigur, cu atât mai mult, transmit nemulțumire față de Dumnezeu, alături de o stare de spirit negativă și deprimantă. Aceste cuvinte negative ar putea fi puține, dar această stare de spirit, ca o boală contagioasă, îi poate afecta pe alții. Deși nu spun în mod explicit: „Nu mai vreau să-mi fac îndatoririle, nu am nicio speranță de mântuire și sunteți și voi toți în pericol”, ei trimit un semnal care îi face pe oameni să simtă că, dacă acest individ nu are nicio speranță de mântuire în ciuda eforturilor sale, atunci cei care nu încearcă au probabil și mai puține speranțe. Prin transmiterea acestui semnal, ei le spun tuturor: „Speranța este importantă. Dacă Dumnezeu nu-ți dă speranță, dacă Dumnezeu nu te binecuvântează, atunci totul este în zadar, indiferent cât de mult efort depui.” După ce majoritatea oamenilor acceptă acest semnal, credința lor lăuntrică în Dumnezeu nu poate decât să slăbească, iar loialitatea și sinceritatea de care ar trebui să dea dovadă când își fac îndatoririle sunt mult diminuate. Deși își varsă această negativitate fără o intenție clară de a-i induce în eroare pe oameni sau de a-i atrage de partea lor, această stare de spirit negativă îi afectează rapid pe alții, făcându-i să simtă o criză, simțind că eforturile lor sunt irosite cu ușurință; îi face să trăiască pe baza sentimentelor lor, folosindu-se de sentimente pentru a face speculații despre Dumnezeu și analizând și scrutând atitudinea și sinceritatea Lui față de oameni pe baza aparențelor superficiale. Când această stare de spirit negativă este transmisă altora, aceștia nu pot decât să se îndepărteze de

Dumnezeu, să înțeleagă greșit și să se îndoiască de spusele Lui, fără să-l mai creadă cuvintele. În același timp, nu mai au sinceritate față de îndatoririle lor; nu sunt dispuși să plătească un preț și nici să aibă loialitate. Acesta este impactul acestor remarci negative asupra oamenilor. Care este consecința acestui impact? După ce aud aceste cuvinte, oamenii nu dobândesc edificare, cu atât mai puțin ajung să se cunoască pe sine, să-și descopere neajunsurile sau să devină capabili să practice adevărul și să-și facă îndatoririle conform principiilor – nu obțin niciunul dintre aceste rezultate pozitive. În schimb, acest impact îi face să devină mai negativi, să se gândească să renunțe la urmărirea adevărului și să nu mai fie hotărâți în îndatoririle lor. De ce și-au pierdut credința? (Pentru că simt că nu au nicio speranță de mântuire.) Așa e, ai acceptat acest mesaj și simți că nu ai nicio speranță de mântuire și, prin urmare, nu ești dispus să depui un efort pentru a-ți face datoria. Acest comportament arată că nu urmărești cu sinceritate adevărul, ci judeci mereu pe baza sentimentelor, stărilor de spirit și presupunerilor dacă Dumnezeu este mulțumit de tine, dacă ai speranțe de mântuire și dacă Dumnezeu îți aprobă îndeplinirea datoriei. Când judecă aceste lucruri pe baza unor presupuneri, oamenii nu au multă motivație de a practica adevărul. De ce? Pot ei să-L judece pe Dumnezeu cu exactitate atunci când Îl judecă pe baza unor presupuneri? Pot să facă presupuneri cu precizie despre fiecare gând și idee pe care le are Dumnezeu? (Nu.) Mințile oamenilor sunt pline de înșelăciune, tranzacții, filosofii pentru interacțiuni lumești, de logica Satanei și așa mai departe. Care sunt consecințele presupunerilor despre Dumnezeu pe care le fac oamenii pe baza acestor lucruri? Ajung să se îndoiască de Dumnezeu, să se îndepărteze de El și chiar să își piardă complet credința în El. Când oamenii își pierd complet credința în Dumnezeu, în inima lor va apărea în mod inevitabil un mare semn de întrebare în legătură cu existența Lui. În acel moment, va lua sfârșit perioada lor de credință în Dumnezeu – sunt pe deplin distruși. În plus, este corect ca oamenii să facă presupuneri despre Dumnezeu? Este aceasta atitudinea pe care o ființă creată ar trebui să o aibă față de Creator? În mod clar, nu este. Oamenii nu ar trebui să facă presupuneri despre Dumnezeu, nici să facă speculații în legătură cu gândirea sau cu gândurile Lui despre oameni. Acest lucru este în sine greșit; oamenii și-au asumat o perspectivă și o poziție incorecte.

Oamenii nu ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu cu presupuneri, speculații, îndoială sau suspiciune, nici să-L judece pe baza gândurilor și punctelor de vedere umane, a filosofiilor pentru interacțiuni lumești sau a cunoștințelor academice. Așadar, cum ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu? În primul rând, ar trebui să creadă că Dumnezeu este adevărul. Cerințele lui Dumnezeu de la oameni, intențiile Sale față de ei, dragostea și ura Lui față de oameni, rânduilele, gândurile și ideile Sale pentru diverse tipuri de oameni și așa mai departe nu au nevoie de speculațiile tale; aceste chestiuni au explicații clare și semnificații clare în cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie doar să crezi, să cauți și apoi să practici conform cuvintelor lui Dumnezeu – este așa de simplu. Dumnezeu nu-ți cere să judeci pe baza sentimentelor intențiile față de tine sau modul în care Te privește.

Așadar, crezi că nu ai nicio speranță de mântuire – este acesta un sentiment sau un fapt? Au spus cuvintele lui Dumnezeu asta? (Nu.) Atunci, ce spun cuvintele Sale? Dumnezeu le spune oamenilor cum să caute adevărul pentru a găsi soluții și calea de practicare a adevărului ori de câte ori se confruntă cu o problemă sau dezvăluie firi corupte. Aceasta confirmă un lucru: este adevărat că Dumnezeu vrea să mântuiască oamenii și să le transforme firile corupte; El nu te înșală și acestea nu sunt vorbe goale. Crezi că nu ai nicio speranță de mântuire, dar aceasta e doar o stare de spirit temporară, un sentiment produs într-un anumit mediu. Sentimentele tale nu reprezintă dorințele sau intențiile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin gândurile Sale, și nu reprezintă nici adevărul. Prin urmare, dacă trăiești pe baza acestui sentiment, dacă faci presupuneri despre Dumnezeu pe baza acestui sentiment, folosindu-l pentru a înlocui dorințele lui Dumnezeu, atunci te înșeli grav și ai căzut în capcana Satanei. Ce ar trebui să faci în această situație? Nu te baza pe sentimente. Unii oameni spun: „Dacă n-ar trebui să ne bazăm pe sentimente, pe ce ar trebui să ne bazăm?” Este inutil să te bazezi pe ceva ce este al tău; sentimentele umane nu reprezintă adevărul. Cine știe cum a luat naștere sentimentul tău, de unde a venit cu adevărat? Dacă a fost produs de inducerea în eroare de către Satana, atunci este problematic. În orice caz, indiferent cum a apărut sentimentul, el nu reprezintă adevărul. Cu cât sentimentele și intuițiile cuiva sunt mai intense, cu atât mai mult acea persoană trebuie să caute adevărul, să vină înaintea lui Dumnezeu și să reflecteze asupra ei. Sentimentele umane, pe de o parte, și faptele și adevărul, pe de altă parte, sunt două lucruri diferite. Pot sentimentele să-ți ofere adevărul? Îți pot aduce o cale de practică? Nu pot. Numai cuvintele lui Dumnezeu și numai adevărul îți pot aduce o cale de practică, îți pot aduce schimbarea și îți pot deschide o cale de ieșire. Prin urmare, ceea ce ar trebui să practici nu este căutarea propriilor sentimente – sentimentele tale nu sunt importante. Ceea ce ar trebui să faci este să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta adevărul, pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu prin cuvintele Sale. Cu cât te bazezi mai mult pe sentimente, cu atât mai puțin ai o cale de urmat, cu atât cazi mai adânc în negativitate și cu atât crezi mai mult că Dumnezeu este nedrept, că nu te-a binecuvântat. În schimb, dacă lași deoparte aceste sentimente pentru a căuta adevărurile-principii, pentru a vedea ce acțiuni de pe parcursul îndeplinirii datoriei tale au încălcat adevărurile-principii, ce acțiuni au fost făcute conform voinței tale și nu au nicio legătură cu adevărurile-principii, atunci vei descoperi pe parcursul căutării că ai prea mult o voință proprie, prea multe închipuiri. Doar aplicând acest strop de seriozitate, vei descoperi multe probleme: „Sunt prea răzvrătit, prea încăpățânat, prea arogant! Problema nu este că n-am nicio speranță de mântuire; sentimentele mele sunt greșite. Problema este că n-am luat în serios cuvintele lui Dumnezeu și n-am practicat conform adevărurilor-principii. Mă plâng mereu că Dumnezeu nu mă binecuvântează, nu mă îndrumă și este părtinitor, dar, de fapt, nu am recunoscut că sunt superficial, încăpățânat și nehibzuit în îndeplinirea datoriei mele – aceasta e vina mea. Acum mi-am dat seama: Dumnezeu nu este părtinitor. Când

oamenii nu caută adevărul sau nu vin înaintea Lui, Dumnezeu este deja bun cu ei prin faptul că nu le retrage calificarea de a îndeplini o datorie; Dumnezeu este deja foarte îngăduitor în această privință. Totuși, încă eram plin de doleanțe, chiar luptându-mă și certându-mă cu Dumnezeu. Înainte credeam că sunt destul de bun, dar acum văd că nu este deloc adevărat. Nimic din ce făceam nu se baza pe principii; faptul că Dumnezeu nu m-a disciplinat a fost harul Său – mi-a recunoscut statura mică!” Printr-o astfel de căutare, vei înțelege unele adevăruri și vei putea să iei inițiativa pentru a practica în mod activ în conformitate cu adevărurile-principii. Puțin câte puțin, vei simți că ai niște principii în comportamentul tău și în îndeplinirea datoriei tale. În acel moment, nu te vei simți oare mult mai împăcat în conștiința ta? „Înainte simțeam că nu am nicio speranță de mântuire, dar acum de ce a devenit tot mai slab acest sentiment, această conștientizare? Cum de s-a schimbat această stare? Înainte credeam că nu am nicio speranță; oare acest lucru nu reprezenta doar negativitate, împotrivire și luptă împotriva lui Dumnezeu? Am fost mult prea răzvrătit!” După ce te supui, fără să-ți dai seama, vei începe pe parcursul îndeplinirii datoriei tale să înțelegi unele principii și nu te vei mai compara cu alții; te vei concentra doar asupra modului în care să eviți superficialitatea și să-ți faci îndatoririle conform principiilor. În mod inconștient, nu vei mai simți că nu poți fi mântuit și nu vei mai fi blocat în acea stare negativă; îți vei face îndatoririle conform principiilor și vei simți că relația ta cu Dumnezeu a devenit normală. Când vei avea această senzație, te vei gândi: „Dumnezeu nu m-a abandonat; pot să-l simt prezența și pot să-l simt îndrumarea și binecuvântările când Îl caut pe Dumnezeu în timp ce-mi realizez îndatoririle. Simt în sfârșit că Dumnezeu îi binecuvântează pe alții și mă binecuvântează și pe mine și că nu este părtinitor; se pare că încă am speranță de mântuire. Se pare că drumul pe care mergeam înainte era greșit; făceam mereu lucrurile de mântuială și comiteam greșeli nehibzuite când îmi făceam datoria și chiar credeam că mă descurc bine, trăind în lumea mea mică și admirându-mă singur. Acum văd că era o mare greșală să procedez așa! Trăiam complet într-o stare în care vociferam împotriva lui Dumnezeu și mă împotriveam Lui – nu-i de mirare că nu primeam luminarea Lui. Cum aș putea să primesc luminarea lui Dumnezeu, dacă nu acționez conform principiilor?” Vezi, două moduri complet diferite de a practica, două moduri complet diferite de a trata ideile proprii, duc în cele din urmă la rezultate diferite.

Oamenii nu pot trăi pe baza sentimentelor în credința lor în Dumnezeu. Sentimentele oamenilor sunt doar stări de spirit trecătoare – au vreo legătură cu finalul lor? Cu faptele? (Nu.) Când oamenii se îndepărtează de Dumnezeu, când trăiesc într-o stare de spirit în care Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu sau l se împotrivesc, se luptă cu Dumnezeu și vociferează împotriva Lui, atunci au abandonat complet grija și protecția lui Dumnezeu și nu mai au un loc pentru El în inimile lor. Când oamenii trăiesc într-o astfel de stare, nu pot să nu trăiască după propriile sentimente. Un oarecare gând neînsemnat îi poate necăji atât de mult încât nu pot să mănânce sau să doarmă, o remarcă neglijentă din partea cuiva îi poate cufunda în presupuneri și nedumerire, chiar și un singur coșmar îi

poate face să fie negativi și să Îl înțeleagă greșit pe Dumnezeu. Odată ce s-a conturat acest tip de cerc vicios, oamenii stabilesc faptul că s-a terminat pentru ei, că și-au pierdut toate speranțele de a fi mântuiți, că au fost părăsiți de Dumnezeu și că El nu îi va mântui. Cu cât gândesc mai mult în acest fel și cu cât au mai multe astfel de sentimente, cu atât mai mult sunt cufundați în negativitate. Motivul real pentru care oamenii au aceste sentimente este că nu caută adevărul sau nu practică în conformitate cu adevărurile-principii. Atunci când li se întâmplă ceva, oamenii nu caută adevărul, nu practică adevărul și întotdeauna merg pe drumul lor, trăind în propria creativitate meschină. Își petrec fiecare zi comparându-se cu ceilalți și concurând cu ei, invidiindu-i și urându-i pe toți cei pe care îi consideră mai buni decât ei și luându-i în derâdere și batjocorindu-i pe toți cei pe care îi consideră a fi mai prejos decât ei, trăind în firea Satanei, nefăcând lucrurile conform adevărilor-principii și refuzând să accepte sfaturi de la oricine. Acest lucru îi face să aibă tot felul de dezamăgiri, să facă speculații și să judece, iar ei devin mereu anxioși. Și oare nu merită asta? Doar ei pot îndura asemenea consecințe negative – și chiar o merită. Ce cauzează toate acestea? Faptul că oamenii nu caută adevărul, sunt prea aroganți și neprihăniți de sine, acționează mereu conform propriilor idei, se dau mereu în spectacol și se compară cu ceilalți, încearcă mereu să se distingă, Îi cer mereu lui Dumnezeu lucruri absurde și așa mai departe – toate aceste lucruri îi fac pe oameni să se îndepărteze treptat de Dumnezeu, să I se împotrivească și să încalce adevărul iar și iar. În cele din urmă, se cufundă în întuneric și negativitate. Și, în astfel de momente, oamenii nu au o înțelegere adevărată a propriei răzvrățiri și împotriviri și cu atât mai puțin este posibil să abordeze aceste lucruri cu atitudinea corectă. În schimb, ei se plâng de Dumnezeu, Îl înțeleg greșit și fac presupuneri în legătură cu El. Când se întâmplă acest lucru, oamenii își dau în sfârșit seama de corupția lor foarte profundă și de faptul că ei sunt prea problematici, așa că stabilesc că sunt genul de oameni care I se opun lui Dumnezeu și nu pot decât să fie cufundați în negativitate, incapabili să se smulgă de acolo. Ei cred următoarele: „Dumnezeu mă disprețuiește și mă respinge, Dumnezeu nu mă vrea. Sunt prea răzvrătit, o merit, Dumnezeu cu siguranță nu mă va mai mântui.” Ei cred că toate acestea sunt realități. Stabilesc că presupunerile din inimile lor reprezintă realitatea. Indiferent cine are părtășie cu ei despre adevăr, nu este de niciun folos, deoarece ei nu-l acceptă. Ei se gândesc: „Dumnezeu nu mă va binecuvânta, nu mă va mântui, deci ce rost are să cred în Dumnezeu?” Când calea credinței lor în Dumnezeu a ajuns în acest punct, mai sunt oamenii capabili să creadă? Nu. De ce nu mai pot continua? Există un fenomen aici. Când negativitatea oamenilor ajunge la un anumit punct, în care inimile lor sunt pline de împotrivire și plângeri și doresc să întrerupă definitiv legătura cu Dumnezeu, atunci nu mai este un lucru la fel de simplu ca lipsa de teamă față de Dumnezeu, nesupunerea față de Dumnezeu, lipsa de iubire față de adevăr și neacceptarea adevărului. Ce este în schimb? În inimile lor, au ales în mod activ să renunțe la credința lor în Dumnezeu. Ei cred că este rușinos să aștepte pasiv să fie eliminați și că există mai multă demnitate în

a alege să renunțe, așa că iau inițiativa să renunțe la șansa lor, punând ei înșiși capăt lucrurilor. Condamnă credința în Dumnezeu ca fiind rea, condamnă adevărul ca fiind incapabil să-i schimbe pe oameni și Îl condamnă pe Dumnezeu ca fiind nedrept, plângându-se că nu îi mântuiește: „Sunt atât de sânguincios, îndur mult mai multe greutăți decât alții și plătesc un preț mult mai mare decât toți ceilalți, îmi fac datoria cu sinceritate și, totuși, Dumnezeu nu m-a binecuvântat. Acum văd limpede că Dumnezeu nu mă place, că Dumnezeu tratează oamenii în mod inechitabil.” Ei au îndrăzneala să transforme îndoielile lor cu privire la Dumnezeu în condamnare și hulire față de El. Când acest fapt prinde contur, pot ei să continue pe calea credinței în Dumnezeu? Întrucât se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se opun, nu acceptă adevărul sau nu reflectează deloc asupra lor, ei sunt distruși. Oare nu este irațional ca o persoană să-L abandoneze pe Dumnezeu din proprie inițiativă și apoi să se plângă că Dumnezeu nu o binecuvântează sau nu-i arată har? Fiecare om își alege calea și merge singur pe ea; nimeni nu poate face asta pentru el. Tu ești cel care a ales un drum fără ieșire, tu L-ai abandonat pe Dumnezeu și L-ai respins. De la început până la sfârșit, Dumnezeu nu a spus niciodată că nu te dorește, că a renunțat la tine sau că refuză să te mântuiască; tu ești cel care L-a restrâns pe Dumnezeu pe baza propriilor presupuneri. Dacă ai crede cu adevărat în Dumnezeu, tot ai crede în El, chiar dacă El nu te-ar vrea, și tot ai crede în Dumnezeu, ai continua să citești cuvintele Sale, tot ai accepta adevărul și ți-ai îndeplini îndatoririle în mod normal, chiar dacă El te-ar detesta, cine ar putea atunci să te restricționeze sau să te oprească? Nu se rezumă totul la alegerile tale și la ceea ce urmărești tu? Ție îți lipsește credința, însă te întorci pentru a te plânge de Dumnezeu; înseamnă că ești irațional. Nu-ți menții relația cu Dumnezeu și insiști să o distrugi; odată ce există o ruptură, poate aceasta să fie reparată? O oglindă spartă este greu de lipit la loc și, chiar dacă este lipită la loc, crăpătura tot va exista. Odată ce relația s-a rupt, nu poate fi readusă niciodată la starea inițială. Astfel, indiferent ce tip de mediu întâlnesc pe parcursul credinței lor în Dumnezeu, oamenii ar trebui să învețe să se supună și să caute adevărul – doar atunci pot rămâne fermi. Dacă vrei să-L urmezi pe Dumnezeu până la capătul drumului, este crucial să urmărești adevărul; fie în îndeplinirea îndatoririlor tale, fie în orice altceva, este esențial să înțelegi adevărurile-principii, să le practici și să le pui în aplicare, deoarece prin procesul de înțelegere a adevărului și de practicare în conformitate cu adevărurile-principii ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, să-L înțelegi și să-L pricepi, să-L înțelegi intențiile și să ajungi să fii compatibil cu El, dobândind o înțelegere și o acceptare a esenței Sale. Dacă nu pui în practică adevărurile-principii și doar acționezi sau îți faci îndatoririle conform propriei voințe, nu vei intra niciodată în contact cu adevărul. Ce înseamnă să nu intri niciodată în contact cu adevărul? Înseamnă că nu vei intra niciodată în contact cu atitudinea lui Dumnezeu față de toate lucrurile, cu gândurile sau cerințele Sale; și este și mai puțin probabil să intri în contact cu firea și esența lui Dumnezeu așa cum sunt dezvăluite în lucrarea Sa. Dacă nu reușești să intri în contact cu aceste fapte ale lucrării lui Dumnezeu, modul tău

de a-L înțelege se va limita întotdeauna la închipuirile și noțiunile umane. Va rămâne în tărâmul închipuirilor și noțiunilor și nu va fi niciodată în concordanță cu esența și adevărata fire a lui Dumnezeu. Astfel, nu vei putea să dobândești o înțelegere autentică a lui Dumnezeu.

Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor, oamenii experimentează adesea stări negative și de răzvrătire. Dacă pot să caute adevărul și să folosească adevărurile-principii pentru a aborda și rezolva aceste probleme, emoțiile lor negative nu se vor transforma în plângeri, împotrivire, sfidare, vociferări sau chiar blasfemie. În schimb, dacă oamenii abordează aceste lucruri bazându-se doar pe propria istețime meschină, pe autocontrolul uman, efortul uman, sânguință, disciplinarea propriului trup și pe alte asemenea abordări, atunci, mai devreme sau mai târziu, aceste închipuiri, judecăți și presupuneri umane se vor transforma în plângeri, sfidare, împotrivire, vociferări și chiar blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Când sunt blocați în astfel de emoții negative, oamenii sunt susceptibili să ajungă la neascultare, nemulțumire și plângeri împotriva lui Dumnezeu, printre alte asemenea sentimente sau gânduri. Când aceste gânduri se adună în oameni de-a lungul timpului, iar ei tot nu caută adevărul sau nu-l folosesc pentru a le remedia, neascultarea, nemulțumirea și plângerile lor se vor transforma în sfidare; vor recurge la un comportament răzvrătit, cum ar fi, printre alte comportamente negative, să-și facă îndatoririle cu superficialitate sau să tulbure și să saboteze în mod intenționat lucrarea bisericii, pentru a-și exprima neascultarea și nemulțumirea și a-și atinge astfel scopul de a-L sfida pe Dumnezeu. Unii distrug și tulbură îndeplinirea datoriei de către alți oameni. Semnificația din spatele acțiunilor lor este aceasta: „Dacă nu pot să-mi fac datoria sau dacă Dumnezeu nu mă binecuvântează în datoria mea, mă voi asigura că niciunul dintre voi nu-și poate realiza bine îndatoririle!”, apoi încep să provoace tulburări. Unii oameni fac acest lucru prin cuvinte, în timp ce alții folosesc unele acțiuni. Ce lucruri ar putea face aceia care îi tulbură pe alții prin acțiunile lor? De exemplu, ar putea șterge intenționat fișiere de pe computerul altcuiva, pentru a-i afecta rezultatele datoriei sau ar putea tulbura în mod deliberat adunările online. Sunt diavoli și satane care îi tulbură pe oameni. Aceștia nu înțeleg: „Cum pot indivizi de o asemenea vârstă să facă lucruri atât de murdare? La urma urmei, nu sunt adolescenți; cum pot să mai facă astfel de farse?” De fapt, și oamenii de treizeci, patruzeci, cincizeci sau șaiszeci de ani pot face aceste lucruri. Aceste diverse comportamente sunt de neconceput; nu sunt acțiuni ale unei persoane cu conștiință și rațiune, ci ale diavolilor și satanelor. Văzând că alții nu sunt afectați, iar ei nu și-au atins scopurile, astfel de indivizi își varsă atunci negativitatea și provoacă tulburări când sunt prezenți mulți oameni sau în timpul adunărilor. Când încep să-și verse nemulțumirea prin acțiuni, situația devine deja dificil de controlat; sunt foarte greu de strunit și, dacă situația continuă să evolueze, poate doar escalada, devenind tot mai gravă. Nu doar că provoacă tulburări prin acțiunile lor, dar utilizează și diverse mijloace și metode, folosind un limbaj agresiv și critic pentru a-i tulbura pe alții în timp ce-și fac datoria. Chiar dacă își ating scopurile, l se împotrivesc

apoi lui Dumnezeu în inima lor; nu citesc cuvintele Sale sau nu învață imnuri și refuză să citească vreo carte legată de cuvintele lui Dumnezeu sau de adevăr. Ce fac acasă? Citesc romane, se uită la seriale TV, învață tehnici de gătit, studiază machiajul și coafura etc. În timpul adunărilor, nu au părtașie despre înțelegerea lor privind cuvintele lui Dumnezeu, nici despre modul de a remedia firile corupte și dezvăluirile de corupție. Când alții au părtașie, ei deturnează în mod deliberat conversația, întrerup pe oricine vorbește, schimbă intenționat subiectul și așa mai departe, spunând mereu lucruri care subminează și tulbură. De ce acționează așa? Motivul constă în convingerea lor că nu au nicio speranță de mântuire, ceea ce îi determină să renunțe și să înceapă să acționeze nechibzuit; caută câțiva tovarăși înainte de a fi îndepărtați sau excluși din biserică – dacă ei nu pot fi binecuvântați, se vor asigura că nici alții nu pot. De ce gândesc așa? Sunt de părere că Dumnezeul în care cred nu seamănă cu dumnezeul pe care și l-au închipuit inițial; El nu-i iubește pe oameni atât de mult pe cât și-au închipuit ei, nici nu este atât de drept și, cu siguranță, nu este atât de afectuos în mod sincer față de oameni pe cât și-au închipuit. Dumnezeu îi iubește pe alții, dar pe ei nu; Dumnezeu îi mântuiește pe alții, dar pe ei nu. Acum că nu văd nicio speranță pentru ei înșiși și simt că nu pot fi mântuiți, renunță și încep să acționeze nechibzuit. Dar asta nu este tot; în plus, vor ca alții să vadă că, întrucât nu există nicio speranță pentru ei, nu există nicio speranță nici pentru alții și sunt mulțumiți doar când i-au determinat pe toți să renunțe la credința în Dumnezeu și să se retragă din credința lor. Scopul lor în a proceda astfel este următorul: „Dacă eu nu pot să primesc binecuvântările împărăției cerurilor, ați face bine nici să nu visați măcar să le câștigați voi!” Ce fel de mizerabil este un asemenea individ? Nu este un diavol? Este un diavol care se îndreaptă spre iad și le interzice și altora să creadă în Dumnezeu și să intre în Împărăția Cerurilor; merge direct spre un drum fără ieșire! Oricine are puțină conștiință și o inimă care se teme de Dumnezeu nu ar trebui să acționeze astfel; dacă săvârșește cu adevărat un mare rău și este dezvăluit, ceea ce-l determină să simtă că nu mai are speranță, va urmări totuși să-i ajute pe alții să reușească, lăsându-i să creadă cu sinceritate în Dumnezeu și să nu-i urmeze exemplul. Ar putea spune: „Sunt prea slab, dorințele mele trupești sunt puternice și sunt prea îndrăgostit de lume. Aceasta este vina mea; merit! Continuați să fiți credincioși sinceri; nu vă lăsați influențați de mine. În timpul adunărilor, voi sta de pază, iar dacă polițiștii marelui balaur roșu intră în sat, vă voi alerta.” Oricine are o fărâmbă de umanitate ar trebui să facă măcar asta și nu ar trebui să tulbure căutarea adevărului de către alții. Când însă lucrurile nu merg cum vor ei sau când îi văd pe frați și surori privindu-i cu dispreț și distanțându-se, cei fără umanitate simt că Dumnezeu i-a dezvăluit și i-a eliminat, că nu au nicio speranță de mântuire. Când au astfel de idei și gânduri, renunță și încep să acționeze nechibzuit, vărsându-și negativitatea și tulburând fără scrupule viața bisericească. Ce fel de oameni fac asta? Nu sunt diavoli? (Ba da.) Ar trebui să dăm dovadă de curtoazie față de oamenii care sunt diavoli? (Nu.) Așadar, cum ar trebui să abordăm situația? Tu spui: „Vii la adunări, dar nici nu citești cuvintele lui Dumnezeu, nici

nu accepți adevărul. Atunci de ce vii aici? Să provoci tulburări, nu-i așa? Crezi că nu ai nicio speranță de mântuire; de fapt, nici noi nu simțim că avem multe speranțe, dar ne străduim. Credem că Dumnezeu nu este părtinitor, că este demn de încredere, că inima Lui este sinceră față de mântuirea oamenilor și că inima Lui nu se schimbă. Atât timp cât există o rază de speranță, nu ne vom da bătăuți. Nu vom fi în permanență negativi și nu-L vom înțelege greșit pe Dumnezeu, ca tine. Visezi dacă ai impresia că poți să ne tulburi sau să ne ții pe loc! Dacă insiști cu încăpățănare, având în continuare această convingere și dorindu-ți în continuare cu rea-credință să ne tulburi, atunci nu da vina pe noi că suntem nepoliticoși cu tine. Începând de astăzi, ești îndepărtat; locul tău nu mai este în biserică. Acum șterge-o!” Nu se rezolvă problema în acest fel? Este simplu, doar câteva cuvinte și sunt înlăturați. Este un lucru atât de ușor de făcut! De ce să ne ocupăm de asta așa? Pentru că natura-esență pe care o au astfel de oameni nu se poate schimba; ei nu vor accepta adevărul. Cred că nu au nicio speranță de mântuire; Dumnezeu nu a spus asta, nici frații și surorile, însă ei fac rău și provoacă tulburări în acest mod. Ce vor face dacă vor fi într-adevăr excluși într-o zi pentru că au făcut rău și au tulburat lucrarea bisericii sau dacă Dumnezeu îi disciplinează fiindcă nu urmăresc adevărul? Ar putea deveni dușmani ai lui Dumnezeu, ar putea căuta răzbunare? Este foarte probabil! Este bine că astfel de oameni sunt dezvăluiți înainte de a putea să săvârșească fapte rele sau să comită mult rău. Aceasta este mâna lui Dumnezeu; Dumnezeu i-a dezvăluit. Acum, înlăturarea lor este pe deplin corectă; alții nu au suferit încă nicio pierdere. Abordarea situației în acest fel este oportună și adecvată; toată lumea dobândește discernământ și oamenii răi sunt gestionați. Și-au îndeplinit în mod adecvat rolul de contrast.

Practic, acestea sunt diversele stări și manifestări ale oamenilor care varsă negativitate. Când dorința lor de a urmări statutul, faima și câștigul nu a fost îndeplinită, atunci când Dumnezeu face lucruri contrare noțiunilor și închipuirilor lor, lucruri care le implică interesele, ei sunt cuprinși de sentimente de neascultare și nemulțumire. Iar atunci când au aceste sentimente, mintea lor începe să găsească scuze, pretexte, justificări, apărări și alte gânduri de nemulțumire. Acum, ei nu Îl laudă pe Dumnezeu și nu I se supun, și cu atât mai puțin caută adevărul pentru a se cunoaște pe ei înșiși; în schimb, luptă împotriva Lui, folosindu-și noțiunile, închipuirile, gândurile și punctele de vedere sau impetuositatea. Și cum luptă împotriva lui Dumnezeu? Își răspândesc sentimentele de neascultare și nemulțumire, folosindu-se de aceasta pentru a-și explica gândurile și punctele de vedere înaintea lui Dumnezeu, încercând să-L facă pe Dumnezeu să acționeze conform voinței și cerințelor lor, pentru a le satisface dorințele; numai atunci vor reveni la sentimente mai bune. Îndeosebi, Dumnezeu exprimă multe adevăruri pentru a-i judeca și mustra pe oameni, pentru a le purifica firile corupte, pentru a-i salva de sub influența Satanei, și cine știe câte visuri ale oamenilor de a fi binecuvântați au fost întrerupte de aceste adevăruri, spulberându-le fantezia de a fi răpiți în Împărăția Cerurilor, lucru la care au sperat zi și noapte. Ei vor să facă tot ce le stă în

putință pentru a schimba lucrurile, dar sunt neputincioși, nu pot decât să fie cufundați în dezastru, cu negativitate și resentimente. Ei nu ascultă de niciunul dintre aceste lucruri rânduite de Dumnezeu, întrucât ceea ce face Dumnezeu este în conflict cu noțiunile, interesele și gândirea lor. În special, atunci când biserica săvârșește lucrarea de curățire și elimină mulți oameni, aceștia cred că Dumnezeu nu îi mântuiește, că Dumnezeu i-a disprețuit și i-a respins, că sunt tratați în mod nedrept și, astfel, se vor uni pentru a-L sfida pe Dumnezeu, vor nega că Dumnezeu este adevărul, vor nega identitatea și esența lui Dumnezeu și vor nega firea Lui dreaptă. Desigur, vor nega și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Și prin ce mijloace neagă ei toate acestea? Prin sfidare și rezistență. Implicația este: „Ceea ce face Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile mele și, prin urmare, nu mă supun, nu cred că tu ești adevărul. Voi vocifera împotriva ta și voi răspândi aceste lucruri în biserică și printre oameni. Voi spune orice vreau și nu-mi pasă care sunt consecințele! Am libertate de exprimare, nu mă poți face să tac, voi spune ce vreau. Ce poți tu să faci?” Când acești oameni insistă să își exprime gândurile și punctele de vedere eronate, oare vorbesc despre propria înțelegere? Oare au părtășie despre adevăr? Categorie nu. Ei răspândesc negativitate, exprimă erezii și falsități. Nu încearcă să-și cunoască propria corupție sau să o expună; nu expun lucrurile pe care le-au făcut și care sunt în contradicție cu adevărul, nici nu expun greșelile pe care le-au comis. În schimb, fac tot posibilul ca să-și explice în mod logic și să-și apere greșelile pentru a dovedi că au dreptate și, în același timp, trag concluzii absurde și exprimă puncte de vedere negative și denaturate, precum și raționamente răstălmăcite și erezii. Efectul asupra aleșilor lui Dumnezeu din biserică este acela de a-i induce în eroare și de a-i tulbura; îi poate chiar scufunda pe unii oameni într-o stare de negativitate și confuzie. Toate acestea sunt efectele adverse și tulburările cauzate de oamenii care varsă negativitate. Prin urmare, cei care își varsă negativitatea ar trebui să fie restricționați, la fel și vorbele și comportamentul lor – nu ar trebui tolerați sau îngăduiți. Biserica ar trebui să aibă metode și principii adecvate pentru a se ocupa de acești oameni. Pe de o parte, frații și surorile ar trebui să discearnă acești oameni și remarcile lor negative. Pe de altă parte, când aleșii lui Dumnezeu au discernământ, biserica ar trebui să-i îndepărteze sau să-i excludă prompt pe acești indivizi conform adevărurilor-principii, pentru a evita influențarea și tulburarea unui număr mai mare de oameni. Aici se încheie părtășia noastră în legătură cu diversele aspecte ale vărsării negativității.

C. Principiile și căile pentru remedierea negativității

Oamenii au o natură satanică; trăind pe baza unei firi satanice, le este greu să evite stările negative. Mai ales când cineva nu înțelege adevărul, negativitatea devine un fenomen obișnuit. Toată lumea are momente de negativitate; unii mai des, alții mai rar, unii pentru perioade mai lungi și alții pentru perioade mai scurte. Statura oamenilor diferă, la fel și stările lor de negativitate. Cei cu statură mai mare devin întrucâtva negativi doar când se confruntă cu încercări, iar cei cu statură mai mică, încă neînțelegând

adevărul, sunt incapabili să discearnă când alții răspândesc unele noțiuni sau spun absurdități; pot fi tulburați, influențați și pot deveni negativi. Orice problemă care apare îi poate face negativi, chiar și chestiunile banale, care nu merită menționate. Cum ar trebui rezolvată această problemă a negativității frecvente? Dacă cineva nu știe să caute adevărul, nu știe să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu sau să se roage Lui, atunci devine foarte problematic; se poate baza doar pe sprijinul și ajutorul fraților și surorilor. Dacă nimeni nu poate să ajute sau dacă acel cineva nu acceptă ajutorul, ar putea rămâne atât de negativ, încât să nu-și mai poată reveni și chiar să nu mai creadă. Uite, este foarte periculos ca o persoană să aibă mereu noțiuni și să devină cu ușurință negativă. Indiferent cum are cineva părtașie despre adevăr cu astfel de oameni, ei nu-l acceptă, insistând mereu că noțiunile și închipuirile proprii sunt corecte; sunt oameni extrem de problematici. Indiferent cât de negativ ai putea fi, ar trebui să înțelegi în inima ta că a avea noțiuni nu înseamnă că acestea se aliniază la adevăr; înseamnă că există o problemă cu înțelegerea ta. Dacă ai puțină rațiune, nu ar trebui să răspândești aceste noțiuni; este minimul pe care ar trebui să-l respecte oamenii. Dacă ai întrucâtva o inimă cu frică de Dumnezeu și poți recunoaște că ești un adept al lui Dumnezeu, ar trebui să cauți adevărul pentru a-ți rezolva noțiunile, să te supui adevărului și să eviți să provoci perturbări și tulburări. Dacă nu poți face asta și insiști să răspândești noțiuni, atunci ți-ai pierdut rațiunea; ești anormal din punct de vedere mintal, posedat de demoni, și nu ești stăpân pe tine însuși. Dominat de demoni, vorbești și răspândești aceste noțiuni orice s-ar întâmpla – nu există scăpare, este lucrarea duhurilor rele. Dacă ai o oarecare conștiință și rațiune, ar trebui să poți face următoarele: să nu răspândești noțiuni și să nu-i tulburi pe frați și surori. Chiar dacă devii negativ, nu ar trebui să faci lucruri în detrimentul fraților și surorilor; pur și simplu, ar trebui să-ți faci bine datoria, să faci în mod adecvat ceea ce ar trebui să faci și să te asiguri că nu-ți poți reproșa nimic – acesta este standardul elementar pentru propria conduită. Chiar dacă ești uneori negativ, dar nu ai făcut nimic care să depășească limitele, Dumnezeu nu va face mare caz din negativitatea ta. Atât timp cât ai conștiință și rațiune, ești capabil să te rogi și să te bizui pe Dumnezeu și cauți adevărul, vei ajunge în cele din urmă să înțelegi adevărul și să te schimbi în bine. Dacă te confrunți cu evenimente însemnate, cum ar fi demiterea și eliminarea fiindcă nu faci o lucrare reală în calitate de conducător, și simți că nu există nicio speranță de mântuire și devii negativ – exagerat de negativ, până în punctul în care nu-ți poți reveni, simțind că ai fost condamnat și blestemat și dezvoltând înțelegeri greșite și nemulțumiri față de Dumnezeu – ce ar trebui să faci? Este foarte ușor de gestionat: găsește niște oameni care înțeleg adevărul, cu care să ai părtașie și să cauți, și deschide-ți inima în fața lor. Mai important, vino înaintea lui Dumnezeu pentru a te ruga cu sinceritate în legătură cu momentele tale de negativitate și slăbiciune, precum și privind unele dintre lucrurile pe care nu le înțelegi și nu le poți depăși, unul câte unul – ai părtașie cu Dumnezeu, nu ascunde nimic. Dacă există lucruri de nerostit, pe care nu le poți spune altora, este și mai imperativ să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a te ruga.

Unii oameni întreabă: „Oare faptul că vorbesc despre asta cu Dumnezeu nu duce la condamnare?” Nu ai făcut deja multe lucruri care I se opun lui Dumnezeu și atrag condamnarea Sa? De ce să te îngrijești în privința acestui lucru suplimentar? Crezi că dacă nu vorbești despre el, Dumnezeu nu va ști? Dumnezeu știe tot ce gândești. Ar trebui să ai părtașie în mod deschis cu Dumnezeu, să te destăinui, să-I prezinți problemele și stările tale cu sinceritate. Slăbiciunea, răzvrătirea și chiar nemulțumirile tale, toate acestea Îi pot fi spuse lui Dumnezeu; chiar dacă vrei să te descarci, este în regulă – Dumnezeu nu va condamna acest lucru. De ce nu-l condamnă Dumnezeu? El cunoaște statura omului; chiar dacă nu-l vorbești, El tot îți cunoaște statura. Vorbind cu Dumnezeu, într-o privință, este șansa ta de a-ți dezgoli sufletul și de a fi deschis față de Dumnezeu. În altă privință, arată și atitudinea ta de supunere față de Dumnezeu; cel puțin, Îi arăți că inima ta nu este închisă pentru El, ești doar slab, nu ai suficientă statură pentru a depăși această problemă, asta este tot. Nu intenționezi să sfidezi; atitudinea ta este de supunere, doar că statura ta este prea mică și nu poți suporta această problemă. Când îți deschizi pe deplin inima înaintea lui Dumnezeu și ești capabil să-l împărtășești cele mai intime gânduri ale tale, deși ceea ce spui poate conține slăbiciune și nemulțumiri – și, în special, multe lucruri negative – există un lucru corect în aceasta: recunoști că ai o fire coruptă, recunoști că ești o ființă creată, nu tăgăduiești identitatea lui Dumnezeu de Creator și nici că relația dintre tine și Dumnezeu este cea dintre o ființă creată și Creator. Îi încredințezi lui Dumnezeu lucrurile pe care le consideri cel mai greu de depășit, lucrurile care te fac cel mai slab și Îi spui lui Dumnezeu cele mai profunde sentimente ale tale – aceasta îți arată atitudinea. Unii spun: „M-am rugat lui Dumnezeu odată și nu mi-a rezolvat negativitatea. Tot nu pot să o depășesc.” Nu contează, trebuie doar să cauți cu sârguință adevărul. Indiferent cât de mult înțelegi, Dumnezeu te va întări treptat și nu vei mai fi la fel de slab ca la început. Indiferent câtă slăbiciune și negativitate ai sau câte nemulțumiri și emoții negative ai, vorbește cu Dumnezeu, nu-L trata ca pe un străin. Indiferent de cine poți ascunde lucruri, nu ascunde nimic de Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este singura ta nădejde și singura ta mântuire. Doar venind înaintea lui Dumnezeu pot fi rezolvate aceste probleme; este inutil să te bazezi pe oameni. Astfel, când se confruntă cu negativitate și slăbiciune, cei care vin înaintea lui Dumnezeu și se bazează pe El sunt cei mai deștepți. Numai cei nesăbuiți și încăpățânați, atunci când se confruntă cu evenimente majore și critice și au nevoie să-și descarce sufletul în fața lui Dumnezeu, se îndepărtează de El și Îl evită, complotând în mintea lor. Și care este rezultatul tuturor acestor comploturi? Negativitatea și nemulțumirile lor se transformă în sfidare, iar sfidarea se transformă în împotrivire și în vociferări împotriva lui Dumnezeu; acești oameni devin întru totul ireconciliabili cu Dumnezeu, iar relația lor cu El este complet distrusă. Totuși, atunci când te confrunți cu o astfel de negativitate și slăbiciune, dacă poți alege să vii în continuare înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta adevărul și dacă alegi să te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, adoptând o atitudine cu adevărat supusă, atunci, văzând că încă vrei cu sinceritate să te supui Lui,

chiar dacă ești negativ și slab, Dumnezeu va ști să te îndrume, scoțându-te din negativitatea și slăbiciunea ta. După ce ai aceste experiențe, vei căpăta o credință adevărată în Dumnezeu. Vei simți că, indiferent cu ce dificultăți te confrunți, atât timp cât Îl cauți pe Dumnezeu și Îl aștepti, El va rândui o cale de ieșire pentru tine, fără ca tu să știi, permițându-ți să vezi că, fără să-ți fi dat seama, situațiile s-au schimbat, făcându-te să nu mai fii slab, ci puternic, și sporindu-ți credința în Dumnezeu. Când vei reflecta la aceste evenimente, vei simți cât de infantilă a fost slăbiciunea ta în acel moment. De fapt, oamenii sunt pur și simplu atât de infanți și, fără sprijinul lui Dumnezeu, nu s-ar maturiza niciodată din infantilismul și ignoranța lor. Doar acceptând treptat și supunându-se suveranității lui Dumnezeu pe parcursul experimentării acestor lucruri, înfruntând în mod pozitiv și activ aceste fapte, căutând principii, căutând intențiile lui Dumnezeu, fără să-L mai evite sau să se îndepărteze de Dumnezeu, nici răzvrătindu-se împotriva Lui, ci devenind tot mai supus, cu tot mai puțină răzvrătire, devenind tot mai apropiat de Dumnezeu și tot mai capabil să I se supună – doar experimentând astfel crește și se maturizează treptat viața cuiva, crescând pe deplin până la statura unui adult.

Cum ar trebui să tratezi și să rezolvi stările negative? Negativitatea nu este un motiv de teamă; cheia este să ai rațiune. Nu este ușor ca omul să acționeze nesăbuit când este în permanență negativ? Când cineva este negativ, nu face decât să se plângă sau renunță la el însuși, vorbind și acționând fără pic de rațiune – nu afectează acest lucru îndeplinirea datoriei sale? Dacă cineva poate să cadă pradă disperării și să devină delăsător într-o stare de negativitate, nu este aceasta o trădare față de Dumnezeu? Negativitatea severă este asemenea unei boli mintale, este oarecum asemănătoare cu posedarea de către demoni; este o lipsă de rațiune. A nu căuta adevărul pentru a găsi soluții este, într-adevăr, periculos. Când oamenii sunt negativi, în cazul în care sunt într-un totuși lipsiți de o inimă cu frică de Dumnezeu, își vor pierde cu ușurință rațiunea; vor merge de colo-colo răspândindu-și negativitatea, nemulțumirea și noțiunile. Asta înseamnă că se opun intenționat lui Dumnezeu și totul poate perturba și tulbura prea ușor lucrarea bisericii, o consecință prea înspăimântătoare pentru a fi contemplată, și este foarte posibil ca ei să fie disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă o persoană este capabilă în negativitatea ei să caute adevărul, dacă păstrează o inimă cu frică de Dumnezeu, nu vorbește negativ, nici nu-și răspândește negativitatea și noțiunile și își păstrează credința în Dumnezeu și o atitudine supusă față de El, o astfel de persoană poate ieși cu ușurință din negativitate. Toată lumea are momente de negativitate; ele variază doar ca intensitate, durată și motive. Unii oameni nu sunt în general negativi, dar devin așa când se confruntă cu eșecuri sau dificultăți într-o privință; alții pot deveni negativi din cauza unor chestiuni banale, chiar dacă este vorba doar de spusele cuiva care le rănesc mândria, iar unii devin negativi din cauza unor circumstanțe ușor nefavorabile. Înțeleg asemenea oameni cum să-și trăiască viața? Au perspicacitate? Au o deschidere a minții și mărinimia unei persoane normale? Nu. Indiferent de circumstanțe, atât timp cât cineva trăiește în firile sale corupte, va cădea frecvent în

unele stări negative. Desigur, dacă o persoană înțelege adevărul și poate să-și dea seama de lucruri, stările sale negative vor deveni tot mai rare și negativitatea sa va dispărea treptat, pe măsură ce statura sa crește, dispărând în cele din urmă de tot. Cei care nu iubesc adevărul, care nu acceptă deloc adevărul, vor avea un număr tot mai mare de emoții negative, stări negative și gânduri și atitudini negative, care vor deveni mai grave pe măsură ce se acumulează mai mult și, odată ce aceste lucruri îi copleșesc, nu vor putea să-și revină, ceea ce e foarte periculos. Prin urmare, rezolvarea promptă a negativității este esențială. Pentru a rezolva negativitatea, trebuie să cauți în mod proactiv adevărul; citirea și cugetarea la cuvintele lui Dumnezeu în timp ce păstrezi o stare de liniște în prezența Sa vor duce la dobândirea luminării și iluminării, îngăduindu-ți să înțelegi adevărul și să-ți dai seama de esența negativității, rezolvând astfel problema negativității. Dacă te agăți în continuare de noțiunile și motivele proprii, atunci ești extrem de nesăbuit și vei muri din cauza nesăbuității și ignoranței tale. În orice caz, rezolvarea negativității ar trebui să fie proactivă, nu pasivă. Unii oameni cred că, atunci când apare negativitatea, ar trebui să o ignore pur și simplu; când se simt din nou fericiți, negativitatea lor se va fi transformat în mod natural în bucurie. Aceasta e o fantezie; fără a căuta sau accepta adevărul, negativitatea nu va dispărea de la sine. Chiar dacă uiți de ea și nu simți nimic în inima ta, nu înseamnă că principala cauză a negativității tale a fost rezolvată. Odată ce apar circumstanțele potrivite, va izbucni din nou, acesta fiind un fenomen obișnuit. Dacă cineva este inteligent și are rațiune, ar trebui să caute imediat adevărul atunci când apare negativitatea și să folosească metoda acceptării adevărului pentru a o soluționa, rezolvând astfel problema negativității de la rădăcină. Toți cei care sunt deseori negativi sunt așa fiindcă nu pot accepta adevărul. Dacă nu accepți adevărul, negativitatea se va agăța de tine ca un diavol, făcându-te să fii mereu negativ, să dezvolți sentimente de neascultare, nemulțumire și plângere față de Dumnezeu, până când te găsești împotrindu-te Lui, luptând și vociferând împotriva lui Dumnezeu – atunci vei fi ajuns la sfârșit, iar fața ta urâtă va fi expusă. Oamenii încep să te expună, să te disece și să te caracterizeze și, abia acum, în fața realității sumbre, începi să verși lacrimi; atunci te prăbușești și începi să te bați cu pumnii în piept de disperare – așteaptă doar să accepți pedeapsa lui Dumnezeu! Negativitatea nu doar îi slăbește pe oameni, dar îi și determină să se plângă de Dumnezeu, să-L judece, să-L tăgăduiască și chiar să se lupte cu El direct și să vocifereze împotriva Lui. Prin urmare, dacă rezolvarea negativității cuiva este întârziată, odată ce persoana rostește cuvinte de blasfemie și ofensează firea lui Dumnezeu, consecințele sunt foarte grave. În cazul în care cazi în negativitate și nutrești plângeri din cauza unui singur eveniment, a unei propoziții sau a unui gând ori punct de vedere, aceasta arată că înțelegerea ta privind acea chestiune este denaturată și ai noțiuni și închipuiri despre ea; opiniile tale despre această chestiune sigur nu se aliniază la adevăr. În acest punct, trebuie să cauți adevărul și să-l înfrunți corect, străduindu-te să corectezi rapid aceste noțiuni și idei eronate cât mai curând posibil, fără să te lași constrâns și îndrumat greșit de aceste noțiuni într-o stare

de neascultare, nemulțumire și plângeri față de Dumnezeu. Rezolvarea promptă a negativității este esențială, iar rezolvarea completă a acesteia este și ea foarte importantă. Desigur, cel mai bun mod de a rezolva negativitatea este să cauți adevărul, să citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu și să vii înaintea Sa pentru a-l căuta luminarea. Uneori, s-ar putea să nu reușești temporar să-ți schimbi gândurile și punctele de vedere, dar, cel puțin, ar trebui să știi că te înșeli și că aceste gânduri ale tale sunt denaturate. Astfel, rezultatul minim va fi că aceste gânduri și puncte de vedere eronate nu-ți vor afecta loialitatea în îndeplinirea datoriei, nu-ți vor afecta relația cu Dumnezeu și nu-ți vor afecta venirea înaintea Sa pentru a-ți deschide inima și a te ruga – acesta este cel puțin rezultatul care trebuie obținut. Când ești copleșit de negativitate, neascultător și nemulțumit și nutrești plângeri față de Dumnezeu, dar nu vrei să cauți adevărul pentru a găsi o rezolvare, gândindu-te că relația ta cu El este normală când, de fapt, inima ta e departe de Dumnezeu și nu mai vrei să-l citești cuvintele sau să te rogi, nu a devenit gravă problema? Tu spui: „Indiferent cât de negativ sunt, îndeplinirea datoriei mele nu a fost împiedicată și nu mi-am abandonat lucrarea. Sunt loial!” Sunt întemeiate aceste cuvinte? Dacă ești adesea negativ, nu este vorba de o fire coruptă; există probleme mai grave: ai noțiuni despre Dumnezeu, Îl înțelegi greșit și ai creat bariere între tine și El. Dacă nu cauți adevărul pentru a rezolva acest lucru, este foarte periculos. Cum te poți asigura că-ți îndeplinești datoria cu loialitate până la capăt și fără superficialitate, dacă ești adesea negativ? Poate negativitatea să se ducă sau să dispară de la sine dacă nu este rezolvată? Dacă nu cauți adevărul pentru a găsi o soluție în timp util, negativitatea va continua să se dezvolte și doar se va agrava. Consecințele pe care le provoacă vor deveni doar mai dăunătoare. Categoric nu se vor dezvolta într-o direcție pozitivă, ci doar se vor amplifica într-o direcție nefavorabilă. Prin urmare, când apare negativitatea, trebuie să cauți rapid adevărul pentru a o rezolva; doar astfel te asiguri că ești capabil să-ți îndeplinești bine îndatoririle. Rezolvarea negativității este esențială și nu poate fi amânată!

26 iunie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (18)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a șasea)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

X. Răspândirea de zvonuri nefondate

La ultima adunare am avut părtășie despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” În ceea ce privește diversele persoane, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, care apar în viața bisericească, acestea au fost împărțite în unsprezece aspecte. Citiți-le din nou. (În primul rând, abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr; în al doilea rând, a rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima; în al treilea rând, a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale; în al patrulea rând, formarea clicilor; în al cincilea rând, lupta pentru statut; în al șaselea rând, implicarea în relații nepotrivite; în al șaptelea rând, implicarea în atacuri reciproce și dispute verbale; în al optulea rând, răspândirea de noțiuni; în al nouălea rând, vărsarea negativității; în al zecelea rând, răspândirea de zvonuri nefondate; și în al unsprezecelea rând, manipularea și perturbarea alegerilor.) Ultima dată am avut părtășie despre cel de-al nouălea aspect. Astăzi vom avea părtășie despre cel de-al zecelea – răspândirea de zvonuri nefondate.

A. Manifestările răspândirii de zvonuri nefondate

În biserică au avut loc incidente de răspândire a zvonurilor nefondate. Unii oameni nu iubesc adevărul și nu se axează pe practicarea lui în îndeplinirea datoriei lor; indiferent dacă este vorba de chestiuni legate de adevărurile-principii sau de ceea ce urmăresc personal, ei nu se axează pe căutarea adevărului – aceste priorități nu-și au locul în inimile lor. În credința lor în Dumnezeu, le place doar să se intereseze de bârfe și informații personale și să adune povești ciudate și neobișnuite. Desigur, sunt mai entuziasmați să cerceteze chestiuni legate de Dumnezeu și de lucrarea Sa, precum și

chestiuni referitoare la casa lui Dumnezeu și la conducătorii și lucrătorii bisericii. Totodată, le place să răspândească bârfe fără niciun temei, diseminând lucruri pe care le-au auzit sau și le-au închipuit și care nu sunt deloc adevărate. Astfel de oameni nu găsesc plăcere în a citi cuvintele lui Dumnezeu, se roagă rar și, în timpul adunărilor, rareori au părtășie despre adevăr și vorbesc rar despre propria stare, despre ceea ce urmăresc și lucrurile în care pătrund sau despre înțelegerea lor privind lucrarea lui Dumnezeu și așa mai departe. Desigur, nu sunt interesați de cei care au părtășie despre adevăr sau despre mărturia lor bazată pe experiență, nici nu sunt interesați de aceste chestiuni. Totuși, de îndată ce aud pe cineva vorbind despre punctul în care a ajuns lucrarea lui Dumnezeu sau văd conținutul cuvintelor Sale despre dezastre, destinațiile oamenilor, faptul că Dumnezeu Își schimbă forma și așa mai departe, ochii li se luminează subit și devin deosebit de concentrați. De îndată ce citesc sau aud aceste cuvinte, interesul lor este imediat stârnit. Judecând după manifestările acestor oameni, este clar că nu cred în Dumnezeu ca să urmărească adevărul sau să-și facă datoria și să-L urmeze pe Dumnezeu și, cu siguranță, nu cred ca să se supună și să se închine lui Dumnezeu. Aceștia vin în casa lui Dumnezeu și nu se gândesc deloc la îndeplinirea vreunei datorii. Vor doar să cerceteze și să adune niște bârfe sau să răspândească niște zvonuri. Le plac aceste activități și nu au niciun interes față de mărturiile bazate pe experiențe, imnurile sau filmele realizate de casa lui Dumnezeu. Le place doar să intre online pentru a aduna declarațiile și evaluările făcute de forțele antihristului din lumea religioasă despre casa lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și Dumnezeu întrupat. Chiar dacă se uita ocazional la videoclipurile produse de casa lui Dumnezeu, nu o fac dintr-o dorință lăuntrică de a căuta adevărul pentru a-și rezolva problemele. Așadar, la ce se uită ei? Se uită la comentariile de sub videoclipuri și sunt selectivi în ceea ce citesc. Sar peste comentariile fraților și surorilor din biserică, dar sunt deosebit de interesați de comentariile lăsate de cei din lumea religioasă și de non-credincioși. Ba chiar se uită în mod special la comentariile și afirmațiile marelui balaur roșu, încercând să descopere unele lucruri din ele. Când văd această propagandă și aceste declarații negative și zvonuri născocite, nu caută adevărul și nu le discern; în schimb, pot chiar să accepte unele dintre aceste remarci și afirmații negative și să le considere realități. Indiferent câte comentarii pozitive există, nu sunt dispuși să le citească și nu cred că sunt adevărate; doar acele comentarii negative sau zvonuri le atrag atenția și le trezesc interesul. De fiecare dată când văd aceste comentarii negative, se simt foarte încântați și alinați în sinea lor. Îi interesează în special zvonurile și judecățile complet neadevărate și chiar atacurile și calomniile la adresa lui Dumnezeu, care circulă în lume, în lumea religioasă sau online, studiindu-le și adunându-le mereu cu sârg. În schimb, nu sunt deloc interesați de cuvintele lui Dumnezeu, de predici și părtășii, de mărturiile bazate pe experiențe ale fraților și surorilor și de alte asemenea lucruri. Așadar, când alții citesc cuvintele lui Dumnezeu, au părtășie despre adevăr și împărtășesc mărturii bazate pe experiențe în timpul adunărilor, se simt scârbiți și consideră aceste lucruri supărătoare și de prisos. În

inimile lor, sunt deosebit de scârbiți de părtășia despre adevăr și de discuțiile despre cunoașterea de sine. Așadar, ce vor să audă? Vor să audă doar lucruri ciudate și bizare, fie că sunt taine din tărâmul spiritual sau zvonuri și bârfe vehiculate de lumea religioasă – sunt dispuși să asculte doar aceste lucruri. Inimile lor sunt pline și ocupate de aceste lucruri negative și nimeni nu poate să le ia sau să-i priveze de ele. De ce? Pentru că sunt prea interesați de acestea și le iubesc prea mult! Prin urmare, când se află printre frați și surori, mai ales în timpul adunărilor, le place să vorbească despre unele bârfe neîntemeiate și chiar să răspândească unele comentarii negative despre casa lui Dumnezeu și despre biserică pe care le găsesc online. Acești oameni sunt extrem de interesați de aceste zvonuri. Chiar dacă știu clar că răspândirea acestor lucruri nu este benefică pentru alții, nu se pot controla și insistă să le răspândească. Chiar dacă sunt nevoiți să caute ocazii pentru a răspândi aceste zvonuri și această propagandă negativă sau să petreacă timp adunând asemenea lucruri ori să-și folosească mintea pentru a le născoci, tot sunt entuziasmați și de neobosit în privința lor. Dacă, în cadrul unei biserici, conducătorii au un calibru slab și nu pot să facă o lucrare reală sau să discearnă oamenii, odată ce există indivizi care răspândesc zvonuri și falsități, viața bisericească va fi tulburată și afectată, iar unii oameni vor fi chiar induși în eroare și controlați de acești indivizi. De ce mulți oameni pot fi deseori tulburați și induși în eroare de alții? Unul dintre motive este că nu înțeleg adevărul și nu au discernământ în privința zvonurilor care calomniază casa lui Dumnezeu. Alt motiv este că unii frați și unele surori care cred doar de puțin timp au o statură imatură, nu înțeleg adevărul viziunilor și sunt confuzi în legătură cu întruparea lui Dumnezeu, lucrarea Lui de judecată din zilele de pe urmă și intenția Lui de a mântui oamenii, nu sunt capabili să vadă clar aceste lucruri și nu sunt siguri dacă această etapă a lucrării constă în apariția și lucrarea lui Dumnezeu. În consecință, nu au credință adevărată și nu știu nici măcar cât timp vor putea să-L urmeze pe Dumnezeu. Sunt în mod firesc induși în eroare, influențați și controlați foarte ușor de cei care răspândesc zvonuri.

B. Esența răspândirii zvonurilor nefondate este de a acționa ca slujitor al Satanei

Acești oameni care răspândesc zvonuri nefondate nu doar că nu cred în adevăr și în cuvintele lui Dumnezeu, dar nici nu pot discerne binele de rău. Se îndoiesc mereu de lucrurile pozitive și sunt convinși cu ușurință de zvonuri și cuvinte diavolești. Acești oameni susțin că au credință în Dumnezeu și că Îl urmează, dar tot răspândesc zvonuri care Îl calomniază pe Dumnezeu și biserica și împrăstie printre frați și surori diferitele zvonuri pe care le-au adunat, chiar răspândindu-le în mod nechibzuit și repetat și făcându-le publice peste tot. De aici reiese clar că acești oameni nu iubesc adevărul și cred doar cuvintele diavolești ale non-credincioșilor. La drept vorbind, nu sunt deloc aleșii lui Dumnezeu și nu sunt membri ai casei lui Dumnezeu. Ce sunt, atunci? Mai exact, acești oameni sunt neîncrezători, sunt slujitori ai Satanei. Unii oameni spun: „Sunt

slujitorii Satanei spioni trimiși de PCC? Sunt agenți care se infiltrează în casa lui Dumnezeu?” Nu neapărat. Acei agenți și spioni sunt ușor de discernut, dar acești oameni care răspândesc zvonuri par a fi, la exterior, credincioși adevărați. Însă nu urmăresc adevărul, acționează adesea ca purtători de cuvânt ai Satanei și, în locul Satanei, răspândesc vorbe care Îl calomniază și Îl atacă pe Dumnezeu, răspândesc zvonurile pe care le inventează acesta despre biserică și casa lui Dumnezeu. Judecând pe baza acestor lucruri, indiferent cine i-a trimis, nu sunt acești oameni slujitori ai Satanei? (Ba da.) Indiferent dacă ei au adunat activ aceste zvonuri sau le-au auzit pasiv, acești oameni nu se gândesc să caute adevărul și să le discearnă, ci cred în schimb că sunt realități. Ba chiar pot să le răspândească și să le disemineze fără scrupule și fără rețineri printre oameni și nu doar într-un singur loc sau cu un singur tip de ocazie. Scopul pe care-l au în răspândirea acestor zvonuri este de a-i face pe mai mulți oameni conștienți de ele, de a-i face pe cei slabi și mai slabi și de a-i face pe cei puternici și care au credință în Dumnezeu să se îndoiască de El și de lucrarea Lui din cauza zvonurilor – este de a-i determina pe toți să nu fie interesați de adevăr, de cuvintele lui Dumnezeu, de lucrarea Sa și de mântuire și, în schimb, de a-i face să fie interesați de diversele zvonuri și de propaganda negativă, exact ca acești indivizi, astfel încât, ori de câte ori se adună oamenii, să vorbească despre aceste lucruri negative. Ar face așa ceva oamenii normali și cei cu umanitate și rațiune? Când majoritatea oamenilor aud zvonuri sau diverse propagande negative, deși nu știu dacă zvonurile sunt adevărate sau false, datorită credinței lor în Dumnezeu și a faptului că au într-o mică măsură o inimă cu frică de Dumnezeu, vor veni înaintea Lui să se roage și să caute adevărul. Chiar dacă sunt influențați de zvonuri și se simt puțin slabi și nesiguri, acest lucru nu va afecta îndeplinirea datoriei lor sau faptul că-L urmează pe Dumnezeu. Ba chiar se vor pune în gardă să-și măsoare cuvintele și să evite să facă lucruri care I se împotrivesc lui Dumnezeu sau Îl ofensează. Acest tip de abordare este ceva realizabil de către majoritatea fraților și surorilor. Atât timp cât oamenii au ceva umanitate, un strop de credință sinceră și puțină inimă cu frică de Dumnezeu, pot realiza acest lucru. Întrucât oamenii cred în existența lui Dumnezeu, ar trebui să creadă că tot ce face El este corect. Întrucât un lucru este făcut de Dumnezeu, oamenii nu ar trebui să-l evalueze deloc. Ar trebui să fie siguri de următoarele: „Indiferent ce spun zvonurile din afara bisericii, nu pot să le cred și, cu siguranță, nu pot să le răspândesc. Chiar dacă mă simt puțin slab și zdruncinat în inima mea, nu trebuie să tăgăduiesc existența lui Dumnezeu!” Dacă cineva crede în existența lui Dumnezeu, ar trebui să creadă că tot ce face El este corect; în cazul în care crede în existența lui Dumnezeu, ar trebui să aibă o inimă înfricată și care se teme de El – este absolut corect. Întrucât are o inimă cu frică de Dumnezeu, indiferent ce zvonuri aude, își va măsura cuvintele, nu va răspândi zvonuri, nu va fi păcălit de șiretlicurile Satanei și nu va cădea pradă uneltirilor sale. Nu este ceva ce majoritatea oamenilor pot realiza cu ușurință? (Ba da.) Ai o gândire și o rațiune normală și, prin urmare, când auzi zvonuri, doar tu decizi dacă le răspândești apoi sau nu. Te

controlează altcineva? (Nu.) Așadar, după ce aud aceste zvonuri, n-ar trebui să le fie clar oamenilor cum să le gestioneze și cum să le trateze și cum să practice astfel încât să fie în acord cu principiile, cu umanitatea și rațiunea? Toți ar trebui să aibă această fărâma de judecată și ar trebui să înțeleagă această metodă și cale de practică, fără să aibă nevoie de alții care să-i învețe. Până și copiii știu să nu răspândească bârfe, știu că acest lucru este necuviincios, imoral și seamănă discordie și că nu ar trebui să fie acest gen de persoane; acestea sunt gândurile și comportamentele pe care ar trebui să le aibă oamenii cu rațiune normală. Există însă un tip de oameni cărora le lipsește o astfel de rațiune și, într-o măsură și mai mare, le lipsește o astfel de umanitate. Din această cauză vor să răspândească printre persoanele apropiate zvonuri și propagandă negativă cât mai curând posibil după ce aud aceste lucruri, pentru ca toți să le poată analiza, judeca și înflori împreună și apoi să răspândească aceste zvonuri unui public mai larg. Aceștia se gândesc: „Nu este grozav? Nu este revigorant? Dacă viața bisericească ar fi plină de acest conținut, cât de bogată ar fi! Oamenii ar dobândi atât de multe cunoștințe!” Ce fel de gânduri și puncte de vedere sunt acestea? Nu sunt gândurile și punctele de vedere ale unei persoane rele? Ce fel de logică este aceasta? Nu sunt indivizi disperați după haos? Nu este adevărat că nu suportă să vadă că altora le merge bine? În inima lor, chiar își bat joc de frați și surori: „Nesăbuiților, există zvonuri peste tot în afara bisericii; peste tot sunt evaluări negative, atacuri și calomnii împotriva casei lui Dumnezeu, în special împotriva lui Hristos și a lucrării lui Dumnezeu. În bisericile din lumea religioasă sunt agățate tot felul de materiale de propagandă negativă. De îndată ce aud de «Fulgerul de la Răsărit», oamenii de acolo încep să arunce acuze și să se distanțeze. Toată lumea vă critică și vă condamnă, dar voi, nesăbuiților, sunteți încă aici, crezând în Dumnezeu și urmărind adevărul!” Se simt nelalocul lor și, de asemenea, sunt foarte scârbiți văzând că acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu cu o credință atât de fermă. În special când văd că părtășia cuiva despre adevăr demonstrează o înțelegere adevărată și o schimbare a firii și că toată lumea admiră acea persoană, ei o urăsc. Dacă văd pe cineva respectând principiile, obținând rezultate și dând dovadă de loialitate în îndeplinirea datoriei sale în casa lui Dumnezeu, se enervează și spun: „De ce nu ascuți zvonurile sau propaganda din afara bisericii? De ce ești atât de nesăbuit și sincer? Uite ce perspicace sunt eu – joc pentru ambele tabere. Particip la viața bisericească în casa lui Dumnezeu și nu spun că nu cred în Dumnezeu, iar dacă n-aș fi lăsat să fac o datorie, n-aș accepta, dar cercetez și știrile din afara bisericii. Continui să fiu atent la propaganda și comentariile negative din lumea religioasă, din lumea non-credincioasă și de pe internet.” Au mereu un punct de vedere inadecvat. Se simt nemulțumiți în sinea lor când văd că frații și surorile urmăresc adevărul și își îndeplinesc îndatoririle. Vor mereu să inducă în eroare și să atragă una sau două dintre acele persoane și chiar vor în permanență să le tulbure și să le influențeze pe unele dintre ele. De asemenea, își doresc în mod constant să „trezească” unele persoane răspândind zvonuri, astfel încât acestea să le creadă și să fie induse în eroare. Spuneți-Mi, ce fel de oameni sunt

aceștia? Este adecvat să considerăm că asemenea oameni fac parte din casa lui Dumnezeu și sunt frați și surori? (Nu.) Atunci care este cel mai adecvat mod de a-i considera? Cel mai adecvat este să-i considerăm neîncrezători, slujitori ai Satanei. Aceasta nu este o condamnare neîntemeiată sau o nedreptățire a lor; este o realitate.

Ce este detestabil la acești oameni care răspândesc zvonuri nefondate? Indiferent de unde aud propagandă negativă, chiar dacă știu clar că sunt zvonuri și cuvinte diavolești fără nicio bază reală, tot le răspândesc altora cu un entuziasm neobosit. Care este natura acestui lucru? Persoanele care au o inimă cu frică de Dumnezeu se vor simți scârbite când vor auzi zvonuri. Mai ales când este vorba de cuvinte care Îl atacă și Îl insultă pe Dumnezeu, nu le vor menționa deloc pentru a nu-și întina gura, ceea ce demonstrează că au o inimă cu frică de Dumnezeu. Acestea spun: „Alții Îl judecă și Îl defăimează pe Dumnezeu și atacă și denigrează biserica; este treaba lor. N-ar trebui să iau parte la păcatele lor. Faptul că-L defăimează pe Dumnezeu este deja o răzvrătire scandaloasă și un păcat odios – nu pot rosti aceste cuvinte cu gura mea. Nu trebuie să spun aceleași lucruri ca ei. Categorie nu voi face asta!” În schimb, cei care sunt slujitorii Satanei pot relata cuvânt cu cuvânt propaganda negativă și zvonurile pe care le aud și fac asta în repetate rânduri și fără nicio reținere, chiar răspândindu-le peste tot. Au acești oameni câtuși de puțin o inimă cu frică de Dumnezeu? Le este teamă de El? Nu, nu le este. Aparent, și ei cred în existența lui Dumnezeu, dar credința nu echivalează cu recunoașterea faptului că Dumnezeu este Creatorul care deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Și Satana crede că există un Dumnezeu în lume, în univers și în toate lucrurile, dar cum Îl tratează când Dumnezeu îi vorbește? Cum discută cu Dumnezeu? Are o inimă cu frică de Dumnezeu? Îl tratează pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu? Nu. Ce metodă folosește pentru a discuta cu Dumnezeu? Îl testează, Îl înșală și Îl ridiculizează, de parcă ar glumi. Când Dumnezeu a întrebat: „De unde vii?”, cum a răspuns Satana? [„De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ” (Iov 1:7).] Sunt acestea cuvinte omenești? (Nu.) Așadar, ce înseamnă aceste cuvinte? De ce a vorbit așa Satana? Ce fel de atitudine creează astfel de cuvinte? Nu este o atitudine de ridiculare? (Ba da.) Ce înseamnă ridiculizarea? Este batjocorirea cuiva, nu-i așa? „N-am de gând să-ți spun de unde am venit. Ce poți face în privința asta?” Cuvintele îți sunt adresate, dar nu cu scopul de a te informa ce se întâmplă cu adevărat – vorbitorul refuză să-ți spună și doar își bate joc de tine în schimb. Aceasta e ridiculizarea. Ne dă această atitudine sentimentul că Dumnezeu este tratat ca Dumnezeu? Conține vreun sentiment de respect sau frică de Dumnezeu? Deloc – acesta este chipul Satanei. Cei care răspândesc zvonuri le pot disemina la întâmplare printre frați și surori. Ei știu prea bine că aceste zvonuri nu sunt reale, dar fac tot posibilul pentru a le răspândi, căutând tot soiul de oportunități și ocazii de a proceda astfel. Nu sunt acestea comportamentul și abordarea Satanei? Așa acționează Satana. El recunoaște existența lui Dumnezeu și știe că El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, dar nu se teme câtuși de puțin de El. Acesta este chipul Satanei, este natura-esență a Satanei. Unii frați sau surori ar

putea spune: „Deși acest individ nu urmărește adevărul, credința lui în Dumnezeu este sinceră. Când a auzit că biserica avea să-l izoleze sau să-l îndepărteze, a devenit atât de neliniștit încât a plâns și s-a îngrijorat foarte tare; chiar a făcut afte bucale! Nu este dispus să plece din casa lui Dumnezeu; crede în existența lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent ce face, ar trebui să-l tratăm ca pe un frate și să-i oferim dragoste și toleranță și, chiar dacă răspândește zvonuri, tot ar trebui să-l tratăm cu dragoste pentru a-l ajuta și a-l susține.” Sunt corecte aceste cuvinte? Sunt ele adevărul? (Nu.) Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte, dar acești oameni tot nu le cred. Și totuși, indiferent câte zvonuri rostesc diavolii și satanele, acești oameni le cred pe toate și chiar răspândesc fără scrupule aceste zvonuri pentru a-L ataca și defăima pe Dumnezeu. Doar în baza acestui fapt, nu merită să fie numiți frați sau surori. Este corect? (Da.) Deoarece pot să răspândească fără scrupule zvonuri, să-L defăimeze și să-L atace pe Dumnezeu, să defăimeze casa Lui și biserica, avem motive întemeiate să-i privim drept slujitori ai Satanei, drept satane. Sunt dușmani ai lui Dumnezeu și dușmani ai tuturor aleșilor Săi. Așadar, cum ar trebui să ne tratăm dușmanii? (Ar trebui să-i respingem.) Așa este, ar trebui să-i respingem.

Unii oameni nu iubesc adevărul. După ce aud zvonuri, deși nu le răspândesc fățiș în biserică, le răspândesc în culise printre cei apropiați. Unele persoane fără discernământ devin negative și slabe la auzul acestor zvonuri; unele nu mai participă la adunări, iar altele se retrag din biserică – totuși, cei care răspândesc zvonuri tot nu admit că a fost din cauza faptului că le-au răspândit. În ciuda admonestărilor și a părtășiei repetate, continuă să procedeze astfel când întâlnesc asemenea situații, abținându-se să răspândească zvonuri în mod fățiș și ostentativ doar în timpul adunărilor sau în public, de teama de a nu se da în vileag, de a nu fi respinși de frați și surori sau de a nu fi îndepărtați de biserică, alegând în schimb să răspândească în secret unele zvonuri, trimițând mesaje altora sau prin contactul cu persoanele. Nu sunt atunci răi astfel de oameni? De fapt, sunt și mai perfizi. Indiferent cât de secret acționează, motivele și natura acțiunilor lor sunt aceleași ca ale slujitorilor Satanei. Scopul lor în răspândirea zvonurilor este de a-i tulbura pe oameni în îndeplinirea datoriei lor, de a-i face negativi și slabi, de a-i face să-L tăgăduiască pe Dumnezeu, să se îndepărteze de El și să-și abandoneze îndatoririle. A spus vreodată cineva: „Nu răspândesc zvonuri cu scopul de a-i tulbura pe oameni în îndeplinirea datoriei lor sau de a le submina inițiativa, ci de a-i ajuta să capete discernământ și să-și îmbunătățească imunitatea, astfel încât, când aud zvonuri, să fie imuni la ele, să nu le creadă, să poată urmări adevărul în mod adecvat și să-și poată face îndatoririle în pace”? A răspândit vreodată cineva zvonuri cu această intenție? (Nu.) Are vreun temei această afirmație? De fapt, nu are temei. Atât timp cât pot răspândi zvonuri, în special pe cele care Îl atacă, Îl defăimează și Îl hulesc pe Dumnezeu – rostindu-le cu nepăsare ori de câte ori deschid gura și răspândindu-le peste tot, fără niciun scrupul – indiferent câte zvonuri răspândesc, indiferent dacă zvonurile sunt răspândite în mod fățiș sau în culise și indiferent de impactul asupra oamenilor, pe

scurt, scopul lor în răspândirea zvonurilor nu este să-i ajute pe oameni să înțeleagă adevărul și să capete discernământ, ci să-i tulbure și să-i inducă în eroare, făcându-i să se îndoiască și să se îndepărteze de Dumnezeu – ceea ce fac este să tulbure și să năruie lucrarea bisericii. Din această perspectivă, indiferent de motivul sau de contextul în care răspândesc zvonurile, esența oamenilor care le răspândesc este, fără îndoială, cea de slujitori ai Satanei. Oricine rostește zvonuri care Îl defăimează, Îl atacă și Îl hulesc pe Dumnezeu se împotrivesc lui Dumnezeu și este un dușman al Său. Este corect acest lucru? (Da.) Deși nu ești inițiatorul zvonurilor, faptul că le poți răspândi arată că le consideri adevărate sau că, în sinea ta, ești foarte dispus să le crezi. „Măcar de-ar fi zvonurile adevărate, atunci n-ar trebui să cred în Dumnezeu, Dumnezeu n-ar fi Dumnezeu și faptul întrupării lui n-ar exista. Ar fi doar o persoană și aș putea să inventez nestingherit zvonuri despre el, să-l denigrez, să-l atac și să-l defăimez.” Nu acesta este scopul? În cazul în care crezi în Dumnezeu, dar vrei mereu să vorbești și să acționezi în mod arbitrar, nu înseamnă asta că vrei să l te opui lui Dumnezeu? (Ba da.) Unii spun: „Este aceasta o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? Este aceasta o lipsă de credință în Dumnezeu?” Natura acestui lucru este mult mai gravă. Acestea sunt o răzvrătire și o opoziție față de Dumnezeu. Doar dușmanii lui Dumnezeu l se împotrivesc și l se opun în acest fel. Omenirea coruptă, din cauză că are firea coruptă a Satanei, că nu înțelege adevărul și nu-L cunoaște pe Dumnezeu, se poate răzvrăti împotriva Lui. Dar Satana face mai mult decât să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu; Îl trădează, l se împotrivesc și l se opune. Asta îl transformă într-un dușman al lui Dumnezeu. Relația dintre dușmanii lui Dumnezeu și Dumnezeu este una de opoziție. Ce înseamnă opoziția? Înseamnă să fii ireconciliabil. Indiferent de situație sau de mediu, opoziția Satanei față de Dumnezeu nu se schimbă în timp sau spațiu. Esența Satanei este să l se opună lui Dumnezeu, iar acest lucru este neschimbător; Satana este pur și simplu dușmanul lui Dumnezeu. Împotrivirea Satanei față de Dumnezeu și caracterul său ireconciliabil cu El nu au durat o zi sau doar câțiva ani sau câteva decenii; el a început să se opună față de Dumnezeu de când L-a trădat. Când se va termina, așadar, această opoziție? Va fi Satana vreodată mișcat și reformat de Dumnezeu? Se va diminua treptat în timp opoziția sa față de Dumnezeu? Nu. El va continua să l se opună lui Dumnezeu. Când va înceta această opoziție? Când lucrarea lui Dumnezeu se va fi încheiat și Satana va fi terminat să-și presteze serviciul și nu va mai fi de niciun folos, iar Dumnezeu îl va fi distrus – atunci va înceta opoziția. Și cum rămâne cu aceia care sunt slujitorii Satanei? Atât timp cât se află în biserică, vor continua să se opună bisericii, casei lui Dumnezeu și lui Dumnezeu. Unii oameni spun: „Ei cred în Dumnezeu, aduc uneori ofrande, dau de pomană și chiar găzduiesc frați și surori. Cum l se opun lui Dumnezeu? Nu l se opun; chiar fac unele fapte bune.” Sunt corecte aceste cuvinte? Pot găzduirea fraților și surorilor și oferirea unor sume mici de bani pentru frații și surorile sărace să le șteargă opoziția față de Dumnezeu? Pot acestea să demonstreze că sunt compatibili cu Dumnezeu? (Nu.) Așadar, cum apare această opoziție? (Este determinată de natura-esență pe care o au.) Așa este,

natura-esență pe care o au este de a l se împotrivi lui Dumnezeu și de a-l fi ostili. Astfel de oameni trebuie discernuți pe baza cuvintelor lui Dumnezeu: vedeți cui îi place să adune din diferite surse propagandă negativă sau zvonuri care atacă și defăimează casa lui Dumnezeu și biserica și cine este interesat de aceste lucruri negative și este dispus să creadă aceste zvonuri și cuvinte diavolești. Astfel veți putea să vedeți adevărata față a acestor neîncrezători. Acești oameni nu citesc de obicei cuvintele lui Dumnezeu, nu sunt entuziaști când îi ascultă pe frați și surori având părtășie despre adevăr și nu-și îndeplinesc îndatoririle cu entuziasm. Simt mereu că nu este interesantă credința în Dumnezeu. La ce se concentrează ei când vizionează videoclipuri și programe ale casei lui Dumnezeu? Când văd comentarii pozitive lăsate de oameni religioși, se simt nelalocul lor și sar peste ele. Dar când văd oameni religioși și non-credincioși stând de partea marelui balaur roșu, insultând biserica, insultând casa lui Dumnezeu și insultându-i pe frați și surori cu vorbele lor diavolești, se simt deosebit de fericiți și încântați. Ori de câte ori aud această propagandă negativă și aceste zvonuri, devin la fel de entuziasmați de parcă li s-ar fi injectat adrenalină, mergând cu pas vioi și chiar trezindu-se din somn de bucurie. Nu este o ticăloșie? Observați-i pe cei din jurul vostru pentru a vedea cine aparține acestui tip de indivizi; vedeți dacă are o fire care urăște adevărul și pe Dumnezeu. Dacă găsiți într-adevăr un astfel de individ, ar trebui să fiți deosebit de precauți și să-l discernați; observați-i cuvintele, acțiunile și conduita. Odată ce confirmați că este un individ rău, un slujitor al Satanei, ar trebui să-l respingeți și să nu-l tratați ca pe un frate sau o soră. Astfel de indivizi ar trebui îndepărtați din biserică imediat ce este posibil. Unii oameni spun: „De ce ar trebui să-i îndepărtăm pe acești indivizi? În casa lui Dumnezeu, o persoană în plus înseamnă o sursă de putere în plus pentru îndeplinirea datoriei; o persoană în plus aduce și puțin mai multă voieșie. Acești indivizi cred în Dumnezeu de mulți ani și, deși nu iubesc sau nu practică adevărul, cred în existența lui Dumnezeu încă din copilărie, crezând în «Bătrânul din ceruri». De asemenea, cred că e un dumnezeu la un metru deasupra lor și, mai mult decât atât, cred că binele și răul au răsplata lor. În general, nu îndrăznesc să comită fapte rele evidente și sunt dispuși să-i ajute pe alții. Doar că au acest mic hobby; le place să răspândească zvonuri și bârfe. În special, răspândesc zvonuri de la marele balaur roșu, care îl defăimează pe Dumnezeu, repetând aceste lucruri fără măcar să se gândească prea mult la ele, poate pentru că sunt ignoranți și neștiutori.” La suprafață, nu par indivizi răi și nu au perturbat sau tulburat lucrarea bisericii, dar sunt deosebit de activi în răspândirea zvonurilor și vor să fie mereu primii care le răspândesc. N-ar trebui ca oamenii să fie vigilenți în cazul unor asemenea indivizi? Nu sunt ei slujitori ai Satanei? Esența unor astfel de indivizi este mult prea evidentă! Ei nu sunt niciodată interesați de cuvintele lui Dumnezeu sau de adevăr și nu caută niciodată adevărurile-principii când își fac datoria. În orice fac, nu dau dovadă de seriozitate, nu-și dedică inima și nu sunt dispuși să îndure greutăți. Pur și simplu se comportă superficial și fac lucrurile mecanic, glumind în permanență. Limbajul și acțiunile lor nu jignesc pe nimeni și ei se pot înțelege cu toată lumea, părând prietenoși

cu ceilalți – doar că le place să adune și să răspândească zvonuri. Luând în considerare aceste acțiuni, îi putem caracteriza pe acești indivizi drept slujitori ai Satanei? (Da.) De ce? Oare exagerăm lucrurile? (Nu.) Ei nu sunt absolut deloc interesați de urmărirea adevărului. De îndată ce ascultă o predică, devin somnoroși; de îndată ce aud o părtășie privind cuvintele lui Dumnezeu, simt repulsie și neliniște, se ridică întruna să bea apă sau să meargă la baie, simțindu-se mereu agitați în sinea lor – ascultarea părtășiei li se pare la fel de incredibil de dificilă ca o tortură. Totuși, de îndată ce aud zvonurile Satanei sau cuvintele diavolești ale non-credincioșilor, interesul le este stârnit, se revigorează și încep să răspândească aceste zvonuri și cuvinte diavolești cu multă inițiativă. Sunt asemenea oameni frați și surori? Nu. Sunt scârbiți de adevăr și-l disprețuiesc până în măduva oaselor. În ceea ce privește chestiunile legate de Dumnezeu și lucrarea Sa, fie că este vorba de identitatea și esența lui Dumnezeu, statutul Lui, demnitatea sau întruparea Lui, ei disprețuiesc aceste lucruri în inima lor. Nu au câtuși de puțin o inimă cu frică de Dumnezeu. Prin urmare, nutresc mereu noțiuni despre Dumnezeu și lucrarea Sa. Pot repeta cu ușurință tot felul de zvonuri ale Satanei și cuvinte diavolești, atingându-și astfel obiectivul de a le răspândi, fără nicio mustrare de conștiință. Ce fel de mizerabili sunt aceștia? Sunt credincioși în Dumnezeu? (Nu.) Acestea sunt acțiunile celor care Îl recunosc verbal pe Dumnezeu și pretind că Îl urmează, care cred că există un „Bătrân în ceruri”, care cred că e un dumnezeu la un metru deasupra lor și consideră că binele și răul au răsplata lor. Aceasta este atitudinea lor față de Dumnezeu. Dacă cineva le-ar insulta părinții sau ar inventa pe la spate zvonuri despre părinții lor, fără îndoială ar lupta până la moarte. Dar când cineva Îl insultă pe Dumnezeu, Îl atacă sau Îl defăimează, nu doar că nu sunt supărați, dar pot să repete acest lucru ca pe o glumă și chiar să-l răspândească peste tot. Este ceva ce ar trebui să facă un adept al lui Dumnezeu? (Nu.) Este așadar adecvat ca mulți oameni să-i trateze pe acești neîncredători ca pe frați și surori? (Nu.) Prin urmare, când se suspectează că astfel de oameni sunt slujitorii Satanei, ceilalți ar trebui să fie vigilenți. Conducătorii și lucrătorii trebuie să-i informeze prompt pe frați și surori să aibă grijă cu acești oameni, pentru ca toată lumea să-i poată discerne. Odată ce se confirmă că sunt slujitorii Satanei, diavoli, toată lumea ar trebui să-i respingă în mod colectiv și să-i îndepărteze din biserică. Se aliniază acest lucru la principii? (Da.) Atunci asta ar trebui să faceți.

C. Cum să tratați zvonurile nefondate lansate de guvernul PCC și lumea religioasă care Îl defăimează și Îl atacă pe Dumnezeu

Guvernul comunist chinez și lumea religioasă au născocit multe zvonuri nefondate despre casa lui Dumnezeu, susținând în mod fals că frații și surorile îi obligă pe oameni să accepte Evanghelia și așa mai departe. Cum vă simțiți după ce auziți aceste zvonuri? (Furioși, indignați.) Acestea sunt zvonuri despre voi și vă simțiți indignați. Cât sunteți de indignați? Vreți să-i găsiți pe cei care născocesc zvonurile și să vă certați cu ei, chiar să le dați o lecție? (Da.) Aparent, aceste zvonuri vizează biserica, dar, de fapt, se referă la

fiecare membru al bisericii și la reputația și integritatea fiecăruia dintre aceștia. După ce le auziți, vă simțiți indignați, spunând: „N-am făcut asta! Predicăm Evanghelia conform adevărilor-principii. Nu-i obligăm niciodată pe cei care nu vor să creadă în Dumnezeu. Credința este voluntară. Nu constrângem niciodată pe nimeni, cu atât mai puțin să le facem rău oamenilor sau să ne răzbunăm pe ei. Dimpotrivă, oamenii religioși i-au bătut cu sălbăcie pe aceia dintre noi care predică Evanghelia și i-au denunțat la poliție, predându-i marelui balaur roșu pentru a fi chinuiți; atât de mulți dintre noi au fost închiși și destul de mulți au fost chiar deținuți în închisori private înființate de oamenii religioși. Noi suntem cei nedreptățiți!” După ce auziți aceste zvonuri, vă simțiți indignați și vreți mereu să vă certați cu ei. Aveți această reacție deoarece aceste zvonuri atacă și denigrează în mod direct biserica și pe aleșii lui Dumnezeu. Cum vă simțiți când auziți zvonuri care Îl denigrează și Îl judecă pe Dumnezeu? Acestea nu vă implică interesele personale sau integritatea și demnitatea; sunt zvonuri despre Dumnezeu. De exemplu, înainte, când credeai în Isus, unii oameni spuneau că Isus S-a născut dintr-o fecioară și că nu a avut tată. Cum te-ai simțit când ai auzit asta? Ai vrut să te cerți cu ei? „Dumnezeu e Cel în care credem!” Apoi te-ai gândit mai bine: „Maria era fecioară, iar Isus S-a născut dintr-o fecioară, fiind zămislit de Duhul Sfânt. Acesta este un fapt, dar non-credincioșii vorbesc despre el în mod grosolan și nu-mi place să-l aud!” Poate ai avut cel mult astfel de sentimente, dar, în inima ta, tot simțeai că zămisirea prin Duhul Sfânt contrazice puternic noțiunile umane. Nu ai putut să crezi în această chestiune, deoarece crezi în știință; în inima ta, nu crezi în atotputernicia lui Dumnezeu, nici nu crezi că tot ceea ce spune și face Dumnezeu este adevărul, iar apoi nu vei merge să respingi cuvintele diavolești ale neîncredătorilor. Întrucât nu deții adevărul și nu îl înțelegi, găsești cel mult că zvonurile despre care vorbesc oamenii sunt neplăcute auzului și crezi că oamenii nu ar trebui să vorbească așa, deoarece aceste zvonuri îți implică reputația. Te gândești: „Non-credincioșii sunt atât de dezgustători și abjecți! Au tupeul să folosească orice cuvinte murdare; sunt cu adevărat neîncredători! Sunt cu adevărat diavoli!” Asta este tot și este maximul pe care îl poți obține. De ce te simți provocat și consideri că non-credincioșii sunt abjecți și dezgustători după ce-i auzi spunând astfel de zvonuri? Pentru că se referă la reputația ta; aceste zvonuri îți întăresc inima, făcându-te să te simți rușinat, așa încât îți stârnesc furia și iei atitudine pentru a spune câteva cuvinte pozitive ca să le combați. Înseamnă o astfel de respingere că ești întru totul de partea lui Dumnezeu? Este menită să apere mărturia lui Dumnezeu? Nu, este menită doar să-ți apere reputația și demnitatea. De ce spun asta? Pentru că nu ți-ai dat seama de esența problemei; ba mai mult, nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu sau ceea ce-ți cere El. Ceea ce înțelegi și simți nu se aliniază la intențiile lui Dumnezeu; reprezintă doar impetuozitatea umană și un bun comportament uman. Bunul comportament uman nu reprezintă mărturia pe care o aduci pentru Dumnezeu. Nu ai rămas ferm în mărturia ta; doar îți aperi reputația și demnitatea, respingând zvonurile de dragul de a-ți ușura puțin conștiința – nu ești de partea lui Dumnezeu pentru a vorbi în favoarea Lui, nici nu folosești adevărul sau faptele

pentru a respinge zvonurile și a aduce mărturie pentru Dumnezeu. Nu vorbești pentru Dumnezeu și ceea ce spui cu siguranță nu se aliniază la adevăr; se aliniază doar la interesele tale trupești – este doar pentru a te simți mai puțin supărat în inima ta și ca să nu simți că este stânjenitor să crezi în Domnul Isus. Doar atât. Prin urmare, când auziți pe cineva atacându-L și condamnându-L pe Dumnezeu, denigrând și judecând biserica lui Dumnezeu sau chiar condamnându-vă pe voi, vă simțiți deosebit de indignați și vreți să vă certați și să dezbateți cu acea persoană, să vă restabiliți reputația și să clarificați aceste chestiuni. Dar înseamnă asta că ați rămas fermi în mărturia voastră? Nu se ridică la acest nivel; fără înțelegerea adevărului, nu există nicio mărturie!

Când auziți zvonuri răspândite în lumea exterioară care Îl defăimează și Îl atacă pe Dumnezeu, fie că Îl atacă pe Dumnezeul din ceruri sau pe Dumnezeul întrupat de pe pământ, cum vă simțiți? Sunteți indiferenți sau simțiți puțină durere? Sunteți incapabili să suportați și nu vă resemnați în fața lor sau sunteți neajutorați? După ce aud aceste zvonuri, unii oameni se gândesc: „Dumnezeu este nevinovat; Dumnezeu nu a făcut aceste lucruri. De ce este atacat și calomniat așa de lume și de lumea religioasă? Trebuie să ne consumăm și să ne îndeplinim îndatoririle cu stăruință și să-l apărăm numele. Atunci când măreața lucrare a lui Dumnezeu va fi dusă la bun sfârșit, adevărul despre toate va ieși la lumină și toate popoarele lumii vor vedea că Dumnezeul întrupat în care credem este singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeul din ceruri, iar acest lucru nu este deloc greșit!” Alții cred: „Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri, iar acești oameni răi non-credincioși și diavoli știu foarte bine că ale Sale cuvinte sunt adevărul, dar tot Îl defăimează și Îl atacă. Cât timp trebuie să sufere El?” Alții zic: „Oamenii pot spune ce vor; nu le dăm nicio atenție. Dumnezeu nu a respins niciodată zvonurile care Îl defăimează; El nu le răspunde. Ce putem atunci să facem noi, niște ființe umane mărunte? Nu a fost Dumnezeu întotdeauna înțeleș greșit, atacat, hulit și respins de omenire în acest fel? Dumnezeu nu Se plânge deloc și tot îi mântuiește pe oameni. Fie ca timpul să dezvăluie totul; Dumnezeu Își va aduce singur mărturie!” Care este punctul vostru de vedere? Tocmai am menționat neînduplecarea, indignarea, incapacitatea de a se resemna, neajutorarea – voi pe care o simțiți? Care este cel mai corect sentiment? Cum ar trebui tratate aceste chestiuni în conformitate cu adevărurile-principii? Cum vă simțiți când auziți aceste zvonuri? (Indignați.) Indignați, apoi vreți să scrieți o condamnare pentru a-i critica aspru pe acești indivizi care nascocesc zvonuri, acești escroci religioși și oameni răi ai religiei. Aveți asemenea gânduri? Nu veți simți că este suficient doar să vă încleștați pumnii de furie, nu-i așa? Simțiți un impuls să faceți ceva în privința asta? Sau este doar o indignare goală? (Există și ură și respingere.) Indignare, ură, respingere – acestea sunt emoții care iau naștere din activități mentale, fără cuvinte, comportamente sau acțiuni specifice; sunt doar emoții și, desigur, reprezintă și anumite atitudini. (Pe lângă sentimentul de indignare, uneori scriem articole sau creăm programe pentru a clarifica faptele și a dezvălui că esența acțiunilor lor este una de ură față de adevăr și de Dumnezeu, astfel încât oamenii să poată vedea adevăratele fapte.) Vor

accepta acei oameni după ce văd adevăratele fapte? Chiar dacă acceptă că spusele voastre sunt corecte și apoi fac un comentariu corect, zicând: „Credința voastră este corectă; credeți în continuare, vă susținem!”, iar escrocii religioși se simt rușinați și spun: „Ne pare rău, ne-am înșelat, ceea ce am spus nu corespundea faptelor; de acum înainte, credeți în felul vostru, iar noi vom crede în felul nostru”, v-ar face asta să vă simțiți în largul vostru? Este acesta singurul obiectiv pe care îl vizați? (Vrem, de asemenea, să mărturisim pentru Dumnezeu, astfel încât cei care cercetează adevărata cale și care sunt însetați după adevăr să poată discerne clar binele de rău și să accepte adevărata cale.) Aceasta este o cale; este un mod pozitiv de a practica. Este util doar să vă înfuriați și să urâți? Care este motivul furiei și al urii voastre? De ce să fiți furioși și plini de ură? (Dumnezeu a devenit trup pentru a-i mântui pe oameni, ceea ce este cel mai drept lucru, dar ei răspândesc zvonuri pentru a-L judeca și a-L denigra pe Dumnezeu. Ne simțim foarte indignați, gândind că, de fapt, inversează binele și răul și vorbesc prostii.) Credeți că respingerea lui Dumnezeu de către omenire și lume și atitudinea lor față de Dumnezeu sunt așa doar în această perioadă a întrupării Lui? Atitudinea omenirii și a lumii față de Dumnezeu a fost mereu aceeași de la început până la sfârșit, condamnând, defăimând, atacând și hulind mereu. De când Și-a început Dumnezeu lucrarea și până acum, atitudinea omenirii față de tot ce a făcut El și față de Dumnezeu întrupat nu s-a schimbat. Omenirea a început să-L atace și să-L hulească pe Dumnezeu și să inventeze diverse zvonuri despre Dumnezeu întrupat nu doar după prima Lui întrupare – toate acestea s-au întâmplat de când Dumnezeu Și-a început lucrarea și de când omenirea a intrat pentru prima dată în contact cu Dumnezeu și cu lucrarea Sa, continuând până în prezent. Iar cei care Îl urmează pe Dumnezeu au fost mereu nevoiți să îndure denigrarea, atacurile, judecățile, blasfemia, diversele zvonuri și multe altele din partea regimurilor Satanei și a forțelor religioase ale antihriștilor împotriva lui Dumnezeu și a bisericii. Oare oamenii care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să îndure aceste lucruri? Unii spun: „Suntem atât de dezgustați de aceste zvonuri, pentru că ele denaturează complet faptele și inversează binele și răul. Suntem furioși imediat ce le auzim și, în adâncul inimii noastre, îi urâm pe cei care nascocesc și răspândesc zvonuri. Indiferent dacă aceste zvonuri provin din lumea religioasă sau de la guvernul diavolesc al PCC, avem o singură atitudine, și anume una de ură și furie; și apoi vrem să le respingem și să clarificăm totul.” Unii chiar spun: „Vrem să avem o dezbatere cu acești diavoli răi, antihriști, ca să-l putem face de ocară pe Satana și să-l umilim!” Este acesta punctul de vedere al majorității oamenilor? Este corect acest punct de vedere? Dacă îl privim din perspectiva umanității normale, este rezonabil. Oamenii ar trebui să aibă o oarecare integritate și o gamă normală de emoții; ar trebui să iubească și să urască în mod clar, iubind ceea ce ar trebui iubit și urând ceea ce ar trebui urât. Oamenii cu umanitate normală ar trebui să aibă aceste calități. Dar este suficient să privim din perspectiva umanității normale pentru a fi în conformitate cu adevărurile-principii? Pentru a ne exprima mai clar, este această abordare în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu? Sau,

mai bine zis, reprezintă o atitudine și o abordare care Îl încântă pe Dumnezeu? Când spun acest lucru, cei mai mulți oameni ar putea pricepe ceva, gândindu-se: „Ai spus că asta înseamnă să privim lucrurile doar din perspectiva umanității normale. Judecând după implicațiile spuselor Tale, este evident că această abordare este una de impetuozitate, nefiind conformă cu adevărurile-principii sau cu intențiile lui Dumnezeu.” Ce înseamnă să nu fie conformă cu intențiile lui Dumnezeu? Înseamnă că Dumnezeu nu-Și dorește ca oamenii să acționeze astfel; dorințele Sale și standardele pe care le cere de la oameni nu sunt așa. Dacă acționezi în acest mod, deși Dumnezeu nu-l condamnă, din perspectiva Sa, nu înseamnă că-l respecti voia și El nu-l recunoaște. La suprafață, pare că acționezi cu rațiune când faci aceste lucruri, având atât ură, cât și dragoste, dorindu-ți să clarifici aceste fapte pentru Dumnezeu, astfel încât întreaga lume să știe că Dumnezeu este Dumnezeu, că El este Dumnezeul întregii omeniri și că toată lumea ar trebui să l se închine și să-l accepte mântuirea. La suprafață, pare că ceea ce faci este impecabil, rezonabil, în conformitate cu legea, cu umanitatea, cu moralitatea și, cu atât mai mult, în conformitate cu gusturile tuturor oamenilor. Dar L-ai întrebat pe Dumnezeu în această privință? L-ai căutat pe Dumnezeu? Ai găsit în cuvintele Sale principiile de acțiune pe care Dumnezeu le cere oamenilor? Care anume sunt intențiile lui Dumnezeu? Unii oameni spun: „Sunt atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu; nu este ușor să-l găsim cerințele specifice pentru oameni în fiecare chestiune.” Întrucât nu ai găsit cuvintele explicite ale lui Dumnezeu, poți căuta indicii din atitudinea Lui față de acest tip de zvonuri. Nu poți stabili atunci care ar trebui să fie atitudinea oamenilor față de această chestiune și care sunt principiile pe care ar trebui să le practice pe baza atitudinii lui Dumnezeu față de această chestiune? (Ba da.) Așadar, să vedem care anume este atitudinea lui Dumnezeu față de această chestiune.

De la începutul întâlnirii dintre omenire și lucrarea lui Dumnezeu, oamenii s-au plâns și au fost nemulțumiți de Dumnezeu, chiar rostind în secret multe cuvinte ostile de suspiciune, îndoială și respingere, printre altele, față de El. Există și diversele zvonuri din partea partidului aflat la conducere și a lumii religioase, care nu se aliniază deloc la fapte și nici nu se conformează adevărului. Care sunt aceste cuvinte către Dumnezeu? Fie că sunt suspiciuni, neînțelegeri sau plângeri, ele sunt pline de atacuri, calomnii și blasfemii împotriva lui Dumnezeu și nu reflectă câtuși de puțin o inimă cu frică de Dumnezeu; așa a fost încă de la început. În biserică există mereu unii care nu iubesc adevărul. Aceștia sunt neîncredătorii, care se îndoiesc de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr, manifestând o astfel de atitudine față de El. Cu atât mai mult e valabil acest lucru în cazul acelor non-credincioși și partide atee aflate la guvernare, acei oameni scârbiți de adevăr – atitudinea lor față de Dumnezeu nu are nevoie de nicio explicație; ei atacă și judecă fără scrupule, spunând orice vor. În special, acei farisei din lumea religioasă profită cu atât mai mult de ocazie pentru a judeca și a condamna fără restricții. Toate aceste comentarii nu sunt pozitive și, cu siguranță, nu sunt obiective și exacte. Care este, atunci, esența acestor comentarii? Pentru Dumnezeu, aceste cuvinte nu sunt

simple afirmații sau puncte de vedere, ci constituie mai degrabă denigrări, atacuri, calomnii și blasfemii împotriva Lui. De ce spun „pentru Dumnezeu”? Întrucât Dumnezeu evaluează toate acestea cu cea mai mare precizie, nu putem decât să adăugăm un prefix. De-a lungul istoriei, atitudinea omenirii față de Dumnezeu a fost așa; cuvintele oamenilor care Îl atacă și Îl insultă pe Dumnezeu au fost mult prea multe, fără ca unul singur să fie bine intenționat. Chiar și astăzi, urechile voastre aud și ochii voștri văd același lucru. De la început, atitudinea întregii omeniri față de Dumnezeu nu s-a schimbat. Cum tratează Dumnezeu aceste chestiuni? Are El condițiile sau capacitatea de a convoca un congres religios global pentru a Se apăra, pentru a clarifica faptele reale ale lucrării Sale, pentru a Se justifica în fața omenirii? A făcut Dumnezeu asta? Nu, Dumnezeu rămâne tăcut, nu clarifică întreaga situație, nici nu Se apără și nu Se justifică niciodată. Cu toate acestea, El a administrat o oarecare pedeapsă celor care Îl atacă într-un mod deosebit de abject, lăsând unele fapte să se abată asupra lor. Cât privește atacurile, calomniile și blasfemiile publicului, care este atitudinea lui Dumnezeu? Cum Se ocupă de ele? Le ignoră; face ceea ce trebuie făcut, procedează așa cum ar trebui procedat, selectând pe cine se cuvine să selecteze, călăuzind pe cine se cuvine să călăuzească. Întreaga lume este ordonată în mâinile lui Dumnezeu; El nu Și-a perturbat sau schimbat niciodată planurile din cauza atacurilor, calomniilor sau blasfemiilor oamenilor. Când forțele rele ale Satanei îi suprimă și arestează pe aleșii lui Dumnezeu, indiferent cu câtă frenezie, Dumnezeu nu Își schimbă planurile și nu Se răzgândește niciodată. Gândurile și ideile Sale rămân complet neschimbate; El continuă pur și simplu, ca întotdeauna, să realizeze lucrarea pe care intenționează să o facă, gestionându-Și omenirea. Pentru Dumnezeu, aceste atacuri, calomnii și blasfemii nu au reprezentat niciodată o interferență; nu le acordă nicio atenție. De ce nu Se justifică sau nu Se apără El? Pentru Dumnezeu, aceste lucruri sunt pe deplin normale. Umanitatea este umanitate, iar Satana este Satana. Este foarte normal ca oamenii, care nu înțeleg adevărul sau faptele reale, să facă astfel de lucruri. Afectează asta etapele lucrării lui Dumnezeu? Nu. Dumnezeu are multă putere; este suveran asupra tuturor. Toate lucrurile și totul funcționează metodic în cuvintele lui Dumnezeu, în gândurile Sale și sub suveranitatea Sa; indiferent ce spune sau face omenirea, lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi afectată în niciun fel – asta este ceea ce este capabil să facă un Dumnezeu cu esență divină. El acționează când vine momentul, împlinindu-Și planurile fără nici cea mai mică discrepanță și nimeni nu poate schimba acest lucru. Remarcile oamenilor și orice atacuri sau calomnii umane împotriva lui Dumnezeu, indiferent dacă sunt încercări intenționate de a-l obstrucționa și distruge lucrarea sau tulburări neintenționate pentru lucrarea Sa și năruirea acesteia, nu și-au atins niciodată scopurile propuse. De ce? Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu; aceasta confirmă că autoritatea Lui este unică, de neînlocuit de nicio forță și de neîntrecut de nicio forță. Acesta este un fapt. Dumnezeu are această autoritate și această putere, are adevărata Sa identitate și nicio forță nu poate schimba nimic; prin urmare, de ce S-ar deranja cu atacurile și calomniile minore

ale oamenilor? Pentru Dumnezeu, indiferent cât de multe figuri importante din rândul omenirii sau indiferent ce mare putere din cadrul acesteia încearcă să-L împiedice, să-L calomnieze, să-L atace sau să-L hulească, lucrarea Sa nu poate fi câtuși de puțin tulburată. În schimb, aceste acțiuni servesc doar pentru a-l evidenția firea dreaptă și atotputernicia. Tulburările provocate de forțele rele ale Satanei sunt doar un episod minor din cursul istoriei omenirii. Lucrarea lui Dumnezeu, planul lui Dumnezeu și marea putere și autoritate ale lui Dumnezeu sunt cele care pot să dețină suveranitatea asupra întregii omeniri, să influențeze și să transforme întreaga omenire. Așa stau lucrurile. În schimb, este nevoit Dumnezeu să Se deranjeze cu denigrările, atacurile, calomniile și blasfemiile oamenilor la adresa Lui? Nu. Întrucât Dumnezeu are autoritate, pentru El, afirmația Sa: „Cred ceea ce spun, ceea ce spun se va face și ceea ce fac va dura veșnic” se va împlini întotdeauna; devine realitate și se împlinește în fiecare zi. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu. Unii oameni întreabă: „Este aceasta încrederea lui Dumnezeu, credința Sa?” Te înșeli! Oamenii au încredere, oamenii au nevoie de credință, dar Dumnezeu nu are. De ce? Pentru că Dumnezeu are autoritate și putere și, indiferent cum Îl defăimează sau condamnă omenirea, indiferent cum tulbură și sabotează forțele ostile ale Satanei, nimic nu se va schimba. Prin urmare, Dumnezeu nu are nevoie să elimine forțele ostile din rândul omenirii corupte care Îl atacă, Îl defăimează și Îl hulesc, înainte de a-Și săvârși lucrarea. În ce circumstanțe lucrează Dumnezeu? În ce circumstanțe obține El victoria? În ce circumstanțe Își săvârșește El lucrarea? O săvârșește în mijlocul multitudinii de atacuri, calomnii și blasfemii ale întregii omeniri și ale tuturor forțelor ostile; într-un asemenea mediu și context Își săvârșește El lucrarea. Nu este aceasta o demonstrație a măreței puteri a lui Dumnezeu? Nu este aceasta autoritatea Lui? (Ba da.) Cine poate tăgădui acest fapt? Îndrăznești să nu recunoști că așa stau lucrurile?

De-a lungul istoriei, omenirea L-a defăimat și L-a hulit în permanență pe Dumnezeu, iar în zilele de pe urmă, forțele din rândul întregii omeniri care L se împotrivesc au devenit și mai puternice, existând mai multe voci care Îl defăimează și Îl condamnă pe Dumnezeu. Omenirea folosește diverse metode, prin intermediul ziarelor, al televiziunii, pe internet și prin alte mijloace media, pentru a-L defăima și ataca pe Dumnezeu. Dar am disecat vreodată aceste zvonuri în adunările noastre? (Nu.) De ce nu? Unii oameni spun: „Oare pentru că inocenții rămân inocenți, iar zvonurile pier când ajung la cei înțelepți?” De aceea? (Acele zvonuri nu pot afecta în mod fundamental lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent de tulburările Satanei, acesta nu poate sabota sau împiedica progresul planului și lucrării lui Dumnezeu.) Satana este tocmai o astfel de creatură; vine să tulbure atât timp cât acționează Dumnezeu, cât timp lucrează El. Acesta este întocmai rolul pe care îl joacă. Este în regulă să-l oprești să-l joace? Trebuie să-i oferi suficient spațiu, o scenă suficientă, ocazii suficiente de a-l juca. După ce l-a jucat suficient, când este obosit de frământările sale și a făcut destul rău, zilele lui s-au sfârșit. Nu trebuie să pierdem timp prețios disecând și analizând diferitele lui zvonuri și fapte

rele pentru a dezminți aceste zvonuri; este ceva inutil și lipsit de valoare. La ce bun să le disecăm? Poate reprezenta înțelegerea adevărului de către oameni? Sunt prea multe adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă; nici măcar nu pot asculta toate aceste adevăruri, darămite să dezmință aceste zvonuri. Au oamenii atât timp liber? Sincer să fiu, chiar nu sunt interesat de acele chestiuni, nici nu sunt dispus să le menționez sau să le acord atenție. Unii spun: „În acești ani, oare nu îndrăznești să mergi nicăieri? Oare există atât de multe zvonuri încât ești mereu neliniștit și speriat oriunde mergi?” Spun că nu simt nimic. Unii oameni zic: „Nu vrei să Te aperi împotriva lucrurilor pe care nu le-ai făcut?” Ce să apar? Nici măcar nu pot să țin pasul cu treburile care-Mi revin! Discut cu oamenii, cu ființele create, nu cu diavolii. Unii oameni întreabă: „Nu Te înfurii la auzul acestor zvonuri?” Spun că nu simt nimic față de ele, nu Mă fac să simt nimic; nu Mă deranjez cu aceste chestiuni. Unii întreabă: „Nu Te simți nedreptățit?” Spun că nu Mă simt nedreptățit, de ce să Mă simt nedreptățit? Fac ce pot, ce ar trebui, fac bine ce pot și ar trebui să fac, Îmi îndeplinesc responsabilitățile – acesta este cel mai bun lucru, acesta este plin de sens. Nu voi fi distras de acele lucruri fără sens și fără valoare și nu voi pierde timpul cu ele. Nu am timp să Mă deranjez cu acele chestiuni. Unii spun: „Dar când vei avea timp liber, Te vei deranja atunci cu ele?” Nu, nici măcar când voi avea timp liber. Prefer să vorbesc cu câinele Meu decât să discut cu diavoli. Dacă știi clar că este un diavol care debitează vorbe diavolești, de ce să-ți bați capul? N-ar trebui să-ți bați deloc capul; corect este să permiți ca diavolul să fie complet făcut de rușine. Pe scurt, atitudinea lui Dumnezeu față de aceste zvonuri este următoarea: când acționează sau rostește fiecare propoziție, Dumnezeu nu Se justifică, nu Se afirmă în fața omenirii și cu siguranță nu Se justifică în fața Satanei, dușmanul Său, spunând că El este pur, inocent și fără vină. Tot ceea ce face Dumnezeu este pentru gestionarea Sa, pentru a-i mântui pe oamenii pe care intenționează să-i mântuiască. Își urmează planul de gestionare pas cu pas; nu face asta pentru a demonstra nimic nimănui, nici pentru a-Și confirma identitatea. Vorbind în termeni umani, tot ceea ce face Dumnezeu este instinctiv, fără pic de nesinceritate sau pasivitate. Îndeplinirea instinctivă de către Dumnezeu a tuturor acestor sarcini Îi confirmă identitatea și esența. Omenirea nu poate schimba planul lui Dumnezeu, nici nu-l poate depăși autoritatea și puterea; acesta este un fapt. Prin urmare, Dumnezeu ignoră zvonurile și cuvintele diavolești care Îl atacă și Îl defăimează din orice parte a omenirii. Spuneți-Mi, nu l-ar fi prea ușor lui Dumnezeu să rostească un capitol de cuvinte sau să condamne în scris atacurile și împotrivirea față de Dumnezeu a partidelor atee aflate la conducere în lume și în lumea religioasă? Dar Dumnezeu nu va acționa în acest fel față de Satana. El operează pe baza principiilor; când vine vorba de distrugerea forțelor rele ale Satanei, Dumnezeu are timpul Lui. Pentru Dumnezeu, este prea ușor să acționeze. Dumnezeu ar putea săvârși niște fapte minunate în ceruri și, dintr-odată, cerurile s-ar deschide și o voce ar spune: „Eu sunt singurul Dumnezeu adevărat, pe care Îl defăimați, atacați și huliți; Eu sunt Atotputernicul pe care Îl calomniați și huliți în prezent!” La auzul acestora, omenirea ar fi imediat uluită

și năucită, putând doar să cadă cu fața la pământ, plângând și scrâșnind din dinți. Această singură propoziție ar rezolva totul, ar dovedi totul; ar îndrăzni cineva atunci să-L insulte pe Dumnezeu? Nu s-ar speria acei diavoli din lumea religioasă și ar dispărea fără urmă? Satana inventează zvonuri despre Dumnezeu, Îl defăimează și Îl atacă, făcându-i pe cei care cred în Dumnezeu să fie furioși și plini de ură, incapabili să mănânce sau să doarmă, dorindu-și să scrie articole și să producă programe pentru a-l respinge pe Satana, în timp ce Dumnezeu acționează simplu – ar putea rosti doar câteva propoziții și întreaga omenire ar ceda atunci complet, fără a mai îndrăzni să-L atace sau să-L hulească. Cum a fost determinat Pavel să fie ascultător? (Dumnezeu i S-a arătat pe drumul spre Damasc.) Dumnezeu i S-a arătat. De fapt, nu a văzut nimic; a fost doar o lumină care l-a înspăimântat atât de mult pe Pavel, încât a căzut cu fața la pământ și nu a mai îndrăznit să-L persecute pe Isus. Este atât de simplu să te confrunți cu Satana; de fapt, este prea ușor pentru Dumnezeu. El ar putea rezolva situația cu un singur cuvânt. Acest lucru ar fi mult mai ușor decât să petreacă decenii vorbindu-vă și depunând tot acest efort pentru voi, dar Dumnezeu nu acționează așa. De ce? Există un secret pe care trebuie să vi-l spun: Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, adică pe acei oameni pe care i-a ales; restul, pe care Dumnezeu nu i-a ales, nu sunt considerați oameni, ci sunt fiare, diavoli, nevrednici să audă glasul lui Dumnezeu, să-l vadă chipul sau, cu atât mai puțin, să afle orice informație despre El. Prin urmare, Dumnezeu nu acționează așa. Identitatea Lui este onorabilă; nu poate fi văzut chiar de oricine își dorește asta și nu Se va arăta cuiva doar pentru că acea persoană se uită mereu în sus, cu atenție, cu nerăbdare și din toată inima la un anumit punct de pe cer. Crezi că oricine vrea să-L vadă pe Dumnezeu Îl poate vedea? Dumnezeu are demnitate; Se arată celor care se tem de El și se feresc de rău, Se arată în locuri sfinte și Se ascunde de locurile murdare. Nu este nevoie să discutăm dacă întreaga omenire este murdară sau sfântă. Această omenire nu merită să-L vadă pe Dumnezeu; nu recunoaște că există un Dumnezeu, așadar de ce i S-ar arăta El? Nu este vrednică! Dumnezeu este capabil să facă lucruri, dar nu le face; aceasta confirmă smerenia și ascunderea Lui, precum și onorabilitatea identității Sale. Spuneți-Mi, dacă Satana ar putea face acele lucruri, de câte ori le-ar face zilnic? Cât de mult s-ar da în spectacol? Când oamenii corupți de Satana ocupă o funcție minoră și au puțină putere, cine știe în ce măsură își vor etala această putere – să nu mai vorbim de Satana, care va abuza și își va etala în moduri inimaginabile orice fărâmbă de putere pe care o deține. Dumnezeu nu acționează așa; nu-L evaluați cu logica Satanei, ar fi o greșeală gravă. Cât despre ceea ce poate face Dumnezeu, depinde de El dacă dorește să o facă; dacă dorește, s-ar putea face într-o clipă, iar dacă nu dorește, nimeni nu-L poate constrânge. Atitudinea lui Dumnezeu față de zvonuri este întocmai aceasta: le ignoră. Dumnezeu face în continuare ce se cuvine să facă, ce intenționează să facă; nicio persoană, nicio forță nu-l poate tulbura sau schimba planul. Aceste zvonuri care Îl atacă, defăimează și denigrează pe Dumnezeu nu schimbă nimic. La urma urmei, zvonurile sunt doar zvonuri și nu pot deveni niciodată

fapte. Chiar dacă se aliniază la filosofia, știința, moralitatea, teoria umană și așa mai departe, chiar dacă întreaga omenire se ridică pentru a-L ataca pe Dumnezeu, adevărul nu va fi alături de omenire, nici omenirea nu va deveni deținătoarea adevărului. Dumnezeu este veșnic Dumnezeu; identitatea și statutul Lui nu se schimbă niciodată. Astfel, indiferent de tulburările Satanei, lucrarea lui Dumnezeu încă se desfășoară într-o manieră ordonată, deoarece aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi o lucrare umană, regimul Satanei care provoacă asemenea tulburări și diversele forțe ale societății care lansează astfel de atacuri și calomnii ar fi făcut-o deja să se prăbușească și să nu mai existe. Doar când vorbește și lucrează Dumnezeu, doar când lucrează Duhul Sfânt, biserica prosperă tot mai mult. Nu este așa? Ați văzut acest lucru? (Da, l-am văzut.) Ce ați văzut? (Evanghelia Împărăției s-a răspândit deja în zeci de țări, iar acele zvonuri inventate și răspândite de Satana nu i-au împiedicat deloc pe cei care iubesc adevărul să se întoarcă la Dumnezeu.) Aceasta e mâna lui Dumnezeu; lucrarea Sa poate obține acest efect, cuvintele Sale pot obține acest efect – acest lucru depășește așteptările Satanei. Cuvintele lui Dumnezeu au o asemenea putere imensă; Evanghelia se răspândește într-o direcție bună și totul decurge organizat, potrivit planului lui Dumnezeu, fără nicio discrepantă. Lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Sale se răspândesc printre aleșii Săi, așa cum a fost predestinat de mult timp. Numărul oamenilor câștigați prin predicarea Evangheliei și al celor care cercetează adevărata cale crește lună de lună. Nu arată acest lucru cum s-a răspândit lucrarea de evanghelizare? Dacă n-ar fi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent câți oameni ar plăti un preț oricât de mare, nu ar putea obține acest efect. Aceasta este puterea lui Dumnezeu, efectul obținut prin puterea cuvintelor Sale.

Să revenim la discuția despre modul în care oamenii tratează diverse zvonuri. Ei nu pot ajunge să aibă aceeași atitudine ca Dumnezeu față de diverse zvonuri. Nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și, când aud zvonuri, simt mereu următoarele: „Dacă nu fac ceva, mi-aș călca pe conștiință. Dacă triumfă oamenii care inventează zvonuri, voi fi neliniștit, nemulțumit și indignat, simțind un dezechilibru, prin urmare trebuie să le dezminț. Trebuie să fac un videoclip sau să scriu un articol pentru a clarifica zvonurile.” Merită să reflectăm dacă a face lucrurile cu o astfel de mentalitate este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, dacă se conformează adevărilor-principii. Dacă scopul și motivația voastră de a face lucrarea bisericii și a vă îndeplini îndatoririle sunt doar de a clarifica zvonurile și de a explica în mod clar că Acesta este adevăratul Dumnezeu în care credeți, că vă aflați pe calea corectă în viață și că tot ce ați făcut pentru a predica Evanghelia și a mărturisi pentru Dumnezeu a fost just – și că ați fost acuzați fără temei de numeroase infracțiuni doar pentru că lumea nu știe sau nu înțelege adevărul tuturor acestor fapte – și, prin urmare, sperați că, atunci când totul va fi clarificat, lumea vă va recunoaște nevinovăția, toate grupurile din lume vor recunoaște universal că „Acesta este adevăratul Dumnezeu în care credeți, vă aflați pe calea corectă în viață și tot ce v-a cerut Dumnezeu să faceți este corect și reprezintă o cauză dreaptă”, atunci ce

urmează? Veți fi atunci în largul vostru și vă veți simți îndreptățiți în credința voastră? Veți fi pornit pe calea corectă a credinței în Dumnezeu? Veți fi pornit pe calea mântuirii fără nicio intervenție externă? Veți fi căpătat o inimă cu frică de Dumnezeu? Puteți ajunge atunci la supunere față de Dumnezeu? Puteți primi atunci aprobarea Lui? (Nu.) Este posibil ca oamenii să nu te înțeleagă greșit și doar să te laude și să te venereze, după care să poți să crezi în Dumnezeu având o conștiință curată? Categorie nu! Desigur, oamenii nu pot ajunge la aceeași atitudine ca a lui Dumnezeu față de zvonuri, dar ar trebui să avem o perspectivă corectă, o atitudine și o opinie precisă, spunând: „Aceste zvonuri sunt într-adevăr odioase și dezgustătoare. Din aceste zvonuri, se poate observa că această omenire coruptă este cu adevărat dușmanul lui Dumnezeu; acest lucru este absolut corect! Nu trebuie să judec dacă lucrarea lui Dumnezeu este adevărată sau falsă bazându-mă pe zvonurile Satanei. Prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu și prin experiențele din îndeplinirea datoriei mele, confirm că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și tot ceea ce face El le îngăduie oamenilor să fie mântuiți. Întrucât am venit astăzi înaintea lui Dumnezeu pentru a-l accepta mântuirea, se cuvine să-mi fac datoria și să-mi îndeplinesc obligațiile și responsabilitățile pentru a propovădui cuvintele lui Dumnezeu, a-l proclama numele și a mărturisi pentru lucrarea și intențiile Sale, astfel încât cei pe care îi alege Dumnezeu să se poată întoarce în casa Lui, să-l audă glasul și să primească de la El aprovizionarea cuvintelor și vieții cât mai rapid și mai curând posibil. Aceasta e obligația mea, responsabilitatea mea. Colaborez cu lucrarea lui Dumnezeu, dar nu ca să justific corectitudinea căii pe care o urmez sau justetea cauzei pe care mi-o asum – nu din aceste motive. Nu-mi fac datoria pentru a riposta în fața atacurilor și calomniilor Satanei la adresa lui Dumnezeu. În schimb, îmi îndeplinesc obligațiile și responsabilitățile și, bineînțeles, îmi demonstrez loialitatea pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu, a accepta însărcinarea dată de El și a coopera cu lucrarea Sa.” Este aceasta perspectiva corectă? Este aceasta perspectiva pe care ar trebui să o aibă oamenii? (Da.) Din acest unghi, când creează diverse programe, indiferent dacă este vorba de cântarea imnurilor, dans, producția de filme sau de piese de teatru despre mărturii bazate pe experiențe, nu ar trebui să sufere unele schimbări atitudinea oamenilor, unghiul din care privesc și unele declarații specifice pe care le fac? (Ba da.) Totuși, majoritatea oamenilor, în timp ce au îndeplinit toate aceste sarcini, au procedat cu impetuoșitate și ură, amestecându-le cu emoții umane. Prin urmare, au expus prea multe despre acțiunile și comportamentele non-credincioșilor, ale partidului aflat la conducere și ale lumii religioase, iar cuvintele lor au fost prea dure, având un impact oarecum negativ asupra altora după vizionarea unor asemenea programe. Motivul este simplu: oamenii întreprind toate aceste activități cu o anumită emoție, dintr-un unghi nu tocmai corect. Și ei tot simt că este ceva destul de just, spunând: „Ne atacă, ne denigrează și inventează zvonuri despre noi; ce e greșit în a-i da în vileag? Este autoapărare legitimă! Nu este ilegal să te aperi în mod legitim și nici nu inventăm lucruri; cu toții disecăm lucrurile pe baza faptelor. Ei inventează zvonuri despre noi din

nimic; este greșit să-i dăm în vileag și să-i disecăm? Nu putem riposta?” La ce bun să ripostați? Diavolii sunt plini de minciuni și nu rostesc niciodată nicio afirmație adevărată; să le disecați în mod constant minciunile pentru a-i face să admită că ceea ce spun sunt minciuni și așa încât, după ce recunosc că mint, să nu mai mintă niciodată – există vreo valoare în asta? Pot realiza acest lucru? (Nu.) Nu este această abordare nesăbuită și ignorantă? Am spus de mult că sarcina noastră principală este să mărturisim pentru lucrarea lui Dumnezeu, pentru efectele realizate de lucrarea Sa, cuvintele Sale și efectele cuvintelor Sale asupra oamenilor și că, în ceea ce privește suprimarea și persecuția de către partidul aflat la conducere și împotrivirea și condamnarea de către lumea religioasă, este suficient doar să menționăm pe scurt o parte din contextul implicat. Dar oamenii nu pot înțelege, indiferent cum aud asta. Ei tratează mereu aceste chestiuni cu impetuoșitate și vor să se certe. Și care este rezultatul? Acțiunile lor nu obțin niciun rezultat, deoarece nu pot raționa cu forțele rele ale Satanei. Nu sunt acestea nesăbuița și ignoranța oamenilor?

Unii oameni predică Evanghelia, deprind o profesie tehnică sau fac un anumit tip de datorie, cu singura motivație de a clarifica zvonurile și de a le explica oamenilor ce este adevărat, declarând război lumii întunecate și oamenilor răi care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Este acesta un act de justiție? Indiferent dacă ai sau nu dreptate în a proceda astfel, trebuie să înțelegi: poate Dumnezeu să-i mântuiască pe acei oameni ticăloși care Îi sunt ostili? Există vreo valoare în a proceda astfel? Dacă nu înțelegi ce fel de oameni mântuiește Dumnezeu și-ți exprimi mereu unele puncte de vedere care par corecte, dar sunt de fapt greșite, nu te împiedică asta să fii mântuit? Unii oameni își fac datoria doar pentru a lupta cu forțele rele care I se împotrivesc lui Dumnezeu și pentru a se opune tendințelor lumești. „Se spune că ne neglijăm familiile și nu trăim o viață normală, așa că vreau să demonstrez de ce sunt în stare îndeplinindu-mi bine îndatoririle. În viitor, când voi merge la ceruri și voi intra în Împărăție, iar ei vor fi judecați, vor vedea că am dreptate!” La ce bun să demonstrezi în acest mod de ce ești în stare? Chiar dacă ai demonstrat, cu ce te poate ajuta? Ce reprezintă? Care este valoarea acestui lucru? Dacă ți-ar îngădui cu adevărat să intri în Împărăție și să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, atunci ar merita, iar calea ta ar fi corectă. Dar, din păcate, această cale nu este fezabilă. Nu este calea pe care a predestinat-o Dumnezeu pentru oameni, iar El nu le cere oamenilor să acționeze în acest fel. Oamenii sunt întotdeauna nesăbuiți, gândindu-se că, întrucât stau de partea adevărului și au adevărul, trebuie să-și asume cauze juste, declarând război acestei lumi rele și tuturor celor care inventează zvonuri: „Credem în Dumnezeu și Îl urmăm, ne facem datoria – vă vom arăta cine se află pe calea corectă!” Nu este aceasta impetuoșitate? Are vreun rost să ne certăm din cauza acestor lucruri? Nu are nicio valoare. Dacă ai într-adevăr timp și energie, ar fi mai bine să înveți mai multe despre o profesie, să studiezi mai multe cunoștințe și cunoștințe comune despre o profesie. Acest lucru este benefic și de ajutor pentru a-ți îndeplini datoria. De ce te lupti mereu cu forțele rele ale lumii? De ce să te lupti mereu cu

zvonurile? Nu înseamnă că depui eforturi unde nu e necesar? Indiferent cum te atacă alții, nu este nevoie să le acorzi atenție. Au o natură diavolească și sunt fiare, sunt pur și simplu acel gen de creatură; Dumnezeu nu-i mântuiește, nu-i schimbă și nu le vorbește. Dumnezeu îi ignoră, așadar trebuie să le acorzi tu atenție? Dacă oamenii insistă cu încăpățănare să facă ceea ce Dumnezeu nu face, nu este puțin nesăbuit și o lipsă de înțelepciune? Cel puțin, ești o persoană care nu are o inimă supusă față de Dumnezeu și nu iubești ce iubește Dumnezeu, nici nu urăști ce urăște El. Nu vezi care este atitudinea Lui față de aceste lucruri – Dumnezeu le ignoră; nici măcar nu-ți dai seama care este motivul. În fiecare dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, El a rostit multe cuvinte. Există multe dialoguri între Dumnezeu și omenire, iar din aceste dialoguri putem vedea intențiile lui Dumnezeu, firea și esența Lui. Cu toate acestea, Dumnezeu nu vorbește niciodată despre modul în care dialoghează cu Satana despre anumite chestiuni specifice și, astfel, îl dă în vileag pe Satana, îngăduindu-i omenirii să-i vadă clar adevărata față și să vadă limpede cum Îl tratează Satana pe Dumnezeu. Există atât de multe asemenea chestiuni, dar Dumnezeu nu le menționează. De ce nu le menționează El? Pentru că nu-ți aduce niciun beneficiu să discuți despre acele lucruri. Cele mai benefice pentru tine sunt cuvintele vieții lui Dumnezeu; aceste cuvinte care îți pot îngădui să vii înaintea lui Dumnezeu și să devii o persoană care I se supune Lui, care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău sunt cele mai benefice pentru tine. Dumnezeu îți spune cum să trăiești și cum să vorbești și, de asemenea, cum să discerne oamenii și chestiunile, să înveți să practici adevărul și să fii înțelept în diverse medii și situații – toate acestea sunt benefice pentru tine. Dumnezeu spune și face tot ce este benefic pentru tine. El nu spune nici măcar un cuvânt care să nu-ți fie de folos. Nu l-ar fi prea ușor lui Dumnezeu să rostească acele cuvinte? Așadar, de ce nu le rostește? Pentru că omenirea coruptă nu are nevoie de acele cuvinte. Aceste zvonuri sunt echivalente cu vorbele diavolilor și ale Satanei, iar Dumnezeu le ignoră; prin urmare, nici tu n-ai trebui să te lupți cu ele. Înțelegi? (Înțeleg.) Odată ce înțelegi, știi cum să practici, nu-i așa? Nu depune efort pentru a diseca zvonurile, a le respinge, a le căuta sursele și așa mai departe. Dacă ai cu adevărat o inimă care mărturisește pentru Dumnezeu și vrei să rămâi ferm în mărturia ta și să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, sunt atâtea cuvinte pe care le poți rosti și atâtea lucruri pe care le poți face. Cuvintele și adevărurile pe care le furnizează Dumnezeu oamenilor îți cer să cugeți și să experimentezi, așa încât să devină principiile și căile tale de practică, devenind, în cele din urmă, viața ta. Este necesar să aloci timp și energie pentru a pune acest lucru în aplicare. Dacă ești nesăbuit și stupid, depunând mereu eforturi în privința zvonurilor, dorindu-ți mereu să-ți reabilitezi numele și să te explici în fața lumii, atunci înseamnă că vei avea necazuri; nu vei dobândi adevărul și vei fi pe deplin încurcat și epuizat de aceste zvonuri lumești. În cele din urmă, nu vei putea să explici lucrurile clar. De ce nu vei putea să le explici clar? Pentru că te confrunți cu diavolul, iar acesta spune minciuni sfruntate. Ce spune diavolul acum? Marele balaur roșu spune: „China apără ordinea mondială, apără pacea

mondială, iar rolul său în menținerea păcii și ordinii mondiale este esențial.” Care cuvinte pe care le zice sunt realități? Corespund aceste cuvinte faptelor? Când auzi aceste cuvinte, nu te simți furios? După ce le auzi, crezi că Satana este atât de nerușinat încât spune chiar și asemenea lucruri. De ce te-ai certa cu el? Nu ești nesăbuit? Este exact acest fel de lucru – Dumnezeu îl folosește doar pentru a presta un serviciu, nu intenționează deloc să-l mântuiască sau să-l schimbe. Nu este o nesăbuință să te cerți cu el? Nu face astfel de lucruri stupide. Oamenii înțelepți nu ascultă aceste zvonuri, nici nu sunt constrânși de ele. Unii spun: „După ce aud zvonurile, sunt tulburat!” Atunci ar trebui să te rogi în inima ta, să folosești adevărul pentru a discerne și apoi să-i blestemi pe acei diavoli și pe Satana, iar aceste zvonuri nu vor mai avea niciun efect asupra inimii tale. Există o altă cale: trebuie să-ți dai seama de esență. Spui: „Chiar dacă acțiunile lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor mele și sunt condamnate și respinse de omenirea coruptă, văd că El este adevărul, iar diavolii și Satana nu au deloc adevărul. Sunt hotărât să cred în Dumnezeu! Doar Dumnezeu mă poate mântui. El are esența lui Dumnezeu, El este Dumnezeu și esența Lui nu se schimbă niciodată. Indiferent cât de mult I se împotrivesc diavolii și Satana lui Dumnezeu, nu au deloc adevărul, iar eu nu cred cuvintele diavolilor și ale Satanei!” Ai această credință? (Da.) Dacă ai această credință, nu ar trebui să fii perturbat de niciun om, eveniment sau lucru și, cu atât mai puțin, să fii indus în eroare sau atacat de Satana. Ce ar trebui să faci, atunci? Ignoră-l; concentrează-te doar să urmărești adevărul și să rămâi ferm în mărturia ta, iar Satana va fi făcut de rușine.

Tocmai am avut părtașie despre unele probleme legate de răspândirea zvonurilor în cadrul bisericii. Majoritatea oamenilor au auzit unele zvonuri din partea guvernului comunist chinez și a lumii religioase; de asemenea, tocmai am avut părtașie despre modul în care să tratăm și să gestionăm aceste zvonuri. Odată ce înțeleg adevărurile-principii, oamenii nu vor mai fi induși în eroare sau tulburați de zvonuri. Când în biserică apare cineva care răspândește zvonuri, indiferent de modul sau de tonul în care răspândește orice fel de zvonuri, cum ar trebui să abordăm acest lucru? Ar trebui să-l lăsăm să se întâmple fără să intervenim sau să dăm în vileag, să disecăm și să tratăm acea persoană? Care metodă este în conformitate cu principiile? Sunt unii care spun: „Nu există libertate de exprimare? De ce nu lăsăm acea persoană să vorbească? Las-o, pur și simplu, să vorbească. După ce ascultă zvonurile, odată ce toată lumea le poate discerne așa cum sunt, nu va mai crede aceste cuvinte diavolești, iar zvonurile se vor năru de la sine.” Alții spun: „Este inacceptabil să răspândească zvonuri și să-L defăimeze pe Dumnezeu. Nu o putem lăsa să facă lucruri care-L defăimează pe Dumnezeu. Ar trebui să-i dăm o lecție ca să o trezim. Dumnezeu a îndurat atât de multă suferință pentru a vorbi și a lucra să ne mântuiască, dar ea răspândește zvonuri. Nu are conștiință! Doar blestemând-o ne putem domoli ura; dacă nu o tratăm, Îl vom dezamăgi pe Dumnezeu.” Care este calea cea bună? Niciuna dintre aceste abordări nu este bună. După cum am avut părtașie mai devreme, cei care răspândesc zvonuri cu siguranță nu

sunt buni de nimic și astfel de indivizi trebuie să fie discernuți. Dacă răspândesc doar ocazional zvonuri, ar trebui avertizați. Dacă răspândesc în mod constant zvonuri, trebuie dați în vileag, disecați și apoi îndepărtați din biserică, astfel încât să nu-i mai poată induce în eroare pe oameni sau să le facă rău. Este ușor de abordat această problemă? V-ați ocupa de ea în acest fel sau ați aștepta să dea ordine conducătorii de biserică? Odată ce se descoperă că cineva răspândește în mod constant zvonuri și că, de fiecare dată când vine la o adunare, vorbește despre aceste lucruri, nu citește niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă niciodată, nu învață imnuri și, cu atât mai mult, nu-și împărtășește înțelegerea bazată pe experiențe privind cuvintele lui Dumnezeu și se simte dezgustat și scârbit oricând are părtășie cineva despre cuvintele lui Dumnezeu și împărtășește o mărturie bazată pe experiențe, dar nu simte o astfel de aversiune față de zvonurile non-credincioșilor și devine foarte entuziasmat de ele – odată ce se descoperă toate acestea, de ce să dăm dovadă de curtoazie față de o asemenea persoană? În mod clar este un slujitor al Satanei care s-a infiltrat în biserică pentru a-i tulbura pe aleșii lui Dumnezeu, așa încât să nu-L urmeze. Îi tolerezi tulburările? (Nu.) Dacă nu le tolerezi, atunci ia atitudine și spune: „Cutare persoană vine la biserică și răspândește mereu zvonuri, nu citește cuvintele lui Dumnezeu și nu-și împărtășește înțelegerea bazată pe experiențe privind cuvintele Sale. Este un neîncrezător și ar trebui să fie îndepărtat din biserică. Are cineva vreo obiecție?” Dacă toată lumea spune că nu are obiecții și ridică mâna în semn de aprobare, atunci acea persoană ar trebui să fie îndepărtată. Nu este satisfăcător să tratezi un zvonist în acest mod? (Ba da.) Așa ar trebui tratați astfel de oameni.

D. Discernerea mai multor tipuri de zvonuri nefondate care interpretează greșit cuvintele lui Dumnezeu și judecă lucrarea Sa

De unde provin tipurile de zvonuri despre care tocmai am vorbit? Provin de la marele balaur roșu, din lumea religioasă și de la non-credincioși. Pe lângă zvonurile din lumea exterioară, există și unele zicale și bârfe referitoare la interiorul bisericii. Există chiar și afirmații complet neadevărate despre Dumnezeu, despre lucrarea Lui, ziua Lui și unele dintre cuvintele Lui, precum și unele taine în legătură cu Dumnezeu și lucrarea Sa, create de oameni pe baza închipuirilor și noțiunilor pe care le au sau pe baza transmiterii permanente de informații eronate și de speculații fără teme. Și, întrucât oamenii înfloresc astfel de zicale, bârfe și afirmații, iau naștere aceste zvonuri. Odată ce iau naștere zvonurile, unii oameni care au o predilecție pentru zvonuri devin entuziasmați de activitatea de a le răspândi, tratându-le ca și cum ar fi reale și răspândindu-le peste tot, descriindu-le cu atâta însuflețire și atât de amănunțit încât unii oameni, care nu sunt conștienți de adevărata stare a lucrurilor și care nu înțeleg adevărul și sunt nesăbuiți și ignoranți, sunt cu adevărat induși în eroare de aceste zvonuri. Odată induși în eroare, sunt oare afectați și tulburați? (Da.) Acestea sunt, de asemenea, probleme comune care apar în biserică. Deși aceste zvonuri pălesc în comparație cu acelea care Îl defăimează

și Îl atacă pe Dumnezeu și casa Lui – nici nu-L defăimează, nici nu-L hulesc pe Dumnezeu – și deși nu provoacă tulburări sau prejudicii pentru lucrarea Sa, ele afectează totuși intrarea în viață a unor oameni și ar trebui oprite. De exemplu, când aud unele remarci înșelătoare, unii oameni le cred în inimile lor și le răspândesc rapid celor din jur care le sunt apropiați. Pe măsură ce zvonurile sunt vehiculate, detaliile devin mai numeroase și complete și, în cele din urmă, zvonurile încep să pară evenimente reale. Elemente precum timpul, locul și personajele sunt toate la locul lor – astfel de zvonuri întrunesc condițiile pentru a putea fi răspândite public, nu-i așa? Ce informații sunt răspândite? Zvonistul spune: „Trebuie să vă spun ceva important azi. Nu mă voi simți în largul meu dacă nu vă spun; nici măcar nu mă voi putea concentra asupra lecturii cuvintelor lui Dumnezeu. Sunt atât de încântat de acest lucru! Noi, cei care credem în Dumnezeu, avem acum, în sfârșit, speranță!” Când aud că există speranță, toți devin interesați și entuziaști; acest subiect este foarte captivant. Acesta spune: „Lucrarea lui Dumnezeu se va termina în curând. Au apărut deja mai multe semne privind sfârșitul lucrării Sale pe care Dumnezeu le-a profețit anterior. De exemplu, starea lunii și a soarelui, situația din Orient și Occident, numărul aleșilor lui Dumnezeu din fiecare țară, câți oameni sunt capabili să-și îndeplinească îndatoririle și așa mai departe – aceste semne ale încheierii lucrării lui Dumnezeu sunt acum în fața noastră. Trebuie să ne pregătim rapid!” Cineva întreabă: „Ce ar trebui să pregătim?” Zvonistul spune: „Ar trebui să pregătim fapte bune și mâncare și să ne dăruim rapid toate economiile drept ofrande pentru Dumnezeu și apoi ne vom putea asigura o destinație bună.” De asemenea, spune următoarele: „Într-un anumit an și o anumită lună, la o anumită dată și la o anumită oră, trebuie să ne adunăm într-un anumit loc, unde ne va aștepta Dumnezeu ca să ne ia. Dumnezeu a spus: «Dacă nu te lepezi de toate, nu ești vrednic să fii discipolul Meu și nu ești vrednic să Mă urmezi.» Acum a venit, în sfârșit, ziua lui Dumnezeu, iar cuvintele Sale s-au împlinit. Trebuie să renunțăm la toate lucrurile lumești, nu doar la perspectivele și carierele noastre, ci și la familiile, rudele și relațiile noastre trupesti. Trebuie să ne lepădăm de toate încurcăturile lumești; ne vom întâlni cu Dumnezeu!” Majoritatea oamenilor întreabă: „Este adevărat?” Zvonistul spune: „Da, eu mi-am vândut casa și mașina și mi-am retras economiile. Dacă nu mă crezi, uită-te la cuvintele lui Dumnezeu. Într-un capitol, descifrarea unei anumite propoziții dezvăluie o adresă, iar într-un alt capitol, decodificarea unui anumit fragment dezvăluie anul și luna...” Există cineva care să nu fie agitat la auzul acestora? Există cineva care să poată discerne aceste cuvinte? Nu sunt acestea lucrurile care-i preocupă foarte mult pe oameni? Nu sunt acestea lucrurile la care oamenii speră de multă vreme? După ce le aud, unii oameni se uită apoi la cuvintele lui Dumnezeu și, gândind că într-adevăr se potrivesc, încep să ia în considerare un plan de rezervă. Chiar dacă unii sunt sceptici în sinea lor, tot speră că este adevărat, gândind: „Deși anul și ziua specificate sunt puțin îndepărtate, cel puțin există o dată și o oră exacte, așa că avem speranță.” Chiar dacă nu cred cu adevărat acest lucru, tot îi acordă o anumită atenție. Ce arată această atenție? Arată că oamenii

sunt ușor de influențat și perturbat de aceste lucruri. Odată ce acest tip de zvon începe să se răspândească pe scară largă în biserică, 80 până la 90 la sută din oameni vor fi extrem de încântați și vor avea un val de emoții, gândindu-se: „Vine, în sfârșit, ziua la care speram! Dumnezeu ne-a auzit rugăciunile! Dumnezeu ne iubește și nu ne-a abandonat!” Care ar fi consecințele răspândirii unor astfel de subiecte în timpul adunărilor? Ar afecta emoțiile tuturor? Oamenii nu ar putea să le respingă nici dacă ar vrea; fiecare propoziție a zvonului le-ar lovi inimile, așa încât le-ar fi imposibil să nu creadă. Este foarte probabil ca oamenii să creadă aceste cuvinte; chiar dacă nu sunt sută la sută siguri, tot își doresc să fie adevărate, gândind: „Reflectând la numeroasele greutăți pe care le-am îndurat urmându-L pe Dumnezeu – am fost respinși de lume, vânați de guvern, persecutați de lumea religioasă, abia reușind să respirăm, trăind într-o frică permanentă – când se vor sfârși aceste zile? Acum a sosit, în sfârșit, ziua lui Dumnezeu!” Aceste gânduri îți fac inima să-ți sară din piept: „Ne-am consumat atât de mult pentru Dumnezeu, credința noastră în a-L urma pe Dumnezeu este atât de fermă; ceea ce auzim trebuie să fie adevărat! N-ar mai trebui să rătăcim și să suferim în această lume – merităm să nu facem asta!” Când ai acest gând și ești atât de convins și pasionat de acest zvon, mai vrei să citești cuvintele lui Dumnezeu? În acest punct, nu pare de prisos să citești orice fragment din cuvintele lui Dumnezeu? Simți următoarele: „De ce mi se pare acum atât de inutil să împărtășim înțelegerea bazată pe experiență a cuvintelor lui Dumnezeu? Nu mai e nevoie să ne rugăm lui Dumnezeu, nu-i așa? Ziua Lui a venit și, în curând, Îl vom întâlni pe Dumnezeu față în față; prin urmare, faptul că ne rugăm acum Lui n-ar însemna că nu Îl respectăm? Trăind în trup, departe de Dumnezeu, trebuia să-L citim cuvintele pentru a ne alina dorul. Acum suntem pe cale să transcendem această lume și Îl vom întâlni în curând pe Dumnezeu în persoană, așa că nu e nevoie să-L citim cuvintele. Nimic din ce facem acum nu este la fel de important ca a-L întâlni pe Dumnezeu în acel an, în acea lună, zi și oră. Ce minunat va fi! Comparativ cu întâlnirea lui Dumnezeu în acea zi și în acel loc, citirea cuvintelor Sale pare atât de neînsemnată!” Nu te mai poți concentra asupra citirii cuvintelor lui Dumnezeu. Inima ta a devenit nerăbdătoare, tânjind ca acea zi să vină imediat! Nu este greu de exprimat această stare de spirit? Astfel de zvonuri sunt foarte atrăgătoare pentru gusturile populare și se pot răspândi foarte ușor în cadrul bisericii. O persoană le răspândește la două persoane, două le spun altor zece, iar zvonurile se răspândesc tot mai mult, de la o biserică la două biserici, de la două biserici la cinci, răspândindu-se din ce în ce mai mult. Care sunt consecințele? Aceste zvonuri îi fac pe oameni să se îndoiască de Dumnezeu, să se îndepărteze de El, să-L uite adevărata dragoste în mântuirea omenirii, să uite de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și de calea pe care ar trebui să o urmeze. În schimb, urmăresc neclintit să vadă ziua lui Dumnezeu sosind și să vadă dacă pot primi binecuvântări. Când acea zi sosește într-adevăr și nu se întâmplă nimic, doar atunci își dau seama oamenii că încrederea în zvonuri le-a făcut rău vieții lor. Poți să te întorci atunci la felul în care erai înainte, purtându-te într-un mod manierat, respectându-ți

datoria, urmărind adevărul în mod pragmatic, căutând adevărurile-principii în toate lucrurile și purtându-te și făcându-ți datoria conform cuvintelor lui Dumnezeu? Timpul va fi trecut deja și nu poate fi recuperat. Pe cine poți da vina pentru asta? Dă vina pe tine, pentru că nu ai fost niciodată o persoană care urmărește adevărul. Ai fost cu capul în nori și, drept urmare, ai căzut pradă zvonurilor.

Cei care cred în Dumnezeu, dar nu înțeleg adevărul, pot fi aruncați într-o prăpastie fără fund și distruși de un singur zvon. Ce se înțelege prin prăpastie fără fund? Inițial, aveai o credință normală în Dumnezeu și aveai speranța de a fi mântuit, dar un singur zvon te-a îndrumat greșit. Fără să-ți dai seama, ai fost indus în eroare de Satana, ai crezut cuvintele diavolești rostite de Satana și l-ai urmat. Urmezi și urmărești calea pe care ți-a pregătit-o Satana și, cu cât mergi mai departe, cu atât inima ta devine mai întunecată și cu atât te îndepărtezi mai mult de Dumnezeu. Când Îl părăsești și Îl respingi complet pe Dumnezeu, nu doar că ai îndoieli în privința Lui în inima ta, ci, mai grav, începi să te plângi de Dumnezeu și să-L tăgăduiești. Când ajungi în acest punct, nu este sfârșitul drumului pentru tine? Nu este aceasta prăpastia fără fund? Este ceva ce vrei să vezi? Când ajungi în acest punct, mai poți obține mântuirea? Nu, și este foarte greu să te întorci. De ce? Pentru că Dumnezeu a încetat să lucreze, Duhul Sfânt a încetat să lucreze, iar tu ești plin de întuneric. Un zid înalt s-a ridicat între tine și Dumnezeu. Ce este acest zid? Reprezintă noțiunile, închipuirile și zvonurile pe care ți le-a insuflat Satana și dorințele personale. Cunoștințele tale despre lucrurile pozitive, cum ar fi identitatea, esența, statutul lui Dumnezeu și așa mai departe, devin brusc neclare și chiar dispar treptat. Acest lucru este foarte înfricoșător. Nu este aceasta căderea în prăpastia fără fund? (Ba da.) Când te trezești în această situație, mai poți îndura greutatea și plăti un preț pentru a-ți îndeplini datoria? Mai poți să mergi pe calea urmăririi adevărului pentru a dobândi mântuirea? Îți spun: este foarte greu să te întorci. Ești îndrumat greșit! Dacă nu ești atent o clipă și te lași indus în eroare, un singur zvon poate avea rezultate de neimaginat. Prin urmare, când în biserică apar astfel de zvonuri despre lucrarea lui Dumnezeu, ar trebui oprite și limitate cu promptitudine. Oamenii nu trebuie să inventeze lucruri din senin și nu trebuie să nascocoască tot soiul de minciuni pe care altora le place să le audă, pentru a-i induce în eroare și a-i ademeni departe de calea cea bună. Chiar dacă oamenilor le plac aceste subiecte, la ce-i folosește cuiva să se concentreze asupra lor în inima lui și să le răspândească? Ce beneficii se pot obține? Unii spun: „Acea persoană poate zice orice vrea, deoarece este gura ei. Așadar, lăsați-o să vorbească după cum dorește.” Depinde de ceea ce spune. Dacă este ceva ce-i edifică pe oameni, poate fi spus și răspândit – poate fi răspândit în orice mod. Dar aceste zvonuri nu-i edifică pe oameni câtuși de puțin; nu fac decât să-i inducă în eroare și să le distragă atenția, să le tulbure procesul de urmărire și să-i facă să se abată de la calea cea bună, să le afecteze relația cu Dumnezeu, să le afecteze îndeplinirea normală a datoriei și ordinea normală a lucrării bisericii. Odată ce oamenii acceptă aceste zvonuri, este ca și cum ar fi prinși într-un labirint din care nu pot evada. Așadar, când auzi aceste

zvonuri, dacă cineva ți le spune doar ție, ar trebui să le respingi. Dacă le rostește în mijlocul altora, nu ar trebui doar să le respingi, ci și să le dai în vileag și să le diseci – nu permite ca mai mulți oameni să fie induși în eroare. În special cei care sunt credincioși doar de unul sau doi ani ori de doi sau trei ani nu-și pot da încă seama de chestiunile legate de destinație, întâlnirea cu Dumnezeu și răpirea, nu și-au dezvoltat încă interesul pentru adevăr și nu au nicio cale de a urmări adevărul și schimbarea firii în credința lor. În astfel de situații, sunt cel mai ușor induși în eroare și influențați de aceste zvonuri, iar odată ce sunt induși în eroare, consecințele sunt de neimaginat. Este ca și cum ai consuma otravă; chiar dacă există un antidot, corpul tău nu a fost totuși vătămat? Chiar dacă supraviețuiești, pot fi ignorate suferința și vătămarile aduse corpului tău? Prin urmare, când te confrunți cu aceste zvonuri, trebuie să le discerni și să le respingi, netratându-le nici ca povești, nici ca evenimente reale. Unii oameni sunt deosebit de interesați de aceste zvonuri și le diseminează și răspândesc peste tot, împărtășindu-le altora de parcă ar fi adevărul. Care este natura acestui lucru? Nu înseamnă că acționează ca slujitori ai Satanei? Astfel de oameni ar trebui emondați și avertizați. Dacă nu se căiesc, ar trebui să fie îndepărtați. Dacă, la un moment dat, își vin în fire și spun: „A fost o greșeală să răspândesc zvonuri; acționez ca un slujitor al Satanei și nu le voi mai răspândi niciodată”, atunci pot fi puși sub observare: dacă se căiesc și dau dovadă de un comportament bun, pot fi acceptați provizoriu înapoi în biserică. Dacă revin la vechile obiceiuri, ar trebui atunci să fie înlăturați.

Zvonurile despre lucrarea lui Dumnezeu nu se limitează la acestea. Oamenii își folosesc închipuirile și noțiunile, precum și mintea, pentru a analiza și a scruta; scrutează cuvintele lui Dumnezeu și diverse profeții, precum și diverse dezastre, semne și întâmplări din societate și din lume, chiar bazându-se pe visele lor pentru a face în voie comentarii despre lucrarea lui Dumnezeu – ei inventează multe zvonuri. Mulți oameni nu citesc în mod regulat cuvintele lui Dumnezeu sau nu depun în mod regulat eforturi pentru adevăr, cu atât mai puțin depun eforturi în mod regulat față de căutarea principiilor în a-și îndeplini îndatoririle. În schimb, cugetă la întrebări de genul: „Care a fost începutul apariției și lucrării lui Dumnezeu? Cine a început totul? Ce rol au jucat oamenii? Ce evenimente s-au produs?” Ei scrutează aceste fenomene externe și structura administrativă a bisericii, personalul, și așa mai departe. După toată această scrutare, rezumă totul și inventează așa-zise reguli sau fenomene, răspândindu-le în biserică de parcă ar fi adevărul. Când le răspândesc, le descriu într-un mod plin de însuflețire și amănunțit, iar cei fără discernământ ar putea chiar să creadă că discută despre lucrarea lui Dumnezeu. Cei cu discernământ gândesc însă: „Oare nu debitezi prostii și răspândești erezii și falsități? Nu judeci lucrarea lui Dumnezeu? Nu-ți împărtășești înțelegerea și experiențele – nu are legătură cu adevărul. Fabrici zvonuri și trebuie să te oprești imediat; altfel, unii oameni vor fi induși în eroare!” Aceste falsități și erezii, care se califică drept zvonuri, nu se aliniază la adevăr și tulbură înțelegerea adevărului de către oameni. Când cineva începe să răspândească zvonuri în biserică, ar trebui oprit prompt.

Există și unele zvonuri care sunt cuvinte diavolești ce judecă lucrarea lui Dumnezeu. De exemplu, în ceea ce privește persoanele pe care le iubește Dumnezeu, pe care le mântuiește și pe care le desăvârșește El, unii oameni, folosindu-și istețimea meschină, observă și rezumă, spunând: „Cei din lume care sunt capabili, cei care au slujit ca funcționari și cei care au fost șefi de departamente sau directori generali în întreprinderi, când vin în casa lui Dumnezeu, devin direct conducători sau se ocupă imediat de afaceri generale și finanțe. Acești oameni sunt cei pe care îi desăvârșește Dumnezeu.” Nu înseamnă că inventează zvonuri? Într-adevăr inventează zvonuri. Ce este un zvon? Înseamnă să vorbești iresponsabil, să emiți judecăți oarbe și să tragi concluzii nefondate, într-un mod care nu este în concordanță cu faptele; toate aceste cuvinte sunt zvonuri. Alți oameni spun: „Cutare a făcut o ofrandă de zeci de mii de yuani. Credința lui este mare, el poate intra în Împărăție.” Din această cauză, cei fără bani devin negativi și sunt abătuți, spunând: „Deși am făcut și eu destul de multe ofrande, nu reprezintă la fel de mult pe cât a oferit el dintr-odată. Înseamnă că nu pot fi mântuit și desăvârșit? Oare Dumnezeu nu vrea pe cineva ca mine?” Alții care inventează zvonuri spun apoi: „Bogații nu pot intra în Împărăție; Dumnezeu îi vrea pe cei săraci.” Acei oameni săraci devin atunci fericiți: „Deși n-am oferit mulți bani, tot pot intra în Împărăție, în timp ce bogații sunt lăsați afară.” Orice spun cei care inventează zvonuri îi influențează, într-un fel sau altul, pe cei săraci; aceștia nu pot să-și dea seama că toate sunt doar zvonuri și cuvinte diavolești. De ce? Pentru că nu înțeleg adevărul și nu au discernământ, așa că sunt în mod constant induși în eroare. Atât cei care inventează zvonuri, cât și cei care le răspândesc sunt cu toții diavoli. Indiferent cât de multe spun, nu știi care cuvinte sunt adevărate și care sunt false, de unde anume provin acestea, care anume sunt motivele lor în răspândirea acestor cuvinte și ce scopuri speră să atingă. Dacă cineva nu-și poate da seama de aceste lucruri și acceptă orbește zvonurile și le răspândește, nu este atunci un nesăbuit? Nesăbuiților nu li se spune și nemernici? Deși acest cuvânt nu este elegant, Mi se pare destul de potrivit. De ce este potrivit? Pentru că astfel de oameni vorbesc iresponsabil. Răspândesc zvonuri cu nepăsare, trăgând concluzii și inventând în mod nechibzuit zvonuri bazate pe anumite fenomene, apoi răspândesc nonșalant aceste zvonuri și le descriu în mod plauzibil, ca și cum ar fi evenimente reale – drept urmare, îi afectează și-i tulbură pe unii oameni. Ei nu citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu înțeleg adevărul; își petrec zilele răspândind zvonuri și vorbind prostii în biserică. Astăzi, văd pe cineva făcând o mulțime de ofrande și spun că acea persoană poate fi mântuită. Măine, văd pe cineva care a fost închis și nu a devenit o iudă și spun: „Acea persoană este în asentiment cu Dumnezeu. Poate să intre în împărăție și să aibă o destinație bună. În viitor, va guverna douăzeci de orașe în casa lui Dumnezeu; noi, simplii soldați, nu ne putem compara cu ea.” Nu este acesta un discurs diavolesc? Nu sunt acestea zvonuri? (Ba da.) Indiferent de motivele și scopurile celor care spun aceste cuvinte, nu-i vor afecta și tulbura asemenea cuvinte pe unii oameni? Unii au avut puțină credință și, când aud aceste zvonuri și cuvinte diavolești, încep să se gândească: „Pot fi mântuit? Îi aduc

desfătare lui Dumnezeu?” În inima lor, se gândesc la aceste lucruri toată ziua, șovăind și îngrijorându-se în privința lor. Din cauza absurdității fără temei a celor care inventează zvonuri, ei simt că nu au nicio speranță de a fi mântuiți, așa că vin înaintea lui Dumnezeu și se roagă: „Nu mă iubești, Dumnezeule? M-am lepădat de atât de multe pentru Tine. Când voi putea să Te mulțumesc?” Au o mulțime de nemulțumiri. Nu s-a întâmplat nimic, deci de unde vin aceste doleanțe? Sunt cauzate de acele zvonuri – acești indivizi au fost otrăviți și au căzut. Nu simt nicio remușcare sau vină, indiferent ce firi corupte dezvăluie sau ce fărâdelegi au comis și nu plâng niciodată din cauza asta – nu varsă nici măcar o lacrimă – dar când îi aud pe cei care inventează zvonuri spunând că oamenii ca ei nu au nicio speranță de a fi mântuiți, se simt imediat abătuți. Nu au fost afectați? Au fost afectați și tulburați. Acești oameni au o statură imatură, nu înțeleg adevărul și sunt foarte nesăbuiți. Cei care inventează zvonuri văd că le este ușor să se joace cu astfel de oameni și, prin urmare, inventează unele zvonuri pentru a-i păcăli. Astăzi, spun că ai speranțe de a fi mântuit, iar tu ești fericit; mâine, spun că nu ai nicio speranță de a fi mântuit, iar tu plângi și ești abătut. De ce îi ascuți? De ce ești mereu constrâns de ei? Au ultimul cuvânt? Sunt cel mult doar niște bufoni. Chiar și soarta lor este în mâinile lui Dumnezeu, așadar ce calificări au pentru a-i evalua pe alții? Ce calificări au pentru a spune cine poate și cine nu poate fi mântuit sau ce fel de oameni pot și ce fel de oameni nu pot fi desăvârșiți? Înțeleg ei adevărul? Care dintre cuvintele lor se aliniază la intențiile lui Dumnezeu și la cuvintele Sale? Niciunul dintre cuvintele lor nu se aliniază la cuvintele lui Dumnezeu, așadar de ce îi crezi? De ce ești tulburat de ei? Nu este din cauza nesăbuiței? (Ba da.) Fie că este din cauza nesăbuiței și ignoranței, fie din cauză că statura ta este prea mică și nu înțelegi adevărul, în orice caz, cei care răspândesc zvonuri în biserică sunt cei mai detestabili. Ar trebui să fie discernuți, dați în vileag și apoi restricționați sau îndepărtați.

Unii oameni spun: „Uită-te la cutare, cu trăsăturile sale bine proporționate; a fost ales conducător de biserică. Cutare persoană prosperă în societate, este pe placul tuturor celor care o văd; după ce a ajuns să creadă în Dumnezeu, și frații și surorile o plac, iar Dumnezeu o place și el.” Există măcar o afirmație corectă în aceste cuvinte? (Nu.) De ce? (Nu se conformează adevărului.) Corect, aceste cuvinte nu se conformează adevărului, toate sunt vorbe diavolești. Unii spun: „Familia persoanei cutare este bogată, are condiții bune de viață, iar ea are cunoștințe vaste. Așadar, în casa lui Dumnezeu, se ocupă de finanțe și de afaceri generale. Este utilă și își poate asuma această datorie. Aceasta este rânduirea lui Dumnezeu.” Adăugarea sintagmei „rânduirea lui Dumnezeu” face această afirmație să se conformeze adevărului? Nu sunt acestea vorbe diavolești? Asemenea vorbe diavolești poartă denumirea colectivă de zvonuri. Orice afirmații iresponsabile care nu sunt conforme cu faptele, care contrazic faptele rânduite de Dumnezeu, sunt cuvinte nechibzuite și concluzii arbitrare; toate asemenea afirmații sunt zvonuri. De ce le caracterizăm drept zvonuri? Deoarece aceste afirmații, după ce sunt răspândite public, vor tulbura și prejudicia mentalitatea normală a unor oameni și

obiectivele urmărite de aceștia, ele sunt caracterizate drept zvonuri. Conform cuvintelor Sale, Dumnezeu spune doar că locul de naștere, mediul familial, înfățișarea, nivelul de educație a oamenilor și așa mai departe sunt rânduite de El; nu le-a spus niciodată oamenilor că aspectul, mediul social sau condițiile inerente ale oricărei categorii de oameni sunt condiții pentru a fi binecuvântați. Singurul standard pe care îl cere Dumnezeu de la oameni este să fie capabili să urmărească adevărul și să reușească să l se supună. Este cel mai important lucru. În cazul în care cuvintele lui Dumnezeu nu afirmă în mod explicit ceva, iar acest lucru este doar produsul închipuirilor subiective ale oamenilor sau al speculațiilor acestora, și astfel de afirmații sunt considerate zvonuri. Oamenii vor mereu să judece dacă o persoană poate fi binecuvântată prin observațiile și înțelegerea lor și, în plus, pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Apoi lansează aceste falsități pentru a-i influența pe alții în urmărirea adevărului, hotărând în mod arbitrar cine poate fi și cine nu poate fi mântuit, care sunt oamenii lui Dumnezeu și care sunt lucrători. Toate acestea sunt zvonuri. Putem numi zvonurile și cuvinte diavolești. Indiferent ce fel de zvonuri sau cuvinte diavolești apar, conducătorii de biserică ar trebui să ia prompt măsuri pentru a le opri și restricționa; desigur, dacă orice frate sau soră are discernământ, ar trebui, la rândul său, să facă un pas în față pentru a diseca și a discerne de unde vin zvonurile și care este natura lor. Când acești frați și surori dobândesc o înțelegere a acestor lucruri, pot lua atitudine pentru a respinge și dezminți aceste zvonuri și, de asemenea, pentru a-i restricționa pe cei care răspândesc zvonurile și a-i critica apoi colectiv. Cum ar trebui să facă asta? Denunțându-i public pe acei oameni în fața tuturor: „Tot ce spui sunt zvonuri și vorbe diavolești, nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu, nici nevoilor noastre. Dacă vei continua să răspândești zvonuri în ciuda admonestărilor, te vom îndepărta și nu-ți vom lăsa nicio ocazie de a inventa zvonuri și de a provoca tulburări în biserică!” Cum este această practică? (E bună.) Este conform adevărurilor-principii să procedezi așa. Dacă ai părtășie despre înțelegerile personale bazate pe experiențe, spunând lucruri care îi edifică pe oameni, atunci este bine oricum vorbești. Poți folosi orice cuvinte vrei, indiferent dacă este un limbaj formal sau colocvial; totul este permis. Singurul lucru pe care nu ai voie să-l faci este să răspândești zvonuri.

E. Răul provocat de zvonurile nefondate

Zvonurile răspândite în biserică nu se referă doar la tăgăduirea lui Dumnezeu sau la judecarea lucrării Sale; există și alte tipuri de zvonuri. Aceste zvonuri trebuie discernute și disecate și, de asemenea, ar trebui oprite și restricționate. Pe scurt, zvonurile nu sunt, cu siguranță, bune de nimic; nu aduc niciun beneficiu oamenilor. Unii spun: „Vreau să ascult zvonurile pentru a vedea exact ce spun, pentru a căpăta discernământ și înțelepciune din ele.” Dacă ai într-adevăr o oarecare capacitate de discernământ și nu-ți este frică să fii tulburat de zvonuri, poți asculta, dar care vor fi consecințele? Dacă devii confuz și începi să te îndoiești de Dumnezeu și de lucrarea Sa, atunci este periculos; înseamnă că ai fost indus în eroare. Dacă nu poți discerne și, în schimb, ești indus în

eroare, nu este problematic? Ai acea statură? Crezi că ai credință, dar înțelegi adevărul? Dacă nu înțelegi adevărul, credința ta nu este sinceră și vei fi în continuare indus în eroare. Dacă înțelegi o parte din adevăr, ai o oarecare cunoaștere autentică a lui Dumnezeu și poți să discerzi aceste zvonuri și să rezisti în fața lor, atunci poți căpăta înțelepciune ascultându-le. Dacă ești de părere că pur și simplu ai credință, dar, de fapt, această credință nu este încă o statură autentică și nu înțelegi încă adevărul, atunci spun că îți va fi foarte greu să obții cu adevărat discernământ și înțelepciune din zvonuri. De unde provin zvonurile? De la Satana. Satana exploatează fiecare lacună și profită de fiecare ocazie pentru a fi selectiv în legătură cu sintagmele folosite în cuvintele lui Dumnezeu și pentru a găsi ceva în cuvintele Sale de care se poate folosi, scoțându-l cuvintele din context. Pare că are o bază, dar, de fapt, sunt lucruri scoase din context pentru a-i induce pe oameni în eroare. După ce aud aceste zvonuri, cei care nu înțeleg adevărul se gândesc în sinea lor: „Ceea ce se spune are o bază în cuvintele lui Dumnezeu. Ar trebui să fie corect. Nu poate fi un zvon, nu-i așa?” În consecință, sunt induși în eroare. Unele zvonuri sunt evidente și ușor de discernut. Însă unele sunt greu de discernut; la suprafață, par să se alinieze faptelor, dar esența lor nu este așa. Doar fiindcă aceste zvonuri se aliniază superficial la sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu, să nu crezi că sunt corecte. De fapt, multe dintre aceste afirmații sunt teorii deșarte, sunt capcane și nu aduc edificare sau beneficii oamenilor. Toate aceste afirmații ar trebui respinse. Întrucât măsura în care oamenii înțeleg cuvintele lui Dumnezeu variază și contextele în care vorbește Dumnezeu sunt și ele diferite, a aplica și a interpreta orbește cuvintele lui Dumnezeu vor cauza cel mai probabil erori. Satana îi induce deseori pe oameni în eroare scoțând cuvintele lui Dumnezeu din context și interpretându-le greșit. Orice condamnări ale lucrării lui Dumnezeu bazate pe Biblie sau pe cuvintele lui Dumnezeu sunt vicleșugul Satanei, mijloacele sale de inducere în eroare a oamenilor; sunt capcane, iar astfel de afirmații ar trebui respinse toate. La suprafață, zvonurile sunt doar una sau două remarci ori câteva remarci; nu sunt suficiente pentru a fi de temut și nu trebuie să ne temem de ele. Trebuie să ne temem de zvonurile care trag concluzii pe baza Bibliei, scoasă din context, sau a adevărului scos din context. Acestea pot, cel mai mult, să-i inducă în eroare pe oameni; sunt ceea ce le tulbură cel mai mult mintea. Îi vor determina pe oamenii fără discernământ să se poticnească. Doar cei care înțeleg adevărul pot discerne asemenea vorbe diavolești înșelătoare. De exemplu, unii oameni găsesc câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu, pe care le folosesc ca bază pentru a spune că Dumnezeu iubește un tip de oameni și nu iubește alt tip, că Dumnezeu mântuiește un tip de oameni și nu mântuiește alt tip, că un tip de oameni sunt eliminați de Dumnezeu și alt tip nu înseamnă nimic pentru El și așa mai departe. Nu sunt aceste afirmații niște concluzii? În realitate, aceste concluzii nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu. Bazele pe care le găsesc sunt, de fapt, scoase din context; ele aparțin unor contexte diferite și sunt afirmații diferite. Aceasta este categoric o interpretare greșită. Ei nu-și dau seama de esență și aplică reglementările în mod arbitrar. Dar cei fără discernământ

sunt otrăviți și induși în eroare după ce aud aceste falsități, devenind negativi în inimile lor, crezând că, întrucât cele spuse se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, sigur sunt exacte. Nu citesc cu atenție cuvintele lui Dumnezeu după aceea pentru a găsi erorile din aceste falsități, crezând în schimb pe deplin că sunt adevărate. Nu sunt induși în eroare? Dacă nimeni care înțelege adevărul nu are părtășie cu ei, este foarte periculos. Cel puțin, acești oameni ar putea deveni negativi timp de șase luni până la un an; nu doar le întârzie intrarea în viață, dar dacă se retrag și nu mai cred, vor fi complet distruși și vor pierde în întregime mântuirea lui Dumnezeu. Prin urmare, oamenii cu statură mică și care nu înțeleg adevărul sunt expuși unui mare risc de a fi induși în eroare de Satana! Doar cei care înțeleg adevărul sunt în siguranță și statornici. În cazul în care chiar întâlnești într-o zi pe cineva care răspândește zvonuri pentru a-i induce în eroare pe oameni, cea mai eficientă modalitate este să găsești rapid pe cineva care înțelege adevărul cu care să ai părtășie; doar atunci poți fi salvat din această situație. Faptul de a căuta ajutor de la cei fără înțelegere spirituală care aplică orbește reglementările nu doar că nu va rezolva problema, dar te va induce în eroare și mai mult. Așadar, a fi indus în eroare nu este ceva ce se întâmplă numai în religie – chiar dacă ai credință în Dumnezeu și trăiești viața bisericească, dacă nu urmărești adevărul, poți fi totuși indus în eroare cu ușurință. Chiar dacă ai credință de trei până la cinci ani sau de șapte până la opt ani, dacă nu ai câștigat adevărul, atunci riști în continuare să fii indus în eroare; în special, cei care au adesea noțiuni și sunt deseori negativi sunt cei mai susceptibili să fie induși în eroare și îl pot trăda oricând pe Dumnezeu. Fiindcă Satana cutreieră pământul ca un leu care rage, căutând oameni pe care să-i devoreze; acesta este un fapt. Cine este acest Satana? Toți cei care sunt scârbiți de adevăr și urăsc adevărul, inclusiv antihriștii, conducătorii falși, acei oameni absurzi și cei care îi induc în eroare pe alții – toți sunt satane. Acești oameni cutreieră peste tot, inducându-i în eroare și tulburându-i pe aleșii lui Dumnezeu oriunde merg și, prin urmare, toți sunt diavoli care l se împotrivesc lui Dumnezeu. Aleșii Săi ar trebui să fie deosebit de vigilenți pentru a se asigura că nu sunt induși în eroare și pot să rămână fermi.

Este de netăgăduit că, în biserică, unii credincioși noi sau cei cu un calibru extrem de slab și care nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu sunt adesea induși în eroare, influențați și tulburați de diverse zvonuri. Cei care inventează zvonuri pot doborî cu ușurință un grup de oameni cu o concluzie întâmplătoare. Cuvintele și afirmațiile pe care le debitează cu nechibzuință îi pot face pe unii oameni negativi, slabi și reticenți să-și facă datoria. La chemarea casei lui Dumnezeu, acești oameni sunt plini de temeri și găsesc diverse motive și scuze pentru a refuza și a se sustrage. Ce rol joacă, în mod clar, în cadrul bisericii cei care inventează zvonuri? Ei acționează ca slujitori ai Satanei, fără nicio îndoială. De exemplu, unii oameni spun: „Trebuie să ai un plan de rezervă când îți îndeplinești datoria. Casa lui Dumnezeu te cheamă să faci o datorie, iar dacă nu o faci bine, casa lui ar putea înceta oricând să te folosească. În acel moment, dacă mergi acasă, îți va fi greu să te descurci. Atunci nimeni nu te va sprijini!”

Sună „înduioșător”? Se conformează sentimentelor umane și sună destul de iubitor și grijuliu, dar detectezi vreo atenție față de inima lui Dumnezeu în aceste cuvinte? Le oferă oamenilor vreo susținere, aprovizionare, ajutor sau încurajare? (Nu.) Le spun oamenilor să pregătească un plan de rezervă – nu-i ține acest lucru pe loc? Ce vor să spună prin asta? „Trebuie să fii precaut; Dumnezeu s-ar putea întoarce împotriva ta!” Aceasta e otrava pe care o sădesc în oameni. La auzul acestora, ei se gândesc: „Așa este, cum am putut să fiu așa de nesăbuit? Aproape că mi-am vândut casa – dacă nu mi-aș face bine datoria și aș fi demis, nici n-aș mai avea o casă la care să mă întorc. Din fericire, mi-au adus aminte, altfel aș fi făcut o prostie.” Ce atenționare „amabilă”, dar conține destul de multă otrăvă și aceasta este profundă! Ați auzit astfel de zvonuri? Sună de parcă ar fi foarte bune față de oameni, foarte atente, având atât de multă „dragoste”. Acești oameni nu sunt nici rude, nici prieteni cu cei cu care vorbesc, nu există nicio relație de sânge între ei – acești indivizi pot avea o „dragoste” atât de mare pentru cei cu care vorbesc doar pentru că toți cred în Dumnezeu. Oamenii se gândesc: „Aceasta e cu adevărat protecția lui Dumnezeu! Ar fi mai bine atunci să cântăresc lucrurile cu atenție. Dacă sunt mereu superficial când merg să-mi fac datoria, ce aș face dacă aș fi izgonit? Așadar, când îmi fac datoria, trebuie să fiu prevăzător; ar trebui să fac mai mult o lucrare care să mă pună într-o lumină bună, să evit să greșesc și, chiar dacă greșesc, nu pot să-i las pe alții să afle. În felul acesta, nu voi fi izgonit, nu-i așa? Chiar dacă sunt izgonit, nu-i nimic; am un plan de rezervă, am economii și casa mea este încă acolo. Nu-i așa că Dumnezeu pur și simplu nu este atent la sentimentele oamenilor și nu se ghidează după sentimentele trupești? Oricum ar fi, de ce m-aș teme? Oamenii se ghidează după sentimentele lor, există dragoste peste tot în lumea umană!” Această afirmație „înduioșătoare” creează „prietenie” între oameni, dar unde îl plasează pe Dumnezeu? Îl consideră a treia sau a patra prioritate, îl face un străin, ca și cum nu ar fi de încredere și doar oamenii ar merita încredere, doar oamenii ar fi atenți la alții. Această afirmație produce un efect atât de semnificativ, este atât de „oportună”! Vă place să auziți astfel de cuvinte? Deși știți că în cuvintele lor se ascunde răutate, tot sperați că cineva poate să vă dea un indiciu, să vă ajute, să vă dea un avertisment din partea cuiva care a fost acolo când nu știți ce urmează, că vă poate spune un cuvânt sincer. Această afirmație este „esențială”, este atât de „importantă”! Nu înseamnă că îi credeți cuvintele în întregime? Cuvintele „necugetate” ale acestui autor de zvonuri i-au cumpărat pe oameni și l-au vândut pe Dumnezeu. Cum este această acțiune? Este cuviincioasă? (Nu.) Ce fel de persoană ați spune că este aceasta? În ochii oamenilor, este o persoană bună, amabilă, dar în ochii celor care înțeleg adevărul, această persoană este dezorientată. Judecând după acțiunile și comportamentul său, acționează întru totul ca slujitor al Satanei, este un diavol autentic! Este corect să spunem asta? (Da.) Este corect! Nu este câtuși de puțin eronat. Îi determină pe toți să se păzească de Dumnezeu, să l se opună și nu rostește nici măcar un cuvânt care să-i poată edifica pe oameni. De ce nu? Fiindcă inima sa este plină de ostilitate și ură față de Dumnezeu, natura-esență

este cea a Satanei și în mod inerent I se împotrivesc lui Dumnezeu și este în opoziție față de El. Unii oameni spun: „Este în mod inerent în opoziție față de Dumnezeu, deci de ce Îl mai urmează?” Ca să obțină binecuvântări! Vrea să-și însușească pe nedrept finalul de a fi binecuvântată de casa lui Dumnezeu, dar nu vrea să plătească niciun preț sau să urmărească adevărul. De asemenea, vrea să-L submineze pe Dumnezeu, să-i tulbure pe aleșii Săi și să-i facă să se îndepărteze de Dumnezeu și să-L trădeze. O astfel de persoană este neîndoiește un diavol autentic. Dar unii oameni nesăbuiți nu reușesc niciodată să-și dea seama și să recunoască fețele diavolești ale unor asemenea oameni. Pot accepta toate cuvintele diavolești care se aliniază la noțiunile umane și la nevoile generate de sentimentele trupești pe care le spun aceștia. Fiind induși în eroare de acești oameni, ar putea, în orice moment, să-L trădeze și să-L respingă pe Dumnezeu – chiar dacă nu vor să-L respingă, este dincolo de controlul lor. Satana, diavolii și slujitorii Satanei sunt atât de perfizi și înșelători! I se împotrivesc lui Dumnezeu și sunt ei înșiși în opoziție față de El, detestă adevărul și nu-l acceptă și vor chiar să împiedice mai mulți oameni să-L urmeze pe Dumnezeu și să urmărească adevărul. În casa lui Dumnezeu, acești oameni joacă rolul de intermediari pentru Satana, vorbind și acționând pentru el. Servesc drept contrast, fiind folosiți în mod special pentru ca oamenii să-și dezvolte discernământul. Așadar, multe dintre lucrurile pe care le spun pot să nu pară extrem de problematice la suprafață. Ba chiar citează adesea cuvintele lui Dumnezeu, găsind unele dovezi și zicale în cuvintele Sale și apoi le înfrumusețează, făcând să pară că spusele lor se conformează în mare măsură cuvintelor lui Dumnezeu. Dar un lucru este cert: ceea ce spun este contrar adevărului. Când le auzi spusele, pot părea corecte, dar dacă le compari cu atenție față de cuvintele lui Dumnezeu, poți discerne că nu se conformează în mod fundamental adevărului. Toate acele cuvinte amăgitoare pe care le rostesc vin de la Satana. Îl testează pe Dumnezeu, încearcă să găsească vulnerabilități în cuvintele Sale, îi interpretează greșit cuvintele pentru a-L condamna și a-i induce în eroare pe aleșii Săi, făcându-i să speculeze în legătură cu Dumnezeu, să-L înțeleagă greșit, să-L trădeze, să-L respingă și așa mai departe. Prin urmare, pe lângă antihriști și oameni răi, cei care inventează zvonuri pentru a-i induce în eroare pe alții sunt, de asemenea, o categorie de oameni din cadrul bisericii care ar trebui să fie discernuți, tratați cu precauție și îndepărtați.

F. Discernerea oamenilor care răspândesc zvonuri nefondate și principiile pentru tratarea lor

Cum ar trebui să-i discernem pe cei din cadrul bisericii care inventează zvonuri pentru a-i induce pe alții în eroare? În primul rând, cei care inventează zvonuri categoric nu urmăresc adevărul; sunt scârbiți de el. În plus, inventează adesea tot soiul de cuvinte diavolești și afirmații absurde și le folosesc pentru a induce în eroare și a atrage niște frați și surori care au o statură mică, o bază superficială și nu înțeleg adevărul. Efectele pe care le obțin sunt tulburarea și afectarea ordinii normale a vieții bisericești, tulburarea

urmăririi normale de către oameni, făcându-i să se abată de la calea corectă, făcându-i negativi și slabi și chiar determinându-i să-și abandoneze îndatoririle și să nu mai creadă în Dumnezeu – asta îi face și mai fericiți. Prin urmare, a-i numi pe cei care inventează zvonuri slujitori ai Satanei este o descriere extrem de exactă; acestea sunt adevărata față și substanța unor astfel de oameni și sunt ușor de discernut. Unii oameni au puțină rațiune; deși nu iubesc adevărul, nu exprimă opinii despre modul în care alții urmăresc adevărul și nu interferează cu acesta. Acești oameni pot fi ignorați. Dar unii îi invidiază și îi urăsc pe cei care urmăresc adevărul; îi judecă și îi atacă mereu având anumite intenții și chiar profită de atitudini cu care să-i condamne. Ar trebui să vă feriți de asemenea oameni. Deși ceea ce spun poate suna destul de corect, logic și în concordanță cu sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu, după o analiză atentă, sunt în mare parte minciuni și zvonuri, pur și simplu absurdități. Aceste zvonuri amăgitoare și minciuni ar trebui discernute. Unii oameni spun: „Cred în Dumnezeu doar de puțin timp, am citit puțin din cuvintele Sale și nu înțeleg adevărul. Cum pot discerne zvonurile și minciunile?” Singura modalitate este, de azi înainte, să te concentrezi mai mult asupra citirii cuvintelor lui Dumnezeu și să cauți mai mult adevărul în cuvintele Sale, lăsându-le să prindă rădăcini în inima ta. Îndrumat de cuvintele lui Dumnezeu și privind lucrurile în conformitate cu adevărul, vei avea discernământ. Zvonurile răspândite de acești oameni nu vor avea niciun efect asupra ta și nu-ți vor tulbura modul normal de a urmări. Indiferent despre ce zvonuri discută sau ce absurdități vorbesc, nu vei fi zguduit după ce le vei auzi, nici nu vei deveni negativ și slab sau, cu atât mai puțin, nu vei avea înțelegeri greșite în privința lui Dumnezeu; te vei concentra doar la urmărirea în direcția corectă. Asta înseamnă că ai rezistență – astfel de slujitori ai Satanei nu vor mai avea niciun efect în biserică. Nu există nicio scurtătură pentru a învăța cum să discerne zvonurile. Singura modalitate este de a asculta mai mult predicile, de a citi mai mult cuvintele lui Dumnezeu și de a avea mai mult părtășie despre adevăr. Când vei obține o înțelegere a adevărului, vei avea în mod firesc discernământ. Care este scopul în a citi cuvintele lui Dumnezeu și a avea părtășie despre adevăr? Este de a înțelege adevărul și a discerne acele zvonuri și falsități prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă vezi că acele zvonuri contrazic și se împotrivesc cuvintelor Sale, fiind într-un total contrar adevărului, acele zvonuri se vor năruie de la sine. Desigur, unii oameni spun: „N-am depus eforturi să citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu înțeleg exact care este adevărul din cuvintele Sale. Îmi amintesc doar un lucru: în ceea ce privește conduita, trebuie să mă iau după mulțime. Orice resping majoritatea oamenilor, resping și eu; orice acceptă majoritatea oamenilor, accept și eu. Pur și simplu mă iau după mulțime.” Este corect? (Nu.) Uneori, și mulțimea greșește și să te iei după mulțime înseamnă să greșești alături de ea. Trebuie să înveți să-i urmezi pe cei care înțeleg adevărul; doar aceasta este o modalitate bună.

Răspândirea zvonurilor nefondate este ceva ce se întâmplă deseori în biserică. Deși aceasta nu este o problemă majoră, măsura în care-i tulbură și afectează pe aleșii lui Dumnezeu nu e mică. Cel puțin, îi poate face pe oameni negativi și slabi; în cel mai rău

caz, îi poate determina să se îndepărteze de Dumnezeu și chiar să-L trădeze. Prin urmare, răspândirea zvonurilor nu poate fi ignorată. Odată ce se întâmplă în biserică, ar trebui să fie oprită și restricționată prompt. În cazul în care conducătorii de biserică sunt amorțiți și înceți la minte, incapabili să facă o lucrare reală și să depisteze această problemă, dar unii oameni cu un calibru bun care urmăresc și înțeleg adevărul o depistează, atunci aceștia din urmă ar trebui să ia inițiativa pentru a rezolva această problemă. Prin intermediul căutării și având părtășie cu numeroși oameni pentru a ajunge la un consens și a obține confirmarea, odată ce se stabilește că se răspândesc zvonuri, oamenii ar trebui să caute adevărul pentru a rezolva problema. În cazul în care nu este clar dacă o anumită remarcă este o falsitate, nu o caracterizați orbește. Remarcile evidente și inconfundabile, care sunt ușor de discernut drept zvonuri și falsități, ar trebui să fie expuse și disecate cu promptitudine, astfel încât toată lumea să le poată discerne. În cazul în care nu puteți discerne dacă ceea ce spune cineva este un zvon sau o falsitate după ce-l auziți rostind una sau două propoziții, ar trebui să procedați cu precauție și să nu trageți concluzii pripite. Așteptați până termină de vorbit pentru a discerne clar. Odată ce se confirmă că este un zvon sau o falsitate, această persoană ar trebui oprită și restricționată prompt. Dacă admonestările și restricțiile repetate nu reușesc să o restricționeze, iar aceasta continuă să răspândească cu insistență zvonuri, ar trebui îndepărtată din biserică. Sunt clare principiul și calea privind ceea ce trebuie să faceți și cum să practicați când descoperiți pe cineva care răspândește zvonuri în biserică? (Da.)

Conținutul zvonurilor nu implică doar problemele majore pe care le-am menționat; există și unele zvonuri care sunt doar frânturi, cum ar fi remarcile despre emondare sau despre cine este folosit de casa lui Dumnezeu și cine este eliminat și alte afirmații neadevărate. Înainte ca biserica să fie curățită temeinic, există conducători falși, antihriști, diverși oameni răi, oameni confuzi, neisprăviți care nu au înțelegere spirituală – sunt tot felul de oameni în ea. Mincinoșii și inventatorii de zvonuri sunt o prezență comună și există tot soiul de zvonuri și vorbe diavolești în rândul oamenilor. În ceea ce privește aceste zvonuri, pe de o parte, oamenii trebuie să aibă o rațiune normală pentru a le judeca; pe de altă parte, în privința unor zvonuri mai grave care implică lucrarea lui Dumnezeu, planul Său de gestionare, pe Dumnezeu Însuși și chiar decretul administrative ale casei lui Dumnezeu și alte chestiuni, oamenii trebuie să aibă adevărul pentru a le discerne. Pentru chestiuni externe, trebuie să aibă rațiunea umanității normale ca să le judece. Pentru chestiunile care implică lucrarea lui Dumnezeu și adevărul, trebuie să aibă adevărul-realitate și statură pentru a le discerne. Pe scurt, indiferent de tipul de zvonuri, oamenii ar trebui să le discearnă și să le respingă, nu să le accepte. Bineînțeles, unii oameni nu urmăresc adevărul și trăiesc, pur și simplu, conform acestor zvonuri. Astăzi, cineva răspândește o zicală și aceasta dă tonul într-o direcție, iar acești oameni o urmează. Măine, o altă zicală dă tonul în altă direcție, iar ei o urmează. De exemplu, un conducător sau un lucrător spune că aceia care pot să scrie

articole de mărturie pot fi desăvârșiți; prin urmare, practică scrierea articolelor, studiază scrisul și caută resurse. A doua zi, un alt conducător sau lucrător spune că aceia care își fac datoria pot fi mântuiți; prin urmare, încep să se ocupe cu îndeplinirea datoriei. Dar oricât de ocupați ar fi, nu sunt niciodată îngrijorați sau interesați de cea mai importantă chestiune: urmărirea adevărului și intrarea în viață. Diversele tendințe ticăloase care iau naștere în diferitele grupuri din biserică îi spulberă mereu pe unii oameni. Diversele zvonuri generate în rândul membrilor bisericii îi induc în eroare și îi influențează mereu pe unii. Cu toate acestea, există și unii care rămân indiferenți și nu dau atenție acestor zvonuri pe care le aud. Ei nu țin deloc seama de lucrarea pe care o realizează casa lui Dumnezeu; nu sunt interesați de credința în Dumnezeu și nu sunt credincioși adevărați. Acești oameni sunt credincioși doar cu numele. Există un alt grup de oameni care sunt întrucâtva mai buni; pot căuta și accepta adevărul, așa încât nu sunt afectați de aceste lucruri negative și de oamenii negativi. Doar cei care au o statură mică, fără o temelie și care nu urmăresc deloc adevărul sunt mereu influențați de diferitele zicale și remarci. Întrucât acești oameni se iau mereu după alții, există întotdeauna unii care inventează diverse zvonuri pentru a agita apele. Ei simt că doar asta face credința în Dumnezeu animată și interesantă, și nu plictisitoare, fiind singura modalitate de a se simți importanți. Aceste lucruri se întâmplă adesea în rândul noilor credincioși. Dacă într-o biserică predomină răspândirea zvonurilor și inducerea oamenilor în eroare, înseamnă că în acea biserică există cu siguranță prea puțini oameni care înțeleg adevărul. În biserică, acei oameni menționați mai devreme urmăresc orice zvonuri și orice instigări ticluiesc cei cu motive ascunse, ceea ce este foarte problematic. Acest lucru este cauzat parțial de calibrul slab, fiind și o manifestare autentică a neînțelegerii adevărului. Majoritatea lucrurilor spuse de oricine nu înțelege adevărul nu sunt practice și sunt amestecate cu impurități; strict vorbind, toate echivalează cu niște minciuni. Dacă are motive și scopuri, nu este doar o minciună, ci, cu atât mai mult, o uneltire a Satanei și o conspirație a oamenilor răi. Prin urmare, majoritatea lucrurilor spuse de oamenii fără adevăr sunt vorbe diavolești și nu trebuie crezute.

Aici se încheie părtașia despre subiectul răspândirii zvonurilor nefondate. Această chestiune a răspândirii zvonurilor este cea mai revelatoare pentru oameni, permițând să se vadă clar comportamentele diferitelor persoane. Ar trebui să înțelegeți acum ce atitudine trebuie să aveți față de zvonuri și de cei care le răspândesc și ce metode să folosiți pentru gestionarea acestora, nu-i așa? (Așa este.) Odată ce înțelegeți, când întâlniți din nou astfel de chestiuni, ar trebui să le comparați cu părtașia noastră și să folosiți metodele corecte pentru a aborda aceste probleme. Acest lucru este conform principiilor.

17 iulie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (19)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a șaptea)

Diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

Principiile de gestionare a celor care se implică în relații nepotrivite

În ceea ce privește diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, le-am împărțit, cu totul, în unsprezece aspecte. Anterior, am avut părtășie despre cel de-al șaselea aspect – implicarea în relații nepotrivite. La ce se referă, în principal, acest lucru? La faptul că unii îi seduc pe alții în mod nechibzuit și întrețin relații bazate pe dorințe trupești. Despre ce am avut părtășie referitor la acest aspect? Când astfel de oameni apar în biserică, cum ar trebui tratați? Ce soluții există? Ar trebui să închidem ochii și să ignorăm problema fără să o verificăm sau ar trebui să o rezolvăm conform adevărilor-principii? Ar trebui să o evităm sau să îi influențăm, din dragoste, pe cei implicați? Ar trebui să avem părtășie despre adevăr sau să îi avertizăm și să îi îndepărtăm? Care este cel mai potrivit mod de a gestiona problema? (Cei implicați să fie avertizați și restricționați. Dacă nu pot fi restricționați, să fie îndepărtați.) Cum ar trebui restricționați? Este ușor de făcut acest lucru? În general, atunci când apar astfel de situații, nu este atât de ușor să-i restricționăm pe cei implicați. Unii observă o astfel de situație și simt că este nepotrivită, dar le este rușine să vorbească. Alții pot face aluzii, dar cei implicați nu ascultă neapărat. Cum este umanitatea tuturor oamenilor care îi pot seduce nechibzuit pe alții? Sunt oameni demni și integri? Au decența sfinților? Sunt oameni cu demnitate și simț al rușinii? (Nu.) Dacă cineva doar le reamintește în mod normal adevărul prin cuvinte sau prin părtășii cu ei, se poate rezolva problema? Nu. Când apare o astfel de chestiune, înseamnă că, de fapt, ea mocnește în inimile lor de mult timp. În această situație, este ușor de controlat? Pot ajutorul și încercarea de a-i influența cu iubire să rezolve problema? (Nu.) Așadar, care este cea mai bună soluție? Să îndepărtăm astfel de oameni, să îi izolăm de cei care cred sincer în Dumnezeu și își fac datoria și să nu îi lăsăm să continue să îi tulbure pe alții și să le facă rău.

În prezent, în unele biserici, cazurile de seducție dintre bărbați și femei apar neîncetat. Dacă au ocazia, acești oameni se seduc unii pe alții, având un comportament deosebit de desfrânat și fără niciun simț al rușinii. Am auzit despre un bărbat care a sedus mai multe femei; nu făcea curte în mod serios, ci doar seducea nechibzuit,

agățându-se de orice femeie întâlnește. Unii spun: „El doar interacționează normal; este pur și simplu modul lui de a interacționa.” Majoritatea oamenilor consideră acest mod de a interacționa needificator, revoltător și dezgustător. Nu este aceasta o problemă? Poate dovedi acest lucru că astfel de relații sunt nepotrivite? Dacă relația dintre două persoane nu numai că afectează îndeplinirea îndatoririlor acestora, ci și pe a altora, acestea ar trebui restricționate. Nu li se va permite să aibă o relație în cadrul vieții bisericești, cu atât mai puțin într-o biserică cu datorie full-time, deoarece acest lucru afectează îndeplinirea îndatoririlor altora și este în detrimentul lucrării bisericii. Când își vor putea ține mintea ocupată cu îndatoririle lor, se vor întoarce în biserică aceea cu datorie full-time pentru a-și face îndatoririle. Unele persoane nu se implică în relații serioase, ci mai degrabă seduc și se agață de alții în mod nechibzuit, jucându-se cu dorințe desfrânate, tulburând viața bisericească, afectând starea de spirit a oamenilor și tulburându-i pe ceilalți. Această situație constituie o tulburare a lucrării bisericii și ar trebui rezolvată și gestionată în conformitate cu principiile; aceste persoane ar trebui izolate și îndepărtate la timp. Este această problemă ușor de gestionat? Nimănui nu ar trebui să i se permită să perturbe și să tulbure viața și lucrarea bisericii, iar astfel de probleme ar trebui gestionate conform principiilor. Unii spun: „Dacă nu va avea cine să le preia îndatoririle în cazul în care sunt tratați, atunci nu pot fi tratați; ar trebui lăsați să continue și să îi seducă pe alții după bunul plac. Să li se permită să-i seducă așa cum vor.” Are casa lui Dumnezeu o astfel de regulă? A existat un astfel de principiu în părtășia de la ultima adunare despre modul de a trata astfel de oameni? (Nu.) Când apar astfel de situații, conducătorii de biserică și supraveghetorii devin confuzi și nu știu cum să le gestioneze, permițând acestor oameni să-i seducă nechibzuit pe alții în biserică, lucru care îi face pe cei mai mulți să se simtă inconfortabil și îi lasă needificați, simțind repulsie în inimile lor, dar neîndrăznind să vorbească deschis și fiind nevoiți să suporte situația. Conducătorii și supraveghetorii cred că lucrarea bisericii și casa lui Dumnezeu nu se pot lipsi de acești oameni, că, dacă acești seducători nechibzuți sunt alungați, vor fi mai puține mâini care să facă lucrarea. Este corectă această logică? (Nu.) Cum adică nu este corectă? (Acești oameni nu pot face lucrarea; nu le pasă deloc de ea.) Exact! Ce fel de oameni credeți că sunt capabili să-i seducă nechibzuit pe alții? Ei nu au niciun fel de reținere; sunt neîncrezători, non-credincioși. Nu este vorba doar de faptul că nu iubesc adevărul, sunt scârbiți de el, au puțină credință, sunt tineri și au o temelie superficială – nu este vorba doar de asta. Sunt toți non-credincioșii care nu cred în Dumnezeu capabili să-i seducă nechibzuit pe alții? Sunt toți în stare să se implice în activități imorale? Doar o parte dintre ei; unii, minoritatea, încă pun preț pe integritate și demnitate, unora le pasă de reputația lor și au un standard pentru conduita personală. Acești așa-zisi credincioși în Dumnezeu nu sunt cu nimic mai buni decât non-credincioșii, deci este exagerat să îi numim neîncrezători și non-credincioși? (Nu.) Deși acești oameni pot efectua unele munci în casa lui Dumnezeu, din punctul de vedere al naturii lor, ei sunt neîncrezători și non-credincioși. Nu au principii în nimic din ce fac și se

comportă fără standarde, fără demnitate și fără simțul rușinii. Non-credincioșii chiar îmbrățișează ideea conform căreia: „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”, totuși, acești oameni nici măcar nu vor să-și păstreze mândria, deci pot să-și dorească adevărul? Pot să se consume cu sinceritate pentru Dumnezeu? Pot să acționeze în conformitate cu principiile din datoria lor? Absolut deloc! Ei pur și simplu muncesc. Oamenii care muncesc nu au niciun fel de adevăr; munca lor perturbă, tulbură și nu respectă standardul de îndeplinire a datoriei. Deși în aparență își fac datoria, indiferent de modul în care ai părtășie cu ei despre principii, pur și simplu nu ascultă. Fac orice vor, fără să acționeze în conformitate cu principiile. Când ascultă predici, comportamentul și expresiile acestor oameni le expun esența de neîncredători. Alții stau drept, ascultând cu seriozitate și atenție, dar cum ascultă aceștia? Unii se sprijină de o masă, se întind și cască frecvent, nu stau cum trebuie, nu arată deloc ca niște oameni. Ce fel de persoane sunt cele care nu arată deloc ca oamenii? Nu sunt deloc oameni; doar au o formă umană. Cum vă simțiți când vedeți un grup de „reptile” ca acestea venind să asculte predici? Nu vă face să vă simțiți inconfortabil? (Ba da.) Acest grup arată dezgustător, iar când îi văd, nu îmi vine să vorbesc. Eu le vorbesc oamenilor, nu „reptilelor”. Se pot îmbunătăți stările oamenilor care ascultă astfel de predici pe măsură ce își fac datoria? Le poate spori credința în Dumnezeu și pot înțelege adevărul mai clar cu cât își fac mai mult datoria? Categorie nu! Indiferent cum își fac datoria, statura și credința lor nu sporesc. Fac totul cu desfrânare și fără reținere, cufundați în poftele trupesti și în firi corupte, fără nicio conștientizare, remușcare sau disciplină – sunt non-umani! Pentru astfel de oameni, fără a lua în considerare celelalte lucruri rele pe care le-au făcut sau acțiunile lor care au încălcat principiile și au dăunat intereselor casei lui Dumnezeu, simplul fapt că se implică în relații nepotrivite este suficient ca ei să fie îndepărtați. Aceasta este o chestiune foarte simplă, dar conducătorii de biserică și supraveghetorii doar își frâng mâinile, neștiind cum să o gestioneze. Este foarte ușor de gestionat; s-a mai vorbit despre ea înainte. Ar trebui gestionată conform principiilor, iar cei care se cuvine să fie îndepărtați ar trebui îndepărtați. Nu vă gândiți prea mult la asta; lucrarea casei lui Dumnezeu va continua foarte bine fără ei. Spuneți-Mi, ce ar trebui să facă cineva dacă găsește excremente de câine sau murdărie pe undeva? Ar trebui să curețe imediat; dacă nu se curăță la timp, vor atrage imediat muște și țânțari, iar oamenii nu pot avea liniște într-un astfel de loc. Ce vreau să spun prin asta? (Primul pas pentru a rezolva problema implicării în relații nepotrivite în biserică este înlăturarea acelor neîncredători abjecți.) Da, exact asta vreau să spun. Dacă în biserică există oameni de tipul „excrement urât mirositor de câine”, aceștia vor atrage cu siguranță niște „muște infecte”. Prin înlăturarea excrementelor urât mirositoare de câine, aceste muște vor dispărea în mod firesc. Nu este aceasta o soluție? Este această soluție rezonabilă? (Da.) Atunci când au de-a face cu astfel de probleme, unii conducători de biserică își fac întotdeauna griji, spunând: „Dacă îi înlăturăm pe cei care îi seduc nehibzuit pe alții, nu vor fi mai puțini oameni care să facă lucrarea?” Este aceasta o problemă? (Nu.) De ce

nu? Cum ar trebui rezolvată această îngrijorare? Chiar dacă îngrijorarea lor ar avea sens, gândindu-se că nu ar mai fi nimeni care să facă această parte a lucrării dacă cerințele față de oameni ar fi prea stricte și cei care ar putea face lucrarea ar fi înlăturați, nu ar fi ușor să găsim alți oameni capabili să îi înlocuiască? (Ba da.) Și chiar dacă înlocuitorii nu ar putea fi găsiți imediat, lucrarea ar putea fi făcută mai târziu, când s-ar găsi persoane potrivite, fără a afecta lucrarea casei lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu nu îi sprijină pe acești oameni care nu fac o lucrare corespunzătoare. Dacă se pot căi și ocupa de sarcinile care le revin, pot continua să facă lucrarea, dar dacă nu se căiesc, atunci ar trebui să fie descalificați de la îndeplinirea datoriei lor. Nu este acest lucru justificat și rațional? Casa lui Dumnezeu ar prefera să-i sprijine pe muncitori, decât să-i sprijine pe neîncrezători și non-credincioși. Este corect acest principiu? (Da.) În ce fel este corect? Chiar dacă un muncitor nu urmărește adevărul, el este totuși dispus să muncească și poate depune efort într-un mod manierat și ascultător în casa lui Dumnezeu. Chiar dacă doar trudes, sunt loiali și, cel puțin, nu sunt oameni răi. Acestea sunt tipurile de oameni pe care casa lui Dumnezeu le păstrează. Dacă o persoană este rea și abjectă, implicându-se mereu în practici necinstite și infame și dacă nici măcar nu poate munci bine și nu corespunde standardului ca muncitor, atunci o astfel de persoană este non-credincioasă, iar casa lui Dumnezeu nu o păstrează. Prin urmare, casa lui Dumnezeu nu îi păstrează nu pentru că sunt muncitori, ci pentru că munca lor nu este nici măcar conform standardului, pentru că până și munca lor este tranzacțională. Pentru că vor întotdeauna să facă rău și să provoace tulburări, încercând mereu să se implice în practici necinstite și infame în biserică, perturbând ordinea lucrării bisericii și afectându-i pe majoritatea oamenilor în îndeplinirea datoriei. Ei corup atmosfera din biserică și necinstesc numele lui Dumnezeu – nimic n-ar fi mai potrivit decât îndepărtarea lor. Oriunde există oameni din soiul „excrement urât mirositor de câine”, ei ar trebui înlăturați imediat. Ați înțeles? (Da.)

XI. Manipularea și perturbarea alegerilor

Astăzi vom continua părtășia despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” Care este cel de-al unsprezecelea aspect al acestei a douăsprezecea responsabilități? (Manipularea și perturbarea alegerilor.) Am avut deja puțină părtășie despre manipularea și perturbarea alegerilor atunci când am avut părtășie și despre diferitele manifestări ale antihriștilor și le-am expus, nu-i așa? (Da.) Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu includ reguli pentru alegerile din biserică. Alegerile pot avea loc o dată pe an, dar se pot organiza și în anumite circumstanțe speciale. Toate bisericile ar trebui să își selecteze conducători și lucrători la toate

nivelurile, în conformitate cu principiile stabilite de casa lui Dumnezeu. Regulile privind alegerile includ principiile electorale, criteriile de selectare a oamenilor, metodele și abordările electorale, precum și diverse chestiuni ce necesită atenție și de care frații și surorile trebuie să fie conștienți în timpul alegerilor. Desigur, înainte de fiecare alegere, conducătorii și lucrătorii de la toate nivelurile ar trebui să aibă părtașie despre toate aspectele principiilor electorale, pentru a se asigura că aleșii lui Dumnezeu le pot înțelege clar. În acest fel, rezultatele alegerilor vor fi mai bune. Nu ne vom referi astăzi la detaliile alegerilor; subiectul principal al părtașiei de astăzi este legat de unele manifestări ale manipulării și perturbării alegerilor.

A. Manifestările manipulării și perturbării alegerilor

Alegerile din biserică trebuie să respecte cu strictețe principiile electorale stabilite de casa lui Dumnezeu pentru a selecta candidații cei mai potriviți să fie conducători și lucrători. Dacă principiile electorale sunt încălcate și se folosesc alte metode electorale, acest lucru este opera conducătorilor falși și a antihriștilor. Casa lui Dumnezeu trebuie să interzică astfel de încălcări, să investigheze și să ia măsuri împotriva principalilor indivizi care au manipulat alegerile. În timpul alegerilor din biserică, diverși oameni vor fi dezvăluiți, iar diferitele mentalități ale oamenilor vor fi expuse. Unii oameni recurg la o mulțime de manevre dubioase în culise pentru a fi aleși drept conducători sau pentru a-i face pe cei care le sunt folositori să fie aleși. De exemplu, unii se tem că aceia care urmăresc adevărul vor fi aleși conducători și le vor amenința statutul, așa că depun toate eforturile pentru a judeca pe la spate slăbiciunile pe care le-au arătat acești oameni și greșelile pe care le-au făcut, condamându-i ca aroganți și neprihăniți de sine, ca având firea antihriștilor și așa mai departe, toate în încercarea de a-i face să piardă alegerile. Alții, ca să fie aleși conducători, cumpără lucruri frumoase pentru a-i mitui pe oameni în timpul perioadei electorale sau fac promisiuni cu vorbe care sună plăcut și, de asemenea, folosesc diverse mijloace pentru a-i incita și a-i instiga pe alții pe cine să voteze sau împotriva cui să voteze. Indiferent ce mijloace și metode folosesc, toate sunt menite să manipuleze alegerile și să influențeze rezultatele lor. În ciuda faptului că biserica a avut părtașie în mod repetat despre principiile alegerilor – cum ar fi selectarea celor cu o umanitate bună, care urmăresc adevărul și care îi pot conduce pe frați și surori să își facă îndatoririle în mod firesc, să citească normal cuvintele lui Dumnezeu, să intre în adevărul-realitate și alte asemenea principii – acești oameni pur și simplu nu ascultă și vor să recurgă la manevre dubioase. Ce înseamnă să recurgă la manevre dubioase? Înseamnă că vor întotdeauna să trișeze. Nu evaluează niciodată fățiș cine este bun și cine nu, dorindu-și întotdeauna să recurgă la manevre dubioase și să pună la cale uneltiri viclene și strategii în culise. Ba chiar completează în secret pentru a decide pe cine să aleagă și pe cine nu, încercând să îi facă pe toți să ajungă la un consens. Nu sunt acestea manevre dubioase? Nu înseamnă asta să trișezi? (Ba da.) Este acesta un mod deschis și transparent de protejare a alegerilor în conformitate cu adevărurile-principii?

Nu, nu este – ei folosesc șiretlicuri și metode umane într-o încercare îndrăznească de a manipula alegerile. Cu ce scop manipulează alegerile? Vor să controleze rezultatele alegerilor, vor să fie aleși ei înșiși, iar dacă nu pot fi aleși, atunci vor să decidă cine este ales, așa că recurg la manevre dubioase în culise. Nu arată considerație pentru lucrarea bisericii sau pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Nu se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu sau ale fraților și surorilor; ei iau în considerare doar interesele personale. Când au loc alegeri, propriile intenții și dorințe sunt prioritatea lor. Atunci, de ce vor să manipuleze alegerile? Dacă cineva și-ar dori cu adevărat să îi aducă pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu și în adevărul-realitate, ar acționa în acest fel? Ar avea astfel de ambiții? Ar afișa un asemenea comportament? Nu, nu ar face-o. Doar cei care au motive, ambiții și dorințe ascunse și care vor să manipuleze alegerile din biserică ar acționa astfel. În cadrul bisericii, îi atrag de partea lor pe unii oameni cu care se înțeleg destul de bine, care le împărtășesc opiniile și care au aceleași motive și scopuri și, de asemenea, îi ademenesc pe aceia care sunt de obicei slabi, nu urmăresc prea mult adevărul și sunt dezorientați, ignoranți și ușor de influențat și manipulat, formând un grup care tulbură lucrarea legată de alegeri în biserică. Scopul lor în a se împotrivi bisericii este de a se asigura că sunt aleși, de a avea ei înșiși ultimul cuvânt de spus în rezultatele alegerilor. Vor să-și aleagă oamenii lor stabiliți deja, pe cei care le sunt folositori. Dacă acești oameni sunt aleși, atunci complotul lor a reușit. Ar fi corect sau incorect rezultatul unei astfel de alegeri? (Ar fi incorect.) Cu siguranță ar fi incorect. Cei aleși în urma unor alegeri măsluite de oameni răi le-ar fi, fără îndoială, folositori oamenilor răi. De ce le-ar fi ei folositori acestora? Pentru că oamenii răi ar putea apoi să acționeze după bunul plac și în mod nechibzuit și să se dezlănțuie în biserică, fără să îndrăznească ceva să-i dea în vileag sau să-i restricționeze. Nu ar fi îndepărtați, în timp ce aceia care urmăresc adevărul ar fi excluși și suprimați de ei, iar biserica ar deveni domeniul celor răi. E limpede că rezultatul final al unor alegeri manipulate de oameni răi este, fără îndoială, incorect; contrazice opinia populară și încalcă principiile. Conducătorii de biserică și frații și surorile ar trebui să fie conștienți și vigilenți cu privire la toate comportamentele și acțiunile acestor oameni în timpul alegerilor. Nu ar trebui să fie confuzi în această privință. De îndată ce sunt descoperite semne de manipulare și perturbare a unei alegeri, ar trebui luate măsuri prompte de restricționare a celor implicați, iar dacă aceste persoane nu pot fi restricționate, ar trebui izolate. Acești oameni sunt deosebit de îndrăzneți, neînfrânați și greu de controlat. Pentru a perturba alegerile și a manipula rezultatele, cu siguranță vor recurge la manevre dubioase în culise, spunând și făcând multe lucruri. Ce ar trebui făcut în această privință? Chestiunea este ușor de gestionat. Dacă descoperă problema, conducătorii de biserică ar trebui să o expună și să o facă publică, punându-i pe frați și surori să aibă părtașie despre gravitatea și consecințele acestei probleme și despre natura unor astfel de acțiuni. În cele din urmă, ar trebui să ia anumite măsuri. Ce măsuri ar trebui luate? Oricine recurge mereu la manevre dubioase în culise și încearcă să manipuleze și să perturbe alegerile ar trebui să fie tratat fără

menajamente și exclus din procesul electoral. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că votul său nu contează. Indiferent câți oameni sunt implicați în manipularea și perturbarea alegerilor, toate voturile lor ar trebui anulate și nu ar trebui să li se permită să participe la alegeri. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să ia atitudine pentru a expune pe oricine este indus în eroare și tulburat și a-i revoca dreptul de a participa la alegeri, atât timp cât a urmat căile celor care manipulează alegerile și a colaborat cu oamenii răi pentru a le sabota în mod voit. Este aceasta o abordare bună? (Da.) Acest lucru este făcut în întregime pentru a proteja lucrarea bisericii. Nu refuzi să accepți restricții? Nu refuzi să accepți principiile casei lui Dumnezeu legate de alegeri? Nu vrei să ai ultimul cuvânt? Dacă ai ultimul cuvânt, de fapt, Satana este cel care îl are. Casa lui Dumnezeu și biserica sunt locuri în care domnește adevărul; Satanei nu i se poate permite să ia decizii. Din moment ce vrei să recurgi la manevre dubioase și să manipulezi și perturbi în mod voit aceste alegeri, este simplu – votul îți este anulat. Indiferent pentru cine votezi, nu are niciun rost; niciuna dintre opiniile tale nu este valabilă și, chiar dacă insiști să candidezi la alegeri, nu va funcționa. Casa lui Dumnezeu are decrete și reglementări administrative, iar dreptul tău de a participa la aceste alegeri a fost retras și anulat. Dacă vei mai perturba alegerile următoare, atunci dreptul de a participa la alegeri îți va fi revocat și categoric nu ți se va mai permite să participi. Așa trebuie gestionați cei care recurg mereu la manevre dubioase pentru a manipula și a perturba alegerile.

Ori de câte ori au loc alegeri în biserică, sunt întotdeauna niște oameni răi care încep să devină neliniștiți: unii recurg la manevre dubioase în culise, în încercarea de a manipula și a perturba alegerile, în timp ce alții sunt dornici să concureze public pentru poziția de conducere, susținându-și argumentele până se înroșesc la față, fiind chiar pe punctul de a acționa impetuos, recurgând la violență și ajungând la lovituri, făcându-i pe frați și surori să fie nesiguri pe cine să asculte sau să aleagă. În timpul alegerilor, ei nu au părtașie despre adevăr și nici nu discută despre modul în care ar desfășura lucrarea bisericii, ce căi ar exista în lucrare sau ce idei și planuri de lucru ar propune dacă ar fi aleși conducători. În schimb, ei se asigură că expun neajunsurile celorlalți candidați și îi atacă, atrăgând în același timp un grup de oameni pentru a forma opoziția față de alt grup, creând dezbinare în biserică. Ce devin astfel de alegeri? Devin un factor de dezbinare în biserică. Chiar înainte ca rezultatele alegerilor să fie cunoscute, biserica este deja dezbinată. Este acesta un fenomen care ar trebui să apară în timpul unor alegeri în biserică? Este un fenomen normal? Nu, nu este. Dacă îți dorești să fii conducător și crezi că ai unele abilități și un simț al poverii și că ești calificat pentru această lucrare, poți participa la alegeri în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu. Bineînțeles, poți, de asemenea, să îți expui punctele forte și meritele și să ai părtașie despre ce ai înțeles și despre experiențe, astfel încât frații și surorile să fie convinși și să aibă încredere că poți prelua lucrarea de conducere a bisericii. Cu toate acestea, nu ar trebui să îți atingi scopul de a fi ales atacându-i pe alții, deoarece acest lucru îi poate induce ușor în eroare pe oameni și poate avea consecințe negative. Frații și surorile cu

statură mică și fără discernământ pot fi ușor induși în eroare de către tine și nu vor ști pe cine să aleagă, iar biserica poate ajunge, de asemenea, într-o stare de haos și dezbinare. Nu ar însemna asta să îi oferim Satanei un prilej de a exploata situația? Pe scurt, participarea la alegeri fără a respecta principiile, având întotdeauna ambiții și dorințe și folosind mijloace detestabile pentru a-și atinge scopul de a fi ales, au toate natura manipulării și perturbării alegerilor și sunt comportamente electorale necorespunzătoare. Desigur, unii au comportamente potrivite care ar trebui diferențiate de această situație. De exemplu, dacă un candidat are părtășie despre cum să gestioneze bine diferite elemente ale lucrării bisericii, precum lucrarea de evanghelizare, lucrarea bazată pe text și lucrarea treburilor generale sau despre cum să îmbunătățească viața bisericii, cum să rezolve dificultățile aleșilor lui Dumnezeu în intrarea lor în viață și așa mai departe, toate acestea sunt potrivite. Exprimarea corectă a propriilor puncte de vedere și înțelegeri, împărtășirea propriilor gânduri și planuri cu privire la lucrarea bisericii și așa mai departe fac toate parte din discursul și comportamentul normal și se aliniază principiilor electorale stabilite de biserică. În afară de acestea, orice comportament necorespunzător care este deosebit de evident și manifestat în timpul perioadelor electorale ar trebui să atragă atenția oamenilor. Ei trebuie să fie precauți în ceea ce le privește și să le discearnă. Nu fiți neglijenți!

Unii oameni menționează adesea că sunt ocupați cu munca, faptul că au multe probleme cu familia sau că mediul nu este potrivit, folosind aceste scuze pentru a nu-și îndeplini îndatoririle și a nu participa la viața bisericească. Cu toate acestea, atunci când vine momentul alegerii conducătorilor de biserică, aceste dificultăți dispar brusc, iar ei se aranjează meticulos și vin să participe la alegeri. Deși nu au mai dat de mult pe la biserică, auzind vestea cea mare că se organizează alegeri în biserică, vin degrabă. Pentru ce vin? Vin pentru alegeri, pentru postul de conducător de biserică, pentru acest „post oficial”. Astfel de oameni sunt deosebit de vicleni în acțiunile lor. Temându-se că ceilalți vor bănuși că vor să devină conducători de biserică, evită să menționeze alegerile și, pentru a câștiga admirația oamenilor, se concentrează doar asupra părtășiei despre înțelegerile și experiențele lor. De asemenea, mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu în public, îi îndeamnă pe toți să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și își împărtășesc mărturia bazată pe experiență. În realitate, ei participă, în mare parte, rar la viața bisericească, au părtășie despre adevăr de puține ori și nici nu sunt capabili să vorbească despre nicio înțelegere bazată pe experiență. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropie alegerile, se schimbă complet. Participă activ la viața bisericească și sunt dornici să se roage, să cânte imnuri și să aibă părtășie, părănd deosebit de motivați și proactivi, ieșind clar în evidență. După adunări, caută ocazii de a discuta cu frații și surorile despre chestiuni de familie și de a-și crea relații. Când văd un conducător de biserică, îi spun: „Nu arăți prea bine zilele astea. Am niște curmale acasă; lasă-mă să-ți aduc câteva.” Când văd o anumită soră, îi spun: „Am auzit că familia ta trece prin dificultăți financiare. Ai nevoie de ajutor? Îți pot da niște haine.” La fiecare adunare sunt

deosebit de activi, foarte diferiți față de cum erau înainte. În trecut, ei apăreau ocazional doar pentru a bifa prezența și se scuzați față de oricine îi chema la o adunare, spunând că sunt ocupați. Însă în timpul perioadei electorale, apar brusc și participă la fiecare adunare, fără să rateze niciuna. La fiecare adunare, frații și surorile au părtașie despre chestiuni și principii legate de alegeri și, bineînțeles, se implică și ei. În această perioadă, depun toate eforturile pentru a construi relații bune cu frații și surorile, străduindu-se să atragă o parte din ei. Ba chiar fac ofrande multiple în fața fraților și surorilor, uimindu-i pe cei mai mulți, gândindu-se: „Ei cred în Dumnezeu de atâta vreme, dar nu i-am văzut niciodată făcând ofrande. De ce sunt atât de generoși de data asta? S-au schimbat cu adevărat în bine și s-au întors pe calea cea bună?” Unii oameni nesăbuiți și ignoranți, care nu pot evalua lucrurile, cred că această persoană s-a schimbat într-adevăr în bine, că au judecat-o greșit înainte și, fără să-și dea seama, încep să aibă o impresie favorabilă despre ea în inimile lor, gândindu-se: „Familia acestei persoane este înstărită; are relații și acces la modalități de a rezolva lucruri. Dacă devine conducător de biserică, poate rezolva multe lucruri pentru aceasta. Nu ar fi de ajutor bisericii noastre în predicarea Evangheliei și găzduirea unor frați și surori care sunt prizonieri și au dificultăți? Dacă poate rămâne atât de activă, ar fi grozav, dar nu sunt sigur dacă poate continua așa sau dacă ar fi dispusă să fie conducătorul bisericii noastre.” Nu cumva unii oameni au fost induși în eroare și păcăliți? Tot ceea ce a făcut această persoană începe să dea roade, nu-i așa? Piese se așază la locul lor și rezultatele vor veni în curând. Nu asta vrea ea? (Ba da.) În plus, oferă două articole de îmbrăcăminte unei persoane, un coș cu legume altele și suplimente pentru sănătate altei persoane, asigurându-se că toată lumea e îngrijită. Acest lucru îi face pe oameni să se gândească: „Dacă această persoană ar deveni conducător de biserică, nu ar fi un păstor grozav? Nu este cineva pe care majoritatea oamenilor vor să se bazeze?” Nu este acum momentul potrivit? Nu vor alege frații și surorile cu ușurință pe cineva de acest fel? Această persoană este educată, elocventă, și are un anumit statut în societate. Dacă biserica se confruntă cu arestări, îi poate proteja pe frați și pe surori. Dacă vreuna dintre familiile fraților și surorilor are dificultăți, poate întinde o mână de ajutor și, de asemenea, poate ajuta la lucrarea bisericii atunci când va fi nevoie de mai multe mâini de lucru. Cu toate acestea, există un aspect asupra căruia majoritatea oamenilor nu sunt siguri: „Nu obișnuia să urmărească adevărul și, pentru o lungă perioadă, a participat rar la adunări. Dar acum, când este timpul pentru alegeri, participă în grabă la câteva adunări. Dacă este aleasă conducător, va înțelege adevărul? Dacă nu înțelege adevărul și poate doar să-i protejeze pe acești oameni sau să le ofere unele beneficii, va putea să-i ajute să înțeleagă adevărul? Poate să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu? Acest lucru este discutabil.” Unii au îndoieli în inimile lor, în timp ce alții au fost deja influențați și cumpărați cu beneficiile oferite de această persoană. Nu este această situație foarte periculoasă? Un singur vot ar putea face diferența între a fi ales sau nu. Indiferent de rezultatul final al alegerilor, sunt acțiunile și comportamentele acestor oameni adecvate? (Nu.) În

momentele cele mai potrivite, fac pomeni, dau ofrande și îi ajută pe frați și pe surori să rezolve unele dificultăți reale. Când unii frați și unele surori se mută, le asigură transportul, iar când familiile unor frați și surori au lipsuri financiare, le împrumută câțiva bani. Când unii nu au telefon, le cumpără unul, iar când unii nu au calculator, li-l dau pe-al lor... Fac aceste lucruri în momentele oportune, în cele mai importante conjuncturi. Ce fel de comportament este acesta? Nu înseamnă că manipulează și că perturbă alegerile dacă fac aceste acțiuni cu intenția de a concura pentru postul de conducere, cu secrete și scopuri de nedescris? (Ba da.) Nu vin mai devreme sau mai târziu, ci mai degrabă apar exact în momentul în care se alege conducerea. Nu ascund ei secrete de nedescris? Acest lucru este cât se poate de evident; cu siguranță ascund secrete de nedescris. Nu este vorba că au avut brusc mustrări de conștiință și vor să facă niște fapte bune; scopul lor este să candideze la conducerea bisericii, să devină persoana responsabilă de biserică, să manipuleze biserica și pe aleșii lui Dumnezeu. Oare vor să-i manipuleze pe acești oameni ca să poată face cu adevărat lucruri pentru ei? (Nu.) Atunci ce vor să facă? Vor să îi controleze pe aleșii lui Dumnezeu, să controleze biserica și să își croiască o poziție în biserică în care să poată acționa ca oficialități și să ia decizii. Nu sunt aceste metode și practici neobișnuite considerate drept manipularea și perturbarea alegerilor? (Ba da.)

În timpul alegerilor din biserică, unii oameni, temându-se că nu vor obține suficiente voturi, se votează pe ei înșiși. Nu vi se pare ridicol și ciudat? Care este natura unei persoane care se votează pe sine? Este o manifestare a lipsei de încredere, a nerușinării sau a ambiției exagerate? Toate la un loc. Le e teamă că nu vor fi aleși, așa că nu au altă opțiune decât să se voteze pe ei înșiși – aceasta este lipsă de încredere. Nu au calitățile necesare, dar totuși vor să fie conducători; temându-se că ceilalți nu îi vor vota, se votează pe ei înșiși. Nu este aceasta nerușinare? În plus, ambiția exagerată le întunecă judecata până în punctul în care renunță la mândrie și își pierd integritatea și demnitatea: „Dacă nu mă votezi, nu voi accepta asta; trebuie să fiu conducător de biserică. Dacă nu pot deveni conducător, nu voi mai crede în Dumnezeu!” Insistă să fie conducători, să acționeze ca niște oficialități, simțindu-se în largul lor și mulțumiți în viață doar atunci când au statut – ce ambiții și dorințe uriașe au! Prețuiesc prea mult statutul, crezând în Dumnezeu doar pentru a deveni conducători. Ce este atât de grozav în a fi conducător? Dacă nu ai prețui beneficiile statutului și nu te-ai bucura de tot tratamentul preferențial pe care îl aduce, ai mai râvni la această poziție? Te-ai mai vota singur? Ar mai fi atât de mari ambițiile și dorințele tale? Ai mai prețui statutul atât de mult? Nu, nu ai mai face-o. Astfel de oameni vor întotdeauna să manipuleze alegerile și depun eforturi în acest sens, recurgând la orice acțiuni necinstite. Chiar dacă ei înșiși simt că a acționa într-un astfel de mod este rușinos, nu este deschis sau transparent și este oarecum degradant, după ce se gândesc puțin, își spun: „În fine, important este să fiu ales conducător!” Asta este nerușinare! Vor chiar să copieze metodele de dezbatere folosite în alegerile din țările democratice, unde candidații își expun unul altuia neajunsurile, se

judecă și se atacă reciproc și se angajează în dispute verbale, aplicând aceste tactici la alegerile din biserică – nu este aceasta o eroare gravă? Nu este aceasta arena greșită pentru astfel de tactici? Dacă vii la biserică pentru a te deda acestor acțiuni necinstite și nefaste și pentru a încerca să manipulezi și să perturbai alegerile, îți spun că ai ales locul greșit pentru a face asta! Aceasta este casa lui Dumnezeu, nu societatea; toți cei care manipulează și perturbă alegerile vor fi condamnați, fără excepție. În biserică, indiferent de motivele, scuzele sau metodele folosite în încercarea de a manipula și a perturba alegerile, acestea nu pot fi justificate, iar acest lucru constituie o faptă rea – va rămâne mereu o faptă rea! Toți cei care încearcă să manipuleze și să perturbe alegerile sunt condamnați. Astfel de oameni nu sunt recunoscuți ca membri ai casei lui Dumnezeu sau ca frați și surori și, în schimb, sunt considerați slujitori ai Satanei. Ce fel de lucruri fac slujitorii Satanei? Sunt specializați în a face tot felul de lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii. Cei care manipulează și perturbă alegerile joacă aceste roluri negative, făcând lucrurile pe care le fac slujitorii Satanei. Orice lucrare ar întreprinde biserica, acești oameni se răscoală pentru a o perturba și a o distruge, nesocotind rânduielile de lucru și reglementările casei lui Dumnezeu, nesocotind decretele administrative ale lui Dumnezeu și, chiar mai mult, nesocotindu-L pe Dumnezeu. Ei încearcă să facă ce vor în casa lui Dumnezeu, manipulând diverse treburi de-ale bisericii și, chiar mai mult, manipulându-i pe membrii bisericii, mergând până la a manipula și a perturba alegerile din biserică. Prin ce mijloace încearcă să-i manipuleze pe oamenii din biserică? Ei caută ocazii de a manipula și a perturba alegerile din biserică. Odată ce un tur de scrutin a fost manipulat și perturbat de acești slujitori ai Satanei, alegerile respective au eșuat. Dacă acești slujitori ai Satanei obțin ce își doresc și devin conducători de biserică, rezultatul alegerilor este corect sau incorect? Este incorect, bineînțeles. Ar trebui organizat un nou tur de scrutin prin părtășie despre adevăr și prin sintetizarea învățămintelor trase.

B. Principiile de gestionare a oamenilor răi care manipulează alegerile din biserică

Atunci când are loc un caz de manipulare a alegerilor de către oamenii răi, este necesar să se organizeze un nou tur de scrutin. Cum ar trebui pus în practică acest lucru? (Rezultatele alegerilor ar trebui anulate și ar trebui organizate alte alegeri.) Aceasta este o cale de urmat. Informațiile din culise despre modul în care aceste alegeri au fost manipulate de oamenii răi ar trebui să fie deschise și făcute publice, astfel încât toată lumea să știe cum a fost procesul electoral și cum s-au obținut rezultatele. După ce aceste informații din culise devin cunoscute, rezultatele alegerilor ar trebui anulate și organizate altele noi. Un astfel de scrutin nu trebuie să fie aprobat de majoritatea aleșilor lui Dumnezeu și nu contează cine a fost ales – rezultatele nu pot fi acceptate. În circumstanțe normale, prin părtășie despre adevăr și expunerea realității din spatele alegerilor, rezultatele acestora pot fi invalidate și se poate organiza o nouă rundă. Însă

uneori, în anumite circumstanțe speciale, chiar dacă o mică parte dintre oameni află că rezultatele alegerilor au fost manipulate de slujitorii Satanei și că persoana aleasă nu poate face deloc lucrarea, fiind doar o marionetă, dat fiind faptul că majoritatea membrilor bisericii sunt induși în eroare de oamenii răi și continuă să fie de partea slujitorilor Satanei, în timp ce doar o minoritate are un anumit discernământ și cunoaște informațiile din culise și nimeni nu o crede sau nu o ascultă atunci când vorbește, acești oameni sunt izolați și neputincioși și, în mod fundamental, nu au puterea de a schimba situația. În astfel de circumstanțe, este posibil să vă doriți să expuneți adevărul din spatele manipulării alegerilor, dar nu este ușor să înțelegeți clar situația. În acest caz, în afară de raportarea problemei către conducătorii și lucrătorii de nivel superior, ce altceva puteți face? Dacă veți continua să trăiți viața bisericească, veți fi excluși. Participarea la adunări la o altă biserică nu pare potrivită, deoarece oamenii de acolo nu pot, pur și simplu, găzdui un străin la întâmplare. Acest lucru vă pune cu adevărat într-o dilemă! Vezi că omul ales drept conducător de biserică are o umanitate rea, este un diavol și nu este cineva care ar fi trebuit ales, așa că te enervezi doar văzându-l. Mersul la adunări te face să te simți inconfortabil, dar nu se poate să nu te duci. Dacă nu te duci și-ți întrerupi relația cu biserica, îți vei pierde viața bisericească, ceea ce nu este o soluție. Așadar, există o rezolvare bună pentru această problemă? Aici este nevoie de înțelepciune. Care ar fi consecința dacă i-ai expune în mod pripit? Acești oameni s-ar putea alia pentru a te suprima, a te alunga sau, dacă lucrurile ar lua într-adevăr o turnură proastă, ar putea chiar să te îndepărteze, făcând din tine o victimă a nedreptății. Aceasta este cea mai probabilă consecință. Așadar, care este cea mai bună soluție? (Unește-ți forțele cu unii frați și unele surori care au discernământ și adună toate dovezile cu privire la faptele rele ale acestor oameni care au manipulat pe ascuns alegerile. Raportează acest lucru conducătorilor și lucrătorilor de nivel superior și, de asemenea, ai rapid părtășie despre adevăr cu frații și surorile induși în eroare pentru a-i aduce înapoi.) Este aceasta considerată o soluție bună? Este bine să facem astfel de lucruri în grabă? Care este consecința grabei? (Este mai ușor să-l pui pe inamic în gardă, fără să vrei.) Când vă confrunțați cu astfel de chestiuni, sunteți temători sau neliniștiți? Ar trebui să vă fie teamă sau să fiți neliniștiți? (Nu.) Teoretic, nu ar trebui să-ți fie teamă – aceasta este ceea ce îți spune raționalitatea. Dar, în realitate, cum stau lucrurile în ce-i privește pe oameni? Ceea ce este crucial e dacă oamenii înțeleg adevărul. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul și au doar hotărârea lor, tot le va fi teamă în sinea lor. Când îți este teamă, este ușor să obții rezultate indiferent de ceea ce faci sau cum faci? (Nu.) Când îți este teamă, în ce fel de stare te afli? Ți-e teamă de puterea acestor oameni, ți-e teamă că vor afla că i-ai discernut și ești precaut în privința lor și ți-e teamă că te vor suprima și exclude când vor vedea că nu ești de partea lor, îndepărtându-te, în cele din urmă, din biserică. Vei avea aceste griji în inimă. Când ai astfel de griji, poți avea înțelepciunea, curajul și mijloacele de a interacționa cu acești oameni, de a rezolva problemele pe care le-au cauzat sau de a le demasca faptele rele, astfel încât frații și surorile să aibă discernământ

și să nu fie induși în eroare? Care este cea mai potrivită cale de a acționa? Când îți este teamă, nu ești oare într-o stare de slăbiciune? În primul rând, ești slab și pasiv. Pe de o parte, îți lipsește credința puternică în Dumnezeu, iar pe de altă parte, te gândești: „Așadar, acești oameni răi au reușit. Cum se face că doar eu discern această chestiune acum? Au ceilalți vreun discernământ? Dacă le spun celorlalți despre adevărata situație, mă vor crede? Dacă nu mă vor crede, mă vor expune? Dacă se aliază cu toții pentru a se ocupa de mine, iar eu sunt singur și neputincios, vor găsi acei oameni răi tot felul de scuze pentru a mă îndepărta?” Nu-i așa că vei avea astfel de griji? Atunci când ai aceste griji, cum te poți ocupa de acei oameni? Cum poți interacționa cu ei în modul cel mai potrivit și mai înțelept? În acest moment, nu-i așa că nu ai nicio direcție sau cale de urmat? Mai exact, atunci când ți-e cel mai teamă și ești cel mai slab, ești pur și simplu incapabil să te confrunți cu ei sau să interacționezi cu ei și să gestionezi problemele pe care le-au cauzat. Așadar, care este cea mai bună abordare pentru tine în acest moment? Să preiei inițiativa și să ataci primul, confruntându-i și expunându-le faptele rele pentru a te proteja? Este potrivită această metodă? (Nu.) De ce nu este potrivită? Pentru că nu te-ai gândit cum să acționezi, nu le poți vedea adevărata esență și nu știi cum să îi expui, cu atât mai puțin dacă aceia care sunt induși în eroare pot accepta adevărul și se pot întoarce pe calea cea dreaptă. Nu știi niciunul dintre aceste lucruri și nu știi care este cea mai benefică și eficientă soluție pentru tine. Chiar dacă nu ai atins încă un anumit nivel de negativitate, starea ta actuală este cel puțin una de slăbiciune și teamă și, lăuntric, ai multe griji. Fie că aceste griji sunt justificate sau cauzate de slăbiciunea și teama ta, pe scurt, sunt reale. Când apar acestea, cea mai bună soluție este să înveți să aștepti și să nu faci nimic. Ce înseamnă să nu faci nimic? Înseamnă să nu te repezi să expui adevărata situație despre alegeri celor care au fost amăgiți și să nu te grăbești să te opui conducătorilor de biserică nou aleși sau grupului de oameni care au manipulat și perturbat alegerile. Nu-i da în vileag! În acest moment, trebuie să înveți să aștepti. Unii oameni spun: „Așteptarea este atât de pasivă; cât timp trebuie să aștept?” Nu este nevoie să aștepti prea mult. Cât aștepti, vino înaintea lui Dumnezeu pentru a te ruga, a-l citi cuvintele și a căuta adevărul! În astfel de circumstanțe, când ți-e cel mai teamă și ești cel mai slab, rugăciunile tale sunt cele mai autentice și sincere. Ai nevoie ca Dumnezeu să te călăuzească și să te ocrotească; ai nevoie să te bazezi pe Dumnezeu. Pe măsură ce te rogi, frica ți se va diminua puțin câte puțin, până când va dispărea. Când frica va dispărea, nu vei fi și tu mai puțin slab? (Ba da.) În plus, vei avea din ce în ce mai puține griji. Aceste frici, slăbiciuni și griji nu dispar din senin; mai degrabă, în timpul acestui proces de schimbare, vei ajunge treptat să înțelegi anumite lucruri. Ce vei ajunge să înțelegi? În primul rând, vei ști cum să te ocupi de acești oameni, pe cine să expui mai întâi și cum să vorbești și să acționezi într-un mod care să fie benefic lucrării casei lui Dumnezeu. În plus, vei cunoaște natura comportamentului acestor oameni. Cum ajungi să înțelegi aceste lucruri? Căutând adevărul în timpul procesului de așteptare, vei ajunge treptat să le înțelegi. Când vei vedea clar acest lucru,

te vei gândi în mod firesc cum ar trebui să folosești înțelepciunea, cu cine este potrivit să vorbești și cum să vorbești într-un mod care să îi emoționeze, care să le aducă la cunoștință faptele despre oamenii răi care manipulează alegerile și care să le permită să se întoarcă pe calea cea dreaptă, să discearnă adevăratele fețe ale celor care au manipulat și au perturbat alegerile și să discearnă ce fel de oameni sunt, de fapt, așa-numiții „conducători aleși”. Vei avea acest tip de înțelepciune, iar acțiunile tale vor fi, de asemenea, metodice. Așadar, cum apar aceste foloase? Toate acestea îți sunt acordate de Dumnezeu în timpul procesului de așteptare. Unele dintre ele apar datorită lucrării și luminării Duhului Sfânt, iar altele sunt ceea ce Dumnezeu te lasă să vezi și să înțelegi din cuvintele Sale. Cuvintele lui Dumnezeu spun să nu intri în luptă nepregătit. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că, fie că lupti împotriva Satanei, fie că expui faptele rele ale slujitorilor Satanei, oricum te-ai lupta cu Satana, trebuie să fii tu însuși puternic, să înțelegi adevărurile-principii și să fii capabil să vezi cu adevărat esența și faptele rele ale Satanei și ale oamenilor răi și apoi să le expui. Numai făcând acest lucru vei obține rezultate bune la final. Odată ce înțelegi aceste lucruri, fricile, slăbiciunile și grijile tale vor deveni mai puțin intense și evidente, nu-i așa? Nu îți va mai fi atât de frică. Aceste lucruri pe care le simți se vor schimba treptat; vei observa că nu mai ești la fel de slab ca atunci când a apărut situația pentru prima dată. În schimb, te vei simți ceva mai puternic și mai sigur pe tine decât înainte și vei ști ce să faci. În acel moment, roagă-te din nou lui Dumnezeu și cere-I să pregătească ocazia potrivită, apoi acționează! Raportează situația conducătorilor și lucrătorilor de nivel superior și, în același timp, ai părtășie cu cei care au o umanitate bună și cred sincer în Dumnezeu, dar au fost amăgiți și induși în eroare pentru că nu au înțeles adevărul, expunându-le informațiile din culise despre manipularea alegerilor de către oamenii răi. Odată ce ai câștigat de partea ta unul sau doi dintre acești oameni, teama ta, practic, va dispărea. Îți vei da seama că toate acestea nu pot fi făcute bazându-te pe forța umană, cu atât mai puțin pe impulsivitate; nu te poți baza pe un impuls de moment sau pe furie ori pe un așa-zis sentiment temporar de dreptate – toate acestea sunt inutile. Dumnezeu va pregăti momentul potrivit pentru tine și te va lumina cu privire la ce să spui, iar pe baza a ceea ce înțelegi, te va ghida pas cu pas, oferindu-ți o cale de urmat. În acest interval, de la a fi inițial slab și temător la a căuta și înțelege principiile și calea, vei putea interacționa cu acești oameni răi în mod normal. În timpul interacțiunilor normale, mințile oamenilor nu sunt goale; au propriile gânduri. În timp ce tu cauți și te rogi, îi observi pe acești oameni. Ce observi? Te uiți la ce fel de cale urmează și care este, cu adevărat, esența lor. Dacă ceea ce spun este corect și se aliniază la principiile lucrării bisericii, îi poți asculta; dacă ceea ce spun perturbă și tulbură lucrarea bisericii, poți găsi o scuză pentru a nu-i asculta sau pentru a trage de timp, folosind un mod înțelept de a interacționa cu ei „amiabil”, fără să-i pui în gardă. În timp ce interacționezi „amiabil” cu ei, strânge dovezi ale faptelor lor rele, discernându-i pe baza diferitelor lor acțiuni și falsități care încalcă adevărurile-principii și confirmând și mai clar că acești oameni sunt slujitori ai Satanei. Această practică îți

permite să nu fii constrâns de ei și, în același timp, să-ți îndeplinești responsabilitatea și datoria – asta face o persoană înțeleaptă. Doar cei cu umanitate, înțelepciune și dragoste pentru adevăr pot merge pe calea cea dreaptă. În ce-i privește pe oamenii fără înțelepciune, care acționează nechibzuit și imatur, bazându-se mereu pe impulsivitate și grabă, indiferent de ceea ce fac sau de circumstanțele cu care se confruntă, obțin adesea rezultate slabe cu acțiunile lor. Astfel de oameni nu numai că perturbă și tulbură lucrarea bisericii, dar își atrag o mulțime de neazuri și supărări inutile asupra lor. În schimb, oamenii înțelepți sunt diferiți. În orice fac, ei așteaptă, observă și caută, așteptând momentul potrivit, rânduilele și orchestrarea lui Dumnezeu. În timpul perioadei de așteptare, ei sunt capabili să caute intențiile lui Dumnezeu, să mănânce și să bea cuvintele Lui cu un scop, să priceapă mai bine adevărurile-principii și să acționeze conform intențiilor lui Dumnezeu. Folosesc cuvintele lui Dumnezeu și adevărul pentru a duce o luptă bună și a da mărturie pentru Dumnezeu, în loc să se lupte cu oamenii sau să se implice în dispute verbale din impulsivitate.

Când vine vorba de oameni răi care manipulează și perturbă alegerile, cel mai important lucru nu este dacă îi poți vedea așa cum sunt de fapt sau cum plănuiești să îi dai în vileag, ci să raportezi situația în timp util celor de la nivelul superior. Ar trebui să folosești înțelepciunea pentru a te confrunța cu ei, să aștepti momentul rânduit de Dumnezeu, să cauți intențiile lui Dumnezeu și adevărurile-principii, însă fără a-ți neglija datoria. Care este rezultatul final al acestei acțiuni? Îți îndeplinești responsabilitatea și datoria. Raportând situația celor de la nivelul superior și căutând o soluție, problema nu doar că se rezolvă, dar capeți și înțelegere, îți sporesc discernământul și înțelepciunea, statura ta crește și-ți întărești credința în Dumnezeu. Confruntarea cu Satana este o experiență prin care oamenii câștigă foarte mult și care le aduce mari beneficii. Pe de altă parte, să presupunem că acționezi impetuos și impulsiv, intrând într-o luptă intensă cu acești oameni și certându-te cu ei față în față, spunându-le: „Voi manipulați și perturbați alegerile. Deși aveți o putere mare, nu voi ceda în fața voastră și nu mă tem de voi!” Rezultatul acestei abordări este că ești dat afară din biserică, urmând să plângi și să suferi acasă luni de zile, dar tot nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu: „De ce am ajuns în această încurcătură? Nu mă vrei, Dumnezeule? Nu-Ți pasă de mine?” Timp de luni de zile vei rata predici și imnuri noi, nu vei fi la curent cu lucrarea pe care o desfășoară biserica, nu îți vei putea face datoria și te vei izola complet, căzând cu totul în întuneric. În fiecare zi, în afară de plâns, nu vei face decât să te îngrijorezi. Nu vei învăța să te rogi lui Dumnezeu sau să mănânci și să bei cuvintele Sale relevante în acest mediu, cu atât mai puțin să cauți adevărurile-principii în situații complexe; nu vei deveni deloc mai înțelept. După ce ai plâns câteva luni, în cele din urmă, într-o zi, cineva te va aduce înapoi la biserică și îți va cere să împărtășești experiența din această perioadă, dar tu doar te vei tângui printre lacrimi: „Am fost atât de nedreptățit! Nu am tulburat biserica. Nu sunt o persoană rea; oamenii răi mi-au întins o cursă.” La întrebarea: „Ce învățăminte ai tras în această perioadă? Ai dobândit ceva?”, răspunzi: „Ce puteam dobândi? M-au

izolat, mi-au luat cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și imnurile și nu am putut asculta nicio predică. N-am putut decât să vorbesc despre credință și să cânt ocazional câteva imnuri pe care mi le aminteam. Nu am dobândit nimic. Din fericire, Dumnezeu a pregătit un moment pentru a mă aduce înapoi; altfel, plănuiam să ies și să fac afaceri pentru a câștiga bani, de vreme ce oricum nu exista nicio speranță de mântuire. Dumnezeu nu mă mai voia, iar eu nu mai puteam continua să cred. Inima mea era complet întunecată.” La final, adaugi concluzia la care ai ajuns: „Oile lui Dumnezeu nu vor fi niciodată abandonate de El.” Ai trecut printr-un eveniment atât de important și special și ai dobândit așa de puțin – nu este un pic jalnic? Nu este nepotrivit? Te-ai confruntat cu o situație atât de importantă, dar totuși nu ai tras învățăminte și nu ți-ai sporit înțelepciunea sau credința; deși mai crezi în Dumnezeu în inima ta, ai fost chinuit de satane, diavoli și antihriști până în punctul în care aproape ai încetat să mai crezi. Mai poți da mărturie pentru Dumnezeu? Nu ești cumva un laș inutil? Ce rost are să plângi acasă? Chiar dacă plângi până orbești, va fi de ajutor? Poate rezolva problema cu antihriștii? Oamenii răi au reușit și, în cele din urmă, tot ce ți-a rămas este zicala: „Oile lui Dumnezeu nu vor fi niciodată abandonate de El”, fără să câștigi nimic altceva. Nu ai înțelepciune, nu ai un curs de acțiune și nu știi să-L cauți pe Dumnezeu conform căii date de El, să vii înaintea Lui și să folosești cuvintele Sale și adevărul pentru a lupta împotriva Satanei. Acel dram de doctrină pe care îl spui de obicei nu te ajută cu nimic; când te confrunți cu astfel de probleme, în afară de a plânge, tot ce faci este să te simți nedreptățit și să te lamentezi – acesta este un laș inutil. Lașii inutili au adesea mai multe manifestări, care sunt și principalele lor caracteristici. În primul rând, plâng. În al doilea rând, se simt nedreptățiți. În al treilea rând, se lamentează în sinea lor. În inimă își spun, de asemenea: „Unde ești, Dumnezeule? De ce nu-Ți pasă de mine? Am fost grav rănit de Satana, nu mai pot continua să trăiesc. Te rog, mântuiește-mă repede!” Dumnezeu spune: „Ești un laș inutil, un deșeu învelit în piele de om. Dacă tu crezi în Dumnezeu, de ce îți e teamă? De ce să îți fie teamă de Satana?” Indiferent ce conspirații și tactici folosește Satana atunci când acționează, noi nu ne temem. Îl avem pe Dumnezeu, avem adevărul. Dumnezeu ne va da înțelepciune. Dumnezeu este suveran peste toate; totul este sub orchestrarea Lui. De ce îți e teamă? Plânsul arată doar că ești laș și incompetent; ești un gunoi, consumi oxigenul degeaba! Plânsul înseamnă că faci compromisuri cu Satana și că-i ceri milă. Îi plac lui Dumnezeu astfel de lași inutili? (Nu.) Dumnezeu te vede ca pe un laș inutil, un neghiob, un gunoi, fără nicio mărturie și fără nicio înțelepciune. Ce s-a întâmplat cu adevărul pe care l-ai înțeles? Nu ai auzit suficient despre manifestările antihriștilor și ale Satanei pe care le expune Dumnezeu? Nu înțelegi sau nu vezi aceste lucruri așa cum sunt de fapt? Nu știi că sunt satane? Dacă știi că sunt satane, de ce îți e teamă? De ce nu ți-e teamă și groază de Dumnezeu? Nu te temi că, fiindu-ți frică de Satana, Îl ofensezi pe Dumnezeu? Nu este acesta un act de ticăloșie? Când apar astfel de situații, îți e teamă și nu ai nicio soluție, nicio înțelepciune sau strategie. Ce ai câștigat ascultând predici în toți acești ani? Au fost toate în zadar? Pot astfel de lași inutili să rămână fermi

în mărturia lor? (Nu.) Când vine vorba de situații în care Satana și oamenii răi manipulează și perturbă alegerile, fie că ești singur și neputincios, fie că ai, într-adevăr, câțiva frați și surori care sunt în asentiment cu tine, nu te grăbi să acționezi. În primul rând, învață să aștepti. În al doilea, învață să cauți. În perioada de așteptare și de căutare, nu-ți abandona datoria. Ce înseamnă să aștepti? Înseamnă să aștepti ca Dumnezeu să pregătească momentul și ocazia potrivite. Și ce ar trebui să cauți? Caută principiile și calea pe care ar trebui să le practici în a crede în Dumnezeu și în a-L urma; caută cum să acționezi astfel încât să fii în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu și cum să lupți împotriva Satanei și a forțelor antihriștilor, învingând în cele din urmă puterile Satanei pentru a deveni biruitor. Dacă ești singur, trebuie să te rogi mai mult lui Dumnezeu, să aștepti și să cauți. Dacă mai sunt două sau trei persoane în asentiment cu tine, puteți să aveți părtășie, să vă rugați, să așteptați și să căutați împreună. Când Dumnezeu a pregătit un moment potrivit, cere-I Lui putere și înțelepciune, astfel încât tot ceea ce faci și fiecare cuvânt pe care îl spui să fie adecvat. Făcând astfel, pe de o parte, îți îndeplinești datoria de ființă creată și, pe de alta, îl poți expune cu tărie și eficiență pe Satana, dând în vileag și zădărniciind complet conspirațiile slujitorilor Satanei și ale antihriștilor. Este potrivit acest lucru? Aceste metode, căi, drumuri și principii v-au fost spuse, deci modul în care le aplicați depinde de voi. Este această cale suficient de clară? (Da.) Așadar, când vă confrunțați cu astfel de chestiuni, practicați conform acestui principiu. Este ușor de realizat.

În timpul fiecărui tur de scrutin din biserică, atât conducătorii și lucrătorii, cât și aleșii lui Dumnezeu, au responsabilitatea și obligația de a proteja lucrarea ce ține de alegeri. Conducătorii și lucrătorii trebuie să preia lucrarea de părtășie despre adevăr și despre principiile electorale; aleșii lui Dumnezeu ar trebui să aducă în discuție orice probleme au, iar apoi, aceste probleme trebuie abordate prin părtășie despre adevăr. Numai în acest fel se poate garanta că alegerile se desfășoară lin. Pe de o parte, conducătorii și lucrătorii ar trebui să respecte cu strictețe principiile electorale stabilite de casa lui Dumnezeu și să desfășoare lucrarea fiecărui tur de scrutin din casa lui Dumnezeu pe baza acestor principii. Pe de altă parte, trebuie, de asemenea, să se păzească de oamenii răi și de antihriștii care manipulează și perturbă alegerile. Aceste persoane sunt slujitori ai Satanei, sunt ceata Satanei. Conducătorii și lucrătorii trebuie să se păzească strict de ei și să fie precauți, rămânând vigilenți în fața încercărilor lor de a manipula lucrurile în culise și de a recurge la acțiuni dubioase și necurate pentru a falsifica în secret procesul în timpul alegerilor. Dacă are loc o astfel de situație, dacă se dovedește că alegerile au fost într-adevăr manipulate de oamenii răi, ceea ce a dus la excluderea persoanei alese de drept și la inducerea în eroare a majorității oamenilor, astfel încât persoana greșită – una nepotrivită pentru post – a fost aleasă conducător, există, totuși, o soluție. Adevărata situație a persoanei alese ar trebui expusă. Dacă majoritatea oamenilor sunt de acord, se poate organiza o nouă rundă de alegeri. O rundă manipulată de Satana și de oamenii răi nu este rezultatul unor alegeri desfășurate în mod normal

de către biserică pe baza adevărilor-principii. Acesta nu este un lucru pozitiv și, mai devreme sau mai târziu, va fi demascată, expus și anulat. Crezând în asta, dacă te confrunți cu astfel de situații, cum ar trebui să acționezi? Ar trebui să fii gata oricând și oriunde să lupți împotriva Satanei, nu să stai cu mâinile în sân. Dacă ești pământ, o persoană confuză sau un laș inutil, s-ar putea să faci compromisuri și să colaborezi cu ei sau să te pună atât de grav la pământ încât să devii negativ și incapabil să îți revii. Unii oameni pur și simplu stau cu mâinile în sân și privesc, spunând: „Oricum nu pot deveni conducător de biserică. Oricine slujește ca lider, este la fel. Oricine are capacitatea aceasta poate începe să slujească. Dacă un antihrist vrea să slujească, nu are nimic de-a face cu mine și, atât timp cât nu mă îndepărtează, este în regulă.” Cei care spun asta nu sunt buni de nimic. Ei nu-și pot imagina care ar fi consecințele dacă un antihrist ar sluji ca lider, nici impactul pe care l-ar avea asupra credinței lor în Dumnezeu și a mântuirii lor. Doar oamenii care înțeleg adevărul pot vedea acest lucru așa cum este de fapt. Ei vor spune: „Dacă un antihrist devine conducătorul bisericii, aleșii lui Dumnezeu sunt cei care vor suferi. Cu precădere, cei care urmăresc adevărul, cei care au simțul dreptății și cei care își îndeplinesc cu promptitudine datoria, toți vor fi suprimați și excluși. Numai acei oameni confuzați și acei oameni care vor să le facă pe plac altora vor fi favorizați și vor fi fost prinși și aduși sub controlul puterii antihristului.” Dar aceia care nu urmăresc adevărul nu iau niciodată în considerare aceste lucruri. Ei gândesc: „Omul crede în Dumnezeu pentru a fi mântuit. Fiecare merge pe propria cale. Chiar dacă un antihrist devine conducător, nu va avea un impact asupra mea. Atât timp cât nu fac lucruri rele, nu mă poate suprima, exclude sau îndepărta din biserică.” Este acesta punctul de vedere corect? (Nu.) Dacă niciunul dintre aleșii lui Dumnezeu nu este preocupat de alegerile din biserică, odată ce îi permit unui antihrist să preia puterea, care vor fi consecințele? Va fi într-adevăr atât de simplu cum își imaginează oamenii? Ce fel de schimbări va suferi viața bisericească? Acest lucru are legătură directă cu „intrarea în viață” a aleșilor lui Dumnezeu. Dacă un antihrist deține puterea într-o biserică, ce se va întâmpla? Adevărul nu va mai avea putere acolo și nici cuvintele lui Dumnezeu, ci neîncrederea și Satana vor avea putere acolo. Deși cuvintele lui Dumnezeu pot fi încă citite la adunări, antihristul controlează dreptul de a vorbi. Poate antihristul să aibă părtașie despre adevăr în mod clar? Poate antihristul să le permită aleșilor lui Dumnezeu să aibă părtașie despre adevăr în mod liber și neîngrădit? Este imposibil. Odată ce un antihrist va deține puterea, vor exista din ce în ce mai multe perturbări și tulburări, rezultatele vieții bisericești se vor diminua din ce în ce mai mult, iar aleșii lui Dumnezeu nu vor avea prea mult de câștigat din adunări, ceea ce le va cauza dificultăți legate de intrarea în viață. De asemenea, problemele aleșilor lui Dumnezeu se vor înmulți și nu vor fi rezolvate, iar unii dintre cei care sunt capabili să pună în practică adevărul vor fi și ei tulburați; atmosfera vieții bisericești va fi complet schimbată, ca și cum nori întunecați au ajuns să acopere soarele. Va mai exista atunci bucurie în viața bisericească? Cu siguranță că aceasta va fi semnificativ compromisă.

În biserică, aceia care urmăresc adevărul sunt o minoritate. Dacă această minoritate este suprimată și exclusă, se poate spune că nu va mai exista viață bisericească. Dacă oamenii nu pot vedea clar această consecință, nu vor acorda atenție alegerilor sau nu le va păsa de ele. Dacă majoritatea oamenilor nu privesc alegerile cu seriozitate, nu respectă principiile, tratează alegerile cu atâta negativitate și urmează exemplul conducătorilor falși și al antihriștilor, odată ce oamenii răi sau cei care nu iubesc adevărul vor deveni conducători de biserică, majoritatea aleșilor lui Dumnezeu vor suferi pierderi legate de intrarea în viață. Prin urmare, rezultatele alegerilor din biserică afectează în mod direct creșterea vieții aleșilor lui Dumnezeu și viitorul bisericii. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să perceapă acest lucru în mod clar și nu trebuie sub nicio formă să adopte o atitudine negativă. Unii oameni confuzi nu pot vedea această chestiune așa cum e de fapt; ei se bazează întotdeauna pe propriile închipuiri, gândind: „Toți cei din biserică sunt credincioși sinceri, deci oricine poate fi ales; atât timp cât sunt frați sau surori, oricine poate fi conducător.” Ei privesc alegerile din biserică într-un mod prea simplist, ceea ce duce la multe idei și puncte de vedere negative, eronate. Dacă într-adevăr conducătorii falși și antihriștii sunt aleși conducători și lucrători, lucrarea bisericii va avea de suferit, iar intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu va fi în mod inevitabil afectată. În acel moment, oamenii își vor da seama cât de important este să se organizeze alegeri conform principiilor.

În fiecare biserică există persoane care caută să facă pe plac altora. Aceste persoane care caută să le facă pe plac oamenilor nu au niciun discernământ cu privire la oamenii răi care manipulează și perturbă alegerile. Chiar dacă au un pic de discernământ, îl ignoră. Atitudinea lor față de orice problemă care apare în alegerile din biserică este aceasta: „Lasă lucrurile să treacă dacă nu te afectează direct.” Ei cred că nu contează cine devine conducător, că asta nu are nimic de-a face cu ei. Atât timp cât își pot trăi fericiți viața de zi cu zi, sunt bine. Ce părere aveți despre astfel de persoane? Sunt oameni care iubesc adevărul? (Nu.) Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt oameni care caută să le facă pe plac altora și pot fi numiți și neîncrezători. Aceștia nu urmăresc adevărul; caută doar să trăiască o viață ușoară, râvnind la confortul trupesc. Sunt prea egoiști și prea șmecheri. Există mulți astfel de oameni în societate? Indiferent ce partid politic este la putere, indiferent cine este în funcție, sunt foarte apreciați, își gestionează cu succes relațiile sociale și trăiesc confortabil; indiferent ce mișcare politică apare, nu se lasă prinși în ea. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt cei mai înșelători, cei mai șmecheri oameni, cunoscuți drept „țipari alunecoși” și „șerpi bătrâni”. Trăiesc conform filosofiilor Satanei, fără o fărâmbă de principiu. Oricine ar fi la putere, îi fac pe plac servil, îl flatează și îl laudă. Nu fac altceva decât să-și apere superiorii și să nu-i jignească niciodată. Oricât de mult rău ar face superiorii lor, nici nu se opun și nici nu susțin acest lucru, ci își țin gândurile ascunse în adâncul sufletului. Sunt foarte apreciați, indiferent de cine e la putere. Satanei și regilor diavoli le plac acest tip de persoane. De ce le plac regilor diavoli acest tip de persoane? Pentru că nu le strică afacerile și nu reprezintă

nicio amenințare pentru ei. Persoanele ca acestea sunt lipsite de principii și nu au un standard pentru conduita lor personală, nu au integritate și demnitate; doar urmează tendințele societății și se înclină în fața regilor diavoli, adaptându-se gusturilor lor. Nu există și astfel de oameni în biserică? Pot fi astfel de oameni biruitori? Sunt ei ostași buni ai lui Hristos? Sunt ei martori ai lui Dumnezeu? Atunci când oamenii răi și antihriștii își ițesc capetele și tulbură lucrarea bisericii, pot astfel de oameni să se ridice și să pornească un război împotriva lor, expunându-i, discernându-i și lepădându-se de ei, punând capăt faptelor lor rele și aducând mărturie pentru Dumnezeu? Cu siguranță nu pot. Acești ȋipari alunecoși nu sunt cei pe care Dumnezeu îi va desăvârși sau cei pe care îi va mântui. Ei niciodată nu aduc mărturie pentru Dumnezeu și nu susțin interesele casei Sale. După cum îi vede Dumnezeu, acești oameni nu sunt cei care Îl urmează sau I se supun, ci cei care provoacă orbește necazuri, membri ai bandei Satanei – pe ei îi va elimina când lucrarea Sa se va încheia. Dumnezeu nu prețuiește astfel de nenorociți. Nu au nici adevărul, nici viața; sunt fiare și diavoli; sunt nevrednici de mântuirea lui Dumnezeu și de a se bucura de iubirea Sa. Așadar, Dumnezeu renunță la astfel de oameni și îi elimină cu ușurință, iar biserica ar trebui să-i îndepărteze prompt ca neîncrezători. Nu au o inimă adevărată pentru Dumnezeu, așa că le va oferi Dumnezeu hrană adevărată? Îi va lumina și îi va ajuta? Nu o va face. Atunci când apar tulburări și ingerințe în timpul alegerilor bisericești, iar rezultatele alegerilor sunt controlate și influențate de oameni răi, acești oameni cu siguranță nu vor sta de partea lui Dumnezeu pentru a proteja interesele casei Lui. Cu siguranță nu vor adera la adevărurile-principii pentru a lupta împotriva oamenilor răi și a antihriștilor și pentru a lupta împotriva forțelor Satanei până la capăt. Cu siguranță nu vor face acest lucru, le lipsește curajul. Prin urmare, cei care pot da mărturie pentru Dumnezeu ar trebui să-i discearnă pe acești oameni și nu ar trebui să aibă părtașie cu acești oameni despre adevărurile pe care le înțeleg sau despre discernământul lor cu privire la Satana. Chiar dacă ai părtașie cu ei despre aceste lucruri, va fi inutil; nu vor sta de partea adevărului. Atunci când selectați conlucrători și parteneri, ar trebui să excludeți astfel de oameni și să nu îi alegeți. De ce nu ar trebui să-i alegeți? Pentru că sunt oameni alunecoși ca ȋiparul; nu vor sta de partea lui Dumnezeu, nu vor sta de partea adevărului și nu se vor uni cu tine, în inimă și minte, pentru a lupta împotriva Satanei. Dacă le confesezi cuvintele tale sincere, ești nesăbuit și vei deveni bătaia de joc a Satanei. Să nu aveți părtașie despre adevăr și să nu oferiți îndemnuri unor astfel de oameni și nu vă puneți nicio speranță în ei, deoarece Dumnezeu nu îi mântuiește deloc pe aceștia. Nu sunt oameni care să fie în asentiment cu Dumnezeu; sunt spectatori care privesc de la distanță cum se dezlănțuie bătălia, sunt oameni alunecoși ca ȋiparul. Acest tip de oameni se infiltrează în casa lui Dumnezeu doar pentru a privi agitația și pentru a provoca orbește necazuri. Nu au niciun simț al dreptății și niciun simț al responsabilității; nici măcar nu au compasiune pentru oamenii buni răniți de oamenii răi. Este foarte adecvat să numești acești oameni diavoli și satane. Dacă cineva cu simțul dreptății îi demască pe oamenii răi, ei nici măcar nu îi vor încuraja

sau nu îi vor sprijini. Așadar, să nu aveți niciodată încredere în acești oameni; sunt țipari alunecoși, cameleoni, șerpi bătrâni. Nu sunt credincioși sinceri în Dumnezeu, ci slujitori ai Satanei. Acești oameni nu pot fi mântuiți niciodată, iar Dumnezeu nu îi vrea; aceasta este dorința clară a lui Dumnezeu. Probabil că în majoritatea bisericilor sunt astfel de oameni. Uită-te în jurul tău în biserică pentru a vedea cine sunt aceștia. Când se întâmplă ceva, să nu ai niciodată părtășie cu ei despre adevăr și să nu îi lași să știe ce se întâmplă cu adevărat cu tine. Ferește-te de astfel de oameni și nu interacționa cu ei! Caută-i pe cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și au simțul dreptății – atunci când văd că interesele casei lui Dumnezeu sunt lezate, că lucrarea bisericii și ordinea vieții bisericești sunt tulburate sau manipulate, aceștia devin neliniștiți și furioși; îi urăsc profund pe acești oameni răi care tulbură biserica; vor să ia atitudine și să îi expună pe oamenii răi și sunt dornici să găsească persoane care înțeleg adevărul, pentru a se uni și a lupta împotriva demonilor răi. Să ai părtășie cu astfel de oameni și să li te alături pentru a lupta împotriva Satanei. Acești oameni sunt biruatorii, ostașii buni ai lui Hristos; doar aceștia au un loc în Împărăția lui Hristos. Acei oameni care caută să le facă pe plac altora, șerpii bătrâni, cameleonii și cei care sunt amortiți și încetează la minte au fost cu toții dezvăluiți; sunt obiecte care trebuie eliminate. Nu sunt frați și surori, nu sunt oameni din casa lui Dumnezeu, ci neîncrezători și oportuniști nedemni de încredere. Iată modalitatea de a-i trata pe acești oameni: dacă pot face rău, înlătură-i; dacă nu sunt oameni răi și nu urmează oameni răi pentru a tulbura biserica, pot rămâne provizoriu în biserică, în timp ce aștepti să se căiască. Pe de o parte, observă-le și pricepe-le firile, umanitatea, punctele de vedere și atitudinile față de diferite chestiuni și apelează la discernământ, descoperind esența acestor oameni. În același timp, atunci când oamenii răi manipulează și perturbă alegerile, fii vigilent cu privire la aceste persoane care caută să facă pe plac altora, care se află de partea oamenilor răi, acționând ca lachei și complici ai acestora. Pe scurt, este necesar să-ți folosești discernământul conform cuvintelor lui Dumnezeu în ceea ce privește toate comportamentele nepotrivite ale oamenilor răi care manipulează și perturbă alegerile; atunci când le vei vedea clar esența, vei ști cum să îi tratezi în mod corespunzător, în conformitate cu principiile.

Tocmai am avut părtășie despre unele fenomene de manipulare și perturbare a alegerilor și despre acțiunile unor oameni. Deși nu am acoperit fiecare aspect, în mare, am avut părtășie despre principiile de rezolvare a acestor probleme. Odată ce descoperiți persoane care manipulează și perturbă alegerile în biserică, ar trebui să luați atitudine și să le restricționați. Nu fiți supuși și nu acționați ca niște persoane care caută să le facă pe placul altora! Dacă cineva încearcă mereu să manipuleze și să perturbe alegerile, frații și surorile ar trebui ca, imediat ce apare această tendință, să ia împreună atitudine pentru a opri și a expune acea persoană. Dacă o face din confuzie, fără să știe că acest lucru constituie manipulare și perturbare a alegerilor, îi puteți explica: „Ceea ce faci înseamnă manipulare și perturbare a alegerilor. Nu juca rolul de slujitor al Satanei! Acestea sunt alegeri pentru conducători de biserică, nu pentru primari sau șefi de

comune. Casa lui Dumnezeu are propriile reglementări și principii pentru a face această lucrare. Intențiile umane nu ar trebui amestecate în asta; trebuie să respectăm cu strictețe adevărurile-principii pentru această lucrare. Dacă ai un calibru slab și nu poți înțelege adevărurile-principii sau dacă ești în vârstă și dezorientat, lipsit de inteligența necesară pentru a participa la alegeri, atunci poți să te abții și pur și simplu să aștepți rezultatul, dar în niciun caz nu trebuie să manipulezi sau să perturbai alegerile ori să intervii și să provoci tulburări; acestea sunt fapte rele, iar Dumnezeu le detestă. Astfel de fapte rele sunt condamnate pe veci; nu fi niciodată o astfel de persoană și nici nu merge pe această cale! Dacă ești cu adevărat uman, nu te implica în manipularea și perturbarea alegerilor, deoarece, odată ce ai făcut acest lucru, vei fi caracterizat ca slujitor al Satanei și vei fi îndepărtat din biserică.” Dacă sunt descoperiți oameni care manipulează și perturbă alegerile, în cazul acelorora dintre ei care au calibru slab, care nu înțeleg ce s-a întâmplat de fapt, se poate avea părtășie cu dragoste, pot fi sprijiniți, ajutați și se poate avea grijă de ei. Dar ce se întâmplă cu aceia care, în ciuda faptului că sunt pe deplin conștienți de adevărurile-principii, tot au manipulat și au perturbat alegerile cu bună știință, chiar ignorând avertismentele împotriva acestui lucru? Există o soluție și pentru ei: aceștia nu mai au voie să participe la alegeri; retrage-le dreptul de a vota. Pe scurt, toate acțiunile de manipulare și perturbare a alegerilor trebuie să fie uniform discernute, oprite și restricționate pentru a îndrepta situația. Astfel de comportamente și acțiuni nu trebuie permise în biserică, pentru a preveni rezultatele greșite ale alegerilor, perturbarea și prejudicierea lucrării bisericii.

Un rezumat al diferitelor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări

Cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor vizează diferitele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, pe care le-am împărțit în unsprezece aspecte pentru părtășie. Problemele sau incidentele de perturbare și tulburare enumerate la fiecare aspect implică îndeplinirea datoriei de către oameni și credința lor autentică în Dumnezeu. De ce sunt împărțite atât de meticulos? De ce aduc în discuție fiecare problemă pentru părtășie și disecare? Judecând după titlul fiecărui aspect, umanitatea celor care fac aceste lucruri nu este bună. Cu excepția primului aspect – abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr, care nu este considerat grav – toate celelalte sunt destul de serioase. Natura tuturor acestor manifestări este să provoace perturbări și tulburări și toate constituie perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, motiv pentru care le aducem în discuție pe rând, pentru părtășie și disecare. Atunci când aceste probleme apar în viața bisericească sau în procesul de îndeplinire a datoriei, oamenii ar trebui să fie deosebit de atenți, să le discearnă și să le vadă așa cum sunt de fapt. Când văd că apar astfel de evenimente care provoacă perturbări și tulburări, oamenii ar trebui să ia atitudine pentru a le opri și restricționa. În ceea ce privește primul

aspect, „abaterea frecventă de la subiect în timpul părtășiei despre adevăr”, oamenii fac uneori acest lucru neintenționat, iar circumstanțele implicate și natura acestuia nu sunt prea grave, dar dacă se abat frecvent de la subiect și vorbesc incoerent, deranjându-i pe cei care-i ascultă, împiedicând obținerea rezultatelor bune în viața bisericească, atunci consecințele acestui lucru sunt perturbarea și tulburarea lucrării bisericii. Celelalte aspecte nici măcar nu trebuie menționate; oricare dintre ele este suficient de serios pentru a constitui perturbări și tulburări ale lucrării bisericii și ale ordinii vieții bisericești. Prin urmare, este necesar să avem părtășie, să analizăm și să disecăm în detaliu fiecare dintre aceste aspecte. Atunci când au loc incidente răuvoitoare, dacă ai discernământ și cunoști faptele rele care perturbă biserica, trebuie să iei atitudine pentru a le opri și restricționa. Într-un sens mai larg, asta înseamnă îndeplinirea datoriei de ființă creată; într-un sens mai restrâns, înseamnă, cel puțin, îndeplinirea datoriei și a responsabilității de membru al bisericii. Nu este ce ar trebui să fii capabil să faci? (Ba da.) Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, care sunt consecințele? Cum ar trebui să caracterizăm faptul că nu ești în stare să faci acest lucru? Cel puțin, înseamnă că ești confuz; în plus, ești un laș inutil care se teme de Satana. Mai mult, atunci când Satana și diavolii apar pentru a tulbura lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, rămâi indiferent și neputincios, fără să reacționezi și fără să ai credința și curajul de a te ridica pentru a lupta împotriva Satanei și de a aduce mărturie pentru Dumnezeu. În acest caz, ești o persoană inutilă, nevrednică de a fi adept al lui Dumnezeu.

Cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor prezintă diferite tipuri de incidente din biserică, lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare incident privește atitudinea conducătorilor și a lucrătorilor, precum și a fraților și surorilor de rând față de Dumnezeu. De asemenea, are de-a face cu atitudinea fiecărei persoane față de datoria și responsabilitățile sale, precum și cu poziția și perspectiva sa față de aceste evenimente și lucruri negative care perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu. Desigur, privește și măsura în care o persoană care crede în Dumnezeu și ascultă predici timp de mulți ani are suficientă statură și credință ca să lupte împotriva Satanei și să aducă mărturie pentru Dumnezeu atunci când apar aceste evenimente și lucruri negative. Abordează aspecte-cheie? Abordează poziția unei persoane și calea pe care merge, precum și atitudinea sa față de Dumnezeu, de adevăr și de datoria sa. Prin urmare, după ce auziți aceste cuvinte, ar trebui să înțelegeți că acestea sunt cerințele lui Dumnezeu de la oameni. Nu le tratați ca pe niște doctrine, reguli sau reglementări pe care să le executați și să le puneți în aplicare, ci mai degrabă meditați mai mult la ele pentru a înțelege adevărul, apoi puneți-le în practică și pătrundeți în ele, împlinind astfel cerințele lui Dumnezeu. Când oamenii răi perturbă și tulbură lucrarea bisericii, nu sta cu mâinile în sân, nu te sustrage de la responsabilități cu diferite scuze, spunând că tu crezi în Dumnezeu doar de puțin timp, că ai o statură mică sau că ești încă tânăr etc. Când Dumnezeu examinează lucrarea, când pregătește medii pentru a-ți vedea atitudinea, nu Se uită la vârsta ta, la numărul de ani de când crezi în El sau la

prețul pe care l-ai plătit odată și la meritele pe care le-ai obținut; Dumnezeu vrea atitudinea ta din acel moment. Dacă, de obicei, nu ai reflectat asupra acestor chestiuni sau nu le-ai cercetat niciodată și treci prin fiecare chestiune într-o stare de dezorientare, fără să reții nimic, fără să cauți adevărul, fără să tragi învățăminte sau fără să iei în serios diferitele medii pe care Dumnezeu le-a pregătit, dacă fugi când vezi oameni răi care provoacă perturbări și tulburări și nu raportezi niciodată acest lucru casei lui Dumnezeu sau nu ai nicio atitudine, atunci, deși nu ai participat la faptele rele, comportamentul tău în această chestiune ți-a dezvăluit deja poziția și punctul de vedere – ești un spectator care îi ține partea Satanei. Dumnezeu scrutează totul, iar tu nu-L poți înșela. Prin urmare, când se petrec aceste lucruri negative, când descoperi diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții bisericești, atitudinea ta față de Dumnezeu se dezvăluie în mod clar. Poate că tu crezi în Dumnezeu doar de puțin timp, poate că ești destul de tânăr și ai o statură mică, dar dacă, atunci când se întâmplă aceste lucruri, acționezi conform principiilor și încerci să-i oprești, să-i restricționezi sau chiar să-i dai în vileag pe oamenii răi, asumându-ți riscuri și făcând abstracție de propria siguranță pentru a lua atitudine și a proteja interesele casei lui Dumnezeu – dacă ai această tărie, atunci atitudinea ta față de Dumnezeu, precum și hotărârea de a aduce mărturie pentru Dumnezeu și de a lupta împotriva Satanei vor deveni o mărturie văzută de oameni și de Dumnezeu. Acțiunile rele ale oamenilor, faptul că Îl păcălesc și că se ascund de Dumnezeu, că se sustrag de la responsabilități, că cedează în fața Satanei și că fac compromisuri cu el atunci când acesta săvârșește răul – Dumnezeu va vedea toate acestea, iar aceste fapte rele vor fi într-o zi soluționate și vor primi un verdict. În același fel, însă, atunci când oamenii iau atitudine împotriva perturbărilor și tulburărilor Satanei pentru a vorbi în numele casei lui Dumnezeu și al fraților și surorilor și luptă împotriva Satanei pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu, caută adevărul cu hotărârea de a aduce mărturie pentru Dumnezeu, chiar dacă uneori se simt neputincioși și singuri, lipsiți de înțelepciune, având doar o înțelegere superficială a adevărului, sau când își doresc să aibă părtașie despre adevăr, dar nu se pot exprima clar, ceea ce îi determină pe unii să-i ridiculizeze și să-i privească de sus, Dumnezeu le vede sinceritatea și consideră aceste acțiuni și comportamente ca fiind fapte bune. Faptele rele își vor primi într-o zi verdictul și deznodământul în fața lui Dumnezeu, la fel și faptele bune, dar concluzia finală pentru fiecare dintre aceste două tipuri de comportament va fi complet diferită. Faptele rele își vor primi pedeapsa cuvenită, iar faptele bune vor fi răsplătite cu tratamente bune. Dumnezeu a stabilit demult acest lucru pentru fiecare persoană, așteptând doar ca diferitele manifestări ale oamenilor din perioada lucrării lui Dumnezeu să devină fapte împlinite, înainte de a răsplăti binele și a pedepsi răul.

Cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor prezintă unsprezece aspecte legate de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Sunt importante aceste unsprezece aspecte? Îi dezvăluie pe oameni

în mod clar? Atunci când aveți părtășie despre fiecare aspect, ar trebui să depuneți mai mult efort pentru a înțelege limpede adevărul. Acest lucru privește modul în care oamenii susțin dreptatea și lucrurile pozitive și modul în care susțin mărturia lui Dumnezeu; de asemenea, privește felul în care oamenii iau atitudine pentru a lupta împotriva Satanei, îi expun și îi deconspiră adevărata față și îi opresc și restricționează faptele rele – acestea sunt cele două aspecte aferente. Când Satana perturbă și tulbură lucrarea bisericii, joci vreun rol? Ce rol? Ai făcut ce îți cere Dumnezeu? Ți-ai îndeplinit obligațiile și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească un adept al lui Dumnezeu? Atunci când apar aceste probleme, faci compromisuri, aplanezi lucrurile și te poziționezi la mijloc, precum o persoană care caută să facă pe plac altora, sau iei atitudine pentru a opri și restricționa faptele rele ale Satanei, lucrând în armonie cu mai mulți frați și surori adevărați pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu? Ce protejezi? Protejezi interesele oamenilor răi, interesele Satanei sau pe cele ale casei lui Dumnezeu? Dacă se întâmplă ceva care perturbă sau tulbură lucrarea bisericii, iar tu nu faci nimic, acționând doar ca o persoană care caută să facă pe plac altora și protejându-te pe tine însuși, asigurându-te că îți poți gestiona cu succes relațiile interpersonale și că rămâi neafectat, fără să te simți vreodată îngrijorat sau neliniștit că lucrarea bisericii este perturbată, fără să simți ură sau mânie față de faptele rele ale oamenilor răi, fără să ai nicio povară pentru interesele casei lui Dumnezeu și ale tuturor fraților și surorilor, fără niciun sentiment de îndatorare față de Dumnezeu și fără nicio mustrare de conștiință, atunci ești în pericol. Dacă, din perspectiva lui Dumnezeu, ești din cap până în picioare o persoană care caută să facă pe plac altora, observând pasiv orice se întâmplă, cu brațele încrucișate, și evitând să te implici și dacă nu-ți îndeplinești în niciun fel responsabilitățile sau obligațiile, atunci ești cu adevărat în pericol și riști să fii eliminat de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ajunge să nu mai aibă nici măcar intenția de a te lăsa să muncești și S-a săturat de tine, atunci, în acel moment, ești sortit eliminării, ceea ce este incredibil de periculos! Când Dumnezeu spune că nu mai vrea să vadă oameni ca tine și că nu prețuiește faptul că oamenii ca tine fac vreo datorie sau muncesc în casa lui Dumnezeu, atunci poți fi eliminat de biserică într-o zi, într-un moment din viitorul nu prea îndepărtat, iar acest lucru îți va schimba soarta. Motivul este că relația ta cu Dumnezeu nu mai este normală sau te-ai îndepărtat de Dumnezeu și L-ai trădat, iar acest lucru a dus la un rezultat. Poți să vezi acest fapt? Când îți dai seama de acest fapt, indiferent dacă îl poți accepta sau nu, toate speranțele frumoase din inima ta se vor risipi într-o clipă.

Când încep să creadă în Dumnezeu, toți oamenii au inima înflăcărată. Deși nu-și pot vedea destinația viitoare sau perspectivele, întrucâtva, aceștia se bazează mereu pe Dumnezeu. Își doresc întotdeauna lucruri frumoase și pozitive. De unde vine această putere? Oamenii nu știu, nu-și pot da seama: „Oamenii sunt toți la fel, respirând același aer și trăind sub același soare. Așadar, de ce non-credincioșii nu au aceste lucruri în inimă, iar noi le avem?” Nu e asta o taină? Această putere vine de la Dumnezeu. Este ceva extrem de prețios, ceva cu care oamenii nu se nasc. Dacă toată lumea ar avea

această putere din naștere, ar fi toți la fel; în rândul omenirii nu ar exista diferențe între oameni superiori sau inferiori, de viță nobilă sau umili și nu ar fi nicio diferență între aceia care cred și aceia care nu cred în Dumnezeu. Ceea ce ei nu au, tu poți avea; poți avea cel mai prețios lucru care există în rândul omenirii. De ce este numit cel mai prețios lucru? Tocmai datorită acestei speranțe și așteptări te poți concentra asupra îndeplinirii îndatoririlor tale în casa lui Dumnezeu. Aceasta este condiția fundamentală ca o persoană să dobândească mântuirea. Datorită acestei așteptări ai o oportunitate și un dram de hotărâre de a te consuma pentru Dumnezeu, de a-ți îndeplini datoria de ființă creată și datoria de a fi o persoană bună, o persoană mântuită. Beneficiile pe care le aduce acest lucru sunt pur și simplu imense. Așadar, de unde vine el? Vine de la Dumnezeu; este dat de Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu nu mai vrea o persoană, acest lucru îi este luat. Aceasta nu mai tânjește după lucruri frumoase și nu le mai așteaptă; nu își mai pune speranța în ele. Inima i se întunecă și devine deznădăjduită. Își pierde entuziasmul de a urmări orice este frumos sau pozitiv, precum și promisiunile lui Dumnezeu. A devenit exact ca un non-credincios. Odată ce a pierdut acest lucru, mai poate rămâne în casa lui Dumnezeu și mai poate să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze? Nu s-a sfârșit calea credinței sale în Dumnezeu? Atunci când pierzi această premisă de a avea hotărârea să urmărești, te transformi într-un cadavru ambulant. Ce înseamnă un „cadavru ambulant”? Înseamnă că nu mai poți înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Atunci când ai această premisă, poți înțelege cuvintele lui Dumnezeu, ai speranță, credința ta poate fi inspirată, iar această premisă îți poate oferi motivația de a urmări adevărul. Totuși, atunci când pierzi această premisă fundamentală, dispare și această motivație. Nu mai ești entuziasmat sau interesat să ascuți cuvintele lui Dumnezeu. Promisiunile și așteptările nu te mai interesează, nici nu te mai motivează. Pentru tine, cuvintele lui Dumnezeu au devenit o teorie înaltă. Nu mai tinzi spre ele, iar Dumnezeu nu te mai luminează. Nu poți dobândi niciun adevăr din cuvintele Lui. Oare nu s-a sfârșit această cale a credinței în Dumnezeu pentru tine? Când se ajunge în acest punct, Dumnezeu deja te disprețuiește și te respinge; Îl mai poți face pe Dumnezeu să Se răzgândească? Nu va fi ușor. Atunci când Dumnezeu a hotărât că nu mai vrea o anumită persoană, asta este ceea ce simte ea în sinea ei. Când acest lucru îți este luat, atitudinea ta față de diferite chestiuni, precum credința în Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor și dobândirea mântuirii va fi cu totul alta decât cea dinainte. Reflectând asupra lucrurilor pe care le-ai urmărit cu pasiune odinioară, vei descoperi că sunt de neînțeles, inexplicabile și de necrezut. Când ți se vor părea de necrezut, comparând felul în care ești acum cu acela în care erai odinioară, vei vedea că starea ta lăuntrică va fi suferit o schimbare calitativă; vei fi o persoană cu totul nouă, nu vei mai fi aceeași persoană din trecut. De ce se va întâmpla acest lucru? Nu pentru că mediul s-a schimbat; nu pentru că ai înaintat în vârstă și ai devenit mai uneltitor; nu pentru că ai dobândit mai multe experiențe și informații despre viață, care ți-au schimbat gândurile și perspectivele. În schimb, aceasta se va întâmpla pentru că Dumnezeu S-a răzgândit,

gândurile Lui s-au schimbat, iar atitudinea și așteptările Sale față de tine s-au schimbat. Astfel, ai devenit o persoană diferită, chiar împotriva voinței tale. Analizând situația acum, dacă cineva pierde ceea ce Dumnezeu i-a dat și acel ceva pe care îl consideră cel mai mic și mai nesemnificativ lucru, în acel moment acea persoană va cădea pradă suferinței, fără nicio fărâmbă de fericire. Așadar, să nu ajungi niciodată în acel punct! Dacă ajungi acolo, te-ai putea simți ca și cum ți s-a luat o greutate de pe umeri, te-ai simți eliberat, ușurat că nu mai trebuie să crezi în Dumnezeu sau să îți îndeplinești îndatoririle și că poți trăi liber și în desfrânare, asemenea non-credincioșilor, ca o pasăre eliberată din colivie. Dar acestea nu reprezintă decât o consolare, o bucurie și un răsfăț de sine trecătoare. Pe măsură ce înaintezi, privește drumul din fața ta – vei mai fi la fel de fericit? Nu, nu vei fi. Te așteaptă vremuri grele! Când trăiești sub stăpânirea Creatorului, indiferent de felul în care orchestrează El lucrurile pentru tine, de ce face și cum face, câte încercări și necazuri va aduce El, câtă suferință vei îndura sau chiar dacă vor apărea nedumeriri, neînțelegeri sau alte lucruri, cel puțin vei simți că te afli în mâinile lui Dumnezeu, că El este sprijinul tău, iar inima ta este împăcată. Dar când Dumnezeu nu te mai vrea, nu mai poți percepe cum te tratează și pierzi acest sprijin, este ca și cum întreaga lume s-ar prăbuși în jurul tău. Este ca atunci când erai copil și singurul tău gând era acesta: „Mama este cea mai demnă de iubire, mama mă îngrijește și mă iubește cel mai mult, mama nu poate muri.” Nu ai putut suporta când ai aflat că mama ta era bolnavă. Credeai că, dacă ea chiar ar muri, cerul s-ar prăbuși și nu ai mai avea puterea să mergi mai departe. Același raționament se aplică și în cazul credinței în Dumnezeu. Cea mai mare pace și cea mai mare bucurie în credința omului în Dumnezeu vin din încrederea în El, din credința că destinul fiecăruia se află în mâinile Creatorului. Senzația de statornicie a omului vine din această încredere și din acest sprijin autentic. Când simți că această încredere și acest sprijin au dispărut și inima îți este goală ca o groapă proaspăt săpată, nu ți se prăbușește cerul? Ai puterea să continui să trăiești atunci când îți pierzi sprijinul? Astfel de oameni sunt ca niște cadavre ambulante, doar se îndoapă în timp ce-și așteaptă sfârșitul.

Unii oameni afișează acum, în mod constant, un comportament nepotrivit și fac încontinuu rău, perturbă, tulbură și prejudiciază lucrarea bisericii în timp ce își fac datoria, ajungând chiar să provoace mari pierderi intereselor casei lui Dumnezeu. Nu au dat nicidecum dovadă de sinceritate sau loialitate față de Dumnezeu, cu atât mai puțin de vreo urmă de supunere. Astfel, Dumnezeu nu i-a recunoscut niciodată. Sunt oameni răi care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu cu intenția de a obține binecuvântări. Dumnezeu le permite să intre pentru ca aleșii Lui să poată să tragă învățăminte și să își dezvolte discernământul. Chiar dacă și ei fac parte dintre cei chemați, nu au fost aleși din cauza comportamentului pe care îl afișează în mod constant. Cum este starea lor? Puteți întreba; niciunul dintre ei nu duce o viață bună. Calitatea vieții celor care se bazează pe Dumnezeu și primesc susținerea Sa oricând și oriunde este complet diferită de cea a celor care nu primesc susținerea și ajutorul lui Dumnezeu și, atunci când se confruntă

cu situații, cad mereu în Adânc. Cei care nu primesc susținerea lui Dumnezeu nu au pace sau bucurie și trăiesc zi de zi cu frică, neliniște, agitație și îngrijorare. Cum îți petrec zilele? Este ușor să-ți petreci zilele în Adânc? Nu, nu este ușor. Lăsând la o parte acest Adânc, chiar dacă-ți petreci câteva zile la rând în negativitate, vei suferi enorm. Prin urmare, prețuiește timpul pe care îl ai acum și nu rata această mare oportunitate! Este o onoare să-ți faci datoria în cadrul lucrării de gestionare de 6000 de ani a lui Dumnezeu. Aceasta este o onoare pentru fiecare persoană. Nu este vorba de umilință; esențial este modul în care tratezi și răsplătești această onoare pe care ai primit-o de la Dumnezeu. Dumnezeu te-a înălțat; nu cumva să nu-l apreciezi bunătatea. Ar trebui să știi să răsplătești harul lui Dumnezeu. Cum ar trebui să-L răsplătești? Dumnezeu nu-ți vrea banii sau viața și nu Își dorește nici comorile moștenite, transmise prin familia ta. Ce vrea Dumnezeu? Dumnezeu Își dorește sinceritatea și loialitatea ta. Cum se manifestă această sinceritate și loialitate? Se manifestă prin aceea că, indiferent de ceea ce spune Dumnezeu, ar trebui să faci tot posibilul pentru a avea o inimă sinceră și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ce sunt cuvintele lui Dumnezeu? Ele sunt adevărul. Odată ce recunoști și accepți adevărul, cum ar trebui să îl aplici? Ar trebui să practici în conformitate cu adevărurile-principii. Fă exact așa cum spune Dumnezeu! Să nu practici adevărul doar din vorbe, iar apoi, când te confrunți cu dificultăți, să acționezi conform propriei voințe, găsind ulterior scuze, rostind cuvinte prefăcute și amăgitoare; asta înseamnă că ești lipsit de sinceritate și loialitate, iar Dumnezeu nu Își dorește să vadă asta. Cel mai prețios lucru la o persoană este sinceritatea. Cum ar trebui să se comporte o persoană sinceră? Ar trebui să faci exact ce îți cere Dumnezeu, urmându-l stăruitor cuvintele. Chiar dacă exagerezi și acționezi ca și cum ai respecta reglementările, alții considerându-te oarecum nesăbuit când văd asta, ție tot nu-ți pasă și continui să acționezi potrivit cuvintelor lui Dumnezeu – asta e sinceritatea pe care o vrea Dumnezeu de la oameni. Dacă ești mereu uneltitor și alunecos și nu ești niciodată dispus să fii văzut ca nesăbuit în ochii celorlalți, să suferi nici cea mai mică pierdere în ceea ce privește interesele tale, atunci nu ești capabil să practici adevărul, pentru că îți lipsește sinceritatea. Oamenii cărora le lipsește sinceritatea și care totuși încearcă să facă trucuri înșelătoare sunt prea vicleni, iar Dumnezeu nu-l place. Atunci când pun cuvintele lui Dumnezeu în practică, aleg ce e mai bine pentru ei, practicând doar ceea ce îi avantajează și evitând ceea ce nu le convine. De obicei, vorbesc în mod plăcut, lansând doar idei grandioase, dar atunci când apar probleme, se ascund, dispărând fără urmă, și reapar doar după ce alții le-au rezolvat. Cât de netrebnică este o astfel de persoană? Atunci când ceva este profitabil pentru ea, ia inițiativa și face un pas în față, e mai activă decât oricine altcineva. Cu toate acestea, atunci când interesele personale sunt în joc, se retrage și devine negativă. Își pierde toate cuvintele care sună plăcut, poziția și punctele de vedere. Lui Dumnezeu nu-l place acest tip de persoană. Ar prefera să aibă pe cineva care pare nesăbuit în ochii altora, decât pe cineva care este atât de viclean.

XII. Discuții despre politică

Am terminat părăsirea despre cele unsprezece aspecte incluse în cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Pe lângă cele unsprezece aspecte, să mai adăugăm unul. Chiar dacă nu este des întâlnit în viața bisericească, trebuie să fie prezentat aici, devenind cel de-al doisprezecelea aspect – discuțiile despre politică. Este potrivit ca în viața bisericească să se discute subiecte politice? (Nu.) Viața bisericească este pentru a citi cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-L venera și pentru a împărtăși înțelegerea despre Dumnezeu și cunoașterea bazată pe experiență a cuvintelor Lui. În acest timp, totuși, unii oameni vorbesc pe larg despre politică, abordând subiecte cum ar fi situația politică, personalități politice, peisajul politic, puncte de vedere politice și poziții politice. Este acest lucru potrivit? Atunci când se discută subiecte privind suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și a omenirii, unii aplică mecanic ideea că și personalitățile politice sunt în mâinile lui Dumnezeu, spunând că anumite personalități politice cred în Dumnezeu și Îl urmează și chiar scriu reflecții spirituale și altele. Oare nu-i derutează acest lucru pe alții? Ba chiar sunt unii oameni care spun: „Noi, creștinii, ar trebui să-l susținem pe acest politician, pentru că nu doar că este credincios, dar și protejează interesele noastre, ale credincioșilor. Este pe aceeași lungime de undă cu noi și ar trebui să-l susținem și să-l alegem.” În viața bisericească, ei chiar îl promovează intens pe acest om politic. Este acest lucru potrivit? Participă creștinii la politică? (Nu.) Ce poți face pentru a evita să participi? În primul rând, indiferent de partidul pe care îl susții sau de opiniile tale politice, nu le aduci în discuție în viața bisericească. Desigur, este cu atât mai important ca nici dezbaterile dintre persoanele care au opinii politice diferite să nu apară în viața bisericească. De exemplu, dacă tu și altcineva aveți opinii diferite și susțineți personalități politice diferite, este posibil să doriți să discutați despre acest lucru atunci când vă întâlniți; acest lucru este permis, dar în mod categoric nu puteți face asta în timpul adunărilor. Puteți să vă trimiteți mesaje private, vă puteți întâlni și vorbi sau puteți chiar să vă certați până vi se înroșește fața, și nimeni nu va interveni; acesta este dreptul unui cetățean într-un sistem democratic. Dar în timpul vieții bisericești, nu ești doar un cetățean al unei țări; mai important decât atât, ești un membru al Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Aceasta este identitatea ta în acest cadru. Nu aduce subiecte politice sau referitoare la personalități politice în biserică. Ceea ce discuți reprezintă doar poziția și punctele tale de vedere, nu ale bisericii. Biserica nu este interesată de politică, nici de sisteme, personalități, lideri sau grupuri politice, deoarece aceste chestiuni nu au de-a face cu adevărul și sunt irelevante pentru credința în Dumnezeu. Niciun subiect referitor la politică nu ar trebui adus în discuție în viața bisericească. Unii spun: „Deci este în regulă ca toată lumea să se întâlnească și să discute despre asta în afara vieții bisericești?” Cel mai bine este să nu o faci. Dacă vrei să te alături unei discuții între non-credincioși cu opinii politice diferite, depinde de tine; aceasta este libertatea ta, iar casa lui Dumnezeu nu va interveni.

Însă, atât timp cât membrii bisericii se întâlnesc sau în timpul adunărilor oficiale, nu aduce în discuție aceste opinii sau dispute politice ca subiecte principale și nu pretinde în mod fals că opiniile tale politice au vreo legătură cu spusele lui Dumnezeu, cu adevărul sau cu suveranitatea lui Dumnezeu. Opiniile tale politice nu au absolut nicio legătură cu adevărul, nu există nici cea mai vagă conexiune între ele, așa că nu pretinde contrariul!

Unii oameni vor să vorbească despre politică, dar nu au cu cine să discute acest subiect acasă, așa că nu au niciodată ocazia asta. Când văd că frații și surorile sunt cu toții adulți, cred că au găsit un prilej de a discuta despre politică și de a-și expune opiniile politice. Sunt entuziasmați că au găsit această ocazie bună, dorindu-și să vorbească despre opiniile politice, evenimentele curente și situația internațională. Când discută aceste lucruri, încep cu: „Toate acestea sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu. Politica omenirii și acești politicieni sunt, de asemenea, sub suveranitatea lui Dumnezeu. Sunt rânduiți de Dumnezeu.” După acest preambul, încep să discute pe larg despre politică și evenimentele curente și încheie cu: „Politica nu poate scăpa de suveranitatea lui Dumnezeu; intențiile bune ale lui Dumnezeu se regăsesc în toată politica.” Dacă oamenii nu pot înțelege aceste chestiuni, nu ar trebui să vorbească nepăsător despre ele. Să ai părtaşie despre adevăr înseamnă să ai părtaşie despre adevăr; nu discuta despre politică sau despre personalități politice! Discuțiile despre politică nu sunt părtaşie despre adevăr, ci inducerea oamenilor în eroare. Dacă vrei să vorbești despre politică, găsește un grup de oameni care iubesc politica și du-te personal să discuți cu ei; vei putea să vorbești cât îți poftescă inima. Ce urmărești vorbind mereu despre aceste subiecte în biserică? Încerci intenționat să îi faci pe oameni să te admire și să te aleagă conducător? Acest lucru înseamnă să ai motive ascunse! Cei cărora le place să vorbească despre politică sunt oameni care nu se implică în sarcinile care le revin și care, cu siguranță, nu urmăresc adevărul. Nu discuta niciodată subiecte politice în timpul adunărilor din biserică! Unii oameni spun: „Dacă nu putem vorbi despre alegerile democratice, sistemele politice și politicile țărilor libere, atunci cum rămâne cu politica și scandalurile legate de înalții funcționari din țara marelui balaur roșu, despre cât aur a furat un funcționar corupt și câte amante are? Putem discuta despre aceste lucruri?” Nu te dezgustă aceste subiecte? De ce îți pasă atât de mult de aceste lucruri dezgustătoare? De ce Mie mi se pare dezgustător să îți pese și să citești despre aceste subiecte? Unii oameni sunt deosebit de interesați de aceste lucruri, fără să le găsească deloc dezgustătoare. Sunt dispuși să citească despre ele online, făcând asta ori de câte ori au timp. Inimile lor se simt confortabile, sigure și pline atunci când citesc despre aceste lucruri. Cum se face că nu se simt la fel de pline citind cuvântul lui Dumnezeu? Nu este un pic abject? Nu înseamnă asta neglijarea sarcinilor care le revin? În astfel de momente minunate, chiar faptul de a te plimba în curte, a respira aer curat și a admira priveliștea ți-ar îmbunătăți starea de spirit. Însă unii refuză să facă aceste lucruri; în schimb, ori de câte ori au timp liber, stau lipiți de calculator, verificând știrile, adunând bârfe – despre ce funcționar corupt s-a descoperit că are atâtea amante, câte dintre

bunurile cărui funcționar corupt i-au fost confiscate de la domiciliu, ce înalt funcționar al marelui balaur roșu a doborât pe cine sau cine a asasinat pe cine. Acestea sunt lucrurile care îi preocupă de obicei. Se simt plini de cunoștințe după ce adună aceste informații, pe care apoi le revarsă asupra tuturor la adunări. Nu înseamnă asta că răspândesc otravă? Nu este absolut normal ca acești diavoli răi să comită nelegiuiri? Unii oameni spun: „Este normal să comită nelegiuiri, dar nici măcar nu-ți poți imagina cât de îngrozitoare sunt unele dintre lucrurile pe care le fac.” Ce rost are să ți le imaginezi? Oare ți s-a dat creier ca să-ți poți imagina ce lucruri ticăloase fac? Nu înseamnă asta neglijarea sarcinilor care-ți revin? Crezi că dacă știi niște ticăloșii inimaginabile te face superior? Ce poți să câștigi din asta? Nu te va face doar să te simți și mai dezgustat? Acești oameni care își neglijează sarcinile ce le revin se preocupă întotdeauna de aceste chestiuni obscene și abjecte de pe scena politică. Nu sunt nătângi? De ce să te preocupe mereu de problemele lor, în loc să-ți trăiești viața? Nu este nesăbuit acest lucru? Nu înseamnă să nu ai nimic mai bun de făcut? Unii spun: „Credincioșii sunt persecutați de marele balaur roșu. Cu siguranță îl urăsc. Desigur, credincioșii sunt interesați de scandalurile, corupția, abuzurile și promiscuitatea înalților funcționari ai marelui balaur roșu, precum și de lucrurile dubioase pe care le fac. Nu ar trebui ca aceste scandaluri, odată expuse, să îi facă pe credincioși să aplaude de bucurie?” Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pentru a obține aceste lucruri? Să vorbești despre chestiuni politice în biserică, în special despre scandalurile expuse ale înalților funcționari ai marelui balaur roșu, este cel mai dezgustător lucru. Nu trebuie sub nicio formă să discuți despre asta! Și nici nu vorbi cu Mine despre asta; Mă dezgustă! Îți spun clar: să nu vorbești și nici măcar să nu citești despre asta, altfel, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi în care vei regreta că ai citit acele lucruri. Când vei regreta, vei ști cum este; nu există limită pentru cât de dezgustătoare pot deveni aceste lucruri. Să auzi și să citești prea mult despre ele nu aduce niciun beneficiu. De ce spun că nu aduce niciun beneficiu? Pentru că, dacă îți umpli mintea cu aceste subiecte dezgustătoare, nu vei mai dori să ascuți cuvintele lui Dumnezeu. Deși au de-a face cu politica, aceste subiecte sunt și mai dezgustătoare. Dacă vrei să vorbești despre aceste lucruri, du-te și spune ce ai pe inimă unor non-credincioși, spune-le ce vrei, dar în niciun caz, nu vorbi despre ele în biserică sau în rândul fraților și surorilor. Unii oameni spun: „A vorbi despre faptele sordide și ticăloase ale înalților funcționari ai marelui balaur roșu îi ajută pe frați și surori să-și dezvolte discernământul și le permite să-și verse furia.” Care este rostul vărsării furiei? Înseamnă asta să aduci mărturie? Este obligația sau datoria ta? Să vorbești despre aceste lucruri este inutil, fără nicio valoare. Oricât de mult ai expune faptele ticăloase ale marelui balaur roșu, Dumnezeu nu-Și va aminti acest lucru. În schimb, dacă vorbești despre cum ai experimentat persecuția marelui balaur roșu, cum te-ai eliberat și ai depășit intimidarea și amenințările acestuia și cum te-ai bazat pe Dumnezeu și ai rămas ferm în mărturia ta într-un astfel de mediu, Dumnezeu acceptă acest lucru. Dar să vorbești despre politică nu are nimic de-a face cu intrarea în viață, iar Dumnezeu nu acceptă asta. Unii oameni

spun: „Eu expun corupția funcționarilor marelui balaur roșu, cum cheltuie zeci de mii de yuani pe o singură masă sau cât dau pe hoteluri de lux; este acest lucru în regulă?” Ce legătură pot avea toate acestea cu tine? Nu este acesta mersul lumii și al societății? Pe cine aperi? Asta nu înseamnă să aduci mărturie pentru Dumnezeu, nici să expui substanța marelui balaur roșu, nici nu este o manifestare a răzvrătirii împotriva marelui balaur roșu. Nu deruta oamenii și nu fi ipocrit; nimic din toate acestea nu înseamnă practicarea adevărului. Corupția funcționarilor și a politicienilor nu ne privește, nici nu este ceva ce trebuie să expunem. Nu te preocupa de aceste chestiuni. Aceste lucruri au existat în regimul Satanei de-a lungul istoriei, iar ceea ce fac ei nu are nicio legătură cu experimentarea lucrării lui Dumnezeu sau cu faptul de a aduce mărturie pentru Dumnezeu. Așadar, indiferent de situație, nu amesteca aceste subiecte cu tema „răzvrătirea împotriva marelui balaur roșu și expunerea lui ca să aduci mărturie pentru Dumnezeu” și nu aduce în discuție aceste subiecte ciudate, dezgustătoare și ticăloase în viața bisericească sau printre frați și surori. Dacă vrei cu adevărat să discuți despre politică, fă-o cu non-credincioși. E în regulă oricum discuți în privat cu aceia care au astfel de hobbyuri și interese. Acestea sunt hobbyul și interesul tău; sunt libertatea și dreptul tău și nimeni nu se amestecă. Însă în timpul adunărilor și în fața fraților și a surorilor, nu discuta despre aceste chestiuni. Chiar dacă cineva este dispus să asculte, nu vorbi despre ele, deoarece afectează viața bisericească și înțelegerea adevărului de către aleșii lui Dumnezeu.

Indiferent dacă se referă la politică sau la scandalurile din viața privată a politicienilor, nu aduce aceste subiecte în discuție în cadrul vieții bisericești. Dacă cineva nu este interesat de conținutul adunărilor din cadrul vieții bisericești și preferă mereu să discute despre aceste subiecte, menționându-le la fiecare adunare, ce ar trebui să facă frații și surorile? Ar trebui să-i restricționeze pe astfel de oameni, spunându-le: „Acum suntem la adunare, nu vorbiți despre nimicuri! Dacă vreți să discutați despre ele, duceți-vă acasă și faceți-o acolo!” Ce se întâmplă dacă nu pot fi restricționați și continuă să vorbească despre ele? Dați-i afară și spuneți-le să se întoarcă atunci când se opresc. Există și o altă modalitate care este și mai eficientă: de îndată ce deschid gura pentru a vorbi despre politică, frații și surorile se ridică și pleacă în altă cameră, lăsându-i să vorbească singuri. Pe scurt, oameni cărora le place să vorbească despre politică există cu siguranță. Astfel de oameni își neglijează sarcinile care le revin, nu urmăresc adevărul, nu se gândesc cum să-și îndeplinească bine îndatoririle, nu reflectează la dificultățile din lucrarea bisericii, sau la problemele cu care se confruntă frații și surorile, sau la problemele lor reale care au nevoie de rezolvare – ei nu reflectează la aceste chestiuni potrivite. În schimb, reflectează doar la acele chestiuni abjecte, necinstite și sunt deosebit de entuziasmați de ele. Mai ales acum, faptul că informațiile sunt răspândite și accesibile prin tot felul de canale le permite acestor oameni să își satisfacă hobbyurile și interesele. Nu ne amestecăm în hobbyurile și interesele lor, dar casa lui Dumnezeu are o reglementare conform căreia discutarea subiectelor politice în timpul adunărilor este

considerată o problemă de perturbare și tulburare a lucrării bisericii. Astfel, aceste subiecte sunt strict interzise în timpul vieții bisericești și atunci când frații și surorile se întâlnesc. Unii oameni spun: „Aceste subiecte sunt interzise, dar cum rămâne cu diferitele noastre opinii politice, ce partid ne place sau nu, pe cine votăm sau pe cine nu – se amestecă biserica în acestea?” Să clarificăm: votează pe cine vrei, simpatizează pe cine vrei – biserica nu se amestecă în aceste chestiuni, este libertatea ta. Nu este deja destul de permisiv faptul că nu ne amestecăm aici? Te-ai bucurat pe deplin de obligațiile și drepturile tale de cetățean; nu este aceasta o dovadă suficientă de respect? Acest lucru este deja destul de bun; și totuși vrei să vorbești liber și după bunul plac în biserică? Asta contravine regulilor. Dacă întâlniți astfel de oameni, găsiți o modalitate de a-i restricționa. În primul rând, aveți părtășie clară cu ei, spunându-le: „Ești nou în credință? Te afli pentru prima dată la o adunare și nu cunoști regulile casei lui Dumnezeu? Atunci trebuie să-ți spun: acest loc este unul de adunare, iar acesta este momentul pentru adunare. Orice opinii sau idei politice ai avea, nu trebuie să le răspândești sub nicio formă în biserică și să le discuți la adunări. Nu vrem să le auzim și nici nu suntem obligați să te ascultăm vorbind despre aceste lucruri. Ai ales locul greșit. După adunare, când pleci de aici, poți spune ce dorești; nimeni nu se amestecă. Aceasta este libertatea ta.” Dacă acea persoană înțelege, dacă își amintește ce ai spus și nu vorbește despre asta data viitoare, atunci este în regulă și a demonstrat că are rațiune cât de cât. Dar dacă după părtășie continuă să vorbească astfel, împărtășind mereu opinii politice la fiecare adunare, ar trebui să i se interzică să vorbească? (Da.) Indiferent dacă e sau nu implicat în politică, atât timp cât cineva vorbește despre subiecte politice, acest lucru ar trebui încadrat în aceeași categorie cu formarea clicilor, lupta pentru statut, vărsarea negativității și alte comportamente de acest gen, ca diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu. Acești oameni nu pot fi tratați cu politețe; ei trebuie opriți și restricționați. Desigur, oamenii care vorbesc despre politică nu sunt neapărat răi sau buni; poate că lor doar le plac aceste probleme și subiecte. Însă putem fi siguri că acești oameni nu urmăresc realmente adevărul. În concluzie, s-a avut clar părtășie despre principiul de abordare a acestor oameni: spuneți-le reglementările casei lui Dumnezeu. Dacă, după ce le explicați clar, ei continuă să vorbească despre subiecte politice și nu țin cont de avertismente, atunci izolați-i. Ei pot continua să trăiască viața bisericească doar după ce se căiesc. Dacă nu se căiesc niciodată, atunci nu-i lăsați să vină la adunări. Este foarte ușor să tratați acest aspect. Nu complicați o chestiune simplă, acest lucru nu aduce beneficii nimănui.

24 iulie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (20)

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea a opta)

La ultima adunare am terminat părtășia cu privire la a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. V-ați raportat la conținutul acestei părtășii? Ați reflectat asupra ei? După ce Mi-au auzit părtășia, cei care iubesc adevărul și au un simț al dreptății și o oarecare umanitate pot pune în practică unele adevăruri, odată ce le înțeleg. În primul rând, ei pot corela adevărurile pe care le înțeleg cu situația lor, se pot analiza în raport cu adevărul, își pot identifica problemele și apoi, pentru a le rezolva, pot folosi unele chestiuni și medii în viața reală și în efectuarea îndatoririlor. Treptat, în funcție de adevărurile pe care le înțeleg, ei pricep principiile pe care oamenii ar trebui să le pună în practică și la care ar trebui să adere. Pe de-o parte, dobândesc o înțelegere și o cunoaștere mai profunde despre ei înșiși, iar pe de alta, înțeleg mai practic și mai precis ceea ce spune și conține, de fapt, adevărul. Cu toate acestea, cei care nu iubesc adevărul și sunt scârbiți de el, indiferent cât de mult adevăr aud, nu devin conștienți și nu se schimbă. Starea lor, atitudinea atunci când își fac datoria, obiectivele pe care le urmăresc, stilul de viață și principiile de comportament nu se schimbă deloc. Ei continuă să acționeze așa cum doresc și să trăiască după bunul lor plac; aceste adevăruri nu au niciun efect asupra lor și nici nu sunt capabile să îi facă să reflecteze asupra lor și să se cunoască pe ei înșiși până într-acolo încât să se urască. Dacă nu pot ajunge la punctul de a se urî pe ei înșiși, cu siguranță nu pot atinge adevărata căință. Fără căință adevărată, nu există intrare reală; fără intrare reală, în mod sigur, nu există schimbare a firii. Prin urmare, mulți oameni care cred în Dumnezeu de mulți ani, deși participă și ei la adunări, își fac îndatoririle, ascultă predici de mulți ani și interacționează adesea cu frații și surorile, nu au nicio înțelegere despre ei înșiși, nu prezintă nicio schimbare, iar credința lor în Dumnezeu nu se intensifică deloc. Ei îl urmează pe Dumnezeu cu noțiunile și închipuirile lor inițiale și cu intenția și dorința de a obține binecuvântări. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, atât punctele lor de vedere cu privire la credința în Dumnezeu, opiniile despre lucruri, metodele lor de urmărire și obiectivele pe care le urmăresc, cât și atitudinile lor atunci când își fac îndatoririle nu s-au schimbat deloc. Dezvăluirile lor actuale și manifestările pe care le trăiesc sunt rezultatul faptului că nu urmăresc adevărul. Deși am avut părtășie despre douăsprezece dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, comportamentul unora dintre aceștia nu s-a schimbat deloc. Atitudinile lor atunci când își fac îndatoririle și cele față de cerințele lui Dumnezeu

nu s-au schimbat deloc. Conținutul despre care am avut părtășie a servit pentru a le reaminti celor care urmăresc cât de cât adevărul și celor care au o oarecare umanitate și a căror conștiință are un pic de luare-aminte, pentru a-i supraveghea și a-i stimula. Totuși, nu a avut niciun efect asupra unora care sunt mai intransigenți, vicleni și care nu acceptă deloc adevărul. De ce? Pentru că acești oameni au o atitudine de împotrivire și dezgust față de adevăr. Indiferent despre cât de mult adevăr se are părtășie, atitudinea lor rămâne aceeași: „În orice caz, îmi fac datoria și Îl urmez pe Dumnezeu; mă consum cu adevărat pentru Dumnezeu. Nu contează cum mă comport, atât timp cât perseverez până la sfârșit, pot obține binecuvântări!” Are acest tip de gândire vreo rațiune? Nu sunt ei complet incorigibili și lipsiți de rușine? Oare nu înseamnă asta să fii îndărătnic și să refuzi să te căiești indiferent de situație? (Ba da.)

A douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este: „Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” Anterior, am împărțit părtășia noastră cu privire la această responsabilitate în douăsprezece puncte. Conținutul acestor douăsprezece puncte se referă, în principal, la modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să abordeze și să gestioneze aceste probleme atunci când în biserică apar diferite tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări, scopul fiind protejarea lucrării casei lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii, îndeplinind astfel rolurile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le joace și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească. Am avut părtășie detaliată despre fiecare dintre punctele din cadrul acestei responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor, având părtășie despre câteva manifestări specifice ale fiecăruia și citând unele exemple anume. În ceea ce privește principiile, conținutul despre care am avut părtășie este destul de practic. Deși exemplele date s-ar putea să nu acopere totul, am avut părtășie în mod clar despre problemele esențiale ale diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri. În special voi, în calitate de conducători și lucrători, ar trebui să înțelegeți acest aspect al adevărului pentru a rezolva diferitele probleme care apar în biserică. În primul rând, trebuie să identificați cuvintele care disecă esența problemelor din conținutul despre care s-a avut părtășie și să le corelați cu problemele respective. Înțelegerea esenței problemelor facilitează găsirea soluțiilor corespunzătoare și rezolvarea problemelor în conformitate cu adevărurile-principii. Înainte de a rezolva o problemă, este esențial să înțelegeți esența acesteia. Odată ce ați înțeles esența problemei, ar trebui să înțelegeți și să pricepeți și principiile pentru rezolvarea acestei probleme. Ambele aspecte sunt indispensabile: unul se referă la esența problemei, iar celălalt, la principiile de rezolvare a unor astfel de probleme. Acestea sunt lucruri pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă clar. Doar prin înțelegerea acestor două principii puteți să rezolvați cu acuratețe toate problemele și să gestionați în mod

corespunzător oamenii, evenimentele și lucrurile implicate în diverse probleme, fără să aplicați reglementări și să exagerați problemele existente. În prezent, atunci când gestionează anumite probleme, unii conducători și lucrători aplică, pe de-o parte, doar reglementările, iar pe de alta nu reușesc să priceapă esența problemelor, nedreptățindu-i cu ușurință pe oameni și comițând abateri. Acest lucru necesită o înțelegere clară a detaliilor, specificului și contextului problemelor. În plus, este important să se analizeze comportamentul consecvent al unei persoane pentru a determina exact categoria din care face parte. Numai prin stăpânirea acestor aspecte, problemele pot fi gestionate conform principiilor. Când își fac lucrarea, unii conducători și lucrători aplică doar reglementări la probleme și le exagerează peste măsură, dar nu pot vedea cu adevărat esența reală a persoanelor care sunt implicate, dacă sunt oameni buni sau răi, dacă așa se comportă în mod obișnuit sau dacă este vorba doar de o fărâdelege ocazională. Nu pot discerne aceste aspecte, așa că sunt foarte predispuși să facă greșeli. În astfel de cazuri, dacă biserica ar putea supune la vot, ar putea evita în mod eficient unele erori. Prezența acestor abateri și erori în activitatea conducătorilor și a lucrătorilor poate dezvălui cel mai clar dacă aceștia au discernământ și gestionează problemele conform principiilor. De asemenea, dezvăluie dacă lucrătorii și conducătorii au adevărul-realitate. Dacă un conducător sau un lucrător care crede în Dumnezeu de mulți ani nu poate gestiona aceste probleme reale, este suficient pentru a dovedi că acesta nu urmărește adevărul.

După ce am înțeles responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească, principiile pe care ar trebui să le urmeze și domeniul activității lor, ar trebui să revenim la tema acestei etape din părtășie: expunerea conducătorilor falși. Acesta este subiectul principal. În ceea ce privește a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, subiectul despre care vom avea părtășie astăzi sunt domeniile în care conducătorii falși își neglijează responsabilitatea și manifestările lor prin care nu fac o lucrare reală. Mai întâi, să citim conținutul celei de-a douăsprezecea responsabilități. (Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.) A douăsprezecea responsabilitate menționează în mod clar trei aspecte ale lucrării pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le înțeleagă. În ce fel are acest lucru legătură cu expunerea conducătorilor falși? (În primul rând, trebuie să înțelegem cele câteva responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor în această lucrare. Apoi, comparăm pentru a vedea dacă falșii conducători și-au îndeplinit aceste responsabilități și care sunt manifestările conducătorilor falși; evaluarea lor în funcție de acest standard este relativ precisă.) Așa este. Să discerneți dacă o persoană este sau nu un conducător fals nu se face uitându-vă la fața ei pentru a vedea dacă trăsăturile îi sunt bune sau rele, nici uitându-vă la cât de mult pare să fi suferit la exterior sau cât de mult a alergat de colo-colo. Trebuie, mai degrabă, să vedeți dacă își

îndeplinește responsabilitățile de conducător și lucrător și dacă poate folosi adevărul pentru a rezolva probleme reale. Acesta este singurul standard corect după care o puteți evalua. Acesta este principiul disecării, discernerii și stabilirii dacă o persoană este un conducător fals sau nu. Numai în acest fel evaluarea poate fi dreaptă, conformă cu principiile, în conformitate cu adevărul și echitabilă pentru toată lumea. Caracterizarea cuiva drept fals conducător sau fals lucrător trebuie să se bazeze pe suficiente fapte. Nu trebuie să se bazeze pe unul sau două incidente sau fărâdelegi, cu atât mai puțin poate fi folosită dezvăluirea temporară a corupției drept fundament pentru aceasta. Singurele standarde exacte folosite la caracterizarea cuiva sunt abilitatea sa de a face lucrare reală și de a folosi adevărul pentru a rezolva probleme, precum și dacă este o persoană dreaptă, dacă este cineva care iubește adevărul și l se poate supune lui Dumnezeu și dacă are lucrarea și luminarea Duhului Sfânt. O persoană poate fi caracterizată corect drept fals conducător sau fals lucrător doar pe baza acestor factori. Aceștia reprezintă standardele și principiile pentru a evalua și a stabili dacă o persoană este un fals conducător sau fals lucrător.

Cele trei sarcini pe care se cuvine să le îndeplinească conducătorii și lucrătorii în cadrul celei de-a douăsprezecea responsabilități

I. Identificarea promptă și cu exactitate a diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări

A douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor include trei sarcini sau trei pași. Dacă urmați acești trei pași pentru a finaliza această lucrare înseamnă că respectați principiile acestei lucrări și că responsabilitățile acestei lucrări sunt îndeplinite. Care sunt aceste trei sarcini? (Prima este să identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii. A doua: Opriti-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile. A treia este să aveți părtășie despre adevăr pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.) Aceste trei sarcini sunt cerințele către conducători și lucrători în cadrul celei de-a douăsprezecea responsabilități. Pentru început, prima cerință față de conducători și lucrători este să identifice prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și viața bisericii. Este vorba de a identifica prompt și cu exactitate, nu de a răspunde anevoios și insensibil, nici să efectueze caracterizări oarbe și nesăbuite – caracterizările nechibzuite nu sunt acceptabile. Din cauza calibrului lor slab și a confuziei lor, unii conducători și lucrători îi emondează pe oameni și le țin prelegeri în mod necugetat cu privire la chestiuni triviale, făcând caracterizări arbitrare și definind orbește lucrurile fără a adera la principii. Acest mod de lucru contravine adevărilor-principii. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii din casa lui Dumnezeu trebuie, cel puțin, să fie capabili să discearnă diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri. Numai cu discernământ pot

identifica prompt și cu exactitate diversele probleme care apar în biserică. Care este prima cerință pentru a dobândi capacitatea de a discerne diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri? În primul rând, este necesar să înțelegem cerințele lui Dumnezeu pentru diferite tipuri de oameni, precum și modul în care Dumnezeu definește diversele persoane și diferitele stări pe care le dezvoltă. În plus, este important să disecăm modul în care apar diferite stări negative și care sunt cauzele lor. Mai mult de atât, trebuie să se înțeleagă impactul diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri asupra lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii. Care sunt bazele pentru îndeplinirea acestor condiții? Ce lucrare ar trebui să întreprindă în primul rând conducătorii și lucrătorii? Este acceptabilă situația în care conducătorii și lucrătorii sunt întotdeauna distanți, se comportă ca niște birocrați și nu interacționează cu frații și surorile, nu pricep diversele stări ale acestora, nu au un contact strâns cu diverse tipuri de oameni și le lipsește observarea în detaliu și înțelegerea profundă a acestora? Cu siguranță această situație este inacceptabilă! Unii conducători și lucrători se ascund adesea în camerele lor, folosind devoțiunea spirituală și scriind articole cu mărturii bazate pe experiență ca scuze pentru a ignora și a nu pricepe lucrarea bisericii. La prima vedere, se pare că lucrează la problemele bisericii în timp ce se ascund în camerele lor, dar, de fapt, ei s-au izolat deja de lucrarea bisericii și de aleșii lui Dumnezeu. Oare poate acest mod de a lucra să rezolve problemele care există în diferitele aspecte ale activității bisericii? Îi poate ajuta pe aleșii lui Dumnezeu să își facă bine îndatoririle? Atunci când se ascund în camerele lor pentru a scrie articole despre mărturii, experimentează cumva lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, această abordare este nepotrivită. Conform celei de-a douăsprezecea responsabilități, prima sarcină a conducătorilor și a lucrătorilor este să identifice cu promptitudine diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărilor-principii. Unii oameni întreabă: „Faptul că lucrătorii și conducătorii trebuie să fie profund implicați în viața bisericii este doar pentru ca ei să poată identifica prompt și cu exactitate oamenii, evenimentele și lucrurile care provoacă perturbări și tulburări?” Este corectă această înțelegere? (Nu.) Aceasta este o înțelegere denaturată. Conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă o atitudine și o abordare corecte față de lucrarea lor și trebuie, de asemenea, să pătrundă adânc în nivelul de bază. Numai în acest fel pot identifica și rezolva prompt și cu exactitate problemele. Dacă nu se afundă în nivelul de bază și nu trăiesc cu aleșii lui Dumnezeu, va fi foarte dificil să identifice toate problemele din lucrarea bisericii. Dacă pot rezolva doar câteva probleme după ce oamenii au făcut rapoarte și au căutat soluții, efectul acestei lucrări va fi foarte limitat. Cel mai eronat mod de lucru pentru conducători și lucrători este să se închidă în sine și să lucreze în spatele ușilor închise, la fel ca savanții antici care se dedicau în întregime studierii cărților înțelepților și nu acordau nicio atenție chestiunilor din afară. Această atitudine și acest stil de viață sunt inacceptabile în ce-i privește pe conducători și lucrători. Tu stai singur în cameră, ascultând predici, citind cuvintele lui Dumnezeu, scriind note de devoțiune spirituală și

predici, dar oare înseamnă dobândirea unor doctrine și cuvinte că înțelegi adevărul? Înseamnă că înțelegi situațiile reale și stările adevărate ale oamenilor expuși de adevăr? (Nu.) Așadar, deși o viață de devoțiune spirituală este esențială în lucrarea conducătorilor și a lucrătorilor, cel mai important lucru este să ai metode de lucru și un stil de viață corecte.

II. A-i opri și a-i restricționa prompt pe oamenii răi

A doua cerință către conducători și lucrători, subliniată în cea de-a douăsprezecea responsabilitate, este ca, atunci când identifică diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, să fie capabili să judece prompt și cu exactitate. Trebuie să discearnă în mod clar natura diverselor tipuri de oameni și evenimente și să înțeleagă modul în care acestea influențează viața bisericii, dacă amenință, tulbură sau sabotează stările, intrarea în viață și îndeplinirea datoriei aleșilor lui Dumnezeu și dacă afectează rezultatele îndeplinirii datoriei de către oameni – conducătorii și lucrătorii trebuie să judece și să evalueze cu promptitudine și exactitate aceste aspecte. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Dacă nu sunt suficient de inteligenți ca să facă asta și nu au calibrul potrivit, vor fi incapabili să facă lucrarea bisericii. În plus, conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă o reacție rapidă și discernământ față de diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri. De exemplu, atunci când apar dispute în biserică și se întâmplă diferite perturbări și tulburări, tu nu poți identifica problema și crezi că este nesemnificativă. Ca urmare, mulți oameni sunt afectați și nu își fac bine îndatoririle. Nu este un astfel de conducător sau lucrător amorțit și orb? (Ba da.) Aceasta este o problemă în ce-i privește pe conducători și lucrători. Ce ar trebui să faci atunci când descoperi că cineva perturbă și tulbură lucrarea bisericii? În primul rând, trebuie să stabilești gravitatea problemei, să evaluezi și să judeci esența acestor oameni și impactul și consecințele unor astfel de lucruri asupra lucrării și vieții bisericii. Care ar trebui să fie bazele pentru o astfel de judecată? Ar trebui să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr. Unii oameni spun: „Cum vă bazați pe cuvintele lui Dumnezeu? Mi se par vorbe goale.” De fapt, nu sunt vorbe goale. De ce spun asta? Când te confrunți cu astfel de lucruri, le vezi ori auzi despre ele, pur și simplu trebuie să le compari cu problemele expuse de cuvintele lui Dumnezeu. Uită-te la modul în care cuvintele lui Dumnezeu expun și disecă astfel de oameni și chestiuni și la cum caracterizează El aceste probleme, cum ar fi felul în care îi expune pe conducătorii falși și pe antihriști sau cum expune firile corupte ale diferiților oameni și așa mai departe. Apoi, compară și disecă aceste chestiuni în conformitate cu acele cuvinte și, prin părtășie cu frații și surorile și prin propriile observații, vei putea, în cele din urmă, să faci o evaluare și o caracterizare exacte ale oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care le vezi și să formulezi soluții corespunzătoare. Cum ar trebui să fie gestionați cei care sunt determinați să fie printre diverșii oameni care perturbă și tulbură? Nu numai că ar trebui să fie expuși și disecați pentru a-i ajuta pe oameni să îi discearnă, dar trebuie, de

asemenea, opriți și restricționați, iar cei care nu se îndreaptă în ciuda admonestărilor repetate ar trebui îndepărtați. Care sunt metodele și abordările specifice pentru oprirea și restricționarea lor? (Să-i emondăm și să-i avertizăm.) Este emondarea o metodă bună? (Da.) Expunerea acțiunilor lor, evidențierea celor mai grave probleme ale lor, disecarea esenței lor și avertizarea – nu sunt toate acestea metode care pot funcționa? Desigur, cel mai important lucru este să le citim cuvintele lui Dumnezeu și să le folosim ca bază pentru a-i convinge și a-i diseca. Dacă nu acceptă adevărul și refuză categoric să își recunoască greșelile, atunci sunt necesare măsuri mai severe. În primul rând, dați-le un avertisment, apoi folosiți decretele administrative ale bisericii pentru a-i restricționa, nepermițându-le să comită nechibzuit fărădelegi și să-i tulbure pe frați și pe surori. De asemenea, ar trebui să fie emondați și apoi supravegheați. Toate aceste metode sunt necesare pentru a se garanta că lucrarea bisericii este făcută bine și pentru a-i mântui pe oameni, îndrumându-i pe calea cea dreaptă. Cu siguranță că, dacă se folosesc aceste metode, se vor obține rezultate bune. În primul rând, folosiți adevărul pe care oamenii îl înțeleg pentru a-i convinge și a-i expune, disecându-le firea și esența, expunând natura acțiunilor lor și consecințele grave cauzate de acestea – acesta este minimul pe care oamenii îl pot face. Următorul pas este să îi disecăm și să îi discernem pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și să îi caracterizăm în consecință. Dacă ei ascultă sfatul, îl acceptă și se căiesc, aceasta ar fi, desigur, cea mai bună situație. Totuși, dacă nu îl acceptă și continuă să tulbure lucrarea bisericii, ce ar trebui făcut atunci? În acest caz, nu este nevoie să fiți politicoși. Casa lui Dumnezeu are decrete administrative, iar în acest moment, persoana trebuie oprită și restricționată în conformitate cu decretele administrative ale casei lui Dumnezeu. Dacă persoana este un credincios nou, cu o statură mică și care nu înțelege adevărul, poate fi ajutată cu dragoste; puteți avea părtășie despre adevăr pentru a o ajuta să se cunoască pe ea însăși. Pe cei care pot accepta adevărul și se căiesc nu este nevoie să îi opriți, să îi restricționați sau să îi emondați. Dacă nu acceptă adevărul, problema nu este că au o fundație superficială sau o statură mică și că nu înțeleg adevărul; este o problemă cu umanitatea lor. Pentru astfel de oameni, gestionarea administrativă și pedeapsa administrativă ar trebui folosite pentru a-i opri și restricționa. Efectul final obținut este respectarea lucrării bisericii și a ordinii normale a vieții bisericii, permițându-i acesteia să se desfășoare într-o manieră ordonată. Aceasta se numește îmbunătățirea lucrurilor și acesta este efectul pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să-l obțină în lucrarea lor. Numai prin obținerea acestui efect își îndeplinesc responsabilitatea. Dacă ei ignoră orice problemă care apare, doar răspunzând cu superficialitate prin câteva cuvinte și doctrine sau muștrându-i și emondându-i pe cei care perturbă și tulbură lucrarea bisericii într-un mod simplu, cu doar câteva cuvinte, poate acest lucru să rezolve problema? Nu numai că acest lucru nu reușește să rezolve problema, dar duce și la un haos mai mare în biserică – majoritatea oamenilor își pierd dorința de a-și face datoria și devin tulburați în diverse măsuri, afectându-le îndeplinirea îndatoririlor. Și-au îndeplinit astfel de conducători și lucrători

responsabilitatea? (Nu.) Acest lucru arată că acești conducători și lucrători nu sunt competenți în lucrarea lor.

III. Expunerea faptelor rele ale oamenilor răi, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ și să tragă învățăminte

A treia cerință din cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este ca, atunci când au de-a face cu perturbări și tulburări cauzate de oameni răi, conducătorii și lucrătorii să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu împreună cu aleșii Lui, pentru a reflecta asupra lor înșiși, a se cunoaște și a avea o transformare autentică. Ar trebui să fie capabili să-i călăuzească pe aleșii lui Dumnezeu să intre în adevărul-realitate, să se elibereze de firile corupte și să ajungă să-L urmeze pe Dumnezeu, să se supună Lui și să aducă mărturie despre Dumnezeu. Numai acest tip de lucrare se aliniază intențiilor lui Dumnezeu. Pe de-o parte, conducătorii și lucrătorii care lucrează în acest fel sunt capabili să rezolve probleme și să se echipeze cu adevărul în timp ce lucrează. În plus, având părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme, ei îi ajută pe frați și surori să înțeleagă adevărul, să știe cum să reflecteze asupra lor și să se cunoască pe ei înșiși, să se elibereze de firile corupte, să își facă bine îndatoririle, să știe cum să-i discearnă și să-i trateze pe oameni, să ajungă să-L urmeze pe Dumnezeu și să se supună Lui, să nu fie constrânși de alții și să fie capabili să rămână fermi în mărturia lor. Asta înseamnă îndeplinirea îndatoririlor de către conducători și lucrători; acesta este principiul pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să îl pună în practică pentru rezolvarea problemelor în timpul efectuării lucrării bisericii. Indiferent ce probleme apar în biserică, în primul rând, conducătorii și lucrătorii ar trebui să caute adevărul, să priceapă intențiile lui Dumnezeu și să caute împreună îndrumarea Lui. Apoi ar trebui să caute cuvinte relevante ale lui Dumnezeu pentru a rezolva diferitele probleme existente. În procesul de rezolvare a problemelor, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă mai multă părtășie cu frații și surorile despre cuvintele relevante ale lui Dumnezeu și să înțeleagă esența problemelor pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Ei ar trebui, de asemenea, să îi facă pe aleșii lui Dumnezeu să aibă părtășie despre propria înțelegere pentru discernerea acestor probleme. Odată ce majoritatea sunt capabili să aibă aceeași înțelegere și să ajungă la un consens, problemele devin mai ușor de rezolvat. În rezolvarea problemelor, evitați să povestiți întotdeauna, în mod repetat, evenimentele, să urmăriți detalii minore ori să învinuiți persoanele implicate în probleme. La început, nu vă concentrați asupra problemelor minore; în schimb, aveți în mod clar părtășie despre adevăr, deoarece acest lucru va dezvălui natura problemelor. Doar această abordare îi ajută pe aleșii lui Dumnezeu să învețe să discearnă problemele pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, să obțină discernământ de la oamenii, evenimentele și lucrurile care apar și să învețe lecții practice din acestea. De asemenea, le permite să compare cuvintele și doctrinele pe care le înțeleg de obicei cu viața reală, oferindu-le prilejul de a înțelege realmente adevărul. Nu asta ar trebui să facă toți conducătorii și

lucrătorii? A-i călăuzi pe aleșii lui Dumnezeu spre pătrunderea în adevărul-realitate implică în primul rând folosirea adevărului pentru a înlătura noțiunile și închipuirile aleșilor lui Dumnezeu și firile lor corupte. Această abordare dă cele mai bune rezultate. Cu cât conducătorii și lucrătorii sunt mai capabili să folosească adevărul pentru a rezolva probleme, cu atât mai ușor aleșii lui Dumnezeu pot înțelege adevărul. În acest fel, ei vor ști cum să practice și să aplice cuvântul lui Dumnezeu în viața reală. Dacă, adesea, conducătorii și lucrătorii îi călăuzesc pe aleșii lui Dumnezeu în rezolvarea problemelor reale, ei vor fi capabili să îi aducă pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate și, de asemenea, să integreze cuvântul lui Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Unii oameni spun: „Nu este această cerință către conducători și lucrători prea exigentă? Cum putem avea atât de multă înțelegere?” Poate că nu ați avut-o înainte, dar oare nu puteți învăța și practica pentru a obține acest rezultat? Acesta este modul în care lucrarea lui Dumnezeu îi pregătește pe conducători și lucrători și pe aleșii Săi să intre în adevărul-realitate. Dacă nu știi cum, poți învăța și practica. Indiferent ce probleme apar, trebuie să înveți să reflectezi asupra ta și să te cunoști pe tine însuși pe baza cuvintelor lui Dumnezeu; acesta este procesul de practicare. După ce practici de câteva ori și obții rezultate, vei avea o cale și vei ști cum să practici adevărul. Când Dumnezeu vine să lucreze, acesta este modul în care îi călăuzește pe oameni spre a învăța să intre în adevărul-realitate. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să comunice adesea cu frații și surorile, să înfrunte problemele împreună, să le rezolve împreună și să facă bine lucrarea bisericii. Cum ar trebui conducătorii bisericii să-i călăuzească pe aleșii lui Dumnezeu? Principalul mod este să-i călăuzească pe aceștia spre a identifica și rezolva problemele din viața reală, a practica și a experimenta cuvântul lui Dumnezeu în viața reală, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să fie nu numai capabili să practice adevărul, ci și să discearnă lucrurile negative și oamenii negativi – conducători falși, lucrători falși, oameni răi, neîncrezători și antihriști. Scopul discernerii diverșilor oameni este de a rezolva probleme. Numai prin rezolvarea completă a tulburărilor cauzate de oamenii răi și de antihriști, lucrarea bisericii poate progresa fără probleme, iar voia lui Dumnezeu poate fi îndeplinită în biserică. În același timp, abordarea oamenilor răi servește și ca un avertisment pentru a evita să faci greșeli sau să faci rău, permițându-ți să ajungi să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. În acest fel, nu numai că îți îndeplinești datoria și obții intrare în viață, dar și înțelegi adevărul și intri în adevărul-realitate. Nu înseamnă asta să prinzi doi iepuri dintr-o lovitură? Atunci când înțelegi adevărul și poți rezolva probleme, acest lucru dovedește că ai calibrul necesar pentru a fi conducător sau lucrător și că îndeplinești cerințele pentru a fi cultivat în casa lui Dumnezeu. Prin urmare, ar trebui să preiei conducerea și să îi îndrumi pe frați și surori să învețe să discearnă diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri din viața reală, să ajungă la înțelegerea adevărului, să știe cum să trateze toate tipurile de oameni care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, să știe cum să practice adevărul, să trateze diferite persoane în conformitate cu principiile și să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme. Aceasta este responsabilitatea ta. Practicând

În acest fel, intri în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Vei trage învățăminte, vei dobândi discernământ și vei înțelege intențiile lui Dumnezeu în fiecare problemă care îți iese în cale în viața reală, având principii de practică în modul în care gestionezi problemele, tratezi oamenii și îți îndeplinești îndatoririle. În felul acesta vei fi capabil să practici adevărul. Cerința lui Dumnezeu față de oameni este de a obține astfel de rezultate. Prin urmare, orice s-ar întâmpla, trebuie mereu să-ți înveți lecția și să dobândești discernământ; nu poți lăsa aceste lucruri să-ți scape și nici nu poți rata ocazia de a-ți învăța lecția și de a dobândi discernământ. Întrucât s-a întâmplat ceva, nu trebuie să abordăm acest lucru cu o atitudine negativă, de lamentare; în schimb, ar trebui să-l înfruntăm cu o atitudine pozitivă. Cum se face asta? Căutând adevărul pentru a rezolva problema. Toți oamenii au firi corupte, iar umanitatea lor poate fi fie bună, fie rea. Prin urmare, cum ar putea să nu apară probleme când oamenii se adună? Care ar trebui să fie atitudinea ta, având în vedere că Dumnezeu ți-a pregătit acest mediu, că ți-a arătat astfel de oameni, evenimente și lucruri în timp ce se întâmplă în jurul tău? Slavă lui Dumnezeu pentru că a expus aceste diverse probleme înaintea ta! El îți oferă șansa de a practica și a trage învățăminte și de a pătrunde în adevărul-realitate. În calitate de conducător sau lucrător ar trebui, de asemenea, să-L slăvești pe Dumnezeu pentru că ți-a dat o astfel de ocazie. Indiferent de problemele pe care le întâlnești, trebuie să-i călăuzești pe frați și surori să învețe să discearnă, să tragă învățăminte și să obțină informații alături de tine. În plus, trebuie să-i călăuzești să reflecteze împreună cu tine și să înțeleagă ce noțiuni și închipuiri au oamenii cu privire la problemă, ce opinii denaturate există, ce învățăminte au fost trase din confruntarea cu această problemă, ce noțiuni și puncte de vedere eronate au fost înlăturate și ce adevăruri au fost înțelese în cele din urmă. Acesta este modul în care cineva ar trebui să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, fără a omite vreo chestiune. Dacă ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu timp de mai mulți ani și ai rezolvat multe probleme, vei vedea că spusele lui Dumnezeu sunt toate adevărul și că pot cu siguranță să-i curețe pe oameni și să-i salveze de influența Satanei. Când oamenii vor înțelege și vor obține adevărul, vor vedea că spusele lui Dumnezeu au fost complet îndeplinite și realizate. Când vor fi capabili să pună în practică și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, aleșii lui Dumnezeu vor putea să le integreze în viața lor reală, să utilizeze cuvântul lui Dumnezeu în mod corect pentru a vedea oamenii și chestiunile, evaluând oamenii și tot ceea ce fac după cuvântul lui Dumnezeu, în loc să se bazeze pe ceea ce văd sau pe sentimentele lor și cu siguranță nu pe noțiuni și închipuiri. Odată ce au tras aceste învățăminte, devine mai ușor pentru ei să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu și pot trăi adesea în prezența Lui. În felul acesta, conducătorii și lucrătorii sunt pe deplin conform standardului în lucrarea lor, iar responsabilitățile lor sunt îndeplinite. Numai atunci când conducătorii și lucrătorii își fac temeinic lucrarea, aleșii lui Dumnezeu pot obține aceste câștiguri. Dacă, în multe dintre situațiile pe care le întâlnești, nu știi cum să îi călăuzești pe frați și surori să tragă învățăminte și nu poți discerne diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri, atunci ești

orb, o persoană confuză, amorțită și fără minte. Când te confrunți cu astfel de situații, nu numai că vei fi copleșit, nu vei ști cum să le gestionezi și vei fi incompetent pentru această lucrare, dar vei afecta și experiența fraților și surorilor cu privire la aceste tipuri de oameni, evenimente și lucruri. Dacă gestionezi lucrurile în mod necorespunzător, nu faci nicio lucrare, nu spui niciun lucru pentru a avea părtășie despre adevărul pe care ar trebui să îl spui și nu poți zice nimic benefic sau edificator pentru alții, atunci când mulți se vor confrunta cu aceste tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări, ei nu numai că nu vor reuși să accepte aceste chestiuni de la Dumnezeu, să le gestioneze într-un mod pozitiv și activ și să tragă învățăminte din ele, dar noțiunile și prudența lor față de Dumnezeu se vor agrava, la fel ca neîncrederea și suspiciunea lor față de El. Nu este aceasta consecința faptului că lucrătorii și conducătorii sunt lipsiți de adevărul-realitate și sunt incapabili să folosească adevărul pentru a rezolva probleme? Nu este acesta un semn că lucrătorii și conducătorii nu pot face lucrare reală? Nu ai făcut lucrarea bisericii în mod corespunzător, nu ai dus la capăt însărcinarea dată de Dumnezeu, nu ți-ai îndeplinit responsabilitățile de conducător și lucrător și nu i-ai scos pe frați și surori de sub controlul Satanei. Încă trăiesc în firi corupte și în ispitele Satanei. Nu-i așa că întârzii intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu? Le faci mult rău oamenilor! În calitate de conducător sau lucrător, ar trebui să accepți însărcinarea dată de Dumnezeu, să îi călăuzești pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu, să îi lași pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce și să bea cuvintele Lui pentru a ajunge la înțelegerea adevărului și pentru a-și face îndatoririle cu principii, sporindu-le astfel credința în Dumnezeu. Nu numai că nu ai reușit să practici în acest fel, dar nici nu ai restricționat sau înlăturat tulburările cauzate de oameni răi, provocând daune intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Deși cred în Dumnezeu de mulți ani, nu numai că nu au făcut progrese și nu au înțeles adevărul sau nu au dobândit cunoașterea lui Dumnezeu, dar chiar au început să aibă multe noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu, fără niciun fel de supunere reală. Nu cumva tot ceea ce ai făcut perturbă și tulbură de fapt lucrarea lui Dumnezeu? Nu numai că nu i-ai călăuzit pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate și nu i-ai protejat, dar ai permis ca ei să fie tulburați de oameni răi și induși în eroare și controlați de antihriști. Nu ai făcut lucruri care i-au rănit pe propriii oameni și i-au mulțumit pe dușmanii tăi? Nu cumva ești complice și instigator al răului? Ai lucrat atât de mult timp; cu toate acestea, nu numai că nu ai reușit să obții rezultate pozitive, dar chiar ai făcut ca distanța dintre frați, surori și Dumnezeu să fie din ce în ce mai mare și ai făcut în așa fel încât aleșii lui Dumnezeu să creadă în El ani de zile fără să înțeleagă adevărul sau fără să știe cum să discearnă perturbările și tulburările din partea oamenilor răi, ceea ce le-a afectat grav intrarea în viață. Care este problema aici? Nu înseamnă asta a face mult rău? Indiferent de lucrarea pe care o înfăptuiesc conducătorii și lucrătorii, dacă nu pot acționa conform cerințelor lui Dumnezeu și nu pot gestiona chestiunile și rezolva problemele conform adevărilor-principii, impactul lor se va extinde dincolo de ei sau doar de unii oameni. Acest lucru va avea un impact asupra lucrării bisericii, asupra intrării

în viață a tuturor aleșilor lui Dumnezeu din biserică, asupra rezultatelor aleșilor lui Dumnezeu care își îndeplinesc îndatoririle, asupra rezultatelor răspândirii Evangheliei Împărăției și chiar asupra posibilității mântuirii aleșilor lui Dumnezeu și aducerii lor în Împărăția lui Dumnezeu – toate acestea sunt aspecte pe care le-ar putea afecta. Unii oameni cred în Dumnezeu, dar urmează conducători falși și antihriști, ceea ce duce la distrugerea lor. Este la fel ca la oamenii din cercurile religioase care sunt induși în eroare și controlați de pastori și prezbiteri, rezultatul fiind că nu reușesc să-L întâmpine pe Dumnezeu la revenirea Sa și, în schimb, se prăbușesc în dezastre. Toate acestea sunt dovedit adevărate. Prin urmare, este extrem de benefic pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu să fii capabil să discerți conducătorii falși și antihriștii!

Cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor le cere să îndeplinească trei sarcini dintre cele mai importante. În primul rând, trebuie să identifice diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. În al doilea rând, după ce le-au discernut și caracterizat, trebuie să-i oprească și să-i restricționeze cu promptitudine pe oamenii răi; acesta este al doilea pas. În al treilea rând, în timp ce îi opresc și îi restricționează pe oamenii răi și îmbunătățesc lucrurile, trebuie să aibă frecvent părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu cu frații și surorile, pentru a expune faptele rele ale oamenilor răi, și să monitorizeze îndeaproape reacțiile fraților și surorilor și ceea ce înțeleg aceștia cu privire la această chestiune, corectând prompt orice opinii incorecte pe care le au. Desigur, dacă unii frați și surori care urmăresc adevărul au pătrundere, ei ar trebui încurajați să aibă mai multă părtășie. În plus, conducătorii și lucrătorii ar trebui să îi ajute și pe cei care sunt slabi sau de statură mică și să îi încurajeze să vorbească mai mult. Rezultatul urmărit este acela de a-i ajuta pe frați și surori să dobândească discernământ și să tragă învățăminte din evenimentele care au loc, învățând să discearnă oameni și chestiuni. Scopul discernerii oamenilor și chestiunilor este de a le permite să înțeleagă cu exactitate diverse tipuri de oameni și, conform adevărurilor-principii, să îi trateze folosind metodele corecte, trăgând și ei, la rândul lor, învățăminte. Ce învățăminte ar trebui să tragă? Ar trebui să observe care este atitudinea lui Dumnezeu față de acești oameni atunci când le disecă și le expune stările – cunoscând atitudinea lui Dumnezeu față de acești oameni, devine mai clar ce fel de persoană ar trebui să fie cineva și ce fel de cale să urmeze, nu-i așa? (Da.) Pe scurt, rezultatul final care trebuie obținut este ca aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă adevărul și să intre în realitate în medii adevărate, să fie capabili să își facă îndatoririle în mod normal și să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. În acest fel, îndeplinirea lucrării bisericii de către conducători și lucrători se va alinia la intențiile lui Dumnezeu. Judecând după cele trei etape ale îndeplinirii acestei lucrări, le este dificil conducătorilor și lucrătorilor să facă bine această lucrare? (Nu.) Dacă te bazezi pe bunătatea și calibrul uman, poate fi oarecum anevoios să faci bine această lucrare, deoarece nu vei obține rezultatul cerut de Dumnezeu și nu vei îndeplini adevăratele responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor. Poți face această lucrare bine dacă te

bazezi pe firile corupte ale omului? (Nu.) Vorbind mai exact, să te bazezi pe firi corupte pentru a face această treabă înseamnă să acționezi conform propriilor idei. Ce va rezulta din asta? (Asta va provoca haos în biserică.) Aceasta este una dintre consecințe: cu cât lucrați mai mult, cu atât lucrurile devin mai haotice. Ce este haosul? Care sunt stările specifice haosului? Se întâmplă atunci când, în timpul adunărilor, oamenii nu pot în mod normal să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu sau să aibă părtășie despre adevăr. Există întotdeauna oameni răi și neîncredători care provoacă tulburări sau există dispute constante, fiecare rămânând la propriile opinii și formând tabere și clii; fraților și surorilor le lipsește discernământul și sunt în impas, cei cu înțelegere spirituală și care iubesc adevărul sunt, de asemenea, tulburați, iar viața lor nu progresează. Într-o astfel de biserică, oamenii răi și neîncredătorii dețin complet puterea, iar Duhul Sfânt nu lucrează. Într-o astfel de biserică, indiferent ce se întâmplă, oamenii vorbesc toți deodată, exprimând tot felul de puncte de vedere, fără să se spună aproape deloc unele corecte. Biserica se împarte rapid în mai multe tabere, nu există unitate între oameni și nu există niciun semn al lucrării sau al călăuzirii Duhului Sfânt. Oamenii se păzesc unii de alții și se privesc cu suspiciune; două sau trei grupuri se luptă pentru putere și profit; fiecare își caută propriii susținători, îi atacă și îi exclude pe cei care nu sunt de acord și se pot comite tot felul de fapte rele. Aceasta este imaginea haosului. Cum se ajunge la această situație? Oare nu este din cauză că conducătorii și conducătorii nu sunt capabili să-și facă lucrarea? (Ba da.) Conducătorii și lucrătorii care lucrează conform propriilor idei provoacă aceste consecințe. Ce înseamnă să lucrezi conform propriilor idei? Înseamnă să nu înțelegi adevărul, să fii lipsit de principii și să acționezi orbește pe baza unor firi corupte, a unor noțiuni și închipuiri umane, ceea ce creează o stare și mai haotică în biserică. Unii oameni ar putea spune: „Cum pot exista oameni răi care provoacă tulburări în biserică? Nu știu cine are dreptate și cine greșește sau de partea cui să fiu.” Alții ar putea spune: „Biserica este împărțită în mai multe tabere. Cum ar trebui să trăim viața bisericească? Fiecare adunare este neproductivă și o pierdere de timp. Continuând să credem așa nu vom obține niciun rezultat.” Când o biserică devine atât de haotică încât aleșii lui Dumnezeu sunt incapabili să trăiască viața bisericii, aceasta este complet disprețuită și respinsă de Dumnezeu. Acest lucru arată clar că atât timp cât dețin puterea, oamenii răi și neîncredătorii vor distruge biserica. Biserica nu poate funcționa fără oameni buni și fără cei care practică adevărul în calitate de conducători și lucrători – fără ei, va fi imposibil să ținem lucrurile sub control! Dacă oamenii răi și neîncredătorii nu sunt restricționați, nu va exista viață bisericească, iar ordinea normală a bisericii va fi complet stricată, transformându-se într-o harababură. Acesta este rezultatul atunci când conducătorii și lucrătorii nu își fac bine munca. Dacă nu pot accepta adevărul, nu pot fi atenți la intențiile lui Dumnezeu sau nu se pot baza pe Dumnezeu, atunci conducătorii și lucrătorii nu vor putea face bine lucrarea bisericii. Nu vor putea rezolva nicio problemă care apare în biserică sau nicio dificultate cu care se confruntă aleșii lui Dumnezeu. Pot astfel de conducători și lucrători să producă rezultate

bune dacă dețin puterea? Ei nu pot decât să aducă haos în biserică – în cele din urmă, acesta este genul de situație care va apărea. Această biserică devine apoi pustie, un loc în care Satana deține puterea; ea se deteriorează și devine altceva. Dumnezeu nu va recunoaște această biserică, iar Duhul Sfânt nu va lucra în ea. O astfel de biserică este o biserică doar cu numele și ar trebui să fie închisă.

Disecarea manifestărilor conducătorilor falși cu privire la cea de-a douăsprezecea responsabilitate

I. Conducătorii falși au un calibru slab și nu sunt capabili să identifice problemele legate de perturbări și tulburări

Acestea sunt sarcinile pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească, așa cum este subliniat în cea de-a douăsprezecea responsabilitate; nu vom avea acum părtășie cu privire la mai multe exemple specifice. Tema părtășiei de astăzi este aceea de a expune manifestările specifice ale conducătorilor falși în timpul îndeplinirii acestor sarcini și de a identifica comportamentele care reflectă esența conducătorilor falși și pot fi folosite pentru a caracteriza o persoană ca atare. Acesta este subiectul principal al părtășiei de astăzi. În primul rând, cerința față de conducători și lucrători în această lucrare este să identifice prompt diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări în lucrarea lui Dumnezeu și în ordinea normală a bisericii. Identificarea promptă este un standard necesar în ce-i privește pe conducători și lucrători. De câte ori apare ceva, din momentul în care există cel mai mic indiciu că ceva nu este în regulă, cum ar fi semne că oamenii răi încep să uneltească sau că cineva arată că va provoca probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să simtă acest lucru și să fie atenți. Dacă sunt amorțiți și înceți la minte, va fi problematic. Mai ales în situațiile în care există oameni răi care provoacă tulburări, de îndată ce se ivește această problemă și nu este foarte clar ce anume intenționează să facă aceste persoane sau cum va evolua situația – adică atunci când conducătorii și lucrătorii nu pot încă să vadă clar această chestiune – ei nu ar trebui să acționeze orbește sau să alarmeze aceste persoane prematur, pentru a evita judecata greșită. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă să nu observe și să nu fie conștienți de situație. În schimb, înseamnă să aștepte și să observe cum evoluează lucrurile și care sunt intențiile, obiectivele și motivele acestor oameni. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă. Atunci când situația ajunge la un anumit nivel, iar acești oameni încep să-și verse negativitatea și să răspândească aberații, provocând tulburări aleșilor lui Dumnezeu, conducătorii și lucrătorii ar trebui să acționeze prompt. Ei ar trebui să ia atitudine fără ezitare pentru a expune, diseca și restricționa faptele rele ale acestor indivizi, ajutându-i pe alții să tragă învățăminte și să-i discearnă și să-i vadă pe oamenii răi așa cum sunt de fapt. Acesta este procesul de identificare promptă și cu exactitate a diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări – asta

Înseamnă ca lucrătorii și conducătorii să facă această lucrare. Scopul principal al acestei lucrări este de a identifica diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii și apoi de a le rezolva prompt. Asta este ceea ce pot realiza conducătorii și lucrătorii. Deci, care sunt manifestările conducătorilor falși în această lucrare? Cum putem să-i disecăm și să-i discernem pe conducătorii falși? În mod clar, conducătorii falși nu pot identifica prompt și cu exactitate tulburările cauzate lucrării bisericii de oamenii răi. Aceasta este cea mai evidentă problemă în ceea ce privește îndeplinirea lucrării bisericii de către conducătorii falși – ei nu au discernământ în ceea ce privește tulburările cauzate lucrării bisericii de oameni răi. De ce spunem că falșii conducători nu pot identifica probleme sau nu pot vedea esența problemelor așa cum e? Acțiunile unor oameni sunt în mod clar perturbări și tulburări ale lucrării bisericii, dar conducătorii falși nu pot discerne sau percepe problemele; sunt orbi. Unii oameni își varsă negativitatea, îi induc în eroare și îi tulbură pe alții în biserică. Alții formează tabere, implicându-se în secret în afaceri dubioase, adesea judecând anumite persoane pe la spate, iar alții se seduc reciproc și flirtează nepăsători între ei. Conducătorii falși se prefac că nu văd aceste lucruri; nu sunt deloc conștienți de gravitatea acestor probleme și de cât de mulți oameni vor fi afectați în urmărirea adevărului și îndeplinirea datoriei dacă aceste probleme rămân nerezolvate, precum și de consecințele pe care le vor aduce, așa că le ignoră. Atunci când unii oameni observă probleme și le raportează unui conducător fals, acesta poate spune: „Toți sunt frați și surori – cine nu dezvăluie o oarecare corupție? Cine nu are emoții și dorințe? Nu-i judecați sau condamnați pe alții cu ușurință!” Indiferent cât de absurd, ticălos sau contrar adevărului este ceva în biserică, acest lucru pur și simplu nu este văzut de conducătorii falși. Unii oameni, în timpul adunărilor, vorbesc mereu negativ, spunând lucruri de genul: „Ei tot spun că ziua lui Dumnezeu este aproape – când va veni de fapt?” Unii frați și surori sunt afectați de acest lucru, fără să știe, dar care este răspunsul conducătorului fals? El consideră că este o slăbiciune normală și nu reușește să vadă că este vorba de vărsarea negativității, inducerea în eroare și tulburarea celorlalți. Unii frați și surori sunt în mod clar afectați în îndeplinirea îndatoririlor lor. Ei nu mai vor să predice Evanghelia și nu se mai alătură adunărilor în mod pozitiv și din inițiativă. De fiecare dată când are loc o adunare, ei trebuie să fie chemați pentru a participa. Cu toate acestea, conducătorul fals nu vede acest lucru ca pe o problemă. El nu observă ce schimbări au loc între toți cei din biserică atunci când apare această problemă. Pur și simplu organizează mecanic adunările ca pe o chestiune de formalitate, nefiind conștient de ce se întâmplă în culise, de schimbările în stările oamenilor, de ce probleme au oamenii, de cine le-a cauzat, de cine sunt principalii vinovați, de la cine au pornit ele și de ce probleme anume trebuie rezolvate – el nu poate percepe nimic din toate acestea. Nu poate percepe aceste lucruri din cauza lipsei vederii? (Nu.) Din moment ce nu îi lipsește vederea, de ce atunci când în biserică apar perturbări și tulburări atât de grave și aberații evidente, nu reușește să le vadă sau să le identifice? În mod clar, acest conducător este orb și e lipsit de

înțelegere spirituală. Unii oameni spun: „Deși nu poate identifica aceste probleme, le poate citi oamenilor din cuvintele lui Dumnezeu în timpul adunărilor. Indiferent de ce înțeleg oamenii din lectura lui sau dacă acest lucru dă vreun rezultat, el citește cu perseverență cuvintele lui Dumnezeu. Fie doar și din acest motiv, el poate fi considerat un bun conducător.” Se concentrează doar asupra citirii cuvintelor lui Dumnezeu – dacă acest lucru nu duce la niciun rezultat, nu înseamnă că doar face totul mecanic? Dacă nu poate rezolva probleme, ce beneficii pot obține oamenii din adunări? Așadar, este acesta un conducător fals? (Da.) O manifestare a unui conducător fals atunci când efectuează această lucrare este orbirea. El este orb – indiferent cât de evidentă este problema chiar din fața lui sau care se întâmplă în preajma lui, nu o poate vedea sau identifica. La prima vedere, poate părea că prețuiește cuvintele lui Dumnezeu mai mult decât o persoană obișnuită, dar nu înțelege despre ce este vorba în cuvintele lui Dumnezeu, la ce persoane se referă sau ce situații abordează – nu poate face legătura dintre cuvintele lui Dumnezeu și viața reală. Așadar, care este înțelegerea despre care are părtășie? Se aliniază ea la adevăr? Poate să rezolve probleme reale? (Nu.) Atunci când predică, debitează retorică goală, ca și cum ar avea o mare înțelegere a adevărului, dar nu poate identifica tulburările evidente cauzate de oamenii răi din biserică, acționând în schimb de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Arată acest lucru că înțelege adevărul și are discernământ? Are el o înțelegere autentică a cuvintelor lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă poate citi în mod normal cuvintele lui Dumnezeu, de ce nu le poate folosi pentru a vedea și rezolva problemele? De ce mintea sa nu se deschide niciodată atunci când citește cuvintele lui Dumnezeu? De ce nu are o inimă pătrunzătoare atunci când citește cuvintele lui Dumnezeu? Care este cauza acestei probleme? De ce este orb? Care este cauza orbirii lui? (Este faptul că îi lipsește capacitatea de a înțelege cuvântul lui Dumnezeu și are un calibru extrem de slab.) Corect. Nu este vorba că ochii lui sunt orbi, ci că inima îi este oarbă. Ce înseamnă să ai o inimă oarbă? Înseamnă să ai un calibru extrem de slab și să nu ai capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent cât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu citește, le înțelege doar la un nivel superficial. Nu le poate corela cu diverse tipuri de oameni, evenimente, lucruri și situații care apar în biserică și nici nu poate trata, gestiona și rezolva diverse probleme în conformitate cu adevărurile-principii. Aceasta este cauza orbirii lui – are un calibru slab și nu este capabil de această lucrare. Prin urmare, indiferent cât de mult studiază cu sârguință și se antrenează cu rigurozitate și indiferent cât de mult muncesc pentru a compensa lipsa lor de capacitate, pot acești oameni să îndeplinească responsabilitățile de conducători și lucrători? Nu pot. Acești oameni sunt chiar jalnici. Indiferent cât de mult se echipează cu vorbe și doctrine, ei nu își pot îndeplini responsabilitățile de conducători și lucrători și nu pot duce la capăt această lucrare.

Tocmai am avut părtășie despre o manifestare a acestor conducători falși, și anume aceea de a nu putea vedea că acțiunile oamenilor răi și ale antihriștilor cauzează tulburări bisericii și nici de le putea vedea clar esența. Când se confruntă cu situații în

care oameni răi provoacă perturbări și tulburări, uneori pot observa un mic indiciu sau, pe baza experienței, senzațiilor sau intuiției lor, pot simți, pur și simplu, că ceva nu este în regulă, că expresia acestor persoane, privirea din ochii lor și cuvintele lor sunt oarecum anormale. Pot avea o senzație vagă, dar nu pot vedea clar multe lucruri și nu reușesc să identifice majoritatea problemelor. Care este motivul pentru care nu pot vedea clar esența problemelor? Acest lucru implică o altă problemă. Ei sunt atât de sânguincioși, stau în camerele lor toată ziua scriind predici, luând notițe despre devoțiunile lor spirituale, scriind despre ce au înțeles și despre experiențele lor cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, învățând imnuri, stabilind obiective privind numărul de dăți în care să se roage, cantitatea de cuvinte ale lui Dumnezeu pe care să le citească și câte predici să asculte în fiecare zi, precum și timpul necesar să scrie un articol de mărturie bazată pe experiență – ei îndeplinesc toate aceste sarcini, așa că oare de ce tot nu pot să vadă cum sunt lucrurile de fapt, atunci când au loc? Nu înțeleg adevărul. Pot doar să debiteze cuvinte și doctrine, dar nu pot rezolva probleme reale. Unii oameni spun întotdeauna cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe alții, iar conducătorii falși nu pot vedea clar asta. Deși uneori simt că ceva nu este în regulă, că ar putea exista o problemă, văzând că acei oameni nu par răi, ei totuși lasă problema să treacă într-un mod confuz. Nu sunt capabili să caute adevărurile-principii pentru a discerne astfel de probleme și, chiar dacă au citit cuvintele lui Dumnezeu care expun stările și esența unor astfel de oameni, nu știu cum să le coreleze cu aceste situații. Minte lor este confuză și nu pot vedea clar aceste lucruri. Când vor să caute, nu știu cum să spună acest lucru pe înțeles. Vorbesc mult timp fără să explice esența problemei și fără să descrie în mod clar cum sunt manifestările generale ale unor astfel de oameni, cum este umanitatea lor, ceea ce urmăresc, îndeplinirea îndatoririlor și hotărârea lor de a se consuma pentru Dumnezeu sau cum este atitudinea lor față de adevăr și dacă sunt oameni care îl acceptă. Acești conducători falși nu pot vedea sau explica în mod clar aceste chestiuni. Chiar dacă simt că există o problemă, ei pălăvrăgesc, spunând o mulțime de lucruri, fără a-și clarifica punctul de vedere. Cei care îi ascultă trebuie să fie capabili să discearnă, să extragă punctele-cheie și să le analizeze cuvintele pentru a cunoaște întrebările pe care le pun, starea generală a persoanei pe care o descriu și, în cele din urmă, să caracterizeze esența acelei persoane – dacă este rea sau bună, dacă urmărește adevărul sau este un simplu muncitor. Atunci când îi ceri unui conducător fals să descrie o problemă sau să pună o întrebare, el nu poate descrie niciodată clar cauza și esența sau miezul problemei. Pe scurt, conducătorii falși nu au o atitudine anume față de problemele pe care nu le pot vedea clar, iar în ce privește chestiunile în care reușesc să observe unele indicii, tot nu pot vedea esența reală a acestor probleme. Nu pot vedea clar nici atunci când unii oameni varsă negativitate și răspândesc noțiuni, cauzând un impact negativ asupra vieții bisericii. Nu pot vedea clar și nici nu pot caracteriza esența unei probleme la suprafață sau în stadiul său inițial. Desigur, să vezi clar esența unei probleme nu este o chestiune simplă. Cel mai important lucru în lucrarea bisericii este

să vezi clar esența diverșilor oameni pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Cei care înțeleg adevărul pot realiza acest lucru, dar conducătorii și lucrătorii falși nu pot. Când văd antihriști care perturbă lucrarea bisericii, nu pot să vadă clar esența problemei și chiar le iau apărarea, spunând: „Ei doar dezvăluie unele firi corupte și sunt puțin aroganți, încăpățânați și arbitrari. Reușesc, totuși, să îndure greutăți făcându-și îndatoririle. Așa că nu ar trebui să îi judecăm și să îi condamnăm; nu ar trebui să facem mare caz din asta.” Alții întreabă: „Dacă pot îndura greutăți în timp ce își fac îndatoririle, sunt ei oameni care urmăresc adevărul? În spatele ușilor închise, i-au instigat pe alții, i-au indus în eroare sau i-au atras de partea lor? S-au exaltat și au mărturisit pentru ei înșiși?” Conducătorii falși nu pot să vadă clar aceste chestiuni. Există chiar unii oameni care, sub pretextul „mărturie pentru Dumnezeu”, Îl defăimează și Îl blasfemiază intenționat pe Dumnezeu și răspândesc în mod deliberat zvonuri nefondate în timp ce disecă și vorbesc despre cunoașterea propriilor noțiuni despre El. După ce îi aud făcând acest lucru, conducătorii falși pot simți că ceea ce au spus sună puțin deplasat, dar nu pot vedea clar gravitatea problemei și cu atât mai puțin impactul negativ și consecințele grave pe care le aduc aceste cuvinte. Prin urmare, diversele perturbări și tulburări care apar chiar sub ochii conducătorilor falși fie trec complet neobservate de aceștia, fie, dacă le observă, nu știu cum să le caracterizeze sau cum să coreleze cuvintele lui Dumnezeu cu aceste situații. Aceste chestiuni foarte clare devin o confuzie totală pentru ei. Conducătorii falși sunt niște netoți. În biserică, ei nu pot discerne care oameni urmăresc adevărul și care sunt adevărați credincioși ce pot accepta adevărul. Nu pot discerne care oameni nu urmăresc adevărul, dar sunt totuși capabili să muncească și sunt dispuși, în mare parte, să plătească un preț și să acționeze conform principiilor, sunt relativ ascultători și supuși, chiar dacă uneori spun unele cuvinte negative. De asemenea, nu pot discerne care oameni joacă exclusiv roluri negative, varsă negativitate și îi judecă pe alții și au întotdeauna noțiuni despre toate rânduielile de lucru din casa lui Dumnezeu și despre regulile și cerințele referitoare la toate elementele lucrării din casa Lui, adoptând o atitudine mai degrabă de împotrivire decât de acceptare și fiind deosebit de ireverențioși față de aceste lucruri, ajungând chiar să le judece. Pe scurt, conducătorii falși nu pot vedea clar niciun tip de oameni. Mai rău, în biserică, există unii oameni care răspândesc frecvent noțiuni, varsă negativitate și nici măcar nu citesc cuvintele lui Dumnezeu în timpul adunărilor. Aceștia formează mereu clici, devenind invidioși și implicându-se în conflicte. Unii oameni își doresc mereu să fie conducători, să trăiască de pe urma bisericii și să pună mâna pe proprietatea casei lui Dumnezeu. Există și unii oameni care par să aibă un comportament bun la prima vedere, dar care nu joacă niciun rol pozitiv în îndatoririle lor. Conducătorii falși nu pot vedea clar aceste caractere negative și nu le pot categorisi. Nu pot vedea exact ce cale urmează acești oameni, care este esența lor și dacă sunt oameni care acceptă adevărul. Nu este aceasta o problemă cu calibrul conducătorilor falși? Aceștia au un calibru extrem de slab. Tot ceea ce fac este o harababură totală și orice lucrare pe care o întreprind sfârșește într-o dezordine completă.

Când cumpără obiecte pentru casa lui Dumnezeu, unii oameni cheltuiesc fără principii ofrande, achiziționând lucruri la întâmplare, fără să obțină permisiunea. Văzând acest lucru, conducătorii falși chiar spun: „Deși au cheltuit ceva mai mulți bani, intențiile lor au fost bune. Atunci când facem cumpărături pentru casa lui Dumnezeu, ar trebui să cumpărăm cele mai bune lucruri; nu este o risipă de bani. Nu așa ar trebui folosite ofrandele?” Există principii în cuvintele lor? (Nu.) Așadar, ce fel de cuvinte sunt acestea? Nu sunt ele confuze? Cuvintele lipsite de principii sunt cuvinte confuze, la fel ca și cele fără temei. Unii oameni rostesc frecvent cuvinte și doctrine în timpul vieții bisericești; ei sunt deosebit de elocvenți și vorbesc într-un mod structurat care sună destul de organizat, posedând abilități oratorice excelente. Ce spun conducătorii falși despre astfel de oameni? „Viața bisericii noastre se bazează în întregime pe cutare și cutare. Ei sunt cei mai elocvenți și au cea mai bună înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu. Fără aceștia, viața bisericii noastre ar fi incredibil de seacă și neinteresantă.” Nu au habar că acești oameni rostesc doar cuvinte și doctrine. Oricât de mult i-ar asculta cineva, nu va obține nicio edificare, nu va înțelege adevărul și nu va ști cum să-l coreleze cu el însuși pentru a-și înțelege propria stare și a-și rezolva problemele. Fiind măguliți și instigați de către conducătorii falși, li se oferă spațiu pentru a se desfășura tuturor oamenilor care spun cuvinte și doctrine, celor cărora le place să fie în centrul atenției și chiar celor care, în discursurile lor, deviază adesea de la subiect, vorbind la fiecare adunare despre teme extravagante, fără sens și variate. Conducătorii falși sunt incapabili să îi discearnă și chiar îi consideră oameni talentați, măgulindu-i astfel: „Vorbiți atât de bine; de ce nu scrieți articole despre mărturii bazate pe experiență? Ce păcat că nu o faceți!” În biserică, acei studenți universitari, profesori și intelectuali sunt considerați comori de către conducătorii falși. Ei spun: „Acești intelectuali și profesori sunt persoane talentate. Au o vastă experiență și au un renume în societate. Dacă devin conducători și lucrători în biserică, se va putea face mai multă lucrare, iar aleșii lui Dumnezeu vor putea beneficia și câștiga mai mult. În viitor, lucrarea bisericii se va baza în întregime pe ei. Cu acești intelectuali la conducere, credința în Dumnezeu ne va aduce, cu siguranță, binecuvântări.” Prin urmare, în bisericile în care există conducători falși, cei care dețin un statut în societate, care au vaste cunoștințe, care sunt elocvenți, care vorbesc fără sens despre cuvinte și doctrine, cei care au un anumit prestigiu și așa mai departe – toți acești oameni care nu au niciun fel de adevăr-realitate – au funcții dominante în biserică și sunt tratați de conducătorii falși ca fiind forțele principale și chiar așa-numiții „stâlpi” ai bisericii. Când se întâmplă ceva în biserică, conducătorii falși spun: „Du-te și întreabă-l pe cutare! A fost directorul executiv al unei companii” sau „Du-te și întreabă-o pe cutare! A fost profesoară la acea universitate” sau „Du-te și întreabă-l pe cutare! A fost avocatul de top al unei firme de avocatură.” Conducătorii falși îi tratează pe acești oameni ca „stâlpi” și „forțe principale” ale bisericii. Poate viața bisericii să fie bună în astfel de circumstanțe? (Nu.) Așadar, care este rezultatul? Aceste așa-zise „forțe principale” și „stâlpi” se luptă în secret sau chiar fățiș pentru statut, formează clici și răspândesc

frecvent noțiuni și diseminează zvonuri nefondate. Frații și surorile din biserică, care sunt credincioși adevărați, iubesc adevărul, îl pot accepta și au o înțelegere pură a acestuia sunt adesea excluși și suprimați de ei. Aceste așa-zise „figuri sociale” distinse, fie că își fac îndatoririle sau întreprind vreo lucrare, nu dau dovadă de loialitate și nu acționează niciodată conform adevărilor-principii – ei urmează în întregime căile societății non-credincioase. Astfel, într-o asemenea biserică, cei care urmăresc sincer adevărul, au o înțelegere pură și o oarecare umanitate și simț al dreptății, nu au nici spațiu să se exprime, nici dreptul de a vorbi și, cu siguranță, nu au dreptul de a lua decizii. Indiferent de ceea ce se întâmplă în biserică, deciziile finale sunt întotdeauna luate de acest grup de așa-numiți „membri-cheie”. Conducătorii falși îi idolatrizează și cred orbește în acești oameni, așa că, în cele din urmă, se bazează pe ei pentru soluții ori de câte ori se întâmplă ceva. Ar fi un lucru bun dacă acești oameni ar urmări adevărul și ar acționa în conformitate cu adevărilor-principii. Totuși, cei mai mulți dintre aceștia nu urmăresc adevărul. Ei au anumite cunoștințe și o educație, statut social și, pe deasupra, o umanitate înșelătoare și perfidă, au vorba mieroasă și sunt experți în a-i induce în eroare pe alții. Aceasta este exact natura-esență a antihriștilor. Care este rezultatul faptului că falșii conducători se bazează pe acești oameni? Lucrarea bisericii și ordinea vieții bisericești sunt complet date peste cap, iar intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu este distrusă, ceea ce duce la pierderea totală a mărturiei bisericii. Unii conducători falși speră să aibă în biserică un om important care înțelege politica și evenimentele curente, gândindu-se: „Dacă ar exista o astfel de persoană care să extindă anvergura bisericii, să îi întărească influența și să îi îmbunătățească reputația, lucrarea de răspândire a Evangheliei ar avea speranță. Acesta ar fi cu adevărat un motiv de sărbătoare!” În bisericile controlate de conducători falși, în timpul vieții bisericești, unii oameni vorbesc pe larg despre politică, evenimente curente, situația internațională și afaceri interne; discută despre viața privată a personalităților politice de rang înalt și chiar analizează clar și logic conspirațiile și planurile evidente ale acestora. Conducătorii falși, plini de invidie, spun: „În sfârșit, biserica noastră are o persoană influentă care să ne ajute să salvăm aparențele! Întotdeauna mă simțeam descurajat, frustrat și nu puteam să țin capul sus, pentru că biserica noastră nu avea o astfel de persoană influentă. Dar acum avem o asemenea persoană în biserica noastră. Așadar, ar trebui să lăsăm această persoană să facă ce vrea, să spună ce dorește și să-i oferim libertate. Casa lui Dumnezeu nu practică libertatea și drepturile omului? Nu pune Epoca Împărăției accentul pe drepturile omului?” Conducătorii falși îi tratează pe cei cărora le place să vorbească despre politică și să comenteze despre oameni faimoși, care adesea le țin oamenilor discursuri lungi despre idei pompoase, dar lipsite de substanță, ca pe niște comori rare și doresc să îi cultive pentru a deveni stâlpii și pilonii bisericii. Astfel, îi încurajează și îi laudă frecvent, temându-se că, dacă aceștia devin negativi, lucrarea bisericii va avea de suferit. Pe scurt, acești conducători falși sunt amorțiți și orbi. Ei nu pot identifica prompt diverșii oameni care perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Chiar

dacă îi identifică, nu pot vedea clar esența oamenilor răi. Nici măcar nu-i pot vedea clar pe oamenii evident răi, care intră în categoria antihriștilor, cum ar fi cei care formează clici și întemeiază împărății independente. Când văd că antihriștii formează clici, se împăunează și își exercită imensa putere pe care o dețin după bunul plac, cum îi evaluează conducătorii falși? „Această persoană este extraordinară, este cu adevărat remarcabilă! Nu am observat acest talent înainte; e mult mai bună decât mine, chiar mă face să îmi fie rușine. Uitați-vă la abilitățile ei – e capabilă să-și asume lucruri și să renunțe la altele, să vorbească elegant și să se țină de cuvânt; eu, în schimb, nu sunt bun de nimic; sunt ca o fetiță timorată.” Îi admiră foarte mult pe antihriști, se închină în fața lor și devin de bunăvoie adepții lor. O caracteristică a acestei manifestări a conducătorilor falși este orbirea, iar o alta este amorțeala. În general, esența acestei probleme a conducătorilor falși este calibrul slab.

Oamenii au ochi pentru a putea vedea lucruri. După ce o persoană vede ceva, mintea sa va reacționa și judeca, iar apoi după ce va judeca, va formula un punct de vedere și va dobândi o cale de a practica. Acest lucru dovedește că nu este oarbă – indiferent ce vede, are o reacție normală și știe cum să facă față și să gestioneze situația. Aceasta este o persoană cu o gândire normală. La oameni există un proces de reacție la ceea ce văd; vor reflecta și se vor gândi la acel lucru într-o măsură mai mare sau mai mică. Odată ce li se conturează gândurile, o imagine a acelui lucru se formează treptat în mintea lor, iar ei își dezvoltă propriile puncte de vedere, atitudini și abordări. Așadar care este condiția prealabilă pentru a produce aceste lucruri? Ochii unei persoane trebuie să poată să vadă lucrurile, apoi să transfere informațiile colectate către creier și minte pentru analiză. Dacă o persoană poate vedea lucrurile cu ochii săi, atunci nu este oarbă și poate gândi și reflecta, poate avea conștientizare, atitudini și puncte de vedere și, în cele din urmă, poate trage concluzii corecte. Desigur, pentru a ajunge la aceste concluzii e nevoie de timp. Ce înseamnă să ai conștientizare, puncte de vedere și atitudini înainte de a ajunge la aceste concluzii? Înseamnă că mintea unei persoane este activă, nu amorțită, ceea ce dovedește că această persoană este vie, nu moartă. Conducătorii falși au un calibru slab. În ce fel este slab? Conducătorilor falși le lipsesc ambele calități. Deși au ochii deschiși, nu pot vedea lucrurile care se întâmplă sau se desfășoară, ceea ce înseamnă orbire. În plus, atunci când văd lucruri, mintea lor nu are nicio reacție, ei nu își formează niciun punct de vedere sau gând și nu au mijloacele sau căile corecte de a judeca și de a trage, astfel, concluzii. Aceasta este amorțeală spirituală. Oamenii amorțiți spiritual nu pot discerne nimic, nu pot face evaluări corecte sau emite judecăți precise și, în cele din urmă, nu pot trage concluzii corecte și nu știu cum să abordeze, să gestioneze sau să rezolve situațiile cu care se confruntă. Asta înseamnă să fii amorțit și îngust la minte. Atunci când o persoană este amorțită și obtuză spiritual până într-acolo încât nu reacționează deloc atunci când se întâmplă ceva, înseamnă că este moartă – aceasta este o descriere exactă a problemei. Să lăsăm deoparte pentru moment întrebarea dacă falșii conducători sunt într-adevăr morți și să

spunem doar că au un calibru slab. Cât de slab? Nu contează cât de important este un eveniment, ei nu îl pot vedea și chiar dacă îl văd, nu o pot face clar. De exemplu, indiferent de cât timp lucrează, conducătorii falși nu pot trage concluzii cu privire la esența unei chestiuni, cum să o clasifice, cum să o caracterizeze sau care este baza caracterizării; nu știu cum să evalueze aceste lucruri și nu au standarde sau principii pentru a le evalua. Sunt oameni confuzi cărora le lipsește înțelegerea spirituală. Aceasta este manifestarea primară a conducătorilor falși în prima sarcină. Sunt orbi, netoți, nesăbuiți și amorțiți, dar totuși vor să fie conducători. Nu cumva acest lucru întârzie lucrurile? Nu este această situație foarte problematică? Dacă cineva nu a mai slujit niciodată în calitate de conducător și dacă se confruntă cu o situație pentru prima dată, iar acest lucru nu este menționat în cuvintele lui Dumnezeu, iar oamenii nu au auzit de el – cu alte cuvinte, dacă nu are experiență sau cunoștințe despre acest lucru – în astfel de circumstanțe, va dura ceva timp până când persoana respectivă își va dezvolta o înțelegere, atitudini și puncte de vedere corecte. Dar de ce se spune despre conducătorii falși că sunt amorțiți și orbi? Pentru că, deși am rostit atât de multe cuvinte, indiferent cât de mult expun și disec lucrurile sau câte exemple dau, conducătorii falși doar ajung să cunoască chestiunile respective după ce au auzit cuvintele Mele, dar nu înțeleg adevărurile-principii din ele. În plus, cu cât vorbesc mai mult, cu atât devin mai confuzi. Ei spun: „Cine poate să țină minte atât de multe chestiuni, cuvinte, povești și să le coreleze cu viața reală? Nu spune atât de multe, mi-e cam greu să asimilez și să înțeleg totul! Spune-mi doar cum să tratez această persoană: ar trebui să fie exclusă sau păstrată?” Asta nu este amorțeală? Este o amorțeală extremă! De fapt, a spune că sunt amorțiți înseamnă a le acorda o oarecare indulgență, deoarece aceste persoane ar putea fi tinere, posibil needucate ori foarte în vârstă și puțin confuze – dacă spunem lucrurile astfel le menajăm mândria. Dar, de fapt, este vorba despre un calibru slab și o lipsă a capacității de a înțelege adevărul. Această explicație clarifică lucrurile.

Dacă în biserică apar perturbări și tulburări grave, iar conducătorii falși nu pot vedea clar esența acestor probleme, sunt ei competenți pentru lucrarea de conducere? Pot frații și surorile să fie protejați sub conducerea lor? Pot fi protejate și menținute lucrarea bisericii, mediul în care frații și surorile își fac îndatoririle și ordinea normală a vieții bisericii? Acestea sunt lucrurile de bază pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le realizeze. Pot conducătorii falși să le realizeze? Nu, nu pot. Ei nu pot nici măcar să identifice sau să vadă clar oamenii, evenimentele și lucrurile care provoacă perturbări și tulburări, deci cum ar putea să treacă la următorii pași ai lucrării lor? Nici măcar nu pot să discearnă lucrurile elementare, cum ar fi ce este o persoană bună, ce este una rea, ce este o persoană înșelătoare sau ce este un ipocrit – cum ar putea ei să se ocupe de lucrarea bisericii? Sunt incapabili să facă acest lucru. Nu este vorba de faptul că în mod deliberat nu fac lucrare reală sau că sunt leneși și se complac în beneficiile statutului; pur și simplu au un calibru slab și sunt incapabili să își facă treaba. Aceasta este esența problemei. Oamenii cu un calibru foarte slab pot doar să debiteze cuvinte și doctrine și

să adere la reglementări; în timpul adunărilor, ei pot doar să-i convingă și să-i îndemne pe ceilalți, spunând lucruri de genul: „Credeți în Dumnezeu așa cum trebuie! Cum vă puteți complăce în confortul trupesc într-un moment ca acesta? Cum puteți încă să râvniți la bani și la lucruri lumești? Cu siguranță, Dumnezeu este atât de îndurerat!” Ei nu pot ține decât predici de acest tip. Atunci când apar diferite fapte rele, cum ar fi perturbările, tulburările și vărsarea negativității, ei nu le pot vedea sau identifica. Frații și surorile își doresc să trăiască o viață bisericească normală și să aibă un mediu adecvat pentru a-și îndeplini îndatoririle, dar nu pot face acest lucru. Conducătorii falși nu pot rezolva aceste probleme, așadar ce rost au ei? Frații și surorile își doresc să trăiască viața bisericească, să înțeleagă adevărul și să-și înlăture dificultățile și stările negative. Speră cu nerăbdare ca atât conducătorii, cât și lucrătorii să poată avea părtaşie despre adevăr în mod clar și aprofundat pentru a rezolva aceste probleme reale. Dacă într-o biserică se află la putere conducători falși, pot fi rezolvate aceste probleme reale? Conducătorii falși nu înțeleg inima aleșilor lui Dumnezeu și nici nu le pot vedea dificultățile. În schimb, ei continuă să spună cuvinte și doctrine și să pălăvrăgească despre idei pompoase, dar lipsite de substanță, ceea ce provoacă o mare dezamăgire aleșilor lui Dumnezeu. Cine ar mai dori să participe în mod regulat la adunări? Pot conducătorii falși să fie atenți la intențiile lui Dumnezeu și să îi înlăture din biserică, conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu, pe acei oameni răi, neîncredători, oportuniști și promiscui, care sunt ticăloși și iubesc lucrurile lumești, împiedicându-i să interfereze cu aleșii lui Dumnezeu și să îi deranjeze, permițându-le acestora din urmă să trăiască o viață bisericească normală? Pot conducătorii falși să realizeze acest lucru? Nu. Când cineva are o astfel de cerință, ce spun conducătorii falși? „Ești atât de pretențios! Crezi că ești singurul care Îl iubește pe Dumnezeu și vrea să fie loial în îndeplinirea unei datorii? Cine nu vrea asta? Și ei cred în Dumnezeu și sunt aleși de Dumnezeu. Deși au unele probleme, ar trebui să-i tratăm corect. Nu găsi mereu defecte la alții! Profită de ocazie pentru a reflecta asupra ta și a te cunoaște mai bine! Trebuie să înveți să fii tolerant și răbdător.” Conducătorii falși sunt confuzi și orbi și nu au principii în ceea ce privește modul în care tratează diferite tipuri de oameni. Ei nu-i pot vedea pe cei care ar trebui restricționați sau îndepărtați așa cum sunt de fapt, în schimb trec cu vederea faptul că acești oameni fac tot ce vor și se comportă ca niște tirani în biserică, oferindu-le mult spațiu de manevră, ceea ce provoacă harababură în biserică, până într-acolo încât nivelul de diversitate din unele biserici poate fi descris cu o singură expresie: o adunare pestriță. În aceste biserici sunt amestecați oameni răi, neîncredători, promiscui, tirani locali și chiar unii care ar trăda biserica, frații și surorile în fața celui mai mic pericol. Conducătorii falși nu-i pot vedea pe acești oameni așa cum sunt, nu îi gestionează, nici nu se ocupă de ei. Prin urmare, sub conducerea unor astfel de conducători falși orbi și amortiți, aleșii lui Dumnezeu nu pot fi protejați, iar lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții acesteia nu pot fi, în niciun caz, menținute. Cum pot să înțeleagă și să obțină adevărul cei care-l iubesc și sunt dispuși să-l accepte într-o

astfel de viață bisericească pestriță? Nu vor simți acei oameni durere în inimă? Dacă un conducător de biserică nu poate menține în mod corespunzător lucrarea bisericii, ordinea normală a vieții acesteia sau medii în care frații și surorile să își îndeplinească îndatoririle sau să garanteze siguranța acestor lucruri, atunci, fără îndoială, acesta este un conducător fals. De ce i se dă titlul de conducător fals? Pentru că este orb și amortit, ceea ce duce la repetate perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, cauzate de oameni răi; în plus, chiar și atunci când acest lucru a avut deja consecințe, tot nu poate gestiona și rezolva problemele cu promptitudine și exactitate și nici nu poate menține în mod corespunzător lucrarea bisericii și viața bisericească a fraților și surorilor. Să o spun mai blând, astfel de lideri nu sunt competenți în lucrarea lor; mai precis, eșuează grav în responsabilitățile lor. Deși slujesc drept conducători, aceștia protejează interesele oamenilor răi și interesele slujitorilor Satanei, fără să țină cont de lucrarea bisericii și de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Îi protejează și-i tolerează pe acei oameni răi care perturbă și tulbură viața bisericii, cu prețul vătămării fraților și surorilor. Deși, judecând după calibrul și manifestările lor, ei au doar un calibru slab și sunt incompetenți în lucrarea lor și nu pot fi caracterizați drept antihriști, consecințele acțiunilor lor asupra lucrării bisericii sunt grave. Natura acțiunilor lor este aceeași cu cea a antihriștilor care își întemeiază împărății independente și îi suprimă pe frați și surori. Ambii îi protejează și se fac că nu-i văd pe oamenii răi și le permit slujitorilor Satanei să acționeze după bunul plac în biserică. Doar că falșii conducători nu fac rău în mod fățiș și sfidător și nu tulbură lucrarea bisericii, așa cum fac antihriștii. Ei nu-i atrag intenționat pe oameni de partea lor și nu îi fac să asculte de ei, dar rezultatul final este același cu cel al antihriștilor care întemeiază împărății independente. Ambele situații au ca rezultat faptul că le fac rău fraților și surorilor care iubesc adevărul și își realizează cu sinceritate îndatoririle și îi distrug, nelăsându-le nicio cale de a trăi. Într-un asemenea mediu și viață bisericească, este foarte greu ca frații și surorile care își fac cu sinceritate îndatoririle să progreseze în viață și să își facă îndatoririle normal. În mod firesc, lucrarea de răspândire a Evangheliei și diferitele elemente ale lucrării bisericii sunt, de asemenea, extrem de îngreunate și nu pot evolua normal. Aceasta este prima manifestare a conducătorilor falși pe care o disecăm în legătură cu cea de-a douăsprezecea responsabilitate – faptul că nu observă și nu sunt capabili să vadă clar oamenii, evenimentele și lucrurile care apar în jurul lor. Această manifestare este suficientă pentru a caracteriza asemenea oameni ca fiind conducători falși.

II. Conducătorii falși nu gestionează oamenii care perturbă și tulbură lucrarea bisericii în conformitate cu principiile

În ceea ce privește a doua sarcină prevăzută în a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, vom expune și vom diseca manifestările conducătorilor falși. A doua sarcină este ca toți conducătorii și lucrătorii să folosească adevărurile-principii pentru a rezolva problemele cu promptitudine, odată ce acestea sunt identificate. Totuși,

conducătorii falși sunt și incompetenți în această sarcină. Prin urmare, a doua manifestare a conducătorilor falși pe care o vom diseca este că ei nu cunosc principiile pentru gestionarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a vieții bisericii. Când participă la viața bisericii, conducătorii falși mănâncă, beau cuvintele lui Dumnezeu și le citesc prin rugăciune, dar nu înțeleg niciodată ce înseamnă acestea, nu pătrund niciodată principiile din tot ceea ce spune Dumnezeu și nu cunosc principiile și standardele pe care le cere Dumnezeu pentru diferite chestiuni. Acest lucru dovedește și mai mult că falșii conducători nu au capacitatea de a înțelege adevărul și au un calibru extrem de slab. Unii oameni spun: „Cum puteți spune că au un calibru slab? Gătesc foarte bine, se îmbracă elegant și vorbesc plăcut când interacționează cu ceilalți; tuturor le place să îi asculte.” Poate aspectul unei persoane să-i reprezinte esența? Faptul că sunt capabili să facă bine unele lucruri exterioare înseamnă că au un calibru bun? Pentru a evalua, măsura și caracteriza ceva, trebuie să existe întotdeauna un standard precis. Standardul pentru evaluarea calibrului unei persoane este dacă înțelegerea sa cu privire la cuvintele lui Dumnezeu este pură. Afirmatia că acești oameni au un calibru slab se referă în principal la lipsa lor de capacitate de a înțelege adevărul. Evaluăm calibrul unei persoane pe baza capacității sale de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Nu este aceasta o evaluare foarte obiectivă și corectă? (Ba da.) Ca ființă creată, dacă nu poți înțelege cuvintele Creatorului, ce calibru ai? Ai o minte funcțională? O astfel de persoană nu are calibru uman; calibrul ei este atât de slab încât nici măcar nu poate înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Poate o astfel de persoană să dobândească adevărul în calitate de credincios în Dumnezeu?

Acum vom avea părtășie despre a doua manifestare a conducătorilor falși și o vom diseca. Aceștia nu știu cum să-i gestioneze pe cei care perturbă și tulbură lucrarea bisericii și nu pot discerne diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri. Acest lucru este suficient pentru a arăta că falșii conducători au un calibru slab, nu au capacitatea de a înțelege adevărul și nici calibrul de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. De exemplu, o persoană este mereu sfidătoare față de oricine este conducător. Conducătorii falși pot observa și că aceasta are probleme și pot simți că pare o persoană rea și un antihrist. Pot detecta unele indicii despre lucruri, ceea ce nu este chiar rău. Însă dacă îi întrebi: „Ce te face să spui că pare un antihrist și o persoană rea? Există manifestări specifice ca dovezi? Poți stabili că este un antihrist și o persoană rea doar pentru că e mereu sfidătoare față de oricine este conducător? Doar acest lucru nu este suficient pentru a o caracteriza în acest fel; este doar o chestiune de fire, o problemă de aroganță și de neprihănire de sine. Are natura unui antihrist? Este o persoană scârbită de adevăr și care îl urăște? A tulburat lucrarea bisericii? I-a condamnat pe toți conducătorii și lucrătorii drept falși conducători și antihriști? A făcut ceva din toate acestea?”, ei răspund: „Se pare că da.” Dacă întrebi apoi: „Atunci cum ar trebui să o caracterizăm și să ne ocupăm de ea?”, ei răspund că nu știu. Dacă întrebi: „Ar trebui să-i dăm avertismente și să

expunem acest tip de persoană pentru a-i ajuta pe frați și surori să dobândească discernământ?”, ei tot nu știu. Acesta este un caz de neștiință și incapacitate de a vedea lucrurile clar. Ei pot observa unele indicii, dar nu știu cum să caracterizeze sau să gestioneze astfel de oameni în conformitate cu principiile. Pot ei rezolva probleme reale? Îi pot ajuta pe aleșii lui Dumnezeu să tragă învățăminte? Deoarece astfel de indivizi sunt oameni răi și antihriști, mai devreme sau mai târziu, vor fi excluși. Cu toate acestea, dacă îi îndepărtezi sau îi izolezi înainte să comită efectiv unele fapte rele, își vor arăta sfidarea, iar frații și surorile nu vor putea înțelege de ce ai făcut acest lucru. Prin urmare, este necesar să îi lași să acționeze o perioadă. Când faptele lor rele devin din ce în ce mai evidente, iar ei încep să răspândească aberații și zvonuri nefondate, inducându-i în eroare și încercând să îi cucerească pe frați și surori, luptând pentru putere și influență, întemeind o împărăție independentă și încercând să destrame lucrarea bisericii, majoritatea oamenilor vor putea să le identifice în mod clar natura-esență și, firește, vor putea să ia poziție pentru a-i expune, discerne și respinge. Apoi, îi poți îndepărta și te poți ocupa de ei conform adevărilor-principii. Doar lucrând astfel îi vei ajuta pe frați și surori să-și dezvolte discernământul. Pot conducătorii falși să gestioneze și să rezolve probleme în acest fel? Conducătorii falși nu au acest calibru și nici această înțelepciune. Ai văzut vreun conducător fals care să-i poată gestiona cu promptitudine pe oamenii răi și pe antihriști? Nici măcar unul. Prin urmare, conducătorii falși nu îi vor proteja în niciun caz pe frați și surori de tulburările cauzate de oamenii răi și de inducerea în eroare de către antihriști. Majoritatea conducătorilor falși, după ce sunt destituiți, nu numai că nu reușesc să se cunoască pe ei înșiși, dar se și plâng foarte mult, bombănind despre casa lui Dumnezeu că este nedreaptă cu ei, că este ca și cum „ai ucide măgarul după ce ai descărcat piatra de moară”, susținând că au depus efort, dar nu au primit nicio apreciere și au fost nedreptățiți. Dacă îi expui ca fiind conducători falși, rămân sfidători, gândind: „Am fost conducător timp de mai mulți ani; chiar dacă nu am avut realizări, măcar am îndurat greutăți. De ce am fost destituit? Este ca și cum ai ucide măgarul după ce ai descărcat piatra de moară!” Oricum i-ai expune, rămân sfidători. Ba chiar spun: „Când descopeream un antihrist, deveneam atât de neliniștit încât făceam deseori afte la gură și nu puteam dormi bine. Cum aș putea avea o asemenea povară dacă aș fi un conducător fals?” Ei nu au făcut nimic din lucrarea necesară, au fost incapabili să facă ceva din ea și nici măcar nu știau ce să facă, dar totuși reușesc să-și admire propria persoană. Nu este acest lucru supărător? Cât de dezgustător este!

În ceea ce privește diferitele probleme care apar în biserică, conducătorii falși știu clar că acestea sunt de natură să provoace perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, însă le ignoră. Când văd probleme evidente, se limitează la a face lucrurile de formă și nu îndrăznesc să expună esența critică a problemelor. Fac doar câteva insinuări și oferă niște îndemnuri prin predicarea doctrinei, fără a aborda problemele în mod substanțial – și atât. Când întâlnesc oameni răi și antihriști, sunt dezorientați, adoptând o atitudine de indiferență, ca și cum problema nu i-ar privi. Nu știu care este cel mai potrivit mod de a

trata aceste situații, nu știu ce să spună pentru a rezolva problemele, nu știu cum să îi protejeze pe frați și surori și nu au nicio povară. Tot ce au este un dram de bunăvoință: „Știu că ești o persoană rea, nu te voi lăsa să-i tulburi pe frați și pe surori și să le faci rău. Atât timp cât sunt în această poziție, trebuie să-i protejez și să-mi îndeplinesc responsabilitatea până la capăt.” La ce folosește asta? Ai rezolvat problema? În timp ce te consumi cu îngrijorări, vor sta antihriștii liniștiți? Vor înceta să tulbure lucrarea bisericii? Când vor vedea că ești un conducător inutil și laș, că faci umbră pământului degeaba, că nu ai înțelepciune și, cu siguranță, nu ai capacitate de lucru, nu te vor lua deloc în serios. Majoritatea antihriștilor și oamenilor răi sunt deosebit de vicleni și perfizi. Îi induc în eroare și îi tulbură pe frați și surori, iar tu nu ai cum să-i oprești sau să-i restricționezi. Nici nu știi cui să îi ceri ajutor pentru a rezolva problemele; ești doar neliniștit și agitat, plângând în timp ce te rogi. Arăți atât de jalnic! Se pare că ești atât de atent la intențiile lui Dumnezeu și că îți pasă atât de mult de frați și surori! Nu ești capabil să te ocupi nici măcar de oamenii evident răi, cum sunt antihriștii. Ești incapabil să diseci conform adevărului acțiunile și comportamentele antihriștilor și să expui public intențiile, motivele și comportamentele acestora pentru a-i ajuta pe frați și surori să-și dezvolte discernământul. Nu poți face nimic din toate astea. Unii conducători falși spun chiar: „Nimeni nu ar trebui să-i expună pe antihriști. Dacă frații și surorile știu că sunt antihriști și îi evită, aceștia vor căuta răzbunare.” Nu este aceasta o lașitate inutilă? Pot astfel de oameni să se ocupe de lucrarea bisericii? Pot ei să-i protejeze pe frați și surori astfel încât aceștia să poată trăi o viață normală în biserică? Ce fel de metodă de rezolvare a problemelor este aceasta? Când nu se întâmplă nimic, pot predica doctrine la nesfârșit, dar când se întâmplă ceva, sunt derutați și confuzi, fiind capabili doar să plângă. Nu sunt niște lași inutili? Văzând cum frații și surorile sunt induși în eroare de antihriști și tulburați de oameni răi, sunt în impas și în imposibilitatea de a reacționa. Nici măcar nu știu cum să facă un lucru elementar, acela de a se alătura fraților și surorilor din biserică, care au cât de cât simțul dreptății și umanitate și care pot accepta adevărul pentru a avea părtășie împreună, folosind cuvintele lui Dumnezeu pentru rezolvarea acestor probleme și pentru a-i expune și discerne pe antihriști. Nu face o astfel de persoană umbră pământului degeaba? (Ba da.) Unii conducători falși sunt excesiv de precauți, lași și inutili. Cât de lași și inutili sunt? Atunci când oameni răi ies în față să perturbe și tulbure lucrarea bisericii, vorbind în mod deosebit de dur și arogant, ei sunt atât de speriați încât tremură și se gândesc: „Nu îndrăznesc să mă ocup de ei. Sunt periculoși; sunt oameni răi în lume. Dacă îi expun pentru a-i proteja pe frați și surori, cu siguranță vor găsi ceva împotriva mea și se vor răzbuna. Cum voi mai putea fi conducător atunci? Ei știu unde locuiesc. Oare îi vor face rău familiei mele? Mă vor denunța pentru credința în Dumnezeu?” Astfel de conducători falși nu pot prelua lucrarea bisericii. Spaima lor excesivă îi ține blocați în inactivitate; în mod firesc, este imposibil să înțeleagă principiile pentru a gestiona astfel de probleme și oameni. Oricine este caracterizat ca o persoană care perturbă și tulbură lucrarea bisericii nu este cineva care doar face, ocazional, o

greșeală. Mai degrabă, umanitatea acestor persoane este atât de malefică încât săvârșesc mereu fărădelegi nesăbuite și numeroase acte rele. Astfel de indivizi au, fără îndoială, esența oamenilor răi. Gestionarea oamenilor răi necesită, de asemenea, unele metode înțelepte. Trebuie să luați în considerare contextul, mediul și ce acțiuni ar putea întreprinde oamenii răi după ce au fost confrunțați și dacă acest lucru ar putea aduce probleme bisericii. Doar luând în considerare cu atenție aceste aspecte puteți gestiona problema în mod adecvat, într-un mod care să se alinieze la adevărurile-principii și să implice înțelepciune. Cei care înțeleg adevărul vor pricepe în mod inconștient principiile atunci când gestionează astfel de probleme. Pe măsură ce fac această lucrare, vor înțelege, treptat, cum să trateze diverși oameni, vor dezvolta căi și metode și vor avea înțelepciune în inimă. Însă conducătorii falși nu au deloc aceste căi, metode și această înțelepciune. Asta deoarece nu sunt atenți la intențiile lui Dumnezeu; nu iau în considerare dacă lucrarea casei lui Dumnezeu va fi afectată sau dacă acei conducători și lucrătorii vor fi expuși pericolului. Din moment ce nu iau în considerare aceste lucruri, tratează problemele fără principii și chiar mai mult, fără înțelepciune. Conducătorii falși nu pot gestiona aceste probleme și nu trag învățăminte din ele, dovedind că nu sunt dispuși să învețe, că sunt incompetenți, că își neglijează sarcinile corespunzătoare și că sunt incapabili să facă vreo lucrare. Când văd oameni răi și antihriști făcând rău și provocând tulburări, nu îi expun și nici nu rezolvă problemele. Ei iau în considerare doar protejarea propriilor interese, fără să țină cont de lucrarea bisericii sau de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Unii conducători falși îi hărțuiesc pe cei slabi, dar se tem de cei mai puternici decât ei; îi hărțuiesc neîncetat și își arată puterea în fața celor care sunt relativ blânzi, dar când au de-a face cu oameni răi și antihriști sunt numai zâmbete și lingușeli. Poate Dumnezeu să îi placă pe astfel de conducători și lucrători falși, lipsiți de principii? Categoric nu! Poate casa lui Dumnezeu să cultive oameni care îi hărțuiesc pe cei slabi și se tem de cei puternici și nu au simțul dreptății să fie conducători și lucrători? Nicidecum! Acești oameni sunt cu toții neîncredători și non-credincioși care nu au conștiință sau rațiune și nu acceptă deloc adevărul, iar casa lui Dumnezeu nu și-i dorește.

Când apar probleme în lucrarea unui conducător fals, reacția acestuia este întotdeauna de a se sustrage de la responsabilitate. Cea mai frecventă afirmație a lui este: „Am avut părtășie cu ei.” Ceea ce înseamnă: „Am spus tot ce trebuia să spun, așa că este responsabilitatea lor când ceva nu merge bine, eu nu am nimic de-a face cu asta.” Acesta este motivul pentru care propoziția „Am avut părtășie cu ei” este un talisman și un motto pentru conducătorii falși. Dacă vede că un antihrist își face de cap, acționează arbitrar și provoacă tulburări în biserică, conducătorul fals folosește, de asemenea, metoda părtășiei și a asistenței. După ce spune câteva cuvinte de îndemn și avertizare, el presupune că antihristul va fi ascultător și supus și nu-i va mai induce pe oameni în eroare sau nu va mai tulbura viața bisericii. Nu este aceasta o presupunere nesăbuită? Folosirea unei astfel de abordări nechibzuite pentru a restricționa tulburările cauzate de antihrist este modul în care lucrează un conducător fals și este, într-adevăr,

extrem de prostesc! Un conducător fals nu face altceva decât să se implice orbește în lucrări mărunte. El doar își ocupă timpul cu treburi generale, dar e incapabil să realizeze o lucrare esențială. Conducătorii falși nu îi udă pe cei care sunt capabili să accepte adevărul, nu îi restricționează pe cei care perturbă și tulbură și nu îi îndepărtează pe cei care săvârșesc nechibzuit fărădelegi, dar refuză să se schimbe în ciuda admonestărilor repetate. Mai ales, nu acordă atenție modului în care antihriștii fac rău și provoacă tulburări. Nu îi expun, nu îi discern și nici nu îi îndepărtează sau exclud, permițându-le antihriștilor să facă rău și să tulbure lucrarea bisericii. Nu le pasă deloc, considerând că faptele rele ale antihriștilor nu au nimic de-a face cu ei. În lucrarea lor, conducătorii falși se limitează doar la a face lucrurile de formă; fac puțină lucrare legată de treburile generale și apoi cred că au făcut o lucrare reală și că sunt conform standardului în calitate de conducători și lucrători. Indiferent cine perturbă și tulbură lucrarea bisericii, ei doar trăncănesc câteva doctrine, le dau câteva îndemnuri și atenționări și cred că problema s-a rezolvat. Se țin toată ziua ocupați atât cu lucruri mari, cât și mărunte și consideră că fac o treabă bună. Ba chiar se laudă, spunând: „Uitați-vă la biserica noastră! Toată lumea este pusă la treabă: cei care pot predica Evanghelia predică Evanghelia, cei care pot realiza videoclipuri, le realizează, cei care pot cânta, înregistrează imnuri – viața bisericii noastre este înfloritoare!” Cu toate acestea, nu văd deloc numeroasele probleme ascunse din biserică. Nu îndrăznesc să se ocupe de acei oameni răi și neîncrezători care perturbă și tulbură în mod constant viața bisericii, așa că îi ignoră. Închid ochii în fața antihriștilor care acționează după propriile căi, fiecare încercând să atragă oameni și să își formeze grupulețe. Sunt incapabili să răspundă numeroaselor întrebări ridicate de noii credincioși care sunt flămânzi și însetați de dreptate. În loc să găsească modalități de a rezolva aceste probleme reale, conducătorii falși încearcă întotdeauna să le evite, susținând în același timp că „viața bisericii este înfloritoare”. Nu înseamnă asta că apelează la prefăcătorie și fraudă? Conducătorii falși îi lasă pe acești neîncrezători, oameni răi și antihriști în biserică fără să îi îndepărteze sau să îi gestioneze, permițându-le să comită nechibzuit fărădelegi și să transforme viața bisericii într-un haos total, prefăcându-se că nu văd asta. Astfel de conducători falși sunt extrem de orbi! Ei acționează ca un scut protector pentru neîncrezători, oameni răi și antihriști și chiar au un sentiment de mândrie făcând acest lucru, gândindu-se că a nu îi îndepărta pe acești degenerați înseamnă a fi iubitori și a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu. Nu înseamnă asta perturbarea și tulburarea lucrării bisericii? Nu este aceasta o împotrivire intenționată față de Dumnezeu și nu înseamnă să fii contra Lui? Însă conducătorii falși nu sunt deloc conștienți de acest lucru. Dacă îi întrebi dacă aceste probleme reale au fost rezolvate, ei spun: „I-am emondat; am avut părtășie cu ei”, lăsând să se înțeleagă că problemele sunt rezolvate și nu mai au legătură cu ei. Nu este aceasta o sustragere de la responsabilitate? În ce-l privește, ori de câte ori cineva comite o abatere, atât timp cât îl emondează cu superficialitate pe făptaș și îi oferă câteva atenționări și îndemnuri, lucrarea unui conducător fals s-a terminat și este ca și cum ar

fi rezolvat problema. Nu este aceasta înșelătorie? În mod evident, conducătorii falși nu reușesc să-i îndepărteze prompt pe neîncredători, pe oamenii răi și pe antihriști, iar apoi aruncă scuze amăgitoare, spunând: „Am avut părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu cu ei, toți au recunoscut ceea ce au făcut și au simțit remușcări, toți au plâns și au spus că, în mod sigur, se vor căi și nu vor mai încerca să își întemeieze propria împărăție independentă.” Nu cumva acești conducători falși se amăgesc singuri, ca niște copii care se joacă de-a familia? Acești neîncredători, oameni răi și antihriști sunt cu toții scârbiți de adevăr. Niciunul dintre ei nu acceptă deloc adevărul și nu e ținta mântuirii de către Dumnezeu; mai degrabă, e obiectul detestării și urii lui Dumnezeu. Însă conducătorii falși îi tratează pe acești neîncredători, oameni răi și antihriști ca pe frați și surori și îi ajută cu dragoste. Care este natura acestei probleme? Oare nesăbuiința și ignoranța sunt cele care îi împiedică să îi vadă clar pe acești oameni sau încearcă să le facă pe plac de teamă să nu îi jignească? Indiferent de motiv, ceea ce contează cel mai mult este că falșii conducători nu fac lucrare concretă și nu acceptă adevărul sau nu își recunosc greșelile atunci când sunt emondați. Acest lucru arată clar că falșii conducători nu au deloc adevărul-realitate. Nu lucrează în conformitate cu rânduielile de lucru din casa lui Dumnezeu și acționează într-o manieră superficială mai ales în ceea ce privește lucrarea de curățire a bisericii. Ei doar fac unele lucruri de formă prin înlăturarea câtorva persoane evident rele. Când sunt expuși și emondați, chiar găsesc diverse motive și scuze pentru a se eschiva de la responsabilitate și a-și justifica acțiunile. Prin urmare, un conducător fals care nu face nicio lucrare concretă reprezintă o piatră de poticnire în împlinirea voii lui Dumnezeu. Conducătorii falși se ocupă doar de mici lucrări superficiale, de treburi generale, lucru care nu are nicio valoare. Nu rezolvă niciodată diferitele probleme care apar în biserică, ci le evită, pur și simplu. Acest lucru nu numai că întârzie progresul normal al lucrării bisericii, dar afectează, de asemenea, intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. În mod cert, conducătorii falși perturbă și tulbură lucrarea bisericii și acționează ca scuturi de protecție pentru neîncredători, oameni răi și antihriști. În momentul critic al războiului spiritual, ei se aliază cu oamenii răi și cu antihriștii pentru a se împotrivi Lui Dumnezeu și a-L înșela. Nu este aceasta o manifestare a trădării față de Dumnezeu? Judecând după opiniile și comportamentele conducătorilor falși, este clar că nu sunt sub nicio formă oameni care urmăresc adevărul, nu-l înțeleg deloc și sunt complet incapabili să facă lucrarea de conducere.

Conducătorii falși nu-i tratează pe oameni pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ci în funcție de propriile preferințe. Ei acționează fără niciun principiu, făcând orice vor. Când îi văd pe antihriști tulburând biserica, falșii conducători nu îi urăsc. Cred că, citindu-le câteva cuvinte ale lui Dumnezeu, pot limita perturbările și tulburările provocate de aceștia. Ce fel de oameni sunt antihriștii? Sunt diavoli, sunt satane! Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, antihriștii nu acceptă deloc adevărul și pot perturba și tulbura lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Sunt diavoli și satane în carne și oase. Falșii conducători speră ca, citindu-le câteva pasaje din cuvintele lui

Dumnezeu, să-i facă pe antihriști să aibă remușcări și să se răzgândească. Nu este acest lucru extrem de nesăbuit? Oamenii precum antihriștii nu acceptă deloc adevărul. Oricâte fapte rele ar săvârși, nu vor reflecta asupra lor înșiși și nu se vor cunoaște, iar oricâte greșeli ar face, nu și le vor recunoaște. Sunt niște nenorociți destinați iadului, dar tu crezi că a le citi câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu și a le oferi câteva sfaturi îi pot schimba – nu este aceasta o dorință iluzorie? Dacă omenirea coruptă ar putea accepta atât de ușor adevărul, Dumnezeu nu ar mai fi nevoit să facă lucrarea de judecată și mustrare. De ce spune Dumnezeu atât de multe cuvinte și exprimă atât de multe adevăruri în lucrarea Sa? Pentru că mântuirea oamenilor nu este ușoară, dificultățile lor sunt prea multe, iar răzvrătirea lor prea mare! Doar cei care pot accepta adevărul pot fi mântuiți. Cei care sunt scârbiți de adevăr și-l urăsc nu pot fi mântuiți. Cu toate acestea, conducătorii falși cred că, dacă le spun câteva cuvinte dure neîncredătorilor, oamenilor răi și antihriștilor, aceștia vor avea remușcări și vor ajunge să se cunoască pe ei înșiși, iar dacă apoi le dau niște sfaturi și le oferă niște cuvinte de mângâiere, aceștia se vor căi, astfel încât să se concentreze asupra îndeplinirii îndatoririlor lor, să devină loiali și să treacă printr-o schimbare a firii, transformându-se din antihriști în oi ascultătoare. Nu este aceasta o idee nesăbuită? Extrem de nesăbuită! Parcă ar fi delirul unui nebun – cum ar putea fi lucrurile atât de simple? Dumnezeu realizează lucrarea de judecată de peste treizeci de ani și cât de mult au ajuns oamenii să se cunoască și să se schimbe? Doar o mică parte au obținut unele rezultate. Cei care nu iubesc adevărul, oricâte predici ar asculta, cel mult înțeleg unele doctrine. Viața-fire nu li s-a schimbat deloc și chiar și comportamentele bune și faptele bune sunt rareori văzute la ei. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt oameni care mănâncă pe săturate – nu acceptă deloc adevărul. Se concentrează doar la a se bucura de harul lui Dumnezeu și urmăresc doar binecuvântările; nu sunt altceva decât niște fiare deghizate! Oamenii au fost profund corupți de Satana; sunt plini de firi corupte, iar oasele și sângele lor sunt impregnate cu otrăvurile Satanei. Dacă nu pot accepta adevărul sau judecata și mustrarea lui Dumnezeu, cum l se pot supune cu adevărat? Cum își pot face îndatoririle cu loialitate? Cum pot să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? E posibil ca obținerea mântuirii să fie atât de simplă pe cât își imaginează oamenii? Satana i-a corupt pe oameni timp de câteva mii de ani, până în punctul în care aceștia au devenit diavoli. Acum Dumnezeu a venit să îi mântuiască, dar indiferent câte cuvinte rostește, transformarea oamenilor care au devenit diavoli în ființe umane adevărate este o sarcină incredibil de dificilă. Nu doar că Dumnezeu trebuie să exprime multe adevăruri, dar și oamenii trebuie să facă tot posibilul să coopereze, urmărind, acceptând și practicând adevărul – numai atunci se pot elibera de influența Satanei și pot obține mântuirea din partea lui Dumnezeu. El a spus odată: „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși.” Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, doar cei care experimentează cu adevărat judecata și mustrarea Lui și se supun pe deplin lucrării Sale pot fi curățiți și desăvârșiți. Acei neîncredători, oameni răi și antihriști care nu acceptă nici măcar o fărâmbă de adevăr

sunt scârbiți de el în inima lor; nu vor obține niciodată mântuirea lui Dumnezeu și pot fi dezvăluiți și eliminați numai prin lucrarea Sa. Conducătorii falși nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu. Ei se gândesc la lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor în termeni foarte simpli, crezând că, dacă le citesc unele dintre cuvintele lui Dumnezeu oamenilor răi și antihriștilor și le spun câteva cuvinte aspre de emondare, aceștia se vor căi, se vor schimba și vor deveni loiali în îndeplinirea îndatoririlor lor. Care este problema aici? Pe lângă faptul că nu urmăresc adevărul și nu-l înțeleg, conducătorii falși au un calibru extrem de slab; prin urmare, nu au nicio înțelegere față de lucrarea lui Dumnezeu și de modul în care El îi mântuiește pe oameni. Pentru a vedea care este esența unei persoane, dacă are adevărul-realitate și cum ar trebui să fie tratată, este necesar să iei în considerare calibrul și atitudinea ei față de adevăr – trebuie să observi cum înțelege adevărul și dacă îl poate accepta. Așadar, care este criteriul pentru a evalua dacă o persoană poate înțelege adevărul? În primul rând, depinde de calitatea calibrului ei și de cât de pur înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Unii oameni ajung la cincizeci sau șaiszeci de ani și tot nu pot vedea esența și realitatea corupției omenirii. Încă își imaginează că societatea umană este frumoasă și vor să trăiască în pace și armonie cu ceilalți. Nu este acest lucru extrem de nesăbuit și naiv? Dacă simpla credință în Dumnezeu i-ar putea transforma pe toți în oameni buni, ar mai fi nevoie de lucrarea lui Dumnezeu de judecată și muștrare pentru a-i mântui pe oameni? Conducătorii falși nu caracterizează diversele tipuri de oameni pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ci doar pe baza comportamentului lor exterior și a impresiilor personale. Lucrarea pe care o fac este, de asemenea, foarte superficială, ca a unor copii care se joacă de-a familia. Ei cred că, uneori, pot găsi cuvintele potrivite ale lui Dumnezeu pentru a le aplica într-o anumită situație și că, doar citindu-le oamenilor, aceștia se vor schimba: „Uite, sub conducerea și îndemnul meu, cu ajutorul meu plin de dragoste, cuvintele lui Dumnezeu au avut efect asupra oamenilor. Nu mai vor să fie antihriști și sunt dispuși să își schimbe părerea despre credința în Dumnezeu. Nu vor mai lupta pentru putere și câștig, nici nu vor mai întemeia împărății independente; nu vor mai perturba și tulbura lucrarea bisericii, nu-i vor mai induce în eroare pe frați și surori și nu-i vor atrage de partea lor!” Îi poți restricționa? Niciodată nu îi poți restricționa pe cei care sunt cu adevărat oameni răi și care provoacă perturbări și tulburări. Pentru că au esența oamenilor răi, ei săvârșesc fapte rele la orice oră din zi sau din noapte; ori de câte ori au ocazia, fac rău. Este în regulă să nu îi îndepărtezi din biserică? Vor înceta de bunăvoie să comită fapte rele? Ei nu sunt oameni; sunt diavoli și satane! Câți ani I s-au împotrivit diavoli și Satana lui Dumnezeu? Și până în ziua de azi I se împotrivesc. Antihriștii și tot felul de oameni răi care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii sunt diavoli și satane în carne și oase; sunt dușmanii din viața reală. Își pot schimba esența datorită câtorva cuvinte din partea ta sau datorită inimii tale iubitoare? Ești atât de nesăbuit! Crezi că-i poți mântui pe oameni de păcat doar pentru că înțelegi puțină doctrină? Îi poți mântui? Ei sunt destinați iadului, iar tu crezi că niște cuvinte frumoase îi pot schimba. Este chiar atât de simplu? Dacă

oamenii ar fi atât de ușor de mântuit, Dumnezeu nu ar trebui să spună așa de multe cuvinte sau să efectueze lucrarea de judecată și mustrare. Ar mai trebui să investească atât de mult timp și atât sânge al inimii Lui pentru a-i mântui pe oameni?

Acum, în biserică, diverși oameni au fost deja dezvăluiți și sortați după felul lor. Toți ar trebui clasificați potrivit felului lor, iar în casa lui Dumnezeu există principii și decrete administrative care reglementează modul în care trebuie tratate și gestionate diferitele feluri de oameni. Dumnezeu are răbdare și toleranță, milă și bunătate și o fire dreaptă, dar nu uita că Dumnezeu are, de asemenea, mânie și măreție. Unii oameni spun: „Dumnezeu vrea ca fiecare persoană să fie mântuită și ca nimeni să nu îndure pierzania.” Acest lucru este adevărat, dar Dumnezeu Își dorește ca „fiecare persoană” să fie mântuită, nu „fiecare lucru” sau „fiecare diavol”. Când oamenii îndură pierzania, Dumnezeu simte tristețe și mâhnire. Când diavolii îndură pierzania, acesta este sfârșitul lor corect și pedeapsa pe care o merită; Dumnezeu nu Se întristează pentru ei. Aceasta este firea lui Dumnezeu și acesta e principiul Său în relația cu oamenii. Oamenii vor mereu să-L contrazică pe Dumnezeu, crezând că acei neîncredători, oameni răi și antihriști sunt tot oameni. Consideră că sunt oameni atât cei care perturbă și tulbură în mod constant lucrarea bisericii, cât și cei care se luptă pentru statut și întemeiază împărății independente, precum și cei care trăiesc constant în desfrâu. Ei îi încadrează pe toți acești indivizi care sunt din tagma diavolilor între aleșii lui Dumnezeu. Nu este asta o absurditate? Nu este împotriva a ceea ce-Și dorește Dumnezeu? Deoarece punctele lor de vedere cu privire la chestiuni contrazic complet cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, opiniile lor legate de diverse personaje negative, diavoli și satane sunt total opuse cuvintelor lui Dumnezeu, contrastând foarte mult cu acestea. Dumnezeu nu i-a considerat niciodată pe diavolii care îl urmează pe Satana ca fiind oameni. Cum îi caracterizează Dumnezeu pe aceștia? Ei sunt slujitorii diavolului Satana; sunt niște fiare. Din bunele lor intenții, din iubirea lor confuză și constrânși de propriile iluzii deșarte, conducătorii falși îi tratează pe acești neîncredători, diavoli și slujitori ai Satanei ca pe frați și surori. Astfel, le arată o mare iubire și bunătate, ajutându-i și sprijinindu-i în mod constant. Ca urmare, din cauză că falșii conducători le oferă acestor oameni sprijinul, ajutorul și conducerea lor, adevărații frați și surori, cei pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască, sunt profund tulburați; viața bisericii nu poate intra niciodată pe calea cea dreaptă, iar frații și surorile nu pot mânca și bea în mod normal cuvintele lui Dumnezeu și nu pot avea părtășie despre adevăr fără a fi tulburați de oamenii răi. Nu este aceasta „realizarea” conducătorilor falși? „Realizarea” lor este destul de semnificativă: nu doar că nu reușesc să îi protejeze pe frați și surori, dar oferă și respect și protecție nejustificate acelor oameni răi și antihriștilor. Nu este asta o perturbare a lucrării bisericii? Natura conducătorilor falși care fac acest lucru este una de perturbare, dar ei cred că mențin lucrarea bisericii și îi ajută și susțin pe aleșii lui Dumnezeu. Cum privește Dumnezeu aceste acțiuni ale conducătorilor falși? Dumnezeu îi detestă, îi detestă profund! Conducătorii falși nu fac lucrare concretă, ci se concentrează asupra protejării oamenilor

răi, acționând ca slujitori ai Satanei. Acest lucru îi face pe aleșii lui Dumnezeu – cei care iubesc adevărul – să nu poată primi sprijinul și susținerea bisericii, în ciuda faptului că trăiesc o viață bisericească, și să-și dorească să își facă îndatoririle, dar fără să aibă siguranța că sunt protejați. Conducătorii falși nu sunt deloc conștienți de aceste aspecte și gândesc: „Îi tratez pe toți la fel, deci de ce vă plângeți? Ce anume trebuie să fac pentru a vă mulțumi? Asta înseamnă să-i tratezi pe oameni în mod echitabil. Voi sunteți doar pretențioși și greu de mulțumit! Oricum, eu sunt responsabil în fața lui Dumnezeu; fac totul înaintea Lui!” Nu sunt complet lipsiți de rațiune dacă sunt capabili să debiteze un asemenea discurs? Nu sunt extrem de nesăbuiți? Într-adevăr, sunt lipsiți de rațiune și foarte nesăbuiți. Casa lui Dumnezeu vorbește în fiecare zi despre modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea, dar conducătorii falși nu înțeleg niciodată cuvintele lui Dumnezeu. Ei cred că, indiferent cine este persoana, care este esența ei, cât de rele au fost lucrurile pe care le-a făcut și oricât de răuvoitoare este umanitatea ei, sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu și cu ajutorul sprijinului plin de iubire al oamenilor, în cele din urmă se va căi și se va întoarce pe calea cea dreaptă. Nu este acest punct de vedere complet greșit? (Ba da.) Pe lângă faptul că au o înțelegere profund eronată a cuvintelor lui Dumnezeu, conducătorii falși pretind, de asemenea, că înțeleg intențiile lui Dumnezeu și, gândind într-un mod unilateral și acționând pe baza propriilor dorințe egoiste, ei le arată bunătate și dragoste oamenilor răi și antihriștilor. Și care este rezultatul? Ajung să îi protejeze pe oamenii răi și pe antihriști, devenind complicitii lor, oferindu-le ocazii și un teren propice pentru a perturba și tulbura lucrarea și viața bisericii. Între timp, frații și surorile care au cu adevărat nevoie de protecție sunt ignorați de conducătorii falși, care nu îi întreabă niciodată: „Ce părere aveți despre prezența acestor oameni răi și a antihriștilor în biserică și a celor care varsă negativitate și răspândesc noțiuni? Sunteți de acord să fie păstrați în biserică? Sunteți dispuși să vă îndepliniți îndatoririle și să trăiți viața bisericească împreună cu ei?” Niciodată nu-i întreabă pe frați și surori ce părere au despre toate acestea. Ce credeți – nu sunt astfel de conducători și lucrători dezgustători? Se prezintă drept conducători și lucrători, purtând astfel de titluri, dar, de fapt, fac lucrarea de protejare a Satanei și a slujitorilor săi. Este cu adevărat trist! Dacă spui că astfel de conducători și lucrători au un calibru slab și nu fac lucrare concretă, s-ar putea să nu fie convinși. Se vor simți nedreptățiți, gândindu-se că sunt ocupați în fiecare zi și nu lenevesc, deci cum se poate să nu facă lucrare concretă? Însă pe baza manifestărilor lor – simțind că ambele grupuri de oameni sunt importante, crezând că ambele trebuie tratate în mod egal, folosind tratamentul echitabil ca o scuză pentru a le permite oamenilor răi și celor care perturbă și tulbură să domine în biserică și lăsând diverse fapte rele să persiste în biserică – ce sunt acești conducători și lucrători? Pe baza manifestărilor lor, a modului și a principiilor de lucru și a motivațiilor de a lucra, ei sunt, fără îndoială, conducători falși și nesăbuiți confuzi. Este corect să spunem asta? (Da.)

În societate, indiferent de grupul sau de clasa din care fac parte, oamenii nu fac distincția între cei răi și cei buni, cu atât mai puțin discută despre modul în care Satana

corupe oamenii sau despre ce este esența omului corupt; ei nici măcar nu deosebesc binele de rău. Însă în casa lui Dumnezeu, totul se bazează pe cuvintele Sale; adevărul nu se schimbă niciodată, iar cuvintele lui Dumnezeu împlinesc totul. În biserică, toate tipurile de oameni sunt dezvăluite prin cuvintele lui Dumnezeu și fiecare este sortat, firesc, după felul său. Toate tipurile de oameni ar trebui să fie folosite cel mai bine pe baza umanității, a ceea ce urmăresc și a esenței lor. Oare asta înseamnă ierarhizarea oamenilor după rang? Nu este o ierarhizare a oamenilor după rang, ci o categorisire. Fiecare persoană trebuie să fie sortată după felul său – trebuie așezată acolo unde îi este locul. Nu se acceptă ca oamenii să fie amestecați; amestecul este temporar și are o durată fixă. De exemplu, atunci când neghina și grâul sunt amestecate, dacă smulgerea neghinei ar afecta grâul și ar putea cauza moartea grâului, atunci neghina nu trebuie încă smulsă. Însă faptul că nu este smulsă nu înseamnă că nu este categorisită – deci când ar trebui să fie smulsă? La momentul potrivit; Dumnezeu va pregăti momentul. Acum este vremea ca fiecare să fie sortat după felul său; toate tipurile de oameni trebuie să fie categorisite. Acest lucru este necesar. De ce trebuie făcută această lucrare? Din punct de vedere teoretic, există temeiul cuvintelor lui Dumnezeu; din perspectiva situației concrete, este necesar să se facă acest lucru – are valoare practică și este esențial să fie îndeplinit. Când smulgerea neghinei nu afectează grâul, aceasta trebuie scoasă și separată de grâu. Dacă neîncrederea și oamenii răi – cei care sunt neghină – sunt tratați ca frați și surori, acest lucru este prea nedrept față de toți frații și surorile care se consumă sincer pentru Dumnezeu. Pe de o parte, acești oameni vor fi adesea tulburați, influențați și răniți de oamenii răi care perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Pe de altă parte, unii oameni cu statură mică nu înțeleg adevărul și vor fi constrânși, vor deveni negativi și slabi sau chiar se vor poticni atunci când vor intra în contact cu oameni răi care perturbă și tulbură. Mai mult, tot ceea ce fac și spun cei care perturbă și tulbură aduce haos, dezordine și situații confuze. Situația cea mai realistă este că, atunci când fac o datorie sau o anumită lucrare, comit nechibzuit abateri, fără a respecta principiile, ceea ce duce la o mare risipă de forță de muncă, resurse materiale și financiare, fără a obține niciun rezultat. Ce se va petrece în cele din urmă? Când vor fi demși, toți vor trebui să plătească pentru faptele lor rele. Lucrarea trebuie refăcută, iar forța de muncă, resursele materiale, timpul și cea mai prețioasă energie a tuturor, consumate înainte de demiterea acestor persoane, sunt irosite din cauza faptelor lor nechibzuite și nu pot fi compensate. Impactul negativ pe care l-au avut asupra acestei lucrări este prea mare! Nimeni nu poate suporta această responsabilitate. Chiar dacă, ulterior, lucrarea este făcută bine, pierderile anterioare nu pot fi compensate de nimeni. Unii oameni spun să îi obligăm să plătească despăgubiri; se cuvine să facem și acest lucru, dar oare pot banii să cumpere timp? Pot banii să răscumpere timpul și energia fraților și surorilor sau prețul pe care l-au plătit din toată inima? Nu, nu pot – acestea sunt de neprețuit! Oricât de mulți oameni provoacă perturbări și tulburări în biserică, consecințele sunt incomensurabile. Intrarea în viață a multor frați și surori va fi afectată. Pierderea este semnificativă și nu

poate fi compensată. Poate fi compensată pierderea suferită în viața fraților și surorilor? Cine va plăti pentru această pierdere? Așadar, acești oameni răi trebuie înlăturați. Nu sunt de același fel cu frații și surorile care urmăresc adevărul. Ei aparțin taberei diavolilor și a Satanei, venind în casa lui Dumnezeu pentru a tulbura și distruge. Dacă acești oameni răi nu sunt îndepărtați din biserică, lucrarea acesteia și ordinea vieții bisericești nu pot fi niciodată garantate. Indiferent câți oameni alcătuiesc un anumit grup, atât timp cât printre ei există o persoană care perturbă și tulbură – cineva care comite nechibzuit fărădelegi, nu gestionează niciodată problemele conform principiilor, nu acceptă niciodată lucrurile pozitive sau adevărul, nu ascultă de nimeni, acționează arbitrar, după cum vrea, indiferent dacă are vreun statut sau putere și este, în esență, o Satana în carne și oase – atât timp cât rămâne în biserică, o astfel de persoană, mai devreme sau mai târziu, va provoca o mare perturbare și distrugere lucrării bisericii. Când va veni ziua să o îndepărtăm și gestionăm, câți oameni vor trebui să repare consecințele nefaste și situațiile confuze pe care le-a provocat? Prin urmare, îndepărtarea sau excluderea acestor oameni răi și a antihriștilor este o sarcină importantă pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să și-o asume și pe care nu trebuie să o trateze cu nepăsare. Cu toate acestea, conducătorii falși le arată bunătate și dragoste față de cei care ar trebui îndepărtați sau excluși, închid ochii la faptele lor rele, îi tolerează și îi găzduiesc ca pe niște frați și surori și chiar îi consideră talentați, îi cultivă și îi folosesc pe cei care le sunt utili. Oricât de multe rele ar face, conducătorii falși îi disculpă și chiar le oferă ajutor și sprijin cu dragoste. Până la urmă, nu este aceasta o perturbare deliberată? (Ba da.) Conducătorii falși acționează conform ideilor, bunăvoinței și zelului proprii, provocând în cele din urmă mari probleme bisericii și aleșilor lui Dumnezeu! Dacă acești oameni răi dețin puterea, dezastrele și consecințele pe care le vor aduce bisericii vor fi incalculabile.

În prezent, există o reglementare în casa lui Dumnezeu conform căreia, indiferent cine comite fapte rele, atât timp cât cauzează o pierdere casei lui Dumnezeu, trebuie să plătească despăgubiri pentru ea. Dacă pierderea este prea mare și consecințele sunt grave, poate fi rezolvată problema doar prin despăgubire în bani? Unele pierderi nu pot fi despăgubite prin nicio sumă; ele sunt ireparabile și irecuperabile. Fiecare zi este acum foarte prețioasă și importantă. După ce trece o zi, poate fi recuperat acel timp? Nici acesta nu poate fi recuperat. De ce spunem că pierderea anumitor lucruri reprezintă un regret pe viață? Tocmai pentru că timpul nu poate fi recuperat. Ce vreau să spun prin asta? Este mai bine să prevenim problemele înainte ca ele să apară, decât să cheltuim bani pentru a le rezolva după ce s-au produs; acesta este cel mai bun mod de a rezolva probleme. „A încuia ușa grajdului după ce calul a fugit” este o ultimă soluție. Cel mai bine este să faci muncă de prevenire înainte să se întâmple ceva. Aceasta înseamnă că, înainte de apariția oricăror perturbări sau tulburări, conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă un discernământ clar și o înțelegere profundă a diferitelor tipuri de oameni din biserică, să observe cu atenție și să priceapă prompt stările, firile diferitelor tipuri de oameni și ceea ce urmăresc ei, precum și atitudinile și punctele de vedere ale acestora

În îndeplinirea datoriei, pentru a se asigura că toți frații și surorile au o viață bisericească și un mediu normal pentru efectuarea îndatoririlor. Astfel, lucrarea bisericii poate progresa ordonat. Acestea sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Desigur, conducătorii falși nu sunt în stare să facă această lucrare; ei sunt nesăbuiți confuzi și inutili. Acum au o idee inteligentă: „Cine nu respectă principiile și strică lucrarea va fi amendat! Dacă un antihrist face ceva greșit, va fi amendat!” Ei cred că aplicarea de amenzi este cea mai bună soluție și cel mai potrivit principiu de practică. Dacă toate problemele ar putea fi rezolvate prin aplicarea de amenzi, atunci ce rost ar mai avea urmărirea adevărului? De ce este un conducător fals numit „fals”? Pentru că nu înțelege adevărul și consideră respectarea reglementărilor ca fiind practicarea adevărului și ia drept adevăr cuvintele și doctrinele pe care le înțelege, iar atunci când se întâmplă lucruri, nu poate găsi absolut deloc principiile sau direcția corecte și nu poate rezolva problemele de la rădăcină. El nu înțelege cuvintele lui Dumnezeu și nu poate pricepe deloc ce vrea să spună Dumnezeu, dar totuși își dorește să lucreze și să fie un conducător sau un lucrător – ce nesăbuiță! În acest sens, care este principala manifestare a unui conducător fals? Nu poate pătrunde esența diverselor tipuri de oameni care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, nu îi poate categorisi pe aceștia și, cu siguranță, nu îi poate trata și gestiona conform principiilor. În mintea unui conducător fals, toate acestea sunt o harababură. Ei speculează cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și la ceea ce vrea El să spună, pe baza zelului lor și a propriilor noțiuni și închipuiri. În același timp, își impun bunătatea, zelul, închipuirile și noțiunile personale asupra lui Dumnezeu, crezând că aceste lucruri se aliniază la adevăr, la intențiile lui Dumnezeu și că pot reprezenta ceea ce-Și dorește El. Astfel, ei se bazează pe aceste lucruri pentru a lucra și a-i conduce pe aleșii lui Dumnezeu. Aceasta este principala manifestare a unui conducător fals. Vom încheia aici părtașia noastră despre a doua manifestare a conducătorilor falși.

III. Conducătorii falși nu-i expun și nu-i opresc pe oamenii răi

În continuare vom avea părtașie despre a treia manifestare a conducătorilor falși, și anume faptul că ignoră și că nu pun întrebări legate de oamenii care perturbă și tulbură lucrarea bisericii – chiar și atunci când descoperă că oamenii răi și antihriștii perturbă lucrarea bisericii, ei nu acordă nicio atenție acestui fapt. Această manifestare are o natură mai serioasă decât primele două. De ce se spune că este mai serioasă? Primele două manifestări țin de calibrul conducătorilor falși, dar aceasta ține de umanitatea lor. Unii conducători falși au un calibru atât de slab încât nu pot vedea clar natura perturbării și tulburării lucrării bisericii. Alții, deși pot descoperi problemele legate de perturbarea și tulburarea lucrării bisericii, din păcate nu înțeleg adevărul și nu le pot gestiona și rezolva. Ei acționează întotdeauna conform ideilor și zelului proprii, făcând ceea ce le place să facă, gândindu-se în sinea lor: „Atât timp cât fac lucrarea bisericii, este bine; cât despre cei care perturbă și tulbură, asta este problema lor și nu are nimic de-a face cu mine.”

Mai există și unii conducători falși care au un pic de calibru și pot face puțină lucrare și care știu câte ceva despre principiile de gestionare a fiecărui tip de persoană. Cu toate acestea, le este teamă să nu jignească pe cineva, așa că, atunci când descoperă oameni răi și antihriști care provoacă perturbări și tulburări, nu îndrăznesc să îi expună, să îi oprească sau să îi restricționeze. Trăiesc după filosofii satanice și închid ochii la chestiuni care, în opinia lor, nu au nicio legătură cu ei. Nu le pasă deloc de rezultatele lucrării bisericii și nici de impactul asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, considerând că aceste lucruri nu au nicio legătură cu ei. Astfel, pe durata mandatului unui astfel de conducător fals, ordinea normală a vieții bisericii nu este menținută, iar îndatoririle și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt protejate. Care este natura acestei probleme? Nu este vorba de faptul că acești conducători falși nu pot face lucrare deoarece calibrul lor este slab; este vorba de faptul că umanitatea lor este slabă și le lipsesc conștiința și rațiunea, astfel încât ei nu fac lucrare reală. În ce fel sunt ei falși? Le lipsesc conștiința și rațiunea umanității; prin urmare, cât timp sunt conducători, problema oamenilor răi și a antihriștilor care perturbă și tulbură lucrarea bisericii nu este deloc rezolvată. Unii frați și surori sunt grav afectați, iar lucrarea bisericii suferă, de asemenea, pierderi enorme. Când un astfel de conducător fals observă o problemă, atunci când vede o persoană rea sau un antihrist care provoacă o perturbare sau o tulburare, știe care este responsabilitatea sa, ce ar trebui să facă și cum, dar nu face absolut nimic, ba chiar se preface neștiutor, ignoră complet situația și nu raportează problema superiorilor săi. Pretinde că nu știe și nu vede nimic, permițându-le oamenilor răi și antihriștilor să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii. Nu există o problemă cu umanitatea sa? Nu face parte din aceeași tabără cu oamenii răi și antihriștii? Ce principiu adoptă el în calitate de conducător? „Nu provoc perturbări sau tulburări, dar nu voi face nimic care să ofenseze sau care să rănească demnitatea celorlalți. Caracterizați-mă drept un conducător fals și tot nu voi face nimic care să ofenseze. Trebuie să-mi las o cale de ieșire.” Ce fel de logică este asta? Este logica Satanei. Și ce fel de fire este aceasta? Nu este foarte șireată și înșelătoare? O astfel de persoană nu este deloc sinceră în ceea ce privește tratarea însărcinării date de Dumnezeu; este mereu vicleană și alunecoasă în îndeplinirea datoriei sale, cu atâtea calcule murdare, gândindu-se la propria persoană în toate lucrurile. Nu se gândește câtuși de puțin la lucrarea bisericii și nu are deloc conștiință sau rațiune. Nu este deloc vrednică să slujească drept conducător al bisericii. Astfel de oameni nu au nici cea mai mică povară pentru lucrarea bisericii sau pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Le pasă doar de propriile interese și plăceri; sunt preocupați doar să se complacă în beneficiile statutului, fără vreo apăsare legată de starea în care se află aleșii lui Dumnezeu. Oare nu sunt acestea cele mai egoiste și detestabile persoane? Chiar și atunci când descoperă oameni răi și antihriști care tulbură lucrarea bisericii, nu acordă atenție acestor chestiuni, ca și cum nu ar avea legătură cu ei. Sunt ca niște păstori care privesc un lup mâncând oile, dar nu fac nimic, preocupându-se doar de propria supraviețuire. O astfel de persoană nu este calificată

să fie păstor. Tot ceea ce face acest tip de conducător fals este să-și protejeze la maximum reputația, statutul, puterea și diferitele beneficii de care se bucură în prezent. Nu are nicio povară în inimă pentru însărcinarea dată de Dumnezeu, lucrarea bisericii sau intrarea în viață a aleșilor Lui, acestea fiind îndatoririle și responsabilitățile sale; nu se gândește niciodată la acestea. Se gândește astfel: „De ce trebuie un conducător să facă aceste sarcini? De ce, dacă nu le face, ajunge să fie emondat, condamnat și respins de către frați și surori?” Nu înțelege și este complet indiferent. În inima Mea, oricât de cuminte ar părea o persoană de acest tip, sau cât de mult respectă regulile, sau cât este de taciturnă, sau muncitoare și competentă, faptul că acționează fără principii și nu-și asumă nicio responsabilitate pentru lucrarea bisericii Mă obligă să „o văd într-o lumină nouă”. În cele din urmă, am definit acest tip de persoană astfel: s-ar putea să nu facă nicio greșeală majoră, dar este foarte șireată și înșelătoare; nu își asumă absolut nicio responsabilitate și nici nu susține deloc lucrarea bisericii – este lipsită de umanitate. Simt că este ca un fel de animal – în viclenia ei, se aseamănă puțin cu vulpea. Oamenii spun că vulpile sunt viclene, dar, de fapt, aceștia sunt chiar mai vicleni decât vulpile. La prima vedere, pare că nu au făcut nimic rău, dar, în realitate, tot ceea ce spun și fac este pentru faima, câștigul și statutul proprii. Tot ceea ce fac este cu scopul de a se bucura de beneficiile statutului lor și nu iau defel în considerare intențiile lui Dumnezeu. Nu rezolvă deloc problemele care apar în lucrarea bisericii și nici nu abordează problemele concrete privind intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Acești conducători falși nu fac nicio lucrare pentru a-i conduce pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate. Care e, de fapt, scopul acțiunilor lor? Nu este doar acela de a face pe plac oamenilor și de a câștiga aprecierea celorlalți? Se străduiesc să-i facă pe toți să aibă o părere bună despre ei fără să jignească pe nimeni, bucurându-se astfel de reputația lor și de beneficiile statutului. Ceea ce îi face cel mai mult demni de ură este faptul că toate acțiunile lor nu aduc niciun beneficiu intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu; dimpotrivă, îi induc în eroare pe oameni, făcându-i să-i admire și să-i idolatrizeze. Nu sunt acești oameni chiar mai șireți și mai înșelători decât vulpile? Sunt definiția perfectă a conducătorilor falși autentici. Au statutul de conducător și dețin acest titlu, dar nu fac nicio lucrare concretă, ocupându-se doar de unele treburile generale vizibile și superficiale, sau, cu reticență, fac o parte din lucrare special atribuită de Cel de mai sus. Dacă nu există o însărcinare specială de la Cel de mai sus, nu fac nicio lucrare esențială a bisericii. În ceea ce privește aspectele care implică menținerea lucrării bisericii și a ordinii vieții bisericești, le este teamă să nu-i jignească pe oameni și nu îndrăznesc să respecte principiile. Nu rezolvă niciuna dintre problemele acumulate în lucrarea bisericii și chiar și atunci când văd că bunurile casei lui Dumnezeu sunt risipite de antihriști și de oamenii răi, nu fac nimic pentru a opri sau restricționa acest lucru. În inimile lor, știu foarte bine că acești oameni fac rău și că dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, dar se prefac neștiutori, fără să spună un cuvânt. Aceștia sunt oamenii șireți și înșelători. Nu sunt ei mai vicleni decât vulpile? În aparență sunt amabili cu toată lumea și nu fac lucruri care să facă rău nimănui, dar

întârzie cheștiunea majoră a intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și cea de răspândire a Evangheliei. Sunt astfel de oameni vrednici să fie conducători și lucrători? Nu sunt slujitorii Satanei? Nu ei sunt cei care perturbă și tulbură lucrarea bisericii? Deși la prima vedere nu au săvârșit niciun rău evident, consecințele modului în care lucrează sunt chiar mai grave decât comiterea unui rău. Împiedică împlinirea voinței lui Dumnezeu, I se împotrivesc, perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Le fac rău aleșilor lui Dumnezeu și pot chiar să le distrugă speranța de a fi mântuiți. Spuneți-Mi, nu înseamnă asta săvârșirea răului? Este exact ceea ce face o persoană care caută să facă pe plac altora și care nu respectă deloc principiile. Oamenii care nu înțeleg adevărul nu pot percepe în profunzime consecințele teribile ale faptului că falșii conducători lucrează în acest fel și nici nu pot pricepe care sunt intențiile, motivele și scopurile lor. Nu veți descifra niciodată ce vor cu adevărat să facă în inimile lor – astfel de oameni sunt prea șireți! Metaforic vorbind, sunt vulpi șirete; mai exact vorbind, sunt diavoli vii, diavoli vii printre oameni!

Când vine vorba de modul în care ar trebui caracterizați, pe baza firii-esențe pe care o au, acești conducători falși nu pot fi plasați arbitrar în categoriile de oameni răi, antihriști, ipocriți și așa mai departe. Cu toate acestea, judecând după ceea ce manifestă, cum ar fi modul în care își arată umanitatea și atitudinea lor față de lucrarea bisericii, precum și faptul că nu abordează problemele pe care le descoperă, ei reprezintă cel mai depravat tip de conducători falși. Judecând după diferitele lor manifestări, deși nu formează în mod activ clici sau nu își întemeiază propriile împărății independente și rareori dau mărturie pentru ei înșiși și chiar dacă se pot înțelege bine cu frații și surorile, pot îndura greutăți, plăti un preț, se pot abține de la a fura ofrande și chiar se pot înfrâna de la a căuta privilegii speciale, totuși, atunci când se confruntă cu diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii sau cu diverși oameni care risipesc ofrandele și deteriorează proprietatea casei lui Dumnezeu, ei nu îi opresc sau nu-i gestionează, nu spun nimic și nu fac nicio lucrare. Astfel de oameni sunt înspăimântători! Sunt cel mai detestabil tip de conducători falși; sunt irecuperabili! De ce spun că sunt irecuperabili? Nu pentru că au calibru slab sau că nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu – ei au o anumită abilitate de înțelegere și capacitate de lucru, dar atunci când descoperă pe cineva care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, nu gestionează acest lucru sau nu îl rezolvă. Ei fac doar cu reticență o mică parte din această lucrare atunci când sunt supuși unei supravegheri stricte și întrebărilor frecvente din partea conducătorilor superiori sau după ce au fost emondați. Indiferent dacă fac această lucrare ori nu sau indiferent de modul în care o fac, prioritatea lor este propria protecție. Nu își îndeplinesc deloc responsabilitățile de conducători și lucrători. În afară de a se proteja pe ei înșiși și de a-și menține interesele, nu fac nicio lucrare esențială, ci doar puțină lucrare superficială pe care nu o pot evita. În afară de a se proteja pe ei înșiși, nu le pasă de nimic altceva. Nu sunt ei mai șireți și mai vicleni decât o vulpe? Unii oameni spun: „Vulpea mănâncă animale mici din instinct, așadar nu

tot din instinct se protejează conducătorii falși?” Este acesta un instinct? Aceasta este natura lor! Acești conducători falși își protejează statutul, reputația și imaginea, mențin relații bune cu oamenii și evită să jignească pe cineva, cu prețul de a leza interesele casei lui Dumnezeu și de a deteriora lucrarea bisericii. Nici măcar nu se ocupă personal de concedierea sau de ajustarea personalului, ci îi delegă pe alții să o facă în locul lor. Se gândesc: „Dacă acea persoană caută răzbunare, nu va veni după mine. În orice situație pe care o întâlnesc, trebuie să mă protejez pe mine primul.” Acești oameni sunt mult prea șireți! Ești vrednic de a fi conducător, dacă nici măcar nu poți prelua această responsabilitate? Ești doar un laș inutil! Fără acest strop de curaj, mai crezi în Dumnezeu? Oamenii care recurg la șmecherii pentru a se sustrage de la responsabilitățile pe care le au în îndeplinirea îndatoririlor sunt adepți ai lui Dumnezeu? Dumnezeu nu dorește astfel de oameni. Acești lideri falși sunt șireți și vicleni ca vulpile. Când văd că cineva cauzează o perturbare sau o tulburare, ei nici nu o gestionează, nici nu o rezolvă – pur și simplu nu fac lucrare concretă. Indiferent cât de expuși și de emondați sunt, nu acționează. Din moment ce nu îți îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, de ce ocupi acea poziție? Doar ca să fii de decor? Sau să te complaci în beneficiile statutului? Nu ești calificat pentru asta! Să nu faci lucrare concretă, dar să vrei ca frații și surorile să te venereze și să te idolatrizeze – nu este aceasta mentalitatea unui diavol? Ce nerușinare! Unii spun că nu vor deloc să fie conducători. Atunci de ce îți menții reputația și statutul? Care este scopul tău în a-i induce în eroare pe oameni? Dacă nu îți dorești să fii conducător, poți demisiona proactiv. De ce nu demisionezi? De ce ocupi această poziție și nu te retragi? Dacă nu vrei să demisionezi, atunci trebuie să faci ceva lucrare concretă în mod conștiincios. Nu există altă opțiune – aceasta este responsabilitatea ta. Dacă nu poți face lucrare concretă, cel mai bine ar fi să-ți asumi răspunderea și să demisionezi; nu ar trebui să întârzie lucrarea bisericii sau să le faci rău aleșilor lui Dumnezeu. Dacă îți lipsește chiar și acest pic de conștiință și rațiune, mai ai vreo umanitate? Nu ești vrednic de a fi numit uman! Indiferent dacă cineva poate fi conducător sau lucrător, oamenii care cred în Dumnezeu merită să fie numiți umani doar dacă au măcar un dram de conștiință și rațiune.

Pentru a fi conducător sau lucrător, o persoană trebuie să aibă un anumit nivel de calibru. Calibrul unei persoane determină capacitatea sa de lucru și măsura în care pricepe adevărurile-principii. Dacă ai un calibru oarecum deficitar și nu ai o înțelegere suficient de profundă a adevărului, dar ești capabil să practici atât cât poți înțelege și poți pune în practică ceea ce înțelegi, iar în inima ta ești pur și cinstit, fără să uneltești nimic în interes propriu, fără să urmărești faimă, câștig și statut și poți accepta scrutarea de către Dumnezeu, atunci ești o persoană corectă. Cu toate acestea, conducătorii falși nu au aceste calități. Ei nu se preocupă de diferitele probleme legate de perturbările și tulburările care apar în biserică; chiar dacă le observă, nu le acordă nicio atenție. În cazul în care sunt întrebați dacă sunt la curent cu situația, ei spun: „Cred că știu câte ceva despre asta, dar nu totul.” Acest lucru s-a întâmplat chiar sub ochii tăi – de ce spui că

nu știi despre el? Nu cumva încerci să-i păcălești pe oameni? Din moment ce știi despre problema aceasta, te-ai gândit cum să o gestionezi? Ai făcut vreo lucrare? Ai încercat să găsești soluții? Ei răspund: „Calibrul acelei persoane este mai bun decât al meu, este elocventă și vorbește bine; nu îndrăznesc să mă pun cu ea. Ce se va întâmpla dacă mă ocup de ceva care nu este de fapt o problemă și o jignesc? Asta mi-ar îngreuna lucrarea după aceea!” Dacă nu îndrăznești, ești un laș inutil, îți neglijezi responsabilitățile și nu ești vrednic de a fi conducător! Când te confrunți cu acest tip de situație, știi cum să o gestionezi? Ei spun: „Chiar dacă știu cum să o gestionez, nu îndrăznesc. Nu este treaba Celui de mai sus? Mai este și grupul decizional. De ce ar trebui să-mi revină mie această sarcină?” Din moment ce ai văzut situația și știi despre ea, tu ar trebui să o gestionezi. Dacă statura ta este prea mică și nu poți gestiona această problemă, le-ai spus superiorilor tăi despre ea? Ai raportat-o? Ai făcut ceea ce intră sub incidența responsabilităților tale și a lucrării care îți revine? Ți-ai îndeplinit vreuna dintre responsabilități? Deloc! În inima lor, știu foarte bine: „Știam despre această problemă, dar nu am acționat. Mă simt vinovat! Ar fi trebuit să raportez acea problemă, dar nu am făcut-o. Dar nici alții nu au făcut-o – ce treabă am eu?” Sunt aceia conducători? Dacă ceilalți oameni o fac sau nu este problema lor – tu de ce nu ai făcut-o? Dacă alți oameni nu o fac, înseamnă că tu nu trebuie să o faci? Este acesta adevărul? Chiar dacă alți oameni ar fi făcut-o, ar putea asta să țină locul faptului că tu trebuia să o faci? Ceea ce faci tu este treaba ta. Ți-ai îndeplinit responsabilitățile și obligațiile? Dacă nu, atunci îți neglijezi responsabilitățile, nu ești calificat pentru a fi conducător și ar trebui să îți asumi răspunderea și să demisionezi. Nu apreciezi modul în care ai fost înălțat, nu ești vrednic de încrederea fraților și surorilor, de încrederea casei lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, de înălțarea din partea lui Dumnezeu. Ești un nemernic fără inimă! Al treilea tip de conducător fals are o problemă de caracter. Indiferent cum sunt procesul personal de urmărire și intrarea în viață, judecând doar după faptul că pe durata mandatului lor nu face nicio lucrare concretă, nu recuperează nicio pierdere pentru biserică și, cu siguranță, nu este capabil să oprească sau să gestioneze prompt faptele rele ale oamenilor răi, acest tip de persoană nu numai că are o problemă legată de calibrul său slab și de faptul că nu face lucrare concretă, dar, cel mai important, nu are umanitate. Conștiința îi este complet putredă și nu are niciun fel de rațiune. Pe înțelesul tuturor, acești oameni sunt complet lipsiți de moralitate; sunt egoiști și detestabili până la extrem și nu sunt vrednici de încredere. Dintre cele trei tipuri de oameni pe care le-am disecat, umanitatea acestui tip este cea mai rea. Primele două tipuri de oameni au un calibru slab, nu pot face lucrare și nu îndeplinesc principiile și standardele casei lui Dumnezeu pentru cultivarea și promovarea oamenilor, deci nu pot fi cultivați sau folosiți. Calibrul lor este extrem de slab, sunt orbi și amorțiți și sunt, practic, morți – nu merită să fie expuși și disecați. Al treilea tip de persoană este cel mai abject. Din punct de vedere al umanității, acești oameni sunt extrem de detestabili și îi caracterizăm ca fiind șireți și vicleni. Acești oameni sunt chiar mai șireți decât vulpile. Nu fac nicio lucrare concretă,

dar găsesc o mulțime de scuze și se simt complet în largul lor. Indiferent de modul în care oamenii răi și antihriștii tulbură lucrarea bisericii, aceștia nu se neliniștesc și nu se îngrijorează, ba chiar vor să continue să fie conducători. De ce sunt atât de dependenți de putere? Acești conducători spun: „Omul se luptă în sus; apa curge în jos. Toată lumea iubește puterea!” Ei nu vor să facă nicio lucrare concretă, dar totuși doresc să se agațe de poziție și să se bucure de beneficiile statutului lor. Ce fel de nemernici sunt aceștia? Sunt pur și simplu de teapa Satanei, nu e nimic de capul lor.

Astăzi am avut părtășie despre trei puncte legate de a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Conducătorii falși pe care i-am disecat în cea de-a douăsprezecea responsabilitate sunt, practic, la fel cu cei expuși anterior. Deși am disecat trei puncte, acestea acoperă în principal două probleme: una este că au un calibru slab și nu pot face lucrare concretă; cealaltă este că umanitatea lor este abjectă, detestabilă, șireată și vicleană, iar ei nu fac lucrare concretă. Acestea sunt problemele fundamentale, esențiale ale conducătorilor falși. Atât timp cât cineva are una dintre aceste două probleme, este un conducător fals. Acest lucru este incontestabil.

4 septembrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (21)

Cum să-i distingem pe antihriști de oamenii care au firea antihriștilor

Să-i distingem pe baza atitudinilor acestora față de adevăr

Astăzi vom continua părtașia despre responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor. Înainte să începem formal părtașia, haideți să analizăm unul dintre subiectele privind antihriștii, despre care am avut părtașie în trecut: cum să-i distingem pe oamenii cu firea antihriștilor de cei cu esența antihriștilor și care sunt diferențele dintre aceste două tipuri de oameni. Mai întâi, vom avea părtașie despre cum să-i discernem pe antihriști; asta nu este foarte dificil. În primul rând, ar trebui să vezi clar care sunt manifestările caracteristice evidente pe care le afișează cei ce sunt antihriști, astfel încât să poți identifica într-un timp scurt un antihrist autentic, stabilind că, în mod categoric, nu este cineva care doar are firea antihriștilor sau cineva care pășește pe calea acestora. Astfel, vei avea discernământ în privința antihriștilor și nu vei mai fi indus în eroare, ademenit și controlat de către aceștia. Acum, lucrul cel mai important este să poți să distingi diferențele evidente dintre oamenii cu natura-esență a antihriștilor și cei cu firea antihriștilor. Pentru a discerne aceste două tipuri de oameni, mai întâi trebuie să le pricepi caracteristicile principale. Unii oameni pricep doar dezvăluirile de corupție ale antihriștilor în viața de zi cu zi, precum tendințele lor de a-și impune statutul și de a le ține prelegeri altora, dar nu pot discerne natura-esență a antihriștilor. Este bine? (Nu.) Mai sunt și cei care spun că manifestările cele mai remarcabile ale antihriștilor sunt aroganța și îngâmfwarea lor și îi caracterizează pe toți oamenii aroganți și îngâmfwati drept antihriști. Este corect? (Nu.) De ce nu este corect? Fiindcă aroganța și îngâmfwarea nu sunt cele mai remarcabile manifestări ale antihriștilor; sunt firi corupte pe care le au toți oamenii corupți. Fiecare om are o fire arogantă și îngâmfwată, așa că este o greșeală gravă să-i caracterizăm pe toți oamenii aroganți și îngâmfwati drept antihriști. Așadar, care sunt manifestările esențiale ale antihriștilor, ce pot clarifica dintr-o privire diferențele esențiale dintre antihriști și oamenii cu firea antihriștilor și îți pot permite să discorni faptul că esențele acestor două tipuri de oameni sunt diferite și că aceștia ar trebui tratați diferit? În anumite privințe, precum acțiuni, comportamente și firi, există similitudini și asemănări între aceste două tipuri de oameni? (Da.) Dacă nu observi cu atenție, nu distingi cu seriozitate sau nu ai o înțelegere și un discernământ corect în inima ta în privința firii și esenței acestor două tipuri de oameni, este foarte ușor să-i tratezi ca și cum ar aparține aceluiași tip. Este posibil chiar să confunzi un antihrist cu o persoană care are firea antihriștilor și invers, adică ai putea face cu ușurință aceste tipuri de judecări eronate. Așadar, care sunt caracteristicile și diferențele principale între aceste două tipuri de oameni, care-i pot permite cuiva să distingă, cu dovezi solide, cine este antihrist și cine este o persoană cu firea antihriștilor? Acest subiect nu ar trebui să vă fie necunoscut, așa că hai să vă auzim punctele de vedere. (Un aspect folosit pentru a face

diferența dintre antihriști și oamenii cu firea antihriștilor este atitudinea lor față de adevăr; altul este umanitatea lor. În atitudinea lor față de adevăr, antihriștii urăsc adevărul și nu îl acceptă deloc. Indiferent cât de multe fapte rele comit, care provoacă perturbări și tulburări, și indiferent cum ai părtășie cu ei sau cum îi emondezi, ei nu recunosc acest lucru și sunt impenitenți înverșunați. Oamenii cu firea antihriștilor pot face și ei lucruri greșite atunci când nu înțeleg adevărul sau nu pricep principiile, dar când sunt emondați, ei pot să accepte adevărul, să reflecteze asupra lor și să se cunoască și sunt capabili să simtă remușcări și să se căiască. Din perspectiva atitudinii lor față de adevăr, esența antihriștilor este aceea că urăsc adevărul, în timp ce oamenii cu firea antihriștilor îl pot accepta. Din perspectiva umanității lor, antihriștii sunt oameni răi fără simțul conștiinței sau al rușinii, în timp ce oamenii cu firea antihriștilor au simțul conștiinței și al rușinii.) Ați menționat două caracteristici; a fost acest conținut abordat în cadrul părtășiei, în trecut? Sunt acestea considerate caracteristici evidente? (Da.) Atitudinile antihriștilor și ale oamenilor cu firea antihriștilor față de adevăr sunt complet diferite. Acesta este un punct foarte important și este o manifestare cu trăsături evidente. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și nu îl acceptă deloc. Ar prefera să moară decât să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr, ei se împotrivesc în sinea lor și sunt scârbiți de el. Poate că în sinea lor chiar te înjură, își bat joc de tine și te disprețuiesc, desconsiderându-te. Antihriștii sunt ostili față de adevăr; aceasta este o caracteristică evidentă. Și care sunt caracteristicile oamenilor cu firea antihriștilor? Ca să fim corecți și obiectivi, oamenii cu firea antihriștilor, dar cu o oarecare conștiință și rațiune, își pot schimba noțiunile și pot accepta adevărul când alții au părtășie cu ei despre adevăr. Dacă sunt emondați, pot să se și supună. Adică, atât timp cât oamenii cu firea antihriștilor cred sincer în Dumnezeu, majoritatea pot să accepte adevărul, în diverse măsuri. Pe scurt, oamenii cu firea antihriștilor pot să accepte adevărul și să se supună prin mijloace precum a citi singuri cuvintele lui Dumnezeu, a accepta disciplinarea și luminarea de către El sau emondarea de către frați și surori, ajutorul și sprijinul din partea acestora. Aceasta este o caracteristică evidentă. Totuși, antihriștii sunt diferiți. Indiferent cine are părtășie despre adevăr, ei nici nu ascultă, nici nu se supun. Au o singură atitudine: mai degrabă ar muri decât să accepte adevărul. Indiferent cum îi emondezi, este inutil. Chiar dacă ai părtășie despre adevăr cât se poate de clar, ei nu îl acceptă; ba chiar i se împotrivesc în sinea lor și se simt scârbiți de el. Poate cineva cu o astfel de fire, care urăște adevărul, să l se supună lui Dumnezeu? Categorie nu. Prin urmare, antihriștii sunt dușmanii lui Dumnezeu și sunt oameni care nu pot fi mântuiți.

Să-i distingem pe baza umanității lor

Chiar acum, ați mai menționat o caracteristică pentru a face diferența între antihriști și oamenii care au firea antihriștilor, care este din perspectiva umanității. Cine ar vrea să mai aibă părtășie despre această caracteristică? (Antihriștii au o umanitate deosebit de

malicioasă; ei pot să-i suprimă și să-i chinuiască pe oameni și, indiferent cât de multe rele comit, nu știu să se căiască.) Așa este, caracteristica principală a antihriștilor este umanitatea lor malicioasă, nerușinarea și lipsa de conștiință și rațiune. Indiferent cât de multe fapte rele comit în biserică sau cât de multe daune provoacă lucrării bisericii, nu li se pare o nerușinare și nici nu se consideră păcătoși. Indiferent dacă îi expune casa lui Dumnezeu sau îi emondează frații și surorile, rămân imperturbabili, nu-și fac reproșuri și nu sunt supărați. Aceasta este manifestarea antihriștilor, din punctul de vedere al umanității. Caracteristicile lor principale sunt lipsa conștiinței și rațiunii, lipsa rușinii și o fire extrem de feroce. Judecă și chinuie pe oricine le menționează interesele și au o dorință deosebit de puternică de răzbunare, fără să ierte pe nimeni, nici măcar pe propriile rude. Atât de feroce sunt antihriștii. Pe de altă parte, indiferent cât de multă corupție dezvăluie, oamenii cu firea antihriștilor nu sunt neapărat răi. Indiferent ce neajunsuri sau curențe are umanitatea lor, ce greșeli pot face sau în ce privințe pot eșua și se pot poticni, ei pot să reflecteze asupra lor și să tragă învățăminte după aceea. Când se confruntă cu emondarea, sunt capabili să-și recunoască greșelile și să simtă remușcări, iar când frații și surorile îi critică sau îi expun – chiar dacă ar putea încerca să se apere puțin și să nu fie dispuși să o recunoască la momentul respectiv – în realitate, deja și-au recunoscut greșeala în inima lor și s-au supus. Asta dovedește că încă pot să accepte adevărul și să fie reformați. Când fac greșeli sau întâmpină vreo problemă, conștiința și rațiunea lor încă pot funcționa; sunt conștienți, nu amorțiți și nepăsători sau intransigenți și nu refuză să recunoască lucruri. În plus, deși acest tip de persoană are firea antihriștilor, este relativ empatică și întrucâtva mai bună la suflet. Când se confruntă cu diverse chestiuni, caracteristicile pe care le afișează în ceea ce privește umanitatea pot fi descrise – în modul cel mai potrivit și mai ușor de înțeles – ca fiind relativ rezonabile. Dacă sunt emondați cu severitate, cel mult s-ar putea simți oarecum plini de resentimente în inima lor, dar privind lucrurile din perspectiva umanității lor, se poate vedea că ei cunosc, totuși, rușinea, că pot avea muștrări de conștiință și că rațiunea lor poate avea un anumit efect limitativ. Dacă provoacă pierderi intereselor casei lui Dumnezeu sau fac rău oricăror frați și surori, întotdeauna simt neliniște în inimă și că L-au dezamăgit pe Dumnezeu. Aceste manifestări sunt dezvăluite în diverse măsuri de către oamenii cu firea antihriștilor. Chiar dacă nu-și repară imediat greșelile sau nu fac alegerile juste și nu practică în mod corect după ce se întâmplă ceva, acești oameni încă au în inimă un sentiment de conștientizare. Au muștrări de conștiință; știu că au făcut ceva greșit și că nu ar trebui să mai acționeze vreodată așa și simt, de asemenea, că nu sunt oameni buni – în mod subtil, toți pot avea aceste sentimente. Mai mult, cu timpul, starea lor se va schimba, iar ei se vor căi cu adevărat. Vor simți remușcări profunde, regretând că inițial nu au făcut alegerile juste sau că nu au practicat în mod corect. Acestea sunt exact cele mai comune și mai obișnuite manifestări ale oamenilor corupți. Totuși, cei care sunt antihriști sunt speciali; nu sunt oameni, ci diavoli. Indiferent cât de mult timp trece după ce comit rele sau păcate, nu au nicio remușcare; rămân

încăpățânați și insistenți până la sfârșit. Oamenii cu firea antihriștilor se pot supune atunci când întâmpină emondarea obișnuită. Când se confruntă cu o emondare severă, s-ar putea să-și susțină cauza, să nege lucruri și să refuze să o accepte în acel moment, dar mai târziu vor putea să reflecteze asupra lor, să se cunoască, să simtă remușcări și să se căiască. Chiar dacă își bate cineva joc de ei și îi consideră lipsiți de umanitate, s-ar putea să simtă durere în inimă, dar nu vor riposta sau nu vor trata persoana respectivă ca pe un dușman. Ei pot și s-o înțeleagă pe cealaltă persoană, gândindu-se: „Este doar vina mea că am făcut acea greșală; felul în care mă tratează alții nu este altceva decât ceea ce merit.” Aceste manifestări se dezvăluie în grade diferite în oameni diferiți. Pe scurt, aceste dezvăluiri sunt manifestările normale și firești ale oamenilor cu firea antihriștilor, ale celor cu firi corupte, și acesta este lucrul prin care ei se diferențiază în mod clar de antihriști. Prin diferitele manifestări ale acestor două stări, se clarifică imediat exact care indivizi sunt oameni răi și antihriști și care sunt cei care doar au firea antihriștilor, dar nu sunt oameni răi.

Să-i distingem după ce aflăm dacă se căiesc sau nu cu adevărat

Tocmai au fost menționate două aspecte ale diferențelor dintre antihriști și oamenii cu firea antihriștilor: primul aspect este atitudinea lor față de adevăr; atitudinea oamenilor față de adevăr este atitudinea lor față de Dumnezeu. În această privință, există o distincție clară între cele două tipuri de oameni. În al doilea rând, în ceea ce privește umanitatea, aceste două tipuri de oameni au și o diferență esențială clară. Aceste două caracteristici sunt foarte evidente; sunt tipuri complet diferite de oameni. În afara acestor două diferențe, un alt aspect este dacă există vreo manifestare a căinței după comiterea unui rău. În cazul celor care sunt antihriști, indiferent ce fapte rele comit – fie că îi chinuiesc pe oameni, întemeiază împărății independente, concurează cu Dumnezeu pentru statut, fură jertfe, fie că fac orice altceva – chiar dacă sunt expuși în mod direct, antihriștii nu recunosc aceste fapte. Dacă nu le recunosc, se pot căi? Mai degrabă ar muri decât să se căiască. Nu acceptă realitatea propriilor fapte rele. Chiar dacă își dau seama că expunerea este într-un totu corectă, ei se împotrivesc și ei se opun. Categorie nu vor reflecta la posibilitatea de a fi pe calea greșită sau nu vor spune: „Sunt caracterizat drept antihrist. Acest lucru este foarte periculos și trebuie să mă căiesc.” Categorie nu le trec prin minte astfel de gânduri. Umanitatea lor nu are aceste calități. Prin urmare, antihriștii au o caracteristică evidentă: indiferent câți ani cred în Dumnezeu, nu acceptă deloc adevărul și nu dau dovadă de o schimbare reală. Când încep să creadă în Dumnezeu, le place să se remarce în mulțime, să concureze pentru putere și profit, să facă oamenii să sufere, și formează clici și divizează biserica. Scopul lor atunci când încearcă să dețină puterea este să trăiască de pe urma bisericii și să întemeieze o împărăție independentă. După trei, până la cinci ani de credință, când îi revezi, încă au aceleași manifestări și caracteristici, fără nicio schimbare. Chiar și după opt sau zece ani, ei rămân la fel. Unii oameni spun: „Poate că se vor schimba după 20 de ani de

credință!” Se pot schimba? (Nu.) Nu se vor schimba. Au aceleași manifestări, fie că interacționează cu câțiva indivizi sau cu majoritatea, fie că fac îndatoriri obișnuite sau acționează în calitate de conducători sau lucrători. Niciodată nu se căiesc sau nu se întorc din drum, persistând pe aceeași cale până la sfârșit. Categorie nu se vor căi. Așa sunt antihriștii. Cât despre oamenii cu firea antihriștilor, chiar dacă unii dintre ei nu sunt oameni răi, și ei au firi corupte. Dezvăluie aroganță, înșelătorie, egoism, josnicie și alte tipuri de corupție. Afișează și o umanitate slabă. Când încep să creadă în Dumnezeu, vor și ei să concureze pentru faimă și câștig, se remarcă pentru a obține admirația oamenilor și au ambiții și dorințe de a fi conducători și a deține puterea. Aceste manifestări sunt prezente în diferite măsuri la oamenii corupți și nu sunt cu mult diferite de cele ale antihriștilor. Totuși, în procesul credinței în Dumnezeu, ei ajung să înțeleagă unele adevăruri experimentând judecata și expunerea din cuvintele lui Dumnezeu și dezvăluie tot mai puțin aceste firi corupte. De ce sunt aceste firi corupte dezvăluite tot mai puțin? Fiindcă după ce înțeleg adevărul, își dau seama că aceste comportamente și manifestări sunt dezvăluiri ale unor firi corupte. Doar în acest moment le devine conștiința alertă și văd că sunt profund corupți și că, într-adevăr, le lipsește asemănarea unui om. Atunci, devin dispuși să urmărească adevărul și să se gândească în ce fel să se elibereze de aceste firi corupte și cum pot să se elibereze din robia lor și să devină persoane care urmăresc și practică adevărul. Ce este această manifestare? Nu înseamnă asta să te căiești treptat? (Ba da.) În cursul experimentării lucrării lui Dumnezeu, își descoperă problemele, își recunosc firile corupte și își înțeleg diversele stări. Ei ajung și să își cunoască umanitatea-esență, iar conștiința lor devine tot mai alertă; ei simt din ce în ce mai mult că sunt profund corupți și nepotriviti pentru a fi folosiți de Dumnezeu și că au atras dezgustul Lui și, în sinea lor, se detestă. Inconștient, se căiesc treptat în adâncul sufletului și, odată cu această căință, apar unele mici schimbări, care se pot vedea în comportamentul lor. De exemplu, inițial, când cineva le expunea problemele, erau plini de resentimente, se mâniiau rușinați și încercau să se explice și să se justifice, făcând toate eforturile pentru a găsi diverse scuze și motive ca să se apere. Însă prin experiențe continue ajung să-și dea seama că acest comportament este greșit și încep să corecteze această stare și acest comportament, muncind din greu să accepte păreri corecte, străduindu-se să coopereze armonios cu ceilalți. Când li se întâmplă ceva, învață să caute de la ceilalți și să aibă părtașie cu ei și învață să comunice din inimă și să se înțeleagă amical cu ceilalți. Sunt acestea manifestări ale căinței? (Da.) După ce încep să creadă în Dumnezeu, dobândesc treptat o înțelegere reală a unora dintre firile, comportamentele și manifestările antihriștilor, pe care ei înșiși le dezvăluie. Apoi, se eliberează treptat de firile lor corupte și sunt în stare să-și abandoneze fostele moduri greșite de viață și să renunțe la a urmări faima și statutul și sunt în stare să acționeze, să se comporte și să-și facă datoria conform adevărilor-principii. Cum se obține o asemenea schimbare? Se obține acceptând adevărul și schimbându-se în bine și căindu-se încontinuu? (Da.) Toate aceste lucruri se obțin în procesul de căire

continuă. După aceea, starea lor se îmbunătățește cu siguranță, le crește și statura pe măsură ce experiențele lor devin tot mai profunde, iar când li se întâmplă ceva, sunt capabili să reflecteze asupra lor. Fie că întâmpină obstacole sau eșecuri, fie că sunt emondați, ei aduc aceste chestiuni înaintea lui Dumnezeu și pot, de asemenea, să-și coreleze, să-și disece și să-și înțeleagă starea coruptă în timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu. Deși e posibil să mai dezvăluie corupție și să înceapă să aibă gânduri eronate atunci când li se întâmplă ceva, sunt în stare să reflecteze asupra lor și să se răzvrătească împotriva lor. Atât timp cât devin conștienți de aceste probleme, ei pot să caute încontinuu adevărul ca să le rezolve și să practice căința. Deși acest progres este foarte lent și rezultatele sunt minime, ei se schimbă încontinuu, în străfundul sufletului lor. Oamenii de acest tip își mențin mereu o atitudine și o stare proactive, pozitive, întreprinzătoare, de transformare și căință. Deși uneori concurează cu alții pentru faimă și statut și dezvăluie unele manifestări și acțiuni ale antihriștilor în diverse grade, după ce experimentează câteva emondări, judecăți și mustrări, sau disciplinarea de către Dumnezeu, aceste firi corupte sunt alungate și transformate, în diverse grade. Cauza primară pentru obținerea acestor rezultate este că acest tip de persoană poate, în adâncul sufletului, să reflecteze asupra firilor sale corupte și a căilor greșite pe care a apucat, să și le înțeleagă și să se schimbe în bine. Chiar dacă schimbările, creșterea și câștigurile de pe urma schimbării în bine sunt foarte mici și progresul este foarte lent, în asemenea măsură încât e posibil să nu observe nici măcar ea, după trei, până la cinci ani de astfel de experiențe, poate simți unele schimbări la sine, pe care le pot vedea și cei din jur. În orice caz, există o diferență între acei oameni care au firea antihriștilor și cei care sunt antihriști. Care este caracteristica principală în această privință? (Oamenii cu firea antihriștilor sunt capabili să se căiască.) Atunci când fac ceva rău, comit o fărădelege sau se confruntă cu emondarea, judecata și mustrarea, certarea sau disciplinarea, se pot căi. Chiar și atunci când își dau seama că au făcut rău sau au făcut o greșală, pot să reflecteze asupra lor și să aibă o atitudine de a se schimba în bine și a se căi în inima lor. Aceasta este o diferență caracteristică prin care oamenii cu firea antihriștilor sunt separați complet de antihriști.

Un rezumat al diferențelor dintre antihriști și oamenii care au firea antihriștilor

Antihriști sunt satane vii. Se poate spune că trăiesc ca satane; sunt diavoli și satane vizibile oamenilor. Atunci, haideți să rezumăm diferențele esențiale dintre antihriști și oamenii cu firea antihriștilor. Un aspect este atitudinea lor față de adevăr. Antihriștii categoric nu acceptă adevărul. Deși verbal pot recunoaște cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul, sunt lucruri pozitive și sunt cuvinte benefice oamenilor, fiind criteriul pentru toate lucrurile pozitive, și că oamenii ar trebui să le accepte, să li se supună și să le practice – deși pot spune toate acestea – categoric nu pot pune cuvintele lui Dumnezeu în practică. De ce nu le practică? Fiindcă nu acceptă adevărul în inima lor.

Cu voce tare, spun că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul, dar dintr-un motiv complet diferit: spun acest lucru pentru a ascunde faptul că nu acceptă adevărul și pentru a-i induce în eroare pe oameni. Doar fiindcă antihriștii pot rosti cuvinte și doctrine nu înseamnă că în inima lor admit că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Nu pot pune în practică adevărul fiindcă, în esență, ei nu acceptă adevărul cuvintelor lui Dumnezeu în inima lor; nu sunt dispuși să accepte adevărul și să-l practice pentru a intra în adevărul-realitate. Pe de altă parte, oamenii cu firea antihriștilor nu sunt neapărat antihriști. Unii dintre ei pot să accepte în diferite măsuri adevărul, lucrurile pozitive și cuvintele corecte și să li se supună – aceasta este o diferență. Oamenii cu esența antihriștilor sunt ostili față de adevăr și îi întorc spatele, dar unii oameni cu firea antihriștilor pot să accepte și să practice adevărul. Citind cuvintele lui Dumnezeu și prin câțiva ani de experimentare a lucrării lui Dumnezeu, atitudinea lor față de adevăr se poate schimba într-o anumită măsură. În adâncul inimii, simt că deși nu pot pune în practică adevărul, acesta este bun și drept. Doar că nu iubesc adevărul sau nu sunt interesați de el și, prin urmare, practicarea acestuia necesită ceva eforturi și strădanii. Așadar, oamenii cu firea antihriștilor, dar cu o oarecare conștiință și rațiune, pot să accepte adevărul în diferite măsuri. Cel puțin, în adâncul inimii, nu se împotrivesc adevărului și nu sunt nici dezgustați, nici scârbiți de acesta. Majoritatea oamenilor sunt în acest fel de stare și se manifestă în acest mod față de adevăr. Acest mod de a descrie asemenea oameni nici nu-i menajează, nici nu-i denigrează. Este destul de obiectiv, nu-i așa? (Ba da.) Un alt aspect este de a-i distinge din perspectiva umanității, adică de a-i distinge pe baza conștiinței, rațiunii lor și a bunătății sau răutății umanității lor. Cine are o umanitate rea, nu acceptă adevărul și este deosebit de scârbit de adevăr este categoric un neîncredător sau un antihrist. Unii oameni nu iubesc în mod deosebit adevărul și nu sunt interesați de acesta. Când au alții părtașie despre adevăr, ei devin somnoroși și apatici. Totuși, oamenii de acest tip nu au o umanitate rea și nu îi chinuie pe alții. Dacă ai părtașie despre intențiile lui Dumnezeu, despre adevărurile-principii sau regulile casei lui Dumnezeu, pot să asculte și sunt dispuși să accepte adevărul și să se străduiască să-l obțină, dar poate că nu sunt neapărat în stare să-l pună în practică. Dacă devin conducători, poate că nu sunt în stare să te facă să înțelegi adevărul sau să te aducă înaintea lui Dumnezeu, dar categoric nu te vor chinui. Aceasta este umanitatea oamenilor cu firea antihriștilor. În orice caz, umanitatea oamenilor cu firea antihriștilor nu este atât de rea; pot să accepte adevărul în diferite măsuri. Pe de altă parte, antihriștilor nu numai că le lipsesc conștiința și rațiunea, dar ei au și o umanitate extrem de feroce. Oamenii cu firea antihriștilor au un simț al conștiinței și o oarecare rațiune și pot gestiona rațional anumite chestiuni. De exemplu, în ceea ce privește modul în care să aleagă și cui să ia partea atunci când au de-a face cu cerințele casei lui Dumnezeu, cu diverși oameni din biserică și cu lucruri pozitive și negative, pot să distingă acest fel de chestiuni și altele asemenea și, în cele din urmă, pot să facă alegerile corecte pe baza conștiinței lor. Oamenii de acest fel nu au o umanitate atât de rea și sunt relativ buni la suflet. Mai

există o distincție, una despre care tocmai am avut părtășie, și anume că sunt unii oameni cu firea antihriștilor care pot să accepte adevărul și care, atunci când fac lucruri greșite, pot să reflecteze asupra acestui lucru și să aibă o inimă plină de căință. Pe de altă parte, antihriștii categoric nu afișează aceste două manifestări. Sunt încăpățânați și neschimbători, fiindcă le este scârbă de adevăr, nu-l acceptă și au o umanitate extrem de feroce. Oamenilor de acest fel le este imposibil să se schimbe și să ajungă să se căiască. Dacă cineva se poate căi cu adevărat depinde în principal de faptul dacă are conștiință și rațiune și de atitudinea sa față de adevăr. Oamenii cu firea antihriștilor, fiindcă nu au o umanitate rea, au o oarecare conștiință și rațiune și pot accepta unele adevăruri în diferite măsuri, au potențialul de a se schimba. Atunci când fac greșeli sau comit fărădelegi, se pot căi după ce sunt emondați. Acest lucru stabilește că oamenii cu firea antihriștilor au speranța că vor fi mântuiți, în timp ce antihriștii sunt irecuperabili; sunt de teapa diavolilor și a Satanei. Diferențele esențiale dintre antihriști și oamenii cu firea antihriștilor sunt aceste câteva caracteristici. Este destul de obiectiv acest rezumat? (Da.) Cu privire la aceste câteva caracteristici ale antihriștilor, manifestările detaliate despre care am avut părtășie sunt obiective și în conformitate cu faptele, fără niciun element de denigrare. Toți aleșii lui Dumnezeu au întâlnit acest lucru și i-au fost martori; pur și simplu asta sunt antihriștii. Cât despre oamenii cu firea antihriștilor, am expus și diverse manifestări, toate vizibile oamenilor și în conformitate cu faptele, fără niciun menajament.

Oamenii cu firea antihriștilor au multe defecte și imperfecțiuni în umanitatea lor și, de asemenea, dezvăluie felurite firi corupte, în diferite măsuri. Aceste firi corupte au unele manifestări caracteristice evidente la toți oamenii. De exemplu, unii oameni sunt deosebit de aroganți, unii sunt deosebit de intriganți și înșelători, unii sunt deosebit de intransigenți, alții deosebit de leneși și așa mai departe. Aceste exprimări sunt manifestările oamenilor cu firea antihriștilor și sunt caracteristicile umanității oamenilor de acest fel. Deși acești oameni au o oarecare bunătate în inimă – în termeni simpli, sunt oarecum buni la suflet – atunci când se confruntă cu ceva, văd clar că interesele casei lui Dumnezeu sunt afectate, dar pentru că se tem să nu-i ofenseze cumva pe alții, ajung să fie ca o țestoasă care se ascunde în carapace, trăind după filosofia Satanei și nefiind dispuși să respecte adevărurile-principii. Deși, în adâncul inimii, simt că nu ar trebui să acționeze în acest fel și că Îl nedreptățesc pe Dumnezeu acționând astfel, tot nu se pot abține să nu aleagă să fie persoane care caută să le facă pe plac altora. De ce? Fiindcă ei cred că pentru a trăi și pentru a supraviețui trebuie să se bazeze pe filosofia Satanei și că doar în acest mod se pot proteja. Prin urmare, aleg să fie persoane care caută să le facă pe plac altora și nu practică adevărul. În inima lor, simt că acționând în acest fel sunt lipsiți de conștiință și de umanitate; nu sunt oameni și sunt mai rău decât un câine de pază. Totuși, după ce-și fac reproșuri, atunci când se confruntă cu o altă situație, tot nu se căiesc și se comportă la fel. Întotdeauna sunt slabi și au un sentiment de vinovăție. Ce dovedește acest lucru? Dovedește că deși oamenii cu firea antihriștilor nu sunt ei înșiși antihriști, umanitatea lor are probleme și lipsuri, deci ei dezvăluie cu

siguranță multă corupție. Analizând manifestările generale ale unei astfel de persoane, ea este într-un totuși un om la care rămâne neschimbat faptul că este profund corupt de Satana; este exact ceea ce Dumnezeu numește odrasla Satanei. În ce fel sunt oamenii cu firea antihriștilor mai buni decât antihriștii? Mai precis, deși oamenii care au firea antihriștilor, dar nu esența acestora, dezvăluie diverse firi corupte ale Satanei, categoric nu sunt oameni răi. Situația lor este similară cu ceea ce se spune de obicei, că un om nu este nici viclean și rău, nici o persoană bună; doar că el crede sincer în Dumnezeu, este dispus să se căiască și poate să accepte adevărul după ce este emondat, fiind oarecum supus. Chiar dacă nu sunt oameni răi și încă au o speranță de a fi mântuiți de Dumnezeu, sunt departe de standardul de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, despre care vorbește Dumnezeu! Unii oameni cred în Dumnezeu vreme de trei până la cinci ani și fac unele schimbări și progrese. Unii oameni cred în Dumnezeu vreme de opt până la zece ani și nu fac absolut niciun progres. Unii oameni au crezut în Dumnezeu chiar și 20 de ani, fără nicio schimbare semnificativă; încă sunt la fel ca înainte. Se agață cu încăpățănare de noțiunile lor. Doar că, fiindcă au auzit cuvintele lui Dumnezeu și sunt restricționați de diverse reguli și reglementări ale casei lui Dumnezeu, nu au comis greșeli majore, nu au făcut fapte rele care cauzează pierderi grave casei lui Dumnezeu și nu au provocat mari dezastre. Oamenii cu firea antihriștilor cu siguranță nu pot fi cu toții mântuiți de Dumnezeu, în cele din urmă. Majoritatea sunt probabil muncitori și unii dintre ei categoric vor fi eliminați. În orice caz, deși nu sunt oameni răi, sunt oameni cu o umanitate slabă. Finalurile și destinațiile lor cu siguranță nu vor fi aceleași. Totul depinde de faptul dacă pot să accepte adevărul și de modul în care își aleg căile. Unii oameni spun: „Cuvintele Tale sunt contradictorii. Nu ai spus Tu că acești oameni se pot schimba și se pot căi?” Ce vreau să spun este că acești oameni, în anumite contexte și în medii diferite, pot accepta adevărul, în diferite măsuri. Ce înseamnă „diferite măsuri”? Înseamnă că unii oameni suferă o mică schimbare după ce cred în Dumnezeu trei până la cinci ani și o schimbare semnificativă după 10 până la 20 de ani. Unii oameni cred în Dumnezeu 10 până la 20 de ani și sunt exact la fel ca atunci când au început să creadă, strigând mereu: „Trebuie să mă căiesc, trebuie să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu!”, dar în realitate nu suferă nicio schimbare. Doar pentru că au un simț al conștiinței au această dorință în inimă și sunt dispuși să se schimbe și să se căiască. Totuși, a fi dispus nu este echivalent cu a putea practica adevărul și nici cu a intra în realitate. A fi dispus înseamnă doar că nu te împotrivești adevărului, că nu îți este scârbă de el, nu îl ponegrești în mod public, nu-l judeci, nu-l condamni sau nu-l hulești în mod public pe Dumnezeu – sunt doar aceste manifestări. Dar nu înseamnă că poți, într-adevăr, să te supui, să accepți și să practici adevărul, nici nu înseamnă că poți să te răzvrătești împotriva trupului și a dorințelor tale. Este acesta un fapt obiectiv? (Da.) Exact așa stau lucrurile. Să ai puțină conștiință și rațiune și o inimă cu o oarecare căință în umanitatea ta nu înseamnă că nu ai o fire coruptă. Oamenii cu firea antihriștilor sunt esențialmente diferiți de antihriști, dar asta nu înseamnă că sunt oameni care pot să accepte adevărul și să se supună. Nu

înseamnă nici că sunt oameni cu adevărul-realitate sau că sunt oameni pe care Dumnezeu îi iubește. Există diferențe esențiale între aceste două aspecte; sunt complet diferite. În comparație cu antihriștii, oamenii cu firea antihriștilor sunt cu siguranță mult mai buni în ceea ce privește umanitatea, atitudinea față de adevăr și măsura în care se căiesc. Totuși, standardul după care Dumnezeu îi măsoară pe oameni nu se bazează pe modul în care diferă ei de antihriști; nu acesta este standardul. Dumnezeu evaluează umanitatea unei persoane, dacă are conștiință și rațiune, dacă iubește și acceptă adevărul, dacă își face îndatoririle cu loialitate, dacă l se supune lui Dumnezeu și dacă poate obține adevărul și dobândi mântuirea. Acestea sunt standardele după care Dumnezeu îi evaluează pe oameni. Dumnezeu a propus diverse cerințe pentru cei cu firea antihriștilor. Dumnezeu folosește aceste cerințe pentru a-i evalua pe oamenii cu firea antihriștilor în scopul de a-i mântui. După ce auzi lucrurile formulate în acest fel, le înțelegi, nu-i așa? Mai întâi, trebuie să-ți fie clar că indiferent cât de mult din firea antihriștilor ai avea, atât timp cât poți să accepți adevărul, nu ești un antihrist. Deși nu ești un antihrist, asta nu înseamnă că ești cineva care l se supune lui Dumnezeu. Să nu fii dezgustat sau scârbit de adevăr nu înseamnă că ești cineva care practică adevărul și i se supune. Să ai puțină conștiință și rațiune, să fii relativ bun la suflet și să ai o umanitate mai bună decât cea a antihriștilor nu înseamnă neapărat că ești o persoană bună. Standardul pentru a evalua dacă o persoană este bună sau rea nu se bazează pe umanitatea antihriștilor. Indiferent cât de multe lucruri rele fac antihriștii, nu le recunosc niciodată și nici nu se căiesc, ci continuă să acționeze în același fel; niciodată nu se întorc și l se împotrivesc lui Dumnezeu până la final. Deși unii oameni cu firea antihriștilor vor sincer să se schimbe în bine și să se căiască, dacă se schimbă puțin nu înseamnă că au o căință adevărată. Dacă au hotărârea de a se căi nu înseamnă că pot să înțeleagă adevărul, să-l obțină și să câștige viața.

Unii oameni spun: „Nu sunt un antihrist, așa că sunt mai bun decât antihriștii și corupt mai puțin profund decât aceștia.” Sunt corecte aceste cuvinte? Este acesta un mod denaturat de a înțelege? (Da, este.) Oamenii cu firea antihriștilor sunt la fel ca antihriștii în firea lor coruptă, dar natura-esență pe care o au este diferită. Gândiți-vă: este corectă această afirmație? (Da.) Atunci explicați-o. (Oamenii cu firea antihriștilor au firi corupte, exact ca antihriștii. Ambele categorii au firi arogante și ticăloase și ambele urmăresc statutul. Totuși, umanitatea-esență pe care o au este diferită. Oamenii cu firea antihriștilor au un oarecare simț al conștiinței și pot să accepte adevărul în diferite măsuri. Nu sunt scârbiți de adevăr și nu îl urăsc. Pe de altă parte, oamenii cu esența antihriștilor au o umanitate-esență malițioasă. Nu au niciun simț al conștiinței, sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc. Nu se vor căi.) Toți au firi corupte, așadar, de ce îi caracterizează Dumnezeu pe oamenii cu esența antihriștilor drept antihriști și drept dușmanii Săi? (Acest lucru se bazează în principal pe atitudinea lor față de adevăr. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc, iar a urî adevărul înseamnă, de fapt, a-L urî pe Dumnezeu.) Altceva? (Esența antihriștilor este cea a diavolilor.) Oamenii a căror esență este cea a diavolilor au vreo

speranță de a fi mântuiți? (Nu.) Acești oameni nu acceptă deloc adevărul și nu pot fi mântuiți. Dat fiind că ambele tipuri de oameni au firi corupte, care este diferența dintre cei care pot fi mântuiți și cei care nu pot fi mântuiți? Doar prin prisma firilor lor corupte, aceste două tipuri de oameni sunt la fel, așadar, de ce nu pot fi mântuiți antihriștii, în timp ce oamenii cu firea antihriștilor, dar nu cu esența acestora, au o șansă mică de a fi mântuiți? (Oamenii cu firea antihriștilor nu sunt ca antihriștii, care sunt foarte ostili față de adevăr și față de lucrurile pozitive. Deși nu iubesc în mod deosebit adevărul, ei nu sunt dezgustați de acesta și pot să-l accepte în diferite măsuri, schimbându-se puțin câte puțin. Mai mult, umanitatea lor are un anumit simț al conștiinței, spre deosebire de antihriști, care nu au niciun simț al rușinii.) Aici stă speranța de a fi mântuiți; aceasta este diferența esențială. Judecând după esența antihriștilor, acest tip de persoană este irecuperabilă și nu are nicio speranță de a fi mântuită. Chiar dacă vrei s-o mântuiești, nu poți; nu se poate schimba. Nu este un tip obișnuit de persoană cu firea coruptă a Satanei, ci un tip de persoană cu viața-esență a diavolilor și a Satanei. Acest tip de persoană categoric nu poate fi mântuită. Pe de altă parte, care este esența persoanelor obișnuite cu firi corupte? Acestea doar au firi corupte; totuși, au o anumită doză de conștiință și rațiune și pot accepta unele adevăruri. Asta înseamnă că adevărul poate să aibă un anumit efect asupra acestor oameni, dându-le speranța de a fi mântuiți. Acesta este tipul de persoană pe care o mântuiește Dumnezeu. Antihriștii categoric nu pot fi mântuiți, dar oamenii cu firea antihriștilor pot fi? (Da.) Dacă spunem că ei pot fi mântuiți, nu este obiectiv. Putem spune doar că au speranța de a fi mântuiți – asta este relativ obiectiv. În cele din urmă, dacă o persoană poate fi mântuită depinde de ea însăși. Depinde dacă realmente poate să accepte adevărul, să-l practice și să i se supună. Prin urmare, se poate spune doar că acest tip de persoană are speranța de a fi mântuită. Așadar, de ce nu au antihriștii nicio speranță de a fi mântuiți? Fiindcă sunt antihriști; natura lor este aceea a Satanei. Sunt ostili față de adevăr, îl urăsc pe Dumnezeu și nu acceptă deloc adevărul. Îi poate mântui Dumnezeu, totuși? (Nu.) Dumnezeu îi mântuiește pe oamenii corupți, nu pe Satana și pe diavoli. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care acceptă adevărul, nu pe lepădăturile care îl urăsc. Clarifică asta lucrurile? (Da.) Avem părtășie în acest fel pentru a evita ca unii oameni să aibă o înțelegere denaturată. După ce am făcut distincția între antihriști și oamenii cu firea antihriștilor, unii oameni cred că ei nu sunt antihriști și că asta înseamnă că sunt într-o zonă sigură, că și-au asigurat un refugiu și categoric nu vor fi îndepărtați, excluși sau eliminați în viitor. Este aceasta o înțelegere denaturată? Să ai speranța de a fi mântuit nu înseamnă că vei fi mântuit. Această speranță tot necesită ca oamenii să o priceapă. Atitudinea ta față de adevăr este diferită de cea a antihriștilor. Nu ești scârbit de adevăr sau umanitatea ta este puțin mai bună decât cea a antihriștilor; ai un oarecare simț al conștiinței, ești relativ bun la suflet, nu le faci rău altora, știi să te căiești atunci când faci ceva greșit și poți să te schimbi. Doar a avea aceste câteva calități înseamnă că ai condițiile de bază pentru a accepta adevărul, a-l practica și a dobândi mântuirea. Dar faptul că nu ești antihrist nu înseamnă că vei fi

mântuit. Nu ești antihrist, dar ești, totuși, o ființă umană coruptă. Pot fi mântuiți toți oamenii corupți? Nu neapărat. Chiar dacă nu ești un antihrist sau o persoană rea, atât timp cât nu urmărești adevărul, tot nu poți fi mântuit. Mântuirea oamenilor de către Dumnezeu este dobândită prin faptul că aceștia acceptă și urmăresc adevărul. Firile corupte ale oamenilor Îi sunt ostile lui Dumnezeu. Atât timp cât firile corupte sunt prezente într-un om, acesta încă se poate răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, Îl poate sfida, Îl poate trăda și așa mai departe. Prin urmare, trebuie să accepte judecata, mustrea, încercările și rafinările cuvintelor lui Dumnezeu; are nevoie de aprovizionarea și îndrumarea cuvintelor Lui, ca El să-l emondeze, să-l disciplineze și să-l pedepsească și așa mai departe – nu poate lipsi nicio parte din această lucrare pe care o face Dumnezeu. Prin urmare, pentru a dobândi mântuirea, în primul rând este nevoie de lucrarea lui Dumnezeu și, în plus, oamenii trebuie să fie hotărâți să coopereze. Trebuie să poată să îndure greutăți și să plătească un preț, să intre în adevărul-realitate după ce înțeleg adevărul și așa mai departe. Acesta este singurul mod de a dobândi mântuirea de la Dumnezeu din zilele de pe urmă și de a primi incredibil de rara binecuvântare de a fi desăvârșit de Dumnezeu întrupat, pe baza înțelegerii adevărului. Atât de simplu este. Bine, să încheiem aici părțasia despre acest subiect.

Punctul treisprezece: Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor

Câteva sarcini pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le realizeze atunci când identifică faptul că antihriștii tulbură biserica

În continuare, vom avea părțăsie despre subiectul principal. Părțăsia noastră despre cea de-a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor s-a încheiat. În această părțăsie, vom discuta despre cea de-a treisprezecea responsabilitate: „Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor.” Cea de-a treisprezecea responsabilitate implică modul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i trateze pe antihriști. Ce lucrare ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii atunci când apar antihriști în biserică? Mai întâi, această responsabilitate spune că atunci când rezolvă astfel de probleme, conducătorii și lucrătorii trebuie să se ofere să-i protejeze pe frați și pe surori de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști. Aceasta este prima sarcină pe care ar trebui să o facă. În trecut, s-a discutat mult în cadrul părțăsiilor despre modul în care antihriștii îi tulbură, îi induc în eroare, îi controlează și îi rănesc grav pe aleșii lui Dumnezeu, așa că acest conținut nu va reprezenta subiectul principal al părțăsiei de azi. Azi ne vom concentra asupra responsabilității pe care trebuie să o îndeplinească lucrătorii și conducătorii și a lucrării pe care trebuie să o facă atunci când se confruntă cu aceste comportamente și acțiuni

ale antihriștilor, pentru a-i proteja de rău pe aleșii lui Dumnezeu. Mai întâi, conducătorii și lucrătorii trebuie să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști – aceasta este una dintre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Ce înseamnă „una dintre responsabilități”? Înseamnă că printre numeroasele sarcini pe care le preiau lucrătorii și conducătorii, a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu astfel încât să poată avea o viață bisericească normală, fără a fi tulburați și răniți grav de antihriști, este o sarcină importantă. Este, de asemenea, o sarcină ce nu poate fi evitată, de la a cărei responsabilitate nu se pot eschiva. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i dea importanță și să nu o negligeze. A menține funcționarea normală a vieții bisericești este o sarcină foarte importantă și este sarcina esențială din cadrul întregii lucrări a bisericii. Și aceasta este o responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Lucrarea fundamentală a conducătorilor și lucrătorilor este să-i călăuzească pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate. Când satanele, antihriștii, vin să-i tulbure și să-i inducă în eroare pe oameni și să concureze cu Dumnezeu pentru aleșii Lui, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ridice ca să-i expună pe antihriști, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să-i poată discerne, făcându-i pe antihriști să-și dezvăluie adevărata față, iar apoi, să-i îndepărteze din biserică. Acest lucru este menit să-i împiedice pe aleșii lui Dumnezeu să fie controlați și răniți grav de antihriști. Aceasta este responsabilitatea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească atunci când fac lucrarea bisericii. Așadar, ce înseamnă să împiedice aceste lucruri? Cum ar trebui să fie împiedicate acestea? Termenul „a împiedica” înseamnă literalmente a opri un lucru să se întâmple, în cea mai mare măsură posibilă. Care este elementul cheie aici? Prevenirea se obține prin împiedicarea producerii incidentelor. În gestionarea incidentelor provocate de antihriști, lucrarea principală a conducătorilor și lucrătorilor este de a-i opri pe antihriști să-i tulbure, să-i inducă în eroare, să-i controleze și să-i rănească grav pe aleșii lui Dumnezeu, în cea mai mare măsură posibilă. Ei trebuie să-i protejeze cât mai mult posibil pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi răniți de antihriști. Aceasta este lucrarea cheie pe care trebuie să o facă lucrătorii și conducătorii și este lucrul despre care trebuie să avem părtaşie cu claritate în legătură cu cea de-a treisprezecea responsabilitate. Așadar, cum pot fi protejați aleșii lui Dumnezeu? Împiedicându-i pe antihriști să săvârșească aceste fapte rele. Există multe căi și metode de a-i opri, precum expunerea, emondarea, disecarea și restricționarea. Ce altceva mai există? (Excluderea.) Acesta este ultimul pas. Atunci când fraților și surorilor încă le lipsește discernământul și nu știu că un om este antihrist, dar conducătorii și lucrătorii deja l-au identificat ca atare, dacă-l exclud direct, cei care nu au discernământ ar putea începe să aibă noțiuni și judecăți și unii s-ar putea să se poticnească. În astfel de cazuri, ce lucrare ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii? Ce am menționat chiar acum? (Expunerea, emondarea, disecarea și restricționarea.) Aveți vreo metodă bună de a-i împiedica pe antihriști să facă rău? Este monitorizarea acestora o metodă bună? Se poate considera o cale și o metodă eficientă care este în conformitate cu principiile? (Da.) Care este modul adecvat

de a-i trata pe antihriști? Pot să funcționeze judecarea, muștrarea, încercările și rafinarea asupra antihriștilor? (Nu.) De ce nu? (Antihriștii nu acceptă adevărul; sunt scârbiți de el.) Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și nu-l acceptă, așadar, a folosi încercări, rafinări, judecare și muștrare pentru a-i trata pe antihriști nu este potrivit. Mai mult, Dumnezeu nu face această lucrare asupra lor. Această idee nu este potrivită; prin urmare, această metodă categoric nu va funcționa. Atunci, exact ce metodă este potrivită? Mulți oameni care au suferit enorm din cauză că i-au rănit antihriștii îi urăsc profund și consideră că aceștia ar trebui să fie judecați, condamnați și demascați public. Consideră că antihriștii ar trebui făcuți să-și recunoască greșelile și să-și mărturisească păcatele în mod public în biserică și să fie făcuți de rușine total. Credeți că ar fi potrivită adoptarea acestor metode? (Nu.) Dacă luăm în considerare esența antihriștilor, nu ar fi, de fapt, exagerat să luăm astfel de măsuri – orice mod de a-i trata pe diavoli e în regulă; o poți face cu aceeași degajare cu care strivești un gândac. Așadar, scopul în care fac asta conducătorii și lucrătorii pare foarte legitim și corect, dar există vreo problemă cu aceste metode? Se încadrează această lucrare în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor? A face lucrurile în acest fel este sau nu în conformitate cu principiile? (Nu este.) În mod clar, nu este în conformitate cu principiile. De unde vin principiile? (Din cuvintele lui Dumnezeu.) Așa este. Deși țintele unor asemenea acțiuni sunt antihriștii – diavolii – metodele ar trebui să se alinieze și ele la principii și la cerințele lui Dumnezeu, fiindcă făcând această lucrare, conducătorii și lucrătorii își îndeplinesc responsabilitățile, nu se ocupă de probleme familiale sau chestiuni personale.

I. Expunerea

A-i trata pe antihriști și a-i împiedica să facă rău și să-i inducă în eroare și să-i rănească pe aleșii lui Dumnezeu este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Scopul este să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi răniți, nu să chinuiască pe cineva sau să profite de ocazie pentru a se răzbuna pe cineva și cu siguranță nu să desfășoare campanii împotriva cuiva. Prin urmare, care sunt sarcinile pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le preia pentru a-i împiedica pe antihriști să facă rău în cea mai mare măsură posibilă? Prima este să-i expună. Care este scopul expunerii? (Să-i ajute pe oameni să capete discernământ.) Așa este. Este să-i ajute pe aleșii lui Dumnezeu să discearnă esența antihriștilor, să facă astfel încât aceștia să se poată distanța în sinea lor de antihriști și să nu fie induși în eroare de către aceștia și astfel încât, atunci când antihriștii încearcă să-i inducă în eroare și să-i controleze, să fie capabili să-i respingă în mod activ, în loc să le permită să-i manipuleze și să-i joace pe degete. Așadar, este importantă expunerea acestora? (Da.) Este foarte important să-i expui, dar trebuie să o faci corect. Atunci, cum ar trebui să-i expui? Pe ce bază ar trebui să-i expui? Este în regulă să-i etichetezi în mod arbitrar? Este în regulă să-i condamni în mod imprudent, fără temei? (Nu.) Așadar, cum ar trebui să-i expui corect pentru a atinge obiectivul de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu? (În primul rând, trebuie să-i

expunem în mod obiectiv și sincer, pe baza faptelor lor rele. În plus, trebuie să-i discernem și să-i disecăm conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Aceste două afirmații sunt exacte; ambele aspecte sunt indispensabile. În primul rând, trebuie să existe dovezi bazate pe fapte. Trebuie să le judeci și să le caracterizezi esența pe baza cuvintelor eronate, a acțiunilor și a gândurilor și punctelor de vedere absurde dezvăluite de antihriști. Totuși, cel mai important lucru este să-i discerni și să-i diseci conform cuvintelor lui Dumnezeu. La ce cuvinte ale lui Dumnezeu ar trebui să te referi? Care cuvinte sunt cele mai directe și mai tăioase? (Cuvintele care-i expun pe antihriști.) Așa este; trebuie să găsești unele cuvinte care-i demască pe antihriști ca să-i expui și ca să faci comparații în mod competent și imparțial, asigurând precizie absolută. După ce vor auzi acest lucru, frații și surorile vor înțelege; vor dobândi imediat discernământ în privința persoanei implicate și se vor păzi de ea. Având discernământ în inimă, această persoană le va provoca dezgust: „Așadar, până la urmă, este un antihrist! În trecut, m-a ajutat și chiar mi-a făcut favoruri. Credeam că este o persoană bună. Prin această disecare și părtășie, ipocrizia și manifestările sale esențiale de antihrist au fost expuse, ajutându-i pe toți să vadă că această persoană este periculoasă. Cuvintele lui Dumnezeu au expus-o atât de precis! Nu este o persoană bună. Spune lucruri frumoase și nu par să existe probleme în acțiunile sale, dar prin expunerea esenței sale, acum e evident că este, într-adevăr, un antihrist.” Judecând după transformarea gândurilor oamenilor, atunci când conducătorii și lucrătorii fac lucrarea de a-i expune pe antihriști, îi împiedică pe aceștia din a-i induce în eroare și a-i tulbura pe aleșii lui Dumnezeu în cea mai mare măsură posibilă. Bineînțeles, ei îndeplinesc, de asemenea, responsabilitatea de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu de controlul antihriștilor și de rănirea gravă de către aceștia. Fac una dintre sarcinile lor într-un mod practic. Ce sarcină este aceasta? Expunerea antihriștilor. Lucrarea de expunere a antihriștilor este una dintre sarcinile pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le preia pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu. Cât despre diversele sarcini pe care trebuie să le facă lucrătorii și conducătorii, nu le vom ordona după amplexarea lor sau după rezultatele pe care le obțin; mai întâi, haideți să avem părtășie despre lucrarea de „expunere”. Expunerea naturii-esență a antihriștilor include expunerea intențiilor, scopurilor și consecințelor faptelor lor rele constante care perturbă și tulbură lucrarea bisericii; expunerea faptului că antihriștii, în perioada în care slujesc drept conducători și lucrători, nu fac absolut nicio lucrare reală a bisericii și ignoră intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu; expunerea chipului urât al antihriștilor ca fiind oameni care nu se cunosc pe sine absolut deloc, nu practică niciodată adevărul și rostesc doar cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și expunerea feluritelor lor zicale și acțiuni în fața oamenilor și pe la spatele lor. Expunerea temeinică a acestor aspecte arată adevărata formă a antihriștilor, aceea de satane și diavoli răi. Aceasta este o sarcină importantă pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să și-o asume. Așadar, ce trebuie să aibă conducătorii și lucrătorii pentru a duce la îndeplinire această sarcină? În primul rând, trebuie să aibă un anumit simț al poverii, nu-i așa? (Da.)

Când poartă această responsabilitate, conducătorii și lucrătorii se gândesc adesea: „Persoana aceea este un antihrist. Unii frați și surori merg adesea la ea cu întrebări, apropiindu-se mereu de aceasta și având o relație bună cu ea. Fiindcă au fost induși în eroare de această persoană, mulți oameni o idolatrizează în mod special. Ce ar trebui făcut în acest sens?” Ei vin înaintea lui Dumnezeu să se roage și adesea caută în mod conștient cuvintele lui Dumnezeu care-i expun pe antihriști, echipându-se cu adevărul în această privință. Apoi Îl roagă pe Dumnezeu să pregătească momentul potrivit sau caută singuri un moment și o ocazie corespunzătoare pentru a avea părtășie cu frații și surorile despre această chestiune. O tratează drept povara lor și drept o sarcină importantă pe care trebuie să o preia în continuare. Se pregătesc, caută și se roagă constant lui Dumnezeu pentru îndrumare; sunt mereu în acest fel de stare de spirit și condiție. Asta înseamnă să ai un simț al poverii. După ce se pregătesc o vreme cu o asemenea povară, trebuie să aștepte până când condițiile sunt optime. Cel puțin, trebuie să aștepte până când doi sau trei oameni au discernământ real în privința antihristului, înainte să poată începe să-l expună. Dacă stabilesc faptul că un individ pare să fie antihrist doar pe baza a ceea ce simt, dar nu pot vedea cu adevărat dacă persoana respectivă chiar este un antihrist sau nu, atunci nu trebuie să acționeze pripit. Pe scurt, atunci când desfășoară această lucrare, cu siguranță vor avea luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Asta înseamnă să facă lucrare reală și să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor.

II. Emondarea

După ce lucrarea de expunere a antihriștilor a fost dusă până la capăt, deși frații și surorile dobândesc un oarecare discernământ, înainte ca antihriștii să fie demascați complet, aceștia fac în mod inevitabil mai multe pentru a-i induce în eroare și a-i tulbura pe frați și surori, determinându-i pe mai mulți oameni să-i idolatrizeze, să-i admire și să-i urmeze. Asta îi întârzie mult pe aleșii lui Dumnezeu să pășească pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, împiedicându-le intrarea în viață și rănindu-i semnificativ. A doua sarcină pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o preia apoi este că atunci când antihriștii îi induc în eroare și îi tulbură pe frați și surori sau atunci când cuvintele și acțiunile lor încalcă în mod clar adevărurile-principii, conducătorii și lucrătorii trebuie să ia dovezile și să vină prompt să-i emondeze și să le expună faptele rele conform cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât frații și surorile să poată să discearnă și să vadă adevărata față a antihriștilor. Aceasta este responsabilitatea obligatorie de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu și de a păzi lucrarea casei lui Dumnezeu. Conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să stea deoparte și să nu facă nimic sau să închidă ochii; ar trebui să profite prompt de ocazii, să repereze incidentele și să se ofere să-i emondeze pe antihriști, expunându-le cu precizie acțiunile, ambițiile, dorințele și esența. Bineînțeles, este necesar și să caracterizeze mai precis ce fel de persoane sunt antihriștii, astfel încât frații și surorile să poată vedea clar acest lucru, astfel încât s-o știe și antihriștii și astfel încât antihriștii să fie conștienți că nu toți sunt lipsiți de discernământ în ceea ce-i privește

și nu pot fi toți păcăliți de ei, că măcar unii oameni le pot vedea acțiunile și comportamentul așa cum sunt în realitate și le pot vedea adevăratele ambiții și dorințe ascunse, precum și esența. Scopul emondării antihriștilor este, bineînțeles, nu numai de a le expune esența prin cuvinte. Mai important, care este? (În primul rând, este de a-i ajuta pe frați și surori să capete discernământ și, de asemenea, de a restricționa faptele rele ale antihriștilor.) Corect. Este de a-i restricționa, astfel încât, atunci când fac lucruri care îi induc în eroare și îi tulbură pe oameni, să aibă unele scrupule și să simtă o oarecare teamă; de a-i face să se supună restricțiilor, să aibă unele rețineri și să nu îndrăznească să acționeze imprudent; de a le spune că a lui Dumnezeu casă nu numai că deține adevărul, cu puterea aferentă acestuia, dar are și decrete administrative, și că nu este posibil să acționeze tiranic și cu imprudență încăpățânată în casa lui Dumnezeu, să afecteze interesele casei Lui și să-i rănească pe aleșii lui Dumnezeu; de asemenea, de a le spune că vor fi trași la răspundere pentru că au comis cu imprudență fapte rele care tulbură lucrarea bisericii și afectează intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. În timp ce îi emondează prompt pe antihriști, conducătorii și lucrătorii trebuie și să se ofere voluntari să-i expună, ajutându-i pe oameni să-și dezvolte discernământul și să vadă care sunt adevăratele ambiții, dorințe, intenții și scopuri ale antihriștilor. Și aceasta este, bineînțeles, pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu și pentru a păzi interesele casei lui Dumnezeu. Toate acestea sunt considerente de care conducătorii și lucrătorii trebuie să țină cont și desfășurarea acestei lucrări intră în sfera responsabilităților pe care le au; nu pot s-o negligeze sau să fie indolenți în privința ei. În cazul în care descoperă antihriști în biserică, conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie mereu vigilenți în ceea ce privește cuvintele și acțiunile lor și sofisme pe care le răspândesc în culise și trebuie să practice emondarea și expunerea acestora. Aceasta este una dintre sarcinile prin care conducătorii și lucrătorii îi protejează pe aleșii lui Dumnezeu de faptul de a fi tulburați și răniți de antihriști.

III. Disecarea

Care este următoarea sarcină pentru conducători și lucrători? Să disece. Disecarea e aproape aidoma expunerii, dar au grade diferite. Când vine vorba de disecare, ideea nu este pur și simplu de a expune un fapt, o situație adevărată sau un context; implică aspectul caracterizării, cu alte cuvinte, implică firea antihriștilor, acest aspect esențial, de bază. Disecați atitudinea lor față de Dumnezeu, de adevăr, de datoria lor și de lucrarea casei lui Dumnezeu, precum și motivele, intențiile și scopul din spatele faptului că răspândesc sofisme – motivele pentru care fac acest lucru – și discerneți care anume este esența pe care o au, cu ajutorul gândurilor, al punctelor de vedere, al discursului și al acțiunilor lor și prin firile și manifestările pe care le dezvăluie. Acestea ar trebui comparate cu cuvintele lui Dumnezeu și explicate astfel încât frații și surorile să poată dobândi o înțelegere mai profundă cu privire la antihriști și să vadă clar, dintr-o perspectivă practică, de ce anume antihriștii din fața lor spun și fac aceste lucruri, care

este perspectiva lui Dumnezeu cu privire la astfel de oameni și cum îi caracterizează El. Bineînțeles, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le spună fraților și surorilor inclusiv să se distanțeze de antihriști și să-i respingă și să fie vigilenți, pentru a nu fi induși în eroare de acțiunile, comportamentele, discursul și punctele de vedere ale antihriștilor, astfel încât să evite să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu, să se ferească de El, să se îndepărteze de El, să-L respingă și chiar să-L judece și să-L condamne pe Dumnezeu în sinea lor, așa cum fac antihriștii. Scopul disecării, ca în cazul altor sarcini precum expunerea și emondarea, este de a-i împiedica pe antihriști să-i inducă în eroare, să-i tulbure și să-i rănească pe aleșii lui Dumnezeu. Este de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi răniți grav de antihriști și a se abate de la calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Atunci când aleșii lui Dumnezeu vor vedea clar faptele și situația reală că antihriștii tulbură biserica și vor vedea limpede esența acestora, nu vor mai fi induși în eroare și controlați de aceștia. Chiar dacă unii oameni dezorientați și unii oameni nesăbuiți încă îi admiră și îi idolatrizează în sinea lor, interacționează cu ei și se apropie de ei, antihriștii nu mai pot provoca probleme majore. Doar le vor face unele lucruri oamenilor nesăbuiți, fără a afecta deloc intrarea în viață a celor care cred sincer în Dumnezeu și, astfel, nu vor fi în stare să tulbure și să perturbe lucrarea bisericii. A atinge acest nivel este ceva ce conducătorii și lucrătorii ar trebui să poată realiza. Cu alte cuvinte, trebuie să se asigure că aceia care cred sincer în Dumnezeu și care își fac de bunăvoie îndatoririle și aceia care iubesc adevărul pot să trăiască o viață bisericască normală și să-și îndeplinească îndatoririle. În același timp, trebuie să fie capabili și să se asigure că acești oameni se pot păzi de inducerea în eroare și de tulburările provocate de antihriști și îi pot respinge pe aceștia. Asta împiedică în cea mai mare măsură relele și tulburările provocate de antihriști, obținând în totalitate efectul de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu. Bineînțeles, indiferent cât de eficient îți faci lucrarea și cât de aprofundat este discursul tău, inevitabil vor exista unii oameni nesăbuiți, oameni de calibru slab și oameni confuzi care nu-i pot respinge pe antihriști și care tot îi vor admira și-i vor trata cu respect în inima lor. Totuși, majoritatea oamenilor vor fi atins punctul în care îi pot respinge pe antihriști. Dacă pot realiza acest lucru, conducătorii și lucrătorii deja îi vor fi protejat pe aleșii lui Dumnezeu în cea mai mare măsură, obținând în totalitate rezultatul dorit. Cât despre acei imbecili care nu pot să înțeleagă adevărul indiferent cum are cineva părtașie despre el, dacă pot totuși munci puțin, ar trebui să li se ofere puțină grijă și puțin ajutor, precum și mai multă dragoste, răbdare și toleranță. Asta înseamnă să faci tot ce s-ar cuveni să faci, iar a lucra în acest fel este principial. Există mulți conducători și lucrători care pot respecta acest standard? (Nu.) Prin urmare, trebuie depus cel mai mare efort; trebuie să-i protejezi pe aleșii lui Dumnezeu neobosit și în cea mai mare măsură. Ce înseamnă „în cea mai mare măsură”? Înseamnă să faci tot posibilul să ai părtașie despre adevărurile-principii pe care le înțelegi, să prezinți dovezile deja obținute – diversele manifestări ale faptelor rele ale antihriștilor – corelându-le cu acele cuvinte ale lui Dumnezeu care-i expun pe antihriști și să ai părtașie despre ele și să le diseci. Fă

asta astfel încât frații și surorile să poată vedea clar situația reală, bazată pe fapte, să poată discerne și să poată vedea adevărata esență a antihriștilor și să cunoască atitudinea lui Dumnezeu față de antihriști. Aceasta este o sarcină importantă pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să și-o asume.

IV. Restricționarea

Care este următoarea sarcină pe care conducătorii și lucrătorii trebuie s-o îndeplinească? Este să restricționeze. Această lucrare de „restricționare” este ușor de desfășurat; presupune adoptarea unor măsuri speciale pentru a obține rezultatul restricționării. De exemplu, antihriștii rostesc mereu cuvinte și doctrine, mereu se preamăresc, uneori îi discreditează pe alții, adesea mărturisesc despre cât de multă suferință au îndurat și despre ce contribuții au adus în casa lui Dumnezeu în timpul adunărilor și mărturisesc fără rușine despre ei înșiși, vorbind despre faptul că ceilalți îi admiră, că sunt mai buni decât ceilalți, că sunt deosebiți și așa mai departe. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să-și dea silința să restricționeze diversele fapte rele ale antihriștilor care-i induc în eroare și-i controlează pe aleșii lui Dumnezeu, în loc să le facă întruna jocul. Ar trebui să le restricționeze timpul de vorbire și subiectele pe care le discută. În plus, cu privire la acțiunile antihriștilor atât în privat, cât și în public, precum să folosească mici favoruri pentru a-i atrage pe oameni de partea lor, să inițieze disensiuni, să răspândească noțiuni și remarci negative și așa mai departe, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să acționeze ca și cum ar fi surzi sau orbi. Ar trebui să priceapă rapid acțiunile antihriștilor; odată ce descoperă comportamente care îi induc în eroare și îi tulbură pe alții, ar trebui să expună și să disece prompt aceste comportamente și să le impună restricții antihriștilor, nepermițându-le să-i inducă în eroare pe oameni și să tulbure lucrarea bisericii. Este aceasta una dintre sarcinile importante pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească? (Da.) Poți să restricționezi faptele rele ale antihriștilor doar emondându-i, expunându-i și disecându-i? (Nu.) Nu-i poți restricționa în acest fel, fiindcă sunt satane și diavoli răi. Atât timp cât mâinile și picioarele nu le sunt legate și buzele nu le sunt pecetluite, ei vor răspândi sofisme și vor rosti cuvinte diavolești care-i tulbură pe oameni. Conducătorii și lucrătorii trebuie să ia prompt măsuri pentru a-i restricționa; mai ales atunci când răspândesc sofisme ca să-i inducă în eroare și să-i tulbure pe oameni, conducătorii și lucrătorii trebuie să-i întrerupă și să-i oprească în timp util. Trebuie, de asemenea, să le permită aleșilor lui Dumnezeu să aibă discernământ și să vadă clar adevărata față a antihriștilor. Aceasta este lucrarea reală pe care ar trebui să o facă lucrătorii și conducătorii.

V. Monitorizarea

După restricționarea antihriștilor, urmează monitorizarea acestora. Vedeți pe cine au indus în eroare antihriștii și ce sofisme și cuvinte diavolești au răspândit aceștia în culise, verificați dacă țin partea marelui balaur roșu și acționează împreună cu el, dacă s-au

aliat cu lumea religioasă, dacă în secret fac manevre suspecte cu membrii bandelor lor, dacă s-ar putea să divulge unele informații importante despre casa lui Dumnezeu și așa mai departe. Și aceasta este o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească. Înainte ca acțiunile antihriștilor să iasă la lumină, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui „să se dedice pe deplin studierii cărților înțelepților și să nu acorde atenție problemelor exterioare”, ci ar trebui să fie șireți ca șerpilor. Odată ce conducătorii și lucrătorii descoperă că o persoană este antihrist, dacă încă nu a venit momentul să o îndepărteze sau să o excludă, trebuie să o monitorizeze cu atenție, ca s-o împiedice să continue să facă rău, asigurându-se că acțiunile și cuvintele sale sunt monitorizate de aleșii lui Dumnezeu. Fiindcă antihriștii iubesc puterea și adoră să creeze legături cu oameni puternici, conducătorii și lucrătorii ar trebui să observe cu atenție cu cine interacționează mereu antihriștii în culise și dacă țin legătura cu oameni religioși. Unii antihriști se asociază adesea cu pastori religioși și prezbiteri, iar unii chiar interacționează cu oameni de la Departamentul de Muncă al Frontului Unit. Când au loc astfel de incidente, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să închidă ochii la acest lucru, ci ar trebui să fie vigilenți cu privire la antihriști și să fie în gardă. Dacă un antihrist vede că metodele sale de inducere în eroare și atragere a oamenilor de partea sa nu funcționează în casa lui Dumnezeu și că faptele sale rele au fost expuse și știe că nu va avea un final bun, nu poți să prezici ce va face sau cât de departe ar putea ajunge răul său. Prin urmare, odată ce ești sigur în inima ta că cineva este antihrist, trebuie să îl monitorizezi și să-l urmărești cu atenție, neobosit. Aceasta este responsabilitatea ta. Ce sens are să faci asta? O faci ca să-i protejezi pe aleșii lui Dumnezeu și ca să-i împiedici pe antihriști, în cea mai mare măsură posibilă, să comită acte nedrepte împotriva bisericii și a fraților și surorilor, ca să-i rănească pe aceștia din urmă. Unii antihriști se interesează mereu de jertfe: „Cine gestionează banii casei lui Dumnezeu? Cine ține contabilitatea? Este ținută corect contabilitatea? Este posibil să aibă loc delapidări? Unde sunt ținuți banii bisericii? Nu ar trebui să fie făcute publice aceste lucruri, dându-le tuturor dreptul să știe despre ele? Câte bunuri are casa lui Dumnezeu? Cine a donat cel mai mult? Eu de ce nu știu aceste lucruri?” Cuvintele lor fac să pară că sunt preocupați de aspectele financiare ale casei lui Dumnezeu, dar de fapt ei au un motiv diferit. Nu există niciun singur antihrist care nu râvnește la bani. Așadar, ce ar trebui să facă în astfel de cazuri conducătorii și lucrătorii? Mai întâi, ar trebui să gestionezi în mod corespunzător jertfele, încredințându-le unor oameni de încredere pentru a le păstra în siguranță și categoric nu ar trebui să-i lăsați pe antihriști să reușească să-și atingă obiectivele – nu trebuie să fiți confuzi în privința acestui aspect. De îndată ce apare acest gen de situație, ar trebui să vă dați seama: „Ceva este în neregulă. Antihristul va face ceva. A pus ochii pe banii bisericii. S-ar putea să plănuiască să se alieze cu marele balaur roșu ca să pună la cale comploturi cu privire la banii bisericii și să-i confişte. Trebuie să-i mutăm imediat!” În primul rând, nu puteți să-i lăsați pe antihriști să afle cine gestionează finanțele casei lui Dumnezeu. Mai mult, dacă oamenii care gestionează banii simt că există un risc de securitate, atât banii, cât și

oamenii care-i gestionează trebuie mutați rapid. Nu este acesta un lucru care ar trebui să-i preocupe pe conducători și lucrători și lucrarea pe care ar trebui s-o îndeplinească? (Ba da.) Prin comparație, conducătorii nesăbuiți îi aud pe antihriști spunând aceste lucruri și totuși, se gândesc: „Această persoană poartă o povară și știe să-și arate grija față de banii casei lui Dumnezeu, așa că hai să îi dăm o responsabilitate și s-o lăsăm să ajute cu contabilitatea.” Făcând acest lucru, nu au devenit iude? (Ba da.) Nu numai că nu au reușit să protejeze jertfele, dar le-au și vândut antihriștilor, devenind efectiv iude. Ce părere aveți despre acești conducători și lucrători? Nu sunt oameni răi? Nu sunt diavoli? Nu numai că nu și-au îndeplinit responsabilitățile, dar le-au și oferit pe tavă antihriștilor jertfele lui Dumnezeu și pe frați și surori. Prin urmare, în locuri unde sunt antihriști, odată ce conducătorii și lucrătorii descoperă orice indiciu în legătură cu acest fapt, trebuie să inițieze o anchetă și să facă unele lucrări specifice, în cadrul cărora lucrarea de „monitorizare” este indispensabilă.

Lucrarea de monitorizare desfășurată de conducători și lucrători nu înseamnă spionaj sau orice activități de urmărire; înseamnă pur și simplu îndeplinirea responsabilității, a fi mai preocupat, a observa cu atenție mai mult și a remarca ce fac antihriștii și ce intenționează să facă. Dacă descoperi semne că aceștia fac rău și tulbură biserica, trebuie să iei contramăsuri cât mai curând posibil; sub nicio formă nu-i poți lăsa să reușească. Asta împiedică în cea mai mare măsură survenirea incidentelor în care antihriștii tulbură lucrarea bisericii. Firește, asta și ocrotește cel mai bine lucrarea bisericii și-i protejează cel mai bine pe aleșii lui Dumnezeu. Aceasta este o manifestare a faptului că lucrătorii și conducătorii își îndeplinesc responsabilitățile. Monitorizarea nu înseamnă să rânduiești ca un număr de oameni să acționeze ca agenți secreți și să-i pui să-i urmărească, să-i fileze și să-i supravegheze pe oameni ca niște spioni sau să le percheziționeze casele și să folosească metode de interogare extreme. Casa lui Dumnezeu nu se implică în astfel de activități. Totuși, trebuie să înțelegi rapid situația antihriștilor. Poți să te interesezi de situația lor recentă vorbind cu membrii familiei lor sau cu frații și surorile care-i pot discerne sau care-i cunosc. Nu sunt toate acestea metode și moduri de a face această lucrare? Dacă săvârșesc sarcinile care se încadrează în sfera responsabilităților pe care le au și se conformează principiilor cerute de Dumnezeu, conducătorii și lucrătorii își îndeplinesc responsabilitățile. În ce scop își îndeplinesc conducătorii și lucrătorii responsabilitățile? Acela ca tu să-ți dai toată silința să-i împiedici pe antihriști să provoace perturbări și tulburări, în cea mai mare măsură posibilă, nelăsându-i, astfel, pe aceștia să-i rănească pe aleșii lui Dumnezeu și să trădeze interesele casei Lui. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Nu împiedică asta în cea mai mare măsură apariția incidentelor provocate de antihriști? Oare conducătorii și lucrătorii care preiau aceste acțiuni nu fac tot ce este uman posibil? (Ba da.) Este dificil să facă asta? (Nu.) Nu este dificil; este ceva ce pot realiza cei care înțeleg adevărul. Oamenii ar trebui să-și dea toată silința să ducă la bun sfârșit ceea ce pot să realizeze; de Dumnezeu depinde să facă restul lucrurilor, să-și exercite

suveranitatea asupra lor, să le orchestreze și să le îndrume. Asta ne preocupă cel mai puțin. Avem sprijinul lui Dumnezeu. Nu numai că Îl avem pe Dumnezeu în inimile noastre, dar avem și credință autentică. Acesta nu este sprijin spiritual; de fapt, Dumnezeu acționează din umbră și este alături de oameni, prezent mereu cu ei. Ori de câte ori oamenii fac orice lucru sau orice datorie, El veghează; El e pregătit să te ajute oricând și oriunde, păzindu-te și protejându-te. Ce ar trebui să facă oamenii este să-și dea toată silința pentru a realiza ce se cuvine. Atât timp cât devii conștient, simți în inima ta, vezi în cuvintele lui Dumnezeu, ți se reamintește de către oamenii din jurul tău sau atât timp cât Dumnezeu îți dă orice semnal sau prevestire care îți oferă informații – că asta este ceva ce ar trebui să faci, că aceasta este însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu – atunci ar trebui să îți îndeplinești responsabilitatea și să nu stai deoparte cu mâinile-n sân sau să privești de pe margine. Nu ești robot; ai minte și ai gânduri. Când se întâmplă ceva, știi categoric ce ar trebui să faci și ai cu siguranță sentimente și conștientizare. Așadar, aplică aceste sentimente și această conștientizare în situații concrete, trăiește-le și transformă-le în acțiunile tale și, în acest fel, îți vei fi îndeplinit responsabilitatea. În ceea ce privește lucrurile de care poți fi conștient, ar trebui să practici adevărurile-principii pe care le înțelegi. Astfel, îți dai toată silința și depui tot efortul pentru a-ți face datoria. În calitate de conducător sau lucrător, când depui tot efortul, adică atunci când împiedici în cea mai mare măsură apariția faptelor rele ale antihriștilor, Dumnezeu va fi mulțumit că poți să practici în acest fel. De ce va fi mulțumit Dumnezeu? Dumnezeu va lua o hotărâre în privința unor astfel de conducători și lucrători: ei își îndeplinesc responsabilitățile și depun tot efortul pentru a realiza lucrarea inerentă rolului lor. Este aceasta aprobarea lui Dumnezeu? (Da.)

VI. Excluderea

Cea de-a treisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor include sarcini specifice pe care aceștia trebuie să le îndeplinească, dintre care am enumerat câteva: trebuie să practice expunerea, emondarea, disecarea, restricționarea și monitorizarea antihriștilor. Părțășia despre aceste principii de bază s-a încheiat. Indiferent de măsurile specifice pe care le iau conducătorii și lucrătorii în situații speciale, principiile pentru tratarea antihriștilor rămân neschimbate. În plus, scopul principal al acestor sarcini este de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu. Să presupunem că aleșii lui Dumnezeu deja au recunoscut în unanimitate pe cineva ca fiind antihrist și au discernut și au perceput pe deplin că antihristul caută mereu să-i inducă în eroare și să-i controleze pe oameni; știu că în prezența antihristului nu pot exista zile bune sau o viață bisericească bună și toți cer în unanimitate ca antihristul să fie îndepărtat din biserică. În aceste condiții, unii conducători și lucrători încă susțin ideea de a i se permite antihristului să rămână ca să fie folosit la instruire pentru practicarea expunerii, emondării, disecării, restricționării și monitorizării antihriștilor – mai este nevoie să se treacă prin aceste procese? Unii conducători și lucrători ar putea spune: „Dacă nu trecem prin aceste

proces, nu mi-aș neglija responsabilitățile? Doar trecând prin aceste procese îmi este subliniat rolul de conducător. Trebuie să duc la îndeplinire această lucrare. Indiferent dacă frații și surorile sunt sau nu de acord, mai întâi trebuie să-i permit antihristului să rămână. Înainte de toate, îl voi expune, iar apoi îl voi emonda și diseca și îi voi lăsa pe frați și surori să se convingă pe deplin că este antihrist. Apoi, după un acord unanim, îl vom îndepărta sau îl vom exclude. Nu ar fi mai eficient așa?” Ca urmare, în acest timp, antihristul începe să răspândească noțiuni pentru a-i induce în eroare pe oameni și a tulbura din nou lucrarea bisericii, provocându-le tuturor panică și pe unii făcându-i chiar să refuze să vină la adunări. Pentru a-și arăta hotărârea și pentru a dovedi că nu-și neglijează responsabilitățile, acești conducători și lucrători fac lucrurile mecanic și superficial și târăgănează lucrarea. Ca urmare, fac multe ocoluri inutile, tulbură ordinea vieții bisericești și irotesc timpul valoros al aleșilor lui Dumnezeu în urmărirea adevărului, îndepărtându-l pe antihrist abia după aceea. Este acceptabilă această abordare? (Nu.) Ce este în neregulă cu ea? (Se rezumă doar la a respecta reglementări și la a face totul mecanic.) Care este scopul pentru care conducătorii și lucrătorii îndeplinesc aceste sarcini? (Acela de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu.) Așadar, dacă unii oameni încă nu l-au discernut pe antihrist și sunt încă destul de atașați de el, iar atunci când conducătorii și lucrătorii decid să-l excludă pe antihrist din biserică, unii oameni se indignează, spunând despre casa lui Dumnezeu că nu este iubitoare și nici corectă cu oamenii, că nu are principii în felul în care face lucrurile și așa mai departe, și chiar și unii oameni confuzi sunt induși în eroare și influențați de antihrist și vor să-l urmeze afară din biserică, ce ar trebui făcut în această situație? În acest moment, conducătorii și lucrătorii trebuie să facă o lucrare esențială, precum practicarea emondării antihristului și folosirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a-l expune și diseca, astfel încât frații și surorile să poată trage învățăminte în mod practic și să-l poată, în cele din urmă, discerne pe antihrist. Într-o zi, ei spun: „Această persoană este absolut detestabilă. Chiar este o persoană rea și un antihrist. Haideți să o înlăturăm rapid!” Aceasta nu este vocea unei singure persoane, ci vocea multor frați și surori. În acest caz, mai este nevoie să faceți lucrarea de restricționare și monitorizare a antihristului? Nu, doar excludeți-l direct. Conducătorii și lucrătorii care ating acest nivel în lucrarea lor au obținut rezultatul protejării aleșilor lui Dumnezeu de răul provocat de antihriști. Ce dovedește acest lucru? Pe de o parte, dovedește că frații și surorile din această biserică au discernământ, calibru și un simț al dreptății. Pe de altă parte, poate că lucrătorii și conducătorii sunt capabili să facă lucrare concretă sau că acțiunile acestui antihrist sunt prea flagrante, umanitatea sa este prea rea și prea ticăloasă, stârnind indignarea publică, iar el însuși își taie singur craca de sub picioare devreme, scutindu-i pe conducători și lucrători de o mare parte din procesul de a se ocupa de el. Nu economisește asta mult efort? Într-o astfel de situație, îndepărtarea sau excluderea sa este un lucru bun, nu-i așa? Mai mult, lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă este complexă și nu se limitează la această singură sarcină. Crezi că-l excluzi pe antihrist și cu asta, basta? Crezi că ai dus totul la

îndeplinire cu un succes absolut? Nici pe departe! Mai ai de făcut și altele. În afară de a se ocupa de antihriști și de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi răniți de aceștia, conducătorii și lucrătorii au și responsabilitatea de a-i călăuzi pe aleșii lui Dumnezeu în realitatea cuvintelor Lui, de a-i călăuzi să-și înlăture firile corupte și de a-i călăuzi să-și îndepărteze firea de antihriști, printre multe alte sarcini importante. Totuși, dacă un antihrist apare în timp ce ei îndeplinesc aceste sarcini, atunci, să se ocupe de antihrist devine prioritatea lor absolută. Mai întâi, trebuie să-l expună pe antihrist și să-l abordeze și, de asemenea, să aibă părtășie despre alte aspecte ale adevărului. Dacă un antihrist începe să provoace tulburări și devine foarte dificil ca alte lucrări să continue, acestea confruntându-se cu impedimente și interferențe, iar antihristul având un grav impact asupra creșterii vieții fraților și surorilor, a ordinii vieții bisericești și a mediului pentru îndeplinirea îndatoririlor, atunci, bineînțeles că este necesar să abordați mai întâi această nenorocire uriașă și sursa dezastrului. Abia după ce antihristul este îndepărtat și tratat pot celelalte lucrări să continue în mod normal și ordonat. Așadar, dacă un antihrist apare într-o biserică, iar frații și surorile îl discern rapid, într-o perioadă scurtă, și spun în unanimitate: „Valea, antihristule!”, nu i-ar scuti asta pe conducători și pe lucrători de mult efort? Nu ar trebui să fii încântat, în sinea ta? Ai putea spune: „Mă temeam că nu-l voi putea restricționa pe acest antihrist, pe acest diavol. Mă temeam și că acesta îi va induce în eroare și îi va răni grav pe unii frați și pe unele surori și că statura mea este prea mică pentru a expune esența antihristului, pentru a diseca în profunzime aceste chestiuni și pentru a rezolva această problemă.” Uite, nu ai de ce să te temi. Cu această afirmație din partea fraților și surorilor, problema este rezolvată și „povara” conducătorilor și lucrătorilor este ridicată. Ce minunat este! Ar trebui să-l mulțumești lui Dumnezeu; acesta este harul Lui! Lucruri de felul acesta se întâmplă probabil în biserică, fiindcă s-a discutat mult despre expunerea antihriștilor și fiindcă frații și surorile nu sunt cu mult inferiori conducătorilor și lucrătorilor, cum ai putea presupune. Sub călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu, au și o oarecare abilitate de a pricepe adevărul și de a rezolva probleme în mod independent. Când se unesc pentru a vota și a-l exclude pe un antihrist, este un lucru bun, un fenomen bun! Conducătorii și lucrătorii nu trebuie să se simtă triști, dezamăgiți sau negativi în legătură cu acest lucru. După ce îndepărtează aceste obstacole, pe antihriști, fiecare etapă a lucrării ulterioare rămâne în continuare un test dur pentru conducători și lucrători. Fiecare sarcină pe care este nevoie să o preia implică responsabilitățile lor și problemele legate de calibrul și capacitatea lor de muncă.

Manifestările pe care falșii conducători le afișează atunci când antihriștii provoacă tulburări

Am încheiat părtășia despre cea de-a treisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede

de ei din inimile lor.” În continuare, vom diseca și vom expune manifestările unui tip de oameni care nu pot îndeplini responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor – falșii conducători – comparându-i cu lucrarea pe care se presupune că ar trebui să o realizeze conducătorii și lucrătorii. În cadrul acestei lucrări, există multe sarcini pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le preia, care necesită ca ei să aibă un anumit calibru, să fie atenți, meticuloși, serioși, responsabili, atenți la povara lui Dumnezeu, să aibă o inimă iubitoare care-i protejează pe aleșii lui Dumnezeu și așa mai departe. Numai cu aceste calități își pot îndeplini responsabilitățile și obligațiile. Totuși, falșii conducători sunt complet opusul; sunt lipsiți de aceste calități din umanitatea lor. Poate că au un anumit calibru, capacitatea de a pricepe adevărul și de a-i discerne pe antihriști, sau poate că au un calibru puțin mai slab, fiind capabili măcar să-i discearnă pe unii antihriști evidenți care comit numeroase fapte rele, chiar dacă nu pot discerne în totalitate natura-esență a antihriștilor; sau poate că au un calibru atât de slab, încât nu pot să discearnă sau să vadă adevăratele diferențe dintre cei cu esența antihriștilor și cei cu firea antihriștilor. În orice caz, falșii conducători afișează aceste două manifestări: una este aceea că nu fac lucrare concretă; cealaltă este aceea că se implică doar în lucrări superficiale, legate de aspecte generale, fiind complet incapabili să rezolve probleme reale sau să facă lucrare concretă. În lucrarea legată de cea de-a treisprezecea responsabilitate, aceste două manifestări caracteristice ale falșilor conducători rămân vizibile. În continuare, vom avea părtășie despre exact ce manifestări specifice au aceștia.

I. A nu-i expune și a nu-i trata pe antihriști de teamă să nu-i ofensezi

Atunci când antihriștii îi tulbură, îi induc în eroare, îi controlează sau îi rănesc grav pe aleșii lui Dumnezeu, prima manifestare a conducătorilor falși este inacțiunea. Ce înseamnă inacțiune? Înseamnă că nu fac lucrare concretă. Există motive pentru care nu fac nicio lucrare concretă, în primul rând, teama de a nu-i ofensa pe oameni și lipsa curajului de a susține principii. După ce devin conducători, acești oameni încep a se fâli cu puterea lor, gândindu-se: „Acum am statut și sunt o oficialitate a bisericii. Trebuie să gestionez hrana, îmbrăcămintea, cazarea și transportul fraților și surorilor; trebuie să discern dacă spusele fraților și surorilor se aliniază la adevăr și se conformează decenței sfinților. Trebuie să văd dacă sunt sinceri cu Dumnezeu, dacă au o viață spirituală normală, dacă spun rugăciuni de dimineață și de seară, dacă adunările lor obișnuite sunt normale – trebuie să gestionez toate aceste lucruri.” Conducătorilor falși le pasă numai de aceste aspecte. În ceea ce privește formalitățile, par să îndeplinească responsabilitățile conducătorilor și ale lucrătorilor, dar atunci când apar probleme esențiale legate de principii sau chiar când apar antihriștii, falșii conducători se ascund în umbră și nu scot niciun sunet, rămânând acolo muți și prefăcându-se că nu-și dau seama de nimic și că-s incapabili să observe ceva. Indiferent ce falsități răspândesc antihriștii, ei pretind că nu aud. Și atunci când antihriștii îi tulbură, îi induc în eroare și îi controlează pe aleșii lui Dumnezeu, se prefac că nu-și dau seama de nimic, ca și cum

toate aceste informații dispar atunci când ajung la ei. Pretind că nu sunt în stare să-i discearnă pe antihriștii pe care chiar și frații și surorile obișnuite îi pot discerne, spunând: „Nu pot să-i văd așa cum sunt cu adevărat. Dacă exclud persoana greșită? Dacă-i înțeleg greșit pe frați și pe surori? În plus, casa lui Dumnezeu tot are nevoie de oameni care să presteze servicii!” Folosind tot felul de scuze pentru a se sustrage de la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, evită să se ocupe de antihriști și nu-i protejează pe frați și pe surori de la a fi răniți de antihriști. Unii falși conducători chiar spun: „Dacă-i expun mereu pe antihriști, dacă ei îi instigă pe frați și pe surori să mă atace? Atunci nu mă va mai vota nimeni la următoarele alegeri și nu voi mai putea să fiu conducător. Influența mea nu este la fel de puternică precum a lor!” Pentru a-și apăra statutul și siguranța personală, conducătorii falși nu-și îndeplinesc deloc responsabilitatea de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu, nici nu-i împiedică pe antihriști, în cea mai mare măsură posibilă, să-i rănească pe frați și surori. Acționează atât ca niște persoane care caută să le facă pe plac altora, cât și ca niște broaște țestoase care se ascund în carapace, fiind, în același timp, persoane egoiste și detestabile. Nu-i protejează pe frați și surori, dar sunt foarte meticuloși atunci când se gândesc cum să se protejeze pe ei înșiși. Când vine vorba de a se ocupa de antihriști, de a-i emonda sau a-i expune astfel încât frații și surorile să poată dobândi discernământ, sunt speriați de moarte, îngrijorați că își vor pierde statutul și simțind că este în detrimentul lor să facă asta. Ignoră complet interesele aleșilor lui Dumnezeu, ținând cont doar de interesele proprii, de reputația lor, de siguranța personală și de siguranța familiei lor, temându-se că faptul de a-i ofensa accidental pe antihriști ar putea să-i facă pe aceștia să devină neîndurător de ostili și să recurgă la represalii. Acest tip de conducător fals are de fapt un oarecare calibrul. Cu percepția și calibrul lor, sunt pe deplin conștienți cine sunt antihriștii, dar problema stă în teama lor de a nu-i ofensa. Văzând firea feroce a antihriștilor, nu îndrăznesc să-i offenseze. Totuși, pentru a se proteja, nu au niciun scrupul când vine vorba să sacrifice interesele casei lui Dumnezeu și pe aleșii Lui; privesc indiferenți cum frații și surorile sunt dați pe mâna antihriștilor, permițându-le acestora să-i inducă în eroare, să-i controleze și să-i rănească grav oricând doresc. Conducătorii falși doar spun ocazional, în culise, unor oameni relativ candidi și cu umanitate bună, care nu reprezintă nicio amenințare la adresa lor: „Persoana aceea este un antihrist. Îi induce în eroare pe ceilalți. Nu e o persoană bună.” Însă în fața tuturor fraților și surorilor și în fața antihriștilor, nu îndrăznesc niciodată să le spună celor din urmă nici măcar un singur „nu”. Nu au niciodată curaj să expună vreo faptă rea sau esența antihriștilor. Nici măcar în timpul adunărilor, când antihriștii monopolizează discuția și vorbesc una sau două ore, ei nu îndrăznesc să scoată niciun sunet. Dacă antihriștii dau cu pumnul în masă și se uită urât la oameni, nici măcar nu îndrăznesc să respire prea zgomotos. În sfera lucrării lor, cei cu statură joasă, cei cu umanitate lașă și cei care vor să urmărească adevărul, dar încă nu au dobândit discernământ, se simt abătuți fiindcă nu există conducători sau lucrători care pot să iasă în față pentru a expune și a discerne faptele rele ale antihriștilor. Privesc

neajutorați cum antihriștii acționează tiranic în biserică și cum acționează cu nechibzuință încăpățânată și tulbură viața bisericească, neavând niciun mijloc de a-i contraataca. Între timp, conducătorii falși nu fac nicio lucrare concretă și nu rezolvă probleme reale pentru aleșii lui Dumnezeu. Când frații și surorile au dificultăți, conducătorii falși nu numai că nu expun și nu restricționează faptele rele ale antihriștilor, dar nici măcar nu îndrăznesc să rostească niciun singur cuvânt echitabil. Deși conștiința lor simte ceva și îi acuză întrucâtva și cu toate că varsă câteva lacrimi în rugăciune către Dumnezeu în spatele ușilor închise, a doua zi, după adunare, când îi vor vedea pe antihriști făcând remarci iresponsabile despre lucrarea casei lui Dumnezeu și judecând-o în mod arbitrar, ba chiar și judecându-L în mod indirect pe Dumnezeu și răspândind noțiuni despre El, ei nu vor face nimic în acest sens, chiar dacă știu că este greșit. Chiar și atunci când îi văd pe antihriști irosind jertfele, atitudinea lor este aceea de a nu lua în serios acest lucru. Ei nu îi expun și nu îi restricționează deloc pe antihriști și totuși nu simt nicio remușcare în inimă – acesta este un lucru extrem de iresponsabil! Chiar dacă simte că propria putere este prea slabă, orice om cu un oarecare simț al conștiinței ar trebui să se alieze cu frați și surori care au o anumită statură și un oarecare discernământ ca să aibă părtaşie despre această chestiune și ca să discute cum să se ocupe de antihriști. Conducătorilor falși le lipsesc însă această hotărâre și acest curaj și, chiar mai mult, le lipsește un astfel de simț al răspunderii. Ei chiar le spun fraților și surorilor: „Antihriștii sunt prea feroce. Dacă-i ofensăm, ne vor reclama la guvern, și atunci niciunul dintre noi nu va mai putea să creadă în Dumnezeu. Antihriștii știu adresele unde se organizează adunări ale bisericii, deci nu trebuie să-i provocăm.” Acesta este întru totul comportamentul urât de a preda armele și de a capitula în fața antihriștilor, de a face un compromis cu Satana și de a-i cerși mila.

Pe lângă faptul că se protejează pe ei înșiși, falșii conducători nu fac niciuna dintre lucrările pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le facă, de exemplu să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu și să-i ajute să dobândească discernământ în privința antihriștilor, și nu-și îndeplinesc absolut nicio responsabilitate, însă, cu toate acestea, vor constant ca frații și surorile să-i aleagă drept conducători. După ce încheie un mandat, vor să fie aleși pentru următorul. Nu este un lucru nerușinat și iremediabil? Merită astfel de oameni să fie conducători? (Nu.) Casa lui Dumnezeu îi încredințează turma, dar când vin fiarele sălbatice, în momentul critic, te protejezi doar pe tine și le dai fiarelor sălbatice turma. Te porți ca o țestoasă fricoasă, găsind un adăpost, un loc sigur în care să te ascunzi. Și ca urmare, turma are de suferit – unele oi mor în urma mușcăturilor, iar unele se rătăcesc. Să zicem că un conducător vede că antihriștii tulbură fără scrupule lucrarea bisericii și îi induc în eroare și îi controlează pe aleșii lui Dumnezeu, și totuși atitudinea sa este de a nu lua în serios acest lucru pentru a-și proteja imaginea, statutul și mijloacele de trai și pentru a-și garanta siguranța. Majoritatea aleșilor lui Dumnezeu sunt, în consecință, induși în eroare, se simt neajutorați și devin negativi și slabi; unii sunt chiar capturați de antihriști și unii nu sunt dispuși să-și facă îndatoririle. Și totuși, acest

conducător nu simte nimic atunci când vede tulburările provocate de antihriști; nu are muștrări de conștiință. Are vreo fărâmbă de umanitate acest fel de conducător? Pentru a-și atinge obiectivul de autoconservare, nu are deloc scrupule cu privire la a-i da pe mâna antihriștilor pe aleșii lui Dumnezeu și a le permite antihriștilor să-i inducă în eroare, să-i rănească grav și să-i distrugă. Ce fel de conducător este acesta? (Un conducător fals.) Nu este acesta un complice al Satanei? De partea cui este el, în realitate? Deși este caracterizat drept conducător fals, esența acestei probleme s-ar putea să fie chiar mai gravă decât aceea de a fi conducător fals. Are natura de a-i vinde Satanei pe frați și pe surori, la fel ca acei oameni care sunt arestați și torturați și devin iude, dându-i pe frați și pe surori pe mâna marelui balaur roșu, pentru a fi răniți grav. Așadar, care este natura faptului că un fals conducător îi dă pe aleșii lui Dumnezeu pe mâna antihriștilor? Nu sunt extrem de josnici astfel de falși conducători? Prin comparație cu antihriștii, acești falși conducători nu par, la exterior, să aibă vreo intenție de a se împotrivi adevărului. Par a fi capabili să aibă părtășie despre unele adevăruri, să aibă o oarecare abilitate de a pricepe și să fie capabili să practice o mică parte din adevăr, iar unii dintre ei pot chiar să îndure greutăți și să plătească un preț. Și totuși, atunci când casa lui Dumnezeu le încredințează turma lui Dumnezeu și când apar oamenii răi și demonii, ei nu-și folosesc propriile vieți pentru a face tot posibilul să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu. În schimb, fac tot posibilul să se protejeze pe ei înșiși, împingându-i în față pe frați și pe surori pentru a acționa pe post de scut de protecție ca să-și garanteze siguranța și interesele proprii. Cât de detestabili și de egoiști sunt acești oameni! La suprafață, umanitatea lor nu pare a avea probleme majore. Simt dragoste față de oameni, îi pot ajuta pe ceilalți, sunt dispuși să plătească un preț și pot să îndure orice greutate în timp ce-și fac îndatoririle. Totuși, când apar antihriștii, fac ceva neașteptat și de neînțeles: indiferent cum îi induc în eroare antihriștii pe aleșii lui Dumnezeu și cum tulbură viața bisericească, ei nu fac nimic, și indiferent cât de mulți oameni sunt atacați, excluși sau răniți de antihriști, ei ignoră aceste lucruri. Procedând astfel, acești conducători îi predau în totalitate pe aleșii lui Dumnezeu sub controlul antihriștilor, permițându-le acestora să-i inducă în eroare și să-i rănească grav în voie, în timp ce acești conducători nu lucrează absolut deloc. Când antihriștii sunt îndepărtați și problema este rezolvată, acești conducători ies să aibă părtășie despre autocunoașterea lor, despre cum au fost ei slabi, lași, speriați, egoiști și înșelători și despre faptul că nu au fost loiali, nu i-au protejat bine pe aleșii lui Dumnezeu și i-au dezamăgit pe Dumnezeu și pe frați și surori. Par foarte plini de regrete; par să se fi schimbat și să fie capabili să se căiască. Totuși, atunci când apar din nou antihriștii, ei îi împing pe frați și pe surori spre aceștia cum au făcut și ultima dată și găsesc un loc sigur în care să se ascundă. Deși nu au fost ei înșiși induși în eroare sau răniți de antihriști, au fost neglijenți în responsabilitățile lor și au trădat însărcinarea dată de Dumnezeu, iar atitudinea lor față de propria datorie, atitudinea lor față de aleșii lui Dumnezeu și adevărul lor sine sunt expuse în totalitate. Ori de câte ori apar antihriștii, ei nu aleg să stea de partea lui Dumnezeu și să se lupte cu antihriștii

până la capăt, nu spun nicio mică parte din ce ar trebui spus și nu fac nicio mică parte din lucrarea care ar trebui făcută pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu și pentru a se simți astfel cu conștiința împăcată și chiar mai puțin îndeplinesc responsabilitățile conducătorilor pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu. Toate alegerile și acțiunile acestor conducători falși sunt în întregime în vederea protejării propriului statut împotriva prejudiciilor. Nu le pasă de viața sau moartea aleșilor lui Dumnezeu. Pentru ei, totul este în regulă atât timp cât reputația, interesele și statutul lor nu au de suferit. Cine îi expune pe antihriști, cine îi exclude, cum ar trebui tratați aceștia – este ca și cum aceste chestiuni nu ar avea nimic de-a face cu ei; nici nu le pasă, nici nu intervin. Atunci când antihriștii tulbură viața bisericească, îi rănesc pe aleșii lui Dumnezeu și dau vina și îi chinuiesc pe cei care urmăresc adevărul, ei ignoră aceste lucruri. Pentru ei, aceste lucruri nu contează; li se pare că totul este în regulă, atât timp cât statutul nu le este periclitat. Ce părere aveți despre aceste tipuri de oameni? De obicei, umanitatea lor nu pare rea, iar ei par în stare să facă o oarecare lucrare. Când se confruntă cu emondarea, par capabili să se cunoască și au remușcări în inima lor, într-o oarecare măsură. Totuși, atunci când întâlnesc antihriști care tulbură biserica, își pierd complet rațiunea, nu au pic de simț al dreptății și le lipsește chiar și curajul de a lupta împotriva antihriștilor. Când văd diavoli și satane, fac un compromis; când văd oameni răi provocând tulburări, îi evită. Judecând după atitudinea lor față de oamenii răi și antihriști, ce cale anume urmează ei? Nu ilustrează asta foarte bine problema lor? (Ba da.) Poate că, la suprafață, acest tip de persoană nu pare a fi antihrist, dar atitudinea pe care o afișează față de acțiunile și comportamentele oamenilor răi și ale antihriștilor este exact firea antihriștilor, iar natura acestor fapte este groaznică. Se poate spune că este natura de a renunța la responsabilitățile sale și de a-i vinde pe aleșii lui Dumnezeu. Nu este această natură foarte gravă? Dă această persoană dovadă de vreun pic de loialitate față de lucrarea bisericii și față de însărcinarea dată de Dumnezeu? Are măcar o urmă de atitudine de responsabilitate? Indiferent când i se încredințează o însărcinare sau o sarcină, principiul său este să evite să-i ofenseze pe oameni și să se protejeze pe sine. Acesta este cel mai înalt standard al său de a se purta și principiul său pentru a face lucruri, iar asta nu se va schimba niciodată. Pentru moment, să lăsăm deoparte întrebarea dacă astfel de oameni pot fi mântuiți – judecând doar din punctul de vedere al lucrării prin care se ocupă de antihriști, merită acești falși conducători să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu? Merită să fie conducători și lucrători? (Nu.) Acești oameni nu merită să fie conducători și lucrători. Asta fiindcă le lipsesc conștiința și rațiunea și nu merită să-și asume lucrarea de conducere a bisericii; nu-i împiedică pe antihriști, în cea mai mare măsură posibilă, să-i rănească pe aleșii lui Dumnezeu, și nici nu-și dau toată silința pentru a îndeplini această responsabilitate sau pentru a face bine această lucrare în scopul de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu – nu pentru că au un calibru slab și sunt incapabili să facă asta, ci mai degrabă pentru că pur și simplu nu o fac. Prin urmare, privind lucrurile din această perspectivă, oamenii care se tem să nu-i ofenseze pe alții

nu merită absolut deloc să fie conducători și lucrători. Nu există destul de mulți astfel de conducători și lucrători? (Ba da.) Atunci când nu s-a întâmplat nimic, aleargă de colo-colo, cu mai mult entuziasm decât oricine altcineva; sunt atât de ocupați, că nici măcar nu se piaptână sau nu se spală pe față, atingând, aparent, un nivel profund spiritual. Dar când apar antihriștii, conducătorii falși dispar; găsesc tot felul de scuze ca să se sustragă și pur și simplu nu se ocupă de antihriști. Care este natura acestui comportament? Este aceea de a fi lipsiți de loialitate în îndeplinirea datoriei lor și de a fi nedemni de încredere. În momente cruciale, pot chiar să-L trădeze pe Dumnezeu și să stea de partea Satanei, făcându-se că nu văd că lucrarea bisericii este tulburată și distrusă de oameni răi și de antihriști. Nu sunt folositori nici măcar cât un câine de pază. Acesta este un tip de conducător fals.

II. A nu fi capabil să-i discerni pe antihriști

Mai există un tip de fals conducător: atunci când apar antihriștii, el nu poate să discearnă ce fire și ce esență au aceștia, ce manifestă și ce dezvăluie, ce fel de tulburări le provoacă fraților și surorilor, ce afirmații, gânduri, puncte de vedere și comportamente îi pot induce în eroare și îi pot tulbura pe frați și surori, ce metode folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni, în ce situații frații și surorile pot fi induși în eroare, controlați și răniți grav de către antihriști și așa mai departe – toate acestea sunt aspecte pe care falșii conducători nu le pot discerne. Antihriștii îi induc în eroare pe frați și surori; ei și frații și surorile induși în eroare se rup de biserică pentru a-și organiza propriile adunări și pentru a întemeia împărății independente. Nu acceptă conducerea casei lui Dumnezeu, nu acceptă rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și nu se supun niciunei rânduieli sau direcții din partea casei lui Dumnezeu și cu atât mai puțin se supun vreuneia dintre cerințele lui Dumnezeu pentru oameni. Dar falșii conducători nu consideră că toate aceste măsuri din partea antihriștilor pentru a-i induce în eroare pe aleșii lui Dumnezeu sunt probleme. Nu pot să vadă ce este greșit în aceste situații, cu atât mai puțin pot să vadă cum cuvintele, acțiunile, gândurile și punctele de vedere ale antihriștilor îi tulbură, îi induc în eroare și îi rănesc pe oameni. Nu pot să vadă aceste efecte negative și nu știu cum să le discearnă. Unii frați și surori obișnuiți, deoarece au văzut și au auzit multe, pot avea puțin discernământ, puțină percepție și un mic grad de conștientizare, dar falșii conducători nu pot vedea aceste lucruri așa cum sunt cu adevărat. Nici măcar atunci când cineva atrage atenția asupra faptului că un om anume face unele lucruri pentru a-i induce în eroare pe oameni și pentru a forma clii în culise, falșii conducători tot pun piedici, spunând: „Nu putem să răspândim aceste afirmații. Nu provocați tulburări. Au o relație bună – care este problema dacă au părtășie împreună? Trebuie să le dăm oamenilor libertate!” Ei tot nu pot vedea aceste lucruri așa cum sunt cu adevărat. Dacă nu pot vedea lucrurile așa cum sunt, ar putea să observe și să caute și să aibă părtășie cu frații și surorile care înțeleg adevărul și au puțin discernământ. Totuși, falșii conducători sunt destul de neprihăniți de sine. Atunci când frații și surorile

le reîmpăspătează memoria, ei nu acceptă asta, gândindu-se: „Tu ești conducătorul sau eu? Având în vedere că eu am fost ales pentru a fi conducător, înseamnă că înțeleg adevărul mai bine decât o persoană de rând. Altfel, de ce aș fi ales eu în locul altcuiva? Asta dovedește că sunt mai bun decât voi toți. Indiferent dacă sunt mai în vârstă sau mai tânăr decât voi, calibrul meu este categoric mai bun decât al vostru. Când apare un antihrist, eu ar trebui să fiu cel care-l identifică primul. Dacă îl identificați voi primii, nu voi fi de acord cu evaluarea voastră. Vom aștepta până când îl voi identifica eu, înainte să facem ceva!” În consecință, antihristul răspândește multe erezii și falsități printre frați și surori, se împotrivește public rânduieiilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și vociferează și se opune fățiș bisericii, casei lui Dumnezeu și rânduieiilor de lucru din partea Celui de mai sus. Antihristul chiar îi atrage fățiș de partea sa pe frați și pe surori pentru a participa la adunări exclusive în cadrul cărora participanții doar îl ascultă pe antihristul însuși predicând și îi acceptă conducerea. Chiar și aceia cu cel mai slab calibru din biserică pot să vadă că această persoană este un antihrist. Doar într-o astfel de situație recunosc falșii conducători: „Vai, este antihrist! Cum de abia acum mi-am dat seama de asta? Nu, de fapt, mi-am dat seama dinainte, dar nu am spus nimic, fiindcă m-am temut că frații și surorile au o statură joasă și sunt lipsiți de discernământ.” Ba chiar își născocesc o minciună splendidă. Tocmai fiindcă ei înșiși sunt amorțiți, grei de cap, au calibru slab și sunt incapabili să-l discearnă pe antihrist, îi lasă pe frați și pe surori să fie răniți atât de mult de către acesta. În loc să se simtă vinovați, dau vina pe frați și pe surori pentru că spun nonsensuri, răspândesc zvonuri fără temeii, îi înțeleg greșit pe oameni și așa mai departe. Ce fel de conducător este acesta? Nu este el total dezorientat? Un astfel de conducător este fundamental incapabil să-și asume lucrarea bisericii. La prima vedere, el mănâncă și bea adesea cuvintele lui Dumnezeu, se roagă, participă la adunări, ascultă predici, scrie însemnări spirituale și articole de mărturie, părând să depună mult efort, dar când apar probleme, nu le poate rezolva, nu poate să caute adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu și cu siguranță nu poate să-i discearnă pe antihriști pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Falșii conducători pot, de obicei, să predice una sau două ore, iar atunci când au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre propriile experiențe, pot să turuie la nesfârșit, dar atunci când antihriștii răspândesc erezii și falsități, inducându-i în eroare pe frați și pe surori și tulburând lucrarea bisericii, nu au nimic de spus și nu fac nicio lucrare. Nu numai că nu adoptă măsuri de prevenție sau nu îi conduc pe frați și pe surori să discearnă ereziile și sofismele antihriștilor, dar nici măcar atunci când văd perturbările și tulburările provocate de antihriști nu-i expun și nu-i disecă, nici nu-i emondează pe antihriști; nu fac nicio lucrare. Care este problema cu astfel de oameni? (Calibrul lor este prea slab.) În ciuda calibrului lor slab, ei tot se laudă că sunt oameni spirituali, conducători buni și că sunt cei care urmăresc adevărul și iubesc cuvintele lui Dumnezeu și susțin cu nerușinare că au renunțat la plăcerile familiale și trupești pentru a îndeplini responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. În realitate, sunt falși conducători autentici care sunt iresponsabili, lipsiți de

conștiință și rațiune și amortiți și grei de cap într-o mare măsură – sunt farisei autentici, ipocriți. Știi doar cum să predice doctrine și să strige sloganuri. Când oamenii le pun întrebări, pot să elaboreze o groază de teorii pentru a-i induce în eroare, dar în realitate, nu pot explica deloc limpede adevărurile-principii. Chiar și așa, consideră că au abilitate de comprehensiune și o înțelegere a adevărului. În inima lor, știu clar că atunci când oamenii caută să obțină de la ei soluții la probleme, ei nu pot oferi răspunsuri care se aliniază la adevăr, dar pretind în continuare că sunt conducători buni și oameni spirituali. Nu este oarecum o nerușinare? (Ba da.) Majoritatea falșilor conducători împărtășesc o trăsătură comună și o problemă comună: faptul că sunt lipsiți de rușine. Cred că a avea statutul și titlul de conducător și a fi capabili să vorbească despre teorii spirituale îi face persoane spirituale. Petrec mai mult timp decât ceilalți mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, ascultând predici și urmărind videoclipuri produse de casa lui Dumnezeu și au părtășie mai mult cu alții despre cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât cred că pot să facă lucrarea conducătorilor și lucrătorilor și să îndeplinească responsabilitățile acestora. Realitatea este însă că, atunci când apare problema majoră că antihriștii îi induc în eroare și îi tulbură fără scrupule pe aleșii lui Dumnezeu, ei doar privesc, dar nu pot face nimic și nu știu ce părți din cuvintele lui Dumnezeu să folosească pentru a-i pune pe antihriști în corelație cu acestea și pentru a-i diseca, astfel încât frații și surorile să dobândească discernământ, să-i respingă pe antihriști din inima lor și să evite să fie induși în eroare și controlați de aceștia. Chiar dacă uneori se simt puțin panicați în sinea lor, tot consideră că au crezut în Dumnezeu foarte mult timp și au ascultat multe predici și că înțeleg adevărul mai bine decât un om de rând și pot vorbi elocvent. Adesea se fălesc: „Sunt spiritual. Pot să predic. Deși nu pot să rezolv problema că antihriștii îi induc în eroare și îi tulbură pe aleșii lui Dumnezeu și nu pot să fac legătura între cuvintele lui Dumnezeu și antihriști și să-i discern, am făcut lucrarea pe care ar trebui să o fac și am spus ce ar trebui să spun. Atât timp cât frații și surorile pot să înțeleagă, e în regulă!” Cât despre care este rezultatul final, dacă aleșii lui Dumnezeu au fost protejați, acest lucru este neclar în inima lor. Ei se și cred isteți și pretind că rezolvă probleme, dar în cele din urmă, doar rostesc multe cuvinte și doctrine fără să rezolve, de fapt, problemele. Nu pot să aibă părtășie despre adevăr pentru a-i expune și diseca pe antihriști. În schimb, doar debitează cuvinte și doctrine pentru a se justifica și a se apăra, vorbind o oră sau două și lăsându-i pe oameni complet confuzi și amețiți chiar și cu privire la lucruri pe care inițial le înțelegeau. Nu reușesc să-i salveze pe frați și surori de la a fi induși în eroare de antihriști și nu reușesc nici să le permită să-i discearnă pe antihriști și să-i respingă din inima lor – nu obțin niciodată rezultatul de a-i proteja pe frați și surori. Chiar dacă pot vedea această consecință, tot își revendică identitatea unui conducător și nu se smeresc ca să caute adevărul cu alții sau să raporteze forurilor superioare problema ca să caute soluții. Nu sunt canalii astfel de oameni? Nu ești nimic, dar tot te prefaci. Pentru ce te prefaci? Cum nu poți fi conducător, ar trebui să te retragi și să mergi să te prefaci în altă parte. Nu trebuie să-i rănești pe aleșii lui Dumnezeu! În timp ce tu te prefaci, antihriștii

profită de ocazie ca să facă multe lucruri care-i tulbură și-i controlează pe oameni, inducându-i în eroare și rănindu-i pe mulți! Cine își va asuma răspunderea pentru asta? Casa lui Dumnezeu va descoperi cine este responsabil!

Unii conducători și lucrători nu fac nicio lucrare reală atunci când se ocupă de incidentele provocate de antihriști și nici nu pot să-i discearnă pe aceștia. În perioada în care antihriștii îi induc în eroare și îi controlează pe frați și pe surori, ei nu expun niciodată cu adevărat, faptele rele și esența antihriștilor și nici nu le pot explica clar. Mai târziu, unii dintre aleșii lui Dumnezeu care au discernământ îi expun și îi exclud pe antihriști, iar acești falși conducători simt că este realizarea proprie. După ce sunt excluși antihriștii, ei fac un rezumat și rostesc unele doctrine: „Uitați, când antihriștii vorbesc și acționează, viața bisericească devine anormală, oamenii sunt tulburați și suferă pierderi în viața lor. Pentru a evita să fim răniți de către antihriști, trebuie să le discernem acțiunile, cuvintele, umanitatea, esența etc. – ar trebui să înțelegem toate aceste lucruri. Dumnezeu permite apariția antihriștilor în biserică, dându-le voie să acționeze și să-și expună urâtenia, dezvăluindu-i pe antihriști, astfel încât noi să ne putem echipa cu adevărul, să ne sporim discernământul și să ne creștem statura cât mai repede posibil – aici se găsesc intențiile lui Dumnezeu! Acum i-am discernut pe antihriști și nu mai suntem constrânși de aceștia; toți sunt capabili să-i respingă. Aceasta este o chestiune ce merită sărbătorită!” În cele din urmă, falșii conducători adoptă tonul unei oficialități și își oferă rezumatul, vorbind ca și când ar fi făcut atât de multă lucrare reală, ar fi plătit un mare preț și ar fi jucat un rol semnificativ în excluderea antihriștilor. Nu este oarecum o nerușinare? În mod clar, de la început la sfârșit, ei nu au putut discerne ce este un antihrist; nu înțeleg cum îi induc în eroare antihriștii pe oameni, ce le fac antihriștii aleșilor lui Dumnezeu sau care este firea-esență a antihriștilor și, cu toate acestea, pretind că au făcut multă lucrare. Este evident că frații și surorile au fost cei care i-au discernut pe antihriști și i-au exclus din biserică; este evident că falșii conducători nu au jucat rolul pe care ar trebui să-l joace conducătorii și lucrătorii și nu au îndeplinit responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, însă tot fac un rezumat și-și asumă meritele, ca și cum ar fi planificat totul cu mult timp înainte și acum le spun fraților și surorilor că acțiunile lor au avut rezultate și au fost un mare succes. Nu este o nerușinare? De ce vorbești cu un asemenea aer de oficialitate? Nu faci nicio lucrare reală și totuși, vorbești ca o oficialitate. Ești o oficialitate a marelui balaur roșu? Nu sunt farisei oamenii de acest fel? (Ba da.) Știu numai cum să strige sloganuri și să predice doctrine. Când se întâmplă lucruri, nu numai că nu reușesc să le trateze corect, dar nici nu au o cale de practică. Pur și simplu debitează nonsensuri și aplică orbește reglementări; sunt fundamental incapabili să rezolve vreo problemă. După ce trec lucrurile, se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pretind că sunt oameni buni și-și asumă meritele cu nerușinare și tupeu. Acești oameni sunt farisei tipici. Pot doar să predice doctrine, să strige sloganuri, să depună un oarecare efort și să îndure unele greutăți și sunt incapabili să facă vreo lucrare reală și, totuși, pretind că sunt oameni spirituali. Sunt farisei. Asta este esența acestui tip de fals conducător. Pot să

predice atât de multe doctrine în fața tuturor, așadar, de ce nu pot să-i expună pe antihriști și să se ocupe de ei? Pot să predice mai multe ore fără încetare și au o elocvență deosebită, așadar de ce, atunci când se confruntă cu probleme concrete – în special când se confruntă cu faptele rele ale antihriștilor – sunt incapabili să se ocupe de ele, părând să fi rămas perplecși? Care este motivul pentru asta? E acela că au un calibru prea slab. Exact cât de slab? Nu au înțelegere spirituală. Sunt educați și inteligenți, destul de iscusiți atunci când se ocupă de chestiuni externe și au o oarecare înțelegere a legii. Cu toate acestea, când vine vorba de chestiuni legate de credința în Dumnezeu, de chestiuni spirituale și de diverse aspecte esențiale, sunt incapabili să discearnă și nu pot vedea nimic așa cum este cu adevărat, nici nu pot găsi vreun adevăr-principiu. Când nu există probleme imediate, stau calmi ca un pescar care-și așteaptă captura, dar când apar probleme, se comportă ca niște bufoni ridicoli, ca niște furnici într-o tigaie fierbinte, dezvăluind o înfățișare demnă de milă. Uneori, se comportă într-un mod extrem de serios și solemn. Când nu sunt solemn, par normali, dar când devin solemn, efectiv îi fac pe oameni să râdă. Asta fiindcă atunci când sunt solemn, nu spun decât lucruri false și cuvinte lipsite de înțelegere spirituală, toate fiind remarci de amatori. Totuși, se mențin solemn, cu o expresie serioasă – nu este de râs? Dacă îi pune cineva să răspundă la unele întrebări critice, sunt uluiți și rămân fără cuvinte, părând deosebit de jenați. Există mulți falși conducători de acest fel. Manifestările lor principale sunt calibrul slab și lipsa înțelegerii spirituale; sunt oameni dezorientați. Ce înseamnă să fie lipsiți de înțelegere spirituală? Când vine vorba de chestiuni spirituale și de chestiuni care implică adevărul, este ca și cum ar încerca să traducă din greaca veche – nu înțeleg absolut nimic. Chiar și așa, tot se prefac, spunând: „Sunt spiritual. Cred de mult timp în Dumnezeu. Înțeleg multe adevăruri. Voi sunteți credincioși noi, abia ați început să credeți în Dumnezeu și nu înțelegeți adevărul. Nu sunteți de încredere.” Întotdeauna consideră că ei cred de mult timp în Dumnezeu și înțeleg adevărul. Astfel de oameni sunt atât odioși, cât și ridicoli. Aici se încheie părtașia despre manifestările unor asemenea falși conducători.

III. A acționa ca umbrelă protectoare a antihriștilor

Mai există un tip de fals conducător care este chiar mai odios. Nu numai că nu reușește să-i expună pe antihriști, dar acționează și ca umbrelă protectoare a antihriștilor, folosind ajutorul iubitor ca scuză pentru a tolera faptele rele ale antihriștilor care tulbură lucrarea bisericii. Indiferent cât de multe falsități răspândesc antihriștii pentru a-i induce în eroare pe oameni, acești falși conducători nu numai că nu-i contrazic și nu-i expun, dar le și oferă antihriștilor ocazii de a-și exprima liber punctele de vedere și de a vorbi deschis. Indiferent ce tipuri de tulburări, induceri în eroare sau prejudicii suferă aleșii lui Dumnezeu, ei rămân indiferenți. Chiar și atunci când unii oameni atrag atenția: „Acești indivizi sunt antihriști. Ei sunt cei care ar trebui să fie restricționați de casa lui Dumnezeu; nu ar trebui promovați sau cultivați și cu siguranță nu ar trebui protejați. I-au rănit suficient pe frați și pe surori. Este momentul să reglăm conturile cu

ei, să-i expunem și să-i tratăm în totalitate”, falșii conducători vin să le ia apărarea antihriștilor. Luând în considerare factori precum vârsta antihriștilor, anii lor de credință în Dumnezeu și contribuțiile anterioare, ei folosesc diverse scuze pentru a vorbi în numele lor și a-i apăra. Atunci când conducătorii de rang superior merg să inspecteze lucrarea sau să se ocupe de antihriști, falșii conducători îi împiedică pe frați și pe surori să raporteze forurilor superioare detaliile faptelor rele ale antihriștilor. Chiar iau măsuri în vederea izolării bisericii, astfel încât conducătorii de rang superior să rămână în necunoștință de cauză cu privire la faptul că antihriștii tulbură biserica și, de asemenea, îi împiedică pe frații și surorile cu discernământ să-i expună pe antihriști. Indiferent ce scuze folosesc falșii conducători sau ce scopuri au pentru a acționa ca umbrelă protectoare a antihriștilor, procedând astfel, în cele din urmă, ei protejează interesele antihriștilor, în timp ce le trădează pe ale bisericii și pe ale aleșilor lui Dumnezeu. Folosesc diverse scuze pentru a-i proteja pe antihriști, cum ar fi aceea că „și antihriștii cred în Dumnezeu și au dreptul să vorbească în casa Lui” și „au mai îndeplinit îndatoriri periculoase; casa lui Dumnezeu ar trebui să țină cont de contribuțiile lor anterioare”. Îi împiedică pe frați și pe surori să-i discearnă pe antihriști și nu le permit conducătorilor de rang superior să afle despre diversele lor fapte rele, dar, în același timp, ei înșiși nu-i expun pe antihriști și cu siguranță nu-i emondează. Poate că acești antihriști sunt membri ai familiilor lor, prieteni apropiați sau, chiar mai probabil, oameni pe care îi idolatrizează și la care, din punct de vedere emoțional, li se pare dificil să renunțe. Indiferent de situație, atât timp cât știu că acești oameni sunt antihriști și totuși le apără faptele rele, spunându-le altora să-i trateze cu dragoste și chiar folosind diverse mijloace ca să le ofere antihriștilor ocazii de a răspândi diverse falsități pentru a-i induce în eroare și a-i tulbura pe aleșii lui Dumnezeu, aceste manifestări demonstrează că ei acționează ca umbrele protectoare pentru antihriști. Poate că unii falși conducători au făcut puțină lucrare reală în alte domenii, dar când vine vorba să se ocupe de antihriști, nu-i tratează conform cerințelor casei lui Dumnezeu. Chiar mai mult, nu îndeplinesc responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, după cum cere casa lui Dumnezeu – nu-i împiedică în cea mai mare măsură pe antihriști să răspândească noțiuni, emoții negative, erezii și falsități pentru a-i induce în eroare pe oamenii din biserică. În schimb, adesea susțin doctrinele amăgitoare rostite de antihriști, precum și afirmațiile și remarcile lor bazate pe cunoștințe sau pe filosofia Satanei, ca fiind lucruri pozitive. Toate acestea sunt manifestări ale faptului că aceștia acționează ca umbrele protectoare pentru antihriști. Bineînțeles, există și unii falși conducători care nu se ocupă de antihriști fiindcă le prețuiesc influența în societate. Ei spun: „Majoritatea fraților și surorilor provin dintr-o pătură socială inferioară a societății și nu au pic de influență. Chiar dacă această persoană este un antihrist cu o umanitate rea, are putere și influență în lume și este capabilă. Atunci când frații și surorile sau biserica este în pericol, nu avem nevoie de o persoană formidabilă să vină să ne protejeze? Așadar, haideți să ne prefacem că nu le vedem faptele reprobabile și să nu mai fim atât de serioși în legătură cu asta.” Falșii

conducători sunt dispuși să acționeze ca umbrele protectoare pentru antihriști astfel încât antihriștii să-i susțină și să le ia partea – nici măcar acest lucru nu este sub demnitatea falșilor conducători. Există și unii falși conducători care au un punct de vedere eronat. Ei spun: „Unii antihriști au statut și influență în societate; au prestigiu. Biserica noastră are doi astfel de indivizi. Deși sunt antihriști, dacă-i îndepărtăm, oamenii vor crede că biserica noastră nu are oameni capabili, iar cei din cercurile religioase ne vor disprețui. Trebuie să-i păstrăm aici, de dragul aparențelor. Prin urmare, acești doi oameni sunt comori ale bisericii noastre; nimeni nu are voie să-i discearnă sau să-i îndepărteze. Trebuie să fie protejați.” Ce fel de logică este aceasta? Ei îi consideră pe antihriști talente, așa că îi protejează. Nu sunt acești falși conducători niște canalii? (Ba da.) Indiferent de situație, atât timp cât conducătorii și lucrătorii le permit antihriștilor să facă orice vor în biserică și să tulbure lucrarea bisericii, sunt falși conducători și lucrători. Indiferent cum răspândesc antihriștii și oamenii răi falsități, cât de mulți oameni sunt induși în eroare în acest fel, cum le atacă și le exclud pe persoanele pozitive și pe cât de mulți dintre aleșii lui Dumnezeu îi rănesc, falșii conducători ignoră aceste lucruri și fac pe proștii – atât timp cât se pot feri pe ei înșiși, lor le convine. Acestea sunt manifestările principale ale falșilor conducători. Indiferent ce spun sau ce fac antihriștii, falșii conducători nu-i expun, disecă sau restricționează, astfel încât frații și surorile să poată să-i discearnă și să-i respingă. În schimb, îi îngrijesc pe antihriști ca pe animalele lor de companie, îi slujesc și-i protejează ca pe demnitari, le dau undă verde și le creează diverse oportunități pentru a se desfășura. Ale cui interese sunt sacrificate în timp ce ei îi lasă pe antihriști să se bucure întru totul de libertatea lor? (Ale aleșilor lui Dumnezeu.) Nu numai că falșii conducători nu reușesc să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu, dar le și permit antihriștilor să preia frâiele în biserică, punându-i pe frați și pe surori să-i slujească pe antihriști ca niște boi și ca niște cai, ca sclavii, punându-i să respecte ordinele antihriștilor, să le accepte remarcile, gândurile și punctele de vedere absurde, să le accepte controlul și chiar să accepte rănirea gravă pe care o comit și așa mai departe. Aceasta este lucrarea pe care o fac falșii conducători. Îi împiedică pe antihriști în cea mai mare măsură să-i rănească grav pe aleșii lui Dumnezeu? Au îndeplinit responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor? Au făcut lucrarea de a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu? (Nu.) Pe scurt, indiferent de motiv, orice conducător care le dă antihriștilor undă verde să facă orice doresc fără a realiza nicio lucrare este un fals conducător. De ce spun că e fals conducător? Fiindcă atunci când antihriștii îi induc în eroare și îi controlează pe aleșii lui Dumnezeu, el îi lasă pe frați și surori să sufere diverse prejudicii din partea antihriștilor, nereușind să îndeplinească însărcinarea care i-a fost dată de Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu ți-a încredințat ție oile Lui, pe aleșii lui Dumnezeu, iar tu nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Nu ești vrednic să-ți asumi însărcinarea dată de Dumnezeu! Indiferent de motiv sau de orice justificare ai putea avea, dacă în timpul mandatului tău de conducător ai acționat ca umbrelă protectoare pentru antihriști, făcându-i pe frați și pe surori să sufere profund din cauza tulburărilor,

inducerii în eroare, controlului și rănirii grave de către antihriști, atunci ești de-a pururi păcătos. Motivul pentru asta nu este că nu poți să-i discerni pe antihriști sau că nu le vezi adevărata esență – știi clar în inima ta că antihriștii sunt satane și diavoli, însă nu le permiți aleșilor lui Dumnezeu să-i expună și să-i discearnă. În schimb, îi lași pe frați și pe surori să-i asculte, să-i accepte și să asculte de ei. Acest lucru este complet contrar adevărului. Nu te face asta de-a pururi păcătos? (Ba da.) Nu numai că nu ai reușit să-i protejezi pe cei care-și fac îndatoririle și urmăresc adevărul cu sinceritate, dar ai și promovat antihriști în funcțiile de conducători și lucrători, îngrijindu-i ca pe animalele de companie și făcându-i pe frați și pe surori să asculte de ordinele lor. Casa lui Dumnezeu nu ți i-a încredințat pe aleșii Lui ca să-i pui să slujească drept sclavii antihriștilor sau ai tăi, ci ca să-i conduci să lupte împotriva Satanei și a antihriștilor și să-i discearnă și să-i respingă pe antihriști și ca să le permiți să trăiască o viață bisericească normală, să-și facă îndatoririle normal, să intre în adevărul-realitate, să l se supună lui Dumnezeu și să aducă mărturie pentru El, sub călăuzirea Sa. Dacă nu poți să îndeplinești nici măcar această responsabilitate, meriți să fii numit ființă umană? Și cu toate astea, încă vrei să-i protejezi pe antihriști. Sunt antihriștii străbunii sau idolii tăi? Chiar dacă ai o relație de sânge cu ei, ar trebui să aderi la adevărurile-principii și să pui dreptatea înaintea familiei. Ar trebui să te simți obligat să îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor – să-i expui, să-i discerni și să-i respingi pe antihriști și să-ți dai toată silința să-i protejezi pe frați și pe surori, să-i împiedici în cea mai mare măsură să fie răniți de către antihriști. Asta înseamnă să-ți faci datoria cu loialitate și să duci la îndeplinire însărcinarea dată de Dumnezeu; doar procedând astfel poți să fii numit un conducător sau un lucrător care corespunde standardului. Dacă nu reușești să îndeplinești responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și acționezi de bunăvoie ca umbrelă protectoare pentru antihriști, ce altceva ai putea să fii decât de-a pururi păcătos? Cu asta se încheie părtășia despre falșii conducători care acționează ca umbrelă protectoare pentru antihriști. În mod clar, a-i plasa pe astfel de oameni în rândurile falșilor conducători nu este deloc nedrept; aceasta este una dintre manifestările falșilor conducători autentici.

IV. A nu-ți păsa sau a nu te interesa de oameni care au fost induși în eroare de antihriști

Mai este o manifestare a falșilor conducători care este și mai exasperantă. Unii falși conducători îi pot discerne pe antihriști într-o oarecare măsură în timpul interacțiunilor cu aceștia, dar nu se ocupă prompt de ei. De asemenea, nici nu expun și nu disecă prompt faptele rele și esența antihriștilor prin diversele lor comportamente, astfel încât frații și surorile să-i poată discerne și respinge pe antihriști. Asta deja se consideră o neîndeplinire a responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Când unii frați și unele surori sunt induși în eroare de antihriști și îi urmează, acești falși conducători rămân indiferenți, ca și cum nu ar avea nimic de-a face cu ei. Mai mult, nu-și fac niciun reproș și nu se învinovătesc în inima lor. Nu simt că L-au dezamăgit pe Dumnezeu sau pe frați

și surori. În schimb, spun adesea această replică „clasică”: „Acești oameni au fost induși în eroare de către antihriști. Au meritat-o! Este vina lor, fiindcă nu au discernământ. Chiar dacă nu i-ar urma pe antihriști, casa lui Dumnezeu tot i-ar viza ca să-i îndeparteze.” Acești falși conducători nu numai că nu-și fac niciun reproș, nici nu se simt vinovați după ce frații și surorile sunt induși în eroare de către antihriști, dar chiar mai mult, nu reflectează și nu se căiesc. În schimb, spun astfel de lucruri inumane, susținând că acești frați și aceste surori au meritat să fie induși în eroare de antihriști. Ce se poate vedea din aceste cuvinte? Au acești oameni vreo urmă de umanitate? (Nu.) Lipsa lor de umanitate este certă. Așadar, de ce spun aceste lucruri? (Pentru a se eschiva de la responsabilitate.) În primul rând, o fac pentru a se eschiva de la responsabilitate, pentru a-i induce în eroare și a-i stupefia pe oameni. Ei cred următoarele: „Acei oameni au fost induși în eroare de către antihriști fiindcă le lipsește discernământul, ceea ce nu are nicio legătură cu mine. Nu au urmărit adevărul, așa că au meritat să fie induși în eroare!” Ce înseamnă „au meritat”? Înseamnă că acești oameni ar trebui să fie induși în eroare și controlați de către antihriști și ar trebui să fie răniți grav de către aceștia – oricum i-ar trata antihriștii, merită; merită să-i urmeze pe antihriști. Subînțelesul este că acești oameni nu ar trebui să-L urmeze pe Dumnezeu, ci ar trebui să-i urmeze pe antihriști, că a-L urma pe Dumnezeu a fost o greșeală pentru ei și că tot o greșeală a fost și faptul că Dumnezeu i-a ales pe ei și că, deși au intrat în casa lui Dumnezeu, era inevitabil să fie conduși în altă direcție de către antihriști. Nu asta insinuează falșii conducători? Nu numai că îi calomniază pe frați și pe surori, dar îl și hulesc pe Dumnezeu. Nu sunt odioși acești oameni? (Ba da.) Sunt extrem de odioși! Pe lângă faptul că se eschivează de la responsabilitate și ascund asta și adevărul că nu i-au protejat pe frați și pe surori, îi și atacă, spunând că acești oameni au meritat să fie induși în eroare de către antihriști și că nu sunt vrednici să creadă în Dumnezeu și să primească mântuirea Sa. Această afirmație dezvăluie cât de abject este caracterul lor! Chiar dacă nu i-au tulburat, indus în eroare sau suprimat în mod direct pe frați și surori cum au făcut antihriștii, atitudinea lor față de aceștia, față de însărcinarea dată de Dumnezeu și față de turma încredințată lor de casa lui Dumnezeu arată cât de insensibili și nemiloși sunt în realitate! Nimeni care acceptă lucrarea lui Dumnezeu nu face asta cu ușurință; asta implică sacrificiile și cooperarea celor care predică Evanghelia. Costă multă mână de lucru și multe resurse și, chiar mai mult, în asta se află sângele inimii lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care pregătește diverse tipuri de oameni, evenimente, lucruri și medii pentru a-i aduce pe oameni înaintea Sa. Falșii conducători nu acordă atenție niciunuia dintre aceste lucruri. Indiferent cine este indus în eroare de către antihriști, ei resping acest lucru cu o singură propoziție: „Au meritat-o!” Procedând astfel, lasă întreaga strădanie a tuturor celor implicați și sângele inimii lui Dumnezeu să se ducă pe apa Sâmbetei, reducându-le la zero. Ce înseamnă „Au meritat-o”? Înseamnă asta: „Cine ți-a zis să le predici Evanghelia? Nu sunt vrednici să creadă în Dumnezeu. A fost o greșeală să le predici Evanghelia. Cine le-a spus să-i urmeze pe antihriști? N-oi fi făcut eu nicio lucrare reală,

dar nici nu i-am pus să-i urmeze pe antihriști. Au insistat ei înșiși asupra acestui lucru; au meritat să-i urmeze pe antihriști!” Ce fel de umanitate are o astfel de persoană? Are cumva inimă? E un animal nemilos, mai rău decât un câine de pază și totuși e conducător? Nu merită! Trebuie să aveți discernământ: văzând că astfel de oameni sunt lipsiți de conștiință și rațiune și sunt atât de nemiloși, nu trebuie să-i alegeți drept conducători. Nu fiți dezorientați! Nu numai că nu fac tot posibilul să recupereze pierderile și pe cei induși în eroare de către antihriști, dar spun și astfel de răutăți – sunt atât de malițioși! Problema cu acest tip de persoană are o natură mai gravă decât cea a unui fals conducător obișnuit. Chiar dacă nu poate fi considerată antihrist, pe baza manifestărilor sale, este clar că nu are umanitate și nu este vrednică să fie conducător sau lucrător. Nu este nimic altceva decât un trădător urât, nerecunoscător! Nu știe care este însărcinarea dată de Dumnezeu, nici nu conștientizează ce lucrare ar trebui să facă. Nu o tratează cu conștiință și rațiune; nu este vrednică să fie conducător al aleșilor lui Dumnezeu și nici nu este vrednică să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu. În mod special, falșii conducători nu au iubire pentru aleșii lui Dumnezeu. Atunci când frații și surorile sunt induși în eroare, chiar le pun sare pe rană, spunând lucruri precum „Au meritat-o”, fără să arate pic de compasiune. O astfel de persoană, dacă vede un om chinuit de necazuri sau dificultăți, nu îl va ajuta; în schimb, îi va pune sare pe rană. Conștiința sa nu-și va face niciun reproș, iar ea va continua să fie conducător în felul în care a fost mereu. Nu este o nerușinare? (Ba da.) Ca să nu mai vorbim de frați și pe surori, chiar dacă un non-credincios bun este rănit grav de diavoli, în calitate de credincios în Dumnezeu și ființă creată, orice om cu umanitate normală ar simți compasiune; cu atât mai mult ar trebui să se simtă inima lor îndurerată atunci când frații și surorile – cei care cred sincer în Dumnezeu – sunt cei induși în eroare și răniți de antihriști. Acești falși conducători nu fac nicio lucrare reală în timp ce antihriștii comit rele și îi rănesc pe aleșii lui Dumnezeu. Nici nu expun, nici nu disecă faptele rele și esența antihriștilor, cu atât mai puțin au simțul poverii ca să-i ajute pe frați și pe surori să dobândească discernământ în privința antihriștilor și să-i respingă din inima lor. Nu au niciun simț al răspunderii cu privire la această chestiune. Chiar și atunci când unii oameni sunt induși în eroare de antihriști, ei doar aruncă remarcă rece, insensibilă: „Au meritat-o!” Este cu adevărat exasperant! Ca să se eschiveze de la responsabilitate, ca să se ferească pe ei înșiși, ca să inducă în eroare și să stupefieze mai mulți oameni și să evite să fie condamnați de Dumnezeu, ei spun astfel de lucruri inumane. Nu e un lucru odios? (Ba da.) Indiferent ce zici, nu ți-ai îndeplinit responsabilitățile și nu ți-ai făcut bine treaba – acestea sunt manifestările unui fals conducător; nu poți să negi aceste lucruri, oricât ai încerca. Ești un fals conducător.

Unii falși conducători nu numai că au un comportament impasibil, nemilos și iresponsabil după ce unii frați și surori sunt induși în eroare de către antihriști, spunând că acești oameni au meritat să fie induși în eroare, dar chiar și atunci când rânduieștile de lucru ale casei lui Dumnezeu cer ca ei să-și îndeplinească responsabilitatea de a-i

recupera pe cei care au o umanitate relativ bună și o speranță de a fi recuperați dintre ei în cea mai mare măsură posibilă, acești falși conducători tot nu fac nicio lucrare reală. Chiar și atunci când unii oameni cer să revină în biserică, ei rămân indiferenți și disprețuitori, netratând viața oamenilor drept cel mai de preț lucru de apreciat. Ei nu îi recuperează în cea mai mare măsură posibilă pe acei frați și pe acele surori induși în eroare. Nu pot îndeplini această responsabilitate și nu depun niciun efort pentru a face asta. Chiar dacă rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu cer în mod repetat ca această lucrare să fie făcută bine, falșii conducători rămân neimpresionați, neluând nicio măsură și nefăcând nicio lucrare. În consecință, unii oameni care au fost induși în eroare de către antihriști și au fost izolați sau îndepărtați încă nu pot reveni în casa lui Dumnezeu și nu au reluat o viață bisericească normală. Bineînțeles, în diverse privințe, unii oameni chiar nu întrunesc condițiile pentru a fi recuperați de casa lui Dumnezeu, dar sunt alții care pot fi recuperați. Dacă prin ajutor iubitor și sprijin răbdător pot să înțeleagă adevărul, să-i discearnă și să-i respingă pe antihriști, pot fi recuperați. Totuși, fiindcă lucrătorii și conducătorii nu fac lucrare reală, nu implementează rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu și nu consideră importantă viața acestor oameni, unii oameni tot sunt lăsați să rătăcească în exterior. Acești conducători și lucrători ignoră rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu, invocând diverse scuze. Ba chiar îi ignoră pe acei frați și pe acele surori care vor să revină în biserică și să întrunească toate condițiile pentru a fi acceptați de biserică. Născocesc tot felul de scuze, spunând că acești oameni au umanitate rea, că se confruntă cu riscuri de securitate, că le place să se îmbrace elegant, că se bucură de plăcerile trupului, că sunt atașați de statut și așa mai departe. Folosind aceste scuze și motive inventate, refuză să le permită să revină în biserică. Acești oameni au fost induși în eroare și sunt controlați de antihriști, dar faptul că s-au rătăcit nu prezintă niciun interes pentru falșii conducători. Nu au absolut niciun simț al răspunderii sau niciun simț al conștiinței. Poate cred că recuperarea acestor oameni este dificilă sau periculoasă, poate că nu sunt dispuși și, în sinea lor, nu sunt de acord. În orice caz, din diverse motive, nu implementează deloc rânduiala de lucru mai sus menționată a casei lui Dumnezeu. Acestea sunt manifestările unor astfel de falși conducători. Nu numai că nu cooperează activ și nu-și îndeplinesc responsabilitățile cu privire la orice sarcină atribuită de Dumnezeu sau de casa Lui, dar când cineva expune faptul că și-au abandonat responsabilitatea, ei se apără, spunând lucruri prin care se eschivează de la responsabilitățile lor și se justifică astfel încât să ascundă adevărul abandonării lor. Nu sunt asemenea falși conducători chiar mai odioși? (Ba da.) Pe scurt, acești falși conducători sunt neglijenți și în a se ocupa de antihriștii care îi rănesc grav pe aleșii lui Dumnezeu, nefăcând absolut nicio lucrare reală. Ignoră fiecare detaliu al acestei lucrări cerute de casa lui Dumnezeu. Nu sunt dispuși să îndure greutăți sau să plătească un preț, preferând să facă doar cum le place și să acționeze oricum vor, făcând ceva dacă au chef și nefăcând nimic dacă nu au. Ignoră complet rânduielele de lucru ale casei lui Dumnezeu, ignoră îndatoririle și responsabilitățile încredințate lor de casa lui Dumnezeu și ignoră în special

intențiile și cerințele lui Dumnezeu. Acești oameni nu au deloc umanitate și conștiință; sunt cadavre ambulante. Ați îndrăzni să le încredințați unor oameni fără umanitate această chestiune majoră a vieții voastre, de urmărire a mântuirii în credința în Dumnezeu? (Nu.) Chiar dacă nu te dau pe mâna antihriștilor, vor face ei tot posibilul să lupte împotriva antihriștilor atunci când îi induc în eroare și îi rănesc grav pe aleșii lui Dumnezeu? Nu, nu o vor face, fiindcă astfel de oameni sunt animale nemiloase, fără niciun simț al răspunderii. Ei slujesc drept conducători numai pentru a-și asigura beneficii.

Uneori, falșii conducători dau dovadă de grijă pentru frați și surori; îi întreabă dacă au nevoie de ceva, cum se descurcă în ceea ce privește hrana și locuința și așa mai departe. Sunt destul de atenți atunci când vine vorba de chestiuni legate de viața de zi cu zi, dar când vine vorba de chestiuni care implică însărcinarea dată de Dumnezeu, viața și moartea fraților și surorilor și adevărurile-principii, rămân nepăsători și nu fac nimic, indiferent cine le-o cere. Le pasă doar de plăcerea trupească a oamenilor, de hrană, îmbrăcăminte, adăpost, transport sau beneficii materiale și se ocupă doar de astfel de chestiuni. Unii oameni spun: „Cuvintele Tale sunt contradictorii. Nu ai spus că sunt nemiloși? Ar fi dispusă o persoană nemiloasă să facă aceste lucruri pentru alții?” Ar fi o persoană nemiloasă atât de bună la suflet încât să facă aceste lucruri pentru toți? (Nu.) De fapt, unii oameni nemiloși chiar ar face aceste lucruri și există două motive pentru asta. Unul este că, în timp ce fac lucruri pentru toți, fac lucruri și pentru ei înșiși și obțin beneficii de pe urma acestui lucru. Dacă nu pot să obțină beneficii din ceea ce fac, uitați-vă și vedeți dacă mai fac acel lucru – își vor schimba imediat atitudinea și vor înceta. Mai mult, ai cui bani îi folosesc pentru a face aceste lucruri și a căuta beneficii pentru toți? Casa lui Dumnezeu este cea care plătește cheltuielile. A fi generoși cu resursele casei lui Dumnezeu este specialitatea acestor oameni. Cum ar putea să nu facă aceste lucruri când ei, personal, obțin beneficii? În timp ce caută beneficii pentru toți, ei fac, de fapt, lucruri pentru ei înșiși. Nu sunt atât de buni la suflet încât să caute beneficii pentru toți ceilalți! Dacă ei chiar ar căuta beneficii pentru toți, s-ar cuveni să nu aibă motive egoiste și s-ar cuveni să se ocupe de chestiuni conform principiilor casei lui Dumnezeu. Totuși, în schimb, caută mereu beneficii pentru ei înșiși și nu se gândesc deloc la intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. În plus, fac lucruri pentru toți astfel încât oamenii să-i stimeze și să spună: „Această persoană caută beneficii pentru noi și se străduiește să ne protejeze interesele. Dacă ne lipsește ceva, ar trebui să îi cerem să se ocupe de asta. Cu ea în preajmă, nu vom fi tratați necorespunzător.” Fac aceste lucruri ca toți să le mulțumească. Acționând în acest mod, câștigă atât faimă, cât și beneficii, așadar, de ce nu ar face aceste lucruri? Dacă ar căuta beneficii pentru toți, dar nimeni nu ar ști că ei au făcut asta și toți l-ar mulțumi lui Dumnezeu, iar față de ei, nimeni nu ar simți recunoștință, ar mai face asta? Categorie nu ar avea chef să facă asta; sinele lor adevărat ar fi expus. Atunci când asemenea oameni fac ceva, natura-esență pe care o au este expusă în totalitate. Prin urmare, atunci când antihriștii tulbură biserica, categoric nu vor face niciodată vreo lucrare reală pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu.

Chiar acum am avut părtășie despre faptul că, după ce aleșii lui Dumnezeu suferă inducerea în eroare, controlul și rănirea de către antihriști, falșii conducători tot pretend că nu văd aceste lucruri. Nu se gândesc la niciun mijloc de a-i recupera pe aleșii lui Dumnezeu, nici nu-și îndeplinesc obligațiile și responsabilitățile. Țin cont doar de propriile sentimente, stări de spirit și interese. Nu-și îndeplinesc responsabilitățile și nu se trag la răspundere; în schimb, se eschivează de la responsabilitățile lor și fug de ele. Și chiar îi judecă pe aleșii lui Dumnezeu după ce sunt induși în eroare și controlați de antihriști, spunând că aceștia nu cred sincer în Dumnezeu, ca să se eschiveze de la propria responsabilitate, fără a simți deloc muștrări de conștiință. Acești falși conducători sunt cei mai odioși. Diferitele moduri de manifestare ale falșilor conducători despre care am discutat sunt toate destul de dezgustătoare, dar acest ultim tip de persoană pur și simplu nu are nicio urmă de umanitate. Acest tip de persoană este un animal nemilos, o fiară în veșminte de om; nu poate fi considerat un membru al omenirii, ci ar trebui clasificat între fiare. De ce nu își îndeplinește responsabilitățile? Fiindcă nu are umanitate, nici conștiință și rațiune. Responsabilități, obligații, iubire, răbdare, compasiune, protejarea fraților și surorilor – niciunul dintre aceste lucruri nu se află în inima sa; nu are aceste calități. A nu avea aceste calități în umanitatea sa este echivalent cu a nu avea umanitate. Acestea sunt manifestările celui de-al patrulea tip de fals conducător.

Acestea sunt, mai mult sau mai puțin, cele patru feluri de manifestări ale falșilor conducători care trebuie expuse în cadrul celei de-a treisprezecea responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor. Bineînțeles, există și alte manifestări similare, dar aceste patru tipuri pot deja să reprezinte, în principiu, diversele manifestări ale falșilor conducători în desfășurarea lucrării lor, precum și umanitatea-esență pe care o au aceștia. Indiferent în cât de multe categorii le împărțim manifestările, cele două manifestări vizibile ale falșilor conducători tot se pot găsi, în orice caz, în aceste patru categorii: una dintre ele este să nu facă lucrare concretă, iar cealaltă este să fie incapabili să facă lucrare concretă. Acestea sunt cele două manifestări foarte vizibile ale falșilor conducători. Indiferent cum sunt umanitatea și calibrul falșilor conducători și indiferent cum tratează aceștia adevărul, în orice caz, aceste două manifestări sunt reprezentate în aceste patru categorii. Aici se încheie conținutul cu privire la expunerea falșilor conducători în părtășia noastră de astăzi despre cea de-a treisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor.

Adăugire: Răspunsuri la întrebări

Aveți întrebări? (Dumnezeule, vreau să pun o întrebare. La începutul adunării, Dumnezeu ne-a întrebat care este diferența dintre oamenii cu firea antihriștilor și antihriștii reali și care sunt caracteristicile tipice ale esenței antihriștilor. La momentul respectiv, am simțit că am rămas blocați și, după ce am cugetat o vreme, ne-am putut gândi doar la câteva cuvinte și doctrine foarte simple. A trecut deja mai mult de un an de când Dumnezeu are părtășie despre adevăruri referitoare la expunerea antihriștilor, dar suntem capabili să înțelegem și să practicăm doar o mică parte din acestea. Un

motiv pentru acest lucru este faptul că nu am depus efort în aceste adevăruri, iar altul este că am întâlnit relativ puțini antihriști și că nu am ajuns să înțelegem aceste adevăruri văzând cum se leagă ele de situații concrete. Prin urmare, nici măcar acum noi nu avem, de fapt, nicio pătrundere în aceste adevăruri, nu avem mult discernământ în privința antihriștilor și în noi există multe manifestări ale firii antihriștilor pe care încă nu le-am identificat. Vreau să întreb cum să rezolvăm această problemă.) Pentru orice aspect al adevărului, trebuie să aveți unele experiențe reale și cunoștințe bazate pe experiențe și să dobândiți o înțelegere autentică, astfel încât cuvintele adevărului să vă fie întipărite în inimă. Procesul dobândirii adevărului este mereu așa. Lucrurile pe care ți le poți aminti sunt cele pe care le-ai dobândit prin experiențele tale; acestea sunt cele mai profunde impresii. Prin urmare, cum astăzi aveam părtășie despre antihriști, v-am rugat să treceți în revistă mai întâi acest conținut. Ați reușit să vă amintiți o parte din acesta. Dintre lucrurile pe care vi le-ați putut aminti, unele sunt teoretice pentru voi, dar firește, există unele manifestări ale antihriștilor pe care le puteți asemăna, mai mult sau mai puțin, cu viața reală – toți trebuie să le experimenteze în acest fel. Situația normală pentru oameni este că, indiferent cât de bine par să înțeleagă în timp ce ascultă predici, ei înțeleg doar teoretic și din punctul de vedere al doctrinei și nu cunosc adevărul. Când poate înțelege cineva adevărul? Abia când a experimentat aceste lucruri poate avea unele cunoștințe practice. Fără să experimenteze situații reale, nimeni nu poate dobândi cunoștințe. Și astfel, cum astăzi aveam părtășie despre subiectul antihriștilor, era necesar să fac un rezumat rapid și să vă ofer un simplu memento. Apoi, indiferent dacă aveam părtășie despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor sau despre diversele manifestări ale falșilor conducători, măcar nu aveau să fie prea lipsite de fond pentru voi – atâta tot. Totuși, tot trebuie să dobândiți expunere la diversele manifestări ale antihriștilor. Unii oameni spun: „Dacă Dumnezeu nu pregătește unele persoane, evenimente și lucruri reale, unde putem dobândi expunere? Nu putem să-i căutăm singuri pe antihriști, nu-i așa?” Nu este nevoie să-i căutați. Cea mai simplă soluție este ca atunci când întâlniți antihriști, să vă dați toată silința să stabiliți legătura între ei și cuvintele lui Dumnezeu. Faceți corespondența cu dezvăluirile lor exterioare, afirmațiile, acțiunile și firile lor, precum și cu gândurile și punctele lor de vedere și chiar cu modul în care se comportă și interacțiunea lor cu lumea, stilul lor de viață și așa mai departe – adică faceți corespondența cu cele cincisprezece manifestări ale antihriștilor despre care am discutat. Faceți corespondența cu cât de multe puteți. Așa este înțelegerea oamenilor: nu-și pot aminti multe din memorie, fiindcă memoria umană este limitată. Oamenii pot vorbi perfect despre lucrurile pe care le-au dobândit cu adevărat prin experiențe personale. Indiferent cât de mult spun, nu se bazează pe memorie, ci pe experiențe și pe ce au trăit. Aceste lucruri pe care le-au dobândit sunt cele mai aproape de adevăr și de ce este adevărat, din punct de vedere faptic – acestea sunt lucruri pe care oamenii le-au dobândit prin experiență. În afara acestora, lucrurile care sunt conforme cu noțiunile și închipuirile umane și cele care se bazează pe cunoștințe nu se conformează

adevărului, indiferent cât de mulți ani au ocupat o poziție predominantă în mintea ta, după ce le-ai pătruns mai întâi. Când înțelegi în mod autentic adevărul, vei elimina aceste lucruri și vei scăpa de ele. Totuși, aceste lucruri care sunt aproape de adevăr și conforme cu acesta, pe care le-ai dobândit prin experiență, sunt cele care au valoare. Indiferent dacă înțelegeți sau nu în totalitate întrebările pe care le-am pus astăzi, există cu siguranță o parte din subiectul discernerii antihriștilor pe care o puteți înțelege, fiindcă ați experimentat cu toții o oarecare inducere în eroare și tulburare de către antihriști. Asta v-a oferit puțin discernământ și, când întâlniți antihriști care fac rău și tulbură lucrarea bisericii, aceste adevăruri pot fi puse în aplicare pentru voi. Aceste cuvinte sunt puse în aplicare doar atunci când întâlniți medii reale. Dacă nu ați experimentat inducerea în eroare de către antihriști și doar vă imaginați acțiunile lor, acest lucru este inutil. Indiferent cât de bună este imaginația ta, nu va însemna că vei fi capabil să-i discerni. Abia când se confruntă cu medii reale, oamenii reacționează instinctiv, folosindu-și gândurile și punctele de vedere, unele teorii la care au fost expuși și unele doctrine, metode și căi pe care le-au învățat, ca să înfrunte aceste chestiuni și să se ocupe de ele, făcând, în cele din urmă, diverse alegeri. Dar înainte ca oamenii să întâlnească aceste situații, deja este destul de bine dacă au o înțelegere și o impresie pure cu privire la diverse teorii. Unii oameni spun: „La ce folosește să spui Tu atât de multe înainte ca noi să întâlnim antihriști?” Este folositor. Nu sunt tipărite într-o carte cuvintele care-i expun pe antihriști? Sunt acele cuvinte ceva ce puteți să experimentați în totalitate și să deslușiți într-o zi sau două? Nu. Scopul tipăririi acestora în acea carte este de a vă mântui și de a vă îngădui să citiți des aceste cuvinte și să înțelegeți aceste adevăruri, precum și să citiți cuvintele lui Dumnezeu și să primiți o provizie de viață atunci când veți întâlni diverse situații în viitor – fie că este un incident cu un antihrist, fie că sunt dificultăți în schimbarea propriei firi sau orice altceva. Cuvintele lui Dumnezeu din această carte sunt sursa pentru ca tu să experimentezi aceste chestiuni și să te ocupi de ele și să pătrunzi în aceste aspecte ale adevărului. Cât de mult poți să înțelegi atunci când ascuți predici nu reprezintă cât de multă realitate deții. Dacă nu poți să descifrezi sau să-ți amintești un lucru într-un anumit moment, nu înseamnă că nu-l vei experimenta niciodată sau că nu vei ajunge niciodată să-l înțelegi în viitor. Pe scurt, trebuie să înțelegeți că numai lucrurile pe care oamenii le dobândesc prin experiență și pe care ajung să le cunoască pe baza cuvintelor lui Dumnezeu au legătură cu adevărul. În cea mai mare parte, lucrurile pe care oamenii și le amintesc și lucrurile pe care le înțeleg în mintea lor nu sunt legate de adevăr; sunt doar doctrinare. Care sunt cele mai importante lucruri atunci când vine vorba de adevăr? Cele mai importante lucruri sunt experiența și pătrunderea. Atunci când oamenii experimentează efectiv orice aspect al adevărului, recolta lor finală este fructul adevărului și calea pentru supraviețuirea lor. Prin urmare, faptul că nu vă amintiți nu este o problemă.

Dacă aș fi început să discut subiectul principal direct la începutul adunării, nu-i așa că nu ați fi fost capabili să reacționați la timp? Prin urmare, a trebuit să folosesc unele metode și mai întâi să vă întreb: „Vă amintiți diferența dintre oamenii cu esența antihriștilor

și oamenii cu firea antihriștilor?” Scopul Meu atunci când am pus mai întâi această întrebare nu a fost să vă las perplecși sau să vă expun, ci să vă înprospătez memoria. Apoi, am făcut o recapitulare, iar unii oameni și-au amintit treptat: „Am avut părtășie înainte despre cum tratează antihriștii adevărul și despre cum este umanitatea antihriștilor.” O parte din conținutul despre antihriști deja v-a impresionat profund; acest conținut așteaptă să fie folosit de tine când experimentezi astfel de lucruri, să-ți servească drept ghid și direcție pentru practica ta. Dar există chiar mai mult conținut despre care nu ați avut absolut nicio impresie când l-ați auzit prima oară. Și acesta trebuie experimentat. Când treci prin aceste experiențe și apoi mănânci și bei și citești în rugăciune aceste cuvinte, vei dobândi chiar mai mult. Fie că este conținut despre care ai o impresie, fie că nu, după ce treci prin aceste lucruri, toate se vor amesteca între ele. Doctrinile pe care ți le-ai amintit vor deveni înțelegerea ta practică și câștigurile tale după ce le vei experimenta. Cât despre conținutul despre care nu aveai nicio impresie, după ce îl vei experimenta o dată, s-ar putea să ai o impresie, dar va fi doar o oarecare cunoaștere perceptivă. Această cunoaștere perceptivă poate rămâne doar la nivel de doctrină. Rămâne ca tu să experimentezi din nou lucruri similare, moment în care te va ghida, îți va da o direcție și îți va pune la dispoziție o cale de practică. Experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului este acest fel de proces. Este jenant că nu ați știut să răspundeți la întrebarea pe care v-am adresat-o? Nu este jenant. Dacă Îmi puneți o întrebare din senin, și Eu voi avea nevoie să chibzuiesc la asta, pe loc, să iau în calcul ce înseamnă întrebarea și ce aspecte ale adevărului implică ea. Creierul și mintea umană funcționează în acest fel – au nevoie de timp ca să răspundă. Chiar dacă este un lucru care îți este foarte familiar, dacă nu l-ai întâlnit de mulți ani, tot vei avea nevoie de timp să răspunzi atunci când, brusc, dai din nou de el. Indiferent cât de profund ai experimentat un lucru, dacă-l întâlnești din nou după multe zile sau mulți ani, tot vei avea nevoie de timp ca să răspunzi – ca să nu mai spunem că înțelegerea voastră privind subiectul antihriștilor este doar la nivelul cuvintelor și al doctrinelor, încă nu puteți face corespondența între ea și antihriștii pe care îi întâlniți în viața reală și se poate spune că, în principiu, încă nu puteți să-i discerneți pe antihriști. Așadar, aceste adevăruri vă așteaptă să le experimentați practic – abia atunci puteți să verificați autenticitatea și exactitatea cuvintelor lui Dumnezeu. De exemplu, am avut părtășie anterior despre faptul că antihriștii sunt impenitenți cu înverșunare. Să presupunem că ai memorat asta și spui: „Dumnezeu a spus că antihriștii sunt impenitenți cu înverșunare. Ei Îl vor sfida pe Dumnezeu și I se vor opune până la capăt. Nu acceptă adevărul și nu vor recunoaște niciodată, orice s-ar întâmpla, că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Sunt scârbiți de adevăr.” Doar în mod doctrinar înțelegi, accepți sau ai o impresie despre această afirmație; este doar o oarecare cunoaștere perceptivă. În subconștientul tău, simți că această afirmație este corectă, dar ce cuvinte specifice pe care le spun antihriștii, ce firi corupte pe care le dezvăluie și ce natură care îi motivează și așa mai departe, corespund și se corelează cu cuvintele lui Dumnezeu care-i expun pe antihriști? Care dintre acestea pot demonstra că expunerea de către Dumnezeu este faptică? Asta necesită fie să întâlnești

un antihrist în persoană, fie să auzi de la observatori despre faptele și cuvintele unui antihrist, iar în final, să îți dai seama: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de practice, sunt întru totul corecte! Această persoană a fost de mai multe ori caracterizată drept antihrist și demisă. Chiar dacă încă nu a fost exclusă sau îndepărtată, manifestările și dezvăluirile sale arată că nu acceptă deloc adevărul, este impenitentă cu înverșunare și nu numai că are firea antihriștilor, dar are și natura-esență a acestora – este într-adevăr un antihrist în totalitate.” Și într-o zi, când această persoană este exclusă, confirmi în inima ta: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de corecte! Oamenii cu firea antihriștilor se pot schimba, dar oamenii cu esența antihriștilor nu o vor face.” Aceste cuvinte prind rădăcini în inima ta. Nu este doar o amintire sau o oarecare impresie, nici nu este un fel de cunoaștere perceptivă. În schimb, înțelegi și accepți profund cuvintele lui Dumnezeu: „Un antihrist nu se va schimba; I se va opune lui Dumnezeu până la final. Nu e de mirare că Dumnezeu nu îl mântuiește; nu e de mirare că Dumnezeu nu lucrează asupra unor astfel de oameni. Nu e de mirare că nu au niciodată luminare sau lumină atunci când își fac datoria și nu arată nicio urmă de creștere – sunt hotărâți să-și urmeze calea. Acesta este cu adevărat un antihrist!” Când verifici exactitatea cuvintelor lui Dumnezeu, te gândești în sinea ta: „Cuvintele lui Dumnezeu chiar sunt adevărul. Aceste cuvinte sunt corecte. Amin!” Ce înseamnă când spui amin? Înseamnă că, prin experiențele tale, ai ajuns să înțelegi că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor și că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și că, până și atunci când această epocă și această omenire vor dispărea, cuvintele lui Dumnezeu nu vor dispărea. De ce nu vor dispărea? Fiindcă indiferent de moment, esența antihriștilor nu se va schimba niciodată și cuvintele lui Dumnezeu care expun esența antihriștilor nu se vor schimba niciodată. Chiar dacă această epocă va dispărea, chiar dacă această omenire coruptă va dispărea, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu vor fi mereu adevărul faptelor – nimeni nu poate nega asta. Acesta este cuvântul lui Dumnezeu! Când simți că ale lui Dumnezeu cuvinte corespund și se potrivesc cu faptele pe care le vezi și le întâlnești și când inima ta obține confirmare și nu este doar un sentiment că ale lui Dumnezeu cuvinte trebuie să fie corecte sau că acestea nu sunt greșite și, în schimb, ai văzut și ai experimentat personal aceste lucruri, atunci vei spune în mod firesc amin la cuvintele lui Dumnezeu. În acel moment, dacă voi întreba din nou: „Care sunt manifestările oamenilor cu esența antihriștilor?”, înțelegerea ta lăuntrică va ieși la lumină imediat. Nu vei avea doar o impresie, o propoziție amintită sau un fel de conștientizare sau cunoaștere perceptivă. Vei spune imediat: „Antihriștii categoric nu acceptă adevărul și sunt impenitenți cu înverșunare!” Chiar dacă această afirmație poate că nu are multă structură logică, chiar dacă este rostită destul de abrupt și, la început, oamenii n-o vor înțelege, tu știi ce înseamnă fiindcă ai experimentat acest lucru și l-ai văzut cu ochii tăi. Antihriștii sunt exact astfel de creaturi deplorabile – nu se vor căi niciodată. Aceste cuvinte trebuie experimentate; cine nu le experimentează nu va dobândi nimic.

2 octombrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (22)

Data trecută, am avut părtășie despre cea de a treisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor.” Acum să recapitulăm: despre ce puncte specifice privind conținutul specific al celei de a treisprezecea responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor am avut părtășie? (Am avut părtășie despre cinci puncte: expunerea, emondarea, disecarea, restricționarea și monitorizarea.) Aceste cinci puncte sunt sarcinile specifice implicate în această responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor; acestea sunt sarcinile specifice pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească în legătură cu antihriștii. Așadar, ce manifestări au falșii conducători în legătură cu aceste sarcini? Am avut părtășie și despre unele detalii data trecută? (Da.) Manifestările falșilor conducători sunt următoarele: prima este aceea că se tem să nu cumva să-i offenseze pe oameni și nu îndrăznesc să-i îndepărteze sau să-i excludă pe antihriști. A doua este aceea că ei nu-i pot discerne pe antihriști. A treia este aceea că acționează ca o umbrelă protectoare pentru antihriști. A patra este aceea că sunt iresponsabili față de aleșii lui Dumnezeu. Cum arată iresponsabilitatea? Când se confruntă cu tulburări și induceri în eroare din partea antihriștilor, falșii conducători nu-i pot proteja pe frați și pe surori, nu pot expune faptele rele ale antihriștilor, nu pot expune intrigile Satanei și nu pot avea părtășie despre adevăr pentru a-i ajuta pe frați și pe surori să-i discearnă pe antihriști – ei nu înfăptuiesc astfel de lucrări. În plus, cei cu statură joasă și lipsiți de discernământ, care sunt induși în eroare de către antihriști, nu numai că nu fac nicio lucrare de recuperare, dar mai și spun lucruri inumane precum „așa le trebuie”. Aceasta este o manifestare specifică a iresponsabilității, indicând faptul că falșii conducători nu au niciun simț al poverii pentru lucrarea bisericii. Aceste manifestări sunt acțiuni și abordări specifice ale falșilor conducători atunci când antihriștii îi induc în eroare și îi tulbură pe aleșii lui Dumnezeu. Atitudinile lor specifice față de această lucrare sunt iresponsabilitatea și neloialitatea. Ei găsesc diverse scuze și folosesc diverse metode pentru a le da antihriștilor undă verde, acționând ca o umbrelă protectoare pentru antihriști, fără a proteja, în același timp, lucrarea bisericii și drepturile și interesele aleșilor lui Dumnezeu. Dacă falșii conducători ar putea rezolva prompt astfel de probleme, precum faptul că antihriștii îi tulbură, îi induc în eroare, îi controlează și îi rănesc grav pe aleșii lui Dumnezeu, iar apoi i-ar putea restricționa, izola și îndepărta sau exclude pe antihriști, atunci aleșii lui Dumnezeu ar primi cea mai mare protecție. Totuși, în calitate de conducători, ei sunt incompetenți pentru această lucrare. Dintr-o anumită perspectivă, se poate spune că îi protejează în secret pe antihriști și le deschid calea, făcând astfel încât aceștia să poată continua să-i inducă în eroare, să-i controleze și să-i rănească grav pe aleșii lui Dumnezeu și să tulbure viața bisericească normală și îndeplinirea datoriei aleșilor lui Dumnezeu. Acestea sunt diverse manifestări ale falșilor conducători.

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea întâi)

Fiindcă am terminat părtașia despre cea de a treisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, astăzi vom avea părtașie despre cea de a paisprezecea. În unele privințe, conținutul celei de a paisprezecea responsabilități este similar cu cea de a treisprezecea. Lucrarea specifică pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o desfășoare în cadrul celei de a paisprezecea responsabilități are legătură nu numai cu antihriștii, ci implică și diverși oameni răi, făcându-i sfera de acoperire mai largă decât a celei de a treisprezecea responsabilități. Înainte să avem părtașie despre a paisprezecea responsabilitate, haideți, mai întâi, să-i citim conținutul. (A paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști.”) Această frază nu este lungă, dar când vine vorba de lucrarea specifică pe care trebuie să o facă lucrătorii și conducătorii, nu este atât de simplu cum pare la suprafață. Care anume sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, menționate în această frază? Cine sunt persoanele vizate de lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o desfășoare? (Diverși oameni răi și antihriști.) Ce lucrare specifică trebuie să fie desfășurată? (Să-i discearnă prompt. Odată ce fac asta, să-i îndepărteze sau să-i excludă.) Discernerea promptă, fără amânare; odată ce sunt identificate semne, ar trebui realizate judecăți și caracterizări precise, urmate de tratarea indivizilor implicați, prin îndepărtarea acestora. De fapt, lucrarea specifică pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă este formată din două sarcini: discernerea oamenilor și rezolvarea problemelor. La suprafață, pare atât de simplu: mai întâi discerni, apoi găsești prompt soluții și măsuri, vizând diverșii oameni răi și antihriștii care trebuie îndepărtați sau excluși conform cererii casei lui Dumnezeu. Din această perspectivă, pare simplu ca lucrătorii și conducătorii să facă bine această lucrare și să îndeplinească această responsabilitate fără prea multă dificultate, întrucât casa lui Dumnezeu a mai avut părtașii extinse privind detaliile discernerii și îndepărtării diverșilor oameni, vorbind mult despre această chestiune. La exterior, lucrarea implicată în cea de a paisprezecea responsabilitate pare similară, în unele privințe, cu conținutul specific al responsabilităților celor de-a doisprezecea și a treisprezecea, despre care am avut părtașie anterior, dar în cea de-a paisprezecea responsabilitate, persoanele vizate de lucrarea făcută de conducători și lucrători nu sunt doar antihriștii, ci și diverși oameni răi. Acest lucru lărgeste sfera de aplicare, pentru a include diverse tipuri de oameni răi, necesitând o părtașie sistematică și specifică. Pentru că nu este vorba de manifestările unui tip de persoană rea, ci ale mai multor tipuri, când vom avea părtașie despre cea de a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor, ne vom axa pe specificarea persoanelor vizate de această lucrare. Acesta este un aspect. În plus, modul exact de a trata acești oameni – dacă să-i restricționați, să-i izolați, să-i îndepărtați sau să-i excludeți – este subiectul despre care vom avea părtașie în detaliu în continuare.

Ce este o biserică

Înainte să avem părtaşie în detaliu despre această lucrare, haideți să avem părtaşie mai întâi despre un subiect secundar. Acest subiect secundar poate fi binecunoscut sau poate fi un subiect în privința căruia nu aveți o înțelegere specifică. Care este subiectul? Este acesta: „Ce este o biserică?” Cum sună acest subiect? Unii oameni ar putea spune: „Ai părtaşie despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, așadar, ai pur și simplu părtaşie specifică despre asta. De ce să ai părtaşie despre ce este o biserică? Are legătură cu acest subiect?” La suprafață ar putea părea fără legătură, iar unii ar putea spune chiar: „Acest subiect nu are nicio legătură. De ce să-l aduci în discuție în părtaşie?” Indiferent cum gândiți, faceți abstracție de aceste gânduri și mai întâi reflectați la ce este o biserică. Odată ce vom avea părtaşie clară despre definiția acestui cuvânt, despre denumirea de „biserică”, veți ști de ce avem părtaşie despre acest subiect.

I. Mai multe interpretări privind o biserică

Părtaşia despre ce este o biserică intenționează să ofere o explicație clară și exactă a denumirii de „biserică”; intenționează să comunice definiția specifică și exactă a termenului „biserică”. Mai întâi, puteți discuta despre felul în care înțelegeți și pătrundeți termenul „biserică”. Ce este o biserică? Haideți să începem cu explicația teoretică și apoi să trecem la o definiție mai specifică și relativ practică. (Eu înțeleg că un loc unde frații și surorile care cred sincer în Dumnezeu și urmăresc adevărul se adună pentru a se închina lui Dumnezeu se numește biserică.) Această definiție se referă la ce fel de loc este o biserică; practic, este o entitate concretă, fizică. Aceasta este o definiție teoretică. Este exactă această definiție? Există erori? Teoretic vorbind, această definiție este acceptabilă. Cine mai poate adăuga ceva? (Voi adăuga eu puțin. Datorită apariției și lucrării lui Dumnezeu și faptului că El exprimă adevărul, există un grup de oameni care îl urmează; colectivul pe care îl formează aceștia se numește biserică.) Această definiție descrie ce fel de colectiv este o biserică. Aceasta este și o definiție formală, teoretică. (Voi adăuga faptul că acest grup de oameni are lucrarea Duhului Sfânt, iar atunci când aceștia se adună pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, există luminarea Duhului Sfânt și ei pot să practice adevărul și să crească în viață. O biserică este o adunare a unor astfel de oameni.) Această completare la definiția unei biserici descrie ce fel de adunare este aceasta – trăsăturile acestei adunări sunt că mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, au lucrarea Duhului Sfânt și cresc în viață. Și aceasta este, practic, o definiție formală, teoretică, a unei biserici. Mai aveți completări? (Este un grup de oameni care consideră cuvintele lui Dumnezeu drept principiu de practică și care este guvernat de adevăr și de Hristos. Acest grup poate să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să accepte adevărul, să crească în viață și să fie mântuit. Un astfel de grup se numește biserică.) Acest „grup” este identic cu „colectivul” menționat mai devreme. Mai aveți completări? Dacă nu mai aveți completări, puteți spune din nou cele patru interpretări menționate

mai sus; concret, exact ce ai considerat că este definiția unei biserici, de la începutul credinței tale până în prezent. Ar trebui să fie simplu să o definim teoretic, nu-i așa? De exemplu, un colectiv de oameni care Îl urmează cu sinceritate pe Dumnezeu și I se închină poate fi numit o biserică; sau un grup care respectă voia lui Dumnezeu, urmărește supunerea față de Dumnezeu și I se închină lui Dumnezeu poate fi numit o biserică; sau un grup care are lucrarea Duhului Sfânt, îndrumarea Duhului Sfânt și prezența lui Dumnezeu și este în stare să I se închine lui Dumnezeu poate fi numit o biserică. Nu sunt acestea definiții teoretice ale unei biserici? (Ba da.) Înțelegeți și cunoașteți conținutul acestor trăsături din definiția unei biserici, nu-i așa? (Da.) Atunci repetați-le! (O biserică se referă la un colectiv de oameni care cred cu sinceritate în Dumnezeu și-L urmează pe Hristos. O biserică adevărată are lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu; este guvernată de Hristos și de adevăr, este locul unde adeptii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, experimentează lucrarea lui Dumnezeu și au pătrundere în viață. Aceasta este o biserică adevărată. O biserică este diferită de comunitățile religioase. O biserică nu recurge la ritualuri religioase sau forme exterioare de a I se închina lui Dumnezeu.) Practic, aceasta este definiția teoretică a unei biserici. De exemplu, a defini o biserică drept un loc unde se adună oamenii chemați de Dumnezeu, sau a defini o biserică drept un colectiv de oameni care cred în Dumnezeu, Îl urmează, I se supun și I se închină sincer, sau a defini o biserică drept o adunare de oameni chemați de Dumnezeu și așa mai departe – aceste denumiri reflectă unele interpretări sau definiții de bază ale unei biserici, emise de către diverse grupuri de credincioși. Haideti să nu discutăm despre cum anume definesc o biserică diferite religii și confesiuni – pentru noi, cei care-L urmăm pe Dumnezeu, care este definiția unei biserici? Nu este nimic mai mult decât un grup de oameni care cred sincer în Dumnezeu, care au lucrarea Duhului Sfânt, au îndrumarea lui Dumnezeu și pot să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să urmărească adevărul, să urmărească supunerea față de Dumnezeu și să I se închine. Fie că este definită ca un loc, un colectiv, o adunare, un grup, o comunitate sau orice altceva – indiferent ce termen este folosit – acestea sunt, în principiu, trăsăturile pentru definiție. Judecând după înțelegerea de bază a oamenilor cu privire la o biserică, din trăsăturile pe care le folosiți pentru a defini denumirea de „biserică” este clar că, odată ce oamenii Îl urmează pe Dumnezeu și înțeleg unele adevăruri, înțelegerea lor cu privire la o biserică e că aceasta nu mai este o comunitate sau un grup obișnuit. În schimb, are legătură cu a crede sincer în Dumnezeu, a citi cuvintele lui Dumnezeu, cu a avea lucrarea Duhului Sfânt, a putea să I te supui lui Dumnezeu și să I te închini, sau cu aspecte ce implică pătrunderea în viață, schimbarea firii, aducerea de mărturie pentru Dumnezeu și alte aspecte. Analizând lucrurile în acest fel, după ce Dumnezeu a început să-Și facă lucrarea, în inimile majorității oamenilor, denumirea de „biserică” a dobândit o înțelegere și o pătrundere mai profunde, mai specifice, care sunt mai îndeaproape aliniate la ideea lui Dumnezeu cu privire la o biserică. Nu mai este ceva atât de simplu ca o clădire, o comunitate societală, un departament, o

instituție sau orice altceva; are, mai degrabă, legătură cu lucruri precum credința în Dumnezeu, cuvintele Lui, adevărul și închinarea în fața lui Dumnezeu.

II. Valoarea existenței unei biserici și lucrarea pe care aceasta o face

Cât privește conceptul și definiția specifică a unei biserici, nu ne vom grăbi să tragem concluzii acum. După ce v-ați făcut o idee de bază despre denumirea de „biserică” sau despre definiția acesteia, vă sunt clare astfel de lucruri precum valoarea existenței unei biserici, lucrarea produsă de existența unei biserici și rolul pe care-l joacă o biserică în rândul oamenilor? Are legătură conținutul acestor aspecte și cu definiția unei biserici? Simplu spus, ceea ce face o biserică reprezintă valoarea existenței ei. Să luăm o casă, de exemplu – care este scopul acestei case? Care sunt valoarea și semnificația ei pentru oamenii care trăiesc în ea și o folosesc? Cel puțin oferă adăpost împotriva vântului și ploii, lucru care reprezintă una dintre valorile sale; o altă valoare este că atunci când ești epuizat și obosit și nu ai unde merge, o locuință este un loc în care poți să te odihnești și să stai în liniște și mulțumit. Această casă se numește cămin, dar care este funcția ei pentru tine? Oferă adăpost împotriva vântului și ploii, odihnă, relaxare, posibilitatea de a te bucura de libertate și așa mai departe; aceste funcții sunt valoarea acestei case pentru tine. Acum, încă o dată, care este rolul unei biserici? Care sunt valoarea și semnificația întemeierii și existenței ei? Simplu spus, ce face o biserică, ce rol joacă? Vă este clar acest lucru? Ce lucrare specifică sau tip de lucrare ar trebui să facă o biserică și ce trebuie să presupună sfera de acoperire a lucrării sale, astfel încât să fie numită biserică, astfel încât această lucrare să fie ceea ce ar trebui să facă o biserică adevărată? Aceasta este o parte din conținutul specific despre care ar trebui să avem părtașie cu privire la definiția unei biserici. Mai întâi, exact ce lucrare face o biserică? (În principal, propovăduiește cuvintele lui Dumnezeu, aduce mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu și răspândește Evanghelia, îngăduindu-le mai multor oameni să vină înaintea lui Dumnezeu și să accepte mântuirea din partea Lui.) Este aceasta o sarcină specifică? (Da.) Aceasta este semnificația existenței unei biserici și una dintre sarcinile specifice pe care aceasta trebuie să le îndeplinească, dar nu este totul. A propovădui cuvintele lui Dumnezeu și a aduce mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu este o sarcină specifică. Cine este responsabil cu această sarcină? Echipa actuală de evanghelizare. Ce alte lucrări face o biserică? (Îi organizează pe frați și surori pentru a se aduna, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și are părtașie despre cuvintele lui Dumnezeu, oferindu-le posibilitatea să înțeleagă în mod continuu adevărul și să-și îndeplinească normal îndatoririle.) Această sarcină specifică este de a-i călăuzi pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă adevărul și să-și îndeplinească normal îndatoririle. A propovădui cuvintele lui Dumnezeu este o sarcină majoră și importantă a unei biserici. A-i călăuzi pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă adevărul și să-și îndeplinească normal îndatoririle este lucrarea esențială a unei biserici; acest lucru este dirijat din interior. Aceste două sarcini, una din exterior și

una din interior, sunt lucrarea produsă de existența unei biserici. Se poate spune și că sunt două sarcini importante pe care trebuie să le îndeplinească o biserică. Mai sunt și altele? (O altă sarcină este de a-i călăuzi pe oameni să experimenteze judecata lui Dumnezeu, astfel încât să fie curățiți și să obțină transformarea firii.) Aceasta este o sarcină internă specifică a unei biserici. Toate aceste sarcini pe care le-ați menționat sunt, în principiu, reprezentative. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu, precum a experimenta diversele medii, judecata, muștrarea, emondarea și așa mai departe, obținând, în cele din urmă, schimbarea firii și atingând mântuirea, este o sarcină specifică. Acestea sunt efectul și impactul pe care întemeierea și existența unei biserici le au asupra oamenilor. Lucrarea de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu și de a aduce mărturie pentru El nu este desfășurată doar de echipa de evanghelizare; este realizată și prin diverse articole despre mărturii bazate pe experiențe, prin imnuri, prin diverse videoclipuri și filme și așa mai departe, care sunt, de asemenea, conținuturile și proiectele specifice incluse în lucrarea de propovăduire a cuvintelor lui Dumnezeu. În plus, există sarcini legate de viața bisericească: să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu pentru a înțelege adevărul, să poți să l te supui lui Dumnezeu și să îl cunoști pe Dumnezeu și să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu și diversele medii pregătite de El în cursul procesului de îndeplinire a îndatoririlor, astfel încât să obții schimbarea firii și să dobândești mântuirea. Acestea sunt câteva sarcini produse pe baza existenței unei biserici, după ce aceasta a fost întemeiată. În afara acestor sarcini principale, există și sarcini tangențiale? Ce sunt sarcinile tangențiale? Acestea se referă la lucrări neesențiale sau lucrări ce privesc treburile generale, care, totuși, aduc și ele unele beneficii aleșilor lui Dumnezeu, în urmărirea adevărului și în îndeplinirea propriilor îndatoriri; aceste lucrări pot afecta în mod pozitiv creșterea în viață a oamenilor și schimbarea părerilor acestora despre lucruri. În situații speciale, lucrările legate de aspecte generale privind supraviețuirea fizică a oamenilor, care decurg din lucrarea bisericii, se consideră a fi lucrarea necesară a unei biserici? De exemplu, agricultura, creșterea animalelor și alte activități care oferă unele alimente necesare celor care își îndeplinesc îndatoririle – sunt acestea considerate lucrarea esențială a unei biserici? (Nu.) Dar a furniza computere, echipamente și alte obiecte celor care își îndeplinesc îndatoririle – e aceasta considerată lucrarea esențială a unei biserici? (Nu.) Atunci la ce se referă lucrarea esențială a unei biserici? Aceasta implică definiția unei biserici. Definițiile voastre anterioare pentru biserică au fost bune; am fost destul de mulțumit de ele, deoarece trăsăturile din definițiile voastre sunt legate de astfel de adevăruri mai înalte precum pătrunderea în viață a oamenilor, credința lor adevărată în Dumnezeu și urmarea Sa, cunoașterea lui Dumnezeu și chiar schimbarea firii, supunerea față de Dumnezeu și închinarea în fața Sa. Din perspectiva acestei idei, o biserică nu există absolut deloc de dragul lucrurilor legate de viața și interesele trupești ale oamenilor, precum a le ține de cald și a le oferi hrană, ținându-i sănătoși sau protejându-le perspectivele. O biserică nu există pentru a susține supraviețuirea fizică a oamenilor sau

pentru a le permite să se bucure mai mult de viața trupească. Unii oameni spun: „Nu este așa. Viața și supraviețuirea noastră fizică sunt menționate în cuvintele lui Dumnezeu, care ne spun să învățăm unele arte și cunoștințe moderne despre cum să rămânem sănătoși. Nu sunt acestea legate de supraviețuirea noastră?” Sunt acestea considerate lucrarea esențială a unei biserici? (Nu.) Întrucât o biserică este formată din credincioși în Dumnezeu, iar viețile oamenilor implică, în mod firesc, hrană, îmbrăcăminte, adăpost, transport și nevoi zilnice, o biserică îi ajută ocazional pe oameni să rezolve aceste probleme. După ce acestea sunt rezolvate, oamenii se gândesc: „Biserica răspunde și de nevoile noastre zilnice. Aceasta este lucrarea obișnuită a bisericii și lucrarea sa esențială.” Nu este aceasta o înțelegere greșită? (Ba da.) Ce provoacă această înțelegere greșită? (Nu le este clar care este lucrarea esențială a unei biserici.) De ce nu le este clar nici acum? Nu există o problemă cu înțelegerea lor? (Ba da.) De ce există o problemă cu înțelegerea lor? Aceasta este o chestiune care ține de calibru. În cele din urmă, totul se reduce la un calibru slab.

În ceea ce privește lucrarea esențială a unei biserici, tocmai au fost menționate trei puncte: unul este să aducă mărturie pentru cuvintele lui Dumnezeu și să le propovăduiască. Altul este să îi călăuzească pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și să-i ajute pe oameni să înțeleagă adevărul, să practice cuvintele lui Dumnezeu și să-și îndeplinească mai bine îndatoririle. Și altul este să-i călăuzească pe oameni să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să experimenteze suveranitatea Lui și să se elibereze de firea lor coruptă pentru a obține schimbarea firii pe baza înțelegerii cuvintelor lui Dumnezeu. Toate acestea ținesc ca oamenii să atingă mântuirea. Aceste trei puncte sunt bine sintetizate; ele sunt lucrarea pe care o biserică trebuie să o facă și valoarea și semnificația existenței unei biserici pentru omenire, pentru membrii bisericii și pentru aleșii lui Dumnezeu. Dar nu este suficient de comprehensiv. Pe lângă aceste sarcini esențiale, mai gândiți-vă o dată ce alte beneficii esențiale câștigă oamenii, în afară de a experimenta această lucrare pe care o desfășoară bisericiile. (Ei învață să discearnă diverși oameni, diverse evenimente și diverse lucruri.) A discerne diverși oameni, diverse evenimente și diverse lucruri este oarecum aproape; are legătură cu lucrarea esențială a unei biserici. Când vorbim despre lucrare esențială, vorbim despre sarcinile reprezentative. Lucrurile despre care tocmai am avut părtășie sunt câștigurile pozitive pe care le obțin oamenii, sau unele dintre lucrările desfășurate de biserici, în care oamenii se implică sau pe care le experimentează. În afara acestor sarcini esențiale, o altă valoare a existenței unei biserici este să-i ajute pe oameni să înțeleagă omenirea, lumea și influența întinericului. Este aceasta o sarcină esențială a unei biserici, pe lângă cele trei sarcini despre care ați avut părtășie? Este aceasta o sarcină specifică? (Da.) În comparație cu primele trei sarcini, aceasta este considerată o sarcină tangențială. De ce este considerată tangențială? Pentru că este un rezultat obținut de oameni prin experimentarea primelor trei sarcini – este obținut experimentând lucrarea lui Dumnezeu, mâncând și bând

cuvintele lui Dumnezeu, înțelegând adevărul, înțelegând propria fire coruptă și cunoscându-L pe Dumnezeu. Rezultatul este că oamenii ajung să înțeleagă această omenire ticăloasă, această lume întunecată și influența întunericului. Acum a fost obținut parțial acest rezultat? (Da.) Nu este aceasta valoarea existenței unei biserici? Nu sunt acestea o funcție și un efect pe care ar trebui să le aibă existența unei biserici asupra celor care Îl urmăresc pe Dumnezeu? (Ba da.) În primul rând, are acest efect obiectiv; în plus, bisericile desfășoară în mod pozitiv și activ și această lucrare. Ce proiecte specifice sunt implicate în această lucrare? De exemplu, filmele despre aleșii lui Dumnezeu care experimentează arestarea și tortura – în primul rând, acestea sunt mărturii realizate de cei care-L urmează pe Dumnezeu atunci când suferă persecuții brutale din partea Satanei; în al doilea rând, ele expun felul în care această omenire ticăloasă, această lume întunecată și aceste influențe întunecate li se împotrivesc lui Dumnezeu și adevărului și îi condamnă, precum și diversele moduri în care ele îi persecută cu brutalitate pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu. În timp ce expun aceste lucruri, filmele îi ajută pe oameni să înțeleagă omenirea, lumea și influența întunericului din această perspectivă. Unii oameni spun: „Ce vrei să zici prin «Să înțeleagă omenirea și lumea»?” Voi ce credeți că înseamnă? (Să înțelegi întunericul și ticăloșia omenirii și a lumii, precum și să înțelegi esența dușmăniei întregii omeniri față de Dumnezeu.) Corect. Înseamnă să înțelegi ticăloșia și întunericul omenirii, să înțelegi mârșăvia și adevărata față a tuturor oamenilor, în calitate de dușmani ai lui Dumnezeu. Videoclipurile despre tortură sau mărturiile personale bazate pe experiențe sunt exemple specifice ale acestei lucrări pe care o desfășoară bisericile. În plus, a expune cultura tradițională, părerile morale umane, gândurile anumitor grupuri etnice sau rase, precum și doctrinele tradiționale ale taoismului și confucianismului în China, unele pseudo-adevăruri și reguli și educații familiale care înrobesc oamenii și le îngrădesc gândurile – ce sens are să fie expuse acestea? În ce categorie de lucrări se încadrează acest lucru? Nu face parte conținutul pe care l-am disecat anterior în povestea „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” din înțelegerea lumii, a omenirii și a influenței întunericului? (Ba da.) Acesta este un exemplu de conținut specific al acestei lucrări. Așadar, această lucrare este și o sarcină specifică pe care o biserică ar trebui să o îndeplinească. Rezumând, lucrarea unei biserici este, pe de o parte, de a-i îndruma în mod pozitiv pe oameni în adevărul-realitate prin intermediul adevărului, călăuzindu-i să ajungă la supunerea față de Dumnezeu. Pe de altă parte, este de a expune lumea satanică, întunecată, de a expune diversele acte de ostilitate ale Satanei față de adevăr și de Dumnezeu și de a expune tendințele rele din societatea umană, diversele idei și noțiuni ale omenirii corupte, precum și ereziile, sofisme lor și așa mai departe, astfel încât oamenii să poată înțelege adevărata natură și esență a acestei epoci ticăloase. Nu este aceasta lucrarea esențială a unei biserici? (Ba da.) De fapt, deja ați câștigat mult din lucrarea bisericii și ați câștigat beneficii substanțiale. Când vine vorba de oamenii din biserică, fie că sunt cei pe care îi interesează adevărul sau cei pe care nu îi interesează adevărul, după ce L-au urmat pe

Dumnezeu trei până la cinci ani, mergând la adunări pentru a avea părtășie despre adevăr, citind prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și experimentând persecuția și denigrarea din partea non-credincioșilor, tulburările din partea oamenilor răi și a antihriștilor și a tot felul de alți oameni, alte evenimente și alte lucruri, fără să-și dea seama, ei vor ajunge să discearnă și să înțeleagă această lume întunecată, această lume ticăloasă, autoritățile conducătoare și influența întunecată a întregii lumi. Acestea sunt câștigurile pe care le obțin. Și cum apar aceste câștiguri? Sunt ele declanșate de existența bisericilor? Sunt declanșate de lucrarea pe care o fac bisericile? (Da.) Pe de o parte, oamenii au dobândit o oarecare înțelegere privind cuvintele, lucrarea și firea lui Dumnezeu; pe de altă parte, au dobândit și o oarecare conștientizare și un oarecare discernământ corespunzător cu privire la lume, omenire și influența întunericului. Rezultatele și efectele pozitive ale acestor două câștiguri asupra oamenilor sunt ceea ce aceștia ar trebui să obțină pentru a atinge mântuirea.

Lucrarea unei biserici poate fi rezumată ca fiind propovăduirea și aducerea de mărturie pentru cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu și călăuzirea oamenilor pentru a bea și a mânca din cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să înțeleagă adevărul, să practice cuvintele lui Dumnezeu și să-și îndeplinească mai bine îndatoririle. În plus, pe baza înțelegerii adevărului, aceștia pot să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să se elibereze de firile lor corupte și să obțină o schimbare a firii. În afara acestor trei aspecte, lucrarea presupune faptul de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă omenirea ticăloasă, lumea întunecată și influența întunericului. Deși proiectele lucrării unei biserici nu sunt multe, conținutul specific este vast. Tot conținutul este legat de cuvintele lui Dumnezeu, de adevăr, de eliberarea oamenilor de firile lor corupte și de supunerea față de Dumnezeu; bineînțeles, chiar mai mult, este legat de a fi mântuit. Aceasta este funcția unei biserici și valoarea existenței unei biserici. Fiecare aspect al lucrării unei biserici are o legătură intimă cu intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, pentru că implică modul în care oamenii tratează cuvintele lui Dumnezeu, atitudinea acestora față de El, mântuirea lor și părerile și atitudinile lor față de lume, de omenire și de influența întunericului. Pe scurt, existența unei biserici este strâns legată de toată lumea, iar lucrarea în care se implică o biserică, pe lângă valoarea și semnificația existenței ei, este inseparabilă de fiecare persoană care acceptă mântuirea din partea lui Dumnezeu.

După ce am avut părtășie despre lucrarea specifică pe care trebuie să o facă o biserică, haideți să discutăm despre definițiile și părerile nepotrivite pe care le au oamenii despre denumirea de „biserică” și despre semnificația existenței unei biserici. În primul rând, oamenii consideră o biserică drept un loc relativ alinător, un loc plin de căldură și soare, un loc relativ prietenos, lipsit de conflicte, război, crime și vărsare de sânge – un loc ideal după care tânjesc inimile oamenilor, plin de fericire. Aici nu există invidie sau conflict, nu există intrigi, tendințe rele sau alte fenomene din lumea non-credincioasă. Este considerată un port ideal unde oamenii își pot ancora inimile. Indiferent cât de frumoase sunt închipuirile oamenilor cu privire la denumirea de „biserică”, per ansamblu,

oamenii găsesc o oarecare doză de hrană spirituală în biserică. Această hrană spirituală are o funcție mai concretă pentru oameni: când aceștia întâmpină dificultăți, pot veni la biserică pentru a-și exprima problemele, iar biserica îi poate ajuta să-și alinieze grijile și să-și rezolve dificultățile. De exemplu, dacă întâmpină dificultăți la serviciu sau în viață, dacă le sunt copiii neascultători, dacă îi înșală soțul sau soția, dacă există conflicte între soacre și nurori, dacă există dispute cu colegii sau cu vecinii, dacă le sunt hărțuiți copiii, dacă vreun despot local le ia pământul și așa mai departe – când se întâmplă aceste lucruri, oamenii speră că îi poate apăra cineva din cadrul bisericii și îi poate ajuta să rezolve și să clarifice aceste probleme. În mintea oamenilor, o biserică este un astfel de loc. Fără niciun dubiu, în mintea oamenilor, o biserică este un refugiu, un paradis ideal, un loc care alină griji și rezolvă dificultăți, care elimină violența și îi lasă pe oamenii buni să trăiască în pace și care susține dreptatea. Dacă viața devine dificilă, biserica ar trebui să ofere ajutor; dacă nu există legume de mâncat și orez de gătit, biserica ar trebui să le distribuie; dacă nu există îmbrăcăminte, biserica ar trebui să cumpere; dacă se îmbolnăvește cineva, biserica ar trebui să plătească tratamentul. Când cineva întâmpină dificultăți la serviciu, frații și surorile din biserică ar trebui să dea o mână de ajutor, să tragă sfori, să apeleze la cunoștințe sau să ofere îndrumare. Când copiii cuiva dau examene de admitere la facultate, apelează la biserică pentru a găsi mai mulți oameni care să se roage pentru ei, străduindu-se să se asigure că odraslele lor pot să intre la facultate. Indiferent ce dificultăți întâmpină cineva, atât timp cât vine la biserică, toate acestea pot fi rezolvate și lămurite. Chiar dacă o persoană suferă abuzuri din partea oamenilor răi, biserica poate rezolva lucrurile, împreună cu numeroșii ei oameni și cu marea ei influență. Încurajat și susținut de mulți, nu vei mai fi timid și nu te vei mai teme că te intimidează golanii. Chiar și când ești hărțuit, ostracizat și te zbați constant în societate, lipsit de un mod de a-ți câștiga existența, poți să cauți ajutor și un sfat bun de la biserică și să găsești o muncă potrivită. Toate aceste lucruri, și mai multe, reprezintă rolul pe care oamenii cred că ar trebui să-l joace o biserică și lucrarea pe care ar trebui să o îndeplinească. Judecând după gândurile și noțiunile oamenilor sau după ceea ce așteaptă aceștia de la o biserică, este clar că ei privesc biserica, fără îndoială, ca pe o instituție de asistență socială, o organizație caritabilă, o agenție matrimonială sau de recrutare sau o Societate a Crucii Roșii. Unii cred chiar că, indiferent cât de capabili sunt sau care este statutul lor în cadrul societății sau printre oameni, întotdeauna au nevoie de o entitate puternică pe care să se bazeze. Când întâmpină dificultăți în societate sau se confruntă cu cei care dețin puterea, au nevoie de o forță puternică pentru a-i susține, a vorbi în numele lor, a se ocupa de toate pentru ei și a lupta pentru drepturile și interesele lor. În opinia lor, biserica poate îndeplini acest rol și poate atinge scopul la care speră ei, astfel încât biserica devine singura lor opțiune. În mod clar, ei văd biserica drept un sindicat sau o asociație socială, precum sindicatul profesorilor, sindicatul transporturilor, asociația agricultorilor, asociația femeilor, asociația vârstnicilor și așa mai departe – aceste tipuri de grupuri și organizații sociale. Indiferent care sunt, de fapt,

definițiile oamenilor pentru o biserică, judecând după lucrarea pe care o face o biserică și după definiția corectă a unei biserici, este clar că atitudinile și cerințele oamenilor față de biserică sunt incorecte și neîntemeiate, iar aceștia nu ar trebui să le aibă. O biserică nu este un loc care „îi jefuiește pe bogați pentru a-i hrăni pe săraci”, care elimină violența și îi lasă pe oamenii buni să trăiască în pace sau care susține dreptatea, cu atât mai puțin este un loc care ajută lumea și-i mântuiește pe oameni sau alină grijile oamenilor și le rezolvă dificultățile. O biserică nu este o organizație caritabilă, nici o instituție de asistență socială și nici o comunitate socială. Întemeierea și prezența unei biserici nu sunt pentru a acționa drept grup sau organizație socială. În afara celor câtorva sarcini esențiale pe care ar trebui să le preia o biserică, de exemplu să mărturisească pentru cuvintele lui Dumnezeu și să le propovăduiască, să-i călăuzească pe oameni să mănânce și să bea cuvintele Lui, să experimenteze lucrarea Lui și să se elibereze de firile lor corupte pentru a dobândi mântuirea, o biserică nu are nicio obligație de a oferi vreo funcție sau vreun ajutor societății sau oricărui grup etnic. În plus, o biserică nu este un loc care să lupte pentru drepturile și interesele oamenilor și nu are nicio obligație să le asigure oamenilor viața fizică, statutul social, funcțiile, salariile, bunăstarea socială și așa mai departe. În noțiunile lor, oamenii cred că funcțiile unei biserici sunt să elimine violența și să-i lase pe oamenii buni să trăiască în pace, să susțină dreptatea, să aline grijile oamenilor și să le rezolve dificultățile, să ajute lumea și să-i mântuiască pe oameni și să lupte pentru drepturile și interesele acestora – în principiu, aceste funcții. Prin urmare, oamenii cred că biserica este ajutorul lor imediat și că orice dificultate poate fi rezolvată și lămurită de biserică. În mod clar, oamenii privesc biserica drept o instituție, o organizație sau un grup social. Totuși, este biserica o astfel de instituție? (Nu este.) Dacă funcțiile și rolurile pentru care oamenii cred că există o biserică sunt să elimine violența și să-i lase pe oamenii buni să trăiască în pace, să susțină dreptatea, să aline grijile oamenilor și să le rezolve dificultățile, să ajute lumea și să-i mântuiască pe oameni, să lupte pentru drepturile și interesele acestora și așa mai departe, atunci această biserică nu poate fi numită biserică, pentru că nu are nicio legătură cu cuvintele lui Dumnezeu, cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Un astfel de grup sau organizație pur și simplu ar trebui numit grup sau organizație, neavând legătură nici cu o biserică, nici cu lucrarea unei biserici. Dacă o organizație, sub pretextul credinței în Dumnezeu, se implică în activități precum a participa la slujbe, a l se închina lui Dumnezeu, a citi Biblia, a se ruga, a cânta imnuri și a lăuda, sau chiar dacă organizează adunări și închinări formale, precum și așa-numite întâlniri pentru studierea Bibliei, întâlniri pentru rugăciune, întâlniri cu conlucrătorii, schimburi de idei și așa mai departe, indiferent de tipul de membri și de structura pe care o are, acestea nu au nicio legătură cu o biserică adevărată. Așadar, ce anume este o biserică adevărată? Cum ia naștere aceasta? O biserică adevărată se formează datorită apariției lui Dumnezeu, a lucrării Sale și a exprimării de către El a adevărului pentru a mântui omenirea. Se produce atunci când oamenii aud glasul lui Dumnezeu, se întorc

spre El și se supun lucrării Lui. Aceasta este o biserică adevărată. O biserică nu este organizată și întemeiată de oameni, ci este fondată de Dumnezeu personal și condusă și păstorită personal de El. Prin urmare, Dumnezeu are însărcinări pentru bisericile Lui. Misiunea unei biserici este de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu, de a mărturisi pentru lucrarea Lui și de a-i ajuta pe oameni să-l audă glasul, să se întoarcă în prezența Lui, să accepte mântuirea de la El, să experimenteze lucrarea Lui și să aducă mărturie pentru Dumnezeu – este chiar atât de simplu. Acestea sunt valoarea și semnificația existenței unei biserici.

III. Definiția unei biserici

În urma părtășiei despre ce este o biserică, acum aveți o oarecare înțelegere despre crearea unei biserici, despre lucrarea pe care o face o biserică și despre rezultatele pe care le obține. Puteți, de asemenea, să înțelegeți într-o oarecare măsură și valoarea și semnificația existenței unei biserici. Așadar, acum putem compune o definiție exactă pentru ce anume este o biserică? În primul rând, o biserică nu este un loc care le oferă oamenilor alinare emoțională, nici un loc care se asigură că oamenii sunt bine hrăniți și îmbrăcați sau care le oferă oamenilor refugiu. O biserică nu este un loc care le asigură oamenilor drepturile și interesele fizice sau rezolvă dificultățile cu care se confruntă aceștia în viață. Nu este un loc care umple vidul spiritual al oamenilor și oferă hrană spirituală. Dat fiind că bisericile nu sunt ceea ce presupun oamenii că sunt, conform propriilor noțiuni și închipuiri, atunci care anume este definiția specifică a unei biserici? Ce anume este o biserică? În Biblie, Domnul Isus a oferit o descriere de bază a denumirii unei biserici. Cum a formulat-o El exact? [„Căci unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, acolo, în mijlocul lor, sunt și Eu!” (Matei 18:20).] Aceste cuvinte înseamnă că, indiferent câți oameni sunt adunați laolaltă, atât timp cât au lucrarea Duhului Sfânt și Îl simt pe Dumnezeu alături de ei acolo, acel loc este o biserică – exact asta. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a arătat pentru a lucra și a exprima adevărul. Când oamenii se reunesc să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să le citească în rugăciune și să aibă părtășie despre ele, Dumnezeu este prezent acolo, la fel și luminarea Duhului Sfânt, ceea ce înseamnă că Dumnezeu o recunoaște drept biserică. Dacă oamenii se adună, dar nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu, dacă doar repetă papagalicește doctrine spirituale goale și nu pot simți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu este o biserică, pentru că nu este recunoscută de Dumnezeu și, așadar, nu are lucrarea Duhului Sfânt. Adunările în cadrul cărora Dumnezeu este prezent sunt binecuvântate și îndrumate de El și, când oamenii se strâng la astfel de adunări, indiferent dacă mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, au părtășie despre adevăr sau folosesc adevărul pentru a rezolva probleme, toate acestea sunt legate de cerințele și conducerea lui Dumnezeu și, așadar, toate sunt binecuvântate de El. De aceea, atât timp cât un tip de adunare are îndrumarea, conducerea și prezența lui Dumnezeu, poate fi numită o biserică. Aceasta este definiția cea mai simplă, de bază, a unei biserici și a fost definiția unei biserici în

timpul Epocii Harului. S-a născut din contextul lucrării lui Dumnezeu din acel timp și, prin urmare, este corectă și rămâne adevărată. Însă, în timpul acestei etape a lucrării de judecată din zilele de pe urmă, datorită faptului că Dumnezeu a rostit mai multe cuvinte și a săvârșit o lucrare mai măreață, definiția unei biserici trebuie să se aprofundeze mai mult decât acea definiție de bază din Epoca Harului. Lucrarea lui Dumnezeu a progresat în continuare. O biserică nu mai are drept caracteristică doar lucrarea Duhului Sfânt și prezența lui Dumnezeu. Acum, Dumnezeu lucrează personal în bisericile Sale, îndrumându-le și păstorindu-le; aleșii lui Dumnezeu pot mânca și bea cuvintele Sale din prezent, Îl pot urma și pot aduce mărturie pentru Hristos. Așadar, definiția unei biserici din zilele de pe urmă este mai avansată decât era în Epoca Harului; este o descriere mai profundă, mai corectă și mai specifică decât înainte și este, bineînțeles, inseparabilă de adevăr și de cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, care este cel mai corect și adecvat mod de a defini o biserică? În primul rând, definiția elementară ar trebui să fie un grup de oameni care Îl urmează sincer pe Dumnezeu. Mai precis, o biserică este un grup de oameni care Îl urmează sincer pe Dumnezeu, care sunt guvernați de cuvintele Sale, urmăresc adevărul, practică și experimentează cuvintele Sale și care pot să I se supună și să I se închine lui Dumnezeu, să-I urmeze voia și să atingă mântuirea de către El. Partea-cheie a acestei definiții este „un grup de oameni”. O biserică nu este un loc, un colectiv sau o comunitate, cu atât mai puțin este o simplă adunare a unui grup de oameni cu credință. „Grupul” poate fi compus dintr-o duzină de oameni sau așa ceva, sau din treizeci, până la cincizeci de oameni sau, bineînțeles, chiar din mai mulți. Ei se pot aduna cu toții sau se pot împărți în grupuri mai mici pentru a se aduna; acest lucru este flexibil și se poate schimba. Pe scurt, când acești adepți ai lui Dumnezeu Îl preamăresc, mărturisesc pentru El, I se închină și Îl urmează voia, ei sunt o biserică. Indiferent cât de mulți se adună, ei sunt oricum o biserică. De exemplu, 50 de oameni se numesc o biserică mică și 100 de oameni se numesc o biserică mare – mărimea bisericii este determinată de numărul membrilor. Există biserici mari, medii și mici, numărul de oameni din cadrul unei biserici nu este fix. Haideți să ne uităm încă o dată la definiția unei biserici: un grup de oameni care Îl urmează sincer pe Dumnezeu, care sunt guvernați de cuvintele Sale, urmăresc adevărul, practică și experimentează cuvintele Sale și care pot să I se supună și să I se închine lui Dumnezeu, să-I urmeze voia și să atingă mântuirea de către El. De ce este o biserică definită astfel? Pentru că Dumnezeu vrea să lucreze în biserici și Dumnezeu dorește să mântuiască acel grup de oameni. Doar acest tip de grup de oameni poate fi denumit o biserică. Și doar când un astfel de grup de oameni se adună, pot ei să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu în mod normal și să le practice și să se roage lui Dumnezeu cu adevărat, să I se supună și să I se închine. Acel grup de oameni este guvernat și condus de cuvintele lui Dumnezeu; așadar, printr-un astfel de grup de oameni este produsă definiția unei biserici. Fiindcă oamenii din religii nu acceptă adevărul și nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îi mântuiește, ei nu sunt o biserică, ci o comunitate religioasă. Aceasta este cea mai clară

diferență dintre o biserică și o religie. Doar o biserică este guvernată de cuvintele lui Dumnezeu și doar o biserică păstorită de Hristos personal este guvernată de cuvintele lui Dumnezeu. Ce înseamnă să fie guvernată de cuvintele lui Dumnezeu? Este nevoie să menționăm lucrarea Duhului Sfânt sau îndrumarea, luminarea și iluminarea Duhului Sfânt aici? (Nu.) Spuneți-Mi, ce este mai practic: să fii guvernat de cuvintele lui Dumnezeu sau să ai lucrarea Duhului Sfânt? (Să fii guvernat de cuvintele lui Dumnezeu.) Să fii guvernat de cuvintele lui Dumnezeu este mai practic și mai concret. Lucrarea Duhului Sfânt doar oferă oamenilor o oarecare luminare și iluminare pentru a-i ajuta să înțeleagă adevărul și a-i conduce să găsească principii de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Rezultatul obținut este că ei sunt guvernați de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu ar lucra, ar mai putea oamenii să-și îndeplinească îndatoririle înțelegând cuvintele lui Dumnezeu și pătrunzând principiile? (Da.) Acum, cuvintele lui Dumnezeu au fost rostite din plin; oamenii ascultă adesea predici și pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Chiar și fără lucrarea Duhului Sfânt, oamenii știu ce să facă. Cei care iubesc adevărul pot să practice cuvintele lui Dumnezeu și să se supună lucrării Lui, atâta vreme cât înțeleg adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu vor înțelege cuvintele lui Dumnezeu nici dacă le aud și, chiar dacă înțeleg puțin, nu vor fi dispuși să practice; așadar, nu pot decât să fie eliminați. În zilele de pe urmă, Dumnezeu exprimă în mod direct adevărul pentru a-i conduce și a-i păstori personal pe oameni. Lucrarea Duhului Sfânt este doar auxiliară. Este ca atunci când un copil abia învață să meargă; uneori, un adult îi va da o mână de ajutor. Odată ce copilul poate să meargă cu stabilitate și să alerge, nu mai este nevoie să-l sprijine cineva. Prin urmare, lucrarea Duhului Sfânt nu este nici absolută, nici esențială. Când oamenii sunt guvernați de cuvintele lui Dumnezeu, înseamnă că le înțeleg, că înțeleg adevărul și știu ce înseamnă cuvintele lui Dumnezeu și care sunt principiile și standardele pe care le cere El de la oameni și că pot înțelege și aplica aceste principii și standarde. Asta înseamnă ca inimile oamenilor să fie guvernate de cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu deja a vorbit despre aceste lucruri cu suficientă claritate și limpezime, astfel încât nu este nevoie să menționăm lucrarea Duhului Sfânt aici. În zilele de pe urmă, Dumnezeu a exprimat foarte multe adevăruri, făcându-l pe fiecare clar și ușor de înțeles pentru oameni. Prin urmare, lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel de importantă și este doar auxiliară. Doar atunci când oamenii nu înțeleg adevărul sau când Dumnezeu nu a rostit atât de multe cuvinte cu o asemenea meticulozitate și claritate, Duhul Sfânt face o lucrare care are o natură auxiliară, de reamintire, le oferă oamenilor o oarecare lumină simplă și servește pentru a-i îndemna puțin, ajutându-i să facă alegeri bune și să meargă pe calea corectă în viață și în diverse medii. Epoca aceasta este cea a cuvintelor lui Dumnezeu, în care El vorbește personal pentru a conduce omenirea, iar cuvintele Lui domină totul. Lucrarea Duhului Sfânt este doar auxiliară. Când oamenii înțeleg adevărul, pot să practice cuvintele lui Dumnezeu și să trăiască potrivit acestora, intențiile lui Dumnezeu sunt satisfăcute.

Să analizăm prima propoziție din definiția de bază a unei biserici: „Îl urmează sincer pe Dumnezeu.” Acest „sincer” are un înțeles specific. Nu se referă la cei care doar își omoară timpul, cei care sunt de umplutură, doar cu numele, cei care se satură cu pâini, cei care se bazează pe har pentru mântuire sau cei care au orice motive și scopuri ascunse. Așadar, ce înseamnă „sincer”? Explicația de bază și cea mai simplă este aceasta: atâta vreme cât cineva aude despre Dumnezeu, despre adevăr sau despre Creator, simte o dorință în inimă, se leapădă de bunăvoie, se dedică de bunăvoie, îndură de bunăvoie greutăți și este dispus să vină înaintea lui Dumnezeu ca să accepte chemarea Lui și abandonează totul ca să-L urmeze. Atâta vreme cât are o inimă sinceră, este suficient. Unii oameni spun: „De ce nu spui Tu că este un grup de oameni plini de credință care-L urmează pe Dumnezeu?” Oamenii nu pot atinge acel nivel. Dintre cei care își fac îndatoririle acum, unii cred de aproximativ zece ani, iar unii cred de douăzeci sau treizeci de ani; în principiu, să ai această sinceritate este suficient. A-i defini ca fiind plini de credință nu este corect. Definiția dată de noi unei biserici are ca fundament o situație de bază și specifică, fără a ne lega de cuvinte sau a stabili prea sus definiția și standardul, fiindcă acest lucru nu ar fi practic. Unii oameni spun: „A zice «sincer» și «plin de credință» nu este suficient. Ar trebui numit un grup de oameni dreți care se tem de Dumnezeu și se ferească de rău – asta ar fi grozav!” Dacă stabilim atât de sus standardul, atunci propozițiile următoare, „urmăresc adevărul, practică și experimentează cuvintele Sale”, ar trebui să fie toate de prisos. Aspectul-cheie este că toți membrii bisericii sunt cei pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Oamenii din acest grup sunt plini de firile corupte ale Satanei și plini de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu. Vorbind mai realist, sunt plini de răzvrătire, lipsiți de supunere, nu înțeleg adevărul și nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu – aceasta este situația cea mai realistă. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, membrii bisericii sunt într-o astfel de situație reală și au un astfel de statut real. Selecția oamenilor de către Dumnezeu are ca fundament această condiție de bază: dacă Îl pot urma sincer pe Dumnezeu și se pot consuma și lepăda de sine în mod veritabil. Unii oameni spun: „Dacă sunt sinceri, atunci de ce mai au dorințe extravagante? Dacă sunt sinceri, de ce mai vor să câștige binecuvântări?” Acestea se vor schimba treptat, pe măsură ce oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu. În acest moment, definim conceptul de bază al unei biserici. Acest concept de bază este cerința minimă și cel mai mic standard pentru selecționarea oamenilor de către Dumnezeu. Aceste standarde nu sunt deloc nerealiste sau exagerate; sunt foarte mult în conformitate cu situația voastră reală. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu vă alege și decide să mântuiască pe oricare dintre voi, acestea sunt criteriile pe care El le ia în considerare. Dacă întrunești aceste cerințe, ești adus de Dumnezeu în casa Lui și devii un membru al bisericii. Aceasta este situația reală. Prin urmare, prima propoziție din definiția unei biserici este: „Îl urmează sincer pe Dumnezeu”; acest lucru este relativ corect. Oamenii din acest grup nu reușesc să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, nu reușesc să se desprindă de influența întunecată și nu reușesc să se răzvrătească în totalitate împotriva lumii și a

marelui balaur roșu. Nu reușesc să facă niciunul dintre aceste lucruri. De ce? Pentru că, în continuare, definiția menționează că sunt capabili să urmărească practicarea cuvintelor lui Dumnezeu. În procesul urmăririi, fiindcă au o inimă care iubește adevărul și tânjește după el, oamenii pot să experimenteze și să practice cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, pot să I se închine lui Dumnezeu. Să I te închini lui Dumnezeu presupune să I te supui, să-I ascuți cuvintele, să-I accepți orchestrările și să accepți suveranitatea și rânduielile Lui. În cele din urmă, acest grup de oameni poate atinge mântuirea. Acesta este statutul real al membrilor bisericii în ochii lui Dumnezeu. Nu este aceasta condiția de bază? (Ba da.) Unii oameni spun: „Nu ai menționat eliberarea de firile corupte ale Satanei și obținerea purificării. Această definiție a unei biserici nu include aceste lucruri.” Sunt ele incluse în această definiție? (Da.) Ce porțiuni le include? A urmări să practici cuvintele lui Dumnezeu. Dacă poți urmări să practici cuvintele lui Dumnezeu, firile corupte nu îți sunt, treptat, înlăturate? Nu poți să te eliberezi de firile corupte ale Satanei și să obții o schimbare a firii? (Ba da.) În perioada de obținere a unei schimbări a firii, înțelegi treptat cuvintele lui Dumnezeu și îți înlături firile corupte. După ce îți înlături unele dintre firile corupte, îți sporesc credința în Dumnezeu și supunerea față de El? Există o legătură între acestea? (Da.) Cu cât I te închini mai mult lui Dumnezeu, cu atât vei avea mai multă supunere față de El. Pe măsură ce îți sporește supunerea față de Dumnezeu, nu te apropii mai mult de atingerea mântuirii? (Ba da.) Așadar, ce fel de oameni formează acest grup? Sunt cei care pot atinge mântuirea. Aceasta este situația reală a membrilor bisericii. Unii spun: „Această definiție a unei biserici nu menționează lucrarea în care se implică biserica.” Există aici vreo parte legată de lucrarea esențială în care se implică o biserică? (Urmărirea atingerii mântuirii.) Această parte e strâns legată. Lucrarea pe care o face o biserică, fie că este de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu, fie de a-i călăuzi pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și a-i ajuta să se cunoască și să se elibereze de firile corupte ale Satanei, este menită, în cele din urmă, să-i ajute pe oameni să atingă mântuirea. Așadar, puteți acum să acceptați acest concept de bază și simplu al unei biserici? (Da.) Această definiție nu este exagerată sau nerealistă și nu folosește termeni și expresii pompoase, ci include nevoile de bază pentru crearea sau definirea unei biserici.

Înțelegeți contextul definiției conceptului de biserică, acum că vi l-am explicat? (Da.) Dacă nu l-aș fi explicat în acest fel, ați crede că lucrarea esențială a unei biserici și definiția acesteia sunt foarte profunde. Acum, că înțelegeți definiția unei biserici, simțiți că felul în care înțelegeți o biserică este foarte superficial. Definiția unei biserici a fost clarificată – este cât se poate de practică. Cu cât sunt mai practice lucrurile, cu atât mai mult simt oamenii frecvent că ele sunt superficiale. De fapt, dacă analizezi cu atenție, fiecare cuvânt din această definiție este conectat și strâns legat de situații practice și specifice și nu este deloc superficial. Prima propoziție din definiția unei biserici este: „Îl urmează sincer pe Dumnezeu”. Acest „sincer” este ceea ce vrea Dumnezeu. Câți oameni au o astfel de sinceritate? Le este ușor oamenilor să aibă această sinceritate?

Nu este ușor. Cât despre expresia „guvernat de cuvintele Lui”, ai reușit să obții asta? Crezi că această expresie este superficială și ușor de realizat. Dacă Dumnezeu spune: „Ridicați-vă, urmați-Mă și faceți-vă datoria!” și oamenii ascultă, înseamnă asta că sunt guvernați de cuvintele lui Dumnezeu? Înseamnă doar că oamenii sunt dispuși să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze, dar nu au ajuns în punctul în care să fie guvernați de cuvintele lui Dumnezeu – încă sunt departe de el! Ce trebuie să ai pentru a fi guvernat de cuvintele lui Dumnezeu? Cerința minimă este că trebuie să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să știi la ce se referă cerințele din cuvintele lui Dumnezeu, ce principii sunt cerute de cuvintele Lui și, atunci când te confrunți cu diverși oameni, diverse evenimente și lucruri, cum să aplici cuvintele Lui și cum să-L transformi cuvintele în practica ta, pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Nu este un lucru simplu. Este nevoie de o lungă perioadă în care să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să le citești prin rugăciune, să le experimentezi și să le înțelegi și este nevoie de o înțelegere a intențiilor și a firii lui Dumnezeu pentru a ajunge treptat să devii întrucâtva guvernat de cuvintele Lui. Prin urmare, expresia „guvernat de cuvintele Lui” pare simplă la suprafață, ca și cum majoritatea oamenilor ar fi guvernați de cuvintele lui Dumnezeu, dar, în realitate, nu așa stau lucrurile. Judecând după situațiile reale ale oamenilor, este clar că această expresie e doar cerința lui Dumnezeu pentru oameni, pe care aceștia încă nu au îndeplinit-o deloc. Următoarea frază, „urmăresc să practice cuvintele Lui”, este cerința lui Dumnezeu pentru oameni. Încă nu ai obținut practica acestor cuvinte ale lui Dumnezeu; doar urmărești să practici cuvintele lui Dumnezeu. Cum ar trebui să urmărești? Atunci când întâmpini situații, practică în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu. Nu minți; fii o persoană cinstită. Poți să faci asta? Nu este ușor de făcut. Când ești emondat, ar trebui să poți să te supui, să reflectezi asupra ta și să te cunoști și să practici în conformitate cu adevărul. Poți să obții asta? Dacă pare extenuant sau dacă voința ta este prea puternică și vrei mereu să-ți lași impetuoșitatea să iasă la suprafață, atunci trebuie să urmărești să gestionezi chestiunile conform principiilor și să nu-ți expui impetuoșitatea sau să acționezi într-un mod încăpățânat și arbitrar; trebuie să procedezi așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu, să accepți emondarea, să ajungi să-ți cunoști fărădelegile și să înțelegi unde ai greșit. Aceasta se numește să urmărești să practici cuvintele lui Dumnezeu. A începe să practice cuvintele lui Dumnezeu înseamnă că o persoană s-a schimbat? Nu este atât de simplu. Dacă ești ales în funcția de conducător sau lucrător, te poți abține de la a acționa în mod încăpățânat și arbitrar? Nu este simplu; îți solicită să înțelegi adevărul, să poți să practici cuvintele lui Dumnezeu și să experimentezi o perioadă de timp; abia atunci poți să obții acest rezultat. Dacă spui că vrei să practici cuvintele lui Dumnezeu, însă ai doar această dorință verbală și nicio motivație în inima ta, este inacceptabil. Când inima ta este dispusă și chiar îți dorești să practici adevărul, poți să pui adevărul în practică. Când nu ești dispus în inima ta să practici adevărul, chiar dacă faci un jurământ sau dacă ești susținut de alții, va fi în zadar. Trebuie să ai hotărârea, cu alte cuvinte, trebuie să ai o inimă cu o dorință enormă pentru Dumnezeu.

Trebuie să știi cum definește Dumnezeu o chestiune și ce cere El în legătură cu asta, să găsești și să aduni toate cuvintele lui Dumnezeu în legătură cu acest aspect, iar apoi să le citești prin rugăciune și să le înțelegi. Scrie-le într-un caiet sau pune-le undeva unde le vezi cu ușurință. În pauzele de la muncă, uită-te la ele, citește-le și, în timp, vei memora aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și le vei păstra în inima ta. În fiecare zi, cugetă la adevăratul înțeles al cuvintelor lui Dumnezeu și contemplă exact ce mod de a vorbi și de a acționa este considerat a fi practicarea cuvintelor lui Dumnezeu. Asta se numește a urmări să practici cuvintele lui Dumnezeu. Este ușor de obținut? Nu este ușor; nu este ceva ce poate fi realizat peste noapte sau cu un puseu de efort. Unii oameni spun: „Fac un legământ de sânge”, dar este zadarnic. Tu spui: „Voi posti și mă voi ruga fără să mănânc sau să beau”, dar este zadarnic. Zici: „Voi sta treaz toată noaptea și voi suferi”, dar și asta e zadarnic. Trebuie să urmărești adevărul; trebuie să ai manifestări ale urmăririi adevărului și trebuie să ai o cale pentru urmărirea adevărului; trebuie să ai mijloacele și metodele corecte. Indiferent ce fel de mijloace sau metode ai, nu te poți îndepărta de cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să investești efort în cuvintele lui Dumnezeu, să compari totul cu acestea, să folosești cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva probleme în orice situație și să faci din cuvintele Lui prioritatea ta absolută. Asta se numește urmărirea adevărului. De exemplu, în ceea ce privește interacțiunea cu ceilalți, trebuie să vezi ce spun cuvintele lui Dumnezeu despre acest lucru și să găsești acele cuvinte ale Lui care se referă la interacțiunile cu ceilalți. Pentru o cooperare armonioasă, găsește și cuvintele lui Dumnezeu privind acest aspect. Cu privire la îndeplinirea cu loialitate a unei datorii, găsește cuvintele lui Dumnezeu despre cum să-ți îndeplinești îndatoririle într-un mod care este conform standardelor și memorează cuvintele esențiale ale lui Dumnezeu, păstrându-le în inima ta. Cât despre ce este un conducător fals, ce manifestări au falșii conducători, dacă au conștiință și rațiune și cum îi caracterizează Dumnezeu pe falșii conducători, găsește aceste cuvinte-cheie ale lui Dumnezeu și scrie-le într-un caiet, pune-le acolo unde le poți vedea cu ușurință și citește-le prin rugăciune oricând ai timp. Pentru fiecare chestiune care are legătură cu pătrunderea ta în viață și cu schimbarea firii, practică și depune efort în acest fel. Asta se numește urmărirea adevărului. Dacă efortul tău nu atinge acest nivel, nu se numește urmărirea adevărului; se numește că acționezi mecanic, că abordezi problema superficial și că îți petreci zilele într-o stare de confuzie.

Haideți să analizăm cuvintele „I se închină lui Dumnezeu”. A I te închina lui Dumnezeu implică groază, teamă, respect și sinceritate autentice, precum și să-L tratezi pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeu, să ai loc pentru El în inima ta, să gestionezi rațional mediile pe care le-a pregătit Dumnezeu și însărcinările pe care le-a dat El și să tratezi serios și responsabil fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu etc. Toate aceste manifestări se numesc închinare. Fie că este vorba de cuvinte spuse ție față în față de Dumnezeu sau de toate cuvintele pe care le-a exprimat El vreodată, atât timp cât tu le știi și le ții minte și atât timp cât le înțelegi și le confirmi în inima ta, ar trebui să le tratezi drept criteriile

pentru modul în care te porți, în care trăiești etc. – aceasta este manifestarea închinării în fața lui Dumnezeu. Când te confrunți cu probleme, indiferent dacă sunt conforme cu propriile gusturi, dorințe sau noțiuni, ar trebui să poți să-ți liniștești inima și să te gândești: „A fost acest lucru făcut de Dumnezeu? A provenit de la El? De ce a făcut Dumnezeu asta? Ce vrea Dumnezeu să rafineze în mine, ce vrea El să transforme în mine? Care anume este intenția lui Dumnezeu? Cum ar trebui să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu? Cum ar trebui să satisfac intenția lui Dumnezeu? Cum ar trebui să-mi îndeplinesc responsabilitatea ca ființă umană?” Toate aceste manifestări, pe lângă altele la fel, sunt manifestări ale închinării în fața lui Dumnezeu. Chiar dacă nu înțelegi mai mult adevăr, ca persoană normală, ca om care crede în existența lui Dumnezeu, care Îl urmează sincer pe Dumnezeu, cel puțin aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o ai față de El. Ar trebui să tratezi tot ce Îl implică pe Dumnezeu, tot ce privește cuvintele lui Dumnezeu, totul despre însărcinarea lui Dumnezeu pentru tine, datoria și responsabilitatea ta cu grijă și precauție, nu fără grijă, nu neglijent, nu disprețuitor – asta se numește să l te închini lui Dumnezeu. Să tratezi tot ce are legătură cu Dumnezeu cu o inimă precaută, atentă, cu frică de Dumnezeu, cu spaimă de Dumnezeu – asta se numește să l te închini lui Dumnezeu. Este acest lucru ușor de obținut? Nu este ușor. Fără o experiență reală, este dificil chiar și să înțelegi aceste cuvinte, „l se închină lui Dumnezeu”, darămite să practici cu adevărat închinarea în fața lui Dumnezeu. Ultima propoziție din definiția unei biserici este: „să atingă mântuirea de către El”. Cum ar trebui înțeles acest lucru? Calea către atingerea mântuirii este lungă, iar aici este nevoie de și mai multe lucruri. Mai întâi, calea pe care mergi trebuie să fie corectă; trebuie să poți să accepți toate adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu și să fii cineva care urmărește să practice cuvintele Lui și care l se supune lui Dumnezeu. Viața ta trebuie să fie guvernată de cuvintele lui Dumnezeu. Nu trebuie doar să recunoști existența lui Dumnezeu, ci și să iubești adevărul și să acționezi conform acestuia; trebuie să ai frică și supunere veritabile față de Dumnezeu, să l te rogi adesea în inima ta și să ajungi treptat la a l te închina lui Dumnezeu. Atunci ești cineva care iubește adevărul și l se supune lui Dumnezeu; ești întocmai genul de persoană pe care Dumnezeu vrea să o mântuiască. O persoană care crede sincer în Dumnezeu trebuie să fie o persoană corectă. Care este beneficiul în a fi o persoană corectă? Beneficiul este că nu îți va fi prea dificil să atingi mântuirea; vei avea speranța de a o atinge. Aceasta este toată părtășia pe care am avut-o cu privire la detaliile specifice ale definiției unei biserici.

IV. Noțiunile și părerile pe care le au oamenii față de biserică

Tocmai am avut părtășie despre ce este o biserică, despre lucrarea esențială pe care o face o biserică și despre ce își imaginează oamenii și ce pretenții au ei de la o biserică în cadrul noțiunilor lor. În final, am oferit o definiție pentru conceptul de biserică. Acum, că aceasta a fost definită, ar trebui să aveți o înțelegere exactă a denumirii de „biserică”; ar trebui să aveți o înțelegere de bază a lucrării pe care ar trebui să o facă o

biserică, a rolului pe care o biserică îl joacă în a-i ajuta pe oameni să obțină adevărul și să atingă mântuirea și a semnificației unei biserici pentru toți cei care-L urmează pe Dumnezeu. De asemenea, am efectuat concis și o disecare și o expunere reprezentativă a ceea ce cred oamenii, în noțiunile lor, că este valoarea existenței unei biserici și lucrarea pe care ar trebui să o facă o biserică. Există ceva ce nu puteți să percepeți în profunzime sau să pătrundeți în legătură cu înțelegerile și interpretările pe care le au oamenii, în noțiunile lor, cu privire la biserici? Unii oameni cred că o biserică ar trebui să se implice într-un fel de lucrare în societate sau să aibă un fel de rol în societate, precum susținerea dreptății. În noțiunile oamenilor, biserica reprezintă o imagine pozitivă, așadar, de ce nu poate să susțină dreptatea? Are de-a face susținerea dreptății cu lucrarea unei biserici sau cu cerințele lui Dumnezeu? (Nu.) La ce se referă această „susținere a dreptății” despre care vorbesc oamenii? (Ce numesc oamenii susținerea dreptății nu este dreptate adevărată. Este doar protejarea intereselor trupului și nu se aliniază la adevăr.) Are de-a face această dreptate cu adevărul? (Nu.) Asta este ceea ce numește omenirea dreptate. De exemplu, să învingi unele forțe rele, să corectezi unele nedreptăți și cazuri în care oamenii sunt nedreptățiți și umiliți sau să le dai oamenilor răi pedeapsa meritată și să restitui și să protejezi interesele grupurilor vulnerabile și așa mai departe – acestea reprezintă ceea ce oamenii numesc susținerea dreptății. Care este scopul principal al acestei susțineri a dreptății? Are vreo legătură cu urmărirea adevărului de către oameni? Are vreo legătură cu mântuirea oamenilor? (Nu.) Aceasta este doar o zicală care apare pe baza dreptății morale și eticii umane; nu are absolut nicio legătură cu adevărul. Putem spune că nu se ridică la nivelul adevărului? (Da.) Putem? (Nu; cele două nu au legătură între ele.) Corect, nu au nicio legătură între ele; sunt două lucruri diferite. Ce fel de dreptate susține omenirea? Este felul acela în care, după ce o persoană obișnuită, cu un statut social oarecum inferior, este oprimată sau privată de orice drepturi sau interese de unii oameni răi, oamenii răi sunt pedepsiți pe măsură, iar persoana obișnuită sau de rând nu mai suferă abuzuri. Are legătură cu a reda și a garanta interesele trupesti ale oamenilor, a obține o egalitate relativă între oameni, a elimina diferențele dintre straturile sociale și a te asigura că oamenilor răi nu le reușesc faptele rele și că pentru doleanțele celor nedreptățiți se găsește o soluție. Asta numește omenirea să susțină dreptatea și nu are absolut nicio legătură cu adevărul. Cum mai puteți spune că nu se ridică la nivelul adevărului? Are legătură cu adevărul? Nu, nu are. Spuneți-Mi, sunt neapărat oameni buni acei oameni de rând și obișnuiți care au suferit nedreptăți? (Nu neapărat.) A-i împiedica să sufere nedreptăți – este aceasta dreptate? Este în acord cu adevărul? Atunci pot acei oameni să fie mântuiți? Acestea sunt, în mod clar, două chestiuni diferite – cum pot fi ele contopite? Nici nu se pune problema ca acest lucru să se ridice la nivelul adevărului; pur și simplu nu este același lucru ca adevărul. Dacă aveți unele dispute cu privire la acest aspect, atunci probabil că majoritatea nu puteți percepe în profunzime chestiunea susținerii dreptății și sunteți în continuare oarecum atașați de ea, gândindu-vă: „Cum e posibil să fie greșit acest lucru?”

Cum e posibil să nu fie aceasta lucrarea pe care ar trebui să o facă o biserică?” De fapt, asta nu are nicio legătură cu lucrarea unei biserici. Mai există și unii oameni care cred că o biserică ar trebui să fie un loc în care răul este pedepsit și binele este promovat, că ar trebui să aibă această funcție, pedepsind faptele rele și forțele rele, întunecate, și promovând, în același timp, lucrurile bune și virtuozitatea. Așa stau lucrurile? Se pot ridica pedepsirea răului și promovarea binelui la nivelul adevărului? Când vine vorba despre ce este răul și ce este binele, oamenii nu pot distinge clar între aceste lucruri. Ce vor să spună oamenii prin pedepsirea răului și promovarea binelui? Are legătură cu pedepsirea răului, răsplătirea binelui și sortarea tuturor lucrurilor după felul lor, despre care vorbește Dumnezeu? (Nu.) Nu are legătură. Care este standardul omnirii pentru definirea răului și a binelui? Conform definiției poporului chinez, ce este răul și ce este binele? Pe ce bază definește acesta răul și binele? Este vorba de cultura budistă. Budismul vorbește despre concepte precum a ajuta lumea și a-i mântui pe oameni, a te abține de la a ucide și așa mai departe – aceste lucruri sunt considerate bune, în timp ce a consuma carne de pui, pește, vită sau miel e considerat un lucru rău, iar oamenii care fac asta ar trebui pedepsiți. Nu ar trebui consumată nicio carne și nu ar trebui ucisă nicio ființă vie. Uciderea este considerată un lucru rău, iar cei careucid ar trebui să mărturisească și să implore iertarea înaintea lui Buddha. Aceasta este definiția budistă a răului; este același lucru ca răul despre care vorbește Dumnezeu? (Nu.) Sunt două lucruri diferite, așa că definiția răului nu are absolut nicio legătură cu adevărul și cu siguranță nu se poate ridica la nivelul acestuia. Așadar, ce înțelege budismul prin bine? Este chiar mai absurd, mai superficial și mai ipocrit. Budiștii cred că a nu ucide nicio ființă vie este bine și că a elibera animalele captive este bine. Indiferent câți oameni a ucis o persoană rea sau cât de multe păcate a comis, dacă încetează să ucidă, poate deveni imediat un Buddha – acesta e considerat un lucru bun. Mai există și zicala: „Salvarea unei vieți este mai importantă decât construirea unei pagode cu șapte niveluri”, care înseamnă că a mântui orbește oameni, în mod necondiționat și fără principii – să mântuiești chiar și diavoli, oameni răi, golani, huligani și pe oricine altcineva – este considerat un lucru bun. Ce fel de bine este acesta? Oamenii de acest fel sunt proști, lipsiți de orice discernământ, punct de vedere sau principii. A mântui pe oricine și a ierta pe oricine – poate fi considerat bun acest lucru? Nu este nici măcar demn de acest cuvânt; aceasta este o prefăcătorie a Satanei și a diavolilor. Ei nu ucid animale, dar au devorat nenumărate suflete. Acesta este așa-zisul lor bine, care este, de fapt, doar o amăgire. Prin urmare, se susține noțiunea umană că biserica ar trebui să joace rolul de a pedepsi răul și a promova binele? (Nu.) Indiferent de contextul cultural al oricărei rase sau religii, pedepsirea răului și promovarea binelui nu au nimic de-a face cu lucrarea sau cu mărturia unei biserici. Să nu credeți că, fiindcă acești termeni par juști și elogioși, ar trebui să fie folosiți în legătură cu lucrarea unei biserici sau că acesta este rolul pe care o biserică ar trebui să îl joace în societate. Aceasta este o noțiune și o închipuire umană. În afară de „a susține dreptatea” și „a pedepsi răul și a promova binele”, nici alți termeni buni potrivit noțiunilor

umane, precum „a lupta pentru drepturile și interesele oamenilor” și „a alina grijile și a rezolva dificultățile” nu au legătură cu lucrarea unei biserici sau mărturia unei biserici. Ar trebui să puteți cu toții să înțelegeți acest lucru. Am avut părtășie în mod mai mult sau mai puțin clar despre definiția unei biserici, despre lucrarea pe care ar trebui să o facă o biserică și despre valoarea și semnificația existenței unei biserici.

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

Să revenim la cea de a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Să discearnă prompt și apoi să îndepărteze sau să excludă toate tipurile de oameni răi și antihriști.” Să analizăm dacă această lucrare pe care trebuie să o facă lucrătorii și conducătorii are legătură cu fiecare detaliu despre biserici despre care tocmai am avut părtășie. De ce este nevoie să avem părtășie despre aceste detalii specifice? Care este relația dintre aceste detalii și lucrarea aceasta pe care trebuie să o facă lucrătorii și conducătorii? (Acești oameni răi și antihriști nu sunt membri ai bisericii și trebuie să fie înlăturați. Mai mult, existența lor împiedică și tulbură lucrarea pe care o fac bisericile.) Așadar, există o legătură; această părtășie nu este în zadar. După ce am înțeles fiecare detaliu despre denumirea sau definiția unei biserici, haideți să examinăm cum ar trebui să-i trateze conducătorii și lucrătorii pe membrii bisericii, cum ar trebui să-i trateze pe diverșii oameni care trebuie îndepărtați sau excluși din biserică, cum pot face bine această lucrare și cum ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea și să continue lucrarea bisericii. În primul rând, conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă care este definiția unei biserici, de ce trebuie să existe o biserică și ce lucrare ar trebui să facă o biserică. După ce au înțeles aceste lucruri, ar trebui să vadă ce membri actuali ai bisericii nu joacă un rol pozitiv atunci când vine vorba despre valoarea existenței unei biserici sau despre lucrarea pe care o face biserica, sau despre cine ar putea să provoace perturbări, tulburări și impacturi negative asupra lucrării esențiale a bisericii sau chiar să afecteze grav reputația bisericii și să necinstească numele lui Dumnezeu. A-i discerne clar și a-i îndepărta sau exclude prompt pe acești oameni – nu este aceasta lucrarea pe care ar trebui să o facă lucrătorii și conducătorii? (Ba da.) Așadar, ce este implicat în a face bine această lucrare? Pentru a îndepărta sau a exclude tot felul de oameni răi, a purifica biserica și a permite ca valoarea existenței bisericii să se manifeste și ca biserica să îndeplinească rolul pe care ar trebui să-l îndeplinească și, în același timp, pentru a permite ca lucrarea bisericii să înainteze fără probleme, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi să discearnă exact ce persoane din biserică sunt oameni răi și antihriști. Aceasta este informația sau situația concretă pe care trebuie să o înțeleagă mai întâi conducătorii și lucrătorii atunci când desfășoară această lucrare. Prima chestiune cu care se confruntă conducătorii și lucrătorii în această lucrare este discernerea diferitelor tipuri de oameni. Care este scopul discernerii diferitelor tipuri de oameni? Este să îi sorteze după felul lor și să îi protejeze pe cei care sunt adevărați membri ai bisericii. Totuși, doar a-i proteja pe acești oameni nu înseamnă că lucrarea rezumată în cea de a

paisprezecea responsabilitate este dusă la îndeplinire cu succes. Atunci care este cel mai important aspect al ducerii la îndeplinire cu succes a acestei lucrări? Este îndepărtarea sau excluderea tuturor tipurilor de neîncredători și oameni răi care nu au ce căuta în biserică. Indiferent dacă aceștia sunt caracterizați drept oameni răi sau antihriști, dacă ei întrunesc condițiile pentru a fi îndepărtați sau excluși, atunci se ivește nevoia cu privire la această lucrare și este momentul ca lucrătorii și conducătorii să-și îndeplinească responsabilitatea. Haideți să avem părtășie mai întâi despre cum să discernem diferite tipuri de oameni.

I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu

Cum ar trebui să discernem diferite tipuri de oameni? Primul criteriu este să-i discernem conform scopului pentru care un om crede în Dumnezeu. Al doilea este s-o facem conform umanității lor, iar al treilea este s-o facem conform atitudinii lor față de propria datorie. Dacă ar fi să folosim unele titluri simple, scurte, acestea ar fi: în primul rând, scopul credinței lor în Dumnezeu; în al doilea rând, umanitatea lor și, în al treilea rând, atitudinea lor față de propria datorie. Acum că avem aceste trei titluri, ce înțelegeți din fiecare dintre acestea? Înainte nu am discutat mult despre scopul credinței oamenilor în Dumnezeu. Am vorbit mai mult despre umanitatea oamenilor și despre atitudinea lor față de propria datorie, așa că v-ați familiarizat mai mult cu aceste lucruri. De fapt, nici scopul credinței oamenilor în Dumnezeu nu vă este foarte nefamiliar, fiindcă și voi ați ajuns să credeți în Dumnezeu cu un scop. Unii oameni cred în Dumnezeu fiindcă nu vor să meargă în iad, unii fiindcă vor să meargă în rai, unii fiindcă nu vor să moară, unii ca să evite dezastrele, unii pur și simplu fiindcă vor să fie oameni buni, unii fiindcă vor să evite să fie tratați rău și așa mai departe. Acest subiect nu ar trebui să vă fie nefamiliar; doar că detaliile despre care voi vorbi ar putea să vă fie întrucâtva nefamiliare – este posibil să vă simțiți nesiguri în legătură cu ele, neștiind ce voi spune despre ele sau de unde voi începe. Așadar, haideți să vorbim pe scurt despre asta. Spuneți-Mi, oamenii care au ce fel de intenții și scopuri în credința lor în Dumnezeu sunt cei care ar trebui îndepărtați sau excluși? (Cei care urmăresc doar faima și statutul și care vor doar să dețină putere și care vor tulbura fără scrupule biserica, de dragul statutului lor.) Acesta este un tip de persoană. Există și altele? (Neîncredătorii care urmăresc doar să obțină binecuvântări și caută să mănânce pe săturate.) Neîncredătorii reprezintă un alt tip. Mai sunt și altele? E posibil să vă gândiți la manifestările unor oameni, dar nu puteți să discernați clar dacă acești oameni pur și simplu dezvăluie firi corupte sau dacă sunt, de fapt, oameni cu scopuri impure pentru credința în Dumnezeu, care ar trebui îndepărtați sau excluși. Nu vă dați seama de acest lucru și simțiți că e puțin neclar, așa că nu-l puteți exprima limpede. Subiectul scopului credinței oamenilor în Dumnezeu este destul de amplu. Toți oamenii au unele intenții și scopuri în credința lor în Dumnezeu. Totuși, tipurile de oameni care au scopuri impure în credința în Dumnezeu, despre care vorbim aici, nu întrunesc condițiile pentru mântuirea de către Dumnezeu. Nu pot atinge

mântuirea și nu pot atinge nici măcar standardul minim de a fi muncitori. Indiferent ce scop au acești oameni pentru a crede în Dumnezeu, în orice caz, când li se oferă ocazia, acești oameni care ajung să creadă în Dumnezeu cu un scop vor încerca să-și împlinească țelurile și, dacă nu vor avea ocazia, vor comite rele și vor provoca tulburări. Asta va cauza consecințe inimaginabile pentru lucrarea bisericii sau pentru pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, iar acești oameni ar trebui să fie cei vizați de îndepărtare sau excludere. Lăsând la o parte pentru moment umanitatea acestor oameni sau ce atitudini au aceștia față de îndatoririle lor, vorbind doar din perspectiva scopului credinței lor în Dumnezeu, acesta categoric nu este să accepte adevărul și să atingă mântuirea, cu atât mai puțin să se supună lui Dumnezeu și să I se închine. Prin urmare, în mod firesc, credința lor în Dumnezeu nu va avea ca rezultat mântuirea. Decât să le permitem acestor oameni să rămână în biserică și să-i tulbure încontinuu pe aleșii lui Dumnezeu – veritabilii frați și surori – este preferabil să-i discernem și să-i caracterizăm cu exactitate cât mai devreme posibil și apoi să-i înlăturăm prompt din biserică. Nu ar trebui tratați ca niște membri ai bisericii sau ca niște frați și surori. Așadar, care sunt aceste tipuri de oameni? Tocmai ați vorbit într-un mod general despre unele concepte. Voi da câteva exemple concrete și veți înțelege, odată ce le veți auzi.

A. Ca să-și satisfacă dorința de a fi o oficialitate

Mai întâi, haideți să vorbim despre primul tip de persoană care ar trebui să fie îndepărtată sau exclusă din biserică. Unii oameni vor mereu să devină oficialități în societate și să aducă glorie strămoșilor lor, dar calea lor profesională e lipsită de succes. Totuși, dorința lor de a fi oficialități nu se diminuează deloc. Dar familia lor nu are un statut social înalt, așa că viața li se pare lipsită de speranță și consideră lumea prea nedreaptă, nefiind în stare nici măcar să-și împlinească această mică dorință. Simt că au ceva cunoștințe și competențe, dar nimeni nu îi apreciază. Nu pot găsi un sponsor, iar perspectiva de a deveni oficialități li se pare foarte îndepărtată. În această situație disperată, ei au găsit biserica. Simt că, dacă pot deveni conducători în biserică, e ca și cum ar fi oficialități, iar dorința le poate fi satisfăcută. Așadar, vin în casa lui Dumnezeu dorindu-și să obțină măreția. Cred că au competențe și abilități potrivite pentru a fi folosite în casa lui Dumnezeu, iar speranța lor de a fi oficialități și persoane distinse se poate realiza, îndeplinindu-și, astfel, o dorință de o viață. Părerea lor despre credința în Dumnezeu poate fi rezumată prin zicale precum: „Binele cu bine se răsplătește”, „Aurul veritabil este merit să strălucească în cele din urmă” și „Pasărea isteață își alege cu înțelepciune copacul” – acesta este genul de context din care au ales să pășească pe calea credinței în Dumnezeu. Judecând după esența acestei persoane, este clar că nu crede în existența adevărului în lume și cu atât mai puțin crede în existența Mântuitorului. Pe scurt, nu crede în singurul Dumnezeu adevărat și crede chiar mai puțin în existența Creatorului. Indiferent dacă e vorba de ceea ce este scris în Biblie sau de ce se predică în lumea religioasă – că Dumnezeu a creat lumea și omenirea, că Dumnezeu este

suveran peste omenire și o conduce – pentru ea, toate aceste zicale sunt doar consemnări istorice. Nimeni nu le investighează și nimeni nu le poate confirma; sunt doar legende și povești, un fel de cultură religioasă. Aceasta este înțelegerea sa cea mai simplă cu privire la credință. Ajunge să creadă în Dumnezeu cu această înțelegere, considerând că merge pe calea corectă, că abandonează întunericul în favoarea luminii, că este „pasărea isteată” care își alege cu înțelepciune copacul. Bineînțeles, nu a renunțat la alegerea și la dorința sa de a deveni o oficialitate și o persoană distinsă. Crede că în această lume largă, cu atât de mulți oameni, nu există un loc pentru ea și că doar casa lui Dumnezeu îi poate aduce speranță. Doar traiul în biserică îi poate da o șansă de a-și folosi talentele și de a-și împlini dorința de a deveni o persoană distinsă. Aceasta fiindcă în felul în care vede ea situația actuală, lumea exterioară devine tot mai ticăloasă și mai întunecată – doar biserica este un tărâm al purității în această lume; biserica este singurul loc din lume care poate furniza oamenilor hrană spirituală și doar biserica prosperă din ce în ce mai mult. Ajunge să creadă în Dumnezeu cu asemenea dorințe și scopuri. După ce începe să creadă, nu înțelege nimic despre credința în Dumnezeu, despre urmărirea adevărului sau despre chestiuni ce implică adevărul, firea lui Dumnezeu și lucrarea Lui. Nu urmărește și nu acordă atenție acestor chestiuni. În inima sa, nu a renunțat deloc la dorința de statut și de autoritate; dimpotrivă, continuă să se agațe de aceste noțiuni și puncte de vedere, pierzându-și vremea în biserică, între timp. Consideră biserica o organizație socială, o comunitate religioasă, și privește lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Lui ca pe niște iluzii create de credincioși din cauza credințelor lor superstițioase. Prin urmare, oricând vine vorba de urmărirea adevărului, oricând vine vorba de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, se simte dezgustată și potrivnică. Dacă spune oricine că un lucru este fapta lui Dumnezeu, suveranitatea sau orchestrarea Lui, ea se simte dezgustată. Totuși, oricât de dezgustată se simte și indiferent dacă recunoaște sau acceptă adevărul, dorința de a obține o poziție cu statut în biserică pentru a-și satisface dorința de autoritate nu i-a scăzut niciodată și nici nu a renunțat la ea. Întrucât are o asemenea ambiție și dorință, dezvăluie în mod firesc diverse manifestări. De exemplu, îi instigă pe oameni spunând lucruri precum: „Nu baza totul pe cuvintele lui Dumnezeu și nu lega totul de cuvintele lui Dumnezeu și de el. De fapt, multe dintre ideile și zicalele oamenilor sunt corecte; oamenii ar trebui să aibă propriile puncte de vedere și poziții.” Ea răspândește aceste afirmații pentru a-i induce pe oameni în eroare. În același timp, își afișează energic talentele, înzestrările și diversele tactici și trucuri pe care le poate juca în lume, încercând să se facă remarcată de oameni și să obțină atenția și respectul acestora. Care este scopul afișării sale energice? Este de a-i face pe oameni să o respecte și să o admire; este de a avea statut între oameni și, astfel, de a-și satisface dorința de a urmări o carieră oficială și de a le aduce glorie strămoșilor. Asemenea oameni simt satisfacție atunci când sunt respectați, lăudați, urmați, susținuți, adorați și admirați de semenii, și chiar când sunt flatați. Mai mult, urmăresc și se bucură neobosit de aceste lucruri. Deși casa lui Dumnezeu îi

expune constant pe antihriști, pe oamenii răi și diversele firi corupte ale oamenilor, în inima lor, ei desconsideră aceste lucruri ca fiind nevrednice de respectul lor și se simt deosebit de dezgustați de ele. Urmăresc foarte hotărâți statutul și să fie admirați și respectați de ceilalți, pentru a-și îndeplini dorințele pe care nu și le-au putut îndeplini în lume și în societate. Așadar, care este scopul credinței lor în Dumnezeu? Nu este să primească de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni și, cu siguranță, nu este să accepte adevărul și să fie mântuiți. Scopul pentru care cred în Dumnezeu nu este să acționeze ca ființe create, ci să fie oficialități și nobili, să se bucure de beneficiile statutului. Cu siguranță există astfel de oameni în biserică; aceștia sunt răufăcătorii care se infiltrează în biserică. Biserica nu le permite absolut deloc acestor oameni să se amestece cu aleșii lui Dumnezeu, așa că aceștia sunt oameni care trebuie să fie îndepărtați. Este ușor de discernut scopul credinței lor în Dumnezeu? (Da.) Având în vedere intențiile și scopurile pentru care cred în Dumnezeu, combinate cu diversele lor manifestări din biserică, ce fel de oameni sunt aceștia? (Neîncrezători.) Da, sunt neîncrezători. Pe lângă că sunt neîncrezători, vor și să urmărească statutul și perspectivele în casa lui Dumnezeu, pentru a-și satisface pofta de autoritate. Ei cred în Dumnezeu pentru a deveni oficialități. Așadar, de ce ar trebui să fie înlăturați acești oameni? Cineva ar putea spune: „Dacă neîncrezătorii muncesc în casa lui Dumnezeu și pot ajuta puțin, în calitate de prieteni ai bisericii, nu este în regulă să îi ținem aproape?” Stă în picioare această afirmație? (Nu.) De ce nu stă în picioare? (Dorința lor de a deveni oficialități cu siguranță îi va conduce să facă lucruri care îi tulbură pe alții, care nu aduc niciun beneficiu lucrării casei lui Dumnezeu și care afectează urmărirea adevărului de către frați și surori.) Oricum ai privi lucrurile, neîncrezătorii se împotrivesc adevărului și Îl neagă pe Dumnezeu, prin urmare, casa Lui nu îi poate păstra. Ei nu vor juca un rol pozitiv. Indiferent dacă urmăresc sau nu să devină oficialități, simplele lor remarci, manifestări și acțiuni ca neîncrezători pot provoca tulburări și nu vor avea un efect pozitiv. Unii frați și unele surori, atunci când experimentează anumite medii, spun: „Aceasta este suveranitatea lui Dumnezeu și trebuie să ne supunem.” Se pot supune neîncrezătorii? Deja este destul de bine dacă nu se mobilizează pentru a tulbura și a se opune. În inimile lor, ei chiar zic: „Nu spune că totul este suveranitatea lui Dumnezeu. Oamenii ar trebui să aibă unele opinii proprii și o oarecare independență; nu atribui totul suveranității lui Dumnezeu!” Ei nu numai că îi trag în jos pe ceilalți, ci spun și unele aberații ambigue, amăgitoare, pentru a-i induce în eroare pe oameni. Nu este aceasta o nerușinare? E posibil să le reușească unele manevre și trucuri istețe printre non-credincioși, dar casa lui Dumnezeu nu este locul potrivit pentru a încerca să facă aceste manevre și trucuri! Unii oameni conduc clinici unde tuturor oamenilor le place să meargă, fiindcă spun că acolo injecțiile nu dor. De ce nu dor injecțiile? Vârful acului este înmuiat în anestezic, deci bineînțeles că nu dor. Este aceasta o manevră înțeleaptă? (Nu, este o manevră dăunătoare.) Totuși, ei o consideră o manevră înțeleaptă și se laudă cu ea, gândindu-se că le arată aptitudinea și abilitatea și spunând: „Nu faci decât

să vorbești despre supunerea față de Dumnezeu, despre orchestrarea lui și despre suveranitatea lui. Ai abilitățile pe care le am eu?” Nu este aceasta o nerușinare? (Ba da.) Chiar se laudă cu astfel de trucuri dăunătoare! Oamenii care nutresc motivele neîncrezătorilor infiltrați în biserică sunt cei care ar trebui îndepărtați de acolo. De ce? În inimile lor, acești oameni se împotrivesc adevărului și sunt scârbiți de el. Indiferent de scopul credinței lor în Dumnezeu, dacă este ceva ce pot recunoaște în mod deschis sau nu, pe baza esenței lor ca neîncrezători, biserica ar trebui să-i îndepărteze sau să-i excludă. Acești neîncrezători se infiltrează în biserică având un scop anume, dorind să-și afișeze talentele, să-și realizeze ambițiile și să-și satisfacă dorințele în cadrul bisericii. Vor să folosească acel loc prețios care este biserica drept mijloc de a-și realiza scopul de a deține putere, de a se lăuda și de a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni. Având în vedere scopul pentru care cred în Dumnezeu, ei sunt capabili să-i tulbure și să-i perturbe pe aleșii lui Dumnezeu și lucrarea bisericii. Prin urmare, acești oameni trebuie îndepărtați sau excluși din casa lui Dumnezeu. Conducătorii și lucrătorii trebuie să le perceapă în profunzime esența de neîncrezători. Indiferent că te bazezi pe manifestările sau pe afirmațiile lor consecvente despre credința în Dumnezeu, odată ce ai priceput situația și ai discernut clar faptul că sunt neîncrezători, ar trebui să-i respingi ferm, fără ezitare. Indiferent ce metodă sau ce judecată folosești, găsește orice mod posibil de a te debarasa de ei – aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o facă lucrătorii și conducătorii; este lucrarea pe care ar trebui să și-o asume. Acesta este un tip de persoană care ar trebui îndepărtată sau exclusă.

B. Ca să cauți persoane de sex opus

Așadar, care sunt manifestările celui de-al doilea tip de oameni care ar trebui îndepărtați sau excluși? Unii oameni nu au fost niciodată implicați în a crede în Dumnezeu; doar au o impresie favorabilă în legătură cu acest lucru. Nu sunt interesați să știe ce ar trebui să urmărească sau să câștige cineva crezând în Dumnezeu. Au auzit că oamenii care cred în Dumnezeu sunt foarte conștiincioși și candidi, așa că vor să-și găsească un partener romantic în biserică, apoi să se căsătorească și să trăiască o viață în stabilitate. Acestea sunt intenția și scopul lor, așa că vin la biserică pentru a-și găsi partenerul ideal. Pe acești neîncrezători nu îi interesează absolut deloc să creadă în Dumnezeu; nu le pasă deloc de Creator, de adevăr, de a fi mântuiți, de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a face o datorie sau de orice astfel de chestiuni. Chiar dacă pot înțelege după ce aud cuvintele lui Dumnezeu și ascultă predici, nu vor să pună la inimă. Vor doar să găsească un partener ideal și, bineînțeles, speră să cunoască mai mulți oameni și să-și lărgească rețeaua de relații. Ajung să creadă în Dumnezeu în scopul de a găsi un partener ideal. Unii oameni ar putea spune: „De unde știi Tu că au acest scop? Nu au zis nimic și nici nu Ți-au menționat acest lucru!” Demonstrează acest lucru prin comportamentul lor. Priviți cum caută mereu sexul opus atunci când își îndeplinesc îndatoririle sau când iau legătura cu cineva. Când le place cineva, au întruna părtașie

cu persoana respectivă și se apropie de ea, cerând mereu informații despre ea și ajungând să o cunoască. Aceste acțiuni și manifestări neobișnuite ar trebui să atragă suficient de mult atenția conducătorilor și lucrătorilor, care ar trebui să urmărească intențiile lor și ce scop intenționează să-și îndeplinească; ar trebui să stabilească exact cine le-a predicat Evanghelia, de ce caută în special să ia legătura cu persoane de sex opus, de ce au mereu ceva de spus persoanelor de sex opus și de ce au o înclinație deosebită spre persoanele de sex opus, manifestând mai ales o curiozitate și o preocupare speciale față de oamenii pe care îi plac. Astfel de oameni au o impresie favorabilă despre cei care cred în Dumnezeu. Chiar dacă nu sunt foarte interesați să meargă la adunări, să asculte predici, să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să cânte imnuri, să aibă părtășie despre experiențe personale și alte chestiuni de acest fel, în general nu spun nimic care să provoace tulburări și perturbări. Se concentrează doar să găsească un partener romantic cu care să trăiască o viață bună. Dacă își găsesc un partener, îl pot însoți în credința în Dumnezeu; chiar dacă ei înșiși nu urmăresc, își pot susține partenerul în credința în Dumnezeu. Unii oameni au o umanitate relativ acceptabilă, sunt săritori și își dau silința să fie prietenoși și buni. De exemplu, pot să-i tolereze pe alții, se gândesc la tot ce pot ca să-i ajute pe cei cu dificultăți să și le rezolve sau să le ofere unele sfaturi și așa mai departe. Sunt relativ buni cu ceilalți și nu nutresc pic de malițiozitate, dar scopul și țelul lor în credința în Dumnezeu nu sunt foarte onorabile. Nu urmăresc adevărul și nu îl acceptă, indiferent cine are părtășie cu ei despre acesta. După ce îl urmează o jumătate de an, un an sau doi, nu se produce nicio schimbare în ei. Deși nu spun nimic despre faptul că nu cred și deși nu provoacă nicio tulburare sau perturbare, nu li se dezvoltă niciun interes privind chestiuni legate de credința în Dumnezeu. Se cuvine ca acești oameni să rămână în biserică? (Nu.) Ar trebui să fie îndepărtați astfel de oameni? (Și ei ar trebui să fie îndepărtați.) Care este motivul? (E acela că nu sunt interesați de adevăr, iar mântuirea nu îi vizează. Dacă rămân în biserică, în timp ce își caută întruna un partener, acest lucru îi va tulbura pe ceilalți și-i va duce în ispită; nu vor juca un rol pozitiv.) Exact așa stau lucrurile. De exemplu, unor oameni le place în mod deosebit să consume carne. Atunci când consumă carne, uită de lucrarea lor. Dacă nu există carne, încă mai pot să se ocupe de unele sarcini potrivite, dar când este disponibilă carne, lucrarea lor este întârziată. Ce înseamnă carnea pentru ei? (Ispită.) Exact, este o ispită. Așadar, pot cei care își caută întruna un partener să fie considerați o sursă de ispite? (Da.) Într-adevăr, sunt o sursă de ispite. Unor astfel de oameni ar trebui să li se spună clar: „Nu ești sincer față de credința în Dumnezeu sau de îndeplinirea datoriei tale. Nu ai fost niciodată capabil să te integrezi în biserică și niciodată nu ai fost considerat un credincios adevărat. De-a lungul acestor doi ani de interacțiune, ți-am văzut scopul: vrei doar să-ți găsești un partener în biserică. Oare acest lucru nu face rău oamenilor buni? Oamenii din biserică nu sunt potriviți pentru tine. Există mulți oameni potriviți pentru tine printre non-credincioși. Mergi și găsește pe cineva în rândul non-credincioșilor.” Implicația este de a le spune: „Ți-am văzut

adevărata față. Nu ești unul dintre aleșii lui Dumnezeu. Nu ești o persoană a casei lui Dumnezeu. Nu poți fi considerat fratele sau sora noastră.” Astfel de oameni ar trebui să fie îndepărtați din biserică, potrivit principiilor casei lui Dumnezeu. Astfel, acești oameni care caută în mod necugetat un partener și îi seduc pe ceilalți vor fi îndepărtați. Nu sunt ușor de discernut acești oameni? (Ba da.) Acești oameni sunt și neîncrezători. Au o oarecare înclinație spre biserică, spre credința religioasă și spre cei care cred în Dumnezeu. Vor doar să profite de ocazia de a crede în Dumnezeu pentru a găsi un partener printre credincioși, cu care să trăiască și pe care să-l slujească devotați. Spuneți-Mi, este posibil un astfel de lucru? Ar trebui să le îndeplinim dorințele? Ar trebui să rânduim biserică astfel de chestiuni? (Nu.) Biserica nu are nicio obligație de a le satisface preferințele personale. Indiferent cât de convinși sunt de faptul că sunt oameni buni credincioși, că ar putea să-și trăiască viața într-un mod cuviincios cu acești credincioși sau că aceștia din urmă pot merge pe calea corectă, e inutil – opinia lor nu contează. Astfel de neîncrezători se pot afla și în majoritatea bisericilor. Modul de a trata cu acești oameni este să folosiți metoda despre care tocmai am avut părtășie, sau puteți folosi metode mai bune, dacă le aveți, atât timp cât ei sunt tratați conform principiilor. Acești neîncrezători sunt clasificați în rândul diverselor tipuri de oameni răi – este exagerat? (Nu.) Exact așa îi tratăm pe neîncrezători.

C. Ca să eviți dezastre

Ce alte tipuri de oameni ar trebui îndepărtați sau excluși din biserică? (Un alt tip sunt cei care cred în Dumnezeu doar ca să evite dezastre.) A crede în Dumnezeu doar pentru a evita dezastre este, de asemenea, un scop pe care îl au oamenii în credința lor. Nu suferă și cei mai mulți dintre credincioșii în Dumnezeu o astfel de întinare? (Ba da.) Așadar, cum ar trebui să distingem între oamenii care ar trebui înlăturați sau excluși din biserică din cauza acestui lucru și oamenii care doar afișează o dezvoltare normală a corupției și care nu ar trebui înlăturați sau excluși? Pentru majoritatea oamenilor, credința lor este amestecată cu motivul de a crede în Dumnezeu pentru a evita dezastre – aceasta e o realitate. Dintre cei care cred în Dumnezeu pentru a evita dezastre trebuie să îi distingeți pe neîncrezătorii care întrunesc criteriile pentru a fi îndepărtați sau excluși. De exemplu, atunci când astfel de oameni văd că dezastrele încep să se agraveze, încep să participe mai frecvent la adunări și iau înapoi rapid cărțile cuvintelor lui Dumnezeu, pe care înainte le înapoiaseră bisericii, spunând că acum vor să creadă serios în Dumnezeu. Totuși, odată ce dezastrele trec sau se retrag, se întorc la a face afaceri și a câștiga bani, blocând toate metodele de contact, astfel încât frații și surorile nu îi pot găsi sau contacta pentru adunări. Când dezastrele lovesc, ei îi caută în mod activ pe frați și pe surori, dar atunci când dezastrele se sfârșesc, fraților și surorilor le vine foarte greu să-i găsească și foarte rar reușește cineva să ia legătura cu ei. Nu sunt foarte evidente aceste manifestări? (Ba da.) Atunci când nu este niciun dezastru, ei spun: „Oamenii au nevoie să aibă o viață normală. Trebuie să ne continuăm rutina zilnică. Eu

trebuie să gătesc acasă în fiecare zi și să duc și să iau copiii de la școală, așa că uneori nu reușesc să ajung la adunări. În plus, viața necesită bani; trebuie plătite toate cheltuielile de trai. Nu putem supraviețui fără să câștigăm bani. În această lume, nimeni nu se poate descurca fără bani. Credința în Dumnezeu trebuie să fie practică!” Vorbesc plauzibil și oferă motive cuprinzătoare, concentrându-se în totalitate pe a câștiga bani și a-și continua rutina zilnică, participând doar ocazional la câte o adunare și citind rareori cuvintele lui Dumnezeu. Atitudinea lor față de credința în Dumnezeu este caldă; nici caldă, nici rece. Când lovește dezastrul, spun: „O, nu pot să trăiesc fără Dumnezeu; am nevoie de Dumnezeu! Trebuie să mă rog lui Dumnezeu și să apelez la el în fiecare zi! Nu încerc să evit dezastrele; principalul lucru este că nu pot trăi fără Dumnezeu în inima mea. O viață bună fără Dumnezeu în inima mea tot pare pustie!” Nu pot spune niciun cuvânt care să demonstreze că Îl cunosc pe Dumnezeu; tot ce spun sunt cuvinte prin care să-și justifice acțiunile și comportamentul. Ei nu știu cât de multe cărți distribuie casa lui Dumnezeu tuturor; nu știu la ce subiect au ajuns predicile; nu știu despre ce adevăruri se are părtășie în prezent în viața bisericească. Participă la o adunare o dată la șase luni sau o dată pe an. Când participă, spun: „Non-credincioșii sunt pur și simplu groaznici. Societatea e nedreaptă. Această lume este rea. E foarte greu să faci un efort ca să câștigi bani! Povara lui Dumnezeu pentru oameni este ușoară...” Vorbesc întruna despre aceste lucruri fără rost, care nu au nicio legătură cu subiectele și conținutul părtășiei din cadrul adunării. Spun câteva vorbe goale în rugăciunea lor și câteva cuvinte superficiale despre credința în Dumnezeu și apoi se consideră credincioși, simțindu-se relaxați în inima lor și liniștiți. Înseamnă asta să crezi în Dumnezeu? Ce fel de nemernici sunt astfel de oameni? Dacă-i întrebi: „De ce nu participi în mod regulat la adunări?”, spun: „Condițiile nu îmi permit. Acesta este mediul pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru mine și trebuie să mă supun.” Ce frumos sună aceste cuvinte! Ei spun, de asemenea: „Uite, Dumnezeu a pregătit acest mediu pentru mine. Întreaga mea familie depinde de mine pentru hrană, așa că trebuie să câștig bani ca să mă descurc! Momentan, a câștiga bani este sarcina pe care mi-a dat-o Dumnezeu.” Nu menționează deloc îndeplinirea datoriei lor, nici responsabilitățile și obligațiile lor ca ființe create și cu atât mai puțin menționează felul în care cuvintele lui Dumnezeu se pun în practică; participă doar ocazional la câte o adunare și oferă câțiva yuani, gândindu-se că au adus o contribuție casei lui Dumnezeu. Sunt alții care, atunci când li se îmbolnăvesc copiii, se roagă lui Dumnezeu și, câteva zile mai târziu, când copiii se simt mai bine, aduc rapid bisericii o ofrandă în bani, iar apoi dispar din nou. De fiecare dată când interacționează cu frații și surorile, nu au niciodată părtășie despre adevăr, nici nu citesc cuvintele lui Dumnezeu. Când nu au loc dezastre sau calamități, nu se roagă niciodată lui Dumnezeu. Conversațiile lor zilnice sunt mereu despre banalități casnice, dispute privind binele și răul, viața trupească, diverse fenomene sociale și diverse lucruri pe care le văd și le aud; au rareori părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și nu rostesc niciodată vreun cuvânt din inimă cu privire la credința în Dumnezeu. Doar își păstrează locul în biserică pentru

a căuta îngrijirea și protecția din partea lui Dumnezeu. Pur și simplu acesta este modul lor de a crede în Dumnezeu; doar caută pace și binecuvântări fără a urmări deloc adevărul. Nu îi interesează absolut deloc adevărul. Vor doar să obțină beneficii, har și binecuvântări de pe urma credinței în Dumnezeu. Nu le pasă de următoarea viață, fiindcă nu o pot vedea și nu cred deloc în ea. Vor doar să se bucure de harul lui Dumnezeu în această viață și să evite toate dezastrele. Întrucât Dumnezeu și biserica sunt refugiul lor, ori de câte ori participă la adunări, bineînțeles că o fac după ce au întâmpinat dificultăți sau dezastre. Cred sincer în Dumnezeu astfel de oameni? (Nu.) Ce fel de oameni sunt ei? (Oportuniști și neîncrezători.) Aceștia sunt neîncrezători care vor să folosească biserica pentru a evita dezastrele. Ar trebui să li se permită unor astfel de oameni să rămână în biserică? (Nu.) Atunci când vin la adunări, îi tulbură pe ceilalți și le provoacă supărări în suflet. Majoritatea oamenilor sunt prea politicoși și s-ar simți jenați să încerce să-i oprească, așa că-i lasă să pălăvrăgească și să-i tulbure pe toți atunci când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu. În acest moment, ce ar trebui să facă lucrătorii și conducătorii? Nu ar trebui să-și asume responsabilitatea de a-i restricționa pe astfel de oameni, protejând interesele majorității și menținând viața bisericească normală? (Ba da.) Poți să le iei înapoi cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și să-i sfătuiești să părăsească biserica. Există diverse moduri de a convinge pe cineva să părăsească biserica – le puteți născoci pe ale voastre. Doar asigurați-vă că nu-i mai poate contacta pe frați și pe surori. Să presupunem că cineva spune: „Această persoană este bună. În biserică vorbește doar despre banalități casnice, dar nu tulbură lucrarea bisericii și nici nu ne afectează îndeplinirea datoriei, așa că ar trebui să fim toleranți! În credința în Dumnezeu nu ar trebui să tolerăm și să suportăm tot felul de oameni? Dumnezeu vrea ca fiecare persoană să fie mântuită și ca nimeni să nu îndure pierzania!” Apoi trebuie să te gândești dacă persoana e vizată de mântuire. Dacă nu este, nu ar trebui s-o discernem și s-o îndepărtăm? (Ba da.) Unii oameni spun: „Sunt prea politicoși; mi-ar fi jenă să încerc s-o conving să părăsească biserica.” Această problemă este ușor de rezolvat. Dacă pur și simplu n-o contactezi, nu vei fi tulburat sau constrâns de aceasta. Chiar dacă o întâlnești, nu e nevoie să interacționezi cu ea. Nu este nevoie să discuți cu ea despre chestiuni legate de credința în Dumnezeu; pur și simplu tratează-o ca pe un non-credincios. Unii oameni spun: „Nu putem s-o ajutăm cu iubire și să avem părtășie cu ea despre adevărul pe care-l înțelegem?” Dacă simți cu adevărat iubire pentru astfel de neîncrezători, poți face o încercare. Dacă tu chiar îi poți schimba, atunci nu este nevoie să fie îndepărtați sau excluși. Unii oameni spun: „Nu-mi irosesc efortul. E inutil s-o ajut, e ca și cum aș face baie unui porc; oricât de bine îl cureți, tot va merge și se va tăvăli prin noroi. Exact asemenea tip de creatură este; nu se va schimba!” Dacă poți înțelege asta, atunci ai dreptate. Vei mai avea părtășie despre adevăr cu astfel de neîncrezători, pentru a-i ajuta? Veți mai face o astfel de lucrare fără rost? (Nu.) Acum vă dați seama că ați fost nesăbuiți și că nu ați văzut adevărata față a oamenilor. Neîncrezătorii nu pot să se schimbe. Acești oameni știu și că aceia care cred în

Dumnezeu fac fapte bune și evită să facă fapte rele, că nu-i intimidează pe alții și nu-i înșală. Au o impresie bună despre cei care cred în Dumnezeu, așa că se deghizează sub pretextul că „a crede că există un Dumnezeu” și că „a crede în Dumnezeu e un lucru bun” și se infiltrează în biserică, făcându-i pe oameni să-i considere frați și surori. Unii oameni chiar sunt păcăliți de acest lucru, considerându-i sincer frate sau soră, adesea vizitându-i și ajutându-i. Abia după multă vreme își dau seama: „Această persoană vine la biserică doar atunci când se confruntă cu dezastre sau dificultăți, spunând lucruri inutile, aberante. Când lucrurile merg bine și totul este în regulă pentru ea, când viața ei este bună, ignoră pe toată lumea. Dacă am fi știut mai devreme că e un astfel de escroc, nu am mai fi ajutat-o și nu am mai fi investit atâta efort!” Are vreun sens să simți regrete acum? E prea târziu pentru regrete – deja ai vorbit foarte mult în zadar! Pe scurt, astfel de neîncredători trebuie să fie discernuți, tratați și îndepărtați din biserică în cel mai scurt timp posibil. Nu-i privi ca pe niște frați și surori; nu sunt frați și surori. Doar oamenii care sunt aleși de Dumnezeu sunt frați și surori; numai cei care pot fi mântuiți și cei care urmăresc închinarea la Dumnezeu sunt frați și surori. Aceia care pierd timpul în casa lui Dumnezeu pentru a evita dezastre și pentru a se bucura cu lăcomie de harul lui Dumnezeu fără să accepte adevărul sunt neîncredători. Nu sunt frați și surori și cu siguranță nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Înțelegeți? Asemenea neîncredători trebuie tratați conform principiilor; ar trebui să te debarasezi de ei așa cum s-ar cuveni. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor și este, de asemenea, un principiu care ar trebui să îi fie clar fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu.

23 octombrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (23)

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a doua)

La adunarea trecută, am avut părtășie despre cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.” Părtășia a abordat un aspect al acesteia: ce este o biserică. După ce am avut părtășie despre definiția unei biserici, v-ați lămurit cu privire la relația dintre aceasta și cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor? (După ce Dumnezeu a avut părtășie despre definiția unei biserici, am înțeles de ce există bisericile, ce rol joacă o biserică și ce lucrare face o biserică. Pe baza acestor lucruri, putem să discernem ce oameni din biserică provoacă perturbări și tulburări și nu joacă un rol pozitiv, iar apoi să-i îndepărtăm sau să-i excludem pe acești oameni.) După ce au înțeles ce este o biserică, lucrătorii și conducătorii ar trebui să știe motivul pentru care Dumnezeu întemeiază biserici, efectul pe care îl are asupra oamenilor crearea bisericilor, lucrarea pe care ar trebui să o facă bisericile, tipurile de oameni care alcătuiesc o biserică și ce oameni sunt frați și surori adevărați. După ce înțelegeți și cunoașteți aceste lucruri, aveți un concept și o definiție esențiale, precum și un fundament de principii pentru lucrarea schițată în cea de-a paisprezecea responsabilitate: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.” Acesta este un lucru care ar trebui să vă fie clar și pe care ar trebui să-l înțelegeți din perspectiva teoriei și a viziunii. După ce înțeleg asta, prima lucrare pe care ar trebui să o preia conducătorii și lucrătorii este să discearnă toate tipurile de oameni răi. Care sunt standardele și principiile pentru a face acest lucru? Discernerea tuturor tipurilor de oameni răi ar trebui să se bazeze pe definiția unei biserici, pe semnificația și valoarea existenței unei biserici și pe lucrarea pe care Dumnezeu le-o alocă bisericilor, atunci când le întemeiază. Data trecută, am împărțit standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi în trei categorii principale. Care sunt aceste trei categorii? (Scopul pentru care un om crede în Dumnezeu, umanitatea sa și atitudinea sa față de propria datorie.) Sunt aceste trei categorii principale suficiente de specifice și de exhaustive? Unii oameni spun: „De ce nu se bazează discernerea tuturor oamenilor pe măsura în care aceștia iubesc adevărul și pe măsura în care se supun lui Dumnezeu și se tem de El, ci, în schimb, se bazează pe scopul pentru care cred în Dumnezeu, pe umanitatea lor și pe atitudinea lor față de propria datorie? Nu sunt prea reduse aceste standarde? Cu alte cuvinte, judecând după conținutul specific al acestor trei categorii, de ce nu există o discuție mai profundă despre atitudinea oamenilor față de Dumnezeu și față de adevăr? De ce nu se menționează dacă oamenii sunt dispuși să accepte emondarea, judecata și mustrarea, dacă au o inimă care I se supune lui Dumnezeu și care se teme de El și alt conținut mai detaliat legat de adevăr?”

V-ați gândit vreodată la această întrebare? Deocamdată, să nu discutăm despre acest aspect. Mai întâi, haideți să analizăm cele trei criterii: scopul pentru care cred oamenii în Dumnezeu, umanitatea lor și atitudinea lor față de propria datorie. Judecând după denumirile lor, sunt sau nu superficiale aceste trei criterii? Dacă o persoană nu este conform standardului în ceea ce privește aceste trei criterii de bază, poate fi numită frate sau soră? (Nu.) Poate fi considerată un membru al bisericii? Poate fi recunoscută de Dumnezeu ca făcând parte din biserică? (Nu.) Pentru ea, nu este posibil niciunul dintre aceste lucruri. Așadar, dacă o persoană este inadecvată sau inferioară din punctul de vedere al tuturor acestor trei criterii, atunci, astfel de persoane ar trebui să fie discernute; locul lor este în rândul diverselor tipuri de oameni răi și ar trebui îndepărtate sau excluse. Dacă o persoană este frate sau soră, recunoscută de Dumnezeu, sau un membru pe care ar trebui să-l accepte biserica, depinde cel puțin de faptul dacă este conform standardului și dacă este la înălțimea cerințelor din perspectiva acestor trei criterii. Dacă nu întrunește nici măcar aceste trei criterii, atunci categoric nu este frate sau soră. Firește, Dumnezeu nu o recunoaște și nici biserica nu ar trebui să o accepte. Așadar, cum ar trebui să o trateze biserica și să se ocupe de ea? (Ar trebui să fie îndepărtată sau exclusă.) Odată ce este discernută, ar trebui să fie îndepărtată sau exclusă. Exact așa stau lucrurile.

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu

D. Ca să practice oportunismul

La adunarea trecută, am avut părtășie și am enumerat trei scopuri pentru a crede în Dumnezeu. Dacă le enumerăm ca titluri, primul este ca să-ți satisfaci dorința de a fi funcționar, al doilea este ca să cauți persoane de sex opus și al treilea este ca să eviți dezastre. Am terminat părtășiiile despre aceste trei scopuri. În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al patrulea scop: unii oameni cred în Dumnezeu din motive exclusiv oportuniste, așadar, titlul acestui scop este „să se angajeze în oportunism”. Unii oameni văd că toate religiile și confesiunile din lumea religioasă sunt secătuite spiritual și lipsite de lucrarea Duhului Sfânt, că s-au răcit credința și dragostea oamenilor, că oamenii înșiși au devenit tot mai depravați și nu văd nicio speranță de mântuire și că oamenii au crezut mulți ani în Domnul, fără să câștige nimic. Văzând că lumea religioasă s-a transformat complet într-o pustietate spirituală, caută o cale pe care să o urmeze. Cugetă: „Ce biserică are acum mai mulți oameni, prosperă și are perspective de dezvoltare?” Descoperă că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, căreia lumea religioasă i se împotrivese și pe care aceasta o condamnă, prosperă, că are lucrarea Duhului Sfânt și că se dezvoltă bine atât pe plan local, cât și peste hotare. Se gândesc: „Am auzit că numărul membrilor acestei biserici crește, că aceasta se dezvoltă bine, are din abundență mână de lucru, resurse materiale și financiare și are perspective de dezvoltare. Dacă profit de această bună ocazie de a mă alătura bisericii lor, nu voi putea să obțin unele

beneficii? Nu-mi voi asigura perspective bune?” Cu o asemenea intenție și un asemenea scop și un dram de curiozitate, se infiltrează în biserică. După ce acești oameni se infiltrează în biserică, nu îi interesează adevărul, credința în Dumnezeu sau transformarea propriei vieți-fire. Scopul cu care se alătură bisericii este doar să găsească un susținător sau o locuință și să obțină perspectivele dorite. De fapt, în inimile lor, nu îi interesează să creadă în Dumnezeu, în adevărurile pe care le exprimă El sau în lucrarea de mântuire pe care o face și nu vor să audă de aceste lucruri sau să le cerceteze. În special, nu au pic de interes cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt precum oportuniștii din societate, care, indiferent în ce industrie intră, fac acest lucru doar pentru a găsi ocazii de a obține faimă, câștiguri și statut și fac investiții și plătesc un preț doar de dragul propriilor perspective și al propriului destin. Odată ce descoperă că în prezent nu există nicio perspectivă evidentă în domeniul sau în industria căreia i s-au dedicat, sau că această industrie nu le permite să-și afișeze atuurile și să avanseze în lume, adesea cântăresc în minte dacă să schimbe slujba sau industria. În orice fac, astfel de oameni așteaptă mereu ocazia de a acționa; au o intenție și un scop pentru care se alătură bisericii. Când biserica prosperă, când poate rămâne fermă și are perspective de dezvoltare în societate sau în orice țară, ei se dedică în mod activ și cu entuziasm lucrării bisericii. Dar odată ce biserica este oprimată și restricționată, sau nu le poate satisface dorințele și cererile personale, se gândesc dacă să o părăsească și să găsească o altă soluție pentru ei înșiși. În mod clar, scopul real al acestor oameni care se alătură bisericii nu este faptul că îi interesează adevărul; ei nu s-au alăturat bisericii pe baza recunoașterii existenței lui Dumnezeu și a noii lucrări a lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Chiar și când aleg o biserică, optează pentru una cunoscută, mare, cu mulți membri, în special una care are un renume de un anumit nivel, atât pe plan local, cât și peste hotare. Pentru ei, doar acest tip de biserică le întrunește standardele și e complet aliniată la țelurile la care aspiră sau pe care le urmăresc. Însă orice ar fi, ei nu au crezut niciodată în mod real în adevăr, nici nu au recunoscut sincer existența sau lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă pare că uneori fac ceva pentru biserică sau se dedică unei părți din lucrarea bisericii, în adâncul inimii, atitudinea lor față de adevăr și față de Dumnezeu rămâne neschimbată. Care este atitudinea lor? Atitudinea lor consecventă este, pentru moment, doar să țină pasul, să vadă ce anume pot obține de la această biserică, să vadă exact câte dintre cuvintele rostite de Dumnezeu se pot adevăra și în ce măsură și să vadă când pot fi obținute binecuvântările promise de Dumnezeu oamenilor și dacă aceste binecuvântări pot fi văzute și împlinite pe termen scurt. Atitudinea lor este mereu așa. Vin în casa lui Dumnezeu mânați de curiozitate și de dorința de a încerca și cu atitudinea că dacă sunt îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu și se adevăresc, atunci ei vor primi binecuvântări și nu vor rata nimic. Astfel de oameni vin în casa lui Dumnezeu și, chiar dacă par să fie prietenoși cu ceilalți, să respecte regulile, să nu provoace perturbări sau tulburări și să nu facă trăsnași, pe baza atitudinii lor față de Dumnezeu și față de adevăr, ei pot fi identificați drept neîncrezători evidenți.

Cum putem discerne tipul de neîncrezători care cred în Dumnezeu doar pentru a câștiga binecuvântări în mod oportunist și nu doresc să câștige adevărul? Indiferent câte predici aud, indiferent cum se are părtășie despre adevăr cu ei, gândurile și concepțiile lor asupra oamenilor și lucrurilor, perspectiva asupra vieții și valorile lor nu se schimbă niciodată. De ce? Pentru că niciodată nu chibzuiesc serios la cuvintele lui Dumnezeu și sunt absolut refractari la adevărurile exprimate de Dumnezeu sau la ceea ce spune El despre diverse probleme. Ei doar se agață de propriile concepții și de filosofii Satanei. În inima lor, încă mai cred că filosofii și logica Satanei sunt drepte și corecte. De exemplu: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”, „Funcționarii nu le îngreunează situația celor care aduc daruri” sau „Cei buni au o viață liniștită”. Ba chiar sunt unii care zic: „Când oamenii cred în Dumnezeu, sigur sunt buni, ceea ce înseamnă să nu iei niciodată o viață; a lua o viață este un păcat și e de neiertat pentru Dumnezeu.” Ce fel de concepție e asta? Este o concepție budistă. Deși concepția budistă se poate potrivi cu noțiunile și închipuirile oamenilor, ea e lipsită de orice adevăr. Credința în Dumnezeu trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu; numai cuvintele Lui sunt adevărul. În credința lor în Dumnezeu, unii oameni acceptă chiar și concepțiile absurde ale non-credincioșilor și teoriile greșite ale lumii religioase drept adevărul, le prețuiesc și se agață de ele. Sunt aceștia oameni care acceptă adevărul? Ei nu pot să facă diferența dintre cuvintele omului și cuvintele lui Dumnezeu, ori dintre diavoli și Satana și singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul. Nu se roagă la Dumnezeu, nu caută adevărul, nici nu acceptă niciunul dintre adevărurile exprimate de Dumnezeu. Ideile și concepțiile lor asupra oamenilor, asupra lumii exterioare și asupra tuturor celorlalte chestiuni nu se schimbă niciodată. Ei se agață numai de concepțiile pe care le-au avut întotdeauna, care provin din cultura tradițională. Oricât de ridicole sunt acele concepții, ei nu pot percepe asta și tot rămân neclintii în acele concepții greșite și nu renunță la ele. Asta este o manifestare a unui neîncrezător. Care este o alta? Aceea că zelul, sentimentele și credința lor se schimbă după cum crește anvergura bisericii și după cum i se mărește continuu statutul în societate. De pildă, când lucrarea bisericii s-a răspândit peste hotare și a crescut în anvergură, când lucrarea de evanghelizare s-a răspândit complet, ei au văzut asta și s-au simțit revigorați imediat. Li s-a părut că biserica devenea din ce în ce mai influentă și că nu va mai suferi opresiunea și persecuția din partea guvernului, au considerat că exista speranță pentru credința lor în Dumnezeu, că puteau ține capul sus; astfel, li s-a părut că, crezând în Dumnezeu, pariaseră bine, că acțiunea lor riscantă avea să dea rezultate, până la urmă. Li s-a părut că șansele de a câștiga binecuvântări creșteau tot mai mult și au început să se înveselească, în sfârșit. În anii trecuți, se simțiseră oprimați, îndurerați și chinuiți pentru că vedeau deseori arestările și reprimarea creștinilor de către marele balaur roșu. De ce s-au simțit chinuiți? Fiindcă biserica era la asemenea ananghie și și-au făcut griji gândindu-se dacă făcuseră alegerea corectă crezând în Dumnezeu și, mai mult decât atât, au fost tulburați și îngrijorați dacă ar trebui să rămână în biserică ori să o părăsească. În anii aceia, indiferent de împrejurările

adverse cu care se confrunta biserica, acest lucru avea un impact asupra emoțiilor lor; orice lucrare pe care o făcea biserica și oricum fluctuau reputația și statutul bisericii în societate, acestea le afectau emoțiile și starea de spirit. Întrebarea dacă ar trebui să rămână ori să plece le rămânea mereu în minte. Astfel de oameni sunt neîncrezători, nu-i așa? Când biserica e condamnată și reprimată de guvernul național, când credincioșii sunt arestați sau judecați, condamnați, denigrați și respinși de lumea religioasă, se simt profund dezonoați și chiar foarte rușinați și umiliți pentru că au devenit membri ai bisericii; inima le șovăie și regretă că au crezut în Dumnezeu și s-au alăturat bisericii. Niciodată nu au de gând să ia parte la bucuriile și greutățile bisericii, ori să sufere împreună cu Hristos. În schimb, când biserica înflorește, par plini de credință; dar când biserica e persecutată, respinsă, reprimată și condamnată, vor să fugă, să plece. Când nu pot vedea nicio speranță de a primi binecuvântări sau nicio speranță ca Evanghelia Împărăției să se răspândească, vor și mai mult să plece. Când nu văd împlinite cuvintele lui Dumnezeu și nu știu când vor veni catastrofele cele mari și când se vor sfârși, sau când se va împlini Împărăția lui Hristos, ei șovăie, nesiguri, și sunt incapabili să-și facă datoria cu liniște sufletească. Ori de câte ori se întâmplă asta, vor să-L părăsească pe Dumnezeu, să părăsească biserica și să găsească o ieșire. Astfel de oameni sunt neîncrezători, nu-i așa? Fiecare mișcare a lor este pentru propriile lor interese trupești. Nu li se vor schimba niciodată treptat ideile și concepțiile experimentând lucrarea lui Dumnezeu sau citind cuvintele Lui, având părtașie despre adevăr și trăind viața bisericească. Când li se întâmplă ceva, ei niciodată nu caută adevărul, nu cercetează ce spun cuvintele lui Dumnezeu despre acel lucru, care sunt intențiile Lui, cum călăuzește El oamenii sau ce le cere acestora. Unicul lor țel pentru care au devenit membri ai bisericii este să aștepte ziua în care biserica va putea „ține capul sus”, ca să poată înhăța avantajele pe care și le-au dorit dintotdeauna. Evident, au devenit membri ai bisericii și fiindcă au văzut: cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul – dar ei sunt total refractari la adevăr și nu cred că se vor împlini toate cuvintele lui Dumnezeu. Ce spuneți, deci, sunt neîncrezători astfel de oameni? (Da.) Orice se întâmplă în biserică sau în lumea exterioară, calculează cât de mult le vor fi afectate interesele și cât de mare impact va avea acel lucru asupra obiectivelor pe care le urmăresc. La cel mai mic semn de necaz, se vor gândi imediat, cu mare atenție, la propriile perspective, interese și dacă ar trebui să rămână sau să plece din biserică. Ba chiar sunt oameni care tot întreabă: „Anul trecut s-a spus că lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși – atunci, de ce mai continuă? În ce an se va sfârși lucrarea lui Dumnezeu, exact? Nu sunt îndreptățit să știu? Am îndurat destul, timpul meu e prețios, tinerețea mea e prețioasă – cu siguranță nu mă puteți lăsa să aștept așa!” Ei sunt deosebit de sensibili la faptul dacă s-au împlinit cuvintele lui Dumnezeu, la situația bisericii, la statutul și reputația ei. Nu le pasă dacă sunt capabili să câștige adevărul sau dacă pot fi mântuiți, dar sunt foarte sensibili la faptul dacă vor putea reuși să supraviețuiască și dacă pot obține avantaje și binecuvântări rămânând în casa lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt oportuniști în

dorința lor de-a fi binecuvântați. Chiar dacă vor crede până la capăt, tot nu vor înțelege adevărul și nu vor avea mărturii bazate pe experiențe despre care să poată vorbi. Ați întâlnit asemenea oameni? De fapt, asemenea oameni există în fiecare biserică. Trebuie să aveți grijă să-i discernați. Astfel de indivizi sunt neîncrezători cu toții, sunt o nenorocire în casa lui Dumnezeu, vor aduce mult rău și niciun avantaj bisericii și trebuie îndepărtați din ea.

Haideți să rezumăm trăsăturile oportuniștilor. Prima lor trăsătură este că nu iau foarte în serios chestiunea existenței lui Dumnezeu. În cazul în care îi întrebi dacă există Dumnezeu, vor spune: „Probabil. Dar nu-i nimic dacă nu există. Sunt aici doar ca să văd exact dacă profețiile pe care le-a făcut Dumnezeu se vor adevăra și dacă vor veni sau nu marile catastrofe.” În gândurile și în punctele lor de vedere, atitudinea lor este că nu contează dacă Dumnezeu există sau nu. Atunci, nu este o glumă ca ei să creadă în Dumnezeu și să se alăture bisericii? (Ba da.) Credința lor în Dumnezeu este o simplă convingere, este ca un joc și nu are legătură cu adevărul sau cu calea vieții lor. De fapt, lor nu le pasă dacă Dumnezeu există sau nu; este în regulă și dacă există, și dacă nu există. Unii oameni îi contrazic, spunând că Dumnezeu nu există, iar ei nu se necăjesc și nu-i urăsc pe astfel de oameni. Dacă oamenii spun că Dumnezeu există, ei zic: „Dacă există, există. În orice caz, dacă tu crezi, atunci el există; dacă nu crezi, atunci nu există.” Acesta este punctul lor de vedere. Sunt credincioși adevărați astfel de oameni? Sunt neîncrezători, nu-i așa? (Așa e.) Pentru ei, e lipsit de importanță dacă Dumnezeu există sau nu, prin urmare, este sinceră credința lor în Dumnezeu? E imposibil ca ei să fie sinceri. Care este prima trăsătură a oamenilor oportuniști? (Nu iau foarte în serios chestiunea existenței lui Dumnezeu.) Aceasta este prima trăsătură.

Care este a doua trăsătură a oamenilor oportuniști? Este că nu sunt foarte serioși când e vorba să distingă între lucrurile pozitive și cele negative. Nu discern care zicale, oameni, evenimente și lucruri sunt pozitive și care sunt negative și nu iau în serios acest lucru. Pentru ei, lucrurile bune pot fi prezentate astfel încât să pară rele, iar cele rele pot fi prezentate astfel încât să pară bune, exact ca în zicala non-credincioșilor: „O minciună spusă de o mie de ori devine adevărul”; pentru ei, această zicală este valabilă. Dacă-i întrebi care este adevărul, cu siguranță nu vor spune că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul, fiindcă ei nu recunosc acest lucru. Ce vor spune? Punctul lor de vedere real este că o minciună spusă de o mie de ori sau de zece mii de ori va deveni adevărul, ceea ce înseamnă că dacă mulți oameni spun ceva, ei vor crede că este adevărat. Este așa cum spun non-credincioșii: „Inițial, nu exista nicio cale în lume, dar după ce au mers mai mulți oameni, s-a format o cale.” Nu le pasă ce este bine sau rău, drept sau ticălos; cred că oricine are o mare abilitate este corect și oricine este inutil și incompetent este negativ. Nu vor recunoaște sub nicio formă că tot ce spune și ce face Dumnezeu sunt lucruri pozitive, nici nu vor recunoaște că Dumnezeu le cere oamenilor să trăiască realitățile lucrurilor pozitive. Acești oameni vor rosti chiar și falsități precum: „Spui că Dumnezeu este adevărul, iar cuvintele lui sunt realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Asta

înseamnă că nu există lucruri pozitive în lume? Nu există în lume și lucruri pozitive și adevăruri?” Nu este asta o absurditate? Nu este o falsitate? (Ba da.) Acești oameni nu iau cuvintele lui Dumnezeu drept criteriu pentru cuvintele sau acțiunile lor. De exemplu, atunci când exprimă o falsitate și tu îi combați, vor spune: „Tu crezi că ai dreptate și eu cred că am dreptate, așa că hai să tolerăm și opinii diferite. Orice crede un om că e bine este corect.” Ce fel de punct de vedere este acesta? Nu este doar o încercare de a trece lucrurile cu vederea? (Ba da.) Acesta este un punct de vedere nesăbuit și confuz; acești oameni nu sunt serioși când e vorba să distingă între lucrurile pozitive și cele negative. Ce înseamnă că nu sunt serioși când fac asta? Înseamnă că nu pot recunoaște din inimă că toate lucrurile pozitive despre care vorbește Dumnezeu au legătură cu adevărul, sunt în conformitate cu acesta și vin de la Dumnezeu, iar lucrurile negative despre care vorbește Dumnezeu sunt contrare adevărului și vin de la Satana. Ei nu acceptă acest fapt și vor mereu să facă neclare conceptele. Ca să evite să fie discernuți de alții și să fie condamnați, nu sunt niciodată serioși când e vorba să distingă între lucrurile pozitive și cele negative, nu-și expun niciodată adevăratele păreri și mereu vorbesc ambiguu, fără a le spune oamenilor vreodată ce cred cu adevărat. Spun lucruri diferite în funcție de persoana cu care vorbesc, adaptându-se complet situației, după nevoie. În toate privințele, acești oameni nu sunt interesați de adevăr sau de existența lui Dumnezeu. Aceasta este cea de-a doua manifestare a oamenilor oportuniști: nu sunt foarte serioși când e vorba să distingă între lucrurile pozitive și cele negative.

Ce alte trăsături au acești oameni oportuniști? Acești oameni vor alege mereu dacă rămân sau pleacă pe baza modului în care evoluează lucrurile, fiind deosebit de pricepuți la a se adapta situațiilor. Când se alătură bisericii, deja și-au făcut pregătiri suficiente pentru strategia de ieșire și perspectivele lor, planificând fiecare pas. În inima lor, chibzuiesc și plănuiesc cu privire la ce să facă dacă se împlinesc cuvintele lui Dumnezeu și ce să facă dacă acestea nu se împlinesc după un anumit număr de ani. Persoanele de acest fel nu se dedică niciodată total bisericii, atunci când i se alătură. În schimb, urmăresc constant dezvoltarea bisericii, atitudinea acesteia față de ei și modul în care îi tratează, precum și alți factori, pentru a-și decide pașii următori. Nu sunt foarte complicate gândurile acestor oameni? (Ba da.) Deși s-au alăturat bisericii, au mereu o perspectivă temporară, ca niște lucrători cu contract de muncă, rămânând veșnic într-o stare de „fizic aici, dar mental altundeva”, având mintea ocupată cu intrigi și comploturi. Alegerea lor de a crede în Dumnezeu și de a se alătura bisericii este doar un compromis făcut cu reticență, nu o nevoie spirituală sau o dorință de a-L urma pe Dumnezeu și de a merge pe calea corectă a vieții omenești, pe baza recunoașterii existenței lui Dumnezeu. Le lipsește credința pentru acest lucru. Acești oameni cred în Dumnezeu cu o atitudine de expectativă, chibzuind în inima lor: „Dacă a crede în Dumnezeu îmi aduce de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni, precum și șansa de a fi mântuit și de a intra în Împărăția Cerurilor, atunci voi crede și eu. Dacă nu le pot primi pe acestea, voi părăsi biserica în orice moment și în orice situație și nu

voi mai crede.” Ajung să creadă în Dumnezeu exclusiv cu speranța oportunistă de a obține binecuvântări. Dacă nu pot primi binecuvântări, își pot abandona îndatoririle în orice moment și în orice situație și își pot croi o altă cale, fiindcă inimile lor nu au fost niciodată profund legate de biserică, iar ei nu au ales cu adevărat calea de a crede în Dumnezeu și de a-L urma.

Principalele trăsături ale oamenilor oportuniști sunt acestea trei: nu iau în serios dacă există Dumnezeu, nu disting cu seriozitate între lucrurile pozitive și cele negative și pot părăsi biserica în orice moment și în orice situație. Indiferent cât de bine îi tratează frații și surorile, atâta vreme cât lucrurile nu sunt aliniate la interesele lor sau nu le întrunesc nevoile actuale, pot părăsi biserica. Dar când nu au unde merge, aleg să se întoarcă. După ce se întorc, tot nu urmăresc adevărul și e posibil să părăsească din nou biserica, în orice moment. Ce fel de nemernici sunt? Venirile și plecările lor par așa de nepăsătoare; nu cred cu sinceritate în Dumnezeu. Acestea sunt trăsăturile oamenilor oportuniști; din punctul de vedere al esenței lor, sunt neîncrezători. Unii oameni pot stăruia în credința lor vreme de trei, până la cinci ani, unii pot stăruia opt sau zece ani, dar scopul lor este doar să caute binecuvântări, într-o manieră oportunistă. Astfel de oameni nu sunt obișnuiți. Ba chiar au rezistat până acum în mediul aspru, plin de persecuții, al Chinei continentale – nu este oarecum asemănător cu „să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”? Unii oameni nu mai pot continua după ce au crezut vreme de zece ani, așa că se plâng: „Au trecut zece ani. Mi-am irosit tinerețea în biserică. Dacă aș fi muncit din greu în lume în acești zece ani, câți bani aș fi putut câștiga? Poate că aș fi devenit manager și probabil aș fi avut foarte multe bunuri.” Atunci, devin neliniștiți. Au crezut în Dumnezeu vreme de zece ani doar pentru a-și satisface puțină curiozitate și dorința de binecuvântări, dar nu au urmărit niciodată adevărul. Ca urmare, nu au câștigat nimic. Regretă că au crezut în Dumnezeu, ba chiar își fac reproșuri, spunând: „Prostule, idiotule! Nu ai ales drumul lat, ușor, ci ai insistat să mergi pe drumul acesta dificil. Nu te-a forțat nimeni; a fost alegerea ta!” Unii oameni pot pleca și dacă au crezut zece ani, dispărând fără nicio ezitare. După ce abia se descurcă în societate vreme de doi sau trei ani, descoperă că a-ți face drum în societate nu este atât de lipsit de probleme și de ușor cum își imaginau și că lumea non-credincioșilor nu este atât de vie și ideală cum părea; nu le este ușor să se descurce nicăieri în lume. După ce se gândesc bine, descoperă că tot biserica e mai bună, așa că se întorc, cu nerușinare. Când revin, spun: „E bine să crezi în Dumnezeu; non-credincioșii sunt răi, îi hărțuiesc mereu pe oameni. Există prea multă suferință în lume. În acești ani în care nu am citit cuvintele lui Dumnezeu, în care nu am trăit viața bisericească, m-am prăbușit în întuneric, plângând și scrâșnind din dinți în fiecare zi; am fost oprimat până când am ajuns să nu mai semăn cu un om. E mai bine să cred în Dumnezeu!” Proclamă că e mai bine să creadă în Dumnezeu, dar în realitate, o fac fiindcă au auzit că există prea multe dezastre în această lume, iar omenirea se va confrunta, în curând, cu o mare catastrofă. E inutil să ai bani, pământ, mașini și case; doar cei care au credință pot fi mântuiți. Prin urmare, se întorc, pentru a

crede din nou în Dumnezeu. Nu este acesta un oportunist? (Ba da.) Oamenii oportuniști pot părăsi biserica oricând. Dacă văd că există o speranță de a obține binecuvântări întorcându-se la biserică, pot, de asemenea, să se întoarcă în orice moment. După ce se întorc, pot să spună câteva cuvinte pline de regrete și să exprime faptul că nu-L vor mai părăsi niciodată pe Dumnezeu, dar după ce vor vedea că lucrurile sunt calme și liniștite în lume și că încă se pot bucura de câteva zile bune, pot părăsi iar biserica, în orice moment. Cum văd ei casa lui Dumnezeu și biserica? O văd drept o piață liberă, venind și plecând după bunul plac. Spuneți-Mi, dacă astfel de oameni sunt îndepărtați sau pleacă de bunăvoie, biserica ar trebui să-i accepte înapoi, dacă vor să se întoarcă? (Nu.) Nu ar trebui să fie acceptați înapoi. A-i accepta înapoi este o greșeală și încalcă principiile. Acești oameni nu întrunesc standardele membrilor bisericii. Pot să părăsească biserica în orice moment, iar pentru a obține binecuvântări, se pot strecura oricând înapoi în biserică, dar de-a lungul acestui întreg proces, nu acceptă niciodată adevărul. Asta dovedește că nu sunt credincioși adevărați. Astfel de oameni vor fi mereu țintele îndepărtării și excluderii. Biserica ar trebui să-i îndepărteze și să le spună: „Să nu regreti. Odată ce pleci, nu te mai poți întoarce. Biserica nu-ți va mai deschide ușa a doua oară. Acesta este principiul.” Unii oameni spun: „Au fost nesăbuiți la vremea respectivă, dar acum se comportă foarte bine. Sunt ascultători ca mieluşei, lamentabili ca pribegii fără casă. Oricând îi văd pe frați și pe surori, își exprimă regretul și îndatorarea, plângând de remuşcare până li se înroşesc ochii. Arată absolut jalnic, iar atitudinea cu care mărturisesc este foarte bună. Să-i lăsăm să se întoarcă.” E vreo propoziție aici care se aliniază la principii? (Nu.) Chiar și după ce au crezut vreme de trei sau chiar zece ani, tot pot părăsi biserica într-un mod hotărât și fără ezitare. Ce fel de nemernici sunt? Sunt ei credincioși adevărați? (Nu.) Au avut vreo fărâmbă de sinceritate când au ales, inițial, să-L urmeze pe Dumnezeu? Nu. Dacă ar fi avut vreo fărâmbă de sinceritate, nu ar fi fost atât de hotărâți să părăsească biserica. În general, un om ar putea cel mult să aibă astfel de gânduri când este slab, deznădăjduit, sau când lucrurile nu îi merg bine, dar niciodată nu ar decide cu hotărâre să părăsească biserica pentru a găsi un alt drum, după ce a crezut în Dumnezeu vreme de trei, cinci sau chiar zece ani. Dacă poate părăsi biserica oricând vrea, acest lucru arată că nu a fost sincer atunci când a acceptat adevărata cale și s-a alăturat inițial bisericii; a avut motive și scopuri ascunse – nu se poate spune altfel. Astfel de oameni trebuie discernuți în mod clar. Nu sunt credincioși adevărați. Cred în Dumnezeu și-L urmează în speranța oportunistă de a obține binecuvântări. Astfel de oameni sunt caracterizați ca oportuniști și, odată discernuți, ar trebui îndepărtați din biserică. Dacă nu părăsesc biserica și continuă să profite de situație pentru câștigul personal în cadrul bisericii, atunci o fac fiindcă nimeni nu este capabil să discearnă ceea ce sunt. Totuși, prin părtășia de azi despre diversele manifestări ale acestor oportuniști, conducătorii și lucrătorii și aleșii lui Dumnezeu ar trebui să aibă o înțelegere și un discernământ clare asupra acestor oameni. Odată ce se descoperă că nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu sau nu se roagă lui Dumnezeu, nu sunt interesați de

lucrarea lui Dumnezeu sau de adevărurile pe care le exprimă El, nu sunt interesați de lucruri pozitive și nu le iau în serios, atunci ar trebui să se ferească mai atent de aceștia. Este necesar să le urmărească motivele și scopurile credinței în Dumnezeu și să stabilească atitudinea lor față de biserică, față de adevăr și față de Dumnezeu. Dacă este evident că nu au o atitudine corectă, sunt deosebit de indiferenți față de urmărirea adevărului și îndeplinirea îndatoririlor, nu manifestă absolut niciun interes, și au mereu o atitudine sceptică față de cuvintele lui Dumnezeu, atunci se poate confirma că acești oameni sunt oportuniști și neîncrezători. În acest caz, nu ar trebui considerați frați sau surori; nu fac parte din biserică. Mai degrabă ar trebui îndepărtați din biserică. Au crezut ani de zile și tot nu acceptă adevărul; ar putea fi util să continuați să aveți părtășie cu ei? Ar fi realist să așteptați în continuare să se căiască? Nu mai lucrați asupra unor astfel de oameni și nu-i așteptați să se căiască. Dacă nu sunt dispuși să-și facă datoria și încă vor să-și lungească șederea în biserică fără să plece, atunci conducătorii bisericii ar trebui să găsească un mod de a-i izola cu înțelepciune. E potrivit acest lucru? (Da.) Odată ce acești oameni sunt discernuți ca oportuniști, deja sunt încadrați în rândurile diverșilor oameni răi și ale neîncrezătorilor. Întrucât sunt oameni răi și neîncrezători, ei întrunesc principiile și condițiile pentru a fi îndepărtați sau excluși din biserică. A-i îndepărta devreme e categoric mai bine decât a-i îndepărta târziu. Îndepărtându-i devreme, se evită multe necazuri, iar ei nu mai trebuie să se simtă nedreptățiți. Ar trebui să le spuneți clar acestor oameni: „Nu e nevoie să continui să chibzuiești în inima ta când sau cum să pleci și nu e nevoie să continui să chibzuiești dacă rămâi sau pleci. Dumnezeu și casa Lui nu-i forțează pe oameni; dacă vrei să pleci, biserica nu va încerca să te convingă să rămâi. Dar există un lucru care trebuie să-ți fie clar: dacă ești sigur că nu ești o persoană a casei lui Dumnezeu și nu ești dispus să fii un membru al bisericii, atunci să pleci cât mai repede posibil; să nu amâni. Asta este pentru binele tuturor. Dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, poți să accepți cuvintele Lui drept adevărul și ești în mod sincer dispus să te alături bisericii, atunci ești, în mod legitim, un membru al bisericii. Dar acum, nu ești. Ai venit pentru oportunism și poate că tu nu știi asta, dar noi am discernut – potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, adevărului și principiilor bisericii pentru tratarea tuturor felurilor de oameni – că ești un oportunist. Chibzuiești întruna la momentul potrivit pentru a părăsi biserica; acesta e un mare deranj. Nu e nevoie să găsești momentul potrivit; poți să pleci acum. Dacă ești mereu nesigur cu privire la apariția și lucrarea lui Dumnezeu, atunci îți spun clar acum: nu e nevoie să mai cugeți sau să mai scrutezi lucrurile, nu trebuie să-ți îngreunezi situația – poți să părăsești biserica acum, ușa casei lui Dumnezeu este deschisă, iar casa lui Dumnezeu nu te va reține, ea nu-i forțează pe oameni.” Se cuvine să faceți asta? (Da.) Oferiți-le o „cale de ieșire”; nu-i lăsați să se chinuie aici în fiecare zi, ca furnicile în tigaie, torturați constant de sentimentele, trupul și perspectivele lor și de problema rămânerii sau a plecării. Indiferent cât de mult sunt torturați de aceste lucruri, asta nu duce la nimic. Încă se întreabă în inima lor când să plece, cum să plece, dacă vor suferi pierderi și ghinioane

dacă pleacă devreme și dacă pot primi binecuvântări în caz că mai rămân. Dacă pleacă și apoi se împlinesc cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu pleacă și cuvintele lui Dumnezeu rămân neîmplinite? Nu este nevoie să fie constant îngrijorați și neliniștiți în legătură cu aceste lucruri. De vreme ce nu cred în Dumnezeu cu o dorință autentică, ar trebui să plece cât mai repede posibil. Nu ar trebui să rămână aici, încercând să profite de situație pentru câștigul personal, prefăcându-se că sunt ceva ce nu sunt. Spuneți-Mi, este bine să-i sfătuiți în acest fel și să gestionați astfel problema? (Da.) Este exagerat să-i încadrați pe oportuniști între diverșii oameni răi care trebuie îndepărtați sau excluși? (Nu.) Unii oameni spun: „Cum pot astfel de oameni să fie considerați oameni răi?” Câți oameni buni există printre neîncredători? În ochii lui Dumnezeu, firea-esență a celor care cred în Dumnezeu și recunosc existența Lui este considerată rea, ca să nu mai vorbim de cei care categoric nu cred în Dumnezeu și nu-l recunosc existența. Așadar, este exagerat să-i clasificăm drept oameni răi? (Nu.) În orice caz, măcar sunt încă numiți oameni – oameni răi. Deja este acceptabil că nu sunt clasificați drept demoni răi. A-i încadra între oamenii răi este absolut potrivit și corect; nu este deloc exagerat. Astfel de oameni răi sunt și unul dintre diversele tipuri de oameni care trebuie îndepărtați sau excluși de către casa lui Dumnezeu. Acesta este cel de-al patrulea tip de neîncredător, al cărui motiv pentru a crede în Dumnezeu este de natură oportunistă.

Care sunt trăsăturile principale ale oportuniștilor? Prin intermediul interacțiunilor voastre cu acești oameni și urmărind firile, punctele de vedere, atitudinile sau umanitatea pe care le dezvăluie, ce trăsături principale ați descoperit? Rezumați-le. (Inițial, oportuniștii nu ajung să creadă în Dumnezeu pentru a urmări adevărul. Aud că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic prosperă, așa că ajung să creadă în Dumnezeu doar în speranța că vor obține unele beneficii și binecuvântări de la casa lui Dumnezeu, căutând să profite. Și dacă nu primesc aceste lucruri după o vreme, vor să plece. Acești oameni nu cred sincer în Dumnezeu și nu sunt deloc interesați să creadă în El.) Care este cea mai mare problemă cu oportuniștii? Problema principală este că nu-i interesează adevărul, ci îi interesează cel mai mult să obțină binecuvântări, așa că lor le este cel mai greu să accepte adevărul. Unii oameni spun: „Nu poți să-i îndepărtezi sau să-i excluzi doar pentru că nu-i interesează adevărul, nu-i așa?” Lipsa de interes cu privire la adevăr a acestor oameni se vede în principal din faptul că niciodată nu citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu au părtașie despre adevăr. Dacă aud pe cineva având părtașie despre adevăr și vorbind despre autocunoaștere, sau căutând adevărul pentru a rezolva probleme, simt în inima lor o aversiune deosebită, sunt complet lipsiți de interes și încep să ațipească. Le este extrem de scârbă de aceste lucruri și chiar stau la palavre, vorbind despre dezastre și discutând despre faptul că Dumnezeu arată semne și minuni, pentru a-i tulbura pe ceilalți atunci când au părtașie despre adevăr. Ca urmare, unii oameni care nu urmăresc adevărul se entuziasmează atunci când aud aceste subiecte și se alătură discuției. Nu tulbură ei astfel în mod ostentativ viața bisericească? Rareori citesc cuvintele lui Dumnezeu în viața de zi cu zi, iar atunci când o fac, ocazional, probabil e

pentru că lăuntric, îi deranjează ceva. Nu sunt interesați de adunări, de a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu sau de a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Îi preocupă doar aceste lucruri: „Când va veni ziua lui Dumnezeu? Când se vor sfârși marile catastrofe? Când ne putem bucura de binecuvântările Împărăției Cerurilor?” Mereu își pun întrebări în legătură cu aceste lucruri. Dacă nu discută nimeni despre aceste subiecte, caută on-line și, după aceea, încep să răspândească aceste lucruri în timpul adunărilor. Inimile le sunt inundate de aceste lucruri. Atât timp cât îi aud pe alții având părtășie despre subiecte care îi interesează, pot să intre în discuție și să se alăture părtășiei. Dar imediat ce aud conținuturi legate de adevăr sau de cuvintele lui Dumnezeu, nu vor să asculte. Începe să-i ia somnul, iar unii chiar pleacă, în timp ce alții încep să se foiască – afișează tot felul de expresii faciale urâte. Tu spui: „Să avem părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu.” Ei spun: „Mi-e sete, trebuie să beau niște apă.” Tu spui: „Să avem părtășie despre autocunoaștere” sau „Să avem părtășie despre detaliile îndeplinirii îndatoririlor; să vedem ce spun cuvintele lui Dumnezeu despre asta și care sunt adevărurile-principii.” Ei spun: „Am ceva de făcut. O să plec. Vă doresc o discuție plăcută!” Găsesc tot felul de scuze pentru a respinge și a refuza să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre adevăr. Acest lucru expune clar faptul că nu numai că nu iubesc adevărul, dar le este și scârbă de el și i se împotrivesc din adâncul inimii. Ori de câte ori sunt menționate cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, ei nu se opun sau nu se ceartă în mod fățiș, ci găsesc diverse scuze pentru a le refuza și a le evita. Nu pot arăta în mod clar aceste comportamente că sunt oportuniști? Nu indică acest lucru în mod clar că sunt neîncrezători, crezând în Dumnezeu pentru un anumit scop, pentru oportunism? (Ba da.) Unii oameni zic: „Spui că sunt neîncrezători și că nu Îl urmează sincer pe Dumnezeu, așadar, de ce au fost în stare să creadă până acum și să se ostenească și să îndure greutăți în continuare pentru lucrarea bisericii?” Comportamentele pe care tocmai le-am menționat nu sunt suficiente pentru a răspunde la această întrebare? Aceste comportamente sunt suficiente pentru a dovedi că discernământul și caracterizarea noastră în ceea ce le privește sunt exacte. Prin urmare, pentru a evalua dacă scopul pentru care o persoană crede în Dumnezeu este de natură oportunistă, ar trebui să-l evaluați și să-l discerneți pe baza atitudinii acesteia față de Dumnezeu, față de lucrarea Sa, față de adevăr și față de lucrurile pozitive și negative. Așa este cel mai exact. Nu este exact și nu este obiectiv să-l evaluați pe baza comportamentului și acțiunilor sale exterioare. Doar gândurile sale lăuntrice adevărate și atitudinea sa față de Dumnezeu și față de adevăr dezvăluie problemele; doar acestea sunt standardele cele mai exacte pentru a caracteriza ce fel de persoană este. Acum, în principiu, v-ați lămurit cu privire la esența celor care cred în Dumnezeu în scop oportunist? Ați întâlnit cu toții astfel de oameni? (Da.) Este mai bine ca astfel de oameni să plece cât mai curând posibil. Dacă sunt sincer dispuși să presteze servicii, atunci pot fi păstrați, cu reticență. Totuși, dacă nu își fac îndatoririle și nu pot presta niciun serviciu, ci provoacă tulburări și au un impact negativ asupra lucrării bisericii și a vieții bisericești,

atunci ar trebui forțați să plece cât mai curând posibil. Acesta este principiul pentru înlăturarea neîncredătorilor. Casa lui Dumnezeu are nevoie de oameni care cred sincer în Dumnezeu și iubesc adevărul; are nevoie de prestatori de servicii loiali. Categorie nu are nevoie de neîncredători sau de oameni care participă șovăielnic, ca să îngroașe rândurile. Biserica nu are nevoie nici de oameni care să îngroașe rândurile. Vom încheia aici părtășia noastră despre acest subiect.

E. Ca să trăiască de pe urma bisericii

În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al cincilea scop: să crezi în Dumnezeu ca să trăiești de pe urma bisericii. Vă este cunoscut tuturor acest subiect privind traiul de pe urma bisericii, nu-i așa? (Da.) Care sunt manifestările oamenilor care trăiesc de pe urma bisericii? Prin ce manifestări putem stabili că scopul credinței lor în Dumnezeu este impur, că nu sunt sinceri în a-L urma pe Dumnezeu și a încerca să obțină mântuirea și că nu au venit să urmărească și să accepte adevărul și să practice cuvintele lui Dumnezeu pe baza unei credințe în existența lui Dumnezeu și a unei dorințe de a accepta mântuirea de către El, astfel încât să-și poată atinge țelul de a obține mântuirea, ci, în schimb, au venit să trăiască de pe urma bisericii? Ce înseamnă să trăiești de pe urma bisericii? Înțelesul superficial este foarte clar. Înseamnă să te alături unei confesiuni prin credința religioasă pentru a rezolva aspecte legate de viața de zi cu zi și problema asigurării hranei. Aceasta este cea mai concisă și mai la obiect definiție a traiului de pe urma bisericii, fiind, de asemenea, și definiția cea mai clară. Așadar, ce manifestări afișează acești oameni, care confirmă faptul că nu sunt credincioși adevărați, ci, în schimb, au venit să trăiască de pe urma bisericii? Unii oameni au competență într-o anumită abilitate și au capacitatea de a lucra ca niște persoane normale, dar văd că această societate este nedreaptă și că nu este ușor să-ți câștigi traiul lucrând în cadrul ei. Să câștigi bani lucrând ca să-i susții pe toți membrii familiei tale necesită să te trezești devreme și să stai treaz până târziu, să înduri multe greutăți și să suporti multe nemulțumiri – trebuie să fii și plin de tact și flexibil, dar și suficient de nemilos și de rău și trebuie să ai stratageme și capacități – numai atunci poți să-ți asiguri o sursă de venit stabilă și să te faci cunoscut în societate. Privindu-i pe cei care muncesc, indiferent de domeniu și indiferent dacă fac parte din clasa socială superioară, de mijloc sau inferioară, nu e ușor să-și câștige existența. Acei funcționari afișează o fațadă a unei asemănări umane, cu înfățișările lor fermecătoare, cu funcțiile lor de rang înalt, cu calificările lor educaționale superioare și cu salariile și beneficiile lor mari, și toată lumea îi invidiază, dar fiecare obstacol pe care-l întâlnesc la locul de muncă este un chin. Nu e ușor să lucrezi în niciun domeniu. Să fii agricultor și să lucrezi pământul e chiar mai dificil. Agricultorii trudes din greu și, cu toate acestea, obțin doar suficientă hrană cât să-și hrănească familiile, nu au bani să cumpere îmbrăcăminte și alte lucruri necesare sau să-și repare casele, iar când vor să cheltuiască niște bani, trebuie să se bazeze pe vânzarea legumelor sau pe creșterea animalelor pentru a face asta – este chiar mai

jalnic să fii agricultor! După cum spun non-credincioșii: „Banii sunt greu de câștigat – e ușor să te naști, dar e greu să trăiești” – e foarte dificil să-ți câștigi existența. Unii oameni nu au mijloace de a-și câștiga existența, văd că non-credincioșii sunt foarte răi și cred că aceia care au credință religioasă sunt candidi și că a-ți câștiga existența în biserică ar putea fi puțin mai simplu, așa că se folosesc de ocazia predicării Evangheliei de către casa lui Dumnezeu pentru a se infiltra în biserică. Și, după ce aud că li se asigură hrană celor care fac îndatoriri, vin să facă o datorie. Unii oameni care vor să facă o datorie se gândesc: „Sunt capul familiei mele. Atâta vreme cât acasă sunt oameni care să lucreze pământul și cheltuielile de trai ale familiei mele sunt asigurate, îmi voi face datoria.” Scopul principal pentru care cred în Dumnezeu și fac o datorie este să obțină suficientă hrană și suficiente haine groase pentru a-și asigura supraviețuirea – să aibă trei mese pe zi și să nu mai fie nevoie să se bazeze pe a lucra și a câștiga bani pentru a se întreține; totul le merge bine, atâta vreme cât beneficiază de asistența bisericii și a fraților și surorilor. Pentru a îndeplini acest țel, fac orice le rânduieste biserica să facă. Există și unii oameni care, după ce intră în biserică, încep să învețe cum să fie conducători și să țină predici. Citesc mult cuvintele lui Dumnezeu, le copiază și le memorează mult, iar după ce le memorează, învață să le predice altora și să-i ajute pe oameni să rezolve probleme. Încearcă orice mod posibil de a-i ajuta pe toți și speră că oamenii le vor da o mână de ajutor după ce primesc ajutor de la ei și, de asemenea, speră că oamenii se vor simți recunoscători față de ei după ce le ascultă predicile și cuvintele lui Dumnezeu predicate de ei și, astfel, le vor da pomană și ajutor. De exemplu, dacă nu au bani să plătească facturile la apă și curent electric de acasă, frații și surorile îi pot ajuta să plătească, iar dacă nu au bani să plătească taxele școlare ale copiilor lor sau să acopere cheltuielile medicale ale părinților lor bolnavi, biserica sau frații și surorile le pot pune la dispoziție aceste fonduri fiindcă îndeplinesc o datorie. În acest fel, se simt în largul lor crezând în Dumnezeu și simt că merită osteneala credința lor în Dumnezeu, că aceasta nu le-a provocat pierderi și că și-au atins țelul. Îi mulțumesc întruna lui Dumnezeu în inimile lor, spunând: „Toate acestea sunt harul lui Dumnezeu, favoarea lui. Slavă lui Dumnezeu!” Pentru a „răsplăti” dragostea lui Dumnezeu, ei „se conformează” rânduielilor bisericii și, atâta vreme cât primesc hrană și li se asigură cheltuielile de trai, vor îndeplini orice fel de sarcină – țelul lor este pur și simplu să-și asigure o sursă de venit stabilă, în schimb. Odată ce biserica le trece cu vederea nevoile de trai și nu le rezolvă dificultățile în timp util, devin nemulțumiți. Atitudinea lor față de lucrarea bisericii și față de îndatoririle încredințate lor de casa lui Dumnezeu se schimbă imediat. Spun: „Asta nu-mi convine, trebuie să ies și să fac bani. În trecut, nu am avut ocazia să câștig bani, fiindcă făceam lucrarea bisericii. Chiar am riscat frecvent să fiu arestat de marele balaur roșu fiindcă am mers personal să fac lucrarea respectivă și mă cunosc oamenii peste tot. Acum, pentru mine nu este convenabil să câștig bani. Ce ar trebui să fac?” În acest tip de situație, își vor prezenta în mod activ fraților și surorilor dificultățile și cererile, apelând chiar și la casa lui Dumnezeu și având pretenții de la ea. Unii oameni nu au bani pentru

cheltuielile de trai sau pentru bătrânețe, însă nu rezolvă ei înșiși aceste probleme. În schimb, vor să se bazeze pe a depune eforturi în casa lui Dumnezeu ca să câștige bani pentru cheltuielile de trai. Unii oameni merg chiar mai departe – nu numai că îi cer casei lui Dumnezeu să le asigure cheltuielile de trai și costul creșterii copiilor și al întreținerii părinților lor, dar cer bani și pentru cheltuielile medicale. Unii oameni chiar cer bani casei lui Dumnezeu ca să-și ramburseze împrumuturile – cererile lor devin tot mai exagerate, iar ei chiar sunt lipsiți de rușine să ceară astfel de lucruri. După ce unii oameni ajung să creadă în Dumnezeu și se alătură bisericii, banii primiți de la casa lui Dumnezeu ca să-și acopere cheltuielile și fondurile suplimentare pe care aceștia le cer în mod activ depășesc sumele pe care ei le câștigă lucrând. Dacă aceste condiții sunt întrunite, la suprafață, ei par să desfășoare lucrarea care le-a fost atribuită de casa lui Dumnezeu cu devotament și cu multă loialitate. Totuși, odată ce aceste beneficii se reduc sau dispar, atitudinea li se schimbă. Atitudinea lor față de lucrarea atribuită de biserică variază în funcție de atitudinea fraților și a surorilor față de ei și în funcție de valoarea ajutorului financiar pus la dispoziția lor de casa lui Dumnezeu. Odată ce harul de care se bucură este retras sau dispăre, nu mai pot fi văzuți îndeplinindu-și îndatoririle. Din momentul în care încep să creadă în Dumnezeu, acești oameni chibzuiesc cum să poată obține prin înșelăciune un loc în casa lui Dumnezeu și să se poată bucura „în mod legitim” de pomană și de ajutorul primite de la frați și surori după ce au obținut un loc sigur aici, precum și de ajutorul de la casa lui Dumnezeu și de proviziile sale pentru viața lor de zi cu zi. Categorie nu se consumă sincer pentru Dumnezeu, categoric nu ajung să se consume necondiționat – în schimb, se alătură bisericii cu un singur scop, și anume ca să trăiască de pe urma ei și să-și asigure traiul. Odată ce acest scop nu poate fi atins așa cum și-ar dori ei, devin rapid ostili și își arată degrabă adevărata față, care este aceea a unui neîncredător. De când încep să creadă în Dumnezeu, nu vin cu sinceritate; nu Îl urmează sincer pe Dumnezeu, nu se leapădă de lucruri și nu se consumă pentru Dumnezeu de bunăvoie, fără să ceară recompense și fără să ceară nimic în schimb. Ajung, în schimb, să creadă în Dumnezeu cu propriile cereri, propriile intenții și propriul scop – cu scopul lor de a trăi cu hotărâre de pe urma bisericii și de a se baza pe biserică și pe frați și surori pentru a-și câștiga traiul, deoarece cred în Dumnezeu. Odată ce acest scop nu poate fi atins sau îndeplinit așa cum vor ei, găsesc o altă soluție, fie mergând la muncă, fie făcând afaceri. Nu există astfel de oameni? (Ba da.) Există unii oameni de acest fel în biserică. La început, când casa lui Dumnezeu sau frații și surorile le dau de pomană unele lucruri, precum îmbrăcăminte, strictul necesar zilnic sau bani, în aparență, par stânjeniți, dar, în sinea lor, radiază de fericire. De exemplu, să spunem că găzduiesc unul sau doi frați și surori sau își fac datoria cu normă întreagă și, astfel, casa lui Dumnezeu sau frații și surorile le dau familiilor acestora ceva de pomană și ajutor financiar. Ei se simt destul de fericiți și de mulțumiți în legătură cu acest lucru, gândindu-se că merită osteneala și este profitabil să crezi în Dumnezeu și că nu au ieșit în pierdere. Pe măsură ce trece timpul, inimile lor devin tot mai lacome, au pretenții tot mai mari și

devin tot mai nerușinați – indiferent cât li s-ar da, nu sunt niciodată mulțumiți. Inițial, se simt jenați să accepte lucruri, dar, în timp, simt că e oarecum justificat, iar apoi încep să se enerveze că nu este suficient. Mai târziu, îi cer în mod direct casei lui Dumnezeu să le dea o anumită sumă; altfel, nu vor putea să supraviețuiască și, prin urmare, nu își pot face îndatoririle. Nu crește tot mai mult lăcomia lor? (Ba da.) În ciuda faptului că se bucură de atâta har, nu numai că nu se gândesc să-l răsplătească, dar mai și cer, treptat, tot mai mult de la casa lui Dumnezeu. După ei, casa lui Dumnezeu le este datoare, frații și surorile le sunt datori și cred că este absolut corect să li se dea de pomană și ajutor financiar. Dacă li se dă mai puțin sau le primesc mai târziu, nu sunt mulțumiți. Acceptă oricât de mulți bani și orice lucruri le sunt date, considerând că este absolut corect. Pe măsură ce continuă să-și facă datoria o perioadă mai lungă, se simt chiar mai mult îndreptățiți și încep să-i ceară casei lui Dumnezeu să le pună la dispoziție telefoane mobile și computere de ultimă generație. De asemenea, îi cer casei lui Dumnezeu să le instaleze aparate de aer condiționat în locuință și să le pună la dispoziție electrocasnice precum cuptoare cu microunde și mașini de spălat vase. Îi cer chiar și să le cumpere o locuință și să le pună la dispoziție o mașină, iar unii cer o menajeră. Cerințele lor cresc tot mai mult și lăcomia le sporește și, în cele din urmă, au pretenții ridicol de exagerate și îndrăznesc să ceară orice. Ei cred astfel: „M-am consumat și am depus efort pentru casa lui Dumnezeu în credința mea în el. Fac parte din casa lui Dumnezeu. Voi îi aduceți atât de multe ofrande lui Dumnezeu – care-i problema dacă îmi dați și mie o parte? Mai mult, dacă-mi dați o parte, nu va fi degeaba; și eu depun efort în casa lui Dumnezeu și îmi asum riscuri, și eu îndur greutăți și plătesc un preț. Nu e normal să mă bucur și eu de aceste lucruri? Prin urmare, casa lui Dumnezeu trebuie să-mi îndeplinească cererile în mod necondiționat, ar trebui să-mi dea orice îmi este necesar și nu ar trebui să se zgârcească.” Spuneți-Mi, nu așa se manifestă trăitul de pe urma bisericii? Nu sunt neîncredători astfel de oameni? (Ba da.) Caracterizarea corectă a acestor comportamente este că trăiești de pe urma bisericii. Ce înseamnă că trăiești de pe urma bisericii? Înseamnă să extorchezi bani și bunuri de la casa lui Dumnezeu sub pretextul credinței în El și să ceri compensație de la casa lui Dumnezeu sub pretextul depunerii de efort pentru casa lui Dumnezeu și al îndeplinirii unei datorii. Asta înseamnă să trăiești de pe urma bisericii. Pot astfel de oameni să urmărească adevărul? (Nu.) De ce se leapădă de lucruri, depun efort și îndură greutăți? Pentru a face o datorie? Practică ei adevărul? (Nu.) Nu depun efort și nu îndură deloc greutăți în scopul de a-și face datoria, ci exclusiv pentru a-și asigura traiul, și nu permit nimănui să-i critice deloc – vor doar să trăiască de pe urma bisericii într-un mod justificabil. Aceștia sunt oameni care trăiesc de pe urma bisericii.

Cei care trăiesc de pe urma bisericii nu cred în Dumnezeu pentru alt motiv în afară de a-și asigura traiul, de a obține o sursă de venit. Există în preajma voastră oameni care trăiesc de pe urma bisericii? Vorbiți despre manifestările lor. (Am întâlnit pe cineva de acest gen. Inițial, părea întrucâtva inteligent și entuziast, astfel încât biserica i-a rânduit să predice Evanghelia. La momentul respectiv, familia lui avea dificultăți, așa că biserica i-a

oferit un ajutor. Totuși, mai târziu, s-a descoperit că el cheltuia banii în mod neprincipial, dându-i pe lucruri pe care nu ar fi trebuit să-i dea și nefăcând economii, acolo unde putea. Când frații și surorile au avut părtașie cu el despre adevărurile-principii, în sinea lui, el a fost nemulțumit și foarte potrivit. Fiindcă a folosit greșit banii casei lui Dumnezeu, biserica a făcut schimbări rezonabile conform rânduielilor și stipulărilor casei lui Dumnezeu, reducând ajutorul financiar oferit acestuia. În consecință, el a pierdut energia pe care o avea înainte pentru a-și face datoria și a devenit din ce în ce mai superficial. Ulterior, biserica a încetat să-l mai ajute, iar el nu a mai pus suflet în îndeplinirea datoriei. Își petrecea tot timpul gândindu-se la cum să lucreze și să câștige bani. Ba chiar împrumuta bani de la frați și surori, susținând că avea nevoie să cumpere o mașină și să investească în înființarea unei companii și spunând că asta ar face mai convenabilă predicarea Evangheliei și ar atrage mai mulți oameni. Evident, el îi înșela și îi inducea în eroare pe oameni cu aceste cuvinte; se folosea de pretextul predicării Evangheliei pentru a escroca bani de la frați și surori.) Cum a fost tratată această persoană? (El a fost exclus direct.) Aceasta a fost decizia corectă. Asta înseamnă să trăiești de pe urma bisericii. Când oamenii care trăiesc de pe urma bisericii încep să creadă în Dumnezeu, par întrucâtva entuziaști și se consumă într-o oarecare măsură, iar, în acel moment, cererile lor nu sunt mari – le este de ajuns doar să primească mâncare. Dar, în timp, nu se mai mulțumesc cu ce li se dă și încep să aibă pretenții din ce în ce mai mari, iar, dacă pretențiile nu le sunt îndeplinite, încep să acționeze într-un mod șiret și nu mai sunt dispuși să presteze servicii. Atunci când fac o mică parte din îndatoririle lor, chiar trebuie supravegheați, altfel o fac superficial. În cele din urmă, când se descoperă că serviciul pe care îl prestează face mai mult rău decât bine, sunt eliminați. Unii spun: „De ce nu le arată iubire casa lui Dumnezeu?” Există principii și când vine vorba de a arăta iubire. Acei oameni sunt neîncredători, nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu acceptă adevărul, acționează constant într-un mod șiret și superficial în timp ce-și fac îndatoririle și nu ascultă atunci când adevărul este subiectul unei părtașii, nu acceptă niciun fel de emondare și se poate spune că sunt incorigibili. În consecință, pot fi tratați doar prin îndepărtare și eliminare. În cazul în care conducătorii și lucrătorii descoperă o astfel de persoană, ar trebui să se ocupe de ea cu promptitudine, iar, dacă frații și surorile descoperă o astfel de persoană, ar trebui să comunice prompt acest lucru conducătorilor și lucrătorilor. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu. Odată ce se confirmă că această persoană trăiește de pe urma bisericii, că vrea doar să-și asigure traiul și că este neîncredătoare și se confirmă că refuză să lucreze când nu i se dau bani, devine șovăielnică și ostilă atunci când consideră că nu este plătită suficient și lucrează puțin doar când este plătită suficient, nu ar trebui să i se arate nicio fărâmbă de îndurare – trebuie să fie îndepărtată! Mai precis, oamenii de acest gen nu sunt potriviți nici măcar să presteze servicii în casa lui Dumnezeu. Dacă nu-i plătești, nu vor fi dispuși să presteze servicii; dar, atât timp cât îi plătești, cu toate că sunt conștienți că doar prestează servicii, tot vor fi dispuși să facă acest lucru. Dar ce fel de servicii pot presta

acești neîncrezători? Nu pot nici măcar să presteze servicii bine, iar serviciile lor nu se ridică la înălțimea standardelor, așa că ar trebui eliminați. Prin urmare, primul lucru de făcut după ce se discerne faptul că sunt acel gen de oameni care trăiesc de pe urma bisericii este de a-i trata și de a-i exclude din biserică fiindcă sunt oameni răi. Acest lucru nu este deloc exagerat; se aliniază în totalitate la principiile casei lui Dumnezeu pentru îndepărtarea și excluderea oamenilor. Este nevoie să oferim unei astfel de persoane o șansă de a se căi? E nevoie să o ținem sub observație? (Nu.) E capabilă să se căiască? (Nu.) Exact aceasta este natura sa; nu se va căi niciodată. Este de teapa Satanei. Printre cei de teapa Satanei se află un gen de persoană cu natura unui ticălos diabolic, care vrea să îi paraziteze pe ceilalți oriunde ar fi și care nu se implică în nicio lucrare adecvată oriunde ar merge și vrea doar să-i escrocheze și să-i păcălească pe oameni. Ea vede că aceia care cred în Dumnezeu au umanitate și presupune că acești oameni sunt ținte ușoare, așa că vine în casa lui Dumnezeu pentru a trăi de pe urma bisericii. Fără ca ea să știe, casa lui Dumnezeu a discernut-o și se păzește de mult de ea și are principii pentru tratarea oamenilor ca ea. Când eșuează încercările ei de a trăi de pe urma bisericii, o cuprinde o furie stânjenită, arătându-și adevărata față. În acel moment, vei ști de ce nu le dă casa lui Dumnezeu unor astfel de oameni șansa de a se căi – pentru că nu au umanitate și sunt incapabili să se schimbe. Sunt ticăloșii diabolici despre care vorbesc non-credincioșii. Prin urmare, casa lui Dumnezeu tratează astfel de oameni prin îndepărtarea sau excluderea lor directă și prin neacceptarea lor înapoi în biserică. Este potrivit să fie tratați ca niște oameni răi? (Da.) Cu asta se încheie părtășia noastră despre acest subiect.

F. Ca să caute refugiu

În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al șaselea scop, al șaselea tip de neîncrezător care ar trebui îndepărtat sau exclus din biserică: cei al cărui scop pentru a crede în Dumnezeu este ca să caute refugiu. Unii oameni spun: „Care sunt manifestările căutării refugiului? Există oameni care cred în Dumnezeu ca să caute refugiu? Chiar există astfel de oameni?” Ați auzit vreodată pe cineva spunând: „Biserica este un loc de refugiu; oamenii cred în Dumnezeu ca să poată să caute refugiu?” Mulți oameni din cadrul religiei spun acest lucru. Din punctul de vedere al esenței acestei zicale, există vreo diferență între această zicală și scopul pe care îl vom diseca – „a crede în Dumnezeu pentru a căuta refugiu”? (Da.) Care este diferența? Împotriva cărui lucru caută refugiu? (Cei care cred sincer în Dumnezeu au și ei unele impurități în timp ce urmăresc adevărul; speră și ei să evite dezastre sau dificultăți și să obțină puțină pace. Totuși, tipul de persoană din al șaselea scop crede în Dumnezeu doar ca să caute refugiu și nu are nicio fărâmbă de credință autentică. Aceasta este diferența.) Aici, diferența este că unii au impurități în scopul pentru care cred în Dumnezeu, iar alții cred în Dumnezeu doar în scopul de a căuta refugiu. În afara acestei distincții există și una din punctul de vedere al lucrului de care se feresc atunci când caută refugiu. Unii oameni

au impurități amestecate în scopul credinței lor în Dumnezeu; cred în Dumnezeu pentru a evita dezastrele, pentru a scăpa de ele sau pentru ca Dumnezeu să-i protejeze și să-i vegheze, ca apoi ei să poată evita în mod obiectiv unele pericole și dezastre. Aceste dezastre sunt ceea ce țin să evite. Tipul de persoană din acest al șaselea scop despre care avem părtășie – cei al căror scop pentru care cred în Dumnezeu este să caute refugiu – caută refugiu împotriva unei game mai largi de lucruri. Pentru ei, problemele cele mai reale depășesc cu mult evitarea marilor catastrofe care încă nu au avut loc. Așadar, care sunt problemele cele mai reale pentru ei? Lucruri precum întâlnirea unor dușmani formidabili în societate, gestionarea unor procese în instanță, ofensarea unor funcționari guvernamentali sau a unor oameni influenți, încălcarea legii, războaie sau apariția diverselor dezastre în țara lor ori întâlnirea unor oameni sau a unor evenimente care le pun în pericol viața sau siguranța familiei, și așa mai departe. După ce întâmpină aceste situații, găsesc o biserică pe care o consideră demnă de încredere și de nădejde, ca să caute refugiu; aceasta este căutarea refugiului despre care se vorbește în cel de-al șaselea scop. Mai precis, atunci când întâmpină unele dificultăți în viața de zi cu zi, care le pun în pericol viața, familia, munca, cariera și așa mai departe, vin la biserică pentru a căuta refugiu, umblând după ajutorul unei forțe compuse dintr-un număr mare de oameni. Asta înseamnă să crezi în Dumnezeu cu scopul de a căuta refugiu, după cum se menționează în cel de-al șaselea scop. Nu este acest lucru diferit de impuritățile credincioșilor adevărați? (Ba da.) Scopul acestui tip de persoană pentru a crede în Dumnezeu este să caute refugiu, să caute ajutor de la biserică. Cu alte cuvinte, ea speră că biserica îi poate da o mână de ajutor și, în afară de ajutorul financiar, cere și ca biserica să îi asigure protecție, susținere și asistență. Unii oameni de acest fel vor și să se folosească de influența, statutul și reputația bisericii în societate pentru a înfrunta regimurile ticăloase sau forțele ticăloase care îi oprimă și îi rănesc pe cei care cred în Dumnezeu, astfel încât viețile sau mijloacele lor de trai să poată fi protejate. Acesta este scopul pentru care cred ei în Dumnezeu. Există astfel de oameni? Ei cred că biserica este un loc bun de refugiu care poate fi separat de politică și de societate și cred că, atunci când au nevoie de ajutor, biserica le poate da o mână de ajutor, cu sinceritate și bunăvoință, pentru a le oferi orice asistență financiară, pentru a-i susține, a-i apăra, a-i reprezenta în procese în instanță și pentru a lupta pentru drepturile și interesele lor. Acesta este scopul pentru care acești oameni cred în Dumnezeu. Până în prezent, există astfel de oameni în biserică? Ați auzit să existe astfel de oameni? Cu siguranță există astfel de oameni în bisericile de peste hotare. Acești oameni cred în Dumnezeu și se alătură bisericii doar în scopul de a căuta refugiu. Ei nu înțeleg ce este credința și cu atât mai puțin îi interesează adevărul. Totuși, când întâmpină dificultăți și nu pot găsi niciun ajutor în societate, ei se gândesc la biserică și cred că aceasta este un loc unde se pot refugia în siguranță, este cea mai bună cale de scăpare și cel mai sigur loc, așa că aleg să creadă în Dumnezeu și să intre în biserică pentru a-și atinge scopul de a evita dezastrele.

Dezastrele devin acum din ce în ce mai mari, iar omul nu are cum să trăiască. Sunt unii care aleg să creadă în Dumnezeu în totalitate pentru a evita dezastre. Ei cred că Dumnezeu există, dar nu au nici cea mai mică fărâmbă de iubire pentru adevăr. Dacă astfel de oameni ajung să creadă în Dumnezeu, ar trebui ca biserica să-i primească? Mulți oameni nu văd clar această problemă și consideră că oricine crede că Dumnezeu există ar trebui să fie primit de către biserică. Aceasta este o greșeală teribilă. Decizia bisericii de a primi pe cineva ar trebui să se bazeze pe măsura în care persoana respectivă poate accepta adevărul și în care este un obiect al mântuirii lui Dumnezeu, nu pe disponibilitatea sa de a crede în Dumnezeu. Există mulți diavoli care ar dori să obțină binecuvântări și să găsească o soluție prin credința în Dumnezeu – ar trebui ca biserica să primească și astfel de oameni? Nu este ca predicarea Evangheliei în Epoca Harului, când oricine era primit, atât timp cât credea; există principii și restricțiile decretelor administrative ale lui Dumnezeu cu privire la cine este primit în biserică în Epoca Împărăției. Oricine ar fi cineva, dacă nu iubește sau nu acceptă adevărul, nu poate fi primit. De ce nu sunt primiți astfel de oameni? Astfel de oameni nu pot fi primiți în primul rând pentru că nu le putem vedea clar trecutul sau ce fel de oameni sunt, cu adevărat. Dacă biserica ar admite un diavol, o persoană rea de o ticăloșie odioasă, toată lumea știe ce consecințe nefaste ar avea asupra bisericii. Mai mult decât atât, crezând în Dumnezeu, ar trebui să înțelegem intențiile Lui, pe cine mântuiește și pe cine elimină. Din ce oameni este alcătuită biserica? Este alcătuită din acei oameni care acceptă mântuirea lui Dumnezeu, din cei care iubesc adevărul, din cei care sunt acceptați de Dumnezeu. Dumnezeu nu îi mântuiește pe cei care nu cred cu adevărat în El și nu acceptă adevărul, pentru că a nu accepta adevărul este o problemă cu natura cuiva, iar acest tip de persoană este a Satanei și nu se va schimba niciodată. Prin urmare, acestui tip de oameni nu trebuie niciodată să li se permită intrarea în biserică. Dacă cineva permite intrarea în biserică a unei persoane rele, a unui diavol, atunci acela e un slujitor al Satanei. A venit în mod deliberat să dărâme și să distrugă lucrarea bisericii și este un dușman al lui Dumnezeu. A permite intrarea în biserică a unui astfel de diavol, a unui dușman al lui Dumnezeu, înseamnă a ofensa firea lui Dumnezeu și a încălca decretalele Sale administrative, iar casa lui Dumnezeu nu va tolera sub nicio formă acest lucru. Oamenilor răi, diavolilor, nu trebuie să li se permită intrarea în biserică – aceasta este una dintre pozițiile și cerințele clare ale bisericii cu privire la lucrarea de predicare a Evangheliei. Biserica nu are nicio responsabilitate de a-i primi pe cei care aleg să creadă în Dumnezeu pentru a scăpa de dezastre și nici nu trebuie să permită vreodată intrarea celor care nu acceptă câtuși de puțin adevărul, deoarece Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Oricine nu recunoaște cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic drept adevărul, oricine se împotrivește adevărului și este scârbit de el, este o persoană rea și Dumnezeu nu-l mântuiește. Cât despre cei care Îl recunosc pe Dumnezeu în inimile lor, dar nu iubesc adevărul și sunt catalogați drept neîncredători care se satură cu pâinile, biserica nu trebuie să admită vreodată pe niciunul dintre ei. Asta ca să nu mai vorbim

despre acei oameni fără scrupule ai societății care ar vrea să vină și să caute refugiu în biserică – cu atât mai puțin ar trebui să fie primiți aceștia. Acest lucru se datorează faptului că biserica nu este o organizație caritabilă, ci mai degrabă este locul în care Dumnezeu desfășoară lucrarea de mântuire a omului. Lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu guvernarea națiunii. Organizațiile sociale îi conving pe oameni să facă fapte bune și să lase armele jos – asta este de dragul națiunii și nu are nimic de-a face cu biserica. Dacă cineva îndrăznește să atragă în biserică un non-credincios rău, un diavol sau un neîncrezător, acea persoană va fi ofensat firea lui Dumnezeu și va fi încălcat decretul Sale administrative. Oricine atrage în biserică o persoană rea, un diavol, trebuie să fie îndepărtat sau exclus de casa lui Dumnezeu. Aceasta este o poziție clară a bisericii față de lucrarea de predicare a Evangheliei. Când acești oameni răi, acești diavoli, ar dori să vină să caute refugiu în casa lui Dumnezeu, ar trebui să li se spună că au venit la ușa greșită, că au ales locul greșit. Biserica sigur nu îi va primi. Aceasta este atitudinea clară a bisericii față de non-credincioșii care ar vrea să caute refugiu. A fost lămurit acest lucru? (Da.) Atunci cum ar trebui să tratăm astfel de oameni? Care este modul potrivit de a le spune? Spui: „Indiferent de țară, există societăți ale Crucii Roșii, instituții de asistență socială, adăposturi și temple budiste, precum și unele grupuri de voluntari în societate. Dacă întâmpini probleme și simți că ai nemulțumiri care trebuie rezolvate, poți să ceri ajutorul acestor organizații. În plus, poți să ceri azil politic sau azil pentru refugiați de la guvern, iar dacă îți permit condițiile financiare, poți să angajezi un avocat, ca să te ajute cu dosarul tău. Dar aceasta este biserica; este un loc unde Dumnezeu lucrează, un loc unde Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, nu un loc unde tu să cauți refugiu. Astfel, este nepotrivit să intri în biserică și inutil să rămâi aici. Dumnezeu nu acceptă astfel de oameni și nici biserica nu îi primește. Indiferent ce dificultăți au non-credincioșii, ei ar trebui să ceară ajutor de la organizațiile caritabile, de la organizațiile de ajutorare sau de la birourile de afaceri civile din societate – aceste organizații se ocupă cu deservirea oamenilor, dând de pomană și ajutându-i pe alții. Orice reclamații și cereri ai, le poți spune lor sau poți înainta o cerere guvernului. Acelea sunt locurile cele mai potrivite pentru tine.” Biserica nu primește niciun neîncrezător sau non-credincios. Dacă cineva este deosebit de „iubitor”, lasă-l să primească personal astfel de oameni și încheie acest capitol; el poate păstori de unul singur astfel de oameni, iar casa lui Dumnezeu nu va interveni în acest proces. Unii oameni ar putea întreba: „Atunci, de ce predică biserica Evanghelia? Care este scopul predicării Evangheliei?” Predicarea Evangheliei este însărcinarea dată de Dumnezeu. Posibilii destinatari ai Evangheliei sunt cei care Îl caută pe Dumnezeu și caută adevărata cale, care tânjesc după apariția lui Dumnezeu, care iubesc și pot accepta adevărul și care cred cu adevărat în Dumnezeu – doar acestor oameni le poate fi predicată Evanghelia. Cât despre cei care nu Îl caută pe Dumnezeu, care nu vin ca să accepte adevărul, ci ca să caute refugiu, lor nu li se predică Evanghelia. Unii oameni dezorientați nu pot vedea adevărul despre această chestiune și se zăpăcesc atunci când li se întâmplă lucruri – aceștia sunt cei confuzi care nu vor înțelege niciodată intențiile lui Dumnezeu.

G. Ca să găsească un susținător

Cel de-al șaptelea scop pe care îl au oamenii pentru a crede în Dumnezeu este ca să găsească un susținător. Ați văzut vreodată astfel de oameni? Aceasta este o situație oarecum specială; chiar dacă nu sunt mulți, ei categoric există. Asta fiindcă bisericile lui Dumnezeu nu au apărut doar în China, ci și în Asia, în Europa, în Americi și în diverse țări din Africa, astfel încât acești oportuniști și acești neîncrezători vor apărea odată cu ele. Indiferent cât de mare este probabilitatea ca astfel de oameni să apară, în orice caz, odată ce o fac, trebuie să îi înfrunțați și să-i discernați și să nu-i lăsați pe acești neîncrezători să dobândească vreun statut și să creeze tulburări în biserică. Dacă voi credeți că aceste probleme nu există fiindcă nu au apărut sau nu le-ați întâlnit, aceasta este o idee nesăbuită. Odată ce apar aceste probleme, dacă nu ai discernământ și nu știi cum să le rezolvi, ele vor provoca mari pericole ascunse bisericii, casei lui Dumnezeu, fraților și surorilor și lucrării bisericii. Așadar, înainte să se întâmple ceva, trebuie să știi cu ce probleme ar trebui să te confrunți și cum să le rezolvi. Acesta este cel mai bun mod; îți servește drept protecție invizibilă. Oamenii menționați în cel de al șaptelea scop pentru a crede în Dumnezeu, cei care cred în El ca să găsească un susținător, nu sunt puțini. Această societate este plină de nedreptate, discriminare și oprimare peste tot. Oamenii care trăiesc în toate nivelurile societății sunt plini de dezgust și de ură față de diverse nedreptăți din societate și sunt, de asemenea, plini de ură. Totuși, nu este ușor să scapi de nedreptățile lumii umane, doar dacă nu cumva dispari din aceasta. Atât timp cât trăiești în această lume, atât timp cât trăiești printre acești oameni, vei fi – mai mult sau mai puțin și în măsuri mai mari sau mai mici – hărțuit și umilit, și poți fi chiar vânat și persecutat de unele forțe puternice. Aceste felurite nedreptăți și inegalități au exercitat o mare tensiune asupra psihicului oamenilor, aducându-le o presiune psihologică semnificativă și, bineînțeles, provocând multe inconveniente vieților normale ale oamenilor. Prin urmare, unor oameni li se formează, inevitabil, o anumită idee: „Pentru ca o persoană să fie acceptată în societate, trebuie să aibă în spate o forță pe care să se poată baza. Când întâmpină dificultăți și are nevoie de ajutor sau când este singură și neajutorată, atunci va exista un grup de oameni care o va susține și care va lua deciziile, care va rezolva greutățile și problemele cu care se confruntă sau care îi va asigura bunurile esențiale pentru trai.” Prin urmare, se străduiesc să caute un astfel de sprijin. Bineînțeles, unii dintre acești oameni găsesc, într-un final, biserica. Ei cred că oamenii din biserică sunt uniți în inimă și lucrează pentru a atinge același scop, fiecare dintre ei având credință, bune intenții și purtându-se cu amabilitate față de alții, ferindu-se de conflicte sociale și distanțându-se de tendințele rele ale societății. Pentru cei care cred în Dumnezeu, biserica este, fără îndoială, simbolul unei mari dreptăți în această societate și în lume; oamenii din biserică au și ei o imagine pozitivă, bună și amabilă în mintea oamenilor. Unii aleg să creadă în Dumnezeu fiindcă sunt pe treapta de jos a societății, neavând absolut nicio putere în societate și lipsindu-le cu desăvârșire un

mediu familial bun. Ei întâmpină diverse dificultăți în a dobândi o educație, a-și face prieteni, a găsi slujbe sau a face diverse lucruri, astfel încât cred că, pentru a supraviețui și pentru a fi acceptați în societate, trebuie să aibă niște oameni care să-i ajute. De exemplu, când își caută o slujbă, dacă se bazează pe ei înșiși, căutând fără țință printre posturile disponibile, este posibil ca aproape să-și epuizeze economiile fără să găsească, neapărat, o slujbă potrivită. Dar dacă, în căutarea lor, sunt asistați de oameni de încredere care îi pot ajuta cu sinceritate, deranjul prin care trebuie să treacă scade considerabil, iar timpul alocat căutării unei slujbe este mult redus. Prin urmare, cred că dacă pot găsi un asemenea susținător, când vine vorba de toate lucrurile cu care trebuie să se confrunte în societate – să dobândească o educație, să-și caute o slujbă, chiar și viața de zi cu zi și supraviețuirea – vor avea unii oameni care să tragă sforile și să-i sprijine, un grup de oameni entuziaști care să-i ajute din culise. Astfel, când găsesc biserica, simt că au găsit locul potrivit. Biserica devine o alegere foarte bună pentru ei, pentru a fi acceptați în societate și a ajunge să aibă o viață liniștită. De exemplu, fie că e vorba să meargă la doctor, să facă cumpărături, să-și facă asigurare, să cumpere o casă, să-și ajute copiii să aleagă școli sau chiar să se ocupe de orice chestiune, pot mereu să găsească în biserică oameni iubitori, care să le dea o mână de ajutor pentru a rezolva aceste probleme. În acest fel, viețile lor devin mult mai convenabile, nu mai sunt atât de singuri în societate, iar dificultățile în gestionarea chestiunilor le sunt reduse semnificativ. Prin urmare, venirea la biserică pentru a crede în Dumnezeu chiar le aduce beneficii tangibile. Chiar dacă merg la doctor, frații și surorile vor găsi cunoștințe în spital, ca să-i ajute; le pot folosi pentru a obține cele mai bune prețuri la cumpărături și chiar pentru a cumpăra case la prețuri preferențiale. Cu ajutorul fraților și surorilor din biserică, toate aceste probleme sunt rezolvate. Se gândesc: „E grozav să crezi în Dumnezeu! E convenabil acum să găsesc o slujbă, să mă ocup de afaceri și să fac cumpărături! Oricând am nevoie de ceva, trebuie doar să dau un telefon sau să trimit un mesaj grupului și toți se adună pentru a-mi da o mână de ajutor. Sunt foarte mulți oameni buni în biserică; e foarte convenabil să rezolv chestiuni! Nu a fost ușor să găsesc un susținător, așa că, orice-ar fi, nu voi părăsi biserica. Dar adunările din casa lui Dumnezeu implică mereu să citim cuvintele lui și să avem părtășie despre adevăr, lucru care mă face să mă simt stânjenit și contrariat. Nu sunt dispus să mănânc și să beau cuvintele lui Dumnezeu și mă simt scârbit ori de câte ori aud părtășii despre adevăr. Dar, dacă nu ascult, asta nu va merge – nu-i pot părăsi. Mă ajută foarte mult. Dacă refuz să ascult, mă voi simți jenat și ar fi ciudat și să spun că nu mai cred, așa că trebuie pur și simplu să aprob și să spun lucruri frumoase.” În inima lor, de fapt, nu vor să creadă, dar nu pot decât să-și reprime acest sentiment. Unii oameni spun: „Îi vezi doar rugându-i mereu pe frați și surori să rezolve chestiuni și fiind foarte încântați când îi ajută aceștia – poți să discerni, doar din asta, faptul că scopul pentru care cred în Dumnezeu este de a-și găsi un susținător?” În afara acestor manifestări, uitați-vă dacă, de obicei, citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr, dacă își pot îndeplini datoria și pot suferi

schimbări reale; asta vă va arăta dacă ei cred sincer în Dumnezeu. Cei care caută un susținător cred în Dumnezeu doar pentru a folosi biserica sau pe frați și surori ca să se ocupe de chestiuni în locul lor și să le rezolve dificultățile din viață. Dar nu menționează niciodată că și-ar face datoria, nici nu mănâncă sau nu beau cuvintele lui Dumnezeu și nici nu au părtașie despre ele. De îndată ce află despre vreun mod grozav de a face lucrurile, devin extrem de entuziasmați; încep să sporovăiască încontinuu și nici măcar nu pot fi întrerupți. Dar când vine vorba de a face o datorie sau de a fi cinstiți și a nu spune minciuni sau a nu-i înșela pe alții, amuțesc. În inima lor, nu-i interesează aceste lucruri – oricât de pasionat ai vorbi, nu au nicio reacție și nu se implică; ba chiar încearcă întruna să te întrerupă și să schimbe subiectul cu unul care îi interesează. Își frământă creierii gândindu-se la moduri de a-i convinge pe frați și pe surori să facă lucruri și să depună efort pentru ei, nedorind să le dea acestora nicio ocazie de a vorbi despre îndeplinirea de îndatoriri sau despre a se consuma pentru Dumnezeu. Dacă le sugerează cineva să-și facă îndatoririle și să se consume pentru Dumnezeu, ei găsesc rapid o chestiune personală urgentă pe care o oferă la schimb; în timp ce frații și surorile se ocupă de această chestiune în locul lor, ei depun fără tragere de inimă un efort pentru casa lui Dumnezeu, îndeplinind la mustață cererea fraților și a surorilor și, odată ce chestiunea lor personală este rezolvată, se răcesc față de frați și surori. Pentru a menține legătura cu biserica, pentru a nu pierde acest susținător care este biserica și pe aceste ajutoare care sunt frații și surorile, păstrează o legătură strânsă cu toți cei care le sunt folositori, adesea interesându-se de ei cu solitudine, spunând cuvinte politicoase și nesincere pentru a întreține relații. Vorbesc despre cât de mult cred în existența lui Dumnezeu, cât de mult îi binecuvântează Dumnezeu, cât de mult har le dă El și cât de des varsă lacrimi, simțindu-se îndatorați față de Dumnezeu și dornici să răsplătească dragostea Lui – asta pentru a-i înșela pe frați și surori și pentru a obține ajutorul lor. Odată ce o persoană nu mai merită să fie exploatată, o blochează și-i șterg imediat datele de contact. Îi măgulesc insistent, le satisfac nevoile și se apropie de cei care le aduc cele mai mari beneficii, cei care merită cel mai mult să fie exploatați. Cât despre cei care nu merită să fie exploatați, cei care, ca și ei, nu au nicio influență și niciun statut în societate și care sunt, ca și ei, pe treapta de jos a societății și nu au pe cine să se bazeze, aceloră nu le aruncă nici măcar o privire. Se asociază exclusiv cu cei pe care merită să-i exploateze și care au relații în societate, cu cei pe care-i consideră capabili. Pot să depună efort și să îndure greutăți pentru biserică doar atunci când au nevoie de ceva de la aceasta sau de la frați și surori. De fapt, manifestările de neîncredere ale acestor oameni sunt foarte evidente. Acasă, nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă niciodată lui Dumnezeu atunci când nu există dificultăți și participă cu multă reticență la viața bisericească. Nu cer să facă îndatoriri și nu iau inițiativa de a se implica în lucrarea bisericii; mai ales nu participă niciodată în mod activ la lucrări periculoase. Chiar dacă sunt de acord să o facă, manifestă o mare nerăbdare și doar atunci când sunt chemați sau invitați depun, cu reticență, puțin efort. Acestea sunt manifestări ale

neîncrezătorilor. Nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu fac o datorie – deși participă reticenți la viața bisericească, o fac pentru a evita să piardă comunitatea fraților și a surorilor din biserică, un susținător uriaș pentru ei. Păstrează relațiile cu acești oameni doar pentru a le fi mai convenabil să rezolve chestiuni în viitor. Odată ce astfel de oameni dobândesc o poziție în societate și au un loc unde să se stabilească și să-și înceapă viața și odată ce au avut succes în lume și au obținut influență și perspective pentru un viitor strălucit, vor părăsi biserica, vor rupe relațiile cu frații și surorile și vor pierde legătura rapid și fără ezitare. Dacă există un posibil destinatar al Evangheliei cu care au o relație bună și vrei să-i contactezi pentru a predica Evanghelia persoanei respective, nu vei reuși să dai de ei. Nu numai că vor rupe legătura cu biserica, dar vor renunța și la prietenii cu anumiți indivizi. Nu s-au dat deja de gol că sunt neîncrezători? (Ba da.) Așadar, cum ar trebui să îi trateze biserica pe astfel de oameni? (Să-i îndepărteze.) Ar trebui să le dăm o șansă, să arătăm înțelegere pentru slăbiciunea lor și pentru dificultățile din viața lor, să-i sprijinim și să-i ajutăm mai mult, astfel încât să poată ajunge să creadă că Dumnezeu există, să devină interesați de adevăr și să se consume sincer pentru Dumnezeu? Trebuie făcută această lucrare? (Nu.) De ce nu? (Fiindcă acești oameni nu sunt aici în niciun caz pentru a crede în Dumnezeu.) Așa este, ei nu au venit ca să creadă în Dumnezeu; scopul lor este foarte clar – sunt aici ca să găsească un susținător. Așadar, poate da rezultate să ai părtașie despre adevăr cu acești oameni? (Nu.) Nu-l vor accepta; ei nu-l prețuiesc, nu au nevoie de el și nu sunt interesați de el.

Cum ar trebui să-i descriem pe cei care cred în Dumnezeu doar ca să găsească un susținător? Este foarte potrivit să-i descriem drept oameni care pun interesele lor mai presus de orice altceva. Atât timp cât văd că o persoană e folosită și le aduce beneficii, vor face orice le cere persoana respectivă; ba chiar vor urma orice ordine le dă aceasta. Pun interesele lor mai presus de orice altceva; atât timp cât ceva servește intereselor proprii, e în regulă. Dacă le spui că a crede în Dumnezeu le va aduce binecuvântări și beneficii, categoric vor crede în El și vor face orice le ceri. Atât timp cât capacitatea ta de a te ocupa de chestiuni în societate le satisface nevoile și le permite să beneficieze, categoric se vor asocia cu tine. Totuși, asocierea lor cu tine nu înseamnă că pot să creadă cu adevărat în Dumnezeu, nici nu înseamnă că se vor consuma sincer pentru Dumnezeu, așa cum faci tu. Chiar dacă se înțeleg bine cu tine și aveți o relație deosebit de bună, asta nu înseamnă neapărat că vorbiți aceeași limbă, că urmați aceeași cale sau că urmăriți aceleași lucruri. Prin urmare, nu trebuie să fii indus în eroare de astfel de oameni. Acești oameni sunt abili și au tactici pentru a interacționa cu alții. Scopul pentru care cred în Dumnezeu este de a găsi un susținător, nu de a urmări adevărul și de a dobândi mântuirea. Asta arată cât de josnic și de sumbru este caracterul lor! Vin la biserică pentru a găsi oameni pe care să-i poată exploata, conspirând să obțină diverse beneficii pentru ei înșiși. Nu înseamnă asta că astfel de oameni sunt capabili să acționeze fără scrupule și să facă tot felul de lucruri nerușinate? (Ba da.) Din simplul fapt că scopul pentru care cred ei în Dumnezeu este ca să găsească un

susținător și să-și asigure traiul, este clar că acești oameni nu sunt buni de nimic și că au un caracter josnic, sunt egoiști, detestabili și sordizi, trăind într-un mare întuneric. Prin urmare, principiul bisericii pentru a-i trata este, de asemenea, să-i discearnă și apoi să-i îndepărteze sau să-i excludă. Odată ce discerni că nu sunt credincioși adevărați, că au venit la biserică în căutarea unei căi de evadare și pentru a profita, dorind să-i exploateze pe frați și pe surori pentru a se ocupa de chestiuni și a presta servicii pentru ei, atunci, în astfel de cazuri, conducătorii și lucrătorii, precum și frații și surorile ar trebui să se ocupe de situația respectivă prompt și cu precizie. Fără să periclitați siguranța bisericii sau a fraților și surorilor, îndepărtați-i sau excludeți-i cât mai repede posibil. Nu ar trebui lăsați să continue să pândească printre frați și surori. Ei nu reprezintă obiectul mântuirii de către Dumnezeu. Când astfel de oameni pândesc în mijlocul vostru, ei îi urmăresc constant pe toți cu lăcomie și vigilență, ca să vadă cine merită să fie exploatat. Întotdeauna socotesc dacă există în biserică oameni pe care îi pot folosi – cine are rude care lucrează la un spital, cine știe cum să trateze boli sau are remedii secrete, cine poate obține prețuri angro la magazine, familia cărui frate are o reprezentanță auto, cine poate obține prețuri preferențiale pentru case – investighează în mod special aceste chestiuni. Acești oameni sunt meticuloși în socotelile lor! Ei socotesc chiar și chestiuni mici și doresc, de asemenea, să comploteze împotriva fraților și surorilor și plănuiesc să profite de ei. Investighează mediul familial al tuturor și îi păstrează pe toți în raza comploturilor și conspirațiilor lor. Pot inimile voastre să simtă pace atunci când interacționează cu astfel de oameni? (Nu.) Ce ar trebui făcut dacă nu există pace? Ar trebui să vă păziți de astfel de oameni. Acești oameni cred în Dumnezeu din motive ascunse; nu sunt aici ca să urmărească adevărul sau mântuirea, ci ca să găsească un susținător, o sursă de venit și o cale de scăpare pentru ei înșiși. Acești oameni sunt deosebit de egoiști, detestabili și perfizi. Ei nu fac nicio datorie și nu se consumă pentru Dumnezeu. Când biserica are nevoie de ei pentru ceva, sunt de negăsit, dar reapar odată ce chestiunea s-a încheiat. Acești oameni știu doar să profite și nu are sens să îi lăsați să rămână în biserică; trebuie să apălați la diverse metode pentru a-i înlătura cât mai repede posibil. Unii oameni spun: „Chiar este nevoie de diverse metode pentru a trata o persoană?” Biserica are tot felul de oameni; mulți dintre ei cred în Dumnezeu doar ca să găsească un susținător și o cale de scăpare, ca să obțină binecuvântări sau ca să evite dezastre. Variaza doar gravitatea acestor motive; unii oameni manifestă un tip de comportament, în timp ce alții manifestă altul. Prin urmare, diferiți oameni trebuie tratați în diferite moduri; doar acest lucru se aliniază la principii. Cât despre acești neîncredători care caută un susținător, ei trebuie curățiți cu promptitudine. Nu-i lăsați să paraziteze în biserică. Ei le cer fraților și surorilor să se ocupe de chestiuni în locul lor – având în vedere că e nevoie doar de puțin efort pentru a-i ajuta să se ocupe de chestiuni, de ce nu ar trebui să li se ofere nici măcar acest mic ajutor? Primul punct este că, în mod esențial, acești oameni nu sunt credincioși adevărați; sunt neîncredători până-n măduva oaselor. Al doilea punct este că acești oameni nu se pot schimba de la a nu

crede la a fi credincioși adevărați. Ei nu sunt cei predestinați și aleși de Dumnezeu; nu reprezintă obiectul mântuirii de către El – mai degrabă sunt răufăcători care s-au infiltrat în biserică. Al treilea punct este că acești oameni se agită peste tot în biserică, căutând mereu ajutorul fraților și al surorilor, indiferent cât de mare este problema cu care se confruntă, lucru care îi hărțuiește în mod imperceptibil pe frați și pe surori și, între timp, creează o atmosferă extrem de dăunătoare în biserică, în detrimentul tuturor. Prin urmare, cel mai bine este să-i curățim cât mai repede posibil pe acești diavoli care cred în Dumnezeu doar ca să-și găsească un susținător. Dacă încă nu i-ați identificat sau nu ați perceput că sunt acest tip de persoane, îi puteți păstra pentru a-i observa. Odată ce-i discernați și vedeți că se numără printre diverșii oameni răi pe care trebuie să-i îndepărteze casa lui Dumnezeu, nu ezitați și nu fiți amabili cu ei. După ce discutați cu toți și ajungeți la un consens, puteți să-i îndepărtați. În cazul în care conducătorii și lucrătorii din biserică ignoră această chestiune, atât timp cât majoritatea fraților și surorilor confirmă că sunt tipul de persoane care cred în Dumnezeu doar ca să găsească un susținător și o cale de scăpare, aveți dreptul de a-i îndepărta direct, fără să cereți aprobarea conducătorilor falși. A face acest lucru este corect și se aliniază în totalitate la adevărurile-principii. Este dreptul vostru, obligația voastră, responsabilitatea voastră; este pentru protecția voastră. Bineînțeles, când frații și surorile care sunt credincioși adevărați întâmpină dificultăți, avem responsabilitatea și obligația de a ne da toată silința ca să-i ajutăm, cât putem noi de bine, fie cu ajutor și sprijin iubitor, fie prin asistență materială. Aceasta este dragostea dintre frați și surori, dragostea celor care cred în Dumnezeu. Totuși, nu avem nicio responsabilitate și nicio obligație să practicăm ajutarea neîncredătorilor, fiindcă nu sunt frați și surori și nu merită acest har și nici asemenea ajutor. Asta înseamnă să tratezi oamenii conform principiilor. Părțășia noastră cu privire la cel de al șaptelea scop pentru a crede în Dumnezeu se încheie aici. Nu este nevoie să oferim și alte exemple specifice despre acest fel de oameni. Pe scurt, orice om al cărui scop pentru a crede în Dumnezeu este să găsească un susținător este un om care ar trebui îndepărtat sau exclus din biserică. Odată ce conducătorii și lucrătorii discern că există astfel de oameni în biserică, ar trebui să-i îndepărteze cu promptitudine. Îndepărtați-i pe toți cei pe care-i găsiți, să nu rămână niciunul. Dacă majoritatea fraților și surorilor deja au fost hărțuiți până când au ajuns să se simtă neajutorați și să nu mai poată suporta, iar conducătorii și lucrătorii încă îi apără spunând: „Au dificultăți; ar trebui să-i ajutăm”, atunci, acestor conducători ar trebui să li se spună: „Nu sunt deloc credincioși adevărați în Dumnezeu. Ignoră pe oricine are părțășie despre cuvintele lui Dumnezeu cu ei și refuză să-și facă datoria atunci când li se spune. Nu au avut niciodată nicio intenție de a se consuma pentru Dumnezeu și doar vor să-i folosească pe frați și pe surori pentru a se ocupa de chestiunile lor. Nu avem nicio responsabilitate și nicio obligație să-i ajutăm pe acești neîncredători!” Chiar dacă nu este de acord conducătorul bisericii, aveți dreptul să vă alăturați majorității pentru a-i îndepărta din biserică. Dacă, în acest moment, conducătorul bisericii tot nu este de acord, atunci raportați chestiunea

superiorilor; izolați-l pe conducător și lăsați-l să reflecteze. Odată ce este de acord, puteți să-i acceptați din nou conducerea. Dacă însă continuă să nu fie de acord, puteți să-l înlăturați și să alegeți un nou conducător. Acesta este al șaptelea scop pentru a crede în Dumnezeu: ca să găsească un susținător.

H. Ca să urmărească obiective politice

În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al optulea scop: a crede în Dumnezeu cu scopuri și obiective politice. Probabilitatea ca astfel de indivizi să apară nu este foarte mare, dar, indiferent cât de probabil este, atât timp cât există riscul să apară astfel de oameni, ar trebui să enumerăm exemple ale acestora și să-i expunem, să avem părtășie despre ei și să-i caracterizăm. Trebuie să facem acest lucru astfel încât să aibă toată lumea discernământ asupra lor, iar apoi pot fi îndepărtați cât mai repede posibil, împiedicând, astfel, generarea de probleme și pericole la adresa bisericii și a fraților și surorilor. Acest lucru se realizează pentru a proteja biserica, pe frați și pe surori. Prin urmare, cei care cred în Dumnezeu cu obiective politice sunt oameni pe care ar trebui să-i discernem și de care ar trebui să ne păzim și sunt, de asemenea, oameni răi pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze cât mai repede posibil. Care sunt manifestările celor care au obiective politice? Nu îți vor împărtăși gândurile lor adevărate. Nu vor spune clar: „Mă interesează doar politica, îmi place să particip la politică, așa că eu cred în Dumnezeu cu obiective și scopuri politice și din niciun alt motiv. Puteți să mă tratați oricum s-ar cuveni să o faceți.” Vor spune asta? (Nu.) Așadar, ce manifestări au ei, care îți permit să discerni că au obiective politice? Mai precis, ce cuvinte spun, ce lucruri fac, ce expresii, ce priviri și ce tonalități ale vocii îți sunt suficiente ca să confirmi că scopul pentru care cred ei în Dumnezeu nu este pur? Indiferent ce spun sau ce fac, ei ascund lucruri în inimă și nimeni nu le poate pătrunde. Au o identitate și un context personal special; din discursul și din comportamentul lor se poate vedea că au intrigi și comploturi și că felul lor de a vorbi și de a face lucrurile este de natură strategică. Când vorbesc, o persoană de rând nu le poate înțelege motivele sau gândurile adevărate și nu știe de ce spun lucrurile pe care le spun. Deși, la exterior, acești oameni nu arată nicio animozitate sau judecată față de credința în Dumnezeu sau față de părtășiiile despre adevăr și poate chiar manifestă o oarecare afecțiune față de aceste lucruri, pur și simplu simți că sunt ciudați – sunt diferiți de ceilalți frați și de celelalte surori și oarecum de nepătruns. Ce faci, de obicei, cu oamenii care sunt oarecum de nepătruns? Doar te păzești de ei, într-un mod simplu? Sau iei inițiativa de a-i cerceta și de a descoperi ce se întâmplă, de fapt, cu ei? (Ar trebui să-i observăm.) Indiferent ce face cineva, în general, scopul și obiectivele sale nu sunt expuse cu ușurință într-o perioadă scurtă. Dar, pe măsură ce trece mai mult timp – cu excepția cazului în care nu fac absolut nimic – când acționează, cu siguranță se vor da de gol. Observă și caută indicii în micile detalii – poți descoperi unele informații și indicii în discursul și comportamentul lor, în intenția și direcția acțiunilor lor și în cuvintele și tonul pe care le folosesc atunci când vorbesc. Să poți face asta

depinde de faptul dacă ești sau nu meticulos și dacă ai un anumit nivel de inteligență și calibru. Unii oameni nesăbuiți nu sunt în stare să recunoască pericolul și malițiozitatea care există în societatea oamenilor; indiferent pe cine întâlnesc, folosesc mereu aceeași metodă de a interacționa cu persoana respectivă. Prin urmare, atunci când întâlnesc politicieni abili și vicleni cu obiective politice, devin cu ușurință iude și instrumente pentru vinderea bisericii și, fără să-și dea seama, fac lucruri nesăbuite care trag pe sfoară biserica.

Ce manifestări au, de fapt, acești oameni cu obiective politice? Acești oameni au un anumit istoric social; sunt indivizi care se învârt în cercuri politice. Indiferent de statutul lor în cercurile politice, fie că sunt funcționari, că fac munci ocazionale, fie că se pregătesc să dobândească o poziție în cercurile politice, pe scurt, acești oameni au legături politice în societate; aceasta este o situație complexă și specială. Indiferent dacă acești oameni cred în existența lui Dumnezeu, judecând după ceea ce urmăresc, după căile pe care le aleg și după natura-esență pe care o au, pot ei să devină oameni care cred sincer în Dumnezeu? Pot ei să se transforme din neîncredători, din politicieni entuziasmați de politică, în oameni care cred sincer în Dumnezeu? (Nu.) Sunteți siguri? Sau există o posibilitate? (Categoric nu.) Cu siguranță este imposibil. Credința în Dumnezeu și politica sunt două căi diferite; aceste două căi se dezvoltă în direcții opuse, nu au puncte comune și nu se pot intersecta sub nicio formă. Sunt căi complet divergente. Prin urmare, cei care au obiective politice sau care iubesc politica și sunt entuziasmați de ea, chiar dacă ei cred în Dumnezeu fără niciun scop politic explicit, tot au alte motive; și este clar că scopul lor nu este de a dobândi adevărul sau de a fi mântuiți. Se poate stabili cel puțin că nu cred sincer în Dumnezeu. Ei doar confirmă legenda că există un Dumnezeu, dar nu confirmă existența Lui sau faptul că Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor. Astfel, acești oameni nu se vor transforma niciodată din neîncredători entuziasmați de politică în credincioși adevărați care cred în existența lui Dumnezeu, pot să accepte lucrarea Lui și acceptă judecata și mustrarea Lui.

De fapt, ce scopuri au acești neîncredători cu obiective politice pentru a crede în Dumnezeu? Asta are legătură cu ceea ce urmăresc și cu profesiile în care se implică. De exemplu, unii oameni au mereu anumite pretenții personale în cadrul unui cerc politic, având scopuri și aspirații politice și așa mai departe, care – indiferent care sunt – au toate legătură cu politica. Ce vrem să spunem prin „politică”? Simplu spus, are legătură cu regimuri, putere și guvernare. Prin urmare, credința lor în Dumnezeu cu obiective politice are, bineînțeles, legătură cu ceea ce urmăresc ei în politică. Așadar, care sunt obiectivele lor? De ce le plac oamenii din biserică? Vor să folosească instituția care este biserica, numărul mare de oameni din biserică și influența acestor oameni din biserică, din diverse profesii și straturi sociale, pentru a-și atinge scopurile. După ce află despre învățăturile bisericii, despre desfășurarea diverselor elemente ale lucrării bisericii, despre modul în care aleșii lui Dumnezeu își trăiesc viața bisericească, despre practicarea datoriei lor și așa mai departe, ei încearcă să se integreze în biserică. Își fixează în minte lucruri precum terminologia spirituală și diverse expresii folosite frecvent

în părtășie de către aleșii lui Dumnezeu, sperând că, într-o zi, vor putea folosi aceste lucruri pentru a aduna toți oamenii ca să-i asculte, să fie folosiți de ei, atingându-și, astfel, scopurile politice. Așa cum spun non-credincioșii, după ce tensiunile mocnesc o vreme, când pot să ridice un steag și să-i convingă pe oameni să se răzvrătească, mai mulți oameni vor răspunde chemării lor și-i vor urma, astfel încât să poată atrage o parte din oamenii din biserică pentru a deveni forța lor, ca să se lupte cu rivalii lor. Astfel de lucruri s-au întâmplat de mai multe ori în istoria Chinei moderne. De exemplu, Rebeliunea Lotusului Alb și Rebeliunea Taiping din timpul Dinastiei Qing au fost exemple în care oamenii cu obiective politice au folosit religia pentru a lupta împotriva guvernului. Învățăturile religiilor lor deviau de la adevărata cale și aveau multe aspecte absurde și ridicole, care nu se conformau deloc adevărului. Cei cu obiective politice se foloseau de astfel de învățături pentru a unifica mințile oamenilor, pentru a le lega mințile și pentru a le influența și îndotrina mințile. În cele din urmă, i-au exploatat pe acești oameni îndotrinați pentru a-și atinge scopurile politice. De la început, când acești oameni cu obiective politice ajung să creadă în Dumnezeu, numele bisericii este cel care le place. Adică își pot ascunde identitatea și obiectivele sub titlul instituției care este biserica – acesta este un aspect. Altul este că ei cred că, atât timp cât își răspândesc părerile politice sub pretextul credinței în Dumnezeu, va fi foarte simplu să-i îndotrineze pe oamenii din biserică și că este foarte probabil ca acești oameni să se închine oamenilor faimoși și să-i asculte. În consecință, acești indivizi care au obiective politice tind să-i privească pe oamenii bisericii ca pe niște obiecte de utilizat. Ei cred că este foarte ușor ca biserica să devină un loc în care își pot ascunde identitatea și că membrii bisericii sunt obiecte pe care ei le pot utiliza foarte ușor – simplu spus, așa văd ei lucrurile. Prin urmare, scopul pentru care se alătură ei bisericii este de a spera că, într-o zi, odată ce sunt în ascensiune, să se poată lupta cu rivalii lor politici și să poată câștiga putere – acesta este obiectivul lor politic. Vor să se folosească de pretextul nominal al credinței în Dumnezeu pentru a-i introduce într-o parte a sferei lor politice de influență pe oamenii care-i idolatrizează și care-i urmăresc. Unii oameni spun: „Poate că au acest scop, dar, dacă nu iau atitudine, cel mult putem vedea doar că sunt neîncrezători sau credincioși falși. Cum putem vedea că au scopuri politice clare?” Asta nu este dificil. Doar ai răbdare și observă. Atât timp cât au obiective politice, categoric vor lua atitudine. Dacă nu vor să ia atitudine, de ce s-ar fi infiltrat în biserică? Dacă încă nu au luat atitudine, este pentru că nu au avut ocazia. Odată ce au ocazia, vor acționa în consecință. De exemplu, dacă guvernul adoptă o politică greșită sau îi suprimă și îi arestează pe aleșii lui Dumnezeu, frații și surorile cel mult ar discuta și ar discerne această chestiune și lucrurile s-ar opri aici. Orice ar fi, a crede în Dumnezeu, a-și face îndatoririle și a urma voia lui Dumnezeu sunt lucrurile importante. Ei nu ar pierde vederea de ansamblu pentru chestiuni mărunte; ar continua să creadă în Dumnezeu și să-și facă îndatoririle în modul în care ar trebui, ca de obicei. Însă oamenii cu obiective politice sunt diferiți. Ar face din țânțar armăsar cu privire la chestiune, ar expune-o în mod agresiv și ar face-o publică la scară largă și

și-ar dori cu disperare să instige pe toată lumea să se ridice împotriva guvernului, pentru a servi propriilor obiective politice și nu s-ar opri până nu și-ar atinge scopurile. Ca să se implice în politică, ei lasă deoparte complet chestiunea de a crede în Dumnezeu și pe cea de a-și face îndatoririle și ignoră cerințele lui Dumnezeu de la om și intențiile Lui. Atât de nebuni sunt – încă nu-i pot discerne oamenii? Astfel de indivizi Îl urmează pe Dumnezeu sau urmează politica? Unii oameni, fiind lipsiți de discernământ, sunt induși în eroare ușor. Acești oameni care se implică în politică nu știu care este adevărul, cu atât mai puțin înțeleg că lucrarea lui Dumnezeu este de a curăți firile corupte ale oamenilor și de a-i mântui de influența Satanei. Ei cred că a se implica în drepturile umane și în politică înseamnă că au un simț al dreptății și că I se supun lui Dumnezeu. Dacă se implică în politică și în drepturile omului înseamnă că o persoană are adevărul-realitate? Înseamnă că o persoană I se supune lui Dumnezeu? Indiferent cât de bine te ocupi de drepturile umane și de politică, înseamnă asta că ți-a fost curățită firea coruptă? Înseamnă că ambiția și dorința ta de a deține putere au fost curățite? Mulți oameni nu pot vedea adevărul despre aceste aspecte. Se pare că și Sun Yat-sen era creștin. Când era în pericol, se ruga ca Dumnezeu să-l mântuiască. Și-a petrecut toată viața implicându-se în revoluție – a primit aprobarea lui Dumnezeu? A fost el o persoană care practica adevărul și I se supunea lui Dumnezeu? Avea mărturie bazată pe experiențe privind practicarea cuvintelor lui Dumnezeu? Nu a avut niciunul dintre aceste lucruri. După ce Pavel a fost chemat, el a predicat încontinuu Evanghelia și a suferit multe greutăți, dar, fiindcă nu s-a căit cu adevărat, nu a avut pătrundere în viață, a comis în mod repetat aceleași vechi păcate și s-a preamărit și a mărturisit pentru el însuși cu fiecare ocazie, a devenit antihrist și a fost pedepsit. Orice ar fi, a crede în Dumnezeu fără să accepți adevărul, a urmări mereu faima și statutul și a-ți dori mereu să fii un supraom sau o persoană deosebită este foarte periculos. Toți cei cu obiective politice sunt antihriști. Acești oameni nu vor renunța cu ușurință la împlinirea aspirațiilor politice proprii și vor căuta mereu ocazii de a instiga și a câștiga de partea lor credincioși, drept forța lor politică. Dacă, într-o zi, văd că nu sunt ușor de exploatat credincioșii, că aceștia iubesc și urmăresc doar adevărul și că Îl urmează numai pe Hristos, nu oamenii, abia atunci vor renunța în totalitate la acești credincioși.

La origini, mintea oamenilor cu obiective politice este ocupată în totalitate de idei legate de politică – putere și influență, guvernare, conspirații, mijloace politice și așa mai departe. Ei nu înțeleg ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, ce este credința, ce este adevărul, și înțeleg chiar mai puțin cum să I se supună lui Dumnezeu. Nu înțeleg nici care este voia Cerurilor. Principiile lor de supraviețuire sunt „Omul va triumfa asupra naturii” și „Destinul unui om se află în mâna lui”. Prin urmare, a încerca să-i schimbi pe acești oameni este imposibil și este o idee nesăbuită. Acești oameni răspândesc adesea puncte de vedere politice printre frații și surorile din biserică, instigându-i să se implice în activități politice și să participe la politică. Este foarte clar că scopul pentru care ei cred în Dumnezeu este alimentat de obiective politice. Această esență poate fi discernută rapid și ușor de către alții. Acești oameni sunt complet neștiutori cu privire la

credință, la a merge pe calea cea dreaptă și la a se supune voii Cerurilor – ei cred că gândurile și căile oricărei persoane pot fi schimbate folosind tactici politice și cred, mai ales, că destinul unei persoane poate fi schimbat prin mijloace și metode umane. Prin urmare, sunt complet neștiutori cu privire la chestiunile profunde, și totuși evidente, ale legilor naturii create de Dumnezeu și la suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omului; sunt profani când vine vorba despre aceste chestiuni și pur și simplu nu le pot pricepe. Ce vreau să spun cu acest lucru? Dacă găsești un om al cărui scop pentru care crede în Dumnezeu este alimentat de obiective politice, categoric nu trebuie să încerci să-l schimbi sau să-l convingi și nu este nevoie să ai părtaşie cu el despre atât de multe adevăruri. În afară de a te păzi de el, ar trebui să-i informezi pe conducătorii bisericii de la diverse niveluri sau pe frații și surorile de încredere în legătură cu acesta cu cât mai repede posibil, iar apoi să găsești un mod de a-l exclude din biserică. Nu ar trebui să te păzești de el în secret și în liniște, în timp ce pe ceilalți îi lași să rămână în întuneric. Așadar, ce fel de oameni pot avea puțin discernământ cu privire la cei cărora le place să vorbească despre politică și care au obiective politice? Sunt oameni mai vârstnici sau mai tineri? Sunt frați sau surori? (Frați mai vârstnici.) Așa este; frați mai vârstnici, mai precis, cei care au experiență socială, care au luat contact cu politica sau care au fost persecutați din motive politice – oameni cu intuiție cu privire la aceste chestiuni – pot percepe problemele politice cu relativă claritate. Firește, ei pot exercita puțin discernământ față de cei care se implică în politică și, în special, pot percepe cu relativă claritate ambițiile și dorințele acestora, precum și gândurile, punctele de vedere, visurile și aspirațiile lor. Prin urmare, pot discerne acești oameni relativ mai rapid decât alții. Odată ce o persoană discerne că acești oameni au obiective politice și sunt neîncredători, ar trebui să se păzească de ei și să-i expună pe acești neîncredători. În același timp, trebuie și să-i protejeze pe cei nesăbuiți și ignoranți care nu înțeleg adevărul, împiedicându-i să fie induși în eroare și exploatați și să divulge în mod neintenționat unele dintre informațiile interne ale bisericii. Este necesar să-i anunțe pe conducătorii bisericii și să discute cu ei această chestiune și să informeze mai mulți oameni vârstnici sau pe cei care înțeleg o parte din adevăr și au o oarecare statură să se păzească de acești oameni cu obiective politice, cât mai curând posibil. Este important să-i ajute pe alții să vadă clar esența de neîncredători a acestor oameni, protejându-i, astfel, pe frații și surorile nesăbuite și ignorante, de exploatarea de către aceștia. Dacă nu poți să vezi adevărul despre aceste chestiuni și nu ai discernământ, atunci când vorbesc și discută cu tine unii oameni siniștri, abili, vicleni, vei divulga de bunăvoie detalii privind situația ta adevărată și tot ceea ce știi, chiar fără să fii întrebat, devenind, neintenționat, o iudă. Există astfel de oameni? (Da.) Când vorbești, nu știi ce scop are cealaltă persoană și o tratezi ca pe un frate sau o soră, spunându-i tot ce ai pe suflet, fără să-ți dai seama – după ce ai vorbit, nu știi ce consecințe vor apărea. Văzându-i pe alții păzindu-se de astfel de oameni, spui: „Ești prea precaut. Ce e de ascuns între frați și surori?” Nu-ți dai seama de ce alții nu-și spun părerea – asta înseamnă să fii nesăbuit.

Oamenii cu obiective politice sunt cu siguranță și neîncrezători, fiindcă nu iubesc adevărul și nu îl acceptă. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, se încadrează în totalitate în categoria oamenilor răi care sunt antihriști. A te păzi de astfel de oameni este, de fapt, abordarea cea mai pasivă. Abordarea proactivă este să-i descoperi devreme, să-i tratezi și să-i excluzi cât mai repede posibil, ca să eviți ca aceștia să provoace tulburări bisericii, fraților și surorilor. Din cauză că acești oameni îi pot influența pe alții oricând și oriunde în cadrul bisericii și pot distruge ordinea normală a bisericii în orice moment și în orice situație, nu continuați să-i tolerați sau să le arătați răbdare acestor neîncrezători. Nu le mai dați o șansă să se căiască; nu fiți nesăbuiți. Odată descoperiți, ar trebui excluși cât mai repede posibil, pentru a împiedica viitoare necazuri. Scopul acestui lucru este să-i împiedici pe cei care nu urmăresc adevărul să fie induși în eroare și folosiți, devenind marionete ale Satanei și ale demonilor răi. Bineînțeles, ce s-ar cuveni cel mai mult să faci în acest moment este să-i împiedici pe cei cu obiective politice să afle informații importante despre biserică. Cu cât îi discerni și-i excluzi mai repede, cu atât vor avea mai puțină comunicare frații și surorile cu ei și cu atât mai puțin vor fi induși în eroare și influențați de aceștia. Prin urmare, cât privește coordonarea în timp, este mai bine să-i tratezi și să-i excluzi pe acești oameni mai repede, nu mai târziu – cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Să fii proactiv e mai bine decât să fii pasiv. Oamenii cu obiective politice sunt rău intenționați; ei nu pot avea, sub nicio formă, vreo fărâmbă de sinceritate pentru a face orice pentru biserică și pentru casa lui Dumnezeu. Dacă nu-i pot induce în eroare și nu-i pot folosi pe frați și surori, vor fi totalmente umiliți și vor părăsi biserica de bunăvoie, chiar și fără să-și ia rămas bun. Cu asta, ne încheiem părășia despre cel de-al optulea scop pentru a crede în Dumnezeu: ca să urmărești obiective politice.

30 octombrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (24)

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști (Partea a treia)

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

I. Pe baza scopului pentru care un om crede în Dumnezeu

La adunarea trecută, am avut părtășie despre cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști.” Pe baza conținutului acestei responsabilități, am rezumat feluritele manifestări ale diverșilor oameni în diferite situații, iar apoi am discernut acești indivizi diverși pe baza manifestărilor lor. Prin discernerea acestor indivizi, am intenționat să îi identificăm clar pe cei care sunt oameni răi pe care casa lui Dumnezeu trebuie să-i discearnă și să-i îndepărteze – mai precis, pe cei care nu au voie să rămână în casa lui Dumnezeu și care sunt vizați în scopul îndepărtării. Ultimele două dăți, am avut părtășie despre discernerea și clasificarea diverselor tipuri de oameni răi prin intermediul a trei aspecte. Astăzi vom continua să avem părtășie despre diverse detalii legate de clasificarea feluritelor tipuri de oameni răi în funcție de aceste trei aspecte. Mai întâi, citiți cea de-a paisprezecea responsabilitate și cele trei categorii specifice pe care le conține. (A paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști.” În primul rând, scopul pentru care un om crede în Dumnezeu; în al doilea rând, umanitatea unui om; în al treilea rând, atitudinea unui om față de datoria sa.) După ce ați citit, vă amintiți ceva din conținutul de bază al ultimelor două părtășii? (Da.) Mai întâi, haideți să trecem în revistă conținutul ultimei noastre părtășii. (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre scopul pentru care un om crede în Dumnezeu, acoperind punctele de la patru la opt ale acestui subiect: patru, ca să practice oportunistul; cinci, ca să trăiască de pe urma bisericii; șase, ca să caute refugiu; șapte, ca să găsească un susținător; opt, ca să urmărească obiective politice.) Aceste cinci puncte au fost discutate în ultima părtășie. Prin părtășia despre manifestările de bază și despre esențele corupte dezvăluite de aceste cinci tipuri de oameni, judecând după comportamentele și intențiile lor și după scopurile credinței lor în Dumnezeu, precum și după pretențiile lor constante de la Dumnezeu, ar trebui să fie acești oameni considerați frați și surori și să rămână în biserică? (Nu, astfel de oameni ar trebui înlăturați, deoarece credința lor în Dumnezeu nu are ca scop urmărirea adevărului sau a mântuirii. Toți au intenții și planuri personale, sperând să obțină pe nedrept avantaje pentru sine și să câștige beneficii în casa lui Dumnezeu. Nu sunt oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu; sunt cu toții neîncredători.) Dacă neîncredătorii nu sunt îndepărtați din biserică, ce rău pot face ei lucrării acesteia și fraților și surorilor? (Nici nu mănâncă, nici nu beau cuvântul lui Dumnezeu, nici nu experimentează lucrarea Lui; stau în biserică

fără să accepte adevărul. Mai mult, pot să-și verse negativitatea și noțiunile, provocând astfel perturbări și tulburări și jucând un rol negativ.) Aceste manifestări sunt, practic, vizibile pentru oameni.

Judecând după manifestările celor cinci tipuri de oameni despre care am discutat în ultima părtășie, au aceștia o trăsătură comună? (Da.) Care este trăsătura lor comună? (Toți acești oameni sunt neîncrezători.) (Nu cred în existența lui Dumnezeu, nu cred în adevăr și acesta nu îi interesează.) Acest lucru atinge esența lor. Întrucât nu cred în adevăr, nu-l vor accepta. Esența celor care nu acceptă adevărul deloc este aceea a unui neîncrezător. Care sunt semnele distinctive ale neîncrezătorilor? Ei cred în Dumnezeu ca să practice oportunismul, ca să trăiască de pe urma bisericii, ca să evite dezastrele și ca să găsească sprijin și o sursă de venit stabilă. Unii dintre ei urmăresc chiar obiective politice, dorindu-și să stabilească legături cu guvernul prin intermediul anumitor chestiuni pentru a câștiga favoruri și a obține o numire oficială. Toți oamenii ca aceștia sunt neîncrezători. Ei poartă aceste motive și intenții în credința lor în Dumnezeu, iar în inimile lor, nu cred cu o certitudine deplină că există un Dumnezeu. Chiar dacă Îl recunosc, fac asta cu îndoială, fiindcă punctele de vedere de care se agață sunt atee. Ei cred doar în lucruri pe care le pot vedea în lumea materială. De ce spunem că ei nu cred că există un Dumnezeu? Pentru că nu cred sau nu admit în mod unitar faptul că Dumnezeu a creat cerul, pământul și toate lucrurile și că, după crearea omenirii, Dumnezeu o conduce și deține suveranitatea asupra ei. Astfel, le este imposibil să creadă că Dumnezeu poate deveni trup. Dacă nu cred că Dumnezeu poate deveni trup, sunt capabili să creadă și să recunoască toate adevărurile exprimate de Dumnezeu? (Nu sunt.) Dacă nu cred adevărurile exprimate de Dumnezeu, atunci oare cred că Dumnezeu poate mântui omenirea sau cred în planul Său de gestionare pentru mântuirea omenirii? (Nu cred.) Ei nu cred nimic din acestea. Care este cauza neîncrederii lor? Este aceea că ei nu cred că există Dumnezeu. Sunt atei și materialişti. Ei cred că doar lucrurile pe care le pot vedea în lumea materială sunt reale, că faima, câștigul și statutul pot fi obținute doar prin uneltiri și mijloace inadecvate și că singura cale pentru a prospera și a duce o viață fericită este de a trăi conform filosofiilor satanice. Consideră că soarta lor este în propriile mâini și că trebuie să se bazeze pe ei înșiși pentru a-și crea și a-și asigura o viață fericită. Ei nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu sau în atotputernicia Lui. Ei cred că, dacă se bazează pe Dumnezeu, nu vor avea nimic. În cele din urmă, ei nu cred că totul poate fi îndeplinit de cuvintele lui Dumnezeu și nu cred în atotputernicia lui Dumnezeu. De aceea, în credința lor în Dumnezeu apar intenții și scopuri precum practicarea oportunismului, traiul de pe urma bisericii, căutarea unui refugiu, găsirea unui susținător, împrietenirea cu persoane de sex opus și urmărirea obiectivelor politice: asigurarea unei funcții oficiale și a unei surse stabile de venit. Tocmai pentru că acești oameni nu cred că Dumnezeu domnește ca suveran peste toate sunt capabili, cu îndrăzneală și fără scrupule, să se infiltreze în biserică având propriile intenții și scopuri, dorindu-și să-și utilizeze înzestrările ori să-și împlinească dorințele în biserică. Asta

Înseamnă că se infiltrează în biserică pentru a-și satisface intenția și dorința de a obține binecuvântări; vor să obțină faimă, câștig și statut în biserică și, procedând astfel, își vor asigura sursa de venit stabilă. Din comportamentul lor, precum și din natura-esență pe care o au, se poate vedea că scopurile, motivele și intențiile lor în ceea ce privește credința în Dumnezeu nu sunt legitime și că niciunul dintre ei nu acceptă adevărul și nu crede cu sinceritate în Dumnezeu – chiar dacă se infiltrează în biserică, doar ocupă locurile, fără să joace un rol pozitiv. Prin urmare, biserica nu ar trebui să accepte asemenea oameni. Deși acești oameni s-au infiltrat în biserică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, au fost aduși din cauza intențiilor bune ale altora. „Nu sunt aleșii lui Dumnezeu” – cum trebuie interpretat acest lucru? Înseamnă că Dumnezeu nu i-a predestinat și nu i-a ales; El nu îi vede ca obiecte ale lucrării Sale; nici nu le-a predestinat să fie ființe umane pe care le va mântui. Odată ce acești oameni s-au infiltrat în biserică, firește că nu-i putem trata ca pe frați și surori, întrucât nu sunt cei care acceptă sincer adevărul sau se supun lucrării lui Dumnezeu. Unii ar putea întreba: „Întrucât nu sunt frați și surori care cred cu adevărat în Dumnezeu, de ce nu-i îndepărtează sau nu-i exclude biserica?” Intenția lui Dumnezeu este ca aleșii Lui să învețe de la acești oameni ce este discernământul și, astfel, să-și dea seama de unelirile Satanei și să-l respingă pe acesta. Odată ce aleșii lui Dumnezeu au discernământ, acești neîncredători ar trebui înlăturați. Scopul discernământului este de a-i expune pe acești neîncredători care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu cu ambițiile și dorințele lor și de a-i îndepărta din biserică, fiindcă acești oameni nu sunt adevărați credincioși în Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt oameni care acceptă și urmăresc adevărul. Din faptul că rămân în biserică nu va ieși nimic bun, dar vor rezulta mari daune. În primul rând, după ce se infiltrează în biserică, acești neîncredători nu mănâncă și nu beau niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu acceptă nicio fărămă din adevăr. Discută mereu despre alte lucruri decât cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, tulburând inimile altora. Doar vor perturba și tulbura lucrarea bisericii, în detrimentul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. În al doilea rând, dacă rămân în biserică, se vor revolta și vor comite nelegiuiri, la fel ca non-credincioșii, perturbând și tulburând lucrarea bisericii și supunând biserica la multe pericole ascunse. În al treilea rând, chiar dacă rămân în biserică, nu vor acționa de bunăvoie ca prestatori de servicii și, deși s-ar putea să presteze un oarecare serviciu, va fi doar pentru a obține binecuvântări. Dacă va veni ziua când vor afla că nu pot obține binecuvântări, vor avea un acces de furie, tulburând și împiedicând lucrarea bisericii. Decât să se tolereze așa ceva, este mai bine să fie îndepărtați cât mai curând posibil din biserică. În al patrulea rând, acești neîncredători sunt pasibili să formeze facțiuni și să-i susțină și să-i urmeze pe antihriști, formând o forță rea în cadrul bisericii, ceea ce reprezintă o mare amenințare pentru lucrarea acesteia. În lumina acestor patru considerente, este necesar să-i discernem și să-i dăm în vileag pe acești neîncredători care se infiltrează în casa lui Dumnezeu și apoi să-i îndepărtăm. Acesta este singurul mod de a menține progresul normal al lucrării bisericii și de a garanta în

mod eficient că aleșii lui Dumnezeu pot mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu și pot duce o viață bisericească normală, intrând astfel pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Acest lucru este din cauză că infiltrarea acestor neîncredători în biserică aduce un mare prejudiciu pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Sunt mulți oameni care nu-i pot discerne, ci îi tratează în schimb ca pe niște frați și surori. Văzând că au câteva daruri sau puncte forte, unii oameni îi aleg să servească drept conducători și lucrători. Așa se ridică falșii conducători și antihriștii în biserică. Analizându-le esența, putem vedea că niciunul dintre ei nu crede că Dumnezeu există, nici că ale Sale cuvinte sunt adevărul, nici că El stăpânește ca suveran peste toate. În ochii lui Dumnezeu, sunt non-credincioși. El nu le acordă atenție și Duhul Sfânt nu va lucra asupra lor. Prin urmare, pe baza esenței lor, nu sunt obiecte ale mântuirii lui Dumnezeu și cu siguranță nu sunt predestinați sau aleși de El. Dumnezeu nu i-ar putea mântui sub nicio formă. Indiferent cum privim situația, niciunul dintre acești neîncredători nu este un ales al lui Dumnezeu. Ar trebui să fie discernuți cu promptitudine și acuratețe și apoi îndepărtați. Nu trebuie să li se permită să stea la pândă în biserică, tulburându-i pe ceilalți. Acești neîncredători se infiltrează în biserică având diferite scopuri și motive și, la început, s-ar putea să nu le poți vedea adevărata față sau să-i poți discerne. Totuși, odată cu trecerea timpului, pe măsură ce interacționezi cu ei mai des și ai mai mult de-a face cu ei, îi vei înțelege tot mai mult și vei vedea tot mai clar diferitele manifestări care arată că sunt neîncredători. Nu este atunci mai ușor să-i discerni pe baza cuvintelor lui Dumnezeu? (Ba da.) Dacă toți aleșii lui Dumnezeu îi pot discerne pe neîncredători, este timpul să-i dezvăluie și să-i îndepărteze. Indiferent de caracterul, statutul lor social sau vechimea lor în biserică, dacă tot nu pot accepta adevărul și sunt plini de noțiuni despre Dumnezeu după câțiva ani de ascultare a predicilor, sunt deja dezvăluiți ca neîncredători. Având în vedere scopurile și manifestările lor în credința în Dumnezeu, sunt, fără îndoială, cei care ar trebui să fie îndepărtați sau excluși. Aceasta este lucrarea de curățire pe care trebuie să o facă o biserică în fiecare perioadă.

Subiectul referitor la scopul credinței în Dumnezeu a acoperit opt puncte, ceea ce înseamnă că există opt tipuri de oameni ale căror manifestări sunt suficiente ca să discernem diversele tipuri de oameni răi și apoi să facem caracterizări precise și să ne ocupăm de ei în mod corespunzător. Pe scurt, aceste opt tipuri de oameni nu pot rămâne în biserică. Unii ar putea întreba: „Fiecare dintre aceste opt tipuri de oameni afișează doar un singur tip de comportament?” Nu este neapărat așa; scopul credinței unor oameni în Dumnezeu include patru sau cinci puncte – caută refugiu, trăiesc de pe urma bisericii, practică oportunistul, urmăresc obiective politice și caută în mod aleatoriu persoane de sex opus, infiltrându-se în biserică pentru a-i seduce pe alții, fără discriminare. Scopul credinței unor oameni în Dumnezeu ar putea acoperi două puncte – unul este de a căuta să devină funcționari în biserică, iar celălalt este de a căuta binecuvântări prin oportunist sau unii ar putea să caute persoane de sex opus, precum și să trăiască de pe urma bisericii. În mod clar, acești oameni vin în casa lui Dumnezeu căutând să profite,

intenționând să se folosească de casa lui Dumnezeu sau de frați și de surori ca să-i ajute să realizeze lucruri, să depună efort pentru ei; pentru a-și îndeplini scopurile și a-și satisface dorințele, folosesc toate mijloacele posibile pentru a-i face pe frați și pe surori să-i slujească. Pe scurt, scopul evident al acestor neîncrezători și oportuniști care s-au infiltrat în biserică și ar trebui îndepărtați sau excluși la venirea în casa lui Dumnezeu este de a trăi ca paraziții și de a profita de situație pentru câștigul personal. Fie în discursul, fie în acțiunile lor, scopul lor poate fi mereu discernut într-o oarecare măsură. Acești oameni nu acceptă deloc adevărul și acesta nu îi interesează; uneori, chiar afișează dispoziții și atitudini de repulsie sau împotrivire. Indiferent ce datorie le rânduiește biserica, ei cooperează, cu reticență, doar dacă asta le aduce vreun beneficiu. Dacă nu există vreun beneficiu pentru ei, în sinea lor, se împotrivesc și manifestă negativitate și pasivitate, ba chiar și repulsie sau refuz. Se implică în câteva lucrări doar dacă există beneficii; în lipsa acestora, fie se sustrag, fie le fac de mântuială, pasiv. În momente critice ale lucrării, se joacă de-a v-ați ascunselea, dispărând și neglijând lucrarea bisericii. Din aceste manifestări, este clar că ei cred în Dumnezeu doar pentru a trăi de pe urma altora; chiar și a-i folosi pentru a presta servicii face mai mult rău decât bine.

I. Ca să monitorizeze biserica

Astăzi vom avea părtășie despre ultimul punct referitor la scopul credinței cuiva în Dumnezeu. În afara celor opt puncte menționate anterior, mai există un tip de persoană al cărei scop și a cărei intenție în credința în Dumnezeu nu sunt legitime. Ce o distinge de cele menționate mai sus, care sunt motivate doar de beneficii, făcând tot posibilul să urmărească faima, câștigul și statutul? Acest tip de persoană nu intră în biserică pentru a deveni funcționar, de dragul statutului sau al unei surse de venit stabile sau pentru a-și face viața mai confortabilă și așa mai departe; ea are un scop pe care oamenii de rând îl detectează cu greu. Care este acest scop? Este de a monitoriza și de a controla biserica. Monitorizarea bisericii este cel de-al nouălea punct din subiectul referitor la scopul credinței cuiva în Dumnezeu. Acești oameni intră în biserică având sarcina de a o monitoriza, intenționând să controleze cursul dezvoltării bisericii. Cei care îi trimit, superiorii sau șefii lor, ar putea reprezenta guvernul, un anumit grup religios sau o organizație din societate. Fiindcă biserica nu le este familiară, sunt plini de curiozitate și chiar nesiguri cu privire la apariția, crearea și existența bisericii, ei au intenția de a pricepe în profunzime biserica, de a învăța despre structura bisericii, despre lucrarea sa și diversele circumstanțe ale acesteia. Prin urmare, unii oameni sunt trimiși la biserică pentru a îndeplini slujba de monitorizare. Cei care preiau slujba de monitorizare a bisericii, indiferent că provin din guvern, din grupuri religioase sau din orice organizație socială, în credința lor în Dumnezeu au un scop care este total diferit de cel al fraților și surorilor adevărate. Ei nu sunt aici ca să accepte mântuirea din partea lui Dumnezeu; nu au venit ca să accepte cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și mântuirea din partea lui Dumnezeu pe baza credinței în Dumnezeu și a recunoașterii Lui. Credința lor în

Dumnezeu este însoțită de obiective politice sau de o sarcină dată de orice organizație. Astfel, monitorizarea bisericii este atât scopul lor pentru a se infiltra în biserică și a crede în Dumnezeu, cât și o sarcină atribuită de superiorii lor; este o slujbă pe care o fac pentru a-și câștiga leafa.

Ce anume monitorizează cei care se infiltrează în biserică pentru a o monitoriza? Ei monitorizează multe aspecte, precum învățăturile bisericii, obiectivele sale, ce susține aceasta, lucrarea pe care o face și gândurile și părerile membrilor săi, evaluând dacă reprezintă vreun rău pentru guvern, religii sau societate. Verifică dacă există afirmații antisociale, anti-guvern sau anti-stat în ceea ce privește discursul. În ceea ce privește învățăturile, ei monitorizează care anume sunt ideile susținute de biserică. S-ar putea să nu-ți fie ușor să-i detectezi pe acești indivizi atunci când se infiltrează în biserică, fiindcă este posibil să asculte cu atenție și să ia notițe serioase în timpul adunărilor, fără să ațipească. S-ar putea chiar să rezume cu seriozitate discursurile diverșilor indivizi de la fiecare adunare, rezumând și clasificând, în cele din urmă, diferitele gânduri și păreri ale diverșilor indivizi, ca să vadă care se aliniază la interesele și cerințele guvernului național și care sunt în detrimentul guvernării statului, care sunt în contradicție cu guvernul și așa mai departe. S-ar putea să rezume și să clasifice cu meticulozitate aceste puncte de vedere adânc înrădăcinate ale membrilor bisericii, păstrând însemnări. De ce fac asta? Fiindcă este slujba lor, sarcina lor; trebuie să raporteze superiorilor. Aceasta este prima parte a slujbei lor: să priceapă învățăturile bisericii și tendințele ideologice ale tuturor membrilor săi. Odată ce consideră că aceste tendințe conțin elemente care sunt în detrimentul societății sau al statului sau dacă sunt de părere că apar unele gânduri și puncte de vedere radicale, vor raporta și vor spune cu promptitudine acest lucru superiorilor lor, astfel încât să poată fi luate măsuri adecvate. Învățăturile bisericii sunt ceea ce intenționează să înțeleagă mai întâi – aceasta este una dintre principalele lor răspunderi în monitorizarea bisericii – iar apoi informațiile despre personalul bisericii. De exemplu, strâng informații despre cine sunt conducătorii seniori ai bisericii, inclusiv adresele lor de reședință, vârstele, aspectul fizic, nivelurile de educație, interesele și hobbyurile, stările de sănătate, lucrurile despre care vorbesc în viața zilnică, unde merg, ce lucrare fac, precum și programul lor zilnic de lucru și conținutul lucrării. Se uită dacă acești conducători au făcut afirmații sau au luat măsuri care sunt împotriva guvernului, împotriva religiilor sau a tendințelor societale, precum și la reacțiile acestor conducători la sistemul de guvernare al națiunii și la noutățile politice actuale, printre altele. Toate acestea sunt aspecte pe care intenționează să le priceapă cei care monitorizează biserica. Mai mult, ei sunt constant atenți la structura bisericii și la structurile ei administrative. De pildă, urmăresc cine sunt conducătorii și lucrătorii bisericii, conducătorii de la ce nivel au fost demiși, ce rânduieli s-au făcut pentru ei după ce au fost demiși, ce conducători au fost arestați și cine a preluat lucrarea lor după aceea. Adună informații despre vârsta și sexul succesorului, de câți ani crede în Dumnezeu, ce niveluri de educație are, și – dacă este un absolvent de facultate talentat – dacă are vreun impact negativ asupra țării

sau a societății și dacă ar putea fi recrutat cumva pentru a lucra în departamentele guvernamentale, printre alte informații specifice. Vor chiar să afle anumiți conducători ai bisericii care își preiau posturile sau sunt demși. Mai precis, situația personalului, lucrările administrative specifice și structura bisericii sunt toate aspecte cu care intenționează să se familiarizeze. În plus, intenționează să priceapă în totalitate informațiile despre câte puncte ale lucrării sunt în biserică, câte grupuri există și detaliile privind supraveghetorii fiecărui grup, printre altele. Umblă de colo-colo punând întrebări, observând și învățând, desfășurându-și lucrarea în mare detaliu. Slujba pe care o au de îndeplinit și sarcina pe care o au de realizat oamenii de acest tip care se infiltrează în biserică sunt de a pricepe cu promptitudine toate aspectele situației bisericii și diversele noutăți ale acesteia, pentru a îndeplini scopul monitorizării bisericii. Asta include, de exemplu, felul în care biserica se dezvoltă peste hotare, în câte țări a fost răspândită Evanghelia și în ce țări au fost întemeiate biserici – trebuie să priceapă toate aceste detalii. Acestea sunt principalele sarcini pe care le îndeplinesc pentru monitorizarea bisericii: în primul rând, să înțeleagă învățăturile bisericii; în al doilea rând, să înțeleagă situația personalului bisericii; și în al treilea rând, să înțeleagă stadiul lucrării bisericii și dinamica ei principală recentă. Acționează într-un tot ca niște complici și lachei ai Satanei, ai marelui balaur roșu; sunt slujitori autentici ai Satanei.

Oamenii de acest tip care monitorizează biserica se infiltrează în biserică în scopul de a pricepe informații legate de învățăturile, personalul, tendințele de lucru, dimensiunea și alte aspecte ale bisericii. Ei intenționează să priceapă fiecare dintre aceste aspecte și apoi să le comunice superiorilor lor care, în orice moment, pot să conceapă planuri sau măsuri corespunzătoare privind politicile pentru a aborda biserica în funcție de situație. Pe scurt, scopul lor în monitorizarea bisericii nu este absolut deloc bine intenționat. Altfel, de ce ar monitoriza în continuare biserica, având în vedere că nu le aduce nici averi, nici beneficii? Nu este pentru că existența bisericii îi neliniștește? Ei nu cred că biserica întemeiată și condusă de Dumnezeu este formată din oameni care cred cu puritate în El și nu au legătură cu statul, cu societatea sau cu grupuri sau organizații politice. Dar, indiferent cum cercetează biserica, rămân neliniștiți. De ce? Pentru că sunt atei, nu Îl recunosc pe Dumnezeu și, de asemenea, urăsc adevărul. Prin urmare, sunt capabili să săvârșească acte nesăbuite și absurde, cum ar fi să îi oprească și să îi aresteze pe credincioși, precum și să monitorizeze biserica. De ce adoptă măsuri de monitorizare și împotrivire față de biserică? Fiindcă cea mai mare grijă a lor e că faptul că biserica se va extinde prea mult și că va avea prea mulți membri va afecta semnificativ țara, guvernul și societatea și chiar va amenința și va influența culturile tradiționale și grupurile religioase tradiționale. Acesta este motivul adevărat de la baza faptului că monitorizează biserica și i se împotrivesc. Prin urmare, tratează monitorizarea bisericii și împotrivirea față de ea ca pe o sarcină politică pe care trebuie s-o execute.

Este posibil ca oamenii de acest tip care monitorizează biserica să nu poată fi ușor de discernut în biserică fiindcă au motive ascunse și se prefac foarte bine, astfel încât

să nu-i poată detecta ceilalți. Astfel, e posibil să fie de acord cu majoritatea celor din biserică, nefăcând nimic neobișnuit, părând deosebit de manierați și fără să-și exprime vreodată opinii separate despre lucrarea făcută de biserică. Totuși, acești indivizi au o caracteristică: sunt lipsiți de entuziasm cu privire la credința în Dumnezeu, nefiind nici foarte activi, nici foarte pasivi în această privință. Ei pot face o mică parte din îndatoririle atribuite lor, dar niciodată nu divulgă detalii personale despre ei, precum unde lucrează, situația lor familială sau dacă au mai crezut în Dumnezeu. Dacă cineva menționează că lucrează într-un departament guvernamental, e foarte evaziv, evitând să exprime opinii despre guvern, politică, politici sau religie. Comportamentul său este caracterizat prin evitarea oricăror subiecte delicate; nici nu critică, nici nu laudă guvernul, nu discută politicile acestuia sau sistemul său de guvernare. Când cineva menționează că un anumit individ este spion, devine în mod vizibil neliniștit și poate chiar începe să se apere. Pe lângă faptul că e neliniștit, e posibil să observi în privirea sa o tendință de a evita astfel de subiecte delicate; se ferește de oricine îi poate vedea adevărata față. În plus, primește adesea apeluri de la surse necunoscute sau este contactat și interacționează cu indivizi misterioși neasociați cu biserica și, imediat ce răspunde la unul dintre aceste apeluri, se îndepărtează de ceilalți. Dacă se întâmplă să-l vadă cineva în aceste momente, devine în mod vizibil tulburat, roșește și pare extrem de neliniștit, temându-se că i-ar putea fi descoperită identitatea. În afară de a aduna în secret informații despre biserică, se interesează din când în când și de situația fraților și a surorilor, punând întrebări precum: „De câți ani crezi în Dumnezeu? Părinții tăi cred? Membrii familiei tale sunt în zona continentală? Dintre membrii familiei tale din zona continentală, câți cred în Dumnezeu și de câți ani? Ce vârste au? Câți oameni sunt în biserica voastră locală? Cum se descurcă acum?” Din când în când, caută informații confidentiale și private pe care oamenii nu sunt dispuși să le dezvăluie. În interacțiunile generale dintre frați și surori, nimeni nu întreabă în mod intenționat sau activ despre informații personale confidentiale, dacă cineva nu este dispus să le împărtășească. Totuși, acest individ acordă o atenție specială unor astfel de chestiuni, ba chiar merge atât de departe încât să monitorizeze deplasările unor conducători și lucrători sau ale unor oameni responsabili pentru lucrări importante, încercând să dobândească accesul la date din computerele și telefoanele mobile ale acestora sau la adresele lor, insistând să investigheze în profunzime aceste detalii. Dacă observă că un anumit conducător nu a participat la o adunare, va întreba: „Cutare nu e azi la adunare. Ce face?” Dacă spune cineva că este ocupat, va insista: „Ocupat cu ce? Îi udă din nou pe credincioșii aceia noi? Cine sunt acei noi credincioși? Când au început să creadă? Eu cum de nu știu despre asta?” Continuă să cerceteze și mai mult. Frații și surorile spun: „Dacă nu trebuie să știm, atunci hai să nu întrebăm. De ce să continuăm să întrebăm? Asta nu are legătură cu pătrunderea în viață, nu implică adevărul; nu este nevoie să știm.” La care intrusul răspunde: „Dar acestea sunt chestiuni ce țin de casa lui Dumnezeu, de lucrarea bisericii; de ce nu e voie să știm despre asta? Credem cu toții în Dumnezeu, n-are nimic

dacă știm puțin. Dacă nu vrei să știți înseamnă că nu vă pasă de lucrarea bisericii sau de conducătorii acesteia. Cu cine s-a dus conducătorul să se întâlnească, mai exact? Câți credincioși noi există? Unde sunt? Aș vrea să-i cunosc și eu.” Mereu se interesează în legătură cu aceste chestiuni.

Mai există o sarcină căreia cei care monitorizează biserica îi acordă cea mai multă atenție, și anume aceea de a înțelege situația financiară a bisericii. Într-o privință, ei caută să înțeleagă sursele finanțelor bisericii. Vor să știe dacă biserica a înființat fabrici sau întreprinderi, dacă deține ateliere ilegale, dacă exploatează copiii prin muncă și dacă diversele puncte ale lucrării bisericii implică afaceri profitabile. De exemplu, dacă producția de videoclipuri, filme și imnuri a bisericii și imprimarea de cărți cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu aduc profit sau generează profituri excesive; care sunt sursele finanțelor bisericii; dacă există persoane influente care donează în sprijinul bisericii; dacă aceste persoane includ elite politice sau multimilionari și miliardari – acestea sunt detaliile pe care vor să le înțeleagă. În afară de a-și da seama care sunt structurile administrative și sursele financiare ale bisericii, ei intenționează să priceapă și păstrarea finanțelor bisericii, obiectivul lor fiind să urmărească direcția acestor fonduri. Cum își cheltuiește biserica banii, dacă este implicată în vreo activitate ilegală, dacă organizează elite sociale sau colaborează cu diverse organizații și grupuri sociale pentru a se opune împreună guvernelor dictatoriale și pentru a susține drepturile umane și așa mai departe – și acestea sunt unele dintre situațiile importante pe care intenționează să le priceapă. Unii oameni întreabă: „Lucrarea de monitorizare a bisericii este întreprinsă doar de națiunea marelui balaur roșu?” Este corectă această afirmație? De fapt, întreaga lume și întreaga societate umană I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu doar națiunile care se află sub stăpânire dictatorială I se împotrivesc lui Dumnezeu; chiar și în țările așa-zis creștine, majoritatea celor de la putere sunt atei și non-credincioși și, chiar printre cei de la putere care au credință sau sunt practicanți ai creștinismului, cei care pot accepta adevărul sunt minoritari. Majoritatea oamenilor nu recunosc adevărul, cu atât mai puțin îl acceptă. Așadar, nu sunt aceștia oameni care cred în Dumnezeu, însă I se împotrivesc? De exemplu, în religii precum creștinismul, catolicismul și iudaismul în Israel, sunt eșaloanele superioare compuse din oameni care acceptă adevărul? Nicidecum. Niciunul dintre ei nu vine să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu; niciunul dintre ei nu poate accepta adevărul. Mai precis, sunt toți neîncrezători; toți I se împotrivesc lui Dumnezeu și sunt antihriști. Tulbură și sabotează lucrarea lui Dumnezeu și îi suprimă și persecută cu brutalitate pe cei care-L urmează pe Dumnezeu, lucru dovedit de felul în care tratează lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Care dintre confesiuni le permite credincioșilor ei să cerceteze liber adevărata cale, să-i asculte pe predicatorii din exterior sau să primească străini? Niciuna dintre ele nu poate face asta. Ce rasă sau națiune este în relații de prietenie cu biserica? (Niciuna.) Deja este lăudabil dacă îți acordă puțină libertate religioasă și spațiu de mișcare. Încă te aștepti să te susțină, pe lângă toate acestea? Când apare biserica lui Dumnezeu sau când biserica începe să

predice Evanghelia, acești oameni care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu și care simt o deosebită repulsie și scârbă față de adevărurile exprimate de Dumnezeu își asumă, atunci, o sarcină specială, și anume să desemneze oameni pentru a monitoriza cu atenție biserica. „A monitoriza” înseamnă aici a supraveghea, a pricepe și a controla; și anume, a supraveghea, a pricepe și a controla îndeaproape toate aspectele bisericii în orice perioadă. Unii oameni spun: „Nu au condamnat public lucrarea lui Dumnezeu și nu i s-au opus acesteia, iar noi nu am fost persecutați sau hărțuiți în viața locală. Considerăm că a crede în Dumnezeu, a participa la adunări, a ne face datoria și a răspândi Evanghelia peste hotare este mult mai bine și mai sigur decât în națiunea marelui balaur roșu. Nu am avut experiența niciunei interferențe.” Doar fiindcă nu a existat nicio interferență și ți-a fost acordată o oarecare libertate nu ar trebui să le negi lucrarea de monitorizare a bisericii. Puțina libertate religioasă care ți se acordă este o instituție de bază societală; tu te bucuri doar de drepturile fundamentale ale oricărui cetățean din țara în care locuiești. A te bucura de aceste drepturi fundamentale nu înseamnă că guvernul național, grupurile sociale sau lumea religioasă au acceptat și au recunoscut lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea bisericii, au devenit binevoitoare sau că nu mai există pic de ostilitate și monitorizare. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Această chestiune nu este abstractă, nu-i așa? (Nu, nu este.)

Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de ostilitatea regimurilor satanice și monitorizarea de către acestea? Ar trebui să le respingem și să le evităm sau pur și simplu să le ignorăm? Mai întâi, gândiți-vă la asta: biserica se teme ca ei să monitorizeze vreuna din lucrările pe care le face? (Nu.) Avem vreo activitate secretă? Facem vreo afirmație politică anti-stat sau anti-guvern? (Nu.) Acest lucru poate fi susținut cu tărie. A crede în Dumnezeu nu presupune niciodată implicarea în politică. Majoritatea credeți în Dumnezeu de mai bine de trei ani, unii chiar de douăzeci sau treizeci de ani. De-a lungul tuturor acestor ani de ascultat predici, a descoperit cineva vreodată că biserica face afirmații anti-stat sau antisociale? (Nu.) Absolut deloc; casa lui Dumnezeu nu discută niciodată despre politică. Mai mult, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este întemeiată de Dumnezeu, este o prevestire a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, nu o organizație creată de vreo persoană sau întemeiată de vreun individ. Așadar, care este lucrarea pentru desfășurarea căreia a întemeiat Dumnezeu biserica? Nu este aceea de a se implica în lucrări antisociale, anti-religioase sau anti-politice. Atunci, care este lucrarea bisericii? În primul rând, lucrarea sa principală este de a răspândi vestea cea bună că Dumnezeu S-a întrupat pentru a mântui omenirea în zilele de pe urmă, îngăduind omenirii să accepte toate adevărurile exprimate de Dumnezeu, astfel încât oamenii să se întoarcă spre El și să I se închine. În al doilea rând, presupune să-i aducă înaintea lui Dumnezeu pe cei care tânjesc după adevăr, ca să accepte judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și să fie purificați, dobândind, în cele din urmă, mântuirea. Aceasta este lucrarea întreprinsă de biserică, așa cum a fost ea stabilită de Dumnezeu, și reprezintă semnificația și valoarea existenței bisericii. Acest lucru este irelevant pentru

politică, afaceri, industrie, tehnologie sau orice alt sector al societății și separat de acestea; nu are absolut nicio legătură cu acestea. Atunci, care este esența lucrării lui Dumnezeu de mântuire în cadrul bisericii? Exprimat în termenii cei mai simpli și mai clari, este gestionarea omenirii. Conținutul specific al gestionării omenirii implică aducerea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, în realitatea cuvintelor Lui, îngăduindu-le să accepte judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, pentru a fi purificați și a dobândi mântuirea. Aceasta este lucrarea specifică de gestionare a omenirii. Orice lucrare în care se implică biserica este legată de gestionarea de către Dumnezeu, de planul Lui și, bineînțeles, implică acele cuvinte exprimate de Dumnezeu; nu are absolut nicio legătură cu diversele sarcini întreprinse de oamenii laici. Prin urmare, orice informație despre biserică, fie că privește învățăturile sale, fie personalul, structurile administrative, stadiul lucrării sale sau chiar situația financiară a bisericii, nu are absolut nicio legătură cu vreo țară, societate, rasă, religie sau grup de oameni – nici măcar cea mai mică legătură. Prin urmare, ținând cont de aceste puncte, fie că este vorba de partidul aflat la conducere, fie de grupuri religioase sau grupuri sociale, la ce se reduce, strict, fapta acestora de trimitere a unor oameni pentru a monitoriza biserica? (La o acțiune inutilă.) Expresia „o acțiune inutilă” este formală. Care este zicala des întâlnită? E să nu ai nimic mai bun de făcut, nu-i așa? După părerea Mea, exact asta este; zilele lor sunt pline de prea mult confort și prea multă relaxare, așa că îi trimit pe acești câțiva indivizi delăsători să monitorizeze biserica, chiar tratând această acțiune ca pe o sarcină politică și ca pe o ocupație serioasă – e absolut absurd! Cu acel efort, ar fi mult mai bună deschiderea instituțiilor educative sau caritabile. Aceasta este doar o situație în care prea mult confort trupesc duce la delăsare și la lipsa de concentrare asupra sarcinilor adecvate! Dacă întreaga rasă umană ar fi ca biserica lui Dumnezeu, în care Dumnezeu păstorește și călăuzește personal, atunci această lume, această omenire, ar evita multe instituții, cheltuieli și necazuri inutile. Cel puțin, agențiile precum organizațiile de spionaj și departamentele de poliție, aceste sectoare de securitate, nu ar avea niciun scop și ar trebui să fie dizolvate și să li se repartizeze alte lucrări.

Indivizii însărcinați cu monitorizarea bisericii au o misiune. Atunci când se infiltrează în biserică, sarcina lor principală constă în aceste câteva aspecte despre care am avut părtășie; după ce pricep câteva situații de bază și importante în cadrul bisericii, le raportează superiorilor lor. Indiferent de gândurile, de opiniile lor sau de scopul de la baza lucrării lor, prezența acestor indivizi care monitorizează în cadrul bisericii ar trebui să-i determine pe frați și pe surori să fie vigilenți și să-i trateze cu înțelepciune. Este corectă această abordare? (Da.) Atunci, este nevoie să ne alarmăm exagerat? (Nu.) Cum ar trebui să abordăm apariția unor asemenea indivizi? Există două principii, este foarte simplu. Dacă se duc de colo-colo să se intereseze și să caute informații, acest lucru indică în mod clar că sunt spioni sau iscoade. Astfel de indivizi au o umanitate extrem de abjectă și de încrezută; ei provoacă bisericii tulburări grave. Simpla lor prezență îi neliniștește pe oameni, împiedicându-i să vină înaintea lui Dumnezeu.

Adunările și îndeplinirea îndatoririlor sunt și ele tulburate și afectate, iar siguranța este compromisă. Cum ar trebui tratată o astfel de persoană? (Ar trebui îndepărtată din biserică.) Corect; dacă tulbură viața bisericească sau lucrările bisericii, ar trebui îndepărtată direct. Atunci, este nevoie să vă ascundeți sau să vă temeți de ea? (Nu.) Unii oameni, atunci când întâlnesc spioni peste hotare, se panichează și se ascund peste tot, exact cum ar fi făcut dacă ar fi văzut poliția în zona continentală. Când unii frați și unele surori ies cu treburi și întâlnesc spioni care le pun întrebări și aud cât de intimidant este tonul pe care-i chestionează, ca la un interogatoriu al poliției, se sperie atât de rău, că fug chiar fără să termine de făcut treburile. Eu spun: „Cum ai putut să fii atât de ușor de intimidat? De ce să fugi? De ce îți este teamă? În națiunea marelui balaur roșu, atât de mulți frați și surori au fost prinși, dar au rămas neînfricați; nu au devenit iude, au rămas fermi în mărturia lor. Atunci de ce, după ce deja ai venit în străinătate, încă poți fi atât de temător? Nu ai încălcat nicio lege; de ce te temi?” Unii oameni zic: „Mereu încearcă să se apropie de mine și mereu mă interoghează.” Nu poți să-i chestionezi și tu pe ei? Ai putea să spui: „Cu ce drept mă interoghezi? Te cunosc? Verifici acte de identitate în calitate de funcționar al marelui balaur roșu? Pe cine reprezintă? Dacă-mi mai pui întrebări, te voi da în judecată!” Chiar ai de ce să te temi de ei? (Nu.) Unii oameni, atunci când întâlnesc astfel de spioni, nu îndrăznesc să vorbească și fug rapid, înfricoșați. Unii oameni dezorientați nu pot să discearnă deloc și chiar încearcă să le predice Evanghelia acestor spioni și lingăi satanici. După câteva tentative, își dau seama: „Aceasta nu este o persoană care crede că Dumnezeu există. De ce pare un funcționar al marelui balaur roșu?” Simțind că este în neregulă ceva, renunță. Mai târziu, chibzuiesc la asta: „Dumnezeu mă protejează; din fericire, nu i-am divulgat nicio informație personală. Ce alarmă falsă!” Sunt atât de speriați, încât nu mai îndrăznesc să predice Evanghelia la întâmplare niciunui om pe care-l întâlnesc. De fapt, chiar au existat spioni care au fost aduși în biserică prin intermediul predicilor. Ei sunt iscoade introduse în biserică de către marele balaur roșu, sunt rânduiți în mod voit de către Satana. Sunt ca niște lupi în haine de oaie, care se infiltrează în biserică fără să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu sau să aibă părtășie despre adevăr, băgându-și mereu nasul peste tot după informații și iscodind după detalii personale. Odată ce se descoperă că este suspect comportamentul lor sau că deja au provocat tulburări în cadrul bisericii, ar trebui să fie îndepărtați cu promptitudine – iscoadelor marelui balaur roșu, slujitorilor Satanei, nu ar trebui să li se îngăduie absolut deloc să tulbure biserica. Să-l îndepărtați pe fiecare pe care îl găsiți; nu-i arătați pic de milă! Dacă cineva se înțelege bine cu un spion, fiind mereu dornic să-l trateze cu amabilitate dintr-un sentiment de iubire, răspunzând la orice întrebări i se pun, jucând rolul de marionetă pentru spion, atunci o astfel de lepădătură trebuie exclusă direct! Indivizii suspecti ar trebui să fie urmăriți și observați cu atenție; nu trebuie să le fie divulgat nici măcar un detaliu despre biserică, în special cine sunt conducătorii și lucrătorii. Dacă unui spion i se îngăduie să obțină vreo informație, acest lucru ar putea reprezenta o amenințare sau

un dezastru ascuns pentru biserică și pentru frați și surori, în orice moment. Prin urmare, atunci când se descoperă că un individ este suspect, atât timp cât nu mănâncă și nu bea niciodată cuvintele lui Dumnezeu sau nu are părtășie despre adevăr, este categoric un neîncredător și este corect să îl îndepărtați imediat. Chiar dacă o asemenea persoană nu este un spion, ea nu este un om bun și a-l îndepărta nu este sub nicio formă un lucru nedrept. Dacă se descoperă că un om are legături strânse cu un spion și este capabil să vândă biserica, ar trebui să fie îndepărtat mediat, în orice împrejurări. Astfel de lepădături și ticăloși nu pot aduce decât dezastre asupra bisericii și fraților și surorilor. Sunt chiar mai răi decât iscoadele; chiar dacă nu comit fapte rele, tot trebuie îndepărtați. Acum, marele balaur roșu este în pragul prăbușirii, dar nu este dispus să-și accepte înfrângerea și distrugerea. Continuă să-i aresteze și să-i persecute pe aleșii lui Dumnezeu și să desfășoare operațiuni de spionaj pentru a se infiltra în casa lui Dumnezeu. Nu a încetat niciodată să tulbure și să saboteze lucrarea bisericii. Acum, au fost expuși câțiva indivizi în mod evident suspecti. Tentativele lor de a aduna informații au făcut valuri, înlesnindu-le celorlalți procesul de a-i vedea așa cum sunt. Odată ce s-au expus, sunt îndepărtați din biserică. Dar au fost expuși toți spionii vicleni? Nicidecum. Este posibil ca în bisericile de pretutindeni să se infiltreze agenții marelui balaur roșu. După ce au fost prinși de marele balaur roșu, unii indivizi sunt constrânși de către Satana, prin amenințări, ispite și diverse alte mijloace, să acționeze în numele său și apoi să se infiltreze în biserică. Aceștia sunt spionii ascunși. Asemenea iscoade sunt periculoase și viclene, având ceva agerime și intelect. După cum spun non-credincioșii, au o oarecare pricepere. Când monitorizează biserica, o fac neobservați, acționând în liniște și în secret, nedivulgându-și niciodată intențiile adevărate în interacțiunile lor. Majoritatea oamenilor nu simt nimic atunci când interacționează cu ei; nu sunt conștienți că spionul adună informații, nici nu simt repulsia acestuia față de credința în Dumnezeu. Poate că spionul deja a priceput situația de bază a bisericii înainte ca majoritatea oamenilor să-și dea seama că acesta e acolo ca să monitorizeze biserica. La exterior, astfel de indivizi nu provoacă nicio tulburare bisericii sau majorității oamenilor, așadar, cum ar trebui să fie tratați? Ar trebui să luăm măsuri sau să găsim soluții pentru a aborda faptul că ei monitorizează biserica? După cum am menționat mai devreme, se teme biserica de monitorizarea lor, în orice privință? (Nu.) Existența bisericii noastre și diversele elemente ale lucrării în care aceasta se implică sunt deschise și oneste; aceste elemente ale lucrării sunt cauzele cele mai drepte din rândul omenirii. Dacă o organizație dorește să înțeleagă vreun aspect legat de biserică, mărturiile bazate pe experiențe ale bisericii sunt difuzate public on-line – toți le pot viziona când doresc. Nu există secrete, activități ilegale și, cu siguranță, nu există perturbări la adresa ordinii sociale sau discursuri ori acțiuni contrarii. Astfel, dacă investighează și monitorizează situația bisericii în secret, atunci lăsați-i în pace. De ce spun asta? Acești indivizi care lucrează ca agenți au un anumit standard profesional, iar oamenii obișnuiți nu pot detecta care anume sunt sarcinile pe care aceștia le execută în culise. Așadar, atât timp cât nu

provoacă tulburări, nu este nevoie să vă bateți capul cu ei; lăsați-i în pace. Mai mult, acești neîncrezători, atei și indivizi implicați în politică nu sunt nici obișnuiți cu viața bisericească, nici interesați de ea. În biserică, unde oamenii citesc zilnic cuvintele lui Dumnezeu, acceptă judecata și mustrea și discută despre cunoașterea de sine, despre a-L cunoaște pe Dumnezeu și despre transformarea firii, cum ar putea să nu se simtă ca pe ace sau să nu simtă suferință? La fiecare adunare, sunt agitați ca furnicile într-o tigaie fierbinte; nu se simt dispuși să se forțeze să rămână în biserică. În inima lor, înțeleg că biserica este doar o biserică și categoric nu o organizație implicată în politică. Monitorizând biserica, aflând lucruri despre ea și devenind conștienți de ce anume face, capătă cunoștințe cu privire la faptul că Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și asupra sorții omenirii, lărgindu-și orizontul, astfel încât să nu trăiască într-o asemenea ignoranță. Și ei sunt ființe create și, cu toate acestea, nu știu nici măcar că omul este creat de Dumnezeu, ceea ce arată cât de nesăbuiți și de nesemnificativi sunt! Există vreun risc dacă-i lăsați să rămână în biserică? Dacă nu reprezintă nicio amenințare sau nu provoacă nicio tulburare la adresa bisericii sau a fraților și surorilor, atunci lăsați-i în pace. Odată ce fac ceva ce provoacă o tulburare, acela este momentul în care se expun și acela este momentul potrivit pentru a-i trata. Pe baza faptelor și a dovezilor, discernați-i și caracterizați-i cu promptitudine – misiunea lor se încheie, iar biserica îi exclude în mod firesc. Este bună această abordare? (Da.) Unii oameni întreabă: „Nu este lucrarea bisericii deschisă și onestă? De ce să restricționăm monitorizarea de către oameni?” Acest lucru vizează în principal regimul marelui balaur roșu, al Satanei. Monitorizarea bisericii de către acesta are scopul de a-i suprima pe aleșii lui Dumnezeu, a-i aresta și a le face rău; prin urmare, casa lui Dumnezeu nu îngăduie monitorizarea acesteia, pentru a-i împiedica pe aleșii lui Dumnezeu să sufere persecuții și masacre. Dacă indivizi din țări democratice sau din grupuri religioase vin să cerceteze adevărata cale, ei pot căuta acest lucru on-line sau pot contacta biserica. Biserica primește pe oricine caută sincer adevărul. Dar, dacă cealaltă parte nutrește intenții rele și caută să denatureze ceea ce este corect și ceea ce este greșit și să calomnieze biserica, atunci cum ar putea să-i îngăduie casa lui Dumnezeu monitorizarea? Nu ar fi extrem de stupid să-i permită monitorizarea? Nu ar fi un lucru nesăbuit și ignorant? (Ba da.) Casa lui Dumnezeu i-a întâmpinat mereu cu bucurie pe cei care caută adevărul și îi primește cu căldură, ceea ce este în deplină concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu înțeleg acest lucru, atunci asta e din cauza nesăbuiței și ignoranței lor. Politica externă a bisericii este deschisă și onestă, se aliniază în întregime la adevărurile-principii și este plină de inteligență și înțelepciune. Dacă o persoană nu poate să înțeleagă aceste lucruri pozitive, atunci este absurdă, dezorientată. Unii oameni spun: „Dacă iscoadele sau slujitorii Satanei vin să afle lucruri despre biserică, ar trebui să fim cinstiți și să le răspundem sincer la întrebări?” Este stupid să le spui adevărul diavolilor și Satanei; asta nu te face o persoană cinstită, ci te transformă într-o marionetă a Satanei. Când cei de teapa Satanei își doresc să afle și să înțeleagă situațiile bisericii, aleșii lui Dumnezeu nu

au responsabilitatea de a le spune. Ei nu pot să accepte adevărul și nu au bunăvoință, așa că nu avem ce să le spunem! Procedând astfel, nu suntem impetuoși, ci înțelepți. Unii oameni întreabă: „Dacă mă întreabă: «Cine conduce biserica voastră? De câți ani crede?», pot să le spun?” Ar trebui să-l întrebi: „De ce vrei să afli despre conducătorul nostru? Mai întâi spune-mi asta, eu voi reflecta profund și apoi voi decide dacă să te informez sau nu.” Este înțelept acest răspuns? (Da.) Asta se numește să acționezi conform principiilor. Înțelegi? Pe măsură ce lucrarea de evanghelizare se răspândește și numărul oamenilor din biserică sporește treptat, în biserici de-a lungul și de-a latul diferitelor țări și regiuni pot apărea, din când în când, iscoade și agenți. În ceea ce privește astfel de indivizi, va fi suficient pur și simplu să-i anunțați pe aleșii lui Dumnezeu să se ocupe de ei cu înțelepciune. Dacă se descoperă că aceștia provoacă tulburări sau perturbări, atunci ar trebui să fie îndepărtați cu promptitudine. Majoritatea oamenilor ar trebui să aibă o oarecare înțelegere și un oarecare discernământ asupra modului în care acești agenți vorbesc și acționează sau asupra purtării lor și categoric vor avea o oarecare cunoștință sau percepție atunci când vor interacționa cu aceștia. Dacă doar câțiva frați și câteva surori dintr-o biserică observă astfel de indivizi, dar nu sunt siguri dacă sunt spioni sau observatori, atunci aceștia ar trebui tratați cu precauție și cu o abordare înțeleaptă. Dacă au observat cei mai mulți dintre oameni, ei se pot informa reciproc și pot lua măsuri de precauție. Dacă spionii suspectați nu tratează deloc cu prietenie biserica sau pe frați și surori, căutând constant să-i prindă în cursă pe frați și surori și să tulbure biserica și căutând mereu dovezi prin care să discrediteze biserica, mergând chiar atât de departe încât să facă fotografii sau să-i înregistreze pe frați și surori sau să folosească ademeniri și ispite pentru a extrage informațiile pe care doresc să le cunoască, atunci când astfel de indivizi sunt descoperiți, nu li se poate permite să rămână neverificați – trebuie să fie îndepărtați cu promptitudine din biserică. S-ar putea ca voi să nu fi întâmpinat aceste situații în trecut, așa că vă previn din timp. Acest lucru este pentru expansiunea înțelegerii voastre, cunoașterea omenirii, a societății, a politicii și a lumii – chiar este atât de întunecată și de rea.

Cât privește cel de-al nouălea scop pe care îl are cineva pentru a crede în Dumnezeu – ca să monitorizeze biserica – aici se încheie părtașia despre conținutul de bază. Părtașia a clarificat totul? (Da.) Care sunt conținuturile pe care intenționează să le monitorizeze cei care monitorizează biserica? (Învățăturile bisericii, situația personalului, condițiile de lucru și situația financiară.) În principiu, aceste patru domenii îi preocupă cel mai mult. Ce implică aceste patru aspecte? Implică lucrurile care îi îngrijorează cel mai mult: impactul prezenței bisericii asupra societății, a națiunii și a lumii religioase. Ei sunt îngrijorați și că biserica ar putea folosi religia drept pretext pentru a se implica în politică și pentru a înlătura de la putere guvernul, considerând acest lucru drept cel mai mare pericol ascuns. Astfel, ei suprimă, persecută și interzic biserica și-i arestează pe membrii ei. Națiunea marelui balaur roșu interzice toate convingerile religioase, unele țări interzic anumite convingeri, iar majoritatea țărilor se tem că adevărul va deține puterea și că

oamenii vor accepta adevărul, ceea ce le amenință stăpânirea. Pe scurt, cu cât o biserică îl are mai mult pe Dumnezeu care lucrează și exprimă adevărul și cu cât o biserică are mai mult lucrarea Duhului Sfânt, atunci cu atât este mai probabil ca aceasta să fie monitorizată și privită cu ostilitate de către diverse guverne. Prin urmare, guvernele trimit adeseori agenți deghizați în oameni care cercetează adevărata cale pentru a afla despre situația bisericii și a o pricepe, în scopul de a monitoriza toate mecanismele bisericii. În plus, încearcă să priceapă tendințele lucrării bisericii, să vadă dacă biserica este implicată în politică, dacă participă la unele activități politice sub pretextul desfășurării de lucrări ale bisericii sau dacă are legături cu forțe religioase de peste hotare, printre alte preocupări. Acestea sunt lucrurile pe care-și doresc să le priceapă și care îi îngrijorează. Mai mult, situația financiară a bisericii este, de asemenea, ceva ce vor să priceapă. Ei reflectează: „Oamenii din această biserică au devenit mai numeroși și aceasta s-a dezvoltat rapid – de unde îi vin banii? Ce organizații sau indivizi bogați îi fac donații?” Pe scurt, nu este niciun lucru la care noi ne-am putea gândi pe care ei să nu-l fi luat în considerare. De ce? Fiindcă sunt răi; sunt oameni răi. Încercările lor de a pricepe situația bisericii se nasc din imensa lor grijă cu privire la existența bisericii, temându-se că aceasta s-ar putea să influențeze mai mulți oameni, lucru care ar reprezenta o amenințare la adresa stăpânirii lor; exact acest lucru îi preocupă cu privire la biserică. Indiferent cât de dreaptă sau de legitimă este lucrarea întreprinsă de biserică, ei tot nu cred. De ce? Fiindcă sunt neîncredători, atei și materialişti – asta este tot ce pot face materialişti. Acestea sunt cele patru situații care îi îngrijorează. Tocmai am avut părtaşie despre două principii privind modul adecvat de a trata astfel de indivizi după ce am înțeles motivele și obiectivele din spatele îngrijorării lor în legătură cu aceste patru situații. Faceți un rezumat simplu al acestor principii și vorbiți despre ele. (Dacă provoacă tulburări în biserică, atunci îndepărtați-i; dacă nu provoacă tulburări, nu este nevoie să vă bateți capul cu ei.) Dacă provoacă tulburări, băgându-și nasul peste tot și provocând panică, atunci înlăturați-i fără milă; dacă nu provoacă tulburări și majoritatea oamenilor nu-i observă sau nu-i pot discerne, atunci ignorați-i. Odată ce văd clar că asta este, într-adevăr, lucrarea bisericii, că toate sunt activități religioase și deloc implicate în politică, simpla confirmare a acestui fapt îi va face să plece din proprie inițiativă. Aceasta este abordarea pe care o folosesc țările democratice pentru a înțelege situațiile religioase. Mai devreme s-a menționat, de asemenea, că omenirea este foarte complexă. Care este motivul complexității omenirii? Nu este derivat din răul omenirii? (Ba da.) Cum a început răul omenirii? De ce spunem că omenirea este rea? Fiindcă Satana a corupt-o prea profund. Cum spunem acest lucru într-un limbaj simplu? Spunem că Satana i-a transformat pe oameni în demoni; toată omenirea este sub stăpânirea diavolilor, cu prea mulți diavoli mari și mici, astfel încât locurile în care se adună oamenii au devenit orașe ale demonilor. Când se adună mulți demoni împreună, devine complex; aceștia sunt capabili să comită tot felul de fapte rele și să se implice în tot soiul de activități infame. Fiindcă toți diavolii sunt răi și între ei au mereu loc conflicte, neputând fi niciodată

compatibili unii cu alții, lucrurile se complică. Atunci când oamenii care cred în mod sincer în Dumnezeu își unesc forțele, este mult mai simplu; ei sunt cu toții dispuși să citească din cuvintele lui Dumnezeu și să trăiască viața bisericească, plăcându-le tuturor să-și îndeplinească îndatoririle și să se implice în sarcini adecvate. Ei nu participă la activități necinstite și infame – cel mult, ar putea să dezvăluie o oarecare corupție. Numai astfel de oameni pot dobândi mântuirea prin credința în Dumnezeu. Diavolii nu pot fi niciodată mântuiți prin credința în Dumnezeu, fiindcă lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Chiar dacă diavolii ar crede în Dumnezeu vreme de câteva decenii sau secole, ei nu s-ar schimba, fapt care este vizibil pentru toți. Acum, multe biserici i-au înlăturat pe cei care sunt diavoli, ceea ce este un lucru bun și întru totul în acord cu intențiile lui Dumnezeu. În unele biserici, jumătate din oameni sunt diavoli, în timp ce în altele, diavolii sunt în minoritate. Este ușor să desfășori lucrarea bisericii în asemenea biserici? Bineînțeles că nu. Dacă diavolii sunt înlăturați, lăsând doar omenirea coruptă, lucrarea bisericii devine mult mai ușor de făcut. Situația cea mai demnă de milă este aceea când conducătorii falși sau antihriștii dețin puterea în unele biserici, iar diavolii preiau rolul de conducere; atunci, aleșii lui Dumnezeu din bisericile respective sunt foarte afectați. Spuneți-Mi, pot conducătorii falși sau antihriștii care dețin puterea să le aducă pace și bucurie aleșilor lui Dumnezeu? Gândurile și ideile conducătorilor falși și ale antihriștilor sunt întru totul rele și contrare adevărului. Dacă există zece sau douăzeci de demoni vii care-i sprijină, a trăi într-o astfel de biserică este ca a trăi într-un loc unde se adună demonii, într-un bârlog al demonilor, controlat de un rege diavol; e ca și cum ai trăi în interiorul unei mașini de tocat carne, care îți neliniștește mintea și spiritul. În fiecare zi, gândurile îți sunt ocupate de lucruri precum cu cine să te lupți sau să te războiești, cu cine să te împrietenești și de cine să te apropii, pe cine să eviți și de cine să te păzești și așa mai departe; nici măcar nu ai un mediu pașnic, trăind într-o teamă și agitație constantă, fără nicio fărâmbă de liniște. Nu este ca și cum ai fi într-o mașină de tocat carne? (Ba da.) Această societate rea, această omenire rea, îi tratează pe toți oamenii și fiecare grup și organizație în același fel, supunându-i pe toți acelorași opinii și puncte de vedere. În mod similar, simt neliniște chiar și față de biserică, o instituție care este relativ pozitivă, fără să o menajeze. Indiferent de asta, maniera în care noi îi tratăm pe ei este principală, nu-i așa?

Despre cel de-al nouălea principiu al cuiva pentru a crede în Dumnezeu – ca să monitorizeze biserica – am avut acum părtașie în totalitate și, în principiu, am avut părtașie și despre tot conținutul primei categorii a celei de-a paisprezecea responsabilități a conducătorilor și lucrătorilor. Rezumatul scopurilor acestor neîncrezători și atei în credința lor în Dumnezeu include, în principiu, aceste puncte. Ultimul scop despre care am avut părtașie este ușor diferit de cele anterioare în ceea ce privește conținutul. Atunci când cei care monitorizează biserica se infiltrează în biserică, ei nu caută o sursă de venit, statut sau avantaje în viață și la muncă, ci vin în scopuri politice. Indiferent de scopurile lor, odată ce-i vedem așa cum sunt și-i discernem, ar trebui să luăm prompt măsuri

adevate, îndepărtându-i sau excluzându-i pe acești indivizi, fără a le îngădui absolut deloc să pândească multă vreme în biserică. Aceasta este o sarcină importantă pentru conducători și lucrători. Pe baza scopului pentru care cred în Dumnezeu, discerneti și stabiliți care sunt adevărații frați și adevăratele surori – aleșii lui Dumnezeu – și care sunt diversele tipuri de oameni răi pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze sau să-i excludă; identificați prompt acești oameni răi și apoi adoptați degrabă o abordare corespunzătoare pentru a-i îndepărta sau a-i exclude. Aceasta este prima categorie de discernere și clasificare a diverselor tipuri de oameni răi: scopul credinței cuiva în Dumnezeu. Am încheiat părtășia noastră despre aceasta.

II. Pe baza umanității cuiva

Acum, trecem la cea de-a doua categorie, care este umanitatea lor. Prin manifestările umanității unei persoane, discernem și stabilim dacă aceasta crede cu adevărat în Dumnezeu și dacă este potrivită pentru a rămâne în biserică. Dacă, pe baza manifestărilor, dezvăluirilor de umanitate și esenței umanității lor, nu sunt frați sau surori adevărate, nu sunt potriviți pentru a rămâne în biserică, prezența lor îi tulbură pe frați și pe surori și – potrivit comportamentului lor – aparțin categoriei celor care ar trebui îndepărtați sau excluși din biserică, atunci biserica ar trebui să conceapă rapid planuri corespunzătoare pentru a-i îndepărta sau a-i exclude pe acești indivizi. Părtășia referitoare la cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este despre a îndepărta sau a exclude toate tipurile de oameni răi. Privind lucrurile din perspectiva umanității, acești indivizi au cu siguranță o umanitate dăunătoare și rea; simplu spus, efectiv nu sunt buni de nimic. Pe baza manifestărilor umanității lor, ar trebui îndepărtați sau excluși din biserică, pentru a fi împiedicați să provoace în continuare tulburări în biserică și să afecteze ordinea normală a vieții bisericești a aleșilor lui Dumnezeu și îndeplinirea de către aceștia a datoriei lor. Așadar, prin ce manifestări judecăm umanitatea unei persoane ca fiind bună sau rea și, astfel, decidem dacă biserica ar trebui să o îndepărteze sau să o excludă? În concluzie, cea de-a doua categorie – umanitatea –, include și ea multe puncte, dar mai întâi, să avem părtășie despre primul punct.

A. Plăcerea de a răstălmăci fapte și neadevăruri

Primul punct se referă la cei cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri. Cu siguranță ați văzut cu toții acest tip de persoană, adeseori. Care este principala manifestare a plăcerii de a răstălmăci fapte și neadevăruri? Este să vorbești fără principii, provocând mereu dispute cu intenții și scopuri, cauzând efecte adverse. În mod clar, astfel de oameni au probleme grave cu limbajul lor, probleme care își au originea într-o fire necorespunzătoare și o lipsă de umanitate care îi fac să le placă să răstălmăcească fapte și neadevăruri. Privind lucrurile din perspectiva acestei sintagme, „a răstălmăci fapte și neadevăruri” înseamnă să susții adesea că ceea ce este adevăr

este minciună și invers; înseamnă să inversezi negrul și albul și chiar să înflorești faptele cu detalii inexacte, lansând acuzații fără temei, făcând judecăți fără fundament și vorbind cum îți vine la gură. Astfel de oameni nu dau niciodată o conotație pozitivă lucrurilor; ce spun ei nu-i edifică pe oameni și nu le aduce absolut niciun beneficiu sau ajutor. În timpul interacționării, implicării și comunicării cu ei, actul de a-i asculta vorbind întunecă și tulbură adesea inimile oamenilor, făcându-i chiar să-și piardă încrederea în credința lor, astfel încât nu au nicio înclinație să creadă în Dumnezeu și nu-și pot liniști mintea în timpul devoțiunilor spirituale și al adunărilor. Mintea și spiritul le sunt bulversate adesea de afirmații despre ce este corect și ce este greșit și de bârfa pe care o răspândesc astfel de indivizi, iar ei încep să-i privească pe toți într-o lumină defavorabilă și să nu vadă decât defecte la ceilalți. După ce oamenii aud fapte și neadevăruri răstălmăcite, gândirea lor normală este frecvent tulburată, și chiar și punctele lor de vedere corecte asupra lucrurilor sunt tulburate, fiindu-le greu să discearnă ce este corect și ce nu este. Cei lipsiți de discernământ sunt adesea ademeniți și cad în ispită, fără ca măcar să-și dea seama, din cauza unor lucruri pe care le spun oamenii care răstălmăcesc fapte și neadevăruri. Ei se gândesc: „Acei oameni n-au rănit pe nimeni, participă normal la adunări, uneori chiar dau de pomană și-i ajută pe alții și nu au făcut nimic rău.” Totuși, consecințele interacțiunilor lor cu astfel de indivizi constau frecvent în faptul că se împotmolesc în chestiuni legate de ce este corect și ce este greșit și în ispită și se împotmolesc în mijlocul încurcăturilor emoționale dintre oameni, precum și al relațiilor interpersonale nepotrivite. Acești oameni care răstălmăcesc fapte și neadevăruri se specializează în a tulbura relațiile potrivite dintre oameni și în a sabota unele dintre înțelegerile pure din mintea oamenilor. După părerea lor, toți indivizii care au o relație bună și se pot sprijini reciproc devin ținta atacurilor și judecăților lor secrete. În mod similar, oricine își face datoria cu o oarecare loialitate și se consumă întrucâtva este tot o țintă a atacurilor acestora. Indiferent cât de bun și de pozitiv poate fi un lucru, ei găsesc moduri de a-l denigra. Fac critici voalate la adresa oricărui lucru, comentează cu privire la orice chestiune și își mențin punctele de vedere în legătură cu toate aspectele. Aceste puncte de vedere nu sunt deloc autentice; mai degrabă exprimă absurdități, confundă faptele adevărate și neadevărurile și inversează negrul și albul; ca să-și atingă un scop, ca să bage zădărnici între oameni sau ca să-i calomnieze pe anumiți indivizi, merg chiar atât de departe încât să născocască lucruri, în mod intenționat și necugetat, înflorind adevărul cu detalii neadevărate și venind cu acuzații nefondate, făcând din țânțar armăsar. Cei care nu sunt conștienți de adevăr îi ascultă vorbind și se gândesc la faptul că afirmațiile lor par rezonabile și sub nicio formă nu ar putea fi false, fiind, astfel, induși în eroare. Acest tip de persoană căreia îi place să răstălmăcească fapte și neadevăruri face critici voalate cu privire la orice chestiune pozitivă. Este oare fiindcă are un simț al dreptății? (Nu.) Este sfidătoare și nu îi stimează pe cei care își fac datoria în mod activ, pe cei care sunt loiali, pe cei care se consumă cu entuziasm și pe cei care au conștiință și rațiune. Așadar, care este motivul pentru felul nechibzuit de a vorbi al acestor indivizi? Unde își

are originile? De ce le place mereu să răstălmăcească fapte și neadevăruri? (Fiindcă umanitatea lor este rea.) Corect; este din cauza umanității rele. Dacă umanitatea lor ar fi bună, ei nu ar răstălmăci fapte și neadevăruri. Discursul ar trebui să se bazeze pe conștiință și pe raționalitate; nu poți să debitezi teorii distorsionate și erezii la fiecare pas. Originea răstălmăcirii faptelor și neadevărurilor este umanitatea rea. Orice spun astfel de oameni are un gust amar; exprimându-ne frumos, îi judecă pe ceilalți, dar, de fapt, cuvintele lor conțin elemente ale unei intenții malițioase de a condamna și a blestema și urme de instigare, invidie, sfidare, ură, și chiar par că vor să pună sare pe rană. Pe scurt, acestea sunt principalele caracteristici ale faptului că răstălmăcesc fapte și neadevăruri. În afara acestor caracteristici, astfel de indivizi mai au o trăsătură comună: le poartă pică oamenilor care au ce le lipsește lor și râd de cei cărora le lipsește ce au ei. Este bună umanitatea lor? (Nu.) Indivizii de acest tip, care le poartă pică oamenilor care au ce le lipsește lor și râd de cei cărora le lipsește ce au ei, invidiază pe oricine este mai bun decât ei și îl vorbesc de rău pe la spate, emitând judecăți și condamnându-l; pe când, dacă cineva le este inferior, râd disprețuitor de el, pregătiți să-și bată joc de persoana respectivă, s-o satirizeze și s-o bagatelizeze. Nu pot pricepe corect nicio chestiune și nici nu o pot aborda conform moralei umane de bază. Nu este nevoie să dorească nimănui binecuvântări, nici să facă urări de bine nimănui sau să-i ureze ca totul să-i meargă așa cum își dorește ori să-i dorească să pășească pe calea cea dreaptă, dar ar trebui măcar să-i evalueze corect pe alții, fără să nutrească pic de malițiozitate – nici măcar asta nu le reușește. Care este motivul implicit pentru faptul că răstălmăcesc fapte și neadevăruri? În mod clar, prin discursul lor, prin atitudinea lor față de ceilalți, prin ceea ce gândesc și prin felul în care îi tratează pe ceilalți în adâncul sufletului lor, este evident că umanitatea oamenilor de acest tip este malițioasă. Chiar dacă oamenii de acest tip deschid gura doar pentru a răstălmăci fapte și neadevăruri, în spatele acestor acțiuni se ascund realizările și scopurile pe care-și doresc să le împlinească, precum și opiniile și atitudinile lor adevărate față de oameni și chestiuni, în adâncul inimii lor. Lăsând deoparte, deocamdată, dacă aceia cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri înțeleg bine adevărul și dacă sunt oameni care-l iubesc, pe baza acestei trăsături a personalității lor – o plăcere de a răstălmăci fapte și neadevăruri – pot să aibă ei o influență bună sau pozitivă asupra fraților și surorilor din biserică? (Nu.) Categorie nu!

Haideți să analizăm câteva exemple specifice, ca să vedem ce manifestări au cei care răstălmăcesc fapte și neadevăruri. Să spunem, de exemplu, că există o soră a cărei familie este foarte bogată, dar care, pentru a predica Evanghelia și a aduce mărturie despre Dumnezeu, a renunțat la plăcerile trupului și a plecat de acasă, pentru a-și face datoria. Spuneți-Mi, cum ar privi oamenii normali această situație? Nu ar admira-o și ar invidia-o pe soră? Cel puțin ar crede că sora este de lăudat și vrednică de a fi imitată fiindcă a fost capabilă să-și sacrifice plăcerile trupului pentru a-și face datoria. Dar cum comentează la adresa ei cei cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri? Spun: „Refuză viața de persoană bogată ca să iasă și să predice Evanghelia toată ziua;

dacă va continua așa, mai devreme sau mai târziu, soțul ei o va da afară din casă! A crede în Dumnezeu nu înseamnă să primești binecuvântări și să te simți bine? Uită-te la ea, are binecuvântări, dar nu știe să se bucure de ele, lepădându-se de familia și de cariera ei pentru a-și face datoria din toată inima; nu e un gest nesăbuit? Dacă familia mea ar fi atât de bogată, eu pur și simplu m-aș simți bine acasă.” Spuneți-Mi, formulează acele cuvinte vreo singură propoziție care este în acord cu umanitatea, care îi edifică pe ceilalți? (Nu.) Când aud acest lucru, cei care au un oarecare discernământ ar gândi: „Nu înseamnă asta să denaturezi faptele? Este un lucru inerent pozitiv ca un credincios să se lepede de tot ca să se consume pentru Dumnezeu și să nu urmărească plăcerile materiale, dar ei îl condamnă.” Dacă o persoană fără discernământ aude acest lucru, va fi indusă în eroare și tulburată; entuziasmul său pentru credința în Dumnezeu și pentru a se lepăda de lucruri și a se consuma ca să-și facă datoria va fi imediat grav afectat. Deși cei cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri spun puține vorbe, impactul negativ pe care-l au asupra celorlalți este semnificativ, suficient cât să facă pe cineva să se simtă negativ o vreme și incapabil să-și revină. Nu este așa? (Ba da.) Doar câteva cuvinte aparent plauzibile îi pot otrăvi pe unii oameni, când le aud. Ce spune asta despre umanitatea celor care pot rosti astfel de cuvinte otrăvitoare? (Este rea.) Este vreo propoziție printre cuvintele lor care ar putea spori credința cuiva după ce le aude? (Nu.) Ce sunt toate aceste cuvinte? Vorbind la modul general, toate sunt cuvintele neîncrezătorilor; cei care-L urmează pe Dumnezeu nu ar trebui să rostească nici măcar o propoziție. Mai precis, nici măcar o propoziție rostită de acești oameni nu reflectă vreo fărămă de umanitate. Ce înseamnă să nu ai umanitate? Înseamnă să nu ai nici măcar moralitate. Ce înseamnă să îți lipsească moralitatea? Sora are condiții de trai bune și o familie bogată și ce atitudine au acești oameni? Este doar invidie urmată de urări de bine și apoi acceptare? (Nu.) Așadar, care este atitudinea lor? Simt invidie, indignare, ranchiună și au nemulțumiri în inimă: „Merită să aibă atât de mulți bani? Eu de ce nu am atât de mulți bani? De ce o binecuvântează Dumnezeu pe ea și pe mine nu?” Sora este bogată și prosperă, așa că ei simt invidie și ură, neavând nici măcar un cuvânt de admirație sinceră și nedorindu-i binele. Asta indică absența completă a unei moralități de bază. Sora este bogată, așa că ei nutresc ură, aproape până în punctul în care încearcă să o jefuiască sau să o înșele și să-i ia bunurile. Mai mult, această soră trăiește într-o familie bogată, însă este capabilă să lase în urmă aceste condiții bune de trai și aceste plăceri materiale ca să plece să-și facă datoria; pentru un credincios în Dumnezeu, acesta este un lucru care merită felicitări, este demn de admirație și invidie. Oamenii ar trebui să-i dorească binele și să încerce să se apropie de ea și s-o imite. Dar au de zis ceva de genul acesta oamenii cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri? (Nu.) Cum vorbesc ei? Fiecare propoziție este marcată de cuvinte aspre și de o urmă de ură. De ce pot vorbi așa? Fiindcă sunt nemulțumiți și nesatisfăcuți de propria situație, nutrind resentimente, și astfel, își varsă furia pe această soră bogată. În calitate de credincios în Dumnezeu, ar trebui să-i apreciezi, să-i admiri pe cei care sunt

capabili să-și facă în mod activ datoria și să urmărească adevărul, să înveți de la ei și să-i imiți. În loc să înveți din punctele forte ale surorii ca să compenseze pentru propriile slăbiciuni, acești oameni își bat joc de ea ca de o nesăbuită și chiar speră că soțul ei va divorța de ea; așteaptă s-o vadă prăbușindu-se. Dacă soțul acelei surori chiar ar divorța de ea, nu s-ar simți ei încântați? Nu li se va fi împlinit dorința? Asta le reflectă adevăratele sentimente și, în plus, intenția și scopul. Nu le doresc celorlalți binele; când văd că îi merge bine cuiva sau văd pe cineva care este mai bun decât ei, mustesc de invidie și resentimente. Indiferent cât de puternică este credința altcuiva în Dumnezeu, dacă individul respectiv este mai bun decât ei, acest lucru este inacceptabil. Le lipsește cu desăvârșire umanitatea și nu sunt în stare să rostească niciun cuvânt de binecuvântare sau edificare. De ce nu pot rosti astfel de cuvinte? Fiindcă umanitatea lor este prea rea! Nu pentru că nu vor să vorbească sau pentru că nu au cuvintele potrivite; mai degrabă, fiindcă inima lor este plină de invidie, resentimente și indignare, fiindu-le astfel imposibil să spună cuvinte de binecuvântare. Așadar, poate faptul că inima lor este plină de asemenea lucruri corupte să arate că umanitatea lor este malițioasă? (Da.) Poate. Fiindcă ei dezvăluie asemenea firi corupte, celorlalți le devine simplu să discearnă și pot să vadă adevărul despre esența lor coruptă.

Iată un alt exemplu. Era o soră care, înainte să creadă în Dumnezeu, avea mereu conflicte cu soția cumnatului său. Mai târziu, amândouă au început să creadă în Dumnezeu și, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, au ajuns să înțeleagă unele adevăruri. Și-au dat seama cum ar trebui să te porți și să te înțelegi cu ceilalți și, când le-a fost dezvăluită corupția, au fost capabile să-și deschidă sufletul una în fața celeilalte și să încerce să se cunoască pe ele însele, lucru care le-a făcut relația tot mai armonioasă. Unii oameni le invidiau și spuneau: „Uitați-vă la ele, toată familia crede în Dumnezeu, iar cumnatele sunt exact ca niște surori adevărate. Nu este totul datorită credinței lor în Dumnezeu? Rudele non-credincioșilor nu se pot înțelege deloc, se ceartă și concurează mereu unele cu altele, chiar și frații născuți din aceeași mamă. Credincioșii sunt mult mai buni; deși cumnatele nu sunt surori adevărate, atât timp cât cred în Dumnezeu, urmărind obiective comune, mergând pe aceeași cale și împărtășind un limbaj comun, sunt compatibile în spirit, ceea ce este minunat!” Asta arată că aceia care cred sincer în Dumnezeu sunt diferiți de non-credincioși. Oameni din familii diferite își unesc forțele cu obiective și țeluri comune, compatibili în casa lui Dumnezeu și înaintea Lui. Scopul pentru care spunem asta este de a-i informa pe oameni că acesta este efectul cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu, un har dăruit de către Dumnezeu oamenilor. Asta este ceva ce non-credincioșii nu au și de care nu se pot bucura. Cel puțin, după ce aude asta, un om ar simți că este bine să crezi în Dumnezeu și să ai o impresie favorabilă despre credința în Dumnezeu. Dar ascultați ce are de spus despre asta persoana căreia îi place să răstălmăcească fapte și neadevăruri: „Hm! Poate că, la prima vedere, vezi că acele cumnate par să se înțeleagă bine, în armonie completă în timpul adunărilor, dar uneori nu se și iau la harță una cu cealaltă? Nu știi, obișnuiau să

se certe foarte rău!” Alții spun: „Disputele și controversele lor din trecut aveau loc fiindcă nu credeau în Dumnezeu și nu înțelegeau adevărul. Acum se înțeleg grozav! Asta fiindcă, acum, amândouă cred în Dumnezeu, înțeleg unele adevăruri și își pot deschide sufletul una față de cealaltă în părtășie și își cunosc propriile corupții și, adesea, își îndeplinesc îndatoririle împreună. Deși încă există unele divergențe între ele, în general, își pot recunoaște una alteia greșelile și se pot consulta între ele cu privire la tot ce fac. Asta este ceva ce niciun non-credincios nu poate realiza, nici măcar cu rudele sale de sânge.” Totuși, persoana care răstălmăcește fapte și neadevăruri spune: „În ce familie nu există certuri? Lasă cumnatele, chiar și surorile biologice se ceartă, nu-i așa? Armonia pe care par să o aibă acum este doar o fațadă pentru ceilalți. Odată ce moare socrul lor, refuz să cred că nu se vor certa în privința moștenirii! Credința în Dumnezeu nu este doar o dorință, un fel de consolare spirituală? Chiar ar putea să renunțe la atâta bogăție datorită ei? Imposibil!” Există vreo afirmație în aceste cuvinte care se aliniază la fapte? Există vreo dorință pentru bunăstarea oamenilor, vreo binecuvântare? (Nu.) Există ceva care exprimă sentimentul personal că a crede în Dumnezeu este într-adevăr bine, după ce i-au văzut pe alții bucurându-se de harul lui Dumnezeu, așa cum au făcut și ei? (Nu.) În opinia celor care răstălmăcesc fapte și neadevăruri, toate aceste transformări personale care au loc în rândul fraților și surorilor sunt amăgitoare; obținerea adevărului și schimbările firii care vin din credința în Dumnezeu sunt toate false; ei nu cred că Dumnezeu îi poate purifica și schimba pe oameni. Din cuvintele lor, nu poți vedea doar judecata lor arbitrară, ura și faptul că-i blestemă pe oameni, ci și neîncrederea și negarea de către aceștia a efectului lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu asupra oamenilor. Cumnatele au o relație bună și sunt tolerante și răbdătoare una cu cealaltă atunci când sunt împreună, datorită credinței lor în Dumnezeu. Această persoană căreia îi place să răstălmăcească fapte și neadevăruri simte disconfort și nemulțumire în inimă, așa că face tot posibilul să bage zădărnici între surori, fiind fericită dacă reușește să le facă pe cumnate să se ciondănească și să se certe atunci când se întâlnesc. Ce fel de purtare este aceasta? Ce fel de mentalitate este? Judecând după mentalitatea sa, nu este acesta un lucru oarecum pervers? (Ba da.) În ceea ce privește purtarea sa, nu este îngrozitoare? (Ba da.) Totuși, oamenii de acest fel încă participă la viața bisericească și, printre cei care-și îndeplinesc îndatoririle, oamenii ca ei nu sunt în număr mic. Acești oameni sunt descriși de obicei ca având „un discurs malițios”. De fapt, problema nu este doar că au un discurs malițios; universul lor lăuntric este incredibil de întunecat și de otrăvitor! Indiferent ce mărturii bune bazate pe experiențe ar putea împărtăși frații și surorile, în ochii lor, toate acestea sunt artificiale și imagine și nu au nimic special. Indiferent asupra cui își face Dumnezeu lucrarea de judecată și mustrare, având ca rezultat câștiguri semnificative, cum ar fi că persoana poate să-și împărtășească experiența și să dea mărturie pentru Dumnezeu – în adâncul sufletului, acești indivizi disprețuiesc lucrul acesta, gândindu-se: „Ce e atât de grozav la asta? După ce a auzit atât de multe predici, nu ar avea oricine o oarecare înțelegere? Pur și

simplu scrii un articol despre o mărturie bazată pe experiență și ești satisfăcut, considerându-te un biruitor? Aș vrea să văd dacă te vei mai plânge de Dumnezeu când lucrurile o vor lua razna în viitor. Dacă Dumnezeu îți va lua copilul, aș vrea să văd dacă vei plânge și dacă vei mai putea să crezi în Dumnezeu atunci!” Ce credeți că le umple inima? Nu este o dorință ca toată lumea să fie în haos, o teamă că oamenii vor păși pe calea cea dreaptă? Pe scurt, indiferent ce se întâmplă în familia cuiva, ei trebuie să facă unele comentarii în legătură cu asta, dar, indiferent ce zic, toți acești oameni au o caracteristică, și anume că speră ca nimănui să nu-i fie bine – vorbesc despre toți ca și cum ar fi complet lipsiți de merite; îi face fericiți să vorbească despre alții ca și cum ar fi niște gunoaie și mereu îi încântă ghinionul altora. Dacă cineva are o familie bogată, devin invidioși, furioși și plini de ură, plângându-se constant în inima lor și dorindu-și ca Dumnezeu să-i ia persoanei respective averea și harul de care se bucură și să le ofere lor. Plângerile rostite de acești indivizi pe la spatele oamenilor sunt insuportabil de auzit. Sunt ei, în vreun fel, precum credincioșii în Dumnezeu? Bineînțeles, oamenii de acest fel sunt și pricepuți la a disimula. Indiferent cât de malițioase sau de întunecate sunt inimile lor, în prezența fraților și a surorilor, la adunări, vor avea și ei părtașie despre ceea ce înțeleg și despre perspectivele lor, debitând doctrine mărețe pentru a disimula, creându-și o imagine „magnifică”, bună. În culise, însă, ei nu vorbesc sau nu acționează ca oamenii. Cei mai mulți dintre oameni, dacă nu au interacționat cu acești indivizi și nu le cunosc adevăratele manifestări sau ce zace în adâncul inimii lor, fiindcă doar i-au auzit vorbind corect la adunări, nu vor fi descoperit cât de dezgustătoare sau de feroce este umanitatea lor sau cât de josnic este caracterul lor, ba chiar vor avea o părere bună despre ei. Abia după ce vor petrece mai mult timp cu ei și le vor înțelege acțiunile și comportamentele în viața privată, oamenii vor începe treptat să-i discearnă și vor fi dezgustați. Prin urmare, discernerea cuiva nu ar trebui să se bazeze doar pe cuvintele plăcute pe care le rostește la adunări; trebuie să îi observi și acțiunile și cuvintele în viața privată, pentru a-i vedea adevărata esență și adevărata față.

Pe lângă faptul că nu vorbesc ca oamenii, genul de oameni cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri mai au o trăsătură: vor să comenteze cu privire la toată lumea și toate lucrurile, chiar și cu privire la cei cu care nu s-au familiarizat sau nu au interacționat niciodată, și nu iartă nici măcar cele mai mici aspecte din viața altor oameni. Rezultatul comentariilor lor este că, indiferent cât de pozitiv e un lucru, discursul lor îl transformă în ceva negativ; indiferent cât de cuviincios este un lucru, este distorsionat în ceva negativ când este rostit de gura lor dezgustătoare. Asta îi face fericiți, permițându-le să mănânce bine și să doarmă liniștiți. Spuneți-Mi, ce fel de ființă este aceasta? De exemplu, dacă unii frați și unele surori au avut un venit bun anul acesta și stau mai bine decât ei pe plan financiar – oferind puțin mai mult, peste o zecime – ei devin invidioși și spun: „De ce oferi atât de mult anul acesta? Faptul că Dumnezeu stabilește dacă o persoană este bună sau rea nu se bazează pe cât de mult oferi. Ce sens are zelul tău? Casa lui Dumnezeu nu duce lipsă de bani.” Cuvintele neplăcute ies

din nou la lumină, nu-i așa? Indiferent cine face ceva cuviincios sau ceva ce se aliniază la adevăr, ei găsesc lucrul respectiv inadmisibil și simt un dezgust enorm în inimă. Încearcă toate mijloacele posibile de a te influența, căutând scuze pentru a te ataca, acuza și condamna, până când te înving și scot pozitivitatea din tine, lăsându-te complet confuz și incapabil să distingi ce este corect și ce nu. Apoi, râd cu poftă, bătându-și joc de tine în sinea lor și spunându-și: „Doar la asta te reduci tu și, cu toate acestea, vorbești despre mărturie bazată pe experiență!” Acesta este un diavol care-și arată adevărata față, nu-i așa? Nu sunt acestea cuvintele unui slujitor al Satanei, ale unui antihrist? (Ba da.) Cu cât vorbesc mai mult despre acest gen de persoană, cu atât sunt mai furios și mai dezgustat. Ați întâlnit vreodată astfel de indivizi? Indiferent de aspectul lor fizic sau de trăsăturile lor faciale, ori de câte ori sunt pe cale să răstălmăcească fapte și neadevăruri, expresiile lor devin bizare: strâng din buze, se uită pieziș, nu-i mai privesc pe ceilalți în ochi, iar unor oameni chiar par să li se schimbe trăsăturile. Acesta este un semnal transmis ție, care îți spune că sunt pe cale să vorbească altfel decât oamenii. Atunci, ce faci? Primești acest semnal sau îl respingi? (Îl resping.) Trebuie să te distanțezi, spunându-le: „Nu vorbi; nu vreau să aud. Bârfești prea mult. Dacă nu vei vorbi ca un om, atunci stai departe de mine! Nu vreau să fiu supus tulburării tale; nu vreau să fiu implicat în aceste relații interpersonale nepotrivite, nu voi băga în seamă o persoană ca tine.” Observați și vedeți căruia dintre voi îi place să răstălmăcească fapte și neadevăruri, cine are o astfel de purtare, iar, apoi, distanțați-vă rapid de persoana respectivă. Care este caracteristica umanității acestor indivizi? Este aceea că vorbesc într-o manieră înveninată sau, în termeni mai colocviali, au „un discurs malițios”. Expunându-le cuvintele veninoase, puteți vedea diversele afirmații pe care le fac; prin afirmațiile lor, le puteți vedea lumea lăuntrică și puteți stabili exact care le este umanitatea-esență și dacă sunt oameni răi. Oamenii de acest gen, cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri, prin diversele semnale și afirmații pe care le emit, le permit altora să-i clasifice în mod clar drept oameni răi. Oamenii de acest gen întrunesc în totalitate standardul pentru a fi îndepărtați sau excluși; nu li se poate arăta pic de milă. Trebuie să fie îndepărtați și să nu li se permită să provoace tulburări în cadrul bisericii.

Tocmai am avut părtașie despre caracteristicile tipului de oameni cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri și ar trebui să fie evident din situația credinței lor în Dumnezeu și din manifestările umanității lor că sunt genul de persoane care sunt scârbite de adevăr și care nu-l iubesc. Umanitatea lor este atât de slabă, încât sunt insensibili la rațiune și lipsiți de o morală umană de bază; problema este că, în cazul lor particular, caracteristica umanității lor slabe este că le place în mod deosebit să răstălmăcească fapte și neadevăruri. Din cuvintele pe care le rostesc, se poate observa caracteristica umanității lor și umanitatea-esență pe care o au; în mod clar, oamenii de acest gen sunt indivizi cu o umanitate slabă. În ce măsură este slabă umanitatea lor? Este slabă în măsura în care ei sunt răi, plasându-i, astfel, în categoria oamenilor răi. Asta deoarece cuvintele pe care le rostesc în general nu servesc pentru a se plânge în

mod ocazional și pentru a exprima puțină invidie sau pentru a manifesta ocazional o mică slăbiciune umană; manifestările lor nu sunt cele ale unei firi corupte comune, obișnuite, ci sunt suficiente pentru a demonstra că ei pot fi clasificați drept oameni răi. Acesta este primul tip de persoană: cei cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri.

B. Plăcerea de a profita

Al doilea tip de oameni e reprezentat de cei cărora le place să profite. Unii oameni au cu siguranță noțiuni când vine vorba să aibă părtășie despre plăcerea de a profita, gândindu-se: „Cărui om corupt nu-i place să profite? E natura umană; atât timp cât nu faci rele, ce-i atât de grav la a profita puțin?” Plăcerea de a profita, despre care avem părtășie aici, depășește sfera plăcerii de a profita pe care o au oamenii normali – atinge nivelul răului. Ar trebui să existe destul de mulți oameni de acest tip în biserică sau cel puțin o porțiune. Sub pretextul că „suntem cu toții frați și surori”, ei profită peste tot, făcând asta între frați și surori, în casa lui Dumnezeu și în biserică. În ce fel profită ei? De exemplu, dacă familia lor are nevoie să cumpere o casă, dar nu are suficienți bani, ei nu apelează la rude sau la prieteni ca să-i ceară cu împrumut, nici nu merg la bancă pentru un credit; iau cu împrumut de la frați și surori, fără să menționeze dobânda sau data la care vor rambursa împrumutul – iau banii cu împrumut, pur și simplu. E frumos spus că îi „iau cu împrumut”; de fapt, pur și simplu îi iau, fiindcă nu au nicio intenție de a rambursa banii sau de a plăti dobândă. De ce își aleg drept victime frații și surorile? Cred că, deoarece sunt toți frați și surori, ei ar trebui să-i ajute în momentele grele, iar dacă cineva nu-i ajută, atunci nu e frate sau soră. Astfel, merg la frați și surori să ia bani cu împrumut, născocind motive pentru a-i face pe aceștia să creadă că este corect și potrivit să le dea bani cu împrumut. Alți oameni văd că familia unui frate sau a unei surori are o mașină și se tot gândesc la asta, cerând întruna să o ia cu împrumut, o dată la câteva zile. O iau cu împrumut, dar nu o aduc înapoi, nu fac plinul mașinii și, uneori, chiar îi îndoiaie caroseria sau fac accident. Visează și conspiră ca să obțină orice mâncare bună, obiecte utile sau orice lucruri de valoare pe care le văd în casele altora, tânjind să le aibă și ei. În casa oricui merg, le sclipesc ochii de lăcomie tâlhărescă atunci când caută și se uită peste tot, fiind atenți la orice fel în care ar putea profita sau la orice lucruri ar putea lua – înhață chiar și o mică plantă în ghiveci. Când ies în oraș sau cinează cu alții, nu se oferă niciodată să plătească pentru transport sau pentru masă. Oricând văd un lucru frumos, vor să-l cumpere, dar, când vine momentul să-l plătească, îi pun pe ceilalți să le achite cheltuielile și, ulterior, nici măcar nu aduc în discuție chestiunea înapoierii banilor; pur și simplu vor să profite, chiar dacă au de câștigat doar un bănuț sau doi. Dacă vrei să ai lucruri frumoase, poți să ți le plătești singur; dacă nu vrei să plătești cu banii tăi, atunci nu căuta nici să profiți de alții și nu mai fi atât de lacom; ar trebui să ai puțină integritate ca să câștigi respectul altora. Dar acestui tip de individ îi lipsește integritatea, vrând doar să profite și simțindu-se tot mai vesel cu cât profită mai mult. Este apariția unor astfel de oameni în biserică o rușine sau un prilej de fală? (E o rușine.)

Este o rușine. Ați spune că este necesar ca ei să profite în acest fel? O fac fiindcă nu-și permit mese ori să pună mâncare pe masa familiei? Deloc. De fapt, au suficienți bani de cheltuit și suficientă hrană de mâncat; doar că lăcomia lor este atât de mare, încât le răpește integritatea și le inspiră altora dezgust și repulsie. Este bună această persoană? (Nu.) Unii oameni caută mereu să profite atunci când își fac îndatoririle, simțindu-se nemulțumiți dacă ies în pierdere chiar și puțin și dorindu-și să vorbească despre asta. Când li se atribuie o sarcină, mereu aduc în discuție subiectul banilor: „Cheltuielile de călătorie pentru o excursie vor fi atât, cazarea va costa atât, mesele vor costa atât și așa mai departe.” Li se spune: „Nu-ți face griji cu privire la bani, îi va pune la dispoziție biserica.” Dar, după ce primesc banii, cugetă la asta, spunând: „Nu este suficient. Ce pot face acolo cu doar 200 de yuani? Există o zicală: «Fii chibzuit la tine acasă, dar ia mulți bani cu tine când călătorești.» Trebuie să iau cu mine mai mulți bani de rezervă; dacă nu-i folosesc pe toți, o să înapoiez bisericii banii rămași.” Când se întorc, nu spun nimic despre faptul că au rămas bani, nici nu-și declară cheltuielile. Îndrăznesc să profite chiar și de biserică; ar îndrăzni să delapidaze ofrandele aduse lui Dumnezeu? (Da.) Ce fel de ființe sunt? Sunt ființe lipsite de integritate, precum și de conștiință și rațiune. Ar accepta Dumnezeu astfel de oameni? Alții chiar merg în locuri unde se organizează adunări sau la reședințele unor gazde ca să facă baie, să se spele pe cap și să-și spele rufele, folosind mașina de spălat, boilerul, șamponul, detergentul de rufe al bisericii și așa mai departe; profită chiar și de aceste facilități, folosind lucrurile bisericii pentru a le economisi pe ale lor. Consideră că, întrucât cred în Dumnezeu, fac parte din casa lui Dumnezeu și, astfel, pot folosi în voie fiecare articol care aparține casei lui Dumnezeu, gândindu-se că ar fi o risipă să nu-l folosească, să nu-l ia sau să nu obțină vreun avantaj de pe urma sa; și, chiar dacă-l strică, nu au nicio intenție să se revanșeze. Când vine vorba de bunurile lor, știu cum să le utilizeze cu moderație și să aibă grijă cu meticulozitate de ele, dar folosesc echipamentul și obiectele casei lui Dumnezeu oricum doresc, fără să ofere despăgubiri dacă le strică. Sunt aceștia oameni buni? Cu siguranță nu au nimic bun în ei. În special în anumite cazuri în care biserica are nevoie să cumpere anumite obiecte, ei se oferă voluntari în mod activ, fiind deosebit de dornici să se ocupe de astfel de sarcini. De ce sunt atât de înflăcărați? Cred că pot obține un profit și pot câștiga unele avantaje; după ce cumpără obiectele, bagă în buzunar orice bani rămași. Vor să profite de orice pot, gândindu-se că ar fi o risipă să nu o facă; aceasta este logica la care aderă. Dacă nu pot să profite, îi blestemă pe frați și pe surori și blestemă casa lui Dumnezeu – blestemă pe toată lumea; pur și simplu sunt demoni răi, niște pomanagii împuțiți, niște cerșetori calificați, care țin mâna întinsă pe oriunde merg, pentru a obține beneficii și a profita. Oamenii spun: „Mereu ceri câte ceva; nu ești doar un pomanagiu împuțit?” Ei răspund: „Nu-i nimic, spune-mi cum vrei – avar, zgârcit, pomanagiu împuțit, cerșetor, calic – atât timp cât eu pot să obțin un avantaj, e în regulă.” Au oamenii de acest tip vreo urmă de integritate? (Nu.) Astfel de oameni nu provoacă un anumit nivel de tulburare fraților și surorilor? În special acelor familii care trăiesc în situații dificile, cu

o situație financiară precară, nu le provoacă un anumit nivel de tulburare și suferință? (Ba da.) I-ar putea influența negativ pe cei care au o statură tânără și sunt deosebit de vulnerabili? (Da.) Oamenii se simt dezgustați chiar și la simpla lor apariție; toți cei care-i văd se enervează, însă le este prea jenă să refuze, lăsându-se, astfel, exploatați pe față de către aceștia. Toți știu că au o umanitate rea și un caracter josnic, dar, având în vedere că sunt cu toții frați și surori și văzând că uneori sunt capabili să facă unele îndatoriri, au o fărâmbă de credință și, ocazional, pot depune puțin efort găzduind în casa lor, de dragul acestor lucruri, majoritatea oamenilor le ignoră comportamentul de a profita pe oriunde merg și nu îl iau în serios. Totuși, tulburările pe care le provoacă în cadrul bisericii devin tot mai semnificative, suficient cât să-i facă pe cei mai mulți dintre oameni să se simtă ciudat; nu este aceasta o problemă? (Ba da.) Acești indivizi, chiar dacă nu sunt câini turbați care mușcă oamenii peste tot și care-i pot omorî mușcându-i, sunt ca niște muște zgomotoase care-i sâcăie neconținut. Dacă nu sunt îndepărtați, vor provoca tulburări la nesfârșit. Faptul că rămân în biserică va duce constant la dezastru, privându-i pe oameni de liniște. După ce sunt tulburați, oamenii se simt destul de iritați, adesea nutrind o aversiune față de astfel de indivizi; cu toate acestea, neavând nicio soluție, pur și simplu suportă, în mod repetat. Ce fel de indivizi sunt ei? Există chiar și astfel de ticăloși printre oameni; oare de ce cred în Dumnezeu astfel de oameni? Pur și simplu nu merită să trăiască! Profită de orice pot – câtă nerușinare! Pur și simplu bucură-te de oricât de multe obiecte materiale îți permit abilitățile; dacă-ți lipsește capacitatea, atunci nu te bucura de lucruri care le aparțin altora sau nu le delapida. Dacă profiți într-un mod mărunț, nesemnificativ, fiindcă alții oferă, în mod caritabil, ceva gratis din când în când, fiindcă ai o deosebită preferință pentru ceva sau fiindcă te îndrăgostești de ceva, asta e ceva ce toți putem ierta. Conform zicalei: „Sărăcia limitează ambiția”; nu este o problemă mare. Dar dacă tu mereu cauți astfel de avantaje, până în punctul în care devii nerușinat și netulburat în legătură cu asta și te transformi într-un pomanagiu împruțat, într-un câine turbat sau într-o muscă în ochii tuturor, atunci ar trebui să fii îndepărtat imediat. De oamenii ca aceștia ar trebui să vă ocupați odată pentru totdeauna, pentru a pune capăt tuturor acestor probleme.

În ceea ce-i privește pe cei cărora le place să profite, cât de mult îi puteți tolera? Dacă într-adevăr nu îi puteți suporta și vă simțiți scârbiți după ce au profitat de voi – cei mai mulți dintre voi enervându-se incontrollabil și plângându-se constant de ei, atunci când sunteți împreună – în acest moment, ei nu ar fi trebuit deja îndepărtați? (Ba da.) Când devine intolerabil, când atinge limita, toți ar trebui să-și unească forțele pentru a-i îndepărta. Asta înseamnă să îndepărtezi o nenorocire din casa lui Dumnezeu, este o chestiune care le face oamenilor o mare plăcere. O astfel de persoană este pur și simplu un huligan, provocând agitație în rândul celor mai mulți dintre oameni. Acesta constituie un eveniment ostil care tulbură și perturbă viața bisericească, împingându-i pe oameni să-și unească forțele pentru a avea părtașie și a rezolva problema legată de această persoană. Această practică este justificată, deoarece tulburarea provocată de persoana

rea deja a făcut câțiva oameni să sufere. Pentru a împiedica această persoană rea să facă rău în continuare, pentru a menține ordinea normală a vieții bisericești și pentru a-i împiedica pe aleșii lui Dumnezeu să mai fie răniți, persoana rea ar trebui tratată și înlăturată rapid. Dacă poate denunța biserica după ce a fost îndepărtată, ar trebui să i se transmită cu înțelepciune: „Nu ești îndepărtată sau exclusă. Mergi să te izolezi acasă și reflectează asupra ta. Odată ce ai reflectat cum se cuvine, scrie o scrisoare de căință, iar după aceea te vom putea primi înapoi în biserică. Pentru moment, ar trebui să încerci să câștigi mai mulți bani și să te bucuri de viață; în plus, meditează asupra chestiunii credinței în Dumnezeu. Astfel, nu vei neglija niciunul dintre aspecte.” Cum vi se pare soluția? (Bună.) Nu vom spune că este îndepărtată sau exclusă, doar că începând de azi, această persoană nu va mai fi în biserică. Ce-ar fi să gestionăm problema în acest fel? (E bine.) E grozav! Nu e nevoie de certuri și de reglări de conturi, doar de o soluție simplă și clară: să-i lăsați să se întoarcă în lume pentru a munci, a face bani și a-și trăi viața. Pe scurt, umanitatea celor cărora le place să profite nu este tocmai grozavă. Chiar dacă nu se poate spune că este rea, caracterul lor de a le plăcea să profite îi face destul de enervanți și detestabili. Exploatează orice ocazie posibilă! Chiar dacă oamenii de acest fel nu se implică în activități ilegale sau criminale, perturbările și tulburările pe termen lung pe care acțiunile și comportamentele lor le provoacă vieții bisericești – aceste consecințe – sunt mai grave decât orice faptă rea; sunt suficiente pentru a-i caracteriza drept neîncrezători sau oameni răi care trebuie îndepărtați din biserică. Făcând asta, punem capăt complet tulburărilor provocate bisericii și hărțuirii fraților și surorilor de către neîncrezători.

Anterior, am avut părtășie despre un mod special de a ne ocupa de aceia cărora le place să profite, o metodă care a fost concepută în funcție de circumstanțele speciale ale persecuțiilor de pe continent. În bisericile de peste hotare, este în regulă pur și simplu să îi îndepărtați. Totuși, indiferent ce fel de oameni vizează o metodă de gestionare, este esențial să vă asigurați că aceasta este și principială, și înțeleaptă. Biserica are decrete administrative și reguli, toate vizând protejarea vieții bisericești normale pentru frați și surori și a ordinii normale a îndeplinirii îndatoririlor. În cazul în care cineva tulbură viața bisericească a fraților și surorilor sau îndeplinirea datoriei de către aceștia, acest lucru nu este permis; persoana respectivă va fi disprețuită și respinsă de către Dumnezeu. Bineînțeles, nicio hărțuire sau intervenție în viața zilnică a fraților și surorilor nu este permisă. Aceasta este o problemă de a cărei rezolvare ar trebui să fie responsabili conducătorii și lucrătorii. S-ar putea să existe indivizi care sunt rude, prieteni sau cunoștințe ale fraților și surorilor, care, sub pretextul „fraților și surorilor”, caută să atragă și să inducă în eroare frații și surorile, împiedicându-i să-și facă îndatoririle. Conducătorii și lucrătorii sau frații și surorile au o obligație și o responsabilitate de a se ocupa de astfel de indivizi. Comportamentul și acțiunile lor îi împiedică pe ceilalți să-și facă îndatoririle și să-L urmeze pe Dumnezeu și, de asemenea, provoacă tulburări lucrării bisericii, așadar conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ofere să rezolve situația și să impună

restricții. Bineînțeles, avem metode corespunzătoare pentru a trata astfel de indivizi și a ne ocupa de ei. Nu este nevoie să recurgem la lovituri și muștrări; pur și simplu le clarificăm esența problemei și acuzațiile și învinuirile aduse lor de majoritatea aleșilor lui Dumnezeu, spunându-le, în cele din urmă: „Îndepărtarea ta a fost o decizie luată și aprobată de majoritate. Indiferent dacă ești de acord sau nu, biserica are autoritatea de a lua această decizie și de a te trata în mod corespunzător. Ar trebui să ascuți.” Astfel, această problemă este rezolvată și această tratare este complet principială. Cât despre cei cărora le place să profite, cineva ar trebui să-i trateze și să se ocupe de ei potrivit principiilor. Dacă vor să ia un lucru cu împrumut sau să profite de tine, poți să li-l dai cu împrumut, dacă vrei, sau să refuzi, dacă nu vrei; decizia îți aparține. E un act de bunătate să li-l dai cu împrumut; e dreptul tău să refuzi. Dacă spun: „Nu suntem toți frați și surori? Câtă zgârcenie, nu ești dispus nici măcar să dai ceva cu împrumut!” poți să răspunzi: „Acesta este bunul meu și am dreptul să nu-l dau cu împrumut. Acest lucru se aliniază la principii. Nu pune presiune asupra mea spunând «suntem toți frați și surori»; ce spui tu nu este adevărul. Dacă spune Dumnezeu «Trebuie să i-l dai cu împrumut», abia atunci îți-l voi da cu împrumut.” Nimeni nu are dreptul de a extorca sau a lua cu împrumut bunuri personale folosind drept pretext biserica sau ideea că „Suntem toți credincioși și suntem toți frați și surori”. Este acesta adevărul? (Da.) Acesta este adevărul. Numai aderând la acest adevăr poate să fie asigurată corectitudinea pentru toți și se pot bucura toți de drepturile lor adevărate. Dar, dacă cineva folosește scuza „nevoilor lucrării casei lui Dumnezeu”, a „nevoilor lucrării bisericii” sau a „nevoilor fraților și surorilor” pentru a extorca și a lua cu împrumut bunuri personale, acest lucru se aliniază la adevăr? (Nu.) Ești îndreptățit să refuzi cereri care nu se aliniază la adevăr? (Da.) Și dacă o persoană te etichetează drept zgârcit sau meschin pentru că ai refuzat, te-ai teme? (Nu.) Dacă o persoană face din țăntar armăsar în legătură cu această chestiune, pretinzând că nu sprijini lucrarea bisericii sau că îți lipsește dragostea pentru frați și surori, făcându-i pe aceștia să te respingă și să te izoleze, te-ai teme? Ai da înapoi. În acel moment, te-ai gândi: „Ce mare lucru dacă dai cu împrumut o mașină? E în regulă, indiferent dacă o iau cu împrumut casa lui Dumnezeu, biserica sau frații și surorile. E mai bine să nu-i ofensezi pe frați și pe surori. Nu mă sperie să ofensez o persoană, dar, dacă sunt ofensați toți frații și toate surorile și inimile lor se răcesc față de mine, lăsându-mă izolat, ce ar trebui să fac?” De vreme ce tu crezi în Dumnezeu, de ce te-ai teme? Faptul că te-au izolat nu înseamnă că dețin adevărul sau că acțiunile lor se aliniază la adevăr. Adevărul rămâne mereu adevărul. Este adevărul indiferent dacă o minoritate sau o majoritate a oamenilor este de acord cu el. Fără adevăr, chiar dacă minoritatea se supune majorității, acesta nu este adevărul. Acesta este un fapt pe care nu-l poate nega nimeni. Dacă o persoană are sau nu adevărul-realitate nu depinde de cât de plăcut vorbește, ci de posibilitatea sa de a pune adevărul în practică și de a acționa conform principiilor. De exemplu, ai cumpărat un computer nou în scopul de a-ți face datoria și cineva vrea să-l ia cu împrumut, susținând că este pentru lucrarea bisericii. Refuzi să i-l dai cu împrumut, iar

el spune: „Îți lipsește iubirea, nu-L iubești pe Dumnezeu, nu te sacrifici. Chiar și acest mic sacrificiu te depășește.” Sunt corecte aceste cuvinte? Se aliniază la adevăr? (Nu.) Ar trebui să răspunzi: „Folosesc computerul pentru a-mi face datoria. În prezent, îmi fac datoria, deci nu pot sta fără el. Dacă l-ai lua cu împrumut, asta nu mi-ar afecta îndeplinirea datoriei? Ar fi acest lucru în conformitate cu adevărul? Pentru ce anume îți trebuie computerul? Spui că este pentru lucrarea bisericii; dacă așa este, atunci e nevoie să găsești pe cineva care s-o dovedească. Mai mult, chiar dacă este pentru lucrarea bisericii, nu ar trebui să împrumuți de la mine. Ce ar trebui să folosesc ca să-mi fac datoria, dacă tu îmi iei computerul? Ești incredibil de egoist! Nu exploata nevoile lucrării bisericii ca scuză pentru a profita, nu mă păcălești. Să nu crezi că sunt o persoană dezorientată, lipsită de discernământ; intenționezi să profiți, dar nu se va întâmpla!” E necesar să vorbești astfel cu oamenii de acest gen, ca să eviți să cazi în cursa Satanei. Este ușor de rezolvat această problemă? Odată ce înțelegi adevărul și acționezi conform principiilor, nu va trebui să te temi de ce spun alții. Nu băga în seamă faptul că-ți pun o etichetă falsă; puțină doctrină pe care o debitează nu va convinge absolut pe nimeni. Am avut, astfel, părtașie într-un mod simplu despre manifestările umanității celor cărora le place să profite și despre principiile pentru tratarea acestora.

În ceea ce-i privește pe cei din biserică a căror plăcere este să profite, în primul rând, oamenii trebuie să-i discearnă mai riguros și practic și, în al doilea rând, oamenii trebuie să înțeleagă adevărul; în inima lor, trebuie să fie lămuriți în legătură cu poziția pe care ar trebui să o adopte cu privire la credința în Dumnezeu, la lucrarea pe care ar trebui să o facă, la principiile pe care ar trebui să le susțină și la atitudinea pe care ar trebui să o aibă față de oameni, evenimente și lucruri. Nu urmați mulțimea, nici nu vă temeți să nu cumva să ofensați oamenii și, mai ales, nu renunțați la principiile și poziția pe care ar trebui să le aveți în scopul de a-i mulțumi pe anumiți indivizi, ajungând să le faceți oamenilor pe plac, dar să răniți inima lui Dumnezeu, făcându-L să vă deteste. Dacă este o acțiune care se aliniază principiilor, atunci chiar dacă faptul că o faci ofensează oamenii sau te face să fii blamat pe la spate, acest lucru nu are mare importanță; dacă totuși este o acțiune care nu se aliniază la principii, atunci chiar dacă făcând-o câștigi aprobarea și sprijinul tuturor și te înțelegi cu toată lumea, dar singurul lucru este că nu poți da socoteală în fața lui Dumnezeu, ai suferit o pierdere. Dacă menții relații cu majoritatea oamenilor, făcându-i fericiți și mulțumiți și câștigând laudele lor, dar Îl jignești pe Dumnezeu, Creatorul, atunci ești un prost suprem. Prin urmare, orice ai face, trebuie să înțelegi în mod clar dacă se aliniază la principii, dacă Îl mulțumește pe Dumnezeu, care este atitudinea lui Dumnezeu față de acest lucru, ce poziție ar trebui să adopte oamenii, ce principii ar trebui să susțină ei, cum a dat Dumnezeu instrucțiuni și cum ar trebui să o faceți – aceste chestiuni ar trebui să vă fie clare mai întâi. Sunt asocierile tale cu alții, precum și schimburile și tranzacțiile tale materiale cu alții, construite pe un fundament al alinierii la principii? Sunt construite pe un fundament de mulțumire a lui Dumnezeu? Dacă nu, atunci toate lucrurile pe care le faci, indiferent cât de bine le întreții,

cât de perfect le faci sau cât de multe laude primești din partea altora, nu vor fi ținute minte de Dumnezeu. Astfel, principiile asocierilor și interacțiunilor tale cu oricine nu ar trebui să ia în calcul dacă persoana respectivă profită de tine sau dacă tu profiți de ea – nu ar trebui să fie construite pe acest fundament. Mai degrabă, aceste principii ar trebui să ia în calcul dacă ceea ce faceți se aliniază la adevărurile-principii. Abia atunci se poate considera, cu adevărat, „în lumina credinței noastre în Dumnezeu”; abia atunci puteți spune: „Suntem toți credincioși, suntem toți frați și surori”; abia atunci puteți porni de la premisa asta. Pe lângă chestiuni legate de intrarea în viață, de datorie și de lucrarea bisericii, nicio altă interacțiune nu ar trebui să se bazeze pe premisa „fraților și surorilor”. Dacă nu implică datoria, intrarea în viață sau interacțiunile normale între oameni, dar cineva se folosește mereu de „frați și surori” ca scuză pentru a atinge un anumit scop, atunci, fără îndoială, caută să folosească asemenea afirmații, metode și condiții avantajoase ca prilej pentru a profita și a conspira pentru beneficii personale. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să fie vigilenți în legătură cu acest lucru, abordând asemenea aspecte cu înțelepciune, ca să evite să fie trași pe sfoară. Asta fiindcă majoritatea oamenilor din biserică nu înțeleg adevărul, iar unii sunt chiar neîncrezători, acționând fără principii și comițând nelegiuiuri cu imprudență. Faptul că ei acționează sub pretextul că e pentru „frați și surori” este lucrul care influențează și tulbură cel mai ușor lucrarea bisericii. În ce scop spunem toate acestea astăzi? Pentru a clarifica faptul că, fie în comunicarea, fie în interacțiunile cu ceilalți, fundamentul ar trebui să se bazeze pe adevărurile-principii. Asta împiedică interacțiunile nepotrivite între oameni; bineînțeles, și pe cei cărora le place să profite îi împiedică să găsească portite de exploatat și, simultan, îi împiedică pe cei care sunt exagerat de preocupați de imaginea lor sau care au o umanitate slabă să ajungă în situația de a se profita mereu de ei, de a fi păcăliți și de a suferi mereu pierderi. Unii oameni – în ciuda situației dificile evidente a propriei familii – ajung să își „ascundă sentimentele”, în dezavantajul lor, dând cu împrumut banii lor câștigați cu greu, fiindcă o persoană căreia îi place să profite îi cere cu împrumut, susținând că a ales acești oameni pentru că îi privește cu admirație. Ce se întâmplă după ce banii sunt dați cu împrumut? Debitorul dispare. Apoi, creditorul se plânge că Dumnezeu nu l-a protejat. Are acest lucru vreo rațiune? Ți-ai închipuit că a crede în Dumnezeu înseamnă că nu trebuie să te gândești atunci când faci ceva, că Dumnezeu Se va ocupa de toate? Nu te face asta o persoană inutilă? Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți, înțelepți, și să acționeze conform adevărilor-principii. Nu poți să înțelegi asta? Dacă nu acționezi conform acestor adevăruri-principii, atunci meriți să suferi mereu pierderi și să fii tras pe sfoară. În cele din urmă, când nu există nicio portiță de scăpare în viața ta, pe cine poți da vina? Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Acțiunile tale nu au fost făcute din iubire; au fost prostești! Ai dat bani unui escroc cu împrumut ca să-i faci pe plac, dar, când ai nevoie de bani, îi poți cere de la casa lui Dumnezeu? Ar trebui să poarte casa lui Dumnezeu această responsabilitate pentru tine? Așteptându-te să acopere casa lui Dumnezeu această cheltuială, nu îi ești îndatorat lui Dumnezeu? Fără

o cale de scăpare în viață, cum poți să îți faci datoria? Dacă te rogi lui Dumnezeu, s-ar putea ca El să nu te mulțumească; acesta ar fi un exemplu de a culege ce ai semănat, și pe drept. Cine ți-a spus să fii atât de prost? Ți-a spus Dumnezeu să ai încredere în acea persoană? Ți-a zis El să-i dai bani cu împrumut? Nu ți-a zis; a fost acțiunea ta personală, care nu a reprezentat intenția lui Dumnezeu. Dacă acțiunile tale personale sunt făcute din greșeală și au consecințe adverse, nu poți decât să porți singur responsabilitatea. De ce ar trebui să tragi la răspundere casa lui Dumnezeu sau să răspundă Dumnezeu pentru tine? De ce te plângi că Dumnezeu nu te-a protejat? Ești adult; de ce îți lipsește judecata pe care se presupune că o are un adult? Ai da bani cu împrumut absolut oricui îți cere, în societate? Ar trebui să te gândești la asta, nu-i așa? De ce ai da cuiva bani cu împrumut doar pentru că a adăugat mențiunea titlului „frații și surorile” la cererea sa? Nu arată asta că ești nesăbuit? Nu ești doar nesăbuit, ești prost; ești extrem de prost! Crezi că toți frații și toate surorile cred sincer în Dumnezeu, că toți înțeleg adevărul? Cel puțin o treime din ei nu iubesc adevărul și sunt neîncrezători. Nu poți discerne acest fapt? Crezi că toți frații și toate surorile sunt obiectele mântuirii de către Dumnezeu, cu adevărat aleși de El? Nu știi că „mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”? Pe cine reprezintă frații și surorile? Reprezintă omenirea coruptă! Dacă ai cu adevărat încredere în ei, nu ești prost? Indiferent ce consecințe adverse au acțiunile tale, să nu mergi să cauți casa lui Dumnezeu sau pe frați și surori; nimeni nu-ți poate ține locul și nimeni nu are obligația de a purta responsabilitatea în locul tău. Ce ai semănat, aia culegi; răspunderea este a ta. De asemenea, nu aduce aceste chestiuni în viața bisericească, pentru părtășie și discuție; nimeni nu vrea să le audă, iar ceilalți nu sunt obligați să se ocupe de afacerile tale încurcate. Dacă o persoană vrea cu adevărat să te ajute, puteți rezolva în privat problema. Înțelegi?

Părtășia cu privire la aceste chestiuni servește oamenilor drept aducere aminte, le lărgeste sfera cunoașterii și le ridică un semnal de alarmă, lămurind faptul că printre cei care cred în Dumnezeu există tot felul de oameni. Există un punct important pe care trebuie să-l rețineți, pe care l-am mai menționat de câteva ori până acum: cei care cred în Dumnezeu sunt aleși din rândurile omenirii corupte. Ce presupune asta? Presupune că fiecare individ a fost corupt de Satana, fiecare are firi corupte și e capabil să facă rău în diverse măsuri și, în contextul corect, este capabil să facă lucruri care l se împotrivesc lui Dumnezeu. Răstălmăcirea faptelor și neadevărurilor și plăcerea de a profita, despre care tocmai am avut părtășie, sunt săvârșite de credincioși; non-credincioșii sunt irelevanți pentru noi, așa că nu îi vom menționa aici. Aceste manifestări ale umanității despre care am avut părtășie sunt exact manifestările celor care cred în Dumnezeu. Așadar, nu privi titlul „frații și surorile” ca pe ceva măreț, nobil sau sacru și inviolabil. Dacă o faci, e o prostie din partea ta. Dumnezeu nu a spus niciodată: „Sunt prețioși frații și surorile. Odată ce devin frați și surori, sunt sanctificați, devin confidenții lui Dumnezeu, absolut demni de încredere; poți avea încredere pe deplin în ei și orice spun sau fac este adevărul.” Asta nu s-a întâmplat niciodată; acestea sunt noțiunile și închipuirile tale.

Dacă nici până acum nu poți să vezi conotația reală din spatele titlului „frații și surorile”, atunci ești cu adevărat prost; ai ascultat în zadar predicile în toți acești ani. Nici măcar nu ți-ai dat seama ce fel de persoană ești tu și, totuși, ai multă încredere în alții, considerându-i pe frați și pe surori ca fiind atât de sfinți și de măreți, văicărindu-te încontinuu că „fraților și surorilor nu le place asta”, „frații și surorile s-au înfuriat”, „frații și surorile suferă”, „frații și surorile așa și pe dincolo”, vorbind cu multă afecțiune despre frați și surori. Ai văzut pe undeva prin cuvintele lui Dumnezeu să se spună că frații și surorile sunt atât de nobili și de sfinți, atât de demni de încredere? Nici măcar o propoziție, nu-i așa? Atunci de ce i-ai considera așa? Asta te face un nesăbuit absolut. Prin urmare, indiferent cât de mare este dezavantajul sau pierderea pe care ți-o provoacă frații și surorile, este numai vina ta. În cele din urmă, consideră pierderile și dezavantajele pe care le suferi drept taxe școlare. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o înveți. Trebuie să ții minte mereu: frații și surorile nu reprezintă adevărul, cu atât mai puțin Îl reprezintă pe Dumnezeu; nu sunt pe picior de egalitate cu apropiatii lui Dumnezeu, martorii lui Dumnezeu sau copiii Lui iubiți. Cine sunt frații și surorile? Sunt oameni corupți, exact ca tine; au noțiuni despre Dumnezeu, nu iubesc adevărul, sunt scârbiți de el, au o fire arogantă, au firi malițioase și ticăloase, sunt capabili să se declare dușmani ai lui Dumnezeu în toate privințele, făcându-și îndatoririle cu superficialitate și chiar profitând de frați și de surori sub pretextul credinței în Dumnezeu. În ce scop spunem toate acestea? Nu pentru a semăna vrajbă între tine și frați și surori, ci pentru a te ajuta să vezi clar adevărata față a tuturor, să tratezi corect titlul de „frați și surori”, să-i tratezi corect pe oamenii din jurul tău și să stabilești relații interpersonale adecvate cu toată lumea. Nu încerca să stabilești sau să menții relații bune cu alții folosindu-te de favoruri personale, schimburi materiale, lingușeli, intrându-le în grații, făcându-le concesii sau prin alte astfel de mijloace, cu scopul de a te integra printre frați și surori. Acest lucru este inutil și tot ce faci în acest sens este abominabil și detestabil pentru Dumnezeu. Atunci, care sunt cel mai bun mod de a trăi, cea mai bună atitudine și cel mai bun principiu de viață pe care să le ai, între oameni? Acestea sunt cuvântul lui Dumnezeu. Ce spun cuvintele lui Dumnezeu? Ele spun să stabilești relații interpersonale normale. Cum se stabilesc aceste relații? Interacționeați, vorbiți și asociați-vă cu alții pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. De exemplu, dacă o persoană se mută și te întreabă dacă ai timp să o ajuti, poți să mergi, dacă ești dispus; dacă nu ești dispus fiindcă te temi că ți-ar putea afecta datoria, poți să refuzi. Acesta este dreptul tău și, bineînțeles, este și principiul pe care ar trebui să-l urmezi. Nu este nevoie să faci concesii, acceptând fără tragere de inimă și cu ambivalență, de teamă să nu o ofensezi sau să perturbai armonia dintre frați și surori, ca după aceea să simți în inima ta că nu ești dispus, afectându-ți, ca urmare, îndeplinirea îndatoririlor. Știi foarte bine că a face asta încalcă principiile și, totuși, le permiți altora să te extorcheze și să-ți dea ordine ca unui sclav de dragul de a-i mulțumi și a păstra relații bune. A-i mulțumi pe alți oameni nu este o faptă bună și Dumnezeu nu o va ține minte. Tu nu faci decât să menții relații interpersonale; nu

acționezi de dragul lucrării bisericii sau ca să-ți faci datoria, cu atât mai puțin este responsabilitatea sau obligația ta. Dumnezeu nu va ține minte niciodată astfel de acțiuni și, chiar dacă le întreprinzi, o faci în zadar. Așadar, când întâmpini astfel de chestiuni, nu ar trebui să te gândești cu seriozitate și atenție cum să alegi? Unor oameni li se cere ajutorul, dar, de fapt, îndatoririle lor îi țin foarte ocupați și abia găsiseră timp să participe la o adunare sau să facă unele devoțiuni spirituale. În mod clar nu vor să meargă și, conform principiilor, nici nu ar trebui să meargă. Însă, fiindcă le pasă prea mult de imagine, nu se pot decide să refuze. În cele din urmă, ce se întâmplă? Le permit acelor indivizi josnici, care caută să profite, să-i exploateze, irosind timpul pe care ar fi trebuit să-l dedice intrării lor în viață. Nu este aceasta o pierdere? Este una binemeritată! Să suferi o asemenea pierdere nu merită deloc compasiunea sau mila celorlalți. De ce spunem că e o pierdere binemeritată? Cine te-a pus să ignori cuvintele lui Dumnezeu? Cine te-a făcut să te temi să nu cumva să-i ofensezi pe oameni? Dacă preferi să nu-i ofensezi pe oameni în loc să ascuți cuvintele lui Dumnezeu, atunci meriți pe drept această pierdere! Unii spun: „Oamenii nu trăiesc într-un vid; trebuie să existe interacțiuni între ei.” Ce contează e cum interacționezi. Ce este în conformitate cu adevărurile-principii, se aliniază la intențiile lui Dumnezeu și aduce mai multe beneficii intrării tale în viață: interacțiunile pe baza principiilor sau interacțiunile fără principii, ale unei persoane care caută să facă pe plac altora și încearcă să rezolve toate problemele? Știi ce variantă să alegi, nu-i așa? Dacă știi cum să alegi, dar încă te împotmolești, tu singur vei suporta consecința supremă. Nu este evident? (Ba da.)

Mai sunt multe alte manifestări ale umanității oamenilor răi, iar părtășia zilei de azi a fost limitată, concentrându-se doar asupra aspectelor plăcerii de a răstălmăci fapte și neadevăruri și ale plăcerii de a profita de alții. Doar după ce aud despre aceste două aspecte, încep majoritatea oamenilor să aibă o oarecare impresie și discernământ, spunând: „Deci așa este umanitatea rea!” Dar astfel de oameni chiar există în biserică, așadar, ce ar trebui făcut? Prezența lor nu este o problemă mare, deoarece biserica are principii și reglementări; poate adopta măsuri adecvate pentru a trata astfel de indivizi. Scopul părtășiei de azi este de a-i ajuta pe cei mai mulți dintre oameni să aibă o înțelegere și un discernământ clar în privința acestor două tipuri de oameni răi, iar apoi să lucreze împreună pentru a-i îndepărta.

20 noiembrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (25)

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști (Partea a patra)

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

Astăzi, continuăm cu părtașia despre cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști.” Dățile trecute am avut părtașie despre aspectele multiple pe care ar trebui să le discearnă conducătorii și lucrătorii, precum și despre adevărurile importante pe care ar trebui să le înțeleagă atunci când fac această lucrare; cu alte cuvinte, am avut părtașie despre modul în care să discearnă tot felul de oameni răi. Cum sunt definiți oamenii răi de tot felul? Sunt cei care se infiltrează în casa lui Dumnezeu sub pretextul credinței în Dumnezeu și, cu toate acestea, nu acceptă adevărul și, de asemenea, tulbură lucrarea bisericii; toți aceștia intră în categoria oamenilor răi. Ei sunt cei pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze sau să-i excludă; adică aceia care nu au voie să existe în biserică. Îi diferențiem și disecăm pe oamenii răi de tot felul cu ajutorul a trei criterii principale. Care sunt aceste trei criterii? Primul este scopul credinței cuiva în Dumnezeu. Al doilea este umanitatea sa – îi disecăm umanitatea pentru a discerne și a vedea clar dacă se numără printre cei pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze. Care este cel de-al treilea criteriu? (Atitudinea față de îndatoririle sale.) Atitudinea față de îndatoririle sale este al treilea criteriu. Am avut anterior părtașie despre primul criteriu. În ceea ce privește al doilea criteriu – umanitatea cuiva – am avut părtașie despre două aspecte. Care a fost primul aspect? (Plăcerea de a răstălmăci fapte și neadevăruri.) Și al doilea? (Plăcerea de a profita.) Din conținutul acestor două aspecte, ar putea părea insuficient să le considerăm manifestări ale oamenilor răi, dar pe baza manifestărilor detaliate despre care am avut părtașie anterior, aceste două tipuri de oameni cred în Dumnezeu ani de zile fără să se căiască sincer; diferitele lor manifestări au provocat deja tulburări și distrugerii în viața bisericii, în intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și în relațiile dintre aleșii Săi. Conform manifestărilor pe care le au și pe baza naturii-esență a lor, aceste două tipuri de oameni ar trebui să intre în categoria oamenilor răi. Conducătorii bisericii și aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-i discearnă, să-i caracterizeze și să-i îndepărteze în timp util. Este adecvat acest lucru? (Da.) Este într-un totu adecvat. Comportamentul acestor două tipuri de oameni în biserică are un impact foarte negativ; ei nu sunt deloc interesați de adevăr, nici nu se supun deloc lucrării lui Dumnezeu. În rândul fraților și surorilor, ceea ce trăiesc ei nu pare a fi diferit de ceea ce trăiesc non-credincioșii; adesea îi mint și îi înșală pe alții, își fac îndatoririle într-un mod superficial și fără să aibă câtuși de puțin simțul responsabilității și nu se schimbă în ciuda dojenilor repetate. Nu doar că afectează viața bisericii, dar și tulbură grav lucrarea ei. Aceștia se numără neîndoielnic printre cei pe

care biserica ar trebui să-i îndepărteze sau să-i excludă și este complet adecvat să-i caracterizăm drept oameni răi și să-i includem în rândul unor astfel de oameni – nu este deloc excesiv să procedăm astfel. În ceea ce privește primul tip, cei cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri, problema lor nu este la fel de simplă precum faptul de a spune lucruri care nu sunt foarte adecvate sau a avea bariere în comunicarea cu ceilalți etc., ci există mai degrabă o problemă cu firea lor. La un nivel mai profund, problema firii lor este o problemă a naturii-esență pe care o au. La un nivel mai superficial, este o problemă cu umanitatea lor; cu alte cuvinte, umanitatea lor este extrem de abjectă și demnă de dispreț, făcând ca interacțiunea normală cu alții să fie imposibilă. Nu doar că le lipsesc manifestările pozitive precum aprovizionarea, ajutorul sau iubirea față de ceilalți, dar și acțiunile și comportamentele lor nu fac decât să tulbure, să distrugă și să demoleze. Dacă unii oameni recurg în mod obișnuit la răstălmăcirea faptelor și a neadevărurilor și fac mereu acest lucru fie fățiș, fie în secret, având efecte negative grave asupra lucrării bisericii și asupra fraților și surorilor, atunci se numără printre cei pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze. Celălalt tip este reprezentat de cei care iubesc să profite. Indiferent de situație, caută mereu să obțină un avantaj, având ochii mereu ațintiți asupra propriilor interese. Ei nu se concentrează asupra intrării în adevărul-realitate, nici asupra faptului de a-și face bine îndatoririle sau a-și îndeplini responsabilitățile. Se concentrează cu atât mai puțin asupra interacțiunii normale cu frații și surorile, a folosirii punctelor forte ale celorlalți pentru a-și compensa propriile deficiențe și a construirii unor relații normale sau asupra trăirii unei vieți bisericești normale. Nu se concentrează la niciunul dintre aceste lucruri – doar vin la biserică și printre frați și surori ca să profite. Atât timp cât sunt prezenți în biserică și atât timp cât frații și surorile sunt în contact cu ei, aceștia din urmă nu se vor simți în largul lor. Frații și surorile nu doar că simt repulsie față de acțiunile și comportamentele lor, ci simt mai ales că sunt perturbați și constrânși adesea în inimile lor într-o măsură semnificativă. La ce se referă sintagma „într-o măsură semnificativă”? Înseamnă că, în situații reale, când se confruntă cu hărțuire din partea neîncrezătorilor sau a oamenilor răi, unii indivizi sunt constrânși de sentimentele lor și nu sunt capabili să se elibereze, în timp ce alții, deși nu le place, nu îndrăznesc să vorbească, ci se simt mereu constrânși în sinea lor și lipsiți de pace. Nu este aceasta o tulburare gravă pentru frați și surori? (Ba da.) Prin urmare, aleșii lui Dumnezeu ar trebui să discearnă aceste două tipuri de indivizi; toți cei clasificați ca oameni răi se numără printre cei pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze. Am avut deja părtașie despre principiile specifice pentru tratarea unor asemenea indivizi la ultima adunare, așa că nu vom avea din nou părtașie despre ele în detaliu acum. Pe scurt, cele două tipuri de oameni despre care am avut părtașie anterior au cauzat tulburări nu doar pentru viața bisericească a fraților și surorilor, ci și pentru buna îndeplinire a îndatoririlor pe care le aveau; comportamentele unora dintre ei sunt chiar de natură să le pună piedici unora dintre noii credincioși care nu au o bază. Prin urmare, pe baza căilor și mijloacelor prin care acționează, precum și a diferitelor manifestări ale umanității lor și a consecințelor

nefaste pe care le provoacă aceste manifestări, aceste două tipuri de oameni se numără printre cei care ar trebui îndepărtați, iar includerea lor în rândul oamenilor răi nu este deloc excesivă. Deși comportamentele celor cărora le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri și ale celor cărora le place să profite pot să nu pară la fel de irezonabil de grosolane sau feroce precum cele ale oamenilor răi definiți în noțiunile umane – deși nu au manifestări atât de evidente – consecințele nefaste ale comportamentelor pe care le au și umanitatea lor impun ca aceștia să fie îndepărtați din biserică. Acestea au fost manifestările celor două tipuri de oameni și principiile pentru tratarea lor, despre care am avut părtășie data trecută.

II. Pe baza umanității cuiva

C. Sunt deșănțați și neînfrânați

Astăzi, continuăm să avem părtășie despre manifestările altor câteva tipuri de oameni în ceea ce privește umanitatea lor, începând cu cel de-al treilea tip de oameni. Care este o caracteristică principală a umanității acestor oameni? Deșănțarea și lipsa de înfrânare. Este destul de ușor să înțelegem deșănțarea și lipsa de înfrânare dintr-o perspectivă literală; înseamnă că limbajul, comportamentul și conduita acestor indivizi par inadecvate – nu sunt persoane demne și decente. Aceasta este o înțelegere de bază a manifestărilor oamenilor de acest tip. În biserică, este inevitabil ca opiniile unor oameni cu privire la credința în Dumnezeu și căile pe care le urmează să nu conțină abateri sau erori. Limbajul și conduita lor sunt complet lipsite de evlavie, manifestările lor în viață și calitatea umanității lor nu corespund deloc decenței sfinților și le lipsește cu desăvârșire o inimă cu frică de Dumnezeu. În general, limbajul, comportamentul și conduita lor nu pot fi descrise decât ca deșănțate și neînfrânate. Desigur, manifestările specifice sunt numeroase, vizibile pentru toată lumea și ușor de discernut. Acești indivizi sunt asemănători cu neîncrezătorii și non-credincioșii; mai exact, afișează un comportament deosebit de deșănțat. Când vine vorba de adunări, ținuta și aspectul lor sunt foarte neglijente. Unii nu se sinchisesc să se aranjeze înainte de a ieși din casă, venind la adunări neîngrijiți, cu părul nepieptănat și fața nespălată. Unii sunt îmbrăcați neglijent, purtând papuci uzați sau chiar pijamale la adunări. Alții trăiesc neglijent, neacordând atenție igienei personale, și nu-i deranjează să poarte haine murdare la adunări. Toți acești oameni tratează adunările cu o nepăsare extremă, ca și cum ar trece pe la un vecin, fără să le ia în serios. În timpul adunărilor, limbajul și conduita lor sunt de asemenea neînfrânate, iar ei vorbesc tare, fără scrupule, ba chiar se entuziasmează și gesticulează cu frenezie când sunt fericiți și dau dovadă de o îngăduință extremă. Indiferent câți oameni sunt prezenți, aceștia râd, glumesc și fac gesturi largi, stau picior peste picior și se comportă de parcă ar fi mai presus decât ceilalți; sunt deosebit de exuberanți și chiar aroganți, fără a privi vreodată pe cineva direct în ochi atunci când îi vorbesc, privirea lor plimbându-se, în schimb, de colo-colo. Nu este aceasta deșănțare? (Ba da.) Este o îngăduință extremă și o lipsă a oricărei urme de înfrânare. Desigur,

non-credincioșii ar putea pune limbajul și conduita unor astfel de indivizi pe seama unei lipse de bună educație, dar noi înțelegem altfel; nu este vorba doar de lipsa unei bune educații. Ca adulți, ar trebui să cunoaștem clar care sunt modalitățile corecte și adecvate de a vorbi, de a ne comporta și de a interacționa cu ceilalți – în special, ar trebui să știm cum să procedăm într-o manieră care se potrivește cu decența sfinților, care îi edifică pe frați și surori și care constituie o umanitate normală – fără a fi nevoie să ni se spună. Mai ales când trăim viața bisericească, în prezența fraților și surorilor, deși nu este nevoie de prefăcătorie, trebuie să fim reținuți. Care sunt atunci măsura și standardul necesar pentru această înfrânare? Sunt de a ne conforma la decența sfinților. Îmbrăcămintea și accesoriile trebuie să fie demne și decente, evitând ținutele bizare. În prezența lui Dumnezeu, trebuie să fim evlavioși și să nu facem gesturi largi; bineînțeles, și în fața celorlalți oameni, ar trebui să păstrăm evlavia și asemănarea umană, astfel încât să ne prezentăm într-un mod adecvat, benefic și edificator pentru ceilalți. Acest lucru îl mulțumește pe Dumnezeu. Cei care sunt deșănțați și neînfrânați nu țin deloc seama de trăirea aspectelor elementare ale umanității, iar un motiv concret pentru indiferența lor este ignoranța lor crasă privind modul de a fi o persoană evlavioasă sau cineva cu integritate și demnitate care impune respect; pur și simplu nu înțeleg aceste lucruri. Prin urmare, în ciuda stipulațiilor și cererilor repetate ale bisericii de a avea o ținută îngrijită, demnă și decentă la adunări, fără să poarte haine bizare, ei continuă să nu ia în serios aceste reguli, ajungând adesea în papuci, fiind neîngrijiți sau chiar purtând pijamale. Aceasta este o manifestare a celor care sunt deșănțați și neînfrânați.

Persoanele deșănțate și neînfrânate manifestă un alt comportament, acela de a se îmbrăca la modă și de a aplica un machiaj încărcat și ispititor la întâlniri. Acestea încep să se dichisească și să se aranjeze cu două zile înainte de fiecare adunare, gândindu-se ce machiaj să folosească, ce bijuterii să-și pună, ce coafură să aleagă, ce ținută și geantă să poarte și ce pantofi să încalțe. Unele femei chiar se dau cu un ruj seducător, fard de ochi și-și conturează nasul, iar în cazuri extreme, unele se îmbracă și se gătesc într-un mod excesiv de seducător, expunându-și umerii și spatele, purtând haine bizare. La adunări, ele nu ascultă cu atenție părtășia fraților și surorilor, nici nu se roagă; cu atât mai puțin nu participă la părtășie și nu-și împărtășesc înțelegerea personală și mărturiile bazate pe experiențe. În schimb, se compară cu toți ceilalți, preocupându-se cine este mai bine sau mai prost îmbrăcat decât ele, cine poartă haine de firmă deosebit de moderne, cine poartă haine ieftine de pe stradă, cât costă brățara cuiva și așa mai departe; se concentrează doar asupra acestor aspecte, chiar făcând adesea astfel de remarci în mod deschis. Din ținuta, precum și din limbajul, comportamentul și conduita acestor persoane, este evident că participarea lor la viața bisericească și interacțiunea lor cu frații și surorile nu au scopul de a înțelege adevărul și, cu atât mai puțin, de a urmări intrarea în viață pentru a obține o schimbare a firii; în schimb, ele se folosesc de timpul petrecut la adunări pentru a-și etala banii și viața materială cu care se desfată. Unele persoane vin la locurile de adunare îmbrăcate în haine de firmă pentru a se da

mari, satisfăcându-și pe deplin dorințele față de modă și tendințe sociale în rândul fraților și surorilor, ademenindu-i pe alții să urmeze aceste tendințe și făcându-i să le invidieze și să le admire. În ciuda faptului că observă privirile și atitudinile de dezgust ale unora dintre frați și surori față de ele, acestea rămân disprețuitoare, continuând să facă lucrurile în felul lor, purtând tocuri înalte și genți de firmă. Unele chiar încearcă să se dea drept persoane înstărite, bogate, folosind parfum de calitate inferioară la adunări, astfel încât, după ce intră în încăpere, amestecul de parfum, fard de obraz și ulei de păr formează un miros înțepător și neplăcut. Mulți alți participanți la adunare sunt indignați, dar nu îndrăznesc să vorbească, simțindu-se dezgustați la vederea acestor persoane, iar cei care cred cu adevărat în Dumnezeu păstrează distanța față de ele. Indiferent dacă ținuta și aspectul lor sunt destul de luxoase sau destul de obișnuite, semnul distinctiv al unor asemenea indivizi este limbajul, comportamentul și conduita extrem de libere și indisciplinate, precum și stilul lor de viață, nu doar în timpul adunărilor, ci și în interacțiunile lor zilnice cu frații și surorile sau în viața lor de zi cu zi. Mai exact, sunt deosebit de indulgenți, nestăpâniți nici de cea mai mică urmă de reținere. Nu există tipare precise în viața lor de zi cu zi; ei spun ce vor, acționează nechibzuit și cu încăpățănare, nu discută niciodată despre experiențele personale, își împărtășesc rareori înțelegerea privind cuvintele lui Dumnezeu și abia dacă vorbesc despre dificultățile întâmpinate în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au. Care sunt singurele subiecte despre care discută? Tendințele din societate, modă, mâncăruri fine, viețile private ale personalităților din societate și chiar ale vedetelor, precum și povești neobișnuite și anecdote din societate. Din aceste dezvăluiri naturale ale lor, nu este greu de văzut că asemenea oameni au credință în Dumnezeu doar pentru a se descurca în viață. Se axează în viețile lor doar pe mâncare, băutură și distracție, și nu pe chestiuni precum trăirea vieții bisericești, îndeplinirea datoriei lor sau urmărirea adevărului. Ceea ce se înțelege prin „deșănțat și neînfrânat” este faptul că stilul de viață al acestor indivizi, ceea ce trăiesc în umanitate și, de asemenea, modul lor de a gestiona lucrurile, de a-i trata pe ceilalți și de a interacționa cu alții sunt toate deșănțate și neînfrânate. Ei imită adesea expresii populare din societate; indiferent dacă fraților și surorilor le place să-i audă sau dacă îi pot înțelege, acești indivizi continuă, pur și simplu, să vorbească. Ba chiar imită frecvent spusele unor personalități din societate și ale vedetelor de muzică și film. Față de vocabularul pozitiv folosit adesea în casa lui Dumnezeu și printre frați și surori, nu manifestă niciodată vreun interes; nu au niciodată părtaşie despre adevăr în viața lor de zi cu zi. Ceea ce idolatrizează sunt tendințele lumești; diverse personalități și vedete sunt țintele idolatrizării și imitării lor. De exemplu, adoptă repede termeni și expresii populare online și le folosesc în viața lor și în conversațiile cu frații și surorile. Desigur, acești termeni nu sunt, cu siguranță, pozitivi sau edificatori; toți sunt negativi, nu au nicio valoare și cu atât mai puțin vreo semnificație pentru cei care cred în Dumnezeu. Sunt expresii populare produse de omenirea coruptă și rea, reprezentând în întregime gândurile și punctele de vedere ale forțelor rele. Astfel de cuvinte sunt

adesea luate în seamă, acceptate și folosite de acei neîncrezători din biserică pasionați de tendințele rele. Aceștia sunt complet închiși față de termenii spirituali și de vocabularul casei lui Dumnezeu, fără a-i asculta sau a învăța despre ei cu seriozitate. Pe de altă parte, asimilează rapid și folosesc lucrurile negative din lumea non-credincioasă și acele lucruri cărora le acordă atenție oamenii mizerabili. Astfel, fie că sunt judecați după vestimentația exterioară, limbajul și conduita lor, fie după diferitele gânduri, puncte de vedere și atitudini față de lucruri pe care le dezvăluie, acești indivizi ies în evidență ca fiind excepțional de diferiți în rândul fraților și surorilor. Ce înseamnă faptul că sunt diferiți? Înseamnă că limbajul, comportamentul și conduita lor sunt precum cele ale non-credincioșilor, fără a da dovadă de nicio schimbare; pur și simplu sunt neîncrezători. De exemplu, unele persoane cântă două imnuri pe scena casei lui Dumnezeu și câștigă aprecierea tuturor, așa că încep să se considere vedete sau persoane importante, cerând mereu să fie machiate strident pentru spectacole, insistând să aibă coafura unei anumite celebrități și vopsindu-și părul în culori ciudate. Când alții spun: „Credincioșii ar trebui să se îmbrace cu demnitate și decență; stilul tău nu corespunde cerințelor casei lui Dumnezeu”, aceste persoane se plâng, zicând: „Regulile casei lui Dumnezeu sunt prea stricte; e de-a dreptul supărător! De ce este atât de greu să fiu vedetă?” După ce cântă doar două imnuri, își închipuie că sunt vedete, se consideră grozave și, ori de câte ori nu sunt ocupate, se gândesc întruna: „Câte degete folosesc starurile din lumea non-credincioasă pentru a ține microfonul? Câți pași fac pentru a urca pe scenă? De ce nu primesc flori când cânt atât de bine? Starurile din lume au impresari și asistenți; nu sunt nevoite să se ocupe de majoritatea problemelor sau să le gestioneze singure, asistenții lor fac totul. Dar, în calitate de cântăreț în casa lui Dumnezeu, trebuie să mă ocup singură de sarcinile banale, cum ar fi să fac rost de mâncare, să mă îmbrac și să fac cumpărături. Casa lui Dumnezeu este prea conservatoare!” În inimile lor, sunt mereu nefericite trăind în casa lui Dumnezeu; se simt deosebit de nedreptățiți, fiind mereu nemulțumite și pline de plângeri. Poate o astfel de persoană să iubească adevărul? Va practica ea adevărul? De ce nu reflectează asupra propriei persoane? Perspectivile sale asupra lucrurilor sunt atât de denaturate, semănând cu acelea ale non-credincioșilor; cum poate să nu-și dea seama de acest lucru? Casa lui Dumnezeu nu o împiedică să devină un star, dar sunt aceste puncte de vedere și abordări ale sale – care sunt cele ale neîncrezătorilor – fezabile în casa lui Dumnezeu? Sunt în mod fundamental neviabile. Limbajul și conduita sa obișnuite sunt vrednice de dispreț pentru majoritatea oamenilor. Din cauza „deschiderii” și a indulgenței lor extreme, orice spun sau fac acești oameni este deșănțat și neînfrânat, fără a dezvălui altceva decât firea Satanei.

Casa lui Dumnezeu subliniază în mod repetat că frații și surorile ar trebui să păstreze limitele dintre bărbați și femei și să nu se încurce cu membrii de sex opus. Cu toate acestea, unii oameni sunt deșănțați și neînfrânați, fără a ține deloc seama de acest sfat, și chiar încearcă să-i seducă în secret sau să se întâlnească cu alții, tulburând viața bisericească. Le place să intre în contact cu membrii de sex opus, chiar căutând motive

și scuze pentru a lua legătura și a interacționa în joacă. Atunci când văd pe cineva de sex opus care este atrăgător sau cu care se înțeleg, încep să tragă de el, flirtând și glumind, trăgându-l de haine, ciufulindu-i părul și chiar aruncând cu bulgări de zăpadă în hainele sale în timpul iernii; își fac de cap unii cu alții ca niște animale, fără limite sau simțul onoarei, fără să simtă nicio rușine. Unii oameni spun: „Cum poate fi acest lucru considerat a-și face de cap? Își arată afecțiunea; se numește a fi tandru, a fi romantic.” Dacă ești în căutarea romantismului, ai ales locul greșit. Biserica este locul unde frații și surorile își îndeplinesc îndatoririle; este un loc pentru a te închina lui Dumnezeu, nu pentru flirt. Manifestările publice ale unui astfel de comportament în fața tuturor îi fac pe cei mai mulți oameni să se simtă dezgustați și scârbiți. Problema esențială este că nu-i edifică pe ceilalți, iar tu îți pierzi la rândul tău integritatea și demnitatea. Câți ani ai? Nu poți să-ți deosebești mâna dreaptă de cea stângă? Nu înțelegi diferența dintre bărbați și femei? Și totuși recurgi la flirturi! Este normal să se joace copiii de șapte sau opt ani; astfel de comportamente și interese sunt tipice pentru vârsta lor. Însă dacă adulții afișează aceste comportamente, nu este copilăresc? Pe scurt, exact așa este. În ceea ce privește esența, ce este aceasta? (Indulgență, deșănțare.) Totul e mult prea deșănțat! Când crezi în Dumnezeu, trebuie să știi să ai simțul onoarei. Chiar și printre non-credincioși, puțini se comportă atât de deșănțat. Cât de frivoli și demni de dispreț sunt astfel de indivizi deșănțați! Aruncă bulgări de zăpadă în hainele unui membru de sex opus pentru distracție, nu doar alergând după el în joacă, ba chiar dându-i cu piciorul în spate – când cineva expune faptul că un astfel de comportament este prea deșănțat și estompează limitele dintre bărbați și femei, aceștia răspund: „Ne facem de cap așa doar pentru că suntem atât de apropiați; oamenii ar trebui să înțeleagă.” Asta-i măsura în care se complac, nu doar dându-și voie să se complacă, dar și atrăgându-i pe alții să se complacă alături de ei. Cât de nenorocit este acesta? Spuneți-Mi, ar trebui ca astfel de oameni să rămână în biserică? (Nu.) În preajma persoanelor de acest tip te simți mereu stingerit și ciudat. Când văd pe cineva, nu-l salută în mod normal; în schimb, îi dau, pur și simplu, un pumn, spunându-i: „Unde naiba ai fost în toți acești ani? Am crezut că ai dispărut de pe fața pământului! Ce ai mai făcut?” Chiar și modul lor de a saluta este atât de barbar și de arogant; nu doar că vorbesc barbar, dar chiar devin violenți cu ceilalți. Nu seamănă acest comportament cu acela al huliganilor și bandiților? Vă plac asemenea oameni? (Nu.) Sunteți în largul vostru când simțiți că vă batjocoresc și vă joacă pe degete? (Nu.) Nu vă simțiți în largul vostru și nu puteți nici măcar exprima această senzație; trebuie doar să o îndurați, iar data viitoare când îi vedeți, îi evitați de la distanță. Pe scurt, ce spune acest lucru despre calitatea umanității unor astfel de indivizi? (Este slabă.) Indiferent de unghiul din care sunt priviți – fie că este vorba de limbajul și comportamentul lor, de conduita personală, de modul în care tratează lumea și de interacțiunile lor cu ceilalți, de perspectiva lor față de tendințele lumii non-credincioase sau modul lor de a crede în Dumnezeu și atitudinea lor față de El și de cuvintele Sale – nu este greu de observat că acești indivizi nu au deloc evlavie sau o inimă cu frică de

Dumnezeu și nici nu se poate observa în cazul lor că sunt sinceri când caută sau acceptă adevărul. Ceea ce se observă este deșănțarea și lipsa lor de înfrânare, imitarea constantă a starurilor și idolilor și lipsa oricărei intenții de a se schimba, indiferent cum avem părtășie despre adevăr. La ce pot fi reduse caracteristicile umanității lor? La deșănțare și lipsă de înfrânare. Astfel, se poate afirma categoric că sunt non-credincioși care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu; sunt neîncrezători.

Oamenii deșănțați și neînfrânați folosesc aceleași cuvinte ca bandiții și huliganii din lumea non-credincioșilor; le place în mod deosebit să imite modul de a vorbi și stilul vedetelor și figurilor negative din societate, cea mai mare parte din limbajul lor având un ton mârșav, care sună precum ceva ce ar spune un huligan sau un bătauș. De exemplu, când sosește un non-credincios, care rostește câteva fraze ciudate după ce bate la ușă, frații și surorile spun: „Ceva nu este în regulă; de ce pare această persoană o iscoadă sau un spion?” Deși nu pot fi siguri în acel moment, cei mai mulți oameni se simt neliniștiți. Persoana care este deșănțată și neînfrânată vorbește, însă, într-un mod impresionant, chiar cu un aer aparte, spunând: „O iscoadă? Nu mă sperie! De ce m-aș teme de ea? Dacă vă temeți, nu trebuie să ieșiți. Mă duc să văd care e treaba cu ea.” Uite cât de curajoasă și de îndrăzneată este! Voi ați vorbi așa? (Nu, oamenii normali nu vorbesc așa; seamănă cu ceva ce ar spune un bandit.) Bandiții vorbesc diferit de oamenii normali; sunt deosebit de autoritari. Oamenii învață limbajul celor de felul lor; cei descurcăreți adoptă în mod special limbajul popular al societății, bandiților și huliganilor le place să vorbească propriul jargon, iar neîncrezătorii sunt exact ca non-credincioșii, spunând tot ceea ce spun non-credincioșii. Oamenii buni, demni și decenti simt dezgust și repulsie când aud exprimarea non-credincioșilor; niciunul dintre ei nu încearcă să imite acel mod de a vorbi. Unii neîncrezători, chiar și după ce cred timp de zece sau douăzeci de ani, încă folosesc limbajul non-credincioșilor, alegând în mod deliberat un astfel de limbaj și, în timp ce vorbesc, imită comportamentul, expresiile și gesturile non-credincioșilor, precum și privirile pe care aceștia le aruncă. Pot astfel de indivizi să fie plăcuți în ochii fraților și surorilor din biserică? (Nu.) Majoritatea fraților și surorilor îi consideră neplăcuți și nu se simt în largul lor când îi privesc. Ce credeți că simte Dumnezeu față de ei? (Detestare.) Răspunsul este clar: detestare. Din ceea ce trăiesc, ceea ce urmăresc, precum și oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le venerază în inimile lor, este evident că umanitatea lor nu întruchipează demnitatea sau decența și este departe de evlavie și de decența sfinților. Rareori se aud din gura lor cuvintele pe care credincioșii sau sfinții ar trebui să le rostească și cuvintele care îi edifică pe alții și transmit integritate și demnitate; este puțin probabil să le rostească. Ceea ce venerază și urmăresc ei și la ceea ce aspiră în inimile lor este fundamental incompatibil cu ceea ce ar trebui să urmărească și la care ar trebui să aspire sfinții, fiind astfel dificil ca vorbirea, comportamentul și ceea ce trăiesc ei în aparență să fie reținute. A le cere să fie reținuți, nu deșănțați sau indulgenți, și să-și păstreze demnitatea și decența este o cerință mare. Nu reușesc nici măcar să fie persoane normale, cu integritate și demnitate, care să

corespundă decenței sfinților, să respecte regulile și să pară raționali la exterior, cu atât mai puțin să trăiască precum cineva cu umanitate și rațiune, care înțelege adevărul și pătrunde în adevărul-realitate. Mai demult, a fost un individ care a mers la țară să predice Evanghelia și a văzut că unii frați și surori aveau familii sărace și trăiau în case dărăpănate. Individul a spus sarcastic și batjocoritor: „Această casă este extrem de dărăpănată, nu este potrivită pentru oameni; abia dacă se potrivește pentru porci. Ar trebui să vă mutați rapid!” Frații și surorile au răspuns: „Este destul de ușor să ne mutăm, dar cine ne va oferi o altă casă în care să locuim?” Individul vorbea nechibzuit și impulsiv, spunând orice îi trecea prin minte, fără să țină cont de impactul pe care l-ar putea avea asupra celorlalți. Asta înseamnă să ai o natură mârșavă. Frații și surorile au întrebat: „Dacă ne mutăm, cine ne va da o casă în care să locuim? Ai cumva o casă?” Nu a răspuns nimic. Văzând că oamenii erau în dificultate, trebuia să le poată rezolva dificultatea înainte de a vorbi. Care erau consecințele faptului că vorbea nechibzuit, fără să le poată rezolva dificultatea? Era o problemă care ținea de faptul că era prea sincer și deschis? Categorie nu. Problema este că mârșăvia lui era prea gravă; era deșănțat și neînfrânat. Astfel de oameni nu au absolut niciun concept despre integritate, demnitate, considerație, toleranță, grijă, respect, înțelegere, compătimire, compasiune, atenție, sprijin și așa mai departe. Aceste calități esențiale pentru umanitatea normală sunt ceea ce oamenii ar trebui să aibă. Nu doar că le lipsesc aceste calități, dar în interacțiunile lor cu alții, când văd că cineva se confruntă cu dificultăți, pot chiar rânji la ei, îi pot ridiculiza, batjocori și lua în derâdere; nu doar că sunt incapabili să-i înțeleagă sau să-i ajute, dar le aduc și tristețe, neputință, durere și chiar necazuri. Majoritatea oamenilor îi văd clar și îi suportă în mod repetat pe cei cu o mârșăvie atât de gravă. Credeți că astfel de oameni se pot căi cu adevărat? Nu cred că este probabil. Ținând cont de natura-esență pe care o au, nu sunt iubitori de adevăr; prin urmare, cum ar putea accepta să fie emondați și disciplinați? Atunci când descriu astfel de oameni, non-credincioșii au termeni pentru a descrie un asemenea comportament, cum ar fi „a o ține una și bună” sau „a merge pe propriul drum indiferent ce spun alții” – ce logică ridicolă este aceasta? Aceste așa-numite zicale și expresii faimoase sunt adesea considerate lucruri pozitive în această societate, care denaturează faptele și confundă binele cu răul. Cât privește manifestările umanității celor care sunt deșănțați și neînfrânați, asta spune tot în principiu.

Indiferent dacă indivizii deșănțați și neînfrânați afectează viața bisericii, relațiile normale dintre frați și surori sau îndeplinirea normală a datoriei de către aleșii lui Dumnezeu, atât timp cât manifestările și dezvăluirile umanității lor provoacă efecte și consecințe negative, tulburându-i pe frați și surori, aceste probleme ar trebui rezolvate și ar trebui luate măsuri adecvate împotriva acestor indivizi, în loc să-i lăsăm să acționeze nestingheriți. În cazuri ușoare, li se pot oferi ajutor și sprijin sau pot fi emondați și avertizați. În cazurile grave, în care comportamentul și conduita lor sunt deosebit de deșănțate, precum cele ale non-credincioșilor sau neîncrezătorilor, lipsite de orice decență sfântă, conducătorii de biserică și lucrătorii ar trebui să găsească soluții

adecvate pentru a se ocupa de acești indivizi. Dacă majoritatea fraților și surorilor sunt de acord și condițiile o permit, acești indivizi ar trebui îndepărtați; cel puțin, nu ar trebui lăsați să-și îndeplinească îndatoririle în biserică cu datorie full-time. La ce se referă „cazurile ușoare”? La faptul că unii oameni sunt noi credincioși, inițial non-credincioși, care nu au crezut niciodată în creștinism și nu înțeleg ce presupune credința în Dumnezeu. Limbajul și conduita lor dezvăluie obiceiurile non-credincioșilor. Totuși, citind cuvântul lui Dumnezeu, având părtășie despre adevăr și trăind viața bisericească, ei se transformă și se schimbă treptat, ajungând să fie asemenea credincioșilor, arătând o oarecare asemănare umană. Acești indivizi nu ar trebui clasificați în rândul oamenilor răi, ci în rândul celor care pot fi ajutați. O altă categorie este reprezentată de tinerii de aproximativ douăzeci de ani care, deși cred în Dumnezeu de trei până la cinci ani, încă se complac în joacă, nu sunt chiar așezați, afișează o oarecare copilărie în limbaj și conduita lor exterioară – vorbind, comportându-se și acționând ca niște copii – și așa mai departe, din cauza vârstei lor fragede. Acestor oameni ar trebui să li se ofere ajutor și sprijin cu dragoste; ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se schimba treptat, fără a li se impune cerințe prea stricte. Desigur, pentru adulții care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar care încă dau dovadă de un limbaj, o conduită, un comportament și acțiuni deșănțate și neînfrânate, asemenea non-credincioșilor, și care refuză să se schimbe în ciuda dojenilor repetate, se justifică o abordare diferită; ar trebui tratați în conformitate cu reglementările casei lui Dumnezeu. Dacă limbajul, conduita și dezvăluirile umanității unor asemenea indivizi tulbură majoritatea și au un impact negativ în biserică, făcându-i pe mulți să simtă repulsie la vederea lor, să nu-și dorească să-i asculte vorbind, să nu-și dorească să le vadă expresiile atunci când vorbesc și nici să se uite la vestimentația lor, iar cei mai mulți sunt mai fericiți și într-o stare mai bună atunci când astfel de indivizi nu participă la adunări – simțindu-se nelalocul lor și scârbiți de simpla lor participare la viața bisericii și de simpla lor prezență printre frați și surori, de parcă ar fi gândaci care provoacă tulburări – atunci asemenea indivizi sunt, fără îndoială, oameni răi. Cu alte cuvinte, ori de câte ori trăiesc viața bisericească și își fac datoria alături de frați și surori, majoritatea oamenilor se simt tulburați și deosebit de scârbiți. În astfel de cazuri, ar trebui să ne ocupăm de acești indivizi cât mai curând posibil, nu să-i lăsăm în pace să facă ce vor, sau să-i supunem unor observații suplimentare. Cel puțin, ar trebui să fie înlăturați din biserică cu datorie full-time și trimiși la o biserică obișnuită pentru a se căi. De ce să ne ocupăm de ei în acest fel? (Pentru că au provocat tulburări și consecințe negative pentru majoritatea oamenilor, tulburând viața bisericii.) Deoarece consecințele și efectele manifestărilor pe care le au sunt atât de abjecte! Potrivit acestora, conducătorii și lucrătorii, precum și aleșii lui Dumnezeu, nu ar trebui să pretindă că nu-i văd și să le tolereze orbește comportamentul. Este inadecvat ca lucrătorii și conducătorii să nu facă nimic nici măcar atunci când astfel de indivizi provoacă tulburări majorității; astfel de indivizi ar trebui înlăturați din biserică în conformitate cu reglementările casei lui Dumnezeu – aceasta e cea mai înțeleaptă alegere.

S-a ocupat anterior biserica de oameni deșănțați și neînfrânați? (Da.) Când au fost tratați asemenea oameni, unii au plâns, spunând: „Nu a fost intenționat. Așa mă comport ocazional; nu sunt genul acela de persoană. Vă rog să-mi mai dați o șansă! Dacă nu sunt lăsat să-mi fac datoria, nu voi putea să cred în Dumnezeu când mă voi întoarce acasă, unde toată lumea este non-credincioasă.” Vorbesc atât de fermecător și par cu adevărat îndurerați, exprimându-și reticența de a-L părăsi pe Dumnezeu și cerându-i casei lui Dumnezeu o nouă șansă de a se căi. Este posibil să li se acorde o nouă șansă, dar miezul problemei este dacă se pot schimba sau nu. Dacă se percepe pe deplin că această persoană este lipsită de orice fărâma de umanitate, nu are conștiință sau rațiune, fiind practic un lucru fără inimă și fără spirit, atunci nu ar trebui să i se acorde o nouă șansă; acest lucru ar fi zadarnic. Totuși, dacă substanța persoanei este bună și doar umanitatea ei este imatură din cauza vârstei fragede și este inevitabil să se schimbe în câțiva ani, atunci trebuie să i se dea ocazia de a se căi. Nu ar trebui, în niciun caz, să fie îndepărtată din biserică; nicio persoană bună nu poate fi vreodată distrusă. Unii oameni sunt în mod inerent neîncredători; sunt în mod inerent niște creaturi deșănțate, ignorante și nesăbuite, iar din umanitatea lor lipsește în mod inerent conceptul de onoare, neștiind ce este simțul rușinii. După ce acționează într-un mod lipsit de rafinament în public, majoritatea oamenilor s-ar simți plini de regrete și jenați să dea ochii cu ceilalți. Mai mult, când vor să facă astfel de lucruri, sunt capabili să țină cont de sentimentele și opiniile fraților și surorilor și să fie atenți la propria integritate și demnitate și nu se vor comporta într-o asemenea manieră; poate, cel mult, vor face scandal acasă, cu propriii copii sau frați. Când ies din casă și interacționează cu străini, oamenii ar trebui să înțeleagă ce înseamnă simțul onoarei, buna-cuviință, regulile și demnitatea. Poate cineva care nu înțelege aceste concepte să se schimbe chiar și cu ajutorul tău? Chiar dacă este reținut acum, cât timp poate rezista? Nu va trece mult timp până când se va întoarce la vechile sale obiceiuri. Deoarece astfel de oameni nu au demnitate și simțul rușinii în umanitatea lor, neștiind ce înseamnă regulile, buna-cuviință sau decența sfinților, iar umanitatea lor nu are în mod inerent aceste calități, nu poți să-i ajuți. Oamenii care nu pot fi ajutați sunt cei care nu se pot schimba, care nu pot fi instruiți sau influențați. Astfel de indivizi trebuie înlăturați cât mai repede și cât mai devreme posibil, pentru a-i împiedica să provoace tulburări printre frați și surori, să aducă rușine aici. Casa lui Dumnezeu nu are nevoie de oameni care doar intră la numărătoare. Dacă Dumnezeu nu va mântui pe cineva, atunci, doar faptul că intră la numărătoare nu va fi de niciun folos pentru acea persoană. Cei pe care nu-i recunoaște Dumnezeu ar trebui să fie îndepărtați – înlăturați-i pe cei care nu ar trebui să rămână în casa lui Dumnezeu, ca nu cumva prezența unei singure persoane să afecteze negativ pe multe altele, ceea ce este nedrept față de majoritate. Dacă vă dați seama de esența celor care sunt deșănțați și neînfrânați, ar trebui să vă ocupați de ei și să-i îndepărtați cât mai curând posibil, în loc să-i tolerați la nesfârșit. Unii spun: „Aceștia produc ocazional unele rezultate când își fac datoria. Sunt încă necesari pentru acel aspect al lucrării. De asemenea, au o inimă destul

de iubitoare și pot plăti un mic preț.” Dar cine dintre cei care rămân în casa lui Dumnezeu nu poate plăti un mic preț? Cine nu poate obține unele rezultate atunci când își face datoria? Dacă toată lumea poate produce unele rezultate, de ce să nu alegem oameni buni, demni și decenti pentru a îndeplini îndatoriri? De ce să insistăm să păstrăm tipurile de oameni care sunt mizerabili, șarlatani și neisprăviți în biserica cu datorie full-time ca să provoace tulburări? De ce să insistăm să-i păstrăm pe acei neîncredători care trăiesc precum non-credincioșii pentru a lucra în casa lui Dumnezeu? Casa lui Dumnezeu nu duce lipsă de muncitori; casa Lui vrea doar oameni onești care iubesc adevărul, oameni integri și pe cei care pot urmări adevărul, ca să se consume pentru Dumnezeu.

Cei mai mulți dintre cei care își îndeplinesc în prezent îndatoririle sunt oameni care cred în Dumnezeu de peste cinci sau șase ani și oameni de toate tipurile au fost dezvăluiți pe deplin pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor – cei care sunt neîncredători, oameni confuzi, conducători falși, oameni răi și antihriști au fost cu toții dezvăluiți. Mulți dintre aleșii lui Dumnezeu au văzut limpede că majoritatea acestora refuză să se schimbe în ciuda dojenilor repetate, provocând deja tulburări și perturbări grave în lucrarea casei lui Dumnezeu. A venit timpul ca acești neîncredători, oameni răi și antihriști să fie înlăturați. Dacă nu sunt înlăturați, acest lucru va afecta derularea lucrării bisericii și răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Dacă nu sunt înlăturați, acest lucru va afecta intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu; viața bisericească va continua să fie tulburată și nu-și va găsi niciodată pacea. Prin urmare, conducătorii de biserică și lucrătorii de la toate nivelurile ar trebui să înceapă curățirea bisericii în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și pe baza cuvintelor Sale. Văd că destul de mulți oameni sunt lipsiți de umanitate. În timpul adunărilor, unii afișează tot felul de comportamente indecente și nu adoptă o conduită adecvată, indiferent dacă stau jos sau în picioare, având ceai, telefoane mobile, cremă de față și parfumuri pregătite lângă ei. Unele persoane cărora le place să arate bine se uită mereu în oglindă pentru a vedea cum arată și își retușează machiajul, iar altele beau mereu apă, își folosesc telefonul pentru a citi știri sau a viziona videoclipuri din lumea non-credincioasă, vorbesc și conversează stând picior peste picior, unduindu-și trupurile, ca un șarpe, fără să mențină nici măcar o postură adecvată. Am auzit și că unii oameni se întorc noaptea în dormitorul lor și se întind pe pat fără să se descalțe măcar, dormind până în zori. Dimineața deschid ochii nu pentru a se ruga sau a-și face devoționalele spirituale, ci pentru a citi mai întâi știrile de pe mobil. În timpul meselor, când văd mâncare delicioasă sau când văd carne, o înfulecă lacom – fără să le pese dacă alții au de mâncare, atât timp cât se satură ei – și apoi se întorc direct la culcare. Nu au o asemănare umană în nimic din ceea ce fac, acționând deșănțat și neînfrânat ca non-credincioșii, fără a respecta nicio regulă, fără pic de supunere sau ascultare, întocmai ca niște bestii. Spuneți-Mi, poate fi mântuit tipul de oameni care au o natură atât de mizerabilă? (Nu.) Atunci are vreun rost ca ei să creadă în Dumnezeu? Cu un calibru prea slab pentru a se ridica la înălțimea adevărului, pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu atunci când le citesc? Fără să aibă reguli în ceea

ce privește comportamentul lor, poate munca lor să fie conform standardului? Fără conștiință sau rațiune, pot ei accepta când ascultă predici sau părășii despre adevăr? (Nu.) Cei care afișează aceste comportamente sunt lipsiți, în mod fundamental, de orice umanitate, deci cum ar putea ei să dobândească adevărul? Cei lipsiți de umanitate sunt bestii, diavoli, oameni morți fără spirit, care nu pot înțelege adevărul atunci când îl aud și care nu merită să-l audă. A-i lăsa să înțeleagă și să dobândească adevărul este ca și cum ai obliga peștii să trăiască pe uscat sau porcii să zboare – este imposibil! Anterior, când se vorbea despre tipurile de oameni care sunt bestii, cuvântul „bestii” era adesea urmat de cuvântul „câini”, așa că erau numiți „bestii de câini”. Dar după ce am crescut câini și am interacționat cu ei îndeaproape, am descoperit că aceștia au cele mai bune lucruri care le lipsesc oamenilor: respectă regulile, sunt ascultători și au demnitate. Le stabilești un spațiu în care să facă mișcare, iar ei nu vor face mișcare decât în interiorul acestuia și, fără excepție, nu vor merge în niciun caz în locurile unde le interzici să meargă. Dacă încalcă din greșeală linia, se retrag rapid, dând întruna din coadă, cerând iertare și recunoscându-și greșeala. Pot oamenii să realizeze acest lucru? (Nu.) Oamenii nu se ridică la acest nivel. Deși poate că nu înțeleg la fel de multe ca oamenii, câinii pricep un lucru: „Acesta este teritoriul stăpânului, casa stăpânului. Merg oriunde îmi permite stăpânul și evit locurile în care mi se interzice să merg.” Chiar și fără să fie loviți, se abțin să meargă acolo; au demnitate. Chiar și câinii știu ce este rușinea, așadar, de ce nu știu oamenii? Este excesiv să-i clasificăm drept bestii pe cei care nu cunosc rușinea? (Nu.) Nu este deloc excesiv; majoritatea oamenilor nu au nici măcar calitățile unui câine. În viitor, când vom spune că unii oameni sunt bestii, nu le vom mai putea spune „bestii de câini”; aceasta ar fi o insultă la adresa câinilor, deoarece acești oameni, aceste bestii, sunt chiar mai răi decât câinii. Prin urmare, odată ce astfel de oameni provoacă tulburări în viața bisericească sau în îndeplinirea îndatoririlor de către frați și surori, trebuie îndepărtați prompt – este doar rezonabil, justificabil și deloc excesiv. Acest lucru nu înseamnă că suntem lipsiți de dragoste; înseamnă că acționăm conform principiului. Chiar dacă aceia care sunt deșănțați și neînfrânați au unele rezultate în îndatoririle lor, pot fi oare mântuiți? Sunt ei oameni care acceptă adevărul? Nu pot nici măcar să-și înfrâneze acțiunile, așadar pot oare să accepte adevărul? Nu-și pot păstra integritatea și demnitatea, așadar pot oare să intre în adevărul-realitate? Este imposibil. În concluzie, tratarea acestor indivizi într-un astfel de mod nu este deloc excesivă; se bazează în întregime pe principii și are ca scop doar protejarea aleșilor lui Dumnezeu de tulburările Satanei. Pe scurt, după detectarea unor astfel de indivizi, aceștia ar trebui tratați în mod corespunzător, pe baza celor câteva principii pe care tocmai le-am menționat. Este excesiv să clasificăm tipul de oameni care sunt cu adevărat deșănțați și neînfrânați și care se complac cu adevărat în plăcerile trupului, fără nicio fărâmbă de decență sfântă, drept non-credincioși și neîncrezători? (Nu.) Întrucât sunt clasificați drept non-credincioși și neîncrezători, nu este excesiv să-i includem în rândul diferitelor tipuri de oameni răi pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze. Oamenii care nu-și pot înfrâna

nici măcar comportamentul și conduita cu siguranță nu pot accepta adevărul. Oare cei care nu pot accepta adevărul nu sunt dușmani ai adevărului? (Ba da, sunt.) Este excesiv să-i caracterizăm pe cei care sunt dușmani ai adevărului drept oameni răi? (Nu.) Nu este deloc excesiv. Prin urmare, principiile pentru tratarea lor sunt pe deplin adecvate.

D. Sunt înclinați spre răzbunare

Părtășia noastră despre manifestările celui de-al treilea tip de oameni – cei care sunt deșănțați și neînfrânați – s-a încheiat. Pe lângă oamenii de acest fel, există mulți alții care se încadrează în categoria oamenilor răi, iar biserica ar trebui să discearnă și să îndepărteze toate aceste tipuri de oameni răi. În continuare, vom discuta despre al patrulea tip. Dintre diferiții oameni răi pe care biserica ar trebui să-i discearnă și să-i îndepărteze, al patrulea tip prezintă o provocare și o problemă semnificativă. Care sunt aceștia? Sunt cei înclinați spre răzbunare. Din sintagma „înclinați spre răzbunare”, este evident că acești oameni nu sunt deloc buni; în termeni colocviali, sunt mere putrede. Judecând după manifestările și dezvăluirile constante ale umanității lor, precum și după principiile lor de acțiune, inimile lor nu sunt blânde. După cum spune o expresie frecventă, sunt niște „figuri dubioase”. Noi spunem că nu sunt de soi bun; mai exact, acești indivizi nu au o inimă bună, ci manifestă ferocitate, malițiozitate și cruzime. Odată ce o persoană spune sau face un lucru care afectează interesele, reputația sau statutul acestor indivizi ori îi jignește, pe de o parte, ei nutresc ostilitate în inima lor. Pe de altă parte, acționează pe baza acestei ostilități; acționează cu scopul și direcția de a-și vărsa ura și de a-și da frâu liber furiei, un comportament cunoscut sub numele de răzbunare. Există mereu unii indivizi de acest fel printre oameni. Fie că este ceea ce oamenii descriu ca a fi meschini, dominatori sau exagerat de sensibili, indiferent de termenii folosiți pentru a descrie sau rezuma umanitatea lor, manifestarea comună a interacțiunilor acestora cu ceilalți este că oricine îi rănește sau ofensează din greșeală sau intenționat trebuie să sufere și să înfrunte consecințele corespunzătoare. Este așa cum spun unii oameni: „Dacă îi ofensezi, vei obține mai mult decât te așteptai. Dacă îi provoci sau îi rănești, să nu crezi că vei scăpa ușor.” Există astfel de indivizi printre oameni? (Da.) Cu siguranță există. Orice s-ar întâmpla, indiferent dacă merită sau nu să fie supărați sau meschini în acea privință, cei înclinați spre răzbunare o pun în agendele lor zilnice, tratând-o ca pe o chestiune de maximă importanță. Indiferent cine îi jignește, este inacceptabil, iar ei cer să se plătească un preț echivalent, acesta fiind principiul lor pentru tratarea oamenilor, pentru tratarea oricărui individ pe care îl consideră dușman. De exemplu, în viața bisericească, unii oameni au părtășie despre starea lor sau au părtășie și își împărtășesc în mod normal experiențele, discutând despre starea și corupția lor. Procedând astfel, se referă accidental la starea și corupția altora. Vorbitorul poate să nu aibă nicio intenție, dar ascultătorul pune la inimă. După ce ascultă, acest individ nu poate înțelege sau aborda corect situația și este predispus să dezvolte o mentalitate răzbunătoare. Dacă nu renunță la această problemă și insistă să atace și să caute

răzbunare, va cauza necazuri lucrării bisericii, prin urmare această problemă trebuie gestionată prompt. Atât timp cât există oameni răi în biserică, tulburările vor apărea inevitabil, așadar incidentele prin care oamenii răi tulbură biserica nu trebuie tratate cu ușurință. Indiferent dacă este intenționat sau nu, de vreme ce îi provoci sau îi rănești, nu vor renunța ușor. Aceștia își spun în sinea lor: „Vorbești despre corupția ta, de ce mă menționezi? Vorbești despre cunoașterea ta de sine, de ce mă expui? Expunerea corupției mele mă face să-mi pierd reputația și demnitatea, mă pune în încurcătură printre frați și surori, mă face să-mi pierd prestigiul și îmi afectează reputația. Ei bine, atunci, voi căuta să mă răzbun pe tine; vei primi mai mult decât te așteptai! Să nu crezi că sunt ușor de intimidat, să nu crezi că mă poți hărțui doar pentru că familia mea este săracă și statutul meu social nu este înalt. Nu mă considera o pradă ușoară; nu sunt cineva cu care să te joci!” Nu contează cum anume își duc la îndeplinire răzbunarea; să ne gândim doar la acești oameni: când se confruntă cu aceste chestiuni minore – chestiuni comune în viața bisericii – nu doar că nu le pot trata sau înțelege corect, dar dezvoltă ură și așteaptă ocazii de a căuta răzbunare, recurgând chiar la mijloace lipsite de scrupule pentru a-și duce la bun sfârșit răzbunarea. Ce spune acest lucru despre umanitatea lor? (Este malițioasă.) Sunt oameni de treabă? (Nu.) Oamenii de cel mai bun tip sunt cei care pot accepta adevărul. Când îi aud pe alții având părtașie și împărtășindu-și experiențele, ei cugetă astfel: „Și eu am această corupție. Ceea ce descriu ei seamănă cu starea mea. Fie că mă expun în mod intenționat, fie că vorbesc neintenționat despre ceva ce întâmplător seamănă cu starea mea, voi înțelege corect, voi auzi cum au experimentat acel lucru, cum caută adevărul pentru a înlătura această stare și cum practică și pătrund.” Aceasta este o persoană care acceptă realmente adevărul. O persoană inferioară, la auzul acestora, s-ar putea gândi: „Cum se face că firea coruptă pe care o recunosc ei este exact ca starea mea? Vorbesc despre mine? Ei bine, lasă-i să vorbească! La urma urmei, n-am suferit nicio pierdere și, oricum, majoritatea oamenilor probabil nu știu. Poate că doar vorbesc despre ei înșiși și se întâmplă să coincidă cu starea mea; avem cu toții aceeași stare.” Nu iau acest lucru în serios, nu au ură în inima lor și nici nu adoptă o mentalitate răzbunătoare. Este însă diferit pentru oamenii care nu sunt de treabă, oamenii răi. Alții ar considera aceeași chestiune drept banală, ocupându-se de ea și tratând-o în mod corespunzător. Desigur, oamenii buni care acceptă adevărul ar putea să o rezolve în mod proactiv și pozitiv. Oamenii obișnuiți, deși nu o rezolvă în mod pozitiv, nu nutresc ură, cu atât mai puțin nu caută răzbunare. Dar acelor oameni care nu sunt de treabă, o chestiune atât de comună și absolut obișnuită le poate cauza frământări interioare, făcându-i incapabili să se calmeze. Lucrurile pe care le au nu sunt pozitive sau obișnuite, ci feroce și ticăloase; ei caută răzbunare. Care este motivul răzbunării lor? Ei cred că oamenii le fac rău în mod intenționat cu remarci malițioase, expunând situații reale despre ei, precum și latura lor urâtă și corupția lor. Sunt de părere că ceea ce spun oamenii este intenționat, considerându-i astfel dușmanii lor. Apoi, se simt îndreptățiți să recurgă la răzbunare

pentru a rezolva problema, folosind diverse mijloace pentru a-și atinge scopurile răzbunătoare. Nu este aceasta o fire răutăcioasă? (Ba da.) În viața bisericească, când frații și surorile vorbesc despre stările lor, cei mai mulți ascultători se pot regăsi și pot accepta acest lucru din partea lui Dumnezeu. Doar cei care sunt scârbiți de adevăr și au o fire ticăloasă dezvoltă ostilitate și chiar o mentalitate răzbunătoare la auzul acestora, dezvăluindu-și pe deplin natura-esență. Odată ce apare mentalitatea răzbunătoare, urmează o serie de comportamente și acțiuni de răzbunare. Când au loc acte prin care se caută răzbunare, ce se întâmplă cu relațiile dintre oameni? Nu mai sunt adecvate. Și cine este adevărata victimă în aceasta? (Persoana pe care caută să se răzbune.) Corect; adevăratele victime sunt persoanele care au părtășie despre mărturia lor bazată pe experiență. Cei înclinați spre răzbunare îi vor judeca apoi, îi vor ataca și chiar le vor înscena lucruri sau îi vor calomnia pe cei pe care îi percep ca expunându-i sau afișând ostilitate față de ei, folosind cuvinte sau acțiuni în diverse situații. Cei înclinați spre răzbunare nu au pur și simplu o ură temporară în inimile lor și atâta tot; ei caută și chiar creează tot felul de ocazii de a căuta răzbunare împotriva celor care sunt țintele răzbunării lor, a celor față de care sunt ostili și a celor pe care îi percep ca fiind nefavorabili față de ei. De exemplu, în timpul alegerii conducătorilor, dacă persoana față de care sunt ostili îndeplinește principiile pentru folosirea oamenilor în casa lui Dumnezeu și se califică pentru a fi aleasă drept conducătoare, ostilitatea lor îi va determina să judece, să condamne și să atace acea persoană. Probabil ar apela chiar la acțiuni din culise sau la a face lucruri dăunătoare față de acea persoană, pentru a se răzbuna. Pe scurt, mijloacele lor de a-și duce la îndeplinire răzbunarea sunt variate. De pildă, ar putea să găsească lucruri pe care să le folosească drept pârgă împotriva cuiva și să vorbească de rău acea persoană, să scorească zvonuri despre ea prin exagerare și vorbe în vânt, fără teme, sau să semene zădărnici zvonuri între acea persoană și ceilalți. Ba chiar ar putea să acuze pe nedrept acea persoană în fața conducătorilor, susținând că este neloială și că se împotrivește prin negativitate în îndeplinirea îndatoririlor sale. Toate acestea sunt, de fapt, născociri intenționate, făcând din țânțar armăsar. Vezi cum, din suspiciunile și înțelegerile lor greșite despre acea persoană, apar atât de multe comportamente și acțiuni nejustificate; toate aceste abordări izvorăsc din natura lor răzbunătoare. De fapt, atunci când acea persoană și-a împărtășit mărturiile bazate pe experiențe, nu i-a vizat deloc; nu a intenționat deloc să dea dovadă de răutate față de ei. Doar pentru că sunt scârbiți de adevăr și au o fire ticăloasă, înclinată spre răzbunare, nu le permit altora să-i expună, nici nu permit discuții despre cunoașterea de sine, despre firile corupte sau despre natura satanică a cuiva. Când se discută despre astfel de subiecte, devin furioși, presupunând că sunt vizați și expuși, dezvoltând și căpătând astfel o mentalitate răzbunătoare. Manifestările acestui tip de persoană de a-și duce la îndeplinire răzbunarea nu se limitează deloc la o singură circumstanță. De ce spun asta? Pentru că astfel de indivizi au o natură feroce; nimeni nu-i poate irita sau provoca. Au în mod inerent o agresivitate față de oricine și de orice, asemenea unui scorpion sau a unui

miriapod. Prin urmare, indiferent dacă cineva îi provoacă sau îi rănește vorbind intenționat sau neintenționat, atât timp cât simt că și-au pierdut mândria sau prestigiul, vor găsi mijloace de a le salva, ceea ce conduce la o serie de acțiuni răzbunătoare.

În continuare voi avea părtășie despre alte manifestări ale celor înclinați spre răzbunare. Unii sunt emondați de conducători fiindcă și-au îndeplinit îndatoririle cu superficialitate, ceea ce-i determină să nutrească nemulțumiri. Spuneți-Mi, este justificată emondarea lor? (Da.) Este complet justificată și normală. Dacă îți faci datoria în mod superficial, cauzând prejudicii lucrării bisericii și nu acționezi în conformitate cu principiile, iar cineva ia atitudine pentru a te da în vileag și emonda, este justificat și ar trebui să accepți acest lucru. Însă cei înclinați spre răzbunare nu numai că refuză să-l accepte, dar nutresc și nemulțumiri. După plecarea conducătorilor, încep să arunce insulte: „De ce te dai mare? Nu doar pentru că ai o poziție oficială? Dacă aș avea o astfel de poziție, m-aș descurca mai bine decât tine! Cine te crezi de mă emondezi? Te urăsc din cauză că mă emondezi. Te blestem să fii călcat de o mașină, să mori înecat cu o băutură sau cu mâncare! Te blestem să mori oribil! Îndrăznești să mă emondezi? Nu există nimeni pe pământ care să îndrăznească să mă emondeze!” Când acei conducători sunt emondați de conducătorii de nivel superior din cauza unor probleme, ei se bucură de necazul conducătorilor și devin extrem de fericiți, fredonând o melodie, gândindu-se în sinea lor: „Ce zici de asta? Te-ai dat mare și acum îți primești răsplata! Îi voi face viața mizerabilă oricui mă emondează!” Ce părere aveți despre asemenea oameni? (Sunt malițioși.) Indiferent cât de justificată este emondarea lor, ei nu o pot accepta. Insistă să se certe și să se apere, iar după aceea continuă să-și facă îndatoririle în mod superficial, rămânând incorrigibili în ciuda dojenilor repetate. Dacă acționezi mereu cu superficialitate, în casa lui Dumnezeu nu vei fi decât emondat; dacă ești la locul tău de muncă din lumea laică și acționezi cu superficialitate, s-ar putea să fii concediat și să-ți pierzi mijloacele de trai. De cele mai multe ori, în casa lui Dumnezeu principiul este de a avea părtășie despre adevăr și de a sprijini cu dragoste, permițând majorității oamenilor să urmărească adevărul și să-și facă îndatoririle în mod normal. De fapt, dintre conducători și lucrători, doar o mică parte se poate confrunta cu o emondare dură. Cei mai mulți oameni acționează pe baza credinței, conștientizării, conștiinței și rațiunii, acceptând scrutarea lui Dumnezeu și nu comit greșeli grave, prin urmare nu se confruntă cu o emondare dură. Totuși, emondarea este un lucru bun; câți oameni au ocazia să se confrunte cu emondarea, mai ales din partea Celui de mai sus? Aceasta oferă o ocazie excelentă de autocunoaștere și de creștere în viață. Credincioșii trebuie cel puțin să înțeleagă semnificația emondării, recunoscând-o ca pe ceva bun. Chiar dacă emondarea din partea anumitor indivizi nu este în întregime în conformitate cu principiile, fiind amestecată cu înclinații personale și impulsivitate, tot ar trebui să te examinezi pe tine însuși pentru a vedea care aspecte ale acțiunilor tale nu se aliniază la principii și să o accepți în mod pozitiv; acest lucru este util pentru tine. Dar acești oameni răi nu pot accepta nici măcar o emondare justificată. Chiar dacă nu iau măsuri pentru a se răzbuna,

inimile lor sunt pline de o nemulțumire imensă, iar ei blestemă și înjură. Când cei care i-au emondat se confruntă la rândul lor cu emondarea sau când întâmpină adversități, sunt mai fericiți decât un copil care sărbătorește Anul Nou. Aceasta e manifestarea oamenilor răi. Există și unii oameni care sunt competitivi în realizarea datoriei lor; adesea nu respectă principiile și acționează superficial, ceea ce duce la o îndeplinire neproductivă a îndatoririlor personale. Când conducătorii au părtașie despre problemele lor și îi emondează, cei înclinați spre răzbunare nu pot trata corect această chestiune. Chiar dacă își recunosc lăuntric superficialitatea și lipsa de principii în îndeplinirea îndatoririlor, tot dau naștere la gânduri și acțiuni de căutare a răzbunării ca răspuns la faptul că sunt emondați. Ulterior, scriu scrisori în care îi acuză în mod fals pe conducători, profitând de unele dintre practicile lor și de dezvăluirile lor de corupție pentru a exagera și a raporta superiorilor în încercarea de a obține demiterea conducătorilor. Dacă nu-și ating obiectivul, subminează și provoacă tulburări în culise, împotrivindu-se cu încăpățănare rânduielilor conducătorilor. Nu țin cont de lucrarea bisericii, de principiile cerute de casa lui Dumnezeu sau de eficiența îndeplinirii datoriei lor; sunt preocupați doar să-și dea frâu liber furiei. Refuză să asculte de ceilalți, respingând chiar și dojenile conducătorilor și ale lucrătorilor. Deși nu răspund obraznic sau nu se împotrivesc fățiș, în culise pot să-și verse negativitatea, să-și abandoneze lucrarea ca să se opună și să profite de orice pârghie împotriva rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu sau împotriva conducătorilor și lucrătorilor. Ba chiar răspândesc noțiuni; sunt negativi și reticenți în a-și face datoria, dar încearcă și să atragă mai mulți oameni în negativitate și lene și în neglijarea îndatoririlor. Care este principiul lor? „Nu mă tem de moarte; trebuie să găsesc pe cineva pe care să-l trag în jos alături de mine. Conducătorii mă emondează, spunând că nu-mi îndeplinesc datoria conform standardului – atunci mă voi asigura că nimeni nu reușește să-și facă bine datoria. Dacă eu nu mă descurc, niciunul dintre voi nu se va descurca! Conducătorii mă emondează, iar voi râdeți cu toții de mine; vă voi face viața grea tuturor!” Când își fac datoria cu superficialitate sau împotriva principiilor, iar cineva raportează acest lucru conducătorilor, ei investighează următoarea chestiune: „Cine m-a raportat? Cine m-a pârât conducătorilor? Cine este în strânsă legătură cu ei? Dacă aflu cine m-a raportat conducătorilor de nivel superior, nu voi fi deloc amabil cu acea persoană! Nu voi uita niciodată!” Nu sunt capabili doar să facă afirmații dure, ci, desigur, pot să și pună în aplicare astfel de amenințări. Acești indivizi au multe tactici neplăcute și ascunse pentru a se răzbuna, nu doar folosindu-se de pârghii cu care să-i judece și să-i condamne pe alții; unii fură în mod intenționat încărcătorul de la laptopul persoanei pe care vor să se răzbune, lăsând-o în imposibilitatea de a-și reîncărca laptopul și împiedicând-o să-și facă datoria. Alții adaugă intenționat multă sare în mâncarea cuiva pentru a o face necomestibilă. Aceste mijloace grosolane de răzbunare, comune printre non-credincioși, sunt folosite și de oamenii răi din biserică. Metodele lor de a-și duce la îndeplinire răzbunarea le depășesc cu mult pe acestea, incluzând unele tactici lipsite de scrupule pe care nu le-am mai văzut până acum; cităm doar câteva exemple simple.

Printre acestea, unii indivizi creează în mod deliberat necazuri, obstacole și dificultăți pentru alții; aceasta este o situație obișnuită. În fiecare grup, în diferite circumstanțe și medii, firea feroce a celor înclinați spre răzbunare este în mod constant dată în vileag. Manifestările răzbunătoare ale oamenilor răi și ale antihriștilor sunt și mai evidente. Atât timp cât există oameni răi și antihriști în biserică, aleșii lui Dumnezeu, care cred sincer în El și urmăresc adevărul, vor fi tulburați. Fiecare zi în care sunt prezenți oamenii răi și antihriștii este o zi în care biserica nu cunoaște pacea – oamenii buni vor fi atacați și excluși; în special, cei care urmăresc adevărul se vor confrunta cu ostilitatea și răzbunarea oamenilor răi și a antihriștilor. Cum îi chinuie pe alții oamenii răi și antihriștii și cum se răzbună pe ei? Mai întâi, îi vizează pe cei care urmăresc adevărul și respectă principiile. Acești indivizi răi percep în mod clar că doar oamenii care urmăresc adevărul sunt cei mai nocivi pentru ei. În primul rând, oamenii care înțeleg adevărul îi pot discerne; atât timp cât fac ceva rău, cei care înțeleg adevărul își vor da seama. În al doilea rând, în prezența oamenilor care înțeleg adevărul, faptele lor rele vor fi oarecum limitate, ceea ce le va îngreuna atingerea obiectivelor. Din această perspectivă, doar cei care urmăresc adevărul sunt protectori ai lucrării bisericii. Când sunt prezenți cei care urmăresc adevărul, antihriștii și oamenii răi nu îndrăznesc să acționeze tiranic și trebuie să dea dovadă de o oarecare reținere. Astfel, cei care urmăresc adevărul sunt un ghimpe în coasta antihriștilor și a oamenilor răi, sunt o bătaie de cap și acesta este motivul pentru care cei din urmă nascocesc modalități de a se răzbuna.

Atunci când își duc la îndeplinire răzbunarea, oamenii răi dau dovadă de o fire feroce, fiind irezonabili și lipsiți de rațiune. Cei care au petrecut ceva timp cu ei și îi înțeleg se tem de ei într-o oarecare măsură. Conversația cu ei necesită maximă prudență și politețe, impunând un grad excesiv de respect. Trebuie să-i liniștească și să le facă în permanență concesii, iar problemele sau defectele lor nu pot fi scoase direct în evidență. În schimb, trebuie să discute despre aceste probleme pe ocolite, lingușitor, iar după ce vorbesc, trebuie să-i și laude, spunând: „Deși ai acest defect sau această deficiență, deprinzi aptitudini mai repede decât noi, capacitățile tale profesionale sunt mai puternice decât ale altora, iar eficiența muncii tale este mai mare decât a noastră. Îți consider defectele drept puncte forte.” Trebuie chiar să-i flateze. De ce fac asta? Din teama de răzbunarea lor. Astfel, acești indivizi răi devin mulțumiți și se simt domoliți în inimile lor. Pentru a le evita răzbunarea, majoritatea oamenilor se tem să le spună în față problemele pe care le constată și nu îndrăznesc nici să raporteze aceste probleme. Chiar și când este clar că dăunează intereselor casei lui Dumnezeu și că lucrarea bisericii este întârziată din cauza încăpățânării și îndărătniciei lor nechibzuite sau chiar atunci când se observă unele denaturări în direcția și principiile lor, nimeni nu îndrăznește să obiecteze sau să le raporteze superiorilor. Din cauza firii lor feroce și a umanității lor înclinate spre răzbunare, ceilalți se tem întrucâtva de ei, simțindu-se furioși, dar sunt prea speriați pentru a vorbi despre asta. Conversațiile cu ei trebuie să fie deosebit de politicoase și pline de tact, cu o atitudine excepțional de amabilă, blândă și

rafinată față de ei. Atunci când oamenii le vorbesc cu respect și politețe, cedând în fața lor, se simt confortabil în sinea lor. Dar dacă cineva este direct, expunându-le problemele și oferindu-le sugestii, devin dezgustați, percepând acest lucru ca pe o lipsă de respect, ca pe niște obiecții sau o dușmănie a celorlalți față de ei. Acest lucru îi determină să caute răzbunare împotriva persoanei respective și să o chinuie; trebuie să o doboare și să-i facă numele de ocară. Dacă acea persoană cade în mâinile lor, nu va avea un sfârșit bun. Sunt astfel de oameni de temut? (Da.) Dacă nu-i înțelegi și îi jignești, îți vor purta pică, gândindu-se să se răzbune pe tine chiar și în timp ce mănâncă și dorm. Odată ce te iau în vizor, necazurile sunt inevitabile, deoarece sunt hotărâți să se răzbune. Deși s-ar putea să-ți vorbească la fel ca înainte la exterior, în momentul în care se gândesc să se răzbune, tot ce le-ai făcut sau le-ai spus anterior se transformă în muniție pentru ei. Te vor trata ca pe un dușman, ducându-și răzbunarea la îndeplinire puțin câte puțin, până când se vor simți suficient de răzbunați și satisfăcuți pe deplin. Aceasta este consecința asocierii cu oamenii răi.

Pe baza diferitelor lor comportamente și a principiilor și metodelor prin care acționează și se comportă, persoanele înclinate spre răzbunare reprezintă o amenințare pentru aproape toată lumea, cu excepția celor care sunt buni la suflet și amabili cu toți și cărora le lipsesc principiile când au de-a face cu cineva – astfel de indivizi sunt în siguranță în preajma oamenilor feroce. Cu toate acestea, cei care au chiar și un minim simț al conștiinței sau dreptății se vor simți amenințați, în diferite proporții și într-o măsură mai mare sau mai mică atunci când se află în prezența unor persoane înclinate spre răzbunare. În cazuri grave, s-ar putea confrunța cu vătămări fizice sau chiar cu amenințări la adresa vieții lor, în timp ce, în scenarii mai blânde, ar putea fi supuși atacurilor verbale, defăimării sau înscenării. Acestea se numără printre dezvăluirile și manifestările generale ale firii feroce a persoanelor înclinate spre răzbunare. Pe baza manifestărilor lor generale, aceste persoane provoacă și tulburări în rândul fraților și surorilor și în cadrul bisericii. Aproape toți cei care interacționează cu aceste persoane răzbunătoare devin ținta răzbunării lor și, aproape invariabil, victime ale acestora. Cei înclinați spre răzbunare au o fire feroce, sunt bombe cu ceas care pot exploda în orice moment. Deși se pot lua după mulțime pentru a-și îndeplini îndatoririle și a duce o viață bisericească normală, judecând după umanitatea lor, ar putea să caute răzbunare și să constituie o amenințare la adresa altora în orice moment, făcându-i pe oameni să se teamă și să se ferească de ei. Nu sunt acestea deja tulburări pentru cei mai mulți? (Ba da.) Pentru a evita să-i jignească, pentru a le face pe plac și a scăpa de ranchiuna și răzbunarea lor, oamenii trebuie să fie mereu atenți la expresiile lor și să asculte semnificațiile implicite ale limbajului lor, încercând să le ghicească intențiile, obiectivele și direcțiile atunci când vorbesc. Din această perspectivă, nu sunt majoritatea oamenilor nu doar tulburați, ci și controlați de ei? (Ba da.) Prin urmare, judecând după natura acestei chestiuni, nu sunt astfel de indivizi răzbunători niște oameni răi? (Ba da.) Este foarte clar că ar trebui caracterizați drept oameni răi. Dacă cineva încearcă să înțeleagă

situația unor asemenea indivizi, cei mai mulți se tem să spună adevărul despre ei și vor da la o parte orice întrebare despre aceștia cu răspunsuri evazive precum „Este în regulă”, neîndrăznind nici să le raporteze problemele, nici să vorbească despre ei sau să-i evalueze. Nu este aceasta o situație supărătoare? Unii spun: „Astfel de oameni răi pot căuta să se răzbune oricând și oriunde; cine ar îndrăzni să-i provoace? În plus, pretind mereu că au legături atât în lumea interlopă, cât și în cercurile legitime, amenințând că, dacă îi jignește cineva, lucrurile nu se vor sfârși bine pentru acea persoană, îi vor da o lecție și îi vor aduce familiei sale o moarte îngrozitoare. Prin urmare, nimeni nu îndrăznește să-i provoace. Lăsați-i în pace! Doar vom spera la cea mai bună situație pentru noi.” Vezi, o astfel de situație ia naștere în biserică, însemnând efectiv că i-au controlat deja pe acești oameni. Din cauză că au fost martorii firii lor feroce de a căuta răzbunare, oamenii nu îndrăznesc să-i acuze sau să-i emondeze, nici să spună cum îi evaluează cu adevărat. Trebuie să evite să-i menționeze în timpul conversațiilor, de teamă să nu-i jignească și chiar să vorbească în termeni specifici despre adevăratele lor manifestări fără știrea lor este îngrozitor de intimidant. De ce se tem oamenii? Se tem că vorbele lor vor ajunge la urechile persoanei răzbunătoare, care va căuta să se răzbune pe ei. După ce vorbesc, se lovesc peste frunte și spun: „O, nu, mi-a luat-o gura pe dinainte azi! Așteaptă doar, voi suferi din cauza asta. De ce nu pot să-mi țin gura?” Începând de atunci, trăiesc într-o teamă și anxietate permanentă, mergând ca pe ace în viață, observând mereu când sunt în preajma acelei persoane și întrebându-se: „Știe ce am spus? I-a ajuns la urechi? Atitudinea sa față de mine este aceeași ca înainte?” Cu cât se gândesc mai mult, cu atât devin mai neliniștiți și, cu cât durează mai mult, cu atât teama lor devine mai mare, așa că decid că este mai bine să o evite cu desăvârșire, gândindu-se: „Nu pot risca să o provoc, dar cel puțin pot să o evit. Indiferent dacă știe sau nu ce am spus, nu pot să stau la distanță de ea?” Această teamă devine atât de copleșitoare încât nu îndrăznesc nici măcar să participe la adunări, evitând orice loc în care s-ar putea afla această persoană feroce, chiar dacă este vorba de locul unde trebuie să-și facă datoria, fiind speriați de moarte.

Cum ar trebui tratați acei oameni răi care sunt înclinați spre răzbunare? (Ar trebui îndepărtați.) Este destul de simplu: sunt suficiente doar trei cuvinte – ar trebui îndepărtați – și s-a rezolvat. Dacă sunt îndepărtați și majoritatea sărbătorește, simțind un profund sentiment de satisfacție, atunci a fost decizia corectă să-i îndepărtăm. Anterior, în timpul adunărilor, prezența oamenilor răi însemna că majoritatea oamenilor erau constrânși în timpul părtășiei; se temeau că un cuvânt greșit i-ar putea ofensa pe cei răi, așa că erau prudenți față de ei și îi evitau când vorbeau. A luat naștere o regulă tacită în timpul adunărilor: dacă cineva făcea un semn din ochi, subiectul se schimba rapid. Aceasta a fost starea de fapt care a apărut. Odată cu îndepărtarea celor înclinați spre răzbunare, biserica a fost liniștită, viața bisericească a devenit normală, iar relațiile dintre oameni au revenit și ele la normal. Frații și surorile puteau acum să împărtășească liber și să citească prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu, împărtășindu-și liber mărturiile bazate

pe experiențe, fără să fie controlați de nimeni, fără să se teamă de nimeni și fără să fie nevoiți să fie atenți la expresiile cuiva. Pe baza acestui rezultat, a fost corect să îndepărtăm astfel de oameni răi? (Da.) Categorie. Ar trebui să fie îndepărtați. Dacă n-ar fi îndepărtați, viața ar deveni insuportabilă pentru toată lumea, iar mulți ar fi prea speriați pentru a participa la adunări. Unele persoane temătoare ar putea chiar suferi de coșmaruri, visând mereu că sunt strangulate de demoni răi. Ar fi mereu extrem de precaute în timpul adunărilor, n-ar îndrăzni niciodată să vorbească, fiind incapabile să se simtă eliberate și libere. De când oamenii răi au fost îndepărtați, aceste persoane s-au schimbat complet: acum îndrăznesc să vorbească în timpul adunărilor, au devenit mai active în timpul părtășiei și se simt eliberate și libere. Nu este un lucru bun? (Ba da.) Astfel de indivizi răzbunători cu o fire feroce sunt ușor de discernut. În general, după ce interacționează cu cineva timp de peste șase luni, toată lumea ar trebui să fie capabilă să simtă și să vadă clar dacă este un individ de acel tip; devine evident după ce petrece ceva timp cu el. Conducătorii și lucrătorii din biserică nu ar trebui să fie pasivi în tratarea unor asemenea oameni răi. Ce înseamnă să nu fie pasivi? Înseamnă să nu aștepte până când mânia pe toată lumea inducând în eroare unii oameni și comițând fapte rele înainte de a-i trata – acest lucru ar fi prea pasiv. Așadar, care este cel mai bun moment pentru a-i trata pe oamenii răi? Atunci când un număr mic de oameni au fost deja afectați și simt o puternică aversiune și precauție față de ei și când au fost caracterizați pe deplin drept oameni răi. În acest moment, ar trebui tratați și îndepărtați imediat pentru a evita să fie afectați mai mulți oameni și pentru a evita ca persoanele temătoare să fie speriate de moarte sau împiedicate de ei. Care este cel mai important aspect aici? Dacă oamenilor răi li se permite să provoace tulburări în biserică prea mult timp, rezultatul final este că vor controla biserica și pe aleșii lui Dumnezeu. Dacă se ajunge în acest punct, toată lumea suferă. Pentru a evita să fie afectată toată lumea, când unii au fost afectați sau au dezvoltat o antipatie puternică față de asemenea indivizi și le-au văzut adevărata față, identificându-i drept oameni răi înclinați spre răzbunare, conducătorii bisericii ar trebui să-i îndepărteze prompt. Nu trebuie să aștepte până când oamenii răi comit multe fapte rele și provoacă o indignare publică înainte de a decide să acționeze – ar fi prea pasivi; în plus, nu-i așa că n-ar fi buni de nimic asemenea conducători ai bisericii? (Ba da.) Când întreprind o astfel de lucrare, conducătorii bisericii ar trebui să fie deosebit de sensibili la stările, manifestările și dezvoltările unor astfel de indivizi, să-și dea rapid seama de firile lor și apoi să determine că sunt oameni răi care ar trebui îndepărtați, ocupându-se de ei cât mai curând posibil. Dacă nu se poate face o determinare la început, atunci este necesar să ne concentrăm pe observarea lor, acordând o atenție deosebită limbajului, comportamentului și conduitei lor, înțelegându-le gândurile și tendințele acțiunilor. Odată ce se descoperă că aceștia intenționează să se răzbune, ar trebui luate măsuri prompte pentru a-i îndepărta, astfel încât să nu fie afectați mai mulți oameni sau să fie victimele actelor de răzbunare.

Unii conducători ai bisericii spun: „Nu ne este frică de oamenii răi; în afară de teama de Dumnezeu, nu ne este frică de nimeni. Ce sunt oamenii răi pentru noi? Nu ne temem

nici măcar de Satana, nici de arestările și persecuțiile marelui balaur roșu, deci de ce să ne temem de oamenii răi? Un individ rău este doar un demon neînsemnat, de ce să ne temem de el? Îl vom păstra pur și simplu în biserică și îi vom lăsa pe majoritatea fraților și surorilor să sufere prejudiciile. După ce vor suferi, își vor dezvolta discernământul și, având discernământ, nu vor mai fi limitați și constrânși de asemenea oameni răi. Ar fi minunat!” Pot cei mai mulți să ajungă la această statură? (Nu.) Nu pot. Credința lor este prea slabă, adevărurile pe care le înțeleg sunt prea puține, iar statura lor este prea mică. Îi evită pe oamenii răi ori de câte ori îi văd, neîndrăznind să-i jignească. Pe lângă faptul că se tem de moarte și își prețuiesc viața, majoritatea oamenilor își protejează și diversele interese trupești; sunt incapabili să dobândească discernământ sau să învețe lecții din diversele lucruri pe care le fac oamenii răi. Astfel, această idee este fundamental nepractică și nu poate da niciun rezultat. Dacă o persoană rea apare într-o biserică, atunci când majoritatea a recunoscut și a stabilit că acea persoană este rea, câți oameni au simțul dreptății pentru a lua atitudine, a se separa de cel rău, a lupta împotriva lui și a proteja interesele casei lui Dumnezeu? Care este procentul? Este 10%? Dacă nu este 10%, atunci este 5%? (Cam atât.) Asta înseamnă că, într-un grup de douăzeci de oameni, ar putea exista unul care să ia atitudine pentru a lupta împotriva unei persoane rele, pentru a o da în vileag și a o contesta folosind cuvintele lui Dumnezeu, pentru a se angaja într-o dezbatere și a o îndepărta din biserică. Astfel de indivizi sunt eroii din rândul aleșilor lui Dumnezeu, figurile meritorii ale bisericii. Unii conducători și lucrători se tem să se ocupe de persoanele rele. Sunt astfel de oameni potriviți pentru rolurile lor? Sunt ei calificați să aducă mărturie pentru Dumnezeu? Când aud de o persoană rea care trebuie îndepărtată din biserică, aceștia spun: „Este puțin problematic să o îndepărtăm. Pe vremuri o cunoșteam destul de bine. Știe unde locuiesc și cine din familia mea crede în Dumnezeu. Dacă o exclud, cu siguranță va căuta să se răzbune pe mine.” Ce credeți, merită asemenea oameni să fie conducători și lucrători? (Nu.) După ce descoperă o persoană rea care trebuie să fie îndepărtată, prima dată se gândesc la propriile interese, temându-se de răzbunarea persoanei rele. Nu se gândesc dacă persoana rea, cunoscând unele locuri de adunare și informații de contact ale fraților și surorilor, ar putea vinde biserica sau pe frați și surori după ce este îndepărtată, nici cum ar trebui evitat acest lucru. Principala lor preocupare nu o reprezintă interesele casei lui Dumnezeu, ci teama că persoana rea, cunoscând situația familiei lor, ar putea să-i vândă familia și să aibă un impact negativ asupra ei. Aduc mărturie astfel de conducători și lucrători? (Nu.) Unii conducători și lucrători văd persoane rele comportându-se tiranic și încercând să controleze biserica, dar nu îndrăznesc să vorbească. În schimb, fac compromisuri și se sustrag, neîndrăznind să se ocupe de persoanele rele. Când văd persoane rele, sunt la fel de îngroziți de parcă ar fi văzut un demon rău cu trei capete și șase brațe, nereușind să protejeze interesele casei lui Dumnezeu. Pe de altă parte, unii frați și surori de rând au un oarecare simț al dreptății, având curajul și credința de a lua atitudine și a-i da în vileag pe cei răi după ce-i

descoperă, fără să se teamă că cei răi vor căuta să se răzbune pe ei. Totuși, astfel de indivizi sunt prea puțini în biserică. Cei 5% pe care i-ați menționat cu toții mai devreme ar putea fi o exagerare, nu o estimare prudentă. Din această perspectivă, care este atitudinea majorității față de indivizii cu o fire feroce care sunt înclinați spre răzbunare? (Majoritatea oamenilor se apără pe ei înșiși.) Primul lor gând este să se protejeze pe ei înșiși, fără să se gândească să ia atitudine și să lupte împotriva celor răi pentru a proteja interesele casei lui Dumnezeu și pe frați și surori, concentrându-se doar pe autoprotecție. Ce problemă indică această autoprotecție? (Faptul că astfel de oameni sunt foarte egoiști.) Pe de o parte, reflectă o umanitate profund egoistă, iar pe de altă parte, arată că majoritatea oamenilor au o credință prea slabă în Dumnezeu. Ei susțin verbal: „Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor; Dumnezeu este sprijinul nostru”, dar când se confruntă cu realitatea, simt că nu se pot bizui pe Dumnezeu și trebuie să se bazeze pe ei înșiși, acordând prioritate autoprotecției, pe care o consideră înțelepciunea supremă. Implicația este următoarea: „Nimeni nu mă poate proteja, nici măcar Dumnezeu nu este de încredere. Unde este Dumnezeu? Nu-L putem vedea! Mai mult, nu știu dacă Dumnezeu mă va proteja sau nu. Ce se întâmplă dacă nu mă protejează?” Credința oamenilor este atât de jalnică. Ei proclamă întruna: „Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor; Dumnezeu este sprijinul nostru”, dar când apar situații, caută doar autoprotecția, fiind incapabili să ia atitudine pentru a lupta împotriva Satanei și să rămână fermi în mărturia lor, neavând nici măcar atâta credință. Credința oamenilor este atât de jalnică; este, la rândul ei, complet expusă de această problemă. Statura lor chiar este atât de mică. În privința acelor oameni răi înclinați spre răzbunare, dacă există câțiva indivizi care-și doresc să-ia dea în vileag, dar se simt izolați și neputincioși și se tem să nu fie suprimați de cei răi, ar trebui să-și unească forțele cu mai mulți conducători și lucrători sau cu frați și surori care au discernământ. După ce își unesc forțele, vor avea încredere absolută în victorie. Apoi, pot da în vileag și diseca acțiunile și comportamentele unor asemenea oameni răi, permițând majorității să discearnă și să vadă clar adevărata față a oamenilor răi, astfel încât toată lumea să fie capabilă să se unească în cuget și simțire și să-i îndepărteze împreună pe oamenii răi. Ați menționat mai devreme că, atunci când apar indivizi răi, aproximativ unul din douăzeci dintre aleșii lui Dumnezeu ar putea avea simțul dreptății pentru a vorbi just și a îndrăzni să ia atitudine și să îndepărteze astfel de indivizi răi. Unul din douăzeci este un pic prea puțin; dacă o biserică este formată doar din zece persoane, cum i-ar putea înlătura pe indivizii răi? N-ar putea; acele zece persoane ar fi sub controlul celor răi și ar îndura maltratarile lor, ceea ce este inacceptabil. Ar fi minunat să ne propunem ca unul din zece sau chiar unul din cinci oameni să aibă curajul de a lua atitudine și a lupta împotriva celor răi! Încercarea permanentă de a se proteja nu duce doar la pierderea mărturiei în fața Satanei, ci, chiar mai rău, la pierderea ocaziei de a dobândi adevărul în fața lui Dumnezeu. Într-o biserică cu un singur individ rău, cel puțin unii oameni vor fi afectați; dacă există doi indivizi răi, majoritatea vor fi afectați, iar dacă

un antihrist deține puterea, având mai mulți complici și acoliți în subordine, atunci toți aleșii lui Dumnezeu din biserică vor fi afectați. Așa stau lucrurile? (Da.) O persoană care ia atitudine împotriva celor răi reprezintă o unitate de putere, în timp ce zece persoane care iau atitudine împotriva celor răi reprezintă zece unități de putere. Credeți așadar că oamenii răi se tem mai mult de o persoană sau de zece? (De zece persoane.) Atunci, dacă douăzeci, treizeci sau cincizeci de persoane iau atitudine împotriva celor răi, cine va învinge în cele din urmă? (Frații și surorile.) În cele din urmă, frații și surorile vor învinge. Nu devine astfel mult mai ușoară îndepărtarea oamenilor răi? În unire stă puterea – acest concept simplu ar trebui să vă fie clar tuturor. Prin urmare, discernerea și îndepărtarea oamenilor răi nu reprezintă doar responsabilitatea unui anumit conducător sau lucrător, ci o responsabilitate colectivă a tuturor aleșilor lui Dumnezeu din biserică. Cu eforturile conducătorilor și lucrătorilor, alături de cooperarea aleșilor lui Dumnezeu pentru a-i îndepărta pe oamenii răi, toată lumea se poate bucura de vremuri bune. Dacă oamenii răi nu sunt îndepărtați și sunt lăsați în biserică în speranța că se vor căi, dar nu se observă nicio îmbunătățire după șase luni sau un an, iar aceștia continuă să provoace tulburări insuportabile aleșilor lui Dumnezeu, acesta este rezultatul milei arătate celor răi. A-i lăsa pe oamenii răi să se comporte tiranic și să controleze biserica este echivalent cu a te preda celor răi, precum și a-i preda pe frați și surori în mâinile lor, permițându-le să-i controleze nestingheriți pe aleșii lui Dumnezeu și să le facă un rău cumplit. Este ușor să înțelegi și să dobândești adevărul într-un mediu în care oamenii răi și antihriștii dețin puterea? (Nu.) Timpul este prețios. Îndepărtându-i cât mai curând posibil pe oamenii răi, poți restabili pacea, te poți bucura cât mai curând posibil de o viață bisericească adecvată și poți înțelege mai mult din adevăr. Dacă nu-i îndepărtezi, oamenii răi vor provoca tulburări și distrugerii printre semeni ca niște câini turbați, spunând și făcând orice doresc. Acest lucru te privează de timpul necesar pentru a dobândi adevărul, însemnând că timpul tău și îndeplinirea datoriei tale sunt controlate de cei răi. Este acesta un lucru bun sau rău? (Un lucru rău.) În teorie, toți știu că este un lucru rău, dar când se confruntă cu oameni răi care tulbură biserica, nu mai gândesc așa, concentrându-se doar să evite uneltirile și răul plin de cruzime din partea celor răi. Dacă toți aleșii lui Dumnezeu dintr-o biserică se tem astfel de oamenii răi, biserica va cădea cu ușurință sub controlul oamenilor răi și al antihriștilor, iar aleșii lui Dumnezeu vor fi controlați la rândul lor de aceștia. Pot fi atunci mântuiți de Dumnezeu? Este greu de spus. Dacă o biserică nu are doi sau trei oameni care să înțeleagă adevărul și să fie în asentiment când aduc mărturie pentru Dumnezeu și Îl slujesc, este o biserică fără speranță, iar aceasta este o situație tragică.

A fi înclinat spre răzbunare este o manifestare a conduitei rele, fiind unul dintre comportamentele și manifestările produse de o fire feroce. Când afișează acest comportament specific, astfel de indivizi ar trebui caracterizați drept oameni răi. Desigur, unii oameni, deoarece erau meschini, nu aveau perspicacitate sau erau noi credincioși care nu înțelegeau adevărul, au despicat mereu firul în patru cu ceilalți, au nutrit ură față

de cei care nu i-au sprijinit sau le-au făcut rău ori au folosit cândva niște mijloace pentru a-și duce la îndeplinire răzbunarea împotriva anumitor indivizi, dar auzind că aceia înclinați spre răzbunare sunt oameni răi și trebuie îndepărtați din biserică, își schimbă gândurile, se schimbă în secret în sinea lor și dau dovadă de o oarecare moderație și reținere în comportamentul lor. Spuneți-Mi, sunt considerați astfel de oameni ca făcând parte din rândul celor răi? (Nu.) Ce indică acest lucru? (Capacitatea lor de a se schimba.) Ce demonstrează capacitatea lor de a se schimba? Demonstrează că pot accepta adevărul; este un fenomen bun. De ce spunem că pot accepta adevărul? Pentru că, după ce au auzit adevărul în această privință și și-au dat seama că a căuta să se răzbune este o manifestare a oamenilor răi, ei reflectează asupra propriei stări corupte, își recunosc esența coruptă și apoi se căiesc în fața lui Dumnezeu, acționează conform cuvintelor Sale și își înfrânează comportamentul. Aceasta este o manifestare a acceptării adevărului. Oamenii răi despre care vorbim aici nu acceptă adevărul. Indiferent cât de clar ai părtășie despre adevăr cu ei, nu îl acceptă; rămân încăpățânați, refuzând să asculte de oricine. Chiar dacă îi avertizezi: „Vei fi îndepărtat din cauza acțiunilor tale”, nu le pasă și continuă pe calea lor, fără să-i poată schimba cineva. Când îi dai în vileag, nu-și recunosc greșelile. Când le spui că sunt oameni înclinați spre răzbunare, că sunt răi și ar trebui să fie îndepărtați, tot nu vor renunța la faptele lor rele și cu siguranță nu se vor schimba. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt cei scârbiți de adevăr. Nu acceptă deloc adevărul – indiferent cum este caracterizată firea-esență pe care o au, cum sunt date în vileag faptele lor rele sau cum sunt tratați ei, rămân nemișcați, nu-și vor pleca în niciun caz capul, nu-și vor recunoaște greșelile și cu siguranță nu vor renunța. Aceasta este o incapacitate de a se schimba. Care este esența faptului că nu se schimbă? Este refuzul de a accepta adevărul. Dacă ar putea accepta chiar și o singură afirmație corectă sau o singură fațetă a adevărului, nu ar mai continua pe calea greșită fără să se întoarcă. Ar face cale întoarsă, și-ar recunoaște greșelile și, într-o anumită măsură, ar renunța la lucrurile în care persistau anterior. Deoarece sunt oameni răi, deoarece sunt indivizi răi cu o fire feroce, după ce ia naștere comportamentul lor de a căuta răzbunarea dintr-o asemenea fire, nu doar că refuză să accepte ceea ce este expus de cuvintele lui Dumnezeu, emondarea sau acest tip de caracterizare, ci, dimpotrivă, persistă pe calea lor până la sfârșit. Nu intenționează să accepte faptul că sunt caracterizați sau dați în vileag și nici să-și admită corupția. Desigur, fără să-și admită corupția, nu intenționează nici să-și abandoneze comportamentul și acțiunile de căutare a răzbunării, nici principiile lor privind conduita proprie. Sunt întru totul răi. Nu sunt astfel de oameni răi niște diavoli? (Ba da.) Sunt diavoli care au în mod categoric esența Satanei. Nu-i poți schimba. De ce nu pot fi schimbați? Cauza principală este refuzul lor categoric de a accepta adevărul. Ei resping chiar și cel mai mic adevăr, orice afirmație corectă, cuvânt pozitiv sau lucru pozitiv. Chiar dacă recunosc verbal cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul și drept lucruri pozitive, inimile lor nu acceptă absolut deloc adevărul, iar ei nu intenționează nici să pună în practică și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu pentru a-și schimba

modul în care se comportă și fac lucrurile. Uneori ar putea recunoaște verbal că acțiunile lor se bazează în întregime pe filosofia Satanei, dar tot nu vor accepta în niciun caz adevărul. Oricine are părtășie despre adevăr cu ei se confruntă cu repulsia lor extremă și chiar cu ura și judecata lor, iar oricine îi dă în vileag și îi discernе devine ținta urii și răzbunării lor, indiferent despre cine este vorba – nici măcar propriii părinți nu sunt cruțați. Nu sunt dincolo de a putea fi răscumpărați? (Ba da.) Sunt dincolo de a putea fi răscumpărați. Este păcat să-i îndepărtăm? (Nu.) Astfel de indivizi trebuie îndepărtați sau excluși. Acestea sunt, în esență, toate manifestările celor înclinați spre răzbunare; acestea sunt caracteristicile, firile, modul și metodele lor de a face lucrurile și procesele lor de gândire, precum și atitudinea lor față de adevăr – este tot, în esență. Impactul pe care îl au asupra bisericii și asupra fraților și surorilor a fost deja discutat, așa că nu este nevoie să avem din nou părtășie despre el. Aici se încheie părtășia despre manifestările celui de-al patrulea tip de oameni, cei înclinați spre răzbunare.

E. Incapacitatea de a-și măsura cuvintele

În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al cincilea tip de oameni, cei care nu pot să-și măsoare cuvintele. Este aceasta o problemă gravă? Analizând-o din punct de vedere literal, incapacitatea de a-ți măsura cuvintele nu pare a fi o problemă însemnată. Unii ar putea avea anumite gânduri despre caracterizarea acestor indivizi ca oameni răi: „Din moment ce au gură, oamenii sunt meniți să vorbească oricând și oriunde; pot discuta despre chestiuni oricând și oriunde. Nu este puțin excesiv să-i clasificăm pe cei care nu-și pot măsura cuvintele în categoria celor răi care trebuie îndepărtați?” Ce părere aveți despre asta? (Dacă provoacă tulburări și perturbări în viața bisericească sau în lucrarea bisericii, ducând la consecințe negative, trebuie să fie și ei îndepărtați.) Problema cu astfel de oameni nu este legată de faptul că nu-și măsoară cuvintele; este o problemă cu umanitatea lor. Dacă provoacă tulburări fraților și surorilor, vieții bisericești și lucrării bisericii sau dacă vorbele lor echivalează cu trădarea și vânzarea bisericii și chiar fac de rușine casa lui Dumnezeu și numele Său, atunci trebuie să ne ocupăm de asemenea indivizi. Să discutăm mai întâi despre manifestările celor care nu-și pot măsura cuvintele și apoi despre modul de a ne ocupa de ei. Pot fi numiți „gură-spartă” cei care nu-și pot măsura cuvintele? (Da.) Așa este? Este aceasta o caracteristică a unor astfel de oameni? Să fii gură-spartă înseamnă să fii nesăbuit și să nu știi ce ar trebui sau nu ar trebui să spui, zicând tot ce îți trece prin minte, fără să ții cont de consecințe? Asta înseamnă să nu-ți măsoari cuvintele? (Nu.) Unii oameni se pricep să vorbească și să comunice; sunt direcți, relativ simpli și onești. Ei își împărtășesc adesea cu alții gândurile și ideile lăuntrice, propriile dezvăluiri ale corupției, ceea ce au experimentat și chiar greșelile lor. Însă acești indivizi nu sunt neapărat nesăbuiți sau incapabili să-și măsoare cuvintele. Pare că vorbesc despre orice și că sunt destul de simpli și onești, dar când vine vorba de chestiuni critice, de chestiuni care L-ar putea face de rușine pe Dumnezeu sau casa Lui ori de chestiuni care ar putea implica trădarea

fraților și surorilor sau a bisericii, făcându-i astfel iude, aceștia nu scot niciun cuvânt. Asta se numește a-și măsura cuvintele. Prin urmare, nu este vorba că oamenii direcți, cei cu gură mare sau aceia care se pricep să vorbească nu-și pot măsura cuvintele. Ce înseamnă aici a nu-și putea măsura cuvintele? A nu-și putea măsura cuvintele înseamnă că vorbesc neprincipial și discută în mod nechibzuit, fără să țină cont de public, de ocazie sau de context. Mai mult, implică faptul că nu știu deloc să protejeze lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu sau că nu le pasă deloc dacă acest lucru este în beneficiul fraților și surorilor sau al vieții bisericești și spun pur și simplu orice. Care este consecința faptului că „spun pur și simplu orice”? Trădarea neintenționată a intereselor casei lui Dumnezeu și a intereselor fraților și surorilor. Fără să vrea, din cauză că vorbesc nechibzuit și nu-și pot măsura cuvintele, ei le oferă non-credincioșilor un avantaj împotriva casei lui Dumnezeu, permițându-le să-și bată joc de anumiți frați și anumite surori, și le îngăduie non-credincioșilor și oamenilor care nu cred în Dumnezeu să afle multe lucruri pe care nu ar trebui să le afle. Ca urmare, acești oameni comentează nestingherit și fac remarci necuviincioase despre treburile casei lui Dumnezeu și chestiunile interne ale bisericii și spun lucruri care Îl calomniază și Îl hulesc pe Dumnezeu. Ba chiar pot născoci zvonuri despre frați și surori, despre biserică și lucrarea casei lui Dumnezeu, atrăgând consecințe negative. Asta constituie o tulburare a lucrării casei lui Dumnezeu și echivalează cu o faptă rea. Unii indivizi sunt deosebit de atenți când vor să afle și să cerceteze cine sunt conducătorii și lucrătorii din biserică, adresele familiilor acestora, informațiile personale ale fraților și surorilor, lucrarea financiară și contabilă a bisericii, personalul contabil și listele cu persoanele care au fost îndepărtate sau excluse din biserică. De asemenea, se concentrează îndeosebi să afle informații despre rânduielile de lucru ale bisericii. Un astfel de comportament este extrem de suspect și ar putea indica faptul că sunt cârțițe sau spioni ai marelui balaur roșu. Dacă aceste detalii sunt divulgate diavolilor non-credincioși, permițând marelui balaur roșu să le afle, consecințele ar fi de neconceput. Unii, din nesăbuință și ignoranță, ar putea împărtăși aceste informații, sau o parte din ele, membrilor non-credincioși ai familiei lor, care le răspândesc apoi sau le furnizează agenților marelui balaur roșu. Acest lucru ar putea prezenta riscuri potențiale și ar putea atrage multe neazuri asupra lucrării bisericii, având consecințe de neimaginat. Aceste treburi interne ale bisericii sunt adesea împărtășite din greșeală membrilor non-credincioși ai familiei de către unele persoane, care dezvăluie totul fără rezerve. Ba chiar le sunt împărtășite și rudelor și prietenilor non-credincioși. Acest fapt duce la divulgarea permanentă a treburilor interne ale bisericii prin cuvintele lor către lumea exterioară. Care sunt consecințele acestor dezvăluiri? Mulți dintre membrii familiei, rudele și prietenii lor non-credincioși află despre multe dintre treburile interne ale bisericii, pe care poate că nici măcar frații și surorile nu le cunosc, sau adresele de acasă ale fraților și surorilor, numele lor reale și problemele lor conjugale private. Cum sunt divulgate aceste treburi ale bisericii? Cum ajung non-credincioșii să afle despre ele? Există „corespondenți” în cadrul bisericii! Cum

sunt numiți astfel de oameni? (Cei care nu-și pot măsura cuvintele.) Exact. Aceștia le împărtășesc membrilor non-credincioși ai familiei lor tot ce se întâmplă în viața bisericească de zi cu zi sau lucruri despre frați și surori, cum ar fi divorțul unei anumite surori, faptul că soțul altei surori pierde bani în afaceri sau că acea soră are un fiu neascultător, ori că un anumit frate sau o anumită soră își cumpără o casă și așa mai departe. Vorbesc și despre frații și surorile care au fost arestați de marele balaur roșu și au devenit iude sau despre cei care au rămas fermi în mărturia lor și chiar menționează că au fost emondați de către conducătorii de biserică. Conversațiile lor de acasă abordează doar aceste subiecte. Membrii familiei lor chiar le oferă sfaturi și strategii pentru a-i ajuta să acționeze împotriva conducătorilor, a fraților și surorilor sau a oricărei persoane din cadrul bisericii care nu se înțelege cu ei, le provoacă probleme sau i-a dat în vileag. La adunările dintre frați și surori, acești indivizi par deosebit de ascultători și bine educați, vorbesc puțin, nu se pricep la conversație, nu vorbesc niciodată despre propriile firi corupte, nu au niciodată părtașie despre înțelegerea lor bazată pe experiență și chiar se roagă rar. Îi tratează pe frați și surori cu precauție, dar îi tratează pe membrii non-credincioși ai familiei lor ca și cum ar fi membri ai casei lui Dumnezeu. Le recită membrilor familiei lor toate detaliile despre biserică, fără să omită nimic, împărtășind totul cu ei, incluzând chiar și tipărirea de către biserică a cărților cuvântului lui Dumnezeu, cine are anumite talente în biserică și multe altele – toate acestea sunt discutate cu membrii familiei lor și cu oameni care nu cred în Dumnezeu. Indiferent de scopul în care fac acest lucru, consecința finală este că trădează lucrarea bisericii și pe frați și surori. Sunt informați în legătură cu situația fiecărui membru important al bisericii. Desigur, aceste persoane fac și obiectul discuțiilor și judecăților lor ascunse și pot chiar să devină cele pe care le trădează în secret. Dacă au o relație bună cu cineva, o laudă neîncetat pe acea persoană în fața familiei lor. În schimb, dacă au o relație proastă cu cineva, o insultă neîncetat pe acea persoană în fața familiei lor, determinându-și și familia să se alăture abuzului verbal, numindu-i pe frați și surori idioți sau spunând că nu sunt buni de nimic. Acești indivizi îi insultă pe frați și surori cu aceleași cuvinte jignitoare pe care le folosesc non-credincioșii. Sunt asemenea non-credincioșilor; sunt pur și simplu neîncrezători; nu sunt deloc buni, iar astfel de indivizi ar trebui îndepărtați cu promptitudine.

În națiunea marelui balaur roșu, informațiile despre toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui păstrate confidențiale și, chiar și atunci când aleșii lui Dumnezeu se mută în străinătate, informațiile lor trebuie să rămână private. Aceasta deoarece spionii marelui balaur roșu sunt răspândiți în fiecare țară din lume, infiltrându-se peste tot cu scopul specific de a aduna informații despre cei care cred în Dumnezeu. În China continentală, situația fraților și surorilor care Îl urmează pe Dumnezeu este foarte dificilă și periculoasă. Chiar și atunci când merg în străinătate, există un anumit nivel de pericol. Dacă spionii marelui balaur roșu le adună informațiile, pe de o parte, există riscul trădării, iar pe de altă parte, cel puțin, membrii familiilor și rudele lor din China

continentală ar putea fi implicați. Din motive de siguranță și din respect pentru persoane, toată lumea ar trebui să păstreze confidențialitatea informațiilor personale ale fraților și surorilor și să nu le împărtășească celor care nu cred în Dumnezeu. Informațiile personale nu ar trebui dezvăluite altora la întâmplare, fără consimțământul persoanei în cauză, nici măcar în rândul celor care cred în Dumnezeu. Este absolut inadmisibil ca informațiile despre frați și surori, despre lucrarea bisericii, îndatoririle pe care le îndeplinește cineva, experiențele împărtășite în timpul părtășiei sau alte detalii de acest fel să fie tratate ca subiecte de conversație, împărtășite cu non-credincioșii în timpul liber. Care sunt consecințele discutării acestor chestiuni cu ei? Există vreun rezultat pozitiv? (Nu.) Consecința unor astfel de discuții este că acești diavoli non-credincioși profită de avantaje, batjocoresc, judecă și chiar blestemă și defăimează. Este un lucru bun? (Nu.) Ar trebui să analizați dacă există în biserică indivizi cu motive ascunse, care discută fără rezerve cu non-credincioși și membrii necredincioși ai familiei despre detalii precum situația reală a lucrării și vieții bisericești, cât și despre cine crede cu adevărat în Dumnezeu, cine urmărește adevărul, cine își îndeplinește îndatoririle, cine nu și le îndeplinește, cine este adesea negativ, cine are o credință confuză și chiar informații și situații personale de-ale fraților și surorilor. Căutați astfel de indivizi. Există chestiuni pe care nici măcar oamenii din biserică nu trebuie să le știe, totuși, membrii non-credincioși ai familiilor unor astfel de indivizi știu mai multe despre aceste chestiuni decât cei din biserică – și le știu și mai clar. Cum se întâmplă acest lucru? Este „contribuția” unei cârțițe din interior. Această cârțiță își tratează membrii familiei de parcă ar fi conducători de biserică, raportând acasă „conducătorilor” lor tot ce văd în biserică, în încercarea de a le intra în grații și de a-și aprofunda legătura emoțională cu familia lor. Este evident că toate aceste chestiuni care țin de biserică au fost trădate de acele cârțițe care nu-și pot măsura cuvintele. Ele nu-i respectă pe frați și surori, nici nu protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Tratează casa lui Dumnezeu și biserica de parcă ar fi o societate sau un loc public, comentând cu nepăsare și judecându-i pe frați și surori ca și cum ar fi non-credincioși, chiar alăturându-se neîncredătorilor și non-credincioșilor în a-i judeca la întâmplare pe frați și surori. Mai mult, unii indivizi, după ce sunt emondați de conducători sau după conflicte, dispute și dezacorduri cu frații și surorile, merg acasă și fac scandal, asigurându-se că familia lor află totul. Consecința este că familia lor caută să se răzbune pe conducători sau pe frați și surori, propunându-și să vândă și să distrugă biserica. Este acesta un fenomen bun? (Nu.) Le împărtășesc fără rezerve membrilor familiei, rudelor și prietenilor treburile interne ale bisericii și lucruri precum câți frați și surori trăiesc viața bisericească și ce îndatoriri îndeplinește fiecare – ce fel de mizerabili sunt aceștia? Sunt credincioși adevărați? (Nu.) Sunt membri ai casei lui Dumnezeu? Pot fi numiți frați sau surori? (Nu.) Păstrarea unor astfel de cârțițe și trădători ascunși în biserică va atrage mari necazuri pentru casa lui Dumnezeu și pentru frați și surori, indiferent dacă e vorba de trecut, prezent sau viitor. Chiar dacă nu par să comită multe fapte rele în viața bisericească, consecințele și impactul transmiterii în secret a diferitelor

detalii despre casa lui Dumnezeu către non-credincioși, satane și diavoli sunt extrem de dăunătoare! Ar trebui să li se permită acestor gunoarie să rămână în biserică? (Nu.) Merită să fie numiți membri ai casei lui Dumnezeu? Sunt vrednici să fie tratați ca frați și surori? (Nu.) Cum ar trebui să fie tratați astfel de oameni? (Ar trebui îndepărtați cât mai curând posibil.) Trebuie îndepărtați cât mai curând posibil! Dați-i afară! Acesta este motivul pentru a-i îndepărta: „Nu poți să-ți măsoari cuvintele, nu reușești să-ți dai seama ce este bine pentru tine, mușcând mâna care te hrănește. Crezi în Dumnezeu și te bucuri de harul Său, precum și de ajutorul, dragostea, răbdarea și grija fraților și surorilor, dar tot îi vinzi în acest fel pe frați, surori și biserica. Nu ești bun de nimic; șterge-o!” Treburile fraților și surorilor, treburile bisericii și orice lucrare a casei lui Dumnezeu nu ar trebui dezvăluite non-credincioșilor, nici nu ar trebui folosite de aceștia drept subiecte pentru conversații inutile. Nu sunt vrednici de așa ceva! Oricine răspândește astfel de informații devine o persoană blestemată, o persoană pe care biserica trebuie să o îndepărteze, iar frații și surorile ar trebui să o respingă. Doar pe baza acțiunilor lor de a-i vinde pe frați și surori, precum și biserica, de a le împărtăși non-credincioșilor treburile interne ale bisericii pentru discuții lejere, aceștia sunt fără îndoială trădători, cârțițe și oameni răi care ar trebui îndepărtați din biserică. Frații și surorile sunt liberi să aibă părtaşie despre orice lucrare realizată în cadrul bisericii și să o dezbată după caz – de exemplu, cine ar trebui să fie îndepărtat sau producerea anumitor evenimente – dar aceste lucruri nu trebuie împărtășite non-credincioșilor, nici discutate cu membrii non-credincioși ai familiei. În special, situațiile personale și familiale ale noilor frați și surori care au o statură mică nu trebuie dezvăluite străinilor. Dacă îți este greu să le ții pentru tine, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu, să te bazezi pe El pentru a învăța să te stăpânești și să mergi să te implici în activități semnificative. Dacă într-adevăr nu te poți controla, ar trebui să raportezi mai întâi bisericii pentru a căuta o soluție, astfel încât să eviți consecințele negative, deoarece răspândirea unor astfel de informații tinde în cea mai mare măsură să cauzeze probleme. De exemplu, numerele de telefon personale, adresele de domiciliu, de câți ani crede cineva în Dumnezeu, situația familială personală, starea civilă și altele sunt subiecte sensibile. Acestea nu au nimic de-a face cu adevărul sau cu intrarea în viață; țin de intimitatea personală. Numai agenții și cârțițele investighează în mod special aceste subiecte. Dacă îți place să afli și să răspândești astfel de lucruri, ce fel de fire indică asta? Este întrucâtva abjectă! Nu este abject și nefast că nu urmărești adevărul, ci te concentrezi asupra bârfelor, acționând ca o cârțiță sau un spion și prestând servicii pentru marele balaur roșu? Oricine se interesează în mod special, investighează și răspândește cu nechibzuință subiecte sensibile și treburile personale ale altora are motive ascunse și este un neîncredător. Aleșii lui Dumnezeu trebuie să se ferească în mod special de asemenea indivizi. Dacă astfel de persoane nu se căiesc, viața lor bisericească ar trebui întreruptă, deoarece vânzarea fraților și surorilor este cea mai imorală, josnică și rușinoasă faptă. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să stea departe de acești indivizi. În viața bisericească, oamenii ar trebui să fie împiedicați să întrebe și să

discute despre aceste subiecte, deoarece nu au nicio legătură cu părtăşia despre adevăr, iar discuţiile despre ele nu aduc niciun fel de beneficiu celorlalţi.

Casa lui Dumnezeu are diferite decrete administrative şi reglementări pe care aleşii Săi trebuie să le respecte. Chestiuni precum treburile interne ale bisericii, ajustările de personal pentru conducători şi lucrători, lucrarea de curăţire a bisericii şi rânduielile de la Cel de mai sus, printre altele, nu trebuie răspândite la întâmplare în cadrul bisericii, pentru a nu fi trădate Satanei de către neîncrezători şi oamenii răi. Aceasta deoarece casa lui Dumnezeu este diferită de societate; Dumnezeu le cere oamenilor să urmărească adevărul, să citească mai mult cuvântul Său, să cugete şi să aibă părtăşie mai mult. Doar propovăduirea cuvintelor lui Dumnezeu şi mărturia pentru El pot constitui o atmosferă adecvată; doar împărtăşirea mai multor mărturii bazate pe experienţe poate crea o astfel de atmosferă. În plus, în casa lui Dumnezeu există mulţi credincioşi noi, care cred în El doar de puţin timp. Este inevitabil ca unii neîncrezători să nu fi fost încă dezvăluiţi. În special, primii cinci sau zece ani de credinţă sunt o perioadă în care este dezvăluit adevăratul sine al oamenilor; în această perioadă, nu se ştie cine poate rămâne ferm şi cine nu poate, nici câţi oameni răi capabili să tulbure biserica mai există. Răspândirea constantă şi nechibzuită a informaţiilor personale şi a unor asemenea chestiuni externe, precum şi a chestiunilor care nu au legătură cu părtăşia despre adevăr, poate duce la multe consecinţe negative. De exemplu, cineva ar putea întreba: „De unde vine un anumit conducător? Unde locuieşte?” Aleşii lui Dumnezeu nu au nevoie să cunoască aceste informaţii sensibile. Altceiva ar putea întreba: „Cât plăteşte casa lui Dumnezeu pentru a tipări o carte a cuvintelor Sale?” Este util să ştii acest lucru? (Nu.) Este treaba ta cât costă tipărirea? Ți s-au cerut aceşti bani? Nu pare să aibă legătură cu tine, nu-i așa? Unii ar putea întreba: „Cine sunt acum conducătorii de nivel superior din casa lui Dumnezeu?” Dacă nu te conduc în mod direct, te afectează faptul că nu ştii acest lucru? (Nu.) În China continentală, cunoaşterea acestor lucruri ar putea fi o problemă. În cazul în care eşti prins de marele balaur roşu şi eşti supus unei torturi grave, dacă nu ştii aceste lucruri, indiferent ce bătaii primeşti, nu poţi dezvălui nimic şi, astfel, nu vei ajunge să devii o iudă. Dar dacă le ştii şi nu poţi rezista bătăilor crunte pe care le primeşti, ai putea ajunge să spui tot, devenind o iudă. În acel moment, te-ai putea gândi: „De ce am pus acele întrebări în mod nechibzuit atunci? Ar fi fost mult mai bine să nu ştiu. Chiar dacă m-ar fi omorât în bătaie, tot n-aş fi ştiut acele lucruri; chiar dacă aş fi vrut să inventez răspunsuri, n-aş fi fost în stare să nascocesc niciunul. În acel caz, n-aş fi devenit o iudă. Mi-am învăţat lecţia acum: cel mai bine este să nu ştii prea multe despre aceste chestiuni care nu au legătură cu adevărul. Nu este de niciun folos să întrebi despre asemenea lucruri; e mai bine să nu ştii.” Şi mai sunt şi alţii care ar putea întreba: „Câte echipe din casa lui Dumnezeu realizează o lucrare specializată?” Ce te priveşte? Fă pur şi simplu lucrarea atribuită echipei tale. Faptul că nu ştii acest lucru nu-ţi afectează capacitatea de a-ţi face datoria în mod normal, de a urmări adevărul în credinţa ta sau de a trăi viaţa bisericească; nu afectează nimic. Faptul că nu ştii acest

lucru nu te împiedică să urmărești adevărul sau să obții mântuirea în calitate de credincios, deci de ce te mai obosești să întrebi? „Majoritatea fraților și surorilor provin din zone urbane sau din zone rurale? Sunt educați sau needucați?” Este util să știi aceste lucruri? (Nu.) Și ce dacă ar fi toți din zone rurale? Și ce dacă ar fi toți de la oraș? Acest lucru nu are nicio legătură cu adevărul. Unii ar putea întreba: „Cum se răspândește acum lucrarea de evanghelizare?” Este în regulă să pui câteva întrebări despre asta, dar unii oameni, din curiozitate, întreabă în detaliu în câte țări anume s-a răspândit lucrarea de evanghelizare, ceea ce nu este necesar. Chiar dacă ar ști acest lucru, ce impact ar avea asupra lor? Ce beneficii ar aduce cunoașterea unor asemenea detalii? Chiar dacă ai ști acest lucru, dacă nu deții adevărul-realitate, vei continua să nu-l deții; această cunoaștere nu te va ajuta deloc să-ți îndeplinești bine îndatoririle și nu-ți va oferi niciun ajutor pentru intrarea ta în viață. Este în regulă să nu întrebi despre unele treburi generale; de fapt, este mai bine să nu știi. A ști prea multe este o povară. Odată ce sunt divulgate, astfel de informații devin o problemă și o fărâdelege. Nu este bine să știi aceste lucruri: cu cât știi mai multe, cu atât mai multe neazuri îți pot aduce. Cei care înțeleg adevărul știu ce ar trebui sau nu ar trebui să spună. Cei dezorientați, cărora le lipsește înțelegerea spirituală, nu reușesc să distingă între cei din interior și cei din exterior atunci când vorbesc, spunând numai prostii. Prin urmare, aceste chestiuni nu ar trebui raportate celor din cadrul bisericii care nu înțeleg adevărul. Cunoașterea acestor lucruri nu aduce nicidecum beneficii. În primul rând, acești oameni nu pot ajuta la rezolvarea problemelor. În al doilea rând, nu pot proteja lucrarea bisericii și, în al treilea rând, nu este nevoie să vorbească de bine despre casa lui Dumnezeu. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și toate acțiunile Sale sunt drepte – este nevoie de slugărnice și lingușeală din partea acelor neîncredători și non-credincioși care nu au înțelegere spirituală? Nu este. Chiar dacă nicio creatură din întreaga lume nu L-ar urma pe Dumnezeu sau nu L-s-ar închina, statutul și esența Lui ar rămâne neschimbate. Dumnezeu este Dumnezeu, veșnic imuabil, neschimbat de nicio modificare a circumstanțelor. Identitatea și statutul lui Dumnezeu sunt de-a pururi neschimbătoare. Acestea sunt adevăruri pe care cei care cred în Dumnezeu ar trebui să le înțeleagă. Acei neîncredători și non-credincioși vorbesc și acționează fără să facă distincția între cei din interior și cei din exterior – este benefic pentru lucrarea casei lui Dumnezeu ca aceștia să știe prea multe? Este necesar să știe despre lucrarea casei lui Dumnezeu? Nu sunt demni de această cunoaștere! Unii ar putea întreba: „Toate aceste chestiuni sunt secrete și de aceea nu pot fi cunoscute?” Întrucât ați crezut în Dumnezeu până în acest punct, considerați că aceste chestiuni conțin secrete? (Nu.) Dar aleșii lui Dumnezeu au integritate și demnitate; nu trebuie să fie supuși discuțiilor sau ridiculizării de către non-credincioși. Casa lui Dumnezeu, biserica, precum și frații și surorile, fie ca grup, fie individual, toți au demnitate; toți sunt pozitivi și nimeni n-ar trebui să încerce să-i întineze. Oricine acționează într-un mod care le permite satanelor și diavolilor să întineze fără motiv și să defăimeze la întâmplare sau să lezeze reputația casei lui Dumnezeu sau pe cea a fraților și surorilor este blestemat!

Prin urmare, biserica nu permite absolut deloc existența celor care nu-și pot măsura cuvintele. Odată ce sunt identificați, aceștia trebuie îndepărtați! Este această abordare în conformitate cu principiile? (Da.)

Unii oameni sunt deosebit de atenți și precauți atunci când vorbesc, comunică, interacționează sau se asociază cu frații și surorile, dar, odată ce se întorc acasă, devin niște gură-spartă, spunând totul, chiar și informații personale despre frați și surori, astfel încât membrii familiei lor, non-credincioși fără credință și cei care cred doar cu numele află multe despre treburile bisericii. Astfel de oameni sunt cârțițe, trădători – iude – fiind tocmai genul de indivizi pe care biserica ar trebui să-i îndepărteze. Cu cât rămân în biserică mai mult timp, cu atât vor afla mai multe informații despre frați și surori, cu atât vor recurge mai mult la trădare și cu atât vor exista mai multe chestiuni pe care non-credincioșii le vor folosi în avantajul lor și pentru defăimare. Dacă nu te temi că vor trăda aceste informații non-credincioșilor, atunci păstrează-i; dacă nu-ți dorești ca ei să răspândească informațiile tale personale și treburile interne ale bisericii, atunci ar trebui să îndepărtezi aceste cârțițe cât mai curând posibil. Este adecvat? (Da.) Nu ar trebui să dai dovadă de îngăduință față de asemenea indivizi; nu au intenții bune și nu sunt buni de nimic. Cum se compară astfel de oameni cu cele două tipuri menționate anterior, cei înclinați spre răzbunare și cei care sunt deșănțați și neînfrânați? Sunt mai buni sau mai răi? (Mai răi.) Și acești indivizi ar putea să-și îndeplinească îndatoririle, să depună unele eforturi și să îndure unele greutăți; ar putea să facă orice le cere casa lui Dumnezeu, fără să refuze, dar există o problemă: le dezvăluie non-credincioșilor totul despre casa lui Dumnezeu. Joacă în fiecare zi rolul unui trădător, al unei cârțițe. Din acest singur motiv, biserica nu-i poate tolera și trebuie să-i îndepărteze. Înțelegeți? (Da.) Indiferent dacă sunt fericiți sau nefericiți în biserică, indiferent cine îi provoacă, cine se înțelege cu ei, dacă sunt aleși conducători de biserică sau sunt demiși, indiferent ce se întâmplă, trebuie mereu să le împărtășească fiecare detaliu membrilor non-credincioși ai familiei lor. Se asigură că non-credincioșii din familia lor și non-credincioșii sunt informați imediat și înțeleg prompt situația internă a bisericii. Unor asemenea indivizi nu trebuie în niciun caz să le arătați nicio îngăduință și nicio milă; când descoperiți unul, îndepărtați-l. Cum este această abordare? (Adecvată.) Este nemilos acest mod de a proceda? (Nu.) Nu este nemilos. Îi tratezi ca pe niște frați și surori, dar ei nu protejează deloc interesele casei lui Dumnezeu sau pe cele ale fraților și surorilor. În schimb, vând cu fiecare ocazie interesele casei lui Dumnezeu și ale fraților și surorilor. Îi consideri parte din familie, dar ei te consideră așa? (Nu.) Atunci nu le arăta îngăduință; dacă trebuie să fie îndepărtați, atunci îndepărtează-i. Ați întâlnit până acum astfel de indivizi? (Da. Împărtășeau totul despre frați și surori cu membrii familiei lor și, uneori, îi informau cu prima ocazie și despre anumite chestiuni și rânduieli specifice din cadrul bisericii. Membrii familiei lor adunau apoi muniție pentru a bârfi despre biserică fără știrea acestora.) Au fost îndepărtați acești indivizi? (Da.) După ce au fost îndepărtați, s-au plâns? S-ar putea să considere că este nedrept, gândindu-se: „N-am făcut nimic; acest lucru nu constituie o

încălcarea a decretelor administrative și nici n-am provocat perturbări sau tulburări, așadar, de ce am fost îndepărtat?” Credeți că natura acțiunilor lor este mai gravă decât provocarea perturbărilor și tulburărilor? (Da.) Pot fi răscumpărați astfel de oameni? Le este ușor să se schimbe? (Nu.) De ce spuneți că nu le va fi ușor? Ce aspect arată că le este dificil să se schimbe? (Nu fac parte din casa lui Dumnezeu, nu sunt frați sau surori; esența lor este cea a neîncrezătorilor și non-credincioșilor.) Aceasta este esența lor. Așadar, cum vă puteți da seama că sunt non-credincioși și neîncrezători? (Orice emoții ar avea în biserică, le dau frâu liber în fața familiei lor, indicând că, orice se întâmplă, nu acceptă acel lucru din partea lui Dumnezeu, învățând cu atât mai puțin vreo lecție. Astfel de oameni nu experimentează lucrarea lui Dumnezeu și nu acceptă adevărul și, prin urmare, esența lor este cea a neîncrezătorilor.) Această esență a lor a fost clarificată. Își dau frâu liber emoțiilor în fața familiei și tratează totul pe baza emoțiilor personale. Cum vă puteți da seama că nu fac parte din casa lui Dumnezeu, ci sunt non-credincioși care s-au infiltrat în casa Lui? (Pentru că pot vinde interesele casei lui Dumnezeu, acționând ca trădători și cârțițe, și pentru că nu sunt în mod fundamental oameni care protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Astfel, acești indivizi nu sunt în asentiment cu casa Lui.) Explicația a ratat esențialul. Dați-Mi voie să explic. Deși acești indivizi participă la viața bisericească și își îndeplinesc îndatoririle, i-au considerat vreodată pe frați și surori drept familia lor? În termeni simpli, i-au considerat pe frați și surori ca fiind de-ai lor? (Nu.) Atunci cum îi consideră? (Ca pe niște străini.) Corect, ca pe niște străini, niște adversari. Cum consideră, atunci, casa lui Dumnezeu și biserica? Nu este doar un loc de muncă pentru ei? (Ba da.) Privesc casa lui Dumnezeu și biserica de parcă ar fi companii sau organizații din lumea non-credincioasă, considerându-i pe frați și surori niște străini de care trebuie să se ferească, niște adversari. Astfel, pot divulga cu ușurință celor care în mod fundamental nu cred în Dumnezeu diverse tipuri de informații și diverse situații reale despre frați și surori. Sunt conștienți că acești oameni non-credincioși nu ar avea nimic bun de spus și ar putea chiar să-i calomnieze pe frați și surori și să defăimeze casa lui Dumnezeu – știu toate acestea, dar tot le dezvăluie cu nechibzuință acestor non-credincioși situațiile fraților și surorilor și ale bisericii fără cea mai mică rezervă. În mod clar, îi privesc pe frați și surori ca pe niște străini, ca pe niște adversari și, ori de câte ori apare vreo situație neplăcută, își dau imediat mâna cu non-credincioșii pentru a-i batjocori, a-i defăima și a acționa împotriva fraților și surorilor fără știrea lor, satisfăcându-și astfel dorințele. Consideră că nu ar fi fezabil să-i judece pe frați sau surori în biserică, deoarece, dacă ar discuta despre problemele bisericii sau despre frați și surori chiar în fața acestora, cred că ar trebui să suporte consecințele, ceea ce ar fi nefavorabil pentru ei. Dar să discute aceste chestiuni cu familia lor le satisface pe deplin impetuozitatea, dorințele și emoțiile personale, fără a fi nevoiți să suporte consecințele, deoarece familia este, la urma urmei, familie, și nu i-ar trăda. Totuși, nu este la fel în cazul fraților și surorilor, care ar putea oricând și oriunde să-i raporteze, să-i dea în vileag, să-i emondeze și chiar să-i facă să-și piardă îndatoririle și funcțiile. Așadar, nu

este deloc fals să spunem că îi privesc pe frați și surori ca pe adversarii lor. Un adversar este cineva de care ar trebui să te ferești. Astfel, ei nu vorbesc cu frații și surorile, nu au părtășie cu ei și nici nu le destăinuie nimic. În schimb, „trăiesc viața bisericească” alături de membrii non-credincioși ai familiei lor acasă, unde împărtășesc totul și spun tot ce au pe suflet. Își exprimă fără rezerve gândurile, opiniile, frustrările, nemulțumirile și toate punctele de vedere denaturate, fără niciun fel de scrupule, găsind eliberare și plăcere în a proceda astfel. Membrii familiei lor nu-i disprețuiesc, ci îi ajută și cooperează în schimb cu ei. Dacă ar vorbi așa în biserică, adevărata lor natură de neîncredători ar fi pe deplin expusă, iar biserica ar trebui să-i îndepărteze. Prin urmare, nu-i privesc pe frați și surori ca parte din familie, ci ca pe niște adversari. Acesta este un aspect. Celălalt aspect este că nu consideră niciodată că fac parte din biserică și, prin urmare, orice i se întâmplă bisericii, fie că este vorba de defăimare și blasfemie din partea lumii religioase, de zvonuri nefondate și batjocură din partea non-credincioșilor sau de înscenare și persecuție din partea guvernului național, pentru ei personal este irelevant și insignifiant. Să presupunem că au simțit cu adevărat următoarele: „Dacă imaginea bisericii este pătată, iar numele lui Dumnezeu este dezonorat, demnitatea noastră de credincioși este pusă grav la încercare. Din acest motiv, n-aș discuta niciodată despre problemele bisericii sau despre treburile casei lui Dumnezeu cu non-credincioșii, lăsându-i să bârfească și să râdă de ea. N-aș vorbi la întâmplare despre treburile casei lui Dumnezeu cu membrii non-credincioși ai familiei mele nici măcar ca să mă protejiez pe mine însumi.” Dacă ar fi conștienți de aceste lucruri, nu ar fi atunci capabili să-și măsoare cuvintele? Așadar, de ce nu pot face asta? Este clar că nu consideră în mod fundamental că fac parte din casa lui Dumnezeu și nici nu se consideră credincioși. Unii oameni spun: „Cuvintele Tale sunt incorecte. Dacă nu consideră că fac parte din casa lui Dumnezeu, de ce ar mai veni la adunări?” Printre cei care cred în Dumnezeu, există tot felul de oameni. Nu am avut părtășie anterior despre acest lucru? Sunt mulți care vin să creadă în Dumnezeu cu diverse motive și scopuri inadecvate, iar acesta este un asemenea tip. Ei cred în Dumnezeu pentru amuzament, pentru a scăpa de plictiseală sau pentru a găsi hrană spirituală – nu sunt des întâlniți astfel de neîncredători? Nu se găsesc în număr mare astfel de oameni? (Ba da.) Nici măcar nu se recunosc drept credincioși în Dumnezeu. Desigur, toată lucrarea bisericii și faptul că aleșii lui Dumnezeu își îndeplinesc îndatoririle nu-i interesează, nu le acordă nicio atenție. Astfel, pot discuta detașat și în voie cu non-credincioșii despre situația lucrării bisericii, despre treburile interne ale bisericii și chiar despre orice probleme apar în rândul fraților și surorilor. După ce termină de vorbit, non-credincioșii încep să bârfească, să calomnieze și să satirizeze, dar pe ei nu-i deranjează câtuși de puțin. Ba chiar s-ar putea să li se alăture non-credincioșilor în a-i insulta pe frați și surori, judecând casa lui Dumnezeu și comentând despre lucrarea și rânduilele de lucru ale casei Sale. Sunt ei credincioși în Dumnezeu? (Nu.) Un credincios adevărat n-ar acționa niciodată în acest fel. Nici măcar de dragul de a-și proteja demnitatea și interesele proprii, nu ar mușca niciodată mâna care îl hrănește și nu s-ar

alături de cei din afara bisericii. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, astfel de indivizi sunt oameni răi și neîncrezători, care trebuie îndepărtați. Cu cât sunt îndepărtați mai curând, cu atât mai repede va avea biserica liniște.

Haideți să vorbim despre voi înșivă! De exemplu, dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu sau dacă frații sau cei mai buni prieteni ai tăi nu cred în Dumnezeu, dar nu se opun credinței tale și chiar o susțin destul de mult, le-ai vorbi despre tot ce se întâmplă în biserică? Să presupunem că una dintre prietenele tale întreabă: „Există în biserică voastră bărbați care caută o parteneră? Există vreunul care să fie deosebit de candid, înalt, bogat și chipeș?” Unii oameni cumsecade din rândul non-credincioșilor își doresc la rândul lor să găsească un partener cumsecade cu care să-și petreacă zilele. Prietena ta vrea să găsească pe cineva care crede în Dumnezeu, așadar vei fi dispus să-i spui? (Nu.) Ar trebui să-i spui: „Simpatia ta față de credincioși este inutilă. Ești non-credincioasă și fundamental incompatibilă cu credincioșii. Nu aveți un limbaj comun; mergeți pe căi diferite! Uită-te la tine: ești îmbrăcată atât de țișător! Cărui frate din biserică noastră i-ar plăcea de tine?” Nu ai o părere bună despre ea, deci ai putea să-i vorbești despre problemele bisericii? (Nu.) După doar câteva cuvinte, conversația s-ar năruie din cauza punctelor de vedere complet divergente. Chiar dacă unii non-credincioși au o părere bună despre credincioși și chiar dacă păstrează o relație de prietenie cu tine după ce ai devenit credincios, ai fi dispus să le împărtășești treburile interne ale bisericii sau dificultățile cu care te confrunți în îndeplinirea îndatoririlor tale? (Nu.) Chiar dacă îți susții credința în Dumnezeu, ce rost are să discuți cu ei despre problemele bisericii? De exemplu, unii frați și surori au rezistat torturii și interogatoriului marelui balaur roșu fără să devină iude. Aceasta e o mărturie pe care chiar și non-credincioșii o admiră – ai fi dispus să le împărtășești acest lucru? (Nu.) De ce n-ai fi dispus să discuți despre el? (Astfel de chestiuni sunt irelevante pentru ei și n-ar putea înțelege aceste mărturii bazate pe experiențe.) Nu ar fi în stare să înțeleagă. Ce efecte negative ar putea avea discutarea acestor chestiuni? (Ar putea ajunge să judece în schimb biserica.) Ar emite judecăți: „De ce să treceți prin asta? De ce să vă împotriviți guvernului național?” Vezi, un singur comentariu le poate da în vileag natura. Cum poate fi considerat acest lucru o împotrivire față de guvernul național? Este clar că regii diavoli care conduc țara le fac mult rău aleșilor lui Dumnezeu, lăsându-i fără o cale de a trăi. Chiar și atunci când sunt martori la acest lucru, pretind că nu știu. Este clar că vorbesc într-un mod care răstoarnă adevărul și răstălmăcește faptele. Ce altceva ai mai putea discuta cu ei? Nu le poți vorbi despre nimic legat de credința în Dumnezeu; nu le poți permite să afle nimic despre asta. Cei care nu-și pot măsura cuvintele le pot spune non-credincioșilor totul despre biserică. Sunt în mod evident neîncrezători; sunt diavoli care vin în casa lui Dumnezeu pentru a face lucrurile de mântuială, fiare care mușcă mâna care le hrănește, fără nicio fărâmbă de conștiință sau rațiune. Pentru ei, niciun prejudiciu adus intereselor sau reputației casei lui Dumnezeu sau bisericii nu-i afectează deloc, nu le afectează niciunul dintre interese și nu simt nici cea mai mică mâhnire; astfel, pot vorbi cu nechibzuință

despre treburile interne ale bisericii cu non-credincioșii și oamenii care nu cred în Dumnezeu, fără niciun fel de scrupule. Sunt odioși asemenea oameni? (Da!) Poate un neîncrezător, care nu-i privește pe frați și surori ca făcând parte din familie, dar îi privește pe non-credincioși ca pe familia lui, să accepte adevărul? (Nu.) Poate recunoaște că Dumnezeu este adevărul? (Nu.) Poate un individ care nu se consideră membru al bisericii, atunci când aude cuvintele de mântuire a omului de către Dumnezeu, să-și lase deoparte interesele pentru a urmări adevărul și a intra în adevărul-realitate? (Nu.) Activitățile sale zilnice constau doar în a vinde interesele bisericii, a fi de partea străinilor și a sluji drept cârțiță, iudă și trădător, de parcă aceasta ar fi misiunea lui. Nu merge pe o cale corectă, ci trăiește pentru a face rău; merită să moară și să fie blestemat! Aceste iude, acești trădători și slujitori ai Satanei care mușcă mâna care-i hrănește sunt niște mizerabili negativi, fac rău omenirii și sunt disprețuiți de toți. Așadar, nu este întru totul adecvat ca biserica să se ocupe de ei și să-i îndepărteze? (Ba da.) Este întru totul adecvat! Nu v-ar dispăcea să fiți vânduți? Dacă biserica sau casa lui Dumnezeu ar fi vândută, cei mai mulți ar putea să nu empatizeze profund sau să se simtă prea îndurerați; s-ar simți doar puțin deranjați în sinea lor pentru că, la urma urmei, fac parte din ea. Dar dacă ai fi vândut de cineva din biserică non-credincioșilor și, din cauza faptului că te-a vândut, non-credincioșii ar răstălmăci faptele, te-ar defăima, batjocori, judeca și condamna? Cum te-ai simți atunci? N-ai experimenta atunci umilința și rușinea suferite de biserică și de casa lui Dumnezeu? (Ba da.) Din acest punct de vedere, este adecvat să îndepărtăm asemenea indivizi? (Da.) Ar trebui să fie îndepărtați; nu este nevoie să le arătăm îngăduință. Referitor la cei care nu-și pot măsura cuvintele, pe baza diferitelor manifestări ale modului în care se comportă și a ceea ce trăiesc, sunt neîncrezători în cadrul bisericii, un tip de indivizi răi care ar trebui îndepărtați. Indiferent dacă acționează în secret sau pe față, odată ce se descoperă că cineva nu-și poate măsura cuvintele și că umanitatea-esență pe care o are este cea a unui neîncrezător până în măduva oaselor, raportează-l imediat conducătorilor și lucrătorilor și informează-i pe frați și surori. Asemenea indivizi ar trebui discernuți la timp și cu precizie, apoi ar trebui îndepărtați cât mai curând din biserică. Nu le permite să se implice în biserică, în lucrarea acesteia sau să interacționeze cu frații și surorile; îndepărtarea lor completă este acțiunea corectă. Aici se încheie părtășia despre această manifestare a umanității – incapacitatea de a-și măsura cuvintele.

Sunt cele trei tipuri de oameni despre care am avut părtășie astăzi cazuri mai grave decât cele două tipuri despre care am avut părtășie anterior? (Da.) Circumstanțele lor sunt mai rele, umanitatea lor este mai abjectă și mai demnă de dispreț, iar prejudiciile și impactul lor asupra intereselor bisericii și a tuturor fraților și surorilor sunt mai mari. Prin urmare, nu tratați cu ușurință aceste trei tipuri de oameni; ar trebui să vă păziți cu vigilență de ei și să nu-i tolerați. Dacă cineva este identificat ca făcând parte din aceste trei tipuri, ar trebui să-l dați în vileag și să-l discernați imediat, apoi să vă ocupați de el cât mai repede posibil. Dacă realizează o datorie importantă, găsiți pe cineva care să-i

preia imediat datoria și apoi destituiți-l din acea datorie și îndepărtați-l. S-a înțeles? (Da.) Diferitele stări ale fraților și surorilor din biserică, diferitele lor manifestări din diferite perioade, lucrarea bisericii și chiar unele dintre treburile sale interne sunt permise ca subiecte de discuție și părtășie doar între frați și surori. Acest lucru are rolul de a le permite aleșilor lui Dumnezeu să înțeleagă mai bine și să aibă perspective mai clare privind principiile cerute de casa lui Dumnezeu, dobândind astfel capacitatea de a acționa în conformitate cu adevărurile-principii. Un principiu trebuie să fie însă clar: fie că e vorba de adevăruri sau principii referitoare la intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, fie că e vorba de reglementări privind treburile generale, nu se permite în niciun caz discutarea lor cu non-credincioșii, așa încât aceștia să comenteze și să arate cu degetul. Acest lucru este categoric interzis. Unii ar putea spune: „Dacă e categoric interzis, înseamnă că e un decret administrativ?” Se poate spune astfel; oricine dezvăluie informații va suporta consecințele corespunzătoare. De ce va trebui să suporte consecințele? Pentru că aceia care dezvăluie informații despre treburile interne ale bisericii nu protejează biserica sau pe frați și surori și pot trăda cu ușurință biserica și pe frați și surori. Întrucât acționează ca trădători și iude, nu ar mai trebui să li se arate îngăduință sau să fie considerați frați și surori sau parte din familie. Ar trebui să fie eliminați ca trădători și iude și să fie îndepărtați direct din biserică. Unii oameni spun: „Pe vremuri aveam prostul obicei de a fi o gură-spartă, aveam tendința să vorbesc nechibzuit. Acum că văd consecințele unor astfel de acțiuni, nu mai îndrăznesc să vorbesc nechibzuit.” Bine. Deoarece ai spus asta, comportamentul tău va fi observat. Dacă te căiești cu adevărat și te schimbi, nu mai transmiți informații în mod nechibzuit, nu mai trădezi interesele fraților și surorilor și îți poți măsura cuvintele, casa lui Dumnezeu îți va da o șansă. Dacă se descoperă din nou că ai făcut asta, că ai fost cel care a răspândit unele informații, nu ți se va arăta nicio îngăduință – frații și surorile din biserică se vor uni pentru a te îndepărta. Când se va întâmpla asta, nu te văita și nu te plânge că n-ai fost avertizat din timp. Acum că lucrurile sunt explicate clar, dacă se întâmplă din nou asta, casa lui Dumnezeu nu va fi deloc îngăduitoare. S-a înțeles? (Da.) Dacă vedeți indivizi care nu au înțeles, explicați-le; dați-le indicații folosind părtășia noastră de astăzi. Dacă observați indivizi care dau semne ale acestui comportament sau care au acționat așa în trecut, comunicați cu ei, avertizați-i și informați-i despre natura și consecințele unor asemenea acțiuni, precum și despre atitudinea casei lui Dumnezeu față de aceste chestiuni și persoane. După ce clarificați lucrurile, observați-i pentru a vedea dacă se pot căi și ce vor face în viitor. Dacă se schimbă și nu mai acționează în acest fel, pot fi acceptați înapoi și tratați ca frați și surori. Dar dacă se încăpățânează să nu se căiască și continuă să acționeze pe ascuns în acest fel, îndepărtați-i oricând găsiți indivizi de acest fel. Dacă găsiți doi, atunci îndepărtați-i pe amândoi; dacă găsiți un grup, atunci îndepărtați-i pe toți. Nu le arătați nicio îngăduință. Unii oameni întreabă: „Pot să vorbesc cu cei din familia mea care au crezut pe vremuri, dar au fost îndepărtați mai târziu?” Aparent, celor cărora le place să dea din gură și să bârfească nu le este ușor

să se controleze, întrebând mereu cu încăpățănare dacă acest lucru este permis. Ce credeți, este permis? (Nu.) Nu este permis să vorbiți cu nimeni, deoarece acest lucru duce cu ușurință la consecințe. Astfel de oameni trebuie eliminați cu toții, deoarece sunt iude. Nu trebuie să vorbiți cu cei care sunt non-credincioși, cei care au fost îndepărtați, cei care vă sunt apropiați, cei care sunt de încredere, cei care vă susțin credința în Dumnezeu, cei care au o impresie favorabilă despre credința în Dumnezeu și cu aceia care cred cu numele în Dumnezeu, care doar trăiesc viața bisericească și citesc puțin din cuvintele Sale, dar nu-și fac deloc datoria – în caz contrar, vor fi eliminați drept iude. S-a înțeles? (Da.) Cine mai este inclus în rândul celor care nu-și îndeplinesc îndatoririle? Sunt incluși membrii de rând ai bisericii? (Da.) Nu uitați această chestiune; nu fiți nesăbuiți. Trebuie să înțelegeți bine principiile. Nu continuați să aveți credință doar pentru a ajunge iude și a trăda casa lui Dumnezeu, trădându-i pe frați și surori fără să vă dați măcar seama și chiar simțindu-vă mândri de asta. Incapacitatea de a vă măsura cuvintele și chiar trădarea lucrării bisericii și pe frați și surori constituie o fărădelege gravă. Dumnezeu ține evidența tuturor celor care comit o astfel de faptă rea. Acum că ți s-a explicat clar și ai înțeles, dacă mai faci acest lucru, nu mai este o simplă fărădelege. Este o încălcare a decretului administrativ, ceea ce te face unul dintre cei vizați pentru a fi îndepărtați și vei fi privat de dreptul la mântuire. Ai înțeles? (Da.)

11 decembrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (26)

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a cincea)

Atitudinea pe care ar trebui să o aibă conducătorii și lucrătorii față de lucrarea de curățire a bisericii

Anul acesta am avut în permanență părtășie despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și despre manifestările tuturor tipurilor de oameni implicați. Subiectele părtășiei au devenit tot mai detaliate și mai specifice, implicând diversele probleme ale tuturor tipurilor de oameni, iar părtășia despre manifestările specifice ale acestor oameni și despre categoriile în care ar trebui împărțiți aceștia a fost, de asemenea, foarte specifică și clară. Cu cât este mai precisă și mai clară părtășia despre aceste probleme detaliate, cu atât ar trebui să ofere un ajutor și o îndrumare mai pozitive pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și cu atât mai multă îndrumare și asistență ar trebui să le ofere conducătorilor și lucrătorilor pentru a lucra și a-și îndeplini îndatoririle. Cu toate acestea, indiferent cum se desfășoară părtășia, indiferent cât de specifică este ea, unor conducători și lucrători tot nu le este clar cum să gestioneze și să trateze diferitele tipuri de oameni și de probleme din biserică. Părtășia despre problemele tuturor tipurilor de oameni este atât de clară, dar unii conducători și lucrători tot nu-și pot da seama cum să discearnă și să trateze diferitele tipuri de oameni. Tot nu pot acționa conform adevărilor-principii și nici nu pot folosi adevărul pentru a se ocupa de diferitele tipuri de oameni și probleme din cadrul bisericii. Care este motivul? Unor astfel de oameni le lipsește adevărul-realitate. Prin părtășia despre manifestările tuturor tipurilor de oameni, ar trebui să aveți un discernământ de bază și să faceți rânduiri rezonabile pentru cei din cadrul bisericii care își îndeplinesc îndatoririle și pentru cei care nu și le îndeplinesc, cei care urmăresc adevărul și cei care nu-l urmăresc, cei care sunt ascultători și supuși și cei care provoacă perturbări și tulburări. Cu toate acestea, privind situația tuturor tipurilor de oameni din biserică, doar cei evident răi au fost îndepărtați; mulți neîncredători nu au fost îndepărtați în mod temeinic. În lucrarea de curățire a bisericii, conducătorii și lucrătorii ar trebui să coopereze cu lucrarea lui Dumnezeu pentru a-i înlătura pe oamenii răi și pe neîncredători cât mai curând posibil, în loc să o abordeze pasiv, acționând ca persoane care caută să facă pe plac altora sau crezând că simpla înlăturare a oamenilor evident răi înseamnă că totul este rezolvat și în regulă. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să inspecteze în mod activ lucrarea fiecărei echipe, să verifice situația membrilor fiecărei echipe, dacă există acolo neîncredători doar pentru a ieși la număr sau neîncredători care răspândesc negativitate și noțiuni pentru a tulbura lucrarea bisericii și, odată ce sunt descoperiți, acești oameni ar trebui să fie dați în vileag și îndepărtați în mod temeinic. Aceasta e lucrarea pe care ar trebui să o realizeze conducătorii și lucrătorii; nu ar trebui să fie pasivi, nu ar trebui să aștepte ordine și îndemnuri de a acționa de la Cel

de mai sus, nici să facă doar câte ceva când frații și surorile cer cu toții acest lucru. În lucrarea lor, conducătorii și lucrătorii ar trebui să țină cont de intențiile lui Dumnezeu și să-l fie loiali. Cel mai bun mod de a se comporta este să recunoască și să rezolve problemele în mod proactiv. Nu trebuie să rămână pasivi, mai ales când au aceste cuvinte curente și părtășia care să servească drept bază. În schimb, ar trebui să preia inițiativa de a rezolva temeinic problemele și dificultățile concrete prin părtășia despre adevăr și să-și îndeplinească lucrarea exact așa cum ar trebui. Ar trebui să urmărească prompt și într-o manieră proactivă progresul lucrării; nu pot să aștepte întotdeauna ordine și îndemnuri din partea Celui de mai sus înainte de a acționa reticenți. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt întotdeauna negativi și pasivi și nu fac lucrare reală, nu sunt vrednici să slujească drept conducători și lucrători și ar trebui să fie demiși, iar atribuiri datorii lor ar trebui să le fie ajustate. Acum există mulți conducători și lucrători care sunt foarte pasivi în lucrarea lor. Ei fac doar un pic din lucrare după ce Cel de mai sus transmite ordine și îi împinge; în caz contrar, lenevesc și amână. Lucrarea din unele biserici este destul de haotică, unii dintre oamenii care fac îndatoriri acolo sunt incredibil de relaxați și superficiali și nu obțin niciun rezultat real. Aceste probleme sunt deja foarte grave și au o natură teribilă, dar conducătorii și lucrătorii acelor biserici încă se comportă ca niște funcționari și stăpâni. Nu numai că nu sunt capabili să facă vreo lucrare reală, dar nu pot nici să recunoască sau să rezolve probleme. Acest lucru paralizează lucrarea bisericii și o face să stagneze. Ori de câte ori lucrarea unei biserici este într-un haos total și nu există niciun semn de ordine, cu siguranță un conducător fals sau un antihrist deține puterea. În fiecare biserică unde un conducător fals deține puterea, lucrarea bisericii este în dezordine și un haos total – nu există nicio îndoială în acest sens. De exemplu, multe dintre problemele din bisericile americane au fost descoperite cu propriile Mele urechi sau ochi. Cele mai multe dintre problemele pe care le-am văzut au fost rezolvate pe loc; în alte câteva cazuri, i-am rugat pe conducătorii bisericilor americane să le rezolve. Cu toate acestea, cea mai mare parte a lucrării conducătorilor și lucrătorilor se face foarte pasiv, monitorizările fiind prea lente și eficiența prea scăzută, majoritatea sarcinilor lor zilnice fiind îndeplinite doar după ordine și îndemnuri de la Cel de mai sus. După ce Cel de mai sus rânduieste lucrarea, vor fi ocupați pentru o vreme, dar odată ce acea parte din lucrare este terminată, nu știu ce să facă în continuare pentru că nu înțeleg ce îndatoriri ar trebui să îndeplinească. Nu le e niciodată clar despre lucrarea pe care trebuie să o îndeplinească din cadrul responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor; în ochii lor nu există nicio lucrare care trebuie făcută. Ce se întâmplă când oamenii nu se gândesc că trebuie făcută vreo lucrare? (Nu poartă o povară.) Ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu poartă o povară; sunt, totodată, foarte leneși și râvnesc confortul, fac pauze cât de multe ori de câte ori pot și încearcă să evite orice sarcini în plus. Acești oameni leneși își spun adesea: „De ce ar trebui să-mi fac atâtea griji? Să mă îngrijorez prea mult doar mă va face să îmbătrânesc mai repede. Ce beneficii voi obține din asta și din a alerga atât de mult și a mă epuiza atât de tare? Ce se va întâmpla

dacă mă extenuiez și mă îmbolnăvesc? Nu am bani să plătesc tratamentul. Și cine va avea grijă de mine când voi fi bătrân?” Acești oameni leneși sunt chiar atât de pasivi și înapoiați. Ei nu au nici măcar un grăunte de adevăr și nu pot să vadă nimic limpede. Sunt, în mod clar, niște oameni zăpăciți, nu-i așa? Sunt cu toții confuzi; sunt orbi față de adevăr și nu au niciun interes cu privire la acesta, prin urmare, cum pot fi mântuiți? De ce oamenii sunt mereu indisciplinați și leneși, de parcă ar fi morți vii? Acest lucru atinge problema naturii lor. Există un soi de lene în natura umană. Indiferent ce sarcină îndeplinesc oamenii, ei au întotdeauna nevoie de cineva care să-i supravegheze și să-i îndemne. Uneori, oamenii țin cont de trup, râvnesc la confortul fizic și mereu țin ceva pentru ei înșiși – aceștia sunt plini de intenții diavolești și planuri șirete; chiar nu sunt buni deloc. Întotdeauna fac mai puțin decât potențialul lor maxim, indiferent ce datorie importantă fac. Sunt iresponsabili și nu au loialitate. Am spus aceste lucruri astăzi pentru a vă aminti să nu fiți pasivi în privința lucrării. Trebuie să fiți capabili să urmați orice vă spun. Dacă ar fi să merg la diferite biserici și să aflu sau să văd că ați făcut multă lucrare, că ați lucrat foarte eficient și că lucrarea progresează foarte repede, că a atins un nivel satisfăcător și toată lumea s-a străduit, aș fi destul de mulțumit. Dacă ar fi să merg la diferite biserici și să văd că progresul lucrării în toate aspectele este lent, dovedind că nu v-ați îndeplinit bine îndatoririle și nu ați ținut pasul cu ritmul normal de răspândire a Evangheliei, cum credeți că ar fi atunci starea Mea de spirit? M-aș mai bucura să vă văd? (Nu.) Nu M-aș bucura. Această lucrare v-a fost încredințată și am spus tot ce trebuie spus; de asemenea, v-au fost spuse principiile specifice de practică și calea. Totuși, nu acționați, nu lucrați, doar așteptați să vă supraveghez personal și să vă îndemn, să vă emondez sau chiar să vă poruncesc să acționați. Care este problema aici? Nu ar trebui disecat acest lucru? Când nu faceți lucrarea care este evident că ar trebui făcută și nu puteți să o susțineți, pot avea o atitudine bună față de voi? (Nu.) De ce nu pot avea o atitudine bună față de voi? (Suntem prea iresponsabili în îndeplinirea îndatoririlor noastre.) Pentru că nu vă îndepliniți îndatoririle din toată inima și cu toată puterea, ci le faceți doar superficial. O persoană care este loială în îndatoririle sale ar trebui cel puțin să-și folosească toată puterea, dar voi nu puteți realiza nici măcar acest lucru; sunteți prea departe de acest standard! Problema nu este că aveți un calibru insuficient, ci aceea că mentalitatea voastră este incorectă și sunteți iresponsabili. În inimile voastre există câteva lucruri absurde care vă împiedică să vă îndepliniți îndatoririle. În plus, mentalitatea de persoane care caută să facă pe plac altora vă împiedică să realizați lucrarea de curățire a bisericii. Știți care este semnificația curățirii bisericii? De ce vrea Dumnezeu să curețe biserica? Care sunt consecințele necurățirii bisericii? Tuturor vă sunt neclare aceste chestiuni și nu căutați adevărul, ceea ce dovedește că nu țineți cont de intențiile lui Dumnezeu. Sunteți dispuși doar să faceți puțin din lucrarea periodică, obișnuită, care ține de funcția voastră, și vă feriți de sarcinile speciale, îndeosebi de cele care i-ar putea ofensa pe alții. Preferați cu toții să pasați altcuiva aceste sarcini. Nu gândiți așa? Nu este aceasta o problemă care ar trebui

abordată? Spuneți mereu: „Calibrul meu este slab, înțelegerea pe care o am privind adevărul este limitată și nu am suficientă experiență în lucrare. N-am fost niciodată conducător de biserică și nici nu am desfășurat lucrarea de curățire a bisericii.” Nu înseamnă asta că vă căutați scuze? Am avut părtășie atât de clar despre lucrarea de curățire a bisericii. Înlăturarea antihriștilor, a oamenilor răi și a neîncrezătorilor este o chestiune atât de simplă. Sunt acele câteva principii chiar atât de greu de înțeles? Dacă astfel de chestiuni simple sunt explicate atât de clar și oamenii tot nu înțeleg, ce indică acest lucru? Indică fie că au un calibru prea slab pentru a înțelege limbajul uman, fie că sunt doar niște nemernici care nu se concentrează asupra sarcinilor adecvate. Printre conducători și lucrători există cu siguranță unii cu calibru slab și există cu siguranță unii care caută să facă pe plac altora și nu fac o lucrare adevărată; de asemenea, există cu siguranță niște nemernici care neglijează sarcinile adecvate și comit în mod nechibzuit fapte rele – toate aceste situații există. În primul rând, acești nemernici care neglijează sarcinile adecvate trebuie înlăturați. Oricine poate face o lucrare adevărată ar trebui să fie folosit, cei care caută să le facă pe plac altora și au rol de conducători ar trebui neapărat demiși, iar oamenii de calibru slab care pot înțelege limbajul uman și pot face întrucâtva o lucrare adevărată ar trebui păstrați. Aceste probleme ar trebui rezolvate în acest mod. După părtășia lui Dumnezeu, dacă poți vedea clar problemele din lucrarea bisericii pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le rezolve, atunci ar trebui să le abordezi prompt și fără întârziere. Ar trebui să poți lua inițiativa de a acționa fără să aștepti să atribute personal sarcini sau să dea comenzi Cel de mai sus. Indiferent ce probleme apar, ar trebui rezolvate înainte de a afecta lucrarea. Înainte să înceapă Cel de mai sus să investigheze problemele, trebuia să fi raportat deja felul în care înțelegi problemele și soluțiile tale la acestea, principiile pentru gestionarea lor și rezultatele gestionării lor. Cât de minunat ar fi! Ar mai putea Cel de mai sus să fie nemulțumit de tine atunci? În calitate de conducător sau lucrător, dacă nu reușești niciodată să vezi lucrarea din sfera responsabilităților tale sau, chiar dacă ești întrucâtva conștient sau ai unele idei, dar continui să amâni și să nu acționezi, așteptând mereu să-ți fie rânduite sarcinile de către Cel de mai sus, nu este aceasta o neglijare a responsabilității? (Ba da.) Aceasta este o gravă neglijare a responsabilității! Ați pierdut atitudinea și responsabilitatea care vin la pachet cu rolul de conducător sau lucrător, în ceea ce privește modul în care ar trebui tratată datoria. În lucrarea lor, conducătorii și lucrătorii ar trebui să respecte îndeaproape cerințele Celui de mai sus; orice părtășie a avut Cel de mai sus, asta ar trebui să implementezi, acționând și implementând rapid odată ce ai înțeles. Rezolvarea problemelor folosind adevărul este cea mai importantă responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor și nu ar trebui să aștepti pasiv ca lucrarea să-ți fie rânduită de Cel de mai sus înainte de a face ceva. Dacă aștepti mereu pasiv, atunci nu ești apt să fii conducător sau lucrător, nu-ți poți asuma această lucrare, iar singurul lucru rezonabil ar fi să accepți responsabilitatea și să renunți la funcție.

Manifestările și finalurile pentru trei tipuri de oameni care cred în Dumnezeu

I. Muncitorii

Există în total 15 responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor și am ajuns deja cu părtășia până la a paisprezecea. Problemele din cadrul bisericii pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le rezolve, precum și aspectele tuturor tipurilor de oameni care sunt implicați în aceste probleme au fost explicate în părtășie până la aproximativ 80 – 90 la sută. Toate acestea sunt sarcini pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le îndeplinească și probleme pe care trebuie să le rezolve. Aceasta implică multe aspecte. Într-o privință, se referă la responsabilitățile pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndeplinească; în altă privință, implică și diversele probleme ale tuturor tipurilor de oameni din biserică. Deși tema părtășiei noastre din această perioadă se referă la responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și la expunerea conducătorilor falși, am avut și multă părtășie despre problemele diferitelor tipuri de oameni – și despre stările și esența diferitelor tipuri de oameni – care fac obiectul acestei teme. Desigur, acest conținut specific are efecte diferite asupra tuturor tipurilor de oameni care Îl urmează pe Dumnezeu în biserică. Printre ei există un tip de oameni care, chiar și după ce aud toată această părtășie, încă mai păstrează următoarea atitudine: „Am o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, sunt dispus să mă lepăd de lucruri în credința mea în Dumnezeu, să plătesc un preț și să îndur greutăți pentru a-mi face datoria.” Nu le pasă de diferitele stări ale tuturor tipurilor de oameni, de adevărul implicat în diferite stări sau de adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă, despre care am avut părtășie în această perioadă. Nu este acesta un tip de persoană? Nu este acest tip de persoană foarte reprezentativ? (Ba da.) Acest tip de persoană are mereu un anumit punct de vedere. Din ce este compus în principal acest punct de vedere? Din cele trei aspecte pe care tocmai le-am menționat: în primul rând, crede că umanitatea sa nu este rea și este chiar bună. În al doilea rând, crede că are cu adevărat credință în Dumnezeu, însemnând că are o credință sinceră în existența lui Dumnezeu și în suveranitatea Lui asupra tuturor, considerând că destinul uman este controlat de Dumnezeu, că se supune suveranității Sale, aceasta fiind o interpretare în sens larg a „credinței adevărate în Dumnezeu”. În al treilea rând, crede că se poate lepăda de lucruri în credința sa în Dumnezeu și poate să îndure greutăți și să plătească prețul pentru a-și îndeplini îndatoririle. Se poate spune că aceste trei aspecte sunt elementele de bază, principale și fundamentale de care se agață acești oameni în credința lor în Dumnezeu. Desigur, aceste lucruri pot fi considerate și capitalul lor în credința în Dumnezeu, precum și scopurile pe care le urmăresc, motivația lor și direcția în care acționează. Ei cred că, întrunind aceste trei aspecte, sunt calificați pentru cele trei condiții de bază ale mântuirii, fiind oameni care sunt iubiți și acceptați de Dumnezeu. Aceasta e o greșeală gravă; faptul că au aceste trei aspecte indică doar puțină umanitate. Poate faptul că au doar

puțină umanitate să câștige aprobarea lui Dumnezeu? Categorie nu; Dumnezeu îi aprobă pe cei care se tem de El și se feresc de rău. Aceste trei aspecte nu îndeplinesc standardul adevărului-realitate; sunt doar cele trei standarde pentru a fi muncitori. În continuare, voi avea părtășie despre detaliile acestor trei aspecte, pentru a vă face să înțelegeți clar. Primul aspect este deținerea unei umanități bune. Ei cred că este suficient să nu facă rău, să nu provoace perturbări și tulburări și să nu dăuneze intereselor casei lui Dumnezeu și că aceasta înseamnă că pot satisface intențiile lui Dumnezeu și pot acționa în conformitate cu principiile. Al doilea aspect este „credința adevărată în Dumnezeu”. Pentru ei, ceea ce numesc „credință adevărată în Dumnezeu” înseamnă să nu se îndoiască niciodată de existența Lui sau de suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor și să creadă că destinul omului este în mâinile Sale, ceea ce, în opinia lor, le va permite să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt. Ei consideră că, atât timp cât cred cu adevărat în Dumnezeu, Îi vor câștiga aprobarea. Prin urmare, indiferent cum conduce sau acționează Dumnezeu și indiferent ce probleme întâmpină, ei spun: „Doar iubește-L pe Dumnezeu, urmează-L, supune-te Lui.” Metoda lor de a rezolva problemele este prea simplistă; pot astfel de cuvinte generale să rezolve vreo problemă? Al treilea aspect este capacitatea de a se lepăda de lucruri în credința lor în Dumnezeu, de a îndura greutăți și de a plăti un preț pentru a-și îndeplini îndatoririle. Cum pun ei acest lucru în practică? Deoarece cred cu adevărat în Dumnezeu, când există o nevoie în lucrarea bisericii sau când simt intențiile urgente ale lui Dumnezeu, pot să se lepede în mod proactiv de familiile, căsniciile și carierele lor, să-și lase deoparte perspectivele lumești, să-L urmeze pe Dumnezeu și să-și îndeplinească îndatoririle cu o hotărâre neclintită, fără să regrete vreodată. Sunt capabili să îndure greutăți și să plătească un preț pentru orice datorie le rânduiește casa lui Dumnezeu, chiar dacă asta înseamnă să mănânce și să doarmă mai puțin. Indiferent cât de grele sunt condițiile de viață, sau chiar în unele medii potrivnice, pot stăruia în îndeplinirea îndatoririlor. În afară de aceste trei aspecte, practicarea tuturor celorlalte aspecte legate de adevăr pare să nu aibă nicio conexiune cu ei. Fac ceea ce li se pare bun sau corect. Cât despre diferitele principii de practică pe care Dumnezeu le-a spus omului, precum și stările, manifestările și esența diverselor firi corupte ale oamenilor pe care le-a expus Dumnezeu, ei cred că este în regulă să le cunoască puțin sau deloc; nu simt nevoia să caute în mod specific și meticulos diverse principii pentru a-și examina corupția și a-și compensa deficiențele, nici nevoia de a participa deseori la adunări pentru a-i auzi pe alții având părtășie despre diferitele lor mărturii bazate pe experiență și apoi să obțină transformarea de sine și așa mai departe. O astfel de credință în Dumnezeu, după părerea lor, este prea dificilă, este inutilă. Îl urmează pe Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle având o înțelegere superficială privind credința în Dumnezeu și schimbarea firii, alături de diferite noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu. Nu este acest tip de oameni destul de reprezentativ? (Ba da.) Ei își stabilesc o cerință elementară de la ei înșiși și au o atitudine elementară față de credința în Dumnezeu. Dincolo de acestea, neglijează adevărul, judecata și expunerea de către

Dumnezeu, emondarea, precum și diferitele firi corupte ale oamenilor și diferitele stări, manifestări și așa mai departe. Nu se gândesc și nu cugetă niciodată la aceste probleme. Cu alte cuvinte, acești oameni consideră că au o umanitate bună, că sunt oameni buni și cred cu adevărat în Dumnezeu; și, deși recunosc că oamenii au firi corupte, neglijează stările și manifestările specifice ale diferitelor firi corupte expuse de Dumnezeu, nedepunând niciun efort pentru a cerceta aceste lucruri. Nu este acesta un tip de persoană? Nu sunt destul de reprezentative opiniile și manifestările specifice ale acestui tip de persoană în credința sa în Dumnezeu? (Ba da.) Ținând cont de punctele de vedere ale acestor oameni privind credința în Dumnezeu, felul în care înțeleg mântuirea și atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu care expun diferitele firi corupte ale oamenilor, în ce categorie ar trebui să fie incluși aceștia? (În categoria celor cu credință confuză, care nu urmăresc adevărul.) Este doar aspectul superficial; cum ar trebui să fie clasificați cu adevărat acești oameni? Există mulți astfel de oameni în biserică? (Da.) Ori de câte ori se discută despre probleme specifice și cineva are părtașie despre adevărurile corespunzătoare, ei încep să fie somnoroși, ațipesc sau devin confuzi, nemanifestând niciun interes. Dacă li se atribuie o lucrare sau niște sarcini, își suflecă mânecele și se apucă de treabă, fără să se ferească de greutate sau de oboseală. Ei cred că ar fi minunat dacă ar semăna credința în Dumnezeu cu acest tip de lucrare – atunci ar fi motivați. Când vine vremea să îndure greutate, să plătească prețul și să depună efort în lucrare, dau dovadă de o sânguință adevărată. Dar echivalează această sânguință autentică și acest entuziasm autentic cu loialitatea? Este aceasta manifestarea pe care ar trebui să o aibă cineva după ce înțelege adevărurile-principii? (Nu.) Prin părtașia Mea, puteți vedea în ce categorie ar trebui clasificați acești oameni? (În cea a muncitorilor.) Așa este. Acești oameni sunt muncitori și așa cred muncitorii în Dumnezeu.

Am început cu părtașia despre natura-esență și diferitele manifestări ale antihriștilor, precum și despre diferitele manifestări ale celor care au firea antihriștilor, dar nu sunt de fapt antihriști. Acum avem părtașie despre manifestările diferitelor tipuri de oameni care au legătură cu responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor. Chiar dacă subiectele părtașiei au fost despre antihriști și conducătorii falși, problemele și manifestările specifice aferente fiecărui punct se referă la firile corupte ale omenirii corupte, precum și la diferitele stări și manifestări produse sub stăpânirea firilor corupte. Deși conducătorii falși și antihriștii sunt doar o minoritate, firile acestora, precum și diferitele lor stări și manifestări există în diferite măsuri în fiecare persoană. Acum că am avut părtașie atât de detaliat despre aceste probleme, cei care urmăresc adevărul vor avea într-o măsură mai mare o cale și o direcție, precum și obiective mai clare în urmărirea adevărului, practicarea adevărului, înțelegerea adevărilor-principii și intrarea în adevărul-realitate. Acesta este un lucru bun pentru ei și un motiv de bucurie. Cu alte cuvinte, ei intră într-o nouă etapă în credința lor în Dumnezeu. Nu mai trăiesc în baza regulilor, a ritualurilor religioase ori a cuvintelor și doctrinelor și a sloganurilor. În schimb, au direcții și obiective de practică mai concrete și, desigur, principii mai specifice de urmat. Cum să practice în

anumite circumstanțe și care sunt adevărurile-principii implicate sau ce stări și corupții au oamenii și cum ar trebui tratate, precum și modul în care să caute adevărul pentru a le rezolva – cele două subiecte principale ale părtășiei despre antihriști și conducătorii falși se referă, în principal, la aceste conținuturi. Pentru cei care urmăresc adevărul, cu cât este mai specifică părtășia despre adevăr, cu atât au mai mult o cale de practică. Cu cât este mai specifică părtășia despre adevăr, cu atât inimile oamenilor devin mai luminoase și mai limpezi, cu atât se pot cunoaște și înțelege mai bine și sunt mai conștienți de ceea ce ar trebui să pătrundă în continuare și de problemele pe care trebuie să le rezolve în continuare. Cât despre tipul de oameni menționați ca muncitori mai devreme, după ce am avut părtășie pe larg despre diferitele stări produse de firile corupte ale omenirii și despre diferitele probleme de corupție care trebuie rezolvate, ei rămân în continuare nemișcați. Ce înseamnă că rămân nemișcați? Înseamnă că încă nu le este clar și nu reușesc să priceapă urmărirea adevărului și calea mântuirii despre care a vorbit Dumnezeu. Mai grav, după ce am avut părtășie despre atât de multe manifestări și probleme esențiale, ei încă mai cred: „Am o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, sunt dispus să mă lepăd de lucruri în credința mea în Dumnezeu, să plătesc un preț și să îndur greutăți pentru a-mi face datoria; este suficient.” Când se confruntă cu situații, nici nu se examinează pe sine, nici nu se compară față de cuvintele lui Dumnezeu, ci încearcă în schimb să rezolve problemele doar pe baza propriei bunătăți umane sau a puținei conștiințe și rațiuni pe care le au. Desigur, unii oameni se bazează pe cumpătare și răbdare, îndurând iarăși și iarăși, în timp ce alții se bazează pe filosofii pentru interacțiuni lumești, făcând ca problemele însemnate să pară minore și apoi ca problemele minore să pară neproblematică. Scopul pe care îl urmăresc este acesta: „Până în ziua în care se încheie lucrarea lui Dumnezeu, dacă încă sunt în biserică, îndeplinindu-mi datoria, fără să fi fost îndepărtat, este suficient. Indiferent dacă mă înțeleg cu adevărat, dacă firile mele corupte au fost rezolvate, dacă am o supunere adevărată față de Dumnezeu, dacă sunt o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău – acestea sunt probleme minore, care nu merită menționate. Tu exagerezi totul, având părtășie despre adevăr într-un mod atât de detaliat, aducând în discuție chiar și cele mai mici probleme pentru a avea părtășie la nesfârșit, determinându-ne mereu să discernem; pur și simplu nu sunt dispus să ascult aceste părtășii despre adevăr, nu sunt deloc interesat. Când va veni ziua lui Dumnezeu, cât de minunat ar fi dacă am putea doar să intrăm direct în Împărăție!” Deși este adevărat că răbdarea fiecăruia are limitele ei, răbdarea unor astfel de oameni este nemărginită. De ce? Pentru că ei consideră că au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, au capacitatea de a se lepăda de lucruri în calitate de credincioși în Dumnezeu și dorința de a plăti un preț și de a îndura greutăți pentru a-și îndeplini datoria; când se confruntă cu ceva, au propriile soluții, fiind în cele din urmă capabili să-și îndeplinească în mod statornic îndatoririle și să rămână fermi. Cu toate acestea, indiferent cum stăruie în a-și îndeplini îndatoririle sau prin ce mijloace îndură până la capăt, indiferent de motivația lor, un lucru

este sigur: nu au o supunere adevărată față de Dumnezeu și nu-și înțeleg niciodată firile corupte. Mai exact, acești oameni nu-și admit corupția și nici nu recunosc diferitele stări și probleme care apar din firile corupte expuse de Dumnezeu. Chiar dacă ocazional corespund acestor stări și probleme, tratează acest lucru cu o abordare rece, spunând: „Toată lumea este la fel de coruptă. Natura-esență a tuturor este aceea a diavolilor și a Satanei; suntem cu toții dușmani ai lui Dumnezeu. Acesta este un fapt pe care nimeni nu-l poate schimba. Dar atât timp cât stăruim în a ne îndeplini datoria, Dumnezeu ne va aproba cu siguranță, iar cei care stăruie până la sfârșit vor fi biruatorii.” Judecând din punctul lor de vedere, sunt destul de puternici în credința lor în Dumnezeu, dar când vine vorba să împărtășească mărturii bazate pe experiență, aceștia amuțesc, fiind incapabili să rostească un cuvânt. Când vine timpul să aibă părtășie despre adevăr la adunări, se simt somnoroși și nu pot să-l asimileze. Dacă îi întrebi: „Cum experimentezi cuvintele lui Dumnezeu în datoria ta de zi cu zi?”, ei spun: „Fac orice îmi rânduieste biserica să fac. Este necesar pentru asta să experimentez?” Nu par să înțeleagă. Dacă îi întrebi apoi: „Dai dovadă de corupție? Cum te înțelegi pe tine însuți?”, ei spun: „Doar mă supun lui Dumnezeu și Îl iubesc pe Dumnezeu; ce probleme ar putea exista?” Gândirea lor este atât de simplă. Aceasta e opinia lor: „Așa ar trebui să fie credința în Dumnezeu. De ce să ne batem capul cu atâtea chestiuni triviale? Complicații prea tare lucrurile!” Prin urmare, își fac datoria și își îndeplinesc sarcinile fără să caute vreodată adevărurile-principii, ci acționând în schimb cu bune intenții și entuziasm. Mai exact, acționează sub stăpânirea conștiinței și a rațiunii, gândind: „Deja am suferit și am plătit un preț într-o mare măsură; am practicat deja adevărul și L-am mulțumit pe Dumnezeu într-o mare măsură; nu-mi cere mai mult. Sunt bine așa cum sunt, sunt o persoană bună și cred cu adevărat în Dumnezeu.” Desigur, există momente când acești oameni nu se pot abține să nu izbucnească, iar atunci își arată adevărata față. Pot debita multe cuvinte și doctrine, dar nu au o statură reală; cu alte cuvinte, nu au viață. La ce anume se referă faptul că nu au viață? (Nu au adevăr.) Cum se întâmplă să nu aibă adevăr? (Nu iubesc adevărul și nici nu-l urmăresc.) Nici măcar nu este vorba dacă iubesc sau nu adevărul; mai exact, nu-l acceptă. Unii ar putea spune: „Cum poți să zici că nu acceptă adevărul? Îndură atât de multe greutăți și plătesc un preț atât de mare pentru a-și face datoria, lucrând din greu în fiecare zi, din zori și până seara; cum poți să spui că nu au adevăr?” A spune acest lucru îi nedreptățește? Dar dacă te uiți la acești oameni, în spatele suferinței lor și al faptului că plătesc prețul, oare toate acțiunile lor fac parte din sfera adevărilor-principii? Caută ei principiile în tot ceea ce fac? Vin ei înaintea lui Dumnezeu cu o inimă cu frică de Dumnezeu și fac lucrurile conform cuvintelor Sale și principiilor cerute de casa lui Dumnezeu? Nu; toate sunt acțiuni omenești, cumpătare omenească. Care este principala lor manifestare de neacceptare a adevărului? Este că, înainte de a face ceva, nu caută niciodată în mod activ adevărul, nici nu cugetă vreodată în mod serios la principiile adevărului, apoi să practice cu strictețe, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Au ei astfel de gânduri și atitudini? Care este atitudinea lor față de

diferitele manifestări ale firii corupte a omenirii expuse de Dumnezeu? Acceptă ei aceste cuvinte? Admit oare că aceste cuvinte sunt factice? Recunosc ei că aceste manifestări specifice sunt dezvăluiri ale corupției? S-ar putea să dea din cap afirmativ sau să admită la exterior, dar, în inimile lor, nu acceptă acest lucru; îl ignoră. Ce înseamnă ignorarea lui? În mod concret, înseamnă că nu acceptă, nu au o atitudine clară și nici o împotrivire sau o opoziție evidentă, ci adoptă o atitudine de a trata cu răceală aceste cuvinte rostite de Dumnezeu. Cuvintele „a trata cu răceală” sunt puțin abstracte; în mod concret, înseamnă că aceștia cred următoarele: „Spui că oamenii sunt aroganți și înșelători, dar cine nu este înșelător? Cine nu are puțină viclenie? Cine nu dă dovadă de o oarecare aroganță sau trufie? Ce mare lucru? Atât timp cât cineva poate să îndure greutate și să plătească prețul, este suficient.” Nu este aceasta o atitudine, o manifestare specifică a neacceptării? (Ba da.) Aceasta este o neacceptare a adevărului. Atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu de judecată și de expunere este una de nepăsare și neacceptare. Așadar, când vine vorba de evaluările și de atenționările pe care le dau frații și surorile și chiar de sfaturile și ajutorul pe care le oferă frații și surorile pentru firile lor corupte, pot ei să accepte aceste lucruri? (Nu.) Spune-Mi atunci, care sunt manifestările lor specifice? De ce nu pot să accepte aceste lucruri? Unde sunt dovezile tale pentru a spune așa ceva? De exemplu, când le spui: „Nu-ți poți face datoria într-o manieră atât de neglijentă; este superficială”, ce manifestări ale lor dovedesc că nu acceptă adevărul? (Ar spune: „Deja mi-am pus toată inima. Deja am suferit și am plătit prețul. Cum poți să spui că sunt superficial?”) Așa se justifică singuri. Ar căuta uneori scuze? Chiar dacă recunosc în inima lor, tot se gândesc: „Am fost superficial; și ce-i cu asta? Cine nu are zile proaste? Cine nu experimentează emoții normale? Dar nu pot să recunosc că sunt superficial; trebuie să găsesc o scuză ca să ascund acest lucru. Nu pot să-mi pierd reputația.” Astfel, găsesc multe motive și scuze pentru a se apăra pe baza unor sofisme, neadmitând că au fost superficiali, nerecunoscându-și problemele în această privință și neacceptând sfaturi de la alții. Aceasta este o manifestare specifică a neacceptării adevărului. Când nu se confruntă cu situații reale, se consideră „persoane bune, care cred cu adevărat în Dumnezeu”. Când se confruntă cu situații, deși nu mai pot folosi acest lucru drept scut, tot găsesc suficiente motive pentru a se justifica și a se apăra, pentru a trece repede peste problemă, a-i pune capăt și apoi a continua să se considere „persoane bune, cu umanitate bună, care cred cu adevărat în Dumnezeu și au capacitatea de a se lepăda, de a îndura greutate și de a plăti un preț pentru a-și face datoria”. În termeni exacti, manifestările și esența unor asemenea oameni sunt cele ale muncitorilor. Acest grup reprezintă o proporție însemnată din biserică. Indiferent de proporție, în cele din urmă, dacă acești indivizi pot să sufere și să plătească prețul cu adevărat și dacă îndură și stăruie până la sfârșit fără să comită vreo fărădelege majoră, fără să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu sau să-l ofenseze firea, atunci sunt muncitori loiali, muncitori care pot să rămână. Aceasta este o binecuvântare considerabilă! Ei nu urmăresc adevărul și nici nu pot să respecte voia lui Dumnezeu, să

aducă mărturie pentru El sau să fie martori pentru cuvintele Sale și lucrarea Sa – este deja destul de bine să primească această binecuvântare. Ce s-ar putea aștepta cineva să câștige fără să urmărească adevărul? Deja nu este rău să fie un muncitor loial. Unii oameni întreabă: „Este posibil ca acești indivizi să devină oamenii lui Dumnezeu?” Da. Singura posibilitate este dacă acești indivizi, pe baza faptului că sunt capabili să se lepede și să sufere, pot să accepte adevărul, să recunoască și să înfrunte corect propria corupție și apoi să caute adevărul pentru a o rezolva, neacționând pe baza bunătății omenești sau a cumpătării, rezistenței și perseverenței omenești, ci practicând conform adevărilor-principii, astfel încât, în cele din urmă, firea lor să poată cunoaște unele schimbări. Atunci au o oarecare șansă de a deveni oamenii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă acțiunile și comportamentul lor nu au legătură cu schimbarea firii, nu au legătură cu acceptarea adevărului și cu mântuirea, atunci șansa lor de a deveni oamenii lui Dumnezeu este zero; aceasta e realitatea. Care este principiul pentru tratarea muncitorilor loiali? Este de a depune cele mai mari eforturi pentru a-i ajuta pe acești oameni să aibă o minte limpede. Care este scopul de a-i face să aibă o minte limpede? De a-i împiedica să aibă visuri deșarte. Unii ar putea întreba: „La ce se referă visurile deșarte?” Este atunci când oamenii consideră despre ei înșiși că „au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, au capacitatea de a se lepăda și dorința de a plăti un preț” și apoi se așteaptă să fie mântuiți de Dumnezeu, ceea ce este imposibil. Trebuie să li se clarifice că este greșit și stupid să creadă că „a avea o umanitate bună, a crede cu adevărat în Dumnezeu și a avea capacitatea de a se lepăda și dorința de a plăti un preț poate conduce la primirea mântuirii lui Dumnezeu”. Trebuie să li se clarifice faptul că a avea aceste calități nu înseamnă că s-au eliberat de firea lor coruptă, iar o fărâma de comportament bun nu înseamnă că pot fi mântuiți, cu atât mai puțin că au obținut adevărul, iar punctele lor de vedere sunt absurde, ridicole, inconsecvente și pe deplin incompatibile cu adevărul exprimat de Dumnezeu. Acești oameni care se agață cu încăpățănare de noțiuni religioase ar trebui ajutați; citiți cuvintele lui Dumnezeu și aveți părtașie despre adevăr cu ei. Dacă nu pot accepta totuși adevărul și, indiferent cum ai părtașie despre adevăr, rămân neluminați și nu dau dovadă de nicio intenție de a căuta, atunci nu este nevoie să-i forțezi. Pot sluji doar ca muncitori până la sfârșit.

II. Oamenii lui Dumnezeu

După ce am avut părtașie despre manifestările muncitorilor loiali, haideți să vorbim despre manifestările unui alt tip de oameni. După ce L-au auzit pe Dumnezeu expunând și judecând firile corupte ale tuturor tipurilor de oameni, acești indivizi, prin comparație, se gândesc mai mult la diversele dezvăluiri din trecut ale firii lor corupte și la diferitele atitudini față de Dumnezeu și adevăr care se ivesc sub stăpânirea firii lor corupte – aceștia încep să reflecteze la diferitele lor manifestări și să le cunoască, folosesc cuvintele lui Dumnezeu drept comparație, își examinează atitudinea față de datoria lor și examinează diversele corupții pe care le dezvăluie în timp ce își fac datoria și în

mijlocul oamenilor, evenimentelor și lucrurilor diferite pregătite de Dumnezeu. Se examinează și se cunosc pe ei înșiși din fiecare detaliu, în timp ce încearcă să accepte judecata, expunerea și disciplina lui Dumnezeu. Cum sunt acești indivizi mai buni decât muncitorii? Ei pot accepta în mod proactiv și pozitiv adevărul, cuvintele lui Dumnezeu și orice fire coruptă dată în vileag de Dumnezeu. Deși pot uneori să fie negativi, evazivi sau chiar se gândesc să renunțe, indiferent de situație, au totuși dorința de a se determina să accepte adevărul. Care este această dorință? Este următoarea: „Cuvintele lui Dumnezeu îi pot schimba pe oameni. Atât timp cât cineva acceptă adevărul, toate aceste probleme și firi corupte pot fi rezolvate și atunci persoana poate fi mântuită. Dacă vreau să fiu mântuit, trebuie să cooperez cu lucrarea lui Dumnezeu și să accept adevărul.” De pildă, după ce aud adevărul despre a fi o persoană onestă, unii încep să reflecteze la ei înșiși și să vadă mai clar înșelătoria și vicleșugurile la care recurg, precum și aspectele lor perfide și ticăloase. Își amintesc minciunile și metodele înșelătoare din trecut, care rămân în inimile sau impresiile lor și care se derulează la nesfârșit în mintea lor, ca niște scene dintr-un film, făcându-i să se simtă tot mai rușinați, îndurerați și întristați. După ce se examinează și reflectează continuu la propria persoană, se simt ca niște răufăcători, devin imediat complet neputincioși și nu pot să stea în picioare. Simt că nu sunt oameni buni, ci oameni răi și cred că este un noroc faptul că nu s-au împotrivit direct lui Dumnezeu, adică au scăpat într-adevăr ca prin urechile acului! Apoi încep să se trezească, nedorindu-și să dea greș astfel ca persoane și iau o hotărâre: „Trebuie să o iau de la capăt și să fiu o persoană onestă, altfel nu pot fi mântuit de Dumnezeu. Ca să fiu mântuit, trebuie să fiu o persoană onestă. Nu pot în niciun caz să renunț acum!” Indiferent dacă acești oameni acceptă adevărul mai devreme sau mai târziu și indiferent dacă înțeleg profund sau superficial cuvintele lui Dumnezeu, atitudinea lor față de cuvintele Sale nu este una de dispreț, cu atât mai puțin de aversiune sau de împotrivire. În schimb, recunosc și acceptă în mod activ cuvintele lui Dumnezeu, apoi sunt mereu gata să le pună în practică. Atunci când acționează sau își îndeplinesc îndatoririle, fac tot posibilul să caute principiile în cuvintele lui Dumnezeu și apoi acționează în mod conștient conform acestor principii. Chiar dacă uneori nu pot să găsească principiile exacte sau să înțeleagă direcția, intenția lor este să-și facă bine datoria, să o îndeplinească în acord cu intențiile lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărurile-principii. Umanitatea acestor oameni și cea a muncitorilor sunt în mare parte la fel; nu există o distincție între superior și inferior sau între nobil și umil. Desigur, mulți oameni din acest tip consideră că „au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, au capacitatea de a se lepăda în calitate de credincioși în Dumnezeu și dorința de a plăti un preț și de a îndura greutăți pentru a-și îndeplini datoria”. Dar care este diferența dintre acești oameni și muncitori? După ce aud cuvintele lui Dumnezeu de judecată și de expunere a oamenilor, atitudinea lor nu este de a ignora, de a se sustrage, ci de a accepta în mod activ și sincer. Chiar dacă se simt mâhniți și descurajați după ce aud aceste cuvinte, chiar manifestând furie față de propria corupție dezvăluită, în cele din urmă sunt totuși capabili să le înfrunte

corect, să le accepte în mod activ și să le practice și să pătrundă în ele proactiv. Nu este și acesta un tip de persoană? (Ba da.) Nu sunt acești oameni reprezentativi într-o anumită măsură? (Ba da.) Sunt mulți astfel de oameni? (Nu sunt mulți.) Deși nu sunt mulți acum, există speranța că numărul lor va crește. Așadar, în ce categorie ar trebui să fie clasificați acești oameni? Pot aceste manifestări specifice să arate că acești oameni iubesc adevărul și sunt capabili să îl accepte? (Da.) Pot. Deși unii oameni cu abilități slabe de înțelegere acceptă adevărul mai încet, în adâncul inimii lor acceptă adevărul și au o mentalitate de a pătrunde în mod activ în el. Ori de câte ori are cineva părtășie despre o nouă lumină sau despre căi de practică noi, care sunt în conformitate cu adevărurile-principii, ochii lor se luminează, inimile lor se limpezesc și devin bucuroși, gândindu-se: „În sfârșit, cineva a avut părtășie despre această lumină. Asta îmi lipsește.” Sunt mereu capabili să priceapă ce le lipsește, să obțină lumina și luminarea de care au nevoie urgent și care le lipsesc și să găsească adevărurile-principii de care au nevoie din înțelegerea autentică, bazată pe experiență, despre care au părtășie frații și surorile lor. Pe baza acestor manifestări specifice, oare inimile lor nu tânjesc după adevăr? (Ba da.) Dacă spunem că acești oameni iubesc adevărul, această afirmație nu este foarte obiectivă sau exactă. Totuși, pe baza manifestărilor lor specifice, acești oameni chiar tânjesc după adevăr. De unde vine această aspirație? Vine din speranța lor de a-și rezolva firile corupte, de a rezolva diferitele probleme și dificultăți pe care le întâmpină în intrarea lor în viață și de a face progrese spre adevăr, de a aprofunda, precum și din speranța lor de a fi capabili să acționeze într-adevăr cu principii, de a practica având o cale, de a recunoaște mai precis din dezvoltările firilor lor corupte care este esența firilor lor corupte și cum să le rezolve și să se elibereze de ele. Chiar dacă acești oameni trăiesc adesea în firi corupte, cum ar fi lupta pentru statut, încăpățânarea de a merge pe propria cale, neprihănirea de sine, aroganța, înșelătoria sau chiar intransigența, mâncând și bând în permanență din cuvintele lui Dumnezeu și experimentând lucrarea Sa, aceste probleme evidente vor fi examinate și identificate treptat. Apoi le pot recunoaște drept probleme, dezvoltări ale firilor corupte, neconforme cu adevărul și detestate de Dumnezeu. După ce devin conștienți de firile lor corupte, ei tânjesc și mai mult să le rezolve și să se elibereze de ele. Aceasta este una dintre sursele aspirației lor către adevăr. Cu alte cuvinte, simt nevoia să-și rezolve firile corupte, au mentalitatea urgentă de a se elibera de firile lor corupte. Totodată, indiferent ce fel de fire coruptă descoperă că au dezvoltat sau ce probleme ori dificultăți au întâlnit, sunt mai dornici să găsească răspunsuri precise în cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă care sunt cerințele lui Dumnezeu de la om și ce adevăruri și cuvinte ale Sale ar trebui să fie folosite pentru a le rezolva. Acestea sunt manifestările și sursele specifice ale aspirației lor către adevăr. Este aceasta o afirmație obiectivă? (Da.) Nu se poate spune că acești oameni iubesc adevărul. Dacă ar iubi adevărul, ar fi foarte proactivi, iar diferitele lor manifestări ar fi mai pozitive. Însă, pe baza diferitelor manifestări ale acestor oameni și a staturii lor reale, ei nu au ajuns în punctul de a iubi adevărul, ci doar tânjesc după el. Această

afirmație este deja destul de obiectivă. Așadar, analizând diferitele manifestări ale acestor oameni, în ce categorie ar trebui să fie clasificați? În termeni exacți, acești oameni fac parte din categoria poporului lui Dumnezeu. Această afirmație are o bază. Ce bază? Firile corupte ale acestor oameni sunt la fel ca ale celorlalți. În ceea ce privește umanitatea, nu se poate spune că umanitatea lor este bună și nici că sunt desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu; majoritatea au o umanitate medie. Ce înseamnă „medie” aici? Înseamnă că au un anumit nivel de conștiință și rațiune. Dar acesta nu este cel mai important aspect. Care este cel mai important? Este că, după ce aud cuvintele și cerințele lui Dumnezeu, după ce aud despre firile corupte ale tuturor tipurilor de oameni, expuse de cuvintele lui Dumnezeu, ei nu sunt indiferenți, ci sunt mișcați și vor lua măsuri. Ce înseamnă că vor lua măsuri? Înseamnă că, după ce aud aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și aceste adevăruri, nu mai sunt dispuși să trăiască în firile corupte și să continue cu modul de viață anterior. Mai degrabă se străduiesc să schimbe diferitele gânduri, puncte de vedere, moduri de existență și stilul de viață pe care se bazau anterior. Totodată, caută în mod activ adevărul în îndeplinirea datoriei lor și în diferitele circumstanțe pregătite de Dumnezeu, folosind cuvintele Sale ca bază și principii de practică, în loc să fie nechibzuiți și îndărătnici. Pe baza umanității, calibrului, atitudinii și punctelor lor de vedere față de cuvintele, lucrarea și cerințele lui Dumnezeu și așa mai departe, acești oameni sunt tocmai cei pe care Dumnezeu intenționează să-i mântuiască. Pentru ei există mai multă speranță să se elibereze de firile lor corupte și să fie mântuiți decât pentru muncitori. Doar cei care acceptă adevărul și se pot elibera de firile corupte pentru a fi mântuiți sunt considerați oamenii lui Dumnezeu. Nu este această definiție destul de potrivită? (Ba da.) Este cea mai potrivită. Mântuirea nu presupune doar să depui puțin efort și să plătești un mic preț pentru a putea rămâne, iar apoi totul este rezolvat. Care este starea celor care pot fi mântuiți? Este o stare în care, acceptând și experimentând cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, firile corupte le sunt rezolvate. Pe parcursul acestui proces, ei ajung să-L cunoască pe Dumnezeu, să-și înțeleagă firile corupte, să aibă experiențe reale și concrete cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, fiind astfel capabili să aducă mărturie pentru Dumnezeu – sunt capabili să aducă mărturie pentru El. Despre care aspecte ale lui Dumnezeu aduc ei mărturie? Aduc mărturie despre intențiile lui Dumnezeu, despre firea Lui, despre ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, despre identitatea Lui și despre faptul că Dumnezeu este Creatorul. Asta se poate manifesta într-o persoană după ce dobândește mântuirea. De ce pot oamenii să obțină aceste rezultate după ce sunt mântuiți? Motivul pentru care le obțin nu e deoarece consideră că „au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, au capacitatea de a se lepăda în calitate de credincioși în Dumnezeu și dorința de a plăti un preț pentru a-și îndeplini datoria”. Singurul motiv – și cel mai important aspect – este că pot accepta cuvintele lui Dumnezeu ca pe viața lor, sunt capabili să practice adevărul pentru a se elibera de firile lor corupte, să lase deoparte vechile moduri de viață și puncte de vedere inițiale despre viață și să considere cuvintele lui Dumnezeu ca pe noua lor

viață. Ei folosesc cuvintele Sale drept bază pentru a se comporta, a face lucruri, a-L urma pe Dumnezeu, a-I se supune Lui și a-L mulțumi. Acesta este rezultatul care poate fi obținut la acești oameni. Care este cel mai important aspect pentru dobândirea mântuirii? (Capacitatea de a accepta adevărul.) Așa este. Capacitatea de a accepta adevărul este cheia.

Unii oameni spun: „Dacă mă consum pentru Dumnezeu până la sfârșit, mă va binecuvânta El din belșug?” Dacă nu accepți adevărul, dar poți stăruia totuși să-L urmezi pe Dumnezeu până la sfârșit, muncind până la capăt, iar în acest timp nu comiți fărădelegi importante și nu-I ofensezi firea, atunci, în astfel de circumstanțe, Dumnezeu te va considera un muncitor loial, care poate să rămână. Unii oameni întreabă: „Ce fel de binecuvântare este să rămâi?” Nu este o binecuvântare neînsemnată! Dacă există șansa și posibilitatea, ai putea să vezi persoana reală a lui Dumnezeu, iar acest lucru depinde de ceea ce va face El în epoca următoare. Dacă există o oportunitate de a rămâne și de a trăi alte câteva decenii, acea binecuvântare este destul de mare. Cum apare această binecuvântare? Este obținută prin muncă loială, având totodată punctul de vedere conform căruia „Am o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, mă pot lepăda, sunt dispus să plătesc un preț și sunt capabil să îndur greutăți pentru a-mi îndeplini datoria”. N-ar trebui ca muncitorii să știe să fie mulțumiți? (Ba da.) Ar trebui să fie mulțumiți să obțină această binecuvântare. Nici măcar nu accepți cuvintele lui Dumnezeu, dar, deoarece Dumnezeu îți vede loialitatea și capacitatea de a munci până la capăt, fără să dezertezi în această perioadă, fără să-I ofensezi firea sau să-I încalci decretele administrative, fără să comiți fărădelegi semnificative, El îți acordă această binecuvântare și acest har – de la crearea omenirii, acesta e cel mai mare dar pe care Dumnezeu îl dăruiește oamenilor corupți care doar au muncit cu loialitate, dar nu au dobândit mântuirea. Tu doar ai depus puțin efort și nici măcar nu accepți cuvintele lui Dumnezeu – a putea să primești o binecuvântare atât de mare este deja destul de bine; acesta e harul imens al lui Dumnezeu. O altă categorie este poporul lui Dumnezeu, despre care tocmai am vorbit. Binecuvântările primite de poporul lui Dumnezeu sunt categoric mai mari decât cele primite de muncitori. Așadar, care este binecuvântarea poporului lui Dumnezeu? Desigur, nu se rezumă doar la posibilitatea de a rămâne sau la ocazia de a vedea persoana reală a lui Dumnezeu. Există mult mai multe binecuvântări, dar nu vom discuta despre ele aici. Nu este realist să vorbim despre ele și, în plus, chiar dacă v-aș spune, nu le veți înțelege sau dobândi chiar acum. Oamenii lui Dumnezeu sunt aceia pe care Dumnezeu intenționează să-i mântuiască și, din întreaga omenire, ei primesc cele mai mari binecuvântări; nu este nicidecum o exagerare. De ce? Pentru că, în lucrarea lui Dumnezeu, în cadrul planului Său de gestionare de șase mii de ani pentru mântuirea omenirii, oamenii lui Dumnezeu, fiind capabili să-I accepte cuvintele, să-I trateze cuvintele drept adevăr și principiile pentru existența lor și transformând cuvintele lui Dumnezeu în viața lor, s-au eliberat de firea coruptă a Satanei și au trăit cuvintele lui Dumnezeu, aducând o mărturie puternică și

răsunătoare pentru Dumnezeu. Ei sunt capabili să utilizeze ceea ce trăiesc, viața lor, pentru a riposta împotriva Satanei și a-l face de rușine, fiind capabili să aducă mărturie pentru Dumnezeu în rândul omenirii și, astfel, aducându-l slavă. Prin urmare, oamenii lui Dumnezeu sunt cei pe care El intenționează să-i mântuiască și cei care primesc mântuirea. Unii spun: „Întrucât acești indivizi pot să transforme cuvintele lui Dumnezeu în viața lor, să trăiască ale Sale cuvinte și să aducă mărturie pentru El, sunt ei fiii Săi iubiți, cei care Îl desfată pe Dumnezeu?” Te gândești prea mult; este destul de bine să fii unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te numește fiul Său, copilul Său ori fiul Său iubit este treaba Lui, dar indiferent de moment, nu trebuie niciodată să pretinzi tu însuși că ești fiul iubit al lui Dumnezeu, fiul Său ori îndrăgit de Dumnezeu. Nu face astfel de afirmații despre tine și nu te considera astfel; ești o ființă creată – acest lucru este corect. Chiar dacă ești chemat într-o zi între oamenii lui Dumnezeu sau ai pornit deja pe calea mântuirii, tot ești numai o ființă creată. O astfel de gândire demonstrează că te afli pe calea corectă. Dacă mereu cauți să fii fiul iubit al lui Dumnezeu, să fii iubit de Dumnezeu, să-l aduci desfătare, atunci calea pe care mergi este cea greșită; această cale nu duce nicăieri și n-ar trebui să ai astfel de dorințe deșarte. Indiferent dacă Dumnezeu a rostit vreodată astfel de cuvinte sau a făcut o astfel de promisiune oamenilor, nu ar trebui să te consideri în acest fel; nu asta ar trebui să încerci să obții. Este deja destul de bine să fii unul dintre oamenii lui Dumnezeu; oamenii Lui corespund deja standardului de ființe create – este păcat doar că nu ești încă unul dintre ei. Așadar, nu urmări acele lucruri vagi, iluzorii, deșarte. A fi capabil să urmărești mântuirea înseamnă, într-o anumită măsură, că ai pornit deja pe calea mântuirii. Caracteristicile principale ale oamenilor lui Dumnezeu sunt că aceștia pot accepta adevărul și manifestă dragoste față de adevăr. Pe parcursul experimentării lucrării lui Dumnezeu și al urmăririi mântuirii, firile lor corupte, vechile gânduri și diferitele stări și manifestări negative legate de firile lor corupte pot fi rezolvate, alungate și schimbate în diferite măsuri. Apoi pot trăi cerințele lui Dumnezeu de a fi persoane oneste, persoane care înțeleg adevărurile-principii, persoane care au loialitate și supunere și persoane care pot să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Cât despre modul în care poți fi una dintre persoanele etalon, oameni ai lui Dumnezeu care îndeplinesc standardul, nu vom dezvolta aici acest subiect; nu este subiectul părții noastre de astăzi.

III. Lucrători angajați

În afară de muncitori și de oamenii lui Dumnezeu, există o altă categorie de indivizi, care sunt cei mai jalnici dintre cei aleși de Dumnezeu. După ce aud diferitele adevăruri exprimate de Dumnezeu și diferitele cuvinte ale expunerii Sale adresate omenirii, comportamentul lor, ceea ce trăiesc și ceea ce urmăresc nu prezintă nicio schimbare. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr cu ei, rămân indiferenți: „Nu vreau să mă schimb. Voi trăi cum vreau și nimeni nu poate să mă controleze. Fă ce vrei, nu-mi pasă! Nu sunt într-o pasă bună acum, așa că niciunul dintre voi n-ar trebui să mă provoace.

Dacă o faceți, nu voi fi politicos!” Nu se consideră având în mod clar atitudinea sau punctul de vedere potrivit căruia „Am o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, mă pot lepăda și sunt dispus să îndur greutăți și să plătesc un preț”, ci dau dovadă de o atitudine mai clară în rândul fraților și surorilor. Care este această atitudine? Este aceasta: „Voi acționa oricum vreau, voi face orice vreau. Nimeni n-ar trebui să mă îndemne să accept adevărul, nimeni n-ar trebui să încerce să mă schimbe. Cine încearcă să mă îndemne să accept adevărul doar o caută cu lumânarea și, dacă încearcă cineva să mă emondeze, mă voi opune cu prețul vieții!” Aceștia nu sunt câtuși de puțin interesați de nicio propoziție rostită de Dumnezeu și nici de lucrarea pe care o săvârșește El. Desigur, în ceea ce privește firile corupte ale oamenilor și principiile pentru realizarea lucrurilor, precum și atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii față de Dumnezeu și principiile care ar trebui respectate în interacțiunile interpersonale – pe care le menționează frații și surorile în timpul adunărilor sau în timp ce își îndeplinesc îndatoririle – le tratează cu o atitudine disprețuitoare. Unii indivizi realizează o datorie, dar ignoră complet principiile cerute de casa lui Dumnezeu, făcând lucrurile oricum le-au planificat. Imediat ce termini să ai părtășie cu ei despre principii, sunt de acord în fața ta, dar apoi se întorc și încep să acționeze nechibzuit și arbitrar, arătându-și aspectul demonic. Există și indivizi care par niște oameni cumsecade la exterior, dar când vorbești sau discuți cu ei, opiniile lor sunt incorecte, tonul lor este incorect și, ceea ce este mai important, firea lor este incorectă, făcând ca purtarea unei conversații cu ei să fie imposibilă. Când îi întrebi: „Există Dumnezeu în lume?”, ei spun: „Nu știu.” Spui: „Acest lucru ar trebui făcut astfel, aceasta e intenția lui Dumnezeu.” Ei răspund: „Mă consideri dezagreabil? Vrei să-mi creezi necazuri? Încerci să mă excluzi?” Tu zici: „A acționa astfel înseamnă că răspândești noțiuni și dai frâu liber negativității, ceea ce i-ar putea determina pe unii credincioși noi să se poticnească. Trebuie să respectăm regulile casei lui Dumnezeu și trebuie să ne fie clare principiile care ar trebui urmate în interacțiunile și asocierile dintre oameni. Dacă spusele și faptele noastre nu-i pot edifica sau ajuta pe ceilalți, cel puțin nu ar trebui să-i afecteze negativ. Aceasta e rațiunea pe care ar trebui să o aibă cineva cu umanitate normală.” Ei spun: „Îmi vorbești despre umanitatea normală, îmi dai lecții despre reguli, cine te crezi? Care e problema dacă dau frâu liber negativității? Fiecare nou credincios care se poticnește înseamnă un nou credincios în minus – mă scutește de neplăcerea de a fi nevoit să-i văd!” Este inutil să vorbești cu ei despre reguli, la fel cum sunt și discuțiile despre umanitate. Cum rămâne cu părtășia despre adevăr, despre cuvintele lui Dumnezeu? Nu ascultă nici părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu. Nimeni nu îndrăznește să-i critice, nimeni nu îndrăznește să-i deranjeze sau să-i provoace. Există asemenea oameni în biserică? (Da.) Printre cei care au fost îndepărtați, există într-adevăr astfel de indivizi. Acești oameni sunt muncitori, sunt oameni ai lui Dumnezeu sau ce sunt? (Sunt oameni care au fost eliminați.) De ce au fost eliminați? (Pentru că nu acceptă adevărul; pentru că sunt scârbiți de adevăr.) Aceasta este esența problemei. Atunci de ce nu acceptă adevărul?

De ce sunt scârbiți de adevăr? Care este cauza principală? (Esența acestor oameni este cea a neîncrezătorilor.) Corect, esența lor este cea a neîncrezătorilor. Sunt destul de mulți neîncrezători în biserică, dar sunt toți neîncrezători așa? (Nu.) Acești indivizi, cărora le lipsesc chiar și moralitatea și educația umană elementară, sunt eliminați doar pentru că sunt neîncrezători? De ce sunt eliminați? La origine, este o problemă de umanitate; acești oameni au o umanitate rea, malițioasă. Mai exact, le lipsește umanitatea. Întrucât le lipsește umanitatea, ce sunt ei? Sunt oameni cu o natură diavolească. Cum se compară cu fiarele oamenii cu o natură diavolească? Cred că sunt chiar mai răi decât fiarele; unele fiare pot fi ascultătoare și pot evita să facă rău. De exemplu, câinii pot fi destul de buni; unii câini chiar sunt animale de companie minunate, se înțeleg excepțional de bine cu oamenii! Sunt deosebit de ascultători și inteligenți, înțelegând tot ce spun oamenii, și pot fi ținuți în casă. Astfel de câini sunt mult mai buni decât oamenii neascultători. Mulți oameni sunt chiar mai răi decât câinii buni. Mai sunt ei atunci umani? Nu, nu sunt umani; sunt non-umani. Mulți oameni nu înțeleg limbajul uman; e imposibil să comunici cu ei. Nu acceptă adevărul indiferent cum li se transmite prin părtășie, se plâng atunci când sunt emondați și, când sunt eliminați, au un acces de furie, sunt slobози la gură, nedând dovadă de nicio schimbare, indiferent de câți ani cred. Li se mai poate permite unor asemenea oameni să rămână în casa lui Dumnezeu? (Nu.) Nu li se poate permite să rămână. În ce categorie ar trebui clasificați asemenea indivizi? În primul rând, ar trebui acești indivizi să fie clasificați printre aleșii lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă nu fac parte dintre aleșii lui Dumnezeu, în ce categorie ar trebui incluși? Cum ar trebui interpretat faptul că nu se află printre aleșii lui Dumnezeu? Înseamnă că, din perspectiva umanității pe care o afișează și o trăiesc, problema nu se rezumă la simplul fapt că sunt neîncrezători; esența lor nu este umană. Există mulți neîncrezători – sunt toți la fel de răi și malițioși ca acești indivizi? Nu. Chiar și în rândul non-credincioșilor, nu sunt toți atât de răi; unii oameni au standarde morale elementare. Cum rămâne atunci cu acești indivizi? Le lipsesc chiar și morala și educația elementară pe care le au non-credincioșii; dezvoltările lor și ceea ce trăiesc, pentru a ne exprima exact, nu corespund standardelor moralității umane. Esența acestor oameni este diavolească. Atunci, din perspectiva esenței lor, îi mântuiește Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu nu-i mântuiește. Și de ce anume? Pentru că umanitatea lor este rea și malițioasă, are o natură demonică și, astfel, sunt scârbiți de adevăr și i se împotrivesc. De fapt, o astfel de exprimare îi înalță; mai exact, acești indivizi sunt scârbiți de lucrurile pozitive și le urăsc, nu se ridică la nivelul de a fi scârbiți de adevăr și de a nu-l accepta. Sunt scârbiți, urăsc și se împotrivesc chiar și lucrurilor pozitive elementare; regulile pe care o persoană cu umanitate normală ar trebui să le urmeze și educația pe care ar trebui să o aibă sunt toate lucruri care îi dezgustă. Pot ei să accepte adevărul? (Nu se ridică la acest nivel.) Așa e, nu se ridică la acest nivel; nu sunt nici măcar muncitori. Unii oameni spun: „Întrucât nu sunt nici măcar muncitori, cum sunt considerați în casa lui Dumnezeu? Cum au intrat în casa lui Dumnezeu?” Dacă ar fi să-i explicăm, să-i includem într-o categorie, vorbind exact,

acești indivizi sunt ca niște lucrători angajați sau niște lucrători temporari, aduși din rândul non-credincioșilor. Este clar ce înseamnă acest lucru? Aceasta e categoria lor, precum și rolul pe care îl joacă în casa lui Dumnezeu. Nu sunt nici măcar muncitori; nu-i consider muncitori, nu sunt vrednici! Muncitorii au unele caracteristici, cum ar fi următoarele: „au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, au dorința de a plăti un preț și capacitatea de a îndura greutatea” și trăiesc aceste lucruri. Acestor indivizi le lipsesc până și aceste calități; prin urmare, a-i clasifica drept lucrători angajați le arată deja cea mai mare bunăvoință și este un lucru foarte politic. Ce înseamnă că sunt lucrători angajați sau temporari? Înseamnă că, din cauza nevoilor speciale din anumite perioade, casa lui Dumnezeu recrutează unii indivizi lipsiți de relevanță în ceea ce privește mântuirea ca să îndeplinească anumite sarcini. După ce sunt îndeplinite sarcinile, acești indivizi își arată adevărata față. Aleșii lui Dumnezeu au suferit destul din cauza interacțiunii cu ei, săturându-se de ei într-o măsură insuportabilă, și au dobândit, de asemenea, suficient discernământ în privința lor. În astfel de circumstanțe, acești indivizi ar trebui îndepărtați; acesta este cel mai potrivit moment pentru astfel de acțiuni. S-a explicat clar adineaori cum apar acești indivizi? (Da.) Sunt lucrători angajați, care nu au legătură cu mântuirea și care sunt aduși în perioade speciale ale lucrării bisericii. După ce fac tot felul de munci și prestează servicii un timp, acești indivizi comit fapte rele și nechibzuite în casa lui Dumnezeu, provocând numeroase perturbări și tulburări. Rolul pe care îl joacă este cel al personajelor negative. Ei reflectă pe deplin adevărata față a Satanei și a diavolilor, tulbură lucrarea bisericii și distrug ordinea vieții bisericești. Mai concret, se poate spune că acești indivizi afectează în mod semnificativ interesele casei lui Dumnezeu, de exemplu, deteriorând multe echipamente, utilaje, obiecte de valoare și alte lucruri din casa lui Dumnezeu. Se poate spune că acțiunile și comportamentele acestor indivizi au provocat o furie generală. Desigur, le-au și îngăduit mai multor oameni să învețe lecții și să capete discernământ, să afle ce este un diavol și ce înseamnă lipsa umanității și să vadă clar adevărata față a neîncredătorilor; le-au îngăduit oamenilor să vadă, într-un mod clar și mai concret, care sunt gândurile și punctele de vedere ale neîncredătorilor, ce urmăresc, la ce aspiră în adâncul inimii lor, ce atitudine au față de Dumnezeu și de adevăr, față de îndatoririle lor și de lucrurile pozitive și chiar și atitudinile pe care le au acești indivizi față de anumite reglementări create de casa lui Dumnezeu și așa mai departe. Când devine atât de specific, modul în care acești indivizi își trăiesc umanitatea, umanitatea-esență pe care o au și ceea ce urmăresc sunt pe deplin date în vileag. Păstrarea acestor indivizi în biserică pare atunci inutilă; va provoca mult rău aleșilor lui Dumnezeu și nu le va aduce deloc beneficii. Acesta este momentul să plece. Atunci, dacă spunem că au avut destul timp și destule oportunități din partea casei lui Dumnezeu de a accepta adevărul și a-L slăvi pe Dumnezeu, este corectă această afirmație? (Nu.) Cum ar trebui să spunem atunci? Casa lui Dumnezeu le-a oferit numeroase oportunități și suficient timp pentru a se schimba, dar rezultatul final dezvăluie ceva: un diavol este întotdeauna un diavol,

indiferent de moment, și nu se poate schimba niciodată. Aceasta e realitatea. Este posibil să-l facem pe marele balaur roșu să recunoască statutul și identitatea lui Dumnezeu? Să-i facem pe acești oameni cu natură demonică să se schimbe și să urmeze niște reguli? Este ceva realizabil? (Nu.) Ei nu pot realiza acest lucru. Nu li se oferă oportunități ca să accepte adevărul, să recunoască lucrarea săvârșită de Dumnezeu sau să acționeze conform adevărilor-principii, ci pentru a le da șanse de a se schimba. Dacă ar exista chiar și un mic semn că s-au transformat, finalul lor eventual s-ar putea schimba. Însă acești oameni nu știu ce este bine pentru ei; natura lor demonică va fi mereu așa. Oricât de mult timp sau oricâte oportunități li se oferă, ceea ce trăiesc și esența lor nu se vor schimba; aceasta e realitatea. Prin urmare, modalitatea ultimă de a-i trata pe acești oameni este de a le lua îndatoririle, de a-i determina să plece din biserică și de a ne asigura că nu mai au nicio legătură sau relație cu casa lui Dumnezeu. Oare există indivizi care vor fi reticenți față de plecarea lor și căroră le va fi milă de ei, spunând: „Acești oameni sunt încă destul de tineri; în timp ar deveni excelenți. Au un calibru atât de bun, sunt atât de înzestrați și talentați! Cât de grozav ar fi dacă ar putea accepta adevărul! În cazul în care casa lui Dumnezeu poate fi mai iubitoare și mai tolerantă și le poate da mai multe șanse să se căiască, atunci când vor înainta în vârstă, poate lucrurile se vor sfârși altfel”? Ce fel de oameni gândesc așa? (Oamenii confuzi, încurcați.) Corect. Toți sunt oameni confuzi, încurcați – doar niște ticăloși! Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni, iar casa Lui nu le permite să rămână – de ce să vă fie milă de ei? Dumnezeu spune că nu va mântui asemenea oameni, dar tu sugerezi să le dai șansa să se căiască. Poți mântui oameni? Nu înseamnă asta că te împotrivești lui Dumnezeu? Încerci să-i faci pe alții să creadă că ești mai iubitor decât Dumnezeu? Deții adevărul-realitate? Îți poți da seama de esența unei persoane? Cine poate mântui oameni, Dumnezeu sau tu? A îndrăzni să te împotrivești lui Dumnezeu este un lucru mult prea arogant, neprihănit de sine și lipsit de rațiune, nu-i așa? Nu este aceasta o mare răzvrătire? Nu este reîncarnarea Satanei și a spiritelor rele, care se desfată mereu împotrivindu-se lui Dumnezeu? Neîncredătorii pe care tocmai i-am menționat sunt inferiori fiarelor. Indiferent cum are cineva părtaşie despre adevăr cu ei, nu este de niciun folos; chiar și emondarea lor este în zadar. Se poate spune că au natura Satanei și nu se vor schimba niciodată. Dacă vrea cineva să le dea șansa de a se căi celor care sunt de teapa Satanei, nu are decât să-i aprovizioneze pe acești oameni; vom vedea dacă au într-adevăr dragostea necesară. Acei neîncredători care nu acceptă deloc adevărul sunt cei mai răi din biserică; toți sunt asemenea unor fiare, dincolo de rațiune, și nu pot fi mântuiți. Atât în trecut, cât și în prezent, biserica i-a tratat cât se poate de adecvat; biserica a dat dovadă de o răbdare și o toleranță imense față de ei și le-a oferit suficiente oportunități. Dar, până în prezent, nu s-au schimbat deloc, ba chiar și-au intensificat felul de a fi. La început, când ajung să creadă în Dumnezeu cu noțiunile, închipuirile și dorința lor de binecuvântări, acești oameni pot să fie oarecum reținuți, făcându-și îndatoririle cu un oarecare entuziasm și zel. În cele din urmă însă, când văd că „a crede în Dumnezeu

înseamnă a urmări adevărul, a cunoaște lucrarea Lui și a se supune lui Dumnezeu și asta este tot”, atitudinea lor față de Dumnezeu și de adevăr, precum și adevărata lor față sunt pe deplin date în vileag. Ce anume este dat în vileag? Nu doar faptul că le lipsesc umanitatea, conștiința și rațiunea, dar și că sunt extrem de feroce, ticăloși și brutali. Îl disprețuiesc pe Dumnezeu, disprețuiesc adevărul și chiar tratează cerințele și regulile casei lui Dumnezeu – și decretele Sale administrative – cu ostilitate și sfidare. Aceste manifestări ale lor au intensificat dezgustul și repulsia pe care aleșii lui Dumnezeu le simt față de ei și au accelerat și ritmul în care casa lui Dumnezeu îi înlătură, stabilind în cele din urmă cu rapiditate dacă rămân sau pleacă, hotărându-le finalul și destinul. Și-au atras singuri finalul și destinul, nu au fost provocate din cauza incitării sau instigării cuiva sau fiindcă cineva i-a forțat sau i-a ispitit pe acești oameni, și cu siguranță nu au fost rezultatul unor circumstanțe obiective; finalul și destinul lor au fost autoprovocate, au fost rezultatul propriilor alegeri, fiind determinate de natura-esență pe care o au și de căile pe care au mers. Finalul și destinul acestor oameni au fost stabilite; odată ce sunt îndepărtați din rândurile celor care își îndeplinesc îndatoririle, nu mai sunt nici măcar muncitori. Vă puteți imagina foarte bine ce fel de destin vor avea – nu merită menționat aici, întrucât nu sunt vrednici.

Când vine vorba de tipul de oameni care sunt dezvăluiți și eliminați, manifestările diferitelor lor fapte rele, precum și cuvintele și exprimările malițioase pe care le dezvăluie în viața lor de zi cu zi sunt ușor de văzut. Cu toate acestea, unii conducători și lucrători sunt incapabili să-i discearnă pe acești oameni răi așa cum sunt în realitate sau să-și dea seama de natura-esență pe care o au. Acești conducători și lucrători nu par să realizeze că aceia sunt oameni răi și neîncrezători și, prin urmare, nu au planuri de a-i înlătura din biserică sau de a-i trata în mod adecvat. Aceasta este o neglijare gravă a responsabilității lor de conducători și lucrători. Ei privesc cu ochii deschiși cum acești oameni cu natură demonică nu respectă niciuna dintre regulile casei lui Dumnezeu, dezlănțuindu-se, tulburând și sabotând fără motiv lucrarea bisericii și ordinea vieții bisericești; ba chiar îi tolerează pe acești oameni când acționează în mod îndrăzneț și nehibzuit, se comportă ca niște nelegiuți și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu sub stindardul îndeplinirii datoriei lor. Daunele aduse intereselor casei lui Dumnezeu acoperă multe lucruri: deteriorarea aparaturii și diverselor echipamente ale casei lui Dumnezeu, deteriorarea diferitelor dispozitive și consumabile de birou, chiar și risipirea ofrandelor lui Dumnezeu după bunul lor plac și așa mai departe. Mai grav este că răspândesc în mod nestăvilit diverse erezii și falsități, provocând o tulburare atât de mare, încât aleșii lui Dumnezeu nu-și pot îndeplini îndatoririle în pace, o tulburare atât de mare, încât oamenii care sunt slabi și negativi își abandonează îndatoririle și își pierd credința în urmarea lui Dumnezeu. Acești oameni răi fac toate aceste lucruri rele, comit toate aceste fapte rele care tulbură și perturbă lucrarea bisericii și aduc prejudicii fraților și surorilor, însă conducătorii și lucrătorii pretind că nu văd și nu aud; unii dintre ei chiar spun: „Nu știam, nimeni nu mi-a spus vreodată!” Acea bandă de fiare și diavoli a făcut

ravagii, dezlănțuind haos în biserică, totuși conducătorii și lucrătorii nu sunt deloc informați sau conștienți de aceasta! Nu sunt niște scursuri? Unde sunt inimile lor? Ce fac ei? Oare nu fac decât să poarte discuții inutile? Nu-și neglijează sarcinile care le revin? Fiecare zi în care astfel de conducători falși își ocupă funcția este o nouă zi în care tot soiul de oameni răi pot să tulbure în mod nechibzuit biserica și să facă rău aleșilor lui Dumnezeu. Din cauza conducătorilor falși care nu-și îndeplinesc responsabilitățile, acea bandă de fiare trândăvește toată ziua, nefăcând nicio datorie și nerespectând nicio regulă, profitând de pe urma casei lui Dumnezeu, bucurându-se în voie de diferitele beneficii materiale și de ajutoarele oferite de casa lui Dumnezeu, ba chiar tulburând în mod deliberat lucrarea bisericii, deteriorând aparatura și echipamentele casei lui Dumnezeu. Așa se comportă, dar tot se așteaptă să ducă o viață tihnită și să facă tot ce vor în casa lui Dumnezeu, fără ca nimeni să-i deranjeze sau să-i provoace. Aceasta este o problemă atât de gravă, dar conducătorii și lucrătorii o dau deoparte, nerezolvând-o nici măcar când este raportată de alții – nu sunt oare niște gunoaie care nu fac o lucrare adevărată? Nu este aceasta o neglijare gravă a responsabilității? (Ba da.) Unii spun: „N-am rezolvat problema pentru că am fost ocupat cu altă lucrare. Pur și simplu n-am apucat să mă ocup de ea!” Au aceste cuvinte vreun temei? Cu ce ești așa ocupat încât să nu rezolvi o problemă atât de gravă? Au vreo valoare chestiunile de care te ocupi? Ești în stare să-ți prioritizezi lucrarea? N-ar trebui să aibă prioritate rezolvarea problemelor, indiferent cât de ocupat se întâmplă să fii? Înțelegerea și tratarea cu promptitudine a diferitelor tipuri de oameni care perturbă și tulbură lucrarea bisericii sunt responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Dacă dai deoparte problemele reale și te ocupi de alte chestiuni, faci o lucrare reală? Dacă descoperi o problemă sau cineva îți raportează o problemă, ar trebui să lași deoparte sarcina de care te ocupi și să mergi imediat la fața locului pentru a vedea care este sursa problemei. Dacă o persoană rea tulbură și perturbă lucrarea bisericii, ar trebui mai întâi să înlături imediat această persoană rea. După aceea, rezolvarea altor probleme va fi ușoară. Dacă descoperi o problemă și nu o rezolvi, afirmând că ești prea ocupat, nu alergi de fapt de colo-colo ca o veveriță într-o cușcă? Cu ce ești atât de ocupat, la urma urmei? Este o lucrare reală? O poți explica în mod clar? Au vreun temei motivele și scuzele tale? De ce tratezi rezolvarea problemelor de parcă ar fi neimportantă? De ce nu rezolvi problemele în timp util? De ce găsești scuze și te eschivezi, spunând că ești prea ocupat ca să te ocupi de ele? Nu înseamnă asta că ești iresponsabil? În calitate de conducător în biserică, faptul că nu prioritizezi rezolvarea problemelor, că te ocupi de diverse chestiuni triviale, nu recunoști existența unor probleme critice, nu ești în stare să distingi importanța și urgența în lucrare și să pricepi aspectele esențiale sunt manifestări ale unui calibru excepțional de slab, iar un astfel de individ este zăpăcit. Indiferent de câți ani ești conducător, nu ești capabil să îndeplinești bine lucrarea bisericii. Ar trebui să-ți accepți responsabilitatea și să demisionezi. Dacă un conducător are un calibru excesiv de slab, orice instruire este inutilă; cu siguranță va fi incapabil să realizeze vreo lucrare – este un

conducător fals, care trebuie demis, iar atribuirea datoriei lui trebuie să fie ajustată. Când lucrează conducători falși, care sunt consecințele? Vorbind obiectiv, tot ce fac conducătorii falși aduce pierderi multiple pentru biserică. În primul rând, lucrarea esențială a bisericii nu este realizată bine, afectând direct eficiența diferitelor aspecte ale lucrării bisericii. Totodată, acest lucru afectează și dăunează intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Cel mai important, afectează răspândirea Evangheliei Împărăției. Toate aceste consecințe sunt legate direct de neîndeplinirea unei lucrări reale de către conducătorii falși. Vorbind mai clar, toate acestea sunt cauzate de conducătorii falși care nu se implică într-o lucrare reală. Dacă alți conducători și lucrători se pot implica activ într-o lucrare reală, accelerând ritmul și scurtând timpul necesar pentru rezolvarea problemelor, n-ar fi atenuate întrucâtva diferitele pierderi provocate casei lui Dumnezeu de către conducătorii falși? Ar putea cel puțin să fie reduse. Chiar dacă nu ți se cere de către casa lui Dumnezeu să rezolvi problemele imediat ce apar, cel puțin odată ce sunt raportate probleme ar trebui să începi imediat să le abordezi: întreabă frații și surorile despre situație, discută și ai părtășie cu alți conducători și lucrători despre modul de a le rezolva. Dacă problema este gravă și nu știi cum să o rezolvi, ar trebui să o raportezi prompt la nivelul superior și să cauți soluții. Asta ar trebui să realizeze toți conducătorii și lucrătorii. Dar problema actuală este că acești conducători și lucrători, chiar dacă nu pot rezolva probleme, nu raportează la nivelul superior. Se tem foarte tare să raporteze mai sus, ca să nu-și trădeze incompetența, calibrul exagerat de slab și incapacitatea de a face o lucrare reală; sunt îngrijorați că vor fi demisi. Însă nu iau inițiativa de a lucra; sunt stupizi și amortiți și acționează lent. Fără o cale de rezolvare a problemelor, pur și simplu orbecăie, lăsând să se acumuleze prea multe probleme nerezolvate și oferind astfel oportunități oamenilor răi. În acel moment, văzând că nu sunt buni de nimic conducătorii falși, acei oameni răi și cei cu ambiții profită de ocazie pentru a comite în mod nestăvilit fapte rele, aruncând biserica în haos și dezordine, paralizând toate aspectele lucrării. Deși conducătorii falși ar trebui să poarte responsabilitatea principală, nici alți conducători și lucrători nu și-au îndeplinit responsabilitățile. Nu este aceasta o neglijare gravă a responsabilității de către conducători și lucrători? De fapt, majoritatea problemelor care apar în biserică sunt legate direct de tulburările cauzate de oamenii răi și de neîncrezători. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot identifica prompt sursa problemelor, nu pot găsi principalii vinovați care cauzează problemele și caută mereu motive în altă parte, atunci nu vor fi capabili să rezolve în esență problemele, iar acestea vor continua să apară pe viitor. Dacă perturbatorii sau cei care creează probleme în culise sunt prinși și trași direct la răspundere, acest mod de gestionare a problemelor este cel mai eficient. Cel puțin, garantează că acei neîncrezători și oameni răi nu îndrăznesc să se dezlănțuie și să provoace în continuare perturbări și tulburări. Nu este acesta rezultatul pe care ar trebui să-l obțină conducătorii și lucrătorii? (Ba da.) Se poate spune categoric că principalul motiv pentru care problemele bisericii sporesc ca număr și nu sunt rezolvate în timp util este iresponsabilitatea conducătorilor și

lucrătorilor sau faptul că acești conducători falși nu dețin adevărul-realitate și nu pot face o lucrare reală. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot rezolva diferitele probleme care apar în biserică, în mod sigur nu pot realiza lucrarea inherentă funcțiilor lor. Există mai multe situații și motive care trebuie înțelese clar aici: în cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt începători fără experiență, ar trebui ajutați cu răbdare, îndrumați să rezolve probleme și, pe parcursul rezolvării problemelor, ar trebui să învețe unele lucruri și să priceapă adevărurile-principii. În acest fel, vor învăța treptat să rezolve probleme. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu sunt oamenii potriviți, refuzând cu desăvârșire să accepte adevărul și folosind în schimb punctele de vedere și metodele non-credincioșilor pentru a rezolva problemele, acest lucru nu se conformează adevărurilor-principii. Astfel de oameni nu sunt potriviți să fie conducători și lucrători și ar trebui demiși și eliminați în timp util; apoi, alegerile ar trebui repetate pentru a alege conducători și lucrători potriviți. Doar această abordare poate rezolva în mod temeinic problema. A fi conducător de biserică nu este o sarcină ușoară și este inevitabil ca unele probleme să nu poată fi gestionate. Totuși, dacă cineva are rațiune, atunci când se confruntă cu probleme pe care nu le poate rezolva, nu trebuie să le ascundă sau să le suprimă și să le ignore. În schimb, ar trebui să se consulte cu mai mulți oameni care înțeleg adevărul pentru a găsi în comun o soluție; aceasta ar putea rezolva 70 până la 80 la sută dintre probleme, împiedicând cel puțin temporar apariția problemelor majore. Aceasta este o cale viabilă. Dacă problemele chiar nu pot fi rezolvate, ar trebui să caute soluții de la Cel de mai sus, aceasta fiind o alegere înțeleaptă. Dacă ascunzi și nu raportezi problemele de teamă să nu-ți pierzi reputația sau de teamă să nu fii emondat de către Cel de mai sus din cauza incompetenței tale, acest lucru înseamnă că ești complet pasiv. Dacă te porți ca un neghiob amorțit și stupid, care nu știe ce să facă, acest lucru va provoca întârzieri. Astfel de situații oferă cu ușurință oportunități oamenilor răi și antihriștilor, permițându-le să profite de haos pentru a acționa. De ce spun că profită de haos pentru a acționa? Pentru că așteaptă tocmai această oportunitate. Când conducătorii și lucrătorii nu sunt capabili să gestioneze nicio problemă, iar aleșii lui Dumnezeu sunt anxioși și neliniștiți și și-au pierdut deja încrederea în ei, oamenii răi și antihriștii caută să exploateze această lacună. Ei cred că biserica se află într-o stare în care este lipsită de conducere sau gestionare. Vor să profite de această șansă pentru a-și arăta abilitățile de a-i face pe aleșii lui Dumnezeu să-i aprecieze, să-i sprijine și să creadă că, în comparație cu conducătorii și lucrătorii, au un calibru mai bun, sunt mai capabili să rezolve probleme și să conducă spre soluția de ieșire și pot mai bine să schimbe cursul în mijlocul haosului. Nu asta vor cel mai mult să facă oamenii răi și antihriștii? În acest moment, când conducătorii și lucrătorii sunt neputincioși, iar oamenii răi și antihriștii se ridică și rezolvă problemele, chiar conducând spre soluția de ieșire, pe cine vor crede aleșii lui Dumnezeu? Vor crede în mod firesc în oamenii răi și în forțele antihriștilor. Ce arată asta? Că lucrătorii și conducătorii nu sunt buni de nimic și nu realizează nimic, eșuând în momentele esențiale. Mai merită astfel de oameni să fie conducători și lucrători? Deși

antihriștilor le lipsește adevărul-realitate și nu pot face o lucrare reală, toți au unele înzestrări în diferite măsuri și sunt relativ mai pricepuți la chestiuni externe, ceea ce constituie tocmai avantajul lor și este modul în care îi pot induce pe oameni în eroare. Dar dacă ar deveni conducători și lucrători, chiar ar putea să folosească adevărul pentru a rezolva problemele aleșilor lui Dumnezeu? Chiar ar putea să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce și să bea din cuvintele Sale, să înțeleagă adevărul și să intre în adevărul-realitate? Categorie nu. Deși au unele înzestrări și sunt elocvenți, le lipsește întru totul adevărul-realitate. Sunt potriviți să fie conducători și lucrători ai bisericii? Deloc! Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-și dea seama de acest lucru; nu trebuie niciodată să fie induși în eroare sau păcăliți de oameni răi și antihriști. Neîncredătorii, oamenii răi și antihriștii nu urmăresc deloc adevărul și nu au nicio fărâmbă de adevăr-realitate. Așadar, spuneți-Mi, pot ei să spună ceva având conștiință și rațiune, cum ar fi: „Deși biserica nu are niciun responsabil acum, trebuie să acționăm din proprie inițiativă. Reglementările casei lui Dumnezeu nu pot fi încălcate, principiile cerute de casa lui Dumnezeu nu pot fi schimbate. Ar trebui să facem ceea ce se cuvine să facem; fiecare ar trebui să respecte îndatoririle cuvenite, să-și îndeplinească responsabilitățile și să nu perturbe ordinea”? Ar putea rosti așa ceva? (Nu.) Categorie nu! Ce acțiuni vor întreprinde acești neîncredători și oameni răi? Fără control și supraveghere, nici măcar nu-și îndeplinesc îndatoririle, complăcându-se să mănânce, să bea, să se joace și să se distreze, să poarte discuții inutile, să facă glume și chiar să flirteze. Unii își petrec toată noaptea urmărind videoclipuri din lumea non-credincioșilor, apoi folosesc scuza că au rămas treji până târziu îndeplinindu-și îndatoririle pentru a lenevi și a dormi excesiv. Acestea sunt acțiunile oamenilor răi, ale celor care sunt ai diavolilor. Când comit aceste fapte rele, simt ei vreo vină? Vor dezvolta brusc o conștiință, vor avea inițiativa de a-și îndeplini unele responsabilități umane și de a face ceva benefic pentru casa lui Dumnezeu – biserica – și pentru frați și surori? Categorie nu. Când se uită cineva, fac fără tragere de inimă puțină lucrare care îi pune într-o lumină bună doar cât să o scoată la capăt și să-și câștige mâncarea. Doar atât pot face; pe lângă aceasta, acești oameni nu au nicio calitate care să compenseze. Așadar, are vreun rost ca acești oameni să rămână în casa lui Dumnezeu? Nu are niciun rost. Astfel de oameni sunt de prisos și trebuie înlăturați.

Cum evaluați dacă cineva iubește adevărul? Vă voi da un exemplu pentru a înțelege. Unii oameni au o profesie și, cu cât învață mai mult, cu cât progresează mai mult în studiile lor, cu cât înțeleg mai mult, cu atât sunt mai dispuși să se implice și cu atât sunt mai puțin dispuși să abandoneze profesia. Ce fel de manifestare este aceasta? Înseamnă că le place cu adevărat această profesie? (Da.) Indiferent câte greutăți îndură, indiferent de preț, indiferent cât de mult efort depun, ei continuă să profeseze fără regrete, fiind de neclintit. Aceasta e o afecțiune adevărată, o plăcere profundă și sinceră. Să presupunem că există cineva care pretinde că îi place o anumită slujbă, dar nu este dispus să îndure greutăți sau să plătească prețul în timpul procesului de deprindere a

competențelor profesionale și, când apar multe probleme la muncă, nu caută soluții, temându-se de necazuri și chiar simțind adesea că această profesie este o bătaie de cap sau o povară. Însă nu-i este ușor să-și schimbe profesia și, având în vedere beneficiile materiale pe care le poate aduce această profesie, persoana respectivă o practică fără multă tragere de inimă, dar nu se va remarca niciodată în această profesie. În concluzie, îi place cu adevărat această profesie? (Nu.) Evident că nu. Există un alt tip de persoană, care își exprimă verbal pasiunea pentru o anumită profesie și o practică, dar nu îndură niciodată greutăți și nu plătește un preț pentru a deprinde bine competențele profesionale. Ba chiar poate să capete repulsie sau dezgust față de profesie în timpul procesului de învățare, devenind tot mai puțin dispusă să învețe. Când repulsia sa ajunge la un anumit nivel, își schimbă cariera și, după aceea, nu este dispusă să menționeze niciun proces, nicio poveste și nimic altceva de pe vremea când practica acea profesie. Le place cu adevărat profesia respectivă unor asemenea oameni? (Nu.) Nu le place. Pot renunța cu ușurință la profesie, se simt dezgustați și chiar își schimbă cariera, ceea ce arată că nu le place cu adevărat profesia. Motivul pentru care o pot abandona este că, după ce au investit mult timp, energie și costuri, profesia nu le-a permis să ducă acea viață bogată pe care și-au dorit-o sau să se bucure de un tratament material bun. Devin scârbiți și blestemă profesia în inima lor, chiar interzicând altora să o menționeze, nemaiaducând nici ei vorba de ea și chiar simțindu-se rușinați că au practicat anterior această profesie și au considerat-o idealul lor și cea mai înaltă aspirație de urmat în viață. Ținând cont de măsura în care pot fi scârbiți de profesie, a fost sinceră pasiunea pe care au manifestat-o inițial pentru aceasta? (Nu.) Există un singur tip de oameni cărora le place cu adevărat profesia – indiferent dacă aceasta le oferă o viață materială bună sau beneficii substanțiale și indiferent câte dificultăți întâmpină sau cât de multă suferință îndură în această profesie, ei pot persevera nedescurajați, până la capăt. Aceasta este adevărata pasiune. Același lucru se aplică dragostei de adevăr a unei persoane. Dacă iubești cu adevărat lucrurile pozitive, progresând de la dragostea față de lucrurile pozitive la dragostea de adevăr, atunci indiferent ce situații întâmpini, vei stăruia în căutarea și urmărirea adevărului, fără să-ți schimbi țelul în viață. Dacă poți să renunți cu ușurință la credința în Dumnezeu și să abandonezi calea mântuirii, asta nu înseamnă că iubești realmente adevărul. Cât despre cei care nu urmăresc adevărul, dar nici nu renunță, există un singur motiv pentru perseverența lor: ei cred că, atât timp cât există o rază de speranță pentru un final și o destinație bună, un viitor bun, merită să parieze și ar trebui să persevereze până la capăt. Ei cred că această perseverență este necesară; pur și simplu se întâmplă ca dezastrele să se înmulțească și nu au unde să meargă în altă parte, așa că ar putea la fel de bine să reziste aici și să-și încerce norocul. Au astfel de oameni măcar o fărâmă de dragoste față de adevăr în inimile lor? (Nu.) Nu au. Când încep să creadă inițial în Dumnezeu, acești oameni vorbesc și despre detestarea lumii, a Satanei, a lucrurilor negative, despre dragostea față de lucrurile pozitive și năzuință spre lumină. Dar care este comportamentul lor când pășesc în casa

lui Dumnezeu, în biserică? Care este atitudinea lor când descoperă că sunt muncitori, când își dau seama că acțiunile, comportamentele și natura lor sunt neplăcute lui Dumnezeu? Ce tipuri de comportamente afișează? Se poate spune că, atunci când sesizează, simt sau cred că nu mai sunt favorizați în casa lui Dumnezeu, că urmează să fie eliminați, unii aleg să plece. Alții, deși rămân fără tragere de inimă în biserică, se lasă pradă disperării și, în cele din urmă, sunt forțați să plece. Astfel de oameni nu iubesc deloc adevărul; când dorința lor de binecuvântări este spulberată, Îl pot trăda pe Dumnezeu și se pot îndepărta de El. Aceste diverse manifestări arată atitudinile diferiților oameni față de adevăr.

IV. Diferitele finaluri ale acestor trei tipuri de oameni

Tocmai am avut părtășie despre caracteristicile a trei tipuri de oameni: muncitori, lucrători angajați și oamenii lui Dumnezeu. Pe baza caracteristicilor lor, este clar că finalul lor ultim nu este determinat de medii sau condiții obiective, ci de lucrurile pe care le urmăresc ei și de natura-esență pe care o au. Desigur, vorbind obiectiv, Dumnezeu este Cel care determină soarta oamenilor, dar El face aceste determinări în funcție de faptul dacă oamenii iubesc adevărul și dacă sunt capabili să-l accepte. La rândul lor, muncitorii pretind că iubesc adevărul și lucrurile pozitive, dar, până la sfârșit, când se încheie lucrarea lui Dumnezeu, noțiunile și închipuirile lor despre Dumnezeu, cerințele lor extravagante față de El și trădarea Sa de către ei rămân neschimbate. Aceasta deoarece, în perioada lucrării lui Dumnezeu, în timp ce-L urmează și își îndeplinesc îndatoririle, ei nu-și vor fi rezolvat niciodată firile corupte. Cauza principală a faptului că nu-și abordează firile corupte este că, în mod fundamental, nu acceptă adevărul. Deși au dorința de a l se supune lui Dumnezeu, ceea ce manifestă cu adevărat este doar capacitatea de a se lepăda și dorința de a plăti un preț, fără să caute vreodată adevărurile-principii sau calea supunerii față de Dumnezeu. Rezultatul final este că, deși au depus mult efort, nu-L cunosc câtuși de puțin pe Dumnezeu. Sunt în continuare capabili să-L trădeze și să dea glas noțiunilor și închipuirilor despre El și cerințelor irezonabile pe care le au de la El în fața altor oameni și a Satanei. Când se încheie lucrarea lui Dumnezeu, ei consideră în continuare că „au o umanitate bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, sunt capabili să se lepede și să îndure greutăți și că pot fi cu siguranță mântuiți” și, din acest motiv, se simt împăcați. În realitate, au mers mereu pe calea unui muncitor, fără să urmărească deloc adevărul; astfel, păstrează mereu identitatea unui muncitor. Cât despre o altă categorie de oameni, lucrătorii angajați, nu vom discuta despre ei. O altă categorie sunt oamenii lui Dumnezeu, pe care tocmai i-am menționat. În timp ce-L urmează pe Dumnezeu, asemenea muncitorilor, și ei se consumă pentru El, își dedică timpul, energia și chiar tinerețea, îndură multă suferință și plătesc un preț mare. Este la fel ca în cazul muncitorilor. Ce este diferit atunci? Faptul că, atunci când se încheie lucrarea lui Dumnezeu, numeroasele lor noțiuni, închipuiri și cereri extravagante față de Dumnezeu vor fi fost abordate. Manifestările, stările și

dezvăluirile de corupție care se împotrivesc în mod evident lui Dumnezeu din firile lor corupte vor fi fost alungate. Cele care nu au fost încă rezolvate vor dispărea pe măsură ce ei ajung treptat să înțeleagă adevărul prin experiență. Deși nu se vor fi eliberat complet de firile lor corupte, viețile-firi personale vor fi suferit unele schimbări. De cele mai multe ori, vor fi capabili să practice în conformitate cu adevărurile-principii pe care le înțeleg, iar dezvăluirile firilor lor corupte vor fi scăzut semnificativ. Deși nu se poate spune că nu le vor dezvălui în niciun mediu, acești oameni vor fi îndeplinit o cerință fundamentală: vor fi îndeplinit cerința lui Dumnezeu de a fi onești; vor fi, în esență, oameni onești. Mai mult, atunci când acești oameni dezvăluie firi corupte, când comit fărădelegi sau nutresc noțiuni și răzvrătiri împotriva lui Dumnezeu, indiferent în ce mediu procedează astfel, vor avea o atitudine de căință. Și mai există un aspect, care este cel mai important: indiferent ce acțiuni specifice întreprinde Dumnezeu și cum acționează El în lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, indiferent ce intenționează să facă în viitor, indiferent cum va rândui soarta omenirii și cum vor trăi oamenii în mediul pe care îl rânduieste El, toți vor avea o inimă supusă și o atitudine de supunere, fără alegeri personale și fără planuri și proiecte personale. Datorită acestor diverse manifestări pozitive, vor fi devenit deja genul de oameni pe care îl cere Dumnezeu, unul care urmează calea lui Dumnezeu, și anume de a se teme de El și a se feri de rău. Deși vor fi încă departe de adevăratul standard – „teme-te de Dumnezeu, ferește-te de rău și fii un om desăvârșit” – așa cum a spus Dumnezeu, atunci când încercările Sale se vor abate asupra lor, vor fi capabili să caute și să se supună, ceea ce este suficient. Nu se vor plânge; doar vor aștepta și se vor supune. Deși situațiile voastre actuale pot fi încă departe de un astfel de rezultat, iar pentru unii acest lucru poate părea foarte îndepărtat și de neatins, dacă poți să accepți adevărul și să tratezi cuvintele lui Dumnezeu drept principiul și fundamentul existenței tale, atunci crede că, într-o zi, tu sau voi toți nu veți mai fi departe de a deveni adevărații oameni ai lui Dumnezeu, pe care El îi iubește – credeți că acea zi se întrevade la orizont. Fie că este prorocit în prezent, fie că se întrevade la orizont, rezultatul final nu este o fantezie în niciunul dintre cazuri, ci un fapt pe cale să fie realizat și împlinit. În cine anume se va împlini acest fapt, în care oameni se va împlini, acest lucru depinde de modul în care urmăriți de fapt adevărul. Cu alte cuvinte, rezultatul final îți va oferi răspunsul dacă iubești adevărul în măsura în care îl poți urmări și practica sau dacă ai doar puțină dragoste pentru adevăr, dar nu îl poți accepta și practica pe deplin. În regulă, vom încheia aici părtășia noastră despre acest subiect.

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

II. Pe baza umanității cuiva

Ne continuăm părtășia despre cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.” Standardele pentru discernerea tuturor tipurilor de oameni răi sunt

împărțite în trei categorii principale. Am avut anterior părtășie despre scopul credinței în Dumnezeu a unei persoane și apoi am trecut la umanitatea ei. În ceea ce privește umanitatea, am clasificat, de asemenea, multe manifestări diferite. Care sunt manifestările despre care am avut deja părtășie? Citiți-le. (Al doilea aspect privind discernerea tuturor tipurilor de oameni răi se referă la umanitatea lor. În primul rând, le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri; în al doilea rând, le place să profite; în al treilea rând, sunt deșănțați și neînfrânați; în al patrulea rând, sunt înclinați spre răzbunare; în al cincilea rând, sunt incapabili să-și măsoare cuvintele.) Am avut părtășie până la al cincilea punct, referitor la incapacitatea de a-și măsura cuvintele. Indiferent dacă avem părtășie despre manifestările concrete ale umanității sau ale altor lucruri, așa cum am spus, acest lucru va avea un efect diferit asupra unor tipuri diferite de oameni. Cei care urmăresc adevărul, după ce ascultă, se vor concentra asupra examinării propriei persoane; se vor evalua în raport cu părtășia Mea și vor avea o intrare proactivă și pozitivă. Pe de altă parte, cei care nu urmăresc adevărul, cum sunt muncitorii, doar vor asculta și atâta tot. Ei nu pun la suflet și nici nu ascultă cu toată inima. Uneori pot chiar să adoarmă în timp ce ascultă predici. Nu le pot asimila și chiar se gândesc: „La ce bun să ascult aceste chestiuni banale? E o pierdere de timp – nici măcar nu mi-am terminat lucrarea actuală!” Sunt mereu preocupați de muncile care necesită trudă. Sunt deosebit de entuziaști și devotați față de trudă, dând dovadă de loialitate, dar pur și simplu nu-și pot aduna energia pentru chestiunile care implică adevărul. Aceasta dezvăluie clar că asemenea oameni nu sunt interesați de adevăr; se mulțumesc doar cu truda. Există un alt grup de oameni care păstrează aceeași atitudine, indiferent cum are casa lui Dumnezeu părtășie despre adevăr: „Sunt doar potrivnic și ostil. Chiar dacă îmi subliniezi problemele și îmi dai în vileag manifestările, dezvăluirile și firile, tot nu voi acorda atenție și nu voi lua acest lucru în serios. Și ce dacă știu alții că sunt dat în vileag?” Pur și simplu continuă să sfideze și să se opună cu nerușinare, ceea ce este irecuperabil. Cu toate acestea, manifestările diferitelor tipuri de oameni se pot diferenția. Adevărul – pentru cei care îl urmăresc, pentru cei care sunt dispuși să trudească, dar nu-l iubesc, sau pentru cei care sunt dezgustați și scârbiți de adevăr – este ca o sabie cu două tăișuri, o piatră de încercare. Poate măsura atitudinea oamenilor față de adevăr și, de asemenea, calea pe care merg.

F. Sunt iraționali și problematici în mod intenționat și nimeni nu îndrăznește să-i provoace

Am avut părtășie anterior despre discernerea celor cinci manifestări ale diverșilor oameni răi. Astăzi continuăm părtășia cu cea de-a șasea manifestare. Cea de-a șasea este și o manifestare a unui tip de persoană rea sau, mai bine spus, chiar dacă oamenii nu consideră că acest tip este rău, toți îl displac totuși. De ce? Pentru că acestor oameni le lipsesc conștiința și rațiunea, le lipsește umanitatea normală, iar interacțiunile cu ei sunt deosebit de problematice și dificile, provocând repulsie. Care sunt manifestările

specifice ale acestor oameni? Sunt iraționali și problematici în mod intenționat și nimeni nu îndrăznește să-i provoace. Există astfel de oameni în biserică? Deși nu sunt mulți, aceștia există cu siguranță. Și care sunt manifestările lor specifice? În circumstanțe tipice, acești oameni își pot îndeplini în mod normal îndatoririle și pot interacționa cu alții destul de normal; nu vei vedea o fire malițioasă la ei. Când acțiunile lor se împotrivesc însă adevărilor-principii, iar ei sunt emondați, vor exploda de furie, respingând complet adevărul, în timp ce-și găsesc scuze pe baza unor sofisme. Îți dai brusc seama că sunt ca niște arici acoperiți de țepi, niște tigri care nu pot fi atinși. Te gândești: „Am interacționat cu această persoană atât de mult timp, crezând că are o umanitate bună, înțelegătoare, că poți vorbi ușor cu ea și că poate accepta adevărul. Nu mă așteptam să fie irațională și problematică în mod intenționat. Pe viitor trebuie să fiu mai atent în interacțiunile mele cu ea, să reduc la minimum contactul dacă nu este necesar și să păstrez distanța ca să nu o provoc.” Ați văzut astfel de oameni care sunt iraționali și problematici în mod intenționat? În general, cei care îi înțeleg știu cât de redutabili sunt și le vorbesc cu deosebită politețe și precauție. În special atunci când le vorbești nu poți în niciun caz să-i rănești; în caz contrar, vei avea necazuri la nesfârșit cu ei. Unii spun: „Cine anume sunt acești oameni neciopliți? Nu i-am întâlnit încă.” În acest caz, chiar trebuie să vorbim despre aceasta. De exemplu, în timp ce frații și surorile au părtășie despre experiențele lor, când unii își menționează stările corupte sau dificultățile personale, alții vor empatiza în mod inevitabil, deoarece au avut experiențe sau sentimente similare. Este ceva destul de normal. După ce ascultă, cineva s-ar putea gândi: „Și eu am avut astfel de experiențe, așa că hai să avem părtășie împreună despre acest subiect. Vreau să aud cum ai trecut prin asta. Dacă părtășia ta are lumină și se referă la o problemă pe care o am, atunci o voi accepta și voi practica în conformitate cu experiențele și calea ta pentru a vedea care vor fi rezultatele.” Există un singur tip de indivizi care, auzind părtășia altora despre cunoașterea de sine și dezvăluirea propriei corupții și urâtenii, cred că aceasta îi dă în vileag și îi judecă în mod indirect și nu se pot abține să nu dea cu pumnul în masă, izbucnind furioși: „Cine nu are corupție? Cine trăiește într-un vid? Din câte văd eu, corupția voastră este chiar mai rea decât a mea! Ce calificări aveți cu toții ca să mă vizați, să mă dați în vileag? După părerea mea, vreți doar să-mi faceți greutăți, să mă excludeți! Nu este doar din cauză că vin de la țară și nu pot rosti cuvinte plăcute ca să vă măgulesc pe toți? Nu este din cauză că nu sunt la fel de educat ca voi? Nici Dumnezeu nu mă privește cu dispreț, deci ce vă dă vouă dreptul să mă disprețuiți?” Alții spun: „Aceasta e o părtășie normală, nu te vizează pe tine. Nu sunt la fel firile corupte ale tuturor? Când cineva are părtășie despre un subiect și își menționează propria stare coruptă, alții se vor găsi în mod inevitabil în stări similare. Dacă simți că ai aceeași stare, poți să ai și tu părtășie despre experiențele tale.” Persoana respectivă răspunde: „Chiar așa? Aș putea tolera o astfel de părtășie de la o singură persoană, dar de ce vă adunați voi doi sau trei ca să mă hărțuiți? Credeți că sunt ușor de intimidat?” Nu cumva cuvintele sale devin tot mai scandaloase cu cât vorbește

mai mult? (Ba da.) Au astfel de oameni rațiune când spun aceste cuvinte? (Nu.) În cazul în care chiar crezi că subiectul părtășiei altora te vizează pe tine, poți să discuți sau să ai părtășie despre acest subiect; întreabă direct dacă te vizează, în loc să aduci în discuție trecutul tău de fermier, nivelul mai mic de educație sau faptul că oamenii te disprețuiesc. Ce rost are să spui acele lucruri? Nu bați câmpii despre bine și rău? Nu înseamnă că ești irațional și problematic în mod intenționat? (Ba da.) Nu credeți că astfel de oameni sunt îngrozitori? (Ba da.) După ce face o astfel de scenă, toți știu ce fel de om este și, când au părtășie la adunările viitoare, sunt mereu nevoiți să vorbească cu grijă și să-i studieze expresiile. Dacă expresia lui devine mohorâtă, ceilalți încep să ezite să vorbească și toți se simt reprimăți în timpul părtășiei de la adunări. Nu sunt acestea constrângerea și tulburarea cauzate de faptul că este irațional și problematic în mod intenționat? (Ba da.) Cei care sunt iraționali și problematici în mod intenționat nu au pic de rațiune; astfel de indivizi nu vor accepta adevărul și nu pot fi în niciun caz mântuiți.

Acest tip de individ care este irațional și problematic în mod intenționat are o altă manifestare. Unii oameni spun mereu în timpul adunărilor: „Nu mai pot să acționez superficial. Trebuie să mă axează pe practicarea adevărului; trebuie să urmăresc desăvârșirea. Mă străduiesc în mod firesc să excelez. Orice fac trebuie făcut bine.” Ei spun cuvinte frumoase, dar, în realitate, continuă să acționeze superficial când își fac datoria, iar datoria pe care o îndeplinesc are multe probleme, fiind departe de a obține efectul de a aduce mărturie pentru Dumnezeu. Când conducătorii evidențiază problemele din felul în care își îndeplinesc datoria și îi emondează, aceștia se enervează imediat, spunând: „Știam eu. Mă judecați cu toții pe la spate, spunând că am competențe profesionale slabe. Nu doar mă disprețuiți cu toții? A fost doar o mică greșeală, atâta tot. Chiar e nevoie să mă emondezi așa? În plus, cine nu face greșeli? Spui că acționez superficial – nu ai fost și tu înainte superficial în lucrarea ta? Ești calificat să mă critici? Fără cooperarea mea, care dintre voi ar putea să-și asume această lucrare?” Ce părere aveți despre asemenea oameni? Indiferent ce fac, nu le permit altora să le arate deficiențele sau să ofere sugestii; nu acceptă nici măcar o emondare justificată. Indiferent cine vorbește, ei se ridică împotriva lor și li se opun, rostind cuvinte iraționale, spunând chiar că sunt disprețuiți sau că sunt hărțuiți fiindcă sunt singuri și lipsiți de putere sau alte lucruri de acest fel. Nu înseamnă că sunt nestăpâniți, iraționali și problematici în mod intenționat? Ba chiar sunt unii care, după ce sunt emondați, își abandonează datoria: „Nu voi mai face această lucrare. Dacă puteți să o faceți, n-aveți decât. Atunci voi vedea dacă mai puteți să continuați lucrarea fără mine!” Frații și surorile încearcă să-i convingă, dar nu ascultă. Refuză să accepte chiar și atunci când conducătorii și lucrătorii au părtășie despre adevăr cu ei; încep să-și dea aere și își abandonează datoria. În timpul adunărilor se îmbufnează, nici nu citesc cuvintele lui Dumnezeu și nici nu au părtășie, fiind mereu ultimii care ajung și primii care pleacă. Când pleacă, merg cu pași apăsați și trântesc ușa, iar cei mai mulți oameni nu știu cum să se înțeleagă cu ei. Când li se întâmplă lucruri unor astfel de oameni, debitează argumente ridicole și

prostii; devin de nestăpânit și chiar aruncă lucruri, devenind irezonabili. Unii au manifestări chiar mai grave: dacă frații și surorile nu-i salută, devin nemulțumiți și profită de ocazie în timpul adunărilor pentru a plânde: „Știu că mă disprețuiți cu toții. În timpul adunărilor vă concentrați doar la părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu și la discuțiile despre ceea ce înțelegeți pe baza experiențelor voastre. Nimănui nu-i pasă de mine, nimeni nu-mi zâmbește și nimeni nu mă conduce când plec. Ce fel de credincioși sunteți? Vă lipsește cu adevărat umanitatea!” Fac astfel de crize în biserică. Se înfurie chiar și din cauza unor chestiuni banale, dând frâu liber la toate nemulțumirile acumulate. În mod clar, își dezvăluie propria fire coruptă, dar nici nu reflectă asupra lor, nici nu se cunosc pe ei înșiși și nu au nicio dorință de a urmări schimbarea sau adevărul. În schimb, caută probleme la alții, găsind diverse scuze pentru a-și echilibra propriul psihic – și, în timp ce fac asta, caută ocazii de a-și vărsa nemulțumirile. Mai important, scopul lor este de a se face observați și temuți de mai mulți oameni, astfel încât să câștige un dram de prestigiu și atenție în rândul oamenilor. Astfel de oameni sunt atât de problematici! Orice ar spune, nimeni nu îndrăznește să-i refuze, nimeni nu îndrăznește să-i evalueze cu ușurință și nimeni nu îndrăznește să se destăinuie și să aibă părtășie cu ei. Chiar dacă se observă unele defecte și firi corupte la ei, nimeni nu îndrăznește să le scoată în evidență. În timpul adunărilor, când au părtășie despre experiențele personale și despre modul în care înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, toți evită cu grijă „cuibul de viespi” care sunt acești indivizi, temându-se să nu-i provoace și să nu creeze necazuri. Unii oameni se descarcă în timpul adunărilor după ce simt că sunt tratați rău sau după ce se confruntă cu neplăceri acasă sau la serviciu. În mod clar, își varsă nemulțumirile asupra fraților și surorilor, transformându-i în sacul lor de box. Când sunt supărați, debitează argumente ridicole, plâng și fac crize. Cine ar îndrăzni atunci să aibă părtășie despre adevăr cu ei? Dacă cineva are părtășie cu ei și se întâmplă ca un cuvânt să atingă un punct sensibil, vor amenința cu sinuciderea. Aceasta va fi și mai problematic. Cu asemenea oameni, părtășia normală nu funcționează; conversația normală nu funcționează; să fii prea cald sau prea rece nu funcționează; să-i eviți nu funcționează; să te apropii prea tare nu funcționează; iar dacă frații și surorile nu-și exprimă fericirea în mod egal cu fericirea lor, nu funcționează; și când acești oameni întâmpină unele dificultăți, dacă frații și surorile nu le pot egala suferința, nici asta nu funcționează. Nimic nu funcționează cu ei. Orice acțiune îi poate supăra și enerva. Indiferent cum sunt tratați, nu sunt niciodată mulțumiți. Chiar și predicile Mele și părtășia Mea despre stările anumitor oameni îi pot provoca. Cum îi provoacă? Se gândesc: „Nu mă dă acest lucru în vileag? Nici măcar n-ai interacționat cu mine și nu ți-am spus nimic despre ce am făcut în privat. Cum ai putea să știi? Sigur există un turnător. Trebuie să aflu cine a fost în contact cu tine, cine m-a turnat, cine m-a raportat; nu voi ignora asta!” Indivizii de acest tip, iraționali și problematici în mod intenționat, pot avea gânduri denaturate despre orice și nu sunt capabili să trateze nimic corect. Sunt lipsiți de orice rațiune! Raționalitatea este departe de ei și cu atât mai puțin pot accepta adevărul. Nu aduc nici un beneficiu dacă rămân în

biserică, provoacă doar daune. Sunt doar o piedică, o povară de care ar trebui să ne eliberăm rapid; ar trebui înlăturați imediat!

În China, credința în Dumnezeu conduce la oprimare și persecuție din partea marelui balaur roșu și foarte mulți oameni sunt hăituiți și nu pot merge acasă. Cu toate acestea, când sunt persecutați și nu se pot întoarce acasă, unii cred că au câștigat un merit sau o calificare. Ei locuiesc cu familii gazdă și nu doar că au oameni care îi servesc – dacă ceva nu se conformează întru totul dorințelor lor sau dacă începe să le fie dor de casă, se apucă să facă scandal, iar alții trebuie să-i calmeze și să-i tolereze. Nu sunt astfel de indivizi iraționali și problematici în mod intenționat? Foarte mulți oameni sunt persecutați și nu există multe familii gazdă. Frații și surorile îi găzduiesc din dragoste pe cei care nu se pot întoarce acasă. Nu-i lasă să ajungă pe stradă și le dau voie să locuiască în casele lor. Nu este acesta harul lui Dumnezeu? Cu toate acestea, unii nu doar că nu reușesc să aprecieze harul lui Dumnezeu, ci nu reușesc nici să vadă dragostea fraților și a surorilor. În schimb, se simt nedreptățiți și chiar se plâng și sunt nestăpâniți. Condițiile de viață din casele fraților și surorilor sunt, de fapt, ceva mai bune decât în casa lor. Mai ales în ceea ce privește credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei, este chiar mai bine să stai în casele fraților și surorilor decât în propria casă și să ai frați și surori cu care să cooperezi armonios este mereu mult mai bine decât să fii singur. Deși condițiile de viață din unele regiuni sunt puțin deficitare, tot constituie un nivel mediu de trai. Cel mai important este că pot să trăiască cu frații și surorile, să se adune deseori, să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă mai multe adevăruri și să știe care sunt scopurile a ceea ce urmăresc. Așadar, cei care urmăresc adevărul sunt capabili să plătească acel preț și să îndure acea suferință. Majoritatea oamenilor au atitudinea corectă față de acest lucru; sunt capabili să-l accepte din partea lui Dumnezeu, știind că acea suferință merită și că trebuie să o îndure. O pot aborda corect. Dar unii oameni iraționali, problematici în mod intenționat și nestăpâniți pur și simplu nu pot înțelege lucrurile în acest fel. Abia dacă tolerează să nu se poată întoarce acasă o săptămână, dar după două săptămâni devin capricioși și, după una sau două luni, devin nestăpâniți, spunând: „De ce familiile voastre pot sta împreună, fericite, iar eu nu mă pot întoarce la a mea? De ce nu am libertate, în timp ce voi toți puteți să veniți și să plecați după bunul plac?” Alții răspund: „Nu este din cauza persecuției marelui balaur roșu? Nu se cuvine să îndurăm o astfel de suferință deoarece Îl urmărim pe Dumnezeu? De ce faci mare caz de această mică suferință? Ținând cont de circumstanțe, ce motive ai să faci mofturi? Dacă alții pot să îndure această suferință, tu de ce nu poți?” Cei care sunt iraționali și problematici în mod intenționat nu vor să sufere deloc. Dacă ar fi prinși și băgați la închisoare, ar deveni cu siguranță iude. Câtă suferință există în a locui cu o familie gazdă? În primul rând, mâncarea este tot potrivită pentru oameni; în al doilea rând, nimeni nu-ți creează neplăceri; și în al treilea rând, nimeni nu te agresează. Problema e doar că nu poți să mergi acasă și să te reunești cu familia ta – iar acea mică suferință este de-a dreptul inacceptabilă pentru oamenii iraționali și problematici în mod

intenționat. Când alții au părtășie despre adevăr cu ei, refuză să-l accepte, spunând lucruri precum: „Nu-mi da lecții despre acele doctrine mărețe. Nu înțeleg mai puțin decât tine; știu toate astea! Spune-mi doar: când pot să merg acasă? Când va înceta marele balaur roșu să-mi monitorizeze casa? Când voi putea să merg acasă fără ca marele balaur roșu să mă aresteze? Dacă nu știu când voi putea pleca acasă, aş putea la fel de bine să nu mai trăiesc!” Fac din nou scandal și, în acest răstimp, se așază pe jos, dând din picioare – și, cu cât dau mai mult din picioare, cu atât devin mai furioși, izbucnind în mod nestăpânit, plângând și tânguindu-se. Alții spun: „Vorbește mai încet. Dacă vei continua așa și vor auzi vecinii, descoperind că locuiesc străini aici, aceasta ne va da în vileag, nu-i așa?” Ei răspund: „Nu-mi pasă, vreau doar să fac scandal! Puteți să mergeți cu toții acasă, dar eu nu pot. Nu-i corect! Voi face așa scandal, încât nici voi nu veți putea să mergeți acasă, exact ca mine!” Izbucnirea lor nestăpânită nu se calmează, iar ciuda lor iese la suprafață; nimeni nu le poate băga mințile în cap, nimeni nu-i poate convinge. Când starea lor de spirit se îmbunătățește puțin, se liniștesc și nu mai provoacă scandal. Dar cine știe? Ar putea în orice zi să fie din nou nestăpâniți și să provoace scandal: vor ține neapărat să iasă la plimbare, să fie liberi și să vorbească tare în casă; vor complota întruna să plece acasă. Frații și surorile îi avertizează: „Este prea riscant să mergi acasă; există niște polițiști care supraveghează și monitorizează.” Ei răspund: „Nu-mi pasă, vreau să mă întorc! Dacă mă prind, mă prind! Ce mare lucru? În cel mai rău caz, doar voi fi o iudă!” Nu este o nebunie? (Ba da.) Spun pe față că sunt dispuși să fie iude. Cine ar îndrăzni să-i găzduiască? Vrea cineva să găzduiască o iudă? (Nu.) Este un astfel de individ credincios în Dumnezeu? Frații și surorile îl găzduiesc ca pe un credincios în Dumnezeu. Dacă umanitatea lor este întrucâtva deficitară, acest lucru ar putea fi tolerat; și neurmărirea adevărului ar putea fi tolerată. Dar ei sunt în stare să le facă rău fraților și surorilor vânzând biserica și devenind iude și, astfel, aducând mulți oameni în imposibilitatea de a se întoarce acasă sau de a-și îndeplini îndatoririle în mod normal – cine și-ar putea permite să-și asume vina pentru aceste consecințe? Ai îndrăzni să găzduiești acest tip de dușman? Găzduirea sa n-ar însemna doar să-ți crezi singur probleme?

Oamenii care sunt iraționali și problematici în mod intenționat se gândesc doar la propriile interese atunci când acționează, făcând orice își doresc. Cuvintele lor nu sunt altceva decât argumente și erezii absurde, iar ei sunt irezonabili, debordând de firi vicioase. Nimeni nu îndrăznește să se asocieze cu ei și nimeni nu este dispus să aibă părtășie despre adevăr cu ei, de teamă să nu atragă dezastrul asupra lor. Ceilalți oameni stau ca pe ghimpi de fiecare dată când le spun ce gândesc, temându-se că, dacă spun un cuvânt care nu este pe placul lor sau care nu este în conformitate cu dorințele lor, vor profita de acest lucru și vor face acuzații scandaloase. Nu sunt răi oamenii ca aceștia? Oare nu sunt ei demoni în viață? Toți cei cu firi vicioase și rațiuni nefondată sunt demoni vii. Iar când o persoană interacționează cu un demon viu, poate atrage un dezastru asupra sa cu o singură clipă de neglijență. Nu ar însemna mari necazuri dacă astfel de

demoni vii ar fi prezenți în biserică? (Ba da.) După ce acești demoni în viață au făcut crize de furie și și-au vărsat mânia, s-ar putea să vorbească precum un om pentru un timp și să își ceară scuze, dar nu se vor schimba ulterior. Cine știe când li se va acri starea de spirit și vor mai avea un acces de furie, debitându-și argumentele absurde. Ținta acceselor de furie și a defulărilor lor este diferită de fiecare dată; la fel și sursa și contextul defulărilor lor. Cu alte cuvinte, orice îi poate declanșa, orice îi poate face să se simtă nemulțumiți și orice îi poate face să reacționeze într-un mod isteric și recalcitrant. Cât de îngrozitor, cât de supărător! Acești oameni răi și dereglați își pot pierde mințile în orice moment; nimeni nu știe ce sunt capabili să facă. Am cea mai mare ură pentru astfel de oameni. Fiecare dintre ei ar trebui să fie înlăturat – toți trebuie îndepărtați. Nu vreau să am nicio legătură cu ei. Au mintea tulbure și o fire brutală, sunt plini de argumente absurde și de cuvinte diavolești, iar atunci când li se întâmplă lucruri, răbufnesc cu privire la acestea într-un mod impetuos. Unii dintre ei plâng când răbufnesc, alții țipă, alții bat din picioare și sunt unii care chiar scutură din cap și gesticulează. Pur și simplu, sunt fiare, nu oameni. Unii bucătari aruncă oale și farfurii când își pierd cumpătul; alții, care cresc porci sau câini, le dau cu piciorul și lovesc aceste animale când își pierd cumpătul, vărsându-și toată furia asupra lor. Indiferent ce se întâmplă, acești indivizi reacționează mereu cu furie; nici nu se calmează ca să reflecteze, nici nu acceptă acel lucru din partea lui Dumnezeu. Ei nu se roagă și nu caută adevărul, nici nu caută să aibă părtășie cu alții. Când nu au de ales, îndură; când nu sunt dispuși să îndure, o iau razna, debitând argumente absurde, acuzându-i și condamnându-i pe alții. Spun deseori lucruri precum: „Știi că toți sunteți educați și mă priviți cu dispreț”; „Știi că familiile voastre sunt bogate și mă disprețuiți pentru că sunt sărac” sau „Știi că mă disprețuiți pentru că nu am o bază solidă în credința mea și pentru că nu urmăresc adevărul.” În ciuda faptului că sunt în mod evident conștienți de numeroasele lor probleme, nu caută niciodată adevărul pentru a le rezolva și nici nu discută despre cunoașterea de sine în părtășia lor cu ceilalți. Când sunt menționate problemele lor, le resping și dau vina pe altcineva, împingând toate problemele și responsabilitățile asupra altora și chiar se plâng că motivul pentru comportamentul lor este faptul că alții îi maltratează. Este ca și cum crizele lor de furie și provocările lipsite de sens ar fi cauzate de alții, ca și cum toți ceilalți ar fi de vină și, pur și simplu, ei nu au altă opțiune decât să acționeze în acest fel – cred că se apără în mod legitim. Ori de câte ori sunt nemulțumiți, încep să-și verse resentimentele și să debiteze prostii, insistând asupra argumentelor lor absurde, de parcă toți ceilalți ar greși, înfățișându-i pe alții ca pe niște ticăloși și pe ei înșiși ca pe singurele persoane bune. Indiferent cât de multe crize de furie fac sau câte argumente absurde debitează, cer să se vorbească bine despre ei. Chiar și atunci când greșesc, le interzic altora să-i expună sau să-i critice. Dacă atragi atenția chiar și asupra unei mici probleme a lor, te vor ademeni în dispute fără sfârșit, iar atunci poți să-ți iei gândul de la o viață pașnică. Ce fel de persoană este aceasta? Este cineva irațional și problematic în mod intenționat, iar cei care procedează așa sunt oameni răi.

Oamenii care sunt iraționali și problematici în mod intenționat s-ar putea, în general, să nu comită nicio faptă însemnată trădătoare sau rea, dar în clipa în care le sunt implicate interesele, reputația sau demnitatea, explodează imediat de mânie, au accese de furie, acționează indisciplinat și chiar amenință cu sinuciderea. Spuneți-Mi, dacă o asemenea persoană absurdă și irațional de crudă apare într-o familie, oare nu ar suferi întreaga familie? Gospodăria ar fi atunci învăluită în agitație, plină de țipete și urlete, fiind imposibil de trăit acolo. Unele biserici au asemenea oameni; deși s-ar putea să nu se vadă când totul este normal, nu știi niciodată când s-ar putea să aibă o răbufnire și să se dezvăluie. Principalele manifestări ale unor asemenea oameni includ, printre altele, accese de furie, perorarea unor argumente absurde și înjuratul în public. Chiar dacă aceste comportamente apar doar o dată pe lună sau la șase luni, ele provoacă mari suferințe și greutăți, tulburând în diferite măsuri viața bisericească a celor mai mulți oameni. Dacă se confirmă cu adevărat că o persoană face parte din această categorie, ar trebui să fie gestionată cu promptitudine și îndepărtată din biserică. Unii ar putea spune: „Acești oameni nu fac niciun rău. Nu pot fi considerați oameni răi; ar trebui să fim toleranți și răbdători cu ei.” Spuneți-Mi, ar fi în regulă să nu ne ocupăm de asemenea oameni? (Nu, nu ar fi în regulă.) De ce nu? (Pentru că acțiunile lor provoacă necazuri și supărări semnificative majorității oamenilor și, de asemenea, provoacă tulburări în viața bisericii.) Pe baza acestui final, este clar că aceia care tulbură viața bisericii, chiar dacă nu sunt oameni răi sau antihriști, nu ar trebui să rămână în biserică. Asta este pentru că asemenea oameni nu iubesc adevărul, ci sunt scârbiți de el și indiferent de câți ani cred în Dumnezeu sau de cât de multe predici aud, nu vor accepta adevărul. Odată ce fac un lucru rău și sunt emondați, au accese de furie și perorează aberații. Chiar și atunci când cineva are părtășie cu ei despre adevăr, nu o acceptă. Nimeni nu se poate înțelege cu ei. Chiar și atunci când am părtășie cu ei despre adevăr, s-ar putea să rămână tăcuți în aparență, dar în sinea lor nu o acceptă. Când înfruntă situații reale, se comportă în continuare așa cum au făcut-o întotdeauna. Nu-Mi ascultă cuvintele, așa că sfaturile voastre ar fi și mai puțin acceptate de ei. Deși s-ar putea ca acești oameni să nu comită fapte foarte rele, ei nu acceptă deloc adevărul. Uitându-ne la natura-esență pe care o au, nu numai că le lipsesc conștiința și rațiunea, dar sunt, de asemenea, iraționali, problematici în mod intenționat și irezonabili. Pot să obțină mântuirea asemenea oameni? Categorie nu! Cei care nu acceptă deloc adevărul sunt neîncrezători, slugile Satanei. Când lucrurile nu merg cum vor ei, fac crize de furie, perorează insistent argumente ridicole și nu ascultă adevărul, indiferent cum are cineva părtășie despre el. Astfel de oameni sunt iraționali și problematici în mod intenționat, pur și simplu diavoli și duhuri rele; sunt mai răi decât fiarele! Devin cazuri de boli psihice cu rațiune nesănătoasă și nu sunt niciodată capabili de căință adevărată. Cu cât rămân mai mult în cadrul bisericii, cu atât mai multe noțiuni au despre Dumnezeu, cu atât mai multe cerințe absurde au de la casa lui Dumnezeu și cu atât mai mari tulburări și prejudicii provoacă vieții bisericești. Asta afectează pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu

și progresul firesc al lucrării bisericii. Prejudiciul adus lucrării bisericii nu este mai mic decât cel provocat de oamenii răi; ar trebui să fie îndepărtați din timp din biserică. Unii oameni spun: „Nu cumva doar sunt puțin indisciplinați? Nu ajung la punctul de a fi răi, așa că nu ar fi mai bine să-i tratăm cu iubire? Dacă îi păstrăm, probabil că se pot schimba și pot fi mântuiți.” Îți spun Eu, este imposibil! Nu există niciun „probabil” în cazul acesta – acești oameni nu pot fi mântuiți sub nicio formă. Asta pentru că nu înțeleg adevărul și cu atât mai puțin îl acceptă; le lipsesc conștiința și rațiunea, gândirea lor este anormală și le lipsește chiar și bunul-simț fundamental necesar pentru a se comporta cum se cuvine. Sunt oameni cu rațiune nesănătoasă. Dumnezeu nu mântuiește sub nicio formă asemenea oameni. Nici cei cu o gândire ceva mai normală și un calibru mai bun, dacă nu acceptă deloc adevărul, nu pot fi mântuiți, nemaivorbind despre cei cu rațiune șubredă. Să tratezi în continuare asemenea oameni cu dragoste și să te agăți de speranță pentru ei nu este prea nesăbuit și ignorant? Vă spun acum: este absolut corect să-i înlăturați din biserică pe cei care sunt iraționali, problematici în mod intenționat și irezonabili. Acest lucru le oprește în mod esențial hărțuirea față de biserică și aleșii lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor. Dacă există asemenea oameni iraționali în orice biserică, aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-i raporteze și, odată ce conducătorii și lucrătorii primesc astfel de rapoarte, ar trebui să-i trateze prompt. Acesta este principiul pentru tratarea celui de-al șaselea tip de oameni – cei care sunt iraționali și problematici în mod intenționat.

G. Se implică în mod constant în activități licențioase

Al șaptelea tip îi reprezintă pe cei care se implică în activități licențioase, un grup menționat frecvent. Deși manifestările umanității lor nu sunt atât de rele – nimic precum semănarea discordiei sau comiterea de fapte rele și provocarea de tulburări – ei au o trăsătură comună, și anume că în relațiile lor cu sexul opus apar mereu probleme și incidente. Indiferent de disponibilitatea oportunităților, astfel de probleme apar mereu în cazul lor, iar dacă nu există oportunități, le creează, prin urmare astfel de „povestiri” apar oricum. Indiferent de circumstanțe, de cine este cealaltă persoană sau de distanța față de acea persoană, astfel de incidente li se întâmplă din când în când. Ce fel de incidente? Au o relație cu cineva, vor mereu să se apropie de cineva, dezvoltă sentimente pentru cineva sau pun ochii pe cineva, printre alte astfel de lucruri. Nu reușesc niciodată să trăiască normal și să-și îndeplinească îndatoririle în mod normal, fiind permanent influențați de dorințe desfrânate. Adică, în situațiile obișnuite în care oamenii normali nu s-ar implica în astfel de probleme, ei fac frecvent acest lucru. Nu au nevoie de circumstanțe speciale sau de cineva care să le creeze oportunități; aceste incidente se întâmplă pur și simplu în mod natural. După ce apar astfel de incidente, indiferent de consecințe, un grup de oameni sau o anumită persoană este mereu obligată să plătească. Ce prețuri plătește? Îndeplinirea datoriei sale este afectată; lucrarea bisericii este întârziată și îngreunată; unii tineri sunt perturbați, cad în ispită și

Își pierd interesul față de credința în Dumnezeu și îndeplinirea îndatoririlor personale, iar unii oameni chiar își pierd îndatoririle sau renunță la ele. Cei care se implică în activități licențioase sunt prea problematici. La fiecare pas, membrii de sex opus roiesc în jurul lor, apropiindu-se de ei, flirtând cu ei și chiar recurgând la tachinări jucăușe. Deși nu pot apărea probleme serioase, de natură esențială, ei tulbură grav starea normală a aleșilor lui Dumnezeu în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Oriunde merg, aduc necazuri și tulburări celorlalți, lucrării și bisericii, chiar seducându-i cu orice ocazie pe membrii de sex opus pe care îi consideră atrăgători și stabilind relații cu ei. Este o bătaie de cap prea mare. Odată ce se îndrăgostesc de cineva, acea persoană este condamnată la nenorocire, fiind incapabilă să creadă în mod normal în Dumnezeu sau să-și mai îndeplinească îndatoririle. Consecințele sunt de neimaginat. Acea persoană nu poate rezista fără să-l contacteze sau să-l vadă pe seducător și, în timp ce se ocupă cu îndatoririle sale, nu poate să se căsătorească sau să-și întemeieze o familie, iar relația nu poate fi ruptă. Ce se întâmplă în cele din urmă? Începe să sufere îngrozitor, îndurând foarte multă durere! Dacă îndură până când este pedepsită în timpul dezastrelor, pentru ea s-a terminat de tot, speranța sa de a fi mântuită este spulberată. Unii greșesc o dată și nu se căiesc atunci când sunt emondați, ci greșesc a doua sau chiar a treia oară, intrând în trei sau patru relații pe parcursul a doi sau trei ani, ceea ce constituie o tulburare pentru aleșii lui Dumnezeu și pentru viața bisericii și îi determină pe aleșii lui Dumnezeu să-i deteste. Acest lucru lasă o pată asupra lor, pe care o regretă tot restul vieții.

Unii oameni, deoarece arată oarecum bine și au o anumită eleganță și unele înzestrări și talente sau și-au asumat o lucrare importantă, au mereu membri de sex opus care roiesc în jurul lor ca muștele, înconjurându-i. Unii le servesc masa, alții le fac patul, unii le spală rufele, alții le cumpără suplimente alimentare și produse cosmetice, le oferă mici daruri și așa mai departe. Aceștia îi primesc cu bucurie pe toți, știind în inima lor că un astfel de comportament din partea celorlalți este inadecvat, dar nu-l resping niciodată, seducând deodată mai mulți membri de sex opus. Acei oameni se luptă între ei pentru șansa de a-i sluji, concurând unul împotriva altuia și devenind geloși unul pe celălalt, în timp ce persoana licențioasă se bucură de această senzație, considerându-se extrem de fermecătoare. În realitate, chestiunile bărbaților și ale femeilor sunt înțelese bine de către adulți și chiar și unii minori le înțeleg; doar neghiobii, cei cu dizabilități intelectuale sau bolnavii mintal nu le înțeleg. De ce concurează acești oameni cu atâta înverșunare pentru a sluji și a-i face pe plac unui membru de sex opus? Doar din dorința de a-l seduce, nu-i așa? Nu este nevoie să o spunem pe șleau; toată lumea știe ce se întâmplă. Este un lucru de care oamenii sunt foarte conștienți, un lucru care este în mod evident inadecvat, dar acea persoană nu-l refuză, ci îl acceptă în tăcere – cum se numește acest lucru? Se numește flirt. Aceasta știe că este vorba de seducția dintre bărbați și femei, dar nu vrea să refuze din cauza fiorului provocat de satisfacerea dorințelor desfrânate ale trupului. Simte că această senzație este un fel de desfătare, mai bună chiar decât orice mâncare delicioasă din lume, așa că nu refuză. Când

persoana în cauză nu refuză, cei care o seduc sunt și mai fericiți, crezând că sunt aceia de care îi place persoanei respective și bucurându-se de situație în sinea lor. Și acea persoană crede că, atât timp cât nu s-a înfiripat o relație semnificativă, nu poate fi considerată ceva serios, că licențiozitatea din rândul non-credincioșilor este mult mai gravă și că aceasta este considerată cel mult seducție, semănând cu întâlnirile normale. Dar așa ar trebui să fie întâlnirile, astăzi cu o persoană, mâine cu alta, dându-și întâlniri și seducând pe oricine iarăși și iarăși, în mod nechibzuit? Oriunde merg, astfel de oameni licențioși își prioritizează descătușarea dorințelor desfrânate, dându-se în spectacol și apelând la seducție. Cu cât seduc mai mulți oameni, cu atât sunt mai fericiți. Ce se întâmplă până la urmă? După ce se dau în spectacol în mod repetat, unii frați și surori le discern comportamentul și scriu împreună o scrisoare conducătorilor de nivel superior. O investigație le verifică afirmațiile, iar persoana licențioasă este înlăturată din biserică. Vedeți ce se întâmplă? Nu se încheie acolo calea credinței lor în Dumnezeu? Finalul lor este dezvăluit. Acțiunile și comportamentul lor, pe care oamenii le consideră intolerabile, sunt și mai detestabile pentru Dumnezeu. Comportamentul de care dau dovadă acești indivizi nu reprezintă relațiile adecvate dintre oameni și nici nu reflectă nevoile umane normale. Acțiunile lor pot fi descrise printr-un singur cuvânt: „licențiozitate”. La ce se referă licențiozitatea? La implicarea nechibzuită în relații cu sexul opus, seducerea iresponsabilă a altora după bunul plac, ademenirea și hărțuirea membrilor de sex opus. Este o joacă cu pofta trupească, fără a ține cont de cost sau de consecințe. Dacă cineva mușcă în cele din urmă momeala și participă la flirturi romantice cu ei, aceștia refuză atunci să recunoască, spunând: „Doar glumeam. Ai luat-o în serios? De fapt, nu asta era intenția mea; ai înțeles altceva.” Nu sunt aceștia diavoli care îi ispitesc pe oameni? După ce ispitesc o persoană, își caută următoarea țintă, seducându-i pe alții. Cât de îngrozitori și de ticăloși sunt! După ce seduc pe cineva, refuză să recunoască. Nu este dezgustător dacă cineva este indus în eroare de o astfel de persoană și este prins în mreje? (Ba da.) Sunt odioși cei care îi seduc în mod nechibzuit pe alții? (Da.) Dacă cineva ajunge la vârsta căsătoriei și este adult, casa lui Dumnezeu a declarat de la început că nu se opune întâlnirilor sale normale sau căsătoriei și conviețuirii sale în mod normal, că permite acest lucru și îi acordă libertatea de a proceda astfel. Există însă mai multe condiții: implicarea în activități licențioase nu este permisă; seducția și flirturile nechibzuite, precum și hărțuirea cu nepăsare a celor de sex opus nu sunt permise. Casa lui Dumnezeu nu restricționează întâlnirile, dar nu permite seducția nechibzuită. Ce înseamnă „seducție nechibzuită”? Înseamnă să hărțuiești un membru de sex opus și apoi să nu recunoști că ai făcut asta. Oamenii pe care îi hărțuiesc nu sunt adevăratele lor iubiri; ei nu intenționează să se implice în relații de lungă durată sau să se căsătorească, ci vor doar să o seducă pe cealaltă persoană, să se joace și să se distreze cu ea, să caute senzații tari, să aibă mai mulți parteneri, să se comporte în mod desfrânat – aceasta se numește licențiozitate. În biserică, licențiozitatea nu este permisă, iar dacă apare, cei implicați ar trebui tratați conform principiilor de îndepărtare a oamenilor.

Desigur, în cadrul echipelor de evanghelizare, astfel de circumstanțe nu sunt permise pentru oamenii care predică Evanghelia, fie că provin din biserici cu datorie full-time sau din biserici obișnuite. Dacă cineva se folosește de pretextul predicării Evangheliei pentru a-i seduce pe alții în mod nechibzuit, alegând doar membri de sex opus cu care să coopereze sau predicând Evanghelia doar membrilor de sex opus, profitând astfel de ocazie pentru a se implica în relații inadecvate, acest lucru perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu de evanghelizare. Conducătorii și lucrătorii trebuie să înlăture cu promptitudine astfel de oameni.

Pentru a găsi membri de sex opus și a se implica în activități licențioase, unii oameni nu țin cont de vârstă și nu au nicio limită privind vârsta. Ei încearcă doar să seducă un număr cât mai mare de oameni, fără să simtă vreo urmă de rușine. Unii nu-și satisfac doar dorințele desfrânate ale trupului seducând membri de sex opus – ba chiar îi vor cere celuilalt să le achite cheltuielile de trai, să le cumpere lucruri și așa mai departe. Dacă descoperiți asemenea indivizi sau cineva raportează astfel de întâmplări, ar trebui să fie tratați cu promptitudine. Singura soluție este de a-i îndepărta pe acești oameni, de a-i îndepărta permanent. Aceasta deoarece, pentru oamenii care au astfel de probleme, nu este în niciun caz o problemă temporară. Acest lucru este valabil mai ales pentru cei căsătoriți – deși au un soț sau o soție acasă, ei tot vizează în mod special sexul opus, sub pretextul că predică Evanghelia. Caută oameni de orice fel, fie că sunt bogați sau săraci și, dacă găsesc pe cineva pe placul lor, pot chiar să fugă cu persoana respectivă, fără să mai predice Evanghelia – pur și simplu nu mai cred în Dumnezeu. Dacă asemenea oameni pot fi descoperiți devreme, ar trebui îndepărtați rapid și permanent din rândurile celor care predică Evanghelia, fără a li se oferi o altă șansă și fără a fi nevoie de alte observații. Înțelegeți? Unii spun: „Viața unora este grea. Dacă seduc pe cineva de sex opus pentru a-și întemeia o familie, iar cealaltă persoană poate să creadă în Dumnezeu și să-i sprijine, n-ar fi o situație reciproc avantajoasă?” Îți spun: astfel de oameni trebuie îndepărtați cât mai curând posibil; nu-i interesează deloc viața de familie, ci să se implice în activități licențioase. De ce sunt atât de siguri? Dacă n-ar fi genul care să se implice în activități licențioase, atunci, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, nu ar continua în niciun caz cu astfel de comportamente, ci le-ar considera dezgustătoare, mai ales dacă sunt căsătoriți. Tendințele din întreaga lume de acum sunt licențioase și ticăloase; oamenii se complac în pofta lor trupească și concurează pentru cine poate seduce mai mulți membri de sex opus, fără să simtă nevoia de reținere, deoarece această societate și această omenire nu condamnă și nu batjocoresc aceste acțiuni. Așadar, oamenii cred că, dacă pot câștiga bani implicându-se în activități licențioase și vânzându-și trupul, acesta este un semn de îndemânare sau pricepere. Ei consideră că pot fi mândri de acest lucru. Însă, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, opiniile lor despre aceste chestiuni se schimbă complet. Ei găsesc calea corectă de a trata dorințele desfrânate ale trupului, care implică înainte de toate înfrânarea. Cum pot să practice înfrânarea? Oamenii trebuie să cunoască rușinea și să aibă simțul rușinii. Aceasta se

numește umanitate normală. Toată lumea are dorințe desfrânate, dar oamenii trebuie să știe să se înfrâneze, să aibă simțul rușinii. Chiar dacă au unele gânduri de acest fel, ar trebui să se înfrâneze deoarece cred în Dumnezeu și au conștiință și rațiune. Nu trebuie în niciun caz să dea curs gândurilor nepotrivite din mintea lor, cu atât mai puțin să se lase în voia lor. Ar trebui să caute adevărul pentru a rezolva aceste probleme. Chiar dacă sunt noi credincioși care nu înțeleg adevărul, tot ar trebui să se evalueze în raport cu standardele elementare ale moralității umane. Dacă îți lipsește chiar și acest nivel de înfrânare, atunci îți lipsesc umanitatea normală și conștiința și rațiunea umanității normale. Toate speciile de animale respectă o anumită ordine și urmează reguli în această privință, neacționând nehibzuit; în calitate de ființe umane, oamenii ar trebui să fie și mai puțin susceptibili să acționeze nehibzuit și ar trebui să aibă și mai multă înfrânare. Dacă îți lipsește chiar și acest nivel de înfrânare și de autocontrol, cum poți spera să cauți și să practici adevărul? Dacă nu-ți poți rezolva nici măcar propria poftă ticăloasă, cum îți poți rezolva firile corupte? Natura ta de împotrivire și de trădare a lui Dumnezeu ar fi și mai imposibil de rezolvat, nu-i așa? (Da.) Dacă nu poți face față nici măcar dorințelor desfrânate ale trupului, atunci cum poți spera să-ți rezolvi firile corupte? Nici nu te gândești la asta! Nu vei putea realiza acest lucru.

Unii oameni caută mereu oportunități de a-și da întâlniri în timp ce predică Evanghelia și astfel de incidente se întâmplă frecvent. Cei care se implică în mod obișnuit în relații romantice în timp ce-și neglijează îndatoririle corespunzătoare au fost îndepărtați și tratați, în timp ce aceia care comit ocazional fărâdelegi sunt avertizați. Odată ce găsesc circumstanțele potrivite și întâlnesc pe cineva pe care îl consideră iubit, aceste persoane cu firi ticăloase cad în ispită. Intenția lor de a primi binecuvântări crezând în Dumnezeu dispare astfel în toiul poftelor lor ticăloase. De îndată ce intră într-o relație romantică, neglijează orice altceva, chiar abandonându-și intenția de a fi binecuvântate și urmăresc doar fericirea trupului. După una sau două greșeli, s-ar putea să-și facă unele reproșuri sau să se simtă un pic mâhnite, dar după trei sau patru ori, devine licențiozitate. Odată ce se instalează licențiozitatea, nu mai simt autoreproșuri sau mâhnire, deoarece pojghița de rușine care este condiția de bază a umanității cuiva a fost deja spartă. Acești oameni nu mai consideră că licențiozitatea este rușinoasă și, astfel, continuă să recurgă la ea. Cei care pot continua să recurgă la licențiozitate se complac în mod deosebit în dorințele lor desfrânate, nedând dovadă de nicio înfrânare. Astfel de indivizi nu au voie să intre în biserică și trebuie să fie înlăturați; nu le arătați indulgență și nu găsiți nicio scuză pentru a-i păstra. Casa lui Dumnezeu nu duce lipsă de oameni care să predice Evanghelia; nu are nevoie de astfel de desfrânați care să umple locurile, deoarece acest lucru necinstește crunt numele lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă cineva raportează sau dacă descoperi personal asemenea indivizi în cadrul echipei de predicare a Evangheliei, ar trebui să știi ce să faci. Dacă unii noi credincioși au această problemă, ar trebui să aveți mai întâi părtașie despre adevăr în legătură cu această problemă, aducând la cunoștința tuturor principiile și atitudinile

bisericii față de cei care comit acte de licențiozitate. Ar trebui cel puțin să li se dea un avertisment inițial pentru a evita căderea lor și a-i împiedica să folosească predicarea Evangheliei drept o ocazie de a recurge la astfel de comportamente, dând în cele din urmă vina pe cei responsabili sau pe conducători și lucrători deoarece nu au avut părtășie în prealabil despre adevărurile-principii relevante. Prin urmare, înainte ca astfel de incidente să se producă, înainte ca unii oameni să fie conștienți de atitudinea casei lui Dumnezeu față de astfel de indivizi și de chestiuni, atunci când oamenilor nu le sunt clare aceste probleme, conducătorii și lucrătorii trebuie să aibă părtășie în mod explicit și clar despre aceste principii, astfel încât să știe în ce comportament și în ce natură se încadrează aceste chestiuni și care este atitudinea casei lui Dumnezeu față de asemenea chestiuni și indivizi. După o părtășie detaliată despre aceste principii, dacă se agață în continuare de propriul curs și stăruie în metodele lor, în ciuda cunoașterii acestor principii, atunci trebuie să fie tratați și îndepărtați. Dacă astfel de indivizi apar în biserică, provocând adesea incidente prin seducerea altora sau hărțuindu-i frecvent pe membrii de sex opus, cu siguranță au probleme. Chiar dacă nu au apărut probleme semnificative, conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i avertizeze pe acești indivizi și să se ocupe de ei sau să-i îndepărteze din locurile în care oamenii își îndeplinesc îndatoririle; în cazuri grave ar trebui îndepărtați direct. Aici se încheie părtășia noastră despre cel de-al șaptelea aspect al manifestărilor umanității oamenilor.

18 decembrie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (27)

Astăzi vom continua părtășia despre subiectul responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Am avut anterior părtășie până la cea de-a paisprezecea responsabilitate și încă există câteva subiecte secundare din cadrul acestei responsabilități despre care nu am avut părtășie. Înainte de părtășie, treceți mai întâi în revistă câte responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor există. (Cincisprezece.) Haideți, citiți-le!

[Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor:

1. Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.
2. Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diverse dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală.
3. Aveți părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a realiza fiecare datorie cum se cuvine.
4. Țineți-vă la curent cu situația supraveghetorilor diferitelor lucrări și a personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și ajustați-le atribuiri datoriei sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării.
5. Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizate ale stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme.
6. Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil.
7. Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.
8. Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.
9. Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.
10. Protejați cum se cuvine și alocați în mod rațional diversele bunuri materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, grâne și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, împiedicați-i pe oamenii răi să intre în posesia lor.
11. Alegeți oameni de încredere, a căror umanitate e conform standardului, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele în mod consecvent; revizuiți și verificați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de risipă sau irosire,

precum și cheltuielile iraționale, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rațională; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ca ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să intre în posesia lor.

12. Identificați prompt și cu exactitate diversele tipuri de oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și îmbunătățiți lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dobândească discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.

13. Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți grav de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor.

14. Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.

15. Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată.]

Ați auzit cu toții clar toate aceste cincisprezece responsabilități? (Da.) Cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.” Așadar, cum puteți discerne diferitele tipuri de oameni răi? Primul criteriu se bazează pe scopul credinței lor în Dumnezeu. În câte puncte am împărțit scopurile credinței oamenilor în Dumnezeu? Le-am împărțit în nouă puncte: primul punct este satisfacerea dorinței de a fi o oficialitate; al doilea este căutarea persoanelor de sex opus; al treilea este evitarea dezastrelor; al patrulea este practicarea oportunismului; al cincilea este de a trăi de pe urma bisericii; al șaselea este căutarea refugiului; al șaptelea este găsirea unui susținător; al optulea este urmărirea obiectivelor politice, iar al nouălea este monitorizarea bisericii. Aceasta e discernerea esenței diferitelor tipuri de oameni pe baza intențiilor și scopurilor credinței lor în Dumnezeu. Al doilea criteriu pentru discernerea diferitelor tipuri de oameni care trebuie îndepărtați sau excluși se bazează pe manifestările umanității-esență pe care o au în diverse privințe. Câte manifestări implică acest criteriu? Prima, le place să răstălmăcească fapte și neadevăruri; a doua, le place să profite; a treia, sunt deșănțați și neînfrânați; a patra, sunt înclinați spre răzbunare; a cincea, sunt incapabili să-și măsoare cuvintele; a șasea, sunt iraționali și problematici în mod intenționat și nimeni nu îndrăznește să-i provoace; a șaptea, se implică în mod constant în activități licențioase; a opta, sunt capabili în orice moment de trădare; a noua, sunt capabili în orice moment să plece; a zecea, sunt șovăielnici; a unsprezecea, sunt lași și suspicioși; a douăsprezecea, au tendința să atragă necazuri; a treisprezecea, au un trecut complicat. Sunt treisprezece manifestări în total. Cea de-a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.” Am avut deja părtășie despre problemele legate

de primul criteriu, scopul credinței cuiva în Dumnezeu. De asemenea, am avut deja părtașie despre primele șapte probleme ale umanității lor, care constituie cel de-al doilea criteriu. Astăzi vom începe să avem părtașie de la cea de-a opta manifestare a umanității lor: „Sunt capabili în orice moment de trădare.”

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii (Partea a șasea)

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

II. Pe baza umanității cuiva

H. Sunt capabili în orice moment de trădare

Puteți să-i recunoașteți pe cei care manifestă în mod evident capacitatea de a vinde în orice moment biserica, nu-i așa? Este foarte gravă problema acestor oameni? (Da.) Unii oameni vând biserica pentru că sunt lași, în timp ce alții o vând din cauza umanității lor rele sau a altor probleme. Indiferent de motiv, faptul că oamenii de acest fel sunt capabili să-și vândă frații și surorile și să-L trădeze pe Dumnezeu în orice moment arată că nu sunt de încredere. Dacă pricep niște informații importante despre biserică sau informații personale despre frați și surori, cum ar fi unde locuiesc frații și surorile, cine sunt conducătorii bisericii, în ce lucrare este implicată biserica sau cine face anumite munci și îndatoriri importante, ar putea divulga aceste informații în caz de pericol sau în anumite circumstanțe speciale, vânzând biserica și pe frați și surori. Unul dintre motivele pentru care pot proceda astfel este de a se proteja pe ei înșiși și de a-și garanta siguranța. Pe de altă parte, ei pot acționa în mod intenționat în acest fel, netratând aceste informații cu seriozitate și fiind capabili să le dezvăluie și să recurgă în orice moment la trădare în schimbul unui câștig personal. De exemplu, unii oameni sunt arestați de marele balaur roșu și, în timpul interogatoriului, marele balaur roșu îi amenință, îi ademenește sau chiar folosește tortura pentru a le smulge o mărturisire, spunându-le acestor oameni că vor fi eliberați dacă vorbesc, așa că ei divulgă toate informațiile pe care le cunosc despre frați și surori și despre biserică, în schimbul propriei libertăți. Oamenii de acest fel sunt iude tipice. Spuneți-Mi, cum ar trebui tratați și abordați oamenii care sunt iude tipice? (Oamenii de acest fel ar trebui excluși imediat și, de asemenea, blestemați.) De obicei, aceste iude tipice – fie intenționat, fie neintenționat – se interesează sau dobândesc cunoștințe despre anumite situații privind biserica și le au în vedere. Mai târziu, după ce anumite circumstanțe se abat asupra lor și sunt arestați, ei mărturisesc aceste informații. La suprafață, întrebările și cunoștințele lor despre aceste detalii nu par a fi în scopul de a mărturisi deliberat informațiile marelui balaur roșu, dar, atunci când sunt arestați, nu se pot abține. Drept urmare, mărturisirea lor atrage unele consecințe negative asupra bisericii. Astfel, întrebările lor întâmplătoare și cunoștințele lor despre aceste detalii nu au natura conversațiilor obișnuite sau a discuțiilor goale; în schimb, ei procedează astfel în mod intenționat și cu un scop precis. Acest lucru

pregătește condițiile pentru a deveni mai târziu iude. Poate fi rezolvată problema oamenilor care trădează cu lejeritate informațiile altora prin metode precum părtășia despre adevăr sau avertizarea lor? (Nu.) De ce nu? (Deoarece oamenii de acest fel le lipsesc conștiința și rațiunea și nu vor accepta adevărul, iar părtășia despre adevăr cu ei este inutilă.) Cum ar trebui tratate aceste persoane rele, care le pot face rău altora cu lejeritate? Există o singură soluție, și anume de a le îndepărta, deoarece faptele lor nu doar că le fac rău fraților și surorilor, ci tulbură și lucrarea bisericii. Acest tip de comportament poate fi caracterizat drept vânzarea fraților și surorilor și vânzarea bisericii și, prin urmare, oamenii de acest fel trebuie să fie îndepărtați sau excluși. Deși oamenii de acest fel nu pot fi caracterizați drept antihriști, există suficiente motive pentru a-i caracteriza drept oameni răi care perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Prin urmare, îndepărtarea oamenilor de acest fel este în întregime în conformitate cu principiile. Acești oameni nu sunt interesați de adevăr; doar le place să se intereseze peste tot despre datele exacte ale conducătorilor și lucrătorilor, precum și despre datele anumitor frați și surori. Ei cred în Dumnezeu de mai mulți ani și nu au înțeles multe adevăruri – totuși, au adunat destul de multe informații despre familiile conducătorilor și lucrătorilor și ale fraților și surorilor. Indiferent care frate sau soră este menționată, ei pot împărtăși câteva dintre datele lor, pe care alții le consideră destul de șocante. Deși nu sunt conducători sau lucrători, sunt mereu dornici să se intereseze de anumite chestiuni interne ale bisericii, cum ar fi lucrarea administrativă, șefii diverselor structuri și despre unele slujbe legate de chestiuni externe. Ei întreabă frecvent cine a mers în anumite locuri pentru a-și îndeplini îndatoririle și când a plecat, cine a fost promovat, cine a fost demis și cum merg anumite aspecte ale lucrării bisericii. După ce se interesează de aceste lucruri, răspândesc informațiile peste tot. Și mai detestabil este faptul că unii oameni chiar își notează informațiile pe care le-au adunat după ce au pus întrebări. Nu arată asta că au motive ascunse? (Ba da.) Când își consemnează propriile probleme în țara marelui balaur roșu, ei știu să utilizeze coduri sau un limbaj criptic, dar când consemnează informațiile altora, nu folosesc o metodă care să demonstreze măcar un strop de înțelepciune, notând în schimb doar numele real, înfățișarea, vârsta, numărul de telefon și alte detalii ale fraților și surorilor. Nu-i așa că intenționează să recurgă la trădare? Au intenții rele și chiar intenționează să recurgă la trădare. Odată ce se întâmplă ceva periculos și poliția confiscă informațiile pe care le-au consemnat, nu trebuie decât să-i amenințe și să-i intimideze, fără să recurgă măcar la tortură, iar ei mărturisesc imediat totul în detaliu, fără să ascundă nimic. Chiar își frământă creierii pentru a-și aminti lucrurile pe care le-au uitat și, de îndată ce-și amintesc ceva, le spun imediat polițiștilor. Ba chiar conduc poliția la casele fraților și surorilor, la casele conducătorilor și lucrătorilor și la locuințele celor care îndeplinesc îndatoriri importante, pentru a fi arestați. Nu credeți că oamenii de acest tip sunt extrem de abjecți? (Ba da.) Înainte de a-i vinde pe alții, comportamentul lor nu pare al unei persoane rele, cu atât mai puțin al unui antihrist – ar putea fi doar manifestările unei ființe umane corupte

obișnuite – dar, odată ce sunt arestați, sunt în stare să-i vândă cu ușurință pe oricare dintre frați și surori. Doar această manifestare în sine îi face și mai abjecți decât oamenii răi și antihriști. Problema nu este că nu se pot abține să divulge puține informații nesemnificative sub constrângere severă, tortură și persecuție, deoarece trupul lor este prea slab și nu mai pot îndura. În schimb, dezvăluie în mod proactiv și nepăsător toate informațiile pe care le cunosc, fără să țină cont de siguranța fraților și a surorilor, cu atât mai puțin de lucrarea bisericii. Acest lucru este extrem de abject! Aceasta este una dintre manifestările tipului de oameni care sunt iude.

Există un alt tip de oameni, care caută să raporteze biserica și pe frați și surori la cea mai mică provocare. De exemplu, când se confruntă cu dezastre naturale, boli sau furt, se plâng de Dumnezeu și, de asemenea, se plâng că frații și surorile nu dau dovadă de dragoste și nu-i ajută să-și rezolve problemele. De aceea vor să vândă biserica și pe frați și surori. Unii oameni comit în mod nechibzuit fapte rele și sunt emondați, iar frații și surorile se îndepărtează la rândul lor de ei; acest lucru îi face să simtă că în casa lui Dumnezeu nu există dragoste, așa că izbucnesc: „Nu vă mai place de mine, nu-i așa? Mă disprețuiți cu toții, nu-i așa? Oare chiar mai pot să obțin binecuvântări din credința în Dumnezeu? Dacă nu obțin binecuvântări, vă voi raporta pe toți!” Aceasta este cea mai „clasică” replică a unor astfel de oameni. De ce spun că această afirmație – „Dacă nu obțin binecuvântări, vă voi raporta pe toți” – este „clasică” din partea lor? Pentru că această afirmație le reprezintă umanitatea. Această frază nu este ceva ce spun doar pentru a-și vărsa ura după ce se confruntă cu multe situații nesatisfăcătoare sau din cauza unor resentimente adânc înrădăcinate, nici nu este o izbucnire de moment. În schimb, este ceva ce le-a umplut inimile și poate fi dezvăluit oricând. Este ceva ce există de mult timp în inimile lor și poate izbucni în orice moment. Le reprezintă umanitatea. Atât de degradată este umanitatea lor – dacă cineva îi provoacă sau îi rănește, sunt capabili să vândă acea persoană în orice moment. Dacă, în timp ce-și îndeplinesc datoria, încalcă rânduielile de lucru sau principiile, iar conducătorii și lucrătorii sau frații și surorile îi emondează puțin, devin plini de resentimente, furioși și nemulțumiți, apoi spun lucruri precum: „Vă voi raporta! Știu unde locuiești, îți știu numele și prenumele!” Dacă nu-i potoliți pe oamenii de acest fel, chiar s-ar putea să vă vândă. Nu încercați să sperie pe nimeni și nici nu spun acest lucru la nervi; dacă cineva chiar îi jignește sau îi enervează, sunt pe deplin capabili să vândă acea persoană. Unii oameni spun: „De ce să ne temem de ei?” Problema nu este că ne temem de ei. Nu ne-am teme de trădarea lor dacă s-ar întâmpla într-o țară democratică și liberă. Dar în țara marelui balaur roșu, dacă recurg într-adevăr la trădare, aceasta ar putea provoca necazuri fraților și surorilor și ar putea afecta lucrarea bisericii. Dacă frații și surorile chiar sunt arestați, marele balaur roșu va face mare caz din asta. Odată ce găsește o breșă, va continua să aresteze oameni la nesfârșit. În această eventualitate, viața bisericească a multor oameni ar fi afectată, la fel și îndeplinirea normală a datoriei multor oameni. Nu sunt aceste consecințe destul de grave? Trebuie să luați în considerare aceste lucruri!

Oamenii de acest tip fac mereu crize de furie atunci când interacționează cu alții. Dacă spusele cuiva îi fac nefericiți sau le dau în vileag problemele și îi enervează, se supără pe acea persoană și pot chiar refuza să-i vorbească mai multe zile, iar când mergeți să-i căutați și le cereți să-și facă datoria, ignoră cererea. Este imposibil să vă înțelegeți cu oameni de acest fel. Nu sunt oameni răi? Într-un grup de indivizi, îi auziți deseori pe oamenii răi spunând lucruri precum: „Dacă cineva se pune cu mine, nu voi trece cu vederea! Știu exact unde locuiți, știu chiar și ce culoare au draperiile voastre. Știu foarte bine unde vă întruniți și unde locuiesc conducătorii și lucrătorii!” Ați spune că indivizii de acest tip sunt periculoși? (Da.) Sunt iude tipice. Chiar și când totul este normal, se pot da totuși peste cap pentru a recurge la trădare. Și dacă se produce vreo nenorocire, sunt primii care părăsesc corabia și devin iude. Prin urmare, dacă oameni de acest tip sunt descoperiți în biserică, ar trebui să fie îndepărtați sau excluși cât mai curând posibil. Ce alte manifestări au oamenii de acest tip? De exemplu, în timpul adunărilor, deoarece frații și surorile se văd cu regularitate, nu este nevoie să facă schimb de amabilități. Când vine timpul, încep adunarea, citind cuvintele lui Dumnezeu și având părtășie despre adevăr. Dar cei care fac crize de furie se enervează când văd că nimeni nu le acordă atenție și nu-i salută. Aceștia izbucnesc: „Mă disprețuiți cu toții? Hm! Niciunul dintre voi nu mă întâmpină – ei bine, nu-i nimic; am o modalitate de a mă ocupa de voi. Știu unde locuiesc conducătorii bisericii, știu care dintre voi vă îndepliniți îndatoririle, știu unde și ce lucrare faceți, știu cine îi găzduiește pe conducători și lucrători, cine protejează ofrandele, cine se ocupă de tipărirea cărților și cine este responsabil pentru transportarea lor. Vă voi raporta pe toți! Voi raporta la poliție totul despre biserică!” Dacă oamenii îi tratează cu cel mai mare respect, totul este în regulă. Dar de îndată ce îi enervează sau cineva îi provoacă, devine o problemă – vor căuta să se răzbune și să trădeze. Ori de câte ori se confruntă cu ceva care îi face nefericiți sau nemulțumiți, fac amenințări dure la adresa fraților și surorilor și a conducătorilor bisericii. Ați spune că oamenii de acest tip sunt înfricoșători și periculoși? (Sunt periculoși.) Oamenii de acest tip sunt iude, fiind capabili să recurgă în orice moment la trădare; sunt indivizi periculoși.

Există o altă manifestare a oamenilor capabili să recurgă în orice moment la trădare. De exemplu, în țara marelui balaur roșu, numărul de biserici înființate în diferite provincii și orașe, câți oameni fac parte din fiecare biserică, cine sunt conducătorii și în ce lucrare este implicată biserica sunt lucruri care trebuie păstrate strict confidențial. Trebuie protejate chiar și de membrii familiilor și de rudele non-credincioase, iar aceste informații nu trebuie dezvăluite niciodată, pentru a evita problemele viitoare pentru biserică. Însă acești indivizi periculoși care au motive ascunse încearcă mereu să se intereseze despre astfel de lucruri. Dacă frații și surorile refuză să le spună, ei cred următoarele: „De ce știți cu toții aceste lucruri, iar eu sunt singurul care nu are habar? De ce nu-mi spuneți? Mă tratați ca pe un intrus, nu ca pe unul dintre frați și surori? Bine atunci, vă voi raporta!” Vezi, în orice situație, sunt capabili să raporteze biserica și pe frați și surori. Nimeni nu i-a jignit, dar chiar și cea mai mică nemulțumire îi îmboldește să raporteze biserica. De

exemplu, când cărțile cuvintelor lui Dumnezeu sunt distribuite fraților și surorilor, toată lumea începe cu nerăbdare să se uite la câte capitole din cuvântul lui Dumnezeu cuprinde cartea, câte pagini există și la calitatea tipăriturii. Toți sunt fericiți și încântați să țină cartea în mâini. Dar oamenii de felul iudelor, pe de altă parte, se gândesc: „Unde a fost tipărită această carte? Cât costă tipărirea unui singur exemplar? Cine se ocupă de tipărire? După tipărire, cine se ocupă de transport? Cum au fost livrate aceste cărți la biserica noastră? Unde sunt păstrate cărțile? Cine se ocupă de protejarea lor?” Aceste subiecte sunt în mod inerent sensibile. În general, cei care au raționalitate și cei care au umanitate nu vor întreba despre astfel de chestiuni, dar acești indivizi periculoși care sunt capabili să recurgă la trădare sunt dornici să întrebe despre ele. Așadar, ce părere ai: ar trebui sau nu să le spui când întreabă întruna despre aceste lucruri? (N-ar trebui să le spunem.) Dacă le spui, vor fi în stare să dezvăluie aceste informații și să recurgă la trădare. Dacă nu le spui, vor avea ceva de zis: „Cum de nu reușesc să aflu aceste lucruri? Casa lui Dumnezeu nu este corectă! Fac parte din casa lui Dumnezeu, am dreptul să fiu informat despre absolut orice problemă! Mă tratați ca pe un intrus. Bine, vă voi raporta!” Iarăși vor să raporteze biserica. Nu sunt oameni răi? Dacă ar raporta într-adevăr biserica la poliție, ce consecințe ar avea acest lucru? Nu s-ar confrunta frații și surorile cu un pericol care le primejduiește viața dacă ar fi arestați? Mai mult, după ce poliția ar face arestări, acest lucru ar cauza foarte multe dificultăți fraților și surorilor și lucrării bisericii. În plus, ar avea un impact asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu în diferite grade – cei care nu știu să caute adevărul ar putea să devină negativi și chiar să nu mai participe deloc la adunări. Ei nu țin cont de nimic din toate acestea. Au, așadar, conștiință și rațiune? Indiferent ce lucrare face biserica, vor mereu să afle primii. Sunt fericiți doar când știu tot ce se întâmplă în biserică. Dacă există un singur lucru despre care nu li se spune, nu pot să renunțe și vor să meargă să raporteze biserica, fapt ce poate provoca necazuri uriașe. Ce fel de mizerabili sunt aceștia? Sunt diavoli! Dacă un diavol este preocupat mereu de ceva din biserică, sigur va aduce necazuri. De exemplu, dacă unii frați și surori sunt înstăriți și aduc ofrande mari, se gândesc fără încetare la asta și îi întreabă: „Cât ai oferit?” Cealaltă persoană răspunde: „Cum aș putea să-ți spun asta? N-ar trebui să știe mâna dreaptă ce face stânga. Nu-ți pot spune, este confidențial!” Ei răspund: „Chiar și acest lucru este confidențial? Nu ai încredere în mine. Nu mă tratezi ca pe unul dintre frați și surori!” În inima lor, îi poartă pică celuilalt și se gândesc: „Hm, crezi că ești atât de grozav cu ofrandele tale bogate! N-ai de gând să-mi spui cât ai oferit. Știu că familia ta are o afacere. Dacă mă provoci, te voi raporta pentru că ai credință în Dumnezeu, iar afacerea ta se va duce de răpă! Atunci nu vei putea să oferi nici măcar un cent!” Vezi, vor din nou să raporteze pe cineva. Ori de câte ori există un lucru mărunț despre care nu li se spune, vor să raporteze biserica și pe frați și surori. Reședințele anumitor indivizi care îndeplinesc îndatoriri importante sunt cunoscute doar de câteva persoane. Scopul nu este de a ascunde în mod deliberat ceva față de ceilalți sau de a face ceva necurat fără știința altora; este din cauză că mediul e prea periculos

și, din motive de siguranță, sunt necesare astfel de rânduieli. Când acest trădător, această iudă, aude că o anumită familie găzduiește niște frați și surori care călătoresc, consideră că este ceva ce merită raportat – poate că poliția chiar îi va da o recompensă! Pândește în spatele ușii, trăgând cu urechea și, după ce aude ceva, se înfurie: „Discutați probleme ale bisericii pe la spatele meu, fără să-mi spuneți. Vă e teamă că vă voi vinde, așa că vă feriți de mine și îmi ascundeți lucruri, nu mă tratați ca făcând parte din casa lui Dumnezeu. Bine, vă voi raporta!” Vezi, iarăși vor să-i raporteze pe alții. Ai spune că această persoană reprezintă o mare problemă? (Da.) Ea crede că toate situațiile care îi implică pe frați și surori sau biserica ar trebui cunoscute de toți și că fiecare are dreptul de a fi informat, mai ales ei. Dacă există chiar și un singur lucru despre care nu i se spune, amenință că vor raporta oameni. Se folosește în permanență de acțiunea denunțării pentru a-i amenința pe frați și surori și pe conducătorii bisericii, folosindu-se mereu de acest lucru pentru a-și atinge obiectivele. Astfel de oameni reprezintă un mare pericol ascuns în cadrul bisericii, o bombă cu ceas. În orice moment le-ar putea face rău fraților, surorilor și lucrării bisericii și ar putea atrage dezastre asupra lor. Când astfel de indivizi sunt descoperiți, ar trebui îndepărtați – nu trebuie tolerați.

Există în biserică și unii oameni care sunt iude și încearcă mereu să se intereseze câți bani are casa lui Dumnezeu și cine face cele mai mari ofrande în biserică. Alții le spun: „Nu ți se poate spune acest lucru. Cunoașterea lui nu-ți va aduce beneficii și, în plus, nu este ceva despre care ar trebui să întrebi.” La auzul acestora, ei devin ostili și spun: „Vă feriți cu toții de mine, mă disprețuiți, nu mă tratați ca pe unul dintre frați și surori; mă tratați ca pe un intrus. Știu în casa cărei persoane sunt păstrați banii bisericii. Vă voi raporta și voi lăsa poliția să-i confişte pe toți – atunci voi afla câți bani sunt!” Ori de câte ori se întâmplă ceva, vor să-i vândă sau să-i raporteze pe ceilalți; doar când vine vorba de tulburările cauzate de conducătorii falși, de antihriști și de oamenii răi din biserică, ei nu raportează niciodată nimic. Sau, chiar și când văd conducători falși și antihriști furând sau acaparând ofrandele, nu dau în vileag și nu raportează niciodată aceste acțiuni, nici nu informează casa lui Dumnezeu. Nu sunt preocupați de astfel de chestiuni. Dar dacă oricare dintre frați sau surori îi provoacă, îi jignește sau îi desconsideră, vor merge să-l raporteze. Sau dacă unele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile lor, făcându-i să se simtă jenați sau punându-i într-o situație dificilă, încep să se gândească: „Te voi raporta! Mă voi asigura că-ți vei pierde funcția de conducător al bisericii, mă voi asigura că lucrarea bisericii eșuează, mă voi asigura că biserica se năruie!” Vezi? Vor să-l raporteze pe conducătorul bisericii chiar și din această cauză. În unele biserici, sunt selectați mai mulți indivizi apti să îndeplinească o datorie în străinătate – circumstanțele lor familiale și personale permit acest lucru, ei întrunesc cerințele casei lui Dumnezeu, iar frații și surorile sunt cu toții de acord. Când acei oameni care sunt iude văd acest lucru, se gândesc: „Asemenea lucruri bune nu mi se întâmplă niciodată mie. S-ar cuveni să vă raportez! Le voi spune polițiștilor că anumiți oameni din biserica noastră vor pleca în străinătate pentru a-și îndeplini datoria. Mă voi

asigura că nu puteți ieși din țară. Voi face în așa fel încât marele balaur roșu să vă aresteze sau guvernul să vă pună sub supraveghere, ca nici măcar să nu vă puteți întoarce acasă!” Atât timp cât frații și surorile nu pot pleca în străinătate, se simt mulțumiți. Ce credeți: nu este natura acțiunilor unor astfel de oameni mai gravă decât natura celor care perturbă și tulbură ocazional? (Ba da.) Persoanele de acest tip reprezintă o mare problemă. Nu au o inimă cu frică de Dumnezeu și nu se tem deloc de Dumnezeu. Indiferent de situație sau de motiv, atât timp cât lucrurile nu merg așa cum vor ei, vor dori să raporteze biserica și să-i vândă pe frați și surori – sunt diavoli! Când biserica descoperă astfel de oameni, ar trebui să fie îndepărtați sau excluși cât mai curând posibil, pentru a evita problemele viitoare. Dacă mediul actual nu permite acest lucru sau nu sunt încă întrunite condițiile, atunci trebuie monitorizați și supravegheați cu strictețe și trebuie să vă feriți de ei. Când permit condițiile, indivizii periculoși de acest fel nu trebuie în niciun caz tolerați – îndepărtați-i sau excludeți-i cât mai devreme și cât mai rapid posibil. Nu așteptați până când vând biserica și cauzează consecințe pentru a lua măsuri. Odată ce procedează astfel, conducând la consecințe reale, pierderile vor fi semnificative. Cine știe câți frați și surori vor rămâne fără o casă la care să se întoarcă sau vor fi chiar arestați și întemnițați? S-ar putea ca mulți frați și surori să nu-și mai poată îndeplini datoria sau să ducă o viață bisericească. Consecințele vor fi de neimaginat. Prin urmare, dacă, în calitate de conducător sau lucrător, descoperi în biserică oameni care sunt iude, trebuie să-i îndepărtezi sau să-i excluzi în timp util. Dacă faci parte dintre frați sau surori și descoperi astfel de oameni, trebuie să-i raportezi conducătorilor și lucrătorilor bisericii cât mai curând posibil. Această problemă se referă la siguranța fraților și surorilor din biserică, precum și a ta. Nu te gânde: „Nu au recurs încă la nicio trădare, așa că nu-i mare lucru; doar vorbesc dintr-o furie de moment.” Toată lumea se înfurie – unii oameni, atunci când se înfurie, ar putea cel mult să spună câteva cuvinte dure, să facă o mică criză de furie sau să fie negativi câteva zile, dar atât timp cât au o inimă cu frică de Dumnezeu, se tem de Dumnezeu în inimile lor și au o anumită conștiință și rațiune, precum și limite elementare când vine vorba de propriul comportament, n-ar săvârși niciodată lucruri care să le facă rău altora, indiferent de situație. Este însă diferit pentru cei care sunt iude din fire. Ei pot raporta biserica și pe frați și surori cât ai clipi din ochi, dorindu-și mereu să folosească forțele Satanei pentru a amenința biserica și pe frați și surori, astfel încât să-și atingă scopurile. Acești oameni sunt aliniați cu demonii răi – nu au limite elementare când vine vorba de propriul comportament. Prin urmare, atât conducătorii bisericii, cât și frații și surorile trebuie să fie deosebit de vigilenți în ceea ce-i privește pe cei care pot raporta într-o clipă biserica. Dacă cineva descoperă asemenea oameni irezonabili, dificili în mod intenționat, care nu ascultă deloc de rațiune, ar trebui să-i raporteze imediat conducătorilor și lucrătorilor, apoi să-i observe și să-i supravegheze. În cazul în care conducătorii bisericii descoperă astfel de oameni, ar trebui să conceapă un plan pentru a gestiona și rezolva situația cât mai curând posibil. Trebuie să-i protejeze pe frați și surori și să protejeze viața bisericească și lucrarea

bisericii, pentru a nu fi afectate și tulburate de astfel de indivizi. Nu presupuneți că, atunci când astfel de oameni spun că vor raporta biserica sau pe frați și surori, este doar ceva spus într-o clipă de furie și, astfel, să lăsați garda jos. În realitate, faptul că spun frecvent astfel de lucruri demonstrează că această idee este deja în mintea lor. Dacă gândesc în acest fel, sunt capabili să dea curs acestei idei. Uneori, după ce spun „Te voi raporta”, s-ar putea să nu meargă până la capăt, dar cine știe când chiar ar putea să facă acest lucru. Odată ce o fac, consecințele vor fi de neimaginat. Așadar, dacă le tratezi mereu cuvintele „Te voi raporta” doar ca pe ceva spus la furie, atunci ești ignorant și nesăbuit. Nu ai reușit să-ți dai seama de substanța umanității lor prin aceste cuvinte și aceasta este o greșeală. Ei pot spune „Te voi raporta” pentru a-i amenința pe ceilalți cât ai clipi din ochi – aceasta nu este în niciun caz doar o afirmație spusă la furie; demonstrează că au natură de iude și că le lipsesc limitele elementare atunci când vine vorba de propriul comportament. Ce fel de mizerabili sunt aceia care nu au limite elementare când vine vorba de propriul comportament? Genul de oameni fără conștiință și fără raționalitate. Fără conștiință, sunt capabili să comită orice faptă rea, iar fără raționalitate, sunt capabili să acționeze dincolo de limitele raționalității, făcând tot soiul de prostii. După ce raportează biserica și văd că frații și surorile sunt arestați și lucrarea bisericii este afectată, este posibil să verse lacrimi și să-și exprime regretul. Dar acești oameni irezonabili și dificili în mod intenționat acționează fără raționalitate; când se vor confrunta cu o situație similară în viitor, tot vor raporta biserica. Nu indică aceasta o problemă cu natura lor? Tocmai aceasta este natura-esență pe care o au. Unii conducători de biserică încă mai cred că spusele lor sunt doar într-un moment de furie și că natura lor nu este rea. Ei cred că aceasta nu este o dezvăluire naturală a umanității lor și nu le reprezintă umanitatea. Este greșit acest punct de vedere? (Da.) Chiar dacă de obicei nu dau dovadă de un comportament care să indice un caracter abject, faptul că spun adesea că îi vor raporta pe frați și surori și că cel mai mic lucru care îi nemulțumește îi poate determina să se gândească să-i raporteze este suficient pentru a demonstra că au un caracter josnic și abject și că nu sunt demni de încredere. Astfel de oameni nu au conștiință sau rațiune. Ei se comportă după bunul plac, făcând tot ce-și doresc pe baza propriilor interese și preferințe, fără limite ale conștiinței. Astfel de oameni ar trebui să fie tratați prin îndepărtarea lor și nu este nevoie să le arătați indulgență, deoarece nu sunt copii; sunt adulți și ar trebui să știe care sunt consecințele raportării fraților, surorilor și bisericii. Sunt pe deplin conștienți că aceasta este cea mai necruțătoare acțiune, cea mai eficientă. O consideră atuul lor, modalitatea supremă de a se răzbuna pe frați și surori și pe biserică. Spune-Mi, nu sunt asemenea oameni niște diavoli răi? (Ba da.) Așadar, de ce să dai dovadă de îngăduință față de niște diavoli răi? Trebuie să aștepti până când îi vezi arătându-i fățiș marelui balaur roșu pe frați, surori și familiile gazdă înainte să recunoști că sunt iude? Până când vei vedea aceste fapte și le vei caracteriza, va fi deja prea târziu. De fapt, natura-esență pe care o au este deja dată în vileag în momentul în care încep să strige despre raportarea bisericii când întâmpină o problemă.

Nu aștepta până când aceștia iau măsuri pentru a-i discerne și a-i îndepărta – ar fi prea târziu. Dacă nimeni – fie că este vorba de conducătorul bisericii, fie de un frate sau o soră – nu i-a auzit vorbind despre raportarea fraților și surorilor și nimeni nu-i cunoaște bine, iar când sunt provocați sau jigniți de cineva, îl raportează, așa încât frații și surorile nu au de ales decât să se ascundă și să evite pericolul, iar unii care își îndeplinesc datoria trebuie să se mute rapid, atunci, într-un astfel de scenariu, nu-i poți învinovăți pe frați și surori fiindcă sunt nesăbuiți și incapabili să le vadă adevărata față. Dar dacă spun frecvent că îi vor raporta pe frați și surori și oamenii tot nu iau acest lucru în serios, ar fi cu adevărat o prostie. După ce aud atât de mult din adevăr, încă nu pot discerne oamenii – nu-i așa că sunt confuzi? (Ba da.) Pentru cei care ar putea deveni în orice moment iude, să nu credeți că trădarea lor este cauzată de faptul că înțeleg puțin din adevăr sau cred de puțin timp în Dumnezeu ori din alt motiv. Niciuna dintre acestea nu este cauza. La bază se află faptul că au un caracter abject; în sinea lor, au esența oamenilor răi. Este întru totul corect să-i discerneți și să-i caracterizați în acest fel, apoi să-i îndepărtați sau să-i excludeți ca pe niște oameni răi. Aceste acțiuni îi protejează pe frați și surori și, totodată, protejează și lucrarea bisericii, pentru a nu fi afectată. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor bisericii. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să se păzească de astfel de oameni și să-i supravegheze cu promptitudine, iar apoi să aibă părtășie cu frații și surorile, astfel încât toată lumea să-i poată discerne. Trebuie să se străduiască să-i înlăture pe astfel de oameni înainte ca planurile lor să reușească, pentru a evita necazurile aduse fraților și surorilor sau bisericii. Acesta este discernământul și acestea sunt principiile de tratare a problemelor pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le aibă atunci când se confruntă cu astfel de oameni și așa ar trebui să practice în astfel de situații. Este clar? (Da.) Desigur, cel mai bine este să tratați astfel de oameni în mod înțelept, asigurându-vă că îndepărtarea lor nu-i aduce bisericii probleme în viitor. Dacă tratarea unei amenințări ascunse duce ulterior la și mai multe, atunci conducătorul bisericii care procedează astfel este extrem de incompetent și nu corespunde deloc standardului; nu știe să facă lucrarea și îi lipsește înțelepciunea. Pe de altă parte, dacă un conducător al bisericii poate să gestioneze o amenințare ascunsă într-un mod care să evite consecințele nefavorabile, aduce beneficii lucrării bisericii și, de asemenea, îi ajută pe frați și surori să evolueze în ceea ce privește discernământul, atunci știe cu adevărat cum să facă lucrarea. Doar acest tip de conducător sau lucrător este conform standardului.

Dacă un conducător sau un lucrător întâlnește oameni care sunt în stare să vândă biserica, dar nu poate să-i discearnă sau să simtă ce fel de umanitate au sau ce fel de probleme le-ar putea aduce bisericii și fraților și surorilor, nefiindu-i clare toate aceste lucruri în inima lui, și nu știe cum ar trebui să trateze sau să se ocupe de astfel de oameni, cum să facă această lucrare sau dacă este o lucrare pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă – sau, chiar dacă știe, dar nu este dispus să-i ofenseze pe astfel de oameni și se face pur și simplu că nu vede problema, fără să-i îndepărteze sau să-i excludă – ce fel de conducător sau lucrător este acela? (Unul fals.) Nu este la

înălțimea standardului ca lucrător sau conducător. În primul rând, încearcă în mod nesăbuit să-i ajute pe toți, dând dovadă de dragoste și răbdare față de fiecare și tratându-i pe toți ca pe niște frați și surori. Acesta este un individ confuz, un conducător fals sau un lucrător fals. În plus, când descoperă în biserică oameni care sunt iude, nu face nimic pentru a se ocupa de problemă sau a o rezolva cu promptitudine. În schimb, închide ochii, prefăcându-se că nu observă nimic. În inima sa, gândește: „Atât timp cât statutul meu nu este amenințat, nu-i nimic. Nu-mi pasă de lucrarea bisericii, de siguranța fraților și surorilor sau de interesele casei lui Dumnezeu. Atât timp cât ocup această poziție și am ocazia să experimentez desfătarea în fiecare zi, este tot ce am nevoie.” Nu face nicio lucrare adevărată și, când vede probleme, nu le rezolvă; doar se bucură de beneficiile statutului său. Este acesta un conducător fals? (Da.) De exemplu, să presupunem că o persoană de tipul celor care sunt capabili în orice moment să recurgă la trădare se comportă tiranic în biserică de mult timp, amenințând constant că va raporta biserica și pe frați și surori. Unii conducători falși văd acest lucru, dar nu fac nimic. Chiar și atunci când cineva îl raportează pe acest individ, iar conducătorii de nivel superior se ocupă de el îndepărtându-l, conducătorii falși tot nu iau în serios acest lucru și nu-i dau importanță. Se gândesc: „Lasă-i să raporteze pe cine vor. Atât timp cât nu mă raportează pe mine sau nu-mi afectează rolul de conducător al bisericii, este în regulă.” Este acest tip de conducător sau lucrător un conducător sau lucrător fals? (Da.) Își ocupă poziția doar pentru a se bucura de beneficiile ei, fără a face o lucrare adevărată, observând pe cineva care este în stare să-i vândă în orice moment pe frați și surori, dar nereușind să-l îndepărteze sau să-l excludă – este un conducător fals și ar trebui să fie demis cu promptitudine din rolul său. Unii conducători falși, după ce sunt demisi, rămân sfidători. Aceștia spun: „Cu ce drept mă demiteți? E doar din cauză că nu am îndepărtat acea persoană? Nu s-ar rezolva problema dacă ați îndepărta-o voi? În plus, doar a zis că-i va raporta pe frați și surori, nu a făcut asta în realitate. Și nu a provocat nicio tulburare bisericii. De ce să mă ocup de ea?” Ba chiar se simt destul de nedreptățiți. Nu fac nicio lucrare adevărată; doar se bucură de beneficiile statutului lor, iar atunci când o iudă atât de evidentă apare în biserică, nici nu se ocupă de ea, nici nu o îndepărtează. Unii frați și surori se tem în permanență, spunând: „Există o iudă printre noi, care amenință mereu că îi raportează pe frați și surori – este foarte periculos! Când va fi îndepărtată această persoană?” Îi spun de mai multe ori conducătorului bisericii despre această problemă, dar conducătorul nu o abordează, zicând în schimb: „Nu-i nimic. E doar o dispută personală, nu implică lucrarea bisericii sau siguranța fraților și surorilor.” Nu se ocupă de problemă. Care este singura lucrare pe care o face? Un tip este lucrarea atribuită de conducătorii de nivel superior, pe care nu au de ales decât să o facă. Celălalt este tipul în cazul căruia nerealizarea lucrării le-ar afecta sau le-ar pune în pericol statutul, situație în care realizează fără tragere de inimă unele sarcini care îi pun într-o lumină bună. Dar dacă statutul lor nu este afectat, evită lucrarea oricând pot. Sunt aceștia conducători falși? (Da.) Când se confruntă într-adevăr cu un anumit mediu sau cu arestarea, sunt

primii care aleargă la adăpost, având grijă doar de propria siguranță, fără să le pese dacă frații și surorile sunt în siguranță și nu protejează lucrarea bisericii sau interesele casei lui Dumnezeu. În orice fac, scopul este doar să-și păstreze statutul. Atât timp cât Cel de mai sus nu-i demite și atât timp cât la următoarele alegeri frații și surorile încă îi votează și au șansa de a rămâne conducători, vor face puțină lucrare fără tragere de inimă. Dacă ceva din ce fac ar putea afecta modul în care îi consideră Cel de mai sus, determinându-L eventual pe Cel de mai sus să-i demită, sau dacă acțiunile și manifestările lor i-ar putea face pe frați și surori să-și creeze o impresie proastă despre ei și să nu-i aleagă din nou, vor încerca să-și salveze imaginea făcând măcar puțină lucrare aflată imediat în fața lor. În acest fel, pot răspunde celor de la nivelul superior și inferior – numai lui Dumnezeu nu-l pot răspunde. Tot ceea ce fac este doar de dragul aparențelor. Atât timp cât conducătorii de nivel superior nu-i demit, iar frații și surorile continuă să-i sprijine, se simt mulțumiți. Pe durata funcției lor de conducător al bisericii, nu comit un rău major și, la exterior, par mereu să fie ocupați cu lucrarea, dar nu fac nicio lucrare adevărată. Mai ales când văd că oamenii răi tulbură biserica, nu fac nimic. Le este teamă să nu-i jignească pe acești oameni răi, așa că încearcă să-i împace și să negocieze cu ei oricând este posibil, căutând doar să mențină armonia. Nu sunt dispuși să jignească pe nimeni; chiar dacă acești oameni tulbură lucrarea bisericii sau amenință siguranța fraților și surorilor, ei nu fac nimic. Acesta este un conducător fals în cel mai adevărat sens al cuvântului.

În cazul conducătorilor falși care nu fac o lucrare adevărată, dacă frații și surorile le amintesc în mod repetat, cerându-le să rezolve problemele, dar ei tot nu fac o lucrare reală, nu rezolvă probleme reale și nu corectează greșelile, atunci ar trebui să raportați acest lucru la nivel superior. În cazul în care conducătorii și lucrătorii de nivel superior nu abordează problema, atunci ar trebui să vă gândiți la orice mijloace de a-i îndepărta pe acești conducători falși. De fapt, am spus aceste cuvinte de mulți ani, dar majoritatea celor de nivel inferior sunt sclavi care preferă să sufere o pierdere personală și să îndure unele prejudicii decât să-i jignească pe alții. Indiferent de circumstanțe, ei aleg mereu calea de mijloc și se comportă ca niște persoane care caută să facă pe plac altora, fără să jignească niciodată pe nimeni. Care este costul de a nu-i jigni pe oameni? Este sacrificarea lucrării și intereselor casei lui Dumnezeu, ceea ce aduce daune intereselor casei Sale și îi tulbură pe frați și surori. Dacă nimeni nu se ocupă de oamenii răi, mulți dintre cei care își îndeplinesc datoria vor fi afectați. Nu este echivalent cu afectarea lucrării casei lui Dumnezeu? (Ba da.) Când lucrarea casei lui Dumnezeu este afectată, nimeni nu se simte neliniștit sau îngrijorat; de aceea spun că majoritatea oamenilor sacrifică lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu pentru a menține armonia și prietenia cu ceilalți. Ei evită să-i jignească pe conducători și pe frați și surori; nu jignesc pe nimeni. Toți se poartă ca niște persoane care caută să facă pe plac altora. Mentalitatea lor este: „Ești bun, eu sunt bun, toți sunt buni – la urma urmei, ne vedem tot timpul.” Și care este rezultatul? Asta le permite oamenilor răi să exploateze situația; se comportă în mod

repetat tiranic, făcând tot ce doresc. Așadar, în cazul în care conducătorii bisericii nu sunt de încredere și nu-i înlătură pe oamenii răi, atunci frații și surorile trebuie să se gândească la toate mijloacele de a se proteja; trebuie să păstreze distanța, să-i evite și să-i izoleze pe oamenii răi atunci când îi văd. Unii spun: „Dacă îi izolăm și se enervează, nu ne vor raporta din nou?” Dacă într-adevăr te-ar raporta, ți-ar fi frică? (Nu. Acest lucru i-ar dezvălui drept oameni răi.) Dacă te raportează din nou, asta dovedește și mai mult că sunt niște iude din fire, niște diavoli răi. Nu trebuie să-ți fie frică de ei. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt orbi, incapabili să-și dea seama de lucruri așa cum sunt de fapt, confuzi și inutili, sau dacă sunt indeciși, nu jignesc niciodată pe nimeni, doar se răsfață cu beneficiile statutului lor fără a face o lucrare adevărată, atunci frații și surorile n-ar trebui să-și mai pună speranța în ei. Trebuie să-și unească forțele pentru a se ocupa de oamenii răi și a scăpa de iude conform principiilor. Ar putea fi nevoie să schimbe locul de adunare sau să folosească o metodă înțeleaptă de a-i înlătura, pentru a evita să fie perturbați de acești oameni. Asigurarea funcționării normale a vieții bisericești și a progresului normal al întregii lucrări bisericești este cel mai important lucru. Dacă un conducător al bisericii face lucrare adevărată, are un calibru suficient și o umanitate destul de bună, atât timp cât își realizează lucrarea conform rânduielilor de lucru, toată lumea ar trebui să asculte de el. Dacă nu face o lucrare reală, atunci nu ar trebui să interacționezi cu el sau să vă bazați pe el. În acea situație, problemele ar trebui rezolvate conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Dacă este necesară demiterea conducătorului, atunci acesta ar trebui demis; dacă este necesară o nouă alegere, atunci organizați una. Dacă acest conducător fals nu protejează interesele casei lui Dumnezeu, nu asigură mediul în care frații și surorile își fac datoria și nu se preocupă de siguranța fraților și surorilor, atunci nu este conform standardului; este incompetent, doar un mizerabil care nu îndeplinește o funcție reală – frații și surorile nu ar trebui să-l asculte sau să fie constrânși de el. Toți conducătorii și lucrătorii care nu pot înlătura iude ori de câte ori este nevoie sunt conducători falși și lucrători falși; astfel de conducători falși și de lucrători falși ar trebui tratați în modul descris mai sus. Dacă nu sunt tratați cu promptitudine, frații și surorile vor fi cu toții vânduți de iude, iar biserica va înceta să mai existe. Aici se încheie părtașia noastră despre cea de-a opta manifestare: „Sunt capabili în orice moment de trădare.”

I. Sunt capabili în orice moment să plece

A noua manifestare constă în faptul că „sunt capabili în orice moment să plece”. Persoanele de acest tip care sunt capabile în orice moment să plece din casa lui Dumnezeu nu sunt persoane care pleacă doar când întâmpină o situație specială sau când se confruntă cu un mare dezastru, peste ceea ce poate suporta o persoană obișnuită, depășindu-și limitele. În schimb, sunt capabile în orice moment să plece – chiar și o mică problemă le poate determina să plece; chiar și o mică problemă le poate face să nu mai vrea să-și îndeplinească datoria, să nu mai vrea să creadă în Dumnezeu

și să-și dorească să plece din casa lui Dumnezeu. Persoanele de acest tip sunt și o mare bătaie de cap. La suprafață pot părea puțin mai bune decât oamenii care sunt iude, dar sunt în stare să părăsească oricând și oriunde casa lui Dumnezeu. Nu se știe dacă sunt sau nu capabile să-și vândă frații și surorile. Credeți că persoanele de acest tip sunt de încredere? (Nu.) Au așadar principii în modul lor de comportament? Au o bază în credința lor în Dumnezeu? (Nu.) Dau vreun semn al unei credințe adevărate? (Nu.) Atunci ce fel de persoane sunt? (Neîncrezătoare.) Ele cred în Dumnezeu și își îndeplinesc datoria de parcă totul ar fi o glumă. Seamănă cu cineva care nu se ocupă de sarcinile care-i revin, care iese să cumpere niște sos de soia și, văzând acrobați sau artiști stradali care creează o atmosferă animată, este cuprins de entuziasm și uită să cumpere sosul de soia, ajungând să întârzie treburile care-i revin. Oamenii de acest fel nu se atașează de nimic mult timp; nu au tragere de inimă și sunt nestatornici. Credința lor în Dumnezeu se bazează și pe interesul lor – ei simt că este destul de distractiv să creadă în Dumnezeu, dar, la un moment dat, când își pierde interesul, pleacă imediat, fără nicio ezitare. Unii care pleacă intră imediat în afaceri, alții urmează o carieră de funcționar, unii intră în relații romantice și se pregătesc de căsătorie, iar alții care-și doresc să se îmbogățească rapid se duc direct la cazinou. Se spune că, dacă nu vezi pe cineva timp de trei zile, ar trebui să-l privești cu alți ochi. În cazul celor care sunt capabili să părăsească în orice moment casa lui Dumnezeu, dacă nu-i vezi o singură zi, când îi întâlnești din nou sunt complet diferiți. Ieri încă se îmbrăcau decent și adecvat, părând manierați și prezentabili. Chiar se rugau lui Dumnezeu, cu lacrimi și roindându-le pe față, spunând că vor să-și dedice tinerețea și să-și verse sângele pentru Dumnezeu, să moară pentru Dumnezeu, să fie loiali până la moarte și să intre în Împărăție. Strigau astfel de sloganuri mărețe, dar, la scurt timp după aceea, au plecat la cazinou. Ieri erau fericiți să-și îndeplinească datoria și, în timpul adunării, citeau cuvintele lui Dumnezeu cu o față luminoasă și debordând de entuziasm, fiind atât de mișcați, încât se tânguiau cu ochii plini de lacrimi. Cum se face, așadar, că azi au fugit la cazinou? Au jucat până târziu în noapte, nedorindu-și să meargă acasă, distrându-se din plin și debordând de entuziasm. Ieri încă participau la adunări, dar azi au fugit la cazinou – așadar, care manifestare îi reprezintă cu adevărat? (Aceasta din urmă îi reprezintă cu adevărat.) Dacă cineva nu înțelege adevărul, chiar nu-și poate da seama cum anume este această persoană. Cele două manifestări, atât înainte, cât și după, sunt de fapt prezentate de aceeași persoană – cum se face atunci că par a fi afișate de două persoane diferite? Majoritatea oamenilor nu pot vedea adevărata față a unei astfel de persoane. Vezi că, fiind credincioasă în Dumnezeu, aceasta participă adesea la adunări, nu face rău și este destul de capabilă să îndure greutăți și să plătească un preț pentru a-și îndeplini datoria. Când stă în fața computerului, este concentrată și sânguincioasă, muncind din greu și străduindu-se din toată inima. Ai crede că, în calitate de credincioasă în Dumnezeu, n-ar trebui să joace Mahjong, nu-i așa? Dar după o singură zi în care nu o vezi, a fugit la sala de Mahjong sau la cazinou ca să joace jocuri de noroc. Și este o jucătoare

excelență de Mahjong – nu arată deloc ca o persoană care crede în Dumnezeu! Te-a zăpăcit total – este cineva care crede în Dumnezeu sau o non-credincioasă care joacă Mahjong? Cum poate schimba rolurile atât de repede? Când crede în Dumnezeu, Îl are atunci pe Dumnezeu în inima sa? (Nu.) Crede în Dumnezeu doar ca să se distreze și să-și omoare timpul, pentru a vedea ce înseamnă credința în Dumnezeu și dacă îi poate aduce fericire în viață. Dacă nu este fericită, este capabilă să plece în orice moment. Nu a intenționat niciodată să creadă toată viața și, cu siguranță, nu a intenționat niciodată să-și facă datoria și să-L urmeze pe Dumnezeu toată viața. Ce a intenționat, așadar? În mintea ei, dacă este să creadă cu adevărat în Dumnezeu, atunci cel puțin nu trebuie să-i afecteze capacitatea de a se distra, nu trebuie să implice realizarea niciunei lucrări și trebuie să garanteze totuși că poate duce o viață fericită. Dacă trebuie să citească în fiecare zi cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtașie despre adevăr, atunci nu va fi interesată sau fericită. Odată ce se satură, va părăsi biserica și va fugi înapoi în lume. Persoana respectivă gândește următoarele: „Viața nu-i ușoară, așa că oamenii n-ar trebui să se poarte urât cu ei înșiși. Trebuie să fim stăpânii propriului destin și să nu ne maltratăm trupul. Trebuie să ne asigurăm că suntem fericiți în fiecare zi – aceasta e singura modalitate de a trăi liber. N-ar trebui să credem cu încăpățănare în Dumnezeu. Privește cât de relaxat sunt! Oriunde există fericire, acolo mă duc. Dacă nu sunt fericit, voi pleca. De ce să-mi creez singur disconfort? Capacitatea de a pleca în orice moment este cel mai înalt crez al meu pentru felul în care mă comport, fiind un «credincios cu spirit liber» – un astfel de mod de viață este atât de confortabil și lipsit de griji!” Ce fel de cântece recită adesea oamenii de acest fel? „Nu mă întreba de unde vin, orașul meu natal este departe.” Ce altceva recită altminteri? „De ce să nu trăiești liber măcar o dată?” Când simt că este plictisitor sau nu mai este distractiv, pleacă repede, gândindu-se: „De ce să rămâi într-un singur loc când sunt atâtea de văzut în lume?” Ce altă zicală faimoasă folosesc? „De ce să renunți la o pădure întreagă de dragul unui singur copac?” Ce credeți: au credință adevărată oamenii de acest fel? (Nu, sunt neîncredători.) Când vine vorba de neîncredători, întrucât spunem că toate problemele lor sunt probleme ale umanității, atunci ce anume este în neregulă cu umanitatea unor asemenea oameni? Credeți că oamenii de acest fel s-au gândit vreodată la întrebări precum modul în care ar trebui să se comporte, pe ce cale ar trebui să meargă sau ce fel de perspectivă asupra vieții și ce valori ar trebui să aibă în timp ce trăiesc? (Nu.) Așadar, care este problema cu umanitatea acestui tip de persoană? (Acest tip de persoană nu are conștiința și rațiunea umanității normale; nu se gândește la astfel de întrebări.) Acest lucru este sigur. În plus, pentru a vorbi exact, persoanele de acest fel nu au suflet; sunt doar cadavre umblătoare. Nu au cerințe proprii în ceea ce privește comportamentul sau calea pe care ar trebui să meargă, nici nu se gândesc la aceste lucruri. Motivul pentru care nu se gândesc la aceste lucruri este că, deși au la exterior înfățișarea unui om, esența lor este de fapt cea a unui cadavru umblător, a unui înveliș gol. Indivizii de acest fel au o atitudine de a pluti doar în derivă prin viață când vine vorba de chestiuni legate de viața

omenească și de supraviețuire. Pentru a fi mai preciși, „a pluti în derivă prin viață” înseamnă doar a orbecăi și a aștepta moartea, neînvățând și rămânând ignoranți, petrecându-și zilele mâncând, bând și distrându-se. Ei merg oriunde există fericire și orice îi face să se simtă fericiți, voioși și confortabili în trup, asta vor face. Dar vor evita și vor păstra distanța față de orice le provoacă suferință trupului sau le aduce durere lăuntrică; pur și simplu nu vor ca trupul lor să îndure greutatea. Cu toate acestea, există unii oameni care experimentează viața prin îndurarea greutăților. Sau, prin faptul că parcurg și experimentează diverse lucruri, fac în așa fel încât viața lor să nu fie goală și să poată câștiga ceva din ea. În cele din urmă, ajung la o concluzie în privința căii pe care ar trebui să meargă și a tipului de persoană care ar trebui să fie. Aceștia dobândesc multe prin intermediul experiențelor de viață. În primul rând, sunt capabili să vadă adevărata față a anumitor oameni; în plus, pot concluziona ce principii și metode ar trebui să folosească cineva pentru a trata diverse persoane, evenimente și lucruri și cum ar trebui să-și trăiască întreaga viață. Indiferent dacă ceea ce concluzionează ei în cele din urmă se aliniază la adevăr sau este contrar adevărului, cel puțin s-au gândit la asta. Pe de altă parte, cei care sunt capabili să părăsească în orice moment casa lui Dumnezeu nu au niciun interes să urmărească adevărul sau să-și facă datoria în credința lor în Dumnezeu. Ei caută mereu oportunități de a-și satisface dorințele desfrânate și preferințele și nu vor niciodată să deprindă cu sârguință o competență profesională în îndeplinirea datoriei lor, să-și facă bine datoria sau să trăiască o viață plină de sens. Vor doar să fie asemenea non-credincioșilor, fericiți și voioși în fiecare zi. Astfel, oriunde merg, caută distracție și amuzament, doar pentru a-și satisface interesele și curiozitatea. Dacă sunt nevoiți să facă neînterupt o singură datorie, își pierd interesul și nu mai au motivația să o facă în continuare. La oamenii de acest fel, atitudinea față de viață este doar să orbecăie. La suprafață, pare că trăiesc foarte liber și relaxat, fără să se agite din cauza lucrurilor. Par veseli și lipsiți de griji în fiecare zi, capabili să se adapteze circumstanțelor oriunde merg. Unii par chiar neafecțați și neîngrădiți de obiceiurile lumești sau de convențiile relațiilor umane, dând impresia la exterior că sunt extraordinari și mai presus decât mulțimea obișnuită. Dar, de fapt, esența lor este aceea a unui cadavru umblător, a unui obiect fără suflet. Cei care cred în Dumnezeu, dar sunt capabili să părăsească în orice moment biserica, nu se țin niciodată mult timp de ceea ce fac – pot păstra doar un entuziasm temporar. Dar oamenii care au conștiință și rațiune sunt diferiți. Indiferent ce datorie realizează, o învață cu seriozitate și se străduiesc să o facă bine. Sunt în stare să realizeze ceva și să creeze o oarecare valoare. În primul rând, sunt capabili să câștige recunoașterea celor din jur și, totodată, se pot simți încrezători în sinea lor, văzând că sunt capabili să realizeze ceva și sunt oameni utili, nu lipsiți de valoare. Acesta este minimul pe care îl poate dobândi o persoană care are conștiința și rațiunea umanității normale. Dar cei care plutesc în derivă prin viață nu se gândesc niciodată la aceste lucruri. Oriunde ar merge, nu fac decât să mănânce, să bea și să se distreze. La exterior poate părea că trăiesc foarte liber și în largul lor, dar, de fapt, asemenea oameni nu au niciun

gând în mintea lor. Nu sunt niciodată serioși în ceea ce fac; sunt mereu grăbiți și motivați de un entuziasm de scurtă durată, fără să realizeze vreodată ceva. Vor să orbecăie toată viața lor și, oriunde ar merge, au aceeași atitudine – nici măcar credința lor în Dumnezeu nu constituie o excepție. Poți vedea că, într-o anumită perioadă, pare că sunt destul de serioși în ceea ce privește realizarea datoriei lor și sunt capabili să îndure greutăți și să plătească un preț, dar, indiferent cine le subliniază problemele sau le spune cum să facă lucrurile, nu iau niciodată în serios și nu acceptă deloc adevărul. Pur și simplu fac lucrurile după bunul plac – atât timp cât sunt fericiți, este în regulă pentru ei. Dacă nu sunt fericiți, pleacă să se distreze, fără să asculte sfatul nimănui. În inimile lor, se gândesc: „Oricum nu am intenționat niciodată să cred în Dumnezeu pe termen lung.” Dacă cineva îi emondează, sunt în stare să plece imediat. Aceasta este una dintre manifestările oamenilor care sunt capabili în orice moment să părăsească biserica.

Cei care sunt capabili să părăsească în orice moment biserica au alt tip de manifestare. Unii oameni – indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, indiferent dacă par să aibă o bază și indiferent ce datorie au îndeplinit anterior – odată ce se confruntă cu o situație specială, care le implică interesele personale, pot să dispară dintr-odată. Ceilalți pot să piardă în orice moment contactul cu ei și să nu-i mai vadă în biserică, fără să aibă habar ce se întâmplă cu ei. Unii oameni, când întâlnesc pe cineva de sex opus care încearcă să-i seducă, nu-și mai fac datoria și pleacă la întâlniri, devenind imposibil de contactat. Există și cei ai căror copii au ajuns la vârsta căsătoriei și devin ocupați cu pregătirile pentru căsătoria copiilor lor, fără să-și mai facă datoria sau să participe la adunări. Nu primesc pe nimeni, indiferent cine îi caută. Unele persoane, când părinții, soțul sau soția lor sunt bolnavi și internați în spital, când se întâmplă ceva important sau intervine un dezastru neașteptat acasă – dacă sunt credincioși adevărați în Dumnezeu – vor da o explicație, spunând: „Au existat recent niște probleme acasă de care trebuie să mă ocup, așa că nu pot participa la adunări. Trebuie să cer un concediu și, dacă puteți găsi pe cineva potrivit, vă rog să-i cereți să-mi preia temporar datoria fără întârziere.” Vor da măcar o înștiințare și o explicație. Dar cei care sunt capabili să părăsească în orice moment biserica întrerup contactul cu aceasta fără să spună un cuvânt și, indiferent cum ar încerca frații și surorile, nu pot lua legătura cu ei. Problema nu este că nu au mijloacele de a fi contactați – s-ar putea lua legătura cu ei prin orice metodă – dar pur și simplu nu vor să intre în contact sau să le răspundă fraților și surorilor. Spun următoarele: „De ce ar trebui să iau legătura cu tine? Îmi fac datoria în mod voluntar; nu sunt plătit pentru asta. Dacă vreau să plec, voi pleca! Dacă se întâmplă ceva acasă, este treaba mea personală. Nu sunt obligat să te informez și n-ai niciun drept să afli!” Unii oameni pleacă timp de o lună sau două și apoi se întorc să dea raportul fără să se simtă măcar jenați, comportându-se ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Alții pleacă doi sau trei ani și sunt imposibil de găsit. Oamenii din biserică, necunoscând situația, consideră că, întrucât această persoană crede în Dumnezeu de mulți ani, este imposibil să părăsească biserica. Aceștia presupun că s-a întâmplat ceva neașteptat și sunt

îngrijorați că persoana respectivă a fost arestată de PCC. În realitate, se întâmplă doar că persoana nu mai vrea să creadă în Dumnezeu și a plecat fără să-i anunțe pe frați și surori. Unii pleacă vreo zece zile și apoi se întorc; aceasta nu înseamnă că au încetat să creadă. Unii oameni pleacă și lipsesc apoi doi sau trei ani – ați spune că au încetat să mai creadă? (Da.) Într-adevăr, au încetat să mai creadă și ar trebui să fie înlăturați. Aceasta nu este o plecare obișnuită; au încetat să creadă. Dintr-o perspectivă umană, se spune că nu mai cred. Cum vede Dumnezeu acest lucru? În ochii Lui, acest lucru se numește a-L tăgădui pe Dumnezeu, a nu-L urma și a-L respinge pe Dumnezeu. Dar, din perspectiva lor, aceștia cred: „Nu l-am respins pe Dumnezeu; încă mai cred în Dumnezeu în inima mea!” Vezi? Se debarasează cu ușurință. Mai sunt și alții care nu mai participă la adunări și nu-și mai îndeplinesc datoria doar pentru că sunt într-o dispoziție proastă sau sunt supărați în sinea lor, deoarece cred că este prea greu și obositor să-și îndeplinească datoria sau pentru că au fost emondați puțin. Aceștia pleacă fără să dea măcar o explicație despre lucrarea de care se ocupau, spunând: „Nimeni să nu mă contacteze! Nu sunt fericit și nu mai vreau să cred!” Când se supără, poate dura vreun an. Temperamentul lor este cu adevărat ieșit din comun – nu pot să-și vină în fire vreun an! Unii oameni își asumă lucrarea conducătorilor și lucrătorilor din biserică, dar nu doar că nu reușesc să facă lucrarea bine, ci comit și fapte rele în mod nechibzuit, provocând perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Mai târziu, frații și surorile nu-i aleg și, în plus, îi discern și îi dau în vileag în timpul părtășiei. Așa că încep să se gândească: „Este aceasta o sesiune de critică împotriva mea? Pur și simplu n-am făcut lucrarea bine, chiar e așa mare lucru? De ce au părtășie și mă dau în vileag așa? În toți anii mei, n-am suferit niciodată o asemenea nedreptate! Înainte să cred în Dumnezeu, eu eram mereu cel care îi mustra pe alții; nimeni nu m-a mustrat vreodată. Când am îndurat vreodată o asemenea greutate înainte? Vă luați cu toții de mine, făcându-mă să mă simt umilit. Nu voi mai crede!” Pur și simplu, încetează să mai creadă. Cei care spun asta nu sunt doar oameni tineri – unii dintre ei cred în Dumnezeu de opt sau zece ani și au patruzeci sau cincizeci de ani, dar pot spune și asemenea lucruri când sunt nemulțumiți. Au astfel de oameni un loc pentru Dumnezeu în inimile lor? Consideră ei credința în Dumnezeu drept cel mai important lucru din viață? Este normal să te simți puțin negativ și slab când ești emondat sau când te confrunți cu dezastre sau eșecuri, dar aceste lucruri nu ar trebui să te facă să nu crezi în Dumnezeu. Astfel de oameni nu cred cu sinceritate în Dumnezeu. Cei care cred cu sinceritate în Dumnezeu pot stăruie în credința lor chiar și atunci când sunt arestați și persecutați – doar aceștia sunt oameni care au mărturie. Unii oameni, când se confruntă puțin cu un dezastru natural, dacă frații și surorile fie nu știu acest lucru, fie află cam târziu și nu-i ajută la timp, încep să se gândească: „Mă confrunt cu dificultăți și nimeni nu-mi acordă atenție, deci se uită de sus la mine! Este inutil să cred în Dumnezeu. Nu voi mai crede!” Pot înceta să creadă în Dumnezeu doar din cauza unei chestiuni atât de mărunte. Aceasta este una dintre manifestările oamenilor care sunt capabili în orice moment să părăsească biserica.

Există o altă situație pentru cei care sunt capabili în orice moment să părăsească biserica. PCC, pentru a-i câștiga de partea sa, le oferă o slujbă bună, spunându-le: „Nu câștigi nimic crezând în Dumnezeu. Ce perspective ai putea să ai? Ți-am găsit un post la o companie străină cu un salariu lunar mare, beneficii bune și asigurare de muncă. Nu ai niciun viitor crezând în Dumnezeu; mai bine muncești, câștigi bani și trăiești o viață bună.” În cele din urmă, aceștia părăsesc biserica și merg la muncă. Cineva spune: „Ieri, această persoană încă își îndeplinea datoria în biserică. De ce și-a făcut bagajele și a plecat astăzi?” Aceștia se duc să muncească și să câștige bani; nu mai cred în Dumnezeu. Pleacă fără să spună un cuvânt și, de atunci înainte, merg pe o cale separată de frați și surori, devenind oameni care merg pe alt drum. Vor să urmărească faima și câștigul, să se ridice la înălțime și să iasă în evidență și nu mai cred în Dumnezeu. Există și oameni care, în timp ce predică Evanghelia, întâlnesc pe cineva de care le place, încep o relație și pleacă să-și trăiască viața împreună. Nu doar că nu-și mai fac datoria, dar chiar încetează să mai creadă în Dumnezeu. Acasă, părinții lor încă nu știu, crezând că aceștia își fac datoria în casa lui Dumnezeu. De fapt, ei au dispărut cu mult timp în urmă – cine știe: poate chiar au avut copii până acum. Îndeplinirea datoriei este foarte importantă, dar ei pot să abandoneze chiar și o astfel de lucrare esențială cum este predicarea Evangheliei. Când întâlnesc pe cineva de care le place sau pe cineva căruia îi place de ei, câteva cuvinte simple, seducătoare și ispititoare de la acea persoană sunt suficiente pentru a-i atrage. Sunt foarte frivoli și neglijenți, capabili să-L părăsească și să-L trădeze pe Dumnezeu oricând și oriunde. Indiferent de câți ani cred astfel de oameni în Dumnezeu sau câte predici au ascultat, tot nu înțeleg nicio fărâmbă de adevăr. Pentru ei, credința în Dumnezeu pur și simplu nu este importantă și nici îndeplinirea datoriei lor nu contează – ei simt că nu au de ales decât să facă aceste lucruri de dragul de a obține binecuvântări. De îndată ce intervine o problemă personală sau de familie, sunt capabili să plece într-o clipă. Când se confruntă puțin cu un dezastru natural, pot înceta pur și simplu să mai creadă. Orice poate interveni în credința lor în Dumnezeu; orice problemă îi poate determina să devină negativi și să renunțe la datoria lor. Ce fel de oameni sunt? Merită cu adevărat să reflectăm profund la această întrebare!

Ce fel de oameni sunt cei capabili să părăsească în orice moment biserica? Un tip este reprezentat de oamenii fără minte, nechibzuți, dezorientați, care nu au habar de ce cred în Dumnezeu, indiferent de câți ani cred. Nu au idee ce înseamnă credința în Dumnezeu. Un alt tip este reprezentat de neîncredătorii care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu și nu înțeleg semnificația sau valoarea credinței în Dumnezeu. Pentru ei, a asculta predici și a citi cuvintele lui Dumnezeu este ca și cum ar studia teologia sau ar deprinde unele cunoștințe profesionale – odată ce înțeleg și pot vorbi despre acestea, consideră că au terminat. Nu le pun niciodată în practică. Pentru ei, cuvintele lui Dumnezeu sunt doar un fel de teorie, un slogan, și nu pot deveni niciodată viața lor. Așadar, pe acești oameni nu-i interesează nimic în legătură cu credința în Dumnezeu. Lucruri precum îndeplinirea datoriei, urmărirea adevărului, practicarea cuvintelor lui

Dumnezeu, adunarea cu frații și surorile, trăirea vieții bisericești împreună și așa mai departe nu sunt deloc atrăgătoare pentru ei și nimic din toate acestea nu le aduce fericirea și încântarea pe care le aduc mâncatul, băutul și distracția. Din contră, credincioșii sinceri în Dumnezeu simt că a fi împreună cu frații și surorile pentru a avea părtășie despre adevăr sau a trăi viața bisericească le poate aduce mereu beneficii și câștiguri. Deși se confruntă uneori cu pericole și persecuții sau își asumă riscuri predicând Evanghelia și îndură unele greutăți în timp ce-și îndeplinesc datoria, indiferent ce s-ar întâmpla, ei dobândesc o înțelegere a adevărului și obțin rezultatul de a-L cunoaște pe Dumnezeu prin faptul că îndură greutăți și plătesc un preț, iar aceste greutăți și acest preț aduc o transformare în viața-fire pe care o au. După ce cântăresc și evaluează toate acestea, simt că este bună credința în Dumnezeu, iar capacitatea de a înțelege adevărul este incredibil de valoroasă. Inimile lor devin deosebit de atașate de biserică, iar ei nu se gândesc niciodată să părăsească viața bisericească. Dacă văd că unii indivizi sunt trimiși în grupurile B sau sunt izolați sau îndepărtați de biserică deoarece au tulburat lucrarea bisericii, cei care cred sincer în Dumnezeu simt puțină neliniște în inimile lor. Ei gândesc: „Trebuie să-mi fac datoria cu sârguință. Nu pot în niciun caz să fiu îndepărtat. A fi îndepărtat este echivalent cu a fi pedepsit, însemnând finalul de a ajunge în iad! Ce rost ar mai avea atunci să trăiesc?” Majoritatea oamenilor se tem să părăsească biserica; ei simt că, odată ce părăsesc biserica și îl părăsesc pe Dumnezeu, nu-și vor mai putea continua viața și totul se va termina. Dar cei care sunt capabili să părăsească biserica în orice moment consideră că părăsirea ei este un lucru destul de normal, așa cum ți-ai da demisia de la un serviciu pentru a găsi altul. Ei nu sunt niciodată mâhniți și nu suferă nicio durere în sinea lor. Ce credeți – au vreo conștiință sau rațiune cei care sunt capabili să părăsească în orice moment biserica? Astfel de oameni sunt cu adevărat de necrezut! Îndeplinirea datoriei de către unii oameni nu este la standardul cerut, iar ei comit mereu în mod nechibzuit fapte rele, provocând perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Biserica îi oprește apoi din îndeplinirea datoriei și îi trimite la o biserică obișnuită. Așadar, care-i urmarea? Chiar a doua zi, se poartă ca o persoană complet diferită, începând cu totul o nouă viață. Unii încep să meargă la întâlniri și se căsătoresc, alții încep să-și caute un loc de muncă, unii merg la facultate și alții se reîntâlnesc cu vechii prieteni, își fac relații și caută oportunități de a se îmbogăți. Acești oameni se integrează rapid în lumea vastă, dispărând în marea de oameni – se întâmplă chiar așa de repede. Unii frați și surori, după ce sunt trimiși la o biserică obișnuită din cauza rezultatelor slabe în îndeplinirea datoriei lor, trec printr-o perioadă de suferință, dar sunt capabili să reflecteze asupra propriei persoane și să-și recunoască problemele, afișând o oarecare atitudine de schimbare. În schimb, cei care sunt capabili să părăsească în orice moment biserica, de îndată ce întâmpină unele dificultăți, nu mai vor să-și facă datoria și părăsesc biserica a doua zi, revenind la viața de non-credincioși. Ei nu se simt deloc îndurerați și chiar se gândesc: „Ce-i așa bun la credința în Dumnezeu? Ești ridiculizat și calomniat constant de ceilalți și chiar riști să fii arestat și înțemnițat. Dacă marele balaur roșu mă omoară în bătaie,

nu va fi fost viața mea în zadar? Am îndurat atât de multe greutăți crezând în Dumnezeu în toți acești ani, dar ce am câștigat? Dacă n-aș fi crezut în Dumnezeu, aș fi devenit funcționar, aș fi câștigat bani și aș fi dus o viață de prestigiu până acum! Chiar regret că am crezut în Dumnezeu până acum – dacă aș fi știut că va fi așa, aș fi plecat de mult! Ce rost are să înțelegi adevărul? Poate acea înțelegere să-ți dea de mâncare sau să-ți plătească facturile?” Vezi? Nu doar că nu au niciun regret, ba chiar se simt norocoși că pot părăsi biserica. Nu este dată în vileag adevărata lor față de neîncredători? (Ba da.)

Unii oameni sunt de obicei superficiali și comit fapte rele nechibzuite în îndeplinirea datoriei lor. După ce sunt îndepărtați de biserică, atunci când îi văd pe frați și surori se uită la ei de parcă le-ar fi dușmani. Chiar și atunci când frații și surorile sunt amabili și încearcă să le vorbească, ei îi ignoră și îi privesc cu ură, spunând: „Voi sunteți cei care m-ați îndepărtat din biserică. Uitați-vă la mine acum! Mă descurc mai bine decât voi! Acum port aur și argint, sunt un mare mahăr! Trec prin viață atât de confortabil și priviți cât de ponosiți și obosiți sunteți voi în timp ce credeți în Dumnezeu! Căutați cu toții întruna să dobândiți adevărul, dar nu cred că sunteți mai deștepți decât mine! Ce-i atât de bun în a dobândi adevărul? Puteți să-l mâncați ca pe o mâncare sau să-l cheltuiți ca pe bani? Chiar și fără să urmăresc adevărul, tot trăiesc destul de bine, nu-i așa? Am avut mare noroc că m-ați îndepărtat – s-ar cuveni să vă mulțumesc pentru asta!” Din cuvintele lor, este evident că sunt neîncredători, iar îndeplinirea datoriei lor i-a dezvăluit. Poate un non-credincios care crede doar verbal în Dumnezeu să-și facă datoria de bunăvoie? A-ți face datoria înseamnă a-ți îndeplini responsabilitățile și obligațiile fără a fi plătit sau a câștiga bani. Ei consideră acest lucru o pierdere, așa că nu sunt dispuși să-și facă datoria. Adevărata lor față de neîncredători este astfel expusă; așa îi dezvăluie și îi elimină lucrarea lui Dumnezeu pe neîncredători. Unii oameni au mereu o atitudine superficială atunci când își fac datoria, plutind pur și simplu în derivă zi după zi. Imediat ce au ocazia de a câștiga bani sau de a primi o promovare în lume, ei părăsesc în orice moment biserica – au avut mereu această intenție în minte. Dacă sunt transferați într-o biserică obișnuită pentru că sunt de obicei superficiali și comit fapte rele nechibzuite în timp ce-și fac datoria, nu doar că nu vor reflecta asupra propriei persoane, dar vor și gândi: „Faptul că mă înlătur din biserică cu datorie full-time este o pierdere pentru tine și un câștig pentru mine.” Ba chiar se simt destul de mulțumiți de ei înșiși. Nu sunt astfel de oameni neîncredători? Spune-Mi, pe acei neîncredători care sunt înlăturați pentru că au perturbat și au tulburat grav lucrarea bisericii prin faptele lor rele și nechibzuite, casa lui Dumnezeu i-a înlăturat astfel în concordanță cu principiile? (Da.) Acest lucru este complet în acord cu principiile; nu îi nedreptățește câtuși de puțin. Atitudinea lor față de Dumnezeu și față de îndeplinirea datoriei lor este de așa natură încât sunt capabili să abandoneze și să trădeze în orice moment. Aceasta este de ajuns pentru a dovedi că nu au absolut niciun interes față de lucrurile pozitive în inimile lor. Ei cred în Dumnezeu de atâția ani și au ascultat atât de multe predici, dar niciunul dintre adevărurile credinței în Dumnezeu sau dintre mărturiile bazate pe experiențe ale aleșilor Săi nu poate pune

stăpânire pe inimile lor. Niciunul dintre aceste lucruri nu îi interesează, nu îi emoționează și nu îi face să se simtă atașați. Aceasta este esența umanității lor, și anume că nu au niciun interes față de lucrurile pozitive. Așadar, ce îi interesează? Îi interesează să mănânce, să bea și să se distreze, sunt interesați de plăcerile trupului, de tendințele rele și de filosofiele Satanei. Sunt interesați cu precădere de toate lucrurile negative din societate; doar de adevăr și de cuvintele lui Dumnezeu nu sunt interesați. De aceea sunt capabili să părăsească în orice moment casa lui Dumnezeu. Nu au absolut niciun interes în a citi frecvent cuvintele lui Dumnezeu sau în a avea frecvent părtășie despre adevăr în timpul adunărilor din casa lui Dumnezeu. Sunt dezgustați îndeosebi de îndeplinirea datoriei și chiar cred că toți cei care își fac datoria sunt nesăbuiți. Ce fel de mentalitate și ce fel de umanitate sunt acestea? Nu sunt deloc interesați de adevăr sau de mântuirea oamenilor de către Dumnezeu și nu sunt deloc atașați de viața bisericească. Deși nu au judecat sau condamnat în mod fățiș cuvintele lui Dumnezeu, ei ascultă predici de mai mulți ani fără să înțeleagă nici măcar o fărâmbă de adevăr – acest lucru indică în mod clar o problemă. Nu există nimeni căruia să-i displace atât lucrurile pozitive, cât și cele negative în același timp. Atâta vreme cât nu-ți plac lucrurile pozitive, vei fi interesat în mod special de cele negative. Dacă ești interesat îndeosebi de lucrurile negative, atunci cu siguranță nu vei fi interesat de cele pozitive. Persoanele de acest tip nu au niciun interes față de lucrurile pozitive; prin urmare, nu există nimic în casa lui Dumnezeu de care să se simtă atașate, nimic care să le placă sau după care să tânjească. Tendințele rele ale lumii, banii, faima și câștigul, deținerea unei funcții oficiale, îmbogățirea și diversele erezii și sofisme populare sunt ceea ce le interesează cel mai mult. Inima lor este îndreptată spre lume, nu spre casa lui Dumnezeu, de aceea sunt capabile să plece în orice moment. Părăsirea casei lui Dumnezeu și a vieții bisericești nu le aduce niciun regret, nicio suferință sau durere, ci mai degrabă o eliberare deplină. Se gândesc în sinea lor: „În sfârșit nu mai trebuie să ascult zilnic predici sau părtășii despre adevăr, nu mai trebuie să fiu îngăduț de aceste lucruri. Acum pot să urmăresc cu îndrăzneală faima și câștigul, banii, femeile frumoase și perspectivele personale. În sfârșit pot să mint și să-i înșel pe alții cu îndrăzneală, să pun la cale intrigi și comploturi și să recurg la tot soiul de tactici ticăloase fără nicio grijă. Pot să folosesc orice mijloace pentru a interacționa cu oamenii!” Pentru ei este dureros să asculte predici și părtășii despre adevăr în casa lui Dumnezeu, iar părăsirea casei Sale pare o eliberare. Asta înseamnă că aceste lucruri pozitive nu sunt ceea ce are nevoie inima lor. Ei au nevoie de toate lucrurile din lume și societate. De aici este clar că motivul pentru care au părăsit biserica este legat direct de lucrurile pe care le urmăresc și de preferințele lor.

Care este natura-esență a acestor oameni care sunt capabili în orice moment să plece din casa lui Dumnezeu? Vedeți acum care este? (Da. Sunt genul de oameni neîncrezători. Cei mai mulți dintre acești oameni sunt fiare reîncarnate, sunt cu toții niște indivizi confuzi, fără minte sau gânduri.) Așa este. Ei nu înțeleg chestiunile referitoare la credință. Nu înțeleg ce înseamnă cu adevărat viața umană, ce cale ar trebui să urmeze

oamenii, care sunt cele mai semnificative lucruri de făcut, ce principii de practică ar trebui respectate când vine vorba de conduita proprie și așa mai departe și nici nu vor să caute adevărul pentru a le descoperi. Ce le place să urmărească? Mintea le este plină toată ziua de gânduri despre cum pot să obțină beneficii și să se bucure de o viață superioară celorlalți. Unii oameni încep să creadă în Dumnezeu cât timp sunt angajați în lume. Dar imediat ce sunt promovați drept supraveghetori sau manageri ori devin șefi, încetează să mai creadă. Când frații și surorile iau legătura cu ei, spun: „Acum am statut, reputație și poziție socială. E prea umilitor să cred în Dumnezeu alături de voi. Ar trebui să păstrați cu toții distanța față de mine și să nu mai veniți să mă căutați! Puteți să renunțați la mine sau să mă excludeți dacă vreți. În orice caz, capitolul credinței mele în Dumnezeu s-a încheiat și nu mai am nimic de-a face cu voi!” Vedeți ce spun? Ce fel de persoane sunt? Ați mai lua legătura cu ei? (Nu.) Au vorbit atât de răspicat, dar unii conducători ai bisericii încă simt că este regretabil când îi văd plecând și îi contactează de mai multe ori pentru a-i convinge: „Ai un calibru atât de bun și chiar erai conducător și lucrător pe vremuri. Ai fost demis doar pentru că nu ai urmărit adevărul. Dacă urmărești cu sârguință adevărul, sigur vei fi mântuit și, în viitor, vei fi cu siguranță un stâlp, un sprijin însemnat în casa lui Dumnezeu!” Cu cât conducătorii spun mai mult aceste lucruri, cu atât mai mult îi resping pe ceilalți. Unii conducători de biserică sunt confuzi și lipsiți de discernământ; această persoană a fost promovată în lume, și totuși acești conducători încă o invidiază și doresc să stabilească o legătură cu ea – nu arată asta o lipsă de respect de sine? Oamenii care înțeleg adevărul pot vedea clar această chestiune: promovarea în societate nu este un semn bun; nu este drumul cel bun pe care să meargă cineva! Unii oameni nu mai cred în Dumnezeu de îndată ce dobândesc puțin statut în societate – aceasta doar îi dezvăluie și dovedește că nu sunt oameni care cred cu sinceritate în Dumnezeu sau care iubesc adevărul. Dacă ar fi credincioși sinceri, chiar dacă ar fi promovați și ar avea un viitor promițător în societate, tot nu L-ar părăsi pe Dumnezeu. Acum că L-au trădat pe Dumnezeu, este nevoie ca biserica să-i contacteze și să lucreze asupra lor? Nu este nevoie, pentru că au fost deja dezvăluiți ca neîncrezători. Prin faptul că nu cred în Dumnezeu, ei sunt cei care pierd – pur și simplu nu au acea binecuvântare. Sunt doar niște ființe mizerabile; dacă tot insiști să-i convingi să creadă în Dumnezeu, nu este o prostie? Cu cât încerci mai mult să-i convingi în acest mod, cu atât te disprețuiesc mai mult. Ei consideră că toți cei care cred în Dumnezeu sunt oameni cu statut social mic și calibru insuficient. De aceea sunt deosebit de aroganți și neprihăniți de sine, privindu-i pe toți cu dispreț. Dacă cineva dă dovadă de îngrijorare față de ei sau dacă îi pasă cuiva de ei, consideră că încearcă să le intre în grații. Ce fel de mentalitate este aceasta? Este o incapacitate de a-i privi corect pe frați și surori. Sunt oameni care cred sincer în Dumnezeu? Când întâlniți persoane de acest tip, ar trebui să le respingeți. De îndată ce spun: „Sunt supraveghetor cu vechime acum. Nu mai veniți să mă căutați! Dacă veți continua să mă contactați, mă voi întoarce împotriva voastră! Mai ales să nu veniți la compania mea și să mă faceți de rușine – nu am nimic de-a face cu oamenii care cred

în Dumnezeu!” – odată ce spun aceste cuvinte, ar trebui să plecați imediat, să renunțați la ei și să nu vă mai asociați niciodată cu o astfel de persoană. Le este teamă că vom profita de succesul lor; de aceea trebuie să avem puțină cunoaștere de sine. Acești oameni prosperă și urcă în eșaloanele superioare; nu suntem de nasul lor. Suntem doar oameni obișnuiți, din pătura inferioară a societății. Nu ar trebui să încercăm să stabilim legături cu ei – nu vă înjosiți în acest fel! Sunt și unii oameni mai în vârstă, ai căror copii cumpără o casă de lux în oraș. După ce se mută, își iau tălpășița dintre frați și surori, spunând: „Nu mai veniți să mă căutați! Sunteți cu toții de la țară. Dacă veniți să mă căutați, oamenii vor crede că sunt și eu de la țară, că am rude în zona rurală. Cât de rușinos ar fi! Știți ce fel de persoană este fiul meu? Este un bogătan, un om înstărit, un om cu renume! Dacă țineți legătura cu mine, n-ar fi umilitor pentru fiul meu? Așa că, pe viitor, să nu mai veniți să mă căutați!” Imediat ce rostesc aceste cuvinte, răspundeți simplu: „Dacă asta e atitudinea ta, înțelegem. Îți dorim atunci fericire și bucurie!” În acel moment, dacă mai spuneți chiar și un singur cuvânt, veți părea stupizi și josnici. Ceea ce trebuie să faceți este doar să plecați imediat. Nu încercați vreodată să-i convingeți cu forța pe neîncredători – este doar un comportament stupid. Înțelegeți? (Da.) Cât de stupizi pot fi unii oameni? Ei spun: „Fiul acelui individ este un om înstărit, un bogătan cu statut în societate. Ba chiar are legături cu funcționari guvernamentali. Dacă îl convingem să creadă în continuare în Dumnezeu, familia lui ar putea chiar să găzduiască frați și surori!” Cum sună această idee? Dacă te gândești la ea din perspectiva de a lua în considerare lucrarea bisericii, de a arăta considerație față de frați și surori și de a ține cont de siguranță, este perfect adecvată. Dar trebuie să vezi dacă acel individ crede sincer în Dumnezeu. Dacă nu este dispus să creadă în Dumnezeu și nu-i place să intre în contact cu frații și surorile, dar tot vrei să-l convingi să creadă în Dumnezeu, nu este oare o prostie? Nu face lucruri care să arate o lipsă de respect de sine. Avem protecția și îndrumarea lui Dumnezeu în credința în El. Indiferent în ce mediu trăim, totul este sub suveranitatea și rânduielile Sale. Indiferent ce suferință îndurăm, ar trebui să trăim cu demnitate. Unii oameni chiar îl invidiază pe acest individ care a părăsit casa lui Dumnezeu, spunând că este capabil – este corect acest punct de vedere? Cum ar trebui să vedem această chestiune? Odată ce s-a mutat într-o casă mare, a încetat să creadă în Dumnezeu. În societate are statut și poziție și în inima lui îi desconsideră pe frați și surori, considerându-i oameni din pătura inferioară a societății, care nu sunt vrednici să interacționeze cu el. Așadar, ar trebui să avem cunoaștere de sine și să nu încercăm să stabilim legături cu astfel de oameni sau să ne dăm bine pe lângă ei, nu-i așa? (Da.)

Celor care sunt capabili să părăsească în orice moment casa lui Dumnezeu, fie că sunt neîncredători sau doar pierde-vară, fie că au credință în Dumnezeu pentru a obține binecuvântări sau a evita dezastrele – indiferent de situație – atât timp cât sunt capabili să părăsească în orice moment casa lui Dumnezeu și, după ce pleacă, sunt dezgustați de frații și surorile care îi contactează, fiind și mai dezgustați de ajutorul și de sprijinul fraților și surorilor, dând dovadă de ostilitate față de oricine are părtașie despre adevăr

cu ei, nu este nevoie să le acordați atenție unor asemenea oameni. Dacă sunt descoperiți neîncrezători de acest fel, ar trebui să fie dați în vileag și îndepărtați în timp util. Unii oameni poate că nu iubesc adevărul, dar lor le place să fie oameni buni și să trăiască împreună cu frații și surorile; acest lucru le dă o stare de dispoziție bună și, pe deasupra, ei evită să fie tratați rău. În inimile lor, știu că au credință în adevăratul Dumnezeu și sunt dispuși să muncească în mod sârguincios. Dacă au într-adevăr acest tip de atitudine, credeți că ar trebui lăsați să-și îndeplinească în continuare datoria? (Da.) Dacă sunt dispuși să muncească și nu tulbură sau perturbă, atunci pot continua să muncească. Dar dacă într-o zi nu mai sunt dispuși să muncească și doresc să plece din casa lui Dumnezeu, spunând: „Plec să-mi încerc norocul în lume. Nu mai intenționez să cred în Dumnezeu alături de voi. Nu este distractiv aici și, uneori, când îmi fac datoria superficial, sunt emondat. E foarte greu să stau aici; vreau să plec”, ar trebui convinși astfel de indivizi să rămână? (Nu.) Putem să le punem o singură întrebare: „Te-ai gândit bine?” Dacă spun: „M-am gândit mult timp la asta”, poți să zici: „Atunci îți dorim toate cele bune. Ai grijă și la revedere!” Este bună această abordare? (Da.) Ce fel de oameni credeți că sunt aceștia? Sunt de felul celor care se cred mai presus de ceilalți și care detestă lumea și căile ei, recitând adesea versuri ale oamenilor celebri, cum ar fi: „Îmi flutur mâneca, neluând niciun fuior de nor.” Ei cred că se păstrează puri și nu se integrează în această lume, dorindu-și să găsească o oarecare mângâiere prin credința în Dumnezeu. Se consideră mereu extraordinari, dar în realitate sunt cei mai comuni dintre oameni, trăind doar pentru a mânca, a bea și a se distra. Nu au gânduri adevărate și nu urmăresc lucruri adevărate. Se consideră elevați, de parcă nimeni nu le-ar putea înțelege gândurile sau nu le-ar putea egala modul de gândire. Consideră că propriul orizont mental este mai înalt decât cel al unei persoane obișnuite, spunând lucruri precum: „Sunteți cu toții oameni obișnuiți, dar uitați-vă la mine: sunt diferit. Dacă mă întrebi de unde sunt, îți voi spune că orașul meu natal este departe.” Ți-au spus de unde sunt? Știi unde este acest așa-zis loc „departe”? Oamenii care sunt capabili să părăsească în orice moment biserica sunt exact de acest tip. Ei simt că niciun loc nu-i poate mulțumi și se gândesc mereu la unele lucruri nerealiste, vagi, iluzorii. Nu se concentrează asupra realității și nu înțeleg ce înseamnă viața omenească sau ce cale ar trebui să aleagă oamenii. Nu înțeleg aceste lucruri – sunt doar niște excentrici. Dacă o persoană de acest tip și-a pus în minte să părăsească biserica și spune că s-a gândit mult timp la asta, nu este nevoie să o convingeți să rămână. Nu mai spuneți nici măcar un cuvânt – pur și simplu renunțați la ea și gata. Așa ar trebui tratați astfel de oameni; este conform cu principiile de tratare a oamenilor. Aici se încheie părtașia despre cei care sunt capabili în orice moment să părăsească biserica.

J. Sunt șovăielnici

Cea de-a zecea manifestare constă în faptul că sunt șovăielnici. Ce manifestări specifice sunt afișate de oamenii șovăielnici? În primul rând, cele mai mari îndoieli ale

acestor oameni cu privire la credința în Dumnezeu sunt: „Oare dumnezeu există cu adevărat? Există un tărâm spiritual? Există iadul? Aceste cuvinte rostite de dumnezeu sunt oare adevărul? Oamenii spun că această persoană este dumnezeu întrupat, dar n-am văzut niciun aspect care să-l facă să arate ca dumnezeu întrupat! Așadar, unde se află mai exact duhul lui dumnezeu? Există cu adevărat dumnezeu sau nu?” Ei nu găsesc niciodată răspunsuri clare la aceste întrebări. Văd că mulți oameni cred în Dumnezeu și se gândesc: „Dumnezeu trebuie să existe. Probabil că există. Sper că există. În orice caz, credința în dumnezeu nu mi-a provocat nicio pierdere; nimeni nu m-a tratat rău. Am auzit că îndeplinirea datoriei poate aduce binecuvântări și o destinație bună, făcând în așa fel încât să nu mor în viitor. Așadar, presupun că mă voi lua pur și simplu după ceilalți și voi crede.” După ce cred o perioadă de timp, văd că unii oameni se confruntă cu încercări și adversități și încep să se întrebe: „Oare credința în dumnezeu n-ar trebui să aducă binecuvântări? Unii s-au îmbolnăvit grav și au murit, unii au fost arestați și persecutați până la moarte de marele balaur roșu, iar alții s-au îmbolnăvit ori s-au confruntat cu dezastre care s-au abătut asupra familiilor lor în timp ce-și făceau datoria. De ce nu i-a protejat dumnezeu? Așadar, există dumnezeu cu adevărat sau nu? Dacă există, aceste lucruri n-ar fi trebuit să se întâmple!” Unii oameni bine intenționați au părtășie despre adevăr cu ei, spunând: „Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor, iar soarta oamenilor este orchestrată de El. Oamenii ar trebui să accepte aceste chestiuni de la Dumnezeu și să se supună orchestrării Sale. Tot ce face Dumnezeu este bun.” La care acești indivizi șovăielnici spun: „Nu văd ce-i așa bun în privința asta! E bine să suferi dezastre? E bine să te îmbolnăvești grav sau să ai o boală incurabilă? E și mai rău să mori. Există dumnezeu sau nu? Nu știu.” Sunt mereu plini de îndoieli în legătură cu Dumnezeu. Când văd că mulți oameni își fac datoria, că lucrarea casei lui Dumnezeu se extinde tot mai mult și biserica înflorește zi de zi, ei simt că Dumnezeu sigur există. Mai ales când îi aud pe frați și surori aducând mărturie pentru semnele și minunile pe care le-a arătat Dumnezeu și harul pe care l-au primit de la Dumnezeu, acești indivizi șovăielnici simt cu și mai multă putere: „Dumnezeu există cu siguranță! Deși oamenii nu pot vedea duhul său, cuvintele rostite de dumnezeu întrupat au fost auzite de ei și, de asemenea, am auzit atât de mulți semeni având părtășie despre cuvintele lui dumnezeu și experimentând cuvintele sale. Așadar, dumnezeu există cu siguranță!” Când biserica înflorește și prosperă, totul îi merge bine, iar lucrarea bisericii se extinde tot mai mult și, mai ales, când frații și surorile experimentează anumite situații și chestiuni speciale și văd protecția, suveranitatea și conducerea lui Dumnezeu prin intermediul acestor lucruri, ei simt că Dumnezeu există și că este cu adevărat bun. După o vreme, pot experimenta însă frustrări și perioade dificile, unii se pot confrunta cu eșecuri și obstacole sau casa lui Dumnezeu poate elimina o parte dintre oameni; aceste lucruri, în special ultimul, le contrazic puternic noțiunile și le încalcă așteptările. Ei simt: „Dacă dumnezeu există, cum au putut să se întâmple aceste lucruri? N-ar trebui să se întâmple! E normal ca aceste lucruri să se întâmple printre non-credincioși, dar cum s-au putut

întâmpla și în casa lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu există, ar trebui să rezolve aceste chestiuni și să le împiedice să se întâmple, fiindcă este atotputernic, are autoritate și putere! Există cu adevărat Dumnezeu sau nu? Oamenii nu pot vedea duhul său. Cât despre cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat, toți spun că sunt adevărul, calea, și că pot fi viața oamenilor. Dar eu de ce nu simt că sunt adevărul? Am ascultat predici atât de mult timp, dar viața mea nu s-a schimbat deloc! Am suferit atât de mult – ce am dobândit?” Încep să aibă îndoieli în legătură cu Dumnezeu, iar entuziasmul față de îndeplinirea datoriei lor scade și se domolește. Apoi se gândesc să plece din casa lui Dumnezeu ca să muncească și să câștige bani pentru a duce o viață decentă – încep să apară aceste gânduri active. Se gândesc în sinea lor: „Dacă Dumnezeul în care cred nu este Dumnezeul adevărat, atunci toți acești ani în care am crezut în el și nu am muncit și nu am câștigat bani în vor fi fost o pierdere atât de mare! Nu, o astfel de gândire este greșită. Tot trebuie să cred în mod adecvat. Am auzit spunându-se că citirea mai multor cuvinte ale lui Dumnezeu le va permite oamenilor să înțeleagă adevărul, să rezolve toate problemele și să nu mai fie slabi. Dar eu am citit cuvintele lui Dumnezeu și tot n-am înțeles adevărul. De ce mă simt încă negativ? De ce simt mereu că nu am energie pentru a-mi face datoria? Dumnezeu nu lucrează asupra mea! Am atât de multe dificultăți, dar Dumnezeu nu mi-a deschis o cale de ieșire. Așadar, oare Dumnezeu există cu adevărat sau nu? Dacă aceasta e adevărata cale, Dumnezeu ar trebui să-i binecuvânteze pe oamenii care își fac datoria cu pace, ușurință și normalitate. Prin urmare, de ce mai există dificultăți atât de mari în predicarea evangheliei și în îndeplinirea datoriei? Deși știu că lumea religioasă a rămas în urmă și că a crede în Dumnezeu atotputernic înseamnă să intri în Epoca Împărăției, de ce n-am văzut cum lucrează duhul sfânt?” Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt oameni fără înțelegere spirituală. Ei citesc cuvintele lui Dumnezeu, dar nu înțeleg adevărul. Indiferent cât de mult adevăr este spus în părtășie, nu-i pot pricepe sensul. Privesc mereu lucrurile pe baza noțiunilor și închipuirilor proprii și sunt în permanență plini de îndoieli despre Dumnezeu. Cum ar putea o astfel de persoană să înțeleagă adevărul? Unii oameni văd că predicarea Evangheliei este destul de dificilă, prin urmare gândesc: „Dacă aceasta ar fi adevărata cale, duhul sfânt ar lucra foarte mult. Oriunde ar merge frații și surorile să predice evanghelia, ar fi un proces ușor și lipsit de obstacole. Chiar mai mult, funcționarii guvernamentali ar începe și ei să creadă și ar da undă verde tuturor lucrurilor. Aceasta ar fi într-adevăr mâna adevăratului Dumnezeu. Dar acum, privind faptele, nu este deloc cazul. Nu doar că președinții și funcționarii din diferite țări ale lumii nu cred în Dumnezeu, dar nici nu susțin credința în Dumnezeu. În unele țări, guvernele chiar îi persecută pe credincioși și îi împiedică pe oameni să creadă în Dumnezeu. Așadar, chiar este Dumnezeul în care credem adevăratul Dumnezeu? Nu știu; e greu de spus.” În inimile lor există mereu un uriaș semn de întrebare. De fiecare dată când aud știri de orice fel, au impresia că este un „cutremur” al cărui impact nu e nici uriaș, nici de neobservat, făcându-i să șovăie. Unii spun: „Oare șovăie mereu deoarece cred în Dumnezeu doar de puțin timp?” Nu este

aşa – unii oameni cred de trei, cinci sau chiar mai mult de zece ani. Poate fi considerat puţin timp? Dacă cineva ar crede trei sau cinci ani în timpul lucrării din Epoca Harului, n-ar fi considerat mult timp, fiindcă nu a auzit vorbirea şi cuvintele lui Dumnezeu din zilele de pe urmă; a înţeles doar puţine cunoştinţe biblice şi teorii spirituale din Biblie şi din predicile oamenilor. A dobândit mult prea puţin. Este diferit când cineva acceptă lucrarea acestei etape prezente – atât timp cât îşi face datoria şi Îl urmează pe Dumnezeu trei ani, ceea ce experimentează, înţelege şi câştigă depăşeşte ceea ce ar fi putut câştiga cineva crezând în Domnul timp de douăzeci sau treizeci de ani ori chiar o viaţă întreagă în Epoca Harului. Dar aceşti oameni şovăielnici, chiar şi după ce cred trei, cinci sau chiar mai mult de zece ani, tot nu pot să-şi dea seama dacă această etapă a lucrării este săvârşită sau nu de Dumnezeu şi chiar au îndoieli în legătură cu existenţa Lui. Ai spune că astfel de oameni sunt foarte problematici? Au capacitatea de a înţelege adevărul? (Nu.) Au modul de gândire a umanităţii normale? (Nu.) Sunt incapabili să înţeleagă adevărul. Indiferent ce situaţie apare în biserică, îi poate determina mereu să şovăie – semnul de întrebare din inimile lor le provoacă întruna „cutremure”. Dacă antihriştii provoacă tulburări în biserică şi unii oameni sunt induşi în eroare sau dacă o persoană pe care o idolatrizează face ceva neaşteptat – de exemplu, fură ofrande sau recurge la activităţi licenţioase – şi este îndepărtată, ei şovăie în inimile lor şi încep să se îndoiască de Dumnezeu: „Nu este acesta curentul lucrării lui Dumnezeu? Atunci cum s-au putut întâmpla asemenea lucruri nelegiuite în biserică? Cum a permis Dumnezeu să apară antihriştii şi oamenii răi? Chiar este aceasta adevărata cale?” Tot ce se întâmplă în biserică şi este contrar noţiunilor lor îi face să capete îndoieli şi să înceapă să se întrebe dacă aceasta este adevărata cale, dacă este lucrarea lui Dumnezeu şi dacă Dumnezeu există cu adevărat. Pur şi simplu nu caută adevărul pentru a privi corect chestiunea. Acest lucru este suficient în sine pentru a demonstra că, de la început şi până la sfârşit, nu au crezut niciodată în mod fundamental că această etapă a lucrării este săvârşită de Dumnezeu. De la început şi până la sfârşit, nu au ştiut niciodată care este adevărul şi nici de ce exprimă Dumnezeu adevărul. Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte şi a făcut atât de multă lucrare – toate acestea sunt faptele Sale. Atât de mulţi oameni au verificat şi au devenit convinşi de aceasta, dar ei refuză să privească situaţia pe baza acestor lucruri. Se folosesc mereu de perspectivele umane şi de gândirea umană pentru a emite judecăţi – au prea multă încredere în ei înşişi. Când există unele carenţe sau abateri în lucrarea bisericii sau în viaţa bisericească sau când biserica este oprimată şi persecutată de guvern, încep să se întrebe din nou: „Chiar este aceasta adevărata cale?” Când în biserică apar antihrişti şi conducători falşi, încep de asemenea să pună întrebări, spunând: „Uitaţi-vă la acei pastori şi prezbiteri din bisericile religioase – îl iubesc cu adevărat pe domnul şi în bisericile lor nu există incidente legate de antihrişti. Acea e adevărata cale! Dacă ceea ce aveţi voi aici este adevărata cale, de ce se mai întâmplă aceste lucruri?” Aşa fac ei comparaţii. Şi cum fac comparaţii alţi imbecili? Spun: „Uitaţi-vă la acei oameni care cred în Dumnezeu în Biserica patriotică – au aprobarea

statului, iar statul chiar le eliberează certificate și le acordă terenuri pentru construcția bisericilor. Totul este legitim și legal. Voi aveți o biserică publică? Bisericele voastre sunt înregistrate? Statul chiar le atribuie pastori bisericilor patriotice, iar acei pastori au autorizații. Conducătorii și lucrătorii voștri au autorizații? Statul nu vă permite să credeți în Dumnezeu; vă arestează și vă persecută. Nici măcar nu aveți un loc permanent pentru adunări; vă întruniți mereu în secret. Chiar este aceasta adevărata cale? Dacă ar fi adevărata cale, de ce v-ați întruni și v-ați face mereu datoria într-un mod atât de secretos?” Nu-și pot da seama nici măcar de această chestiune. Orice situație îi poate face să șovăie și să capete îndoieli în legătură cu Dumnezeu. Spune-Mi, poate o astfel de persoană să rămână fermă? (Nu.) Deși nu a părăsit la exterior biserica, este la un pas de pericol în inima sa. Niciodată nu poate fi sigură despre lucrarea lui Dumnezeu și despre adevărurile exprimate de El și crede mereu pe jumătate, iar pe jumătate se îndoiește; astfel îi este imposibil să aibă credință adevărată. Nu poate vedea că toate persecuțiile, suprimarea și arestările din acești ani ai lucrării lui Dumnezeu au avut loc sub suveranitatea lui Dumnezeu, făcând parte din orchestrările și rânduielile Sale. Prin urmare, are noțiuni și este în stare să se întrebe dacă Dumnezeu poate fi suveran peste toate lucrurile. Crede în permanență că toată lucrarea casei lui Dumnezeu este făcută de oameni, fiind incapabilă să vadă chiar și cel mai mic semn al faptelor Sale. Nu este o persoană neîncrezătoare? Dacă o astfel de persoană crede doar de șase luni sau de un an și nu a priceput clar diverse adevăruri, este de înțeles să aibă îndoieli și să șovăie când vede lucruri contrare noțiunilor sale. Dar unii oameni cred în Dumnezeu de mai mulți ani, au ascultat o mulțime de predici și au primit părtășie despre adevăr când au întâmpinat dificultăți. La acea vreme, au înțeles cele auzite ca pe o doctrină. După aceea însă, când se confruntă din nou cu probleme, tot se îndoiesc de Dumnezeu și de lucrarea Lui. Aceasta arată că astfel de oameni nu au capacitatea de a înțelege adevărul, nu au gândirea umanității normale și nu îndeplinesc standardul de a fi umani.

Cum ar trebui să fie tratați oamenii șovăielnici? În ceea ce privește umanitatea, acești oameni nu sunt considerați răi, dar sunt într-adevăr un tip de oameni problematici, deoarece nu au capacitatea de a înțelege adevărul și nici gândirea umanității normale. Cel mai important lucru este că nici măcar nu pot confirma multe adevăruri exprimate de Dumnezeu și nici nu știu dacă aceste cuvinte sunt adevărul sau dacă sunt exprimarea lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Judecând după abilitatea lor de înțelegere, ce fel de oameni sunt? Este corect să spunem că sunt neîncrezători și, de asemenea, că sunt confuzi. Deși oamenii de acest fel nu au comis niciun rău evident și nu se califică drept oameni răi, întrucât sunt confuzi în această măsură și pot face multe lucruri care perturbă și tulbură, oare nu sunt buni de nimic? (Ba da.) Indiferent de cât timp cred în Dumnezeu sau câte predici au ascultat, nu pot înțelege niciodată adevărul. Nu pot nici măcar să confirme existența lui Dumnezeu sau suveranitatea Sa. Ce fel de calibru este acesta? Acești oameni nu au absolut nicio capacitate de a înțelege adevărul. Sunt oameni cu un calibru foarte slab; sau ai putea spune că nu au absolut niciun calibru – sunt niște

netrebnici fără minte. Spune-Mi, ce datorie pot face netrebnicii? (Nu pot să facă nicio datorie.) Nu pot să facă nicio datorie și sunt mereu plini de îndoieli și șovăielnici. Așadar, cum ar trebui să fie tratați și gestionați astfel de oameni? Cea mai adecvată modalitate de a ne ocupa de asemenea oameni este de a nu-i lăsa să facă nicio datorie. Chiar dacă ar cere să facă o datorie, nu ar trebui să li se permită. De ce nu? Pentru că odată ce astfel de oameni încep să facă o datorie, mai ales când au îndurat greutăți și au plătit un oarecare preț, mai devreme sau mai târziu vor dori să-și regleze conturile cu casa lui Dumnezeu. Dacă sunt arestați sau se confruntă cu dezastre naturale sau calamități provocate de om, vor regreta că s-au consumat pentru Dumnezeu; se vor plânga amar și se vor apuca să răspândească remarci precum: „Am suferit atât de mult pentru lucrarea bisericii și pentru îndeplinirea datoriei mele! Am mâncat mult mai puțină mâncare, am dormit mult mai puțin și am câștigat mult mai puțini bani. Dacă nu mi-aș fi făcut datoria, aș fi putut să-mi pun banii câștigați în bancă și aș fi câștigat dobândă! Mi-am asumat atâtea riscuri – cât valorează fiecare oră de risc? Cât este plata muncii?” Vor încerca să-și regleze conturile financiare cu casa lui Dumnezeu și chiar vor amenința că, dacă aceasta nu-i despăgubește, o vor raporta. N-ar aduce necazuri fără sfârșit faptul că lăsăm asemenea oameni să facă o datorie? Relațiile cu astfel de indivizi josnici vor duce la încurcături imposibil de rezolvat. Indiferent de câte lucruri se ocupă pentru biserică, ei păstrează un mic registru în inimile lor, înregistrând clar fiecare cont în parte. Orice ar face pentru biserică, nu fac niciodată de bunăvoie. Deoarece o fac din obligație, vor să-și regleze conturile. De ce? Pentru că, în inimile lor, nu recunosc existența lui Dumnezeu și nu cred în existența Lui. Nu recunosc că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul sau că lucrarea lui Dumnezeu îi poate mântui pe oameni. Așadar, de ce fel de recompensă ar avea nevoie pentru a fi mulțumiți că au plătit un mic preț, au suferit puțin, au făcut o oarecare datorie și au consumat niște resurse umane și materiale pentru așa-zisul dumnezeu pe care și-l imaginează în mintea lor? Dacă n-ar primi nimic în schimb, ar fi mulțumiți? Dacă într-o zi își vor da seama că au fost eliminați pentru că nu urmăresc adevărul, care vor fi consecințele? Se vor simți înșelați de casa lui Dumnezeu, de conducători și lucrători și vor crede că au fost ținuți în întuneric și au fost victimele unei înșelătorii. Apoi vor avea ceva de împărțit cu casa lui Dumnezeu și vor cere despăgubiri, lungind lucrurile la nesfârșit. Crezi că ar vrea casa lui Dumnezeu să se încurce cu o asemenea persoană? Casa lui Dumnezeu nu va face în niciun caz ceva atât de stupid! Aleșii lui Dumnezeu își fac datoria pentru a-și îndeplini responsabilitatea de ființe create – este într-un totu alegerea lor, ceva ce sunt dispuși să facă. Casa lui Dumnezeu nu forțează și nu obligă niciodată pe nimeni, dar odată ce neîncrederea începe să facă o datorie, este doar o chestiune de timp până să apară necazurile. Când sunt într-o dispoziție proastă, încep cu siguranță să bombăne și să se plângă, spunându-le altora: „Ați vorbit cu toții atât de frumos și m-ați păcălit, spunând că voi putea dobândi adevărul și viața veșnică prin credința în dumnezeu. Dar niciunul dintre voi n-a menționat că în biserică sunt antihriști care îi induc în eroare pe alții, oameni răi care perturbă și

tulbură lucrarea bisericii sau că biserica îndepărtează sau exclude oameni. Nu mi-ai spus niciodată că se vor întâmpla astfel de lucruri în biserică!” Ba chiar pot să se întoarcă și să te acuze, spunând: „Nu mi-ai explicat niciodată în mod clar aceste lucruri. Doar v-am urmat în credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei mele. Ca urmare, acum nu am perspective în lume; m-ai împiedicat să câștig o grămadă de bani. Trebuie să-mi despăgubiți pierderile!” Nu ți se pare dezgustător când încep să-și regleze conturile cu tine? Ai fi dispus să te încurci cu ei? (Nu.) Cine ar putea să le clarifice lucrurile unor astfel de oameni? Nu acceptă adevărul, nu pot vedea existența lui Dumnezeu și nu-l pot simți existența prin experiențele lor. Spune-Mi, cine ar putea să le bage în cap acest lucru? Nimeni n-ar putea. Ei nu au facultățile necesare pentru a accepta adevărul, așa că a le cere să urmărească adevărul le-ar face viața foarte grea, punându-i într-o situație dificilă – este pur și simplu nerealist. Ei cred în Dumnezeu doar pentru a primi binecuvântări. Atât timp cât fac o mică datorie, cer o recompensă. Dacă nu primesc ce vor, încep să arunce vorbe de ocară: „Am fost păcălit și înșelat! Sunteți cu toții niște escroci!” Spuneți-Mi, ați vrea să suportați aceste insulte? (Nu.) Cine i-a păcălit? Nu cumva ei înșiși au ambiții și dorințe și vor să primească binecuvântări? Nu au crezut în Dumnezeu tocmai pentru a primi binecuvântări? Nu au primit binecuvântări acum, dar nu este din cauză că nu urmăresc adevărul? Nu este aceasta problema lor? Nici măcar nu cred în Dumnezeu, dar tot vor să primească binecuvântări de la El – cum ar putea fi atât de ușor să primească binecuvântări? Nu le-au fost explicate clar aceste chestiuni cu mult timp înainte de a începe să-și facă datoria? (Ba da.) Dar poți să te înțelegi cu ei? Nu poți – vor spune doar că i-ai păcălit. Spune-Mi, în casa lui Dumnezeu, indiferent de cât timp cred frații și surorile în Dumnezeu, care dintre ei nu-și face datoria de bunăvoie? Chiar dacă există cazuri rare în care copiii nu cred în Dumnezeu și sunt împinși să creadă și să facă o datorie de către părinții sau rudele lor, acestea sunt încă foarte puține. Chiar dacă te împing părinții, este pentru binele tău – ar trebui să înțelegi acest lucru. Dar familia ta este cea care te împinge – frații și surorile din casa lui Dumnezeu nu te împing și nici nu te obligă. Credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei sunt în totalitate voluntare. În momentul de față, oricine își dorește să plece poate pleca; ușile casei lui Dumnezeu sunt întotdeauna deschise. Însă, odată ce pleci, întoarcerea nu va fi la fel de ușoară. Cei care fac o datorie full-time în casa lui Dumnezeu sunt selectați cu grijă – nu este acceptat chiar oricine. Există standarde obligatorii și principii și numai cei care corespund calificărilor pot rămâne în biserică cu datorie full-time. Oamenii șovăielnici cred următoarele: „Nu mi-ai explicat clar o chestiune foarte importantă. La acea vreme mi-am făcut datoria doar pentru că eram derutat.” Ce nu a fost explicat clar? Frații și surorile au părtășie împreună despre adevăr în fiecare zi în timp ce-și fac datoria – dacă acești oameni nu au înțeles, este din cauză că sunt confuzi și orbi. Nu pot da vina pe nimeni altcineva pentru asta. Dar nu vor discuta cu tine despre asta; doar simt că au suferit o pierdere uriașă și vor să-și regleze conturile și să se certe cu casa lui Dumnezeu. Nu sunt astfel de oameni irezonabili și extrem de dezgustători? Așadar,

odată ce vedeți adevărata față a unor astfel de oameni și vedeți clar că sunt confuzi, complet inutili, nu pot face nicio datorie și se concentrează constant asupra primirii binecuvântărilor, având inima mistuită de gânduri de a obține binecuvântări, și că tot ce știu este că îndeplinirea datoriei poate aduce binecuvântări, mântuire, intrarea în Împărăție și nemurire, cunoscând doar aceste câteva expresii fără să înțeleagă nimic altceva – neștiind care este adevărul, cum să-l practice sau cum să se supună lui Dumnezeu – atunci, chiar dacă vor să facă o datorie sau dacă cer să facă o datorie, se poate rânduie să o facă? (Nu.)

De fapt, chiar și atunci când sunt teferi și nevătămați, oamenii șovăielnici au îndoieli și observă mereu. Odată ce se confruntă cu persecuții și arestări, încep să șovăie. Asta arată că, în credința lor obișnuită în Dumnezeu, nu cred cu sinceritate. Când apar unele circumstanțe, ei sunt dezvăluiți. Asta arată că nu au fost niciodată siguri în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, punând mereu totul sub semnul întrebării și observând. De ce nu au părăsit biserica? Ei gândesc următoarele: „Cred în Dumnezeu de atâția ani și am suferit atât de multe greutăți. Dacă aș pleca acum, fără să fi obținut niciun beneficiu, n-ar fi o pierdere? N-ar fi fost toată această suferință în zadar?” Asta gândesc ei. Ai putea crede că sunt siguri, că au credință, că înțeleg adevărul, dar, de fapt, nu este așa. Au încă îndoieli, încă observă. În inimile lor, vor doar să vadă dacă lucrarea casei lui Dumnezeu prosperă cu adevărat, dacă fiecare aspect al lucrării dă roade și dacă a avut un impact mare asupra lumii. Vor îndeosebi să știe următoarele lucruri: cum decurge răspândirea Evangheliei de către biserici în diferite țări? Are amploare și influență? Există o recunoaștere internațională a acestui curent? A acceptat vreo persoană celebră sau vreo personalitate influentă această etapă a lucrării? Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost recunoscută sau aprobată de Națiunile Unite? Beneficiază de sprijin din partea guvernelor diferitelor țări? S-au aprobat cererile de azil politic ale fraților și surorilor în diferite țări? Acestea sunt genul de lucruri care îi preocupă mereu pe asemenea oameni și aceasta este o manifestare clară a șovăielilor pe care le au. Odată ce văd casa lui Dumnezeu câștigând putere și lucrarea de evanghelizare răspândindu-se, se simt norocoși că nu au părăsit casa lui Dumnezeu și nu se mai îndoiesc de Dumnezeu. Dar, de îndată ce văd că lucrarea casei lui Dumnezeu este tulburată, obstrucționată sau prejudiciată, că îndeplinirea datoriei de către frați și surori este și ea afectată și că biserica este exclusă și respinsă de lume, încep să se gândească să plece din casa lui Dumnezeu. Se întreabă mereu: „Este Dumnezeu cu adevărat suveran asupra tuturor acestor lucruri? De ce nu pot să-i văd atotputernicia? Chiar sunt cuvintele lui Dumnezeu adevărul? Chiar pot să-i curețe și să-i mântuiască pe oameni?” Nu sunt niciodată capabili să-și dea seama de aceste chestiuni și continuă să le pună la îndoială fiindcă nu au înțelegere spirituală și nu pot pricepe cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent câte predici ascultă, nu pot ajunge la o concluzie în legătură cu nimic din toate acestea. Drept urmare, pun mereu întrebări, dorind să aibă urechi care să poată auzi lucruri extrem de îndepărtate și ochi care să vadă la o mie de kilometri distanță, astfel încât să

afle și să primească vești despre cele întâmplare la mare depărtare. Atunci ar putea decide din timp dacă ar trebui să rămână sau să plece. Nu sunt stupizi asemenea oameni? (Ba da.) Nu trăiesc oamenii de acest fel vieți epuizante? (Ba da.) Nu au gândirea umanității normale și nici nu înțeleg adevărul. Cu cât se întâmplă mai multe lucruri, cu atât devin mai agitați și mai perplecși. Nu știu cum să discearnă aceste chestiuni sau cum să le caracterizeze și, cu siguranță, nu știu să discearnă binele de rău în aceste chestiuni sau să tragă învățăminte din ele și apoi să găsească principiile de practică în cuvântul lui Dumnezeu. Nu știu să facă aceste lucruri. Ce fac, așadar? De exemplu, când apar în biserică antihriști și oameni răi care îi induc în eroare pe alții, ei încep să se întrebe: „Cine anume are dreptate și cine greșește? Chiar este adevărată această cale? Voi fi binecuvântat dacă voi continua să cred până la final? Îmi fac datoria de câțiva ani – a meritat această suferință? Ar trebui să continui să-mi fac datoria?” Ei analizează totul din perspectiva propriilor interese și nu pot înțelege nimic despre oamenii, evenimentele și lucrurile din fața lor, părând foarte stângaci. Nu au gânduri și puncte de vedere corecte și vor să observe de pe margine, să vadă cum decurg lucrurile. Uitându-te la ei, simți că sunt jalnici și ridicoli. Când nu se întâmplă nimic, se comportă destul de normal, dar imediat ce se întâmplă ceva important, nu știu din ce perspectivă ar trebui să privească problema respectivă, iar lucrurile pe care le spun reflectă gândurile și punctele de vedere ale non-credincioșilor. După ce se termină totul, nu se poate vedea ce au câștigat din asta. Nu sunt foarte stupizi asemenea oameni? (Ba da.) Exact așa se comportă oamenii stupizi. Așadar, care sunt principiile pentru tratarea oamenilor de acest fel? Pe baza manifestărilor lor, nu pot fi considerați extrem de perfizi și ticăloși. Cu toate acestea, au un defect fatal, și anume că acești oameni nu au gânduri, nu au suflet și nu-și pot da seama de nimic. Orice se întâmplă în jurul lor îi pune în încurcătură, neștiind în cine să aibă încredere, pe cine să se bazeze, cum să privească problema sau de unde să înceapă să o rezolve – sunt pur și simplu într-o stare de panică. După ce intră în panică, pot căpăta îndoieli sau se pot calma temporar, dar șovăiala lor obișnuită rămâne neschimbată. Din manifestările lor, întrucât nu pot fi clasificați ca oameni răi, dacă sunt în prezent capabili să facă o mică datorie și să muncească de bunăvoie, li se poate permite să-și facă în continuare datoria. Totuși, aceasta se bazează pe premisa că datoria lor produce, cel puțin, unele rezultate. Dacă își fac datoria fără să accepte deloc adevărul și sunt mereu superficiali, ar trebui trimiși acasă. Dacă sunt însă dispuși să-și corecteze greșelile, ar trebui să li se permită să rămână în casa lui Dumnezeu și să-și facă în continuare datoria. Ar trebui să li se atribuie orice datorie pentru care sunt potriviți. Dacă nu sunt în stare să facă nicio datorie și sunt de-a dreptul inutili, atunci ar trebui să fie trimiși într-un loc care li se potrivește. În acest caz, nu mai contează dacă sunt pregătiți și dispuși să muncească. Nu este simplu acest mod de gestionare a lucrurilor? (Ba da.)

Îi puteți discerne pe oamenii șovăielnici? Există astfel de oameni în jurul vostru? Unii au fost înlăturați de biserică în trecut. Să presupunem că unul dintre ei spune: „M-am schimbat în bine. Nu mai sunt șovăielnic. Obişnuiam să şovăi mereu în legătură cu

adevărata cale deoarece, atunci când casa lui Dumnezeu abia își începea lucrarea în străinătate, situația era foarte grea. La vremea aceea, fraților și surorilor din biserică le era foarte greu să predice evanghelia și puțini oameni din străinătate acceptau adevărata cale. În plus, nu părea să existe perspective pentru răspândirea lucrării de evanghelizare. De aceea atunci aveam mereu îndoieli în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Acum, văzând că lucrarea de evanghelizare a casei lui Dumnezeu se răspândește, diverse aspecte ale lucrării se îmbunătățesc și dau rezultate, iar bisericile din diferite țări înfloresc tot mai mult, nu mai am îndoieli și nu mai șovăi. Te rog, lasă-mă să-mi fac datoria! Nu mă include în rândul celor care au fost îndepărtați sau excluși!” Ar fi în regulă să-i dai o șansă unei astfel de persoane? (Nu.) De ce nu? (Cuvintele ei sunt false. Vrea doar să se lipească din nou de biserică, deoarece vede că lucrarea casei lui Dumnezeu tinde să se răspândească și a câștigat putere. Dar, ori de câte ori se întâmplă ceva contrar noțiunilor sale, va șovăi din nou.) Ți-ai dat seama de această chestiune? (Da.) Unii oameni sunt șovăielnici din naștere. Astăzi vântul bate într-o direcție, iar ei urmează acea direcție; mâine bate în alta, iar ei o urmează pe aceea – chiar și când nu bate vântul, tot șovăie de unii singuri. Astfel de oameni nu au capacitatea de gândire pe care ar trebui să o aibă un om normal, așa că nu îndeplinesc standardul de a fi umani. Este corect? (Da.) Dacă cineva are capacitatea de gândire a unui om normal și are abilitatea de înțelegere pe care ar trebui să o aibă oamenii, ar vedea că Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri și ar putea confirma că aceasta e lucrarea lui Dumnezeu. Mai mult, sunt atât de mulți oameni care cred în Dumnezeu – ei văd în fiecare zi lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt, precum și faptele minunate ale lui Dumnezeu; credința lor devine mai puternică și energia lor în a-și îndeplini datoria sporește. Sunt acestea lucruri care pot fi realizate de lucrarea omului? Cei care nu au capacitatea de gândire a unui om, indiferent cât de clar le explici aceste lucruri, nu pot confirma că este lucrarea lui Dumnezeu. Le lipsește capacitatea de a ajunge la această concluzie. Indiferent cât de măreață este lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, cât de mult vorbește El, câți oameni îl urmează, câți sunt siguri că este lucrarea Lui sau câți sunt siguri că soarta omenirii este supusă suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și că El este Creatorul, nimic din toate acestea nu este important pentru ei. Așadar, care este cel mai important lucru pentru ei? Au nevoie să-L vadă personal pe Dumnezeu din Ceruri arătându-Se lor și, de asemenea, au nevoie să-L vadă pe Dumnezeu deschizând gura și vorbind, să-L vadă creând personal cerul, pământul și toate lucrurile și săvârșind personal semne și minuni și, când vorbește, cuvintele Sale ar trebui să răsună ca tunetul. Doar atunci ar crede în Dumnezeu. Sunt ca Toma – indiferent câte cuvinte a rostit Domnul Isus, cât de mult adevăr a exprimat sau câte semne și minuni a săvârșit în timpul petrecut pe pământ, nimic din toate acestea nu a contat pentru Toma. A contat dacă învierea Domnului Isus după moarte a fost adevărată sau nu. Cum a confirmat acest lucru? I-a cerut Domnului Isus: „Întinde-ți mâinile și lasă-mă să văd semnele cuiei. Dacă ești cu adevărat domnul Isus înviat, vor fi semne de cuie pe mâinile tale și atunci

voi recunoaște că ești domnul Isus. Dacă nu pot să simt semnele cuielor pe mâinile tale, atunci nu voi recunoaște că ești domnul Isus, nici nu voi recunoaște că ești Dumnezeu.” Nu era un imbecil? (Ba da.) Oamenii de acest fel cred doar în faptele pe care le pot vedea cu propriii ochi și în închipuirile și raționamentul propriu. Chiar dacă aud cuvintele lui Dumnezeu, experimentează lucrarea Sa și văd ascensiunea, extinderea și înflorirea lucrării lui Dumnezeu, tot nu cred că aceasta e lucrarea Lui. Nu pot să vadă marea putere a lui Dumnezeu, nu pot să vadă autoritatea Lui și nu pot să discearnă puterea cuvintelor lui Dumnezeu sau rezultatele pe care le pot obține asupra oamenilor. Nu pot vedea sau discerne niciunul dintre aceste lucruri. Ei speră doar un singur lucru: „Trebuie să vorbești din ceruri cu o voce tunătoare, declarând că ești creatorul. În plus, trebuie să săvârșești semne și minuni și să crezi personal cerul, pământul și toate lucrurile pentru a-ți arăta marea putere. Atunci voi crede că ești Dumnezeu, voi recunoaște că ești Dumnezeu.” Prețuiește Dumnezeu o astfel de recunoaștere? Prețuiește El o astfel de credință? (Nu.) Are El nevoie de recunoașterea ta pentru a fi Dumnezeu? Are El nevoie de aprobarea ta? Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri, atât de mulți oameni l-au acceptat lucrarea și există atât de multe mărturii bazate pe experiențe – mărturii care le depășesc pe cele ale oricărei generații anterioare – dar tu încă nu poți confirma dacă este apariția și lucrarea lui Dumnezeu. Nu crezi și nu recunoști faptele pe care le-a săvârșit deja, nici împlinirea promisiunilor Sale. Ce fel de lucru ești atunci? Nu ești nici măcar uman – ești un imbecil! Și totuși vrei să primești binecuvântări de la Dumnezeu – slabe șanse! Visezi cu ochii deschiși! Te îndoiești de Dumnezeu și Îl tăgăduiești la tot pasul, dorindu-ți mereu să râzi de necazurile casei Sale. Nu ai recunoscut și nu ai crezut niciodată în existența lui Dumnezeu, nici nu ai recunoscut, nu ai crezut sau nu ai acceptat niciodată cuvintele și lucrarea Lui. Prin urmare, promisiunile lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură cu tine și nu vei câștiga nimic. Unii spun: „Dar își fac în continuare datoria. Cum ar putea să nu câștige nimic?” Atunci trebuie să ne fie clar care este scopul lor când își îndeplinesc datoria, pentru cine o îndeplinesc și ce principii urmează atunci când o îndeplinesc. Dacă nu accepți cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă îți faci datoria, doar muncești – nu este o supunere adevărată. Dumnezeu nu recunoaște ceea ce faci drept îndeplinirea datoriei tale. În ochii Lui, nu ești nimic mai mult decât o persoană moartă, fără spirit. O persoană moartă încă speră la binecuvântări – nu este doar o speranță deșartă? Reușești să faci măcar o mică datorie pentru că ești motivat de intenția de a obține binecuvântări. Și te îndoiești constant, judecându-L, condamnându-L, tăgăduindu-L mereu în sinea ta pe Dumnezeu și, de asemenea, judecând și tăgăduind cuvintele și lucrarea Lui. Acest lucru face din tine un dușman al lui Dumnezeu. Poate un dușman al lui Dumnezeu să fie conform standardului de ființă creată? (Nu.) Treci la fiecare pas drept un dușman al lui Dumnezeu, observându-L în secret și observând lucrarea Sa din umbră, protestând în secret împotriva Lui în inima ta, judecându-L și condamnându-L și judecând și condamnând cuvintele și lucrarea Sa. Dacă asta nu înseamnă că ești un dușman al lui Dumnezeu, atunci ce înseamnă? Ești pe față un dușman al lui Dumnezeu.

Și nu ești un dușman al lui Dumnezeu în lumea non-credincioasă, ci în casa lui Dumnezeu. Acest lucru este și mai impardonabil!

Acești oameni șovăielnici, fie că ne uităm la substanța umanității lor sau la manifestările lor, nu acceptă adevărul și nu acceptă cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Le pasă doar dacă pot primi binecuvântări. Nu sunt niciodată siguri în legătură cu Dumnezeu sau lucrarea Lui, observând mereu din culise, șovăind și îndoindu-se în permanență. Îl urmează pe Dumnezeu în timp ce observă, mergând și oprindu-se, oprindu-se și mergând. Acești oameni sunt destul de problematici! Mai ales acum, când biserica înlătură frecvent oameni, aceștia stau mereu ca pe ace, gândind: „Sunt mereu șovăielnic. Poate într-o zi va observa cineva și voi fi îndepărtat din biserică. Nu pot lăsa să-mi scape îndoielile lăuntrice în privința lui Dumnezeu. Nu pot să le menționez nimănui.” Așadar, observă în secret din culise și nu se tem că vor fi dezvăluiți de Dumnezeu, deoarece nu cred în existența Lui, cu atât mai puțin în scrutarea Lui. Acești oameni aud adesea părțile fraților și surorilor despre modul în care i-a îndrumat Dumnezeu, în care i-a disciplinat, în care i-a dezvăluit pe oameni, în care i-a mântuit pe oameni, în care le-a dăruit har și binecuvântări și în care, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, l-au experimentat lucrarea și ceea ce au simțit, au văzut sau au apreciat și așa mai departe. Când aud părțile fraților și surorilor despre aceste înțelegeri bazate pe experiențe, se gândesc în sinea lor: „Sunt acele experiențe despre care vorbiți doar în închipuirea voastră? Sunt doar sentimente omenești? De ce n-am simțit acele lucruri? Mai ales cei care scriu articole de mărturie bazată pe experiență – nu-i cunosc și n-am văzut cum au realizat aceste lucruri prin intermediul experiențelor. Încă nu este sigur dacă dețin în mod real adevărul-realitate!” Unii imbecili încă observă și pun la îndoială lucrarea casei lui Dumnezeu, neputând să vadă care adevăruri-realități sunt cuprinse în articolele de mărturie bazată pe experiență scrise de aleșii lui Dumnezeu, încercând să găsească scuze și motive pentru propria șovăială și lipsă de credință. Sunt de părere că, din moment ce ei șovăie, cu siguranță șovăie și alții. Dacă cineva nu șovăie niciodată, nu are îndoieli, iar părțile sa obișnuite despre adevăr este întotdeauna destul de practică și, indiferent ce probleme întâmpină, poate căuta adevărul pentru a le rezolva, atunci neghiobii aceștia au o senzație de discordanță și disconfort în inimile lor. Când nu se simt în largul lor, cum își găsesc ușurarea? Caută pe cineva exact ca ei, încercând să găsească un suflet-pereche. Când văd că cineva se simte negativ și slab, fac aluzii la propriile gânduri pentru a încerca apele, spunând: „Uneori, și eu mă simt negativ. Când mă simt negativ, știu că n-ar trebui să fiu așa, dar uneori mă îndoiesc că Dumnezeu există cu adevărat.” Dacă cealaltă persoană nu le răspunde și văd că persoana respectivă este doar negativă și slabă, dar nu are îndoieli în privința lui Dumnezeu, vor spune un alt lucru nesincer și vor testa pe altcineva: „Ce se întâmplă cu mine, după părerea ta? Cred în Dumnezeu fără probleme, dar de ce am mereu îndoieli în privința lui? Nu este o răzvrătire? N-ar trebui să fie așa!” Ei spun acest lucru doar pentru a intra în grațiile celeilalte persoane și pentru a o testa. Speră din tot sufletul că și alți oameni

se îndoiesc de Dumnezeu exact ca ei – asta i-ar face fericiți! Dacă descoperă pe altcineva care are mereu îndoieli în legătură cu Dumnezeu și are în permanență noțiuni despre El, se simt norocoși că au găsit un suflet-pereche. Având aceeași mentalitate detestabilă, cei doi își fac adesea confidențe unul altuia. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai mult se îndepărtează de Dumnezeu. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai puțin vor să-și facă datoria și să lectureze cuvintele lui Dumnezeu, dorindu-și chiar să nu mai participe la viața bisericii. Treptat, cei doi ajung să plece în lume să muncească, agățându-se unul de altul ca niște parteneri de nedespărțit, lipiți unul de celălalt în timp ce pleacă împreună. Când pleacă, nu iau cu ei nici măcar o singură carte a cuvintelor lui Dumnezeu. Cineva îi întreabă: „Nu mai crezi în Dumnezeu?”, iar ei răspund: „Ba nu, cred.” Neagă în continuare cu încăpățănare. Cealaltă persoană întreabă: „Atunci, de ce nu ai luat cu tine nicio carte a cuvintelor lui Dumnezeu?”, iar ei răspund: „Sunt prea grele și n-am unde să le pun.” Tot ceea ce spun este doar pentru a o expedia pe cealaltă persoană. De fapt, doar se pregătesc să se întoarcă în lume, să găsească o slujbă și să-și trăiască viața. Vă spun adevărul: oamenii de acest fel sunt neîncredători și acesta va fi finalul lor ultim – așa sunt în realitate. Credința lor în Dumnezeu nu va dura mult. De îndată ce găsesc pe cineva pe placul lor, pe cineva cu care să-și poată împărtăși cele mai intime gânduri, își spun: „În sfârșit, am găsit pe cineva care mă sprijină, pe cineva pe care să mă bazez. Să mergem! Credința în Dumnezeu e atât de plictisitoare! Oricum nu există niciun Dumnezeu pe lumea asta. E prea greu de suportat să tratez ceva care nu există ca fiind real. Acești ultimi ani au fost atât de grei!” Ei pleacă, nu mai cred pe cont propriu și chiar le spun fraților și surorilor să nu-i mai caute, zicând: „Am plecat să muncim. Nu ne mai sunați, altfel anunțăm poliția!” Acești doi neghiobi, un cuplu de catări netoți, pleacă pur și simplu. Călătorie sprâncenată, din partea Mea – asta scutește casa lui Dumnezeu de deranjul de a-i exclude sau îndepărta. Spuneți-Mi, este nevoie să avem părtășie despre adevăr cu oameni de acest fel, pentru a-i sprijini și ajuta? Este nevoie să încercăm să ne înțelegem cu ei și să-i convingem? (Nu.) Dacă încercați să-i convingeți, sunteți extrem de nesăbuiți. Oamenii de acest fel sunt neîncredători până în măduva oaselor – sunt cadavre vii și prostănaci lipsiți de creier. Dacă încerci să-i convingi, atunci și tu ești nesăbuit. Ar trebui să-ți iei repede rămas-bun de la asemenea oameni – și nu este nevoie să-i cauți după aceea. Au spus clar că nu vor mai crede în Dumnezeu și că te vor raporta la poliție dacă îi suni din nou. Dacă tot încerci să-i contactezi, nu o cauți cu lumânarea? Dacă sună într-adevăr la poliție și te acuză de hărțuire, ar crea acest lucru o reputație bună dacă s-ar răspândi vestea? (Nu.) Nu trebuie în niciun caz să faci ceva atât de stupid! Lasă-i să aibă grijă de ei înșiși și să plece în liniște – este o abordare mult mai bună! Fiecare om își urmează propria cale; calea fiecărui om este determinată de identitatea lui. Ei nu sunt binecuvântați, au vieți mizerabile, lipsite de valoare. O binecuvântare atât de mare le depășește capacitatea de a moșteni sau de a se bucura de ceva – pur și simplu nu au șansa de a o primi. A accepta aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu și a accepta adevărul că viață sunt cea

mai mare binecuvântare din întregul univers și din întreaga omenire. Oricine poate accepta adevărul este o persoană binecuvântată și oricine nu poate accepta adevărul pur și simplu nu are această binecuvântare. Într-o zi, cei care au acceptat adevărul vor supraviețui marilor catastrofe și vor fi binecuvântați din belșug, iar cei care nu au acceptat adevărul vor pieri în catastrofe și vor suferi calamități, moment în care va fi prea târziu pentru regrete. Chiar dacă recunoști acum că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și că lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită de Dumnezeu Însuși, dacă nu urmărești sau nu accepți adevărul și nu pătrunzi în adevăr, tot nu vei dobândi o astfel de binecuvântare! Crezi că această binecuvântare poate fi dobândită atât de ușor? Este o binecuvântare care nu a existat niciodată de la începutul timpurilor și nu va mai exista niciodată – cum ți s-ar putea permite să o dobândești atât de ușor? Dumnezeu a promis o astfel de binecuvântare omenirii, dar nu este ceva ce oamenii obișnuiți pot dobândi. Această binecuvântare este pentru cei aleși de Dumnezeu și este imposibil să fie ales un catâr netot, un cadavru viu, o lepădătură sau un netrebnic. Dumnezeu săvârșește trei etape ale lucrării pentru a mântui omenirea și, în cele din urmă, va crea un grup de biruitori, permițându-le acestor oameni să devină stăpâni peste toate lucrurile și să devină o nouă omenire. Cât de măreață este această binecuvântare pentru omenire! De câți ani durează această etapă a lucrării de judecată din zilele de pe urmă? (De peste treizeci de ani.) Doar uitându-ne la acești treizeci de ani, se poate vedea ce preț mare a plătit Dumnezeu și cât de multă lucrare a săvârșit, așa încât este clar cât de incredibil de valoroasă și de nobilă va fi omenirea pe care o va câștiga în cele din urmă Dumnezeu și că aceasta este prețioasă și extrem de importantă în ochii Lui! Cât de norocoși sunteți atunci; aceasta este o binecuvântare extrem de mare pentru voi! Prin urmare, unii oameni care încă șovăie în acest moment nu sunt cu adevărat binecuvântați! Chiar dacă nu ar șovăi și și-ar lua pe deplin angajamentul să urmeze, dacă nu ar urmări apoi adevărul, tot nu ar dobândi această binecuvântare. Așadar, cei care dobândesc această binecuvântare în final nu sunt oameni obișnuiți – sunt aceia pe care Dumnezeu i-a verificat riguros și în repetate rânduri și pe care i-a selectat cu grijă; sunt aceia care pot fi câștigați în cele din urmă de Dumnezeu.

Principalele manifestări ale celor care șovăie sunt tocmai aceste probleme. Indiferent de finalul lor ultim, în orice caz, odată ce astfel de oameni sunt identificați în biserică, ar trebui să fie tratați conform principiilor. Nu ar trebui tratați ca frați sau surori. Dacă au sentimente pozitive față de credința în Dumnezeu sau pot depune eforturi și sunt dispuși să muncească, sunt cel mult prieteni ai bisericii și nu pot fi considerați frați sau surori. Așadar, chiar dacă își iau un nou nume, cum ar fi „Supunere” sau „Sinceritate”, tot n-ar trebui să-i numești frate sau soră – este suficient să le spui pe noul nume. De ce? Pentru că astfel de oameni nu se ridică la nivelul fraților sau surorilor. Înțelegeți acum? (Da.) Aveți acum principiile pentru a trata astfel de oameni, nu-i așa? (Da.) Aici se încheie părtășia de astăzi. La revedere!

29 iunie 2024

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (28)

Punctul paisprezece: Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști (Partea a șaptea)

A paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este: „Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriști.” Data trecută am avut părtășie despre cel de-al doilea criteriu de discernere a diverselor tipuri de oameni răi, bazat pe umanitatea lor, acoperind trei manifestări. Citiți aceste trei manifestări. (A opta, sunt capabili în orice moment de trădare; a noua, sunt capabili în orice moment să plece; a zecea, sunt șovăielnici.) După ce am avut părtășie despre aceste trei manifestări, le înțelegeți? (Da.) În general, majoritatea oamenilor care au aceste probleme nu dispun de capacitatea de a înțelege adevărul; nu înțeleg ce este adevărul și nici ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. În plus, unii dintre ei nu-și pot da seama ce înseamnă credința în Dumnezeu. Ei cred că aceasta se rezumă doar la credința religioasă și că nu trebuie decât să respecte ritualurile religioase. Nu înțeleg semnificația credinței în Dumnezeu și nici semnificația îndeplinirii datoriei; în inimile lor, nici măcar nu este clar dacă Dumnezeu există, iar ei nu sunt siguri dacă este corectă calea de a-L urma pe Dumnezeu. Indiferent de câți ani cred sau câte predici au ascultat, nu reușesc niciodată să stabilească o bază pe adevărata cale. Ca urmare, sunt șovăielnici și, dacă se întâmplă ceva care îi nemulțumește, ar putea chiar să părăsească sau să trădeze biserica în orice moment. Casa lui Dumnezeu are principii specifice pentru tratarea acestor tipuri de oameni. În funcție de diferitele lor situații, există planuri specifice pentru tratarea și rezolvarea lor; cei care ar trebui să fie îndepărtați vor fi îndepărtați, iar cei care ar trebui să fie excluși vor fi excluși. Chiar dacă unii dintre acești oameni nu sunt răi, fiind cu atât mai puțin antihriști, pe baza naturii acestor manifestări ale lor și a atitudinii lor față de credința în Dumnezeu, nu sunt oameni ai casei lui Dumnezeu, nici nu sunt cu adevărat frați și surori. Chiar dacă rămân în biserică, le va fi foarte greu să ajungă să înțeleagă adevărul. Care sunt implicațiile faptului că le este greu să înțeleagă adevărul? Întrucât nu sunt niciodată capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și nu sunt niciodată capabili să înțeleagă adevărul, în cele din urmă nu vor reuși să obțină mântuirea și nu vor reuși să fie câștigați de Dumnezeu. Adică, în cele din urmă, nu pot deveni oameni ai casei lui Dumnezeu, nu pot deveni adevărate ființe create, nu își pot îndeplini datoria de ființe create și nu se pot întoarce înaintea lui Dumnezeu. În plus, joacă adesea un rol negativ în biserică. Nu numai că nu reușesc să aibă un efect pozitiv, dar, din când în când, provoacă și tulburări și distrugeri, afectând starea unor oameni și tulburându-i pe unii dintre cei care își fac datoria. Prin urmare, biserica ar trebui să ia măsurile corespunzătoare pentru a se ocupa de ei, fie convingându-i să plece, fie îndepărtându-i sau excluzându-i. În orice caz, nu li se poate permite să provoace perturbări și tulburări în biserică.

Standardele și bazele pentru discernerea diverselor tipuri de oameni răi

II. Pe baza umanității cuiva

J. Sunt șovăielnici

Oamenii șovăielnici nu sunt niciodată capabili să confirme dacă Dumnezeu există cu adevărat și sunt și mai puțin capabili să confirme dacă Dumnezeul în care cred este adevăratul Dumnezeu. Astăzi vor să caute aici, iar mâine vor să meargă să verifice lucrurile acolo, neștiind care este adevărata cale, având mereu o atitudine de așteptare. În cazul unor astfel de oameni, convingeți-i rapid să plece, spunându-le: „Nu ești niciodată în stare să confirmi că lucrarea lui Dumnezeu este adevărata cale și nu cauți adevărul pentru a-ți rezolva dificultățile. Ce rezultat poate apărea dacă vei continua să crezi astfel? Din moment ce nu iubești adevărul și nu-ți place să trăiești viața bisericească, ar trebui să mergi oriunde te interesează, pe baza propriilor alegeri. Nu vrei să urmărești să te distingi și să obții un mare succes? Atunci ar trebui să mergi în lume și să te străduiești în acest sens. Poate că ai posibilitatea să te îmbogățești sau să devii funcționar și să-ți împlinești visurile în lume. N-ar trebui să mai zăbovești în casa lui Dumnezeu.” În cazul unor astfel de oameni, n-ar trebui în niciun caz să-i forțați sau să încercați să-i îndemnați să rămână. Dacă vor să părăsească biserica, lăsați-i să plece. Îndemnarea constantă a acestor neîncrezători și îndemnarea lor să rămână nu sunt în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Lucrarea Sa nu îi forțează niciodată pe oameni, iar faptul că îi târâți și îi trageți întruna pe cei care sunt nehotărâți conține un element de forțare. Acești oameni vor să plece să muncească, să câștige bani și să ducă o viață bună sau să urmărească lucruri care le plac. Au avut întotdeauna aceste intenții și au avut întotdeauna propriile aspirații și planuri. Deși nimeni nu știe acest lucru, comportamentul lor l-a dezvăluit deja. De exemplu, când își îndeplinesc datoria, sunt adesea lipsiți de entuziasm sau uituci, superficiali și doar fac lucrurile mecanic. Manifestă deseori o reticență deosebită în a-și face datoria, simțind mereu că ies în pierdere, crezând că îndeplinirea datoriei lor îi împiedică să câștige bani. Astfel de persoane ar trebui convinse să plece, spunându-le: „Ești mereu lipsit de entuziasm și superficial în îndeplinirea datoriei tale și, în cele din urmă, nu vei reuși să câștigi adevărul, iar Dumnezeu nu te va aproba – ce pierdere va fi! Întrucât nu ești interesat de adevăr, nu ești capabil să confirmi existența lui Dumnezeu sau suveranitatea Sa și crezi că lumea este fantastică, gândind că ai putea să ai un mare succes și să te distingi dacă urmărești lumea, ar fi mai bine să te întorci în lume și să te străduiești acolo. Ce rost are să înduri aceste greutăți aici?” În special, acești oameni simt adesea că au competențe într-un anumit domeniu, că au anumite aptitudini și capacități și cred că, dacă s-ar aventura în societate sau în lume, ar putea câștiga atât faimă, cât și avere, bucurându-se de un statut înalt și de o remunerație mare. Cu toate acestea, după ce ajung să creadă în Dumnezeu și plutesc în derivă câțiva ani, nu li se oferă nicio promovare și nu sunt aleși pentru nicio poziție importantă. Neputând să iasă în evidență față de ceilalți, se simt

foarte nedreptățiți și foarte reticenți în inimile lor. Nu sunt dispuși să meargă pe calea credinței în Dumnezeu și cu atât mai puțin să-și facă datoria. Au în mod constant o inimă neliniștită și o minte rătăcitoare, sunt capricioși și nestatornici. Din când în când, se gândesc la modul în care colegii de clasă și prietenii lor au obținut locuri de muncă atât de bune, au ajuns în funcții foarte înalte și trăiesc o viață superioară celorlalți, ceea ce îi face în special să simtă că se nedreptățesc foarte mult crezând în Dumnezeu și cred că nu sunt buni de nimic, sunt incompetenți și un eșec deoarece cred în Dumnezeu, simțindu-se prea rușinați față de părinții și strămoșii lor. Acest lucru îi face să fie și mai supărați și mai reticenți, iar ei regretă amarnic că au ales să creadă în Dumnezeu de la bun început! Prin urmare, sunt și mai șovăielnici în mintea lor. De-a lungul anilor în care au crezut în Dumnezeu și și-au făcut datoria, credința lor nu doar că nu s-a întărit, dar și-au pierdut și entuziasmul inițial pe care îl aveau. Cum credeți că ar trebui tratați astfel de oameni? (Ar trebui convinși să plece.) Dacă îi convingi să plece, ar putea spune: „Cred în Dumnezeu de atâția ani, renunțând la educație, căsătorie și perspective. Acum îmi spui să părăsesc biserica – nu înseamnă că toate greutățile pe care le-am îndurat în acești ani vor fi fost în zadar? Nu-i așa că nu voi avea nicio destinație viitoare? Asta ar însemna să pierd pe ambele fronturi. Nu este ca și cum mi-aș lua viața?” Oare să-i convingem să plece este prea lipsit de inimă? Este adecvat să facem acest lucru? (Astfel de oameni nu au vrut niciodată să creadă în Dumnezeu de la bun început. Doar au intrat în biserică prin vicleșug, pentru a primi binecuvântări. Când văd că biserica se concentrează mereu pe mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și pe părtășia despre adevăr, sunt scârbiți de aceste lucruri și vor să plece. Astfel de oameni ar trebui convinși să plece. Deși îi puteți reține, nu le puteți reține inimile.) Dacă își fac datoria cu o oarecare sinceritate, dar pur și simplu nu au claritate în privința adevărului sau devin temporar oarecum negativi și slabi fiindcă se confruntă cu obstacole și eșecuri sau au experimentat emondarea, în aceste cazuri, puteți să aveți părtășie despre adevăr pentru a-i ajuta și a-i susține. Cu toate acestea, presupunând că slăbiciunea lor nu este temporară, ci sunt în permanență superficiali și fac lucrurile mecanic în datoria lor, îndeplinind-o fără tragere de inimă și mulțumindu-se doar să nu fie alungați și presupunând că își fac datoria fără sinceritate sau motivație ori, pentru a ne exprima mai exact, nu au obiective de urmărit și doar așteaptă să treacă zilele, dacă devine clar că sunt oameni de acest tip, atunci pot fi convinși să plece.

Unii oameni sunt neîncrezători. Dacă poți vedea clar că, în esență, sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu sunt dispuși nici măcar să muncească, atunci ar trebui convinși să plece. Principalele lor manifestări sunt că nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu învață niciodată imnuri, nu ascultă niciodată predici și nu au niciodată părtășie despre adevăr sau nu vorbesc despre cunoașterea de sine. De asemenea, nu le place să asculte mărturiile bazate pe experiențe ale fraților și surorilor. Nu se uită niciodată la filmele, clipurile cu imnuri sau clipurile cu mărturii bazate pe experiențe produse de casa lui Dumnezeu și, chiar dacă se uită, o fac doar pentru divertisment sau din curiozitate,

caz în care privesc doar puțin, cu reticență; și se uită doar pentru distracție și emoție, absolut deloc dintr-un simț al poverii față de propria intrare în viață. Cum își petrec cea mai mare parte a timpului? Discută, bâfesc sau intră pe internet pentru a se uita la lucrurile care le plac. De exemplu, unora dintre ei le place piața bursieră și verifică în permanență tendințele bursiere online; altora le plac mașinile sau produsele electronice și se uită mereu pe internet ce mărci au lansat modele noi sau au dezvoltat o nouă tehnologie; unora le place să urmărească știri online produse de utilizatori individuali, iar alții sunt interesați de domeniul frumuseții, de machiaj sau de îngrijirea sănătății și intră frecvent pe internet pentru a citi despre frumusețe, îngrijirea sănătății sau modalități de a menține o stare bună de sănătate și de a obține longevitatea. Acești oameni nu sunt deloc interesați de diferitele adevăruri pe care trebuie să le pătrundă credincioșii pentru a fi mântuiți sau de mărturiile bazate pe experiențe ale fraților și surorilor. În afară de faptul că fac puțină datorie fără tragere de inimă, în rest, se concentrează mereu asupra situației schimbătoare a lumii non-credincioșilor și asupra noilor tendințe și știri importante care există în lume, precum și asupra evoluțiilor din propria țară, printre alte lucruri. Analizează doar acest tip de informații. Din cauza faptului că se uită tot timpul la aceste lucruri, inimile lor sunt pline doar de asemenea chestiuni, iar ei ignoră complet adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă în calitate de credincioși în Dumnezeu. Indiferent cine are părtășie cu ei, nu o asimilează. Nu sunt nici interesați, nici preocupați de chestiuni legate de intrarea în viață, de exemplu, ce principii ar trebui să urmeze atunci când își fac datoria, ce firi corupte dezvăluie, ce probleme există în timpul îndeplinirii datoriei lor și pe care dintre diferitele cerințe ale lui Dumnezeu de la oameni le-au îndeplinit sau nu. Deși își îndeplinesc datoria, doar fac lucrurile mecanic, fără să caute câtuși de puțin adevărurile-principii. Chiar dacă asemenea oameni pretind că sunt credincioși în Dumnezeu, ceea ce le place în sinea lor și pe ce se concentrează sunt banii, statutul și tendințele lumii non-credincioase, plăcându-le să se asocieze cu cei care urmează tendințele lumii non-credincioase. Când vorbesc despre chestiuni din lumea non-credincioasă, o fac cu mare plăcere și entuziasm neobosit, vorbind elocvent și fără încetare, dar când se întâlnesc cu cei cărora le place să aibă părtășie despre adevăr, nu au nimic de spus. Când un frate sau o soră zice: „Există un imn atât de frumos, încât i-am memorat toate versurile”, ei spun cu superficialitate: „L-ai memorat. Ce frumos!” Când un frate sau o soră spune: „Mărturia bazată pe experiență a unei surori este foarte bună!”, ei zic: „Sunt acum atât de multe clipuri cu mărturii bazate pe experiențe, care nu este bun? Toate sunt destul de bune.” Răspund doar în acest mod superficial; în realitate, nu sunt interesați de adevăr și nu au un limbaj comun cu frații și surorile. Când cineva îi întreabă: „Te rogi atunci când te confrunți cu situații?”, ei răspund: „Cum să mă rog? În legătură cu ce să mă rog?” Nu se roagă și nici nu au nimic de spus lui Dumnezeu. Acești oameni nu sunt interesați de nimic legat de credința în Dumnezeu, iar inimile lor sunt pline de tot felul de lucruri din lumea non-credincioasă. Ce credeți: au astfel de oameni o problemă? (Da.) Dacă vezi că sunt mereu lipsiți de

entuziasm când își fac datoria și, atunci când li se atribuie orice sarcină, devin foarte nerăbdători, plângându-se de îndată ce suferă puține greutăți, iar după câțiva ani de credință în Dumnezeu, dezvăluie frecvent gânduri precum: „Am ieșit în pierdere crezând în Dumnezeu. Dacă n-aș fi crezut în Dumnezeu, până acum salariul meu ar fi crescut la suma cutare și m-aș fi putut bucura de statutul cutare și de un anumit stil de viață luxos”, cum ar trebui tratați astfel de oameni? (Ar trebui convinși să plece.) Convingeți pur și simplu asemenea oameni să plece și nu-i mai puneți să facă nicio datorie, deoarece nu sunt dispuși nici măcar să muncească. Ei cred că simpla participare la adunări în calitate de credincioși este suportabilă, dar a-și face datoria și a-L urma pe Dumnezeu le împiedică mărețele lor proiecte. Simt că a-și îndeplini datoria și a-L urma pe Dumnezeu sunt obstacole majore în căutarea fericirii. Consideră că, dacă nu și-ar fi îndeplinit datoria, s-ar fi făcut deja remarcați în fața celorlalți, devenind funcționari de rang înalt și câștigând o mulțime de bani în lume. De ce ar trebui atunci să-i ținem pe loc? Așadar, a-i convinge să plece este bine pentru toată lumea. A-i obliga sau a încerca să-i îndemni să rămână ar fi o greșeală uriașă. Ar trebui să-i convingi pe oamenii de acest gen astfel: „De ce ai ales să crezi în Dumnezeu? Poți dobândi vreodată adevărul dacă nu ești interesat de adevăr și ești mereu plin de îndoieli în privința lui Dumnezeu? Ești o persoană cu idei, diplome și talent – dacă te-ai strădui din greu în lume, ai putea să devii cu siguranță președinte sau director executiv al unei companii ori să devii milionar sau miliardar. Rătăcind în felul acesta în casa lui Dumnezeu, în primul rând, nu poți să te faci remarcat; în al doilea rând, nu poți obține un mare succes și, în cele din urmă, nu le poți aduce onoare străbunilor tăi. În plus, când îți faci datoria, ești întotdeauna superficial, de aceea ești emondat, ceea ce te face mereu să fii deprimat. De ce să înduri această suferință? Ar trebui să ieși în lume, fie în politică, fie în afaceri, și cu siguranță vei obține un anumit nivel de succes. Ești diferit de noi: ai atât diplome, cât și talent și ești un individ nobil – nu este sub demnitatea ta să crezi în Dumnezeu alături de noi, oamenii obișnuiți? Așa cum spun adesea non-credincioșii, «Lumea e la picioarele tale», ar trebui să profiți de faptul că încă este timp în lume să urmărești faima, câștigul și statutul cât încă mai ai ocazia. Nu te nedreptăți rămânând aici.” Este acesta un mod adecvat de a-i convinge? Formularea este destul de diplomată, nu-i așa? (Da.) Nu îi rănește și, de asemenea, le spune ce vor să audă. Cred că această abordare este adecvată, îi ajută să accepte sfatul și pot să plece cu îndrăzneală, fără nicio grijă. Atunci când ai de-a face cu oameni de acest gen, dacă ești sigur că sunt neîncrezători și vezi că nu au niciun entuziasm față de credința în Dumnezeu, că nu sunt niciodată sinceri în îndeplinirea datoriei lor și că nu au câștigat niciodată nicio intrare în viață – și nici nu au șanse să câștige pe termen lung – atunci ar trebui convinși să plece. Dacă nu-i convingi să plece, vor avea întotdeauna o atitudine superficială și neutră în îndeplinirea datoriei lor și s-ar putea să vină vremea când vor provoca un dezastru major.

K. Sunt lași și suspicioși

Am terminat părtașia despre cea de-a zecea manifestare, faptul că sunt șovăielnici. Acum să ne uităm la cea de-a unsprezecea manifestare: sunt lași și suspicioși. Care sunt manifestările oamenilor lași? (Oamenii lași sunt speriați atunci când se confruntă cu arestarea și persecuția. Vor să-și facă datoria, dar nu îndrăznesc.) Acesta este doar un aspect mărunț. Problema principală este că au un punct de vedere privind credința în Dumnezeu: simt mereu că aceia care cred în Dumnezeu par nelalocul lor în această lume; simt că este stânjenitoare credința lor în Dumnezeu. Mai ales în unele țări autoritariste sau fără libertate religioasă, unde credincioșii în Dumnezeu nu sunt doar neprotejați prin lege, ci și supuși persecuției, unii oameni nu îndrăznesc să recunoască faptul că au credință în Dumnezeu și se tem că alții vor afla. Ei simt că a crede în Dumnezeu nu este ceva legitim și onorabil. Deși știu că au credință în adevăratul Dumnezeu, nu simt nicio onoare în acest lucru și nici nu au încredere. Când există orice semn de necazuri sau când văd că guvernul îi arestează, persecută, oprimă și ostracizează pe credincioși, devin deosebit de îngrijorați că ar putea fi implicați. În astfel de situații, unii oameni se disociază rapid de biserică, grăbindu-se chiar să restituie cărți casei lui Dumnezeu. Alții, de teamă că vor fi arestați, nu mai îndrăznesc să participe la adunări și nici să-i salute pe frați și surori atunci când se întâlnesc. Mai ales cu cei care sunt relativ cunoscuți pentru credința lor sau care au fost arestați anterior, acești oameni îndrăznesc și mai puțin să interacționeze – sunt lași în această măsură. Chiar mai rău, când aud că guvernul a început un val major de arestări, se grăbesc să se adreseze autorităților pentru a recunoaște proactiv că au crezut anterior în Dumnezeu și că știu ce oameni cred, vânzându-i proactiv și predând cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și alte materiale legate de credința în Dumnezeu în schimbul clemenței, doar în scopul autoconservării. Spuneți-Mi, nu sunt acestea manifestări ale lașității? (Ba da.) Mai ales unii oameni, după ce cred în Dumnezeu, se tem mereu că alții vor afla despre credința lor și se tem și mai mult că vor fi vânduți dacă cineva este arestat. De îndată ce află cineva că au credință în Dumnezeu, se grăbesc să explice că nu mai cred, grăbindu-se chiar să facă lucruri care să-i determine pe non-credincioși să nu-i mai suspecteze că sunt credincioși. De exemplu, creează legături cu non-credincioșii, mâncând, petrecând, jucând jocuri de noroc, consumând alcool împreună și așa mai departe. La cel mai mic semn de probleme, nu îndrăznesc să participe la adunări și nu-și mai fac datoria, ignorând pe oricine încearcă să ia legătura cu ei. Când totul este liniștit, se gândesc la modul în care credința în Dumnezeu aduce binecuvântări, permițând cuiva să evite moartea, să ajungă la Ceruri și să aibă o destinație bună – atunci sunt plini de energie pentru credința în Dumnezeu. Dar de îndată ce se confruntă cu un mediu care este puțin periculos, dispar fără urmă. Apoi, când trece situația și lucrurile sunt din nou calme, se întorc. Persoanele de acest tip dispar frecvent. Indiferent cât de importantă e datoria care le este atribuită, de îndată ce apare un mic pericol, își pot abandona imediat

lucrarea fără să facă rânduile pentru continuarea acesteia și nimeni nu poate lua legătura cu ei după aceea. Alți oameni, când se confruntă în mod similar cu un mediu periculos, se pot gândi la tot felul de modalități de a gestiona corect urmările. Dacă mediul este în prezent prea ostil și riscul de arestare este ridicat, ei așteaptă să treacă pericolul înainte de a continua lucrarea. Sau, dacă sunt prea cunoscuți drept credincioși și ar putea fi arestați cu ușurință dacă își arată fața pentru a-și face lucrarea, rânduiesc să o facă altcineva. Dar când acești oameni lași simt cea mai mică problemă, se grăbesc să se ascundă și fac tot posibilul să fugă la adăpost și să-și salveze pielea, ignorând și desconsiderând complet lucrarea și proprietatea bisericii, nefăcând niciun efort pentru a apăra lucrarea bisericii sau a-i proteja pe frați și surori. De ce se tem ei cel mai mult în credința lor în Dumnezeu? În primul rând, se tem că guvernul va afla despre credința lor. În al doilea rând, se tem că vor afla vecinii lor. În al treilea rând, se tem cel mai tare să nu fie arestați și închiși sau omorâți în bătaie. Așadar, ori de câte ori se întâmplă ceva, primul lucru la care se gândesc este dacă ar putea fi arestați sau dacă ar putea fi uciși. Dacă riscul să se întâmple una dintre acestea este chiar și de 1%, vor găsi o modalitate de a scăpa. De exemplu, în timpul unei adunări, un frate sau o soră ar putea spune: „Când veneam încoace, am văzut în apropiere pe cineva care părea necunoscut. Ar putea fi un non-credincios care ne urmărește?” Doar auzind această remarcă, oamenii lași nu vor participa la următoarea adunare și vor întrerupe legăturile cu toată lumea. Ai numi acest lucru prudență? (Aceasta nu este o prudență normală, este lașitate – nu există loc pentru Dumnezeu în inimile lor.) Aceasta este o prudență dusă la extrem. În țările sau regiunile în care mediul este deosebit de ostil, credincioșii ar trebui într-adevăr să fie precauți, dar asta nu înseamnă că ar trebui să nu-și mai facă datoria sau să nu mai participe la adunări de teama de a fi arestați, fiind atât de precauți încât să nu existe un loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Care este principiul pentru precauție al oamenilor lași? Indiferent ce se întâmplă – important sau nesemnificativ – ei nu cred deloc că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Ei cred că nimeni nu este de încredere și se bazează pe ei înșiși pentru a se proteja. Acesta este principiul lor. Nu cred că totul este în mâinile Sale, că totul este orchestrat și rânduit de Dumnezeu, că, dacă într-adevăr se întâmplă ceva, este permis de Dumnezeu și că, dacă nu este permis de El, nimeni nu va fi arestat. Nu au absolut deloc credință în această privință. În schimb, inimile lor sunt pline doar de lașitate. Mai mult, în lașitatea lor există un defect fatal care, de asemenea, e cel mai detestabil lucru în ceea ce-i privește: pentru a se proteja și pentru a face față oricărui mediu care îi face să se simtă timorați, ei urmează ceea ce consideră a fi „înțelepciunea lor supremă”, și anume faptul că, indiferent ce se întâmplă – fie că sunt supravegheați, fie că sunt arestați și întemnițați – odată ce se întâmplă ceva rău și siguranța lor este amenințată, pe de o parte, ei neagă că au credință în Dumnezeu, iar pe de altă parte, trădează tot ce știu, fără rețineri. De ce procedează așa? Pur și simplu pentru a se proteja de suferința fizică; astfel, divulgă tot ce știu. În primul rând, îi vând pe conducătorii bisericii și, de asemenea, divulgă cine sunt conducătorii districtuali și cei regionali și

unde locuiesc aceștia, divulgând tot ce știu. Trădează totul, chiar înainte de a fi torturați. În plus, dacă li se cere să semneze „Cele trei declarații”, le semnează imediat, fără să se gândească măcar – au fost pregătiți pentru asta dintotdeauna. Procedează așa pentru a evita înțemnițarea, tortura și orice pericol de moarte. Atât sunt de lași. Nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu și nici nu sunt capabili să-și riște viața. În schimb, se gândesc la orice modalitate posibilă de a se proteja. Pentru ei, cea mai bună metodă este să-i vândă pe alții și biserica – aceasta este cea mai eficientă cale. Folosesc trădarea altora ca preț pentru a-și garanta siguranța și a evita orice suferință. Este ceva ce au planificat cu mult timp în urmă – este „înțelepciunea lor supremă”. Spuneți-Mi, este lașitatea acestui tip de persoană o lașitate normală? (Nu.) Atunci care este problema aici? (Sunt atât de lași, încât devin iude, gata să-i vândă pe frați și surori și să vândă biserica oricând și oriunde. Astfel de oameni nu sunt credincioși adevărați.) Să lăsăm momentan deoparte problema dacă sunt credincioși adevărați sau falși. Uită-te doar la umanitatea lor – ei cred că a avea credință în Dumnezeu este ceva viclean și rușinos, și nu ceva legitim și onorabil, privind chestiunea credinței în Dumnezeu, ceva atât de legitim, onorabil și pozitiv, ca pe ceva negativ – ce fel de oameni crezi că sunt? (Oameni dezorientați, care sunt relativ ticăloși.) Perspectiva și modul lor de a înțelege lucrurile sunt diferite de cele ale oamenilor normali. Uneori pot chiar să facă din alb negru, fiind incapabili să distingă binele de rău. Cum este posibil ca niște credincioși în Dumnezeu să fie în mod intenționat vicleni? Pentru că această lume este prea rea – legea nu protejează libertatea religioasă și, într-o măsură și mai mare, regimul satanic Îl urăște pe Dumnezeu și privește cu ostilitate lucrarea Sa. Nu permite ca lucrurile pozitive să existe și face tot posibilul pentru a-i persecuta pe cei care cred în Dumnezeu. Așadar, în astfel de circumstanțe sociale, credincioșii nu au de ales decât să acționeze cu prudență atunci când se adună și își fac datoria; nu îndrăznesc să facă aceste lucruri în mod public. Din exterior poate părea că sunt vicleni, ca niște hoți, dar, de fapt, este doar din cauza contextului de persecuție, nu-i așa? (Da.) Așadar, cum descrie marele balaur roșu credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei de către cineva? Drept un „comportament suspect”. Este acesta un comportament suspect? (Nu.) Nu este un comportament suspect – este ceva ce fac oamenii pentru că nu au de ales. Au făcut acești oameni ceva ilegal? (Nu.) Nu au făcut nimic ilegal sau care să se opună guvernului, cu atât mai puțin să încalce legea sau să tulbure ordinea publică. Ce au făcut acești oameni? Pur și simplu și-au îndeplinit datoria de ființe create. Această lucrare este cea mai valoroasă, mai însemnată și mai justă activitate din lume. Dar pentru că această lume este rea și întunecată și proclamă că albul este negru, ea numește „suspectă” cea mai justă, valoroasă și însemnată activitate. Aceasta este interpretarea Satanei. Este interpretarea Satanei adevărul? Este ea pozitivă? (Nu.) Categorie nu este. Cu toate acestea, când oamenii lași aud această interpretare, nu numai că sunt pe deplin de acord cu ea în inimile lor, dar și acceptă această interpretare din partea Satanei. Ca urmare, ei cred și că a avea credință în Dumnezeu și a-și face datoria în secret este

ceva neadecvat și trebuie să fie greșit. Le este mereu teamă că, într-o zi, vor fi și ei torturați de societate și de guvern, fără să aibă unde să se apere și fără să-i ajute sau să-i salveze cineva. Astfel, se tem în special să nu afle alții despre credința lor în Dumnezeu. Nu recunosc în inimile lor că acele cuvinte exprimate de Dumnezeu sunt adevărul sau că acea cale pe care Dumnezeu îi conduce pe oameni să meargă este cea corectă, dar tot vor să primească binecuvântări de la El. Nu este contradictoriu? În cele din urmă, se simt incredibil de nedreptățiți deoarece cred în Dumnezeu și suferă aceste greutăți într-un astfel de mediu. De ce se simt nedreptățiți? Pentru că se tem profund de regimul malefic din această lume și de forțele rele ale diavolilor și satanelor și se tem mereu că diavolii și satanele îi vor tortura și le vor lua viața. Întrucât nu au o credință adevărată în Dumnezeu, se comportă într-un mod deosebit de laș, chiar până în punctul de a nu-și face deloc datoria. Dacă nu există absolut niciun pericol, vor participa la adunări sau vor interacționa cu frații și surorile ori vor face unele lucruri pentru biserică, dar pur și simplu nu îndrăznesc să recunoască faptul că au credință în Dumnezeu, că fac parte din biserică, sau să se ridice pentru a mărturisi pentru Dumnezeu sau pentru a-și face datoria – sunt profund temători. Nu au o credință adevărată în Dumnezeu, dar tot vor să primească binecuvântări și o destinație bună de la El. Ați spune că acest lucru este contradictoriu? (Da.) Nu le-a întunecat mintea faptul că se axează pe interesele lor personale? (Ba da.) Acești oameni sunt mistuiți de lăcomia de câștiguri personale. Ei nu cred că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile, dar tot vor să primească binecuvântări de la El. Nu cred că lucrarea bisericii și datoria pe care o fac frații și surorile sunt juste, valoroase și însemnate. Le este frică în special să îndeplinească îndatoriri importante sau că lucrătorii și conducătorii le vor cere adesea să meargă și să gestioneze probleme, temându-se să nu fie implicați dacă ceva nu merge bine. Când se confruntă cu pericole, acești oameni lași pot deveni iude și pot vinde biserica – acesta este și un tip de individ periculos.

Ce alte manifestări au oamenii lași? Acești oameni pot tăgădui oricând numele lui Dumnezeu și se pot lepăda de el, îl pot trăda oricând pe Dumnezeu și pot deveni iude oricând. Oamenii lași nu sunt vrednici să intre în Împărăția Cerurilor – nu este așa? (Ba da.) Care este slăbiciunea fatală a oamenilor lași? (Se tem de moarte și pot recurge la trădare.) Acești oameni trec prin viață fără demnitate, râvnesc la viață și se tem de moarte. Frica de moarte este slăbiciunea lor fatală. Atât timp cât nu sunt trimiși la moarte, sunt dispuși să facă orice – indiferent dacă trebuie să devină iude, transformându-se în fii ai distrugerii sau să fie blestemați; sunt dispuși să facă orice, atât timp cât pot să trăiască. Viața este scopul lor suprem. Indiferent cum ai părtășie, spunând că viața și moartea oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu, că Dumnezeu controlează și orchestrează soarta oamenilor, fiind suveran asupra ei, și că oamenii ar trebui să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, ei nici nu cred și nici nu acceptă aceste cuvinte. Cred doar că este o ocazie rară de a renaște ca oameni și, prin urmare, nu pot în niciun caz să moară; cred și că, odată ce mor și trupul lor piere, sufletul lor fie

va renaște ca animal, fie va deveni o fantomă rătăcitoare, fără să mai aibă vreodată șansa de a renaște ca om. Așadar, se tem mai ales de moarte. Pentru ei, moartea este un dezastru catastrofal, nu o ocazie bună pentru următoarea reîncarnare, nici un nou început pentru o altă renaștere. De aceea nu precupețesc niciun efort pentru a rămâne în viață. Chiar dacă asta înseamnă să-i vândă pe alții sau să provoace daune de orice fel lucrării bisericii, nu vor ezita să facă acest lucru; și chiar dacă înseamnă să se lepede de numele lui Dumnezeu, nu le pasă de consecințe – le pasă doar să trăiască în siguranță. Ce fel de oameni sunt aceștia? (Oameni care lungesc o existență rușinoasă.) Sunt oameni josnici care lungesc o existență rușinoasă! Trăiesc fără demnitate sau integritate, dispuși să facă orice doar pentru a rămâne în viață, coborându-se la orice nivel. Unii și-au calculat deja în inimile lor ce să facă înainte de a se confrunta cu un mediu periculos: „Dacă sunt arestat, pur și simplu voi vorbi. Când marele balaur roșu vă torturează, vă amenință și vă intimidează, forțându-vă să vindeți biserica, refuzați cu toții să scoateți un cuvânt. Ei bine, nu sunt la fel de nesăbuit ca voi, care preferați să îndurați durerea fizică decât să vorbiți. Aș vorbi chiar înainte să fiu bătut sau intimidat – vedeți cât de deștept sunt! Așa spune și zicala: «Un om înțelept se supune circumstanțelor.» Ce-i atât de rău dacă îi vând pe frații și surorile bisericii? Toată lumea trebuie să fie egoistă, nu-i așa? Nu este pur și simplu nesăbuit să nu ai grijă de tine însuși?” Înainte să se întâmple ceva, au calculat deja cum să se protejeze. S-au gândit bine cu mult timp în urmă. Care este crezul lor pentru modul în care să se comporte? „De ce ar trebui să ne facem viața grea? De ce să fim așa încăpățânați? Numai dacă suntem buni cu noi înșine nu vom fi trăit această viață în zadar!” Acesta este crezul lor pentru modul în care se comportă. Nu au limite morale. Ce credeți că ar trebui făcut cu asemenea oameni? (Dacă se descoperă asemenea oameni, trebuie îndepărtați cu înțelepciune – sunt bombe cu ceas.) Exact, sunt bombe cu ceas. Sunt de-a dreptul lași, iar când se va ivi un pericol, vor vinde biserica. Dacă cineva are umanitate normală, va folosi metode înțelepte pentru a răspunde mediilor periculoase și va avea credință adevărată în Dumnezeu. Nu va permite să fie împiedicat să participe la adunări sau să-și facă datoria și va face tot posibilul să se consume pentru Dumnezeu, în funcție de statura și circumstanțele sale. Aceasta este dezvăluirea umanității normale. Dar oamenii lași își prețuiesc mai ales viața; râvnesc la viață și se tem de moarte, prețuindu-și viața mai presus de orice altceva. Nu au credință adevărată în Dumnezeu și nu pot vedea că El este suveran peste toate lucrurile. Așadar, când se confruntă cu persecuții, sunt dezvăluiți în mod firesc drept oameni lași. Oamenii lași, pentru a se proteja pe ei înșiși, pot deveni iude. Astfel de oameni sunt elemente periculoase, sunt indivizi înfricoșători. Biserica nu le poate încredința în niciun caz vreo lucrare și nici nu le poate permite să facă vreo datorie. În caz contrar, dacă recurg la trădare, daunele aduse lucrării bisericii ar fi prea mari; ar face mai mult rău decât bine.

Cum se manifestă suspiciunea oamenilor care sunt lași și suspicioși? Unii oameni nu pot vedea niciodată cu claritate diferitele aspecte ale lucrării casei lui Dumnezeu. Ei

nu știu exact ce lucrare săvârșește Dumnezeu sau dacă aceste cuvinte pe care le rostește El sunt adevărul. Nu au o înțelegere sau un punct de vedere corect asupra acestor chestiuni, așa încât nu pot confirma ce anume este realizat în lucrarea casei lui Dumnezeu, ce rezultate vizează această lucrare sau dacă este făcută în scopul mântuirii oamenilor. Nu pot vedea clar niciunul dintre aceste lucruri. Nu le este clar nici ce este biserica. Indiferent câte predici ascultă, nu înțeleg nici măcar un strop de adevăr. Au mereu îndoieli în legătură cu frații și surorile care își îndeplinesc îndatoririle, gândindu-se în sinea lor: „Acești oameni sunt în permanență ocupați, vin și pleacă în fiecare zi – ce fac ei, mai exact?” În special în contextul credinței în Dumnezeu și al îndeplinirii îndatoririlor în țara marelui balaur roșu, conducătorii și lucrătorii au părtașie și discută despre anumite aspecte ale lucrării bisericii – cum ar fi lucrarea administrativă, lucrarea privind personalul, cea a treburilor generale și, în special, o lucrare care implică asumarea riscurilor – fără a le spune aceste lucruri fraților și surorilor de rând. Asta îi protejează, nu le face rău. Unii oameni nu înțeleg însă acest aspect și vor mereu să pună întrebări despre aceste lucruri. De exemplu, întreabă unde sunt tipărite cărțile sau unde sunt găzduiți anumiți conducători și lucrători. Ți-ar aduce beneficii cunoașterea acestor lucruri? (Nu.) Pierzi ceva dacă nu le cunoști? (Nu.) Faptul că nu cunoști aceste lucruri nu-ți afectează mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, nu-ți afectează dobândirea adevărului și, cu siguranță, nu împiedică pătrunderea ta în viață sau transformarea firii tale. Nu este așadar inutil să pui întrebări și să investighezi aceste chestiuni? Unii oameni care găzduiesc sunt mereu suspicioși. Când conducătorii și lucrătorii nu-i informează despre părtașia și discuțiile lor în legătură cu lucrarea bisericii, aceștia se gândesc: „Oare de ce conducătorii și lucrătorii se adună și au mereu părtașie fără știrea mea? Ce activități pun la cale?” Nu sunt la curent cu informațiile personale ale unor conducători și lucrători și încep să se întrebe: „De ce nu mă pun la curent? Nu știu cum îi cheamă, unde locuiesc sau care este situația lor reală. Ar putea acești oameni să mă păcălească sau să-mi facă rău în timp ce mă conduc în credința mea în Dumnezeu?” Există și unele tipuri confidentiale de lucrare, cum ar fi lucrarea care implică ofrandele sau unele lucrări periculoase – acestea sunt lucruri despre care n-ar trebui să se pună întrebări de la bun început, dar acești oameni vor mereu să întrebe despre ele. Când ceilalți nu le dau răspunsuri, devin și mai suspicioși. În special, sunt unii oameni care nu au avut multă credință în Dumnezeu de la început – după ce ajung să creadă în Dumnezeu, văd că afacerea lor de familie merge mai bine și că membrii familiei lor sunt sănătoși și cred că acestea reprezintă harul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei oferă niște bani ca urmare a acestei fericiri trecătoare, dar apoi încep să se întrebe: „Unde au fost cheltuiți banii pe care i-am oferit? Au fost folosiți pentru lucrarea bisericii? Au fost investiți în afaceri sau folosiți pentru activități ilegale?” Vor mereu să pună întrebări, să afle aceste lucruri și să descopere toate detaliile. Îndoielile unora sunt și mai puternice. De exemplu, când biserica achiziționează unele echipamente sau aparate pentru nevoile lucrării sau când oferă îngrijire și asistență pentru viața zilnică a celor care își îndeplinesc

datoria, persoanele suspicioase de acest fel au mereu bănuieli: „Se cheltuiesc bani în foarte multe domenii diferite – de unde vin oare? Face și biserica afaceri de vreun fel? Are un protector bogat sau vreun sponsor puternic în culise? Există vreun grup care sprijină biserica?” Mai ales când le ajung la urechi unele zvonuri nefondate și cuvinte diavolești din partea autorităților, care defăimează biserica – afirmații cum ar fi că un membru al bisericii a comis o crimă și a încălcat legea, individul cutare este un infractor căutat de autorități, cutare a fugit în străinătate cu o sumă uriașă de bani și așa mai departe – îndoielile lor în privința bisericii și a lucrării lui Dumnezeu devin și mai puternice. Au asemenea oameni o gândire normală? Pot să vadă clar principiile pe care ar trebui să le urmeze credincioșii? Odată ce sunt convinși că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, cei mai mulți oameni nu mai au îndoieli în legătură cu Dumnezeu. Indiferent ce probleme sau ce tipuri de oameni apar în biserică, ei sunt capabili să le abordeze conform cuvintelor lui Dumnezeu. Chiar dacă oamenii răi sau antihriștii provoacă tulburări, pot înțelege corect acest lucru. Nu au niciodată suspiciuni despre Dumnezeu, despre lucrarea Lui, despre biserică sau despre casa lui Dumnezeu. Cel mult, pot avea opinii în legătură cu anumiți indivizi sau unele noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu, dar le pot rezolva treptat, trăind viața bisericească. Dar oamenii suspicioși sunt alfel. Încă de la începuturile credinței lor în Dumnezeu, nutresc suspiciuni și tot felul de noțiuni. Nu sunt siguri dacă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul, nu sunt siguri dacă faptul că Dumnezeu exprimă aceste cuvinte reprezintă lucrarea Lui și sunt chiar mai puțin siguri dacă întrunirea fraților și a surorilor constituie biserica lui Dumnezeu. Au în permanență suspiciuni și caută mereu dovezi concrete pentru a-și demonstra că suspiciunile lor sunt corecte. Ce fel de atitudine este aceasta? Crezi că oamenii cu acest tip de atitudine pot înțelege adevărul în credința lor în Dumnezeu? (Nu.) Nu vor fi niciodată în stare să înțeleagă adevărul. Pe ce se axează cel mai mult în inimile lor? Aceștia cugetă mereu: „Cine sunt acești oameni? Este aceasta vreun fel de organizare socială? Deși casa lui Dumnezeu asigură cheltuielile de trai ale acestor oameni în timp ce îi găzduiesc, tot îmi asum un risc fiind gazda lor. Așadar, își va aminti Dumnezeu faptele mele bune? Dacă Dumnezeu nu-și va aminti de ele, faptul că i-am găzduit nu va fi fost în zadar?” Tot timpul au astfel de îndoieli în inimile lor. Crezi că-i găzduiesc de bunăvoie pe frați și surori? (Nu.) Fac acest lucru doar din dorința de a obține binecuvântări, fiind plini de îndoieli în acest timp. Îndoielile din inimile lor sporesc mai ales când aud unele lucruri pe care nu le pot înțelege clar și pe care le consideră negative în conformitate cu noțiunile lor. De exemplu, în timpul adunărilor, cineva poate aduce în discuție subiecte referitoare la acțiunile regimului marelui balaur roșu și fețele urâte ale regilor diavoli sau, uneori, părțășia despre adevăr se referă la oprimarea și arestările efectuate de marele balaur roșu, de natura-esență a marelui balaur roșu și așa mai departe. Aceste subiecte nu se referă de fapt la politică – doar îi ajută pe oameni să învețe să-l discearnă pe marele balaur roșu și să-i vadă fața cu claritate, astfel încât să ajungă să-l urască și să-l respingă și să nu mai fie constrânși și limitați de influența

Satanei. Dar când oamenii suspicioși aud astfel de subiecte, sunt cuprinși de lașitate și frică: „Acești oameni discută chiar și despre politică! Nu sunt criminali politici? Nu sunt contrarevoluționari? Aceste subiecte sunt prea sensibile! Închideți repede ferestrele, încuiați poarta, deconectați internetul și liniile telefonice! Dacă ne ascultă guvernul, am putea avea mari necazuri! Sigur vom primi condamnări pe viață!” Nu sunt dispuși să asculte astfel de subiecte și vor încerca să întrerupă părtașia prin orice mijloace pentru a împiedica discutarea lor. Se gândesc în sinea lor: „Ce fel de lucrare fac mai exact acești oameni? Se spune că Dumnezeu nu se implică în politica oamenilor, deci de ce vorbesc ei despre politică? N-ar trebui credincioșii să vorbească doar despre chestiuni privind credința în Dumnezeu? De ce discută despre aceste lucruri? Nu o caută cu lumânarea? Dacă vor să vorbească despre aceste lucruri, o pot face oriunde vor, dar nu trebuie să o facă în casa mea. Nu vreau să fiu părtaș la asta!” Nu pot vedea nimic în mod clar. Când aud niște zvonuri lansate de guvern, nu doar că nu reușesc să le discearnă, dar îndoielile lor devin și mai puternice. Dacă ar fi adesea suspicioși și sceptici în legătură cu grupul de demoni răi aflat la putere sau cu forțele antihriștilor și sectele spiritelor rele din religie, acest lucru chiar i-ar ajuta să se protejeze. Dar în biserică în care lucrează Dumnezeu, El a exprimat atât de mult adevăr, însă ei tot nu-l pot înțelege și nu pot stabili că este adevărata cale. După ce au ascultat atât de mult timp predici și L-au văzut pe Dumnezeu vorbind atât de mult, suspiciunea lor rămâne nerezolvată, iar noțiunile și închipuirile lor nu au fost eradicate. Este clar că au un calibru prea slab, că nu au absolut nicio capacitate de înțelegere și că nu sunt oameni care urmăresc adevărul. De la începuturile credinței lor în Dumnezeu, nu au crezut niciodată că Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor și nu au crezut niciodată că toate cuvintele Sale sunt adevărul; cu atât mai puțin au crezut că lucrarea casei lui Dumnezeu este condusă pe deplin de Duhul Sfânt. Ca urmare, totul îi face să se îndoiască. De exemplu, când avem părtașie în timpul adunărilor despre discernerea diferitelor tipuri de oameni, am putea vorbi despre modul în care antihriștii îi induc pe oameni în eroare, despre modul în care unii oameni nu fac o lucrare reală, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le consumă și de care se bucură, fiind aprovizionați și folosind ofrandele lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că trăiesc de pe urma bisericii, despre felul în care unii oameni fură sau risipesc ofrandele, cum anumiți indivizi din biserică se implică în activități licențioase sau cum unii oameni săvârșesc în timp ce predică Evanghelia lucruri care îl necinstesc pe Dumnezeu. Discutăm despre aceste chestiuni pentru ca oamenii să învețe să-i discearnă pe alții și să poată privi persoanele și chestiunile conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărilor-principii, să tragă învățăminte și să învețe din aceste lucruri și să evite să fie induși în eroare sau constrânși de alții. Totuși, când aud aceste lucruri, oamenii suspicioși spun: „O, nu! Aceasta e casa lui Dumnezeu, locul unde este realizată lucrarea lui – cum s-ar putea întâmpla asemenea lucruri aici? Se pare că aveam dreptate anterior să fiu suspicios. Trebuie să fiu și mai atent de acum înainte. Toți oamenii sunt prea nedemni de încredere și nici casa lui Dumnezeu nu este de

încredere. Este Dumnezeu de încredere atunci? Cine știe? Poate că nici el nu este de încredere.” Vezi, nu înțeleg adevărul, nici nu-l pot cuprinde. Indiferent despre care aspect al adevărului are părtășie casa lui Dumnezeu, la ce concluzie ajung ei mereu în cele din urmă? Că aveau dreptate să fie suspicioși în toți acești ani și că acest lucru nu a fost inutil. Dacă aud aceste lucruri, cei care urmăresc adevărul și au gândirea umanității normale le pot trata corect. Într-o privință, își largesc orizontul și capătă discernământ pe baza acestor lucruri. În altă privință, pot să tragă învățăminte și să învețe din aceste lucruri, înțelegând că oamenii nu pot să urmeze alți oameni, că trebuie să-i discearnă pe alții și să înțeleagă mai mult din adevăr, că pot fi induși în eroare oricând și oriunde dacă nu înțeleg adevărul și că, odată ce înțeleg adevărul și au statură, nu vor fi constrânși, induși în eroare sau controlați de alții. Dar oamenii suspicioși nu vor gândi niciodată așa. Cu cât casa lui Dumnezeu are mai mult părtășie despre discernerea diferitelor tipuri de oameni și chestiuni, cu atât mai mult simt că suspiciunile lor sunt corecte și confirmate: „Vezi, eu sunt cel inteligent! Bine că am rămas precaut. Oamenii spun adesea că sunt suspicios și neîncrezător, dar faptele dovedesc că aveam dreptate să fiu suspicios. Uitați-vă cât de nesăbuiți sunteți cu toții – în credința voastră în Dumnezeu, știți doar să vă faceți îndatoririle și să vorbiți despre cunoașterea voastră bazată pe experiență. La ce folosește? Poate să te protejeze? Nu! Indiferent cu ce situații te confrunți, nu te poți proteja decât dacă ești mai precaut și pui mai mult lucrurile sub semnul întrebării. Trebuie să te păzești de toată lumea. Nu te poți baza pe nimeni așa cum te bazezi pe tine, nici măcar pe propriii părinți!” Spuneți-Mi, ce fel de oameni sunt? Sunt credincioși în Dumnezeu? (Nu.) Indiferent despre ce tip de lucrare are părtășie casa lui Dumnezeu sau ce tipuri de oameni discerne și indiferent ce medii pregătește Dumnezeu pentru oameni, scopul este ca aleșii lui Dumnezeu să învețe lecții din aceste lucruri, să primească o instruire mai practică în Împărăție și, prin aceste lecții practice, să ajungă să înțeleagă adevărul și să capete discernământ în privința oamenilor, să vadă oamenii și diversele chestiuni în mod clar și, astfel, să înțeleagă mai bine la care persoane, evenimente și lucruri reale se referă mai exact cuvintele și adevărurile exprimate de Dumnezeu. Dar oamenii suspicioși nu sunt doar incapabili să învețe vreo lecție din aceste lucruri, ci devin în schimb și mai suspicioși și vicleni.

Unii oameni suspicioși, ori de câte ori spun sau fac ceva în casa lui Dumnezeu, sunt mereu extrem de precauți, temându-se constant că frații și surorile sau conducătorii și lucrătorii îi vor emonda sau chiar îi vor chinui. Ei spun: „Dacă nu mai cred în Dumnezeu și părăsesc biserica, se va răzbuna aceasta împotriva mea?” Cu siguranță pot să stea liniștiți în această privință. Dacă un neîncrezător părăsește biserica, este o ocazie fericită pentru toată lumea – este în beneficiul tuturor. Așadar, dacă vrei să părăsești biserica sau să renunți la datoria ta pentru a te întoarce acasă și a-ți trăi viața, ar trebui să aduci în discuție acest lucru cu îndrăzneală și fără nicio grijă. Ai putea și să scrii o declarație, spunând: „Începând cu data cutare, părăsesc oficial Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și mă retrag din rândul celor care își îndeplinesc datoria.” Este complet permis. Ușile

casei lui Dumnezeu sunt deschise și poți să pleci cu îndrăzneală, fără să-ți faci griji că se va răzbuna cineva pe tine. Nu este nevoie să te temi sau să fii suspicios. Vezi vreun om rău printre acești oameni din biserică? Absolut niciunul. Chiar dacă există oameni răi, trebuie înlăturați. Majoritatea oamenilor sunt destul de manierați și preferă să meargă pe calea cea dreaptă în viață. Răzbunarea împotriva altora sau vătămarea lor încalcă adevărurile-principii și nu ar putea niciodată să facă așa ceva. Ce credeți că este în neregulă cu modul în care se comportă oamenii suspicioși? Au doar o minte neîncrezătoare, dar nu au inteligență. Consideră că mintea lor vicleană, înșelătoare și neîncrezătoare este cea mai înaltă formă de înțelepciune când vine vorba de modul în care se comportă. Nu sunt interesați de adevărurile-principii, nici de lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu – nici nu înțeleg, nici nu caută să înțeleagă. În schimb, trăiesc doar conform filosofiilor Satanei, gândind: „Indiferent ce mi se întâmplă, ar trebui să pun mai multe întrebări. În plus, indiferent față de cine am suspiciuni, cred că este rezonabil să procedez așa și, indiferent dacă suspiciunile mele se aliniază la fapte, acest lucru este justificat. Pe scurt, este în beneficiul meu să suspectez mai mult când mă confrunt cu situații.” Drept urmare, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, ei nu caută niciodată adevărul în cuvintele Sale, nici nu caută răspunsuri în cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva diferitele probleme și îndoieli pe care le au. În schimb, se bazează pe propria minte, pe mentalitatea neîncrezătoare, pe filosofii pentru interacțiuni lumești sau pe propriile experiențe de viață pentru a analiza și trata aceste chestiuni. În cele din urmă, cu cât se confruntă mai mult cu diverse situații și cu cât aud mai multe informații de diferite tipuri, nu doar că natura lor suspicioasă rămâne neschimbată, dar îndoielile lor se tot înmulțesc. De exemplu, când cred în Dumnezeu de unul sau doi ani și află despre incidentul Zhaoyuan, născocit de PCC pentru a defăima casa lui Dumnezeu, persoanele suspicioase de acest fel se gândesc: „Poate casa lui Dumnezeu a făcut acest lucru. Chiar dacă nu a fost comandat de casa lui Dumnezeu, trebuie să fi fost săvârșit de unii frați și surori de nivel mai mic, iar voi pur și simplu nu recunoașteți asta.” După ce cred în Dumnezeu între trei și cinci ani, încă mai cred versiunea marelui balaur roșu asupra evenimentelor. Chiar și după opt până la zece ani, bănuielele lor cu privire la casa lui Dumnezeu rămân nerezolvate. Ei nu cred că marele balaur roșu a fost cel care i-a înscenat bisericii și a defăimat-o, presupunând pur și simplu că oamenii casei lui Dumnezeu au făcut acel lucru. Vezi, când consideră o chestiune, nu se bazează niciodată pe cuvintele lui Dumnezeu sau pe adevărurile-principii – cred versiunea marelui balaur roșu și consideră chestiunea din punctul de vedere al diavolilor și al Satanei. Indiferent cum îi asuprește și brutalizează Satana pe aleșii lui Dumnezeu, ei simt că este de înțeles, dar nu cred niciodată în nevinovăția casei lui Dumnezeu sau în lipsa vinei fraților și surorilor care suferă persecuții din cauza credinței în Dumnezeu. Chiar dacă văd cu ochii lor că frații și surorile din casa lui Dumnezeu sunt cu toții oameni cuminți, care își cunosc locul, ei cred mereu în inima lor, fără nicio îndoială, lucrurile pe care le-a făcut marele balaur roșu pentru a defăima biserica. Deși astfel de oameni pot

să îndure greutăți, să plătească un preț și chiar să facă ofrande în credința lor în Dumnezeu, în cele din urmă sunt tot neîncrezători. De fapt, oamenii suspicioși sunt mai problematici decât cei care nu iubesc sau nu acceptă adevărul. În ce fel sunt mai problematici? Cei neinteresați de adevăr sunt complet indiferenți și neinteresați de lucrarea bisericii și de îndeplinirea îndatoririlor; indiferent cum Îl urmează credincioșii pe Dumnezeu sau cum își îndeplinesc îndatoririle, acest lucru nu este important pentru ei. Drept urmare, nu au îndoieli privind chestiunile referitoare la credința în Dumnezeu sau la îndeplinirea unei datorii și, practic, nu pun niciodată întrebări despre treburile bisericii. Dar oamenii suspicioși sunt exact opusul – le place să se intereseze despre zvonuri. De ce vor să se intereseze despre aceste lucruri? Unul dintre obiectivele lor este cu siguranță următorul: „Dacă întreb mai multe și aflu mai multe, asta mă va ajuta să-mi pregătesc dinainte planul de rezervă și să decid în orice moment dacă rămân sau plec.” De asemenea, se concentrează pe a pune întrebări despre anumite chestiuni, de exemplu, care este numele real al unui anumit conducător sau lucrător, unde locuiește, ce fel de carieră are în lumea seculară sau de ce și-a părăsit căminul pentru a-și îndeplini datoria. S-ar putea să întrebe și despre cei care predică Evanghelia, de exemplu, cui i-au predicat, care dintre membrii familiei lor cred în Dumnezeu, de câți ani predică Evanghelia, câți oameni au câștigat și așa mai departe. Se interesează în detaliu despre toate aceste lucruri. Oamenilor suspicioși le place să strângă informații de acest tip și, după ce le strâng, se simt liniștiți, crezând că este foarte necesar să cunoască aceste lucruri și că se pot folosi de aceste informații în momente cruciale. Oamenii suspicioși știu prea multe. Sunt „baze de date cu informații” și chiar știu unele lucruri pe care conducătorii și lucrătorii nu le cunosc, de exemplu, cine a plecat în străinătate să-și facă datoria și în ce țară a plecat – ba chiar cunosc aceste lucruri despre oamenii care pleacă în alte țări. Dar dacă îi întrebi care episod al predicilor a fost publicat cel mai recent, nu vor putea să-ți spună. Nu acordă niciodată atenție chestiunilor legate de intrarea în viață, dar când vine vorba de informațiile personale ale fraților și surorilor și de unele circumstanțe ale bisericii, cunosc foarte clar acele lucruri. Unul dintre scopurile lor de a pune adesea întrebări este să afle mai multe despre tot soiul de circumstanțe și, după aceasta, își pot pregăti o cale de scăpare în orice moment. Ei cred că ar fi extrem de nesăbuit să nu se gândească deloc la scăparea lor – folosind cuvintele non-credincioșilor, „ar ajuta pe cineva să-și numere banii după ce au fost trași pe sfoară de el”. De fapt, sunt ca o mâncare veche și râncedă, nu fac nici cât o ceapă degerată și totuși se consideră foarte valoroși. Ce credeți: sunt acești oameni suspicioși? (Da.) Sunt într-adevăr suspicioși. Oamenii suspicioși au o umanitate deosebit de vicleană și înșelătoare. Unii oameni consideră că viclenia și înșelătoria sunt semne ale unei inteligențe superioare, dar nu este așa. În realitate, acești oameni vicleni și înșelători sunt extrem de stupizi și lipsiți de calibru. Calibrul lor este foarte slab, iar acest lucru este deja dificil de schimbat; faptul că sunt și vicleni înseamnă că sunt cu atât mai greu de vindecat. Dacă cineva are doar un calibru slab, dar este relativ onest, nu este viclean și își poate face datoria cu

sinceritate, poate mai are o urmă de speranță de a fi mântuit. Dacă are un calibru slab și este întrucâtva înșelător, dar poate accepta adevărul și se cunoaște pe el însuși, este posibil să aibă o urmă de speranță de a se elibera de firea sa înșelătoare. Dacă poate să înțeleagă adevărul și poate să-l cunoască și să pătrundă treptat în el, suspiciunea lui s-ar putea disipa puțin câte puțin. Dar, din păcate, acești oameni sunt atât lipsiți de calibru, cât și înșelători și vicleni, fiind și stupizi în mare măsură. Sunt asemenea unui orb care suferă de o problemă la ochi – nu există niciun leac, nu-i așa? (Așa e.) Astfel de oameni sunt iremediabili. Întrucât acești oameni sunt suspicioși într-o măsură iremediabilă, cum credeți că ar trebui tratați? (Dacă sunt descoperiți astfel de oameni, trebuie să ne păzim de ei. Sunt capabili să vândă biserica pentru a se proteja pe ei înșiși; sunt indivizi periculoși. Putem căuta ocazii de a-i da în vileag și de a-i îndepărta sau, dacă nu găsim ocazia potrivită, îi putem convinge să plece într-un mod înțelept.) Odată ce ești sigur că cineva este suspicios, nu interacționa cu el. Interacțiunea cu el nu va atrage decât necazuri. Dacă interacționezi cu el, va încerca mereu să te „citească”. Dacă urmează să pleci undeva, va sta cu ochii pe tine, întrebând întruna: „Unde pleci? Câte zile vei fi plecat? Ce ai de gând să faci?” Când te întorci, te va întreba: „Cu cine te-ai întâlnit? Ți-ai îndeplinit sarcina? Despre ce ați discutat?” Dacă nu-i răspunzi, se va plânge: „Nu mă pune la curent cu nimic. Nu are încredere în mine, nu-i așa? Nu mă tratează ca pe un membru al casei lui Dumnezeu! A spus că intenționează să facă lucrarea bisericii, dar de ce se ascunde de mine? Sigur a plecat să facă ceva ilegal.” Te va spiona mereu fără știința ta. Astfel de oameni sunt cu adevărat problematici. Se interesează despre o mulțime de lucruri, dorindu-și să știe totul, dar, odată ce știi acele lucruri, nu pot să le înțeleagă în mod pur sau să le trateze corect și, în plus, încearcă să caute elemente suspecte în ele, făcând ca îndoielile lor să devină tot mai mari. Să presupunem că îi sfătuiești, spunând: „Întrucât ai îndoieli atât de mari în legătură cu Dumnezeu și nu crezi că sunt adevăruri cuvintele Sale, că-l pot purifica și mântui pe om, ar trebui pur și simplu să nu mai crezi în Dumnezeu!” Nu vor fi dispuși să facă asta – tot își vor dori să creadă și să obțină binecuvântări. Nu sunt problematici acești oameni? (Ba da.) Este ușor să vă ocupați de acești oameni. Dacă pot cauza probleme majore bisericii, atunci convingeți-i rapid să plece. Acești oameni nu sunt de încredere, nu au capacitatea de a înțelege adevărul și, chiar dacă pot face o mică datorie, vor aduce mari necazuri casei lui Dumnezeu – fac mai mult rău decât bine. Așadar, este necesar să-i convingeți să plece.

Oamenii lași sunt problematici, la fel și oamenii suspicioși. Dar cei care sunt atât lași, cât și suspicioși, sunt și mai problematici. Acești oameni sunt extrem de temători și speriați de moarte, sunt suspicioși în legătură cu orice, bănuind întruna că ar putea fi păcăliți din cauza credinței în Dumnezeu. Se tem că perspectivele le-ar putea fi zădărnicate și cred că arestarea și persecutarea, ducând la moartea lor, nu ar avea mare valoare. Dacă sunt suspicioși în această măsură, la ce le folosește să creadă în Dumnezeu? Nu doar își fac viața grea? Se păzesc de frați și surori și de orice rânduială

de lucru a casei lui Dumnezeu de parcă s-ar păzi de șarlatani, întocmai așa cum se păzesc de marele balaur roșu sau de diavoli și satane. Unii oameni încearcă totuși să-i sfătuiască, spunând: „Asigură-te doar că ai o credință stăruitoare în Dumnezeu, urmărește adevărul și fă-ți bine datoria, iar Dumnezeu te va aproba.” Dar la ce se gândesc ei în sinea lor? „Vrei să-mi fac datoria cum se cuvine, dar odată ce voi fi cunoscut și marele balaur roșu mă va aresta, nu va fi acesta sfârșitul meu?” Dacă aceasta e într-adevăr mentalitatea lor, atunci nu are rost să încercați să-i sfătuiți. Sunt extrem de temători și sunt mereu îngroziți de moarte. Când aud că au fost arestați credincioși în Dumnezeu, sunt atât de speriați, încât se scapă pe ei. Dar când vine vorba de escrocarea și înșelarea oamenilor în afaceri, indiferent în câte necazuri intră, nu se tem deloc – sunt destul de îndrăzneți în această privință. Însă, când vine vorba de chestiuni privind credința în Dumnezeu, sunt de-a dreptul temători. Debordează de îndoieli de tot felul cu privire la frați și surori, la casa lui Dumnezeu și mai ales cu privire la Dumnezeu și la cuvintele și lucrarea Sa și nicio părtășie nu le poate rezolva aceste îndoieli. Indiferent de câți ani cred, tot nu știu ce înseamnă credința în Dumnezeu sau de ce trebuie să se adune și să-și facă datoria. Este evident că acești oameni au probleme de inteligență și sunt destul de vicleni și înșelători. Astfel de oameni ar trebui convinși să plece rapid. Dacă nu mai vin la adunări și nu mai vor să-și facă datoria fiindcă sunt lași sau din orice alt motiv, atunci este perfect – ne scutește de efortul de a-i îndepărta și evităm bătăile de cap. Dacă devin într-o bună zi interesați să creadă din nou în Dumnezeu și vor să se întoarcă la credința în Dumnezeu, le poți spune: „Dacă ești credincios în Dumnezeu, ai putea fi arestat și închis în orice moment și există chiar și riscul de a-ți pierde viața. Dar dacă nu crezi în Dumnezeu și, în schimb, faci afaceri în lume și câștigi o mulțime de bani, s-ar putea să te bucuri de niște vremuri confortabile.” La auzul acestora, inimile lor se vor liniști pe deplin și nu se vor mai gândi la credința în Dumnezeu. Vor gândi următoarele: „Anii de îngrijorare și spaimă s-au terminat în sfârșit. Nu mai trebuie să suspectez biserica, pe frați și surori sau casa lui Dumnezeu. În sfârșit m-am eliberat.” Și uite așa, acești oameni lași și suspicioși sunt convinși să plece. Această problemă majoră este rezolvată, nu-i așa? (Da.) Este o modalitate excelentă de a rezolva problema.

L. A avea tendința să atragă necazuri

Haideți să aruncăm o privire asupra următoarei manifestări: a avea tendința să atragă necazuri. Știți ce fel de oameni au tendința să atragă necazuri? Ați întâlnit în biserică indivizi de acest tip, care au tendința să atragă necazuri? Indiferent de vârstă, sex sau profesia pe care o au în lume, dacă atrag mereu necazuri și fac mereu lucruri care încalcă legile și reglementările, având un impact negativ asupra bisericii și creând obstacole uriașe în calea lucrării de evanghelizare, atunci biserica ar trebui să se ocupe prompt de acești oameni. Mai întâi, avertizați-i și, dacă situația este prea gravă, excludeți-i sau îndepărtați-i. Nu puteți da dovadă de nicio amabilitate față de ei. Ce fel

de oameni sunt cei care au tendința să atragă necazuri? De exemplu, când fac afaceri sau conduc fabrici în lume, unii oameni se asociază cu indivizi dubioși și fac adesea lucruri care încalcă legile și reglementările. Astăzi, se sustrag taxelor sau nu le plătesc pe toate; mâine, recurg la fraudă și înșelăciune sau chiar sunt implicați în cazuri juridice legate de cauzarea unor decese. Din cauza acestor lucruri, primesc frecvent citații de la tribunal, îmi petrec zilele implicați în procese și se amestecă permanent în dispute. Pot astfel de oameni să creadă în Dumnezeu cu sinceritate? Este imposibil. Există și unii oameni care pretind că au credință în Dumnezeu, dar se comportă în moduri foarte ciudate și anormale. Astăzi, îi hărțuiesc pe cei de sex opus; mâine, s-ar putea să agreseze sexual pe cineva și să fie raportați. Ai spune că acești oameni au tendința să atragă necazuri? (Da.) Așadar, pot astfel de oameni să creadă în Dumnezeu cu sinceritate? (Nu.) După ce cred în Dumnezeu, acești oameni care au tendința să atragă necazuri tot se asociază mereu cu indivizi dubioși din societate și provoacă în permanență dispute, cum sunt disputele privind problemele emoționale, finanțele, proprietățile sau interesele personale. Sau, din cauza unui incident care provoacă tensiune într-una dintre relațiile lor ori din cauza împărțirii inegale a câștigurilor lor necinstite, există mereu oameni care caută să le facă probleme. Când frații și surorile le fac ocazional vizite acasă, se pot întâlni cu acești indivizi dubioși. Chiar și când se află la adunări sau își fac datoria, acești indivizi dubioși apar uneori la ușă sau trimit mesaje de hărțuire și, prin urmare, oricine se află în compania acestor oameni care au tendința să atragă necazuri riscă să fie târât în problemele lor; în special, lucrarea și reputația bisericii riscă și mai mult să fie implicate și afectate de acești oameni. Spuneți-Mi, este bine ca asemenea oameni să rămână în biserică? (Nu.) Oamenii de acest fel trebuie să fie și ei îndepărtați și să vă ocupați de ei.

Există și unii oameni care, indiferent ce profesie au în societate, vor mereu să fie în dezacord cu guvernul, cu funcționarii guvernamentali sau cu anumite grupuri sociale și personalități publice. Astăzi, expun acțiunile nedrepte ale guvernului; mâine, dau în judecată un grup sau o organizație, cerând despăgubiri pentru daune; în ziua următoare, expun viața privată a unei personalități publice, făcându-i pe oameni să meargă să-î ceară socoteală. Înseamnă asta că atrag necazuri? (Da.) Chiar și după ce ajung să creadă în Dumnezeu, tot vor să se implice în problemele societății. Când văd ceva care îi face să se simtă nemulțumiți și indignați, vor mereu să stea de partea dreptății pentru a se da în spectacol sau să scrie un comentariu ori un articol pentru a emite judecăți despre aspectele pozitive și cele negative ale problemei. Ce se întâmplă în cele din urmă? Nu realizează nimic, dar ajung să-și provoace o mulțime de necazuri, să se încurce în procese și să-și distrugă reputația. Și în societate există mereu indivizi dubioși care îi caută, care-și doresc să se răzbune sau să ia măsuri împotriva lor și, prin urmare, trăiesc într-o frică extremă. Pentru a scăpa de acest tip de viață și a evita necazurile, ei cumpără mai multe case, explicând astfel: „După cum se spune: «Un iepure viclean are trei vizuini.» Doar una din cele trei case ale mele este cunoscută publicului; nimeni nu

știe despre celelalte două. Le păstrez pentru a fi folosite de biserică și ca frații și surorile să locuiască în ele.” Crezi că frații și surorile ar fi în siguranță dacă ar locui acolo? (Nu, n-ar fi.) Toate cuvintele lor sună foarte bine și intențiile lor în acest sens sunt bune, dar ținând cont de caracterul lor și de defectul lor de a avea tendința să atragă necazuri, cine ar îndrăzni să locuiască în casa lor? Dacă ai locui acolo, oamenii ar putea crede că faci parte din familia lor. Dacă cineva caută să-i bată, dar nu-i găsește, nu ți-ar da ție o bătaie în schimb? Unii oameni au tendința să atragă necazuri. Când conduc în mod obișnuit și traversează o zonă izolată, ar putea fi oprii de cineva, care să-i scoată apoi din mașină, să-i bată cu sălbăticie și să le dea un avertisment. Ei știu că este din cauză că au jignit pe cineva anterior și și-au atras singuri necazuri și că persoana pe care au jignit-o a vrut să-i chinuie. Nu este tocmai ceea ce meritau? Oamenii de acest fel au tendința să atragă necazuri. După ce încep să creadă în Dumnezeu, indiferent despre ce chestiune discută biserica, vor mereu să se amestece în discuție; vor să-și spună părerea despre acea chestiune și să facă unele comentarii, încercând și să-i convingă pe oameni să-i asculte. Dacă biserica nu le acceptă sugestiile, devin de-a dreptul nemulțumiți și plini de resentimente, necunoscându-și propriile abilități. Indiferent câte pierderi suferă, nu-și amintesc niciodată de ele și nici nu trag învățăminte din eșecurile lor. Astfel de oameni creează probleme chiar și atunci când cred în Dumnezeu. În primul rând, nu înțeleg adevărul, dar tot vor mereu să se implice în lucrarea bisericii, încercând să se amestece în toate, rezultatul fiind că perturbă și tulbură lucrarea bisericii. În al doilea rând, ori de câte ori petrec mult timp cu orice frate sau soră, le creează și acestora probleme. Oamenii de tipul celor care au tendința să atragă necazuri sunt o mare pacoste. Crezi că aceia care atrag necazuri sunt oameni care nu fac valuri? Sunt oameni care stau la locul lor? (Nu.) Cu siguranță nu sunt oameni care stau la locul lor. În general, oamenii care duc o viață decentă au tendința de a sta la locul lor. Atât timp cât problemele societale nu sunt deloc legate de credința lor în Dumnezeu, nu se implică deloc și nu pun întrebări despre ele. Acest lucru se numește a fi rațional, a înțelege vremurile și a înțelege sensul lucrurilor. Această societate și omenire sunt foarte ticăloase și complicate. După cum spun non-credincioșii: „În această epocă haotică și lume haotică, oamenii trebuie să învețe să se protejeze.” Mai mult, comentezi mereu despre problemele societale și vrei să te implici în ele, dar aceasta nu este calea pe care ar trebui să mergi în viață. Realizarea acelor lucruri nu are valoare și nu este calea cea dreaptă în viață. Chiar dacă ești capabil să spui lucruri corecte, tot nu poate fi considerată o cauză dreaptă. De ce nu? Pentru că nu există corectitudine în această lume; tendințele rele nu permit acest lucru. Dacă într-adevăr poți rosti cuvinte corecte și oneste în casa lui Dumnezeu, acest lucru are valoare și semnificație. Dacă însă rostești cuvinte corecte și oneste în această lume rea, coruptă și haotică a omului, asemenea cuvinte atrag cu ușurință necazuri și aduc pericole. N-ar fi, atunci, foarte prostesc să spui astfel de cuvinte? Acest lucru nu doar că nu ți-ar permite să trăiești într-un mod care are valoare, dar ți-ar aduce și necazuri fără sfârșit. Așadar, oamenii inteligenți văd că

aceste probleme societale sunt o calamitate și se îndepărtează de ele și le evită, în timp ce oamenii stupizi se îndreaptă spre ele, atrăgându-și o mulțime de necazuri. Unii oameni în special, după ce fac cursuri de arte marțiale câteva zile, învață câteva tehnici care ies în evidență și câștigă puțină faimă, apoi vor să lupte pentru dreptate și să-i jefuiască pe cei bogați pentru a-i ajuta pe cei săraci. Vor să-și asume rolul de cavaler rătăcitor sau de spadasin, mergând să îndrepte greșelile, și chiar se oferă voluntari să ajute ori de câte ori văd o nedreptate. Rezultatul constă în apariția problemelor – nu-și dau seama cât de complexă este societatea. Spune-Mi, când te oferi să ajuți, nu vei ajunge să-i jignești pe unii oameni? Nu vei strica planurile atente făcute de unii oameni? (Ba da.) Când distrugi planurile atente ale acelor oameni, te vor lăsa să scapi nepedepsit? (Nu.) Ai putea spune: „Îmi asum o cauză dreaptă”, dar, chiar și dacă este o cauză dreaptă, nu va merge așa – această lume nu-ți va permite să-ți asumi cauze drepte. Dacă faci asta, îți vei atrage necazuri. Nesăbuiții nu înțeleg asta, nu-și pot da seama cum este lumea. Ei cred mereu că, din moment ce sunt cavaleri rătăcitori, ar trebui să se ofere să-i ajute pe alții. Dar, în cele din urmă, încurcă planurile atente ale cuiva, iar acea persoană caută să se răzbune pe ei și refuză să renunțe. Așa atrag ei dezastre. Cealaltă persoană începe să afle în secret cum îi cheamă, unde locuiesc, care este situația familiei lor, cine sunt membrii familiei lor, dacă au vreo influență în acea zonă și care este cel mai bun mod de a lua măsuri împotriva lor. Odată ce înțeleg clar toate acestea, încep să acționeze împotriva „cavalerului rătăcitor”, a cărui viață devine dificilă de atunci înainte. Oamenii de acest fel atrag frecvent necazuri și, oricât de mari sunt pierderile pe care le suferă, nu-și învață niciodată lecția. Când dau peste ceva ce li se pare nedrept, tot vor să lupte pentru dreptate și să se ofere să ajute. Nu doar că atrag necazuri asupra lor, dar își pun și familia în pericol și, uneori, îi implică până și pe prietenii sau colegii din jurul lor. Dacă au credință în Dumnezeu și intră în biserică, îi pot pune și pe frați și surori în pericol. De exemplu, dacă intră într-o încurcătură în societate și cineva vrea să se răzbune pe ei, iar persoana respectivă știe că participi la adunări alături de ei, ar putea veni la tine pentru informații despre situația lor personală și familială. Așadar, îi vei spune acelei persoane sau nu? Dacă îi spui, echivalează cu a-i trăda, ceea ce le va aduce probleme; dacă nu-i spui, acea persoană ar putea să te chinuie pe tine. Există prea mulți oameni răi în această lume și toți oamenii răi depășesc limitele rațiunii. Dacă cineva îi jignește, vor recurge la orice mijloace pentru a se răzbuna. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Indiferent în ce fel de încurcături intră oamenii care au tendința să atragă necazuri, acestea provoacă mereu necazuri și tulburări pentru îndeplinirea datoriei lor și pot afecta și lucrarea bisericii în diferite măsuri. Dacă cineva atrage în permanență necazuri, credeți că părtășia despre adevăr cu acea persoană poate rezolva această problemă? (Nu.) Oamenii de acest fel sunt deseori lipsiți de o rațiune sănătoasă. Chiar și atunci când au necazuri, nu le consideră necazuri; ba chiar ar putea să creadă că au simțul dreptății. În astfel de cazuri, părtășia despre adevăr cu ei este inutilă, deoarece sunt oameni cu o înțelegere denaturată, sunt indivizi absurzi. Indivizii absurzi

nu acceptă cu ușurință adevărul. Unii ar putea spune: „Se confruntă cu dificultăți; cum am putea să-i desconsiderăm? Cum am putea să nu le arătăm puțină milă? Ar trebui să-i tratăm cu dragoste.” Este bine să-i tratăm cu dragoste, dar o pot accepta? Dacă nu acceptă nicidecum adevărul și continuă să se agațe de propriile opinii, este adecvat să ai părtaşie cu ei despre adevăr la nesfârșit? (Nu.) De ce nu este adecvat? (Oamenii de acest fel nu cred cu sinceritate în Dumnezeu. Esența lor este cea a neîncredătorilor. Chiar dacă avem părtaşie despre adevăr cu ei, problema nu va fi rezolvată, iar ei pot atrage în continuare multe necazuri asupra bisericii.) Deci ar trebui îndepărtați oamenii de acest tip? (Da, ar trebui.)

Există un alt tip de oameni care au tendința să atragă necazuri. În biserică, aceștia îi îndeamnă mereu pe frați și surori să facă anumite lucruri. De exemplu, spun: „Acea acțiune adoptată de guvern și politica pe care a formulat-o sunt irezonabile. În calitate de creștini, trebuie să practicăm dreptatea, trebuie să ne exprimăm opinia și nu putem să ne băgăm coada între picioare ca niște lași. Trebuie să mășșăluim pe străzi cu pancarte și să protestăm, luptând pentru bunăstarea fraților și surorilor, a bisericii noastre și a întregii omeniri!” Și care este rezultatul? Înainte să poată măcar mășșălui, guvernul află deja, iar tribunalul trimite o citație. Spuneți-Mi, este favorabil sau nefavorabil ca biserica să aibă astfel de oameni? (E nefavorabil.) Unii oameni spun: „Se pare că biserica noastră are o persoană atât de talentată – această persoană are stofă de conducător! Uitați-vă la oamenii din biserica noastră; toți sunt blajini și disciplinați, fără să aibă vreo influență în societate. Sunt sfioși, nu îndrăznesc să se ocupe de probleme majore și se tem foarte tare să nu atragă necazuri. Această persoană este diferită – este curajoasă, perspicace și hotărâtă; are influență și în societate, este capabilă și, când vede o nedreptate, îndrăznește să ia atitudine și să facă un pas în față. Chiar și atunci când se confruntă cu un caz în instanță, nu devine agitată sau anxioasă. Capacitatea ei mentală o face în mod firesc aptă pentru o funcție oficială. Dacă s-ar implica în politică, această persoană ar fi un reprezentant sau cel puțin guvernatorul unei provincii. Noi nu suntem suficient de buni. Astfel, biserica ar trebui să o aleagă drept conducător. Dacă ne va conduce, vom obține cu siguranță mântuirea!” Unii oameni nesăbuiți îi stimează deosebit de mult și îi idolatrizează pe cei care au tendința să atragă necazuri în societate, dorindu-și chiar să-i aleagă drept conducători de biserică. Credeți că este adecvat? (Nu.) De ce nu este adecvat? Nu are biserica nevoie de asemenea „oameni capabili”? (Biserica nu are nevoie de asemenea oameni. Conducătorii de biserică trebuie să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu împreună în timpul adunărilor, să urmărească adevărul și să-și facă datoria de a răspândi Evanghelia. Chiar dacă, la suprafață, pare că au un așa-zis curaj, perspicacitate și hotărâre, astfel de oameni sunt incapabili să facă acest tip de lucrare și vor aduce la nesfârșit necazuri bisericii. Prin urmare, nu sunt apti să fie conducători de biserică.) Dă-Mi voie să-ți spun: este o greșală ca oamenii de acest tip să rămână în biserică și ar fi și mai dezastruos să alegeți astfel de oameni drept conducători. Unde

ar conduce ei biserica? Ar transforma-o într-un grup religios! Asta pentru că, atunci când văd nedreptăți în societate, intentează procese; când văd oameni răi hărțuindu-i pe cei săraci, se luptă pentru ei; când văd oficialități corupte făcând rău oamenilor cu brutalitate, își doresc să lupte pentru dreptate în numele Cerurilor. În consecință, toți veți deveni treptat cavaleri rătăcitori care luptă pentru dreptate. Ați mai putea obține mântuirea astfel? La suprafață, oamenii care au tendința să atragă necazuri pot părea destul de competenți, dar ce se întâmplă în cele din urmă? Sunt eliminați cu toții pentru că perturbă și tulbură lucrarea bisericii, deoarece calea pe care merg nu este cea dreaptă. Indiferent ce fel de necazuri atrag, ei nu merg pe calea cea dreaptă și nici nu respectă voia lui Dumnezeu. Nimic din ce fac nu are nicio legătură cu biserica, cu lucrarea lui Dumnezeu sau cu intențiile Sale; tot ce fac se îndepărtează de intențiile lui Dumnezeu și se abate de la calea cea dreaptă. Natura faptului că atrag necazuri este că au de-a face și se încurcă cu diavoli; sunt cotropiți de diavoli. Prin urmare, casa lui Dumnezeu trebuie să se delimiteze clar de astfel de oameni. Dacă atrag în mod repetat necazuri, refuzând să asculte indiferent cine încearcă să-i sfătuiască, atrăgând necazuri fără să învețe din greșelile lor, chiar comițând fapte rele nechibzuite, atunci ar trebui convinși să plece. Puteți spune: „Privește câte necazuri ai atras, ce obstacol ai creat pentru lucrarea bisericii și câți oameni au fost afectați în îndeplinirea datoriei lor! Cum de nu-ți dai seama de asta? Mintea ta este mult prea deschisă – este suficient de deschisă încât să cuprindă întreaga lume. O persoană ca tine ar trebui să-și încerce norocul în lume; se cuvine să te cultivi și să guvernezi națiunea, aducând pace în lume. Ești apt să te asociezi cu oficialități de rang înalt; doar atunci vei putea să depășești cotidianul, să-ți întinzi aripile și să-ți iei zborul. Stai toată ziua cu oameni care cred în Dumnezeu – nu-ți va frâna acest lucru ambițiile mărețe, limitându-ți capacitatea de a-ți întinde aripile și a zbura? Uită-te la noi: niciunul dintre noi nu are aspirații înalte. Ne concentrăm doar asupra credinței în Dumnezeu, citind mai mult din cuvintele Sale pentru a înțelege câteva adevăruri și făcând mai puțin rău și, atunci, poate primim aprobarea lui Dumnezeu – asta e tot. Oamenii mondeni ne calomniază și ne insultă pe toți, lumea ne respinge, așa că n-ar trebui să te asociezi cu unii ca noi. Ți-ar fi mai bine dacă te-ai întoarce în lume și te-ai strădui acolo; poate vei obține un mare succes și îți vei realiza ambițiile.” Este adecvat să-i convingem în acest fel să plece? Este o modalitate bună de a rezolva problema? (Da.) Așa ar trebui să se ocupe biserica de astfel de neîncredători; rezolvarea problemei în acest mod se aliniază pe deplin la adevărurile-principii.

Ce alte tipuri de oameni au tendința să atragă necazuri? Persoanele de un anumit tip sunt deosebit de populare în rândul sexului opus și flirtează mereu cu indivizi dubioși. Ele nu urmăresc o relație romantică adecvată; în schimb, întrețin relații foarte strânse și neadecvate cu mai multe persoane de sex opus. Deoarece nu pot gestiona aceste relații în mod adecvat, este posibil ca oamenii cu care flirtează să devină geloși sau chiar să se răzbune unul pe celălalt. Este aceasta o problemă pentru persoanele respective? (Da.) Și aceasta este o mare problemă. Unora s-ar putea să nu le pese de aceste

chestiuni, dar astfel de lucruri atrag adesea necazuri în viața personală și credința lor și le pot afecta chiar și siguranța personală. Aceste necazuri le urmăresc în mod constant, iar cei care interacționează frecvent cu persoanele respective nu pot să nu devină implicați la rândul lor. Fie că sunt cu adevărat într-o relație romantică cu acești indivizi de sex opus, fie doar flirtează și se folosesc reciproc, astfel de chestiuni nu ne preocupă. Ce ne preocupă? Ne preocupă dacă necazurile pe care le creează vor avea vreun efect negativ asupra fraților și surorilor sau asupra bisericii. Dacă există un efect, biserica ar trebui să intervină pentru a rezolva și a gestiona chestiunea, sfătuind persoanele respective să se ocupe corespunzător de aceste probleme. În ceea ce privește modul în care se ocupă de ele, noi nu vom interveni. Dacă, indiferent cum sunt sfătuite, ele refuză totuși să asculte și nu se ocupă de aceste probleme sau nu le rezolvă, atunci ar trebui să fie izolate și să li se dea un avertisment: „Trebuie să te ocupi mai întâi de problemele personale. Odată ce le rezolvi, poți continua să-ți îndeplinești datoria. Dacă nu te ocupi de ele în mod corespunzător, vei rămâne izolat.” Deși aceste persoane sunt credincioase și s-ar putea chiar să-și facă datoria – poate chiar o datorie importantă – din cauza problemelor grave din viața lor personală și din cauză că necazurile pe care le atrag ar putea afecta lucrarea bisericii, conducătorii de biserică nu le pot ignora, întrucât aceste necazuri prezintă riscuri potențiale. De exemplu, oamenii cu care interacționează ar putea afla de la ele unele dintre circumstanțele bisericii sau informații personale despre frați și surori. Dacă ar dezvălui aceste informații unor indivizi rău intenționați sau marelui balaur roșu, ar aduce prejudicii atât bisericii, cât și fraților și surorilor. Prin urmare, pentru biserică, toate aceste necazuri sau riscuri potențiale sunt cauzate de persoanele respective, așa că biserica ar trebui să le ceară să-și rezolve mai întâi problemele personale. Dacă se ocupă pe deplin de probleme, casa lui Dumnezeu poate lua decizia de a le accepta din nou sau nu, în funcție de circumstanțele lor. Dar dacă în continuare nu-și rezolvă problemele și vor totuși să-și îndeplinească datoria, ce ar trebui făcut? (Nu ar trebui să li se permită să-și îndeplinească datoria.) În acel caz, trebuie să fie convinse să plece sau să fie îndepărtate. Pe scurt, odată ce descoperă că în biserică există oameni care au tendința să atragă necazuri, atât conducătorii de biserică, cât și frații și surorile, ar trebui să abordeze chestiunea conform principiilor și să o rezolve prompt. Nu ar trebui să aștepte până când acești indivizi îi pun în pericol pe frați și surori sau creează probleme pentru lucrarea bisericii, înainte de a se ocupa de situație și de-a o rezolva.

Unii oameni provoacă rapid necazuri și se iau la bătaie și la ceartă. Ei sunt mereu de părere că dau bine cu pumnul, vrând întotdeauna să-i învingă pe toți din lume sau, dacă se pricep puțin la arte marțiale sofisticate, vor mereu să folosească violența și forța împotriva celorlalți. Oamenii de acest fel nu au, de asemenea, tendința să atragă necazuri? (Ba da.) Sunt și cei care nu-și cunosc locul, oriunde ar merge. Ei nu respectă regulile sau ordinea publică și vor mereu să fie neconvenționali. Când conduc, insistă să treacă pe roșu sau să facă un viraj la stânga unde nu este permis, iar când sunt opriți și

amendați de poliție, refuză să accepte situația și vor să-l raporteze pe polițist. Vezi, îndrăznesc să raporteze pe oricine. Chiar dacă polițiștii acționează conform legii, ei vor totuși să-i raporteze – sfidează legea. Nu au și acești imbecili tendința să atragă necazuri? (Ba da.) Oamenii de acest tip, care au tendința să atragă necazuri, cred că se pot baza pe Dumnezeu deoarece cred în El și că biserica are un număr mare de oameni și o mare influență și, astfel, nu se tem de nimic. Comit peste tot fapte rele nechibzuite pentru a-și etala capacitățile și pentru a arăta cât de formidabili sunt. Nici măcar după ce intră în necazuri cu legea, nu știu să dea înapoi. Ce spun în cele din urmă? „Lumea aceasta este cu adevărat rea. Am fost arestat doar pentru că am stat de partea dreptății. Această lume este cu adevărat nedreaptă!” Refuză în continuare să-și recunoască greșelile. Își provoacă singuri necazuri și le atrag asupra lor, dar se plâng că este nedrept față de ei. Nu este de-a dreptul absurd? (Ba da.) Oricât de rea și de întunecată este lumea, nu este înțelept să provoace necazuri. Dumnezeu nu i-a cerut nimănui să provoace necazuri, nici nu i-a cerut nimănui să folosească stindardul credinței în Dumnezeu ca să lupte pentru dreptate și să aplice dreptatea în numele Cerurilor. Unii spun: „Legile acestei lumi nu sunt adevărul, așa că nu este nevoie să le respectăm.” Chiar dacă legea nu este adevărul, Dumnezeu nu ți-a spus niciodată că o poți încălca după bunul plac, nici că poți ucide sau provoca incendii. Dumnezeu îți cere să respecti legea și ordinea publică în societate, să știi să respecti normele morale și să urmezi regulile oriunde ai merge, să nu fii provocator și să nu atragi necazuri. Dacă încalci legea, vei suporta singur consecințele – nu te aștepta să-și asume responsabilitatea casa lui Dumnezeu pentru tine, deoarece acesta e un comportament personal și te reprezintă doar pe tine ca individ; casa lui Dumnezeu nu te-a instruit niciodată să faci ceva ilegal. Indiferent în ce țară te ocupi de probleme, casa lui Dumnezeu îți cere să citești legea și să consulți un avocat. Ce spune avocatul că este adecvat, asta ar trebui să faci. Dacă avocatul nu te-a sfătuit să acționezi într-un anumit mod, dar tu acționezi orbește, faci lucrurile de mântuială și încalci legea, vei suporta singur consecințele – nu aduce necazuri casei lui Dumnezeu. Chiar dacă abordarea pe care ți-o sugerează avocatul nu este cea mai bună opțiune, tot trebuie să-i asculți sfatul. Atât timp cât un lucru este legal și nu provoacă daune semnificative casei lui Dumnezeu, poate fi făcut. Casa lui Dumnezeu le-a spus mereu oamenilor să consulte avocați și să gestioneze chestiunile conform legii. Cu toate acestea, unii cred: „Casa lui Dumnezeu nu aparține lumii, așa că n-ar trebui să urmărim tendințele lumii! Legea nu reprezintă adevărul – numai Dumnezeu este adevărul, iar El este suprem. Ne supunem doar adevărului și lui Dumnezeu!” Deși această afirmație este corectă, tot trăiești în această lume și trebuie să te ocupi de multe probleme practice. Prin urmare, nu poți încălca legea și nici adevărurile-principii. Supremația lui Dumnezeu se referă la identitatea și la statutul Lui; nu este un motiv să te implici în activități ilegale sau să acționezi despotice în societate, să faci orice vrei și să atragi necazuri peste tot. Dumnezeu nu a încurajat și nu i-a cerut niciodată nimănui să încalce legea când face ceva, ci îți spune în schimb să urmezi legea și să respecti

regulile societății; îți spune că trebuie să accepți pedeapsa dacă încalci legea și ești penalizat și că nu ar trebui să provoci o problemă sau să atragi necazuri. Dacă atragi tot timpul necazuri, gândind mereu că Dumnezeu te sprijină deoarece crezi în El, astfel încât nu te temi de nimic, îți spun că ai înțeles greșit! Dumnezeu nu-ți sprijină neînfricarea în fața tuturor lucrurilor, iar casa lui Dumnezeu nu va plăti pentru logica ta de canalie. Să nu crezi niciodată că poți face orice-ți dorești doar pentru că sunt mulți oameni în casa lui Dumnezeu și aceasta are o mare influență. Dacă așa gândești, te înșeli. Aceasta e logica Satanei. Casa lui Dumnezeu nu a spus niciodată așa ceva și nici Dumnezeu nu a spus. Casa lui Dumnezeu nu încurajează pe nimeni să se comporte astfel. Este adevărat că sunt mulți oameni în casa lui Dumnezeu, dar numărul lor – fie că este mare, fie că este mic – nu trebuie să sprijine, să încurajeze sau să protejeze pe nimeni de necazuri și să aplaneze conflictele. Dumnezeu alege oameni pentru ca aceștia să-L poată urma și să-L respecte voia, astfel încât să poată corespunde standardului de ființe create și să-și îndeplinească datoria de ființe create. Nu-i alege pentru ca tu să te împotrivești lumii, să debitezi idei pompoase și răsunătoare în lume și, în mod sigur, nici ca să dai o lecție lumii. Credința în Dumnezeu nu înseamnă să mergi împotriva curentului; nu are nicio legătură cu a merge împotriva curentului sau a disprețui lumea. Așadar, nu înțelege greșit intențiile lui Dumnezeu față de oameni și nu interpreta sau înțelege greșit semnificația credinței în Dumnezeu. În ce scop îi alege Dumnezeu pe oameni? (Pentru ca oamenii să-L urmeze pe Dumnezeu, să respecte voia Sa și să-și facă datoria de ființe create.) Dumnezeu îi alege pe oameni pentru a-i câștiga, pentru a câștiga ființe create adevărate, pentru a câștiga oameni care se închină cu adevărat Lui, astfel încât să apară o nouă omenire care să se poată închina lui Dumnezeu. Scopul alegerii oamenilor de către Dumnezeu nu este ca aceștia să se împotrivească acestei lumi sau omeniri. Așadar, cei care au tendința să atragă necazuri ar trebui ținuti cât mai mult posibil la distanță de biserică și de locurile în care oamenii își fac datoria, pentru a nu afecta îndeplinirea datoriei de către alții.

Cât despre cei care au tendința să atragă necazuri, indiferent ce fel de necazuri atrag, dacă provoacă probleme bisericii și afectează îndeplinirea datoriei de către frați și surori, conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină și să rezolve problema. În niciun caz nu trebuie lăsată la voia întâmplării. Aceștia ar trebui să înțeleagă și să priceapă cu promptitudine situația, să clarifice sursa problemei și apoi să vină cu o soluție rezonabilă și să se ocupe de ea. De ce ar trebui să se ocupe de ea? În primul rând, aceste necazuri pot afecta lucrarea bisericii, viața bisericească sau îndeplinirea datoriei de către frați și surori. Pe de altă parte, indiferent dacă acești indivizi care au tendința să atragă necazuri sunt considerați de alții talentați sau niște trântori și canalii, atât timp cât aduc necazuri, ar trebui să fie tratați în timp util. Cum ar trebui, așadar, să fie tratați? Nu are legătură cu tratarea necazurilor, ci cu tratarea indivizilor responsabili pentru ele. Sursa necazurilor este remediată prin înlăturarea acestora din biserică, iar problema este astfel rezolvată. Nu trebuie să fii niciodată îngăduitor doar pentru că unii oameni care au tendința să

atragă necazuri par a fi capabili sau talentați în opinia ta. Dacă poți fi îngăduitor cu ei, atunci ești cu adevărat o persoană foarte confuză și nepotrivită drept conducător de biserică, iar frații și surorile ar trebui să te înlăture din funcție. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu și nu-i protejezi pe frați și surori, ci îi protejezi în schimb pe oamenii răi și scandalagii, chiar idolatrizându-i peste orice măsură, tratându-i ca pe niște oaspeți stimați și indivizi înzestrați, crezând că sunt oameni talentați, greu de găsit în biserică, folosindu-i pentru sarcini importante și chiar rezolvându-le problemele, atunci ești complet nepotrivit pentru rolul de conducător de biserică. Ești o persoană dezorientată și un conducător fals și ar trebui să fii demis și eliminat. Dacă un conducător de biserică refuză să asculte sfaturi și insistă să protejeze o persoană rea care are tendința să atragă necazuri sau să o folosească pentru sarcini importante, frații și surorile nu ar trebui doar să-l îndepărteze pe conducător, ci și să-l pună laolaltă cu această persoană care atrage necazuri și să-i îndepărteze pe amândoi. Nu-i așa că idolatrizezi persoana care atrage necazuri? Și ea se simte protejată de tine și vă înțelegeți atât de bine – atunci, regret, dar trebuie să plecați amândoi. Casa lui Dumnezeu nu are nevoie de niciunul dintre voi! Dacă într-o biserică există persoane care au tendința să atragă necazuri și conducătorii de nivel superior nu sunt conștienți, iar conducătorul de biserică este confuz și lipsit de discernământ, atunci frații și surorile care înțeleg adevărul trebuie să intervină pentru a rezolva problema. În primul rând, ar trebui să raporteze cu promptitudine problema conducătorilor de nivel superior. În plus, trebuie să-și unească forțele cu ceilalți frați și surori pentru a avea părtășie și a-l discerne pe conducătorul fals. Odată ce se confirmă că este un conducător fals, trebuie demis sau destituit și ar trebui ales un conducător nou – cineva care poate proteja interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și viața bisericească. Este adecvat să practicați în acest mod? (Da.) Înlăturați acest conducător de biserică împreună cu persoana care are tendința să atragă necazuri. Nu sunt ei doi oameni care se înțeleg bine din cauza trăsăturilor abjecte pe care le au în comun, care se invidiază și se admiră reciproc? Atunci, împliniți-le dorința și lăsați-i să se întoarcă în lume împreună – casa lui Dumnezeu nu-și dorește asemenea oameni. Dacă rămân în biserică, doar vor atrage și vor crea necazuri, provocând mult rău lucrării bisericii. Ar trebui înlăturați. Este treaba lor unde vor să meargă și cât de mari sunt necazurile pe care vor să le atragă. În orice caz, nu are nicio legătură cu biserica și nu o va implica. Nu va rezolva acest lucru problema? (Ba da.) Această soluție este destul de bună. Aici se încheie părtășia noastră despre cea de-a douăsprezecea manifestare privind oamenii care au tendința să atragă necazuri.

M. Au un trecut complicat

Să aruncăm o privire asupra următoarei manifestări: faptul că au un trecut complicat. Ce tipuri de oameni credeți că au un trecut complicat? (Unii oameni sunt implicați atât în lumea interlopă, cât și în cercurile legale, iar mediile lor sociale sunt relativ complicate – se încadrează oare în această categorie?) Când vorbim despre un trecut complicat, ne

referim cu siguranță la oamenii versați. Care este felul tipic de a fi al oamenilor versați? Aceștia se așază picior peste picior și încep să vorbească fără oprire; turuie despre absolut orice și sunt capabili să pălăvrăgească o vreme atât despre afaceri interne, cât și internaționale, dar nici măcar un singur cuvânt pe care îl rostesc nu este adevărat – sunt doar cuvinte mari, fie inventate, fie doar închipuite. Lăudăroșii nu sunt neapărat cei care au un trecut social complicat. Lăudăroșii pot fi pur și simplu trântori și oameni obișnuiți – oriunde merg, spun cuvinte mari, vorbind despre lucruri mărețe și nerealiste pentru a-i induce pe oameni în eroare și pentru a-i face pe alții să-i stimeze și nu durează mult până când reputația lor este distrusă. Ce fel de oameni au un trecut complicat? De exemplu, unii se înscriu într-un partid politic în societate, dar după ce încearcă mai mulți ani, nu câștigă niciun statut. Apoi se înscriu în alt partid și, în cele din urmă, reușesc să obțină o funcție de conducător de nivel inferior sau de mic funcționar. Au conexiuni sociale deosebit de complicate. Nimeni nu poate spune cu siguranță dacă oamenii cu care se asociază sunt prietenii sau dușmanii lor – nici măcar familiile lor nu știu, doar ei știu. Nu au astfel de oameni un trecut complicat? (Ba da.) Acești oameni au un trecut complicat din punct de vedere politic. Astăzi susțin un partid, mâine susțin altul; astăzi susțin o persoană pentru alegeri, iar mâine susțin pe altcineva. Pe scurt, nimeni nu știe ce cred cu adevărat. Nu le spun oamenilor de rând pe cine anume susțin sau care sunt mai exact poziția lor politică sau obiectivele lor politice; sunt deosebit de secretoși în privința acestor lucruri, iar oamenii obișnuiți – chiar și propriile familii – nu știu aceste lucruri despre ei. Totuși, sunt deosebit de pasionați de politică, au niște cunoștințe și cunosc unii oameni pe scena politică; doar că, pentru moment, nu și-au împlinit ambițiile. După ce intră în biserică, indivizii de acest fel văd că frații și surorile sunt doar oameni obișnuiți care nu înțeleg sau nu se implică în politică și, în inimile lor, îi disprețuiesc pe cei care cred cu adevărat în Dumnezeu. Cu toate acestea, vor tot timpul să exploateze faima bisericii în lumea religioasă și în societate sau să profite de influența bisericii pentru a face ce-și doresc, pentru a-și satisface dorințele nemăsurate sau pentru a-și da frâu liber ambițiilor politice – cu alte cuvinte, vor să se ascundă în biserică și să aștepte ocazia potrivită, astfel încât să se poată folosi de comunitatea bisericească sau de anumite persoane, evenimente și lucruri din cadrul bisericii pentru a-și îndeplini obiectivele politice. Se poate considera că acest tip de persoană are un trecut complicat? (Da.) Gândurile, principiile pentru abordarea chestiunilor, diversele tactici și strategiile și metodele de a vorbi folosite de cei implicați în politică sunt lucruri de care oamenii obișnuiți nu-și pot da seama. În special tinerii sau cei fără experiență socială nu-și pot da seama deloc de ele. Pentru acești oameni cu un trecut complicat din punct de vedere politic, cei fără pricepere politică sunt niște jucării în mâinile lor și îi disprețuiesc întru totul pe astfel de oameni. Pentru a da un exemplu imprecis, cele mai viclene creaturi din regnul animal sunt șerpii, vulpile și tigrii. Din perspectiva lor, animalele precum oile, iepurii, căprioarele și câinii sunt nesăbuite. Oamenii cu un trecut politic îi privesc pe cei mai mulți dintre frați și surori la fel cum le privesc animalele viclene, cum sunt vulpile și

șerpilor, pe cele candid, cum sunt oile, căprioarele și câinii. Ei îi pot vedea cu claritate pe frați și surori, dar frații și surorile nu le pot vedea adevărata față. Așadar, cum îi putem discerne pe oamenii cu un trecut complicat din punct de vedere politic? Cei implicați în politică sunt orientați în inima lor spre politică și putere. Atât timp cât le plac puterea și implicarea în politică, mai devreme sau mai târziu vor participa la viața politică; nu pot să rămână ascunși în biserică pentru totdeauna. Când se dau singuri în vileag, vei înțelege: „Se dovedește, așadar, că aceștia cred în Dumnezeu în scopuri politice! Au un trecut politic și nu cred cu sinceritate în Dumnezeu. Au alte scopuri pentru a crede în Dumnezeu!” Când acei oameni intră pentru prima dată în biserică, se ascund deosebit de bine, participând la adunări și făcându-și datoria în mod normal. Dar când vine momentul potrivit, vor încerca să se folosească de biserică pentru a face ce vor, dezvăluindu-și în mod firesc dorințele nemăsurate și adevărata față. Abia atunci vor putea frații și surorile să vadă că sunt neîncredători. Când sunt dați în vileag, devine foarte ușor să-i discernem. De exemplu, când un lup se îmbracă în haine de oaie și se amestecă în turmă, poate nu ești capabil să discorni dacă este un lup sau o oaie, dar când începe să mănânce oi, vei discerne că este un lup. Toți cei implicați în politică sunt neîncredători care s-au infiltrat în biserică. Când acești oameni încearcă să-i inducă în eroare și să-i atragă pe frați și surori să se înscrie într-un partid politic și să participe la viața politică alături de ei, vei vedea că este falsă credința lor în Dumnezeu și că adevăratul lor scop este să se implice în politică – oricât de complicat ar fi trecutul lor, va fi ieșit la suprafață și va fi fost expus. În acest punct, oamenii vor putea să-i discearnă. Acesta este un tip de persoană care are un trecut complicat – persoanele cu un trecut complicat din punct de vedere politic.

Există un alt tip de persoană care se încadrează în categoria celor cu un trecut complicat. Unii oameni din societate nu stau la locul lor și nu duc o viață decentă, preferând în schimb să se asocieze cu indivizi dubioși. Printre acești indivizi se numără, de exemplu, cei care comit falsuri și fraude sau membrii lumii interlope, cei cu statut, faimă și prestigiu în societate, care sunt în aparență funcționari ai guvernului sau oameni de afaceri, dar care se implică mereu în culise în activități ilegale, infracționale, conspirând cu anumiți funcționari sau membri ai lumii interlope pentru a face trafic de arme, de droguri sau alte mărfuri de contrabandă interzise de stat, precum și cei care au fost condamnați și închiși de mai multe ori și care au comis anumite fapte rele, cum ar fi jefuirea de morminte, viol, agresiune sexuală sau chiar traficantii de persoane sau contrabandiști care introduc ilegal imigranți. Oamenii de acest fel care au un trecut complicat se asociază cu asemenea indivizi și, în plus, au relații deosebit de strânse cu ei – se numesc „frați”, se folosesc unii pe alții și fac lucruri unii pentru ceilalți. În aparență, acești oameni nu comit fapte în mod evident rele, nici furturi, jafuri, crime sau incendieri, dar grupurile cu care se asociază și cercurile în care se mișcă sunt toate formate din acești indivizi indecenți. Nu sunt și oamenii de acest fel destul de înfricoșători? (Ba da.) Ei colaborează cu acești indivizi pentru a investi în afaceri, iar atunci când partenerul lor

face ceva ilegal și are nevoie de ajutorul lor, îi oferă asistență. Deși s-ar putea să nu fie principalii vinovați, sunt complici. Ai putea spune că oamenii de acest tip operează frecvent la limitele legii. Ce înseamnă că „operează la limitele legii”? (Înseamnă că se implică adesea în activități care ar putea încălca legea.) Acesta este un aspect. În plus, exploatează deseori pozițiile legislative și toate lucrurile în care se implică sunt chestiuni importante. Dacă este să fie prinși vreodată, chiar și în calitate de complici, ar putea fi condamnați la 10 sau 20 de ani sau riscă amenzi uriașe. N-ai spune că oamenii de acest fel sunt problematici? (Ba da.) Nu i-ai văzut niciodată comițând o faptă în mod evident rea și nu i-ai văzut omorând oameni, dând foc, păcălind pe cineva sau înscenându-i ceva, dar când cei care își umplu buzunarele ilegal și încalcă legea, atât din lumea interlopă, cât și din cercurile legale, se implică în activități ilegale pentru a obține profituri uriașe, oamenii de acest fel iau și ei o parte din pradă și își primesc cota-parte. Ați spune că acest tip de persoană poate fi considerată ca având un trecut complicat? (Da.) Ar fi un lucru bun ca astfel de oameni să rămână în casa lui Dumnezeu? (Nu.) Ei se asociază atât cu lumea interlopă, cât și cu cercurile legale și, pe deasupra, se implică și în activități ilegale – acesta este un trecut complicat. Dacă se asociază cu niște funcționari ai guvernului și se asociază și interacționează cu ei într-un mod normal, este acceptabil. Însă dacă oamenii cu care se asociază sunt personaje negative implicate în diverse activități ilegale și criminale, atunci este foarte supărător și, mai devreme sau mai târziu, ceva va merge prost. Oamenilor de acest fel le place să se asocieze cu acei indivizi; își clădesc succesul pe spinarea lor, bazându-se pe influența lor pentru a face bani, a se îmbogăți și a duce o viață bună. Pot fi considerați persoane bune atunci? (Nu.) Se spune adesea: „Cine se aseamănă se adună” – sunt în stare să se asocieze atât cu membrii lumii interlope, cât și cu cercurile legale. Crezi că sunt persoane cumsecade care își cunosc locul? (Nu.) Cu siguranță nu. Se asociază cu acei indivizi, într-o privință, pentru că poate le sunt de folos – se pot ocupa de anumite sarcini pentru cei cu care se asociază. În altă privință, pentru că le plac oamenii cu care se asociază atât din lumea interlopă, cât și din cercurile legale – competențele, abilitățile și influența acelor oameni, precum și beneficiile pe care le aduc, toate acestea sunt lucruri de care au nevoie și de care se bucură. Deci, ce fel de persoane sunt? (Nu sunt persoane cumsecade.) Ne putem exprima doar așa. Sunt de aceeași teapă ca indivizii cu care se asociază – toți se folosesc reciproc. În această lume, nu sunt mulți oameni care să poată face lucruri pentru tine sau care să se încreadă complet în tine și să-ți fie prieteni, dar ei există totuși – nu este nevoie să te asociezi cu soiul acela de indivizi. Pe de o parte, oamenii de acest fel se asociază cu ei pentru că se înțeleg bine datorită trăsăturilor abjecte pe care le au în comun și pentru că sunt de aceeași teapă. Pe de altă parte, motivul este că acești oameni vor face orice de dragul propriilor interese și pentru supraviețuirea lor în lumea seculară, neavând niciun principiu când vine vorba de asocierea cu alții, nici principii în acțiunile lor. Non-credincioșii spun chiar: „Un gentleman iubește averea, dar o dobândește în mod corect” și respectă acest lucru ca pe un standard minim. Indiferent

dacă pot respecta sau nu acest standard minim, în orice caz, el poate fi considerat o filosofie relativ nobilă pentru supraviețuirea în rândul omenirii. Însă oamenii de acest fel care au un trecut complicat, de dragul propriilor interese și al obținerii de profituri, sunt lipsiți de scrupule și de discernământ când vine vorba de asocierea cu alții – atât timp cât pot obține beneficii din asta, se vor asocia cu oricine. În plus, se mândresc foarte mult cu capacitatea lor de a se asocia cu acei indivizi și cred că metodele pe care le folosesc pentru a se asocia cu alții sunt grozave. Așadar, cum ar trebui să-i considerăm pe oamenii de acest fel? Sunt implicați atât în lumea interlopă, cât și în cercurile legale – acesta este un trecut complicat. Oamenii de acest fel sunt atât de înspăimântători! Își arată oare adevărata față? Nu, poartă mereu o mască. Niciodată nu poți să vezi dincolo de mască sau să știi ce gândesc în sinea lor. Poartă mască atunci când se asociază cu tine și chiar se ascund printre credincioșii în Dumnezeu. Este exact ca un diavol care se amestecă într-o mulțime de oameni sau ca o vulpe ori un lup care se strecoară într-o turmă de oi. Te face acest lucru să te simți în siguranță? (Nu.) De ce spui asta? Din cauza naturii lor viclene, feroce și ticăloase; ei uneltesc în permanență împotriva ta – parcă ar fi mereu o pereche de ochi prefăcuți și ticăloși în spatele tău, urmărindu-ți fiecare mișcare – și doar așteaptă ocazia de a te distruge și devora. Nu este înfricoșător? (Ba da.) Senzația pe care ți-o dau oamenii de acest fel nu este niciodată una de siguranță, deoarece natura și trecutul lor te fac mereu să simți că sunt o amenințare pentru tine. Ce fel de amenințare? Aceea că, avându-i în apropiere, simți constant că ar putea să uneltească împotriva ta, să se joace cu tine și să-ți întindă capcane în orice moment și în orice loc și că nu știi niciodată când ai putea fi folosit sau rănit de ei, când ai putea să mori din cauza lor sau să fii ruinat de ei. De aceea asemenea oameni nu ar trebui în niciun caz să fie ținuți aproape. Spuneți-Mi, nu așa stau lucrurile? (Ba da.) De exemplu, a aduce un lup într-o turmă de oi va proteja oile sau le va nimici? (Le va nimici.) Conform naturii sale, un lup nu va sta niciodată lângă oi și nu le va proteja, pentru că în mintea lui, oile sunt hrana sa și oricând sau oriunde i se va face foame, le va mânca; nu-i este milă de oi și nu le va cruța. Un lup nu are însușirile unui câine. Dacă un câine crește alături de oi, le consideră ceva de protejat, iar când un lup vine să atace sau să mănânce oile, câinele va sări la luptă, asumându-și responsabilitatea de a proteja oile ca pe datoria sa – câinii au pur și simplu această trăsătură înnăscută. Dar lupii sunt diferiți; este o trăsătură înnăscută a lupilor să vrea să mănânce oi. Când o persoană de acest fel, care are un trecut complicat, se infiltrează în biserică, este ca atunci când un lup se infiltrează într-o turmă de oi – când lupului nu-i este foame, s-ar putea să nu fie un pericol pentru oi, dar când i se face foame, oile sunt de la sine înțeles hrana pe care o mănâncă și nimeni nu poate schimba acest lucru. Este determinat de natura lui. Pentru a rezolva problema lupului care mănâncă oi, trebuie să vă grăbiți să identificați lupul. Odată ce identificați lupul în haine de oaie, trebuie să scăpați de el imediat – nu ezitați și nu-i arătați nicio milă! Oamenii de acest fel, care au un trecut complicat, trebuie tratați cu prudență. Dacă descoperiți că fac rău și tulbură biserica, nu trebuie să le arătați nicio

politețe. Trebuie să le spunei: „Ești o persoană versată și nu ți se potrivește credința în Dumnezeu. Ai ales locul greșit venind în casa lui Dumnezeu; acest loc nu este potrivit pentru tine. Ar trebui să-ți urmărești propriile perspective în societate. Credincioșii în Dumnezeu doar citesc cuvintele Sale, au părtășie despre adevăr și își fac datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu; nu se implică în comploturi și uneltiri și nu participă la viața politică. Aici nu poți să crești în rang, să te îmbogățești sau să duci o viață superioară altora. Indiferent cât timp stai aici, va fi doar timp pierdut.” Vor fi convinși în acest mod să plece, nu-i așa? (Da.) Unii oameni cu conexiuni sociale complicate nu sunt neapărat oameni răi și nici nu au făcut un mare rău, dar nu acceptă deloc adevărul și aparțin realmente categoriei neîncrezătorilor. A încerca să-i faci pe asemenea oameni să creadă sincer în Dumnezeu și să urmărească adevărul este ca și cum ai încerca să transformi un lup într-o oaie – este imposibil. Indiferent cât timp poartă un lup haine de oaie, rămâne tot lup; nu va deveni niciodată oaie. Așa stau lucrurile. Așadar, credința unor asemenea oameni în Dumnezeu este pur și simplu o glumă; e în zadar să creadă în Dumnezeu!

Există un alt tip de persoane care au un trecut complicat. Deși cred în Dumnezeu, au relații strânse cu unii conducători religioși, funcționari sau oameni cu statut din diferite confesiuni. Le place să se asocieze cu acești oameni și participă adesea la activitățile religioase ale diferitelor confesiuni; clădesc relații și prietenii cu acești oameni, se folosesc reciproc și fac lucruri unii pentru ceilalți. Din când în când, fie intenționat, fie neintenționat, chiar le dezvăluie acestor indivizi anumite lucrări care țin de afaceri generale sau de personalul din interiorul bisericii. Aceasta e o problemă foarte supărătoare. Este acceptabil dacă doar interacționezi cu oameni din religie sau ți se pare imposibil să te desparți de acele locuri religioase și, în plus, îți place să participi la activitățile diferitelor festivaluri religioase și la diverse ceremonii religioase. Dar nu ar trebui să dezvălui lucrarea bisericii sau informații despre frați și surori în aceste medii. De exemplu, n-ar trebui să dezvălui chestiuni precum faptul că o anumită persoană a acceptat „Fulgerul de la Răsărit”, ce datorie face în Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, unde locuiește și cu cine se asociază de obicei – dacă dezvălui aceste lucruri, aceasta arată că ești foarte imoral. Dacă cineva raportează aceste informații guvernului, consecințele vor fi de neimaginat. Dacă ești foarte apropiat de oamenii din religie, ai anumite interese în comun cu aceștia sau ai făcut schimb de favoruri cu ei, acest lucru poate fi considerat cel mult că ai un trecut complicat. Dar dacă faci în secret altceva, cum ar fi să dezvălui rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, să dezvălui treburile interne ale casei Lui sau informații personale ale fraților și surorilor, atunci natura acestui lucru devine una de trădare și este condamnată. În special unii frați și surori nu-și doresc ca alții să le cunoască situația sau să o dezvăluie, deoarece au fost arestați anterior sau se află în prezent pe o listă de oameni căutați, dar acest tip de persoană cu un trecut complicat consideră aceste informații drept ceva ce poate oferi în schimbul anumitor beneficii sau, pur și simplu, le consideră lipsite de importanță și le dezvăluie, provocând neazuri acelor frați și surori. Dacă descoperă astfel de probleme, casa lui Dumnezeu

categoric nu o va lăsa pe acea persoană să scape ușor; astfel de persoane ar trebui înlăturate imediat. În contextul social în care oamenii sunt persecutați pentru că au credință în Dumnezeu, credincioșilor le este greu să aibă măcar ocazia de a îndeplini o datorie și fiecare persoană prețuiește cu adevărat acea ocazie. Nimeni nu vrea ca îndeplinirea datoriei sale să fie expusă unor potențiale riscuri din cauza altora sau din cauza propriei nesăbuițe. Prin urmare, dacă cineva provoacă potențiale riscuri pentru îndeplinirea îndatoririlor de către frați și surori sau la adresa siguranței personale sau dacă cineva creează obstacole în calea credinței altora în Dumnezeu, casa lui Dumnezeu nu-l va lăsa să scape ușor. Odată ce îl descoperă, casa lui Dumnezeu îl va îndepărta sau exclude imediat, categoric nu va da înapoi! Dacă acea persoană se apără, venind cu justificări și scuze și spunând: „A fost doar o scăpare de moment fiindcă nu eram atent”, nu trebuie în niciun caz să crezi – astfel de scuze nu sunt întemeiate. De ce nu le-a spus altora despre propriile chestiuni de familie? De ce a vorbit în schimb despre treburile fraților și surorilor? Are în mod clar intenții rele. A dezvăluit lucrarea bisericii și informații despre frați și surori; dacă le aduce necazuri fraților și surorilor, atunci ar trebui să fie blestemat! Nu ar trebui să fie blestemați asemenea oameni? (Ba da.) În timp ce biserica își răspândește lucrarea de evanghelizare, este inevitabil ca unii oameni de acest fel să i se alăture. Ei nu au niciun scrupul în privința vânzării bisericii, a fraților și surorilor și chiar a trădării intereselor casei lui Dumnezeu. Se asociază cu tot soiul de oameni în privat, iar scopul lor de a se asocia cu ei nu este pur. Când interacționează cu acei oameni, chiar își dau drumul la gură, spunându-le toate informațiile interne ale bisericii pe care le cunosc, nelăsând nimic nespus, iar acest lucru aduce până la urmă necazuri pentru frați, surori și biserică. Vina pentru aceasta ar trebui să le revină acestor oameni care își dau drumul la gură. Unii dintre ei ar putea spune că nu au făcut asta intenționat, dar chiar dacă nu a fost intenționat, nu înseamnă că este acceptabil. Dacă nu a fost intenționat, atunci de ce nu ți-ai făcut ție rău în schimb? De ce le-ai făcut rău doar altora? Ai adus necazuri bisericii, fraților și surorilor, acesta este un fapt stabilit. Prin urmare, vina ar trebui să-ți revină ție. Dacă ai omorî pe cineva și apoi ai spune: „N-am făcut-o intenționat; n-am intenționat niciodată să-l ucid – nu aveam un astfel de gând în minte”, oare legea te-ar considera nevinovat din cauza acestei afirmații? (Nu.) Chiar dacă ai spune adevărul, ar fi în zadar. Realitatea este că ai ucis pe cineva și, din punct de vedere legal, există dovezi concludente în acest sens, așa că trebuie să fii declarat vinovat pe baza faptelor. Ai comis infracțiunea de omor, deci ești un criminal și nicio autojustificare nu te va ajuta. Unii oameni atrag adesea necazuri pentru biserică prin acțiunile lor și, uneori, aceste necazuri sunt semnificative, conducând nu doar la arestarea și întemnițarea fraților și surorilor, dar având și un impact grav asupra lucrării bisericii. Casa lui Dumnezeu nu va lăsa în niciun caz asemenea oameni nepedepsiți; îi va exclude pe toți pe care îi prinde și îi va blestema – casa lui Dumnezeu nu va da deloc înapoi! Dacă aceste lucruri s-ar fi întâmplat în Epoca Legii, răufăcătorii ar fi fost târați afară și omorâți în bătaie cu nuiiele sau uciși cu pietre; așa

trebuiau tratate astfel de cazuri. Acum, deoarece aceasta nu face parte din decretele administrative ale casei lui Dumnezeu, ei vor fi excluși, iar frații și surorile îi vor blestema în mod colectiv. Nu există nicio șansă să primească binecuvântări sau mântuire – trebuie trimiși în iad și pedepsiți!

Există alt tip de persoane cu un trecut complicat; acestea vin la biserică având de îndeplinit misiuni speciale. Unii indivizi de acest fel sunt trimiși de guverne, în timp ce altora li se atribuie misiuni de către anumite grupuri religioase sau sociale. De exemplu, aceste misiuni pot include monitorizarea fraților și surorilor, monitorizarea bisericii sau spionarea diverselor aspecte ale lucrării bisericii și ale rânduielilor sale de lucru din diferite perioade. Indiferent care este misiunea lor, în orice caz, din perspectiva noastră, oamenii de acest fel au un trecut complicat. Majoritatea acestor oameni cu un trecut complicat sunt neîncrezători; sunt cei care nu acceptă deloc adevărul. Sunt diferiți de cei cu puțină credință, calibru slab sau multe noțiuni – acei oameni cred în mod sincer, în timp ce există o problemă gravă cu acești oameni care au un trecut complicat. În primul rând, să ne gândim la următoarele: ce fel de umanitate au astfel de oameni? (Au o umanitate rea, sunt ticăloși și fac parte din banda Satanei.) Deci ce fel de oameni sunt? (Sunt diavoli.) Așa este, ai pus punctul pe „i” – sunt diavoli care se infiltrează în biserică. Sunt oameni care se infiltrează în biserică și trăiesc în umbră în timp ce au diverse intrigi și scopuri. Astfel de oameni sunt diavoli. De la început, când intră în biserică, acești oameni nu au intenții bune. Indiferent cine i-a angajat – unii pot fi angajați de guverne sau de anumite grupuri, în timp ce alții ar putea să nu fie angajați de nimeni și pur și simplu își doresc să se infiltreze pe cont propriu în biserică – astfel de oameni sunt doar indivizi versați. Ei se asociază cu o varietate de oameni și au relații interpersonale și conexiuni sociale complexe – au un trecut complicat. „Trecutul complicat” înseamnă că relațiile interpersonale, conexiunile sociale și mediile lor de viață sunt deosebit de impure și departe de a fi simple; nu sunt ca oamenii obișnuiți care încearcă doar să câștige bani și să ducă o viață bună. Rolurile pe care le joacă acești oameni în societate sunt cele de indivizi remarcabili, conducători sau personalități relativ excepționale din diferite cercuri și grupuri – sunt genurile de oameni pe care non-credincioșii îi numesc „indivizi capabili” sau „guru”. Oriunde s-ar afla, nu sunt oameni care își cunosc locul, nici nu sunt cumsecade. Fie că sunt în căutarea ocaziilor de a-și asigura câștigul personal, puterea sau controlul asupra altora în cadrul diferitelor grupuri și cercuri, acesta este scopul lor și este obiectivul existenței lor. Indiferent în ce biserică se află, mentalitatea lor este aceea a unui diavol, însetat mereu să facă o mișcare, dorindu-și să controleze situațiile, să-i controleze pe oameni, să controleze banii, să exercite influență și putere. Acestea sunt manifestările acestui tip de persoană. Prin urmare, indiferent dacă asemenea oameni au o misiune sau dacă sunt angajați de guvern sau de orice grup social, este exclus ca aceștia să-și cunoască locul după ce intră în biserică. Chiar dacă nu au nicio misiune și chiar dacă biserica sau frații și surorile nu sunt ținta exploatării lor, nu sunt oameni care-și doresc în mod sincer să creadă în Dumnezeu și, cu siguranță, nu sunt

oameni care cred în existența lui Dumnezeu. Scopul lor în a se alătura bisericii nu este deloc pur – cel puțin un lucru este foarte realist pentru ei, și anume „să-și construiască succesul pe spinarea bisericii” și să aștepte ocazia de a-și îndeplini propriile planuri. Dacă nu reușesc să-și atingă obiectivele și dorințele le sunt năruite, e posibil să părăsească în orice moment biserica. Ei caută ocazii, așteptând momentul oportun pentru a ataca – dacă există cineva pe care îl pot exploata sau un moment potrivit care le-ar permite să-și realizeze obiectivele, ambițiile sau aspirațiile, categoric vor profita de acea persoană sau de acel moment. Dacă nu reușesc niciodată să găsească o ocazie, devin descurajați și dezamăgiți și vor să părăsească biserica. Prin urmare, acest tip de persoană este și un tip de individ periculos din cadrul bisericii, care trebuie discernut și ținut la distanță. Alt principiu mai important este următorul: dacă nu ești sigur care este trecutul unei persoane sau dacă simți vag că trecutul său este foarte complicat, atunci, în calitate de conducător sau lucrător, ar trebui cel puțin să știi că acestei persoane nu i se pot atribui funcții importante și nu i se poate permite să aibă statut sau putere ori să îndeplinească vreo lucrare importantă în cadrul bisericii. Dacă nu poți să-i vezi adevărata față, atunci poți observa persoana, dar nu trebuie în niciun caz să acționezi în grabă sau prematur. Dacă îi acorzi statut sau chiar o numești responsabilă pentru o lucrare importantă înainte de a-i vedea adevărata față, atunci ești extrem de nesăbuit! Cu cât îi poți vedea mai puțin adevărata față, cu atât mai puțin ar trebui să-i încredințezi o lucrare importantă, cu atât ar trebui să fii mai precaut și cu atât mai mult ar trebui să o urmărești îndeaproape și să o monitorizezi strict. De fapt, indiferent dacă au sau nu o misiune, până la urmă, oamenii de acest fel cu un trecut complicat nu rămân mult timp în biserică. Asta deoarece, în inimile lor, acești neîncredzători sunt dezgustați de chestiunile privind credința. Ateii nu cred că Dumnezeu există și nu-i interesează nimic legat de Dumnezeu, de lucrarea Lui sau de exprimarea adevărului de către Dumnezeu. Ei investighează constant: „Am vreun profit din credința în Dumnezeu? Pot să fac mulți bani și să mă îmbogățesc din asta? Pot să-mi folosesc uneltirile și trucurile aici, așa cum fac în lume?” Văzând că aceste lucruri nu sunt promovate de casa lui Dumnezeu, care, în schimb, vorbește mereu despre a fi o persoană onestă și că oricine este superficial sau lipsit de entuziasm în îndeplinirea datoriei sale este adesea emondat, ei se simt dezgustați, nefericiți și lipsiți de libertate în casa lui Dumnezeu, dorindu-și mereu să găsească o ocazie de a pleca. Dacă cineva este cu adevărat una dintre oile lui Dumnezeu, unul dintre cei aleși de El, atunci nu se va sătura să asculte adevărurile discutate frecvent pe parcursul credinței în Dumnezeu, chiar dacă sunt discutate timp de 20 sau 30 de ani; ar putea să le asculte toată viața și tot să le considere noi. Cu cât ascultă mai mult, cu atât aceste adevăruri devin mai clare pentru el; cu cât ascultă mai mult, cu atât inima sa este mai hrănită; cu cât ascultă mai mult, cu atât tânjește mai mult după adevăr. Chiar dacă ar trebui să asculte aceste cuvinte în fiecare zi, ar fi dispus să o facă. În special când aude mărturii bazate pe experiență care îi sunt de folos, se simte la fel de extaziat și împlinit de parcă s-ar fi bucurat de un mare ospăț – mai fericit decât dacă ar fi găsit o

bucată de aur. Cât despre acești neîncrezători, acești diavoli – în special acești oameni cu un trecut complicat – cu cât aud mai multă părtășie despre adevăr, cu atât se simt mai iritați; cu cât ascultă mai mult, cu atât se simt mai agitați și mai dezgustați în sinea lor. Când aud aceste cuvinte, le găsesc plictisitoare, anoste și obositoare. Dacă îi pui să stea și să asculte predici, au senzația că sunt supuși unei torturi. Ei spun: „Cum se face că vă bucurați cu toții atât de mult să auziți aceste cuvinte, de parcă ați fi avut un ospăț pe cinste? De ce mă simt atât de dezgustat când le aud?” După ce ascultă mult timp, devin incapabili să stea nemișcați. Dacă nu pot fi conducători, nu sunt dispuși să-și facă datoria sau să îndure greutăți și, în timp, găsesc că totul este fără noimă; încep să aibă gânduri de renunțare la credința lor. Așa sunt dezvăluiți neîncrezătorii. În ceea ce-i privește pe acești oameni cu un trecut complicat, dacă în timp ce-i observi descoperi că au origini dubioase și un trecut complicat, atunci încearcă toate mijloacele posibile să găsești o ocazie de a-i convinge să plece. Cu astfel de oameni care nu acceptă deloc adevărul este necesar să dai dovadă de o oarecare înțelepciune. Le poți spune: „Vrei să te îmbogățești și visezi să devii o persoană oficială – chiar ai pierde dacă ai trece prin viață fără să devii o persoană oficială! Ar trebui să devii una, să te îmbogățești și să urmărești lumea – acolo sunt beneficiile tangibile. Te pricepi la afaceri și ești făcut să fii o persoană oficială – dacă urmărești lumea, cu siguranță te poți îmbogăți și poți deveni una.” Când aud asta, vor crede că și-au găsit un suflet-pereche și vor spune: „Ai perfectă dreptate! Simt că nu are rost să cred în Dumnezeu – ce ai spus mă atrage cu adevărat. De fapt, credința are doar un efect psihologic; chiar nu contează dacă o ai sau nu. Viața este scurtă – doar câteva decenii care trec cât ai clipi. N-am câștigat nimic pierzându-mi mereu timpul pe aici cu oameni care cred în Dumnezeu și mă simt mereu nemulțumit. Oare nu doar mă nedreptățesc procedând așa? Ceea ce contează cu adevărat este să ies în lume și să câștig o mulțime de bani!” Vor fi de acord cu ce ai spus. După ce sunt de acord, poate că într-o zi vor pleca singuri, deoarece simt că este inutil să rămână în biserică și pentru că, în plus, unele lucruri merg prost pentru ei sau experimentează eșecuri și regrese, precum și puțină emondare. Nu este grozav? (Ba da. Este o abordare înțeleaptă.) Este ușor să-i convingi pe diavoli să părăsească biserica: odată ce le-ai deslușit mentalitatea, dacă există ceva ce-și doresc, încurajează-i să urmărească acel lucru. În acest mod, îi poți convinge să plece. Mergi în direcția curentului pentru a-i îndruma să plece. Așa trebuie tratați neîncrezătorii de acest tip.

Dacă astfel de oameni cu un trecut complicat sunt descoperiți în biserică, ar trebui convinși să plece sau ar trebui îndepărtați prompt; nu încercați să-i îndemnați să rămână. De ce nu? În primul rând, nu au un rol bun în biserică; în al doilea rând, categoric nu se află printre cei aleși de Dumnezeu. În plus, chiar dacă rămân în biserică, până la urmă le va fi imposibil să accepte cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu sau mustrarea și judecata Lui pentru a dobândi mântuirea. Dacă rămân în biserică, va fi în detrimentul lucrării bisericii și îi pot induce în eroare și influența pe unii frați și unele surori de statură mică. Oamenii din casa lui Dumnezeu îi consideră neplăcuți, și ei, la rândul

lor, îi privesc pe frații și surorile din casa lui Dumnezeu cu o neplăcere egală. În inimile lor, privesc mereu cu ostilitate casa lui Dumnezeu, biserica, precum și pe frați și surori. Spuneți-Mi, așadar: dacă există în biserică un astfel de dușman, un astfel de adversar, v-ați simți tulburați? (Da.) Prin urmare, cel mai bine este să nu îndemnați asemenea oameni să rămână. Odată ce sunt descoperiți, convingeți-i imediat să plece, îndepărtați-i sau excludeți-i. Cum ar trebui tratați astfel de oameni dacă sunt întâlniți în timpul predicării Evangheliei? (Pur și simplu stăm departe de ei și îi ignorăm.) Când întâlniți oameni de acest tip, n-ar trebui să le predicați Evanghelia. Ei vorbesc într-un mod atât de extravagant și lipsit de temei și sunt destul de vorbăreți, dar, de fapt, nu au deloc talent. Casa lui Dumnezeu nu are nevoie de oameni de acest fel cu un trecut complicat; ei nu se numără printre cei aleși de Dumnezeu. Chiar dacă sunt convertiți acum, mai devreme sau mai târziu, tot vor trebui să fie înlăturați. Prin urmare, când cei care predică Evanghelia întâlnesc astfel de oameni, ar trebui să renunțe pur și simplu la ei. Casa lui Dumnezeu nici nu-și dorește, nici nu primește astfel de oameni. Așa trebuie tratați oamenii cu un trecut complicat și acesta este principiul. Desigur, când tratați această problemă, nu este nevoie să exagerați; trebuie să înțelegeți clar dacă o persoană face parte din categoria celor cu un trecut complicat. Dacă manifestările sale corespund manifestărilor acestui tip de persoană, atunci ar trebui inclusă în acest grup. Totuși, dacă cineva se laudă sau vorbește prostii doar ocazional și, din cauza laudelor excesive, se consideră din greșeală că are un trecut complicat, dar, în realitate, are o credință sinceră în Dumnezeu și nu face parte din categoria respectivă, atunci această situație necesită alt tratament pentru a evita acuzarea pe nedrept a unei persoane bune.

III. Pe baza atitudinii cuiva în timp ce își îndeplinește datoria

Am terminat mai mult sau mai puțin părțasia despre criteriul discernerii oamenilor pe baza umanității lor. Există un alt criteriu, și anume discernerea oamenilor în funcție de atitudinea pe care o au în timp ce își îndeplinesc îndatoririle. Am vorbit destul de mult despre acest criteriu în predicile anterioare, așa că nu este necesar să mai spunem altceva despre el.

Foarte bine! Aici se încheie părțasia noastră de astăzi. La revedere!

6 iulie 2024

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (29)

Punctul cincisprezece: Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată

Unde am rămas ultima oară când am avut părtașie despre subiectul responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor? (Ultima oară, în principal, am avut părtașie despre ultimele trei manifestări din a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor cu privire la distingerea diverselor tipuri de oameni în funcție de umanitatea lor. Acestea sunt cele trei manifestări: sunt lași și suspicioși, au tendința să atragă necazuri și au un trecut complicat.) Am terminat părtașia despre ultimele trei subiecte din a paisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor ultima oară, așa că astăzi vom avea părtașie despre a cincisprezecea responsabilitate. Care este cea de-a cincisprezecea responsabilitate? („Punctul cincisprezece: Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată.”) „Protejați personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și țineți-l în siguranță.” Această responsabilitate implică alt aspect al responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor; e, de asemenea, un punct specific al lucrării pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o ducă la îndeplinire bine. La ce se referă acest punct al lucrării? (Se referă la păstrarea aleșilor lui Dumnezeu în siguranță.) Implică chestiuni de siguranță personală. Nu e acest subiect des întâlnit în lucrarea bisericii? Vă este necunoscut acest subiect? (Nu.) Acest subiect nu le este necunoscut fraților și surorilor chinezi, deoarece, în mediul social din China, credincioșii sunt persecutați și arestați și au nevoie de garanții de siguranță când își fac datoria și în toate aspectele vieții. Prin urmare, această lucrare se încadrează în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor; nu e ceva opțional. Indiferent dacă o țară are libertate religioasă, rânduirea corectă a cazării personalului care face diverse îndatoriri importante e un punct specific al lucrării de care conducătorii și lucrătorii trebuie să se ocupe. Accentul sau cerințele specifice pentru această lucrare pot fi diferite, dar, practic, toate se referă la întrebarea dacă frații și surorile își pot face îndatoririle protejați și în siguranță și dacă rezultatele îndatoririlor lor pot fi asigurate. Prin urmare, nu neglija această lucrare, nici nu o considera irelevantă pentru tine fiindcă trăiești într-o țară democrată. Indiferent de sistemul de guvernare din țara în care trăiești și indiferent dacă acolo sunt persecutați creștinii, această lucrare se încadrează în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor; e lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie s-o ducă la bun sfârșit – nimeni nu face excepție și nu trebuie să fie văzută ca o „lucrare suplimentară”. Prin urmare, să avem astăzi părtașie despre toate chestiunile implicate în acest subiect.

Domeniul de aplicare pentru personalul lucrărilor importante

În primul rând, să vedem la ce se referă sintagma „personalul lucrărilor importante de toate felurile”, menționată în a cincisprezecea responsabilitate. Nu e un subiect despre care ar trebui să avem părtaşie? (Ba da.) Deci, la ce se referă „personalul lucrărilor importante de toate felurile”? Mai întâi, să stabilim domeniul de aplicare al obiectivelor acestei lucrări. Cine poate vorbi despre asta? (Personalul lucrărilor importante de toate felurile se referă la frații și surorile din echipele video, la cei din echipele de producție a filmelor, la cei din echipele de corectori și cei din echipele de imnuri și la cei care fac alte îndatoriri importante. Pe deasupra, îi include pe unii dintre frații și surorile care joacă roluri-cheie în diverse puncte importante ale lucrării, precum și pe supraveghetorii din fiecare echipă.) Cine ar mai vrea să adauge ceva? (Îi include, de asemenea, pe conducători și pe lucrători.) Conducătorii și lucrătorii trebuie să fie bine protejați, într-adevăr. Cine altcineva? (Există personal important care se ocupă și de treburi generale, precum personalul de la finanțe.) (Și frații și surorile care sunt căutați sau au cazier, deoarece cred în Dumnezeu și-și fac îndatoririle, au nevoie de protecție.) Aceasta e altă categorie și constituie un grup special. Să recapitulăm câte categorii sunt. Prima categorie îi include pe conducători și pe lucrători. A doua categorie e compusă din personalul indispensabil pentru diverse puncte ale lucrării din casa lui Dumnezeu, mai ales liderii de echipă și supraveghetorii diverselor puncte ale lucrării și personalul având calibru bun, cu înțelegere spirituală și cu abilitatea de a înțelege principiile și de a se ocupa independent de lucrări importante. Sunt multe tipuri de personal care se ocupă de diverse puncte ale lucrării, precum cei din lucrarea pe bază de texte, de imnuri, de producție de film și așa mai departe, precum și cei care predică Evanghelia, care dau mărturie sau servesc drept îndrumători de evanghelizare, printre alții. Pe deasupra, îi include pe cei care se ocupă de lucrarea de finanțe, de păstrarea bunurilor și de afacerile externe. Aceste persoane joacă un rol de sprijin în lucrarea bisericii și sunt indispensabile; toate fac parte din personalul care se ocupă de diverse puncte ale lucrării. Aceasta e cea de-a doua categorie majoră. A treia categorie majoră îi include pe cei care se implică în lucrarea periculoasă a bisericii. În mod specific, în țările cu regimuri autoritare în care nu există libertate religioasă, există unele puncte ale lucrării extrem de periculoase, precum tipărirea cărților, transportarea cărților, păstrarea în siguranță a bunurilor bisericii, precum și găzduirea și rânduirea acomodării pentru personalul care are îndatoriri importante. Cine mai e inclus? (Există și angajați pentru treburi generale care transmit informațiile în exterior; îndatoririle lor sunt, de asemenea, relativ periculoase.) Se consideră că și aceste persoane fac o lucrare periculoasă. Însă acești oameni nu fac ocazional această lucrare, ci se specializează în îndeplinirea acestor sarcini importante și periculoase, precum transmiterea informațiilor, distribuția rânduielilor de lucru, distribuția tuturor videoclipurilor, filmelor sau înregistrărilor de predici din casa lui Dumnezeu și așa mai departe. În țările autoritariste, fără libertate religioasă, conducătorii și lucrătorii

trebuie să știe clar care aleși ai lui Dumnezeu fac îndatoririle importante și se ocupă de lucrări periculoase. Pe scurt, și aceste persoane reprezintă o categorie de personal al lucrărilor importante, iar conducătorii și lucrătorii trebuie să fie în mod special atenți la siguranța lor; aceasta nu poate fi trecută cu vederea. Aceasta este cea de-a treia categorie. A patra categorie este alt grup indispensabil în lucrarea bisericii. Aceste persoane au abilități și daruri speciale, precum priceperea de a predica Evanghelia, de a ține predici, de a uda biserica sau de a-și asuma responsabilitatea pentru organizarea unor anumite puncte ale lucrării. Aceste persoane pot fi conducători și lucrători, supraveghetori pentru diverse puncte ale lucrării sau oameni implicați în lucrări periculoase. Fără asemenea oameni, ar fi un gol în lucrarea importantă de care se ocupă și nimeni altcineva n-ar putea să le îndeplinească rolul. Prin urmare, aceste persoane ar trebui protejate și siguranța lor ar trebui să fie garantată. Aceasta e o categorie de persoane. Altă categorie este reprezentată de cei care, în țări unde religiile sunt persecutate, sunt căutați sau au cazier judiciar din cauza credinței lor în Dumnezeu. Indiferent de sfera mandatului sau de lucrarea specifică pe care o practică în biserică, atât timp cât sunt căutați din cauza credinței lor în Dumnezeu și pentru că-și fac datoria, conducătorii și lucrătorii ar trebui să găsească modalități de a-i proteja, rânduind ca ei să fie cazați în locații relativ sigure pentru a-și face datoria. Dintre toate țările care persecută credința religioasă, persecuția din China este cea mai gravă. În diverse provincii și regiuni din China, mulți oameni au fost arestați sau sunt căutați, neputând să se întoarcă acasă. Există unele țări similare în întreaga lume și pe fiecare continent, care persecută credința religioasă în mod similar Chinei; în aceste țări există și unii care, din cauza faptului că L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic, se confruntă cu persecuții și nu se pot întoarce acasă. Pentru cei care sunt persecutați și nu se pot întoarce acasă, conducătorii și lucrătorii ar trebui să rânduiască plasarea lor în biserică cu datorie full-time cât mai repede posibil. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i așeze în medii relativ sigure, în funcție de condițiile locale, astfel încât să-și poată îndeplini îndatoririle. Acesta este un aspect prioritar al lucrării, care trebuie făcut bine. Acești indivizi care au fost arestați sau sunt căutați formează a cincea categorie de personal care trebuie să fie protejat. Există o altă categorie specială în rândul personalului care se ocupă de diverse elemente ale lucrării importante. Acești indivizi poate nu sunt în prezent conducători sau lucrători, nici nu sunt implicați într-o lucrare periculoasă, dar au îndeplinit anterior multe îndatoriri și lucrarea lor a acoperit o gamă largă de activități. Ei cunosc informații despre multe familii gazdă și, de asemenea, despre unii membri ai personalului care îndeplinesc îndatoriri importante. Prin urmare, dacă astfel de indivizi ar fi arestați, acest lucru ar aduce un dezastru și asupra lucrării bisericii. Acești indivizi ar trebui numiți „oameni informați” și ar trebui incluși la rândul lor în personalul lucrărilor importante de toate felurile. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să le asigure siguranța, cu scopul de a-i proteja pe toți aleșii lui Dumnezeu și de a se asigura că lucrarea bisericii poate decurge normal. Unii indivizi din această categorie în special sunt destul de neglijenți; nu știu să fie

precauți și nu au multă înțelepciune. Tind mereu să acționeze din entuziasm, făcând lucrurile în mod nechibzuit la exterior. Întrucât nu au fost niciodată arestați sau torturați, nu sunt conștienți de pericolul implicat și de potențialele consecințe dacă s-ar întâmpla ceva rău, cu atât mai puțin înțeleg care ar fi gravitatea acelor consecințe. Deoarece au impresia că doar cred în Dumnezeu și nu fac nimic rău, nu se tem de nimic. Drept urmare, după ce lucrează într-o zonă un timp, pot să devină destul de cunoscuți și să intre sub supravegherea guvernului. Nu constituie acest lucru un pericol? După ce sunt arestați, dacă nu pot rezista interogatoriului prin tortură, pot deveni iude, vânzându-i pe frați și surori. Acest lucru ar aduce pierderi enorme pentru biserică și ar implica alți frați și surori, expunându-i riscului de a fi arestați și închiși, ceea ce ar afecta grav diferitele elemente ale lucrării bisericii. Prin urmare, biserica ar trebui să acorde prioritate și protejării unor asemenea indivizi. Dacă nu se poate găsi un loc sigur în zonă pentru a-i ascunde, ar trebui mutați într-un loc relativ sigur din altă parte pentru a-și îndeplini datoria. Aceasta este o altă categorie de oameni. Ținând cont de specificul situației lor, conducătorii și lucrătorii trebuie să le rânduiască locuințe, prin urmare și ei sunt incluși în personalul lucrărilor importante de toate felurile. Câte categorii de oameni există în total? (Șase categorii. Prima categorie este reprezentată de conducători și lucrători. A doua este compusă din personalul indispensabil care se ocupă de diferite elemente ale lucrării în casa lui Dumnezeu; supraveghetori, lideri de echipă și îndrumători de evanghelizare; și cei care își pot asuma lucrarea. A treia categorie este reprezentată de personalul implicat în lucrarea periculoasă a bisericii. A patra îi cuprinde pe cei cu abilități și înzestrări speciale. A cincea categorie este formată din cei cu cazier, cei care sunt vânați și cei care sunt căutați. Iar a șasea categorie îi cuprinde pe oamenii informați.) Am acoperit practic tot personalul important implicat în diverse elemente ale lucrării, dar există o categorie de adăugat: dacă orice frați sau surori din biserică, din cauză că pleacă pentru a-și face datoria, că sunt arestați sau că se confruntă cu orice altă situație neașteptată, nu pot să aibă grijă de copiii lor minori, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să rânduiască locuințe acestor copii într-un cămin adecvat, astfel încât să aibă mijloace de trai. Și acesta este un element special al lucrării. Deși acest element al lucrării nu se referă la lucrarea bisericii și ia naștere doar dintr-o serie specială de circumstanțe, conducătorii și lucrătorii trebuie să-și asume responsabilitatea de a rândui locuințe adecvate pentru acești copii minori. Dacă nu au rude potrivite sau dacă rudele lor sunt non-credincioși și nu doresc să-i primească, atunci biserica ar trebui să-i accepte. Biserica nu ar trebui doar să rânduiască o familie gazdă potrivită pentru ei, ci și să desemneze frați și surori care să fie responsabili pentru îngrijirea lor. Odată ce li se rânduieste o locuință de găzduire adecvată, este cu siguranță ideal dacă au credință în Dumnezeu și, când ajung la maturitate, își pot face datoria în biserică. Dacă nu cred în Dumnezeu, atunci nu vor mai avea legătură cu biserica odată ce ajung la maturitate și intră în societate, iar responsabilitatea noastră va fi îndeplinită. Nu va trebui să ne ocupăm de problemele lor dincolo de acel punct. Este adecvat? (Da.) Deși această

lucrare nu implică diferitele elemente ale lucrării bisericii, ar trebui să fie totuși inclusă în sfera responsabilităților conducătorilor și lucrătorilor. Dacă există copii ai celor care își fac datoria în cadrul bisericii care au nevoie de locuințe, conducătorii și lucrătorii nu pot ignora situația decât dacă nu sunt conștienți de ea. Dacă sunt la curent, ar trebui să pună întrebări, să se ocupe de situație și să-și asume această responsabilitate de a le rândui locuințe adecvate. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să se asigure că frații și surorile care își îndeplinesc datoria – în special cei care întreprind o lucrare importantă – nu sunt îngrijorați în privința acestei chestiuni. Nu este dificil de realizat acest element al lucrării, nu-i așa? (Nu, nu este.) Există cel puțin șase categorii de personal al lucrărilor importante. A șaptea categorie este suplimentară, reprezentând un tip special de împrejurare. Este posibil ca diferiții membri ai personalului prezentați în primele șase categorii să nu fie prezenți în fiecare zonă pastorală sau țară. Cu toate acestea, indiferent de țară, protejarea conducătorilor și a lucrătorilor, precum și a celor care îndeplinesc îndatoriri importante este un element esențial al lucrării. Este un element al lucrării căruia toți conducătorii și lucrătorii bisericii trebuie să-i acorde atenție și este o responsabilitate pe care trebuie să o îndeplinească bine.

Adăpostirea personalului lucrărilor importante de interferențele lumii exterioare

I. Cerințe privind siguranța pentru familiile gazdă

Acum că am clarificat cine este personalul lucrărilor importante, să ne uităm la lucrarea specifică pe care trebuie să o realizeze conducătorii și lucrătorii – și anume, să protejeze personalul lucrărilor importante de toate felurile, adăpostindu-l de interferențele lumii exterioare și ținându-l în siguranță. Așadar, ce lucrare anume trebuie făcută pentru a-i ocroti eficient de interferențele lumii exterioare, astfel încât să se considere că lucrătorii și conducătorii și-au îndeplinit responsabilitățile? Când vine vorba de realizarea unei anumite lucrări, unii conducători și lucrători simt că se află într-o dilemă, se scarpină în cap și devin agitați și agasați, nefiind siguri cum să acționeze. Există un principiu important în rânduirea locuințelor acestui personal al lucrărilor importante: trebuie ocrotit de interferențele lumii exterioare pentru a-i garanta siguranța. Indiferent dacă personalul lucrărilor importante este cazat în casele fraților și surorilor sau în case închiriate, aspectul esențial este că trebuie să i se garanteze siguranța. A-i garanta siguranța înseamnă a-l ocroti de interferențele lumii exterioare. Așadar, ce trebuie să facă lucrătorii și conducătorii pentru a-l ocroti de interferențele lumii exterioare? Este necesar să rânduiască locuințe adecvate pentru cei care îndeplinesc îndatoriri importante. Să analizăm acest lucru din două aspecte: unul este mediul intern al familiei gazdă, iar celălalt este mediul extern. În ceea ce privește mediul intern, în primul rând, gazda trebuie să fie un credincios autentic, dispusă să găzduiască, capabilă să păstreze confidențialitatea, să acționeze cu prudență și să trateze lumea exterioară

cu înțelepciune. Dacă apare vreo situație specială, ar trebui să știe cum să răspundă la aceasta; ar trebui să fie capabilă să o gestioneze și să o abordeze proactiv, mai degrabă decât pasiv. În plus, ar trebui să aibă o reputație decentă la nivel local sau poate să aibă prestigiu și relații în zonă. Chiar dacă nu are influență, ar trebui cel puțin să fie o persoană care-și cunoaște locul, care duce o viață decentă și nu atrage niciodată necazuri sau indivizi dubioși la ea acasă. Nu ar trebui să aibă prieteni care se adună să joace mahjong sau să bea. În plus, relațiile sale cu lumea exterioară și cu vecinii ar trebui să fie relativ normale. Nu ar trebui să fie implicată în vreo dispută referitoare la datorii și nici să fie în conflict cu vecinii săi. Cu alte cuvinte, mediul casei sale ar trebui să fie relativ liniștit, gazda ar trebui să aibă relații necomplicate și foarte puțini străini ar trebui să-i vină acasă pentru a provoca tulburări și așa mai departe – toate aspectele ar trebui să fie adecvate. Mai mult, copiii sau rudele gazdei ar trebui să-i susțină credința în Dumnezeu sau, cel puțin, ar trebui să nu se opună găzduirii fraților și surorilor și, cu siguranță, să nu vorbească despre aceste lucruri în mod nechibzuit. Unii ar putea spune: „Nu este ușor să găsim o familie gazdă care să întrunească toate aceste criterii!” Aceasta se referă la găsirea unui loc relativ potrivit; perfecțiunea absolută nu este necesară. Cel puțin, mediul de viață ar trebui să fie adecvat – liniștit și lipsit de interferențe exterioare – îndeplinind cerința de a adăposti personalul lucrărilor importante de interferențele lumii exterioare. În unele familii gazdă, deși nu toți membrii familiei sunt credincioși, persoana care găzduiește are prestigiu în casă și ia deciziile. Copiii sau rudele sale non-credincioase nu îndrăznesc să se amestece în credința ei în Dumnezeu sau în găzduirea fraților și surorilor; chiar dacă nu sunt de acord în sinea lor, nu ar îndrăzni să împărtășească aceste informații persoanelor din afara familiei. Dacă într-adevăr se întâmplă ceva, aceștia pot chiar să ajute la asigurarea protecției. Astfel, frații și surorile care locuiesc în această casă de găzduire pot rămâne, de asemenea, neafecțați de interferențele lumii exterioare. În unele cazuri, gazda este sperioasă, temându-se că s-ar putea să-i dea copiii ei în vileag credința în Dumnezeu, că vecinii ar putea să afle despre credința ei și să o raporteze și mai ales că lucrurile s-ar putea deteriora și că va fi arestată. Odată ce începe să găzduiască frați și surori, stă ca pe ace în fiecare zi, neputând să mănânce ziua sau să doarmă noaptea, fiind toată ziua anxioasă și înspăimântată, ca un hoț. Ori de câte ori aude că se întâmplă ceva, de exemplu, că guvernul intenționează să controleze actele gospodăriilor sau că personalul guvernamental vine la ea acasă pentru a face ceva sub diverse pretexte, devine extrem de speriată și vrea în permanență ca frații și surorile să plece imediat, astfel încât să nu fie și ea implicată. Când frații și surorile văd acest lucru, ar trebui să se mute imediat, deoarece un astfel de loc nu este potrivit pentru găzduire; poate fi folosit doar ca oprire temporară pentru câteva zile. În cazul în care copiii, rudele sau prietenii familiei gazdă sunt oameni răi care, după ce află că gazda primește credincioși, ar putea veni să-i tulbure sau chiar să-i predea pe frați și surori la poliție, atunci această situație este mult prea periculoasă. Nu este adecvat să stea la o astfel de familie gazdă. Unii părinți se comportă ca niște sclavi în fața copiilor lor; aceștia

ar putea spune: „Este în regulă, copiii ascultă de mine”, dar, de fapt, supunerea copiilor lor depinde de situație. Când sunt în joc propriile interese, copiii nu vor asculta de ei. O astfel de persoană nu ar îndrăzni să le spună copiilor săi că găzduiește frați și surori. Dacă ar afla copiii sau rudele sale, cu siguranță i-ar alunga pe frați și surori, iar gazda nu ar putea să-i oprească – nu are ultimul cuvânt în propria casă. O astfel de persoană nu este potrivită pentru a oferi găzduire; ar putea avea această dorință, dar nu are curajul de a găzdui. Chiar ar putea îndrăzni o persoană lașă să ofere găzduire? Dacă nu poți garanta siguranța fraților și surorilor, atunci nu ești potrivit pentru această datorie – nu ar trebui să te oferi voluntar pentru ea, nu ar trebui să faci promisiuni deșarte conducătorilor și lucrătorilor și nici nu ar trebui să accepți această datorie. În cazul în care conducătorii și lucrătorii rânduiesc locuințe pentru frați și surori într-o astfel de gospodărie, credeți că este potrivit? (Nu.) Este extrem de nepotrivit. Nu trimite frații și surorile în ghearele pericolului. S-ar putea ca frații și surorile să fie în siguranță în altă parte; dacă rânduiești să fie cazați în casa acestei persoane, unde copiii sau rudele sunt non-credincioși și ar putea să-i raporteze și să-i predea poliției imediat ce descoperă că acolo locuiesc niște credincioși, punându-le astfel viața în pericol, n-ar fi vai și amar de acea gazdă? Dacă gazda este dispusă să-și riște viața pentru a-i proteja pe frați și surori în astfel de situații și le poate garanta în mod eficient siguranța și dacă dă dovadă de obicei de multă înțelepciune, atunci această familie gazdă poate fi, totuși, o alegere potrivită. Însă, dacă nu-și poate risca viața pentru a-i proteja pe frați și surori și, când non-credincioșii din familia sa amenință că îi raportează pe frați și surori și îi predau poliției, gazda nu are nicio soluție și nu poate decât să dea înapoi, ca o țestoasă care își bagă capul în carapace, fără să-i protejeze pe frați și surori și lăsându-i pur și simplu pe non-credincioși să-i predea, atunci această casă nu este potrivită pentru găzduire. Dacă frații și surorile stau acolo temporar câteva zile și apoi se mută imediat într-un loc potrivit, imediat ce se găsește unul, acest lucru este abia tolerabil. Nu ar fi potrivit să stea pe termen lung într-o astfel de casă pentru a-și face datoria. Gazda trebuie să fie cel puțin capabilă să protejeze siguranța fraților și a surorilor – aceasta este o cerință de la o gazdă. Pentru ca persoanele care își fac datoria să evite interferențele lumii exterioare, în primul rând, mediul lor de viață trebuie să fie adecvat; în plus, calitățile proprii ale gazdei trebuie să fie și ele potrivite în toate privințele – adică trebuie să poată proteja personalul lucrărilor importante de interferențele lumii exterioare. Conducătorii și lucrătorii pot rândui ca personalul lucrărilor importante să fie cazat în casa ei doar dacă este capabilă să realizeze acest lucru. Dacă gazda are puțină credință și este incompetentă și fără coloană vertebrală, nefiind în stare să aibă ultimul cuvânt în propria casă și orice copil sau rudă non-credincioasă poate intra și prelua controlul asupra ei, atunci este destul de problematic. Un astfel de loc este categoric nepotrivit pentru găzduire. Chiar dacă este o casă mare, cu multe camere, un mediu confortabil și care oferă condiții bune în rest, tot nu este potrivită pentru găzduire. Nu este suficient doar un mediu de viață potrivit; gazda trebuie să fie și ea potrivită. Aspectul esențial aici este că gazda trebuie să poată garanta,

În primul rând, că personalul care își îndeplinește îndatoririle, pe care îl găzduiește, este ocrotit de interferențele lumii exterioare. Doar apoi ar trebui analizat mediul de viață. Un mediu ceva mai puțin decât ideal este totuși acceptabil – fie că este vorba de spațiu mai mic, internet limitat, mâncare mai simplă sau acces mai puțin convenabil la apă. Atât timp cât gazda este potrivită, capabilă să răspundă la pericol când acesta se ivește, să gestioneze diverse situații complexe și, mai ales, să se ocupe corespunzător de orice împrejurări speciale care pot apărea pentru a proteja siguranța fraților și a surorilor, atunci este conform standardului ca gazdă. Cerințele noastre pentru mediul de viață al unei familii gazdă nu sunt mari; cel mai important lucru este să poată garanta siguranța. Nu este nevoie să intrăm în detalii în această privință.

II. Cerințe privind mediul de la locul de reședință

În ceea ce privește mediul extern din jurul locuinței familiei gazdă, conducătorii și lucrătorii trebuie să țină cont în primul rând dacă este sigur. Indiferent de condițiile familiei gazdă sau dacă locuința este casa unui frate sau a unei surori ori o casă de închiriat, este necesar să se ia în considerare dacă mediul extern al locuinței este sigur; acesta este cel mai important aspect. În primul rând, este potrivit doar în cazul în care credința în Dumnezeu a acestei familii gazdă nu este bine cunoscută și dacă nu există înregistrări despre credința ei la Biroul de Securitate Publică. Dacă, în trecut, când frații și surorile se adunau acolo, vecinii raportau acest lucru guvernului, iar guvernul știe deja că această familie are frecvent întâlniri cu persoane străine, atunci acest loc nu este adecvat pentru găzduire. Nici în cazul închirierii nu este adecvat să se închirieze casa unei astfel de familii. Acesta este un aspect. În plus, în unele locuri, siguranța publică este deficitară, existând incidente frecvente de jaf, crimă și alte diverse cazuri. De asemenea, locuitorii sunt persoane relativ complicate, iar poliția merge deseori acolo să verifice actele casei și cărțile de identitate și să investigheze suspjecții de infracțiuni, printre altele. Spuneți-Mi, dacă ați sta într-un astfel de loc, nu ați suferi frecvent din cauza interferențelor? (Ba da.) Nici astfel de locuri nu sunt potrivite drept locuințe. Poliția îți tot bate la ușă la câteva zile, zicând că a avut loc un furt sau o crimă în apropiere și cerând cooperarea în timpul anchetei, spunând oamenilor să raporteze imediat dacă îl văd pe făptaș. Poliția îți bate mereu la ușă sub diverse pretexte, pretinzând că anchetează cazuri, dar, de fapt, caută persoane din afară și străini – mai exact, caută oameni care cred în Dumnezeu. Te-ai simți câtuși de puțin în siguranță stând într-o astfel de casă de găzduire? (Nu.) Fără îndoială, ai sta toată ziua ca pe ace. Chiar dacă aceste incidente infracționale de afară nu au nicio legătură cu familia gazdă, tot nu te-ai simți în largul tău. Trăind într-un astfel de mediu, ai simți deseori că-ți este amenințată siguranța personală. Cine știe dacă într-o zi, poliția, văzându-i pe frați și surori, ar începe să-i interogheze pe acești străini și ar ajunge să-i aresteze? Nu ai spune că este o situație înfricoșătoare? (Ba da.) În plus, cei mai mulți chinezi nu sunt conștienți de importanța siguranței; deschid ușa imediat ce aud pe cineva bătând și, de obicei, nu-și încuie ușa,

ceea ce duce cu ușurință la incidente. În țările occidentale cu libertate și democrație, reședințele private sunt considerate domenii private. Dacă un străin intră pe un domeniu privat fără permisiune, este considerat un act ilegal, iar cei care locuiesc acolo cheamă poliția. Intrusul este apoi tras la răspundere conform legii. Prin urmare, dacă un străin bate la ușă, nu ești obligat să deschizi – poți refuza. Chiar dacă cineva a programat să te viziteze, dacă nu ești pregătit sau te-ai răzgândit, tot nu ești obligat să deschizi ușa; poți reprograma. Oamenii din țările occidentale au acest drept, conștientizează aceste aspecte legale. Însă chinezii nu le conștientizează. Ori de câte ori aud o bătaie la ușă, se grăbesc să deschidă. Acest lucru arată o lipsă de vigilență, o lipsă de conștientizare a autoprotecției și de familiarizare cu legile din domeniu. Sistemul juridic este doar o fațadă, deoarece în China este dictatură, fiind guvernată de un partid unic aflat deasupra legii. Marele balaur roșu acționează fără să țină deloc seama de lege și ordine în China, comițând cu nechibzuință fapte rele, iar populația nu are niciun fel de drepturi ale omului. Chinezii nu acordă atenție drepturilor omului și nici nu au dezvoltat o conștientizare a reglementărilor disciplinare și de lege; în special, le lipsește conștientizarea cu privire la autoprotecție și cei mai mulți oameni nu știu să folosească legea pentru a se proteja. Ca urmare, nu există nicio garanție a siguranței. Pe scurt, în orice loc cu o siguranță publică deficitară, locuitori cu medii și identități complicate, inspecții frecvente sau incidente dese privind diferite cazuri penale, este ușor ca oamenii să fie afectați de interferența lumii exterioare. Un astfel de loc nu este potrivit drept locuință. Acesta este un factor privind securitatea publică de luat în considerare atunci când se rânduiește cazarea pentru personalul lucrărilor importante.

Mediul de viață al celor care își fac datoria trebuie să fie atent selectat; cel mai bine este să se evite zonele urbane aglomerate și locurile periculoase. La ce locuri ne referim când vorbim de zone urbane aglomerate? Acestea includ locuri precum cele din apropierea căilor ferate, autostrăzilor, intersecțiilor și piețelor. Mai ales de-a lungul liniilor importante de cale ferată, pe unde trec nenumărate trenuri în fiecare zi, iar podelele caselor din apropiere se zguduie la fiecare tren care trece. Într-un astfel de mediu, este absolut imposibil să găsești pacea în timp ce-ți faci datoria. În plus, unii oameni, care au petrecut ani de zile făcându-și datoria departe de casă, trăiesc într-o anxietate permanentă, iar inimile lor nu sunt în cea mai bună stare, prin urmare este și mai puțin adecvat să trăiască în astfel de locuri. Dacă o anumită lucrare necesită un mediu liniștit, cum ar fi lucrarea de înregistrare sau cea bazată pe texte, trebuie cel puțin să nu existe zgomote care interferează și trebuie garantată și siguranța – acest lucru ar fi ideal. Dacă nu există un loc pe deplin sigur, trebuie găsit un loc relativ sigur. În acest caz, este acceptabil puțin zgomot și nu ar trebui să avem cerințe prea mari; atât timp cât mediul de viață este sigur, va fi suficient. În plus, dacă locuința se află într-o zonă cu trafic aglomerat, cum ar fi în apropierea unor semafoare sau a unei intersecții, vor trece nenumărați pietoni și mașini în fiecare zi. O astfel de locuință este expusă privirilor numeroșilor trecători, iar aceștia îi pot vedea cu ușurință pe cei dinăuntru aruncând o

privire întâmplătoare. Mai ales când sunt aprinse luminile noaptea, situația din interiorul casei este clar vizibilă. Ai spune că o astfel de casă este totuși acceptabilă drept locuință? Este acest mediu adecvat? (Nu, nu este.) Într-adevăr, nu este adecvat. Oamenii care stau într-un astfel de loc suferă frecvent de interferențe, văzând adesea străini care îi observă. Când dau ochii cu un străin, tresar, sunt neliniștiți în fiecare zi și simt întruna că sunt urmăriți – cine știe dacă nu se ascunde cineva în spatele acestui fapt, dirijând și controlând lucrurile? Crezi că cineva s-ar putea simți în largul său locuind într-un astfel de mediu? De asemenea, unele case sunt de calitate slabă, având o izolare fonică proastă, așa încât oamenii de afară pot auzi totul când se vorbește cu voce tare sau se cântă imnuri înăuntru. În plus, unele case se află în cel mai înalt punct al comunității, caz în care sunt expuse nu doar riscului de fulgere, dar le și permit vecinilor din preajmă să-i vadă pe frați și surori ori de câte ori ies afară. Este un inconvenient pentru ei chiar și să deschidă ocazional un geam pentru a aerisi sau a răcori casa; geamurile trebuie să rămână bine închise, cu draperiile trase, prin urmare lumina nu intră deloc, iar mersul afară pentru deplasări devine un inconvenient și mai mare. Există o îngrijorare constantă de a fi observat și remarcat de oamenii de afară. Deși frații și surorile nu vin și pleacă toți odată, oamenii de afară pot vedea clar de fiecare dată când intră sau iese cineva. În cele din urmă, vor avea o idee generală despre câți străini locuiesc în această casă. Ați spune că siguranța oamenilor poate fi totuși garantată dacă stau aici? (Nu, nu poate.) Unii oameni cred: „De cele mai multe ori, ne facem datoria înăuntru și, chiar dacă ieșim afară, mergem pe rând și nu ieșim toți în același timp. Practicând în acest mod, vecinii din preajmă nu-și vor da seama de nimic.” Dar chiar dacă ieși pe rând, tot va cauza probleme dacă cineva observă că ești străin. Mulți non-credincioși nu duc nici ei o viață foarte cumsecade, dar le face o deosebită plăcere să observe și să-și bage nasul în treburile altora. Unii pot chiar să folosească un binoclu pentru a te spiona, urmărind ce faci înăuntru. Dacă descoperă că se întrunesc credincioși, se grăbesc să raporteze acest lucru guvernului în schimbul unei recompense. Odată ce o astfel de persoană te-a luat în vizor, nu cumva este o situație periculoasă? (Ba da.) Odată ce te-a luat în vizor, poate ieși ceva bun din asta? Cu siguranță vei ajunge să fii arestat! Nicio țară sau regiune nu duce vreodată lipsă de oameni băgăreți. Chiar dacă nu câștigă niciun ban supraveghindu-te, sunt mai mult decât dispuși să o facă – chiar ar plăti din buzunarul lor și ar întârzia munca lor pentru a petrece timp stând de veghe. Și, dacă există o recompensă pentru raportarea ta, vor fi și mai dornici să o facă. Mai ales într-o dictatură, cum este în China, sunt prea mulți oameni care îi monitorizează pe cei care cred în Dumnezeu. Întrucât sunt scârbiți de adevăr și simt aversiune față de cei care cred în Dumnezeu, raportează imediat ce descoperă credincioși care interacționează între ei sau se întrunesc. Dacă există o recompensă pentru raportare, găsesc o satisfacție neobosită în a proceda astfel. Nu aduce acest lucru cu ușurință necazuri bisericii? (Ba da.) Dacă te confrunți cu astfel de interferențe, nu este din cauză că lucrătorii și conducătorii nu au rânduit bine cazarea?

Dacă locul și mediul de cazare a personalului lucrărilor importante sunt neadecvate deoarece conducătorii și lucrătorii nu s-au gândit bine la lucruri, acestea sunt consecințele care vor decurge. Dacă locul în care stai atrage prea multă atenție, aceasta poate face ca lucrurile să meargă cu ușurință prost. Odată ce un lucru merge prost și abia atunci îți dai seama că acest loc nu este potrivit drept locuință, este deja prea târziu. Prin urmare, alegerea unei locuințe adecvate pentru cei care își fac datoria este, de asemenea, o sarcină esențială, iar o alegere proastă poate duce cu ușurință la pericole.

III. Cum ar trebui conducătorii și lucrătorii să facă lucrarea de rânduire a locuințelor pentru personal?

Referitor la mediul de viață al personalului lucrărilor importante, fie că este vorba de mediul intern sau de cel extern, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se gândească la toate aspectele cu atenție. Nu ar trebui să aibă o gândire simplistă, presupunând mereu că, dacă nu interacționăm cu lumea exterioară, nu se va întâmpla nimic. Societatea de astăzi este incredibil de complexă, plină de tot soiul de demoni și, indiferent de loc, există mereu oameni băgăreți care te urmăresc, așa încât este imposibil să le eviți supravegherea. S-ar putea să te gândești astfel: „N-am încălcat nicio lege și n-am făcut nimic rău crezând în Dumnezeu. Pur și simplu îmi fac datoria; nu ar trebui să mi se întâmple nimic, nu-i așa?” Dar faptele nu sunt atât de simple pe cât îți imaginezi. De ce folosește PCC atât de mulți oameni și atâtea resurse pentru a l se împotrivi lui Dumnezeu și a suprima biserica Sa? Poți să înțelegi acest lucru? Nu vei putea niciodată. Cât de mult îți poți da seama de natura diavolilor și a satanelor? Înțelegi mult prea puține despre diavoli și satane. Această societate este incredibil de complexă, iar diavolii și satanele sunt niște mizerabili care comit fapte rele. Ceea ce vor ei cel mai mult este să-i aresteze pe aleșii lui Dumnezeu și să tulbure lucrarea bisericii. Dacă le consideri mereu pe satane drept niște oameni obișnuiți, atunci ești cu adevărat ignorant; acest lucru arată că nu ți-ai dat seama de răutatea acestei societăți și, cu siguranță, nu ți-ai dat seama de caracterul odios al diavolilor și a satanelor. Prin urmare, pentru ca lucrătorii și conducătorii să facă bine lucrarea bisericii, trebuie să-i mențină în siguranță pe cei care își fac datoria – acest lucru este de cea mai mare importanță. Într-o țară sub conducere dictatorială, unde nu există libertatea credinței, este destul de dificil să menții siguranța celor care își fac datoria. Cu toate acestea, oricât de dificil ar fi, trebuie selectate cu grijă locuințe adecvate; nu poate exista nicio neglijență în această privință. Rânduierile de lucru ale casei lui Dumnezeu au inclus părtășie despre aceste chestiuni. Conducătorii și lucrătorii trebuie să se asigure că frații și surorile își pot face datoria fără tulburări și fără interferența lumii exterioare – atât timp cât se dedică acestui lucru, îl pot realiza. Singura îngrijorare este atunci când se poartă superficial și iresponsabil, având grijă doar de propria siguranță, fără a ține cont de siguranța fraților și a surorilor. Acest lucru face imposibilă îndeplinirea corespunzătoare a lucrării bisericii. Dacă, din cauza neglijenței, a lipsei de seriozitate, a iresponsabilității sau a fricii tale față de mediu și de probleme,

nu reușești să faci aceste lucruri, ducând la arestarea personalului care îndeplinește îndatoriri importante și punând în pericol viața fraților și surorilor – ceea ce întârzie lucrarea bisericii și le face rău fraților și surorilor – atunci, în calitate de conducător sau lucrător, ar trebui să-ți asumi răspunderea. Această răspundere nu poate fi rezolvată pur și simplu dând niște bani drept compensație sau mărturisind prin rugăciune; nu este așa de simplu. Așadar, care este natura acestei chestiuni? Este o pată de neșters, o fărădelege permanentă – ai primit o bilă neagră. Această „bilă neagră” nu indică o greșeală obișnuită; în ochii lui Dumnezeu, este o fărădelege. Dacă fărădelegile tale sunt prea numeroase – ai comis fărădelegi în trecut, încă le comiți în prezent și apoi vei comite mai multe în viitor – având mai multe fărădelegi grave combinate, vei suferi pierzanie și distrugere. Dumnezeu nu te va mai mântui, iar credința ta în Dumnezeu va fi fost în zadar. Nu doar că nu vei avea nicio speranță de mântuire, dar te vei confrunța și cu pedeapsa. Prin urmare, este esențial ca lucrătorii și conducătorii să-și facă lucrarea în conformitate cu principiile! Ai memorat acest lucru? (Da.) Conducătorii și lucrătorii ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și, oricât de potrivit sau de periculos ar fi mediul, trebuie să facă tot posibilul în funcție de condițiile locale pentru a proteja siguranța personalului lucrărilor importante și pentru a rânduie corespunzător locuințele acestuia. Obiectivul este acela de a se asigura că lucrarea bisericii poate decurge normal.

Pentru ca lucrătorii și conducătorii să se asigure că locuințele rânduite pentru personalul lucrărilor importante nu sunt supuse interferențelor lumii exterioare, pe lângă cerințele și principiile privind reședința și mediul său, există și cerințe și principii privind diverse aspecte ale situației familiei gazdă. Când conducătorii și lucrătorii găsesc o potențială familie gazdă, ar trebui să se intereseze mai întâi despre mediul și condițiile familiei, situația membrilor acesteia, dacă au vreo dispută cu alții, vreun dușman sau vreo încurcătură cu guvernul, dacă sunt implicați frecvent în procese în instanță, dacă au relații sociale complicate și așa mai departe. Toate aceste situații de bază ar trebui investigate și aflate în detaliu. Dacă gazda sau copiii săi și alți membri ai familiei au relații sociale complicate, iar familia este în permanență tulburată – fiind vizitată frecvent de indivizi dubioși care vin să caute probleme sau să colecteze datorii ori primește scrisori de amenințare de la bandiți sau tâlhari, precum și somații din partea guvernului sau a tribunalului – toate acestea sunt chestiuni foarte problematice. Dacă ai participa la adunări sau ți-ai face datoria în această gospodărie, nu ar fi acestea tulburări? Prin urmare, când găsești această familie gazdă, ar trebui să pui mai întâi întrebări și să afli informații despre situația ei de bază. Cel mai bine este dacă aceste probleme nu sunt prezente, dar, dacă sunt și nu poți găsi în prezent un loc mai potrivit, atunci analizează dacă gazda se poate ocupa eficient de aceste probleme. Dacă gazda nu se poate ocupa eficient de ele și nu se poate debarasa de aceste chestiuni haotice, atunci această gospodărie nu este potrivită pentru găzduirea fraților și surorilor, deoarece locuind aici s-ar putea confrunța oricând cu interferența lumii exterioare și a persoanelor, evenimentelor și lucrurilor exterioare. Aceste medii nu-i vizează direct pe oamenii care cred în Dumnezeu.

Cu toate acestea, credincioșii sunt un grup deosebit de sensibil într-o țară în care religia este persecutată și, pe deasupra, după eforturile ample ale guvernului de a răspândi propagandă, de a-i spăla pe oameni pe creier, de a născoci zvonuri și a defăima, non-credincioșii nu doar că nu reușesc să-i înțeleagă pe cei care cred în Dumnezeu, ci ajung chiar să creadă retorica PCC, căpătând o ură și o ostilitate deosebite față de credincioși. Prin urmare, dacă află că o anumită gospodărie găzduiește credincioși, devine foarte periculos atât pentru familia gazdă, cât și pentru frați și surori. Când frații și surorile trăiesc într-un astfel de mediu, nu doar suferă frecvent de interferențe, dar nici siguranța lor nu poate fi garantată. Așadar, de ce i-ai lăsa să locuiască în continuare acolo? Este în mod clar un loc periculos, nepotrivit ca locuință – ar trebui mutați rapid. Conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să rânduiască pur și simplu locuințe pentru frați și surori și apoi să se spele pe mâini de această problemă, gândindu-se astfel: „Atât timp cât au un loc unde să mănânce și să doarmă, la adăpost de intemperii, este în regulă. Atât timp cât își pot face datoria, nu este nicio problemă. Oricum, unde am găsi atâtea locuri potrivite?” Este extrem de iresponsabil! Dacă nu este disponibil niciun loc potrivit la acel moment, pot rămâne acolo temporar, dar ar trebui să cauți imediat un loc potrivit în care să-i muți cât mai curând posibil; nu o trata ca pe o reședință pe termen lung.

Unii conducători și lucrători nu realizează o lucrare reală. Ei rânduiesc ca personalul lucrărilor importante să stea într-un anumit loc, întreabă cum sunt condițiile de hrană și de odihnă și se interesează dacă i-a supravegheat vreun non-credincios. După ce află că nu s-a observat nimic neobișnuit timp de câteva zile, nu se mai ocupă de chestiune, neverificând din nou situația timp de jumătate de an sau mai mult. Ei cred că au rânduit bine locuințele și și-au îndeplinit responsabilitatea, considerând că totul este realizat și în regulă. Nu acordă atenție în continuare posibilității ca mediul să prezinte ulterior interferențe sau să existe potențiale riscuri legate de siguranță. Este adecvat? (Nu.) De ce nu este adecvat? (După rânduirea locuințelor, conducătorii și lucrătorii trebuie să urmărească situația. Dacă nu o fac, iar frații și surorile se găsesc într-o situație periculoasă și nu se pot muta, ar putea ajunge să fie arestați.) Dar unii conducători și lucrători gândesc astfel: „Sunteți cu toții adulți – chiar trebuie să urmăresc situația? Nu poți să vezi dacă există pericole? Dacă nu poți, atunci nu-ți merge mintea! Dacă observi un pericol, pur și simplu mută-te – chiar trebuie să-ți spun eu?” Așa gândesc ei. Credeți că acest raționament are sens? (Nu are.) De ce nu? (Deoarece menținerea siguranței celor care îndeplinesc îndatoriri importante este în mod inerent responsabilitatea conducătorilor și lucrătorilor; este o lucrare inclusă în rolul lor și pe care ar trebui să o îndeplinească.) Ei nu consideră că acest lucru face parte din lucrarea pe care ar trebui să o realizeze conducătorii și lucrătorii; cred că pur și simplu îi ajută pe frați și surori, urmând exemplul lui Lei Feng de a face fapte bune. În plus, nu consideră că realizarea acestui lucru are rolul de a sprijini lucrarea bisericii, considerându-l în schimb doar rânduirea locuințelor pentru personal, fără legătură cu lucrarea bisericii. N-ai spune că este o nesăbuiță? Ce fel de persoană ar gândi așa? (O persoană fără simțul

responsabilității.) Așa gândesc acei conducători falși leneși, neloiali și iresponsabili. Ei nu sprijină lucrarea casei lui Dumnezeu; după ce rânduiesc o locuință pentru frați și surori, se gândesc: „Am rânduit să stați într-un loc foarte bun – ce favoare uriașă v-am făcut!” Nu consideră că acest lucru sprijină lucrarea bisericii. În calitate de conducători și lucrători, dacă nu rânduiești în mod corespunzător locuințe pentru membrii personalului lucrărilor importante și nu protejați în mod eficient siguranța lor, nu va fi întârziată lucrarea bisericii dacă aceștia se confruntă cu pericole și nu-și pot face datoria în mod normal? Trebuie să rânduiești mai întâi locuințe corespunzătoare pentru ei, astfel încât siguranța lor să fie protejată, și abia apoi pot să lucreze normal. Dar acei conducători falși nu gândesc așa; îi plasează pe acești oameni undeva și apoi îi ignoră, fără să le mai verifice mult timp situația. Când intervine o situație periculoasă și nu pot să-și contacteze conducătorul, aceștia nu au de ales decât să se mute pe cont propriu. Până când conducătorul lor află și merge în cele din urmă să verifice, oamenii au plecat de mult, iar conducătorul nu are habar unde s-au dus. Ce fel de persoană este aceasta? Ce fel de conducător sau lucrător este? Un conducător fals. Mai ales în cazul fraților și surorilor care au venit din alte zone și nu sunt familiarizați cu mediul local, conducătorii și lucrătorii trebuie cu atât mai mult să-i viziteze și să le urmărească periodic situația. Conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să presupună că doar rânduind locuințe pentru ei o dată rezolvă totul permanent; de fapt, această lucrare este departe de a fi finalizată. Trebuie să-i viziteze și să le urmărească frecvent situația. Dacă nu este convenabil pentru conducători și lucrători să meargă acolo personal, ar trebui să desemneze alte persoane să verifice. Trebuie cel puțin să urmărească această lucrare – să evalueze mediul de viață al acestui personal al lucrărilor importante, verificând dacă există vreun pericol sau ceva neobișnuit ori dacă s-au ivit circumstanțe speciale și dacă este necesară mutarea. Trebuie aflate și urmărite toate aceste informații. Dacă acest loc pare a fi cel mai potrivit pe termen scurt, este în regulă, dar după un timp ar trebui să se întoarcă pentru a verifica mediul și siguranța lor și dacă au suficiente alimente și provizii – ar trebui să se intereseze despre toate aceste detalii. Este posibil ca lucrătorii și conducătorii să nu înțeleagă lucrarea personalului lucrărilor importante, caz în care nu ar trebui să interfereze cu acest aspect, dar rânduirea corespunzătoare a locuințelor pentru acesta este o responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor – neîndeplinirea ei este o neglijare a responsabilității și arată că sunt conducători falși, care nu fac lucrare reală. În special frații și surorile care vin din alte zone necesită cu atât mai mult o atenție suplimentară, atentă, și nu ar trebui tratați neglijent. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să discute cu ei din când în când, să vadă dacă au dificultăți care trebuie rezolvate și dacă au existat probleme sau circumstanțe speciale în mediul în care își fac datoria în acest timp, de exemplu, dacă a existat vreo activitate neobișnuită care să implice administrația locală, comitetul de cartier sau secția de poliție. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să se intereseze și să întrebe despre aceste lucruri pentru a rămâne bine informați. Apoi ar trebui să aibă părtășie cu gazda despre principiile și căile de practică privind găzduirea

corespunzătoare și protejarea celor care își fac datoria, astfel încât gazda să înțeleagă pe deplin aceste principii și căi de practică. Dar lucrurile nu se sfârșesc aici. De asemenea, din când în când, conducătorii și lucrătorii trebuie să facă vizite și să pună întrebări despre situația familiei gazdă. Orice chestiuni detectează ar trebui rezolvate prompt pentru a se asigura că nu apar probleme. Doar atunci este lucrarea făcută cu adevărat bine. Dacă gazda întâmpină dificultăți privind găzduirea, cum ar fi limitări financiare sau o lipsă de înțelepciune care o face incapabilă să abordeze sau să gestioneze situațiile ivite, atunci conducătorii și lucrătorii trebuie să ajute la rezolvarea acestor probleme. Limitările financiare sunt ușor de rezolvat – casa lui Dumnezeu poate oferi fonduri pentru găzduire, iar familia gazdă trebuie să contribuie doar cu forța de muncă. Dacă gazda nu dă dovadă de înțelepciune, este o problemă însemnată. Conducătorii și lucrătorii trebuie să explice clar înțelepciunea necesară și câteva principii de practică în această privință. Dacă gazda tot nu se ridică la înălțimea situației, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să găsească un frate sau o soră înțeleaptă în apropiere, care să coopereze cu gazda la realizarea adecvată a acestei lucrări. Dacă problema ține chiar de gazdă – de exemplu, este timidă sau se teme de arestare – atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă părtașie despre adevăr pentru a oferi sprijin și ajutor, având părtașie despre intențiile lui Dumnezeu, precum și despre valoarea și semnificația îndeplinirii acestei datorii. Dacă este o problemă legată de mediul obiectiv, nu trebuie amânată sau pur și simplu tolerată și, cu siguranță, nu trebuie tratată neglijent; ar trebui rezolvată imediat. De exemplu, dacă oamenii au remarcat deja acest loc, dacă străini suspecti vin și pleacă frecvent din zonă și este posibil ca cineva să monitorizeze locul, atunci există un pericol ascuns. Așadar, mutați imediat frații și surorile – va fi prea târziu dacă așteptați până când se întâmplă ceva rău. Dacă situația este temporară și este doar o procedură normală, de rutină, puteți totuși să vă descurcați la limită: cereți-le fraților și surorilor să plece temporar pentru a-l evita o zi sau două, putând să se întoarcă mai târziu. Dacă oamenii l-au remarcat deja, atunci nu mai este o opțiune să rămână acolo și este necesară mutarea permanentă. Acestea sunt câteva dintre chestiunile detaliate pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să le gestioneze și să le rezolve în această lucrare. Această lucrare nu se rezumă în niciun caz la plasarea câtorva persoane într-un loc cu hrană și la adăpost, considerând treaba încheiată; sunt multe detalii implicate. Mai ales într-o țară precum China, unde mediul este deosebit de ostil și persecuția religioasă este gravă, conducătorii și lucrătorii trebuie cu atât mai mult să fie incredibil de atenți și să monitorizeze îndeaproape mediul de viață și aspectele referitoare la siguranță ale personalului lucrărilor importante. Nu pot să fie neglijenți. Toate aspectele lucrării în cauză trebuie realizate bine pentru a se asigura că este garantată siguranța acestui personal al lucrărilor importante și că acesta își poate îndeplini datoria cu liniște sufletească. Lucrarea este făcută bine în acest mod. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă în legătură cu familiile gazdă și sunt destul de multe detalii implicate în ea.

Unii conducători și lucrători, după ceânduiesc ca un anumit personal al lucrărilor importante să fie plasat în case de găzduire adecvate, îl ignoră complet și nu urmăresc în mod constant situația familiilor gazdă. Ei spun: „Sunt ocupat în fiecare zi cu lucrarea bisericii – cum aş putea avea timp să-i vizitez pe acești oameni? În plus, sunt multe alte lucrări și, de asemenea, este destul de periculos. Nu e ușor să ne facem lucrarea!” Subliniază întruna motive obiective, dar nu vor să-și îndeplinească responsabilitățile. Ce credeți: are vreun temei această afirmație a lor? (Nu.) De ce nu? (De fapt, realizarea acestei lucrări nu necesită prea mult timp și energie din partea conducătorilor și lucrătorilor. Ar putea să-i viziteze în trecere, când ies. Și, dacă nu au timp, ar putea rândui, de asemenea, ca frații și surorile din apropiere să meargă să-i viziteze.) Dacă vor să facă bine această lucrare, chiar dacă lucrarea lor principală îi ține puțin ocupați, conducătorii și lucrătorii își vor face totuși timp să se concentreze asupra ei. Dacă nu au timp să meargă personal, pot rândui să meargă alții. Indiferent dacăânduiesc să meargă alții sau merg ei înșiși, în cele din urmă, această lucrare face parte din sfera de responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor. Realizarea adecvată a acestei lucrări este o responsabilitate importantă pentru conducători și lucrători și nu poate fi neglijată. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt prea ocupați și nu au personal timp, nici nuânduiesc să meargă alții, atunci nimeni nu se va ocupa de această chestiune. Dacă s-ar întâmpla ceva rău, ar fi o neglijare a responsabilității din partea conducătorilor și lucrătorilor. Pentru a evita ca aceia care îndeplinesc îndatoriri importante să sufere din cauza interferenței lumii exterioare, conducătorii și lucrătorii trebuie să țină cont de toate aspectele, garantând în cea mai mare măsură posibilă că își pot îndeplini îndatoririle în pace și își pot desfășura lucrarea actuală în mod ordonat. Dacă personalul lucrărilor importante este protejat corespunzător, acest lucru echivalează cu protejarea lucrării importante în sine. Când personalul lucrărilor importante poate lucra în mod normal, lucrarea importantă se poate desfășura și ea în mod ordonat. Prin urmare, scopul conducătorilor și lucrătorilor care protejează personalul lucrărilor importante este, de fapt, de a ocroti fiecare aspect important al lucrării. Dacă unii conducători și lucrători spun: „Îndeplinești o datorie importantă și mi se cere să te protejez, dar am o poziție de conducere și nici eu nu sunt în siguranță. Nu pot să-mi garantez nici măcar siguranța proprie, deci cum pot să vă protejez pe voi?”, este corectă această afirmație? (Nu este corectă.) Ce fel de înțelegere au astfel de conducători și lucrători? (Înțelegerea lor este precară; astfel de oameni sunt egoiști și predispuși la denaturări.) Sunt indivizi predispuși la denaturări. Indvizilor predispuși la denaturări le lipsește raționalitatea? (Da.) Dacă acești frați și surori nu și-ar îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ci ar avea în schimb slujbe și ar trăi în lume, ar mai fi nevoie să fie protejați? Membrii personalului lucrărilor importante trebuie protejați bine tocmai pentru că fac lucrarea bisericii și îndeplinesc îndatoriri importante în casa lui Dumnezeu și pentru că, dacă sunt arestați, ar putea fi condamnați la închisoare sau bătuți până când sunt răniți sau devin invalizi, afectând grav lucrarea bisericii. Numai așa poate lucrarea bisericii să decurgă într-un

mod ordonat. Dacă se află în unele țări democratice, unde există libertatea credinței religioase și credincioșii în Dumnezeu nu sunt persecutați, atunci această lucrare devine simplă pentru conducători și lucrători. Practic, trebuie doar să găsească o casă adecvată și, în conformitate cu legile și reglementările locale, să rânduiască în mod corespunzător locuințe pentru cei care își fac datoria. Trebuie cel mult să întrebe doar cum stau lucrurile cu viața de zi cu zi din ultima vreme și dacă mediul de viață încalcă vreo reglementare guvernamentală. Dacă există o încălcare, trebuie să se clarifice care este problema și cum ar trebui corectată și rezolvată. Dacă nu există încălcări, dar guvernul cauzează probleme sau oameni răi ori indivizi necunoscuți recurg la hărțuiri, este necesară consultarea unui avocat pentru a gestiona corect aceste probleme. În unele țări libere, democratice, este nevoie cel mult de acest tip de lucrare. Însă, în dictaturile în care nu există libertatea credinței religioase, cerințele pentru mediul și condițiile familiilor gazdă trebuie să fie mai stricte și trebuie făcută mai multă lucrare – precum și o lucrare mai detaliată – în ceea ce privește siguranța. Desigur, sporește și dificultatea pe care o implică o astfel de lucrare. Pentru lucrarea de adăpostire a personalului lucrărilor importante împotriva interferențelor lumii exterioare, dacă se ține cont cu atenție de fiecare aspect al mediului, interferențele care decurg din acel mediu vor fi relativ reduse. Dacă se ține cont pe deplin atât de mediul extern, cât și de mediul intern, atunci poate fi găsită o cale realistă și fezabilă. Astfel mediul poate fi îmbunătățit într-o oarecare măsură, iar interferențele pot fi reduse. Această abordare este relativ adecvată.

Menținerea în siguranță a personalului lucrărilor importante

I. Cum să protejăm siguranța aleșilor lui Dumnezeu în țările în care credința este persecutată

A cincisprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este, în primul rând, de a proteja personalul lucrărilor importante, ferindu-l de interferența lumii exterioare; în plus, conducătorii și lucrătorii trebuie să-i țină în siguranță pe acești oameni. Cerințele pentru menținerea lor în siguranță sunt și mai stricte. Să analizăm mai întâi aspectele care implică siguranța – la ce probleme privind siguranța vă puteți gândi? Pentru a proteja siguranța celor care îndeplinesc îndatoriri importante, este esențial să se garanteze mai întâi că nu sunt afectați de interferența lumii exterioare – acesta este minimul care trebuie realizat și doar pe această bază poate fi asigurată în cele din urmă siguranța lor. Siguranța despre care vorbim aici înseamnă pur și simplu să putem garanta că aceia care își îndeplinesc îndatoririle nu sunt tulburați sau arestați și că își pot îndeplini îndatoririle în mod normal. Este atât de simplu. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot garanta că aceia care își îndeplinesc îndatoririle vor fi protejați de interferențe și arestări, nu există niciun mod de a le proteja siguranța. Gândiți-vă la următoarele: la ce ar trebui să fie atenți conducătorii și lucrătorii pentru a proteja siguranța personalului lucrărilor importante? În primul rând, trebuie să rânduiască

plasarea într-un loc adecvat a personalului lucrărilor importante. Ce înseamnă un loc adecvat? Acesta trebuie să îndeplinească cel puțin două condiții. În primul rând, acest loc trebuie să fie ferit de orice interferență a mediului. În al doilea rând, nu trebuie să atragă atenția; doar câțiva frați și surori din zonă știu că această familie crede în Dumnezeu și îi găzduiește pe alții, dar nimeni altcineva nu știe acest lucru. Doar un astfel de loc este adecvat pentru găzduirea celor care îndeplinesc îndatoriri importante. După ce se mută acest personal al lucrărilor importante, informațiile personale, cum ar fi numele și locul de proveniență al fiecărei persoane, precum și situații specifice, cum ar fi tipul de lucrare bisericească în care se implică și dacă a fost arestată anterior sau este căutată de guvern, nu ar trebui dezvăluite întâmplător altora. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine. Întrucât statura oamenilor este prea mică și nu este sigur dacă ar putea rămâne fermi în cazul în care ar fi arestați și întemnițați, aceștia ar trebui să aibă conștiință de sine și să se abțină de la a se interesa la întâmplare despre informațiile personale ale fraților și surorilor, pentru a evita să-și atragă singuri necazuri pe viitor. Ar trebui să avem frecvent părtașie despre principiile și înțelepciunea în această privință, astfel încât toată lumea să le înțeleagă. Acest lucru nu este benefic doar pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, ci și pentru fiecare individ. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i instruiască pe frații și surorile din familiile gazdă să-și măsoare cuvintele și să nu dezvăluie altor frați și surori sau membrilor non-credincioși ai familiei lor informațiile personale ale celor care îndeplinesc îndatoriri importante. Este necesară realizarea acestei lucrări? (Da.) Unii frați și unele surori din familiile gazdă nu pot să-și măsoare cuvintele. De exemplu, cineva a găzduit câțiva conducători și lucrători și s-a familiarizat cu situațiile personale ale acestor oameni, cu mediul lor familial și cu îndatoririle pe care le îndeplineau. Apoi le-a spus copiilor săi: „Uite, are aceeași vârstă ca tine. Crede în Dumnezeu de zece ani și chiar și-a dat demisia pentru a-și îndeplini datoria. Lucra într-un departament guvernamental din orașul cutare, având un venit anual de zeci de mii de yuani!” Vezi, ca și cum ar discuta banalități, a dezvăluit membrilor non-credincioși ai familiei sale situația acestor persoane care îndeplinesc îndatoriri importante. Există chiar și unii care, atunci când găzduiesc frați și surori care au fost arestați și întemnițați anterior, le spun membrilor familiei: „Uite, au stat la închisoare ani de zile și nu au devenit niciodată iude. După ce au fost eliberați, continuă să-și facă datoria. Acum guvernul vrea să-i aresteze din nou, așa că nu pot să meargă acasă pentru a se reuni cu familiile lor, dar nu sunt negativi. Vezi cât de mare este credința lor? Tu de ce nu poți să crezi cum se cuvine?” Ei dezvăluie astfel la întâmplare informații importante despre frați și surori prin metoda de a-și instrui copiii. Ar putea să ducă asta la necazuri în viitor? (Da.) Este aceasta o problemă? (Da, este.) Dacă nu se întâmplă nimic din această cauză, este în regulă; dar, odată ce marele balaur roșu efectuează arestări, membrii non-credincioși ai familiei lor sunt primii care vin să-i raporteze pe frați și surori: „Domnule polițist, cutare este conducător, este cel pe care îl cauți.” Persoana trădată este apoi arestată de marele balaur roșu și aproape omorâtă în bătaie, rămânând sub semnul întrebării dacă va putea

continua să-și facă datoria sau să ducă o viață normală. Aceasta este consecința trădării. Nu este cauzată de cele spuse la întâmplare de gazdă? (Ba da.) Dacă personalul lucrărilor importante este expus unor asemenea riscuri de siguranță, nu înseamnă că lucrătorii și conducătorii nu și-au făcut treaba în detaliu? (Ba da.) Gazda se gândește astfel: „Membrii familiei noastre sunt cu toții oameni buni; nu vă vor vinde. Ei susțin credința în Dumnezeu, chiar cumpără legume și carne când veniți!” Îi tratează pe membrii non-credincioși ai familiei lor ca și cum ar fi frați și surori, fără să poată vedea clar ce este în stare să facă familia lor sau cât de grave ar fi consecințele dacă i-ar vinde pe frați și surori. În plus, sunt foarte curioși în legătură cu situația fraților și surorilor, întrebând: „De câți ani îndeplinești această datorie? Ai îndeplinit vreodată îndatoriri periculoase? Ești cunoscut pe plan local drept credincios în Dumnezeu? Ai fost vreodată arestat?” Mai ales când vine vorba de cei căutați sau care au dosar penal din cauza credinței lor în Dumnezeu și care predică Evanghelia în altă regiune sau țară, gazda se interesează mereu de informațiile lor, întrebând: „Ești căutat? Este vorba de un mandat local, provincial sau național?” „Ai cazier – de câte ori ai fost arestat? La câți ani de închisoare ai fost condamnat?” Întreabă despre aceste chestiuni în cele mai mici detalii. Frații și surorile care stau în casa lor văd că sunt destul de entuziaști în privința găzduirii și că nu sunt oameni răi. Dacă nu împărtășesc aceste informații, simt că ar putea părea nepoliticoși, ceea ce îi pune într-o situație dificilă. Unii oameni se simt obligați să spună câte ceva și, după ce vorbesc, acest lucru duce uneori inevitabil la consecințe grave. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să instruiască direct gazda: „Există câteva reguli pe care trebuie să le urmezi când găzduiești frați și surori. Nu te interesa și nu pune întrebări în mod necugetat – nu-ți va aduce niciun beneficiu dacă știi prea multe despre ei. Dacă se întâmplă ceva și nu poți rezista chinurilor torturii, s-ar putea să devii iudă. În acel caz, informațiile pe care le-ai aflat și pe care le-ai priceput îți netezesc, practic, calea pentru a deveni o iudă. Dacă se întâmplă asta, ai rămâne cu regrete pe viață și, în cele din urmă, te-ai confrunta cu o pedeapsă. Dacă nu cunoști aceste detalii, nu vei deveni o iudă. Așadar, nu trebuie în niciun caz să te interesezi sau să încerci să afli aceste chestiuni. Necunoașterea lor te protejează și nu-ți afectează găzduirea sau dobândirea adevărului în credința ta în Dumnezeu. Este cel mai bine să nu știi. Ți este clar că acești frați și surori sunt aici pentru a-și face datoria și că nu sunt oameni răi sau malefici, prin urmare nu este nevoie să întrebi mai multe. Îndeplinirea datoriei tale de a-i găzdui este cel mai important lucru și garantarea siguranței lor este suficientă.” Este un aspect al lucrării pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l realizeze. În plus, acei credincioși din zonă care nu au o bază în credința lor și sunt credincioși doar cu numele, cei limbuți și predispuși să pună întrebări, cei care păstrează legături strânse cu personalul guvernamental și cei care se ascund imediat ca niște țestoase care își ascund capul în carapace când se ivesc necazuri – și care ar putea chiar să vândă biserica și să devină iude – nu trebuie în niciun caz lăsați să afle că familiile gazdă adăpostesc frați și surori. Dacă este nevoie ca unii frați și surori să ajute cu lucrarea de găzduire a

personalului lucrărilor importante, numai cei care au o bază în credința lor în Dumnezeu și care au înțelepciune ar trebui selectați pentru a coopera. Cei fără o bază sau fără înțelepciune sunt categoric nepotriviti. Deci cum anume ar trebui să fie acordat ajutorul? Frații și surorile din familiile gazdă se concentrează asupra găzduirii în casele lor, în timp ce frații și surorile din zonă care au înțelepciune și credință ajută din afară, oferind acoperire și protejând mediul. Ar trebui să se asocieze cu oameni influenți, să fie la curent cu politicile, tendințele și potențialele operațiuni ale guvernului și să-i informeze prompt pe frații și surorile din familiile gazdă. Astfel, dacă guvernul lansează vreo operațiune de arestare, se pot adopta cu promptitudine măsuri preventive și va fi încă timp pentru evacuare și mutare sau pentru ascundere, evitând astfel orice pericol. Doar în acest mod se poate asigura, în esență, siguranța celor care îndeplinesc îndatoriri importante. Pe scurt, nu este în regulă ca lucrătorii și conducătorii să abordeze această lucrare cu o mentalitate simplistă; o gândire complexă în această privință este întotdeauna mai bună decât o gândire simplistă, deoarece chestiunile referitoare la siguranță nu pot fi ignorate – dacă se întâmplă ceva rău, nu va fi o problemă neînsemnată!

Există și situații specifice cărora trebuie să le acordați atenție în lucrarea de protejare a siguranței personalului lucrărilor importante. Unii oameni își asumă îndatoriri riscante, cum ar fi să transporte cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, să livreze instrucțiuni de lucru ori să gestioneze consecințele în zone compromise. Cei care fac o astfel de lucrare periculoasă nu trebuie să locuiască niciodată cu cei care îndeplinesc îndatoriri importante, nici nu ar trebui să știe unde locuiesc acei indivizi sau care familie îi găzduiește. Motivul este că aceia care fac o lucrare periculoasă riscă să fie urmăriti și arestați în orice moment. Dacă sunt prinși și supuși torturii, pot trăda biserica, implicându-i la rândul lor pe cei care îndeplinesc îndatoriri importante și pe familiile gazdă. Nu ține oare de chestiunea siguranței? Dacă unii membri ai personalului care îndeplinesc îndatoriri importante pleacă să se ocupe de probleme și au convenit să se întoarcă în trei zile, dar nu se întorc după trei zile, ați spune că această situație este periculoasă? Ar trebui evacuați ceilalți membri ai personalului care își îndeplinesc îndatoririle? (Da.) În astfel de cazuri, este necesară o evacuare imediată; nu trebuie să existe nicio întârziere și să se asume niciun risc – nu pot avea o mentalitate de a se baza pe noroc. Unii oameni sunt leneși, simt că este deranjant și nu sunt dispuși să plece, spunând: „Ce-i rău în a aștepta încă o zi? Poate că doar au fost întârziați de vreo situație specială.” A aștepta încă o zi nu face decât să sporească pericolul. Dacă pleci și nu se întâmplă nimic, te poți întoarce oricând și nu ar fi o greșeală. Dar dacă nu pleci și aștepti încă o zi, ar putea să apară un incident și, în acel moment, va fi prea târziu pentru regrete. Prin urmare, dacă frații și surorile care au plecat să se ocupe de probleme nu se întorc în intervalul de timp convenit, este posibil să se fi întâmplat ceva rău. Pentru protecție în orice eventualitate, frații și surorile în cauză ar trebui să fie evacuați și mutați imediat într-un loc relativ sigur. Odată ce este găsit un loc potrivit, pot continua să-și îndeplinească îndatoririle în mod normal, fără să fie prea târziu. O altă situație este atunci

când marele balaur roșu arestează persoana din biserica locală care este responsabilă pentru lucrarea de rânduire a locuințelor fraților și surorilor care își fac datoria. Ce ar trebui făcut în astfel de cazuri? (Să mutăm imediat personalul lucrărilor importante.) Prioritatea pentru conducători și lucrători este să mute imediat acest personal al lucrărilor importante într-un loc relativ sigur. Mai presus de orice, trebuie să le fie garantată siguranța. Nu ar trebui expuși niciunui risc. După mutarea lor, se pot realiza alte lucrări. Unii oameni confuzi au mereu mentalitatea de a se baza pe noroc: „Cutare persoană a fost arestată, dar este în regulă; are o credință destul de puternică și a fost mereu deosebit de rezistentă în circumstanțe adverse. Nu ar recurge în niciun caz la trădare. Așadar, pot garanta că nu există absolut niciun pericol – nu este nevoie să se mute nimeni.” Sunt aceste cuvinte corecte? (Nu.) Există și oameni care spun: „Chiar dacă recurge la trădare, persoana va fi selectivă în această privință – va trăda doar informații despre chestiuni neimportante, care în mod sigur nu vor afecta siguranța voastră.” Sunt aceste cuvinte corecte? (Nu.) Aceste cuvinte nu au niciun temei! Pot oamenii să-i vadă clar pe ceilalți? Chiar dacă persoana în cauză are statură, ar trebui să evităm să vorbim în mod prea încrezător, deoarece nimeni nu poate suporta consecințele dacă chiar se întâmplă ceva rău. Ce altă lucrare este necesară pentru a proteja siguranța personalului care îndeplinește îndatoriri importante? Când își încep îndatoririle, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă părtaşie în mod clar despre adevărurile-principii legate de îndeplinirea datoriei lor, precum și despre principiile și înțelepciunea care trebuie aplicate când se ivesc unele situații. În plus, când pleacă să-și îndeplinească îndatoririle, conducătorii și lucrătorii ar trebui să desemneze una sau două persoane cu experiență în societate și înțelepciune cu care să coopereze. Doar această abordare este sigură și fiabilă. Practicarea în acest mod poate, în primul rând, să le protejeze siguranța personală. În al doilea rând, îi poate ajuta să rezolve unele probleme pe care nu le pot rezolva singuri. Aceasta va evita anumite necazuri și va garanta că persoanele care pleacă să-și îndeplinească îndatoririle își pot realiza lucrarea în mod normal. Pentru conducători și lucrători, garantarea siguranței celor care își îndeplinesc îndatoririle este un aspect foarte important al lucrării, mai ales în țările fără libertate a credinței. Pentru a face bine lucrarea bisericii, prioritatea este să garanteze siguranța personalului care își îndeplinește îndatoririle, indiferent dacă le îndeplinește pe plan local sau dacă iese pentru a le îndeplini. Doar conducătorii și lucrătorii care se pot ocupa bine de lucrarea privind siguranța sunt apti să fie folosiți de Dumnezeu. Cei care nu pot face această lucrare sunt oameni cu o umanitate imatură și lipsiți de perspicacitate și înțelepciune. Le va fi dificil să devină apti pentru a fi folosiți de Dumnezeu.

II. Cum să protejăm siguranța aleșilor lui Dumnezeu în diverse țări străine

A. Prelucrarea statutului juridic al aleșilor lui Dumnezeu

În realizarea lucrării bisericii în diverse țări străine, prioritatea ar trebui să fie rânduirea adecvată a acomodării personalului care își îndeplinește îndatoririle, garantându-le

siguranța, astfel încât să-și poată îndeplini îndatoririle în mod normal. O altă chestiune importantă este gestionarea problemei privind statutul juridic, care trebuie abordată de îndată ce aleșii lui Dumnezeu ajung într-o altă țară. Fără un statut juridic sau dacă statutul lor nu este legal, există mereu riscul deportării, oricât de bun le-ar fi mediul de viață. Indivizii cu un statut nelegitim sunt considerați rezidenți ilegali, iar siguranța lor este în pericol; fără să li se protejeze siguranța, nu-și pot îndeplini mult timp îndatoririle. Prin urmare, rânduirea unei acomodări adecvate a personalului care își îndeplinește îndatoririle este prima sarcină pentru conducători și lucrători în țările străine. Odată ce acomodarea lor e rânduită în mod corespunzător, următorul pas este să se ia măsuri pentru ca aceștia să înceapă prelucrarea statutului lor juridic. În orice țară, scopul prelucrării statutului juridic ar trebui să fie cel puțin de a le permite fraților și surorilor să locuiască acolo în mod legal. Și acesta este un aspect important al lucrării de protejare a siguranței personalului lucrărilor importante. Pentru a obține rezidența legală, prima cerință este ca statutul unei persoane să fie legal; nu poate locui undeva ilegal. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă tot posibilul pentru a rândui acomodarea fraților și surorilor în conformitate cu reglementările guvernamentale privind rezidența legală. Conducătorii și lucrătorii pot fie să se implice direct în această lucrare de acomodare, fie să o monitorizeze. Dacă există chestiuni care le sunt neclare, ar trebui să caute prompt răspunsuri de la conducătorii și lucrătorii de nivel superior. În lipsa unor circumstanțe speciale, ar trebui să practice potrivit regulilor anterioare ale bisericii. Conducătorii și lucrătorii trebuie să ceară informații din când în când și, dacă află că cineva are probleme cu statutul său legal sau cu orice circumstanțe speciale, ar trebui să rânduiască astfel încât personalul care se ocupă de chestiuni externe să rezolve problemele de prelucrare a statutului juridic al aleșilor lui Dumnezeu. Desigur, primul pas este să găsească niște avocați specializați care să se ocupe de prelucrarea statutului. Când angajează avocați, trebuie să ia măsuri de precauție pentru a evita să fie păcăliți – nu ar trebui să angajeze avocați falși sau care nu sunt specializați în prelucrarea statutului juridic. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să țină cont în primul rând de aceste aspecte legate de prelucrarea statutului juridic, rânduind bine aceste chestiuni. Și această lucrare face parte din protejarea personalului lucrărilor importante și garantarea siguranței lor, prin urmare conducătorii și lucrătorii nu trebuie să stea cu mâinile în sân când vine vorba de această lucrare. Unii oameni spun: „Rânduirea acomodării pentru personalul care își îndeplinește îndatoririle este lucrarea casei lui Dumnezeu; trebuie să o facem doar după ce primim rânduiri directe de la Cel de mai sus. Dacă nu o rânduiește Cel de mai sus, nu trebuie să ne batem capul cu ea și, chiar dacă se întâmplă ceva rău, nu are nicio legătură cu noi. În plus, fiecare țară are reglementări diferite privind imigrația și statutul juridic; noi nu suntem în stare să ne ocupăm de o problemă atât de importantă! Fiecare trebuie să se bazeze doar pe forțele proprii și să spere că va fi bine – dacă poate rămâne într-o țară, rămâne; dacă nu, se întoarce.” Sunt corecte aceste cuvinte? (Nu.) Ce părere aveți despre această atitudine? (Este iresponsabilă.) Pe de o parte, este iresponsabilă; pe de

alta, este o manifestare a conducătorilor falși care nu fac lucrare reală și se feresc de răspundere. Pentru conducători și lucrători, rânduirea acomodării în străinătate a personalului lucrărilor importante este, de asemenea, un aspect important al lucrării. Odată ce acomodarea e rânduită corespunzător și își pot îndeplini îndatoririle în mod normal, pasul imediat următor este să se rânduiască astfel încât personalul care se ocupă de chestiuni externe să îi îndrume în prelucrarea statutului lor juridic. Mai ales când, în timpul prelucrării, apar situații speciale pe care frații și surorile nu le pot gestiona, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se gândească la modalități de a găsi soluții și să nu ignore problema. Dacă există vreo problemă cu prelucrarea statutului juridic, aceasta nu este o chestiune neînsemnată și ar trebui să fie gestionată și rezolvată cât mai curând și mai repede posibil. Nu întârzia – nu lăsa pe mâine ce poți face azi; dacă lași pe mâine, ar putea exista consecințe îngrozitoare ce depășesc orice închipuire. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt neglijenți și își neglijează responsabilitatea, neacordând prioritate chestiunii și amânând momentul cel mai bun pentru prelucrarea statutului juridic, determinând astfel personalul care își îndeplinește îndatoririle să nu poată face acest lucru în mod normal, cine poartă responsabilitatea? Acești indivizi au făcut cererile către conducătorii de biserică și personalul de prelucrare, iar conducătorii și lucrătorii erau la curent, însă, deoarece fie nu au tratat problema cu seriozitate, fie și-au găsit scuze să nu se ocupe de ea, prelucrarea statutului juridic al unor membri ai personalului lucrărilor importante a fost amânată, ceea ce a afectat într-o oarecare măsură anumite aspecte importante ale lucrării bisericii. Așadar, cine credeți că ar trebui să poarte responsabilitatea aici? (Conducătorii și lucrătorii.) Casa lui Dumnezeu a subliniat în repetate rânduri această chestiune. Conducătorii și lucrătorii nu sunt în necunoștință de cauză, nici neinformați sau lipsiți de înțelegere; mai degrabă știu despre ea, dar nu o iau în serios. Atât timp cât nu are legătură cu problemele proprii, atât timp cât sunt problemele altcuiva, le amână oricând este posibil, întârziind în cele din urmă o chestiune atât de importantă cum este prelucrarea statutului juridic al aleșilor lui Dumnezeu. Când apar consecințe, conducătorii și lucrătorii trebuie să poarte responsabilitatea. Această responsabilitate nu este o vorbă în vânt – dacă are un impact asupra lucrării bisericii, în special asupra lucrării importante a casei lui Dumnezeu, atunci responsabilitatea purtată de conducători și lucrători devine semnificativă. Vor primi cel puțin o bilă neagră de la Dumnezeu, va fi o fărădelege – aceasta este consecința. Dacă este ceva ce îți revine să faci, ceva din sfera responsabilităților tale, și nu faci acel lucru, îl ignori sau îl întârzie din anumite motive personale, atunci trebuie să porți responsabilitatea. Unii spun: „N-am știut cum să rezolv acest lucru; n-am avut nicio cale de a merge înainte.” Dar l-ai luat în serios și ai căutat răspunsuri de la conducătorii și lucrătorii de nivel superior cu prima ocazie? Alții spun că au uitat de acel lucru pentru că erau ocupați cu altă lucrare. Chiar dacă într-adevăr au uitat din cauză că erau ocupați, cum pot să uite în continuare după ce cineva le semnalează problema și le reamintește în mod repetat? Ce problemă indică asta? (Nu au păstrat în inimă chestiunea prelucrării statutului juridic al fraților și surorilor;

nu au deloc simțul poverii.) Faptul că pot uita o chestiune așa importantă arată că le lipsește simțul responsabilității și nu sunt de încredere. Poți uita ceva atât de însemnat precum prelucrarea statutului juridic al aleșilor lui Dumnezeu – ai uita de prelucrarea propriului statut juridic? Dacă nu ai uita de problemele proprii, dar le poți uita pe ale altora, asta dovedește că ai un caracter slab, îți lipsește dragostea și ești egoist și josnic. Ai terminat prelucrarea statutului juridic propriu, dar tratezi prelucrarea statutului juridic al fraților și surorilor ca pe o chestiune banală, obișnuită – sau chiar o ignori complet – și, în cele din urmă, întârzi prelucrarea statutului lor juridic, această chestiune însemnată. Poți purta acea responsabilitate? Nu sunt astfel de conducători și lucrători complet lipsiți de conștiință și rațiune? Sunt atât de egoiști și de josnici! Le pasă doar de ei și îi ignoră pe ceilalți – ce problemă indică acest lucru? Nu sunt conducători falși? (Ba da.) Esența problemei lor este astfel expusă pe deplin. Pur și simplu nu vor să se ocupe de prelucrarea statutului juridic al fraților și surorilor; o consideră dificilă. Se gândesc în inimile lor: „Ce legătură are cu mine prelucrarea statutului juridic al fraților și surorilor?” Aceasta este atitudinea cu care tratează chestiunea prelucrării statutului juridic al fraților și surorilor, întârziind în cele din urmă această chestiune însemnată, afectând îndeplinirea datoriei de către frați și surori și afectând lucrarea bisericii. Ai spune că astfel de conducători falși merită pedepsiți? (Da.) Ar trebui să fie trași la răspundere pentru că a fost ceva intenționat; cu siguranță nu a fost o întârziere accidentală cauzată de factori obiectivi. Dacă ar fi un dezastru natural, precum un cutremur, o inundație sau un eveniment politic major care a întrerupt transporturile și comunicarea, făcând imposibil de gestionat aceste chestiuni, ar fi de înțeles. Dar, dacă nu a avut loc niciunul dintre aceste evenimente, iar ei tot au uitat sau au neglijat prelucrarea statutului juridic al fraților și surorilor, întârziind o chestiune atât de importantă – statutul juridic al acestor persoane – atunci astfel de conducători sau lucrători sunt neglijenți față de responsabilitatea lor. Vor primi o bilă neagră și vor fi trași la răspundere. Înțelegeți? (Da.) Întrucât ești conducător sau lucrător, ai responsabilitatea de a face lucrarea pe care ar trebui să o faci. Trebuie să gestionezi corespunzător și să finalizezi conform cerințelor casei lui Dumnezeu tot ceea ce intră în sfera responsabilității tale. Dar dacă eviți sau întârzi în mod intenționat acest lucru, este o neglijare a responsabilității tale, iar această neglijare este o fărădelege. Dacă întârzi în mod intenționat o problemă și nu o rezolvi, eșecul tău va deveni în cele din urmă o fărădelege și vei primi o bilă neagră de la Dumnezeu. Vei fi tras la răspundere pentru această problemă.

În țări străine, dacă există anumite probleme cu statutul juridic al aleșilor lui Dumnezeu sau dacă vecinii lor ori niște străini depun plângeri împotriva lor sau îi raportează, pot fi în pericol de a fi deportați. Se poate întâmpla și ca unii dintre aleșii lui Dumnezeu din țări străine să fie reținuți și pedepsiți sau arestați și închiși de guvernele anumitor țări sub acuzații inventate. Indiferent de situație, atunci când conducătorii și lucrătorii află despre aceasta, nu ar trebui să se comporte ca niște țestoase care se ascund în carapacea lor; ar trebui să se ocupe de această problemă din primul moment,

scopul final fiind de a proteja siguranța fraților și surorilor, nepermițând ca aceștia să cadă în mâinile oamenilor răi. În cazul în care conducătorilor și lucrătorilor le pasă doar de rânduirea lucrării bisericii, dar nu acordă nicio atenție chestiunii referitoare la procesarea statutului juridic al fraților și surorilor, așa încât frații și surorile sunt arestați sau deportați din cauză că nu au un statut legal, ce consecințe sunt acestea? Nu au distrus asemenea conducători și lucrători ocazia fraților și surorilor de a-și îndeplini datoria? Nu afectează acest lucru în mod direct lucrarea bisericii? Natura acestei probleme este, atunci, destul de gravă. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu s-au mai ocupat de această chestiune în trecut, pot găsi în rândul fraților și surorilor pe cineva care se pricepe să gestioneze treburi externe pentru a consulta un avocat care să se ocupe de această chestiune, străduindu-se să atingă scopul de a-i proteja pe frați și surori și de a proteja siguranța personalului lucrărilor importante. Și acesta este un aspect important al lucrării pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o realizeze în străinătate; conducătorii și lucrătorii din zonă trebuie să ia inițiativa de a se ocupa de această chestiune. Pe lângă protejarea siguranței fraților și surorilor din zonă, ei trebuie să protejeze cu atât mai mult siguranța fraților și surorilor din străinătate; doar astfel este asigurată lucrarea bisericii. Aceasta este responsabilitatea pe care conducătorii și lucrătorii din fiecare țară se cuvine să o îndeplinească față de frații și surorile din zonă și de personalul străin al lucrărilor importante; nu ar trebui să stea cu mâinile în sân. Unii conducători și lucrători spun: „Sunt frați și surori din străinătate și nu-i cunoaștem; nu există nicio relație personală între noi. Au fost trimiși de casa lui Dumnezeu să predice Evanghelia aici – ce legătură are acest lucru cu noi? Au atras singuri această întâmplare nefericită asupra lor; nu s-au interesat limpede de situație înainte să vină și nu au gestionat bine aceste chestiuni. Nu avem cum să intervenim în această întâmplare nefericită; cine știe ce le va face guvernul?” Doar se folosesc de diverse scuze pentru a se sustrage și a evita aceste probleme și nu încearcă să găsească modalități de a lua inițiativa pentru a le rezolva. Este corect un astfel de comportament? (Nu.) De ce nu? (În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu iau inițiativa pentru a rezolva aceste probleme și, între timp, frații și surorile nu au nicio cale de a le rezolva, atunci cu siguranță vor apărea neazuri. Conducătorii și lucrătorii nu și-au îndeplinit responsabilitatea de a-i proteja pe frați și surori – este o neglijare a responsabilității lor.) Datoria conducătorilor și lucrătorilor este de a îndeplini absolut fiecare responsabilitate ce se cuvine a fi îndeplinită de conducători și lucrători în casa lui Dumnezeu. Domeniul casei Sale nu se limitează la zona locală, la regiunea locală sau la o anumită țară; casa lui Dumnezeu nu are granițe naționale, nici limitări regionale. Există limitări rasiale în alegerea și mântuirea oamenilor de către Dumnezeu? (Nu există.) Există limitări de naționalitate sau regiune? (Nici acestea nu există.) Nu există. Acesta este principiul după care Dumnezeu își face lucrarea; astfel, acest principiu este adevărul! Indiferent din ce țară provin frații și surorile, toți cred într-un singur Dumnezeu, urmează un singur Dumnezeu și, de asemenea, mănâncă și beau adevărul despre care are părtășie și pe care îl oferă un

singur Dumnezeu. Ei experimentează lucrarea pe care o face un singur Dumnezeu și se închină unui singur Dumnezeu. Indiferent de culoarea pielii sau de rasă, în casa lui Dumnezeu și înaintea Sa, ei sunt unul și același – sunt o singură familie. Întrucât sunt o singură familie, nu ar trebui să existe distincții între ei; nu ar trebui să existe limitări rasiale sau regionale; nu ar trebui să existe categorii de felul „tu ești asiatic, eu sunt european” sau „tu ești alb, eu sunt o persoană de culoare” – nu ar trebui să existe aceste distincții. Dacă încă faci aceste distincții în casa lui Dumnezeu, atunci este clar că nu o consideri drept casa lui Dumnezeu și nu te consideri un membru al casei Sale. Prin urmare, când frații și surorile din străinătate întâmpină probleme precum deportarea sau arestarea ilegală, indiferent de unde provin, de ce naționalitate sunt sau ce culoare a pielii au, sunt frați și surori – întrucât sunt frați și surori, când se confruntă cu probleme, conducătorii și lucrătorii din zonă ar trebui să ia inițiativa și să se ocupe de această chestiune ca de o datorie, nefăcând distincții între oameni. Aceasta se conformează principiilor, se aliniază pe deplin la intențiile lui Dumnezeu și este adevărul pe care se cuvine ca oamenii să-l practice.

În prezent, mulți dintre aleșii lui Dumnezeu din China merg în diferite țări străine pentru a predica Evanghelia și a mărturisi pentru Dumnezeu. După ce ajung în aceste țări, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să-și proceseze statutul juridic înainte de a putea lucra liniștiți. Procesarea statutului juridic nu este o chestiune simplă; necesită cooperarea oamenilor din biserica locală. Responsabilii de biserici din diferite țări ar trebui să caute niște frați și surori care înțeleg politicile țării lor și îi cunosc legile, pentru a-i ajuta pe aleșii lui Dumnezeu din China să rezolve chestiunea privind procesarea statutului juridic. Rezolvarea acestei chestiuni este de maximă importanță. Conducătorii și lucrătorii bisericilor din diferite țări ar trebui să depună orice efort pentru a lucra la ea, deoarece lucrarea bisericii poate decurge normal doar rezolvând pe deplin problema statutului juridic al oamenilor; în caz contrar, lucrarea bisericii va fi afectată. Responsabilii de biserici din diferite țări ar trebui să fie pregătiți, având la dispoziție oameni capabili să se ocupe de asemenea chestiuni. Aceasta aduce beneficii pentru lucrarea bisericii și este, de asemenea, o manifestare a considerației față de intențiile lui Dumnezeu. Unii conducători și lucrători ar putea spune: „Nu ne-am ocupat niciodată de acest tip de chestiune și nici nu știm ce să facem.” În această situație, ar trebui să caute oameni care înțeleg aceste tipuri de treburi. Între aleșii lui Dumnezeu din fiecare țară există oameni cu educație și cunoștințe, precum și oameni care înțeleg legile și politicile naționale. Pentru ei, gestionarea acestor chestiuni necesită doar puțină consultare pentru a găsi o cale, nu-i așa? În gestionarea chestiunilor de acest tip, nu trebuie să fiți pasivi și inactivi; dacă nu înțelegeți ceva, ar trebui să consultați un avocat. Atât timp cât se găsește tipul relevant de avocat, va exista în mod firesc o cale. Poate că noi nu înțelegem această chestiune, dar avocatul o va înțelege. Atitudinea corectă este cea de a avea o inimă care caută; a avea o inimă care caută este o manifestare a simțului responsabilității. Dacă se ivesc anumite dificultăți, ar trebui să vă rugați, să căutați și să aveți părtășie împreună,

uniți în inimă și minte, iar, după ce găsiți principiile și calea pentru a rezolva problema, ar trebui să o rezolvați complet. Doar atunci poate lucrarea bisericii să decurgă fără probleme. Dacă, atunci când descoperă o problemă, conducătorii și lucrătorii pot să afle în mod prompt despre ea, să o urmărească și să o rezolve, nu sunt ei responsabili? (Ba da.) Astfel de conducători și lucrători nu au doar simțul responsabilității, ci pot și să rezolve prompt problemele, ceea ce înseamnă că au speranța de a deveni conducători și lucrători conform standardului. Indiferent cât de profund înțeleg adevărul, dacă se concentrează pe rezolvarea problemelor, atunci sunt capabili să facă o lucrare reală. Cel puțin pot reuși să facă mai puține greșeli sau deloc; și, chiar dacă fac unele greșeli, le pot corecta prompt pentru a recupera unele pierderi, atingând în cele din urmă scopul de a proteja lucrarea casei lui Dumnezeu. Credeți că este dificil să îndepliniți această responsabilitate? (Nu.) De fapt, nu este dificil; depinde dacă oamenii au loialitate când își fac datoria și dacă își pot îndeplini responsabilitatea în lucrarea lor. Trebuie doar să acorzi ceva atenție, să petreci puțin timp și să investești puțină energie; nu este necesar să cheltui bani sau să-ți asumi vreun risc. Trebuie doar să iei inițiativa de a ajuta la rezolvarea problemelor și de a gestiona bine chestiunile și, în acest mod, poți corespunde standardului. Așadar, nu este o chestiune dificilă, iar pentru conducători și lucrători ar trebui să fie ceva ușor de realizat. Dar există unii oameni care nu pot realiza nici măcar ceva atât de simplu și este foarte clar că acest lucru nu este cauzat de un calibru sau o abilitate insuficientă, de faptul că mediul sau condițiile nu permit, ci de faptul că nu sunt dispuși să-l facă. Atunci când apar situații speciale care implică statutul juridic sau rezidența personalului lucrărilor importante ori chestiuni referitoare la cazarea acestuia, conducătorii și lucrătorii au responsabilitatea de a realiza această lucrare. Nu contează pentru cine rânduiești locuințe, nici naționalitatea sau rasa persoanei; tot ce trebuie să faci este să accepți acest lucru de la Dumnezeu. Această lucrare îți este încredințată de Dumnezeu; este responsabilitatea și obligația ta, precum și misiunea ta. Această lucrare pe care o accepți vine de la Dumnezeu, nu de la vreo persoană, așa că nu ar trebui să te preocupe cine sunt acești oameni pentru care rânduiești locuințe. Unii ar putea spune: „Protejarea fraților și surorilor din zonă este acceptabilă, dar nu este grija noastră dacă vin aici frați și surori din străinătate.” Oamenii care spun asta au simțul responsabilității sau umanitate? (Nu au.) Ei îi consideră pe frații și surorile din zonă drept frați și surori, dar nu-i consideră pe cei din străinătate drept frați și surori – este întemeiat acest lucru? (Nu este.) Este conform adevărului? (Nu este.) De ce nu este conform adevărului? (Conducătorii falși nu sunt atenți la intențiile lui Dumnezeu; îi ignoră pe frații și surorile din străinătate și nu iau inițiativa de a se ocupa atunci când apar probleme – nu protejează lucrarea casei lui Dumnezeu.) Conducătorii falși se eschivează de la răspundere folosind diverse scuze și nu fac o lucrare reală. Ei susțin că sunt dispuși să se consume pentru Dumnezeu și să practice adevărul, dar, când vine vorba într-adevăr de chestiuni esențiale ale lucrării bisericii, se ascund. Asta înseamnă că sunt iresponsabili. Conducătorii și lucrătorii trebuie să gestioneze prompt toate problemele

legate de protejarea siguranței fraților și surorilor din străinătate, tratându-le ca pe o responsabilitate și o sarcină ce trebuie îndeplinite. Nu ar trebui să inventeze scuze pentru a le evita, nici să permită ca neglijarea acestei lucrări să afecteze progresul diferitelor aspecte ale lucrării casei lui Dumnezeu.

B. Furnizarea unor cunoștințe juridice de bază tuturor fraților și surorilor

La ce alte aspecte ale lucrării privind siguranța fraților și surorilor din străinătate vă puteți gândi? (În țările străine, conducătorii și lucrătorii trebuie, de asemenea, să le furnizeze tuturor fraților și surorilor cunoștințe juridice de bază, astfel încât să devină conștienți de aspectele juridice și să evite să se implice în activități care încalcă legea.) Conducătorii și lucrătorii ar trebui să le furnizeze tuturor fraților și surorilor cunoștințe juridice de bază și informații despre diversele reglementări guvernamentale. Ar trebui să afle mai multe despre aceste domenii de la frații și surorile din țara în care se află, cum ar fi politicile privind imigrația și cele privind viața de zi cu zi, apoi să organizeze ca frații și surorile să studieze aceste lucruri, astfel încât să respecte cu strictețe reglementările guvernamentale naționale și să se abțină de la orice acțiune care încalcă legea. În special aleșii lui Dumnezeu din China, care au fost sub o conducere dictatorială atâția ani, nu au cunoștințe juridice și nu înțeleg importanța legii. Drept urmare, se comportă neglijent și nepăsător, ca niște oameni necivilizați. Când vin să locuiască în străinătate, par foarte ignoranți și fac adesea lucruri care dovedesc o lipsă de înțelegere a regulilor. De exemplu, în unele țări occidentale democratice, ordinea socială este gestionată foarte bine, existând reglementări care interzic zgomotul de la ora 22:00 până la 8:00 – sunt interzise sunetele precum lătratul câinilor sau zgomotul utilajelor de construcții. Dacă o persoană încalcă aceste reglementări și este raportată, poliția va interveni. În China continentală, nimeni nu se ocupă de aceste chestiuni; oriunde locuiesc oameni, vor fi zgomote nejustificate, muzică tare, dans, băutură, petreceri și nimeni nu intervine. Dacă o persoană încearcă să facă ceva, se poate confrunta cu răzbunări, prin urmare chinezii nu au de ales decât să îndure. Țările occidentale sunt diferite; toată lumea este protejată de lege. În cazul în care câinele tău latră frecvent în miezul nopții, tulburând odihna vecinilor, aceștia vor depune o plângere împotriva ta. Faptele tale afectează viața normală a celorlalți, ai încălcat reglementările legale – sunt îndreptățiți să se folosească de lege ca de o armă pentru a depune o plângere împotriva ta. Sunt și oameni care continuă lucrările de construcție până la 11 sau 12 noaptea, afectând odihna vecinilor și ducând la reclamații. Poliția vine apoi să dea o amendă și să îi avertizeze să nu facă zgomot între orele stabilite. Ba chiar unii oameni nu sunt conștienți de conceptul de curățenie a mediului, făcând mizerie și lăsând gunoi peste tot pe străzi. Țările occidentale democratice sunt deosebit de organizate. Locuitorii au ore stabilite pentru aruncarea gunoiului, iar mașinile de gunoi vin în zilele programate pentru a-l colecta. După ce-l colectează, străzile rămân curate. Cei care nu înțeleg acest lucru pot arunca gunoaie, fapt considerat, de asemenea, o încălcare a reglementărilor. Acest lucru

afectează salubritatea publică și aspectul orașului, prin urmare se pot depune plângeri împotriva lor. Chinezii care nu respectă regulile primesc adesea plângeri când locuiesc în străinătate. După ce sunt raportați de mai multe ori, capătă opinii despre occidentali, spunând: „Occidentalilor le place pur și simplu să depună plângeri; depun plângeri pentru fiecare lucru mărunț”, la care le răspund: „Au depus plângeri împotriva ta din atât de multe motive, dar nu ai reflectat asupra ta, în schimb dai vina pe ei că au depus plângeri. Au avut dreptate să depună plângerile atunci? Au fost corecte sau nu lucrurile pe care le-ai făcut?” Au avut întru totul dreptate să depună acele plângeri; le-ai prejudiciat interesele și le-ai afectat viața, așadar de ce să nu depună plângeri împotriva ta? Acest lucru are rolul de a proteja ordinea socială și demonstrează că această țară este guvernată de lege; toată lumea este protejată de lege, iar legea din această țară nu este de formă – oricine se poate folosi de lege ca de o armă pentru a-și proteja drepturile și interesele. Oamenii depun plângeri împotriva ta fiindcă nu înțelegi legea și ai încălcat reglementările locale. Ar trebui să înveți mai întâi reglementările locale și să acționezi conform legilor și reglementărilor – crezi că ar mai depune atunci plângeri împotriva ta? (Nu ar mai depune plângeri.) Așadar, de ce nu depun chinezii niciodată plângeri, indiferent cât de gravă este o problemă? (Au fost oprimați de guvern prea mult timp. Nu îndrăznesc să depună plângeri. În plus, chinezii nu au conceptul de a-și apăra drepturile.) China nu este o țară guvernată de lege. Nu este guvernată potrivit legii. Legile din China sunt doar de formă și este inutil să depui o plângere acolo. Dacă depui o plângere, iar cealaltă parte are putere și influență, se poate îndrepta împotriva ta. Dacă nu ai deloc influență, nici măcar nu ai îndrăzni să depui o plângere; depunerea unei plângeri îți poate atrage cu ușurință necazuri. Așadar, când chinezii se confruntă cu persecuții – mai ales în cazurile în care cineva este ucis – indiferent cât de nedreaptă este moartea, cazul este pur și simplu soluționat în privat dacă făptuitorul plătește niște bani. De ce nu deschid un proces în instanță membrii familiei victimei? Știu că nu ar câștiga niciodată; i-ar costa o mulțime de bani, dar tot nu ar obține dreptate și nici făptuitorul nu ar fi adus în fața justiției, așa că aleg să nu mergă în instanță și, în schimb, încheie o înțelegere în privat. Legile din China sunt doar de formă; China nu este o țară guvernată de lege, neavând nicio arenă pentru căutarea dreptății. Este inutil să intențezi un proces în instanță. Prin urmare, indiferent cu ce situații ilegale se confruntă chinezii, nu îndrăznesc să depună plângeri. Cauza este că Partidul Comunist nu face decât să comită fapte rele, este dincolo de rațiune și nu guvernează potrivit legii. În China, atât timp cât cineva este o persoană obișnuită, indiferent cât de gravă este problema cu care se confruntă, nu este considerată un motiv de îngrijorare în ochii Partidului Comunist – nimeni nu se va ocupa de ea. Lucruri precum afectarea odihnei altora sau chiar cazurile de furt, tâlhărie și jaf, pur și simplu nu sunt considerate probleme de Partidul Comunist. Însă în țările occidentale este diferit. Occidentul are un sistem democratic și este o societate guvernată de lege; atât timp cât odihna cuiva este afectată, va fi depusă o plângere, iar poliția va veni să cerceteze și să se ocupe de problemă. Occidentalii sunt

conștienți de aceste aspecte juridice și nu fac astfel de lucruri nesăbuite; doar cei care vin din străinătate și nu înțeleg regulile comit aceste lucruri nesăbuite. Când chinezii locuiesc pentru prima dată în străinătate, primesc adesea plângeri. În timp, află despre legile și reglementările locale și nu mai îndrăznesc să facă lucruri care încalcă legea sau îi deranjează pe ceilalți. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să-i organizeze pe frați și surori pentru a învăța despre diferitele legi și reglementări ale țării în care se află. Indiferent ce intenționează să facă, trebuie să consulte mai întâi legea – chiar dacă cresc găini sau porci în propria curte, ar trebui să consulte mai întâi reglementările guvernamentale. Pot căuta informații online sau se pot consulta cu frații și surorile din zonă și, astfel, pot găsi răspunsuri exacte. În toate chestiunile din diferite țări occidentale, guvernul are reglementări specifice. De exemplu, în construcții există reglementări privind înălțimea prizelor electrice față de podea și distanța dintre ele. Există și standarde specifice privind grosimea balustradelor și lățimea baluștrilor de scări. Fiecare etapă a construcției este inspectată de personalul oficial, prin urmare sunt rare cazurile de clădiri care încalcă normele privind construcțiile sau de construcții nereglementate. Dacă locuitorii doresc să construiască o casă, un atelier sau o mică magazie de depozitare în curtea lor, trebuie să obțină o autorizație oficială. Dacă doresc să crească găini sau rațe, există reglementări privind distanța dintre țarc și proprietatea vecinilor. Chiar dacă lucrătorii și conducătorii nu înțeleg aceste legi și reglementări, dacă lucrarea bisericii implică aceste chestiuni, atunci aceștia trebuie să le acorde atenție. Ar trebui să consulte mai întâi legile și reglementările guvernamentale locale; clarificarea acestor aspecte este benefică pentru îndeplinirea datoriei noastre. Deși chestiunile juridice nu sunt legate direct de lucrarea internă a bisericii, a le furniza tuturor cunoștințe juridice de bază este totuși ceva benefic. Cel puțin, pot să dobândească unele cunoștințe, să înțeleagă unele reguli, să învețe să trăiască adecvat și să obțină o aparență de umanitate. În plus, conducătorii și lucrătorii ar trebui să aibă părtașie cu cei responsabili de afacerile externe, ajutându-i să devină conștienți de aspectele juridice. Pentru chestiuni minore nu este necesar să consulte un avocat – trebuie doar să înțeleagă reglementările locale și să le respecte cu strictețe. Însă, pentru chestiuni importante, ar trebui să consulte un avocat, pentru a înțelege legile locale. Pe scurt, indiferent ce este făcut, toate acțiunile trebuie să respecte legile și reglementările. Practicarea în acest mod o perioadă le va permite oamenilor să experimenteze importanța de a respecta legile și reglementările, iar aceștia vor urma regulile în acțiunile lor. Acest lucru este benefic și pentru lucrarea bisericii.

C. Principiile de urmat când sunt trimiși oameni să predice Evanghelia

Referitor la protejarea siguranței celor care îndeplinesc îndatoriri importante, există un alt domeniu al lucrării de care trebuie să se ocupe conducătorii și lucrătorii, și anume protejarea siguranței celor care se deplasează pentru a-și face datoria. Ce principii ar trebui urmate atunci când trimiteți oameni să iasă din casă și să-și facă datoria? În primul rând, ar trebui să se țină cont de vârsta și sexul oamenilor, precum și de perspicacitatea

și de experiența lor de viață – conducătorii și lucrătorii nu pot fi confuzi sau nepăsători în această privință. De exemplu, dacă trimiți lucrători evanghelici să predice Evanghelia într-un loc necunoscut, ce fel de oameni ar fi potriviți pentru a fi trimiși? (Oameni cu o oarecare perspicacitate și înțelepciune.) Dacă o anumită biserică nu are mulți oameni potriviți, majoritatea fiind tineri fără experiență de viață și perspicacitate, care nu știu să gestioneze situații – în special probleme dificile – atunci când se confruntă cu ele, care vorbesc fără principii și care nu au nici înțelepciune, atunci ar fi incapabili să facă lucrarea. Dacă sunt trimiși astfel de oameni, nu doar că vor fi incapabili să rezolve probleme, dar este posibil și să afecteze și să întârzie lucrarea. Prin urmare, când trimiteți oameni să iasă din casă și să-și facă datoria, este necesar să-i alegeți pe cei cu umanitate matură și înțelepciune – doar astfel de oameni sunt potriviți. Dacă nu există suficienți oameni potriviți, lăsați tinerii să coopereze cu persoane mai în vârstă pentru a pleca și să-și facă datoria. De exemplu, să presupunem că există o soră tânără, de aproximativ 25 sau 26 de ani, care, deși crede în Dumnezeu de ceva timp, are credință și statură și își face datoria de mult timp, n-ar ști să rămână în siguranță dacă este trimisă să-și facă datoria într-un loc necunoscut. Într-un astfel de caz, ar fi necesar să se găsească un frate sau o soră din zonă, cu experiență în societate, care să coopereze cu ea pentru a face datoria. Desigur, dacă locul unei datorii este cunoscut sau dacă acolo există deja o biserică, atunci pot merge frați și surori tinere. Însă, dacă oamenii merg într-un loc necunoscut, în special unul cu siguranță publică precară, pentru a predica Evanghelia sau a face altă lucrare, atunci trebuie să se țină cont de siguranța lor personală. Pentru conducători și lucrători, indiferent pe cine trimit să facă lucrarea, siguranța este primul considerent. Dacă nu este clar ce fel de oameni sunt potențialii destinatari ai Evangheliei sau dacă acești oameni ar putea face lucruri neadecvate, atunci trebuie să se dea dovadă de precauție la trimiterea oamenilor să predice Evanghelia. În trecut, am auzit că unii conducători și lucrători trimiteau adesea surori tinere – de aproximativ 18 sau 19 ani ori puțin peste 20 de ani – în locuri necunoscute pentru a predica Evanghelia și, potrivit relatărilor, au avut loc niște incidente nefericite. Indiferent ce s-a întâmplat de fapt, în cele din urmă a fost legat de faptul că acei conducători și lucrători nu au fost meticuloși în considerentele lor atunci când au făcut lucrarea. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să țină cont de acești factori în lucrarea lor și să nu desemneze la întâmplare surori sau frați foarte tineri în locuri necunoscute și periculoase, pentru a-și face datoria. A existat un conducător care a rânduit odată ca două surori în vârstă de 18 sau 19 ani să meargă să predice Evanghelia. Când cineva a spus că erau prea tinere și nepotrivite pentru aceasta, conducătorul a găsit apoi o soră de 21 de ani care să le înlocuiască, gândindu-se: „Ai spus că este prea tânără la 19 ani, așa că am găsit pe cineva de 21 de ani. E mai în vârstă, nu-i așa?” Cum era calibrul acestui conducător? Era predispus la denaturări, nu-i așa? (Da.) Avea doar doi ani mai mult față de 19 – putea să aibă experiență de viață? Putea să aibă experiență în societate? Când se confrunta cu dificultăți sau situații periculoase, putea ajunge să

plângă? Deși era cu doi ani mai mare, în ceea ce privește vârsta, era încă prea tânără și nu era capabilă să-și asume această lucrare. Este necesar cel puțin să se găsească un frate sau o soră care să aibă 30-40 de ani ori 50-60 de ani – sunt mai în vârstă și au experiență în societate; când se confruntă cu situații, au înțelepciunea de a le gestiona, evitând apariția oricăror situații periculoase. Tinerii nu au văzut sau experimentat multe lucruri și nu știu să le gestioneze; când se confruntă cu pericole, s-ar putea nici să nu-și dea seama, așa încât este ușor să se producă incidente. Persoanele mai în vârstă, după ce au văzut mai mult din ticăloșia acestei societăți și acestei omeniri, tind să fie mai atente la oameni. Pe baza experienței lor în societate și a cunoștințelor din viața reală, pot emite niște judecăți rezonabile despre ce tip de pericol s-ar putea ivi în anumite situații, cât de mare este nivelul de pericol, care indivizi sunt răi și ce fel de lucruri ar putea face anumiți oameni. Când se confruntă cu situații periculoase, au și înțelepciunea de a scăpa de pericol. Pe de altă parte, tinerii nu au experiență. Când se confruntă cu situații, nu pot percepe potențialele consecințe periculoase. Prin urmare, când vine vorba de probleme legate de siguranță, persoanele mai în vârstă sunt mai minuțioase în considerentele lor decât cele tinere. Când conducătorii și lucrătorii rânduiesc ca oamenii să iasă din casă pentru a-și face datoria, ar trebui să țină cont de condițiile locale și să ia măsuri ca persoane relativ în vârstă, cu o oarecare înțelepciune și experiență, să coopereze cu persoane tinere pentru a-și face datoria. Conducătorii și lucrătorii trebuie să fie meticuloși când iau în considerare aceste chestiuni.

Indiferent în ce țară este realizată lucrarea bisericii, protejarea siguranței celor care își îndeplinesc îndatoririle este un aspect al lucrării căruia conducătorii și lucrătorii trebuie să-i acorde o atenție deosebită. Indiferent cine este trimis să facă o anumită lucrare, trebuie să aibă un anumit calibru și o anumită capacitate pentru a fi competent pentru lucrare și pentru a i se putea proteja siguranța; în special, acest lucru este cu atât mai valabil în zonele sau țările cu siguranță publică precară. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să considere siguranța celor care își fac datoria drept principalul considerent, nu să o ignore cu nepăsare. Unii spun: „Este în regulă. Ceea ce facem este să îndeplinim îndatoriri în casa lui Dumnezeu – avem protecția Lui, așa că nimeni nu va muri. Ce ar putea să meargă prost?” Este corect să spună asta? (Nu.) De ce nu? (Este iresponsabil să vorbească așa și acest punct de vedere este, la rândul lui, foarte departe de realitate.) Oamenii ar trebui să facă tot posibilul pentru a-și îndeplini responsabilitățile pe care sunt capabili să le îndeplinească și pentru a se ocupa de ceea ce sunt capabili să ia în considerare; nu ar trebui să-L testeze pe Dumnezeu sau să se joace cu siguranța fraților și surorilor. Dumnezeu îi poate proteja pe oameni, dar, dacă nu ții cont de problemele de care poți ține cont și folosești siguranța fraților și a surorilor ca pe un pariu pentru a-L testa pe Dumnezeu, El te va dezvălui – cine te-a făcut extrem de nesăbuit în această măsură, încât să faci lucruri atât de prostești! Prin urmare, conducătorii și lucrătorii nu ar trebui să folosească acest fel de a vorbi drept scuză pentru a face lucruri iresponsabile; protejarea siguranței celor care își îndeplinesc îndatoririle este responsabilitatea ta și ar

trebui să ți-o îndeplinești. După ce te ocupi de tot ceea ce ești în stare să ții cont și să faci, în ceea ce privește lucrurile de care nu ai ținut cont, felul în care va acționa Dumnezeu în acea privință este treaba lui Dumnezeu și nu are nicio legătură cu tine. Unii oameni pun fără discriminare toată responsabilitatea în seama lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeu este responsabil de siguranța oamenilor, nu trebuie să ne temem; putem predica oricum vrem. Cu Dumnezeu, totul este liber și eliberat; nu trebuie să ne facem griji pentru acele lucruri!” Este corect acest tip de afirmație? (Nu.) Conform acestui tip de afirmație, oamenii nu trebuie să caute principiile când se întâmplă lucruri; dacă ar fi așa, la ce ar folosi adevărul pe care l-a exprimat Dumnezeu? Ar fi inutil. De-a lungul acestor ani, Dumnezeu a rostit cu răbdare și migală atât de multe cuvinte pentru a-i învăța pe oameni, în scopul de a le îngădui aleșilor Săi să știe cum să supraviețuiască, în ce fel să urmărească adevărul și cum să se poarte în această lume rea și în rândul acestei omeniri rele, astfel încât să fie în acord cu intențiile Sale. Scopul nu este să-L testezi pe Dumnezeu, nici să acționezi după bunul plac, conform cuvintelor și doctrinelor și fără principii. Pentru ca lucrătorii și conducătorii să facă o treabă bună în lucrarea de predicare a Evangheliei, trebuie în primul rând să garanteze siguranța oamenilor. Pentru aceasta, trebuie mai întâi să afle și să priceapă circumstanțele specifice ale celor care își fac datoria, să trimită oameni potriviți și, de asemenea, să înțeleagă ce trebuie făcut în diverse situații pentru a garanta siguranța oamenilor. Dacă un loc este deosebit de haotic, dacă nimeni nu are cunoștințe acolo și nu poate fi garantată siguranța celor care merg acolo să predice Evanghelia, atunci nu trimite deocamdată oameni acolo; nu-ți asuma acest risc, nu face sacrificii inutile. Indiferent ce datorie este îndeplinită sau ce lucrare este săvârșită, nu e nevoie să ieși în lume sau să-ți riști viața și nici nu e nevoie să-ți pariezi siguranța sau viața. Desigur, în mediul din China, este inevitabil să nu-ți asumi riscuri pentru a-ți îndeplini datoria. Guvernul îi persecută pe cei care cred în Dumnezeu și, chiar dacă știi prea bine că există pericole, tot trebuie să crezi în Dumnezeu, să-L urmezi și să-ți faci datoria; nu-ți poți abandona datoria și nicio lucrare nu poate fi oprită. Toate situațiile din țările străine sunt diferite – unele sunt țări autoritariste similare Chinei, iar altele au sisteme democratice. În țările cu sisteme democratice, lucrarea de predicare a Evangheliei poate decurge fără probleme și diferitele aspecte ale lucrării pot fi și ele realizate mai ușor. Dar în unele țări cu caracteristici autoritariste, oamenii sunt atât barbari, cât și înapoiți și nu le este ușor să accepte adevărata cale. Când le este predicată Evanghelia, nu doar că nu o investighează, ci o pot condamna orbește și s-ar putea chiar să raporteze situația poliției. În astfel de cazuri, nu trimite oameni să predice Evanghelia acolo; alege în schimb locuri în care se poate garanta siguranța pentru a realiza lucrarea. Toate acestea sunt lucruri de care conducătorii și lucrătorii ar trebui să țină seama cu grijă. De exemplu, în țări precum Malaezia, Indonezia sau India, care au medii religioase foarte complexe, anumite confesiuni religioase au o mare influență și controlează întreaga societate, în așa măsură încât chiar și guvernele cedează influenței acestor religii. Atunci nu trimite

alți oameni să predice Evanghelia în astfel de țări; este suficient să predice Evanghelia doar bisericile din zonă. În unele țări, situația variază între state sau provincii, iar legile și reglementările locale diferă de cele naționale. De exemplu, anumite regiuni au medii religioase speciale, iar în acele regiuni, biserica și statul sunt unificate. În unele cazuri, conducătorii religioși au o autoritate chiar mai mare decât funcționarii autorităților locale și pot încălca în mod deschis unele politici naționale. Dacă predici Evanghelia în astfel de regiuni, vor exista potențiale riscuri legate de siguranță. Aceste riscuri potențiale nu se limitează la inventarea de zvonuri despre tine sau la izgonirea ta – de asemenea, ai putea să fii arestat, aruncat în închisoare fără acuzații și chiar supus torturii, ajungând să fii mutilat sau ucis, iar guvernul nu ar interveni. De fapt, conducătorii celor mai multe confesiuni religioase urăsc religiile din afară. Deoarece influența lor este prea mare și nu sunt îngrădiți de nicio lege, nimeni nu îndrăznește să-i tragă la răspundere, indiferent cât de sălbatic îi persecută pe lucrătorii evanghelici, și nici măcar funcționarii autorităților locale nu sunt dispuși să-i jignească. Odată ce începi să predici Evanghelia pe teritoriul lor, te pot chinui după bunul plac. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să fie deosebit de precauți când trimit oameni să predice Evanghelia undeva. Mai întâi, trebuie să investigheze și să afle despre situația din acel loc – dacă există libertate a credinței, cât de puternice sunt forțele religioase și ce consecințe ar putea decurge dacă sunt raportați oamenii care predică Evanghelia acolo. Aceste chestiuni trebuie să fie înțelese clar înainte de a decide dacă trimit sau nu oameni acolo. Dacă după ce află despre un loc, se stabilește că nu este potrivit pentru predicarea Evangheliei, atunci nimeni nu are voie să trimită oameni acolo să predice. Și aceasta face parte din lucrarea care ar trebui făcută pentru a proteja siguranța lucrătorilor evanghelici. Unii conducători și lucrători au o înțelegere denaturată, spunând: „Este în regulă; Dumnezeu ne va proteja. Cu cât este mai dificilă provocarea, cu atât mai mult ar trebui să ne-o asumăm. Sunt atât de mulți oameni care cred în Domnul în locul acela, deci de ce să nu mergem să predicăm Evanghelia acolo?” Cineva le spune: „Acolo există închisori private. Dacă mergem acolo să predicăm Evanghelia, nu doar că vom fi reținuți, dar am putea chiar să murim în acel loc. Nu putem merge!” Acei conducători falși nesăbuiți se gândesc: „Marele balaur roșu are atât de multe închisori, dar nu ne temem – deci de ce ar trebui să ne temem de cele câteva închisori private de acolo? Închisorile ne pot reține trupurile, dar nu și inimile! Nu te teme, mergi!” Apoi trimit val după val de oameni și, în cele din urmă, niciunul dintre ei nu se întoarce; toți sunt reținuți. Conducătorii falși sunt uluiți. Care este problema aici? (Astfel de conducători falși sunt niște neisprăviți.) Astfel de conducători falși sunt niște canalii; sunt iresponsabili, trimițând oamenii în ghearele pericolului. De ce nu merg ei înșiși? Întrucât nu se tem de pericole, ar trebui să meargă primii. Dacă merg, se întorc în siguranță și câștigă oameni, atunci pot merge alții după ei. Orice ar fi, trebuie garantată siguranța oamenilor în predicarea Evangheliei. Nu-ți asuma în niciun caz riscuri în zone în care predicarea Evangheliei este periculoasă și nepotrivită. Nu presupune că orice loc din afara Chinei continentale este sigur; aceasta este o iluzie, o înțelegere denaturată.

Doar oamenii ignoranți gândesc așa – astfel de oameni înțeleg mult prea puține despre această lume! Nu presupune că, întrucât majoritatea țărilor occidentale au libertate de credință și există relativ mulți oameni care cred în Domnul, poți să predici deschis Evanghelia și să exprimi deschis diverse afirmații care dezvăluie cât de întunecată și de rea este lumea religioasă; dacă faci asta, consecințele vor fi de neimaginat. Trebuie să înțelegi că, atunci când predici Evanghelia fie oamenilor religioși, fie non-credincioșilor, te confrunți cu omenirea coruptă, omenirea care l se împotrivește lui Dumnezeu. Nu te gândi la această chestiune într-un mod prea simplist.

În cazul în care conducătorii și lucrătorii vor să garanteze siguranța lucrătorilor evanghelici, trebuie să ia în considerare în detaliu toate aspectele problemei și, în cazul în care apare vreo problemă, aceasta ar trebui abordată prompt și apoi ar trebui rezumate experiențele și lecțiile pentru a găsi principiile și calea de practică, stabilind cum să se practice în viitor – și acesta este un aspect important al lucrării care trebuie realizat. Există unele chestiuni pe care conducătorii și lucrătorii nu le-au luat în considerare sau nu le-au întâlnit anterior; după ce apar probleme, ar trebui să rezume: „Ar mai trebui să mergem în locuri de acel fel? Este corect acest mod de a trimite oameni? Ar trebui să ajustăm planurile, strategia sau direcția pentru pașii următori în predicarea Evangheliei sau în realizarea oricărei alte lucrări importante?” În procesul continuu de rezumare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să stabilească treptat metodele și principiile lucrării, astfel încât, cu cât îndeplinesc mai mult lucrarea, cu atât aceasta este mai specifică și cu atât mai mult atinge standardul așteptat, apărând mai puține sau niciun eveniment neprevăzut sau chiar fără ca personalul lucrărilor importante să-și asume vreun risc. Pentru a obține acest rezultat, conducătorii și lucrătorii ar trebui să rezume frecvent experiențele și să înțeleagă diversele medii și situații cu care se confruntă în diverse regiuni când predică Evanghelia. Cu cât obțin mai multe informații și cu cât acestea sunt mai exacte, cu atât vor fi mai exacte principiile și planurile de abordare a problemelor, obținând în cele din urmă rezultatul de a proteja siguranța oamenilor. În acest fel, se poate asigura că lucrarea de predicare a Evangheliei decurge într-o manieră ordonată.

III. Cum trebuie tratați conducătorii și lucrătorii care nu acordă atenție lucrării legate de siguranță

Unii conducători și lucrători au un calibru slab și sunt lipsiți de simțul responsabilității; sunt incapabili să facă o lucrare reală și sunt, de asemenea, prea leneși să facă o lucrare reală. În zonele de care sunt responsabili, cei care îndeplinesc îndatoriri importante se confruntă frecvent cu riscuri de siguranță, care impun mutarea sau relocarea lor, așa încât le este imposibil să-și facă datoria cu liniște sufletească. Chiar și chestiuni care nu ar trebui să intervină se întâmplă frecvent. De exemplu, un conducător sau un lucrător găsește o casă de găzduire situată într-o zonă joasă. Când se așteaptă ploi abundente și inundații, de teamă să nu fie inundată casa, frații și surorile care stau acolo trebuie să

se mute în avans – luând echipamentul de lucru, oalele, tigăile și toate celelalte, mutându-se două zile întregi. Din această cauză toți sunt îngrozitor de epuizați, ținându-și capul în jos de disperare. Aceștia spun: „Ne mutăm tot la câteva zile, suntem mereu pe fugă. Când se vor termina acestea? Nu putem găsi o casă sigură și de încredere în care să ne putem face datoria în mod normal?” Astfel de conducători și lucrători nu pot să-și asume nici măcar această mică lucrare; frații și surorile care îi urmează nu pot nici să mănânce, nici să doarmă bine, nici nu au locuințe adecvate. Condițiile lor de trai sunt mereu temporare, toată lumea fiind pregătită în orice moment să fugă de dezastre. După ce termină de folosit articolele de zi cu zi, le împachetează rapid, deoarece poate oricând să se ivească o situație în care se anunță un control al actelor gospodăriei. De fapt, toată lumea știe că aceasta înseamnă că sunt căutați cei care cred în Dumnezeu, prin urmare trebuie să fie gata să se mute oricând. În consecință, cei care își fac datoria se tem mereu și nu se simt deloc în siguranță. Nu afectează acest lucru rezultatele datoriei lor? Nu are legătură cu lucrarea pe care o fac conducătorii și lucrătorii? (Ba da.) Cum se descurcă cu această lucrare? (Nu o fac prea bine, nu-și îndeplinesc responsabilitatea.) Unii conducători și lucrători sunt iresponsabili și lipsiți de devotament. Nu au standarde ridicate nici pentru condițiile de trai proprii; atât timp cât există un loc care să-i ferească de vânt și ploaie, este suficient. Prin urmare, nu depun toate eforturile nici pentru a găsi un loc sigur și stabil unde să locuiască frații și surorile. Unii conducători și lucrători au un calibru slab; ei nu știu ce fel de mediu este liniștit și potrivit ca locuință sau potrivit pentru ca frații și surorile să-și facă datoria. Închiriază o casă într-o zonă joasă, pe care nimeni altcineva nu vrea să o închirieze, iar după ce se mută frații și surorile, aceștia suferă în câteva zile de eczeme, având mâncărimi peste tot. Ce se întâmplă? Casa este prea umedă, având infiltrații prin podea. Poate cineva să trăiască într-un asemenea loc? Astfel de conducători și lucrători nu pot rezolva nici măcar această problemă, nu pot găsi o casă potrivită pentru îndeplinirea datoriei – ce fel de calibru este acesta? Alți conducători și lucrători închiriază case prin care intră constant ploaia, în care este curent, fără izolare fonică sau internet, apă sau electricitate – cum poate să trăiască cineva acolo? Ei ignoră casele bune și insistă să închirieze aceste case cu defecte – nu sunt acestea piedici? Deși frații și surorile nu dorm sub cerul liber, multe facilități de bază ale casei lipsesc; le-ar fi mai bine dacă ar sta într-un cort. Chiar dacă majoritatea fraților și surorilor sunt obișnuiți cu greutatea, chiar dacă simt că îndurarea greutăților de acest nivel nu este nimic extrem și le pot tolera, oare nu le afectează îndeplinirea datoriei dacă sunt chinuiți în permanență așa tot la câteva zile? Prin urmare, dacă au un calibru slab și sunt lipsiți de simțul responsabilității, conducătorii și lucrătorii nu-și pot asuma această lucrare; ar trebui să demisioneze prompt și să recomande pe cineva care poate face bine această lucrare pentru a prelua conducerea, astfel încât să nu afecteze viața majorității personalului lucrărilor importante și îndeplinirea datoriei de către aceștia. Rânduirea locuințelor pentru cei care îndeplinesc îndatoriri importante nu necesită să se țină cont de fiecare aspect, dar trebuie asigurat cel puțin mediul elementar de viață.

Numai când există o asigurare în această privință nu va fi afectată lucrarea bisericii. Este ușor de făcut această lucrare? (Da.) Este simplu doar să spuneți că este ușor de făcut, dar, dacă lucrătorii și conducătorii sunt oameni confuzi, de calibru slab și fără simțul responsabilității, pur și simplu nu o pot face. Când conducătorii și lucrătorii nu pot face această lucrare sau nu o pot face bine, atât de mulți oameni ajung să suporte consecințele, trăind în fiecare zi de parcă ar fugi de foamete – cum își pot face datoria astfel? Unii conducători falși nu înțeleg adevărurile-principii, dar tot le place să fie în centrul atenției. Ei nu pot face lucrarea bine, dar refuză să se retragă, agățându-se de poziția lor, fără să plece. Cum ar trebui tratați astfel de conducători? (Ar trebui să fie demiși.) Demiterea lor este ușoară; problema este dacă există cineva mai bun care să le preia lucrarea. Dacă nu există, vă puteți asuma această lucrare? Puteți garanta că personalul lucrărilor importante are un mediu de viață stabil? Dacă o persoană nu se poate descurca, puteți coopera voi trei sau cinci pentru a vă asuma această lucrare? Dacă nici voi nu puteți gestiona această lucrare – dacă nu puteți face nici măcar o sarcină atât de simplă, nefiind capabili nici măcar să asigurați un mediu de viață elementar – atunci trebuie să îndurați temporar puțin mai multe greutăți și suferințe. Dacă puteți persista totuși în îndeplinirea datoriei voastre și Dumnezeu, văzând că hotărârea voastră de a îndura greutate este suficient de fermă, trimite pe cineva care să se ocupe de lucruri în mod fiabil și care poate rezolva problemele pentru a face lucrarea, atunci zilele voastre de suferință se vor încheia și vor fi înlocuite de vremuri bune. Dacă nicio persoană de acest fel nu vine să rezolve aceste probleme, atunci trebuie să vă acceptați soarta – sunteți destinați să îndurați greutate, sunteți mențiți să le îndurați; trebuie să vă liniștiți inima și să le îndurați. De fapt, merită să îndurați aceste mici greutăți; este mult mai bine decât să fiți la închisoare și să suferiți torturi. Cel puțin nu sunteți supuși torturii sau interogatoriilor; puteți totuși să citiți cuvintele lui Dumnezeu, să vă faceți datoria și să trăiți viața bisericească alături de frați și surori. Deși există unele spaime, eșecuri și obstacole pe drum și trebuie să vă mutați frecvent, aceasta este totuși o experiență extraordinară în viața voastră, din care puteți să învățați lecții și să câștigați ceva. Nu este destul de bine? (Ba da.) Oamenii ar trebui să aibă hotărârea de a îndura greutate și să-L lase pe Dumnezeu să orchestreze după voia Sa. Dacă nu puteți într-adevăr să îndurați această greutate, vă puteți ruga sincer lui Dumnezeu în inima voastră: „Dumnezeule, Te rugăm să Te uiți la noi, cei care suferim – cât de jalnici suntem! Te urmăm fără plângeri sau regrete! Te rugăm, ținând seama de loialitatea noastră neclintită față de Tine, să pui capăt acestei vieți de greutate! Te rugăm să trimiți un conducător sau un lucrător potrivit care să ne găsească un loc adecvat! Ne chinuim constant sub cerul liber, ne mutăm zilnic din loc în loc și nu știm cât timp va mai continua. Nu vrem să mai fim mutați – Te rugăm să ne găsești o locuință stabilă!” Este adecvat să vă rugați în acest fel? Vă puteți ruga așa; în funcție de nevoile mediului, ar trebui să vă rugați așa.

Privită din alt unghi, îndurarea greutăților nu este un lucru atât de rău; îndurarea unor greutăți îți poate căli voința. Ce înseamnă a-ți căli voința? Înseamnă că, îndurând

constant aceste greutăți, devii insensibil față de ele și nu le mai recunoști ca pe niște greutăți; indiferent cât de multe greutăți înduri, nu mai ești îndurerat. Cu toate acestea, când te confrunți cu situații, trebuie să înveți câteva lecții, să dobândești o oarecare perspicacitate și să înveți să discerne oamenii. Dacă un conducător sau un lucrător are un calibru extrem de slab și nu poate face corect nici măcar lucrarea de rânduire a locuințelor, cum ar putea să-i aprovizioneze și să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu? Astfel de oameni nu sunt apți să fie conducători sau lucrători. Casa lui Dumnezeu nu este lipsită de bani pentru a închiria case și nu este dispusă să vadă că frații și surorile nu au niciodată un loc permanent unde să stea. Casa lui Dumnezeu nu pledează ca oamenii să îndure mereu greutăți sau să trăiască vieți dificile în fiecare zi, deși bineînțeles că nici nu evită greutățile pe care le îndură oamenii. Dar dacă acei conducători și lucrători nu pot gestiona nici măcar lucrarea de rânduire a locuințelor și le este cu adevărat dificil să facă orice este adecvat, atunci ce motiv de laudă le mai rămâne? Fiecare dintre ei arată prezentabil, are diplome și este o persoană cu statut, dar gestionarea acestei chestiuni minore este dificilă pentru ei. În acel caz, nu este nimic de făcut – poți doar să accepți acest lucru de la Dumnezeu. Aceasta este greutatea pe care oamenii se cuvine să o îndure; ar trebui să-L lași pe Dumnezeu să orchestreze după voia Sa. Așa este corect. Poate că, într-o zi, această greutate va fi urmată de zile mai bune și acest tip de viață nu va mai continua. Indiferent în ce mediu te afli, ar trebui să menții o atitudine de supunere și să eviți să te plângi. Dacă un anumit conducător sau lucrător nu este de încredere și nu face lucrarea bine, nu lăsa acest lucru să-ți afecteze sinceritatea și loialitatea față de Dumnezeu și nu-l lăsa să-ți afecteze supunerea față de Dumnezeu și atitudinea de supunere față de El. În acest fel, vei fi rămas ferm în această chestiune. Conducătorii și lucrătorii sunt doar oameni obișnuiți. Dacă au un calibru slab și nu pot face lucrarea sau dacă sunt conducători falși care nu-și îndeplinesc responsabilitatea, aceasta e problema lor personală și nu are nicio legătură cu casa lui Dumnezeu. Nu casa lui Dumnezeu i-a instruit să acționeze astfel; doar au fost dezvăluiți din cauza iresponsabilității lor. Ei nu pot duce la bun sfârșit lucrarea încredințată de casa lui Dumnezeu și, astfel, pot fi doar demiși și eliminați. În astfel de circumstanțe, când aleșii lui Dumnezeu îndură această greutate, trebuie să o accepte de la Dumnezeu și să-L lase pe Dumnezeu să orchestreze după voia Sa. Chiar dacă acei conducători și lucrători nu au făcut lucrarea bine sau au probleme, faptul că Dumnezeu este adevărul, calea și viața este veșnic neschimbat. Faptul că Îl urmezi pe Dumnezeu, te supui lui Dumnezeu și accepți cuvintele Sale nu ar trebui să se schimbe niciodată. Acestea sunt adevăruri veșnice. În timp ce-ți faci datoria, indiferent ce probleme neplăcute apar, ar trebui să le accepți de la Dumnezeu și să înveți lecțiile din ele. Ar trebui să te liniștești înaintea lui Dumnezeu, să te rogi Lui și să nu te lași afectat de lumea exterioară. Trebuie să înveți să te adaptezi la diverse medii și să înveți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu în tot felul de medii. Numai așa poți dobândi intrarea în viață. Unii oameni au o statură mică; atunci când apar greutăți, se plâng și devin îngrijorați, fiind necăjiți și

pierzându-și credința în Dumnezeu – este extrem de nesăbuit și ignorant! Conducătorii și lucrătorii care nu fac o lucrare adevărată au fost dezvăluiți și eliminați, dar ce legătură are asta cu tine? De ce ai deveni negativ și distant față de Dumnezeu doar pentru că ei au rânduie lucrurile necorespunzător? Nu este ceva pe deplin răzvrătit? (Ba da.) Când oamenii fac ceva greșit, îi poți discerne și respinge, dar nu-L respinge pe Dumnezeu sau adevărul. Adevărul nu este greșit, Dumnezeu nu greșește. Intenția inițială a lui Dumnezeu nu este ca oamenii să îndure astfel de greutăți; dar, pentru omenirea coruptă, este într-adevăr necesar să îndure unele greutăți. Este benefic pentru tine să înduri puține greutăți; beneficiul este că înveți lecții și înveți să cauți adevărul pentru a rezolva problemele. Dacă ești capabil să înduri diverse greutăți, obții o oarecare rezistență și devii în stare să rămâi ferm în mărturia ta în tot felul de medii. A fi capabil să înduri greutăți îți rafinează hotărârea de a te supune lui Dumnezeu. Acestea sunt intenția inițială a lui Dumnezeu și rezultatul pe care El vrea să-l vadă în tine. Dacă poți să înțelegi intențiile lui Dumnezeu și să acționezi și să practici conform intențiilor Sale; dacă te poți abține de la a-L abandona pe Dumnezeu, indiferent ce fel de oameni sau medii întâlnești; și dacă poți învăța să practici adevărul, să fii supus față de Dumnezeu, să ai o înțelegere și o atitudine corecte, să păstrezi o credință neschimbătoare în Dumnezeu și să te abții de la a te plânge sau a te îndepărta de El în inima ta, indiferent cât de multă suferință îndură trupul tău, atunci ai statură.

Conducătorii și lucrătorii trebuie să protejeze siguranța celor care îndeplinesc îndatoriri importante, adăpostindu-i de interferența lumii exterioare. Această lucrare implică multe detalii. În primul rând, conducătorii și lucrătorii ar trebui să înțeleagă cum anume să implementeze aceste sarcini detaliate. În plus, când se confruntă cu anumite situații speciale, trebuie să emită judecăți corecte, apoi să găsească principiile adecvate și să elaboreze planuri specifice pentru gestionarea situațiilor. Scopul final este cel de a proteja siguranța tuturor tipurilor de personal al lucrărilor importante. Numai așa se poate garanta că lucrarea de predicare a Evangheliei decurge într-o manieră ordonată. Respectarea acestui principiu este corectă; acesta este scopul și principiul conducătorilor și lucrătorilor în realizarea acestei lucrări. În cazul în care conducătorii și lucrătorii respectă cu precizie acest scop și principiu, atunci corespund, practic, standardului în realizarea acestei lucrări. Ce alte probleme sunt implicate în această lucrare? Unii oameni spun: „N-am fost niciodată conducător sau lucrător până acum și nici n-am întâlnit astfel de chestiuni. Nu știu ce ar trebui să fac în această lucrare și nici cum să o fac. Prin urmare, nu trebuie să o fac – cui îi pasă dacă sunteți în siguranță sau nu? Descurcați-vă singuri.” Este acceptabil să se spele pur și simplu pe mâini de această problemă? (Nu, nu este.) Asemenea conducători și lucrători ar trebui eliminați. Dacă nu faci o lucrare adevărată, la ce ești bun? Te ținem ca pe un decor pentru că arăți bine? Astfel de conducători și lucrători trebuie demisi și eliminați; nu ar trebui lăsați să ocupe o funcție fără să facă nicio lucrare. Conducătorii falși nu fac o lucrare reală – nu au conștiință sau rațiune, nu-i așa? Dacă ar avea cu adevărat conștiință și rațiune, de ce

nu ar căuta adevărul pentru a rezolva problemele când apar? Nimeni nu se naște învățat; toată lumea învață pe parcurs. Dacă poți căuta adevărul, vei găsi o cale de a face lucrarea bine. Dacă ai simțul responsabilității, te vei gândi la o modalitate de a face lucrarea bine. Realizarea lucrării de conducere nu este, de fapt, dificilă; atât timp cât poți căuta adevărul, este ușor să faci lucrarea bine. În plus, conducătorii și lucrătorii au parteneri; câtă vreme doi sau trei oameni sunt în asentiment, orice lucrare este ușor de îndeplinit. În prezent sunt instruiți mulți conducători și lucrători; sunt instruiți în căutarea adevărului în toate lucrurile pentru a rezolva problemele. În acest moment, cel puțin unii conducători și lucrători sunt competenți în lucrarea de conducere și sunt pe deplin capabili să facă bine lucrarea de răspândire a Evangheliei, nu-i așa? (Da.) În concluzie, vom încheia în acest punct părtășia de astăzi. La revedere!

20 iulie 2024

Website evanghelic
Cod QR

Aplicația Biserica
lui Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
<https://ro.kingdomsalvation.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/ro/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook>

E-mail: contact.ro@kingdomsalvation.org
